

Dị Giới Được Sư

Contents

Dị Giới Được Sư	9
1. Hồi 1: Khốn Hoặc	10
2. Hồi 2: Ý Dâm	14
3. Hồi 3: Tẩn Bộ	18
4. Hồi 4: Gái Làng Chơi	21
5. Hồi 5: Mưa Lớn	23
6. Hồi 6: Gặp Quý	26
7. Hồi 7: Lỗ Đen	28
8. Hồi 8: Thiên Quốc	31
9. Hồi 9: Ái Tài Uyên Ương	34
10. Hồi 10: Dứt Bỏ	37
11. Hồi 11: Huy Chương	41
12. Hồi 12: Chức Nghiệp	43
13. Hồi 13: Trắc Thỉ	47
14. Hồi 14: Sủng Vật	51
15. Hồi 15: Bộc Quang	54
16. Hồi 16: Đùa Giỡn	57
17. Hồi 17: Yêu Tộc	59
18. Hồi 17: Yêu Tộc	62
19. Hồi 18: Mỹ Nữ	64
20. Hồi 19: Kinh Diễm	67
21. Hồi 20: Hải Thuốc	70
22. Hồi 21: Luyện Đan	73
23. Hồi 22: Bảo Tuyết	75
24. Hồi 23: Tuyết Tinh	77
25. Hồi 24: Kịch Chiến	80
26. Hồi 25: Thánh Dược	83
27. Hồi 26: Dụ Hoặc	85
28. Hồi 27: Linh Nữ	88
29. Hồi 28: Tắt Tay	91
30. Hồi 29: Đất Bùn	93
31. Hồi 30: Chiến Sủng	96
32. Hồi 31: Chiến Đấu	99
33. Hồi 32: Giải Chú	103
34. Hồi 33: Kiên Chức	110
35. Hồi 34: Ý Đồ	113
36. Hồi 35: Quyết Tâm	116
37. Hồi 36: Cạm Bẫy	120
38. Hồi 37: Lấn Ma	123
39. Hồi 38: Yêu Khí	127
40. Hồi 39: Lĩnh Đánh Thuê	130
41. Hồi 40: Nữ Đồng	133

42. Hồi 41: Vưu Vật	136
43. Hồi 42: Biển Thân	138
44. Hồi 43: S Cấp	141
45. Hồi 44: Ngụy Cơ	146
46. Hồi 45: Đoạt Phách	148
47. Hồi 46: Yêu Linh	151
48. Hồi 47: Lĩnh Vực	154
49. Hồi 48: Thiên Cư	159
50. Hồi 49: Chinh Đồ	161
51. Hồi 50: Chọc Gheo	166
52. Hồi 51: Tân Pháp	169
53. Hồi 52: Hóa Noãn	173
54. Hồi 53: Vượng Tài	176
55. Hồi 54: Truyền Thụ	179
56. Hồi 55: Ý Loạn	182
57. Hồi 56: Lễ Vật	186
58. Hồi 57: Cẩm Trại Ngoài Trời	188
59. Hồi 58: Vũ Khí	191
60. Hồi 59: Truyền Tống	193
61. Hồi 60: Công Hội	196
62. Hồi 61: Thăm Dò	199
63. Hồi 62: Diễm Ngộ	203
64. Hồi 63: Câu Dẫn	206
65. Hồi 64: Chương 64	209
66. Hồi 65: Tinh Linh	212
67. Hồi 66: An Cư	216
68. Hồi 67: Huỳnh Muội	220
69. Hồi 68: Đồng Hóa	224
70. Hồi 69: Gặp Gỡ	226
71. Hồi 70: Cường Giả	229
72. Hồi 71: Phục Đan	233
73. Hồi 72: Nghĩ Linh Sứ	236
74. Hồi 73: Xuất Tẩu	239
75. Hồi 74: Phó Thác	242
76. Hồi 75: Xá Hữu(bạn Cùng Phòng)	245
77. Hồi 76: Quả Niệm	249
78. Hồi 77: Trục Xuất	252
79. Hồi 78: Bạo Phá	256
80. Hồi 79: Chân Dung	260
81. Hồi 80: Cộng Dục	263
82. Hồi 81: Ước Định	268
83. Hồi 82: Yến Hội	271
84. Hồi 83: Thiệt Chiến	276
85. Hồi 84: Đối Kháng	282
86. Hồi 85: Đồng Chí	286
87. Hồi 86: Hoa Tra	289
88. Hồi 87: Dũng Khí	293
89. Hồi 88: Phó Yến	298
90. Hồi 89: Thù Hận	302
91. Hồi 90: Xung Đột	306
92. Hồi 91: Linh Độn	310
93. Hồi 92: Khôi Lỗi	314
94. Hồi 93: Bảng Quan	317
95. Hồi 94: Bồi Dưỡng Nhân Tài	321

96. Hồi 95: Thích Sát	325
97. Hồi 96: Thoát Khốn	330
98. Hồi 97: Quý Thai	334
99. Hồi 98: Quái Sự	337
100. Hồi 99: Long Quyển	342
101. Hồi 100: Tỷ Thí	346
102. Hồi 101: Sm	352
103. Hồi 102: Phá Lãng	356
104. Hồi 103: Trừu Thiêm	359
105. Hồi 104: Chi Phối	363
106. Hồi 105: Trợ Uy	367
107. Hồi 106: Nghịch Chuyển	372
108. Hồi 107: Hắc Mã	377
109. Hồi 108: Vân Nê	381
110. Hồi 109: Khi Lãng	385
111. Hồi 110: Chung Kết	389
112. Hồi 111: Lo Lãng	392
113. Hồi 112: Cổ Vũ	396
114. Hồi 113: Đấu Chí	399
115. Hồi 114: Sắc Đạo	403
116. Hồi 115: Hàng Giai	407
117. Hồi 116: Bảo Bối	410
118. Hồi 117: Phản Thường	414
119. Hồi 118: Đổi Tính	418
120. Hồi 119: Hội Bại	422
121. Hồi 120: Liệt Tửu	427
122. Hồi 121: Tình Mê	430
123. Hồi 122: Quật Khởi	434
124. Hồi 123: Phối Hợp	438
125. Hồi 124: Trọng Sinh	442
126. Hồi 125: Tội Hoa	446
127. Hồi 126: Tình Huống Tội Tệ	451
128. Hồi 127: Dục Dịch	454
129. Hồi 127: Dục Dịch	458
130. Hồi 128: Cát Tư	463
131. Hồi 129: Tiêu Hao	466
132. Hồi 130: Cổ Hoặc	470
133. Hồi 131: Lôi Bạo	473
134. Hồi 132: Triền Miên	479
135. Hồi 133: Đạo Khiếm	482
136. Hồi 134: Đoái Hiện	487
137. Hồi 135: 3p	490
138. Hồi 136: Tình Nhân	496
139. Hồi 137: Chiến Tranh	499
140. Hồi 138: Bổ Nhiệm	503
141. Hồi 139: Tiểu Binh	506
142. Hồi 140: Tổng Hành	510
143. Hồi 141: Nghi Hoặc	515
144. Hồi 142: Cấp Chuyển	518
145. Hồi 143: Lương Thực	521
146. Hồi 144: Dâm Đãng	525
147. Hồi 145: Hồi Quy	529
148. Hồi 146: Biến Dị	532
149. Hồi 147: Kích Nộ	537

150.	Hồi 148:	Ác Đậu	540
151.	Hồi 149:	Không Thành	543
152.	Hồi 150:	Dự Cầm	548
153.	Hồi 151:	Thông Tập	551
154.	Hồi 152:	Vong Mệnh	555
155.	Hồi 153:	Lan Tiết	558
156.	Hồi 154:	Tát La	564
157.	Hồi 155:	Kỳ Hóa	568
158.	Hồi 156:	Bạo Phú	574
159.	Hồi 157:	Đấu Giá	578
160.	Hồi 158:	Long Nữ	582
161.	Hồi 159:	Tạp Trường	588
162.	Hồi 160:	Phong Hung	592
163.	Hồi 161:	Bại Lộ	596
164.	Hồi 162:	Động Dục	600
165.	Hồi 163:	Thản Bạch	604
166.	Hồi 164:	Cầu Được	608
167.	Hồi 165:	Tầm Hoan	611
168.	Hồi 166:	Mi Lạn	615
169.	Hồi 168:	Đổ Chú	620
170.	Hồi 169:	Bộc Quang	624
171.	Hồi 170:	Đính Hôn	628
172.	Hồi 171:	Cật Thố	633
173.	Hồi 172:	Thành Niên	637
174.	Hồi 173:	Nguyễn Vọng	640
175.	Hồi 174:	Đạp Lãng	644
176.	Hồi 175:	Tư Hội	647
177.	Hồi 176:	Tầm Mỹ	651
178.	Hồi 177:	Băng Sơn	655
179.	Hồi 178:	Oa Đề	659
180.	Hồi 179:	Linh Tê	662
181.	Hồi 180:	Ước Định	667
182.	Hồi 180:	Ước Định	671
183.	Hồi 181:	Cầm Thú	674
184.	Hồi 182:	Sùng Bái	680
185.	Hồi 183:	Xuất Hành	684
186.	Hồi 184:	Phân Phê	687
187.	Hồi 185:	Truyền Tin	691
188.	Hồi 186:	Kiếp Sắc	695
189.	Hồi 187:	Thôn Phê	700
190.	Hồi 188:	Thứ Kịch	704
191.	Hồi 189:	Liên Thể	708
192.	Hồi 190:	Dung Hóa	711
193.	Hồi 191:	Đào Sinh	716
194.	Hồi 192:	Từ Hành	721
195.	Hồi 193:	Tuần Sát	725
196.	Hồi 194:	Hợp Tác	728
197.	Hồi 195:	Xuất Mại	732
198.	Hồi 196:	Vong Linh	736
199.	Hồi 197:	Khô Kiệt	739
200.	Hồi 198:	Huyền Tượng	742
201.	Hồi 199:	Kết Giới	746
202.	Hồi 200:	Minh Lực	753
203.	Hồi 201:	Phó Thủ	758

204.	Hồi 202: Tống Lễ	762
205.	Hồi 203: Phó Thủ	766
206.	Hồi 204: Âm Kỳ	770
207.	Hồi 205 (a): Vu Nữ	779
208.	Hồi 205 (b): Thành Ý	783
209.	Hồi 206: Hùng Tâm	787
210.	Hồi 207: Tương Hội	791
211.	Hồi 208 (a): Hỏa Hoa	795
212.	Hồi 208 (b): Điều Nhậm	801
213.	Hồi 209: Xa Vọng	805
214.	Hồi 210: Nhiệt Vãn	809
215.	Hồi 211: Chiêu Thân	813
216.	Hồi 212: Nhiệm Vụ	818
217.	Hồi 213: Quy Lai	823
218.	Hồi 214: Sai Mê	826
219.	Hồi 215: Dụ Gian	830
220.	Hồi 216: Thân Lưu	837
221.	Hồi 217: Đô Linh	841
222.	Hồi 218: Mạ Nhai	845
223.	Hồi 219: Trảo Cuồng	848
224.	Hồi 220: Đông Phong	852
225.	Hồi 221: Ẩu Tượng	857
226.	Hồi 222: Trùng	861
227.	Hồi 223: Nghệ Thuật	865
228.	Hồi 224: Hồ Hoặc	868
229.	Hồi 225: Thủ Quan	872
230.	Hồi 226: Khổ Quả	875
231.	Hồi 227: Đối Đầu	880
232.	Hồi 228: Hồn Tỏa	883
233.	Hồi 229: Nại Lực	887
234.	Hồi 230: Điệu Niệm	889
235.	Hồi 231: Siêu Thường	892
236.	Hồi 232: Đấu Loại	895
237.	Hồi 233: Ngoạn Hỏa	898
238.	Hồi 234: Nữ Khúc	902
239.	Hồi 235: Dị Tượng	906
240.	Hồi 236: Sơ Vãn	911
241.	Hồi 237: Cơ Hội	914
242.	Hồi 238: Tái Bào	919
243.	Hồi 239: Tọa Kỳ	925
244.	Hồi 240: Thiêu Bát	929
245.	Hồi 241: Thiên Ý	932
246.	Hồi 242: Chung Mã	935
247.	Hồi 243: Giao Dịch	938
248.	Hồi 244: Tổ Hí	941
249.	Hồi 245: Tái Kiến	945
250.	Hồi 246: Hàng Tuyển	952
251.	Hồi 247: Cao Thủ	955
252.	Hồi 248: Ngâm Du	958
253.	Hồi 249: Thị Huyết	962
254.	Hồi 250: Đồ Bác	965
255.	Hồi 251: Hải Tặc	971
256.	Hồi 252: Kiếp Trì	975
257.	Hồi 253: Đầu Hàng	980

258. Hồi 254:	Âm Mưu	985
259. Hồi 255:	Thảm Kịch	989
260. Hồi 256:	Thác Ngộ	993
261. Hồi 257:	Thân Phận	998
262. Hồi 258:	Nội Ứng	1001
263. Hồi 259:	Tranh Quyền	1008
264. Hồi 260:	Cường Địch	1013
265. Hồi 261:	Long Vãn	1018
266. Hồi 262:	Phong Ấn	1020
267. Hồi 263:	Triệu Hoán	1025
268. Hồi 264:	Thủy Đô	1029
269. Hồi 265:	Toa Phỉ	1033
270. Hồi 266:	Vũ Hội	1036
271. Hồi 267:	Tỷ Muội	1040
272. Hồi 268:	Quỷ Đới	1044
273. Hồi 269:	Ma Quỷ	1047
274. Hồi 270:	Ước Hội	1051
275. Hồi 271:	Tử Dương	1057
276. Hồi 272:	Fans	1062
277. Hồi 273:	Đề Kỳ	1066
278. Hồi 274:	Bút Ký	1070
279. Hồi 275:	Khiêu Chiến	1075
280. Hồi 276:	Đại Giới	1078
281. Hồi 277:	Bạo Sa	1082
282. Hồi 278:	Sa Táng	1086
283. Hồi 279:	Vấn Tội	1094
284. Hồi 280:	Báo Phục	1098
285. Hồi 281:	Quải Trụ	1102
286. Hồi 282:	Thích Khách	1106
287. Hồi 283:	Cáo Biệt	1109
288. Hồi 284:	Đoàn Tụ (thượng)	1116
289. Hồi 284:	Đoàn Tụ (hạ)	1118
290. Hồi 285:	Tiến Hóa	1122
291. Hồi 286:	Thuần Di	1127
292. Hồi 287:	Thượng Ty	1131
293. Hồi 288:	Đồng Cư	1135
294. Hồi 289:	Phục Chúng	1138
295. Hồi 290:	Thụ Uy (thượng)	1143
296. Hồi 290:	Thụ Uy (hạ)	1148
297. Hồi 291:	Trọng Nhiệm	1153
298. Hồi 292:	Thủ Hậu	1157
299. Hồi 293:	Yếu Hiệp	1161
300. Hồi 294:	Bảng Giá	1164
301. Hồi 295:	Khủng Hách	1170
302. Hồi 295:	Khủng Hách (phần Hạ)	1174
303. Hồi 296:	Yêu Thỉnh	1178
304. Hồi 297:	Khách Nhân	1182
305. Hồi 298:	Đối Đầu	1185
306. Hồi 299:	Tín Hào. (tín Hiệu)	1190
307. Hồi 300:	Đào Thái (đấu Loại)	1195
308. Hồi 301:	Thiên Triệu	1199
309. Hồi 302:	Tiền Tịch	1203
310. Hồi 303:	Bị Chiến	1206
311. Hồi 304:	Bạo Động	1211

312.	Hồi 305: Không Tập	1214
313.	Hồi 306: Đồ Sát (thượng)	1222
314.	Hồi 306: Đồ Sát (hạ)	1225
315.	Hồi 307: Yêu Thú	1228
316.	Hồi 308: Thụ Nghệ	1233
317.	Hồi 309: Phóng Khí (bỏ Rơi)	1237
318.	Hồi 310: Dao Ngôn (tin Đồn)	1241
319.	Hồi 311: Linh Tụ	1244
320.	Hồi 312: Thích Khách	1247
321.	Hồi 313: Hãm Tịnh (bấy Rập) (thượng)	1251
322.	Hồi 314: Phân Biệt (từ Biệt)	1259
323.	Hồi 315: Cứu Binh	1262
324.	Hồi 316: Phục Phản (quay Về)	1266
325.	Hồi 317: Khí Thành (bỏ Thành)	1270
326.	Hồi 318: Du Kích	1275
327.	Hồi 319: Đầu Phiếu	1279
328.	Hồi 320: Gia Hương (thượng) (quê Hương)	1284
329.	Hồi 320: Gia Hương (hạ) (quê Hương)	1288
330.	Hồi 321: Viễn Khách (khách Phương Xa)	1291
331.	Hồi 322: Sa Nhan	1296
332.	Hồi 323: Thẩm Vấn	1300
333.	Hồi 324: Hý Lộng	1304
334.	Hồi 325: Vây Khốn	1309
335.	Hồi 326: Noãn Thạch (trứng Chọi Đá)	1313
336.	Hồi 327: Sứ Giả	1317
337.	Hồi 328: Viện Trợ (thượng)	1321
338.	Hồi 328: Viện Trợ (hạ)	1325
339.	Hồi 329: Quy Tắc	1328
340.	Hồi 330: Phong Ấn	1332
341.	Hồi 331: Dong Thực (thượng) Tan Chảy	1336
342.	Hồi 331: Dong Thực (trung) Tan Chảy	1340
343.	Hồi 331: Dong Thực (hạ) Tan Chảy	1344
344.	Hồi 332: Tế Điện (thượng)	1347
345.	Hồi 332: Tế Điện (hạ)	1349
346.	Hồi 333: Bận Đồ (thượng) (kẻ Phản Bội)	1352
347.	Hồi 333: Bận Đồ (hạ) (kẻ Phản Bội)	1356
348.	Hồi 334: Đào Thái (thượng) (đấu Loại)	1360
349.	Hồi 334: Đào Thái (hạ) (đấu Loại)	1363
350.	Hồi 335: Trung Thành (thượng)	1365
351.	Hồi 335: Trung Thành (hạ)	1367
352.	Hồi 336: Chủ Giác (diễn Viên Chính)	1371
353.	Hồi 337: Khuy Dục (nhìn Trộm)	1374
354.	Hồi 338: Hồi Gia (về Nhà)	1379
355.	Hồi 339: Thự Quang (rạng Đông)	1384
356.	Hồi 340: Truyền Kỳ	1387
357.	Hồi 341: Tương Tích (luyện Tiếc)	1392
358.	Hồi 342: Ca Thủ (ca Sĩ)	1397
359.	Hồi 343: Tranh Đoạt	1400
360.	Hồi 344: Vong Ký (quên)	1404
361.	Hồi 345: Đoạn Tuyệt (thượng)	1409
362.	Hồi 345: Đoạn Tuyệt (hạ)	1413
363.	Hồi 346: Cải Biến (thay Đổi)	1418
364.	Hồi 347: Bái Phỏng	1423
365.	Hồi 348: Nghi Thức	1426

366. Hồi 349: Phong Thưởng	1431
367. Hồi 350: Cầu Hôn (thượng)	1434
368. Hồi 350: Cầu Hôn (hạ)	1437
369. Hồi 351: Nặc Ngôn (lời Hứa)	1440
370. Hồi 352: Phục Kích	1443
371. Hồi 353: Vĩnh Hằng	1448
372. Hồi 354: Tử Hình	1452
373. Hồi 355: Thất Tung	1456
374. Hồi 356: Tiềm Nhập	1459
375. Hồi 357: Hý Sái (trêu Chọc)	1462
376. Hồi 358: Dương Nuy (liệt Dương)	1467
377. Hồi 359: Thượng Cầu (mắc Cầu)	1473
378. Hồi 360: Thẩm Phán (hành Quyết)	1476
379. Hồi 361: Âm Toán	1479
380. Hồi 362: Huyết Đồng	1485
381. Hồi 363: Hủy Diệt	1489
382. Hồi 364: Tu La (thượng)	1493
383. Hồi 364: Tu La (trung)	1496
384. Hồi 364: Tu La (hạ)	1499
385. Hồi 365: Đồ Thành (đồ Sát Toàn Thành)	1503
386. Hồi 366: Thần Nộ (thượng)	1507
387. Hồi 366: Thần Nộ (hạ)	1511
388. Hồi 367: Tiêu Thất	1515
389. Hồi 368: Thi Biến	1520
390. Hồi 369: Phản Đạn (bắn Ngược)	1522
391. Hồi 370: Giao Dịch	1526
392. Hồi 371: Sinh Tồn	1529
393. Hồi 372: Thống Nhất	1533
394. Hồi 373: Chung Tử (mầm Mống)	1537
395. Hồi 374: Đế Đô	1539
396. Hồi 375: Quốc Sư	1544
397. Hồi 376: Nữ Hoàng	1547
398. Hồi 377: Hấp Thu	1550
399. Hồi 378: Phách Đương (hợp Tác)	1553
400. Hồi 379: Biên Bức (dời)	1559
401. Hồi 380: Hải Tử	1563
402. Hồi 381: Cường Gian (thượng)	1566
403. Hồi 381: Cường Gian (hạ)	1571
404. Hồi 382: Kiếp Lỗ (bắt Cóc)	1573
405. Hồi 383: Hồn Cốc (thượng)	1576
406. Hồi 383: Hồn Cốc (hạ)	1580
407. Hồi 384:	1582
408. Hồi 385: Cứu Viện	1586
409. Hồi 386: Quy Trình (đường Về)	1591
410. Hồi 387: Tầm Phu	1594
411. Hồi 388: Thê Tử (thượng)	1598
412. Hồi 388: Thê Tử (hạ)	1601
413. Hồi 389: Song Phi	1603
414. Hồi 390: Loạn Thế	1608
415. Hồi 391: Động Đãng (rung Động)	1611
416. Hồi 392: Tĩnh Tu	1613
417. Hồi 393: Xuất Quan	1615
418. Hồi 394: Âm Sát	1618
419. Hồi 395: Động Cơ	1622

420. Hồi 396: Khải Đế	1624
421. Hồi 397: Nãi Ba (vú Nuôi)	1626
422. Hồi 398: Thảo Giáo (lãnh Giáo)	1631
423. Hồi 399: Thần Hay Ma	1634
424. Hồi 400: Mê Hoặc	1636
425. Hồi 401: Nữ Phục	1639
426. Hồi 402: Thôi Nã (xoa Bóp)	1641
427. Hồi 403: Mật Thất	1644
428. Hồi 404: Phân Thân	1647
429. Hồi 405: Vãn Lạc	1649
430. Hồi 406: Kiền Ba (dưỡng Phụ)	1654
431. Hồi 407: Khôi Phục	1658
432. Hồi 408: Liệu Nguyên (bốc Cháy Dữ Dội)	1662
433. Hồi 409: Yêu Thỉnh (thỉnh Mời)	1666
434. Hồi 410: Hội Diện	1668
435. Hồi 411: Tư Cách	1672
436. Hồi 412: Dẫn Quân	1675
437. Hồi 413: Giam Khống (giám Sát)	1679
438. Hồi 414: Binh Biến	1682
439. Hồi 415: Thác Thủ (lỡ Tay)	1686
440. Hồi 416: Quyết Tuyệt	1689
441. Hồi 417: Hoài Nhu (dụ Dỗ)	1694
442. Hồi 418: Tân Chủ (khách Và Chủ)	1698
443. Hồi 419: Thiên Tài	1701
444. Hồi 420: Nhân Tuyền	1706
445. Hồi 421: Yêu Cơ	1709
446. Hồi 422: Quy Hàng	1714
447. Hồi 423: Âm Ảnh	1718
448. Hồi 424: Ma Hào	1721
449. Hồi 425a: Mãi Túy (mua Say)	1726
450. Hồi 425b: Mãi Túy (mua Say)	1729
451. Hồi 426: Toàn Chúc (toàn Bộ Thuộc Tính)	1732
452. Hồi 427: Toái Không	1738
453. Hồi 428: Tử Vong	1744
454. Hồi 429: Khiêu Dục	1746
455. Hồi 430: Đồng Minh	1750
456. Hồi 431: Tiêu Băng	1755

Dị Giới Dục Sư

Giới thiệu

Đây là một người cái cùng sự thật thể giới bất đồng đích cổ quái nơi , Lớn nhỏ chủng tộc đích cao cấ

1. Hồi 1: Khôn Hoặc

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 1 - Mộng Đích Khai Thủy

Hồi 1: Khôn Hoặc

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên bình tĩnh từ trong lòng mỹ nhân, đầu hắn cảm thấy đau nhói, nhưng khi vừa ngước đầu lên thì bất gặp ngay một viên phấn ở trên mặt bàn đang lăn long lốc, tựa như là đang cười nhạo hắn.

Con người ta đang trong lúc ngủ say mà bị tiếng động làm cho thức giấc thì hắn là sẽ rất bực mình, đặc biệt lại là những lúc đang mơ thấy những giấc mộng đẹp hiem hoi, mắt thấy mình đang ôm nhiều mỹ nữ đầy gợi cảm, và đang sắp sửa tiến xa hơn thì ngay vào cái lúc quan trọng ấy.....Mộ Dung Thiên tức chết không nổi, hắn đập mạnh một cái lên bàn và mắng:

- Mẹ nó, làm cái đêch gì chứ.

- Ha ha ha....

Nhiều tiếng cười rộ vang lên, điều ấy nhắc nhở cho Mộ Dung Thiên biết rằng hắn vẫn còn đang ở trong học đường, vì vậy mà hắn chợt cảm thấy có một cổ ớn lạnh dâng lên đến tận óc.

Đập vào mắt hắn là một khuôn mặt đang giận dữ của vị giảng sư trong ban Trung Dục Học ở trên bục giảng. Người đàn ông hơi đầu đó nổi tiếng là vị giảng sư nghiêm khắc nhất tại trường học của Mộ Dung Thiên, nhưng môn học này lại là môn nhằm chán nhất đối với hắn, và hắn có thể lấy nhân cách của mình để bảo đảm là nếu ông ta đi làm trị liệu cho việc mất ngủ, nhất định ông ta sẽ có thành tựu rất lớn trong lãnh vực này.

-Mộ Dung Thiên, trò.....trò mau lăn ra ngoài cho tôi. Sau nay cũng không cần vào lớp của tôi nữa.

Ông ta giận đến phát run, nếu nhìn thoáng qua thì còn tưởng là ông ta bị phát tác chứng giật kinh phong, điều này thật khiến người ta lo lắng. Với một người lớn tuổi như vậy, nói không chừng lại có thể bị chết bất đắc kỳ tử bất cứ lúc nào.

Lớp học vốn nhằm chán, ít khi có sự tình gì đặc biệt xảy ra, nay đột nhiên xảy ra vụ này nên ba mươi tám nữ sinh trong lớp lập tức có dịp khua tay chỉ trỏ, bàn tán xôn xao.

- Ôi chà, lại là tên sắc lang của khối năm, Mộ Dung Thiên. Lần này là lần thứ sáu trong tuần rồi.

- Ở trong lớp học của Liên Hoàng giáo sư mà hắn cũng dám ngủ, thật là gan to tày trời a!

- Tên sắc lang đó hề thấy con gái là lại gây náo loạn lên, thật không biết xấu hổ mà.

Người vừa lên tiếng là một nữ sinh có hình dáng thô lậu, to lớn, với bộ ngực thật khiến người ta sợ hãi. Vài nam sinh ngồi bên cạnh lại cảm thấy bất mãn nhủ thầm: “Đại tỷ, ngươi không cần phải lo, hắn dù có nhiều loạn tới ai thì cũng sẽ không đụng tới người a.”

- Nghe đồn hắn còn không thích mặc quần lót nữa a, thật là ghê tởm.

Trí tưởng tượng của nữ nhân thật là phong phú, rõ ràng là trong trường không hề có lời đồn đại như thế, nhưng cô ta dùng hai chữ “nghe đồn” là để truyền quan điểm của mình đến những ai vốn chưa biết đến chuyện này, hơn phân nửa bất quá cũng được sinh ra theo phương pháp này mà thôi.

-

Mộ Dung Thiên đứng dậy, ở trước ánh mắt chăm chú quan sát và những lời nghị luận xôn xao của hơn hai trăm sinh viên thuộc khối bốn, hần thong thả rời khỏi phòng học. Mẹ nó, đi thi đi, có gì hay ho đâu chứ! Chính bản thân mình giảng bài không hay, vừa buồn chán vừa khó hiểu, lại không có chút nào hấp dẫn, vậy thì có tư cách gì mà đi la người khác chứ? Ngoài cái mở chữ nghĩa trong Bốn thảo cương mục, mà mỗi chương mỗi tiết đều được ông ta đọc từ đầu đến cuối không sót một chữ, thì ông ta còn làm được gì nữa chứ? Trong lớp học dạy về Kinh Mạch do một nữ giáo sư xinh đẹp mới đến giảng dạy, thì lão tử chưa từng ngủ gục bao giờ, chẳng những vậy mà tinh thần của ta ở trong lớp đó lại còn rất phấn chấn, không khác gì một con hùng kê [1]. Tuy nói thế, nhưng hần lại quên mất một việc quan trọng,: đó là mỗi lần đến lớp dạy về Kinh Mạch, ánh mắt của hần chỉ dừng ở lại bộ ngực đầy đặn và nẩy nở của vị nữ giáo sư ấy, cùng với đôi bờ mông tròn trịa hấp dẫn. Thời gian hần ngắm nhìn nữ giáo sư xinh đẹp còn nhiều hơn những lúc hần nhìn lên chiếc bảng đen gấp bốn, năm lần.

Gã sinh viên vừa bị đuổi ra khỏi phòng học có tên gọi là Mộ Dung Thiên. Có thể nói hần là một người khá bất hạnh, bởi vì ngay từ lúc mới sinh ra, hần đã bị cha mẹ đem bỏ ở trên đường cái, may mà có một người đàn ông lớn tuổi trông thấy và thương tình đem về nuôi dưỡng, sau đó cho hần theo họ của ông ta là Mộ Dung, và đặt tên là Thiên để ám chỉ thiên ý.

Bọn họ hai người, một già một trẻ sống đùm bọc với nhau rất gắn bó trong một hoàn cảnh bần hàn, thế nhưng chuyện đời vẫn có những bất trắc không thể ngờ tới được. Trong lúc Mộ Dung Thiên học năm thứ hai tại tiểu học thì người cha nuôi của hần qua đời vì bệnh. Ông ta không có bà con gì cả, nên chỉ lưu lại cho hần một căn nhà nhỏ và một số tiền bảo hiểm nhân thọ không ít.

Bản tính của Mộ Dung Thiên vốn đã lêu lổng, nay lại không còn ai quản thúc, nên từ đó về sau lại càng chơi bời hư hỏng hơn, nào là hút thuốc, uống rượu, trốn học...không thiếu trò nào. Những việc đại loại như đọc sách báo đòi trụy và chọc ghẹo mỹ nữ đều là những sở thích lớn nhất của hần. Lúc đầu hần còn thường xuyên chọc phá những cô bé nhỏ tuổi ở cùng xóm, nhưng những năm sau này, khi hần lớn dần thì cũng bắt đầu chuyển hướng thú sang các nàng thiếu nữ. Nếu như cha nuôi của hần ở bên kia thế giới mà biết được là mình đã nhận nuôi một tên tiểu sắc lang thì chắc có lẽ lão sẽ tức giận đến đội mồ mà chui lên quá.

Tuy nhiên, nếu nói rằng Mộ Dung Thiên là một hạng người bại hoại trong xã hội, không việc gì là không dám làm, thì với những hành vi xấu xa đê tiện của hần, hần quả là rất xứng đáng với danh xưng “tao nhả” đó. Thế nhưng, những việc như phóng hỏa giết người, hiếp dâm cướp bóc thì hần không hề làm. Hần tuy là một tên bại loại, nhưng cũng là một kẻ bại hoại có nguyên tắc. Nói dễ nghe một chút thì Mộ Dung Thiên chính là một con ký sinh trùng của xã hội, không việc làm, không nghề nghiệp, lại chỉ biết làm lãng phí vật tư của quốc gia; nhưng hần tuyệt không làm ra những việc phạm pháp và những việc có nguy hại trọng đại đến người và vật. Mộ Dung Thiên là một kẻ bại hoại chứ không phải là một kẻ ngu xuẩn. Trở thành kẻ địch của luật pháp cũng chính là làm kẻ địch của quốc gia, hậu quả thế nào thì hần cũng biết rất rõ ràng. Việc ấy so với bộ sưu tập hơn mười bộ phim trân quý của hần, mà mỗi bộ hần đều xem kỹ khuôn mặt và đáng người cực phẩm của nữ vai chính Quang Điện Lý không dưới năm mươi lần, còn rõ ràng hơn nhiều lắm.

Trong lúc bản thân sa đọa và phóng túng như thế, vậy mà hần vẫn có thể học xong tiểu học, trung học cấp 1 và cấp 2, và cuối cùng là kỳ thi tuyển vào đại học. Lúc ấy, không biết trời xui đất khiến thế nào mà trong đợt thi của trường hần, người giám thị cuộc thi lại chính là Triệu Thiển, một nữ sinh cùng cấp không mấy xinh đẹp của Mộ Dung Thiên. Đây quả là một cơ hội hiếm có, và tất nhiên là Mộ Dung Thiên không thể bỏ qua. Rốt cuộc thì những kinh nghiệm làm ác phong phú do đã được bồi dưỡng trong hơn mười năm qua của Mộ Dung Thiên cũng có đất dụng võ. Đầu tiên là hần uy hiếp và dọa dẫm Triệu Thiển, nếu như nàng không chịu hợp tác với hần thì hậu quả sẽ khó lường, nhẹ thì bắt cóc đem nhốt một nơi, còn nặng thì hiếp trước giết sau, chết rồi thì hiếp tiếp.

Thật ra thì Triệu Thiển không mấy giống với cái tên “Thiển” [2] của mình. Thông thường thì thành tích và tài năng của nữ nhân vẫn luôn tương phản với nhan sắc của họ. Có thể nói Triệu Thiển và giống khùng long thời tiền sử có quan hệ huyết thống với nhau, vì nàng rất to lớn đồ sộ. Mộ Dung Thiên tự nhận bản thân tuyệt không có cái dũng khí để thực hành những lời uy hiếp do chính mình thốt ra, nhưng trên đời này lại có loại nữ nhân dù bẩm sinh rất xấu, nhưng họ vẫn cho rằng mình rất xinh đẹp, mà Triệu Thiển lại thuộc về loại nữ nhân này, và tự cho rằng mình là một trong những nữ tử xinh đẹp nhất thế gian.

Thế nên nàng “mỹ nữ” Triệu Thiên này khi bị Mộ Dung Thiên đe dọa sẽ “gian sát” thì rất kinh sợ, bởi vì hần vốn nổi tiếng là một tên đại lưu manh, ai thấy cũng sợ. Vạn nhất mà hần thi rớt, biết đâu hần sẽ nổi ác tính và đi hủy tiền đồ của mình, vậy thì đời hoa của mình sẽ tiêu tùng. Vì thế nên nàng đã quyết định một lựa chọn khôn ngoan, đó là hợp tác với hần, và đồng thời nàng cũng hiểu được là hần cũng thích được người ta khen ngợi vàâng bốc. Quả thật đề nghị của hần cũng không tệ, việc viết ghi chú vào sách giáo khoa đúng là một thủ đoạn quay cóp khá cao minh.

Và thế là tên bại hoại rác rưởi Mộ Dung Thiên này đã xoay sở được một vị trí trong trường đại học y khoa. Sở dĩ hần chọn thi tuyển vào trường này không phải là vì đột nhiên hần nổi từ tâm muốn đi chữa bệnh cho vạn dân, mà nguyên nhân rất đơn giản và chỉ có một: đó là sau này khi trở thành y sinh (thầy thuốc), hần sẽ có cơ hội ngắm nhìn thân thể trần truồng của các nữ bệnh nhân một cách quang minh chính đại, mà y học gọi việc này là: Kiểm tra.

Đương nhiên, muốn chiếm tiện nghi của người khác thật không dễ, hần đã tận hết khả năng để chữa bệnh cho nhiều thiếu nữ, thế nhưng, những cơ thể mỹ lệ ở trên đời này hầu như đã không còn nữa, thật là đáng tiếc. Mà suy cho cùng thì Mộ Dung Thiên vẫn cho rằng ý nghĩ ấy của hần so với những người chỉ biết bóc lột tiền của bệnh nhân thì hần còn cao thượng hơn nhiều. Tuy nhiên, cứ theo tình huống hiện nay mà nói, sau khi tốt nghiệp y khoa thì vị tất đã có thể so sánh được với một vị lang y đi chân trần ở các tiểu trấn nhỏ.

Tiền bảo hiểm nhân thọ do cha nuôi để lại cũng không còn bao nhiêu sau những năm tháng tiêu xài hoang phí, tuy thế, số tiền còn dư lại vẫn đủ cho hần trang trải bốn năm học đại học, vì vậy nên trong khoảng thời gian này cũng chính là khoảng thời gian ung dung tiêu xài cuối cùng của hần. Do đó, thành tích học hành của hần có sáng sủa hay không thì cũng không quan trọng, chỉ cần dựa vào cái bằng chuyên môn trong tay thì nếu muốn kiếm một công tác bán thời gian cũng không thành vấn đề.

Tất cả mọi việc đều phát triển theo chiều hướng thuận lợi, nhưng trước mắt hần lại đang có một vấn đề rất nghiêm trọng: Hiện nay hần đã học đại học năm thứ hai, tức là đã được hai mươi tuổi, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn chưa có bạn gái, và cũng chưa từng được nếm qua tư vị mỹ diệu của tình ái. Nói một cách khác, Mộ Dung Thiên vẫn còn là một xử nam.

Vấn đề này quả thật là một vấn đề trọng yếu cần giải quyết, mỗi lần nghĩ đến việc này là Mộ Dung Thiên lại không rét mà run, phảng phất như trước mắt có hàng vạn hàng ngàn người đang cười chọc quê hần: “Ha ha, tên gia hỏa này thì ra vẫn còn là một xử nam!”

Tại những địa phương khác thì hần không biết thế nào, nhưng ở tại thủ đô thì Mộ Dung Thiên biết rằng tư tưởng của giới trẻ rất phóng khoáng, quyết không thua cho Tây phương là bao. Giờ đây, chỉ có các nhà trẻ là còn tìm thấy xử nữ mà thôi, nếu là người trên mười sáu tuổi mà vẫn còn trinh thì đã là một vấn đề đáng xấu hổ rồi, chứ nói gì đến người đã hai mươi tuổi, hần là sự việc còn nghiêm trọng hơn và dễ khiến cho người ta hiểu lầm là kẻ đó có vấn đề về mặt sinh lý.

Thế nhưng vấn đề sinh lý của Mộ Dung Thiên thì tuyệt đối không có vấn đề gì, vì vậy mà hiểu lầm ấy đối với hần quả là một đả kích lớn và khiến cho hần rất mất mặt. Tuy nhiên, nói đi thì cũng phải nói lại, Mộ Dung Thiên cũng có mặt hay của hần, đó là tri thức lý luận của hần rất phong phú, có thể nói là trên đời này ít có người nào có thể sánh bằng. Từ lúc còn ở tiểu học, Mộ Dung Thiên đã bắt đầu xem rất nhiều phim ảnh và sách báo, cho đến giờ nếu chưa được một vạn thiên thì cũng là vài ngàn. Số tiền bảo hiểm nhân thọ mà cha nuôi để lại có hơn phân nửa là dùng cho việc “trau dồi tri thức” ấy. Nếu như hần có thể ngồi vào cái ghế đạo diễn làm phim thì hần là hần sẽ tỏ ra rất xuất sắc trong công việc, vì với ba mươi sáu thức và bảy mươi hai chiêu trong phép diễn tập quân sự mà hần đã thuộc nằm lòng, cộng thêm với trí tưởng tượng phong phú, nên Mộ Dung Thiên rất tin tưởng bản thân có thể tùy tiện thi triển bản lãnh bất cứ lúc nào. Có thể nói là hần đã có đủ mọi thứ cần thiết, chỉ là còn thiếu gió đông nữa mà thôi, mà cái ngọn gió đông con khỉ này lại chính là cái tương lai rầm rỗi đang chậm chạp tiến đến kia. Thế nhưng lý thuyết và thực tế lại là hai việc khác nhau, nên Mộ Dung Thiên rất bực mình, hần chỉ đành ôm ấp các nàng nữ minh tinh xinh đẹp ở trong mơ mà thôi.

Ở tại phòng ký túc xá dành cho sáu người ở của Mộ Dung Thiên, lão đại và lão nhị đều đã có bạn gái, bình thường cuối tuần họ không có việc gì làm nên đều thường xuyên ra ngoài, việc này gần như đã trở nên thói quen của bọn họ luôn. Lão tứ thì thuộc loại văn nhân tao khách và có dáng dấp của một thư sinh. Mộ Dung

Thiên cứ tưởng rằng loại người như gã sẽ thoát được cái vấn đề khiến người ta lo lắng là giữ tấm thân xử nam cho đến khi tốt nghiệp đại học, thế nhưng sự thật lại khiến hắn cực kỳ bất ngờ. Lão tứ nhân những lúc cùng với các tài nữ có cùng sở thích nghiên cứu các loại thi từ ca phú và sách truyện như Trường Ca Hành, Thi Kinh cho đến Kim Bình Mai, Ngọc Bội Đoàn...vv...nên cũng dễ dàng giúp nhau áp dụng ngay những gì đã nghiên cứu được như là sờ soạng và khám phá những bí mật ảo diệu của từng bộ phận trên cơ thể con người. Và kết quả là thế giới này đã mất đi một xử nam, còn Mộ Dung Thiên thì cũng mất đi một chiến hữu cùng sát cánh phấn đấu cho mục tiêu chung.

Trong phòng ký túc xá, người trầm mặc ít nói nhất là lão ngũ, nhưng gã hoạt động ở trên mạng rất tích cực, vì vậy mà gã kết giao bằng hữu cũng rất dễ dàng, thậm chí cũng đã trải qua nhiều mối “tình một đêm”. Mộ Dung Thiên từng theo gã học tập một thời gian, thế nhưng đến cả một sợi tóc của nữ nhân mà hắn vẫn chưa thể đụng tới. Sau khi thất bại chín mươi sáu lần, cuối cùng thì hắn cũng bỏ cuộc vì cho rằng đây không phải là một phương cách tốt và thích hợp cho hắn.

Nhưng người khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy khó chịu nhất chính là lão tam, người vốn được mệnh danh là “chủng mã”. Cứ theo lời những người cùng phòng trọ truyền miệng nhau thì lão tam thay đổi bạn gái còn nhiều hơn là gã dùng giấy vệ sinh nữa. Thật ra gã cũng không phải là con nhà giàu có gì, cũng không phải là thể dục kiện tướng, và lại càng không phải là vì gã đẹp trai như Phan An anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, phong độ đường đường hay là thành tích ưu tú, ngoại hình hấp dẫn nữ nhân....những thứ đó gã đều không có tí ti nào. Về mặt thành tích thì ai cũng như ai, điều khác biệt đều nằm ở trong những lúc thi lại, hề đạt được sáu mươi điểm thì lão tam đã ăn mừng nhậu nhẹt rất linh đình. Còn nếu bàn về các điều kiện khác thì đáng về bề ngoài của Mộ Dung Thiên có một chút nhỉnh hơn, mà thân thể của hắn cũng cao và trắng kiện hơn lão tam, tuy không dám nói là có thể so sánh với nam diễn viên Arnold Schwarzenegger, nhưng chí ít thì hắn cũng cao ráo và bảnh trai.

Có nhiều lý do khác nhau khiến cho Mộ Dung Thiên không tin rằng bản thân mình lại thua kém cho lão tam, thậm chí có đôi lần hắn thậm quan sát lão tam để tự so sánh thì rút ra được một kết luận rằng, điều khiến cho gã được nữ nhân yêu chuộng chính là bên cạnh vẻ ngoài khỏe mạnh thì gã còn có thần thương tốt và hiem có, thế nhưng về mặt này thì gã vẫn còn thua Mộ Dung Thiên một chút. Thành thật mà nói, đối với “vũ khí” của nam nhân thì Mộ Dung Thiên hoàn toàn tự tin với bản thân, vì trong tất cả các bộ phận trên cơ thể, nó là bộ phận mà hắn vừa ý nhất; xem ra ngày trước khi thượng đế tạo ra mình, ông ta đã bỏ ra không ít công phu ở bộ phận này. Có lần cả đám bạn cùng phòng trọ tụ tập lại trước máy tính của hắn để xem bộ phim Âu Mỹ Kịch Tình hệ liệt, lúc đó ai nấy cũng đều cảm thán trước những kích cỡ đồ sộ của mấy tên đàn ông người ngoại quốc. Lúc đó trong lòng Mộ Dung Thiên rất đắc ý, hừng, đó chỉ là chuyện nhỏ, các người còn chưa thấy hàng cực phẩm đâu.

Vì để vấn hồi sự tôn nghiêm cho tên xử nam duy nhất của phòng trọ, tức là mình, Mộ Dung Thiên thường xuyên chỉ mặc một chiếc quần lót nhỏ đi lại khắp nơi trong phòng, khiến cho tên “chủng mã” lão tam khi ở trước mặt hắn cũng phải cúi đầu xưng thần chứ đừng nói gì tới mấy tên kia, mà người có thực lực kém nhất là lão tứ, sau khi biết được sự thật đó thì gã còn phải lén lút lấy nước mắt rửa mặt nữa kia. Những điều này đều khiến cho cái lòng ham thích hư danh của Mộ Dung Thiên được thỏa mãn rất nhiều.

Thế nhưng Mộ Dung Thiên lại là lão lục, mà cái ý niệm tôn kính trưởng bối của đất nước này chính là một truyền thống đẹp đẽ đã được lưu truyền từ rất lâu, cho nên hắn cũng phải nhường cho đám huynh trưởng chút ít mặt mũi và lòng tự tin, vì vậy nên hắn cũng chịu khó mặc thêm chiếc quần đùi vào nhiều hơn, tránh tình trạng phơi bày bảo bối cho bọn họ ngắm nghía. Và đương nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng hơn khiến cho hắn phải làm vậy nữa, đó là hắn không muốn bị người ta ngộ nhận mình là kẻ thích thoát y.

Hết hồi 1

=====

Chú thích

[1] hùng kê: con gà trống oai vệ.

[2] Thiến: xinh đẹp.

2. Hồi 2: Ý Dâm

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 1 - Mộng Đích Khai Thủy

Hồi 2: Ý Dâm

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên thông thả cất bước trên đường phố, lòng tự hỏi: “Cớ sao cái thứ bại hoại rác rưởi như lão tam kia mà lại có thể giống như ong mật cả ngày ngуп lặn trong hoa cỏ, còn bản thân mình thì đẹp mã hơn, “vốn liếng nam nhân” cũng hùng hậu hơn mà cho đến bây giờ vẫn không thoát khỏi kiếp xử nam?” Cuối cùng thì Mộ Dung Thiên cũng rút ra một kết luận, đó là vì bản thân hắn tuy có phần hạ lưu, nhưng phải còn rất xa mới đạt tới mức “dâm tiện” như lão tam, cứ nhìn cách gã bắt chuyện với phụ nữ thì cũng biết là gã khác với mình về bản chất rồi. Lão tam có kiểu ăn nói dâm dục trần trụi, tỷ như việc kể “trường thương” của gã uy vũ bất phạm đến mức nào, và còn hỏi những cô gái đó có hứng thú sờ thử một chút không.....Mà điều kỳ quái hơn lại chính là mấy ả đó lại cứ như ruồi thấy phân, và cứ thi nhau lao vào lòng gã. Điều ấy khiến cho Mộ Dung Thiên vạ phần buồn bực.

Mộ Dung Thiên từng muốn dùng thử chiêu thức của lão tam, với “tài sản” của hắn thì tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng hắn lại phát hiện ra thái độ của mình vẫn còn quá “cao thượng”, vì mỗi lần đối mặt với con gái thì hắn lại thốt không nên lời, nên chỉ đành phải tiếp tục duy trì cuộc sống độc thân, tiếp tục cùng những minh tinh đại chiến trong mộng cho qua ngày, lúc tỉnh dậy lại thấy quần lót bị ướt, nên cũng chỉ có thể ca thán lãng phí tài nguyên.

Mộ Dung Thiên đã nghe qua rất nhiều kinh nghiệm từ các vị “tiền bối cao nhân”, phụ nữ rất kỳ quái, họ yêu thích những thứ khác lạ, luôn hướng lòng mong mỏi về những nam nhân cực đoan, hoặc là những người có nhân phẩm và học vấn ưu việt, đạo đức, trí tuệ, thân thể đều hoàn mỹ, thậm chí cũng có thể là những kẻ bia rượu gái gú thâm đêm suốt sáng, người không ra người ngợm không ra ngợm. Còn Mộ Dung Thiên thì lại nằm ở giữa, cứ y như là Trư Bát Giới, trong ngoài đều không phải người, xấu thì không đến cực điểm, tốt cũng không đến tận cùng, bất quá lại vẫn còn có vài phần nhân tính, hôm trước hắn tình cờ gặp một người ăn mày ở trên đường phố thì lại còn bố thí cho mười đồng nữa.

Mộ Dung Thiên ở trong lớp nổi danh ba trợn, bởi vì hắn dám cúp cua lớp học của lão gia hỏa vốn nổi tiếng nghiêm khắc, mà việc này thì không ai khác dám làm, ngay cả lão tam cũng không có cái đảm lượng đó. Hậu quả của việc “vuốt râu hùm” chính là vài lần bị lão gia hỏa phê bình nặng lời tại đại hội học viện. Ngày hôm qua mới chỉ có một lần mà Mộ Dung Thiên đã thấy mặt mặt lấm rồi, vì thế mà hôm nay hắn đành phải đi học theo quy củ, nhưng vì mãi mê thức đêm xem phim Âu Mỹ cấp ba, do mệt nhọc quá mức nên ngủ gật, và kết quả là thêm một lần bị đuổi ra ngoài.

Tiếng xấu của Mộ Dung Thiên ở trong trường còn lan xa vì một nguyên nhân khác. Đó là vì mỗi lần hắn gặp thiếu nữ nào có vài phần tư sắc thì đều phải chọc ghẹo một lát, nếu thành công thì thành tấm gương cho cánh thanh niên và được tặng thêm hai chữ “phong lưu”, đáng tiếc là cho đến giờ hắn vẫn chưa lần nào thành công, mà hậu quả của thất bại thật là bi thảm. Thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một sợi chỉ, vì hắn bị thất bại nên chữ “phong lưu” bị sửa đi một chữ và biến thành “hạ lưu”. Bởi vậy trong lớp có người gọi hắn là “Sắc lang thất bại và hạ lưu nhất”. Các thiếu nữ vừa nghe đến ngoại hiệu đó thì đa số đều nghĩ, nếu mình tiếp nhận loại người gặp ai cũng tán mà mỗi lần tán lại đều thất bại này, vậy chẳng phải là tự hạ thấp mình lắm sao? Đại khái cũng vì nguyên nhân đó mà Mộ Dung Thiên tuy không đến nổi xấu trai, vóc dáng cũng không tệ, nhưng vẫn chẳng có ai để ý, và mãi mà “hàng họ” của hắn vẫn chưa được bóc tem.

Đang suy nghĩ miên man thì trước mắt Mộ Dung Thiên bỗng nhiên bừng sáng, thì ra là có mấy mỹ nữ trang điểm lộng lẫy đang thông thả tiến đến, Mộ Dung Thiên theo thói quen liền nở nụ cười mà hắn cho rằng đẹp nhất nhưng người khác lại cho là dâm ô, rồi nói:

- Ha, chào các người đẹp, các cô khỏe không? Có hứng cùng tôi uống ly café trong hoa viên chăng?

Những thiếu nữ đó vốn đang cười nói vui vẻ, nhưng khi vừa nhìn thấy hắn thì lập tức nhận ra hắn chính là “sắc lang thất bại nhất”, họ chỉ ném lại hai chữ “ngu ngốc!” rồi hất mặt nhăn mũi, bước thẳng qua mặt hắn.

“Xú kỹ nữ, coi chừng vấp phải đá!” Mộ Dung Thiên mắng thầm trong lòng, nhưng vẫn giữ nụ cười không đổi. Hắn sớm đã nghĩ đến kết quả này, vì đã có nhiều lần bị thất bại, thành quả “bách chiến bách bại” đã sớm tạo cho hắn thói quen bị cự tuyệt, thậm chí còn chẳng muốn chuyển nụ cười trên mặt trở lại trạng thái bình thường, bởi vì việc đó tốn công quá.

Nhưng đột nhiên trước mắt hắn lại sáng lên, từ phía đối diện đang có một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp đang bước về phía hắn. Thiếu nữ này mày liễu mũi thẳng, môi anh đào đỏ hồng, tóc dài như thác nước phủ lên bờ vai tròn lẳn, đôi bờ hông phong mãn cao vút đối lập với chiếc eo thon uyển chuyển, bất luận chỗ nào ở trên thân hình nàng cũng dễ dàng câu khởi vọng nguyên thủy của đàn ông, đặc biệt là đôi mắt xéch lên, dong đưa gợi tình và câu hồn đoạt phách. Nàng quả là rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho Mộ Dung Thiên lập tức cảm thấy rằng những thiếu nữ vừa rồi trông chẳng khác heo nái bao nhiêu.

- Mộ Dung Thiên, ngươi lại muốn bỏ học phải không?

Thanh âm thoát ra từ miệng nàng thật giống như châu ngọc va chạm nhau, từng âm tiết thánh thót lọt vào tai thật là ngọt ngào. Chỉ đáng tiếc Mộ Dung Thiên không phải là văn nhân nhà sĩ, khi vừa thấy đôi môi hồng mịn của nàng thì liền liên tưởng đến cảnh hôn nhau trong phim ảnh Tây phương, và hắn nuốt “ực” một ngụm nước miếng thật lớn.

Mỹ nữ này tên là Tiêu Băng, là bí thư đoàn trong lớp Mộ Dung Thiên, và còn là trợ lý cho Hội chủ hội sinh viên, nhưng hai danh hiệu này của nàng cũng không hấp dẫn người ta bằng thân phận “hoa khôi” của nàng. Tiêu Băng còn được công nhận là một trong những hoa khôi của trường này.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Lão tử không phải muốn trốn học, mà là đã trốn rồi.” Hắn ngại nhất là nghe người thuyết giáo, nên sốt ruột nói:

- Được rồi, được rồi, thật phiền quá đi. Không phải ta muốn mà là lão quỷ đuổi ta đi, ta còn biết làm sao chứ?

Khác với loại người thường bị đuổi học như Mộ Dung Thiên, Tiêu Băng là người trong hội sinh viên, công việc thường ngày rất bận bịu nhưng nàng là mỹ nữ hiếm có trên đời, mà thành tích lại đi đôi với dung mạo. Người như nàng so với gấu trúc có lẽ còn hiếm hơn nhiều. Tiêu Băng học giỏi nổi tiếng, giáo sư của các môn đều ưu đãi nàng, nếu có sự vụ gì đặc biệt của hội sinh viên thì đều phá lệ cho nàng nghỉ học. Những thiếu nữ có khí chất khác biệt với mỹ nữ thông thường, chẳng những có thành tích xuất sắc, mà vóc người cũng cực kỳ bốc lửa thì đều dễ dàng trở thành tiêu điểm của mọi người. Nam sinh theo đuổi Tiêu Băng nhiều không đếm xuể, có thể nói là họ xếp hàng dài từ ký túc xá của nàng kéo ra đến sân trung tâm của trường. Thế nhưng Tiêu Băng lại là một “băng sơn mỹ nhân”, đối với đám nam sinh theo đuổi mình thì vẫn tỏ ra hờ hững, thậm chí không ít người còn hoài nghi nàng là người đồng tính luyến ái. Nếu lời đoán mò đó là sự thật thì đó quả là một sự kiện có thể ghi vào danh sách những tài nguyên lãng phí nhất lịch sử loài người.

Vô luận Tiêu Băng có phải là đồng tính hay không thì nhan sắc và thân hình của nàng hẳn là không cần phải nghi ngờ gì rồi. Đám ruồi nhặng rác rưởi trong trường vừa nhìn thấy nàng thì liền lắc mình biến thành những chính nhân quân tử, chỉ sợ khiến người ngọc sinh ra ác cảm. Tuy nhiên, chỉ có Mộ Dung Thiên là trước sau vẫn như một, hắn luôn tỏ vẻ dâm ô bỉ ổi, và đối với những nữ nhân có chút tư sắc đều như cún giữ nhà, cứ vẫy vẫy đuôi, xum xoe bợ đỡ, bởi vì hắn biết mình tối thiểu cũng có một chút cơ hội thành công. Nhưng đối với Tiêu Băng thì hắn ngược lại không hề khách khí. Mộ Dung Thiên tự biết khả năng thành công theo đuổi nàng là xấp xỉ con số không, so với cơ hội trúng số còn ít hơn rất nhiều.

Không ăn được sữa trâu thì không cần khách khí với “nãi ngư” (vú trâu), đạo lý này Mộ Dung Thiên biết rất rõ. Mặc dù Tiêu Băng không phải “nãi ngư” nhưng trên người nàng cũng có nơi giống với nãi ngư. Nghĩ đến đó Mộ Dung Thiên bất giác đưa mắt nhìn đến địa phương ấy, đôi ngọc nhũ phong mãn như muốn xuyên phá lớp vải để lộ ra ngoài.

Trông thấy thái độ ấy của hần Tiêu Băng đỏ bừng mặt, đôi tay bất giác đưa lên che lấy ngực, nhưng có điều kỳ lạ là không hề nổi giận. Nàng vốn tâm cao khí ngạo, đối với những thanh niên ở trong trường muốn dõng sức lấy lòng nàng thì nàng chưa từng biểu lộ điều gì, cả nói chuyện cũng không nói quá hai câu. Nhưng tiếc là nàng không biết làm sao với Mộ Dung Thiên này. Hần ở trước mặt nàng luôn tỏ ra tùy tiện, ánh mắt luôn trắng trợn muốn nhìn xuyên quần áo, bản tính sắc lang lộ rõ, trong khi những nam nhân khác vừa gặp nàng thì đều tỏ ra lịch lãm và tuyệt đối không dám thử mạnh, còn thái độ của Mộ Dung Thiên thì lại khiến nàng rất lúng túng.

Ngoài ra, còn có một lý do khác mà chỉ có hai người biết, đó là Mộ Dung Thiên và Tiêu Băng đã quen biết nhau từ lúc còn học tiểu học. Từ khi cha nuôi quy tiên, Mộ Dung Thiên không có người quản thúc, nên đối với việc học tập thì không còn chuyên tâm nữa. Chủ nhiệm lớp biết được hoàn cảnh bi thảm của hần nên cũng đặc biệt chiếu cố đến hần, ông ta đã xếp cho học sinh giỏi nhất lớp là Tiêu Băng ngồi cùng bàn với hần, và hy vọng Tiêu Băng có thể giúp đỡ hần khá hơn. Chỉ tiếc là Mộ Dung Thiên vẫn không chừa, trước sau vẫn như một, và lại còn thường xuyên mang tiểu thuyết cấp ba đến trường ngồi đọc rất say mê. Tiêu Băng là nữ hài tử, trưởng thành tương đối sớm, vừa thẹn vừa giận nhưng nhiều lần nhắc nhở không được, đành chịu thua không biết làm sao. Chớp mắt qua sáu năm tiểu học, Tiêu Băng ngồi cùng bàn với Mộ Dung Thiên suốt mấy năm mà vẫn không giúp hần tiến bộ được, nên dù có muốn tức giận cũng không xong. Trong thời gian ở gần nhau lâu như vậy, Tiêu Băng cũng đã hiểu thấu tính cách của gã sắc lang cùng bàn này, nên nàng nghiêng rằng hứa với hần, chỉ cần hần có thể đạt điểm cao trong kỳ thi trung học cấp một thì sẽ cho hần sờ ngực nàng.

Đó vốn là lời nói trong lúc tức giận, nhưng Tiêu Băng cũng biết đối với Mộ Dung Thiên thì việc đó khó bằng lên trời. Tuy nhiên, nàng đã quên mất một chuyện, đó là Mộ Dung Thiên ngoài việc là một “lại quỷ” (quỷ lười) thì còn là một sắc quỷ, nghị lực ở phương diện đó rất kiên định. Hơn nữa, Tiêu Băng từ nhỏ đã là một tiểu mỹ nhân, đáng người phát dục khá sớm, yếu điệu phong mẫn, có thể nói là vô cùng hấp dẫn đối với gã tiểu sắc quỷ Mộ Dung Thiên này. Khi hần vừa nghe nói có cơ hội chiếm tiện nghi thì liền quyết chí vượt lên. Thiên tư của hần vốn dĩ rất thông minh, chỉ là tương đối lười biếng và mất tập trung mà thôi, thế nhưng lần đó hần lập chí học hành nên lập tức như hỏa tiễn xuyên không, chỉ trong vòng vùn vụt một năm mà đã trở thành người đứng sau Tiêu Băng – người luôn đứng đầu các kỳ thi trong trường - ở mỗi đợt tiểu khảo. Việc ấy đã khiến nàng buồn bực mất một khoảng thời gian. Tuy nhiên, sau kỳ thi ấy thì Mộ Dung Thiên liền mất đi động lực học tập, đã trở lại nguyên hình và vẫn chứng nào tật nấy. Suốt thời gian trung học cấp một mới để cho Tiêu Băng yên vị, bằng không thì vị trí thứ nhất tuyệt đối còn chưa tới phiên nàng.

Tiêu Băng không ngờ Mộ Dung Thiên thật sự có thể làm được, và nàng cũng không thể hủy lời hứa, nhưng nếu để gã sắc quỷ này sờ mó thì quá thiệt thòi, nên chỉnh lại lời hứa thành sờ qua lớp quần áo. Mộ Dung Thiên vui vẻ đáp ứng, và cũng không có hành động vượt rào. Dù cho chẳng đi đến đâu nhưng vẫn khiến hần rất hưng phấn. Tiêu Băng những tưởng việc này đã qua rồi, ai ngờ khi lên trung học cấp một thì hai người lại học cùng lớp, hơn nữa Mộ Dung Thiên lại đã nghiện việc sờ mó, nên cứ như là tên bắn ra không thể thu lại, từ đó hễ có cơ hội là lại lén lút chiếm tiện nghi của nàng. Thậm chí, hần còn đạt điểm vừa đủ, miễn cưỡng chen chân vào trung học cấp hai để hai người lại học cùng lớp, cho dù ở họ không ngồi cùng bàn thì cơn ác mộng của Tiêu Băng vẫn cứ tiếp diễn.

Cho đến khi vào đại học, hai người lại cùng học chung một lớp. Tiêu Băng thủy chung vẫn không thể thoát khỏi ma trảo của Mộ Dung Thiên. Đây coi như là nàng xui xẻo, lúc ấy, Mộ Dung Thiên tuyệt không cố ý lựa chọn để vào cùng một trường đại học với nàng, chỉ là hần nghe nói trường đại học y khoa tương đối có nhiều mỹ nữ, nên bất kể ba bảy hai một, hần lập tức điền nguyện vọng đầu tiên là được vào học tại trường đó, cả bản khai nguyện vọng của Tiêu Băng cũng còn đến sau cả hần. Thật là tình cờ đến mức xảo diệu, kết quả trúng tuyển vừa công bố, hai người lại phát hiện ra mình lại có cùng một chuyên ngành, việc ấy chỉ có thể đổ cho vận mệnh an bài mà thôi.

Gặp gã vô lại sắc lang ngồi cùng bàn đeo đẳng suốt từ thuở nhỏ này, Tiêu Băng chỉ đành cam chịu, không biết làm sao hơn, nói:

- Người lại ngủ trong lớp phải không? Được rồi, theo ta quay về, ta nói một tiếng thầy sẽ không truy cứu chuyện vừa rồi của ngươi nữa.

Có lẽ từ nhỏ đã cùng Mộ Dung Thiên ngồi chung bàn, nên việc quản thúc hần đã trở thành thói quen của

nàng.

Mộ Dung Thiên uể oải đáp:

- Muốn đi thì tự người đi đi, lão tử không theo đâu.

Tiêu Băng vừa định khuyên nữa, đột nhiên Mộ Dung Thiên lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn về phía sau nàng, hỏi:

- Ủa, tên đó bị sao vậy?

Tiêu Băng tự nhiên nhìn theo hướng mắt của hắn nhưng không phát hiện ra điều gì, lòng thầm kêu hồng, thì Mộ Dung Thiên đã chìa “lộc sơn chi trảo” ập đến đòn bộ cao vút của nàng như điện chớp và sờ soạng một phen.

A!

Tiêu Băng phát ra tiếng thét thất thanh, ngọc chưởng liền vung lên nhanh như chớp, tát liền một cái lên má trái của hắn, miệng mắng:

- Chết cũng không chừa!

Mộ Dung Thiên kêu lên thảm một tiếng, hắn bị cái tát này đánh ngã lăn ra đất, rồi không đứng dậy nữa, hai chân không ngừng co quắp.

Tiêu Băng tức khí chưa tiêu, hung dữ mắng:

- Người chết đi!

Nàng nói xong thì định quay người bước đi, lòng hơi bối rối, nhưng thấy Mộ Dung Thiên vẫn không hề nhúc nhích, nên dè dặt hỏi:

- Ê, người không sao chứ?

Mộ Dung Thiên vẫn cứng đờ toàn thân, tựa như không nghe thấy nàng hỏi.

Trong lòng Tiêu Băng càng lúc càng hỗn loạn, chẳng lẽ mình nổi giận đánh hắn quá mạnh ư? Hắn....hắn thật đã chết rồi sao? Nghe nói đậu tương còn ném chết được người, cái tát đó của mình dám chắc nặng hơn hạt đậu tương nhỏ bé nhiều lắm? Nàng vội vàng quay lại, dùng ngón tay đặt lên mũi Mộ Dung Thiên để kiểm tra thử, quá nửa phút sau mà vẫn không thấy hắn hít thở.

Tiêu Băng lập tức bắn loạn, vội ôm Mộ Dung Thiên vào lòng và không ngừng lay động, rồi cất giọng nức nở:

- Người đừng làm ta sợ, mau, mau tỉnh lại đi! Ta vô tình thôi, hu hu...

Đột nhiên nàng cảm thấy bầu ngực đầy đặn của mình bị một bàn tay bóp chặt lấy, Tiêu Băng liền hét âm lên, cúi nhìn xuống thì thấy Mộ Dung Thiên ở trong lòng mình đã mở mắt chớp chớp, bàn tay luồn trong áo mình không cần nói thì cũng biết là của hắn. Kỳ thật cái tát đó của Tiêu Băng rất nhẹ, chỉ là Mộ Dung Thiên thuận thế tránh đi mà thôi.

Tiêu Băng ngượng quá hóa giận, ngọc thủ vừa vung lên, Mộ Dung Thiên đã tránh sang một bên, cười hì hì nói:

- Đó là lần thứ 326 cô bị ta lừa, sao cô vẫn cứ ngốc như thế? Nếu lúc đó kiểm tra tim của ta thì có phải là sẽ thấy khác rồi không? Vả lại, ta phải chúc mừng cô, ngực lại to lên không ít a, có điều phải chú ý rèn luyện để giữ cho nó căng mọng nhé!

Khuôn mặt Tiêu Băng đỏ bừng, trông chẳng khác nào ráng chiều, nàng lập tức ném bỏ phong thái thực nữ lên chín tầng mây, rồi chửi với giọng đầy phẫn nộ:

- Đồ sắc lang chết toi, sớm muộn sẽ có ngày bị sét đánh chết!

Mắng xong thì nổi giận bùng bùng bỏ đi, không hề quay đầu lại.

Mộ Dung Thiên mặt không đổi sắc cười nói:

- Hắc hắc, chết cũng đáng!

Rồi hắn đưa tay lên mũi, say mê hít một hơi và nói:

- Thơm thật!

Gần đó có mấy nam sinh đã chứng kiến tất cả mọi diễn tiến, bọn họ vừa tức giận vừa hâm mộ nhìn hắn, khiến hắn đắc ý phi thường. Hắc, lão tử mặc dù cái gì cũng tệ, nhưng lại là nam nhân duy nhất dám giở thủ đoạn trên người Tiêu Băng. Sắc lang trong trường không phải chỉ có một mình ta, nhưng không có ai lại dám can đảm tùy tiện như thế, trong đó cũng còn một nguyên nhân khác, đó là Tiêu Băng rất tinh thông Không Thủ Đạo, nàng đã luyện tập suốt bảy năm, và cũng đã đạt đến đại đen. Với trình độ như thế thì cũng có nghĩa là chọc đến nàng chẳng khác gì chán sống.

Ngoài Mộ Dung Thiên, gã sắc lang đầu tiên muốn phi lễ với nàng đã bị đánh gãy xương sườn thành mấy đoạn, và phải nằm viện mất ba tháng. Ngoài gã đó ra, còn có vài tên khốn kiếp có mắt không trông cũng đã bị giáo huấn không nhẹ, những tên đó nếu không bị thương thì cũng thành tàn phế, tất cả đều là bởi vì bọn chúng gieo gió gặt bão. Hơn nữa, Tiêu Băng là hồng nhân của hội sinh viên và được toàn trường yêu quý, cả ban giám hiệu cũng không truy cứu tội Tiêu Băng đã thương người, mà trái lại, những gã xúi quẩy đó còn bị kỷ luật nặng nề.

Vả lại, kỳ thật Tiêu Băng rất thông minh, từ tiểu học đến đại học, nàng luôn duy trì thành tích là một trong ba người giỏi nhất, trí lực đương nhiên không phải chỉ hư danh, những người khác muốn lừa được nàng thì hẳn là rất khó khăn. Tất nhiên là ngoại trừ tiểu tử Mộ Dung Thiên đầy bụng âm chiêu xảo trá này ra. Cũng có thể là từ nhỏ đến lớn, nàng đã bị Mộ Dung Thiên lừa gạt quá nhiều lần, nên đã hình thành cái thói quen thất bại trước những mánh khéo của hắn. “Thói quen” có khi lại rất nguy hiểm.

Thiên phú võ học của Tiêu Băng cũng phải quy công lao về cho Mộ Dung Thiên. Bắt đầu từ trung học cấp một, nàng đã đến đạo quán chuyên nghiệp luyện tập, để đề phòng bị Mộ Dung Thiên quấy nhiễu. Nhưng đáng tiếc là công phu của nàng càng thuần thực thì thủ đoạn đánh lén của Mộ Dung Thiên cũng tăng tiến từng ngày, hiện giờ mánh khéo của hắn đã đạt tới lô hỏa thuần thanh, vô cùng vô tận, và có thể tùy tâm sở dục. Đầu óc hắn vốn thông minh tuyệt đỉnh, nếu chịu khó chuyên tâm làm việc thì tiềm lực sẽ không thể đo lường được.

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ: “Nha đầu này càng lúc càng dễ đối phó rồi.” Nhớ đến lần trước hắn nói có một bà già ngã sấp trên đường, do những người phụ nữ luôn có lòng trắc ẩn nên lợi dụng trong sát na nàng quay đầu và buông lỏng cảnh giác, hắn lại vuốt đùi nàng mấy lượt, nhưng những câu loại này hắn đã dùng không dưới mười lần a, sao nàng lại còn mắc lừa như thế? Phụ nữ đúng là ngực to não bé, xem chừng lời nói này cũng rất có đạo lý.

Nhớ lại chiến tích huy hoàng của mình liền khiến cho Mộ Dung Thiên hết sức đắc ý, mặc dù mỗi lần như vậy đều phải nhận lại năm vết ngón tay, nhưng hắn cho rằng điều đó hoàn toàn đáng giá. Bất quá nha đầu này cũng thật tốt bụng, Mộ Dung Thiên trầm nghĩ. Nếu không dựa vào quan hệ của nàng với trường học, có lẽ mình đã sớm bị xử phạt hay đuổi ra khỏi trường rồi. Phải rồi, cha nàng chính là Thủ trưởng quân sự của khu vực này, chỉ cần bịa đặt ra một chút tội danh và trút lên đầu mình thì lão tử ắt sẽ không chịu nổi rồi, hoặc giả ông ta có thể dùng súng máy mà bắn mình thành cái tổ ong, hoặc dùng tạc đạn để nổ tung mình thành tương thịt để trừ hại cho dân, v...vv....

Mộ Dung Thiên chợt nảy ra một ý nghĩ: “Không chừng nàng thích lão tử cũng nên, hắc!”

Chỉ tiếc là trong lòng hắn biết rõ, điều ấy chỉ thuần túy là suy nghĩ tự sướng của mình

3. Hồi 3: Tản Bộ

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 1 - Mộng Đích Khai Thủy

Hồi 3: Tản Bộ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên quay trở lại ký túc xá với tâm trạng cực kỳ đặc ý, hôm nay hẳn lại được ăn “đậu hủ”, đã lâu rồi không có cơ hội tốt như vậy. Cảm giác mềm mại, trơn nhẵn tựa hồ như vẫn còn lưu lại trên tay, khiến cho tâm hồn của hắn như bị tan chảy ra.

Trong phòng ký túc xá không có ai, có lẽ mọi người đều đã đi học hết. Lớp học của lão quỷ kia ngoài Mộ Dung Thiên ra, không còn ai dám cúp cua nữa cả. Hắn bật máy tính lên rồi đăng nhập vào một trang web dạng H kinh điển nhất. À, lại có hàng mới, là ảnh chụp của cô gái tây dương mà hắn yêu thích nhất. Khuôn mặt của nàng đầy đặn, vóc dáng quyến rũ thật dễ khiến người ta phạm tội, lại thêm tư thế phóng đảng và khêu gợi, chà chà, thật là hấp dẫn. Bất giác, Mộ Dung Thiên căng to mắt ra để thưởng thức loại nghệ thuật hình thể này. Lâu nay hắn vẫn tự cho rằng mình vào xem trang web H là để thưởng thức nghệ thuật bằng mắt, tuy nhiên, nước miếng cứ nhỏ ròng ròng từ khóe miệng đã bán đứng hắn.

Mộ Dung Thiên tưởng tượng ra người đàn ông cường tráng đang biểu diễn trên màn hình kia chính là mình, hắn bất giác ngửi lại bàn tay mà lúc nãy may mắn được chạm vào Tiêu Băng. Chẹp, sao phụ nữ lại thơm như vậy nhỉ? Đó là còn cách một lớp quần jean mà mùi vị vẫn lưu lại lâu như vậy, thật là kỳ diệu. Xem ra hương vị mỹ nhân đúng là một thứ ân huệ trong phòng the của cánh đàn ông. Đương nhiên, việc Mộ Dung Thiên không chịu rửa tay là có lý do rất quan trọng, sau mỗi lần chạm vào Tiêu Băng là sẽ có mấy ngày hắn không rửa tay, vô luận là ăn cơm, ngủ, đi đường, đi vệ sinh hay làm bài tập, thậm chí ngay cả khi tắm rửa thì hắn cũng chỉ dùng tay còn lại để làm việc, chắc chắn hàng ngàn hàng vạn lần là sẽ không để bàn tay có vương hương vị mỹ nhân chạm vào nước, việc này so với việc cảnh sát bảo mật vật chứng còn có phần thận trọng hơn.

Sau khi xem được vài phút thì hết cả mớ hàng mới. Gần đây, do bị đả kích và chống đối kịch liệt, nên các loại văn hóa đồi trụy từng một thời hưng thịnh đã bị ngăn cấm và dẫn đến việc suy thoái nhanh chóng, báo hại Mộ Dung Thiên phải chịu khổ, phải đi lùng sục hơn chục trang web thì mới tình cờ tìm ra được một trang, nhưng tốc độ cập nhật không nhanh bằng tốc độ duyệt web, chỉ xem loáng một cái là xong. Những tranh ảnh của trang web này đã được Mộ Dung Thiên xem qua vài lần, thật cũng chẳng còn gì hay ho. Hắn cúi xuống giường rút ra hai bộ truyện, đọc qua hai lần cũng cảm thấy nhàm chán. Dù có là truyện hay lắm đi chăng nữa thì khi xem qua hơn trăm lần ắt cũng trở nên vô vị. Mộ Dung Thiên cực kỳ mong muốn có một người bạn gái thực sự để được thực hành những gì mình hiểu biết, tranh ảnh dẫu sao cũng không có xúc cảm, cũng không có hương vị đặc biệt của nữ nhân. Mẹ nó, nếu mà có thể cưới được Tiêu Băng làm lão bà, thì dù lão tử có bị tổn thọ mười năm, không, cả hai mươi năm cũng nguyện ý. Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết nhất định phải là cho lão tử sống ít nhất là hai mươi năm lẻ một ngày, như vậy vẫn còn dư một ngày để hưởng thụ. Nếu được vậy thì lão tử mới có thể sử dụng chút tính dâm ma theo lời truyện nói: nhất thiên nhất nhật, nhất thiên nhất nhật (ý nghĩa đại loại như: được ở bên nàng suốt một ngày thì chết cũng không hối tiếc.)

Nằm trên giường suy nghĩ vớ vẩn mãi cho đến khi hết giờ học, người đầu tiên trở về chính là lão tam Triệu Kính, nhìn thấy Mộ Dung Thiên, gã liền giơ ngón trỏ lên, khen:

- Lão Lục, tiểu tử ngươi thật lợi hại!

Mộ Dung Thiên biết ý gã muốn nói về việc ngủ trong lớp của lão quỷ, nên nhẹ nhàng nói:

- Có gì mà phải kinh ngạc, việc đó có đáng là gì chứ!

Việc cúp cua đối với hắn từ thời thơ ấu đã là một chuyện tất thường tình, quả thật không đáng nói đến.

Triệu Kính lại vuốt mái tóc vốn đã được chải rất kỹ lưỡng, thở dài nói:

- Tao phục nhất là mày đó, tối nay có đến hội pháo không?

Mộ Dung Thiên mới đây có hẹn với Triệu Kính để cùng đến “hội pháo”, nếu gã rời khỏi ước hội mà không có làm gì khác thì dù có đánh chết Mộ Dung Thiên, e rằng hắn cũng không tin.

Triệu Kính dương dương đắc ý nói tiếp:

- Hai hôm trước tao gặp được một em trên xe buýt, học sư phạm, bọn tao bắt chuyện với nhau và cảm thấy rất tâm đầu ý hợp. Đêm nay phải đi bồi dưỡng thêm tình cảm.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lặn đùng từ trên giường xuống, hùng hùng hổ hổ nói:

- Vậy cũng được sao? Mày ở trên xe buýt mà cũng có thể quen được con gái à?

Triệu Kính cười hắc hắc mấy tiếng dâm dăng rồi nói:

- Bộ mày còn chưa biết ngoại hiệu của tao là gì sao? Hắc hắc, mỹ nữ đó thật là tuyệt vời, đặc biệt là hai bầu nãi tử nhô lên cao vút rất khêu gợi! Thật là rất khêu gợi! Đúng là có thể làm cho người ta không thể tự kiềm chế! Chỉ đáng tiếc là không có “Tu Nữ Dã Phong Cuồng”, nếu không tất phải khiến cho nàng ba ngày không thể xuống giường!

“Tu Nữ Dã Phong Cuồng”, nghe tên thì cũng đủ biết hẳn là phải có liên quan đến chuyện nam nữ, đặc biệt là chỉ có những nam nhân mới hiểu được diệu dụng kỳ diệu của nó. Không sai, nó chính là một loại thuốc kích thích tình dục, người ta vẫn thường gọi là xuân dược. Loại thuốc này có được tính rất mạnh, huống chi lại còn do đích thân Mộ Dung Thiên chế ra.

Cho dù Mộ Dung Thiên lười biếng sa ngã, bất học vô thuật, nhưng đối với những thứ liên quan đến “tình dục” thì lại đặc biệt có hứng thú. Hắn thấy trên mạng quảng cáo “Viagra” đầy rẫy, thì sau đó không kiềm chế được mà tự mình nghiên cứu phương pháp chế tác một loại xuân dược cực mạnh. Lúc bấy giờ, hắn hạ quyết tâm phải kiên trì đến cùng, và đã tìm kiếm hầu hết các xó xỉnh trong thư viện của trường học. Rốt cuộc, tại một góc nhỏ trong thư viện, hắn đã tìm thấy tài liệu của một phương pháp chế tạo tình dược của Hoàng lão. Chỉ tiếc rằng hắn lại không biết tài liệu này là của một dược sĩ tuyệt vời trong lãnh vực phối giồng ngựa cổ rất xưa, và ông ta đã đặc biệt biên soạn cho người du mục.

Sau khi Mộ Dung Thiên trải qua gần hai tháng toàn lực nghiên cứu, rốt cuộc cũng có một số thuốc “Tu Nữ Dã Phong Cuồng” ra đời. Hắn luyện hơn trăm viên, mục tiêu vốn chỉ là thử nghiệm, kết quả là chỉ với một viên thôi mà đã khiến cho hạ thể căng lên đến 12 tiếng, không thể hạ xuống. Vì vậy mà hắn đã ném đủ mùi khở sở nên kể từ đó hắn không còn luyện chế nữa, nhưng riêng đối với những người ở cùng phòng thì lại rất có hứng thú với “Tu Nữ Dã Phong Cuồng”, số được hoàn còn lại toàn bộ được chia đều. Sau khi dùng qua, ai nấy cũng đều vỗ tay tán thưởng, và cho biết rằng các cô gái đều đạt được cực khoái, khô giáp tán loạn, quân tan lính rã, một đêm mà ngắt lịm đến mấy lần, thật thỏa ước bình sinh cho cánh đàn ông.

Mộ Dung Thiên “may áo cho người” chỉ dành than xui xẻo, hắn còn nghĩ nếu sau khi tốt nghiệp, nếu không kiếm được việc thì dứt khoát sẽ tận lực nghiên cứu chế tạo “Tu Nữ Dã Phong Cuồng”, nói không chừng sẽ có khả năng tạo ra loại thuốc “Viagra” siêu khủng nữa kia.

Nhìn lão tam lên mặt khoe khoang chiến tích, Mộ Dung Thiên cảm thấy ganh tỵ và buồn bực vô cùng. Hắn day nghiêng:

- Đi đi, biến đi, tiểu tử ngươi sớm muộn sẽ có một ngày thấy được quảng cáo trên cột điện ven đường!

Triệu Kính cũng không để ý tới việc Mộ Dung Thiên nguyên rửa, gã rút ra năm cái bao ở dưới giường, rồi cười lớn mấy tiếng và đi nhanh ra ngoài. Đây là chỗ Mộ Dung Thiên bội phục gã nhất, mỗi lần đi ra ngoài đều mang theo năm cái bao, bởi vậy mà Triệu Kính còn có biệt danh là “Triệu Ngũ”, hầu hết mọi người đều lầm tưởng gã được xếp hạng thứ năm trong nhà.

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ: “Trên phương diện tình dục, lão tam quả thật là một kẻ siêu cường, bất quá căn cứ trên thái độ khoa học nghiêm túc, gã cũng không thể có khả năng sử dụng một lúc năm cái bao. Nhưng tỷ lệ chính xác với những suy đoán này cũng không lớn, từ miệng những nha đầu từng qua lại với hắn gần đây cho biết, tiếng tăm của hắn cũng tốt lắm. Ai da, bản thân mình cũng chưa từng thử qua, không biết mình có thể dùng mấy cái trong một đêm? Với trình độ của mình, nói không chừng cũng vẫn còn hơn lão tam đến vài phần nha.”

Không lâu sau đó, những người khác trong túc xá cũng lục đục trở về. Buổi chiều cả bọn thường tụ tập lại để đàm đạo kinh nghiệm ái tình, tình dục và bạo lực, vì đó là những chủ đề luôn luôn không thể thiếu của đám thanh niên. “Vạn niên quang côn” kiêm “xử nam” Mộ Dung Thiên không mấy thích hợp để bàn luận

những chuyện này, hấn giống như bị đả kích trầm trọng mà mất hết cả hứng thú , ngay cả khẩu vị dùng cơm cũng không còn, trông chẳng khác một con lợn chết ở trên giường, ngủ thẳng một mạch đến 7 giờ 30.

Buổi tối là lớp số học cao cấp, Mộ Dung Thiên phiền não hết mức. Không đi, mẹ nó, chẳng biết tại sao trường học cứ bắt phải tham gia mấy lớp như vậy, cả y dược học cũng phải học một lớp số học, chả nhẽ về sau thu tiền cũng phải dùng đến tích phân và vi phân sao? Nghĩ vậy rồi, trong lòng Mộ Dung Thiên không ngại lần lượt hỏi thăm đến người con gái đời thứ mười tám thuộc trực hệ của cái gã viết ra thứ số học này, còn mười tám đời trước thì hấn không có hứng, có ai biết được cái đám đó có phải là vượn người thời viễn cổ hay không chứ. Mộ Dung Thiên tuy là một tên sắc lang, nhưng cũng không ngu đến mức đó.

Nằm trên giường một hồi lâu suy nghĩ nên giết thời gian thế nào, rốt cuộc thì Mộ Dung Thiên quyết định đi chợ đêm một chuyến, vì đã lâu không ra ngoài chơi. Chợ đêm là nơi giải trí tốt nhất, không chừng có thể sẽ còn gặt hái được những ngạc nhiên bất ngờ, đặc biệt là khoảng thời gian đông đúc trên xe buýt. Chỉ cần có kinh nghiệm và kiếm được một vị trí tốt, nói không chừng trong trường hợp xe thắng gấp thì hấn lại còn được một bộ nhũ hoa đựng vào nữa chứ. Tuy nhiên, người có đại chí như Mộ Dung Thiên thì tuyệt đối không hề để những tình huống bất ngờ như vậy vào mắt rồi.

4. Hồi 4: Gái Làng Chơi

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 1 - Mộng Đích Khai Thủy

Hồi 4: Gái Làng Chơi

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Thượng Kinh là một thành thị có rất nhiều mỹ nữ, chỉ cần thả bộ dạo chơi trên đường phố và ngắm thưởng mỹ nữ cũng là một điều lạc thú trong đời người rồi. Đặc biệt đối với Mộ Dung Thiên thì vừa ngắm nghĩa vừa so sánh sự phong tao của các người đẹp lại là một thú vui yêu thích nhất của hấn. Sắc lang vốn là một loại người cực kỳ vô tư, và thường làm những việc mà người ta không thể lý giải được. Đa số các mỹ nữ đạt được sự tự tin của mình đều là nhờ trải qua các ánh mắt tham lam của những tên sắc lang khi nhìn chăm chăm vào những bộ phận hấp dẫn của họ. Dù mỗi lần bọn họ bị nhìn như thế thì đều ném ra hai tiếng “đáng ghét!” Nhưng nếu quả thật các nàng ghét bị nhìn như vậy thì tại sao lại thường xuyên mặc những bộ y phục kêu gọi như thế? Chẳng những thế mà họ lại càng lúc càng mặc đồ gợi cảm hơn, càng lúc càng mặc đồ hấp dẫn và quyến rũ hơn, như vậy chẳng phải là lời nói và suy nghĩ lại không giống nhau sao?

Mộ Dung Thiên tự cảm thấy mình là một tên sắc lang rất thích giúp người, nhất là đối với những cô gái thiếu lòng tự tin, hấn sẵn sàng phục vụ các nàng mà không nề hà gian khổ, nghĩa bất dung từ. Sau mỗi lần “giúp đỡ” các cô gái lấy thêm lòng tự tin như thế, hấn trở về trường với một cặp mắt dài thòng vì phải liếc qua liếc lại quá nhiều, và việc đó cũng khiến cho các thổ thị nơi khóe mắt hấn bị co giật tới mấy ngày mới hết.

Lúc này đã gần tới tháng 9, mùa thu cũng sắp đến, thế nhưng thời tiết tại thủ đô lại vẫn nóng kinh người. Các cô gái đương nhiên là phải nắm vững những cơ hội ít ỏi còn lại trong năm để mượn dịp khoe khoang thân hình hấp dẫn và gợi cảm của mình. Vì vậy mà các nàng mặc sức trưng diện, đua sắc khoe hương, hết bộ này tới bộ khác. Và dịp này cũng tạo cơ hội rất tốt cho Mộ Dung Thiên, những cơ hội mà hấn muốn cầu cũng không được. Vào mùa này, hấn nhất định phải làm một việc gì đó có ý nghĩa, chỉ có như vậy thì mới không lãng phí một kiếp nhân sinh và cũng sẽ không có gì khiến hấn hối tiếc. Điều đó chính là nguyên tắc đối nhân xử thế của Mộ Dung Thiên.

Bước lên một chiếc xe buýt, Mộ Dung Thiên móc ví ra để trả tiền xe. Đến lúc này hấn mới phát hiện ra là mình chỉ còn 3 đồng 50 xu. Mẹ kiếp! Mình nhớ rõ ràng là còn có hơn 100 đồng kia mà, sao bây giờ lại ít

thế này? À, phải rồi, hôm trước lão tứ muốn cùng tài nữ đến khách sạn để nghiên cứu nghệ thuật thân thể, trong lúc gã túng thiếu, đã mượn đi của mình 100 đồng nên bây giờ không còn nữa. Nếu muốn ngắm mỹ nữ tuyệt hảo thì chí ít cũng phải đi thêm một chuyến xe nữa thì mới đến được nơi đông đảo mỹ nữ, nhưng như vậy thì sẽ chỉ còn lại 5 xu trong ví, trong khi đó, cả thẻ tín dụng của ngân hàng mà mình cũng không mang theo trên người, vậy thì cơm chiều sẽ tính thế nào? Phải biết rằng từ trưa tới giờ, bản thân mình còn chưa có một hạt cơm nào vào bụng nữa đây.

Xuất sư bất lợi, điều này khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy uể oải, tâm tình đang vui vẻ cũng tan biến luôn. Nếu bảo quay trở lại lấy tiền thì thật là phiền toái. Ngôi trường của hắn nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, qua lại một chuyến cũng mất rất nhiều thời gian, nếu có trở lại thì nói không chừng cái hứng bốc đồng của hắn cũng sẽ tan biến luôn quá.

- Aaaaaa!

Mộ Dung Thiên nhất thời cảm thấy trời đất xoay chuyển, ngày tận thế dường như đang đến gần. Hắn đau khổ ôm lấy đầu mình. Khó khăn lắm mới có dịp hứng trí như vậy, ai ngờ nó lại tệ hại như thế. Trường hợp này quả đúng với câu “lúc cần đến tiền thì lại thiếu hụt”, hiện tại thì Mộ Dung Thiên quả là đang rất hối hận.

Những người ở gần đó thấy bộ dáng dở khóc dở cười của Mộ Dung Thiên thì lại nghĩ đến cái bệnh chó dại đang lưu hành ở trong thành phố, thế là ai nấy cũng đều bất giác bước lùi lại vài bước, đề phòng Mộ Dung Thiên có thể tùy thời mà nhảy tới cắn họ một phát.

Rốt cuộc thì hắn cũng quyết định trung dung, thay đổi đích đến của mình. Thay vì phải đến đường Bộ Hành thì hắn sẽ đến đường Bất Dạ, như vậy thì hắn sẽ không cần phải đi thêm một chuyến xe nữa. Tuy số lượng và chất lượng của mỹ nữ ở trên đường Bất Dạ có kém hơn so với đường Bộ Hành, nhưng dù sao thì cũng có thể miễn cưỡng làm thỏa mãn thị giác và máu sắc lang của mình.

Hôm nay, tình huống giao thông trên đường vào Thượng Kinh khá tốt, xem ra nó còn thông suốt hơn cả việc đi đại tiện nữa kia. Mộ Dung Thiên hy sinh cơ hội ngồi ở một vị trí tốt, chỉ vì muốn có được một “tai nạn” hương diễm ngoài ý muốn. Thế nhưng điều đó đã không xảy ra, nên hắn chỉ đành nghiêng răng mắng thầm mấy viên cảnh sát giao thông, lãnh lương ít như vậy thì còn sốt sắng làm việc làm quái gì?

Đường Bất Dạ, tuyệt không phải là một địa phương không có bóng đêm, mà chẳng qua khái niệm về thời gian ở nơi đây không hề phân biệt ngày và đêm, vì bất cứ lúc nào cũng náo nhiệt như nhau. Ở trên con đường này, tất cả những hàng quán, siêu thị, trung tâm giải trí, hay trường sở đều mở cửa buôn bán suốt đêm. Chỉ cần anh nguyện ý thì có thể đến đây vui chơi hay tìm mua bất cứ vật gì. Vô luận là thời khắc nào, nơi đây cũng luôn luôn là một trong những địa phương náo nhiệt nhất của thủ đô, và cũng rất thích hợp cho những người thích sống về đêm. Đương nhiên, khi đến chơi tại đường Bất Dạ, người ta phải có khá nhiều tiền trong túi mới được, vì giá cả nơi đây tương đối cao. Những hạng người đến đây chỉ với mục đích ngắm thưởng mỹ nữ giống như Mộ Dung Thiên thì quả thật rất hiếm.

- Chàng đẹp trai, đến đây chơi nhé?

Một người phụ nữ xinh đẹp lả lướt, khuôn mặt hồng hào, mặc chiếc váy ngắn, đang đứng tựa cửa và ném sang phía Mộ Dung Thiên một cái liếc mắt thật sắc xảo. Mộ Dung Thiên theo phản xạ tự nhiên liền dừng ánh mắt ở trên bộ phận gợi cảm mà người phụ nữ ấy đã cố tình phơi bày cho thiên hạ chúng nhân xem. Thứ tốt mà không xem thì chẳng thà đừng xem còn hơn. Đây cũng chính là một trong những nguyên tắc đối nhân xử thế của hắn, và cũng là một điều thực tế rất trọng yếu.

Ngọn đèn hồng từ trên cao tỏa chiếu ánh sáng bao trùm lấy thân thể cô ta, khiến cho cô ta trở nên rất thánh.....e hèm, dâm dăng!

Mộ Dung Thiên thoáng hơi động lòng. Tuy nhiên, cái loại “vui chơi” này là cái loại cần phải có tiền, hưởng hồ chi hắn cũng còn chưa “đói khát” đến nỗi phải đem vị “tiểu huynh đệ” mà hắn đã giữ gìn cẩn thận suốt hơn hai mươi năm để mà sử dụng trên người một cô gái làng chơi thuộc loại rẻ tiền như vậy. Chí ít thì cũng phải là một cô gái bao thuộc một khách sạn cao cấp nào đó mới phải, vì thế, hắn chỉ đành nuốt tiếc lắc đầu bỏ qua.

Toàn bộ con đường Bất Dạ đã bị những căn phòng trọ dã chiến của các cô gái làng chơi chiếm hết phân nửa, phần còn lại thì đa số là những cơ sở giải trí như các quán ba, quán rượu, quán trà, quán net, quán game, vũ trường, khách sạn, hộp đêm, rạp hát, vân...vân....Dưới ánh sáng của những ngọn đèn nê ông đủ màu đủ sắc, con đường Bất Dạ trông có vẻ rất thần bí, những bộ trang phục mang nhiều sắc thái khác nhau của người đi bộ vẫn qua lại nườm nượp, nam thì đạo mạo bảnh bao, còn nữ thì hàm chứa nét e lệ thẹn thùng, cứ tựa như là muốn che dấu khuôn mặt của mình ở dưới một lớp mặt nạ vậy. Chỉ tiếc là ai nấy cũng đều biết những người tìm đến khu vực này giải trí lại là những hạng người nào, nên dù họ có muốn che dấu cách nào đi nữa thì cũng chẳng qua mắt ai được.

Có một định luật bất thành văn mà các người nhàn hạ trong xã hội đã đúc kết ra được, đó là địa phương nào càng sa đọa bao nhiêu thì lại càng có nhiều mỹ nữ bấy nhiêu. Con đường Bất Dạ này chính là một trong những ví dụ xác thực nhất. Tại đây, mỹ nữ quả là nhiều như mây, nhiều đến nỗi khiến cho Mộ Dung Thiên nhìn đến không chớp mắt. Hẳn chỉ hận sao cha mẹ không sinh cho mình bốn con mắt để ngắm mỹ nữ cho thật đã.

Mặc dù những cô gái này đều cúi mặt bước đi chậm rãi trên đường phố, nhưng ở trong mắt Mộ Dung Thiên thì họ đều là những cô gái xinh đẹp, và hẳn cũng không cần quan tâm đến phẩm hạnh của họ làm chi, mà chỉ dõi ánh mắt nhìn theo các cô gái ra ra vào vào không dứt tại các trung tâm giải trí. Những cô gái làng chơi to gan lớn mật thì không ngừng câu dẫn khách qua đường, còn những kẻ đến mua vui thì cũng ngang nhiên cò kè trả giá, tất cả những âm thanh đó hòa quyện lại trên không trung và tạo thành một thứ âm nhạc mang đầy sắc thái tình dục. Ngoại trừ những cô gái làng chơi thuộc giới bình dân đó ra thì còn có những cô gái bao với khí chất cao sang hơn, họ theo khách bước ra từ khách sạn và đến gần những chiếc xe đã chờ sẵn ở trước cửa, sau đó thì cứ từ tốn đặt bờ mông tròn trịa lên chiếc ghế nệm êm ái, và rồi chỉ nghe “vù” một tiếng thì đã rời khỏi con đường Bất Dạ. Mộ Dung Thiên thật là hâm mộ những người đàn ông đó, phải chi mình cũng là một phú gia, có xe có ngân phiếu, vậy thì lão tử sẽ có thể tìm được một cô gái bao xinh đẹp mỹ miều và lúc đó thì sẽ tha hồ hưởng thụ cuộc sống xa hoa đầy phấn khích ấy. Chỉ tiếc là khi nhìn lại ví tiền của mình, bao nhiêu mộng đẹp của Mộ Dung Thiên lập tức bị vỡ tung thành những mảnh vụn, tựa như những quả bong bóng mỏng manh bị kim châm chính phải.

Mộ Dung Thiên đi tới đi lui trên con đường Bất Dạ đến vài lượt thì trống bụng đã kêu loạn cả lên. “Bảo noãn tư dâm dục”, câu nói này cho thấy con người ta khi được ẩm no rồi thì sẽ nghĩ đến điều dâm dục, vì vậy mà ngay trong lúc này, Mộ Dung Thiên đang đói cồn cào nên bao nhiêu dục vọng của hắn đều như nước thủy triều thoái lui về đại dương mệnh mông – không được, phải kiếm nơi nào giải quyết cái bao tử đã. Hắn cảm thấy kỳ quái, sao đường phố có vẻ ít người thế nhỉ. Nhìn lại đồng hồ thì mới chỉ có hơn 11 giờ, thông thường thì vào khoảng giờ này mới chỉ là lúc mở cửa buôn bán của các cửa tiệm mà thôi.

Thời tiết lúc này có vẻ oi bức nóng nực, Mộ Dung Thiên có dự cảm như là sắp sửa có chuyện gì đó xảy ra, nhưng hắn cũng lập tức bỏ qua và không suy nghĩ nhiều nữa.

5. Hồi 5: Mưa Lớn

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 1 - Mộng Đích Khai Thủy

Hồi 5: Mưa Lớn

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Quán ăn Mì Quái Vị nằm ở trên một khu phố có tiêu phí cao như ở trên con đường Bất Dạ này quả đúng là một việc tếu ngao. Bởi vì bất luận là món ăn nào ở đây, dù là mì, bún, hay cơm thì cũng đều có giá là 2 đồng 51 xu. Thông thường, những người có tiền đều rất xem thường những quán ăn bình dân, nhưng

quán ăn này lại đặc biệt nấu nướng rất ngon, hơn nữa thức ăn lại được nấu mới mỗi ngày, khẩu vị độc đáo, nhờ vậy mà quán vẫn thu hút rất đông thực khách.

Mộ Dung Thiên thuộc loại người không có tiền, nên hắn cũng là người khá tùy tiện trong việc chọn quán ăn, miễn sao vừa túi tiền là được. Hắn móc ví lấy ra 2 đồng 50 xu ném lên trên quầy và uể oải nói:

- Lão Hoàng, mau cho tôi một tô mì thịt bò, tô lớn và nhiều thịt, hành phải thật tươi, nước lèo thật đặc, và tiêu phải thật cay.

Lão chủ quán vừa nhìn thấy Mộ Dung Thiên thì tươi cười nói:

- Tiểu tử ngươi đòi hỏi hơi nhiều đó nha.

Rất ít khi lão chủ quán nói chuyện với giọng điệu như thế đối với khách hàng của mình, nhưng điều này cũng không có gì kỳ quái, bởi vì lão rất quen thân với Mộ Dung Thiên, và đôi bên giao hảo rất tốt. Từ lúc Mộ Dung Thiên đến Thượng Kinh tới nay, lần nào đến đường Bất Dạ thì hắn cũng vào quán này để dùng bữa.

Lão chủ quán được gọi là lão Hoàng, Mộ Dung Thiên vốn cũng không biết tên thật của lão là gì, chỉ nghe người khác gọi lão như thế nên hắn cũng bắt chước gọi theo, và cũng chẳng màn truy cứu nguồn cội chi cho mất công. Lão Hoàng có dáng vẻ của một người trung niên thành thật và đứng đắn. Trên mặt lão có đeo một đôi kính dày cộm, trông rất giống một văn sĩ, thế nhưng nếu nhìn kỹ thì trông lão lại giống một ông chủ quán ăn hơn, bởi vì trên mặt lão luôn nở nụ cười tươi rói, khiến cho thực khách có cảm giác như mình đang trở về nhà dùng bữa cơm gia đình ấm áp và hòa ái vậy. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng biết được thực chất thì lão cũng là người đồng đạo với hắn. Bởi vì mỗi khi có nữ thực khách xinh đẹp bước vào quán thì ánh mắt của lão lấp tức sáng bừng lên, lão sẽ nhanh chóng đánh giá các bộ phận gợi cảm của họ như miệng, ngực, và đùi, rồi sau đó sẽ lập tức thu hồi ánh mắt của mình, khiến cho người ta tưởng rằng nụ cười trên mặt lão vẫn chưa hề thay đổi, cứ tựa như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Xảo diệu thay, Mộ Dung Thiên lại đặc biệt mẫn cảm đối với những chuyện dâm dăng, ngay cả những con chó với những chiếc mũi thính nhất cũng không thể so sánh được với hắn về mặt này. Ngay từ ngày đầu bước chân vào quán Mì Quái Vị, hắn đã biết rõ tất cả mọi chi tiết nhỏ nhặt nhất liên quan tới lão Hoàng, nhưng chẳng qua hắn không muốn vạch trần mọi thứ mà thôi. Mà lão Hoàng tựa như cũng biết được Mộ Dung Thiên đã nhìn thấu khuôn mặt hư ngụy, giả đạo mạo của lão, và hai người dường như có một loại cam kết bằng tâm linh, chỉ nghe chỉ biết chứ không nói ra lời, vì vậy mà quan hệ của họ trở nên rất vi diệu; hoặc giả đó cũng có thể là ý chí của những người đồng đạo, mà chỉ có lão và Mộ Dung Thiên là đặc biệt hiểu rõ. Vào những lúc rảnh rỗi, lão còn xách vài chai bia đến đối ẩm và tán gẫu với Mộ Dung Thiên, và chủ đề bàn luận cũng chỉ xoay quanh các vấn đề gây hưng phấn cho cánh đàn ông.

Mộ Dung Thiên cảm thấy rất ngạc nhiên khi phát hiện ra hôm nay thực khách ở trong quán của lão Hoàng cũng khá thưa, tuy nhiên, hắn cũng không hỏi nhiều, vì dù sao thì những việc đại loại thế này quyết không phải là những chuyện mà những người kinh doanh thích nhắc đến.

Lão Hoàng không vì buôn bán ế ẩm mà đánh mất đi sự mau lẹ, một mặt lão đun sôi nước lèo, một mặt tiếp chuyện với Mộ Dung Thiên:

- Tiểu tử, lại đến thưởng phong à?

“Thưởng phong” là một thuật ngữ ám chỉ việc lui tới con đường Bất Dạ này để thưởng ngoạn mỹ nữ. Chỉ có những hạng sắc lang như lão Hoàng và Mộ Dung Thiên mới hiểu được những thuật ngữ chuyên nghiệp như thế này.

- Phải rồi! Nhưng mà ta cũng đang đói chết người luôn đây. Lão Hoàng, nhanh tay lên một chút.

- Được rồi, đến liền, đến liền đây.

Không lâu sau, lão Hoàng bưng ra một tô mì nóng hổi nghi ngút khói với mùi thịt bò thơm phức, bên trên là những lát thịt bò được thái mỏng và có rắc vài miếng hành ngò, trông khá đẹp mắt. Tại đây, ngoài hương vị thơm ngát của thức ăn ra thì màu sắc và cách bày trí hoàn hảo của thực phẩm cũng là một trong những nguyên nhân chính giúp cho quán được đông khách.

Ngay lúc này thì Mộ Dung Thiên chẳng còn lòng dạ nào để hân thưởng cách bày trí của tô mì, hắn chỉ muốn lấp cho đầy bao tử, nên vội chụp lấy đôi đũa và bắt đầu ăn ngấu nghiến tựa như một con sói đói đang làm thịt một chú cừ non. Sau khi húp một ngụm lớn nước lèo, Mộ Dung Thiên tài mới ngẩng đầu lên thở ra một hơi dài sáng khoái, khuôn mặt tràn đầy vẻ thỏa mãn, nói:

- Lão Hoàng, đã ăn qua mì thịt bò của tiệm lão thì sẽ thấy mì thịt bò của những quán khác không nơi nào ngon bằng, thịt bò của những tiệm khác cũng chẳng còn giống là thịt bò nữa.

Nghe xong lời ấy, nụ cười trên mặt lão Hoàng lại càng tươi rói. Đã có nhiều khách hàng đến đây ăn và khen đồ của lão nấu ngon, tuy nhiên, chỉ có lời khen của Mộ Dung Thiên là khiến cho lão đặc ý muôn phần, hơn nữa, mỗi lần hắn khen đều khác nhau, không lần nào giống lần nào, nên lại càng khiến cho nụ cười của lão Hoàng rộng ra đến mang tai. Lúc này chỉ thấy lão cười nói:

- Tiểu tử, ta thấy công phu vuốt mông ngựa của ngươi càng lúc càng giống với da mặt của ta đấy.

- Gâu!

Mộ Dung Thiên đang hưởng thụ dư vị của thức ăn ngon, đột nhiên bị một tiếng sủa làm giật bắn mình lên.

Hắn cúi đầu nhìn xuống thì thấy một con chó nhỏ, lông trắng, mình mẩy dơ bẩn lem không biết đã đến sát bên chân hắn từ khi nào. Nó đang vừa đánh hơi vừa vẫy vẫy đuôi, mặt mũi trông rất tội, có lẽ là nó đang bị đói.

Mộ Dung Thiên co chân phải lên, ra vẻ như muốn đá con chó, miệng quát:

- Đi đi, chỉ nhiều đây mà lão tử còn ăn không đủ no nữa đây.

Con chó nhỏ thấy bộ dáng hung dữ của hắn thì hơi có chút hoảng hốt, nó vội tránh ra xa một chút, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn lắc đầu và ngoe nguẩy đuôi nhìn về phía Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên thấy nó đáng thương, liền thở dài một hơi, rồi gấp ra một miếng thịt, ném xuống đất và nói:

- Chỉ có thể cho mày nhiều đó thôi.

Con chó nhỏ tiến lại gần miếng thịt, nó cúi xuống khịt khịt mũi hai cái, nuốt nhanh miếng thịt rồi lại ngược đầu lên, tiếp tục nhìn Mộ Dung Thiên.

Hắn thấy vậy thì tức muốn phát điên lên, chỉ tay vào con chó mắng:

- Con chó khốn kiếp này, lão tử còn phải ăn mì đây, mà mày lại còn muốn dành ăn với tao hử.

Mắng xong, hắn lại thấy mềm lòng, lại phải gấp thêm vài miếng thịt ném xuống đất.

Con chó nhỏ vội dớp nhanh lấy miếng thịt, xem ra nó đói đến nỗi không kịp nhai, chỉ nuốt ực ực vài cái là hết ngay. Ăn xong, nó lại nhìn Mộ Dung Thiên kêu lên mấy tiếng.

Mộ Dung Thiên quay đi không thèm để ý đến nó nữa, nhưng một lúc sau thì lòng trắc ẩn lại nổi lên, hắn lựa thêm vài miếng thịt trong tô rồi ném cho con chó. May mà lão Hoàng đặc biệt lấy nhiều thịt cho hắn, nếu là người khác thì sớm đã không còn miếng thịt nào rồi.

Từng miếng, từng miếng thịt được ném xuống đất, đến khi Mộ Dung Thiên muốn ăn một miếng thì mới phát hiện ra trong tô chỉ còn mì và nước, hắn liền nhấc cả tô hộp sạch cả nước lẫn cái. Đến lúc này, hắn mới nhận ra là trong quán chỉ còn lại một mình hắn. Mộ Dung Thiên liền thông thả bước ra cửa xem xét, tình cảnh ở bên ngoài lại càng khiến hắn ngạc nhiên hơn. Con đường Bát Dạ này thường ngày rất náo nhiệt, nhưng mà giờ đây lại vắng tênh, người đi lại thưa thớt, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Vả lại, những người này trông có vẻ rất vội vàng, cả hàng quán cũng có nhiều tiệm đóng cửa im ỉm. Từ lúc khai trương cửa tiệm đến nay, những hàng quán ở đây chưa hề phải đóng cửa bao giờ, vậy mà lúc này lại đóng cửa hàng loạt như thế, quả đúng là một việc lạ.

Bầu không khí đột nhiên trở thành trầm buồn và ảm đạm, khiến người ta như muốn nghẹt thở. Những ngọn đèn nê ông trên đường phố cũng mờ nhạt hẳn đi. Bỗng từ xa có vài tiếng sấm truyền đến, bầu trời vốn đã

ảm đạm thì nay lại càng tối sẫm lại, những cụm mây đen dày đặc ùn ùn kéo tới, phẳng phất như là yêu ma quỷ quái đang được thiên cung hiệu triệu về đây.

Mộ Dung Thiên hít một hơi thật sâu, rồi lằm bằm trong miệng:

- Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này?

Giọng lão Hoàng từ bên trong quán vang lên với vẻ kinh ngạc:

- Chẳng lẽ người còn chưa biết chuyện gì hay sao? Bộ lúc này đi xe công cộng tới đây, người không có nghe radio hả? Các đài phát thanh đều có nói trước dự báo thời tiết, họ nói rằng đêm nay sẽ có mưa lớn và gió mạnh đến cấp 6....

Mộ Dung Thiên trong những lúc ngắm nhìn mỹ nữ thì mức độ tập trung của hắn rất kinh người, vào những lúc đó thì hắn chỉ một mực chú ý vào mục tiêu của mình, đừng nói là mấy cái radio cởn con, ngay cả trời sập hay núi lở, hay là thế giới đến ngày tận cùng thì hắn cũng chẳng biết tới. Thế nhưng thời khắc này thì hắn cũng không khỏi giật mình lo lắng, nói:

- Mẹ kiếp, sao lão không nói sớm.

Nói xong thì hắn khoa chân bước nhanh về hướng trạm xe buýt. Thật là đáng chết, lúc này trên người mình lại không còn đủ tiền để đi xe nữa mới dở hơi chứ.

Lão Hoàng nói tiếp:

- Nghe nói trận mưa lớn này sẽ kéo dài suốt đêm cho đến sáng ngày mai mới dứt, trong khoảng thời gian đó thì chớ có ra ngoài, nếu không thì sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Người chắc không kịp trở về đâu, hay là ở lại quán của ta trú tạm qua đêm đi.....ủa, người đâu rồi?

Lúc này không biết Mộ Dung Thiên đã chạy đi đâu mất biến rồi.

6. Hồi 6: Gặp Quỷ

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 1 - Mộng Đích Khai Thủy

Hồi 6: Gặp Quỷ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Nhìn thấy tình cảnh trên đường, Mộ Dung Thiên càng lúc càng kinh ngạc, bởi vì không thể ngờ con đường quốc lộ dẫn đến thành phố Thương Kinh phồn hoa bây giờ lại không có lấy một chiếc xe nào, chứ đừng nói chỉ là người đi đường.

Gió càng lúc càng lớn, đâu đâu cũng thấy cát bay đá chạy, cây cối kêu kêu kệt kệt thê lương trong tiếng rít của cuồng phong. Một giọt nước lớn như hạt đậu rơi trúng vào đầu Mộ Dung Thiên, rồi sau đó là hai giọt, ba giọt...chỉ trong thoáng chốc thì mưa lớn nghiêng trời lệch đất đã kéo đến, và cũng nhanh chóng làm cho quần áo của hắn bị ướt sũng. Cái mái nho nhỏ của trạm xe buýt căn bản là không đủ để che chắn cơn mưa này.

- Hừ! Con mẹ nó, thật là xui xẻo!

Mộ Dung Thiên không khỏi mở miệng văng tục. Hắn đứng chờ tại trạm xe cả hơn mười phút, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của một chiếc xe nào. Cuối cùng thì hắn cũng đành phải buông xuôi mọi cố gắng và hy vọng, có lẽ những chuyến xe buýt trong đêm nay đã nghỉ sớm hết rồi.

Mưa càng lúc càng dày đặc khiến cho đôi mắt của Mộ Dung Thiên không mở ra được. Nước mưa theo tóc, lông mày, sống mũi, chảy thẳng xuống cổ, rất khó chịu. Mưa giăng giăng khắp nơi tựa như một tấm rèm châu che chắn trời đất, vừa dài vừa rộng đến vô biên vô hạn. Vào thời khắc này, đừng nói là xe buýt, ngay cả xe hàng, xe khách, xe đạp, thậm chí là máy kéo, máy cày cũng chẳng có. Dưới loại thời tiết tồi tệ này, những ánh đèn pha của xe cộ cũng không thể chiếu rõ mọi vật trước mắt trong chu vi một thước, tất nhiên là sẽ không có một tài xế nào dám đem cái mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn, bọn họ đã sớm cùng với chiếc xe yêu quý của mình đậu lại ở nơi nào đó an toàn để tránh bị mưa bão giào vò, còn các chủ xe thì có lẽ đã về nhà, hoặc là đi hưởng thụ cuộc sống rồi.

Mộ Dung Thiên mang tâm trạng phần nộ đi thẳng ra ngoài. Còn trú mưa gì nữa chứ, dù sao thì quần áo cũng đều bị ướt hết rồi. Trên đường không có xe, cứ ngang nhiên ngẩng đầu mà đi, tốt xấu gì cũng ung dung được một lúc. Hắn tự an ủi trong lòng: “Cũng tốt thôi, lão tử có lẽ là người đầu tiên đi trên con đường này sau khi nó được hoàn thành.” Nghĩ vậy rồi, tinh thần của hắn cũng được khích lệ thêm đôi phần, trong chớp mắt, hắn liền trở nên dương dương đắc ý, bao nhiêu bực dọc đều được tạm thời ném sang một bên.

Bầu trời tối đen như mực khiến cho lòng người sợ hãi, giống như một cái miệng khổng lồ của mãnh thú đang mở rộng để nuốt chửng người ta. Từng tia chớp rạch ngang bầu trời đêm như ngàn xà loạn vũ 1, tiếng sấm ầm ầm không dứt bên tai. Cuồng phong gào thét, những cành khô của cây to bên đường bị gãy lìa và phát ra những tiếng kêu răng rắc như không cam lòng, khiến cho đầy đất đều toàn là cành gãy với lá héo. Ở tại ngã tư đường, nước mưa đã sớm hợp thành một dòng lũ nhỏ cuốn đi các loại vỏ trái cây, túi giấy, hộp cơm, lon nước và đủ thứ rác rưởi v.v.vv.....Gió mang theo mưa đánh lên trên người Mộ Dung Thiên đau buốt. Hắn thâm kinh sợ, mưa lớn dữ dội thật, nói không chừng trận mưa này có thể sẽ được ghi vào sử sách của thủ đô nữa đây.

“Phụp” một tiếng, đột nhiên từng ngọn đèn đường nối tiếp nhau vụt tắt như một hiệu ứng dây chuyền theo kiểu bài domino, sau đó thì từng góc, từng góc của khu phố rực rỡ ánh đèn liền bị rơi vào màn đêm dày đặc. Chưa đầy nửa phút, tình huống này đã nhanh chóng lan ra khắp nơi, cuối cùng thì toàn bộ thành phố cũng đều trở nên đen kịt. Hiển nhiên là hệ thống điện của thành phố đang có vấn đề, và đây cũng là lần đầu tiên mà Mộ Dung Thiên chứng kiến cảnh này kể từ sau khi đến Thượng Kinh. Trên đường không có bóng dáng của một chiếc xe hay khách bộ hành nào, tất cả hàng quán đều đóng kín mít cửa nẻo. Ngày thường con đường này đông nghẹt người và xe, nhưng bây giờ lại trở nên vắng vẻ như là có phép thuật biến nó thành một tòa thành chết, y như ở trong bộ phim kinh dị rất nổi tiếng: “Resident Evil”, và nó hoàn toàn không có chút sinh khí nào. Mộ Dung Thiên dù to gan lớn mật nhưng giờ đây trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, từ phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân khe khẽ, khiến Mộ Dung Thiên càng thêm hoảng sợ. Vào thời điểm này làm gì có tên ngu ngốc nào cũng phát điên lên giống như mình chứ. Căn cứ vào tiếng bước chân nhẹ nhàng đó mà phán đoán, Mộ Dung Thiên có thể dám chắc là con người không thể tạo ra được thứ tiếng động như thế, huống chi vừa rồi hắn cũng chẳng hề phát hiện ra bên cạnh mình có người nào cả.

Cúp điện, cô độc, và bầu không khí tĩnh mịch đầy vẻ chết chóc đã tạo nên một hiện tượng không thể lý giải được, do đó mà một danh từ rất đáng sợ bất giác nổi lên trong đầu Mộ Dung Thiên: quỷ? Hắn bạo gan đi thêm vài bước nữa, bao nhiêu lông tóc đều dựng cả lên, nhưng tiếng bước chân khe khẽ ở phía sau vẫn theo sát không rời.

Lão đầu tử cha nuôi của Mộ Dung Thiên rất tin mấy chuyện quỷ thần, tư tưởng của ông ta có mức độ ảnh hưởng nhất định đến Mộ Dung Thiên. Ông và hắn đã từng nói qua về việc quỷ nhập xác, nếu như có con quỷ nào đó muốn nhập xác thì sẽ chọn một địa phương vắng vẻ không người, đồng thời cũng đặc biệt tối đen mà bám sát theo sau người bị hại như hình với bóng, rồi tùy thời mà hù dọa cho người đó sợ chết khiếp. Nạn nhân do sợ hãi nên bắt buộc sẽ phải chạy về phía trước, cố gắng thoát khỏi con quỷ kia. Nếu vận khí người đó tốt thì chỉ bị quỷ trêu chọc, và có thể chạy thoát, còn nếu như vận khí xấu thì sẽ bị quỷ mê hoặc, vô luận chạy như thế nào tất cũng sẽ trở lại chỗ cũ, và cứ lặp đi lặp lại như thế, cuối cùng nạn nhân bị suy sụp tinh thần, sau đó quỷ sẽ nhân cơ hội ấy mà nhập vào cướp lấy thân xác kẻ bị hại.

Tình cảnh không người và đen kịt trước mắt cùng với câu chuyện về việc quỷ nhập xác quả rất tương xứng, da đầu của Mộ Dung Thiên như muốn nổ tung ra, hắn kêu một tiếng thất thanh “Mẹ ơi!” rồi quay đầu chạy

như điên. Vào thời điểm tính mạng bị uy hiếp, tiềm lực của con người là vô hạn, tốc độ chạy như điên của Mộ Dung Thiên trong vòng năm phút đã tiếp cận kỷ lục của giải quán quân chạy cự ly dài thế giới. Tiếng thở hồng hộc của hắn so với trâu còn mạnh bạo hơn, nếu còn chạy thêm nữa, nói không chừng hắn sẽ bị kiệt sức mà chết, do đó, hắn mới dừng lại. Khi còn chưa kịp lấy lại hơi thì lại chợt nghe có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến.

Mộ Dung Thiên phát lạnh trong lòng, hắn càng thêm khẳng định phán đoán của mình. Lúc này vì muốn bảo tồn cái mạng nhỏ của mình mà hắn đã chạy nhanh đến mức vượt qua cực hạn của bản thân, dám chắc trên đời này không có mấy ai có khả năng đuổi theo kịp, thế mà cái thứ “quỷ quái” ở phía sau kia không những là bắt kịp mà lại còn rất ung dung thoải mái nữa kia. Con ác quỷ đó xem ra không hề có ý định buông tha cho mình rồi.

Nhưng dù sao Mộ Dung Thiên cũng là một người to gan lớn mật, sau khi biết được mình sẽ không thể chạy thoát, nên ác niệm của hắn liền nảy sinh, tâm chuyển như điện. Hắn lập tức xác định kế hoạch tác chiến: “Bất kể tên kia là người hay ma, lão tử quyết không thể bó tay chịu chết. Ừm, mình sẽ bắt ngờ xoay người ra sau, nhảy lên hét to một tiếng hù dọa, rồi lợi dụng lúc ”nó” đang còn sững sờ, trước tiên thì tay trái của mình sẽ đâm móc câu từ dưới lên một cái, sau đó tay phải sử một chiêu Hầu Tử Chôm Đào, bóp mạnh “trứng” của hắn.....Ặc, nhưng nếu là nữ quỷ thì làm sao bây giờ?”

Đây là mảnh khõe đánh nhau từ nhỏ đến lớn mà Mộ Dung Thiên thường dùng nhất, nó cũng tương tự như ba chiêu búa của Trình Giảo Kim vậy, đơn giản mà hữu dụng, đối phương khó lòng đánh bại được. Chỉ có điều, lâu nay đối thủ của hắn toàn là nam nhân, và hắn cũng chưa từng xuống tay với nữ tử yếu nhược bao giờ. Thế nhưng những ma quỷ thường xuất hiện trong phim kinh dị nhiều nhất và hung hãn nhất thì hơn phân nửa đều là nữ quỷ oán niệm ngất trời, do đó, phía sau cũng rất có khả năng là một nữ quỷ như thế, đương nhiên “đào” này không thể trộm được vào tay rồi. Mộ Dung Thiên bị lâm vào thế khó khăn, hắn suy nghĩ một lát liền hạ quyết tâm: ”Được rồi! Nam quỷ hay nữ yêu đều đối xử như nhau, cùng lắm thì lão tử sẽ đổi thành Long Trảo Thủ, bóp nát vật của hắn

Sau khi định đoạt kế hoạch xong, Mộ Dung Thiên quay đầu lại hét lớn một tiếng, tay trái thuận thế đánh ra cú đâm móc, quyền phong mạnh mẽ, khí thế bất phàm, chỉ tiếc là cú đâm đó bị rơi vào hư không — bởi vì ở trước mặt vốn chẳng có gì, bất quá chỉ có vô số hạt mưa dày đặc như tên, một nửa cái bóng cũng chẳng có chứ đừng nói gì là người hay quỷ.

Trái tim ngoan độc của Mộ Dung Thiên nhất thời như bị rơi vào hầm băng, ngay cả cái bóng quỷ cũng không sờ được, vậy làm thế nào để phản kháng đây? Chạy không thoát, đánh không được, nên chỉ còn cách dùng biện pháp khác. Mộ Dung Thiên đột nhiên quỳ thụp xuống đất, toàn thân run rẩy, không ngừng van xin:

- Quỷ đại nhân, ngài là người đại lượng, xin hãy bỏ qua cho kẻ tiểu nhân đáng thương này. Tiểu nhân trên còn có mẹ già tám mươi tuổi, dưới còn con nhỏ cần nuôi, tiểu nhân không thể bỏ mặc không lo cho họ! Hay là ngài hãy lưu lại địa chỉ của quý phủ, đợi đến tiết Thanh Minh, tiểu nhân sẽ đốt cho ngài thật nhiều tiền.

Mộ Dung Thiên cũng không hổ là da mặt dày như núi, khả dĩ có thể đem đi làm tường thành cũng tuyệt không kém chút nào. Vì cái mạng nhỏ mà ăn nói lung tung, trong nháy mắt lại có thêm hai người thân một già một trẻ, lại còn đem tiền ra dụ hoặc ma quỷ. Đúng là có tiền thì sai khiến quỷ thần cũng được 2, điều này cho thấy tiền đối với ma quỷ cũng rất ư hữu dụng.

7. Hồi 7: Lỗ Đen

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 1 - Mộng Đích Khai Thủy

Hồi 7: Lỗ Đen

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Quỳ lạy suốt cả nửa buổi mà vẫn không nghe được chút âm thanh nào, Mộ Dung Thiên đánh bạo mở to mắt ra nhìn. Trong màn mưa tối đen, hắn thấy thấp thoáng có một cái bóng trắng nho nhỏ. Sau khi định thần nhìn kỹ thì hắn mới thấy rõ đó là con chó nhỏ mà hắn đã gặp ở trong quán Mì Quái Vị.

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên hiểu ra, nguyên lai những tiếng động lạ vang lên từ này giờ là do con vật nhỏ này đây. Cũng bởi vì vóc dáng của nó quá nhỏ nên lúc này mình không trông thấy, mà tiếng bước chân của loài chó tất nhiên là rất nhỏ, và tốc độ thì cũng nhanh hơn con người nhiều. Nghĩ thông được điểm này rồi thì hắn đứng dậy thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới bản thân mình suýt nữa đã bị một con chó nhỏ hù cho bể lá gan, nên khuôn mặt của Mộ Dung Thiên dài thượt ra. Nhưng cũng may là không có người nào trông thấy, nếu không thì họ nhất định sẽ cười rộ hết cả răng. Mộ Dung Thiên cực kỳ tức giận, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, mắng:

- Hừ, mẹ kiếp, tên gia hỏa nguời làm ta sợ muốn chết. Bộ mày còn chưa được ăn no à? Lão tử không có tiền để mua thêm thức ăn cho nguời đâu. Xùy, xùy, cút đi, mau về nhà đi.

Hắn tự nói một tràng, xong rồi cũng không cần biết nó có nghe hay không, hắn chỉ khoát khoát tay và tiếp tục đi về phía trước.

“Gâu gâu.” Con chó nhỏ hướng về Mộ Dung Thiên sủa nhẹ hai tiếng, rồi vẫn bám sát phía sau hắn. Mộ Dung Thiên suy nghĩ thoáng qua liền hiểu được, con chó nhỏ dơ đến thế này có lẽ do bị chủ nhân nhả tâm bỏ rơi, và trở thành chó hoang không có nhà để về. Nghĩ vậy rồi, Mộ Dung Thiên chợt nảy ra cảm giác đồng bệnh tương lân. Số phận của nó đúng là cũng tương tự như mình. Mới sinh ra đã bị cha mẹ bỏ rơi, sau khi cha nuôi qua đời, mình trở thành một người cô đơn lẻ loi không nguời thân thích, rồi bởi vì tiếng xấu lưu manh nên cũng chẳng có mấy nguời là bằng hữu, ài.

Càng nghĩ thì Mộ Dung Thiên càng cảm thấy buồn khổ trong lòng, hắn mơ mơ hồ hồ bước đi trong mưa gió, con chó nhỏ cũng không sủa nữa mà nhanh nhẹn bám sát phía sau. “Chó là nguời bạn trung thành nhất của con nguời”, câu nói ấy quả không sai chút nào. Chú chó nhỏ kia chỉ ăn vài miếng thịt của hắn cho mà giờ đây đã trở thành sinh vật duy nhất chịu bồi bạn với Mộ Dung Thiên để lang thang trong cơn mưa to gió lớn này.

Thế nhưng, nếu cứ đứng trong mưa mãi thế này thì đó cũng không phải là một biện pháp tốt, vì vậy nên Mộ Dung Thiên bèn bước đến gõ cửa một căn khách sạn bên đường, song bên trong lại không có chút phản ứng gì. Trong cái thời tiết tệ hại này, và lại còn bị mất điện nữa, thử hỏi ai lại không đóng cửa sớm để nghỉ ngơi chứ? Hơn nữa, cho dù họ có mở cửa thì mình lấy cái gì mà thanh toán? Cơn mưa này cũng không biết đến khi nào mới dứt, mà bây giờ cuồng phong đã nổi lên âm ỉ, nghe lão Hoàng nói cơn giông này cao nhất là có thể đạt đến cấp sáu, nó có thể thổi bay cả con nguời, vì vậy nên trước tiên vẫn phải tìm một chỗ trú thân là tốt nhất. Mộ Dung Thiên đột nhiên nhớ tới cây cầu bắc chéo ở một ngã tư đường, mà gầm cầu chính là một nơi trú ẩn tuyệt vời, nghĩ vậy xong, hắn liền vội cất bước đi về hướng đó.

Giữa trời mưa mù mịt, một nguời một chó bước đi lặng lẽ. Mãi đến khi trước mắt xuất hiện chiếc cầu thì mới đứng lại. Nhìn gầm cầu dơ dáy bẩn thỉu, Mộ Dung Thiên rất lấy làm bức tức, thật không thể tưởng tượng nổi nguời như mình mà lại phải qua đêm tại đây. Tuy nhiên, việc đã đến nước này thì hắn cũng không còn biện pháp nào tốt hơn nữa cả.

Trong lúc hắn vừa định chạy tới, bỗng nhiên có vài tiếng nổ “ầm ầm” vang lên. Rồi một đạo sấm sét chớp lên xé tan màn đêm và gây ra nhiều tiếng động vang dội ở dưới gầm cầu, khiến cho Mộ Dung Thiên bị chấn động và kinh sợ đến nỗi run rẩy cả tay chân, mãi một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần. Hôm nay hắn liên tiếp gặp phải nhiều chuyện xui xẻo tột cùng, nên sự chịu đựng của hắn cũng đạt tới cực hạn. Trong cơn giận dữ, Mộ Dung Thiên chỉ tay lên trời chửi:

- Mẹ kiếp, có ngon thì đánh chết lão tử đi!

“Uỳnh!” Một tiếng sét còn to hơn lúc này nổ vang ngay trên đầu hắn, khắp nơi trên mặt đất đều bị rung rinh dữ dội, rồi một đạo thiểm điện cũng chớp lên cùng với tiếng nổ và lập tức chẻ đôi một thân cây đại thụ ở bên cạnh đường, bao nhiêu cành lá đứt gãy và bọt nước văng đi tứ tung, thật là kinh nguời.

Đôi tai của Mộ Dung Thiên bị tiếng sét làm chấn động nên tạm thời không nghe được gì ngoài những tiếng oong oong. Hắn lập tức sợ hãi, người hơi co lại vài phần, giọng nói cũng hạ thấp xuống, run rẩy nói:

- Hê....đừng có bỏ trứng ta đây nhé. Ta....ta vẫn còn là một xử nam a, thật...thật là quá lãng phí đây....

Rồi hắn lại nhớ tới câu nói của Tiêu Băng: “Cái tên tử sắc lang này, sớm muộn gì người cũng sẽ có một ngày bị thiên lôi đánh chết!”Nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Dung Thiên liền thấy thấp thỏm không yên, nên bất giác buột miệng niệm phật:

- A Di Đà Phật, A Di Đà Phật! Lời nữ nhân nói không nên tin là thật.

Hắn vừa niệm vừa soải bước chạy về hướng chiếc cầu, trận mưa lớn này thật chẳng hay ho chút nào, cứ như thể là muốn bốn cọt với cái mạng nhỏ của mình từng phút từng giây vậy.

Bất thành linh ngân quang lấp lánh chớp lên, chiếu rõ khuôn mặt của Mộ Dung Thiên trắng bạch, thậm chí, trong một cái nháy mắt, cả khu phố cũng rực sáng như ban ngày. Mộ Dung Thiên sững người đứng lại, sau đó thì hắn thấy được một cảnh tượng mà chưa từng thấy qua bao giờ.

Chín đạo tia chớp to lớn từ bốn phương tám hướng đồng thời lóe lên, nhưng điều đó còn chưa đủ để khiến Mộ Dung Thiên kinh hoảng đến mức phải dừng chân lại, mà điều kỳ lạ ở đây chính là chín tia chớp kia lại đồng thời đánh vào cùng một điểm ngay trên đầu của hắn, không bên nào chịu nhường bên nào. Vô số tia lửa bắn ra tứ tung từ cuộc tranh đấu kịch liệt ấy, khiến cho nơi đó trông giống như một vầng thái dương nhỏ cỡ bằng nắm tay, đồng thời còn phát ra những tiếng nổ lách tách. Chỉ trong nháy mắt, một chu vi khá rộng xung quanh vầng thái dương nhỏ kia đã sáng bừng lên như ban ngày và chiếu rõ tất cả mọi thứ.

Mộ Dung Thiên trợn mắt há miệng đứng nhìn kỳ quan vạn năm khó gặp này, nhưng ngay sau đó, hắn liền phát hiện ra đốm lửa như vầng thái dương kia chợt biến mất, trong không gian cũng khôi phục lại sự hỗn độn vốn có của nó. Thế nhưng, ngay tại trụ điểm mà lúc này những tia chớp va chạm vào nhau lại nảy sinh ra một điểm đen nhỏ. Điểm đen ấy rất ư quỷ dị, thậm chí, nếu so với bóng đêm thì nó còn có vẻ tối hơn vài phần, tối đến nỗi khiến cho nội tâm của Mộ Dung Thiên cảm thấy phát lạnh.

Ngay khi điểm đen ấy xuất hiện, Mộ Dung Thiên mơ hồ cảm thấy có điều không ổn, hắn theo bản năng muốn rời khỏi nơi này thật xa. Con chó nhỏ vốn vẫn lặng lẽ bám theo sau hắn từ nãy giờ nay bất ngờ lao lên sủa như điên. Loài động vật có một loại khứu giác đặc biệt rất nhạy cảm đối với hiểm nguy, và Mộ Dung Thiên hiểu rất rõ điều này, do đó, hắn không còn do dự gì nữa, lập tức vắt chân lên cổ mà chạy trốn chết.

Vừa mới nhấc chân chạy được vài bước, Mộ Dung Thiên đột nhiên hoảng sợ khi cảm thấy phía sau mình chợt xuất hiện một cỗ hấp lực rất kỳ dị. Mộ Dung Thiên cố nén lòng hiếu kỳ, cũng không dám quay đầu lại, hắn liều mạng chạy về phía trước, song cỗ hấp lực kia cũng nhanh chóng gia tăng sức hút. Chẳng mấy chốc, Mộ Dung Thiên liền phát hiện ra mình chỉ có thể dậm chân tại chỗ, càng gay go hơn là ngay sau đó hắn đã bị hút lên không, tựa như bị một sợi dây vô hình nào đó treo lên cao vậy. Mộ Dung Thiên cả kinh quay đầu nhìn lại phía sau, thì ra nơi đang phát ra luồng hấp lực to lớn kia quả nhiên là điểm đen nhỏ do các tia chớp tạo thành, chính xác mà nói thì điểm đen đó không còn là một lỗ đen nhỏ nữa, bởi vì nó bây giờ đã mở rộng thành một lỗ đen to lớn có đường kính dài đến 5 thước.

Lỗ đen!

Danh từ khoa học thần bí này chợt nảy ra ngay trong đầu Mộ Dung Thiên, điều đó khiến hắn sợ hãi gần như ngất đi. Xưa nay dường như chưa bao giờ nghe ai nói về việc tia chớp giao kích và tiếp xúc nhau mà lại có khả năng mở ra lỗ đen, có lẽ đó cũng là bởi vì trong lịch sử loài người vốn chưa từng có chuyện chín đạo tia chớp giao kích tại một chỗ, và cũng vì thế mà không ai có thể kiểm chứng được điều ấy.

Trong các cuốn sách khoa học viễn tưởng có nói đến lỗ đen có khả năng nuốt chửng tất cả mọi thứ trên đời, kể cả bản chất của ánh sáng. Thế nhưng cái lỗ đen ở trước mặt đây dường như hơi có chút khác biệt, nó chỉ nuốt chửng các vật sống, bởi vì hiện nay chỉ có con chó nhỏ ở cùng với Mộ Dung Thiên là bị hút lên và cũng đang sủa inh ỏi không ngừng, còn lại những vật chết trên mặt đất như nhánh cây, lá cây, tảng đá, thậm chí ngay cả nước mưa cũng vẫn như thường và không có gì khác lạ cả.

Theo suy đoán của các nhà khoa học, các vật thể sau khi tiến vào lỗ đen thì có lẽ sẽ bị đưa đến một nơi khác trên địa cầu, hoặc là xuất hiện ở một ngõ ngách bất kỳ nào đó trong vũ trụ, hay tệ hơn nữa, thì nó có

thể là thông đạo thời gian, có thể đưa người ta trở về thời cổ đại hoặc đặt chân đến tương lai....

Tuy nhiên, tất cả chỉ đều là phỏng đoán, trong đó, dự đoán có khả năng xảy ra nhất và không thể tránh né, đó là: nếu tiến vào lỗ đen không phải là vật chết mà là một người sống, vậy thì người đó rất có khả năng sẽ mất mạng.

Nói dễ nghe một chút thì là mất mạng, còn nói cho khó nghe hơn thì là con mẹ nó, toi đời. Nghĩ đến việc mình có thể bị toi mạng, Mộ Dung Thiên không thể áp chế được nỗi sợ hãi trong lòng nữa, hấn hét lên thật thảm thiết:

- Cứu mạng!

Tuy nhiên, con người ta khi gặp nạn thì sẽ sử dụng thanh âm cao nhất và lớn nhất để kêu gọi sự giúp đỡ, nhưng trong tình huống này thì hiển nhiên mọi cố gắng đều chỉ là uổng công vô ích, khoan hãy nói đến trong cơn bão lớn thế này căn bản là không có ai nghe được tiếng kêu của hấn, mà cho dù có nghe được thì cũng không có cách nào giúp đỡ. Cứu người từ lỗ đen ư? Đừng có giỡn, cái mạng nhỏ của mình có khi còn mất luôn ấy chứ.

Mộ Dung Thiên tuyệt vọng nhìn bản thân mình cách mặt đất càng lúc càng xa, từ nhỏ hấn vẫn thường hâm mộ các chú chim nhỏ vì chúng có khả năng bay lượn tự do trên bầu trời, hấn cũng từng khát khao sẽ có một ngày mình được cảm thụ cái loại cảm giác bay bổng kỳ diệu ấy. Thế nhưng bây giờ nguyện vọng đã thành hiện thực, nhưng Mộ Dung Thiên lại khóc không ra nước mắt. Hấn liền mạng giấy dựa song chẳng có chút sức lực nào. Lỗ đen nhanh chóng nuốt đôi chân của hấn vào trước. Không có đau đớn, cũng không ngứa ngáy, không có bất kỳ cảm giác nào, Mộ Dung Thiên chỉ cảm thấy bộ não của mình đã hoàn toàn mất đi sự liên hệ với các dây thần kinh nối với hai chân, tựa như chúng chẳng phải là một bộ phận ở trên thân người của mình vậy. Tiếp theo là bắp đùi, rồi thân mình, và chúng cũng từ từ mất đi cảm giác. Mộ Dung Thiên nhìn thấy con chó nhỏ ở bên cạnh thì giống như nhìn thấy ngọn cỏ cứu mạng, hấn liền vươn tay ra định kéo nó đến bên cạnh, song dù cho hấn đã duỗi tay ra hết cỡ nhưng vẫn còn thiếu chút nữa mới với tới. Cuối cùng thì Mộ Dung Thiên cũng hoàn toàn tuyệt vọng. Thế rồi, lỗ đen cũng hoàn toàn nuốt hết toàn bộ thân thể của hấn, cả con chó nhỏ cũng đồng thời biến mất không thấy nữa. Sau đó, lỗ đen dần dần thu nhỏ lại, và cuối cùng thì hoàn toàn biến mất.

Mưa vẫn lớn như trút nước, cuồng phong vẫn gào thét như cũ, cứ tựa như là chưa từng phát sinh ra chuyện gì cả.

8. Hồi 8: Thiên Quốc

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 1 - Mộng Đích Khai Thủy

Hồi 8: Thiên Quốc

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

“Toong, toong!”

Mồ hôi lạnh từ trên người Mộ Dung Thiên không ngừng tuôn ra. Hấn tựa như gặp phải cơn ác mộng, cảm thấy bản thân mình như bị một con quái thú hai đầu vây quanh, và cái miệng rộng lớn của nó liên tục phun ra lửa.

Giấc mộng này giống y như thật vậy, giống đến nỗi mà giờ đây khi Mộ Dung Thiên nhớ lại giấc mộng ấy thì vẫn còn cảm thấy rùng mình sợ hãi. Theo bản năng, trái tim của hấn đập thình thịch không thôi. Nhưng bây giờ thì hấn thở phào nhẹ nhõm, thật là buồn cười, trên đời này làm gì có quái vật hai đầu chứ?

Sau khi bình tĩnh trở lại, Mộ Dung Thiên mới nhớ đến các sự việc xảy ra ngày hôm qua, hắn vội đưa mắt quan sát và đánh giá tình hình chung quanh, xem thử rốt cuộc thì tòa hắc động kia đã đưa mình đến tận đâu rồi.

Bầu trời trong xanh khiến cho lòng người say đắm, một màu xanh thắm không chút tì vết hết như một xử nữ thuần khiết. Đó là những từ ngữ đẹp đẻ nhất mà Mộ Dung Thiên có thể sử dụng để khen ngợi khung trời này. Mặc dù vẫn chưa biết mình đang ở đâu, nhưng hắn dám khẳng định nơi đây quyết không phải là Thượng Kinh. Thượng Kinh vốn là một thành phố công nghiệp thuộc hạng nặng, quanh năm không thấy ánh mặt trời nên không thể có khoảng trời mỹ lệ như vậy. Dưới chân là một vùng thảo nguyên cao đến mắt cá chân, màu xanh biêng biếc không thấy tận cùng. Những cơn gió mát thổi nhẹ nhàng khiến cho đồng cỏ dập dềnh như sóng, kéo theo mùi hương cây cỏ trong lành ùa vào mặt, lại thêm một số loại côn trùng không biết tên phát ra những tiếng kêu trong trẻo hết như đánh đàn, rất vui tai. Bầu không khí trong lành khác thường, Mộ Dung Thiên không khỏi hít thêm vài hơi, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ đây là đại thảo nguyên sao? Quả là rất tuyệt, so với những gì mình đã thấy trên ti vi thì còn tuyệt vời hơn nhiều.”

Ở phía xa xa tại chân trời, nơi đó có một cụm khói trắng bốc thẳng lên cao. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì mừng rỡ vô cùng. Hắn hiểu rõ luồng khói đó chính là khói bếp, mà nơi nào có khói bếp thì nơi đó hẳn là có người. Vì vậy, hắn vội rảo nhanh về hướng có khói bốc lên.

Đi bộ ước chừng được nửa canh giờ thì nơi xuất hiện khói bếp đã ở ngay trước mặt. Nơi đây là một tiểu trấn có phong thái đặc sắc của Tây Âu, cùng một loại phong cách của thế giới Châu Âu. Nguyên liệu làm nên các con đường đều không phải loại tầm thường, mà đó đều là từng viên, từng viên đá lớn và cứng rắn hợp lại mà thành, thậm chí nó trông còn có vẻ sạch sẽ và láng bóng hơn những con đường bình thường nữa. Ở dọc hai bên đường có rất nhiều viên đá được điêu khắc: nào là một thiên sứ xinh đẹp có đôi cánh, một chàng kỵ sĩ đang cưỡi trên lưng một con quái thú, một ác ma có diện mục đáng sợ, và một ma pháp sư đang cầm cây pháp trượng....v.v...đường cong của những bức điêu khắc ấy thật là mềm mại nhu hòa và rất sống động, trông thật đẹp mắt. Những kiến trúc chủ thể ở trên con đường này mang nhiều sắc thái khác nhau và đều rất đặc sắc. Chúng được xây san sát nhau, có vẻ rất dày đặc, thế nhưng lại không hề tạo ra chút cảm giác chật hẹp nào. Người thiết kế các kiến trúc này cũng chính là một kiến trúc sư, nhưng có lẽ nên gọi ông ta là một nghệ thuật gia thì thích hợp hơn, bởi vì tư tưởng của ông ta quả thật đã khiến người ta phải thán phục sát đất. Ông ta đã dùng một thủ pháp mạnh bạo để phát huy một không gian hữu hạn lên đến cực độ rất ưu là xảo diệu.

Sau khi xem xong các kiến trúc, lúc này Mộ Dung Thiên mới phát giác ra người ở trong trấn ăn mặc rất kỳ quái. Cứ án theo trang phục của họ thì hẳn có thể phân biệt ra hơn mười loại.

Loại thứ nhất: áo vải thô, tay áo rộng, mang phong thái cổ trang, và chiếm tuyệt đại đa số.

Loại thứ hai: trang phục nhìn có chút hơi giống với các đấu sĩ của La Mã cổ đại. Các bộ khôi giáp ấy mang hình dạng rất kỳ lạ, có bộ được làm bằng cương thiết hoặc cũng có bộ làm bằng đồng; ngoài ra còn có một số loại không biết chế tạo từ chất liệu gì. Quân sĩ của những người ấy đều mang theo đao thương. Loại người này so với người thường thì tương đối tráng kiện hơn – tuy nhiên, đó chỉ là nói về nam nhân, còn nữ nhân thì không thể gọi là “tráng kiện”, vì như vậy thì e rằng không hợp cho lắm. Tư thế của các nữ chiến sĩ đều thẳng tắp lạnh lùng, và còn có phần dương cương. Những bộ khôi giáp ở trên người các nàng đều có vẻ nhẹ nhàng và dễ coi hơn nhiều.

Loại thứ ba: là những quái nhân mặc áo bào rộng thùng thình, đầu đội nón có chóp nhọn trông rất kỳ dị. Toàn bộ thân thể của những người này đều được giấu sau bộ y phục và chỉ để lộ ra cặp mắt, cho nên rất khó phân biệt được giới tính của họ. Những người này đặc biệt có dáng dấp tương đối cao gầy, và trong tay ai nấy cũng đều cầm một cây trượng ngắn có khảm một viên bảo thạch xinh xắn. Căn cứ vào dáng điệu đi đường của họ, hiển nhiên là họ không hề có tật ở chân, vì vậy mà những cây trượng đó quyết không phải được dùng để phụ trợ cho việc đi lại, hẳn là nó có một tác dụng nào đó nhưng người ngoài lại không thể biết được.

Loại thứ tư: những người này có phần giống như tên Lý Ngang nào đó mà lúc nãy mọi người vừa nhắc đến. Bọn họ đều là những kỵ sĩ cưỡi tuấn mã, tay cầm vũ khí dài và thuần bài. Tuy nhiên, gọi là ngựa cho sang vậy thôi, chứ thật ra những con vật mà họ cưỡi đều không phải là ngựa, chúng đều là những giống thú mà Mộ Dung Thiên chưa biết tên.

Loại thứ năm: là những loại người mặc áo trùm cả người, tay cầm một cây đoản trường, trông khá giống với nhóm người thứ hai, thế nhưng y phục của họ lại không quá rộng, hơn nữa lại đều có chung một màu áo, đó là màu trắng, còn trên đầu thì đội một chiếc mũ. Nhóm người này còn có một đặc điểm lớn nhất, đó là họ đều là nữ tử, và hình dáng của họ cực kỳ thánh khiết, trông có phần giống như các nữ tu sĩ.

Loại thứ sáu: trong số mười nhóm phân loại, trang phục của loại người này tương đối gần gũi với trang phục của nhân gian hơn, nhưng đó cũng chỉ là tương đối mà thôi, bởi vì bọn họ đều mặc hắc y bó sát người, toàn thân từ đầu đến chân đều là màu đen, thậm chí có người còn đeo cả khăn che mặt. Nếu là ở địa cầu, và bọn họ xuất hiện vào buổi tối thì sẽ dễ dàng gây ra ấn tượng là họ sắp đi ẩu đả với ai đó, ngoài ra, họ còn trông rất giống với những tên trộm đạo. Nhóm người này có cả nam lẫn nữ, cho dù người ta không nhìn thấy diện mạo của họ, nhưng chỉ cần dựa vào vóc dáng thì cũng có thể dễ dàng suy đoán ra được giới tính của họ.

Linh hồn của Mộ Dung Thiên không vì bị đưa đến Thiên Quốc mà được gột rửa sạch sẽ. Vì thế nên ánh mắt của hắn vẫn theo thói quen mà lướt trên bộ ngực đầy đặn và đôi bờ mông tròn trịa săn chắc của một nữ tử đang mặc bộ y phục bó sát người kia, à, lại còn thêm đôi chân mỹ miều nữa chứ. Khi ánh mắt của Mộ Dung Thiên dời đến đôi chân của nàng thì hắn đột nhiên cảm thấy kinh ngạc, bởi vì nàng ta có đeo một thanh chủy thủ sắc bén ngay sát bắp đùi của mình. Ủi chà, tiểu muội muội này hung hăng thật nhỉ! Nàng là nữ cường bạo ư?

Loại thứ bảy: trang phục của nhóm người này là những bộ khôi giáp hạng nhẹ, đặc điểm lớn nhất của họ chính là các bao tên đang đeo sau lưng, còn vũ khí của họ thì tất nhiên là cung hoặc nỏ rồi.

Loại thứ tám: là những người khoác áo choàng rộng trên vai, hai tay để trần và trên đó có vẽ các loại bùa chú vô danh, khiến người ngoài trông vào rất có ác cảm.

Mộ Dung Thiên suýt tí nữa thì cười ra thành tiếng, những người này sao lại mặc những bộ trang phục cổ quái như vậy nhỉ?

Những người khác cũng nhìn vị khách không mời mà đến là Mộ Dung Thiên bằng ánh mắt kỳ quái. Họ chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán xôn xao, thậm chí còn có mấy nữ nhân che miệng cười khúc khích nữa.

Ánh mắt của họ mang theo ý tứ cười cợt khi trông thấy sự việc khác thường. Còn Mộ Dung Thiên thì phát hiện ra bản thân mình lại xui xẻo nằm trong cái hoàn cảnh bất hạnh đó: quần jean, áo thun. Hiển nhiên là không có ai ăn mặc giống mình. Bộ dạng của hắn trông thật là nhếch nhác, cũng chỉ bởi vì vừa bị dầm mưa cách đây không lâu, quần áo vừa ướt mềm lại vừa dơ dáy hôi hám, thật chẳng khác nào những tên khất cái.

Mộ Dung Thiên cảm thấy thật xấu hổ, nhưng rốt cuộc đây là địa phương nào? Trông kiến trúc thì giống như Tây Âu, nhưng mà trang phục của người Tây Âu đâu có kỳ lạ cổ quái như vậy, quả thật mình chỉ mới thấy lần đầu. Hay nơi đây là một quốc gia nào đó tại Châu Mỹ? Nhất thời, Mộ Dung Thiên trở nên trầm tư mà tạm thời quên đi mọi việc.

“Lộc cộc, lộc cộc!” Tiếng vó ngựa dồn dập vang trên đường cái, từ xa đến gần, khiến Mộ Dung Thiên giật mình bừng tỉnh, vừa lúc có một bóng đen thật lớn mang theo một khí thế hùng hậu xuất hiện ngay trước mắt.

Mộ Dung Thiên theo phản xạ tự nhiên lăn người sang một bên để tránh, vừa kịp lúc bóng đen đó lao ào đến ngay vị trí mà hắn vừa mới đứng, và lại còn kéo theo một trận gió mạnh thổi vù tới.

Mộ Dung Thiên lồm cồm bò dậy, vừa mới định ngoác miệng thóa mạ một câu “Mẹ kiếp!” thì đột nhiên hai mắt trợn to, còn đôi tròng mắt thì gần như muốn rớt ra ngoài luôn. Thì ra bóng đen vừa rồi là một con tuần mã toàn thân trắng như tuyết, và điều làm cho hắn khiếp sợ hơn không phải là thân thể to lớn của con tuần mã, mà chính là đôi cánh màu trắng nằm trên lưng con vật đó!

Là thiên mã 1 ư? Trong các truyền thuyết thần thoại của Tây phương có nói, các vị thần thường dùng thiên mã để kéo xe, tuy nhiên, hiện nay người đang ngồi trên xe tuyết không phải là một vị thần nào đó, mà y chỉ là một kỵ sĩ uy vũ hiên ngang, toàn thân mặc chiến giáp màu hoàng kim, tay cầm một cây trường mâu màu trắng. Theo sau y là hơn mười người ăn mặc phục sức khác nhau. Đám người đó ai nấy đều cười những con thú lạ vô danh, có mấy con có đến cả ba hoặc sáu chân, và tốc độ của chúng đều rất nhanh.

Mộ Dung Thiên đứng nhìn há hốc miệng bên lề đường, hai mắt cứ nhìn thẳng vào đoàn người cười thiên

mã đang đi xa dần. Hắn đột nhiên hiểu ra, chắc là mình đã chết, thì ra mình đã không thoát khỏi ách vận quái ác trước cái lỗ đen chết bầm kia?

Còn nơi đây phải chăng là Thiên quốc?

Hết hồi 8

=====

Chú thích:

1 Thiên mã (pegasus): loại ngựa có hai cánh trên lưng, thường xuất hiện trong các thần thoại của Tây phương.

9. Hồi 9: Ái Tài Uyên Ương

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 1 - Mộng Đích Khai Thủy

Hồi 9: Ái tài uyên ương

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Suy đoán này có khả năng chính xác rất lớn, bởi vì nơi đây không có tục khí của những tòa cao ốc chọc trời, cũng không có những dòng xe cộ dập diu qua lại không ngừng. Những vật thể ở chung quanh đây đều rất xảo diệu, cả những tòa kiến trúc tinh kỳ cũng chẳng có cái nào giống với những gì hiện hữu tại nhân gian, mà hoàn cảnh nơi đây trông có đến tám phần tương tự với những truyền thuyết nói về Thiên quốc. Hơn nữa, vừa rồi hắn lại còn thấy được cỗ xe trắng thiên mã, như vậy thì không còn gì để nghi ngờ nữa rồi. Mộ Dung Thiên đột nhiên nhớ ra, bản thân hắn không phải là một giáo đồ, mà có lẽ đây là sai lầm lớn nhất của hắn khi còn tại thế, bởi vì nghe nói đâu nếu không phải là giáo đồ thì khi đến Thiên quốc sẽ không được đãi ngộ tốt. Nghĩ đến đây thì Mộ Dung Thiên cảm thấy chán nản vô cùng.

“Thì ra Thiên quốc cũng không được tốt đẹp đến như trong tưởng tượng, cái gì là hòa bình, đoàn kết, tương ái kia chứ? Đám kỳ sĩ lúc này rõ ràng là rất hung hăng thô lỗ, suýt tí chút là đã gây ra tai nạn giao thông rồi còn gì, hừ!” Mộ Dung Thiên tức giận nghĩ thầm trong lòng, thời khắc này, giá trị của Thiên quốc ở trong mắt hắn cũng đã bị giảm đi rất nhiều. Tuy nghĩ vậy nhưng hắn không dám nói ra lời, chỉ sợ các thiên sứ thần thông quảng đại, có thể nghe được người khác chửi thề bọn họ, đến lúc đó chỉ e rằng sẽ không kham nổi hậu quả.

Khi người ta biết được tin tức về cái chết của bản thân mình thì điều đó quả không dễ chịu gì. Lúc này Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy có chút thương tâm, tuy nhiên, cảm giác đó chỉ lướt qua rất nhanh. Người chết thì cũng đã chết rồi, dù sao thì lúc mình sống cũng chẳng có người thân nào, bản thân cũng chỉ là một kẻ dư thừa trên trái đất, là một cái gai trong mắt các giáo viên, là một tên lưu manh trong mắt các mỹ nữ, và cũng không có lấy một bằng hữu thâm giao nào. Thậm chí, ngay cả cái đám bằng hữu ở chung ký túc xá của hắn thì cũng chỉ có thể xem là trư bằng cẩu hữu 1 mà thôi. Cuộc sống của bọn họ sẽ không vì thiếu đi sự có mặt của hắn mà sẽ thay đổi. Trong đầu Mộ Dung Thiên đột nhiên hiện lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Băng, có lẽ nàng là một ngoại lệ duy nhất. Ý nghĩ đó thật là kỳ quái, dù rằng bản thân hắn thường ngày vẫn hay có hành động phi lễ với nàng, nhưng chung quy hắn vẫn có cảm giác rằng nếu nàng mỹ nữ ấy biết được hắn bị thất tung thì hắn cũng sẽ bị thương tâm đây. Ài, nếu biết thế thì lúc trước cũng nên tốt với nàng một chút, mà không nên.....ừm, phi lễ với nàng nhiều như vậy.

- #@@%#@#&!

Nhìn đoàn xe Thiên mã ào ạt chạy qua, mọi người có mặt tại đó đều lớn tiếng mắng chửi. Bọn họ dùng một thứ ngôn ngữ rất kỳ quái mà Mộ Dung Thiên chưa bao giờ nghe qua. Song, điều kỳ lạ hơn là hẳn lại nghe hiểu được thứ ngôn ngữ đó, hẳn nghe loáng thoáng những cái tên như là Lý Ngang, A Nhĩ Pháp gì gì đó. Điều này lại càng làm cho Mộ Dung Thiên càng tin chắc hơn rằng mình đang có mặt tại Thiên quốc, chỉ có ở Thiên quốc thì mới có thể phát sinh ra những chuyện không bao giờ tưởng tượng nổi.

- Đó là vị thiếu chủ trẻ tuổi nhất của Gia tộc A Nhĩ Pháp, và cũng là một Bạch Ngân kỵ sĩ trẻ tuổi nhất của Tát Á Đa Lộ Ma Võ Học Viện. Nghe nói, y sắp được thăng tiến lên thành Hoàng Kim kỵ sĩ rồi đấy.

À, Lý Ngang A Nhĩ Pháp hẳn là tên kỵ sĩ hung hăng vừa rồi, tuy nhiên, điều khiến cho Mộ Dung Thiên hứng thú hơn chính là hai chữ “gia tộc.” Té ra ở Thiên quốc của có phân chia gia tộc hay sao? Còn Học Viện? Đúng là một danh từ vừa nghe đến thì đã thấy đau đầu rồi. Chẳng lẽ người ta chết rồi mà vẫn phải tiếp tục học hành hay sao? Vậy còn Hoàng Kim kỵ sĩ và Bạch Ngân kỵ sĩ thì không biết là cái gì nhỉ.

- Trong kỳ thi trắc nghiệm vừa rồi của Học Viện, y đã tiêu diệt một con ma thú hung tàn cấp C là Hỏa Đồng Báo ở cánh rừng phía đông trấn ta. Tuy nhiên, nghe đâu sở dĩ y đến nơi này là vì muốn theo đuổi Lăng Đế Tư đấy.

- Ta nghe nhiều người bảo Lăng Đế Tư rất xinh đẹp, nhưng tiếc rằng đến bây giờ ta vẫn chưa được gặp nàng.

- Oa, y thật là đẹp trai a! Lại rất cường tráng nữa!

Thì ra một đám thiếu nữ ái mộ Lý Ngang đến điên cuồng đang nức nở khen ngợi hẳn, trông bộ dáng bọn họ rất giống người địa cầu khi chạy theo các minh tinh thần tượng của mình. Đúng vậy, dùng sĩ cười thiên mã vừa rồi chính là bạch mã hoàng tử ở trong mắt rất nhiều thiếu nữ tại đây.

-

-

Sau khi mọi người thường thức và nhìn ngắm phong thái của Lý Ngang xong, rồi ánh mắt của họ lại rơi trên người Mộ Dung Thiên, trong lúc này, dù hẳn rất tự tin với độ dày của da mặt mình, nhưng khi đứng trước nhũn nhũn ánh mắt đang nhìn mình như một đám du khách đang nhìn ngắm một động vật trong vườn bách thú, thì hẳn không nuốt trôi được, mà chỉ đành mắng thầm trong lòng: “Mẹ kiếp! Nhìn cái gì chứ? Có gì lạ đâu? Lúc trước các người mới đến đây cũng như ta mà thôi.”

Vừa lúc đó, hẳn liếc thấy một ngôi tửu điểm ở bên cạnh đường đi, ừm, chắc là một tửu điểm rồi, bởi vì ở phía trên có một tấm biển xanh với hình vẽ tiêu chí là một chén rượu. Mộ Dung Thiên vốn đã cảm thấy khô cổ họng đã lâu, nay thấy được tửu điểm này thì lại càng thấy Thiên quốc và nhân gian có rất nhiều điểm giống nhau. Hẳn khẽ chép miệng rồi cúi đầu bước vào quán.

Quán rượu này có một phong vị khá cổ kính, diện tích không được rộng mấy, chỉ có khoảng hơn mười cái bàn, nhưng khung cảnh rất hữu tình. Bàn ghế, quầy kệ, sàn nhà, và cả những vách tường đều được làm bằng một loại hương mộc màu nâu không biết tên, và trên trần nhà có đính một viên bảo thạch màu trắng phát ra ánh sáng nhu hòa. Khách nhân trong quán túm năm tụm ba, quây quần thành từng nhóm riêng, bọn họ ai nấy cũng dùng chén rượu bằng pha lê, và thứ họ uống là một chất định màu xanh thắm trông rất lạ mắt. Mùi hương của thịt nướng và rượu trong quán xông lên ngào ngạt rồi quyện lấy nhau, tạo nên hai mùi vị tương phản rất rõ rệt, và khiến cho thực khách khi ngửi được chúng thì liền cảm thấy đói bụng ngay. Mộ Dung Thiên thầm lấy làm lạ, không ngờ tửu điểm ở Thiên quốc cũng có phục vụ thêm cả thịt nướng nữa, vì vậy mà hẳn chỉ đành nuốt một ngụm nước miếng đánh ực.

Thực khách trong tửu điểm nhìn thấy Mộ Dung Thiên xông vào thì ai nấy cũng nhìn hẳn với vẻ kỳ quái, tuy nhiên, nhìn thì nhìn vậy thôi chứ cũng chẳng ai thèm ngó ngang đến hẳn. “Tốt lắm, nơi đây có tố chất của nhân loại khá cao.” Mộ Dung Thiên thầm nghĩ. Tuy vậy, nội dung của những cuộc đàm luận kia cũng rất kỳ quái, nào là ma thú, thăng tiến giai cấp, linh khí, trang bị, công hội...vv....tất cả đều là những đề tài rất xa lạ, không giống với những đầu đề như kiếm tiền và nữ nhân mà bọn nam nhân như hẳn vẫn thường tán gẫu với nhau. Có lẽ Thiên quốc và nhân gian cũng có những đề tài không giống nhau.

Ừ nhỉ, bước tiếp theo thì nên làm những gì nhỉ? Nếu có thể tìm được nghĩa phụ thì tốt rồi. Mình mới vừa

đến đây, mọi chuyện vẫn còn chưa biết rõ, thậm chí là còn chưa biết chỗ nào để đến trình diện nữa đây. Điều này chắc tương đương với việc khi ở tại nhân giới, người ta mới sinh ra thì phải đăng ký hộ tịch vậy. Minh đến Thiên quốc thì cũng chẳng khác nào bắt đầu một sinh mạng mới, rồi lại còn thêm các pháp luật dở hơi của Thiên quốc nữa chứ. Đáng lý giờ này ở bên cạnh mình phải có người hướng dẫn và sắp đặt mọi thứ rồi mới phải, báo hại lão tử mất mặt quá. Nhưng rốt cuộc chuyện đã đến nước này, Mộ Dung Thiên cũng không còn cách nào khác, chỉ đành tự mình đi kiếm nơi đăng ký nhân khẩu thôi.

Hơn nửa số người ở trong quán đều ngồi chung từng nhóm với nhau, có lẽ không nên quấy rầy họ. May thay, Mộ Dung Thiên nhìn thấy một nam nhân đang ngồi độc ẩm, vóc người của y cao lớn dị thường, lưng hùm vai gấu, tuy y chỉ đang ngồi trên ghế mà Mộ Dung Thiên cũng chỉ có thể thấy được bóng lưng của người đó mà thôi, tuy nhiên, thật đáng tiếc là đôi chân của người đó lại rất ngắn, vì vậy mà đã phá đi cái hình thể uy mãnh đầy mỹ cảm kia.

- Huynh đài, xin cho tại hạ hỏi thăm một vấn đề được chăng?

Mộ Dung Thiên bước đến sau lưng người ấy và vỗ vai y, hỏi.

Người nọ vừa quay đầu lại, Mộ Dung Thiên vừa thấy rõ dung mạo của y thì đôi tròng mắt liền như muốn lập tức rơi ra ngoài.

Heo! Một cái đầu heo!

Nếu chỉ là một chú hề trong gánh xiếc thì Mộ Dung Thiên cũng không ngạc nhiên đến thế, nhưng đó quả thật là một cái đầu heo. Hai chiếc tai lớn đang phe phẩy như hai cái quạt, y đưa mắt quan sát Mộ Dung Thiên từ đầu đến chân một lượt, sau đó mở miệng hỏi:

- Chuyện gì?

Thần sắc và thanh âm của y rất lạnh lùng tàn khốc, lại thêm đôi răng nanh sắc nhọn trông cũng thật là chướng mắt.

Lạy chúa, ta không phải đang nằm mơ đó chứ? Mộ Dung Thiên gần như bị dọa cho đến chết khiếp. Sau một lúc lâu thì hắn mới hoàn hồn, rồi lắp bắp nói:

- Heo....heo biết nói.

Chẳng những người kia có thể đi đứng thẳng người bằng hai chân, mà lại còn biết mặc quần áo và uống rượu nữa.

Người đầu heo nghe vậy thì tức giận vô cùng, mũi phun phì phì mấy tiếng, rồi nói với giọng không vui:

- Ta là trư nhân 2 duy nhất của Thú tộc tại trấn này. Mong các hạ hãy gọi ta là chiến sĩ Ba Tây, nếu không thì ta sẽ thách đấu với người đấy.

“Chúng sanh bình đẳng, chúng sanh bình đẳng.....” Mộ Dung Thiên không ngừng lặp đi lặp lại những lời này ở trong lòng. Cuối cùng thì hắn cũng trấn tĩnh thần và chấp nhận sự thật ở trước mắt, rồi nói:

- Ấy, à, à.....chiến sĩ Ba Tây đầy dũng cảm, xin hãy cho ta biết, nơi đăng ký nhân khẩu ở đâu thế? Là.....là.....cái chỗ sau khi người ta.....ờ....chết thì phải tìm đến ấy.

Mộ Dung Thiên cảm thấy mình phải dùng lời nói khách khí như thế để nói chuyện với một nhân vật nửa người nửa thú thì hoàn toàn không thỏa đáng chút nào, trong nhất thời, hắn vẫn theo thói quen mà huyền thuyên không thôi.

Có lẽ vì Mộ Dung Thiên đã chêm vào thêm hai chữ “dũng cảm” nên đã khiến cho Ba Tây có chút đắc ý, sắc mặt của y cũng hòa hoãn đi nhiều. Y thoáng nhíu mày trong chốc lát, rồi đáp nhanh:

- Ta không biết.

Nói xong, y liền cầm một cái chân thú không biết tên là gì, cho vào miệng nhai ngồm ngoàm và không thèm ngó ngang tới Mộ Dung Thiên nữa.

Úi chà, Mộ Dung Thiên cảm thấy thật là nhức đầu. Ài, cái đầu heo kia, à ừm....đầu óc của gã chiến sĩ Ba Tây kia so với phạm gian cũng không giống nhau lắm, bởi vậy cho nên y mới không hiểu mình nói cái gì. Y

là người giàu kinh nghiệm, không, là heo giàu kinh nghiệm, vì thế mà không biết nơi đăng ký nhân khẩu ở đâu cũng phải.

- Tiên sinh, xin hãy trình cho xem chức nghiệp huy chương, để tiểu nhân tiện việc phục vụ ngài.

Không biết từ khi nào đã thấy một nữ tiếp thị có đôi tai thỏ thật dài, mình mặc áo da thú ngắn tới rốn, trông rất gợi cảm, tiến tới bên cạnh Mộ Dung Thiên. Đôi mắt đẹp của nàng đảo nhìn khắp trên thân hắn, cũng đành chịu thôi, bộ y phục khác lạ đang mặc trên người hắn đúng là một thứ có sức hấp dẫn rất lớn với những người xung quanh.

Hết hồi 9

=====

1 trư bằng cầu hữu: ý nói là bạn bè xôi thịt.

2 trư nhân: người heo (nửa người nửa heo)

10. Hồi 10: Dứt Bỏ

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 1 - Mộng Đích Khai Thủy

Hồi 10: Dứt Bỏ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Đến lúc này, Mộ Dung thiên tài mới nhớ ra là mình đang ở trong tửu quán của người ta, và hiện tại cũng chưa uống một chút gì, lý do rất đơn giản, đó là vì trong túi hắn vốn không có một đồng xu nào. Hơn nữa, hắn cũng không biết cái gì là “Chức nghiệp huy chương”, có lẽ nó cũng giống như chứng minh thư hay thẻ định dùng để chứng minh thân phận gì đó. Bộ mấy cai trị của Thiên quốc cực kỳ nghiêm minh, muốn uống rượu thì nhất định phải chứng minh được thân phận của mình. Bí thể quá, Mộ Dung Thiên chỉ đành nói:

- Xin lỗi! Ta cũng chỉ vừa mới đến địa phương này, nên muốn vào đây hỏi một câu thôi. Không biết nơi đăng ký nhân khẩu ở đâu nhỉ?

Hoàn cảnh lúc này của hắn thật là mất mặt, rõ ràng mỹ nhân đang ở trước mắt, nhưng lại không thể ngắm cho no mắt. Việc này đúng là lần đầu tiên hắn gặp phải. Mà mỹ nhân kia tại sao lại có đôi tai thỏ nhỉ, tuy thấy lạ, nhưng do từ lúc tới đây, Mộ Dung Thiên đã gặp quá nhiều chuyện chưa bao giờ gặp phải nên giờ đây hắn không cảm thấy kỳ quái nữa.

Nữ tiếp thị hỏi lại:

- Có phải tiên sinh muốn hỏi cái nơi chuyên làm chứng nhận về chức nghiệp không?

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ có lẽ “chứng nhận chức nghiệp” cũng giống với “chứng minh thư”, hai việc này chắc có cùng một khái niệm đây. Nghĩ vậy nên hắn vội vàng nói ngay:

- Đúng rồi, đúng rồi, cô có biết nó nằm ở đâu không?

Nữ tiếp thị lộ nét mặt kỳ quái, nói:

- Chẳng lẽ tới bây giờ mà ngài vẫn chưa có chức nghiệp hay sao?

Mộ Dung Thiên đáp:

- Ô hay, tại hạ mới nói rồi đó, tại hạ chỉ vừa mới đến đây thôi.

Ánh mắt của nữ tiếp thị tràn đầy vẻ hoài nghi, nàng đảo mắt quan sát hắn vài lượt, sau đó mới nói:

- Tại trấn này không có nơi nào để chứng nhận chức nghiệp cả. Nơi gần nhất có lẽ phải là Uy Nhĩ thành, chỉ e rằng tiên sinh phải đến tận đó thì mới tìm được nơi mình muốn tìm.

Mộ Dung Thiên lấy làm lạ, hỏi:

- Uy Nhĩ thành? Bộ Thiên quốc còn được phân chia ra làm nhiều thành trấn nữa à?

Lại còn có gia tộc gì nữa đây, hắn cảm thấy rất kỳ quái.

Nữ tiếp thị khẽ nhủ đôi mày liễu:

- Thiên quốc?

Mộ Dung Thiên đáp:

- Đúng vậy, chẳng lẽ nơi này không phải là Thiên quốc sao?

Nữ tiếp thị lắc lắc đầu, nói:

- Tuy ta không biết Thiên quốc là địa phương nào, nhưng ta có thể xác định với ngài một điểm, đó là thị trấn này có tên gọi là Cách Lâm trấn, là một địa hạt thuộc Lam Nguyệt đế quốc của Thần Phong đại lục.

Mộ Dung Thiên vừa nghe vậy thì thoáng sửng sốt, sau đó mới cười khan một tiếng rồi nói:

- Ta vốn tưởng là mình rất hài hước, không ngờ cô nương còn vui tính hơn cả ta.

Vừa dứt lời, Mộ Dung Thiên chợt nhận ra vẻ mặt của nữ tiếp thị đó không có chút nào đùa cợt, vì vậy hắn liền cảm thấy bất ổn, nên thận trọng hỏi lại:

- Lời cô vừa nói là thật chứ?

Nữ tiếp thị gật đầu nói:

- Đúng vậy!

“Thần Phong đại lục, Lam Nguyệt đế quốc” đều là những danh từ mà Mộ Dung Thiên mới nghe lần đầu, khiến cho hắn rất ngỡ ngàng. Rồi còn những cái tên khác như là thiên mã, A Nhĩ Pháp gia tộc, trư nhân (người heo), rồi đến nữ tiếp thị tai thỏ, Tát Á Đa Lộ học viện, ma thú...vv....tất cả những thứ này đều là những thứ mà hắn chưa từng thấy qua hay nghe nói đến. Chúng cứ lần lượt lướt qua trong óc Mộ Dung Thiên, rồi bỗng nhiên trong lòng hắn nổi lên một cơn sợ hãi vô danh, rồi sau đó nó nhanh chóng xâm chiếm lấy tư tưởng của hắn. Nếu nơi đây quả là Thiên quốc thì đối với cách phục sức của hắn, mọi người tỏ ra kỳ quái là một việc rất hiển nhiên. Còn nếu là ở tại nhân gian, thì cách ăn mặc của hắn là rất phổ thông, có gì lạ đâu? Mộ Dung Thiên đột nhiên đứng bật dậy, rồi cất bước đi đến một chiếc bàn gần đây. Tại đó có ba chiến sĩ mặt mày vui vẻ đang thù tạc với nhau, trong đó có một người mặc khôi giáp màu xám đang khoa chân múa tay, nói chuyện hăng say đến vắng cả bọt mép:

- Nó đúng là một con lam huyết hùng 1 hung dữ. Nếu không nhờ ta vừa học được trung cấp đao khí thuộc hỏa hệ thì e rằng lúc ấy đã chết rồi, lại thêm.....

Mộ Dung Thiên đang cố nuôi một hy vọng cuối cùng, hắn vòng tay hỏi:

- Xin chừa vị cho tại hạ được biết, nơi này có phải là Thiên quốc hay không?

Khôi giáp chiến sĩ kia đang kể chuyện hăng say, chợt bị Mộ Dung Thiên cắt ngang thì đã cảm thấy bực bội rồi, nay lại thấy hắn mặc đồ dơ dáy hỏi hám thì quát hỏi:

- Thiên quốc cái gì? Chỉ cần là người của trấn này thì dù ai ngu ngốc đến đâu cũng biết nơi đây chính là Cách Lâm trấn của Lam Nguyệt đế quốc rồi. Từ Ân!

Đến mấy chữ cuối thì gã gân cổ lên gọi lớn.

Nghe tiếng gọi, một lão nhân đang ở sau bàn quỹ tính toán tiền nong liền vội vàng chạy tới. Lão khom người, miệng vàng dạ liên hồi:

- Các vị dũng sĩ đáng kính, xin hỏi chư vị có gì cần phân phó?

Khôi giáp chiến sĩ chỉ vào Mộ Dung Thiên, nói:

- Mau kêu hắn đi chỗ khác ngay, đừng ở đây làm vướng chân vướng tay bọn ta.

Lão nhân có tên là Tư Ân ấy liền đưa mắt đánh giá bộ y phục trên người Mộ Dung Thiên một lượt, rồi hỏi nữ tiếp thị ở bên cạnh:

- Lạc Na, vị tiên sinh này.....

Lạc Na lúng túng trả lời:

- Y còn chưa có chứng nghiệp chứng nhận.

Ánh mắt của Tư Ân cũng trở thành kỳ quái giống như ánh mắt của Lạc Na lúc nãy, lão thoáng do dự một lúc, rồi nói với giọng đầy khách khí:

- Tiên sinh, ta thấy hay là ngài hãy trở về bàn của mình trước nhé.....

“Thần Phong đại lục, Lam Nguyệt đế quốc, Thần Phong đại lục, Lam Nguyệt đế quốc, Thần Phong đại lục.....” Mộ Dung Thiên đứng sững như trời trồng, hai mắt vô thần, miệng thì cứ lầm bầm lập đi lập lại hai danh từ đó. Trong đầu hắn lúc này hoàn toàn trống rỗng, chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh. Qua một lúc sau, hắn đột nhiên hét lớn một tiếng, rồi ôm đầu chạy thẳng ra khỏi tử quán.

Khôi giáp chiến sĩ kia thấy vậy thì mắng:

- Đúng là một tên điên đáng chết! Tư Ân lão đầu, lão coi đi, mai mốt đừng có để cho hạng người như thế vào quán đây.

Tư Ân vội vàng đáp:

- Dạ, dạ!

Sau khi chạy như điên ra khỏi quán, Mộ Dung Thiên vẫn tiếp tục cầm đầu chạy về phía trước mà không có mục đích gì. Hắn đang sợ điều bất hạnh kia là sự thật: đó là hắn đang có mặt tại một thế giới khác.

Tại thế giới của thế kỷ 22 có một học thuyết về không gian bốn chiều rất trứ danh của nhà không gian học tên là Ai Khắc Lý Tư 2. Ông ta đã đề xuất ra một tư tưởng thế này: ở trong vũ trụ luôn có nhiều không gian cùng tồn tại song song với nhau. Vào những lúc bình thường, các không gian này hoàn toàn không có một chút liên hệ nào với nhau, nhưng nếu gặp phải tình huống đặc thù nào đó, một trong những không gian đang tồn tại sẽ có khả năng mở ra một sự kết nối với một không gian khác. Chỉ cần là người có chút trí thức thì cũng đều nghe qua về học thuyết không gian bốn chiều này. Mộ Dung Thiên tuy là một kẻ bất học vô thuật, nhưng dù sao hắn cũng là một sinh viên đại học. Đối với cái học thuyết ấy, hắn là hắn cũng có hiểu biết đôi chút. Tuy nhiên, nói thế nào thì hắn cũng ngàn vạn lần không thể tin nổi chính bản thân mình lại là người chứng kiến cho học thuyết đó. Mà có lẽ hắn cũng chính là người đầu tiên thấy được những sự việc như thế này.

Mộ Dung Thiên dốc hết sức chạy được hơn một khắc 3, trong lúc bất tri bất giác hắn đã chạy tới một bãi cỏ lớn ở bên ngoài tiểu trấn. Đến lúc này thì hai đầu gối của hắn đã mỏi nhừ, cuối cùng vì không chống được nữa mà ngã quỵ xuống đất. Hắn muốn bò đi, nhưng do hai chân đã vận dụng sức quá độ mà cơ hồ như đã bị tê dại hoàn toàn và không thể nào nhấc chúng lên được nữa. Thấy mình không còn khả năng để chạy tiếp, Mộ Dung Thiên lập tức rơi vào trạng thái tuyệt vọng, kêu lên đau đớn:

- Mẹ nó, hãy cho ta trở về! Hãy cho ta trở về đi.....

Hắn không ngừng vùng vằng đánh mạnh xuống mặt đất, tựa như không biết đau là gì mặc dù máu tươi cứ liên tục chảy qua kẽ tay mà rơi xuống thảm cỏ, nhuộm đỏ cả một vùng, quả thật khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng. Hơn nữa, hòa với dòng máu tươi đang chảy ra kia thì lại còn có một loại dịch thể trong suốt nữa.

- Hãy cho ta về!

Mộ Dung Thiên ngửa mặt lên trời kêu thật lớn. Hắn nhìn vòm trời trong xanh, cùng với thảm cỏ xanh biếc và các loại hoa dại đang đua nhau khoe sắc tranh hương, mũi thì hít một hơi không khí trong lành thật sâu để trấn tĩnh tinh thần, đồng thời cũng hưởng thụ luồng gió nhẹ đầy ôn nhu như bàn tay ve vuốt của tình nhân. Bên cạnh thảm cỏ là một con suối nhỏ, dòng nước trong veo có thể thấy đáy đang nhẹ nhàng trôi về hạ lưu. Dưới sự phản chiếu của ánh tịch dương, từng gợn sóng lăn tăn không ngừng nổi lên, và bên dưới là những đàn cá đang bơi lội vui đùa trong nước. Hai bên bờ suối còn có những con thú nhỏ trông giống như những chú vịt con rất đáng yêu đang uống nước. Đôi mắt của chúng vừa tròn vừa to, toàn thân được phủ một lớp lông mượt mà, chúng đang dùng móng của mình để giúp đồng bạn "chải" lông, trông có vẻ rất đoàn kết gắn bó.....Thế giới này thật là xinh đẹp và đầy dẫy sinh cơ, vậy mà Mộ Dung Thiên lại cứ nhớ tới cái thế giới đầy ô nhiễm, suốt ngày không thấy ánh mặt trời, và những tòa nhà cao chọc trời được làm bằng các loại xi măng lạnh buốt tại địa cầu. Đó còn là chưa kể tới con người tại nơi đó còn vì quyền lực, tiền tài và nữ nhân mà không tin tưởng lẫn nhau.....Mặc kệ tốt xấu thế nào thì đó thủy chung cũng là quê hương của hắn. Thế nhưng, vào thời khắc này, bản thân hắn đã bị quê hương ruồng bỏ một cách vô tình, cả bao nhiêu chuyện bị thương cũng đều bị dứt bỏ luôn. Nếu như xưa kia Mộ Dung Thiên bị cha mẹ ruồng bỏ lúc còn bé và chưa hiểu chuyện thì hắn còn có thể chịu đựng được. Nhưng giờ đây, hắn đã khôn lớn, nên hoàn toàn hiểu rõ và cảm thụ được niềm thống khổ khắc cốt ghi tâm này. Tại sao lão thiên gia lại đối xử với mình như thế? Mộ Dung Thiên cũng biết rõ bản thân mình không phải là một người tốt gì, vừa vô lại, vừa sa đọa, vô sỉ, hạ lưu, là một học sinh hư hỏng nhất ở trong mắt các giáo viên, và là một kẻ lưu manh nhất trong mắt các nữ nhân....vv....Thế nhưng, ngoài những điều đó ra thì hắn cũng đâu có gây nên những chuyện thương thiên hại lý gì? Ngoài những lần tỏ ra phi lễ quá mức với Tiêu Băng ra thì hắn cũng đâu có làm gì khác quá đáng? Trên đời này có rất nhiều kẻ vì tiền tài mà làm những chuyện bất lương và keo kiệt bủn xỉn, nhưng còn hắn thì chỉ dựa vào số tiền bảo hiểm nhân thọ của cha nuôi để lại mà sống qua ngày, thậm chí, thỉnh thoảng lại còn bố thí cho những kẻ ăn mày bên vỉa hè, thế mà hắn lại phải gánh một sự trừng phạt hà khắc như thế này sao? Ngay từ lúc mới sinh ra đời cho đến nay, lão thiên gia tựa như đã không ban cho hắn một ân sủng nào. Đầu tiên là bị cha mẹ ruồng bỏ không thương tiếc, phải khó khăn lắm mới có được người cha nuôi hết lòng thương yêu mình, nhưng chưa được bao lâu thì người cũng bị lão thiên gia gọi đi, để rồi khiến cho hắn biến thành một kẻ không thân không thích. Trải qua bao gian truân thì hắn mới khôn lớn thành người được, rồi thi vào đại học, vốn tưởng rằng có thể sống một cuộc đời bình dị như bao người khác, thế rồi ác vận lại giáng xuống đầu quá nhanh, khi khổng khi không lại bị đưa đến một thế giới hoàn toàn xa lạ như thế này đây.

Toàn bộ sự việc này cứ y như là một giấc mộng hư ảo vậy, song nó lại rất chân thật. Mộ Dung Thiên càng nghĩ càng thấy đau lòng hơn, hai tay không ngừng đập xuống đất cho đến khi máu thịt bầy nhầy mơ hồ không phân biệt rõ nữa. Hắn muốn thông qua sự thống khổ của cơ thể để trốn tránh sự thật tang thương kia, và trong miệng vẫn cứ lầm bầm mấy chữ "hãy cho ta về....." Thanh âm càng lúc càng yếu dần, sau đó thì tắt hẳn. Cuối cùng thì hắn cũng gục hẳn xuống bãi cỏ mà hôn mê bất tỉnh. Vầng thái dương cũng hạ dần về phía tây, những ánh dương quang cuối cùng trong ngày chiếu lên gương mặt của hắn, vào thời khắc này, khuôn mặt của nam hài tử cao to nhưng cô đơn lẻ loi này hiển lộ ra nét bất lực và trợ trọi không ai giúp đỡ.

Trong lúc ngủ say, hắn hoàn toàn không thể ngờ được rằng, giấc mộng thật sự vào lúc này chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Hết hồi 10 – Hết quyển 1

=====

Chú thích:

1 lam huyết hùng: gấu máu lam (xanh).

2 Ai Khắc Lý Tư: tên tiếng Anh là Eck Reese.

3 1 khắc = 15 phút

11. Hồi 11: Huy Chương

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 11: Huy Chương

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Khi cái dạ dày của Mộ Dung Thiên sôi lên sùng sục và tiếng trống bụng kêu ùng ùng đánh thức hắn dậy thì trời đã sập tối, những con động vật nhỏ bé đáng yêu lúc ban sáng đã không còn thấy đâu nữa, chỉ có thỉnh thoảng còn vọng lại những tiếng gào rú trong màn đêm lạnh lẽo cùng với những tiếng gầm của dã thú từ phía xa xa. Khung cảnh nơi đây thật hiu quạnh, không có lấy nửa bóng người, cảm giác cô độc đột ngột xâm chiếm tâm can hắn. Nhưng cũng may có ánh trăng dịu dịu rót lên người nên cũng khiến vẻ tịch mịch bị xua đi không ít. Mộ Dung Thiên rất thích ánh trăng sáng vì nó có thể chỉ dẫn cho người ta đường đi nước bước trong màn đêm tăm tối. Lúc này hắn mới kinh ngạc phát hiện ra, không ngờ ở trên không trung lại đang treo hai vầng trăng tròn, một ở lưng chừng trời còn một cái mới nhô lên từ phía tây. Hơn nữa, chúng cách tinh cầu này không cao lắm, ngay cả đường nét những rặng núi trên mặt trăng cũng lơ mơ trông thấy được, con người ở dưới ánh trăng vô tình như lạc vào trong khung cảnh cực kỳ huyền ảo và mỹ lệ ấy.

Mộ Dung Thiên chậm chậm đứng dậy đi về phía thị trấn. Sau khi phát tiết bao nỗi u uất trong lòng thì rồi cũng phải đối mặt với hiện thực, bất kể nó tàn khốc đến dường nào thì vẫn phải tiếp tục tồn tại. Tuy nhiên, trước tiên là phải lấp cho đầy bụng đã.

Ngay tại trung tâm Cách Lâm trấn, nhà nhà tiệm tiệm đều bật đèn đuốc sáng trưng. Những ánh đèn đường trông rất kỳ quái, chúng không phải là những loại mà Mộ Dung Thiên vẫn thường thấy ở tại địa cầu, mà chúng chỉ là một khối ánh sáng với những hình thù quái dị treo lơ lửng giữa không trung. Có cái hình tròn, cái thì hình thoi, cái hình tam giác, thậm chí còn có những hình dạng kỳ quái khác nữa. Chúng tỏa ra ánh sáng lơ mơ như xanh, đỏ, tím, vàng, cam, chàm.....và lại còn có cả những màu sắc mà Mộ Dung Thiên không biết diễn tả ra thế nào, nhưng chúng rất mỹ lệ. Các chủng loại màu sắc của thế giới này rõ ràng là đa dạng hơn của thế giới tại địa cầu rất nhiều, cách pha trộn cũng phong phú hơn và đem đến sự hưởng thụ mạnh mẽ cho thị giác. Những bức tượng khi sáng không biết được chế tạo từ loại đá gì mà buổi tối chúng dường như sống lại, toàn thân phát ra ánh hào quang mờ mờ, đôi mắt không ngừng nhấp nháy sáng rực, tuy trông quý dị nhưng lại không hề mất đi phần kích thích.

Cách Lâm trấn lúc này vẫn còn rất náo nhiệt, thậm chí còn hơn cả buổi sáng, tựa như là đang ở trong kỳ nghỉ vậy. Mọi người đều đang vui đùa náo nức, có không ít nam nữ ngồi bên những bức tượng đá mạnh dạn tỏ tình, hoặc ôm hoặc hôn đủ mọi tư thế, hoàn toàn không để tâm đến những người khác. Trong các căn tửu quán đều tỏa ra mùi thịt nướng thơm phức và hương rượu đặc trưng cùng những tiếng bàn tán xôn xao. Những cư dân trong trấn đều đắm chìm trong niềm hân hoan vui sướng, lúc này chẳng còn ai để ý tới Mộ Dung Thiên với bộ trang phục kỳ quặc nữa.

Mộ Dung Thiên không ngừng chép miệng, bụng hắn đã sớm sôi ục ục, thế nhưng với tấm thân dị khách và tẻ nhất là bản thân không có cả cái Chức Nghiệp Huy Chương, khiến cho mỗi lần hắn dừng chân trước một tửu quán nào đó thì cũng phải lui bước ngay. Cuối cùng, Mộ Dung Thiên đành ngồi xuống cạnh một bức tượng ác ma dữ tợn đang nhe nanh múa vuốt, hắn thật sự không thể chịu nổi sự chế giễu cùng ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

Không biết đã trải qua bao lâu, Mộ Dung Thiên cũng không có cách nào để phán đoán thời gian tại đây, hắn chỉ biết vầng trăng vốn ở lưng chừng trời nay đã hạ xuống, vầng trăng vốn ở phía tây nay đã lên đỉnh đầu, có lẽ cũng đã đến nửa đêm. Tiếng ồn ào trong Cách Lâm trấn cũng đã thưa dần, vài người say sưa túm năm tụm ba rời khỏi tửu quán, họ vui vẻ tạm biệt nhau rồi trở về nhà.

Giờ đây, các cửa hiệu cũng bắt đầu đóng cửa. Mộ Dung Thiên cảm thấy mình không thể ngồi tiếp nữa, nếu không thì e rằng sẽ phải mang cái bụng rỗng cả đêm, cho dù có đi xin bố thí tất cũng phải kiếm chút gì cho vào bụng đã. “Không ngờ mình cũng có ngày lưu lạc đến mức này.” Mộ Dung Thiên thở dài một tiếng. Hắn chợt nhớ đến lão đầu Tư Ân mới gặp buổi sáng, xem ra cũng không đến nỗi nào, có lẽ nên tới chỗ lão xin giúp đỡ cũng tốt.

Tửu quán của Tư Ân có tên gọi là Tinh Nguyệt tửu lâu. “À, không ngờ lão đầu đó lại nghĩ ra được cái tên nho nhã như vậy.” Mộ Dung Thiên thầm nghĩ. Vào lúc này, Tinh Nguyệt tửu lâu cũng đã ngừng buôn bán, nàng nữ tiếp thị tai thỏ Lạc Na đang quét dọn đồng vỏ trái cây, đầu xương...và những thứ rác rưởi do khách hàng để lại. Cùng dọn dẹp với nàng còn có một nữ tử khác với mái tóc ngắn màu xanh lam, chiếc đuôi nhún thính ngoe nguẩy sau kiểu đồn đầy đặn trông như đuôi rắn, có lẽ nàng cũng là một thị nữ trong quán. Khéo thay, loài động vật mà Mộ Dung Thiên sợ nhất lại chính là rắn, thế nhưng nữ tử này không hề làm cho hắn cảm thấy chán ghét chút nào, trái lại, mái tóc ngắn xanh lam và chiếc đuôi rắn kết hợp với nhau lại tạo một vẻ đẹp lạ kỳ.

Hai nàng nghe thấy tiếng bước chân, không hẹn mà cùng ngước đầu lên, khi trông thấy “gã điên” lúc sáng thì hai người không khỏi ngạc nhiên. Mộ Dung Thiên ngại ngần nói với Lạc Na:

- Chào cô nương xinh đẹp, tại hạ tìm lão bản của các vị có chút chuyện, xin hỏi ông ta có đây không?

Lạc Na nhìn hắn một cái, sau đó lớn tiếng gọi:

- Lão bản, có vị tiên sinh này tìm ngài đấy.

“Cộp, cộp, cộp, cộp!” Tiếng bước chân gấp rút vang lên từ chiếc cầu thang gỗ phía sau quầy hàng, kẻ đó truyền lại thanh âm khàn khàn nhưng tràn đầy sức lực:

- Tới đây, tới liền đây.

Quả nhiên lão tới liền ngay lập tức thật. Chưa đầy năm giây, lão đã xuất hiện ngay trước mặt Mộ Dung Thiên, chỉ có điều là hơi thở có phần gấp gáp. Dù sao đã đến gần này tuổi rồi, thể lực không thể bằng được trước kia, cái kiểu chạy cật lực này quả thật là chịu không nổi. Không ngờ lão bản nhiệt tình với khách hàng như vậy, không trì hoãn thời gian chút nào. Mộ Dung Thiên thật sự rất áy náy, dù sao mình chỉ đến kiếm chút gì ăn mà thôi.

Tư Ân vừa trông thấy Mộ Dung Thiên thì vẻ ân cần trên mặt lập tức giảm đi không ít, hồ hững hỏi:

- Thì ra là tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì?

Xin ăn trước mặt hai mỹ nữ quả là một chuyện rất mất mặt, Mộ Dung Thiên không khỏi do dự nói:

- Lão bản, ta có thể làm phiền người một chút được không?

Tư Ân không hiểu hỏi lại:

- Làm phiền một chút ư?

Ở thế giới của hắn, câu nói đó chỉ dùng khi có chuyện gì đó bí ẩn mà không muốn để quá nhiều người biết. Nhưng người ở đây không hiểu được ý tứ đó, Mộ Dung Thiên liền đổi cách nói khác:

- Tại hạ có chuyện muốn nói riêng với ngài, không biết có tiện không?

Tư Ân thoáng trầm ngâm, sau đó nói:

- Được, hãy theo ta.

Lão dẫn gã dị khách lên căn phòng trên tầng hai, không gian nơi này không lớn lắm nhưng rất thoải mái, đồ dùng làm toàn bằng gỗ khiến người ta tưởng như trở về với thiên nhiên, mặt sàn trải thảm lông màu vàng nhạt, mấy bồn cây cảnh xanh biếc bên cửa sổ với những trái nhỏ màu trắng sữa tỏa ra hương thơm dịu dịu. “Lão đầu này thật là biết hưởng thụ!” Mộ Dung Thiên thầm nghĩ.

Tư Ân khép cửa lại rồi nói:

- Nơi này không có ai, ngài có thể nói chuyện thoải mái.

Mộ Dung Thiên ngập nga ngập ngừng mãi một lúc lâu, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí để cất lời:

- Tại hạ có một thỉnh cầu nho nhỏ, không biết ngài có thể cho ta một chút thức ăn được không?

Đó chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, thế nhưng vì thể diện mà hiện giờ phải làm như bè phái ngằm liên lạc với nhau vậy, Mộ Dung Thiên cảm thấy rất ngại ngùng.

Thế nhưng không ngờ sau khi nghe thấy câu đó, sắc mặt Tư Ân đột nhiên trở nên ngưng trọng, mi mày nhíu lại, lão đứng dậy đi đi lại lại trong phòng khách hết như đang chuẩn bị quyết định một chuyện vô cùng trọng yếu vậy. Một lúc sau lão mới ngồi xuống, khuôn mặt lộ đầy nét khó xử:

- Tiên sinh, ta rất muốn giúp đỡ ngài, nhưng ngài không có Chức Nghiệp Huy Chương, điều đó không phù hợp với quy định của công hội người tiêu dùng.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Ở đây mà không có cái Chức Nghiệp Huy Chương chết tiệt kia thì quả thật rất nguy hiểm, giống như ở thế giới của mình không có giấy chứng minh thư vậy, không có nó thì không thể cư trú ở những khách sạn chính thức được, nhưng điểm khác biệt ở Thần Phong đại lục là ngay cả ăn uống cũng cần đến thứ đó.”

Mộ Dung Thiên nhanh chóng bịa ra một câu chuyện hoang đường:

- Tại hạ vốn đến từ một thôn trang xa xôi, nơi đó cách thành thị rất xa nên tạm thời không thể làm được. Ngài có thể du di cho một chút được không? Nói thật, tại hạ đã đói cả ngày nay rồi.

Đúng lúc đó, bụng hắn cũng lập tức hưởng ứng ngay bằng một tiếng “ục, ục” như để chứng minh lời nói của chủ nhân không phải là giả dối.

Tư Ân bán tín bán nghi hỏi lại:

- Vậy à? Nhưng với số tuổi hiện nay của ngài thì phải làm Chức Nghiệp Huy Chương từ sớm rồi mới phải chứ nhỉ.

Mộ Dung Thiên đáp:

- Thôn trang nhỏ bé của tại hạ vốn tách biệt với bên ngoài, cho nên rất nhiều thứ tại hạ cũng không biết, bao gồm cả việc làm huy chương.

Tư Ân ồ lên một tiếng nói:

- Kỳ quái, chẳng lẽ hệ thống ma pháp thông tin bị hỏng rồi?

Hết hồi 11

12. Hồi 12: Chức Nghiệp

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 12: Chức Nghiệp

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mặc dù Mộ Dung Thiên không nghe được y nói ma pháp thông tin hệ thống là gì, nhưng qua ngữ khí chắc là nguyên nhân khiến thôn làng bị mất liên lạc với các địa phương khác. Hắn vội vàng đáp:

- Đúng đúng, nhất định là vậy rồi, bị hỏng nhiều năm, thôn nhân bọn ta ít, lại chẳng có mấy người kiến thức rộng rãi nên thành ra như vậy.

Lòng nghi ngờ của Tư Ân liền được tiêu trừ quá nửa, nhưng y vẫn tỏ ra hết sức khó xử, một lúc sau mới xoa tay nói:

- Tiên sinh, ta có thể cho ngài thức ăn nhưng ngài phải cam đoan, ngàn vạn lần không được tiết lộ việc này cho người khác biết.

Mộ Dung Thiên hết sức vui mừng, cảm động nói:

- Đa tạ đại ân đại đức của tôn giá, ta vĩnh viễn sẽ không quên.

Tư Ân vẫn lo lắng:

- Xin ngài hãy thề dưới danh nghĩa của Thần Thành Thật Mễ Dịch Lạc Nhĩ, có như vậy thì ta mới hoàn toàn tin tưởng được.

Mộ Dung Thiên lập tức giơ tay phải lên thề:

- Thần Thành Thật Mễ Dịch Lạc Nhĩ ở trên cao, ta xin thề, tuyệt sẽ không tiết lộ chuyện đêm nay cho người khác biết, nếu trái lời thì sẽ phải tiếp nhận sự trừng phạt vô cùng vô tận!

Mộ Dung Thiên không hiểu cách thức thề thốt ở tại Thần Phong đại lục này ra sao, nhưng phong cách nói năng của nơi này có chút tương đồng với phương Tây, mà hắn thì đã xem không ít phim Tây, vì vậy nên miễn cưỡng nói vài câu thề thốt cũng chẳng thành vấn đề.

Sau khi nghe Mộ Dung Thiên thề xong, Tư Ân rất hài lòng, rồi ông ta đột nhiên nhớ tới việc gì, liền nói với hắn:

- Tiên sinh, không biết nên xưng hô với ngài thế nào nhỉ?

Mộ Dung Thiên thoáng nghĩ chốc lát rồi thuận miệng đáp:

- Ta tên La Dịch.

Hắn phải bịa đại ra một tên cái khác bởi vì tên thật của hắn đối với những người ở đây thì quá ư kỳ quái.

- Được rồi, La Dịch tiên sinh, mời theo ta.

Lúc này, Lạc Na cùng với một người nữa đã dọn dẹp xong mọi thứ, và đang đứng chờ Mộ Dung Thiên để đóng cửa. Tư Ân để Mộ Dung Thiên chờ sau quầy hàng, còn y thì bước ra ngoài. Sau khi cẩn thận ngó xung quanh một lượt, không nhìn thấy ai thì y mới quay đầu nói với hai nữ phục vụ viên:

- Lệ Toa, đóng cửa luôn đi.

Lệ Toa là cô gái có chiếc đuôi ve vẩy sau lưng, nghe vậy thì ngạc nhiên nói:

- Vị tiên sinh này...

Tư Ân cắt ngang lời nàng:

- Nhanh lên một chút, đừng quẩn nhiễu.

Lệ Toa biết điều không hỏi nữa, trong miệng nàng lẩm bầm một chuỗi chú ngữ kỳ quái. Sau đó từ trên nóc nhà, một tảng đá lớn dày khoảng mười phân, nặng tới thiểu cũng ngàn cân, tự động từ từ hạ xuống.

Mộ Dung Thiên đứng sau quầy kính ngạc quan sát, hắn không thể ngờ được cả một thị nữ nhỏ bé cũng không đơn giản như vậy.

Đợi sau khi cửa đá hoàn toàn hạ xuống, lúc ấy Tư Ân mới gọi Mộ Dung Thiên ra, rồi nói với Lạc Na đứng bên cạnh:

- Đi lấy thịt nướng và “bích da linh” mang cho vị tiên sinh này.

Lạc Na không hề thắc mắc gì, lập tức ra sau quầy lấy đồ.

Tư Ân mỉm cười nói với Mộ Dung Thiên:

- Lạc Na và Lệ Toa đều là người của bốn tiệm, ta coi họ như con gái của mình vậy.

Lời đó còn có ngụ ý ám chỉ bọn họ không phải là người ngoài, không cần lo lắng chuyện đêm nay sẽ bị truyền ra ngoài.

Một lát sau, Lạc Na bưng ra một khối thịt nướng lớn, và có cả một chiếc bình nhỏ chứa một thứ dịch lỏng màu xanh tỏa mùi thơm ngát. Hôm nay Mộ Dung Thiên đã thấy người ta uống thứ này trong cửa hàng, nên đoán đây chính là “Bích da linh” mà Tư Ân vừa nhắc đến.

Mộ Dung Thiên nhin không được, bất giác nuốt ực một ngụm nước miếng, rồi nói:

- Cái này.....

Tư Ân hiểu được thắc mắc của hắn, liền đáp:

- La Dịch tiên sinh, ngài cứ dùng đi, bọn ta đều đã ăn rồi.

Mộ Dung Thiên như nhận được thánh chỉ, đáp ngay:

- Vậy ta không khách khí nữa.

Tay cầm lấy thịt nướng nhai ngấu nghiến, lần đầu tiên hắn hiểu được việc đói bụng lại khó chịu như vậy. Vả lại ngoài cơn đói ra, thịt nướng của Tư Ân quả thật không tệ, lớp bì bên ngoài thật thơm giòn, còn thịt bên trong thì non mềm, quả là rất ngon miệng.

Sau khi khối thịt chui cả vào bụng rồi, Mộ Dung Thiên mới thấy khan họng, bèn cầm lấy “bích da linh” mà Lạc Na mang ra uống một hớp lớn.

Dòng chất lỏng mát rượi mang theo hương thơm kỳ lạ chảy từ cổ họng xuống dạ dày, cảm giác sướng khoái nhanh chóng lan ra khắp toàn thân, mỗi tế bào như đều muốn kêu lên “thống khoái.”

“Tuyệt!” Mộ Dung Thiên cảm lòng không nổi bật khen một tiếng. Lời vừa thoát ra miệng, đột nhiên cảm thấy mình thật thất lễ, càng xấu hổ hơn khi thấy Tư Ân, Lạc Na và Lệ Toa đều dùng ánh mắt hết sức kỳ quái nhìn mình.

Mộ Dung Thiên xấu hổ gãi đầu:

- Xin lỗi, nhưng “bích da linh” này thực sự ngon quá.

Tư Ân cười tươi nói:

- Đó là vinh hạnh của ta. Đối với lão bản của một tửu quán, thức ăn được khách tán dương chính là chuyện rất đáng mừng.

Lệ Toa cười khúc khích:

- Không ngờ tốc độ ăn của ngài còn nhanh hơn cả Ba Tây nữa.

Lạc Na nghe vậy lại nhìn vết dầu mỡ lấp lánh trên miệng Mộ Dung Thiên, cũng nhin không được phải bưng miệng cười.

Tư Ân quát:

- Không được vô lễ với La Dịch tiên sinh!

Tuy quát vậy nhưng khoe miệng cũng lộ ra nụ cười không thể che giấu, hiển nhiên là rất đồng tình với Lệ Toa.

Mộ Dung Thiên chỉ đành cười khan hai tiếng để che dấu sự lúng túng của mình, nhờ vậy mà khoảng cách giữa họ cũng được kéo lại gần hơn.

Nhân lúc ăn uống, Mộ Dung Thiên làm ra vẻ tiểu tử ngây thơ mới bước vào đời, nhất nhất đều nhờ Tư Ân chỉ giáo, nhờ vậy mà cuối cùng cũng thu được chút hiểu biết đối với dị giới xa lạ này.

Thần Phong đại lục không phải hoàn toàn là một khối lục địa, mà còn có cả hải dương, thiên không. Nói đơn giản một chút thì nơi gọi là Dị Giới này cũng giống như nơi hắn sống trước kia có tên là “Địa cầu” vậy.

Trên đại lục phân bố rất nhiều chủng loại sinh vật có trí tuệ: Nhân Tộc, Thú Nhân, Tinh Linh, Dã Man Nhân, Yêu Tộc, Ải Nhân, Tu La.....gọi chung là “người.”

Bề ngoài của bọn họ, thể chất, tính cách, trí tuệ đều có chút ít khác biệt. Tỷ như Dã Man Nhân là chủng tộc cường tráng nhất trong các chủng tộc, bẩm sinh đã có thần lực, có thể nâng vật nặng ngàn cân.

Thú Nhân là sinh vật nửa người nửa thú, tỷ như Ba Tây mà Mộ Dung Thiên đã gặp lúc trước chính là một trong số đó. Trí lực của họ so với các chủng tộc khác tương đối kém hơn một chút, nhưng cũng là một phần tử không thể thiếu của đại lục.

Còn về Tinh Linh, thông thường là họ có cảm ứng và năng lực vận dụng ma pháp cường đại, nên mang chức ma pháp sư.

Còn Yêu tộc thì thuộc về chủng tộc có trí tuệ cao cấp, họ có thể biến thành hình người, v...vv...Nơi có người thì không thể thiếu quốc gia và giai cấp. Tại Thần Phong đại lục có tồn tại rất nhiều quốc gia lớn nhỏ, như nơi Mộ Dung Thiên đang có mặt hiện nay là Lam Nguyệt đế quốc. Đây là một nước lớn nằm ở trung tâm đại lục, do Nhân tộc làm chủ. Ngoài ra còn có Mạch Gia đế quốc nằm ở phương Bắc, Cuồng Sa Thành nằm trong Tử Vong sa mạc, đảo quốc Tất La ở biển Đạt Lạp...

Dưới quốc gia là thành thị. Thành thị dựa theo diện tích lớn nhỏ mà phân thành “tứ cấp thành thị”, “tam cấp thành thị”, “nhị cấp thành thị”, “nhất cấp thành thị” và “siêu cấp thành thị.”

“Tứ cấp thành thị” là nhỏ nhất, theo thứ tự tăng dần lên đến “siêu cấp thành thị” là lớn nhất. Dưới thành thị là “thị trấn”, chia làm “tiểu trấn”, “trung trấn”, “đại trấn” cũng phân loại dựa theo diện tích. Cuối cùng, nhỏ nhất đương nhiên là “thôn trang”, những địa phương như thế này thì không được chia cấp bậc.

Điều kiện tối cơ bản để sinh tồn của loài người là: ăn, mặc, ở. Trong đó “ăn” là quan trọng nhất.

“Dân dĩ thực vi thiên”, không có vật thực, con người không thể sinh tồn được. “Nhân vi tài tử, diếu vi thực vong” (người chết vì tiền của, chim chết vì thức ăn), ở thế giới của Mộ Dung Thiên, tiền bạc là mục tiêu truy đuổi của đại đa số mọi người, nhưng kim tiền chỉ là “hình thức mở rộng” của vật thực mà thôi. Còn trên Thần Phong đại lục, mọi người không cần vì vật thực mà quá lo lắng bởi vì việc chế tạo vật thực ở đây rất dễ dàng.

Nếu các “chủng thực thuật sĩ” thi triển pháp thuật thì lại càng kinh người, so với địa cầu hiển nhiên là còn nhanh gấp hàng chục lần, tốc độ trưởng thành của gia súc cũng nhanh gấp bảy, tám lần.

Xem chừng nơi đây tựa hồ không bao giờ thiếu thốn vật chất, môi trường hoàn hảo để người sinh sống, tất cả đều có thể xem là hoàn mỹ –nếu không có những trận “ma thú bạo động” xảy ra cứ cách mỗi ba năm một lần. Ngoại trừ những người sinh hoạt tại thành trấn cùng thôn trang ra, ở Thần Phong đại lục còn tồn tại hằng hà sa số những con ma thú sống tại những nơi hoang dã không người, rừng rậm, núi cao, sơn mạch, hải dương, hồ lớn.....Phần lớn bọn chúng đều rất hung tàn bạo lực, cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng may là bình thường chúng rất ít xâm nhập vào các nơi thành trấn có loài người cư ngụ.

Đã có hoàn cảnh như vậy, đương nhiên sẽ tồn tại tình huống đặc thù. Trên đại lục mỗi năm lại bộc phát một lần “ma thú bạo động” quy mô cực lớn. Trong một năm, ma thú chẳng những hung mãnh cường đại hơn, mà còn xuất hiện những con dị biến có trí tuệ cao và đã trở thành thủ lĩnh, chúng tập trung đám ma thú thường ngày vẫn rời rạc như một nắm cát thành những doanh binh có tổ chức, có kế hoạch tấn công xâm nhập địa giới cư ngụ của loài người. Đây được gọi là “Ma thú công thành”, danh từ khiến ai ai nghe thấy cũng đều phát run.

Năm ma thú bạo động là thời kỳ đại lục bất ổn rồi ren, người người đều gặp nguy hiểm, không ai dám cam đoan là bản thân mình có thể bình yên sinh tồn qua đợt ma thú bạo động hay không. Vì vậy, trước khi ma thú dị biến, mọi người đều tìm đủ mọi cách để khiến cho bản thân trở nên cường đại hơn, hòng gia tăng cơ hội sống sót.

Trên đại lục, cơ hồ mỗi người đều có năng lực đặc dị bẩm sinh. Tỷ như “nông canh giả” thì có thể làm cho vật chất trở nên bền chắc hơn, và cứ chiếu theo năng lực khác nhau mà chia thành nhiều chức nghiệp khác nhau. Đại loại có thể chia thành bốn loại: “chiến đấu chức nghiệp”, “phụ trợ chức nghiệp”, “sinh hoạt chức nghiệp” và “đặc thù chức nghiệp”. Mỗi người chọn nghề nghiệp cho mình cũng khác nhau, người có sức lực

cường hoành thì thích hợp trở thành “chiến sĩ”, người có tinh thần lực cường đại và cảm ứng nguyên tố nhạy cảm thì tốt nhất là trở thành “ma pháp sư”, còn người có khả năng tập trung và thị lực tốt thì lựa chọn tốt nhất của họ là làm “cung tiễn thủ”...

“Chiến đấu chức nghiệp” trong xã hội có địa vị rất cao. Bọn họ mỗi tháng đều nhận được một lượng tiền phụ cấp đáng kể, thoải mái tiêu dao tự tại khắp nơi, thậm chí còn có thể nhờ vào việc bán ma thú tinh hạch để kiếm tiền. “Phụ trợ chức nghiệp” nằm ở trung gian. Còn “sinh hoạt chức nghiệp” là thấp nhất trong tứ đại chức nghiệp, có thể nói không có ai là nguyện ý lựa chọn loại nghề nghiệp này. Tỷ như “những tử sư” Tư Ân, xem chừng kiếm tiền rất dễ dàng, nhưng kỳ thật cũng chẳng thu được bao nhiêu lợi nhuận. Giá cả do “Tiêu Phí Giả Công Hội” quy định, giá bán ra chỉ cao hơn một chút xíu so với giá nhập vào, nhưng lại phải đóng thuế, trả công cho người làm, đồng chi một ít, tây tiêu một tẹo, lợi nhuận cuối cùng ít đến mức đáng thương. Làm ông chủ cửa tiệm như Tư Ân, từ sáng sớm đến tối mịt không ngơi tay đến tận lúc vẫn người, kim tệ kiếm được còn chẳng bằng tiền trợ cấp hàng tháng của các chiến sĩ hoặc các pháp sư cấp thấp nhất lãnh được. Còn “Đặc thù chức nghiệp” thì tương đối phức tạp, địa vị trong xã hội cũng nằm ở các tầng khác hẳn.

Những người có thể theo “chiến đấu chức nghiệp” cũng không nhiều, chỉ chiếm một bộ phận nhỏ, tuyệt đại đa số tổ chất của chúng nhân thuộc các chủng tộc đều là bình thường, nếu khó có thể theo bất cứ chức nghiệp chiến đấu nào thì họ đành phải lùi một bước theo “sinh hoạt chức nghiệp”. Ví dụ như: “chủng thực thuật sĩ” (trồng trọt), “mục nhân” (chăn nuôi), “những tử sư” (nấu rượu)... cũng là tương đương với bình dân bá tính. Nhưng những công việc phải làm của bọn họ không hề đơn giản như những chức nghiệp tương ứng ở địa cầu, tỷ như “chủng thực thuật” khác với nông dân ở địa cầu ở chỗ bọn họ có thể thi thuật khiến cho hoa màu sinh trưởng nhanh hơn.

Mỗi người trên đại lục khi trưởng thành đều căn cứ trên tổ chất khác nhau mà nhận được “chức nghiệp huy chương” tương ứng. Người không có chức nghiệp thì cực kỳ hổ thẹn, địa vị so với “sinh hoạt chức nghiệp” càng kém hơn nhiều, bọn họ bị xem như là mộ đám ký sinh trùng của xã hội vậy. Bởi vì tổ chất thiên sinh của những người đó quá thấp kém, căn bản là không thể làm bất luận chức nghiệp gì, hơn nữa những người đó không có điểm tựa hùng mạnh để dựa dẫm thì số phận lại càng bị thảm.

Dù cho vật thực trên đại lục rất phong phú, bọn họ mỗi ngày chỉ có thể dựa vào những của bố thí để nhét đầy bụng, thậm chí chết đói ngay trước mắt chúng nhân mà cũng chẳng ai quan tâm. Nếu không phải Mộ Dung Thiên nói dối rằng hắn đến từ một sơn thôn xa xôi, không thể làm được chức nghiệp huy chương thì có lẽ Tư Ân đã đuổi hắn ra ngoài từ sớm. Ngay cả việc thỉnh cầu Tư Ân chút thức ăn cũng đã rất phiền toái, bởi vì nếu để người khác biết được việc này thì Tư Ân sẽ bị nghiêm trị.

Ngoài ra dị giới còn có các nghi thức “chủ phó khế ước”, “trung trình thúc phạt”, “sủng vật nhận chủ” với vô số những chú ngữ và phép tắc kỳ quái. Những việc khó hiểu hiện giờ thật sự quá nhiều, Mộ Dung Thiên hoàn toàn không có lựa chọn, việc hắn phải làm lúc này là không phải cứ tỏ ra kinh ngạc và hiếu kỳ, mà là phải học hỏi để tiếp nhận. Mỗi một không gian khác nhau, đều có phép tắc cơ bản riêng của nó. Tỷ như thế giới của Mộ Dung Thiên, “các định luật cơ học của Newtons” là một trong những phép tắc cơ bản mà bất kỳ vật chất nào cũng phải tuân theo. Giả sử Mộ Dung Thiên nói với những người ở đây về “định luật Newtons”, xem chừng họ cũng chẳng hiểu được, thậm chí còn cười đến rụng cả răng mất.

Trước mắt Mộ Dung Thiên có một vấn đề không nhỏ đang phải đối mặt, bản thân hắn hiện nay đang là người của dị giới, liệu hắn cũng có năng lực như bọn họ hay không?

“Tĩnh tĩnh tĩnh...” Lúc này trong tửu điểm lại vang lên tiếng kêu như còi báo động, và ở trên đỉnh cửa đá có một chiếc đèn nhỏ nhấp nháy không ngừng.

Hết hồi 12

13. Hồi 13: Trắc Thái

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả thả sinh

Hồi 13: Trắc Thỉ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Sắc mặt Tư Ân đại biến, Lạc Na và Lệ Toa đều rất bối rối. Gừng càng già càng cay, Tư Ân lập tức trấn định nói:

- Không sao! Lạc Na, lập tức thu dọn đồ đạc. Lệ Toa, người đi mở cửa đi. La Dịch tiên sinh, xin ngài tạm thời lên lầu cho, trừ phi ta gọi, bằng không thì ngàn vạn lần cũng xin đừng xuống đây!

Tiếp đó, Tư Ân liền tươi cười nói lớn:

- Tới đây, khách nhân, tới liền đây.

Đối với người nửa đêm đến quấy rầy mà còn phải khách khách khí khí, chạy ra tiếp đãi như vậy, điều đó cho thấy địa vị của sinh hoạt chức nghiệp giả ở xã hội này quả thật rất thấp.

Một Dung Thiên vội vàng lên lầu, trong lòng thấp thỏm bất an, thầm nghĩ chẳng lẽ là đoàn kiểm tra? Mong rằng việc này sẽ không làm liên lụy đến Tư Ân.

Đột nhiên từ dưới lầu truyền lên một tràng cười ha hả, tiếp đó là một âm thanh già nua nhưng không thiếu phần nam tính:

- Tư Ân lão đầu, đã lâu không gặp, lão có khỏe không?

Tư Ân mắng:

- Ta còn tưởng là ai? Hóa ra là lão quỷ người!

Theo giọng điệu có phần lễ độ và lịch thiệp của Tư Ân đối với người đó, có thể đoán được người vừa đến là người quen.

- Mạc Lý An tiên sinh, sao ngài đến mà không báo trước? Đúng rồi, lần này có vật gì tặng cho bọn ta không?

Lệ Toa nũng nịu yêu kiều hỏi, xem ra quan hệ của nàng với người có tên Mạc Lý An này cũng tốt lắm. Cụm từ “lần này” cho thấy Mạc Lý An là khách quen của quán.

- Có, đương nhiên là có rồi, ta làm sao có thể quên Lệ Toa tiểu thư xinh đẹp của chúng ta được, cô xem đây là cái gì?

Âm điệu ngạc nhiên và mừng rỡ của Lệ Toa đột nhiên vang lên cao vút:

- Oa, Bửu Đát Thú, Mạc Lý An tiên sinh, ngài tặng nó cho ta phải không?

- Đúng a. Con vật này làm ta tốn mất hơn ba tháng tiền lương mới mua lại được từ tay người quen đó.

- Đa tạ ngài, Mạc Lý An tiên sinh. Ngài đúng là người tốt nhất trên thế gian này.

Lạc Na phụng phịu nói:

- Mạc Lý An tiên sinh, ngài thiên vị quá.

Chẳng biết Mạc Lý An dùng thủ đoạn gì liền khiến Lạc Na vui mừng ra mặt, tiếng cười yêu kiều không ngừng vang lên.

Sau khi đùa cợt một hồi, Tư Ân mới nói:

- Được rồi, lão quỷ, vừa lúc có chuyện phải phiền lão đây.

Mạc Lý An thuận miệng đáp:

- Có chuyện gì cứ nói thẳng ra, giao tình giữa ta và lão thế nào chứ. Đúng rồi, trước hết hãy mang ít thịt nướng và bích da linh đến đây đã, nói hoài làm ta chết mất, trong thành chẳng có ai nấu ngon như lão cả.

Tiếp theo là một chuỗi niệm ma chú vang lên, thì ra là Lệ Toa đang dùng chú ngữ đóng cửa lại.

Tư Ân ở dưới lầu gọi vọng lên:

- La Định tiên sinh, xin mời ngài xuống đây.

Mộ Dung Thiên thoáng do dự, để cho người có tên là Mạc Lý An kia gặp mình, không biết có vấn đề gì chẳng? Có điều Tư Ân đã nói như vậy thì chắc không có việc gì phải lo.

Lệ Toa và Lạc Na đang đùa nghịch đầy hứng khởi với con vật nhỏ cỡ lòng bàn tay trên mặt đất, hình dạng giống con vịt, có lông màu vàng, khoe miệng banh rộng, vừa vẫy vẫy hai chiếc cánh nhỏ xíu vừa bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo tựa như sắp ngã đến nơi. Theo như lời nàng nói thì nó là Bỉ Đạt Thú. Trên cổ Lạc Na thì đang đeo một chiếc vòng hình trăng lưỡi liềm, màu bạc lấp lánh, nhưng nó lại tỏa ra ánh sáng huỳnh quang lạnh đậm như ánh trăng khiến nàng vốn dĩ đã xinh đẹp thì nay lại càng hấp dẫn hơn. Xem chừng đây cũng là lễ vật của Mạc Lý An tặng cho nàng. Mộ Dung Thiên nghĩ nát óc cũng không hiểu được vì sao nữ nhân lại thích những món trang sức hào nhoáng, giá cả đắt đỏ như vậy. Đối với hắn mà nói, tiền mặt và giá trị còn hấp dẫn hơn nhiều.

Tư Ân đang ngồi trên ghế đối ẩm với một nam nhân, người này nhất định là Mạc Lý An mà hắn vừa nghe mọi người nhắc đến. Đó là một lão nhân đầu hói, râu ria rậm rạp, tuổi tuy cao nhưng sắc mặt lại hồng nhuận như hài tử, nụ cười hào sảng trên khuôn mặt rất dễ khiến người ta nảy sinh hảo cảm. Lão là một trong những người không để chuyện chức nghiệp cấp bậc tôn ti trong mắt nên mới có thể cùng Tư Ân là người có đẳng cấp thấp hơn kết giao bằng hữu.

Mạc Lý An nhìn thấy Mộ Dung Thiên thì có chút kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ sau khi tửu quán đóng cửa, ở bên trong vẫn còn có người khác.

Tư Ân với vai trò chủ nhà liền nhiệt tình nói:

- La Định tiên sinh, để ta giới thiệu.

Lão chỉ vào Mạc Lý An bên cạnh, rồi tiếp:

- Đây là lão bằng hữu lâu năm của ta, Mạc Lý An, thể chất trắc thí sư cao cấp.

Mộ Dung Thiên từng nghe Tư Ân nói qua, thể năng trắc thí sư là phụ trợ chức nghiệp nằm trung gian giữa chiến đấu chức nghiệp và sinh hoạt chức nghiệp, chuyên môn cung cấp các loại thi kiểm tra tổ chất cơ thể cho những người chọn nghề, có chút tương đồng với bác sĩ khám thể lực ở bệnh viện. Địa vị xã hội của bọn họ so với sinh hoạt chức nghiệp thì có cao hơn một chút.

- Đây là La Định tiên sinh.

Mạc Lý An nghe vậy thì chợt lộ ra vẻ mặt rất kỳ quái, nếu không phải là tình huống đặc thù cần giấu diếm thì thông thường tại Thần Phong đại lục, giới thiệu người sẽ nêu cả tên chức nghiệp, nhưng chức nghiệp của Mộ Dung Thiên lại không được nhắc đến. Tư Ân lão luyện việc đời đương nhiên sẽ không bỏ qua, thậm chí nghĩ chắc phải có nguyên nhân.

Quả nhiên Tư Ân lập tức giải thích ngay:

- Việc ta muốn nhờ lão, chính là kiểm tra năng lực của La Định tiên sinh đây.

Mạc Lý An kinh ngạc nói:

- Tuổi tác của La Định tiên sinh....

Tư Ân đáp:

- La Định tiên sinh tới từ một thôn sơn cách đây rất xa, ma pháp thông tín hệ thống ở đó bị hư hỏng nên liên lạc với thành thị bị cắt đứt.

Mạc Lý An gật đầu:

- Thì ra là như vậy.

Lão lấy từ trong túi ra một khối cầu thủy tinh trong suốt to bằng nắm tay rồi nói với Mộ Dung Thiên:

- La Địch tiên sinh, cảm phiền ngài hãy đặt tay phải lên mặt quả cầu.

Mộ Dung Thiên làm theo lời lão, sắc mặt Mạc Lý An cũng trở nên nghiêm túc, miệng lâm râm một đoạn chú ngữ rất nhanh, rồi sau đó đột nhiên có một luồng ánh sáng chói mắt chọt tỏa ra từ thủy tinh cầu, giống như một khối dạ minh châu lớn lập tức chiếu sáng cả một góc tửu quán.

Tư Ân, Lạc Na, Lệ Toa đều im hơi lặng tiếng, căng thẳng đến mức không dám hít thở. Đây không phải là một cuộc kiểm tra bình thường mà là thời khắc quyết định vận mệnh suốt đời của một cá nhân! Ngược lại, thân là người trong cuộc nhưng Mộ Dung Thiên lại chẳng biết nặng nhẹ, khuôn mặt hết sức ung dung thoải mái.

Màu sắc trên thủy tinh cầu không ngừng biến ảo, đỏ vàng xanh lam lục tím...

- Thể lực 75, thể chất 81, tinh thần lực 64, nhanh nhẹn 88, Thủy hệ nguyên tố cảm ứng 73, Hỏa hệ nguyên tố cảm ứng 63, Thổ hệ nguyên tố cảm ứng độ 89...

Mạc Lý An nhìn chăm chú vào quả thủy tinh cầu, miệng không ngừng thốt ra những thuật ngữ và số liệu mà Mộ Dung Thiên không hiểu.

Qua một hồi lâu, màu sắc trên thủy tinh cầu ngừng biến đổi rồi mờ dần đi, lúc ấy Mạc Lý An mới ngẩng đầu lên. Lệ Toa tính tình nóng nảy liền hỏi ngay cái điều mà những người khác cũng đều muốn biết:

- Thế nào?

Mạc Lý An thở dài đáp:

- La Địch, ta rất tiếc phải cho người biết, trị số của người không đạt được cả mức tổ chất thấp nhất của các hạng chiến đấu và phụ trợ chiến đấu mà công hội quy định, không thể lựa chọn chiến đấu chức nghiệp!

Xưng hô của lão từ “La Địch tiên sinh” đã trở thành chỉ gọi tên, bởi vì Mộ Dung Thiên không thể trở thành chiến đấu chức nghiệp giả thì nhất định sẽ thành phụ trợ chức nghiệp hoặc sinh hoạt chức nghiệp, bởi vậy chức nghiệp cấp bậc sẽ thấp hơn lão khá nhiều. Vì thế người cao tuổi hơn sẽ không xưng với người trẻ tuổi là “tiên sinh” nữa.

Mọi người nghe vậy thì đều thất vọng vô cùng, Mạc Lý An nhin không được phải nói thêm:

- Nhưng cũng rất kỳ quái, ta làm việc đã vài chục năm mà cũng chưa hề gặp ai có trị số thấp đến như thế. Tiêu chuẩn các hạng chức nghiệp là 500, còn La Địch thì lại thấp hơn con số ấy quá nhiều.

Mộ Dung Thiên có chút khó hiểu, những thứ tinh thần lực, nhanh nhẹn còn có cái gì mà nguyên tố cảm ứng độ đó thì không dám nói, nhưng thể lực của mình đáng lẽ không quá thấp như vậy mới phải, năm thứ nhất đại học còn đoạt giải quán quân chạy 3000 mét ở đại hội thể dục thể thao nữa. Mạc Lý An có nhầm không? Hay là chủng loại bất đồng, mỗi người trên đại lục này đều mạnh hơn người địa cầu không ít?

Có lẽ Mạc Lý An cảm thấy những lời này đã kích Mộ Dung Thiên khá mạnh, nên liền an ủi:

- Người đừng quá thất vọng, dẫu sao người có thể trở thành chiến đấu chức nghiệp cũng không nhiều. Để ta xem tiếp phụ trợ chức nghiệp coi thế nào. La Địch, hãy đặt tay trái của người lên mặt cầu.

Lại một tràng chú ngữ khác thoát ra từ miệng của Mạc Lý An, lần này chú ngữ chậm hơn một chút, khi chú ngữ dừng lại thì Mạc Lý An cũng nhú đôi mày. Những người kia nhìn thần thái của Mạc Lý An thì cũng biết có chuyện không ổn.

Một lát sau, Mạc Lý An mới nói:

- La Địch, thật khó nói quá, nhưng ta vẫn phải thành thật nói kết quả kiểm tra với người, người không thích ứng với bất kỳ phụ trợ chức nghiệp nào.

Lệ Toa nghe vậy liền hỏi:

- Mạc Lý An tiên sinh, ngài không lầm chứ?

Tư Ân khiển trách:

- Lệ Toa, không được nói lung tung. Mạc Lý An là cao cấp thể chất trắc thí sư đó.

Ở Thần Phong đại lục, nghi ngờ năng lực làm việc của một người thì chính là thiếu tôn trọng người đó.

Lệ Toa le lưỡi không nói nữa. Tuy nhiên, Mạc Lý An lộ vẻ không hề gì, chỉ khoát tay áo tỏ ý không sao. Nhưng Mộ Dung Thiên mất đi tư cách trở thành phụ trợ chức nghiệp giả, vấn đề này lại có chút nghiêm trọng. Điều đó đồng nghĩa với việc hắn chỉ có thể lựa chọn sinh hoạt chức nghiệp, làm một người bình thường, sống cuộc đời nhạt nhẽo cho đến lúc chết già.

- Hầy, mặc kệ ra sao, chúng ta cứ tiến hành cuộc trắc thí cuối cùng đi.

Lần này Mộ Dung Thiên phải đặt cả hai tay lên mặt thủy tinh cầu, Mạc Lý An niệm chú ngữ càng chậm hơn, so với ngâm thơ cũng không khác nhiều lắm.

Cùng một nhóm chức nghiệp cũng có chút khác biệt, ví dụ chiến đấu chức nghiệp là pháp sư thì tương đối được đề cao hơn, còn trong sinh hoạt chức nghiệp thì “chủng thực thuật sĩ” ở tầng thấp nhất, so với không có chức nghiệp chỉ khá hơn chút xíu, bởi vậy mọi người vẫn rất chú ý đến kết quả này.

Thần sắc Mạc Lý An xem ra càng ngưng trọng hơn, rất lâu sau mới lên tiếng, chậm rãi nói:

- La Địch không thể lựa chọn bất kỳ chức nghiệp nào!

Lời nói ra như trời long đất lở, người không thể lựa chọn bất kỳ chức nghiệp nào rất ít thậm chí là cực kỳ ít, một ngàn người cũng khó lòng kiếm ra một người bởi vậy bọn họ mới phải chịu kỳ thị, không ai ngờ La Địch vừa vặn lại xui xẻo như vậy.

Bầu không khí ở trong điểm rơi vào trầm lắng, Mộ Dung Thiên nhất thời không thể tiếp thụ được số liệu của cuộc trắc nghiệm nho nhỏ này lại là phương thức quyết định vận mệnh của mình. Ở địa cầu có một câu danh ngôn: “Thiên tài có được là nhờ chăm chỉ.” Vì vậy mà hắn không thể ý thức được chuyện này tồi tệ đến mức nào. Trái lại với hắn thì Tư Ân, Lạc Na, Lệ Toa đều có vẻ rất tiếc nuối, thậm chí, ánh mắt khi nhìn Mộ Dung Thiên lại còn có phần thương cảm.

Mộ Dung Thiên gãi đầu chỉ vào khối thủy tinh cầu nói:

- Kết quả này thực sự trọng yếu đến vậy sao?

Những người kia đều im lặng không nói, sự trầm mặc của bọn họ chính là lời khẳng định hùng hồn nhất.

Mạc Lý An nhìn vẻ mặt đứng đưng như thường của Mộ Dung Thiên thì lại có chút kinh ngạc. Trong vài chục năm làm việc, lão đã kiểm tra hằng hà sa số người, trong đó cũng có dăm người yếu kém, khi bọn họ nghe được kết quả tàn khốc thì ai nấy đều đau khổ tột cùng, thậm chí còn có thể phát điên tại chỗ.

Mạc Lý An dường như nghĩ tới điều gì liền nói:

- Được rồi, còn một loại nữa chưa kiểm tra, đó là - đặc thù chức nghiệp!

14. Hồi 14: Sủng Vật

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 14: Sủng Vật

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mấy người bọn Tư Ân mắt vừa sáng lên, nhưng khi nghe đến bốn chữ “Đặc thù chức nghiệp” thì liền trùng xuống.

Theo tỷ lệ các chức nghiệp trên Thần Phong đại lục thì “sinh hoạt chức nghiệp giả” chiếm tuyệt đại đa số, “phụ trợ chức nghiệp” chiếm hàng thứ hai, sau đó là “chiến đấu chức nghiệp”. Còn “đặc thù chức nghiệp giả” cũng xứng với hai chữ “đặc thù”, so với nhân số “chiến đấu chức nghiệp” còn ít hơn, tỷ lệ thấp thê thảm, trong mấy trăm người may ra mới có một. Bởi vậy hy vọng lại càng mong manh.

Lần này Mạc Lý An nâng thủy tinh cầu đặt lên trán của Mộ Dung Thiên, và bắt đầu niệm chú. Đoạn chú ngữ này hết sức kỳ quái, lúc nhanh lúc chậm, đều là những âm tiết khó đọc, so với đọc về cũng không khác biệt nhiều lắm, vậy mà Mạc Lý An có thể đọc nhanh như thế, điều ấy thật khiến Mộ Dung Thiên vô cùng khâm phục.

Chú ngữ kiểm tra “Đặc thù chức nghiệp” đặc biệt dài hơn những loại chú ngữ khác, chừng năm phút sau mới dừng lại, trên trán Mạc Lý An hơi rịn mồ hôi. Đột nhiên lão la hoảng:

- 2535, 2549!

Tư Ân hiểu rõ lão bằng hữu của mình nhất, vừa nghe thấy lão thất thố như thế liền hỏi:

- Sao vậy?

- Những thuộc tính đặc thù khác rất thấp nhưng “được vật nhận tri độ” (khả năng nhận biết được vật) và “luyện cảm” đạt đến hơn 2500 điểm!

Tư Ân há hốc mồm, chiếc cằm của lão cơ hồ muốn rơi xuống đất. Thông thường tiêu chuẩn tố chất của các chức nghiệp chỉ ở khoảng 500, đạt đến 1000 là có thể xem như rất xuất chúng rồi, đạt tới 2000 đã là thiên tài, còn đạt tới 2500 thì có nghĩa là gì? Siêu thiên tài chẳng?!

Mộ Dung Thiên nghe không hiểu đành hỏi:

- Thế ta có thể lựa chọn chức nghiệp gì?

- La Địch tiên sinh!

Mạc Lý An đã khôi phục lại cách xưng hô tôn trọng, nói tiếp:

- Ngài chắc chắn có thể trở thành một vị dược sư. Không, phải nói là một vị dược sư xuất sắc. Nếu cố gắng một chút, muốn đạt đến cấp Tông sư cũng không thành vấn đề!

Đặc thù chức nghiệp phân làm 8 cấp: “nhập môn cấp, học đồ cấp, hợp cách cấp, thực luyện cấp, tượng sư cấp, tông sư cấp, thánh cấp, thần cấp.” Thông thường thì địa vị của “đặc thù chức nghiệp” kém hơn “chiến đấu chức nghiệp”, nhưng nếu có thể đạt đến Tông sư cấp thì tình huống sẽ khác hẳn, có thể được hưởng đãi ngộ của ma pháp sư cao cấp.

Có điều cấp bậc thăng tiến không phải đơn giản như thế, Mạc Lý An có thể xem là người tương đối có thiên phú, phải mất vài chục năm mới đạt đến Tượng sư cấp mà khó lòng tiến thêm được. Còn Tông sư cấp quả thật là vạn người không có được một, còn như đạt đến Thánh cấp thì phải tập hợp đủ thiên phú, chăm chỉ, cơ hội, vận khí, đủ các loại nhân tố phức tạp không thể kể rõ mới mong đạt được. Tỷ lệ ấy xuất hiện rất xa vời, cả quốc gia cũng không vượt quá mười người. Còn Thần cấp - tạm thời chỉ là truyền thuyết mà thôi. Bởi vì yêu cầu của hai cấp sau cùng đều quá mức khắc khe, cho nên dù trị số của Mộ Dung Thiên cao tới đâu, Mạc Lý An cũng không dám cam đoan hẳn sẽ đạt đến Thánh cấp hoặc Thần cấp.

- Thật tốt quá!

Lệ Toa lập tức vỗ tay hoan hô. Điều đó có thể cho thấy nàng thật lòng vì Mộ Dung Thiên mà vui mừng. Những người ở giai cấp tận cùng của xã hội như nàng lại thuần phác như thế, ngay cả một chút lòng ghen ghét cũng không có, quả thật đã khiến Mộ Dung Thiên vô cùng cảm động.

Thấy ánh mắt hâm mộ của hai lão đầu là Tư Ân và Mạc Lý An, Mộ Dung Thiên nghĩ tiền đồ phát triển chức nghiệp của mình dám chắc là không tệ, hẳn hẳn thở phào một hơi, tối thiểu mình cũng có thể hòa nhập vào cuộc sống ở Thần Phong đại lục này. Bản thân hẳn cũng không ngờ mình có thiên phú ở chức trách dược sư như vậy, chẳng lẽ là nhờ mớ kiến thức y khoa mập mờ mà hẳn học được tại đại học? Nếu là

như thế, Mộ Dung Thiên quả thật có chút dở khóc dở cười, không ngờ hẳn lại phải cảm tạ lão quỷ đã bắt mình ngồi nghe mấy tiết học y dược đó.

Mạc Lý An nói:

- La Dịch tiên sinh, ta sẽ viết cho ngài một giấy chứng minh, sau đó ngài đến chức nghiệp công hội gần đây nhất tại Uy Nhĩ Thành làm chứng nhận, công hội đó sẽ có người kiểm tra lại lần nữa, nhưng không sao đâu, ngài cứ yên tâm, bọn họ chắc chắn sẽ dốc sức bồi dưỡng cho ngài.

Mạc Lý An đối với trình độ của mình hiển nhiên là rất tự tin.

Mộ Dung Thiên cảm kích đáp:

- Phiền ngài quá, Mạc Lý An tiên sinh, xin cứ gọi ta là La Dịch được rồi.

Thật lòng mà nói, để một lão nhân lớn tuổi gấp đôi gọi mình là “tiên sinh”, Mộ Dung Thiên cũng có phần e ngại.

Nhưng Mạc Lý An cảm thấy chính mình xưng hô kính trọng với một người rất có thể trở thành được sư – thuộc cấp tông sư là chuyện hết sức bình thường, ngay cả Tư Ân, Lạc Na, và Lệ Toa cũng suy nghĩ như thế. Bởi vậy, trong xã hội phân biệt giai cấp ghê gớm như thế này, cử chỉ của Mộ Dung Thiên liền được coi là cực kỳ khiêm nhường khiến cho hảo cảm của bọn Tư Ân đối với hẳn lại càng tăng lên đáng kể.

Mạc Lý An vốn không câu nệ tiểu tiết nên cũng không hề từ chối, cười nói:

- Thế ta bạo gan gọi ngài một tiếng La Dịch vậy.

Tư Ân lúc này rõ ràng cũng vốn vã hơn nhiều:

- La Dịch tiên sinh, ngài từ phương xa đến, chắc còn chưa tìm được chỗ nghỉ ngơi, chi bằng hãy nghỉ lại quán của ta một tối?

Mộ Dung Thiên đang lo không có chỗ trú chân, nghe vậy liền mừng rỡ đáp:

- Chân thành đa tạ ngài, Tư Ân lão bản, nhưng ngài cứ gọi ta là La Dịch thôi, gọi “tiên sinh” như thế, ta nghe không hợp lắm.

Đối với Tư Ân, dù có bị đánh chết thì lão cũng không dám xưng hô như vậy. Lão quả thật không có gan thất lễ với người rất có khả năng đạt đến cấp bậc tông sư.

Mạc Lý An liền đổi chủ đề, nói với Tư Ân:

- Đi đường cả ngày, người mệt mỏi rồi, Tư Ân lão đầu, ta cũng muốn quấy rầy lão một hôm.

- Ta đưa lão quỷ này lên lầu, hai người ở lại phục vụ La Dịch tiên sinh, nếu muốn thì có thể sử dụng Tứ Ba Thú.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì sững người, “kê ba thú”? Tên kỳ quái thật!

Tư Ân quay sang hẳn, cười nói:

- La Dịch tiên sinh, xin thứ lỗi ta không bồi tiếp ngài được, nếu ngài có chuyện gì xin cứ nói với Lạc Na và Lệ Toa.

Mộ Dung Thiên biết bọn họ là bằng hữu lâu ngày gặp lại, hẳn là có không ít chuyện muốn nói, nên cũng vui vẻ đáp:

- Vậy là được rồi.

Nhìn Tư Ân bước lên lầu, Lạc Na nói:

- La Dịch tiên sinh, ngài có cần nghỉ ngơi không? Để ta đưa ngài lên phòng trên lầu ba nhé?

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- Trước hết ta muốn “làm mát” một chút.

Từ lúc trải qua trận mưa lớn đó đến giờ, thời gian ít nhất cũng đã qua một ngày một đêm, thân thể hẳn sớm đã thấy rất khó chịu.

Lạc Na ngạc nhiên hỏi lại:

- Làm mát?

Mộ Dung Thiên liền giải thích rõ:

- Thì là tắm rửa đó.

Lạc Na sững sốt một lát rồi cười nói:

- Làm mát? Cách gọi thật là kỳ quái, nhưng cũng thật chuẩn xác a, quả thực tắm rửa xong rồi thì rất mát mẻ.

Vừa dứt lời, nàng liền huyết sáo một tiếng, sau đó một khối cầu màu lam có cánh dài từ trên lầu lão đảo bay xuống. Khi tới gần thì Mộ Dung Thiên mới nhìn rõ đó không phải một khối cầu mà là một loại động vật tròn vo hình cầu, chân ngắn ngủn, lúc bay thì rút lại ép sát vào bụng nên nhìn không thấy, mắt đặc biệt lớn, miệng nhỏ giống chim, đáng vẻ bề ngoài rất đáng yêu.

Lạc Na xoa cái đầu nhỏ nhắn của nó, nói:

- Tiểu Á, tối nay ngươi phải nghe La Định tiên sinh sai bảo, biết chưa?

Con thú nhỏ đó đậu trên đầu Lạc Na, cánh không ngừng phe phẩy để giữ cho thân hình được thăng bằng. Đường như nó hiểu lời Lạc Na nói, miệng khẽ nhếch lên phát ra hai tiếng kêu:

- Tức ba, tức ba!

Mộ Dung Thiên đột nhiên hiểu ra, thì ra đây chính là “kê ba thú.” Gọi kiểu gì không gọi, lại gọi là “kê ba” khiến người ta nghe lầm tên, còn tưởng nó rất giống “kê ba” chứ.

Lại nói, con vật nhỏ bé này so với “kê ba” của mình cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu, có thể làm được gì chứ?

15. Hồi 15: Bộc Quang

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả thân sinh

Hồi 15: Bộc Quang

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Lệ Toa nhìn Mộ Dung Thiên đầy nghi hoặc, hào hứng giải thích cho hắn:

- Tiểu Á là sủng vật của Tư Ân lão bản, rất thông minh. Nó có thể giúp người ta làm một số chuyện đơn giản, tỷ như châm thuốc pha trà, mở cửa phòng. ‘Tư Tư’ của ta tên là Linh Muội, cũng là một loại sủng vật mà lúc nãy được Mạc Lý An tiên sinh tặng cho, nó vẫn còn nhỏ tuổi nên chưa giúp được việc gì.

Lệ Toa hưng phấn vừa nói vừa chỉ tay vào con vật nhỏ tròn vo có bề ngoài giống con vịt đang lặn qua lặn lại trong lòng bàn tay nàng. Sủng vật ở Thần Phong đại lục là những con vật tương đối nhỏ, so với chó mèo ở địa cầu cũng không khác biệt nhiều lắm, có điều chúng thông minh hơn chó mèo nhiều. Sủng vật thông thường có thể giúp người ta làm không ít việc nhà, sủng vật loại chiến đấu thậm chí có thể trở thành cánh tay hỗ trợ cho chủ nhân, tuy nhiên loại sủng vật này cũng cực kỳ đắt đỏ.

Mộ Dung Thiên nhìn thân hình bé nhỏ của Tiểu Á, ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

Lệ Toa nói:

- Tiểu Á, hãy đưa La Định tiên sinh đến phòng tắm.

Tức Ba Thú dường như hiểu lời Lệ Toa nói, nó kêu lên hai tiếng, thân thể tròn vo chậm rãi bay về phía trước.

Mộ Dung Thiên hết sức kinh ngạc, không ngờ nó lại thông linh như thế.

Lạc Na nói:

- La Định tiên sinh, ngài cứ theo nó đến phòng tắm ở sân sau, bọn ta lên lầu trước để giúp ngài chuẩn bị phòng, nếu còn có gì phân phó mà Tiểu Á không thể giải quyết được thì gọi bọn ta xuống là được.

Nói dứt lời, nàng liền cùng Lệ Toa đứng đỉnh rời đi khiến Mộ Dung Thiên nhìn thấy mà nhất thời mê loạn tâm thần. Bỏ qua những việc khó khăn khác, Mộ Dung Thiên không thể không thừa nhận: dị giới xa lạ này thật sự là thiên đường của nam nhân, tùy tiện nhặt ra hai thị nữ mà cũng có tư sắc và tư chất như vậy.

Phòng tắm rất rộng lớn, cơ hồ rộng chẳng kém gì phòng khách ở lầu hai. Cửa gỗ làm theo kiểu mở kéo ngang, bên trong rất sạch sẽ không có hạt bụi nhỏ nào, vài khối ma pháp thủy kính nằm rải rác ở chính giữa và xung quanh phòng để chiếu khắp toàn thân người tắm. Ở giữa phòng còn có một chiếc hồ tắm thiên nhiên bằng đá, bên cạnh hồ có vài bức tượng tạc hình tiểu thiên sứ có hai cánh rất đáng yêu, chỉ có điều là động tác của chúng lại không được đáng yêu như vậy - hai tay chúng cầm “tiểu bảo bối” hướng lên trời để tè xuống. Chung quanh còn bố trí vài cây cảnh nhỏ xanh tốt khiến phong cách nơi đây có chút thú vị, tạo nên cảm giác giống như là đang tắm suối nước nóng giữa ban ngày vậy. Xem ra người ở Thần Phong đại lục này cũng tương đối coi trọng việc tắm rửa, mà tắm rửa quả thật cũng là việc khiến người ta thấy rất thoải mái.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên không thể nào tìm thấy được vòi nước, cuối cùng cũng đành phải cầu viện con Tức Ba Thú nhỏ bé đang đứng ở cửa phòng:

- Tiểu Á, giúp ta mở vòi nước.

Tức Ba Thú vẫn phát ra tiếng kêu “tức ba, tức ba” đó, nhưng nó cũng bay tới giúp Mộ Dung Thiên giải quyết khó khăn. Nó bay lên đầu một tiểu thiên sứ, dùng móng vuốt cào nhẹ xuống. Tảng đá trong hồ tắm lập tức tỏa ra hơi nước mù mịt, thần bí như suối nước nóng. Cùng lúc đó, “tiểu bảo bối” của bức tượng đá thiên sứ lập tức phun ra một dòng nước, “roẹt” một tiếng đã phun nước đầy người Mộ Dung Thiên vì hắn vốn không có chút đồ phòng nào. Tiểu Á thấy vậy thì hào hứng kêu lên “tức ba, tức ba” giống như nó đang cười nhạo hắn vậy.

Mộ Dung Thiên vuốt nước trên mặt, dở khóc dở cười, người dân ở Thần Phong đại lục này thật là có óc sáng tạo a, bồn tắm kiểu này mà cũng nghĩ ra được, chẳng thà gọi đây là bồn tiểu tiện của tiểu thiên sứ có lẽ còn thích hợp hơn.

Có điều tác dụng của nước nóng thì không cần nghi ngờ, Mộ Dung Thiên ngâm mình trong nước, khoan khoái đến mức nhện không được mà khê rên vài tiếng. Thì ra đầu của tiểu thiên sứ là chốt khóa mở vòi nước, chẳng trách mình tìm không được. Ấn tượng lần này của hắn đối với Tức Ba Thú cũng thay đổi rất nhiều, không ngờ nó lại thông minh như thế.

- À, phải rồi, Tiểu Á, có dầu gội đầu không?

Đầu tóc Mộ Dung Thiên bù xù đầy gàu đất, vừa nhúng vào nước thì đã liền kết lại thành từng mảng.

- Tức ba, tức ba?

Tiếng kêu của Tiểu Á trở thành ngữ khí như nghi vấn, cặp mắt to chớp chớp, hiển nhiên là không hiểu Mộ Dung Thiên nói “dầu gội đầu” là thứ gì.

Mộ Dung Thiên chỉ vào đầu mình khoa chân múa tay giải thích:

- Thì chính là thứ để gội sạch bụi bẩn trên tóc, là vật để tắm rửa sạch sẽ đó.

Lần này Tức Ba Thú liền hiểu ngay, nó vội mang lại một chiếc bình màu cam, Mộ Dung Thiên vẫn không nhận thấy có dầu gội đầu trong đó. Một lúc sau, phải mất khá nhiều công sức thì Tiểu Ba Thú mới giúp hắn hiểu được đây là một dạng thuốc ma pháp để tẩy rửa dầu tóc, chỉ cần ấn lên trên chóp thì thủy nguyên tố hoạt hóa ở bên trong sẽ tự động hút cạn bẩn đi, vô cùng thần kỳ, rõ ràng là quá ư khác biệt so với dầu gội đầu trên địa cầu. Xem ra muốn thích ứng hoàn toàn với cuộc sống ở đây tất còn phải mất thêm một khoảng thời gian dài nữa mới ổn.

Mộ Dung Thiên ngâm mình trong hồ nước nóng đến lúc cả người ửng hồng, mãi đến lúc hoàn toàn thỏa mãn thì mới chịu đứng lên. Lúc này hắn mới phát hiện ra một vấn đề phi thường trọng yếu: hắn chưa có quần áo để thay.

Bộ quần áo cũ rách như sơ mướp không thể tiếp tục mặc được nữa, đó là còn chưa kể nó quá bẩn thỉu. Ở Thần Phong đại lục này, ăn mặc như vậy thì có phần hơi quá “khác lạ” nên chỉ đành làm mặt dày đi mượn Tư Ân một bộ để mặc vậy.

“Át xì!” Sau khi hắt hơi một tiếng, Mộ Dung Thiên thấy mình nếu còn để cơ thể bị ướt thì sẽ bị cảm rất nhanh, vì vậy hắn liền nhảy trở lại bồn tắm và nói:

- Tiểu Á, đến bảo Lệ Toa là ta không có quần áo để thay, nhờ nàng mượn Tư Ân lão bản giùm ta một bộ, nhớ mang theo cả khăn mặt nữa.

Tiểu Á kêu “tức ba, tức ba” hai tiếng, sau đó vẫy cánh bay đi.

Một lát sau, từ ngoài cửa truyền lại thanh âm ngọt ngào của Lệ Toa:

- La Địch tiên sinh, quần áo của ngài đây.

Mộ Dung Thiên từ trong hồ bước ra, nói:

- Lệ Toa, bỏ khăn mặt ở ngoài cửa là....

Hai chữ “được rồi” còn chưa thoát khỏi miệng thì cửa phòng tắm đã bật mở, kế đó là khuôn mặt xinh đẹp đầy tiếu ý của Lệ Toa xuất hiện ngay trước cửa.

Mộ Dung Thiên ngây người, một hồi lâu mới thất thanh kêu lên, sau đó thì “tôm” một tiếng, hắn đã nhảy trở lại bồn nước, miệng lắp bắp nói:

- Lệ Toa, đặt ở đâu đó trước cửa đi.

Nhớ lại vừa rồi thân thể trần truồng của hắn bị nàng nhìn thấy hết, nên trong lòng xấu hổ và giận dữ đến nỗi muốn ngất đi.

Lệ Toa vốn nghĩ rằng Mộ Dung Thiên vẫn đang ngâm mình trong bồn nước nên mở cửa giúp hắn mang quần áo vào, không ngờ vừa đúng lúc Mộ Dung Thiên bước lên. Lần đầu tiên nhìn thấy thân thể nam tính lồ lộ, Lệ Toa vốn có chút đỏ mặt ngượng ngùng, trống ngực đập mạnh, nhưng thấy bộ dạng đáng thương như nữ nhân bị nhìn trộm của hắn liền nhịn không được cười, bưng miệng nói:

- La Địch tiên sinh vậy mà cũng biết thẹn thùng nữa à.

Rồi thì nàng cũng y theo lời mà đặt quần áo ở cửa và lui ra ngoài.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cũng cảm thấy thật mất thể diện, từ “thẹn thùng” của Lệ Toa khiến cho lòng tự tôn của gã sắc lang bị tổn thương mạnh. Đúng rồi, ta là một tên háo sắc, ta sợ ai chứ? Lẽ ra người kêu lên kinh hãi vừa rồi phải là Lệ Toa mới đúng, không ngờ lại đảo lộn thành như vậy. Có lẽ cảm giác làm một người xa lạ ở dị giới khiến cho lòng dạ thâm đang của mình thu liễm lại không ít. Có điều, mỹ nữ ở Thần Phong đại lục thật là cõi mở nhĩ, tựa như không hề có chút ý thức đề phòng nam nữ gì cả, chẳng lẽ không sợ mình túm lấy nàng mà “giở trò” sao?

Mộ Dung Thiên thở dài đối với “công lực” thật lùi của mình, mặc quần áo Lệ Toa mang đến rồi khoan thai bước về phía lầu ba.

Loại quần áo bình dân này tuy nhìn vào thì rất thô ráp, nhưng không ngờ vật liệu lại không tệ, nó rất mềm mại và thoải mái, cảm giác so với những bộ chiến sĩ khôi giáp hoặc pháp sư bào kín như bưng thì dễ chịu

hơn nhiều. Mộ Dung Thiên đứng trước tấm gương pha lê quan sát một hồi, vừa vặn lại rất đẹp, tự khen một hồi rồi mới rời khỏi phòng tắm.

Vừa đến gần cửa thì đã nghe tiếng cười hi hi của Lệ Toa và Lạc Na, Mộ Dung Thiên chẳng biết chuyện gì đã khiến cho các nàng cao hứng như thế nên cẩn thận lắng tai nghe. Thì ra là hai nàng đang bàn tán về việc “xuân quang ngoại tiết” của mình vừa rồi, khiến cho hân hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Người ta nói miệng nữ nhân không giữ được bí mật, quả nhiên không sai a!

Mộ Dung Thiên lấy lại bình tĩnh, cố tình ho khan hai tiếng để thu hút sự chú ý của hai thị nữ, rồi mới nghênh ngang bước vào. Lần này không thể bị giật mình khiến người ta hiểu lầm bản thân còn hơi sữa chưa trải việc đời nữa - dù rằng hẳn quả thật là một tên “háo sắc còn trinh.”

16. Hồi 16: Đùa Giỡn

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 16: Đùa Giỡn

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Quảng sáng ngũ sắc tỏa ra từ ngọn đèn ma pháp khiến căn phòng tăng thêm vài phần u nhã tĩnh lặng, trên bệ cửa sổ có đặt một bồn cây cảnh kết trái màu lam tỏa ra hương vị tươi mát trong lành, tẩy lọc không khí lừa vào từ bên ngoài khung cửa. Lạc Na và Lệ Toa đang bận rộn với công việc dọn dẹp chiếc giường lớn trải lông thú màu vàng mềm mại và rộng rãi, đủ chỗ dành cho ba người. Mộ Dung Thiên vốn đang mệt rũ người, vừa nhìn thấy chiếc giường thì liền nổi lòng ham muốn được quảng mình lên đó. Tuy nhiên, hẳn không thể có hành động thô thiển như vậy ở trước mặt mỹ nữ được, dù có muốn làm thì cũng phải chờ liên các nàng rời đi mới được.

Lạc Na, Lệ Toa nhìn Mộ Dung Thiên đứng gần đó liền ngừng tán gẫu nhưng vẫn còn đọng lại nét tiêu ý không thể che giấu trong đáy mắt. Nhìn hai nàng nín cười, Mộ Dung Thiên nghĩ đến trạng thái lúng túng hồi nãy của mình, phải vất vả lắm mới độn cho da mặt dày lên để lấn át sự hổ thẹn, hẳn thẹn mắng bản thân còn chưa đủ kiềm chế, thật là mất mặt.

Có điều vừa nhìn thấy hai thị nữ xinh đẹp này thì đã khiến Mộ Dung Thiên sáng bừng mắt, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến hoàn toàn. Lạc Na và Lệ Toa đều đã thay đồ ngủ, vừa mỏng lại vừa mờ ảo và hết sức gợi cảm. Nội y màu đen làm từ da thú bó sát người khó có thể che giấu toàn bộ mục tiêu. Đôi bờ mông căng tràn, hai chân tròn lẳn, eo thon mảnh khảnh cùng với hai ngọn ngọc phong run rẩy lắc lư đều là những tọa độ bắn phá bằng mắt của hắn. Mộ Dung Thiên khẽ nuốt nước miếng, ái chà, đây là đồ ngủ sao? May mà trong tay các nàng không cầm roi da và đèn cây, nếu không thì chắc chắn hắn sẽ cho rằng các nàng đến kiểm mình để tiến hành bạo dục.

Trong hai người, Lạc Na tương đối đầy đặn, nhục cảm thuần chất, vóc người đàn tính có thể rất dễ dàng câu gợi dục vọng của nam nhân. Còn Lệ Toa thì có nét rực rỡ thiên sinh cũng khiến người ta thần hồn điên đảo.

Có hai mỹ nữ mỗi người một vẻ ở bên, Mộ Dung Thiên còn chưa vội nghĩ ngơi, ngược lại hắn hy vọng các nàng làm chậm một chút để mình được thưởng thức lâu thêm một chút. Tuy nhiên, thực tại thường không đẹp như trong mộng, động tác của hai nàng rất nhanh nhẹn, chớp mắt đã thu xếp xong xuôi.

- La Dịch tiên sinh, ngài mệt mỏi thì nghỉ sớm đi.

Mộ Dung Thiên rất muốn các nàng ở lại thêm một lát, nhưng đã trễ thế này, hẳn tìm không ra một lý do nào phù hợp. Vả lại nếu lên tiếng giữ các nàng lại, không chừng họ còn tưởng mình có ý đồ quấy rối.

Mộ Dung Thiên thất vọng nhìn theo các nàng bước ra khỏi cửa. Hắn vừa định cởi quần áo để nghỉ ngơi, đột nhiên cửa phòng lại hé mở, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lệ Toa thò vào.

Đang lúc Mộ Dung Thiên hoài nghi mỹ nữ diễm lệ này có thói quen rình trộm thì Lệ Toa đã đỏ mặt nói:

- La Dịch tiên sinh, mặc dù ta rất ngại quấy rầy ngài, nhưng ta nghe nói ngài là người từ nơi xa đến. Bọn ta bấy lâu nay vẫn chưa từng rời khỏi Cách Lâm trấn, mọi việc bên ngoài đều rất hiếm kỳ, ngài có thể kể chuyện của thế giới bên ngoài cho bọn ta nghe được không?

Mộ Dung Thiên lập tức vui vẻ đáp lại mà không cần suy nghĩ:

- Được, tất nhiên là được, No Problem!

Hắn hưng phấn đến nỗi cả Anh ngữ cũng buột miệng nói ra.

Lệ Toa hoan hỷ từ ngoài cửa chạy vào, theo sau nàng còn có cả Lạc Na.

Hai đại mỹ nữ một trái một phải ngồi hai bên Mộ Dung Thiên, từng luồng hương thơm ngào ngạt xông lên mũi. Mộ Dung Thiên bị “hun nóng” mê mẩn đến nỗi muốn ngất đi. Không ngờ bản thân ở địa cầu cả mấy cô nương có chút nhan sắc còn chưa được tiếp xúc qua, vậy mà hiện giờ còn được ở cùng một phòng với hai vị mỹ nữ xinh đẹp đến “phún máu” thế này, thậm chí còn gần trong gang tấc, kề sát đến lông tơ. Tình cảnh thật giống với người chưa từng ăn thịt heo đột nhiên lại được mời ăn đầu heo, sự tương phản ấy quá lớn, ví dụ này có thể hơi dung tục nhưng nó mới phù hợp với bản tính đang bộc phát lúc này của gã sắc lang Mộ Dung Thiên.

Lệ Toa, Lạc Na phải không ngừng thúc giục thì Mộ Dung Thiên mới từ mớ suy tư hỗn độn bừng tỉnh lại, nhớ đến cái thôn làng kia chỉ là địa phương giả do mình bịa ra. Bất quá vấn đề này chẳng làm khó được loại người ăn nói huyền thuyên thành tính như hắn. Mộ Dung Thiên ba hoa một hồi, mang cả một số tục lệ địa cầu dung nhập vào câu chuyện của mình, tỷ như lễ Songkram mừng năm mới của Thái Lan, tục leo núi tiết Trùng Dương, ăn bánh ú tết Đoan Ngọ, còn cả thuyền rồng.....cũng mang ra kể. Hai thị nữ cảm thấy mới mẻ hấp dẫn, nghe đến xuất thần.

Mộ Dung Thiên nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ như say rượu của hai nàng, nên trong lòng rất đắc ý, không ngờ thủ đoạn tán gái hạ cấp ở địa cầu lại trở thành hữu dụng với ở đây như thế. Tinh thần được khích lệ, hắn càng nói càng hăng, điệu ngữ liên châu, thao thao bất tuyệt như sóng Hoàng Hà tràn lên không cách nào ngăn lại. Với bản sắc thiên sinh của hắn, trong những lúc đắc ý thì khó tránh khỏi việc thêm mắm dặm muối, hay vài lời mập mờ ẩn ý vào đó.

- Hì hì, sau đây ta kể cho hai người một truyện cười nhé.

Lệ Toa, Lạc Na không hện mà cùng vỗ tay tán đồng:

- Hay lắm!

Mộ Dung Thiên háng giọng một tiếng để hai nàng tập trung vào hắn rồi mới chậm rãi kể:

- Có một bà mẹ dạy bảo con gái: Nếu có người quấy rối con, giả sử hắn sờ phía trên thì nói: “Đừng!”, nếu hắn sờ phía dưới thì nói: “Dừng lại!” Ai ngờ ngày hôm sau, cô con gái đã bị quấy rối khóc lóc trở về kể với bà mẹ. Bà mẹ nghe con gái kể lại chuyện mới giận dữ hỏi: “Con có cự tuyệt hắn không?” Tiểu cô nương dùng ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn mẹ mình, gật đầu đáp: “Hắn sờ cả trên cả dưới!”

Mộ Dung Thiên nói đến đây thì dừng lại, tỏ vẻ thần bí hỏi hai người:

- Hai nàng đoán xem, trong tình huống đó, tiểu cô nương đã nói gì?

- Đừng ~ ~ dừng lại!

Lệ Toa, Lạc Na cơ hồ cùng thốt lên, tiếp đó mới hiểu ra liền bật cười khúc khích, sáng giọng nói:

- La Dịch tiên sinh, ngài xấu lắm!

Thấy chỉ một câu chuyện tầm thường đã khiến mỹ nhân vui vẻ như thế, Mộ Dung Thiên dương dương đắc ý, mấy truyện cười kiểu đó hắn nhiều đến nỗi tiện tay cũng hớt ra cả đồng, tiếp đó lại kể:

- Một nam nhân mang theo một con cá ăn thịt người có hàm răng vừa dài vừa sắc nhọn đi vào tửu lầu. Y quăng con cá lên bàn, đợi thu hút sự chú ý của khách nhân trong quán rồi mới chậm rãi nói: “Ta cùng mọi người đánh cuộc được không? Ta sẽ cho tiểu đệ đệ của mình vào miệng cá, rồi dùng sức đập bình rượu xuống đầu nó, sau đó rút tiểu đệ đệ không bị tổn thương ra. Nếu ta có thể làm được thì mỗi người trong này chỉ cần mời ta một chén rượu là được rồi.” Đám đông thích xem nhiệt náo đương nhiên lớn tiếng đáp ứng, rồi im lặng nín hơi, nam nhân kia cởi quần ra trước mặt mọi người, móc tiểu đệ đệ đút vào miệng cá rồi cầm bình rượu đập liên hồi lên đầu cá, ước chừng một lúc sau, y rút tiểu huynh đệ ra, quả nhiên không hề bị tổn thương gì. Y thu nhận chiến lợi phẩm trong tràng pháo tay hoan hô, mỗi khách nhân đều phải mời y một ly rượu. Sau đó nam nhân lại móc ra hai đồng bạc đặt trên bàn: “Ai dám thử một lần, tiền này sẽ thuộc về người đó.” Trong quán tĩnh không một tiếng động, một lát sau chợt có người giơ tay lên, một nữ lang tóc vàng ngượng ngùng lên tiếng: “Ta có thể thử nhưng ngài không được dùng bình rượu đập vào đầu ta.....”

Lệ Toa, Lạc Na bật cười nghiêng ngả, song phong trước ngực không ngừng rung rinh, nhấp nhô, Mộ Dung Thiên nhìn đến nỗi hoa cả mắt, “hoa chi loạn chiến” (mỹ nữ rừng mình), đại khái chính là miêu tả hình ảnh này đây.

Hắn không nhân cơ hội dùng ngôn từ đùa giỡn hai nàng nữa, sợ hai nàng quá ngượng dâm ra trách cứ. Hai bên tán gẫu một hồi đã thân thuộc hơn rất nhiều, Mộ Dung Thiên cũng bỏ bớt cố kỵ trong lòng hỏi:

- Phải rồi, Lệ Toa, cái đuôi của nàng là thể nào vậy?

17. Hồi 17: Yêu Tộc

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả thân sinh

Hồi 17: Yêu Tộc

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Ngài nói cái này?

Lệ Toa đứng lên đung đưa chiếc đuôi gọi cảm của mình trước mặt Mộ Dung Thiên, kiểu đòn cũng theo đó mà vểnh lên tạo thành một đường cong dụ hoặc như muốn để cho hắn nhìn càng rõ hơn một chút. Vị giác thôi thúc dục vọng con người xông vào mũi càng thêm nồng đậm, Mộ Dung Thiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ánh mắt dán chặt trên ngọc đồn của Lệ Toa, hạ thể có phản ứng rất kịch liệt, hắn vội vàng khép chặt hai chân lại để tránh cho họ nhận ra sự lúng túng của mình. Động tác kìm nén ấy lại càng khó chịu, giống như một người ba ngày ba đêm chưa ăn uống gì, nay nhìn thấy một bàn cao lương mỹ vị nhưng lại không thể động đũa vậy. Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Lão thiên ơi, chẳng lẽ người muốn trừng phạt con sao?”

May mà lúc này Lệ Toa lại ngồi xuống, nàng lấy làm lạ hỏi:

- La Địch tiên sinh, chẳng lẽ trong thôn các người không có Yêu tộc hay sao?

Thôn làng mà Mộ Dung Thiên nhắc đến vốn chỉ là bịa đặt ra, đương nhiên là không hề tồn tại rồi, nhưng hắn vẫn thuận miệng trả lời dứt khoát:

- Không có.

Đột nhiên lại nhớ tới câu vừa rồi Lệ Toa nói, trong lòng hắn chợt kinh hãi. Yêu, Yêu tộc? Chẳng phải giống yêu hồ trong truyền thuyết trên địa cầu đều biết biến hóa thành hình người, và lại còn hút máu người khác

hay sao? Có điều Mộ Dung Thiên thấy Lệ Toa và Lệ Na tuy có xinh đẹp quyến rũ nhưng tính tình xem ra cũng rất lương thiện và nhiệt tình, có lẽ họ sẽ không gây thương hại đến mình.

Lệ Toa nói:

- La Địch tiên sinh, ta chính là Niệm Xà, một trong rất nhiều tộc của Yêu tộc, còn Lạc Na là dạ thổ trong Yêu Thổ tộc.

Yêu tộc trên Thần Phong đại lục thuộc về một loại sinh vật có trí tuệ cao, khi mới sinh ra thì nguyên dạng của bọn họ không khác gì động vật, đến khi thành niên mới có thể hóa thành hình người, chỉ có một vài bộ phận đặc trưng là không thể bỏ đi được, ví dụ như đôi tai thổ của Lạc Na hay chiếc đuôi của Lệ Toa. Bởi vì hình thái sơ cấp của một vài yêu tộc có chút tương tự với ma thú cho nên phải chịu sự ghét bỏ và kỳ thị của những chủng tộc thống hận ma thú, bởi vậy địa vị của Yêu tộc trên xã hội là thấp nhất, người các chủng tộc khác hiếm khi muốn qua lại với họ. Lệ Toa và Lạc Na đều là mỹ nữ nhưng từ nhỏ đến lớn đều phải chịu sự bài xích, ngoại trừ quan hệ làm ăn ra, muốn nói chuyện với họ cũng chẳng có mấy người chứ đừng nói là tiếp xúc. Bây giờ đột nhiên lại gặp được một người ăn nói hòa nhã hài hước, tiền đồ rộng mở mà lại không kiêu căng như Mộ Dung Thiên, thêm vào đó, bọn họ đều là những người trẻ tuổi, tất nhiên không còn gì thích thú hơn. Mặc dù người của Yêu tộc khá cởi mở, nhưng nếu đối lại là người khác thì Lệ Toa tuyệt đối đã không dám xông vào khi người ta đang tắm như thế, nhưng cũng vì Mộ Dung Thiên đến từ thế giới khác, trên người mang theo một loại khí chất hiền hòa khác biệt với người ở đây, mà người trong Yêu tộc từ trước tới nay đều rất nhạy cảm, Lệ Toa lập tức cảm nhận được khí chất đặc biệt ấy cho nên mới phóng túng như vậy, thậm chí còn cùng Lạc Na trêu đùa hấn. Khác với yêu quái trong truyền thuyết trên địa cầu, bọn họ quả thật là không làm ra cái chuyện thương thiên hại lý như hút máu người để tu luyện gì đó, hơn nữa lại còn rất lương thiện.

Lạc Na có chút lo lắng, hỏi:

- La Địch tiên sinh, ngài không để ý đến việc chúng ta là phần tử của Yêu tộc chứ?

Quan niệm Yêu tộc bị kỳ thị đã ăn sâu vào tư tưởng của họ, vì thế nên mới hỏi như vậy. Tên sắc quỷ Mộ Dung Thiên này chỉ biết mỹ nữ, chứ đâu hề quan tâm nhiều đến thế, hấn nghe vậy thì không khỏi cười đáp:

- Nào có chứ, Lạc Na, nàng và Lệ Toa đều xinh đẹp thế này, ta rất quý mến.

Từ trước tới giờ, bọn họ chưa được ai khen ngợi như vậy, nên Lạc Na và Lệ Toa đều vui vẻ hỏi lại:

- Thật sao?

Có cơ hội tán dương mỹ nữ, Mộ Dung Thiên tất nhiên là không thể bỏ qua, hấn lập tức thi triển miệng lưỡi dẻo quẹo:

- Ta có thể bảo chứng, trăng sáng trên trời đêm, hoa tươi đang khoe sắc đều không đẹp bằng một phần vạn của các nàng.

Lời này tuy có chút khoa trương, nhưng nữ nhân có ai mà không thích nghe người khác ngợi khen dung mạo của mình, đặc biệt là Yêu tộc vốn luôn bị người ta khinh ghét. Trong lòng Lệ Toa và Lạc Na không còn gì sung sướng bằng, chỉ thấy nam tử đến từ thôn làng xa xôi này rất thân thiết và thú vị.

Khi chiếc đồng hồ ma pháp trên bàn báo nửa đêm, chỉ còn vài giờ Thần Phong nữa là trời sáng, lúc ấy Lệ Toa và Lạc Na mới lưu luyến rời khỏi. Mộ Dung Thiên cũng đưa ánh mắt lưu luyến nhìn bọn họ đóng cửa lại, chỉ hận không thể lưu hai nàng lại, tuy nhiên, hấn vẫn chỉ có sắc tâm mà không có sắc dâm, chỉ đành bỏ qua đây nuôi tiếc. Vừa rồi phết lác cả buổi, miệng lưỡi khô rát, Mộ Dung Thiên sai Tiểu Á giúp mình pha một ấm trà, cho cổ họng trơn tru một chút rồi mới nghỉ ngơi.

Nằm trên chiếc giường mềm mại ấm áp, khó khăn lắm mới mới bình ổn lại niềm hưng phấn trong lòng. Xem ra vận khí của mình tại dị giới không hề tồi chút nào, chúc nghiệp đã có thông tin, xem chừng còn là một công việc rất có tiền đồ, tóm lại là có thể tiếp tục lưu lại đây rồi, hơn nữa lại có hai mỹ nữ đặc biệt coi trọng mình, nhớ tới ánh mắt sùng bái đó, Mộ Dung Thiên gần như muốn cười lên thành tiếng. Với một người địa cầu chưa từng thưởng thức loại cảm giác này như hấn, thật sự là sướng đến phát điên. Cái gì là địa vị xã hội, chúc nghiệp cao cấp và thấp hèn, biến hết mẹ nó đi. Có mỹ nữ không tán, đó mới là hành động ngu ngốc.

Liếc đồng hồ một cái, tối hôm mưa gió ở Thượng Kinh là ngày 23, bây giờ đã là 26 rồi, nhẩm tính đôi chút, mỗi ngày trên Thần Phong đại lục tương đương với một ngày rưỡi trên địa cầu, lại suy tính những dự định sau này, Mộ Dung Thiên kêu lên:

- Mã lí an nập!

Chiếc đèn quang hệ ma pháp theo đó phụt tắt, đó là chú ngữ tắt đèn mà hai nàng vừa cho hắn biết, ai cũng có thể sử dụng, rất thuận tiện, đó là một loại công cụ tuyệt vời để bồi dưỡng tính lười biếng của con người.

Căn phòng ấm áp, chiếc giường mềm mại, không khí trong lành, và trang trí rất lôi cuốn, còn có súng vật ngoạn ngoạn biết làm rất nhiều việc lật vật có thể tùy ý sai khiến, v...vv...những việc này khiến Mộ Dung Thiên cảm thấy cuộc sống trên Thần Phong đại lục quả là không tệ. Trước kia Tư Ân còn không ngừng than ngắn thở dài điều kiện của sinh hoạt chức nghiệp giả không tốt, nguyên nhân có lẽ chỉ có một, đó là điều kiện sinh hoạt của những chức nghiệp khác còn tốt hơn nhiều. Tuy nhiên, nghĩ đến tài nguyên trên đại lục gần như dùng không hết, người người lại còn biết hưởng thụ hơn cả người trên địa cầu, hắn cũng chỉ đành thích ứng mà thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộ Dung Thiên còn đang ngái ngủ thì đã phải rời khỏi giường, trên đầu giường đã có đặt sẵn một bộ đồ đen do Lệ Toa để lại tối qua. Loại y phục này có cùng một loại chất liệu như bộ áo mà hôm qua Mộ Dung Thiên đã mượn của Tư Ân. Hắn tự ngắm mình trong tấm ma pháp kính một lúc, thấy nó vừa vặn hợp thân, lại còn rất ra dáng, nên không khỏi cảm thấy thích thú.

Vừa ra khỏi cửa thì vừa may gặp phải Tư Ân và hai thị nữ, Mộ Dung Thiên lập tức cất tiếng chào:

- Các vị sớm vậy.

Giờ này cũng tương đương với lúc sáng sớm trên địa cầu, thân là lão bản mà vẫn phải dậy sớm như vậy để kinh doanh rồi, đủ thấy sinh hoạt chức nghiệp quả thật khá gian khổ.

Lệ Toa và Lạc Na trông thấy bộ dạng Mộ Dung Thiên mặc hắc y thì hai mắt sáng ngời, tuy nhiên, điều đó không phải là vì dung mạo của hắn đẹp tựa Phan An hay dáng người cao ráo, ngọc thụ lâm phong. Người trên Thần Phong đại lục tương đối tuấn mỹ hơn người địa cầu. Mộ Dung Thiên ở tại địa cầu cùng lắm cũng chỉ thuộc hàng khá mà thôi, nhưng tại đây, nếu muốn tìm một người anh tuấn hơn hắn thì chỉ cần tùy tiện túm trên đường cũng được một mớ. Sở dĩ hai nàng sáng mắt khi nhìn thấy hắn là vì sau khi giao tiếp với nhau tối qua, họ đã nhanh chóng nảy sinh thiện cảm với Mộ Dung Thiên, đơn giản chỉ có vậy, chỉ có một kẻ chẳng ra làm sao mới càng nhìn càng hợp mắt.

Tư Ân quan tâm hỏi:

- La Dịch tiên sinh, tối qua ngủ ngon chứ?

Trên gương mặt y còn mang theo hai quầng mắt đen, có lẽ trò chuyện với lão bằng hữu Mạc Lý An kia quá khuya. Nhưng trái lại, tinh thần của Mộ Dung Thiên và hai thị nữ rất hào hứng, vui vẻ hoạt bát, đó chính là tài sản của tuổi thanh xuân, có thể tùy ý tiêu xài.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Rất ngon giấc, xin bày tỏ lòng biết ơn chân thành với sự chiêu đãi nhiệt tình của ngài.

Rồi hắn lại gãi gãi đầu, nói tiếp:

- Đúng rồi, ta có một lời thỉnh cầu quá đáng.

Tư Ân cười ha hả đáp:

- La Dịch tiên sinh, ngài có chuyện gì phân phó, xin cứ nói thẳng ra, đừng khách khí với ta như vậy.

Mộ Dung Thiên nói:

- Chuyện là thế này, ta muốn ở lại chỗ ngài, làm phiên thêm mấy ngày nữa.

Đêm qua hắn đã suy tính rất lâu, mình không quen thuộc với cuộc sống trên Thần Phong đại lục, nên cần hiểu rõ tình huống thêm chút nữa rồi mới đi giải quyết việc chứng nhận chức nghiệp. Dù sao con người Tư Ân cũng không tệ, nơi này cho hắn cảm giác ấm áp của một “gia đình”. Đương nhiên, nguyên nhân chính

đăng sau lại tương đối quan trọng hơn, kỳ thật là hẳn mong được ở thêm vài ngày với hai nàng mỹ nữ Lạc Na và Lệ Toa.

18. Hồi 17: Yêu Tộc

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 17: Yêu Tộc

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Ngài nói cái này?

Lệ Toa đứng lên đung đưa chiếc đuôi gọi cảm của mình trước mặt Mộ Dung Thiên, kiều đồn cũng theo đó mà vểnh lên tạo thành một đường cong dụ hoặc như muốn để cho hắn nhìn càng rõ hơn một chút. Vị giác thôi thúc dục vọng con người xông vào mũi càng thêm nồng đậm, Mộ Dung Thiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ánh mắt dán chặt trên ngọc đồn của Lệ Toa, hạ thể có phản ứng rất kịch liệt, hắn vội vàng khép chặt hai chân lại để tránh cho họ nhận ra sự lúng túng của mình. Động tác kìm nén ấy lại càng khó chịu, giống như một người ba ngày ba đêm chưa ăn uống gì, nay nhìn thấy một bàn cao lương mỹ vị nhưng lại không thể động đũa vậy. Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Lão thiên ơi, chẳng lẽ người muốn trừng phạt con sao?”

May mà lúc này Lệ Toa lại ngồi xuống, nàng lấy làm lạ hỏi:

- La Địch tiên sinh, chẳng lẽ trong thôn các người không có Yêu tộc hay sao?

Thôn làng mà Mộ Dung Thiên nhắc đến vốn chỉ là bịa đặt ra, đương nhiên là không hề tồn tại rồi, nhưng hắn vẫn thuận miệng trả lời dứt khoát:

- Không có.

Đột nhiên lại nhớ tới câu vừa rồi Lệ Toa nói, trong lòng hắn chợt kinh hãi. Yêu, Yêu tộc? Chẳng phải giống yêu hồ trong truyền thuyết trên địa cầu đều biết biến hóa thành hình người, và lại còn hút máu người khác hay sao? Có điều Mộ Dung Thiên thấy Lệ Toa và Lệ Na tuy có xinh đẹp quyến rũ nhưng tính tình xem ra cũng rất lương thiện và nhiệt tình, có lẽ họ sẽ không gây thương hại đến mình.

Lệ Toa nói:

- La Địch tiên sinh, ta chính là Niệm Xà, một trong rất nhiều tộc của Yêu tộc, còn Lạc Na là dạ thổ trong Yêu Thổ tộc.

Yêu tộc trên Thần Phong đại lục thuộc về một loại sinh vật có trí tuệ cao, khi mới sinh ra thì nguyên dạng của bọn họ không khác gì động vật, đến khi thành niên mới có thể hóa thành hình người, chỉ có một vài bộ phận đặc trưng là không thể bỏ đi được, ví dụ như đôi tai thỏ của Lạc Na hay chiếc đuôi của Lệ Toa. Bởi vì hình thái sơ cấp của một vài yêu tộc có chút tương tự với ma thú cho nên phải chịu sự ghét bỏ và kỳ thị của những chủng tộc thống hận ma thú, bởi vậy địa vị của Yêu tộc trên xã hội là thấp nhất, người các chủng tộc khác hiếm khi muốn qua lại với họ. Lệ Toa và Lạc Na đều là mỹ nữ nhưng từ nhỏ đến lớn đều phải chịu sự bài xích, ngoại trừ quan hệ làm ăn ra, muốn nói chuyện với họ cũng chẳng có mấy người chứ đừng nói là tiếp xúc. Bây giờ đột nhiên lại gặp được một người ăn nói hòa nhã hài hước, tiền đồ rộng mở mà lại không kiêu căng như Mộ Dung Thiên, thêm vào đó, bọn họ đều là những người trẻ tuổi, tất nhiên không còn gì thích thú hơn. Mặc dù người của Yêu tộc khá cởi mở, nhưng nếu đối lại là người khác thì Lệ Toa tuyệt đối đã không dám xông vào khi người ta đang tắm như thế, nhưng cũng vì Mộ Dung Thiên đến từ thế giới khác, trên người mang theo một loại khí chất hiền hòa khác biệt với người ở đây, mà người trong

Yêu tộc từ trước tới nay đều rất nhạy cảm, Lệ Toa lập tức cảm nhận được khí chất đặc biệt ấy cho nên mới phóng túng như vậy, thậm chí còn cùng Lạc Na trêu đùa hấn. Khác với yêu quái trong truyền thuyết trên địa cầu, bọn họ quả thật là không làm ra cái chuyện thương thiên hại lý như hút máu người để tu luyện gì đó, hơn nữa lại còn rất lương thiện.

Lạc Na có chút lo lắng, hỏi:

- La Địch tiên sinh, ngài không để ý đến việc chúng ta là phần tử của Yêu tộc chứ?

Quan niệm Yêu tộc bị kỳ thị đã ăn sâu vào tư tưởng của họ, vì thế nên mới hỏi như vậy. Tên sắc quỷ Mộ Dung Thiên này chỉ biết mỹ nữ, chứ đâu hề quan tâm nhiều đến thế, hấn nghe vậy thì không khỏi cười đáp:

- Nào có chứ, Lạc Na, nàng và Lệ Toa đều xinh đẹp thế này, ta rất quý mến.

Từ trước tới giờ, bọn họ chưa được ai khen ngợi như vậy, nên Lạc Na và Lệ Toa đều vui vẻ hỏi lại:

- Thật sao?

Có cơ hội tán dương mỹ nữ, Mộ Dung Thiên tất nhiên là không thể bỏ qua, hấn lập tức thi triển miệng lưỡi dẻo quẹo:

- Ta có thể bảo chứng, trăng sáng trên trời đêm, hoa tươi đang khoe sắc đều không đẹp bằng một phần vạn của các nàng.

Lời này tuy có chút khoa trương, nhưng nữ nhân có ai mà không thích nghe người khác ngợi khen dung mạo của mình, đặc biệt là Yêu tộc vốn luôn bị người ta khinh ghét. Trong lòng Lệ Toa và Lạc Na không còn gì sung sướng bằng, chỉ thấy nam tử đến từ thôn làng xa xôi này rất thân thiết và thú vị.

Khi chiếc đồng hồ ma pháp trên bàn báo nửa đêm, chỉ còn vài giờ Thần Phong nữa là trời sáng, lúc ấy Lệ Toa và Lạc Na mới lưu luyến rời khỏi. Mộ Dung Thiên cũng đưa ánh mắt lưu luyến nhìn bọn họ đóng cửa lại, chỉ hận không thể lưu hai nàng lại, tuy nhiên, hấn vẫn chỉ có sắc tâm mà không có sắc dâm, chỉ đành bỏ qua đây nuôi tiếc. Vừa rồi phết lác cả buổi, miệng lưỡi khô rát, Mộ Dung Thiên sai Tiểu Á giúp mình pha một ấm trà, cho cổ họng trơn tru một chút rồi mới nghỉ ngơi.

Nằm trên chiếc giường mềm mại ấm áp, khó khăn lắm mới mới bình ổn lại niềm hưng phấn trong lòng. Xem ra vận khí của mình tại dị giới không hề tồi chút nào, chức nghiệp đã có thông tin, xem chừng còn là một công việc rất có tiền đồ, tóm lại là có thể tiếp tục lưu lại đây rồi, hơn nữa lại có hai mỹ nữ đặc biệt coi trọng mình, nhớ tới ánh mắt sùng bái đó, Mộ Dung Thiên gần như muốn cười lên thành tiếng. Với một người địa cầu chưa từng thưởng thức loại cảm giác này như hấn, thật sự là sướng đến phát điên. Cái gì là địa vị xã hội, chức nghiệp cao cấp và thấp hèn, biến hết mẹ nó đi. Có mỹ nữ không tán, đó mới là hành động ngu ngốc.

Liếc đồng hồ một cái, tối hôm mưa gió ở Thượng Kinh là ngày 23, bây giờ đã là 26 rồi, nhẩm tính đôi chút, mỗi ngày trên Thần Phong đại lục tương đương với một ngày rưỡi trên địa cầu, lại suy tính những dự định sau này, Mộ Dung Thiên kêu lên:

- Mã lí an nập!

Chiếc đèn quang hệ ma pháp theo đó phụt tắt, đó là chú ngữ tắt đèn mà hai nàng vừa cho hấn biết, ai cũng có thể sử dụng, rất thuận tiện, đó là một loại công cụ tuyệt vời để bồi dưỡng tính lưỡi biếng của con người.

Căn phòng ấm áp, chiếc giường mềm mại, không khí trong lành, và trang trí rất lôi cuốn, còn có súng vật ngoạn ngoạn biết làm rất nhiều việc vặt có thể tùy ý sai khiến, v...vv...những việc này khiến Mộ Dung Thiên cảm thấy cuộc sống trên Thần Phong đại lục quả là không tệ. Trước kia Tư Ân còn không ngừng than ngắn thở dài điều kiện của sinh hoạt chức nghiệp giả không tốt, nguyên nhân có lẽ chỉ có một, đó là điều kiện sinh hoạt của những chức nghiệp khác còn tốt hơn nhiều. Tuy nhiên, nghĩ đến tài nguyên trên đại lục gần như dùng không hết, người người lại còn biết hưởng thụ hơn cả người trên địa cầu, hấn cũng chỉ đành thích ứng mà thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộ Dung Thiên còn đang ngái ngủ thì đã phải rời khỏi giường, trên đầu giường đã có đặt sẵn một bộ đồ đen do Lệ Toa để lại tối qua. Loại y phục này có cùng một loại chất liệu như bộ

áo mà hôm qua Mộ Dung Thiên đã mượn của Tư Ân. Hắn tự giấu mình trong tấm ma pháp kính một lúc, thấy nó vừa vặn hợp thân, lại còn rất ra dáng, nên không khỏi cảm thấy thích thú.

Vừa ra khỏi cửa thì vừa may gặp phải Tư Ân và hai thị nữ, Mộ Dung Thiên lập tức cất tiếng chào:

- Các vị sớm vậy.

Giờ này cũng tương đương với lúc sáng sớm trên địa cầu, thân là lão bản mà vẫn phải dậy sớm như vậy để kinh doanh rồi, đủ thấy sinh hoạt chức nghiệp quả thật khá gian khổ.

Lệ Toa và Lạc Na trông thấy bộ dạng Mộ Dung Thiên mặc hắc y thì hai mắt sáng ngời, tuy nhiên, điều đó không phải là vì dung mạo của hắn đẹp tựa Phan An hay dáng người cao ráo, ngọc thụ lâm phong. Người trên Thần Phong đại lục tương đối tuấn mỹ hơn người địa cầu. Mộ Dung Thiên ở tại địa cầu cùng lắm cũng chỉ thuộc hàng khá mà thôi, nhưng tại đây, nếu muốn tìm một người anh tuấn hơn hắn thì chỉ cần tùy tiện túm trên đường cũng được một mớ. Sở dĩ hai nàng sáng mắt khi nhìn thấy hắn là vì sau khi giao tiếp với nhau tối qua, họ đã nhanh chóng nảy sinh thiện cảm với Mộ Dung Thiên, đơn giản chỉ có vậy, chỉ có một kẻ chẳng ra làm sao mới càng nhìn càng hợp mắt.

Tư Ân quan tâm hỏi:

- La Dịch tiên sinh, tối qua ngủ ngon chứ?

Trên gương mặt y còn mang theo hai quầng mắt đen, có lẽ trò chuyện với lão bằng hữu Mạc Lý An kia quá khuya. Nhưng trái lại, tinh thần của Mộ Dung Thiên và hai thị nữ rất hào hứng, vui vẻ hoạt bát, đó chính là tài sản của tuổi thanh xuân, có thể tùy ý tiêu xài.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Rất ngon giấc, xin bày tỏ lòng biết ơn chân thành với sự chiêu đãi nhiệt tình của ngài.

Rồi hắn lại gãi gãi đầu, nói tiếp:

- Đúng rồi, ta có một lời thỉnh cầu quá đáng.

Tư Ân cười ha hả đáp:

- La Dịch tiên sinh, ngài có chuyện gì phân phó, xin cứ nói thẳng ra, đừng khách khí với ta như vậy.

Mộ Dung Thiên nói:

- Chuyện là thế này, ta muốn ở lại chỗ ngài, làm phiên thêm mấy ngày nữa.

Đêm qua hắn đã suy tính rất lâu, mình không quen thuộc với cuộc sống trên Thần Phong đại lục, nên cần hiểu rõ tình huống thêm chút nữa rồi mới đi giải quyết việc chứng nhận chức nghiệp. Dù sao con người Tư Ân cũng không tệ, nơi này cho hắn cảm giác ấm áp của một “gia đình”. Đương nhiên, nguyên nhân chính đằng sau lại tương đối quan trọng hơn, kỳ thật là hắn mong được ở thêm vài ngày với hai nàng mỹ nữ Lạc Na và Lệ Toa.

19. Hồi 18: Mỹ Nữ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 18: Mỹ Nữ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Tư Ân từ khi biết được tiền đồ của Mộ Dung Thiên rộng mở, thậm chí sau này còn có thể đạt đến cấp Tông Sư của đặc thù chức nghiệp thì lập tức nhìn hấn bằng con mắt khác. Lúc này có cơ hội gần gũi hơn, đương nhiên là cậu còn không được, lão vội vàng đáp:

- Đương nhiên, đương nhiên có thể. La Dịch tiên sinh, ngài muốn ở bao lâu thì ở, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta như vậy.

Mặc dù tiêu phí giả công hội không hề cho phép thương điểm cung cấp vật tư cho một người không có chức nghiệp huy chương, nhưng dù sao quy củ là chết, giống như khách sạn ở Thượng Kinh vậy, đôi khi cũng cho những người không có chứng minh thư thuê. Tư Ân sau khi biết được chẳng bao lâu nữa Mộ Dung Thiên sẽ tiến hành được sự nhận chứng, nên y cũng không để tâm quá nhiều đến quy củ nữa.

Hai nàng Lệ Toa và Lạc Na đang hồi hộp chờ mong, vừa nghe vậy liền vỗ tay reo lên:

- Hay quá!

Có thể chung sống với người trẻ tuổi khác giới và lại còn hài hước dí dỏm này thêm một thời gian nữa nên bọn họ vô cùng phấn khởi.

Bữa sáng vẫn do Tư Ân cung cấp miễn phí, hiện giờ Mộ Dung Thiên không có một đồng dính túi, ngay cả y phục cũng là của Tư Ân chứ đừng nói đến trả nợ nữa.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Mộ Dung Thiên chẳng có việc gì làm liền đi tìm Mạc Lý An thỉnh giáo đôi chút, đáng tiếc là lão gia hỏa đó tối qua có lẽ đi nghỉ quá muộn nên hiện giờ vẫn còn ngủ say mê mết, nên hấn không tiện quấy rầy. Lệ Toa và Lạc Na thì từ lúc cửa hiệu mở cửa là bận rộn cả ngày, không còn thời gian để bồi tiếp hấn, rốt cuộc hấn chỉ đành quay về phòng chơi đùa với Túc Ba thú mà thôi.

Mãi đến tận giữa trưa, khi Mộ Dung Thiên buồn bực đến mức muốn đếm lông trên người để giết thời gian, thì lúc đó Mạc Lý An mới uể oải rời khỏi giường, rồi còn dùng chung cả bữa trưa và bữa sáng, cũng tiêu tốn không ít thời gian.

Tuy nhiên, lão gia hỏa này quả là người có kiến thức rộng rãi, bất kể Mộ Dung Thiên hỏi gì, lão không cần suy nghĩ cũng có thể đối đáp trôi chảy ngay, thật khiến cho hấn hiểu thêm rất nhiều thứ cơ bản ở trên Thần Phong đại lục. Ví dụ như tình hình xã hội, cơ cấu tổ chức, cách tính toán tiền tệ, thời gian năm tháng, khí hậu mùa màng, ngôn ngữ chủ yếu, và những điều kiêng kỵ khi giao lưu, chú ngữ thông dụng.....vân vân.

Lam Nguyệt đế quốc mà Mộ Dung Thiên đang có mặt thì tọa lạc tại miền trung bộ của Thần Phong đại lục. Lãnh thổ rộng lớn, là một trong những cường quốc trên đại lục, với chủ thể là Nhân tộc, số lượng các chủng tộc khác ít hơn đôi chút. Giữa các quốc gia thỉnh thoảng cũng có chút va chạm, tuy nhiên cũng xem như là mọi người được chung sống hòa bình. Nguyên nhân chủ yếu chính là tài nguyên không thiếu, đồng thời còn có một kẻ thù chung, đó là ma thú.

Đế hoàng là người thống trị tối cao, tuy nhiên, y cũng không phải là người có quyền uy tuyệt đối, không thể động một tí là có thể xét nhà diệt tộc. Mà kỳ thật, vai trò của y chỉ tương đương với một người tổ chức đại cuộc trong cơ cấu xã hội, sản sinh ảnh hưởng trực tiếp nhất, nhưng có ảnh hưởng sâu rộng nhất với toàn thể xã hội lại chính là các đại công hội.

Pháp lệnh do công hội ban ra có độ hữu hiệu và cưỡng chế chấp hành gần như pháp luật cơ bản của các quốc gia trên địa cầu, toàn thể quần dân đều phải tuân theo. Ví dụ như chức nghiệp huy chương tiêu phí chế của Tiêu Phí Giả Công Hội chính là một pháp lệnh phổ biến rộng rãi nhất trong số đó. Kẻ trái lệnh phải chịu xử phạt nhất định, trực tiếp do công hội thi hành, nếu nghiêm trọng, công hội sẽ trình lên để bộ máy quân đội đế quốc xử lý.

Cũng giống như địa cầu, tiền tệ là công cụ trao đổi hàng hóa thông dụng nhất, toàn đại lục có những quy định thống nhất sau:

- 1) Một thủy tinh tệ bằng mười kim tệ.
- 2) Mười kim tệ bằng một trăm ngân tệ.
- 3) Một trăm ngân tệ bằng năm trăm đồng tệ.

Về mặt chi tiêu, năm thủy tinh tỵ ước chừng có thể nuôi một nhà ba người sống thoải mái một tháng, chỉ có điều nguyên liệu chế tạo thủy tinh tỵ không nhiều, lưu thông trên thị trường tương đối ít, đa phần là do hoàng thất, gia tộc hoặc các nhân vật cao cấp khác sử dụng, người bình thường giao dịch phổ biến vẫn dùng kim tệ và ngân tệ.

Thời gian được quy tính như sau:

1) Một năm Thần Phong là mười tám tháng Thần Phong.

2) Một tháng Thần Phong là ba mươi ngày.

Còn thời gian một ngày cũng gần giống như ở địa cầu, cho nên một năm Thần Phong tương đương với một năm rưỡi trên địa cầu. Không có phân chia mùa màng, tuy nhiên, khí hậu chịu ảnh hưởng rất lớn của khu vực, những nơi bình thường khí hậu ôn hòa thoải mái, nhưng ở vài nơi đặc thù, ví dụ như sa mạc Phi Long trong biên giới Mạch Gia đế quốc, suốt cả năm đều khô hạn nóng nực. Hay như Băng Phong Chi Xuyên nơi Tuyết Nhân tộc sinh sống lại có tuyết rơi quanh năm, lạnh buốt thấu xương, những nơi ấy đều là những trường hợp đặc biệt trên Thần Phong đại lục.

Tuổi thọ của người trên đại lục đều khác hẳn. Thông thường chín tuổi ở Thần Phong cũng tương đương với mười ba tuổi rưỡi trên địa cầu, chủng tộc khác nhau cũng có chút khác biệt nhưng không nhiều. Sau chín tuổi Thần Phong cũng xem như đã thành niên, phát dục thành thực, phải kiểm tra tố chất thân thể và làm chức nghiệp huy chương.

Ngôn ngữ thông dụng trên toàn đại lục là Thần Phong ngữ, và nó cũng chính là loại ngôn ngữ mà Mộ Dung Thiên không học cũng biết. Mỗi một tộc đều có ngôn ngữ riêng, ngôn ngữ của cùng một chủng tộc cũng có đôi chút khác biệt ở những khu vực khác nhau.

Sự kiêng kỵ khi hành tẩu trên đại lục là điều cần lưu ý đặc biệt, ví dụ như Thú nhân đa phần bề ngoài khá xấu xí, bởi thế họ cũng có chút cảm giác tự ti. Khi xưng hô với họ, tốt nhất là nên thêm danh hiệu vào phía trước, ví dụ như chiến sĩ Ba Tây, làm vậy có thể khiến lòng hư vinh của họ có được sự thỏa mãn to lớn. Người Dạ Xoa tộc hung hãn hiếu chiến, tôn thờ chiến thần Mặt Tháp Đa Lạp. Khi ở trước mặt người Dạ Xoa, ngàn vạn lần không nên có biểu hiện bất kính với vị thần trong tim họ, nếu không thì sẽ dẫn tới quyết đấu.....vân vân. Tóm lại là có không ít kiêng kỵ, Mộ Dung Thiên vô cùng đau đầu, chỉ thầm quyết định sau này bớt nói chuyện đi đôi chút để tránh họa từ miệng ra.

Chú ngữ thông dụng cũng chính là phép sử dụng một vài công cụ ma pháp, hoặc làm nghi thức sủng vật nhận chủ.....vân vân, số lượng không ít, hơn nữa khi đọc có phần trúc trắc. Mộ Dung Thiên chỉ đành chọn một vài câu sử dụng rộng rãi và tương đối trọng yếu, dùng bút ghi lại, đọc đi đọc lại cho đến khi thuộc như cháo chảy mới thôi.

Buổi sáng hời hợt Mạc Lý An những thứ liên quan tới Thần Phong đại lục, buổi tối chơi đùa với Lệ Toa và Lạc Na. Quan hệ giữa hắn với hai nàng cũng càng lúc càng thân thiết, thanh niên nam nữ ở chung một phòng, Mộ Dung Thiên lòng xuân phơi phới, khó tránh khỏi thỉnh thoảng lén ăn “đậu hủ”. Lệ Toa và Lạc Na cũng không quá để ý, để mặc cho hắn đại chiếm tiện nghi, chỉ có điều Mộ Dung Thiên thủy chung vẫn không dám thái quá, cùng lắm thì cũng làm như vô ý sờ mó ôm ấp vài cái, có chừng có mực.

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy quả thật rất vui vẻ, cảm giác cô đơn lẻ loi khi vừa đến dị giới cũng dần mờ nhạt, thoáng chốc đã qua mấy ngày, giờ đây Mộ Dung Thiên đã không còn xa lạ đối với Thần Phong đại lục như lúc mới đầu nữa.

Tuy nhiên, ở nhà Tư Ân ăn không uống không cũng chẳng phải là kế lâu dài, da mặt của Mộ Dung Thiên dù dày cỡ nào thì hắn cũng cảm thấy áy náy. Con đường được sự cũng phải hỏi cho rõ ràng rành mạch. Có hai cách để cho hắn lựa chọn, một là lập cửa hiệu chuyên phục vụ cho được sự công hội của đế quốc, mỗi tháng lĩnh thù lao của công hội, thu nhập khá ổn định, điều này có hơi giống với cơ quan chính phủ trên địa cầu. Nếu chỉ hy vọng sinh sống yên ổn vô tư thì như vậy cũng đủ rồi. Thứ hai là tự mình mở hiệu bán thuốc, nếu như đạt đến cấp bậc tương đối cao, thì chỉ cần dựa vào một số lượng khách hàng nhất định là lại càng có thể kiếm nhiều tiền hơn.

Mộ Dung Thiên dự tính tạm thời cứ làm việc cho công hội, nếu mở cửa hiệu thì một là hắn không có tiền vốn, hai là không có kinh nghiệm, ba là đẳng cấp của hắn còn quá thấp, dù thiên phú cao đến đâu mà không

có thời gian học tập thì cũng vô dụng mà thôi.

Tuy nhiên, trước khi vào thành, để cho chắc ăn, Mộ Dung Thiên vẫn quyết định phải tự thăm dò một chút, thử xem thiên phú được sư của mình có cao như Mạc Lý An nói hay không. Hắn đối với năng lực từ trên trời rơi xuống này luôn có chút cảm giác mờ ảo, nói không chừng vì mình đến từ thế giới khác mà thể chất cũng khác biệt, khi kiểm tra biết đâu đã xảy ra chút vấn đề, vậy thì khi đi làm chức nghiệp chứng nhận tất sẽ bị mất mặt.

Theo Mạc Lý An nói, người có thiên phú được sư chức nghiệp, thiên sinh đã có thể phân biệt cây cỏ nguyên liệu khôi phục cấp thấp nhất, hơn nữa có thể luyện chế thành đơn. Mộ Dung Thiên chỉ muốn tiến hành thí nghiệm ngay lập tức, nếu như có thể thành công luyện chế ra thuốc khôi phục là đủ chứng minh kiểm tra của Mạc Lý An là chính xác, nếu vậy có thể an tâm vào trong thành làm thủ tục rồi.

Luyện đơn cần có được đỉnh, thông thường sau khi có được sư huy chương, được sư công hội sẽ tặng miễn phí một cái, nhưng Mộ Dung Thiên còn chưa làm thủ tục nên chỉ đành tự mua. Tiền thì mượn của Lệ Toa, ăn ở miễn phí trong nhà Tư Ân rồi, hắn thật không tiện mượn tiền của lão nữa.

Sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ, sáng sớm ngày hôm sau, Mộ Dung Thiên vẫn dùng bữa trong tửu ba của Tư Ân như mọi khi, sau đó còn phải đến nơi hoang dã hái thuốc. Đến đại lục bấy nhiêu ngày, hắn biết được sự giao tiếp giữa mọi người khá là nhạt nhẽo, chẳng có ai lại đi quản nhiều chuyện, chức nghiệp huy chương hoàn toàn không phải đeo trên y phục, vì vậy mà người khác cũng không biết Mộ Dung Thiên vẫn còn chưa có chức nghiệp huy chương.

Lạc Na chuẩn bị cho Mộ Dung Thiên một bữa sáng phong phú, trà sữa Mông Mông thú tràn đầy dinh dưỡng, bánh cuốn thơm ngon vừa miệng, món “hoạn lý” [1] nhẩn nhụi giòn tan. Mặc dù ở chỗ đông người không thể biểu hiện thái độ quá thân mật với Lạc Na, nhưng hắn vẫn không quên liếc mắt đưa tình với mỹ nhân một phen.

- Lão bản, có gì không?

Đang lúc miệt mài hưởng thụ, một thanh âm kiều mị của nữ nhân vang lên khiến cho toàn thân Mộ Dung Thiên bị tê dại, nửa chiếc bánh cuốn đang ngậm trong miệng cũng rơi cả vào trong trà.

20. Hồi 19: Kinh Diễm

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 19: Kinh Diễm

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu lên liền phát hiện ra chủ nhân của giọng nói đó, hắn lập tức bị khựng người lại. Thế gian này có nữ nhân xinh đẹp như vậy ư!

Một nữ tử mặc trang phục đạo tặc, mái tóc vàng, dài như suối, mềm mại mượt mà, đôi mắt xinh xắn nằm dưới hàng mi màu xanh lá, sâu thẳm và huyền bí, trong sáng hiền lành, như có một sức hút cực mạnh. Mỗi một cái liếc nhẹ nhàng đều mang theo sức hấp dẫn dạt dào, mỗi lần nàng đưa ánh mắt quét đến đâu thì đều kích động tâm tư của những người có mặt trong tửu ba. Bờ môi hồng hào mơn mớn trên chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch lên, thần thái đó ẩn chứa ý nghĩa phức tạp không diễn tả được thành lời, hệt như sự háo hức của trẻ con khi có được đồ chơi, lại tựa như vẻ e ấp khi thiếu nữ gặp tình nhân, càng giống nỗi thẹn thùng của tân nương khi xuất giá...muôn vạn hình thái diệu kỳ đều có ở trong đó, xinh đẹp mà chẳng lẳng lơ, diễm lệ mà không dung tục. Thân hình nàng có thể nói là rất hoàn mỹ, ngọc phong nhô cao, vòng eo thon thả, kiêu đồn căng tròn, đôi chân thon dài, những chi tiết nhấp nhô nằm dưới bộ hắc y

bó sát thân đặc trưng của đạo tặc đã vẽ nên những đường cong hoàn mỹ khiến người ta hoa mắt. Làn da trắng nõn mịn màng sáng bóng đầy khỏe khoắn không có chút tí vết nào, quả là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ do thần linh chế tác. Mộ Dung Thiên dám bảo chứng, người mẫu đẹp nhất trên địa cầu khi đứng trước mặt nàng tất cũng sẽ trở nên u ám mờ nhạt, thậm chí sẽ không khỏi đổ kị sâu sắc, tự thẹn không bằng. Thân hình khiêu gợi của nàng hừng hực tỏa hơi nóng ra bốn phía, cơ hồ trong nháy mắt đã có thể nhen lên ngọn lửa trong lòng mỗi nam nhân, càng nguy hiểm hơn chính là ánh mắt của nàng đầy tính khiêu khích, kiêu hãnh, tự tin, ngang ngạnh, và bay bổng. Đường như vạn vật trên thế gian này đều không được nàng để trong mắt vậy. Tất cả phối hợp với những đường nét dụ hoặc kinh người tỏa ra từ cơ thể nàng tạo thành một loại mỹ lực đặc biệt phi thường. Chỉ cần là một nam tử bình thường thì tất sẽ lập tức nảy sinh dục vọng chinh phục nàng cho bằng được, coi đó là thành tựu vinh hiển trọn đời không gì sánh nổi. Nếu dùng từ ngữ để diễn tả thì không thể nào hình dung ra được một phần vạn vẻ đẹp của nữ tử này, cũng có thể nói nàng căn bản là không thể tồn tại trên thế gian, chỉ có ma nữ dưới địa ngục mới có thể có cái loại mỹ lực khiến người khác cam lòng sa ngã như vậy.

Thế nhưng, nàng vốn không phải là ma nữ trên thế gian, đột nhiên xuất hiện sờ sờ trước mắt Mộ Dung Thiên, đã dễ dàng khiến hắn mang lòng mến mộ. Đường nhiên cũng chỉ là mến mộ trong lòng mà thôi. Bởi vì hắn đã nghe thấy những lời bán tán về thân phận của nàng từ miệng của thực khách trong quán.

- Ôi trời, ta không hoa mắt chứ, đó là Lăng Đế Tư!

- Đẹp nhất mỹ nữ đạo tặc của Tát Á Da Lộ học viện quả nhiên danh bất hư truyền, so với trong tưởng tượng, nàng còn đẹp hơn nhiều lắm!

- Nghe nói Lăng Đế Tư còn là một thiên tài ma vũ song tu, môn sinh đặc ý của viện trưởng Ngải Cách Lạp Tư, và nàng đã đạt đến đẳng cấp cực cao của đạo tặc chức nghiệp.

-

Lăng Đế Tư coi như không nghe thấy những lời bàn tán đó về nàng, vẫn an nhiên ngồi xuống. Mộ Dung Thiên vừa đến Thần Phong đại lục đã nghe nói qua danh tiếng của nàng. Nàng chính là đối tượng mà hôm trước gã kiêu ngạo càn quấy đã đánh ngã hắn trên đường cái - Lý Ngang A Nhĩ Pháp - Cực kỳ mến mộ.

Tư Ân không ngờ một đại nhân vật như thế lại chiếu cố đến tửu quán của mình, lão cơ hồ lặn lội từ sau quầy tới đón tiếp, thần tình ân cần nịnh hót ra mặt:

- Lăng Đế Tư tiểu thư tôn kính, xin hỏi tiểu thư muốn dùng gì?

- Lão bản, đồ ăn nổi danh trong quán của người là món gì?

Tư Ân lần lượt giới thiệu những món ăn đặc ý của lão, Lăng Đế Tư nghe xong nói:

- Được rồi, mang ra đây mỗi món một phần.

- A?

Tư Ân ngăn người, những khách nhân trong tửu quán cũng không ngoại lệ, chẳng lẽ vị tiểu thư xinh đẹp như nữ thần này lại có thực lực không tương xứng với ngoại hình sao?

Lăng Đế Tư giải thích:

- Ta muốn nếm mỗi món một ít.

Tư Ân bình tĩnh, khom người hành lễ rồi trở lại quầy. Chỉ một lúc sau, từng đợt món ăn đặc sắc cùng đồ uống mát lạnh được xếp lên đầy bàn, chỉ cần nhìn qua những món ăn đó thì cũng đủ thấy rõ ràng Tư Ân rất chú tâm chế tác. Có điều mọi người không ai cảm thấy ngạc nhiên lắm, ngược lại nếu như Lăng Đế Tư ăn một món tầm thường nào đó thì bọn họ mới cảm thấy kỳ quái.

Dáng điệu ăn uống của Lăng Đế Tư quả thật không thể coi là thực nữ, thịt cắn miếng lớn, đôi môi đỏ mọng lấp lánh vết dầu mỡ khiến người ta hồ tư loạn tưởng. Bất quá hàm răng nàng trắng như bạch ngân nên vô luận tùy tiện thế nào đi nữa nhìn nàng cũng thật dễ thương, lại có chút phong tình hoang dã. Mộ Dung Thiên không khỏi cảm thán trong lòng, mỹ nữ đúng là mỹ nữ, dù trong tình huống nào cũng không thay đổi.

Những nam nhân vốn sắp ăn xong bữa đều ăn chậm hẳn lại, để bản thân có thể ngắm nhìn phong thái mỹ nữ ấy thêm một lát. Thậm chí còn có một chiến sĩ mặc áo da thú nổi bật hẳn lên, hẳn cầm một đoạn xương chân báo đã sạch bóng không còn tí thịt mà gặm đi gặm lại, cùng với một chén trà sữa sắp cạn hết mà vẫn nhấp từng giọt từng giọt một. Việc ấy đối với một người thô hào như gã quả là vô cùng khó nhọc. Cả Mộ Dung Thiên nhìn thấy thì cũng không đành lòng, muốn dạy cho gã một biện pháp đơn giản: uống vào, nhổ ra, rồi lại uống vào tiếp, rồi lại nhổ ra.....Nói cho cùng, bọn họ đều biết rằng, những người đạt tới trình độ thích khách cao cấp như Lăng Đế Tư bình thường đều đến tiệm ăn dành riêng cho dũng sĩ, cho nên cơ hội được nhìn ngắm mỹ nữ như vậy hẳn là hiếm có.

Tinh thần của mọi người đều bị vẻ đẹp lung linh của Lăng Đế Tư thu hút, chỉ có Mộ Dung Thiên là ngoại lệ. Quan điểm đặc biệt của hắn vĩnh viễn sẽ không thay đổi: một nữ nhân dù xinh đẹp đến cỡ nào đi chăng nữa mà tỷ lệ tiếp cận của mình với nàng gần như con số không thì những mỹ nhân đó còn thua cả những người dễ tiếp cận như Lệ Toa và Lạc Na. Giống như thái độ trước đây đối với Tiêu Băng vậy, cho dù có là nữ nhân xinh đẹp hơn nàng đi nữa thì hắn cũng vẫn có suy nghĩ y như thế mà thôi. Vì vậy nên Mộ Dung Thiên chỉ thưởng thức mỹ nữ một lát, sau đó, hắn lại toàn tâm chú ý vào bữa sáng của mình.

- Rẹt, cách...ực.

Khi mọi người ở đó đều nín lặng say mê thưởng thức tư thái kiều mỹ của Lăng Đế Tư thì từ trong tủ ba vang lên mấy âm thanh quái dị không đúng lúc, và đã phá tan đi bầu không khí yên lặng đó. Mọi người bất giác nhìn về phía tiếng động, chỉ thấy Mộ Dung Thiên đang ăn uống nhồm nhoàm như chỗ không người, há miệng lớn uống trà, trong tay còn cầm một miếng bánh mì gặm dở.

Hầu hết những người có mặt đều thầm mắng hắn trong lòng, nếu vào lúc bình thường thì chẳng sao, nhưng hiện giờ đang có mỹ nữ đạo tặc đỉnh đỉnh đại danh ngồi trong quán, người này chẳng lẽ không có một chút phong độ lịch lãm nào hay sao? Ngay cả Tư Ân cũng hận không thể lập tức dùng tay bóp chết Mộ Dung Thiên, lão quả thật nghĩ không ra, nam nhân này nhìn giống người mà sao hành vi lại vừa khác người vừa giống dã thú như vậy?

Ánh mắt Lăng Đế Tư liền bị Mộ Dung Thiên thu hút, mặc dù nàng không kiêu ngạo với vẻ đẹp bề ngoài, nhưng đối với mỹ lực của mình thì vẫn hiểu rất rõ ràng. Trước mặt nàng, dù nam nhân thô dã đến đâu thì cũng đều tỏ ra phong độ lịch lãm, không ngờ trong thiên hạ lại còn có kẻ hoàn toàn không đếm xỉa đến sắc đẹp của nàng.

Nam nhân kỳ quái này khoảng mười hai, mười ba tuổi (tính theo năm Thần Phong bằng một năm rưỡi trên địa cầu), còn rất trẻ tuổi, thân hình cũng chẳng cao to, khuôn mặt bình thường, không nhìn ra được điểm gì nổi bật, từ y phục trên người mà đoán thì hẳn thuộc nhóm Sinh Hoạt Chức Nghiệp giả. Ài, chẳng lẽ mấy ngày rồi hắn không được ăn cơm? Hay hắn là quỷ đói đầu thai? Nếu không thì tại sao lại chỉ tập trung vào mớ thức ăn trên bàn mà chẳng thèm liếc nhìn mình một cái chứ. Mẹ ơi! Hắn còn dùng lưỡi liếm vụn bánh mì dính trên mặt rồi nuốt xuống nữa! Đáng ghét, thật muốn ói quá! Trên đời sao lại có loại nam nhân đê tiện như vậy? Lăng Đế Tư âm ức nghĩ thầm, đồng thời lưỡi thơm thè ra cuốn mẩu thịt dính trên mép vào trong miệng. Động tác đầy dụ hoặc này lập tức khiến cho đám nam thực khách giàu trí tưởng tượng không khỏi suy nghĩ lung tung.

Đột nhiên từ ngoài cửa tủ quán truyền lại một loạt tiếng ngựa hí vang rền, tiếp theo đó là một kỵ sĩ cao lớn bước vào, bao nhiêu ánh mắt của người trong quán đều đổ dồn vào y. Toàn thân của y được bao phủ bởi một bộ chiến giáp màu bạc lấp lánh, khiến cho y nổi lên lóa mắt như mặt trời mới mọc. Trong tay y cầm một ngọn trường mâu màu tuyết bạch, mái tóc ngắn vàng kim buông xuống phất phơ trên vầng trán rộng, y có khuôn mặt anh tuấn, nhưng vẻ mặt lại rất kiêu ngạo.

Mộ Dung Thiên lập tức nhận ra đó chính là tên đáng ghét Lý Ngang A Nhĩ Pháp.

Vài vị chiến sĩ cấp thấp có tuổi vừa trông thấy y thì liền bước đến hành lễ:

- Lý Ngang kỵ sĩ tôn quý, chúc ngài mạnh khỏe.

Lý Ngang ngạo mạn ngẩng cao đầu, y làm ngơ coi như không thấy và cứ bước qua trước mặt bọn họ, cả đầu cũng không gật xuống một cái khiến cho những người kia đều cảm thấy hết sức xấu hổ.

Mộ Dung Thiên chẳng quản nhiều như vậy, ở địa cầu được tự do ngôn luận, cho dù là đại minh tinh hay thậm chí trên từ những người lãnh đạo các quốc gia, dưới cho đến dân chúng đều có thể phát biểu bình luận về bất cứ chuyện gì. Trong lòng hần mẫn thầm: “Mẹ nó, kiêu căng cái gì? Chẳng phải chỉ hơn nhau một chút thôi sao?”

Ánh mắt Lý Ngang lướt một vòng trong quán, cuối cùng thì dừng lại tại nơi mục tiêu của mình, hai mắt sáng bừng lên, rồi soái bước đi về phía mục tiêu.

Mộ Dung Thiên thấy mục tiêu của y chính là chiếc bàn mà Lăng Đế Tư đang ngồi. Khi trước đã nghe đồn Lý Ngang nhất mực chung tình với nàng. Xem ra lời đồn không sai. Đáng tiếc, đúng là hoa nhài cắm bãi *** trâu.

Hết hồi 19

Lời tác giả:

Đối mặt với cường địch trên bảng xếp hạng, Đạo Tặc (tác giả tên Vô Sĩ Đạo Tặc) cầm chắc ma trượng, miệng dậm đang phát ra loại cấm chú hèn hạ vô sỉ nhất trong lịch sử Thần Phong Đại Lục: “Phiếu bầu hùng mạnh vô song a, lắng nghe ta triệu hồi, giống như mưa sa bão táp rót xuống người ta.”

Chú giải: ở Tàu đọc truyện thì bỏ phiếu bầu, truyện càng hay càng nhiều phiếu, tác giả ở đây xài cấm chú đòi phiếu.

21. Hồi 20: Hái Thuốc

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Sĩ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 20: Hái Thuốc

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Kỳ thật Lý Ngang cũng không phải là loại “ngưu phần” (phân bò), gia thế của gã, tư chất, vũ kỹ, tướng mạo đều nổi bật hơn so với đám người cùng tuổi, bất quá đối với Mộ Dung Thiên mà nói, loại người hần nhìn không vừa mắt thì dù xuất sắc đến mấy cũng chẳng hơn “phân bò” bao nhiêu.

- Lăng Đế Tư! Ta tìm nàng lâu lắm rồi, may mà được Ái Tình Chi Thần Phàm Khắc Lao Dịch Á phù trợ nên ta mới tìm gặp được nàng.

So với dáng vẻ kiêu ngạo vừa rồi, biểu hiện lúc này của gã quả là khác biệt nhiều lắm.

Lăng Đế Tư nhíu mày, có cái đuôi phiền phức này bám theo khiến nàng cảm thấy hết sức khó chịu. Mặc dù Lý Ngang ở Học Viện xét về tính cách hay bề ngoài đều rất hoàn mỹ, đặc biệt khiến nhiều thiếu nữ say mê yêu thích, nhưng Lăng Đế Tư đối với gã lại hoàn toàn không có chút cảm tình nào. Có lẽ là vì Lý Ngang hung hăng càn quấy quá mức, cũng có thể do dáng điệu công tử cao cao tại thượng, ngạo mạn không coi ai ra gì, hoặc là.....Tóm lại, tình cảm là thứ không thể lý giải bằng đạo lý thông thường, lý do đơn giản nhất là: “không thích” – và chỉ nhiều đó thôi cũng đủ để loại bỏ người theo đuổi.

Chỉ tiếc là Lý Ngang dù chết cũng không chịu từ bỏ, cho dù Lăng Đế Tư đã từng nói thẳng rằng nàng không thích gã. Vì để tránh mặt Lý Ngang trong đợt thực tập khảo thí lần này của Học Viện, Lăng Đế Tư đã cố tình lựa chọn Cách Lâm trấn - một tiểu trấn nhỏ bé xa xôi, thậm chí nàng còn yêu cầu Học Viện giữ bí mật cho mình. Chẳng ngờ vẫn không thể thoát khỏi tên gia hỏa đáng ghét này, không biết gã làm thế nào mà tra ra được.

Lý Ngang làm mặt dày ngồi xuống đối diện với Lăng Đế Tư, vết dầu mỡ trên bàn làm hấn nhấn mặt:

- Lăng Đế Tư, sao nàng lại đến cái tiểu quán bình dân hạ đẳng này mà dùng bữa chứ?

Đại bộ phận thực khách ở trong quán của Tư Ân đều là những bá tánh bình dân và đều làm Sinh Hoạt chức nghiệp, tuy nhiên, thỉnh thoảng cũng có vài chiến sĩ cấp thấp chiếu cố, kể ra thì quán này cũng có chút danh khí ở trong trấn, dù rằng trấn nhỏ không có khả năng so sánh sự phồn hoa với các thành thị lớn. Đối với chủ quán, cửa tiệm của mình bị chê bai là một sỉ nhục lớn, vì vậy mà Tư Ân cảm thấy rất khó chịu, nhưng lão là người sành đời, hiển nhiên là sẽ không biểu lộ ra mặt. Đối phương là ai chứ? Là thiếu gia của A Nhĩ Pháp gia tộc, là đại nhân vật sắp đạt đến đẳng cấp Hoàng Kim Kỳ Sĩ a!

Lăng Đế Tư vốn đang rất ngon miệng thì bị con ruồi này phá rối, liền giận dữ nói

- Lý Ngang kỳ sĩ, hình như đó là tự do cá nhân của ta phải không?

Lý Ngang đang bừng bừng hưng phấn vì gặp được Lăng Đế Tư liền như dẫm phải gai, gã vội nói với giọng hòa hoãn:

- Ta chỉ muốn mời nàng đến tiệm ăn của cao cấp dũng sĩ ở đầu trấn thôi, ta nghĩ nơi đó mới hợp với chúng ta. Phải rồi, nàng cứ gọi thẳng tên ta là Lý Ngang đi.

Lăng Đế Tư đặc biệt chán ghét loại quan niệm giai cấp của hấn, nên lạnh nhạt đáp:

- Lý Ngang kỳ sĩ, ngài muốn đi thì tự mình đi đi, ta không có hứng.

Ở một nơi phân biệt giai cấp nặng nề như Thần Phong đại lục, Lăng Đế Tư cũng có thể coi là một mỹ nữ nổi loạn, tư tưởng không hạn chế trong một khuôn mẫu nào cả, cá tính độc lập, từ nhỏ đã khiến người nhà hết sức đau đầu, muốn có được trái tim của nàng trong tay quả là việc không hề dễ dàng.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy Lý Ngang ăn phải quả đắng, hấn chỉ hận không thể vỗ tay ăn mừng. Lúc này hấn đã tiêu diệt sạch sẽ bữa sáng trên bàn nên đẩy ghế đứng dậy, thông thả lách qua bên cạnh hai người.

Lăng Đế Tư hoàn toàn không có hứng thú với Lý Ngang, sự chú ý của nàng ngược lại đã chuyển tới Mộ Dung Thiên đang bước ngang qua người nàng. A, chính là tên gia hỏa hồi nãy ăn uống nhồm nhoàm trước mặt mình, bây giờ hấn còn rời quán trước cả mình nữa.

Tâm tình thiếu nữ hết sức kỳ quái, mặc dù Lăng Đế Tư chẳng mấy quan tâm đến chuyện người khác đánh giá dung mạo của nàng như thế nào, nhưng vì nàng được vô số người theo đuổi nên tự nhiên sinh ra một thứ cảm giác kiêu hãnh tuyệt đối. Vô luận ở quán ăn trong học viện hay tiệm ăn ở bên ngoài, lúc Lăng Đế Tư dùng bữa thì tất cả nam nhân dù đã ăn xong bữa hay chưa cũng đều cố nán lại để có chút thời gian ngấm nhìn nàng, kể cả có rời đi thì cũng không kìm được phải bước ngang qua chỗ nàng để liếc nhìn thêm một cái. Thế nhưng, thái độ của Mộ Dung Thiên đã đả kích niềm kiêu hãnh và tin tưởng của mỹ nhân, trong lòng nàng khó chịu đến mức muốn đuổi theo kéo Mộ Dung Thiên trở lại, và hỏi cho biết hấn rốt cuộc có rung động mãnh liệt như những nam nhân khác hay không. Đương nhiên, hành động nóng nảy đó là cực kỳ thiếu sáng suốt, Lăng Đế Tư chỉ đành phải dẫn mình lại.

Kỳ thật Lăng Đế Tư đã có chút hiểu lầm Mộ Dung Thiên, hấn cũng không phải là không muốn ngấm nhìn nàng, thậm chí hấn còn muốn đến chỗ gần nhất, chiếm lấy vị trí trên cao để ánh mắt dâm tà có thể nhìn thấy toàn bộ thân hình nàng. Nhưng có tên chết tiệt Lý Ngang ở đó, Mộ Dung Thiên tự nhận không thể chọc đến gã, nếu bị phát hiện thì e rằng hấn sẽ phải chịu thiệt thòi, nên chỉ đành bỏ đi. Ở Thần Phong đại lục, đến cả một nơi ở mà hấn cũng không có, cho nên bất luận là việc gì có thể gây ra phiền toái thì hấn đều sẽ cố gắng tránh xa.

Lý Ngang thấy Lăng Đế Tư nhìn chằm chằm về phía cửa liền đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy những kẻ bình dân mặc áo vải thô, chẳng biết phía đó có gì hấp dẫn nàng, bất quá hấn biết tính tình cổ quái của nàng nên chỉ nghĩ thoáng qua rồi bình tâm trở lại.

Lúc này Mộ Dung Thiên đã bước ra bên ngoài, đương nhiên là không biết được những suy nghĩ trong lòng Lăng Đế Tư. Nếu hấn vào chợ thì e rằng sẽ không mua được dược thảo tốt, còn ở xung quanh trấn này thì chỉ có thảo nguyên, rừng cây, nên các chủng loại thực vật thưa thớt ít ỏi, cũng không phải là nơi lý tưởng

để hái thuốc, thậm chí dù có hái được thì quá nửa cũng là những thứ kém chất lượng, có thể khiến cho khả năng luyện thuốc thành công giảm xuống rất nhiều.

Địa điểm hái thuốc tốt nhất chính là nơi hoang dã hoặc rừng rậm vắng bóng chân người. Rừng rậm hoang dã phía đông trấn là nơi nguy hiểm, thường xuyên xuất hiện ma thú hung mãnh. Nhiệm vụ thực tập của Lý Ngang chính là săn giết ma thú Hỏa Đồng Báo thuộc cấp C. Còn loại trói gà không chặt, sức lực thua sút cả người bình thường trên đại lục này như Mộ Dung Thiên thì đương nhiên không có cái đảm lượng đó. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hắn lựa chọn Kinh Lôi Sơn Mạch nằm ở phía nam. Theo như Tư Ân kể, ở Kinh Lôi Sơn Mạch căn bản là không có ma thú sinh sống, cho dù có thì cũng chỉ là loại nhanh nhẹn nhưng yếu đuối hoặc di chuyển chậm chạp, nếu đánh không nổi thì chạy trốn cũng không khó khăn gì.

Tuy nhiên, Tư Ân cũng đã dặn đi dặn lại Mộ Dung Thiên ngàn vạn lần không được tới gần đỉnh núi, bởi vì nơi có tuyết ngưng tụ là chỗ sinh sống của một loại yêu quái cấp C tên gọi là Tuyết Phách Tinh, chúng có thể phun ra khí lạnh để tấn công địch nhân. Đối với thể chất phòng ngự ma pháp siêu thấp như Mộ Dung Thiên, chỉ cần bị dính một chút khí lạnh thì e rằng cả máu cũng sẽ đông cứng ngay, hoặc tối thiểu thì máu cũng tuần hoàn chậm hẳn lại, đến lúc đó cho dù muốn chạy cũng không nổi. Nhưng cũng may, Tuyết Phách Tinh dựa vào băng tuyết để sống, chúng không thể rời quá xa khu tuyết phủ được, cho nên chỉ cần không tiếp cận đỉnh núi, chắc hẳn sẽ không gặp khó khăn gì.

Ở địa cầu, bất cứ điều gì cũng phải thông qua học tập thì mới có thể nắm vững, bởi vậy cho nên việc người ở Thần Phong đại lục này bẩm sinh đã có năng lực đặc thù, không học cũng biết vẫn khiến Mộ Dung Thiên cảm thấy khó lý giải. Nhưng khi hắn đứng dưới chân Kinh Lôi Sơn Mạch, sự thật liền khiến cho hắn không thể không tin.

Tỉ La, Hạng Nha, Bồ Nạp Liên, Cố Bồn Thảo, Mạ Lâm Tử, Chu Cát Đằng là những dược vật cơ bản nhất để chế luyện “Khôi Phục dược”. Mộ Dung Thiên dám chắc chính bản thân hắn trước kia cũng chưa từng nghe qua, và lại càng chưa tiếp xúc qua mấy thứ này, nhưng bây giờ chỉ liếc thoáng qua đã nhận ra, giống hệt như có người đem tư liệu về chúng in sâu vào não hắn vậy. Còn có “thành thực độ” (độ trưởng thành), “dược dụng bộ vị” (cách dùng), “hiệu dụng”, “thời điểm thu hái” và “phương pháp hái” “nhân tố ảnh hưởng đến dược liệu” vân vân.....tự nhiên hắn đều rõ như lòng bàn tay, thần kỳ đến nỗi khiến hắn không ngừng cảm thán. Loại năng lực này nhất định là “dược vật nhận tri độ” mà Mạ Lý An đã nhắc đến trong lúc kiểm tra cho hắn. Trị số càng cao thì hiểu biết bẩm sinh đối với các loại thảo dược càng rộng, hiểu biết càng thấu triệt hơn. Đối với dược sư mà nói, hiểu biết về nguyên liệu thảo dược cùng với việc thu hái là những chuyện không thể coi nhẹ, đó là một trong những điều kiện có ảnh hưởng trọng yếu đến xác suất chế luyện thành công các loại đan dược có chất lượng.

Biến đổi khí hậu theo độ cao ở Thần Phong đại lục mạnh hơn rõ rệt so với địa cầu. Xét một ngọn núi cao hơn 3000 thước, dưới chân núi chim hót hoa nở, sinh cơ dạt dào, lên đến 1000 thước thì đã có cảm giác mát mẻ, các chủng loại động thực vật cũng giảm đi nhiều, lên đến hơn 2000 thước thì khí lạnh run người, chỉ có một số ít động thực vật chịu lạnh mới có thể sống được, còn trên 3000 thước đã bắt đầu ngưng tụ tuyết, khắp nơi trắng xóa một màu, trong một khuôn viên vài dặm cũng khó lòng tìm thấy một mẩu lá xanh.

Tỉ La, Chu Cát Đằng là thực vật nhiệt đới, chủ yếu sinh trưởng dưới chân núi, Hạng Nha thường mọc ở những địa phương khô ráo, điều kiện sinh trưởng của Cố Bồn Thảo, Mạ Lâm Tử thì hà khắc hơn rất nhiều, không nóng không lạnh, không khô không ướt, chỉ có thể tìm được ở vách núi cách mặt đất chừng 700 thước. Mầm cây Bồ Nạp Liên chỉ có thể nảy mầm trên phân của loại động vật tên là hồ thử (chuột san hô), bởi vậy cho nên nếu là khu vực không có hồ thử thì tuyết đối sẽ không tìm thấy được bóng dáng của loại thực vật này...

Mộ Dung Thiên từ chân núi leo lên đến giữa sườn núi ở độ cao 1500 thước, lưng ướt đầm mồ hôi, cuối cùng mới thu thập đủ nguyên liệu để luyện chế một lô “chỉ huyết dược”, tính ra cũng đã mất gần hai tiếng. Thông thường, dược sư không cần phải tự mình lên núi hái thuốc, mà sinh hoạt chức nghiệp giả “dược nông” sẽ mang thảo dược đến bán cho dược sư công hội. Trách nhiệm của dược sư chính là lựa chọn ra loại thảo dược có chất lượng cao ở trong mớ thực vật để luyện thuốc. Nhưng vì Mộ Dung Thiên chưa có chức nghiệp nên đành chịu vất vả một chút, tự mình đảm nhiệm mọi chuyện từ việc hái thuốc cho đến việc luyện thuốc.

Dược sư còn một loại thiên phú khác nữa là “cảm độ”, đó chỉ là khả năng khống chế nhiệt độ lửa khi luyện thuốc, miễn cảm thời điểm, nếu “cảm độ” cũng ổn thỏa thì Mộ Dung Thiên có thể an tâm vào thành làm

chức nghiệp huy chương rồi.

22. Hồi 21: Luyện Đan

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 21: Luyện Đan

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Hắn lấy ra từ trong người một hạt nhỏ màu trắng, đặt trên bàn tay, hai mắt nhắm lại, tinh thần lực nhanh chóng tụ tập dưới sự điều dẫn của ý niệm: “Hồi không gian tự do, hãy nghe lời triệu hoán của ta, khuếch trương mau!” Lần đầu tiên sử dụng “triệu hoán chú ngữ”, Mộ Dung Thiên cảm thấy rất lạ lẫm và cũng không được thuận miệng cho lắm. Tuy nhiên, hiệu dụng của chú ngữ thì không cần nghi ngờ gì nữa, sau khi Mộ Dung Thiên niệm xong thì hạt châu nhỏ bật lên một tiếng “ba” rồi sau đó liền hóa thành một khối “không gian dung khí” (hộp đựng) trong suốt hình lập phương, mỗi cạnh dài chừng nửa thước.

Hạt châu nhỏ màu trắng này chính là Trữ Vật Châu do đặc thù chức nghiệp Không Gian Thuật Sĩ chế tạo thành, có thể khiến những vật dụng cỡ lớn, khó mang theo bên mình thu nhỏ lại và đưa vào trong đó. Khi niệm chú Không Gian Triệu Hoán, Trữ Vật Châu sẽ khôi phục lại nguyên hình. Nghe nói Không Gian Thuật Sĩ đạt đến tông sư cấp bậc có thể chế tác Trữ Vật Châu chứa vừa một ngôi nhà nhỏ. Do ai ai cũng đều có thể sử dụng nên Trữ Vật Châu đã trở thành một vật thiết yếu trên Thần Phong đại lục, nhưng vấn đề là trọng lượng vật phẩm không thu nhỏ lại theo thể tích mà chỉ tăng thêm mật độ thôi.

Mộ Dung Thiên thò tay vào trong Trữ Vật Châu và lấy ra một vạc thuốc rộng năm thốn, cao bảy thốn. Ở đây nhiệt độ thấp hơn dưới chân núi rất nhiều, nên sau khi khô mồ hôi, hàn ý liền len lỏi vào tâm thức khiến cho Mộ Dung Thiên thoáng rùng mình, hắn vội lấy ra một chiếc áo lông thú ở trong Trữ Vật Châu khoác lên người. “Tư Ân quả là sáng suốt, nếu lão không nhắc mình mang thêm quần áo thì có phải là sẽ chết cóng rồi không?” Hắn thầm cảm ơn lão ấy.

Mộ Dung Thiên lần lượt cho tất cả dược vật vào trong vạc, đậy nắp lại, rồi khoanh chân ngồi xuống và dùng chú ngữ Kiến Lập Khế Ước để theo dõi tình hình bên trong vạc trong lúc luyện thuốc. Với loại chú ngữ này, những gì xảy ra bên trong lò luyện đều sẽ truyền vào đầu hắn, và đồng thời hắn cũng có thể khống chế độ lửa lớn nhỏ thông qua ý niệm của mình.

Đỉnh luyện thuốc lúc bán ra đã được Hỏa Hệ ma pháp sư dung nhập một lượng hỏa nguyên tố nhất định, không cần phải sử dụng những thứ lạc hậu như gỗ củi. Còn các loại dược vật yêu cầu thuộc các nguyên tố như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, v.v.. đều chứa trong đỉnh, khi Khế Ước được thành lập sẽ tùy theo ý niệm của dược sư khống chế. Ngoại trừ thảo dược ra, không cần thêm bất kỳ dược vật phụ trợ nào nữa.

Chú ngữ của mỗi loại nguyên tố được chia thành ba phần là công kích, phụ trợ và phòng ngự. Loại mà Mộ Dung Thiên đang sử dụng lúc này chính là một loại thuộc nhóm phụ trợ: “Hồi những hỏa hệ tinh linh đầy nhiệt tình, hãy tụ tập đến bên cạnh ta, hãy cho ta tạm thời mượn đỡ lực lượng của các người, và trở thành cánh tay đắc lực của ta!”

“Bồng!” Một âm thanh nhỏ vang lên, thì ra có một ngọn lửa từ dưới đáy vạc tỏa ra, sau đó giống như hòn đá ném xuống mặt hồ từ từ khuếch tán và bốc cháy hừng hực. Đây là lần đầu luyện đan, Mộ Dung Thiên không khỏi có chút khản trương, hắn cẩn thận khống chế độ lửa lớn nhỏ, đồng thời đề thăng tinh thần lực lên đến mức cao nhất, nên những tình huống diễn ra trong vạc từng ly từng tí đều được phản chiếu lại trong não hắn. Mộ Dung Thiên nhắm hai mắt lại, bởi vì người ở đây luyện dược không cần phải nhìn bằng mắt, mà quan trọng là dùng tâm để cảm ứng. Loại phương pháp phức tạp này không ngờ lại còn cao cấp hơn cả cách luyện dược đơn giản ở địa cầu rất nhiều lần.

Cái gọi là Vi Cầm độ kia là được biểu hiện ở trình độ nắm bắt và thao túng các nguyên tố thu được nhờ Khế Ước chú ngữ, kể cả việc điều khiển cho lửa trong lò lớn nhỏ thế nào, cùng với số lượng tỷ lệ các loại nguyên tố thủy mộc trong đan được được thêm vào lò luyện. Phải biết rằng luyện đan là một công việc đòi hỏi sự tính toán khéo léo cực cao, dù chỉ sai tí ti trong việc khống chế độ lửa hay tỷ lệ nguyên tố thì cũng sẽ nhận được một kết cuộc thất bại ngay.

Mặt khác, Vi Cầm độ còn hiển lộ ở khả năng cảm nhận được vật trong vạc luyện thuốc, người có Vi Cầm độ càng mạnh thì tình huống diễn ra trong vạc khi luyện đan càng phản ánh rõ ràng và chi tiết hơn ở trong đầu. Đối với được sư đạt đến cấp tông sư, cho dù có dùng hàng trăm loại thảo dược để chế luyện cùng một lúc thì độ lửa vào thời điểm dung hợp nguyên tố của từng loại cũng đều có thể nắm rõ như lòng bàn tay. Đó là đỉnh điểm của cảnh giới luyện đan.

Trong quá trình thử nghiệm công việc của được sư, Mộ Dung Thiên không thể không thừa nhận rằng quả thật người ta phải có năng lực bẩm sinh thì mới có thể đảm nhiệm các chức nghiệp. Loại Vi Cầm độ này không phải đơn thuần thông qua học tập là có thể có được. Lấy một ví dụ đơn giản như bảo người ta đi học khứ giác của chó thì vô luận có cố gắng đến đâu cũng là uống công vô ích.

Hồng, hoàng, lam, thanh, hoàng, bạch...màu sắc ngọn lửa không ngừng biến hóa lặp đi lặp lại nhiều lần, nhiệt độ chột cao chột thấp, cuối cùng thì “tách” một tiếng, ngọn lửa như nước triều nhanh chóng thối lui và rồi thì biến mất không còn tăm hơi, cùng lúc đó, Mộ Dung Thiên cũng chột mở mắt.

Hắn khấn trương mở nắp đỉnh ra, một mùi thơm ngát lập tức xông lên mũi khiến Mộ Dung Thiên mừng rỡ vô cùng. Hắn đã nghe Mạc Lý An nói qua, hương khí chính là điều chứng minh cho việc luyện đan thành công.

Cầm đỉnh dốc ngược lại, hơn mười viên được hoàn lẫn ra xoay tít trong lòng bàn tay. Tuy nhiên, điều khiển cho Mộ Dung Thiên phải đỡ khóc đỡ cười chính là hình dáng của chúng không theo quy tắc nào cả, đa phần đều méo mó, chỉ có một viên là tương đối thuận mắt. Thông thường, đan được càng tròn trịa, bề mặt càng sáng bóng thì chất lượng càng tốt. Vì thế, tuy đã thành công rồi, nhưng đáng tiếc là chất lượng có hơi kém, đã vậy mà lại còn có một viên bị vỡ vụn thành những mảnh nhỏ màu sắc xám tro, đó chính là sản phẩm bị thất bại.

Nói tóm lại, lần đầu tiên Mộ Dung Thiên luyện đan mà có được thành quả như vậy, thì hắn cũng tạm khá hài lòng. Hầu hết các được sư mới vào nghề đều phải thất bại vài lần sau đó thì mới có thể thành công chế luyện được một lô đan được. Mạc Lý An nói mình là thiên tài xem chừng quả thật không nhầm a! Mộ Dung Thiên cầm trong tay mấy viên Khôi Phục Hoàn bé nhỏ như phân chim, hắn dương dương đắc ý với cảm giác thành công, và hưng phấn đến nỗi gần như muốn khoa chân khoa tay, nhảy múa một hồi.

Mãi một lúc sau, Mộ Dung Thiên mới bỏ mấy viên Khôi Phục Hoàn vào trong Trữ Vật Châu. Nhìn lại thời gian, thì ra gần nửa giờ đã trôi qua, Mộ Dung Thiên hơi giật mình, hắn có cảm giác toàn bộ quá trình như chỉ mới có một hai phút mà thôi, không ngờ trong lúc tập trung tinh thần thì thời gian lại trôi qua nhanh như vậy.

“Hắc, mang về cho đám Lệ Toa xem thử.” Mộ Dung Thiên nghĩ đến việc mình rốt cuộc cũng có cơ hội khoe khoang, thì lập tức muốn trở về quán ngay. Nhưng khi hắn vừa đứng dậy, đột nhiên nhìn thấy ở trước mặt hắn cách khoảng mười thước có một thân cây cỏ nhỏ quán lên một thân cây lớn.

Khác hẳn với đại đa số những thực vật sinh trưởng mọc thẳng lên, thân cây cỏ nhỏ này lại quán quanh, giống như một loại dây leo. Tuy nhiên, nó so với dây leo lại ngắn hơn rất nhiều, chỉ dài hơn khoảng một thước, thân bé bằng ngón tay, có văn hoa màu đỏ lan rộng ra từ trung tâm trông giống như da rắn. Toàn thân nó sáng bóng không có một chiếc lá, ở trên ngọn chỉ có một quả nhỏ hình tam giác màu xanh treo lơ lửng. Nó bám trên thân cây lớn sinh động như thật, trông giống một con rắn nhỏ đang ngoảnh cổ nhe nanh.

Ngoại hình đặc dị khiến Mộ Dung Thiên vừa nhìn qua đã nhận ra – Xà Tiên quả. Rất nhiều người sẽ nhìn lầm nó là một loại dây leo, bởi vì nó đúng là thực vật thân cỏ, chỉ có điều khác biệt nhỏ là nó không có lá cây, chỉ có thể bám rễ vào thân cây gỗ, hút lấy dinh dưỡng trong đó để sinh tồn. Nó chính một loại thực vật ký sinh.

Mộ Dung Thiên nhận biết Xà Tiên quả không phải nhờ Được Vật Nhận Tri Độ mà Thần Phong đại lục

truyền cho hần, lại càng không phải do lão gia hỏa trên giảng đường chỉ dạy cho, mà là vì hần đã từng dùng Xà Tiên quả để luyện ra một loại thuốc đặc thù – một loại xuân dược cường mãnh có tên gọi là Tu Nữ Dã Phong Cuồng.

23. Hồi 22: Bão Tuyết

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả thân sinh

Hồi 22: Bão Tuyết

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Thảo dược tạo thành Tu Nữ Dã Phong Cuồng đều là các chủng loại cỏ quái, phần lớn các dược điểm đều không có hàng bán ra, Xà Tiên quả cũng là một trong số đó. Vì loại dược vị này mà Mộ Dung Thiên không thể không chạy đến vùng núi non xa xôi để tìm kiếm, và tất nhiên là hần hiểu quá rõ về nó.

Để xác nhận lại cho chính xác, Mộ Dung Thiên tiến đến chỗ cây leo kia ngửi thử, một mùi hương đặc biệt gai mũi xông lên khiến cho hần cơ hồ muốn hắt hơi một cái. Quả nhiên là Xà Tiên quả. Lần đầu tiên Mộ Dung Thiên nhìn thấy thực vật của địa cầu ở trên Thần Phong đại lục, quả có chút bất ngờ, hần đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quái – chế luyện Tu Nữ Dã Phong Cuồng.

Ý định này vừa nảy ra liền không thể thu lại, hần tự hỏi không biết phương pháp luyện đan ở trên Thần Phong đại lục có khiến cho chất thuốc của Tu Nữ Dã Phong Cuồng mãnh liệt hơn ở địa cầu không? Lúc này hần vừa học xong cách luyện đan nên tâm tình ngứa ngáy như hàng ngàn vạn con kiến bò qua bò lại, không thể kiềm chế được. “Tâm động” không bằng “động tâm”, vừa nghĩ đến đó Mộ Dung Thiên lập tức chuẩn bị đồ đạc để nấu thuốc.

Phối phương yêu cầu của Tu Nữ Dã Phong Cuồng tổng cộng có chín vị, ngoại trừ Xà Tiên quả ra thì còn có Chu Mai, Tích Hoa Đằng, Mạn Đế La, Hồ Tảo Thảo, Song Diệp Tu Lan, Nghênh Phong Bạch Linh, Dạ Bát Miên, Tuyết Liên. Về cơ bản đều là các dược vị mà tiệm thuốc ở thủ đô không có bán, vì thế Mộ Dung Thiên đành phải đặc biệt tìm riêng từng dược vị, cho nên đối với những thảo dược này hần nắm rõ như lòng bàn tay.

Mộ Dung Thiên cũng không dám cam đoan là tại Thần Phong đại lục sẽ có đủ các nguyên liệu còn lại của Tu Nữ Dã Phong Cuồng, bất quá vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy mãnh liệt nên hần vẫn giữ ý định tìm kiếm thử một phen. Dựa vào đặc tính sinh trưởng của chúng, Mộ Dung Thiên tìm kiếm xung quanh Kinh Lôi Sơn Mạch. Quả thật “chỉ cần là người có lòng thì công sức bỏ ra sẽ không bị uổng” (công phu bất phục hữu tâm nhân), rốt cuộc hần cũng tìm được bảy vị, có điều Tích Hoa Đằng và Nghênh Phong Bạch Linh so với trong ký ức thì có chút khác biệt, giống mà như không giống. Trước hết là lá cây có chút bất đồng, tiếp nữa là mùi vị cũng nồng đậm hơn so với mùi vị mà hần vốn biết, không rõ chúng có cùng chủng loại với dược vị ở địa cầu không, hay chỉ giống về hình dáng.

Mộ Dung Thiên cũng không muốn lo lắng nhiều như thế, cứ hái trước tính sau, dù sao cũng chỉ là thử nghiệm mà thôi, cho dù có thất bại đi nữa thì cũng chẳng có gì đáng lo cả. Trong quá trình tìm kiếm, hần còn vô tình kiếm thêm được vài loại thảo dược quen thuộc khác như Mã Nhĩ Lâm Đinh, Phượng Vĩ Quyết, Lạc Anh Tân Phân, Ích Mẩu Khuẩn...

Những thứ trên đều là những thiếu số thảo dược hiếm hoi mà hần học được từ lão gia hỏa dạy trên trường – bởi vì chúng đều có khả năng trở thành dược vị tạo ra độc dược!

“Dược” không phải là trò chơi để có thể tùy tiện đùa nghịch. Phối hợp loạn các vị thuốc tạo ra độc chất trong dược vật là việc vạn phần nghiêm trọng. Tỷ như Ích Mẩu Khuẩn thông thường là một loại thuốc bổ

cực phẩm, đặc biệt đối với phụ nữ có thai, nó khiến cho tiểu hài sinh ra có thể phát triển thuận lợi hơn, đối với người mẹ cũng có tác dụng bồi bổ. Nhưng nếu lấy Ích Mẫu Khuẩn và Mã Nhĩ Lâm Đình cùng vài loại thảo dược khác trộn lẫn theo tỷ lệ nhất định sẽ khiến chúng trở thành một loại kịch độc gọi là Đoạt Hồn, người uống phải nó gần như sẽ mất mạng ngay lập tức. Mộ Dung Thiên mặc dù lưỡi nhác nhưng cũng không dám coi chuyện liên quan đến mạng người là nhỏ nhặt, bởi vậy khi ở trường dạy về độc chất trong dược vật, hắn dành ngoan ngoãn nghiêm túc lắng nghe, thậm chí còn làm cái chuyện mà từ khi chào đời cho đến lúc trưởng thành vốn chưa từng làm – ghi chép.

Không ngờ Mộ Dung Thiên lại kiếm được đủ nguyên liệu để điều chế độc dược Đoạt Hồn trước, còn Tu Nữ Dã Phong Cuồng thì vẫn thiếu một vị: Tuyết Liên. Mộ Dung Thiên lúc này cảm thấy hơi khó xử, bởi vì Tuyết Liên vốn sinh trưởng ở vùng có tuyết. Lúc trước vì để kiếm Tuyết Liên mà hắn không quản ngại tàu hỏa suốt 2000 km, từ phía nam Thượng kinh vượt qua phân nửa chiều dài đất nước để đến Tuyết Sơn Trường Bạch Phong thì mới có thể hái được nó.

Ở Kinh Lôi Sơn Mạch chỉ có trên đỉnh núi mới có thể tồn tại tung tích của Tuyết Liên, nhưng ngoài Tuyết Liên ra thì đỉnh núi còn có Tuyết Phách Tinh. Tư Ân đã nhắc đi nhắc lại với hắn rằng không nên tiếp cận loại băng hệ ma thú nguy hiểm này!

Tính mạng rất đáng quý, đây là việc ngay cả một thằng ngu cũng biết, tất nhiên là Mộ Dung Thiên cũng không ngoại lệ. Bởi vậy nên khi vừa nghĩ đến mối nguy gặp phải Tuyết Phách Tinh thì hắn liền muốn bỏ cuộc. Thế nhưng lòng hiếu kỳ quả thật rất đáng sợ, một khi bạn đã sinh lòng hiếu kỳ mãnh liệt với một vật hay việc nào đó, thì bạn sẽ rất khó không chế hành vi của mình, theo lẽ thường, vào những lúc như vậy thì ngay cả tính mạng cũng không còn xem là trọng yếu nữa.

Trong nội tâm hắn giống như là có ác ma đang không ngừng dụ dỗ: Đi đi, không sao đâu, chỉ cần cẩn thận một chút là ổn thôi, chỉ cần nhìn thấy Tuyết Phách Tinh từ xa thì lập tức chuồn ngay đi, tất sẽ không có việc gì đâu...

Mộ Dung Thiên hiển nhiên là không thể chịu đựng được mối cám dỗ lớn như vậy, nên hắn lại tiếp tục bước về hướng đỉnh núi.

Nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống theo độ cao, sau khi lên đến 2000 thước, Mộ Dung Thiên dù có mặc áo da thú mà vẫn cảm thấy hơi lạnh. Trên mặt đất mọc đầy những khóm cỏ khô, căn bản có thể bảo trì sức sống cho những gốc Hàn Tùng và Bạch Sam chịu lạnh tốt. Bóng người càng lên cao càng ít hơn, dưới chân núi, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy bóng dáng vài người hái thuốc, lên đến đây chỉ thấy duy nhất một người đang lần tìm linh dược quý, và lại còn ăn mặc hết sức kín đáo, chật không còn kẽ hở. Thấy Mộ Dung Thiên chỉ mặc trên người vài lớp áo đột nhiên xuất hiện, vị lão huynh kia lại tưởng gặp quý. Tuy nhiên, ngoài Chiến Đấu Chức Nghiệp giả thì sẽ chẳng có ai đến Kinh Lôi Sơn Mạch giết quái vật để tu luyện, vì ngoài Tuyết Phách Tinh sinh sống ở trên đỉnh núi ra, nơi đây chẳng có loại ma thú nào khác, còn Tuyết Phách Tinh thì rất khó đối phó, cả dũng sĩ mạnh nhất Cách Lâm trấn cũng không phải là đối thủ, huống hồ chúng còn có địa lợi ở Tuyết Sơn làm ưu thế.

Mộ Dung Thiên bắt chắp khó khăn trèo lên đến độ cao 3000 thước, địa thế đột nhiên trở nên dốc đứng, phải đồng thời sử dụng cả tay và chân thì mới có thể thuận lợi trèo lên cao, khắp nơi xung quanh đều là những phiến nham thạch lởm chởm. Nhìn xuống dưới, Cách Lâm trấn đã trở thành một điểm nhỏ xíu, đích thực là một tiểu trấn nằm biệt lập ở nơi hẻo lánh, cơ hồ nhìn đến đâu cũng là rừng rậm bao quanh, trong phương viên vài trăm dặm xung quanh không còn tiểu trấn hay thành thị nào khác.

Hoa tuyết bắt đầu lác đác rơi, điều này chứng tỏ mục tiêu đã không còn quá xa, khí trời lạnh buốt như giữa mùa đông tháng chạp, nếu không có bộ quần áo da thú này, nói không chừng Mộ Dung Thiên đã bị đóng băng mà chết. Hắn cảm thấy hành vi hoang đường này của mình thật có chút bạc đãi bản thân, chừng như muốn lập tức quay đầu xuống núi, trở về tửu quán của Tư Ân, tắm bồn nước nóng sau đó lăn lên nệm ấm đánh một giấc no say. Chuyện đó thật dễ chịu biết mấy! Chỉ là.....khoan nói đến việc thành công sắp đến tay mà lại bỏ dở, chỉ nội việc khổ cực để lên đến đây thôi thì hắn cũng đã nếm đủ, nếu như buông xuôi lúc này thì rất thiệt thòi. Mộ Dung Thiên quyết không thể chấp nhận việc này được. Nghĩ đến đây, hắn vội ẩy lại tinh thần, rồi ép buộc bản thân tiếp tục công việc. Chỉ vài chục phút sau, hắn trầy trụa leo lên được một khối đá lớn dốc nghiêng gần 90 độ, khung cảnh trước mắt hắn liền được mở rộng bao la, quả thật là một cảnh sắc vô cùng hùng vĩ.

Trắng, mỗi hình ảnh lọt vào mắt hần đều mang một màu trắng, một thế giới băng tuyết trắng xóa. Băng tuyết dày đặc như vụn giấy đem dạt hội từ trên trời phủ xuống, bay lá tả. Trên mặt đất đầy tuyết thỉnh thoảng có thể thấy một vài khối đá màu xám nổi bật lên trên đỉnh núi. Nhưng không phải không có bất kỳ giống thực vật nào tồn tại, thỉnh thoảng có vài loại cỏ tuyết màu trắng giống như tượng băng hòa lẫn trong không gian trắng xóa, nếu không chú ý thì sẽ khó lòng nhận ra được. Còn một loại động vật nhỏ cỡ nắm tay cũng trắng như tuyết, chúng đang kêu chít chít rượt đuổi nhau trên mặt đất, và lưu lại những vết chân nhỏ như vết hoa mai mang đến cho địa phương này rất nhiều sinh khí. Chúng có tên gọi là “tuyết thử” (chuột tuyết), tính tình ôn thuận, không chủ động công kích loài người, và có thể bắt về để làm súng vật, nhưng đáng tiếc là chúng chỉ có thể sống được ở những nơi có tuyết.

Không ngờ trên đỉnh Kinh Lôi Sơn Mạch này lại là một thế giới hoàn toàn khác hẳn, so với những vách núi dựng đứng vừa rồi thì khác xa một vạn tám ngàn dặm. Đây là một vùng băng tuyết mênh mông bát ngát không có tận cùng, quả thật là một thắng cảnh tuyết đẹp, nhưng bây giờ không phải là lúc du ngoạn ngắm cảnh, gió lạnh thấu xương thổi ào ào như muốn đóng băng xương cốt người ta lại, Mộ Dung Thiên không dám dừng lại lâu, vì hần còn chưa muốn bị hóa thành tượng băng.

Nơi sinh trưởng của Tuyết Liên sẽ không nằm ở vĩa ngoài khu tuyết, bởi vậy Mộ Dung Thiên còn phải tiếp tục chịu khổ. Mặc dù Tư Ân có nói rằng Tuyết Phách Tinh vẫn thường sống ở trung tâm khu tuyết, còn nơi này chỉ là vùng ven thôi, nhưng trên đời này không có gì là tuyết đối, ngay cả việc hần bị hổ đen hút đến Thần Phong đại lục này cũng có thể phát sinh, vậy thì có gì mà không thể xảy ra chứ? Bởi vậy Mộ Dung Thiên vừa đặt chân đến đồng tuyết liền đề cao cảnh giác, hết sức cẩn thận, hần bước từng bước một để tránh trở thành hồn ma dưới hàm răng của Tuyết Phách Tinh. May mà loài quái thú đó có hình thể khổng lồ nên không thể ẩn kín hành tung, cũng không khó để phát hiện ra chúng.

Mộ Dung Thiên chậm rãi tiến lên trong nửa giờ, tuyết đọng trên mặt đất ngày càng dày, gần như bao phủ cả bàn chân, bước đi cũng có chút khó nhọc. Dọc đường, hần có phát hiện ra một vài loại thực vật kỳ lạ, nhưng tuyết vẫn không thấy bóng dáng Tuyết Liên đâu cả. Hần bắt đầu cảm thấy chán nản, dững khí và tinh thần ban đầu gần như giảm xuống tới mức thấp nhất. Hần tưởng như sắp phải buông xuôi thì đột nhiên trước mắt chợt lóe lên một phiến hồng quang mơ hồ lọt vào tầm mắt, Mộ Dung Thiên cao hứng bước mau về phía vật lạ màu hồng đó.

Khi vừa đến gần, chợt có một gốc cây chỉ cao đến đầu gối xuất hiện trong tầm mắt, những cánh hoa nhỏ tầng tầng lớp lớp xếp thành một đóa hoa lớn màu phấn hồng to bằng lòng bàn tay, màu sắc ấy nổi lên giữa vùng núi tuyết giống như hạc giữa bầy gà khiến cho bất cứ ai cũng không thể không chú ý đến sự tồn tại của nó.

Mộ Dung Thiên mừng rỡ tưởng hóa điên, cuối cùng cũng tìm được được vị cần thiết thứ chín để chế luyện Tu Nữ Dã Phong Cuồng – Tuyết Liên. Hần tức thì lao về phía trước và nhanh chóng đào gốc được thảo lên, miệng nói liên hồi:

- Hắc, bảo bối, rốt cuộc cũng tìm được người rồi.

Nhưng khi nghĩ đến việc vì nó mà mình phải chịu lạnh đến cóng người trong một thời gian lâu như vậy, thì hần lại thấy bất bình, trong lòng thầm mắng: “Mẹ mày, oách dữ ha, làm cho lão tử đường đường là thiên tài đại dược sư mà phải mạo hiểm tính mạng, đích thân lên đỉnh núi “thỉnh giá” mày đấy.”

Mộ Dung Thiên cẩn thận bỏ Tuyết Liên vào trong Trữ Vật Châu, và đang định quay về thì chợt nhận ra tốc độ tuyết rơi dường như có nhanh hơn, cuồng phong gào thét mãnh liệt. Hần ngẩng đầu lên lập tức phát hiện một “vật” nguy hiểm chết người. Cách đó vài trăm thước, từng tảng băng tuyết lớn bé ùn ùn đổ xuống, đông nghịt như châu châu, tuyết tụ trên mặt đất không ngừng ùn lên, trở thành một phần tử trong đó, giống như một loại yêu quái tà ác.

Bão tuyết!

24. Hồi 23: Tuyết Tinh

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả thân sinh

Hồi 23: Tuyết Tinh

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên la hoảng, rồi vội vàng quay người chạy trốn chết, uy lực của bão tuyết cường đại cỡ nào hắn biết rất rõ, đừng nói là người, cho dù xe nặng hàng chục tấn cũng có thể bị cuốn đi rất dễ dàng.

Thế nhưng, tốc độ của con người thì không thể nhanh như gió được. Con lốc tuyết chỉ trong nháy mắt đã cuốn tới, Mộ Dung Thiên lập tức bị bao trùm trong gió tuyết, cả việc la lên mà cũng không kịp.

oooOooo

Khi Mộ Dung Thiên tỉnh lại, tuyết đã ngừng rơi, hắn thấy trên bầu trời đầy sao, nghĩa là lúc này đã về đêm. Quá nửa thân mình bị chôn trong tuyết, máu cơ hồ đã đông cứng lại, nhưng may mà có số tuyết đó nên hắn mới có thể tránh được số mệnh bị bão tuyết cuốn ngã chết. Cách hắn chưa đầy một thước là một khối nham thạch đen thui, thật là nguy hiểm! Nếu con lốc cuốn mình lùi về một chút là đã tan xương nát thịt rồi. Năm nay đúng là đen đủi, đầu tiên là đụng hổ đen, kế đó lại đụng bão tuyết, ông trời thật muốn truân người, đã bắt ai thì người đó chỉ còn cách chịu trận mà không cách nào chống đỡ nổi.

Mộ Dung Thiên muốn trút giận, muốn chửi mắng vài câu nhưng miệng vừa mở ra thì đầu lưỡi liền gần như bị tê cứng lại, nên chỉ đành chửi thầm trong lòng. Hắn đang định đứng dậy, đột nhiên trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, khi vừa ngẩng đầu lên thì hắn suýt chút nữa là đã bị dọa đến chết khiếp. Dựa theo ánh sáng phản xạ trên mặt tuyết, Mộ Dung Thiên mơ hồ nhìn thấy một quái vật toàn thân phủ tuyết đứng cách đó chưa đầy mười thước, đầu như chiếc đèn lồng, thân cao hơn ba thước nhưng chân lại rất ngắn, ngắn hơn nhiều so với thân thể cao lớn của nó. Hai bàn chân to như bàn chân voi, đôi mắt nhỏ hình hạt đỗ giống hai bóng đèn nhỏ, tỏa ra lục quang mờ nhạt. Thân hình trĩu nặng với đôi mắt và chiếc đầu đèn lồng, nhìn càng thêm quỷ dị khiếp người. Nhưng điều càng làm rợn người hơn chính là thân phận của nó – Tuyết Phách Tinh. Hình dáng của con quái vật trước mắt đây so với Tuyết Phách Tinh mà Tư Ân miêu tả thật giống nhau như đúc.

Đôi mắt Tuyết Phách Tinh tuy nhìn khủng khiếp như vậy nhưng kỳ thực thị lực của nó rất thấp, hề là vật nằm ngoài mười thước thì nó không thể thấy rõ, chủ yếu chỉ dựa vào khứu giác để phán đoán vị trí của kẻ địch mà thôi. Mộ Dung Thiên cố nén sợ hãi, nấp vào sau phiến đá và cố gắng nín thở. Hắn nằm sấp xuống mặt tuyết, tuyết không dám nhúc nhích, vì giờ đây đã không còn chạy kịp nữa rồi. Trong phạm vi ba mươi thước trở lại đây đều nằm trong tầm công kích của Tuyết Phách Tinh, và nếu hắn cứ chạy loạn lên như thế, nói không chừng còn sẽ đụng với nhiều con hơn, đến lúc đó bị vây công thì đúng là chết không có chỗ chôn thân.

Có thể là nhờ phiến đá gồ lên che chắn giùm, lại thêm Mộ Dung Thiên hoàn toàn nín thở nên Tuyết Phách Tinh không phát hiện ra hắn. Quái thú thở ra từng luồng khí vụ trắng đục nồng đậm, rồi lảo đảo bước qua phía trước phiến đá. Mộ Dung Thiên có thể cảm thấy hàn khí lạnh buốt từ băng tuyết trên người nó tỏa ra, khiến hắn muốn rùng mình và co rút người lại, nhưng hắn không dám làm vậy, bởi vì biết đâu hành động đó sẽ đẩy hắn đến bên bờ tử vong thì sao? Con Tuyết Phách Tinh này di chuyển rất chậm, nó tiến lên từng bước như đang tản bộ, mà Mộ Dung Thiên thì đã nín thở hơn một phút, lúc này mặt đã đỏ bừng lên, rồi thì con quái thú mới chịu từ từ bước ra xa ngoài ba mươi thước. Cuối cùng thì Mộ Dung Thiên không nhịn được, há miệng thở hồng hộc như cá quay về với nước, hắn đâu muốn chết vì nín thở chứ. May là độ nhạy cảm về khứu giác của Tuyết Phách Tinh so với các giống khác cũng tương đối yếu kém nên chưa nhận ra sự tồn tại của hắn.

Mộ Dung Thiên đợi đến lúc Tuyết Phách Tinh đi thật xa thì mới dám đứng lên, phải sạch những mảnh tuyết đọng trên người, hắn lập tức nghĩ xem làm thế nào để rời khỏi đây. Có ai dám cam đoan tiếp theo sẽ không có thêm một, thậm chí là hai con Tuyết Phách Tinh xuất hiện nữa hay không?

Đưa mắt nhìn ra bốn phía, giữa đồng tuyết mênh mông chỉ có một điểm đen duy nhất là khối nham thạch nơi hần đang đứng. Mộ Dung Thiên thấy hơi choáng váng vì mất phương hướng, hần chẳng biết đường xuống núi là hướng nào, nhìn trái phải, trước sau, cuối cùng thấy cả đồng tuyết như xoay tròn. Trong địa vực rộng lớn cùng một màu trắng xóa này, khả năng nắm bắt phương hướng giảm đi rất nhiều, hướng chỉ lúc này còn là vào ban đêm. Dù rất muốn xuống núi ngay lập tức, nhưng Mộ Dung Thiên cũng đành đợi đến khi trời sáng rồi mới đi. Nghỉ qua đêm ở một nơi dày đặc quái vật tụ tập thế này, mới nghe qua thì rất điên rồ nhưng đó lại là quyết định sáng suốt nhất. Ban đêm thị lực của mình chẳng khác hơn Tuyết Phách Tinh bao nhiêu, nếu cứ bay loạn như một con ruồi ngu thì mình sẽ có rất nhiều khả năng là đụng phải đám quái vật đó. Nếu đi vào ban ngày, khi mà ánh sáng chiếu rọi khắp mọi nơi, chỉ ít còn có thể lợi dụng ưu thế của thị lực, có thể nhìn xa mà tìm đường trốn đi, và lại ban ngày cũng dễ xác định đường xuống núi hơn một chút.

Chỉ có điều chỗ này cũng chưa đủ an toàn, phải tìm nơi bí mật hơn một chút để ẩn nấu hành tung, người ta không thể lúc nào cũng gặp may, vừa rồi may mà nín thở để tránh được một kiếp nạn, nhưng không ai dám chắc lần tới lão thiên gia sẽ vẫn chiếu cố mình như vậy.

Mộ Dung Thiên lén lút mò mẫm đi trong đêm, một lúc sau, hần mừng rỡ khi phát hiện ra một nham động nho nhỏ trước mặt. Đây vốn là một khối đá liền lạc nhưng không biết vì sao một phần chính giữa bị vỡ vụn ra và tạo nên một động đá thiên nhiên. Cửa động hẹp vừa đủ cho một người ra vào, thậm chí còn phải cúi người thật thấp mới chui được vào trong, và nó có vẻ như còn kéo sâu vào trong. Mộ Dung Thiên không hề kinh sợ, mà trái lại còn lấy làm vui mừng, cửa động nhỏ như vậy cho dù bị Tuyết Phách Tinh phát hiện hành tung thì chúng cũng không thể vào được.

Mộ Dung Thiên lập tức huy động tay chân, quanh co khúc khuỷu trèo vào sâu đến bảy, tám thước, không ngờ bên trong động mở rộng dần, nhưng càng vào sâu thì lại càng tối đen hơn, tiếp tục trèo thêm vài thước thì chạm phải một vách đá, và nơi đây đã vào đến trong cùng rồi. Không gian ở đây hầu như đưa tay không thấy ngón, Mộ Dung Thiên lục lọi trong Trữ Vật Châu rồi lấy ra một chiếc ma pháp đăng hình cái ly nhỏ, hần khế đọc chú ngữ để cho nó tỏa sáng rồi mới nhìn rõ lòng động này. Động cao đến ba thước, rộng năm thước, có thể coi như là một nơi rất tốt để dung thân, điều càng khiến hần mừng hơn là ở bên trong rất sạch sẽ và ấm áp. Ở giữa nơi đồng bằng núi tuyết này, nơi đây chính là chốn thiên đường không cần nghi ngờ gì nữa rồi.

“Ôc” Âm thanh kháng nghị từ dạ dày vang lên nhắc nhở hần, nên lúc này mới cảm giác dạ dày trống rỗng, từ sau khi ăn xong bữa sáng đến giờ hần vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng, may là trong Trữ Vật Châu còn có một ổ bánh mì, đó là nhờ Mạc Lý An khuyên hần mang theo bởi vì diện tích Kinh Lôi Sơn Mạch không nhỏ, chỉ sợ đến trưa cũng không kịp trở về. Giờ đây Mộ Dung Thiên mới nhận ra Mạc Lý An quả là người lịch duyệt và giàu kinh nghiệm, nếu không nhờ có lão thì e rằng hần đã phải nhịn đói đến sáng mai rồi, lúc đó chẳng biết hần còn đủ khí lực để trèo xuống nữa hay không.

Nhai nuốt miếng bánh mì khô lạnh, Mộ Dung Thiên bắt giác nghĩ đến ly sữa thú sủng sánh nóng hổi, hần thở dài tự an ủi: có ăn đỡ đói là tốt rồi, bây giờ không có quyền đòi hỏi nhiều.

Đúng là người tính không bằng trời tính, dù cẩn thận thế nào thì hần cũng không ngờ là đột nhiên lại gặp bão tuyết rồi bị cuốn vào trung tâm khu tuyết. Mộ Dung Thiên bắt đầu hối hận vì suy nghĩ nông nổi, không để ý tới lời dặn dò của Mạc Lý An. Cơm no ấm cật, khi không lại muốn chế luyện cái thứ Tu Nữ Dã Phong Cuồng chết tiệt đó. Nhất thời xung động suýt nữa thì đã phải trả giá bằng cả tính mạng. Nhưng nếu giờ có hối cũng đã muộn, vô luận hần bực tức thế nào thì sự việc cũng đã xảy ra rồi. Hần học được một bài học đau đớn nhưng rất đáng giá: ở Thần Phong đại lục đây rầy ma thú này, dù làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ mới được làm, không thể để sự khích động tái diễn nữa. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là hần phải còn sống để rời khỏi đây, bởi vì “bài học” là vô dụng với người chết.

Sau khi miễn cưỡng ăn no, Mộ Dung Thiên nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay, nó cũng là đồ vật có giá trị kỷ niệm duy nhất mà hần mang theo được từ địa cầu.

Đổi lại thời gian ở Thần Phong đại lục, lúc này đã là nửa đêm, thời gian cơn bão tuyết đó thổi qua xem chừng không ngắn chút nào.

Ngồi dựa lưng vào tường, Mộ Dung Thiên rất muốn đánh một giấc cho đến sáng, nham động yên tĩnh lẽ ra

là nơi lý tưởng nhất để nghỉ ngơi, nhưng trái lại hần nhận ra mình không thể ngủ được. Trong động quá thực quá tĩnh mạch khiến người ta sinh ra một cảm giác khẩn trương, thà rằng nó có tiếng cóc kêu hay gà gáy gì đó thì có lẽ còn tốt hơn. Hoặc có thể là vì lo lắng ngày mai không thể xuống núi, nên Mộ Dung Thiên cứ hết nhắm mắt rồi lại mở mắt, trong lòng phiền muộn không thôi, cuối cùng đành trở mình đứng dậy.

Kỳ thật, ở trên đời này cái chết không phải là chuyện đáng sợ nhất, mà điều đáng sợ nhất chính là cô độc. Một người cô độc đến cực điểm cho đến khi không chịu nổi nữa thì có thể sẽ đi tự sát. Mộ Dung Thiên đang ném loại trải nghiệm khắc cốt ghi tâm này, nham động lãnh lẽo lại tĩnh lặng như thế, đừng nói là đồng bạn, ngay cả một con kiến nhỏ cũng không có. Mờ mịt, bất lực, buồn bực.....đủ mọi loại cảm giác tồi tệ nảy sinh trong lòng, từng chút từng chút thôn tính lòng kiên nhẫn của hần, thậm chí còn chiếm đoạt cả linh hồn hần.

Mộ Dung Thiên cảm thấy nếu mình không kiếm việc để làm, nói không chừng đến lúc hừng đông thì hần cũng phát điên lên. Nhớ tới Tu Nữ Dã Phong Cuồng, vì luyện thứ khốn kiếp này mà hần phải ném mùi khổ cực. Dù sao cũng đang lúc rảnh rỗi, ngủ thì không ngủ được, chi bằng thử nghiệm một lần xem thành hay bại, phải biết rằng, thứ đó hần đã đánh đổi bằng cả tính mạng mới có được a!

25. Hồi 24: Kịch Chiến

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 24: Kịch Chiến

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Khi người ta tập trung tinh thần đến cao độ, thì thời gian trôi qua cũng rất nhanh, đêm dài đằng đẵng cũng không còn quá khó chịu nữa. Mộ Dung Thiên vừa nghĩ đến đó, liền lấy ra những dược liệu cần thiết từ trong Trữ Vật Châu, bỏ toàn bộ Xà Tiên quả vào trong đỉnh. Nếu là ở địa cầu thì trước tiên phải phơi những món dược thảo này ở dưới ánh nắng cho thật khô, sau đó nghiền nhỏ thành bột, rồi mới phối trộn chúng theo một tỷ lệ nghiêm ngặt, đó là công tác chuẩn bị bắt buộc để chế luyện Tu Nữ Dã Phong Cuồng. Trước đây Mộ Dung Thiên phải mất đến hơn hai tháng trời mới chế luyện thành công được, nhưng còn bây giờ thì hần có thể dùng Vi Cảm độ để kiểm soát, không cần phiên toái như trước nữa. So với địa cầu thì thuật luyện đan đặc biệt tại Thần Phong đại lục quả là thuận tiện hơn rất nhiều.

Xà Tiên quả, Chu Mai, Tích Hoa Đằng, Mạn Đề La, Hồ Tao Thảo, Song Diệp Tu Lan sản lượng cũng ít ỏi không khác địa cầu bao nhiêu, Mộ Dung Thiên cơ hồ mất cả ngày trời mới tìm được một hai cây, có lẽ nhiều nhất cũng chỉ luyện ra được hai, ba viên Tu Nữ Dã Phong Cuồng. Chỉ có điều, chế luyện một lúc hai, ba viên đan dược, so với ban ngày chế luyện cả lô Chỉ Huyết đan thì cũng đã dễ dàng hơn, huống hồ Mộ Dung Thiên trước kia ở địa cầu đã từng thử nghiệm hàng trăm lần, nên luyện thứ này cũng quen tay hơn rất nhiều, hơn nữa, nay lại có Vi Cảm Độ tương trợ thì lại càng như hổ thêm cánh.

Nửa giờ sau, đại công cáo thành. Mộ Dung Thiên nhìn viên thuốc mới tạo thành, còn nguyên hơi nóng hầm hập, to bằng quả vải, tròn vo, bề mặt đan dược sáng bóng màu đỏ tươi. Mộ Dung Thiên hơi ngạc nhiên, hần vốn cho rằng phân lượng tối thiểu cũng phải luyện được hai viên, vả lại bề ngoài của viên thuốc mới quả có khác biệt so với thuốc luyện được ở địa cầu, màu sắc rất hấp dẫn, hình ảnh phản chiếu trong mắt tạo ra một cảm giác rối loạn khó hiểu, lại thêm hương thơm tỏa ra nồng nàn trong không khí, đó chính là hơi thở của dục vọng. Mộ Dung Thiên không biết có nên gọi nó là Tu Nữ Dã Phong Cuồng hay không, tuy nhiên, qua màu sắc đến mùi vị cầu dẫn dục tính con người thì đều có thể đoán chắc nó là xuân dược, thậm chí còn là một loại đỉnh cấp xuân dược nữa kia. Theo như cách nhận biết phổ biến nhất ở Thần Phong đại lục, đan dược càng có hình dáng và màu sắc nổi bật thì hiệu lực lại càng mạnh.

Song Mộ Dung Thiên không cảm thấy một chút vui sướng nào cả, thành công rồi thì sao? Chỉ là thuốc kích thích tình dục thôi, ở một nơi coi trọng sức mạnh như Thần Phong đại lục này thì chỉ có loại đan dược nào có thể tăng cường thực lực trong khoảnh khắc mới là cực phẩm. “Mẹ nó, vì viên Tu Nữ Dã Phong Cuồng này mà khiến lão tử bị khốn vào tử địa.” Mộ Dung Thiên nghĩ đến đó thì tức giận vô cùng, tay vung lên và dùng sức ném mạnh viên Tu Nữ Dã Phong Cuồng ra xa, nhưng nó bật vào vách đá và văng ngược trở về, vừa vụn vỡ tít dưới chân Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên thở dài, xem ra số mệnh đã an bài, hắn chỉ đành cầm nó lên bỏ vào trong Trữ Vật Châu. Lúc này hắn chợt nhớ ra là đã có đủ nguyên liệu để chế tạo Đoạt Hồn đan, nên liền quyết định đem ra chế luyện.

Lần này vẫn thành công, cũng là hàng cao cấp nhưng đan dược lại có màu đen và tỏa ra hương vị khiến người ta muồn nôn. Độc dược đúng là độc dược, chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng thấy nó không phải là thứ tốt lành gì.

Mộ Dung Thiên bỏ viên thuốc vào trong Trữ Vật Châu, liên tục hai lần luyện thuốc khiến hắn hao phí không ít tinh thần lực, hắn bắt đầu cảm thấy có chút mệt mỏi, và cơn buồn ngủ cũng kéo đến. Hắn tựa lưng lên tường rồi không bao lâu đã ngủ say.

oooOooo

“Hỏa nhận phá!”

Mộ Dung Thiên đang mơ thấy mình ở Địa cầu xem phim xxx thì bị âm thanh vang động đó đánh thức, hắn dụi mắt nhòm dậy, đang nổi giận định mở miệng chửi theo thói quen:

- Chó nhà ai nuôi mới sáng sớm mà đã sủa loạn lên thế?

Úy, hình như là tiếng người? Hóa ra có người trên đỉnh Kinh Lôi Sơn Mạch. Mộ Dung Thiên mừng rỡ đứng hẳn dậy.

Từng đợt âm thanh ầm ầm truyền vào trong động, bên ngoài tựa hồ như có người đánh nhau. Cho dù chết cũng phải nắm lấy cơ hội rời khỏi đây! Mộ Dung Thiên không ngại nguy hiểm rời khỏi cửa động, sau đó, hắn liền được chứng kiến trận đấu giữa người và ma thú lần đầu tiên trên Thần Phong đại lục.

Người đang chiến đấu là một hắc y nữ tử mặc trang phục đạo tặc, lưng quay về phía Mộ Dung Thiên, thân thể di động uyển chuyển nhẹ nhàng như bướm vờn hoa, như cá bơi trong nước. Hắn vừa nhìn sang địch nhân của nàng thì lập tức nín thở, đó là một con Tuyết Phách Tinh, nhưng không phải loại Tuyết Phách Tinh bình thường. Nó cao đến bốn thước, thân thể to lớn khiến người ta nhìn thấy là run sợ. Toàn thân nó bao phủ một lớp khí băng sương bằng bạc, như ẩn như hiện, hành động nhanh nhẹn hơn con Tuyết Phách Tinh tối qua mà Mộ Dung Thiên đụng phải rất nhiều, đã thế nó còn có thêm hai bộ băng trảo (móng vuốt bằng băng) sắc bén. Theo Mộ Dung Thiên biết, Tuyết Phách Tinh chỉ biết dùng miệng thi triển Động Khí Công Kích, còn nữ tử trước mắt thì lại có thể thi triển công kích vật lý.

Hắc y nữ tử vẫn thoăn thoắt như thường, nhưng dưới áp lực của con Tuyết Phách Tinh to lớn, trên người nàng vẫn dính vài vết thương, máu chảy thành dòng. Tuy thế, nàng cũng không phải đèn cạn dầu, chủ thủ trên tay mỗi lần công kích đều phát ra nhiều luồng hỏa quang khiến cho Tuyết Phách Tinh phải gào thảm liên hồi. Nếu chỉ là công kích thông thường thì với lớp băng giáp cứng rắn ở bên ngoài bảo vệ, Tuyết Phách Tinh sẽ bình thản không lo sợ gì, nhưng ẩn tàng ở bên trong đao khí là sức nóng của lửa, có thể dễ dàng nung chảy băng tuyết và ngấm vào bên trong cơ thể và gây thương tổn cho nó, đó chính là sự khác biệt.

Trước mắt có vẻ như thực lực đôi bên ngang nhau, chỉ cần một bên có chút lơ là, thì rất có thể kẻ đó sẽ phải ôm hận đương trường. Mộ Dung Thiên tận mắt chứng kiến trận chiến kinh tâm động phách này mà im thin thít, không dám thốt ra một lời, chỉ sợ bản thân sẽ bị liên lụy.

Thời gian dần trôi, thương thế hai bên đều không nhẹ, song hắc y nữ tử có lẽ vì mất máu quá nhiều mà không duy trì được thể lực, thân hình mềm mại đã có chút lão đảo sắp ngã xuống, nhất thời không đề phòng liền bị móng vuốt của Tuyết Phách Tinh hung hãn vồ xuống, cuối cùng không thể trụ được, rồi ngã sấp trên mặt đất.

Đôi mắt màu xanh biếc của Tuyết Phách Tinh lóe lên ánh hung quang, chân nhấc lên cao đập mạnh xuống nữ tử đang ngã dưới đất, nó không hề biết thương hương tiếc ngọc chút nào. Nếu trúng phải đòn này, nữ tử dù xinh đẹp như hoa như ngọc thì cũng sẽ trở thành một đồng thịt bằm nát bét.

Mắt thấy nữ tử nằm ngang trên đất khó tránh khỏi đòn này, Mộ Dung Thiên nhin không được vội hoảng hốt kêu lên:

- A!

Rồi lập tức bịt miệng lại. Hắn kinh sợ nghĩ quần trong đầu: “Tiêu đời, lần này tiêu tòng rồi, mục tiêu kế tiếp của nó chắc chắn là mình rồi. Quái vật lớn như vậy, cho dù chạy được vào trong động cũng vô dụng, chỉ sợ cả nham động cũng bị nó đập tan và trở thành phần mộ của mình luôn quá.”

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, nữ tử đột nhiên lướt ngang qua một bên, thân hình vẫn dán trên mặt đất cơ hồ như trượt ra ngoài hai thước, vất vả lắm mới tránh được một cước của Tuyết Phách Tinh, đồng thời, nàng cũng kinh ngạc nhìn về hướng Mộ Dung Thiên đang đứng, nàng thực sự không ngờ, trên đỉnh Kinh Lôi Sơn Mạch này mà còn có người khác tồn tại.

Đối mặt trực tiếp với nữ tử, Mộ Dung Thiên cũng giật bắn mình, bởi vì hắn và nữ tử đã từng gặp nhau một lần, nàng chính là nữ đạo tặc Lăng Đế Tư xinh đẹp như tranh vẽ.

Mộ Dung Thiên không biết rằng nhiệm vụ thực tập mà Học Viện giao cho Lăng Đế Tư chính là giết chết Tuyết Phách Tinh Vương, đồng thời còn phải mang nhãn châu của nó về làm bằng chứng. Tuyết Phách Tinh Vương thuộc loại ma thú hạ đẳng của cấp B. Nếu theo thực lực song phương mà nói, Lăng Đế Tư còn kém khá xa, khó lòng đối địch được với nó, nhưng nàng mang theo Hỏa Long nội đan – một trong những bảo vật của gia tộc, mà Liệt Hỏa Châu lại chính là khắc tinh của băng hệ nên nàng không hề e sợ. Vả lại tốc độ của đạo tặc cũng là một ưu thế lớn với loại ma thú hành động chậm chạp như Tuyết Phách Tinh. Nhưng nàng không ngờ Tuyết Phách Tinh Vương ngoại trừ băng hệ công kích ra thì còn biết cả công kích vật lý, mà điều càng chết người hơn là nó giảo hoạt vô cùng. Biết được Băng Đồng Công Kích không có tác dụng với Lăng Đế Tư, nó liền thi triển quỷ kế, dụ nàng đến khu vực nham thạch quây thành ba cạnh tam giác này, rồi lợi dụng địa thế chật hẹp ở đây để áp chế đi phần nhiều ưu thế tốc độ của đạo tặc, cho nên Lăng Đế Tư mới rơi vào thế hạ phong. Nếu nàng không sở hữu Hỏa Long Châu mà nó kiêng kỵ thì sớm đã thành vong hồn dưới móng vuốt của nó rồi.

Lăng Đế Tư lúc này đã thấy rõ mặt Mộ Dung Thiên, chính là gã nam nhân đáng ghét sáng hôm qua ăn uống nhồm nhoàm và phát ra những âm thanh khó nghe tại tửu điểm, lại còn dùng đầu lưỡi liếm thức ăn trên mép rồi nuốt vào bụng, tại sao hắn không thuộc về chức nghiệp chiến đấu mà lại lọt vào địa phương nguy hiểm này? Chẳng lẽ hắn là một chiến sĩ mà chỉ ăn mặc theo lối bình dân để che dấu thân phận mà thôi? Đường như không giống lắm, tuy nhiên, do tình thế khẩn cấp, hiện bây giờ thể lực của Lăng Đế Tư đã suy giảm vì bị mất khá nhiều máu, vì vậy nên nàng lên tiếng với giọng cầu khẩn:

- Bây, hãy mau giúp ta một tay!

Mặc dù rất muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, rồi sau đó để nàng lấy thân đền đáp, nhưng Mộ Dung Thiên biết rất rõ thực lực của mình, nếu giờ ra đó khiêu chiến với Tuyết Phách Tinh Vương thì chẳng khác gì con thiêu thân đâm đầu vào lửa, lấy trứng chọi đá. Hắn động tâm nghĩ: “Con quái vật đó mà thuận tay bóp một cái, xem chừng mình sẽ phải đồng dạng hô lên: “Lão tử mười tám năm sau lại sẽ làm một tay hảo hán.” (ý nói đầu thai xong, 18 năm sau sẽ trưởng thành) Rồi đi thẳng đến gặp Diêm Vương lão gia luôn – à phải, ở Thần Phong đại lục gọi là Tử Thần mới đúng.

Mỹ nữ đáng quý, kim tiền càng giá trị hơn, nhưng nếu đem so với tính mạng thì cả hai thứ kia đều không bỏ. Đây là nguyên tắc hành xử tối trọng yếu của Mộ Dung Thiên, mất đi cái tiểu mệnh của mình thì mỹ nữ và kim tiền đều không thể hưởng thụ được. Bởi vậy hắn chỉ đành lắp bắp nói:

- Ài, xin lỗi, ta không phải đối thủ của nó.

Dứt lời, cả thân hình của hắn liền chui tọt vào trong động.

Lăng Đế Tư đang lúc kiệt sức nhưng vẫn phải tránh né sự công kích điên cuồng của Tuyết Phách Tinh, lúc này nghe xong lời của hắn thì cơ hội tức đến muốn ngắt đi. Hừ, tiểu tử khốn kiếp này thật là hèn nhát,

nhưng nếu hần đã hèn thế thì sao lại còn chạy đến cái nơi nguy hiểm này?

26. Hồi 25: Thánh Dược

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 25: Thánh Dược

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Xem ra tên khốn này ngoài nhất gan ra thì còn là một kẻ ngu ngốc, cho nên hồi sáng mới có thể không đếm xỉa gì đến mỵ lực của mình. Lăng Đế Tư vừa nghĩ đến đó liền ngấm ngấm mừng rỡ, khôi phục vài phần tự tin sau đã kích trầm trọng ngày hôm qua. Nữ nhân chính là như vậy, coi trọng dung mạo của mình hơn bất kỳ thứ gì, cho dù là chuyện đe dọa đến tính mạng cũng không ngoại lệ.

Tuyệt Phách Tinh Vương công kích ngày càng mãnh liệt, hai móng vuốt vung ào ào, nó thông minh phi thường, biết rằng Lăng Đế Tư là nỗ lực hết đà, rốt cuộc cũng sẽ phải cạn sức mà gục xuống. Vả lại nó còn bức nằng đến chân vách đá, muốn chạy cũng không chạy được nữa.

Lăng Đế Tư dù luống cuống tay chân, tay che tay đỡ, trong lúc tán loạn vẫn cố nói với Mộ Dung Thiên:

- Hê, người có Khôi Phục dược ở đó không?

Tuy hỏi thì hỏi, nhưng nằng không đặt nhiều hy vọng vào câu trả lời, bởi vì Khôi Phục dược là vật tương đối đắt đỏ đối với những người không thuộc chiến đấu chức nghiệp, ngoài ra đêm trước ngày ma thú công thành, người ta cũng không có lý do gì lại mang tiền đi mua cái thứ dược hoàn không có ích lợi cho bản thân như vậy.

Nhưng câu trả lời của Mộ Dung Thiên lại khiến nằng ngạc nhiên mừng rỡ:

- Có, có, ta có!

Chưa xét đến khía cạnh thương hương tiếc ngọc, nếu Lăng Đế Tư có xảy ra chuyện gì thì Mộ Dung Thiên dám chắc cũng khó mà thoát được, vả lại hần còn muốn nhờ nằng đưa xuống núi nữa.

Lăng Đế Tư cả mừng vội nói:

- Mau đưa cho ta!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì liền khẩn trương niệm Không Gian chú ngữ để khởi động Trữ Vật Châu, nhưng do hần quá vội và quá bối rối nên niệm sai đến hai lần, mãi đến lần thứ ba thì mới thành công. Lăng Đế Tư thấy hần niệm một loại chú ngữ căn bản như thế mà cũng niệm sai, nên tức giận đến mức muốn bỏ qua con quái vật trước mắt mà cầm chủy thủ chạy đến đâm chết hần trước.

Bên trong Trữ Vật Châu có rất nhiều đồ vật, nào là thảo dược, đỉnh luyện thuốc, ma pháp đăng và một đồng dược hoàn, v.v.v....Quả đúng là “dục tốc bất đạt”, trong lúc rối loạn, Mộ Dung Thiên bối mãi mà không thấy vật cần tìm nên liền đổ hết ra ngoài.

Còn Lăng Đế Tư đang trong lúc thập phần nguy cấp, vừa vội vàng vừa tức giận nhìn động tác lè mè của Mộ Dung Thiên, đột nhiên mắt nằng sáng lên khi trông thấy trong đồng dược hoàn được đổ ra ngoài, đa phần đều là những loại dược hoàn hạ cấp cực kỳ khó coi, như Chỉ Huyết đan, nhưng còn có một viên đen thui và một viên màu hồng nổi hần lên như chim hạc giữa bầy gà.

Ánh mắt Lăng Đế Tư dừng lại trên viên đan dược màu lửa hồng, nằng vừa mừng vừa sợ nói:

- Thánh Linh đan?!

Đúng rồi, chính là Thánh Linh đan! Nó tỏa ra ánh sáng bạch sắc lấp lánh, thánh khiết như ánh sáng ma pháp do mục sư làm phép, chắc chắn không sai! Trừ Thánh Linh đan ra, nàng thật sự không nghĩ ra vật gì giống như thế nữa. Loại đan dược này ngoại trừ có thể khiến người đang sắp chết sống lại ngay lập tức, tình trạng cơ thể trong ngoài đều được khôi phục, đồng thời còn đạt đến thể trạng tốt nhất. Thậm chí, nó còn có thể đề cao biên độ linh lực, quả đúng là thánh dược trời ban, nhưng số lượng cực kỳ ít ỏi, nguyên liệu cần thiết đều là cực phẩm dược vật quý hiếm, các dược sư chế luyện được nó thì ít nhất cũng phải đạt đến trình độ thánh cấp thì mới được. Hai điều kiện để tạo nên Thánh Linh đan vốn dĩ cực kỳ hà khắc, mà cho dù có được dược sư thánh cấp chế luyện thì tỷ lệ thành công cũng thấp đến đáng thương, vì vậy nên đối với loại đan dược này thì chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Ngay cả ở Khải Âm gia tộc của nàng, chỉ có cha nàng phải vất vả lắm mới cầu được một viên mà thôi.

Lăng Đế Tư hơi choáng váng, không ngờ gã đề tiện này lại có thứ đan dược quý như vậy, nhưng tình thế trước mắt không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, nàng vội lướt nhanh đến bên cạnh Mộ Dung Thiên, và cầm lấy viên thuốc đó.

Mộ Dung Thiên thấy vậy vội vàng ngăn cản:

- Ấy, đó không phải Khôi Phục dược...

Lăng Đế Tư nhìn dáng vẻ lo lắng của Mộ Dung Thiên, nên càng thêm chắc chắn:

- Hi hi, không ngờ tên gia hỏa nguời lại muốn lừa một tiểu thư học rộng hiểu sâu như ta, đừng hòng!

Vừa dứt lời, nàng lập tức bỏ đan dược vào miệng và nuốt chửng, sau đó thì dương dương đắc ý nói:

- Yên tâm, không khác nhau mấy đâu!

Nàng nghĩ nam tử bỉ ổi này bị nuốt quả đắng mà không dám kêu, và chỉ đành để cho mình phục dụng cực phẩm thánh dược mà thôi, vì vậy mà trong lòng nàng hết sức khoan khoái, cơ hồ muốn cười phá lên.

Tuy nhiên, chỉ có điều mà nàng không biết đó là viên dược hoàn nàng vừa nuốt mất chính là viên Tu Nữ Dã Phong Cuồng. Từ đầu đến cuối Mộ Dung Thiên không thể ngăn cản mà chỉ có thể há hốc miệng đứng nhìn, qua một lúc thì hần mới chán nản tự nhủ:

- Xong rồi, lần này chúng ta chết chắc rồi!

Sau khi Lăng Đế Tư nuốt đan dược vào, liền cảm thấy lực lượng mạnh mẽ từ trong cơ thể cuộn cuộn trào lên, thương thể cũng nhanh chóng hồi phục, nàng vừa mừng vừa sợ, thầm nghĩ viên siêu cấp Phục Hồi đan này quả nhiên là tuyệt thế thần dược. Vừa vận lúc ấy Tuyết Phách Tinh Vương cũng vừa bức tới, Lăng Đế Tư lập tức phản chấn hướng chủ thủ về phía nó, đồng thời quát lên một tiếng yêu kiều:

- Hỏa nhận loạn vũ!

Theo tiếng quát của nàng là năm đạo phong nhận hỏa diễm màu lam nhạt thoát bắn ra, chúng tựa như có linh tính, lập tức chia ra lao đến các bộ phận yếu hiểm trên cơ thể Tuyết Phách Tinh Vương, thậm chí còn từ bên cạnh quay ngược về. Đây là một trong những tuyệt chiêu sở trường của Lăng Đế Tư, nhưng vì mỗi lần sử dụng nó thì sẽ bị hao phí rất nhiều linh lực, nếu như bản thân nàng còn bị hư nhược như vừa rồi thì thật không đủ sức để sử dụng chiêu đó.

Lăng Đế Tư nhìn màu sắc ngọn lửa liền không khỏi sửng sốt, màu sắc của lửa ở trên Thần Phong đại lục chia làm hồng, hoàng, lam, thanh, tử, bạch. Nhiệt độ và uy lực hỏa diễm tăng dần lên theo thứ tự, ngay cả khi nhờ đến Hỏa Long Châu hỗ trợ cũng không thể đạt đến giai đoạn của lam hỏa, vậy mà bây giờ lại đột phá ngoài ý muốn. Cho dù chỉ là giai đoạn sơ cấp của lam hỏa nhưng đã tiến bộ không ít, Thánh Linh đan quả nhiên thần kỳ a! Lăng Đế Tư không kìm lòng được mà kinh hãi than thầm.

Lam hỏa diễm nhiệt độ cao hơn hoàng hỏa diễm không chỉ một bậc, sóng nhiệt từ xa đã phả đến mặt, Tuyết Phách Tinh Vương nhìn thấy năm đạo lam hỏa khí nhận thì ánh mắt lộ rõ thần thái sợ hãi, nhưng thể xông lên của nó quá nhanh, thân hình nặng nề căn bản không thể né tránh nên bị lam hỏa kích thẳng vào người.

“Roẹt! Roẹt! Roẹt! Roẹt! Roẹt!”

Năm đạo hỏa nhận như dao chém chuỗi xuyên thẳng qua thân thể đã hết lực của Tuyết Phách Tinh Vương, nó phát ra một tiếng tru kinh thiên động địa, sau đó không cam lòng ngã xuống và thân thể bốc hơi như nước, hóa thành một đạo bạch khí đậm đặc bay về phía Lăng Đế Tư. Lăng Đế Tư không tránh không né, mặc cho nó lao đến, còn luồng bạch khí thì không hề gây bất kỳ thương tổn gì cho nàng, nó nhanh chóng dung nạp vào nội thể của nàng.

Linh lực là lực lượng tối cơ bản trên đại lực, tỷ như khí lực, ma lực, niệm lực, và chú lực đều có thể coi là một dạng hình thức biểu hiện của linh lực, đồng thời cũng để đánh giá sức mạnh của một người.

Muốn thu được linh lực, cũng có thể liệt kê vài phương thức tăng thêm sức mạnh. Thứ nhất là thông qua việc săn giết ma thú sẽ thu được một phần yêu khí trên cơ thể chúng. Giết ma thú cấp bậc càng cao thì lượng yêu khí càng được lớn. Luồng bạch khí lúc này mà Tuyết Phách Tinh hóa thành chính là yêu khí của nó. Nhưng dựa vào hấp thu yêu khí để tăng cường sức mạnh là biện pháp ngớ ngẩn, một lượng yêu khí khổng lồ chỉ có thể chuyển hóa thành một chút linh lực bé xíu, nhưng mặt có lợi chính là cơ hội thu được tinh hạch ma thú và được tăng thêm kinh nghiệm thực chiến cùng kỹ xảo chiến đấu.

Phương pháp thứ hai để đề thăng sức mạnh chính là khổ luyện, thông qua cường độ luyện tập cực lớn để đột phá cực hạn thân thể, đòi hỏi phải đổ rất nhiều mồ hôi, đồng thời cũng cần phải có nghị lực kiên cường.

Phương pháp thứ ba là tu luyện, là phương pháp cao cấp nhất, chỉ có vài cường giả mới có phương pháp tu luyện đặc biệt của mình, thông qua việc tu luyện mà trực tiếp tiến hành cải tạo thân thể, từ đó mà nâng cao linh lực. Phương pháp này hơi giống với cách luyện khí của những người luyện khí công ở Địa cầu.

Mộ Dung Thiên nhìn mọi chuyện phát sinh trong chớp mắt, trong lòng tràn đầy nghi vấn. Vì sao sau khi Lăng Đế Tư nuốt Tu Nữ Dã Phong Cuồng rồi thì lại giống như được thần thánh phò trợ, một đòn đã hạ gục ma thú? Chẳng lẽ viên thuốc đó không phải Tu Nữ Dã Phong Cuồng?

27. Hồi 26: Dụ Hoặc

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 26: Dụ Hoặc

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Xem ra chỉ có việc đó mới có thể giải thích được tình huống vừa rồi. Tuy nhiên, nói sao cũng được, cái mạng nhỏ của mình cuối cùng cũng giữ lại được rồi, điều này mới là quan trọng nhất.

Mộ Dung Thiên nói:

- Nữ.....nữ hiệp, có thể đưa ta xuống núi được chăng? Ta không biết đường đi.

Lăng Đế Tư vốn vẫn còn chưa hết kinh hồn nên há miệng thở dốc, trống ngực đập mạnh và không ngừng phập phồng lên xún. Khi nàng vừa nghe xong lời đó thì trợn trừng hai mắt, hỏi:

- Nữ hiệp? Nữ hiệp cái gì chứ, thật là khó nghe quá đi, người gọi ta là Lăng Đế Tư tiểu thư được rồi.

Nàng vốn không thích người ta gọi mình bằng tên hay qua chức nghiệp của mình, mà nàng chỉ thích được người ta gọi là “tiểu thư”. Lý do rất đơn giản: bởi vì nó dễ nghe.

Không thể phủ nhận rằng cho dù trong lúc Lăng Đế Tư trợn trừng mắt thì nàng vẫn rất xinh đẹp, vẫn toát ra một phong vận lã lướt, đặc biệt nhất là đôi nhũ hoa phập phồng lên xuống. Trong lúc nàng thở dốc thì chúng lại càng cao ngút ngàn, thật làm mê chết người. Mộ Dung Thiên đưa mắt nhìn chăm chăm vào đôi nhũ hoa mê ly ấy, một lúc lâu sau mới nói:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, có thể dẫn ta xuống núi chăng?

Mộ Dung Thiên cảm thấy cách xưng hô như thế có phần không mấy thích hợp, bởi vì hai chữ “tiểu thư” ấy khi ở tại Địa cầu thì ngoài các nhân viên phục vụ ra, hầu như đa số cũng chỉ được dùng cho những nữ nhân ra đời kiếm ăn, còn những nữ nhân xinh đẹp thì đều được gọi là mỹ nữ hoặc tinh nữ. Tuy nhiên, nếu như Lăng Đế Tư đã thích cách gọi dân dã đó thì hẳn cũng chỉ đành chiều theo mà thôi.

Chuyến này Lăng Đế Tư có thu hoạch không ít, ngoài việc thoát hiểm thì lại còn hoàn thành được nhiệm vụ nữa, lúc này sau khi nuốt Thánh Linh đan, nàng đã đột phá được giai đoạn lam hỏa điểm nên trong lòng rất cao hứng, dù cho cái việc đưa tên gia hỏa này xuống núi có phiền phức đến đâu thì cũng không thành vấn đề, cả con Tuyết Phách Tinh kia cũng không phải là đối thủ của nàng thì còn xá gì một cái chuyện còn con như thế chứ. Vì vậy nên nàng trả lời rất hào phóng:

- Được rồi, nghĩ tình lúc này người đã giúp ta được chút ít, nên ta sẽ giúp lại người một lần.

Kỳ thật thì đâu phải Mộ Dung Thiên chỉ giúp nàng chút ít, nếu không có hoàn đan được kia thì có lẽ nàng đã lọt vào tình cảnh cử tử nhất sinh rồi.

Mộ Dung Thiên gật gù đầu đáp lia lịa:

- Đa tạ, đa tạ.....!

Lăng Đế Tư tìm lấy đôi nhân châu bằng lục ngọc có màu trong suốt ở tại nơi Tuyết Phách Tinh vừa chết, vì đây cũng chính là chứng vật cho nhiệm vụ lần này. Thông thường, quái vật là do yêu khí hóa thành nên sau khi chúng chết, tất nhiên sẽ biến trở lại là một luồng yêu khí, và nhân loại chỉ cần thông qua việc săn giết chúng thì sẽ thu hoạch được những luồng yêu khí kia. Có một số loại quái vật sau khi chết thì một phần yêu khí sẽ hóa tán vào một bộ phận nào đó trên cơ thể của chúng, tỷ như Tuyết Phách Tinh này sau khi chết đi thì đôi người của nó sẽ biến thành lục ngọc.

Lăng Đế Tư cầm đôi lục ngọc trong tay mà cảm thấy rất đặc ý, nàng thầm nghĩ lần này trở về sẽ giao nó ra ngay trước mặt Chu Lệ Á, tránh cho bà ta cứ luôn cho rằng mình không thể hoàn thành loại nhiệm vụ cấp B này. Nàng vừa nghĩ, vừa tiện tay ném đôi lục ngọc vào Không Gian Giới Chỉ [1], loại giới chỉ này cũng tương tự như Trữ Vật Châu vậy, nó cũng là một loại ma pháp khí [2] được dùng để chứa đồ. Tuy nhiên, so với Trữ Vật Châu thì nó còn cao cấp hơn rất nhiều, trước tiên là dung lượng của nó lớn hơn, kể đến là điểm trọng yếu hơn, đó là nó có thể làm giảm bớt trọng lượng cho người sử dụng, đặc biệt là đối với các nữ tử có thể lực yếu đuối thì nó giúp ích rất nhiều. Thế nhưng, số lượng Không Gian Giới Chỉ có trên đại lục có thể đếm được trên đầu ngón tay, bởi vì cái loại vật liệu dùng để chế tác ra nó lại cực kỳ ít ỏi - từ ngọc (ngọc nam châm) - nó là một loại ngọc có từ tính rất cao, ngoài ra, nó lại có một đặc tính khác nữa, đó là phương hướng của từ lực (sức hút) và trọng lực của nó hoàn toàn trái ngược nhau, do đó mà nó có thể làm giảm thiểu trọng lực ở một mức độ nhất định nào đó. Những người sở hữu được Không Gian Giới Chỉ thì có hơn phân nửa là các người quý tộc trong hoàng thất, hoặc là một số ít thành viên ở trong các đại gia tộc, còn những người dân thường thì đừng mơ có được nó.

Lăng Đế Tư di chuyển sự chú ý của mình trở lại với Mộ Dung Thiên, rồi nói:

- Phải rồi, người làm thế nào mà leo lên được đỉnh núi của Kinh Lôi sơn mạch?

Nàng cảm thấy rất kỳ quái, không hiểu tại sao một kẻ bình dân không có năng lực chiến đấu như hẳn lại xuất hiện tại một địa phương đầy nguy hiểm thế này.

Nghe hỏi vậy thì khuôn mặt của Hồng Dịch chợt nóng rần rần, không lẽ hẳn phải nói huych toẹt ra là vì hẳn muốn chế luyện xuân dược nên mới trèo lên đỉnh núi thế này, nhưng làm vậy thì thật là mất mặt nam nhi quá, vì vậy mà hẳn chỉ đành bịa đại:

- Ta đến lưng chừng núi thưởng ngoạn, không ngờ gặp phải bão tuyết, rồi không may bị nó cuốn đến đây.

Lăng Đế Tư cũng là người từ vùng khác đến đây, đối với dãy Kinh Lôi sơn mạch này cũng không mấy quen thuộc, ở tại lưng chừng núi thật sự có bão tuyết xuất hiện hay không thì nàng không thể biết được, huống chi nàng cũng chẳng muốn truy cứu làm gì, chỉ uể oải nói:

- Thôi được rồi, hãy mau theo ta. Ta cam đoan là người sẽ được xuống núi an toàn.

Nàng vốn không muốn nhắc đến hoàn Thánh Linh đan kia ở đâu ra vì sợ bị hấn đòi nợ, vì dù sao thì nó cũng là một loại cực phẩm đan được trị giá liên thành.

Mộ Dung Thiên đột nhiên chỉ về phía sau lưng nàng, kinh hãi la lớn:

- A, không hay rồi, lại có thêm một con đến kìa.

Lăng Đế Tư quay đầu lại nhìn, nàng bắt gặp ngay một con Tuyết Phách Tinh khác đang tiến đến gần, nhưng con này chỉ là một loại tầm thường chứ không giống như con Tuyết Phách Tinh Vương lúc nãy. Với sự hỗ trợ của Hỏa Long Châu, nàng thừa sức trị được con này, vì thế nên nói với giọng xem thường:

- Yên tâm đi, không sao đâu. Hãy coi ta thu thập nó đây.

Nàng đang muốn hiển lộ oai phong ở trước mặt Mộ Dung Thiên nên muốn nhanh chóng giết chết con Tuyết Phách Tinh kia, khiến cho tên gia hỏa ban sáng đã xem thường mình phải nể sợ một phen. Nhưng bỗng nhiên tấm thân mềm mại của nàng chợt run lên, áp úng nói:

- A....ta, ta chóng mặt quá...

“Bạch!” một tiếng, thân nàng ngã nhoài xuống tuyết. Mộ Dung Thiên khẩn trương chạy đến đỡ lấy nàng rồi lay mạnh và hỏi:

- Ê, người sao vậy? Mau tỉnh lại đi!

Thế nhưng Lăng Đế Tư không hề có phản ứng gì. Sau khi Mộ Dung Thiên thăm dò kinh mạch của nàng thì thấy vẫn còn hơi thở, thì ra nàng chỉ bị hôn mê thôi. Mất thấy con Tuyết Phách Tinh càng lúc càng tiến đến gần, Mộ Dung Thiên vội vàng chui trở vào hang động cũ, nhưng khi vừa chui được nửa người thì bỗng sức nhớ ra là còn có Lăng Đế Tư vẫn đang nằm trên tuyết. Hấn khê thở dài một hơi, ài, thấy chết mà không cứu thì hấn quả là làm không nổi, mà tính mạng của mỹ nữ lại rất quý giá nữa. Nghĩ vậy rồi, hấn liền bò trở ra ôm lấy thân thể mềm mại của nàng và lại chui vào hang động một cách khó nhọc. Nếu là lúc bình thường, với thân hình gợi cảm và phong mấn như nàng thì hấn sẽ làm cho hấn phải điên đảo thần hồn, tuy nhiên, vào lúc này thì hấn chỉ ước sao cơ thể của nàng càng lùn càng ốm thì lại càng tốt, bởi vì hấn cảm thấy thân hình của nàng rất nặng, mà Tuyết Phách Tinh thì lại đang đuổi gần tới nơi rồi.

Khi tiến đến chỗ rẽ của cái động khẩu rộng độ bốn thước, Mộ Dung Thiên những tưởng là đã thành công thoát ly được hiểm cảnh, nhưng con Tuyết Phách Tinh kia tuy không vào trong được nhưng nó vẫn ngoác miệng thật lớn rồi phun ra một trái băng cầu, kích thẳng ngay vào vách động và bị vỡ tan, khiến cho trong động tràn ngập toàn khí lạnh, hàn ý vô thanh vô thức xâm nhập vào tận xương tủy và nhanh chóng lan nhanh đến hai tay hai chân của Mộ Dung Thiên. Ngay cả Lăng Đế Tư mà hấn đang ôm trong lòng cũng không giữ nổi, phải buông rơi mỹ nhân xuống đất.

Con Tuyết Phách Tinh này hiển nhiên là rất dằn dợn và vụng về, vì nó không nhìn thấy bóng dáng của Mộ Dung Thiên nên tưởng rằng địch nhân đã đào tẩu, vì thế nên nó cũng quay người bỏ đi. Tuy vậy, tình thế của Mộ Dung Thiên cũng không lạc quan chút nào, khí lạnh trên người hấn càng lúc càng nặng, hai vành môi đã chuyển sang màu tím bầm, đôi hàm răng liên tục va vào nhau. Hấn cảm nhận được rất rõ ràng, khí lạnh từ ngoài cứ xâm nhập vào trong từng chút từng chút một, trước tiên là qua làn da, huyết mạch, và xương cốt. Ở dưới đôi bàn chân của hấn chợt có một lớp khí vụ trắng bạc toát ra bao phủ lấy chúng, rồi không ngừng lan nhanh đến các địa phương khác.

Thân thể hấn càng lúc càng bị đông cứng, nhìn lớp khí vụ trắng bạc đang như một loại ôn dịch lan tràn và ăn dần lên trên cơ thể mình, Mộ Dung Thiên biết được nếu để cho lớp khí vụ đó nuốt trọn lấy mình thì coi như đời mình cũng xong. Mặc Lý An nói quả không sai, thể chất của mình thật là tồi tệ, chỉ một chút khí lạnh cồn con mà cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của mình nữa. Con bà nó, lần này đúng là bị hủy ở trong tay nữ nhân rồi, người ta bảo hồng nhan họa thủy, đúng là **** có sai.

- O...

Nhân vật “họa thủy” đang nằm trên đất đột nhiên cử động, từ đôi môi đỏ mọng vừa thoát ra một tiếng rên khê cực kỳ quyến rũ. Tuy vậy, lúc này thì Mộ Dung Thiên lại không thể nhúc nhích được chút nào, chứ đừng nói gì đến nảy sinh lòng dâm dục. Hấn muốn há miệng cầu cứu với Lăng Đế Tư, song miệng và đầu lưỡi đều đã hoàn toàn mất đi tri giác, không phát ra được chút âm thanh nào.

- Nóng quá!

Lăng Đế Tư mở to mắt và kêu lên một tiếng. Lúc này sắc mặt của nàng đỏ rực, tựa như đang bị liệt hỏa thiêu đốt vậy, thậm chí chiếc cổ xinh xinh cũng lộ ra màu đỏ thắm của loài hoa hồng. Đôi tay nhỏ nhắn của nàng không ngừng vuốt lấy vuốt để nơi cổ và ngực của mình, cứ y như là có vật gì ở bên trong nàng đang muốn xé toang lồng ngực để xông ra ngoài bất cứ lúc nào.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cảm thấy kỳ quái, nàng bị sao thế, không phải là vì luyện công mà bị tẩu hỏa nhập ma đó chứ?

Trong lúc đôi tay đang quơ loạn, bàn tay của Lăng Đế Tư bất chợt đụng phải Mộ Dung Thiên đang ở bên cạnh, nàng cảm lấy cái lạnh thấu xương ở trên người hắn, cái lạnh đó khiến cho Mộ Dung Thiên tưởng như bản thân đang rơi vào địa ngục băng giá, thế nhưng vào lúc này, cái lạnh ấy đối với nàng thì lại như nước cam lộ, cảm giác của nàng thật chẳng khác nào nắng hạn gặp được mưa, khiến cho nàng cảm thấy rất thoải mái. Vì muốn cho toàn thân được hưởng cái cảm giác tuyệt vời ấy, Lăng Đế Tư liền đứng lên, rồi dùng hai chân và hai tay quấn chặt lấy thân thể của hắn.

Mộ Dung Thiên ngây ngốc nhìn thân thể của Lăng Đế Tư đang như con rắn vặn vẹo cọ sát lên thân thể của mình, hắn đột nhiên cảm thấy vui mừng tột độ, đó không phải là vì có mỹ nữ tự dưng nhảy vào lòng và ôm ấp mình, mà bởi vì sau khi được Lăng Đế Tư ôm lấy, hắn đã cảm thấy từng luồng từng luồng khí ấm truyền vào cơ thể, vì vậy mà khí lạnh trên người hắn cũng lập tức được trấn áp ngay. Giờ đây, theo sự vặn vẹo càng lúc càng kịch liệt của Lăng Đế Tư, tư thế của nàng cũng càng lúc càng phóng đảng hơn, mà luồng khí ấm cũng không ngừng truyền sang và khiến cho khí lạnh trên người của hắn cũng từ từ bị đẩy lui dần. Đầu tiên là hắn có thể nhúc nhích được đầu ngón tay út, tiếp đó là ngón trỏ, rồi đến ngón giữa, bàn tay, bàn chân, rồi cả cái chân.....

Đang trong lúc Mộ Dung Thiên tự khôi phục lại hành động của mình thì tư thế biểu diễn của Lăng Đế Tư lại càng khó coi và dâm dật hơn, cả người nàng đều đeo cứng trên mình hắn. Mộ Dung Thiên bối rối đẩy nàng ra xa và nói:

- Người.....người làm gì thế?

Được tuyệt thế mỹ nữ hiến thân vốn là một chuyện mà bất kỳ nam nhân nào cũng mơ ước mà không được, nhưng Mộ Dung Thiên lại phát hiện bản thân mình đang muốn chống cự lại thân thể ấm nóng hết sức hấp dẫn này. Đối với một tên sắc lang như hắn, đây là một việc không thể lý giải được, hay là bản tính của mình vốn không hề hạ lưu vô sỉ như đã tưởng tượng? Mộ Dung Thiên vừa nghĩ đến đó thì cảm thấy có chút sợ hãi và không dám chấp nhận sự thật đó, bởi vì hắn vẫn luôn một mực cho rằng bản thân mang một thân phận sắc lang thì đó mới chính là điều quang vinh.

Hết hồi 26

=====

Chú thích:

[1] Không Gian Giới Chỉ: một loại nhẫn đeo ở ngón tay có chức năng tương tự như túi càn khôn vậy, có thể chứa được rất nhiều đồ đạc trong đó. Loại nhẫn này xuất hiện rất nhiều ở trong các thể loại truyện như Dị Giới, Trọng Sinh, Xuyên Việt, hay Ma Pháp, Huyền Huyền.

[2] ma pháp khí: đồ vật ma pháp.

28. Hồi 27: Linh Nữ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 27: Linh Nữ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Sau khi mất đi chỗ dựa bằng giá kia, Lăng Đế Tư không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ đầy thống khổ và khó chịu, kể đến thì nàng lại từ dưới đất bò dậy và cuống quýt cuốn chặt lấy hắn, đôi mắt của nàng mơ màng đầy vẻ mê ly, còn đôi môi anh đào thì kề sát đến hôn lấy hôn để lên môi hắn, và đôi tay nhỏ nhắn thì một trên một dưới không ngừng chà sát lên khắp châu thân của hắn. Bộ y phục đạo tặc bó sát người nàng đã sớm bị bung ra hết, đôi gò bồng đảo căng tròn đầy vẻ quyến rũ khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Qua sự phản ứng của Lăng Đế Tư, rốt cuộc thì Mộ Dung Thiên cũng hiểu được tất cả mọi việc này đều là do được vật tác động mà ra, thì ra viên hoàn được màu đỏ kia đúng là “Tu Nữ Dã Phong Cuồng”, nhưng chỉ không hiểu vì sao nó lại khôi phục hiệu dụng của mình như thế.

Thế là một ma nữ, người có thể khiến cho bất cứ một nam nhân bình thường nào cũng có thể trở nên sa ngã tồi bại, liền bắt đầu có những hành động thoát y đầy dâm mỹ ở ngay trước mặt hắn. Hành động này quả là cực kỳ hấp dẫn, thật không gì có thể sánh được, nó chỉ khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, máu mũi như muốn phun ra ngoài. Hắn lắp bắp nói:

- Uy, đừng làm vậy, chúng ta vốn dĩ không hề có lấy một chút cảm tình nào.....

Thần trí của Mộ Dung Thiên bắt đầu có chút mê muội, lời này tất nhiên là vô tình thoát ra từ miệng hắn, chỉ là cái trang mạng H chứa đầy hình ảnh khiêu dâm kia vẫn luôn ám ảnh hắn, vẫn cung cấp những thức ăn tinh thần cho giới sắc lang, nên hắn cả ngày chỉ nghĩ tới việc kiếm nữ nhân có chút tư sắc đến để giải quyết cho tên xử nam khốn khổ là hắn. Đáng lý ra, dưới tình huống này thì hắn nên mặc kệ ba bảy hai mươi một, mà phải xông vào như lang như sói mà áp ngã nữ nhân ấy xuống mặt đất rồi mới phải. Thế nhưng giờ đây, kẻ đang xông tới như hổ lang kia lại chính là Lăng Đế Tư, mà kẻ bị vồ phải lại chính là hắn. Điều này khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy mình thật là thất bại, ở tại cái thời khắc này, hắn chẳng cảm thấy mình là một tên sắc lang chút nào cả, thậm chí so với quân tử thì còn có phần đạo mạo hơn, và so với thánh nhân thì lại còn thánh thiện hơn rất nhiều. Với tình cảnh trước mắt đây, dù cho có là quân tử hay thánh nhân gì gì đi nữa thì cũng sớm đã không chịu đựng nổi nữa rồi.

Từ miệng Lăng Đế Tư liên tục thoát ra một loạt chú ngữ, trong khi đó, toàn thân nàng cũng phát ra một luồng hồng quang mờ nhạt, tuy thanh âm của nàng vang lên trong lúc thần trí mơ hồ khiến người ngoài nghe không rõ ràng lắm, nhưng Mộ Dung Thiên cũng loáng thoáng nhận ra nội dung của nó. Chỉ với cái tên của loại chú ngữ đó thôi cũng đủ khiến cho hắn phải kinh sợ toát mồ hôi hột - Linh Lực Phụng Hiến.

Trên Thần Phong đại lục có một loại nữ nhân được sở hữu một loại thể chất kỳ lạ phi thường, gọi là “linh thể”. Trong lần đầu giao hợp với nam nhân, linh lực từ trên thân của những nữ tử này sẽ được chuyển dời lên thân thể của nam nhân ấy. Những nữ tử có sở hữu “linh thể” được gọi là “linh nữ”. Thông thường, chỉ có tại giới hoàng thất quý tộc hay danh gia vọng tộc thì mới có thể sản sinh ra loại “linh nữ” này. Sau khi chào đời, các vị thuật sư sẽ được mời tới để thi triển phong ấn trên người các nàng, thủ thuật này được gọi là “Linh thể cấm cố.” Trong quá trình “linh nữ” đã bị phong ấn trưởng thành, bao nhiêu linh lực của họ bị tồn trữ bên trong thân thể cũng theo đó mà lớn dần lên, cho đến khi họ chính miệng đọc ra loại chú ngữ hóa giải phong ấn, tức chú ngữ “Linh lực phụng hiến” và phát sinh quan hệ lần đầu tiên với một nam tử, như vậy thì bao nhiêu linh lực của họ sẽ chuyển hết sang người nam nhân nọ. Tuy nhiên, toàn bộ quá trình chỉ có một điều kiện duy nhất, đó là nhất định phải do linh nữ hoàn toàn tự nguyện đọc ra chú ngữ “Linh lực phụng hiến”, nếu do bị cưỡng bức giao hợp thì linh lực được dời chuyển sẽ không thể phát sinh diệu dụng. Mà những nữ tử sở hữu “linh thể” chỉ có thể tiến hành phụng hiến trong lần đầu giao hợp, và đối với cánh nam nhân thì cũng thế, họ cũng chỉ có thể tiếp nhận “Linh lực phụng hiến” trong lần đầu của mình mà thôi.

Tại một nơi xem trọng lực lượng tối cường như Thần Phong đại lục mà nói, thì số lượng linh nữ cực kỳ quý hiếm ấy được xem là bảo vật vô giá của đám nam nhân. Đối với linh nữ, ai có được linh thể càng đặc biệt, càng xuất sắc thì linh lực càng nhiều, thậm chí, lực lượng đó còn có thể cải biến một nam nhân vốn chỉ có khả năng của Sinh Hoạt chức nghiệp giả trở thành một người thuộc Chiến Đấu chức nghiệp. Tuy nhiên,

những linh nữ này chỉ có thể lưu chuyển tại liên hiệp giữa hoàng thất đại tộc với nhau, họ chính là một thứ hàng giao dịch thuộc loại xa xỉ phẩm của giới thượng lưu. Một người bình thường tuyệt không bao giờ dám mơ ước đến.

Tên đầy đủ của Lăng Đế Tư chính là Lăng Đế Tư Khải Âm, là một thành viên thuộc về một chi của Khải Âm gia tộc tại Lam Nguyệt đế quốc, vì thế nên mới có được linh thể, và cũng do đó mà Lý Ngang mới hết lòng kiên nhẫn theo đuổi nàng. Kỳ thật thì ngoài dáng vẻ xinh đẹp mỹ lệ của nàng ra, trong đó còn là vì một linh nữ có tác dụng rất lớn đối với nam nhân.

Vào thời khắc này, thần trí của Lăng Đế Tư đã hoàn toàn trở nên mơ hồ, tất cả hành động của nàng đều do dục vọng thúc đẩy. Từ sâu trong tiềm thức, nàng chỉ biết rằng đoạn chú ngữ này có thể khiến cho thân thể của nàng được sáng khoái, vì thế mà bất giác, nàng đã đọc nó lên. Song, cũng bởi do Mộ Dung Thiên vừa mới đến Thần Phong đại lục chưa lâu, tư tưởng chưa bị ảnh hưởng gì nhiều nên hẳn cho rằng trở thành một Chiến Đấu chức nghiệp giả nào có gì hay ho đâu, vì thế nên sau khi nghe Lăng Đế Tư đọc ra đoạn chú ngữ khiến cho hàng ngàn hàng vạn nam nhân mơ ước kia thì liền cố nén dục hỏa, nói:

- Nàng hãy tỉnh táo lại đi.....

Lời chưa dứt thì đột nhiên hần rùng mình một cái, té ra là đã bị bàn tay nhỏ nhắn của Lăng Đế Tư trong lúc vô ý thức đã chụp trúng “tiểu huynh đệ” của hần.

Bao nhiêu nỗ lực cùng lý trí của hần rốt cuộc cũng đạt đến cực hạn, trong đầu bất giác nổ “oành” một tiếng và bỗng chốc biến thành trống rỗng, thân thể hần như một kho đạn bị nổ tung. Đừng nói là hần, cho dù có là một người sắt thì bây giờ cũng đã bị lửa dục vô cùng vô tận thiêu đốt thành tro bụi mất rồi. Mộ Dung Thiên lập tức hùng hổ dùng tay xé nát bộ y phục của Lăng Đế Tư, để lộ ra nước da trơn mịn láng bóng đầy sức sống. Mộ Dung Thiên tiếp tục xé nát y phục của nàng, phải nói rằng cái thứ nghệ thuật phẩm này không đủ để che đậy cơ thể hoàn mỹ đang lộ ra dần trước mắt hần, nào là đồi núi cao vút, bình nguyên phẳng lỳ, rừng sâu thăm thẳm, rồi lại cốc khẩu trùng sâu.....Tất cả những thứ đó đều xinh đẹp mỹ miều và hết sức gợi cảm.

Mộ Dung Thiên tham lam vượt ve từng tấc da tấc thịt trên người Lăng Đế Tư, cho đến khi nàng bị kích thích tột cùng và không chờ được nữa liền đưa tay xé toạc y phục của hần ra thành từng mảnh, rồi xô hần ngã ra đất và nàng liền tức khắc cười lên người hần, đồng thời hai chân khép chặt lấy thân hần.

Cơn đau đầu đời đã khiến cho Lăng Đế Tư phải nhú chặt đôi mày liễu, song, nàng cũng nhanh chóng được khoái cảm cuộn cuộn dâng cao như thủy triều bao trùm lấy tất cả các tế bào trên toàn thân, vì vậy nàng không ngừng vận vẹo chiếc eo nhỏ nhắn, đồng thời cũng phát ra những tiếng rên rỉ cực kỳ mê ly, tràn ngập cả không gian trong động.

Mộ Dung Thiên sung sướng đắm mình vào cảm giác hạnh phúc triền miên, cơ hồ như muốn ngất lịm đi. Hần đã tìm đủ mọi cách để tìm một nữ bằng hữu chịu cùng thử nghiệm mùi vị tình ái với mình nhưng chưa bao giờ thành công, không ngờ hôm nay vô tình lại có một nữ tử diễm lệ dâng đến tận miệng. Hần vốn sợ rằng đây chỉ là một trường mộng mị, thế nhưng cảm giác mãnh liệt ở hạ thể lại rất chân thật, tất cả những cảm giác tiêu hồn và mùi vị mê mị sung sướng ấy đều cho hần biết đây đúng là sự thật, so với trân châu lại còn thật hơn nữa.

Dục vọng dâng cao tột đỉnh, một kẻ mang nặng chủ nghĩa nam nhân như Mộ Dung Thiên làm sao có thể chấp nhận cho nữ nhân muốn làm gì mình thì làm, vì thế nên hần liền lật người lại, đẩy Lăng Đế Tư ngã xuống đất, rồi bản thân áp lên trên người nàng. “Đạo thiêu chá chúc”, “Lão hán thôi xa”, “Canh ngư tha lê”, tiền tiến thức, giao điệp thức, đảo ngoạ thất, trực giác thức.....Những động tác cùng với đủ mọi tư thế mà hần đã diễn tập bằng mắt rất nhiều lần và cũng thuộc lòng như cháo chảy, cả thấy là ba mươi sáu chiêu, bảy mươi hai thức, tất cả đều được hần mang ra sử dụng. Rốt cuộc, hần cũng đã có cơ hội dùng tới chúng. Dưới những đợt công kích của Mộ Dung Thiên, Lăng Đế Tư như bị chìm vào bể dục vọng vô bờ bến, từng đợt từng đợt khoái cảm không ngừng dâng trào.....

oooOooo

Khi Mộ Dung Thiên mở mắt ra, lúc này mới mơ hồ nhận ra tư thế của hần và Lăng Đế Tư đang quện chặt lấy nhau. Ở ngay trước mặt hần là một khuôn mặt tươi cười đầy vẻ thỏa mãn của một đóa hải đường

vừa trải qua cơn mưa, khuôn mặt đỏ gần đến nổi cả hơi thở của nàng mà hắn cũng nghe được. Mộ Dung Thiên cảm thấy quá bất ngờ, hắn nghĩ tới việc một đại mỹ nữ như nàng luôn luôn được bao nhiêu người ham muốn mà không được, thế mà hắn lại tới tay quá dễ dàng. Khi nhìn xuống mặt đất, hắn trông thấy những đốm hồng vương vãi khắp nơi, điều đó đã nói lên chủ nhân thuần khiết của những giọt máu hồng đó đã vừa kết thúc cuộc đời thiếu nữ của mình. Trên chiếc cổ trắng ngần của Lăng Đế Tư không biết từ lúc nào đã thấy xuất hiện một đồ án hoa mai nhỏ xíu thập phần diễm lệ, sinh động như thật, trông như được người ta dùng châm xăm lên vậy. Tiêu ký đó cũng giống y chang cái tiêu ký vừa xuất hiện trên người của Mộ Dung Thiên, tuy nhiên, đồ án hoa mai của hắn lại xuất hiện ở cánh tay trái, đó chính là tiêu ký đặc thù của “Linh lực phụng hiển.”

29. Hồi 28: Tát Tay

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 28: Tát Tay

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Tại Thần Phong đại lục, những ai mắc phải tội cưỡng gian đều sẽ bị ném cho Phệ Nhân trùng [1] ăn thịt. Giống trùng này là một loại ma thú ăn thịt, chúng ở trên thân thể con người mà ăn từng chút từng chút một. Hơn nữa, vì để giữ cho thịt của nạn nhân còn tươi, chúng sẽ không hạ thủ vào những địa phương trí mạng, còn nạn nhân thì chỉ thật sự bị chết sau khi toàn thân cơ thể bị ăn hết, đến lúc đó thì họ mới được giải thoát khỏi cực hình tàn khốc gần như bị lăng trì này được.

Trong lòng Mộ Dung Thiên không khỏi cảm thấy khiếp đảm, chợt có một ý niệm lóe lên trong đầu, không sao, đây là do nàng ta chủ động câu dẫn mình kia mà. Hơn nữa, chỉ có khi nào do người nữ tự nguyện thì “Linh lực phụng hiển” mới có thể phát sinh. Nam nữ kết hợp cũng không cần phải có công hội chứng nhận, nhưng cũng sẽ được mặc nhiên công nhận là có quan hệ phu thê. Hai cái tiêu ký hình Mai Hoa đồ án độc nhất vô nhị ở trên cổ Lăng Đế Tư và tay của Mộ Dung Thiên đều không thể bị xóa đi, như vậy là hắn sẽ không bị phán tội cưỡng gian đó chứ? Nghĩ vậy rồi thì trong lòng Mộ Dung Thiên cũng hơi an tâm một chút. Lúc này, hắn đột nhiên phát hiện trong người có một luồng khí nóng đang lưu chuyển một cách nhẹ nhàng thông thả nhưng tràn trề sức sống. Linh lực? Đây là linh lực sao? Cảm giác quả thật là kỳ diệu, phẳng phất như bản thân đang được tắm nắng xuân đầy ấm áp, lại như cảm giác đang hưởng thụ một trận gió mát rượi vào giữa trưa hè oi bức, khiến người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Theo sự hấp thu của linh lực, thân thể của Mộ Dung Thiên cũng dần nảy sinh biến hóa. Đúng là có thể dùng hai chữ “lã lướt” để hình dung một tấm thân vốn khá trắng kiện và đồ con của hắn vào lúc này.

oooOooo

Sau trận mây mưa thỏa sức bình sinh, Mộ Dung Thiên ngẩng nhìn Lăng Đế Tư đang ngủ say trong lòng mình, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng vào lúc này quả là rất ngọt ngào, lại thêm sắc hồng nhuận của một nữ tử khi vừa đặt chân vào ngưỡng cửa thiếu phụ càng giúp nàng tăng thêm phong vận thành thực. Mộ Dung Thiên đột nhiên cảm thấy từ đáy lòng dâng lên một cảm giác cực kỳ thân thiết. Theo quy định của công hội, khi hai người phát sinh quan hệ dưới sự ảnh hưởng của “Linh lực phụng hiển”, vậy thì từ nay về sau, huyết mạch của họ sẽ tương thông, và không cần có sự chứng nhận của công hội thì họ cũng đã mặc nhiên trở thành phu thê. Nói như thế cũng có nghĩa là bắt đầu từ lúc này, nàng đã là thê tử của mình. Thê tử! Một danh từ thật thân thiết biết bao! Đặc biệt là đối với một kẻ cô độc, từ nhỏ đã mất đi hết thân nhân, rồi lại bị lỗ đen hút đến một dị giới như Mộ Dung Thiên mà nói, đây chính là người thân nhân duy nhất của hắn đấy.

Lăng Đế Tư đột nhiên trở mình, thân thể không một mảnh vải của nàng khê vụn vụn đôi chút, vô tình khiến cho da thịt của hai người cọ sát vào nhau, thế là lửa dục của Mộ Dung Thiên được dịp bùng phát, xộc thẳng lên tận mây xanh, đồng thời cũng đánh thức luôn nữ nhân đang ngủ trong lòng hắn.

- A!

Tiếng kêu lớn vượt hơn cả 90 đề xi ben [2] vang lên bên trong động gần như có thể khiến người ta đình tai nhức óc. Lăng Đế Tư lồm cồm ngồi dậy, nàng thật không thể tin vào hoàn cảnh trước mắt được, thật không ngờ mình lại có thể chung đụng với một nam nhân hoàn toàn xa lạ, hơn nữa, cơn đau nóng rát nhẹ ở hạ thể đã nói cho nàng biết một điều bất hạnh đáng sợ đã xảy ra.

“Bốp!” Lăng Đế Tư chưa thêm hỏi căn nguyên sự tình thì đã giáng ngay cho Mộ Dung Thiên một cái tát nẩy lửa, khiến cho năm ngón tay hắn rõ trên khuôn mặt của hắn.

Cái tát tai bất thành linh đó đã khiến cho Mộ Dung Thiên vốn đang mơ mơ màng màng nghĩ tới một tương lai đẹp đẽ hoàn toàn bị bắt ngờ. Cách đây không lâu, Lăng Đế Tư đã nồng nhiệt chủ động như thế, nhưng phản ứng của nàng vào lúc này thì lại trái ngược hẳn, thật khiến hắn khó thể tiếp nhận được. Tuy nhiên, nghĩ đến việc sở dĩ hắn có được nàng cũng bởi vì sự ảnh hưởng của viên thuốc xuân dược kia, chứ thật ra thì nàng đã sớm mất đi lý trí rồi, vì vậy mà hắn cũng cảm thấy có chút tiếc nuối.

Lăng Đế Tư luống cuống đưa cả tay lẫn chân đẩy mạnh Mộ Dung Thiên ra, rồi vội vàng cầm lấy y phục mặc vào, nhưng những gì nàng tìm được chỉ là những mảnh vải vụn được vắt bừa bãi trên mặt đất. Không còn cách nào hơn, nàng chỉ đành vờ đại những mảnh vải tương đối còn lớn một chút để khoác đại lên người, nhưng cũng khó tránh lộ da thịt ra ngoài. Dù Lăng Đế Tư cố gắng che đậy cách nào thì cũng không thành công, cuối cùng, nàng buồn bã phủ phục xuống đất, và bắt đầu bật khóc thút thít. Ván đã đóng thuyền rồi, dù có che đậy thế nào thì cũng không thể cứu vãn được.

Mộ Dung Thiên thấy nàng khóc rất thương tâm nên cảm thấy bất nhẫn, hắn liền bò đến bên cạnh nàng rồi nói:

- Thật xin lỗi, ta không ngờ tình huống lại đến thế này.

Chuyện đã đến thế này, đâu thể chỉ nói vài ba câu xin lỗi là có thể giải quyết được, vì vậy mà nàng vội bịt kín hai tai lại và cương quyết lắc đầu, nói:

- Ta không muốn nghe! Người mau tránh ra, không được đến gần ta!

Vừa nói, hai chân nàng đạp loạn xạ lên người hắn.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì ngượng ngùng thoái lùi ra sau, hắn chỉ đành đưa mắt nhìn Lăng Đế Tư khóc òa lên mà không thể tự khống chế được.

Phải đến hơn một khắc sau thì tiếng khóc của Lăng Đế Tư mới nhỏ dần và tắt hẳn. Cơn đã được náu chín, giờ có khóc thì cũng được lợi ích gì đâu? Nàng nhìn nam nhân do đã tiếp thụ “Linh lực phụng hiến” mà trở thành trượng phu của mình kia, hắn chắc đúng là cái tên gia hỏa thiếu phong độ mà mình đã gặp trong tửu điểm rồi. Khuôn mặt của hắn trông thật hèn hạ, chẳng có lấy nửa điểm anh tuấn. Lực lượng bản thân thì yếu kém, lại càng không phải là một kẻ thuộc chiến đấu chức nghiệp. Tuy rằng quan niệm về giai cấp của Lăng Đế Tư không quá nặng nề như những người khác, nhưng nếu nam nhân kia trở thành trượng phu của nàng thì sự tương phản giữa hai người quá lớn. Vậy sau này, khi gặp nguy cơ chạm trán với ma thú, nàng sẽ phải dựa vào ai đây? Song, giấc mơ và hiện thực lúc nào cũng khác nhau rất xa, thậm chí còn là tàn khốc nữa kia. Lăng Đế Tư không thể ngờ rằng sự trinh khiết bao lâu nay cùng với “Linh lực phụng hiến” của mình lại có thể trao cho một nam nhân một cách hồ hồ đồ đồ như thế, chẳng những vậy, sau này lại còn phải làm bạn với hắn suốt quãng đời còn lại nữa chứ.

Lăng Đế Tư quan sát nam tử đáng ghét đang rụt rè sợ hãi trước mặt mình, nhìn thế nào cũng không thấy hắn vừa mất chút nào. Nàng cơ hồ chỉ muốn vung một đao chém chết hắn luôn cho rồi. Tuy nhiên, trải qua nghi thức “Linh lực phụng hiến”, huyết mạch linh khí của hai người giờ đây đã tương thông, nên giữa hai người cũng có một sự tương liên rất mật thiết. Nếu như hắn chết đi, vậy thì lực lượng của nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Thậm chí, nghiêm trọng đến mức có thể khiến cho lực lượng của nàng quay trở về mức độ tầm thường. Đối với thiên tư và vũ kỹ của mình, nàng Lăng Đế Tư rất kiêu hãnh, nên không thể tiếp

nhận được sự thật đó, vì vậy mà nàng chỉ còn cách tiếp nhận số mạng của mình. Bất quá, nàng không thể hiểu được tại sao lúc ấy mình lại thất thố như vậy nhỉ?

Căn nguyên của sự tình hiển nhiên là bắt đầu từ viên được hoàn màu đỏ kia rồi. Nó đúng là “Tu nữ dã phong cuồng”, nhưng do vì phương pháp chế luyện thuốc tại Thần Phong đại lục này cao cấp hơn nên được tính cũng mạnh hơn rất nhiều. Điều đáng nói ở đây là Thần Phong đại lục vốn không có những loại thuốc như xuân dược hay độc dược đó, những dược sư ở đây dù cao cấp tới đâu đi nữa thì cũng chỉ chế luyện những loại đơn dược có tác dụng tốt như liệu thương hay tăng gia thực lực và ma lực gì đó. Chứ như xuân dược và độc dược thì chỉ có tại địa cầu vốn là nơi tràn ngập những con người đầy tham vọng, lúc nào cũng là người lừa ta gạt thì mới có thể chế ra mà thôi. So với người tại địa cầu, con người tại Thần Phong đại lục chỉ biết lo nghĩ tìm cách tăng cường thực lực bản thân để chống lại sự uy hiếp của ma thú mỗi ngày, họ quả là “đơn thuần” hơn rất nhiều. Thậm chí, mỗi khi có xung đột thì họ cũng đường đường chính chính mà quyết đấu, hoặc giả dù có ám sát thì họ cũng chỉ dùng đến vũ lực để giải quyết vấn đề, trong khi đó, người tại địa cầu thì ti bỉ vô sỉ, gian trá hạ lưu, âm hiểm độc ác.....vv....không đâu là không dùng đến thủ đoạn để đạt được mục đích. Người tại Thần Phong đại lục sẽ không bao giờ tưởng tượng ra hết các thủ đoạn vô cùng vô tận của người địa cầu. Vì vậy mà Lăng Đế Tư không hề ngờ tới mọi căn nguyên đều xuất phát từ viên “Thánh dược” quý giá kia, mà nàng chỉ biết tự trách mình nhất thời hồ đồ mà thôi.

Sau khi khê thở dài một tiếng, Lăng Đế Tư lấy ra một bộ y phục từ Không Gian Giới Chỉ, rồi nhanh chóng mặc vào. Trong khoảng thời gian đó, Mộ Dung Thiên chỉ im lặng ngồi yên một bên. Bất luận thế nào đi nữa thì tất cả những chuyện này đều do hấn mà ra, dù rằng nàng cũng có một phần trách nhiệm vì đã không nghe lời hấn khuyên cáo và đã nuốt đi viên xuân dược đó. Nhưng đến cuối cùng thì hấn cũng đã chiếm được đại tiện nghi của nàng, vì thế dù cho hấn có mặt dày mày dạn đến đâu hay là vô sỉ đến cỡ nào thì cũng không thể trút hết trách nhiệm lên mình nàng được.

Khi đã mặc xong y phục, Lăng Đế Tư đứng lên, lạnh lùng buông một câu:

- Đi!

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Đi ư?

Hết hồi 28

=====

Chú thích:

[1] Phệ nhân trùng: một loại trùng ăn thịt người.

[2] Đề xi ben (decibel): đơn vị đo lường âm thanh.

30. Hồi 29: Đất Bùn

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 29: Đất bùn

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Lăng Đế Tư tức giận nói:

- Không đi thì chẳng lẽ ngươi muốn ở lại đây suốt đời hay sao?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì vội vàng lấy những mảnh y phục đã bị Lăng Đế Tư xé rách mà mặc vào người, miễn cưỡng cũng có thể che đậy cơ thể nhưng trông rất buồn cười, tất nhiên lại càng làm cho Lăng Đế Tư chán ghét hơn.

Dọc đường đi, khi bắt gặp những con Tuyết Phách Tinh đi lại trên đồng tuyết, Lăng Đế Tư đều ra tay sát hại chúng để trút giận, nhưng cũng vì đó mà nàng mới phát hiện ra linh lực của mình đã trở về cảnh giới hoàng hỏa (lửa vàng), thậm chí còn chỉ là trung cấp và còn thua cả lúc trước nữa. Sau khi trải qua Linh lực phụng hiến, đáng lý ra linh nữ chỉ có thể mất đi phần linh lực đã bị phong ấn từ nhỏ mà mình không thể sử dụng được mới phải, nhưng bây giờ thì Lăng Đế Tư thật không hiểu nổi tại sao trước đây không lâu lực lượng của mình đã chấp chững bước vào cảnh giới lam hỏa, vậy mà hiện nay đã giảm đi rất nhiều, thật là càng nghĩ càng thấy tức mà.

Xuân được, với tố chất mãnh liệt đặc biệt của nó, ngoài chức năng kích thích tình dục ra thì còn có thể trong một thời gian ngắn mà kích phát tiềm năng của con người. Tại Thần Phong đại lục, sự kích phát tiềm năng con người chỉ xảy ra sau lần đầu giao hợp, do đó, linh lực của Lăng Đế Tư chợt tăng mạnh, đột biến cảnh giới hoàng hỏa, nhưng tất nhiên nó chỉ có thể xảy ra trong một thời gian rất ngắn, sau khi hiệu lực qua đi thì sẽ bị trở lại như cũ, còn bị tổn thương nguyên khí nữa. Điều này cần phải có một thời gian để phục hồi, tuy nhiên, Lăng Đế Tư vốn không tài nào hiểu được cái đạo lý đó.

Suốt dọc đường Lăng Đế Tư chỉ cắn chặt răng mà không nói lời nào, rõ ràng là nàng không hề có hảo cảm với nam nhân đáng ghét kia, thậm chí lại còn ghét cay ghét đắng nữa, nhưng nàng lại không thể không bảo vệ hân. Tâm tình đó của nàng quả thật là khó chịu được, nhưng tâm tình của Mộ Dung Thiên lại không giống thế. Giờ đây hắn đang rất hưng phấn vì đã có thể hội được lực lượng do sự thu hoạch bất ngờ mang đến: thân nhẹ như yến, nhảy cao hơn bình thường gấp bội, phản ứng cũng linh mẫn hơn, mỗi lần vung quyền thì đều phát ra tiếng gió vù vù, thậm chí còn có thể thổi bạt ngọn cỏ ở ngoài hai thước, quả thật không khác nào như đã trở thành cao thủ võ lâm trong các tiểu thuyết võ hiệp vậy. Do hắn đánh lộn từ nhỏ đến lớn nên hiểu rất rõ quyền lực của mình, và khi nó được tăng cường nhiều ít ra sao cũng đều nắm rõ cả. Lực lượng mới này có một cảm giác rất kỳ diệu khiến cho Mộ Dung Thiên mê mải đắm mình trong đó. Hắn không ngừng tung mình nhảy đi từng bước xuống núi, thỉnh thoảng còn vung tay đánh ra mấy quyền mà không biết mệt là gì. Thế nhưng ở trong mắt của Lăng Đế Tư, hắn trông không khác một con khỉ là bao.

Mãi đến tối thì hai người mới trở lại Cách Lâm trấn, điều đó không phải vì lộ trình từ Kinh Lôi sơn mạch đến cái tiểu trấn này quá xa, đó chẳng qua là vì Lăng Đế Tư không muốn mang Mộ Dung Thiên đi lại ngay giữa ban ngày ban mặt để gây sự chú ý của mọi người. Nàng không dám nghĩ tới việc khi người ta biết trượng phu của mình lại là một kẻ như thế thì họ sẽ nghĩ gì. Quan hệ hôn nhân ở Thần Phong đại lục rất trọng yếu, và cũng bởi chịu ảnh hưởng của nền văn hóa đó quá nặng mà Lăng Đế Tư không thể ruồng bỏ Mộ Dung Thiên cho dù có hay không có trải qua “Linh lực phụng hiến”, nhưng cả ngày nay, nàng chưa hề tươi cười với hắn chút nào.

Ở tại đại lục này, địa vị của nữ nhân còn thấp hơn cả nam nhân, đặc biệt là những nữ tử đã làm vợ người ta. Thường ngày họ chỉ có thể toàn tâm trợ giúp cho trượng phu chứ không thể tự có chủ kiến. Nhưng hiện nay đối với cặp tân lang tân giai nhân Lăng Đế Tư và Mộ Dung Thiên thì lại hoàn toàn trái ngược. Tuy nhiên, toàn thể Thần Phong đại lục cũng không hề đánh giá thấp một nữ tử có Chiến Đấu Chức Nghiệp như Lăng Đế Tư, chỉ tiếc cho nàng phải chịu khuất thân đi gả cho một kẻ có hạ tầng chức nghiệp như Mộ Dung Thiên. Vả lại nàng có bối cảnh gia tộc hiển hách, xinh đẹp tuyệt luân, tố chất hiếm thấy, và là một thiên tài có võ công cao cường. Do đó không thể vợ đưa cả nắm mà nói trường hợp của nàng giống với những người khác. Vô luận Lăng Đế Tư khoa tay múa chân giận dữ thế nào, hay là để lộ tính khí khó chịu đến thế nào, Mộ Dung Thiên nhất nhất đều im lặng nhẫn nhịn. Hắn làm vậy không phải là vì nàng có gia thế hiển hách hay là địa vị cao tột gì, bởi lẽ ngay cả khi còn ở địa cầu, với quyền tự do ngôn luận thì đối với bất cứ một vị nguyên thủ quốc gia hay hội đoàn nào, hắn cũng không sợ chửi mắng cho một phen. Chẳng qua hắn không tỏ thái độ với nàng là vì chính bản thân hắn cảm thấy mình quả thật đã có lỗi với nàng, vì vậy nên mới cố gắng nhẫn nhịn mà thôi.

Lăng Đế Tư lén lén lút lút lựa những đoạn đường thưa thớt bóng người qua lại mà đi, bởi vì nàng không muốn người khác thấy mình và Mộ Dung Thiên đi chung với nhau. Nàng muốn lợi dụng bóng đêm để tìm một lữ quán nhỏ có ít người trọ để trú chân, đành rằng mấy ngày qua, nàng vẫn trọ tại khách điếm cao cấp

dành cho các dũng sĩ ở trần trên, tuy nhiên, nơi đó quá náo nhiệt. Hiện nay, nàng chỉ muốn tránh mặt đám đông mà thôi. Nàng thầm tự nghĩ giờ đây đã thất thân cho tên gia hỏa kia thì tương lai của nàng hẳn sẽ rất là thảm hại.

Phu thê vốn phải nên ngủ cùng phòng, nếu không thì sẽ gợi lên những lời dị nghị cho rằng họ chỉ là tình nhân. Dù không muốn, nhưng Lăng Đế Tư vẫn phải mượn một phòng, tuy quan hệ giữa nàng và hắn đã là một sự thật hiển nhiên, nhưng sâu trong lòng nàng vẫn không hề thừa nhận hắn, bởi lẽ nếu nàng miễn cưỡng tiếp nhận mối hôn nhân này thì điều đó thật là quá tồi tệ. Trong lúc Lăng Đế Tư đứng chân trả tiền trọ, ánh mắt sầm *** của nữ tiếp viên khiến nàng xấu hổ muốn chết. Bởi lẽ một nữ đạo tặc cùng với một nam tử tầm thường cùng nhau đến trọ lữ quán đã là một việc khiến người ta phải kinh ngạc rồi, mà điều lại càng lạ hơn nữa chính là việc phái nữ lại là người phải trả tiền trọ, quả thật là khiến người khác tò mò.

Sau khi dùng xong bữa cơm do phục vụ viên đưa lên, Mộ Dung Thiên đi thẳng đến cạnh giường rồi ném mình xuống đó. Hai ngày nay đã phát sinh ra nhiều việc quá sức tưởng tượng. Đầu tiên là gặp trận bão tuyết rồi bị nguy khốn trên đỉnh núi của dãy Kinh Lôi sơn mạch, sau đó thì chiếm được mỹ nữ diễm lệ Lăng Đế Tư, và lại còn vô tình thu được lực lượng kỳ diệu của linh thể, quả đúng là cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, một bước lên mây. Những việc đó đều là những việc mà không phải chỉ cần ngồi ước là có được, vậy mà không ngờ tất cả đều xảy ra với hắn. Nếu nói hắn không có một điểm đặc ý nào thì hẳn là nói dối, đừng nói là Mộ Dung Thiên, cho dù bất cứ là nam nhân bình thường nào cũng sẽ không ngoại lệ. Dù cho bây giờ Lăng Đế Tư vẫn rất chán ghét hắn, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày nàng tiếp nhận hắn. Xem ra, hắn nhất định phải cố nhẫn nại mới được. Phàm những mỹ nữ được nhiều người ái mộ đều có ngạo khí cả, điều đó không kỳ quái chút nào. Mộ Dung Thiên thầm nghĩ như thế.

“Két!” Cánh cửa được đẩy ra. Hì, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã tới. Lăng Đế Tư đến gần hắn và ném một bộ đồ cho hắn, rồi nói:

- Thay!

Thái độ của nàng không tốt chút nào, nhưng Mộ Dung Thiên cũng không chống đối, hắn thản nhiên đi vào phòng tắm để thay. Bộ y phục này được làm bằng tơ lụa, tuy có hơi rộng, nhưng khi mặc lên người thì cũng có chút phong vị của bậc công tử gia. Chỉ tiếc là Mộ Dung Thiên cảm thấy không quen, hắn nhận thấy nó không được thoải mái bằng bộ y phục bằng vải thô của Tư Ân lúc trước.

Khi thấy Mộ Dung Thiên mặc đồ mới tiến ra, Lăng Đế Tư chợt cảm thấy một luồng khí lạnh dấy lên trong lòng, rốt cuộc thì nàng cũng hiểu được cái đạo lý gọi là “Lạn nê thủy chung phù bất thượng tường” (đất bùn không làm thành tường được).

Những ai thuộc Chiến Đấu chức nghiệp giả không phải lúc nào cũng mặc chiến y trên người, hiển nhiên bọn họ thỉnh thoảng cũng thay y phục thường để đi lại. Vì vậy mà Lăng Đế Tư những tưởng là có thể dùng y phục sang trọng của giới quý tộc mà các thanh niên rất yêu thích để biến Mộ Dung Thiên thành vàng thau lẫn lộn với họ, chỉ cần lắc mình một cái thì sẽ có chút bộ dạng cao sang, có như vậy thì mới không làm mất mặt của mình. Song, bây giờ thì nàng cơ hồ đã tuyệt vọng, y phục vẫn chỉ là y phục, chỉ tiếc là đã sai người rồi. Điều quan trọng nhất mà Mộ Dung Thiên không có chính là khí chất.

Vốn một thân trôi nổi thăng trầm từ nhỏ, Mộ Dung Thiên thường qua lại ở những nơi toàn hạng lưu manh, nên hắn không thể nào thích hợp được những phong cách tiêu sái, ưu nhã, thân sĩ.....vv....đủ các loại khí chất ưu tú của đám thiếu gia quý tộc được giáo dưỡng kỹ lưỡng từ nhỏ. Nhìn Mộ Dung Thiên lúng túng trong bộ y phục mới, thỉnh thoảng lại còn gãi đầu gãi tai, toàn tạo ra những động tác khiến cho tâm can của Lăng Đế Tư bị trầm hẳn xuống. Một kẻ hèn mọn thì bất luận có như thế nào cũng vẫn mãi là hèn mọn, hắn sẽ không vì việc thay đổi y phục bên ngoài mà bỗng chốc trở nên cao nhã, xem ra nàng đã suy nghĩ quá viễn vông rồi, nhưng chẳng lẽ sau này phải thật sự sống chung với tên gia hỏa đáng ghét này hay sao? Lăng Đế Tư đột nhiên cảm thấy cuộc sống của mình đã trôi dạt đến bên bờ vực thẳm rồi.

Mộ Dung Thiên giơ cao hai tay khua khua trên đầu, đồng thời một chân cũng giơ lên đạp một cái, rồi hỏi:

- Ta phải mặc bộ đồ này thật ư?

Bộ dáng của tên lưu manh đáng ghét này quả đã khiến cho Lăng Đế Tư gần như hết chịu đựng được nữa, nàng lạnh nhạt nói:

- Tùy người.

Khẽ dừng lại một chút, rồi nàng hỏi tiếp:

- Bao nhiêu tuổi rồi?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hơi sững người trong chốc lát, nhưng sau đó thì hẳn hiểu ra là nàng đang hỏi tuổi của mình, vì vậy đáp ngay:

- Mười ba tuổi rưỡi.

Hắn hoán đổi thời gian của địa cầu sang đơn vị thời gian của Thần Phong thì quả thật năm nay hắn chỉ có bấy nhiêu tuổi.

- Thân nhân?

- Không có!

Trong lúc Mộ Dung Thiên hồi đáp, từ tận sâu trong đáy lòng của hắn chợt có niềm bi ai trỗi dậy.

- Chức nghiệp là gì?

Mộ Dung Thiên thoáng suy nghĩ một lát rồi nói:

- Còn chưa có.

Lăng Đế Tư ngạc nhiên hỏi:

- Người còn chưa có chức nghiệp ư?

Vốn dĩ Mộ Dung Thiên muốn đến thành thị để được nhận chứng chức nghiệp Dược Sư, nhưng hắn cảm thấy khẩu khí của nàng trong lúc này chẳng khác nào là đang thẩm vấn kẻ tội phạm mắc tội cưỡng gian hơn mười bà già, như một kẻ gây tội ác tày trời vậy. Do đó hắn không hài lòng chút nào, chỉ tức giận đáp:

- Phải!

31. Hồi 30: Chiến Sủng

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 30: Chiến Sủng

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

- Người, người....

Lăng Đế Tư gần như tức muốn điên lên, ở đại lục này mà không có chức nghiệp gì thì đồng hạng với các phần tử cận bã, chẳng khác nào loài ký sinh trùng. Trước kia, nàng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có một tương phu không có chức nghiệp gì cả.

Mộ Dung Thiên nhìn ánh mắt xem thường của nàng, mà bản thân hắn lúc này như con ngựa khỏe khó thuần. Từ sau khi cha nuôi qua đời, trên đời này không còn ai có thể quản thúc hắn được nữa, nhưng vào lúc này đây, hắn đang bị sỉ nhục nên cơ hồ như muốn phát tán. Hừ, cao cấp đạo tặc hết lời rồi à? Nếu không phải ta thấy áy náy vì đã chiếm tiện nghi từ trên người nàng thì lão tử đã sớm.....đã sớm....Mộ Dung Thiên ngáp ngà ngáp ngừng, suy nghĩ cả hồi lâu mà không biết là mình “đã sớm làm gì” nàng nữa, bởi lẽ hắn hiểu rõ thực lực của mình so với Lăng Đế Tư thì còn cách một trời một vực lận.

Lăng Đế Tư tức điên trong một khoảng thời gian ngắn, cả lời cũng không thốt lên được. Qua một lúc lâu sau thì mới tỉnh táo lại, nghĩ: “Kể ra thì việc đó cũng không mấy quan hệ. Sau khi được linh lực phụng hiến của mình cải tạo lại thể chất, lẽ ra hẳn ít nhất cũng có thể đạt được Chiến Đấu chức nghiệp mới phải.”

Mặc dù là đang thất vọng đến cực điểm, nhưng Lăng Đế Tư cũng chỉ biết chấp nhận số mệnh mà thôi. Nàng nói:

- Được rồi, đi ngủ đi, mai còn có việc để làm.

Dứt lời, nàng liền quay người đi ra khỏi phòng, không lý tới hần nữa.

Mộ Dung Thiên rất muốn hỏi nàng là chuyện gì, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng. Đợi cho nàng đi ra cửa rồi, hần mới đọc câu “mã lý an nạn”, tắt cả những ngọn đèn ma pháp đều tắt ngấm, rồi sau đó mới leo lên giường nằm. Hần chấp hai tay sau ót, mãi vẫn không ngủ được.

Hai vầng trăng của Thần Phong đại lục, một cái tên là Linh Hằng, và cái kia gọi là Tinh Oanh. Buổi tối, thời gian Linh Hằng mọc lên sẽ nhanh hơn, khi nó hạ xuống phía đông thì lúc đó là lúc Tinh Oanh đang nằm tại nơi cao nhất, và thời gian đó chính là lúc nửa đêm. Lúc ấy, Linh Hằng và Tinh Oanh nằm tại hai hướng đông tây, tạo thành một góc 45 độ với mặt đất, và đây cũng là thời điểm sáng nhất của đêm. Giờ đây đang là lúc nửa đêm, ánh trăng chiếu rọi qua song cửa và trải dài xuống mặt đất, ánh bạc trông tựa sương.

“Cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương.” Ánh trăng gợi lên hoài niệm của Mộ Dung Thiên đối với quê hương, khiến cho nỗi nhớ da diết dậy lên rất mãnh liệt trong lòng hần. Cuộc sống sau này sẽ đi về đâu? Dựa theo quy định của công hội, giờ đây mình và Lăng Đế Tư đã có quan hệ phu thê, mà cũng ở tại đại lục này, người ta rất coi trọng hôn nhân, cho nên dù nàng đã cố gắng dẹp bỏ tính kiêu hãnh của mình, nhưng vẫn không thể nào tránh khỏi việc chán ghét hần. Thật tâm mà nói, hần cũng cao hứng phi thường khi chiếm đoạt được nàng, nhưng chẳng lẽ suốt đời cứ phải đeo bám nữ nhân mãi như thế này hay sao? Vậy chẳng phải sẽ ủy khuất cho hần lắm hay sao? Tuy nhiên, chỉ cần mỗi lần nhìn thấy được khuôn mặt tuyệt mỹ và thân hình đầy ma tính dụ hoặc của Lăng Đế Tư, là hần lại đem hết bao nhiêu tôn nghiêm của một nam nhân ném lên tận chín tầng mây, quên sạch sành sanh. Hừ, quản nhiều để làm gì chứ, xe đến trước núi ắt có đường, thuyền ra đầu cầu tự nhiên sẽ xuôi dòng. Những chuyện rối rắm thế này có nghĩ nhiều cũng không ích lợi gì, mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi. Nghĩ như vậy xong, Mộ Dung Thiên tựa như đã trút được gánh nặng trong lòng, và hần cũng chìm dần vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Mộ Dung Thiên còn đang ngủ say thì đã bị tiếng đập cửa đánh thức, hần vội vàng ngồi dậy rồi bước ra mở cửa.

Lăng Đế Tư mặc trang phục đạo tặc xuất hiện ngay trước cửa. Nhìn thấy hần chỉ mặc đồ lót, “tiểu huynh đệ” của hần còn nhô cao như muốn nhảy vọt ra ngoài, nàng quay đầu sang một bên nói:

- Mau mặc y phục vào.

Mộ Dung Thiên dụi dụi mắt, thấy sắc trời còn chưa sáng hần, hần vẫn còn đang ngái ngủ, nên bất mãn nói:

- Cái gì? Trời còn sớm mà phải đi đâu chứ?

Ba vấn đề mà Mộ Dung Thiên vừa nêu, Lăng Đế Tư chẳng buồn trả lời vấn đề nào cả, chỉ buông thông một câu:

- Nhanh tay lên, ta đến Vân Mộ phạm điểm ở đối diện bên kia đường chờ người.

Nói xong, nàng xoay người đi thẳng luôn.

Thật là xui xẻo mà. Mộ Dung Thiên chỉ đành phải mặc y phục vào. Hồi còn học ở đại học y khoa thì hần chưa bao giờ phải rời giường sớm như thế, chẳng những vậy, cả hồi học tiểu học, sơ trung, cao trung thì hần đều có thể thoát được. Ài, chỉ có khi ở trại Thần Phong đại lục này thì số mạng của hần mới phải khổ nhọc như thế thôi. Nghĩ tới việc Tư Ân mỗi ngày khi trời chưa sáng đã phải dậy sớm để mở quán, thì Mộ Dung Thiên liền rung mình ớn lạnh. Chẳng lẽ sau này khi mình trở thành Dược Sư rồi thì cũng phải sống khổ cực ngày qua ngày như thế hay sao? Vậy thì đời sống còn gì là lạc thú nữa chứ? Ít ra Tư Ân cũng còn hai nàng tỷ nữ xinh đẹp bầu bạn bên cạnh, thế nhưng lão cũng đã già rồi, sớm đã không còn hứng thú với mỹ sắc nữa, thậm chí, có lẽ lão cũng không còn năng lực và hứng thú đánh giá mỹ sắc nữa rồi. Mộ Dung

Thiên nghĩ đến đó thì cười “hắc hắc” hai tiếng, hẳn đúng là suy bụng ta ra bụng người. Tư Ân vốn là một người hiền lành như thế mà ở trong suy nghĩ của hắn thì đã trở thành một lão quỷ xấu xa. Ủa, à, thiếu chút nữa đã quên. Sau này khi ta trở thành Được Sư rồi, ta cũng muốn có hai nữ phụ tá xinh đẹp như thế, ừm, như vậy có quá ít không nhỉ?

Mộ Dung Thiên tự suy nghĩ đề cao mình một lúc, đến khi tìm được Vân Mộ phạm điểm ở đối diện lầu quán theo lời Lăng Đế Tư. Hắn nhìn thấy ở trên tấm thủy hệ ma pháp chiêu bài của phạm điểm có một loại chất lỏng màu lam đang lưu động không ngừng, kể cũng lạ, chẳng hiểu sao hắn lại đặc biệt có hứng thú đối với loại ma pháp này, có lẽ là vì nó thuộc loại cổ điển cũng nên.

Ở trước cửa có một con dị thú toàn thân màu xanh nước biển, có sáu chân, đầu của nó hơi giống với đầu ngựa, nhưng thân hình so với loài ngựa thì cao lớn hơn rất nhiều. Trên thân gần lưng nó có một nhúm lông trắng rất mềm mại, hai mắt tựa như thủy tinh nhưng ánh mắt thì lại có chút lạnh lùng, và ở giữa mi tâm lại còn có một con mắt thứ ba khá nhỏ, màu hồng, nửa mở nửa khép. Từ xa nhìn lại, trông giống như có một ngọn lửa đang cháy phừng phừng ngay tại con mắt thứ ba đó, nó cùng với hai con mắt to và lạnh tạo nên hai thái cực hoàn toàn trái ngược nhau. Trên cái đuôi của nó được bao trùm bởi một lớp vảy dày và những mũi nhọn như hình móc câu. Tuy nó chỉ là một con ma thú nhưng tướng tá đường bệ, vênh đầu ưỡn ngực, nhìn đời bằng nửa con mắt, quả là cái tướng cực kỳ kiêu ngạo. Mộ Dung Thiên thầm thở dài, con ma thú này đúng là một vật cưỡi rất tốt, khi ngồi lên nó hẳn là rất oai phong, không biết nó thuộc về ai nhỉ?

Hắn đã từng nghe Mạc Lý An đề cập qua, ma thú được phân làm ba loại. Loại thứ nhất là bạo hình, tức bề ngoài có dáng vẻ hung dữ, loại này chiếm đại đa số. Trời sinh chúng là đại địch của nhân loại, vừa gặp mặt tất sẽ đánh nhau đến sống chết mới thôi. Loại thứ hai là trung lập hình, tức là dáng vẻ bề ngoài chỉ vừa vừa, không dữ không hiền, chỉ cần con người không đụng tới chúng thì sẽ chúng không tấn công, có thể sống chung với con người bình an vô sự. Loại thứ ba là nhu thuận hình, tức là dáng vẻ bên ngoài nhún nhún đáng yêu, dễ mến và cũng dễ kết bạn. Loại này thường bị con người bắt về làm sủng vật trong nhà, tỷ như con Túc Ba thú “Tiểu Á” của Tư Ân và con Linh Muội “Tư Tư” mà Mạc Lý An đã tặng cho Lệ Toa cũng đều thuộc vào nhóm ma thú thứ ba này. Còn con ma thú trước mắt đây được gọi là Tam Mục Sáp, thuộc loại thứ hai. Chủng loại của nó có vẻ khá hiếm hoi, nhưng lại thuộc vào loại có thể thu phục để làm chiến đấu sủng vật, và tất nhiên, suốt quá trình thu phục nó cũng tương đối khó khăn. Loài Tam Mục Sáp này chính là giống ma thú rất nổi danh trong nhóm Hỏa hệ ma thú, bởi vì tính tình của chúng rất cương liệt, kiêu ngạo và khó thuần, lại hung mãnh dị thường. Tuy nhiên, sau khi đã nhận chủ rồi thì sẽ tuyệt đối trung thành và không bao giờ thay đổi, nếu chủ nhân của chúng bị chết thì chúng cũng sẽ biết tự kết liễu sinh mạng của mình. Chúng chính là một trong các loại ma thú được yêu thích nhất của các Chiến Đấu chức nghiệp giả. Chẳng biết ai lại có năng lực thu phục Tam Mục Sáp để sử dụng đây.

Mộ Dung Thiên vươn tay ra định vuốt lên người nó, ai ngờ Tam Mục Sáp bỗng kêu dài một tiếng, con mắt thứ ba lập tức mở trừng, đồng thời cũng bắn ra một tia hồng quang rất đẹp mắt, còn hai chân trước thì giơ cao khiến cho Mộ Dung Thiên hoảng hồn rút tay lại.

Một luồng hương nhẹ chọt thổi vào mặt Mộ Dung Thiên, tiếp theo đó chỉ thấy Lăng Đế Tư bước ra từ phạm điểm nhanh như gió. Nàng vừa thấy Mộ Dung Thiên thì tức giận nói:

- Không được tùy tiện đụng đến nó. Tính khí của Liệt Hỏa rất nóng nảy, nó chỉ nghe lời một mình ta thôi, nếu người còn đến gần bờ bãi như thế thì có chuyện gì đừng trách ta!

Cũng bởi vì Liệt Hỏa là sủng vật thuộc hệ hỏa, mà trong khi đó thì các sự công kích làm đóng băng của Thủy hệ Tuyệt Phách Tinh lại chính là khắc tinh của nó, hơn nữa, Tuyệt Phách Tinh lại ở trên núi tuyết, hoàn toàn chiếm lợi thế, mà trong khi đó thì Liệt Hỏa lại cũng chưa hoàn toàn trưởng thành nên khó có thể giúp ích gì được cho Lăng Đế Tư trong cuộc săn hôm qua. Vì vậy mà nàng đã không mang theo nó.

A, thì ra nó là vật cưỡi của Lăng Đế Tư. Mộ Dung Thiên nhìn Liệt Hỏa đầy vẻ mỉa mai và thầm nghĩ: “Hừ, ngon lắm sao? Có ngon cách mấy cũng chỉ là một con súc sinh thôi. Muốn cắn ta hả, giỏi thì cắn đi, hừ!”

Liệt Hỏa dường như cảm giác được sự khiêu khích của Mộ Dung Thiên, nó trợn mắt nhìn theo hắn đầy vẻ hung hăng.

Đúng là chó dựa oai chủ mà! Mộ Dung Thiên vừa mắng thầm vừa đi vào phạm điểm. Lần này Lăng Đế Tư lại không có cái tác phong giống như lúc còn ở lầu quán của Tư Ân. Những món nàng gọi đều là các

món thực vật đơn giản, chỉ là trà sữa cùng với những món thực phẩm có dinh dưỡng, đúng là một bữa sáng tiêu biểu tại Thần Phong đại lục. Phía đối diện bàn ăn bằng thúy ngọc còn một chỗ trống, hẳn là nàng đã chuẩn bị cho mình rồi. Mộ Dung Thiên không hề khách khí gì, liền bước đến đó ngồi xuống.

Dù cho Lăng Đế Tư vẫn dùng khăn đen che đi khuôn mặt tuyệt mỹ, nhưng thân hình bốc lửa của nàng vẫn hấp dẫn ánh mắt của tất cả nam nhân trong quán, giờ đây nàng ngồi chung với Mộ Dung Thiên thì lại càng gây thêm sự chú ý của mọi người. Lúc này, trông thấy nàng đích thân ra cửa đón khách, ai nấy những tưởng người ấy nhất định phải là một đạo tặc có cấp bậc không thấp, nhưng họ không ngờ được người vừa đến chỉ là một nam nhân hèn mọn tầm thường, không có khí độ chút nào. Hơn nữa, trông quan hệ giữa hai người họ có vẻ như khá thân mật.

Mộ Dung Thiên bị mọi người nhìn *** mới khiến cho hắn không được tự nhiên, trong bụng thầm chửi tục vài câu. Từ sau khi có quan hệ với Lăng Đế Tư, hắn chỉ cảm thấy tự thẹn với mình, bao nhiêu bản sắc của một tên sắc lang ngày xưa đã mất hết, giờ đây chỉ biết gục đầu ăn nhanh cho xong bữa sáng. Còn Lăng Đế Tư thì không có hứng ăn, nàng chỉ ném qua loa chút đỉnh, trong chốc lát đã xong bữa ăn và thanh toán tiền xong. Thấy Lăng Đế Tư móc tiền ra trả, mọi người ai nấy lại càng kinh ngạc tột độ và nhìn Mộ Dung Thiên với ánh mắt khinh bỉ cùng cực, chỉ thiếu viết lên trán hắn mấy chữ “một đóa hoa tươi cắm lên bãi phân trâu” nữa thôi. Mộ Dung Thiên nhận ra hàm ý của những ánh mắt đó, chúng cũng giống như ánh mắt của người địa cầu khi nhìn thấy một nam nhân đẹp trai bảnh bao mà lại đi sống nhờ vào phụ nữ, vì vậy mà hắn lại càng thêm xấu hổ và tức giận muốn chết, chỉ hận không thể đào một cái lỗ ở dưới đất mà chui vào. Nhưng dù sao thì hắn cũng phải giữ thể diện cho Lăng Đế Tư nên từ đầu tới cuối vẫn không dám mở miệng nói một câu.

Nhìn Lăng Đế Tư đi thẳng về hướng Liệt Hỏa, tuy rất thắc mắc nhưng hắn vẫn không lên tiếng. Được rồi, rốt cuộc thì nàng muốn dẫn mình đi đâu nhỉ? Giờ đây Mộ Dung Thiên chẳng khác nào một con ruồi bị lạc vào một vùng sương mù dày đặc không còn phân biệt được phương hướng nữa.

32. Hồi 31: Chiến Đấu

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 31: Chiến Đấu

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Lăng Đế Tư nhẹ nhàng phi thân cưỡi lên Liệt Hỏa rồi quay lại nói với Mộ Dung Thiên:

- Lên đi.

Mộ Dung Thiên có vẻ hơi thiếu tự nhiên, hắn dùng cả hai tay hai chân để leo lên. Liệt Hỏa không hề khách khí đối với kẻ xa lạ đáng ghét này chút nào, móng của nó đột nhiên run lên hai cái mà không hề báo trước, khiến cho Mộ Dung Thiên thiếu chút nữa là bị rơi tọt xuống đất. Lăng Đế Tư thấy vậy liền vươn bàn tay ngọc ra vỗ vỗ mấy cái lên đầu nó an ủi, Liệt Hỏa dù không tình nguyện nhưng cũng kêu lên một tiếng, chân vừa co lên thì “sư” một tiếng, nó đã phóng đi cực nhanh, tựa như tên rời khỏi cung. Lần đầu tiên Mộ Dung Thiên cưỡi trên ma thú nên không có kinh nghiệm, lúc ma thú phóng đi, hắn trở tay không kịp chỉ hoảng hốt đưa hai tay chụp đại ra phía trước để tìm vật bám víu, hắn vốn chỉ mong đừng bị té xuống đất thôi chứ bản thân cũng không biết là mình đã chụp phải vật gì, chỉ biết chúng rất ư mềm mại. Sau khi ổn định lại thân hình, Mộ Dung Thiên mới phát hiện ra đôi ma trảo của mình đang đặt tại đôi gò bồng đảo của Lăng Đế Tư, máu mũi của hắn suýt tí là phun ra thành vòi. Tuy không muốn buông tay ra chút nào, nhưng dù sao thì hắn vẫn chưa phải là hạng vô sỉ cùng cực, huống chi hai bên đường cũng có đầy người qua lại, cho nên rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng chỉ đành buông lỏng hai tay ra.

Gió bên tai thổi vù vù không ngừng, cảnh vật trước mắt cứ lao nhanh về phía sau, cho dù là tốc độ của một đầu tàu xe lửa cũng không thể chạy nhanh đến vậy. Với tốc độ như thế, hiển nhiên người ta cũng không thể giữ được thăng bằng, thân thể mềm mại của Lăng Đế Tư cơ hồ như dán chặt vào phía trước Mộ Dung Thiên, vì vậy hần liền mượn cơ hội này để ôm chặt lấy chiếc eo thon nhỏ của nàng, bụng của hần thì lại áp sát vào kiêu đồn sung mãn của mỹ nhân. Mộ Dung Thiên mơ màng nghĩ đến chuyện hôm qua, lửa dục trong lòng lập tức bùng lên dữ dội. Động tác thân mật hơi quá của hần khiến cho Lăng Đế Tư phải nhũn mảy, nhưng nàng vẫn chưa nói gì, bởi vì dù sao tên trượng phu đáng ghét này cũng đã nảy sinh quan hệ với mình, hơn nữa bây giờ lại đang ở trên lưng Liệt Hỏa, việc hần cần giữ thăng bằng cũng là một chuyện rất thường.

Hai phút sau, Liệt Hỏa đã đến được bên ngoài trấn, nhưng nó vẫn tiếp tục đi về phía trước. Mộ Dung Thiên nhin không được, buột miệng hỏi:

- Rốt cuộc chúng ta đi đâu thế này?

Lăng Đế Tư không quay đầu lại, chỉ buông ra ba chữ:

- Rừng hoang dã!

Mộ Dung nghe vậy thì ngạc nhiên hỏi lại:

- Nàng muốn giết ma thú để thăng cấp?

Lăng Đế Tư thản nhiên nói:

- Không phải ta, mà là người.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì giật mình kinh hãi, suýt tí nữa thì hần đã bị ngã lăn từ trên lưng Liệt Hỏa xuống đất rồi, bao nhiêu dục hỏa đang dạt dào sôi trào lập tức tắt liệm ngay. Tuy rằng bây giờ thể chất của hần đã hơn hẳn lúc trước, nhưng bản thân hần cũng tự hiểu, muốn hần đối phó với loài ma thú hung mãnh thì chẳng khác nào như con thiêu thân đâm đầu vào lửa. Vì vậy mà lòng hần cảm thấy khiếp đảm, vẻ mặt buồn bực như đưa đám, nói:

- Việc đó...việc đó làm sao được?

Chẳng lẽ nàng muốn ta đi chết, mượn đao giết người để thoát ra khỏi mối quan hệ hôn nhân bất đắc dĩ hay sao? Đúng là mưu sát thân phụ a!

Lăng Đế Tư thấy bộ dạng uất ức của hần thì chỉ hận không thể đạp cho hần một trận, nàng chỉ nói:

- Tại sao lại không được? Người đã thu hoạch được “Linh lực phụng hiến” của ta rồi kia mà, làm ơn tỏ ra chí khí của một nam tử hán có được hay không?

Lăng Đế Tư thừa biết linh thể của mình thuộc loại xuất sắc trăm năm khó gặp được một, cho dù thể chất của một người thấp kém đến đâu và dù chưa hề trải qua ma luyện đi nữa, nhưng nhờ vào linh lực của nàng thì người đó sẽ có thể đạt đến được một trình độ nhất định nào đó. Cũng bởi vì trong tiểu trấn không có Linh Lực Trắc Thí sư, nên nàng chỉ đành dùng hạ sách là đưa Mộ Dung Thiên vào rừng kiểm tra, để xem hần rốt cuộc là đã đạt tới trình độ nào rồi.

Mộ Dung Thiên bị nàng quở mắng một trận thì không dám nói gì nữa. Bốn chữ “Linh lực phụng hiến” đã làm cho hần tỉnh táo lại. Thông qua nghi thức kết hợp giữa hai người, sau khi khí mạch được tương thông, nếu trong hai người mà có một bị tử vong, vậy thì sức chiến đấu của người còn lại sẽ trở thành như một kẻ bình dân. Xem ra, Lăng Đế Tư hần là sẽ không để mình đi chịu chết rồi, nếu không thì nàng cũng sẽ bị liên lụy chứ chẳng chơi. Tuy nhiên, trong lòng hần vẫn cảm thấy khiếp đảm, vì Tư Ân đã từng nói tố chất chiến đấu của hần rất thấp, mà không những thế, nó lại còn là mức thấp nhất mà y từng thấy, bây giờ phải làm sao đây? Nghe nói đám ma thú trong rừng sâu đều không phải thứ thường a, nếu như ở trước mặt Lăng Đế Tư mà mình còn tỏ ra khiếp nhược thì chỉ sợ nàng sẽ lại càng chán ghét thêm thôi, vì vậy nên mình cứ việc bạo dạn lên, phải chuẩn bị tâm lý của một tên tử tù sẵn sàng thách thức cái chết khi bước chân lên đoạn đầu đài.

Bên ngoài cánh rừng hoang tương đối bình lặng, cây cối rậm rạp trùng trùng điệp điệp, các thứ kỳ hoa dị thảo tranh nhau đua nở, một vài con động vật nhỏ bé lanh lợi thỉnh thoảng còn ló đầu ra nhìn, hoặc là ở

trên cây nhảy tới nhảy lui hiểu kỳ nhìn hai vị khách xa lạ từ bên ngoài đến là Lăng Đế Tư và Mộ Dung Thiên, rồi có mấy chú chuột cây tinh nghịch bám theo họ, cho đến khi bị Liệt Hỏa phun phì phì xua đuổi thì chúng mới chịu bỏ đi. Nhìn thấy tại đây không có nơi nào là không hiển xuất tràn trề sinh cơ, bộ mặt vốn đang rất căng thẳng của Mộ Dung Thiên cũng liền hòa hoãn lại, song, tình huống này cũng không duy trì được bao lâu. Bao nhiêu hào tình của hắn cứ theo từng bước chân tiến nhập vào rừng sâu của Liệt Hỏa mà dần biến mất. Những tàng cây đại thụ cao to che kín cả bầu trời, khiến cho ánh dương quang không thể chiếu sáng được nơi này. Khắp đó đây đều có những khúc dây leo to lớn và chắc nịch, uốn khúc bám đầy cả, trông chẳng khác nào những con thanh xà đáng sợ. Càng tiến về phía trước, ánh sáng càng mờ nhạt, người ta chỉ có thể nhìn rõ được tình cảnh trong một phạm vi cỡ ba mươi thước trở lại. Nếu càng tiến xa hơn, hoàn cảnh hắn sẽ trở nên một khối đen kịt, chẳng khác nào một cái miệng khổng lồ được há to của loài mãnh thú ăn thịt người. Thỉnh thoảng, đó đây còn vang lên những tiếng rống của vài con ma thú, âm thanh trầm bổng có đủ và lại còn rất mạnh mẽ nữa.

Lăng Đế Tư ngồi vững như núi, sắc mặt cũng không hề thay đổi chút nào, còn Liệt Hỏa thì hoàn toàn không sợ hãi. Đối với những Chiến Đấu Chúc Nghiệp giả đã từng trải qua trăm trận chiến lớn nhỏ thì chỉ coi khu rừng này không có gì đáng sợ cả. Vả lại, các loại ma thú ở đây chẳng qua cũng chỉ thuộc cấp bậc xoàn xỉnh, nhiều nhất cũng chỉ là cấp H. Lăng Đế Tư chỉ xem việc giết chúng như là một bữa ăn sáng vậy, rất đơn giản, và rất dễ dàng, tuyệt không có một chút uy hiếp nào. Tuy nhiên, đối với một kẻ chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu như Mộ Dung Thiên, một kẻ khi còn ở địa cầu chỉ biết sống trong an nhàn, sung sướng thì làm sao có thể tưởng được rốt cuộc mình cũng có ngày phải vật lộn với tử vong. Ở trong một hoàn cảnh đầy quỷ bí như vậy, Mộ Dung chợt cảm thấy kinh tâm táng đảm khi nghe những tiếng rống của ma thú vang lên đó đây, đôi chân của hắn cũng theo đó mà mềm nhũn cả ra.

Không lâu sau, tung tích của hai người đã bị phát hiện. Ba con ma thú có hình hài trông như loài chuột mõm nhọn, lớn cỡ chó sói vừa gầm rú vừa xuất hiện ở ba mặt là chính diện và hai bên tả hữu. Chúng đồng loạt lao tới với tốc độ cực nhanh, khí thế lại rất hung mãnh, mà điểm tấn công lại nhiều nên nhất thời Mộ Dung Thiên cảm thấy mình không có khả năng cùng lúc phòng ngự hết được cả ba mặt, vì vậy mà sớm đã bị dọa cho chết khiếp. Nhưng ngược lại, Lăng Đế Tư đã nhanh chóng rút ra thanh chủy thủ đeo ở nơi chân, và lia một đường cong tuyệt đẹp về hướng ba con ma thú kia, miệng quát:

- Viên Hồ trăm!

- Chi!

Một tiếng rú thảm vang lên, hai con ma thú đã bị chém đứt yết hầu khiến cho máu huyết phun ra như mưa, chết ngay khi thân hình còn lơ lửng ở trên không. Từ thân thể của chúng liền có hai luồng yêu khí màu vàng bay thẳng lên cao và ngay lập tức bị Lăng Đế Tư hấp thu lấy.

Mộ Dung Thiên nhìn hai luồng đao ảnh vừa mới chớp lên nhanh như điện thì ma thú đã ngã xuống, hai mắt hắn mở ra thật lớn, phải một lúc lâu sau hắn mới hồi phục lại tinh thần, rồi trầm nghĩ: “Chà, thật lợi hại!”

Hắn không thể không thừa nhận, động tác của Lăng Đế Tư quả là siêu việt, thậm chí còn vượt qua cả cực hạn của người địa cầu nữa. Nhớ lại tình cảnh lúc nàng đánh bại Tuyệt Phách Tinh, lúc ấy hắn còn chưa khiếp sợ đến như vậy, đơn giản là vì lúc đó nàng đang bị ép vào tuyệt lộ, chân tay không có đường thi triển, huống chi các sự công kích cận thân đối với Tuyệt Phách Tinh Vương lại chẳng có tác dụng lớn gì, do đó nàng chỉ có thể đứng từ xa mà thi triển hỏa nhận để công kích nó mà thôi, vì thế mà động tác cũng thông thả rất nhiều.

- Mấy con lúc này chỉ là loại phong hồ thuộc cấp H hạ đẳng mà thôi. Ta nghĩ ngươi nên đối phó với loại cấp H trung đẳng thì hơn.

Lời nói này của Lăng Đế Tư khiến cho Mộ Dung Thiên cơ hồ muốn ngất đi. Chỉ mới là cấp H hạ đẳng mà hắn đã thấy không khác gì với Đoạt Mệnh sứ giả của địa ngục rồi, vậy thì nếu phải đấu với cấp cao hơn thì hắn chết chắc chứ chẳng chơi. Mộ Dung Thiên liều mạng hít liên mấy hơi thanh khí, hít đi hít lại, bây giờ mà không hít cho đã thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa đâu. Trong lòng hắn lúc này lại dậy lên hai câu thơ cổ: phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn! [1]

Sau đó, thỉnh thoảng cũng có vài con phong hồ nhảy ra tấn công hai người, nhưng chúng đều lần lượt bỏ mạng dưới lưỡi đao sắc bén của Lăng Đế Tư. Thậm chí, có vài con còn bị con mắt thứ ba của Liệt Hỏa

phun hỏa cầu trúng vào người và bị đốt thành tro trong nháy mắt. Đến lúc này thì Mộ Dung thiên tài mới nhận ra được sự hung mãnh của nó, chứ không phải chỉ có hư danh. Vậy mà lúc ở tửu điểm mình lại đi trêu chọc nó, nếu lúc bấy giờ mà nó phun cho một quả hỏa cầu vào người thì.....Mộ Dung Thiên nghĩ đến đây thì toàn thân liền toát mồ hôi.

Đột nhiên lúc này cảnh vật ở trước mắt lại sáng bừng lên và càng lúc càng mở rộng ra, Mộ Dung Thiên chợt phát hiện thì ra mình đã đến một mảnh đất trống, dưới đất lại toàn là bùn sinh đen xì. Trong khuôn viên năm mươi thước vuông không hề có lấy một thân cây hay cọng cỏ nào. Ánh dương quan chiếu xuống mảnh đất này liền khiến cho nó trở thành một khu đặc biệt ở trong rừng.

Lăng Đế Tư khẽ quát lên một tiếng, Liệt Hỏa nhờ được tâm linh tương thông với chủ nhân nên chậm rãi dừng lại.

Mộ Dung Thiên chỉ đành nhảy xuống đất, đồng thời cũng đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ sợ lỡ như có một con ma thú nào đó bỗng nhảy ra vỗ lấy mình thì toi.

Lăng Đế Tư trông thấy hần lăm lăm lét như thế thì tức giận nói:

- Cẩn thận, coi chừng mặt đất đấy.

Nàng vừa dứt lời, mặt sinh dưới chân vốn đang phẳng lì thì bỗng nhiên lại nổi sóng, bao nhiêu bùn đất tự nhiên chuyển động và liên tiếp nảy sinh nhiều biến hóa, tựa như là bên trong có vật gì đó đang ấp trứng vậy, trông rất quỷ dị và khiến người ta buồn nôn.

Hết hồi 31

=====

Chú thích:

[1] Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn.

Nguyên văn:

Dịch thơ:

tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

gió hiu hắt chừ, nước sông lạnh ghê

Lời tác giả: À, biết nói thế nào đây nhỉ, mỗ cho rằng điều thú vị nhất và hấp dẫn nhất của một cuốn sách tuyệt không phải là việc nhân vật chính có bao nhiêu bản lĩnh, mà lại là quá trình phát triển của hần. Có thể nhìn thấy hần thay đổi và trau dồi kinh nghiệm từng ngày một, cùng với tâm tình khi thăng khi trầm, có kinh hỷ, có mất mát, có kích thích, và có cả bình đạm là một điều lý thú. Có rất nhiều nhân vật chính của những truyện khác lúc mới xuất hiện nếu không phải là Sáng Thủy Thần hóa thân thì cũng là người do Sáng Thủy Thần chọn lựa để làm Cứu Thế Chủ, hoặc chí ít thì họ cũng thay đổi nhanh như chong chóng, là một tay thiên tài có thể làm mưa làm gió, chỉ việc tiện tay là thi triển cấm chú, ăn no rồi không có việc gì làm thì đi tiêu diệt một chủng tộc nào đó để giải muộn. Hoặc giả chỉ cần ngoắc mấy ngón tay là vô số tuyệt sắc xử nữ, dâm phụ, công chúa, tiểu thư, hay tu nữ....vv....đều ăn phải xuân dược, bao nhiêu chỉ số IQ đều biến thành số âm, vì người trước vừa ngã xuống thì người sau lại tiến lên, rồi lại còn khóc nói là “nếu không phải chàng thì thiếp không lấy chồng.” Đó là chưa kể lại còn phải khóc lóc ỉ ôi, đòi đập đầu vào tường hay nhảy lầu nữa chứ. Với những tình tiết như vậy, mỗ cho rằng chúng rất ư là chán, những huynh đệ nào yêu thích cái thể loại đó thì Đạo Tặc mỗ đành phải nói hai tiếng “xin lỗi”, bởi vì mỗ quả thật không thể viết ra được những tình tiết như thế.

33. Hồi 32: Giải Chú

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 2: Cầu thả trâu sinh

Hồi 32: Giải Chú

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên trợn mắt há miệng nhìn mảnh đất lúc này vốn chỉ là một bãi đất trống, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã thấy bốn con báo lớn có, nhỏ có không biết từ đâu chui ra. Phần đầu của chúng đẹp như cá mập, hàm răng nhọn hoắt mọc lổm chổm trong chiếc miệng đỏ như máu, móng vuốt của chúng dài hơn hai thước, vừa cứng rắn vừa sắc bén. Sau lưng kéo theo chiếc đuôi to lớn và thô ráp hình măng đá, mặt trên đó lại có đầy những cái móc ngược như những chiếc đinh, xem chừng cũng là một thứ vũ khí mạnh mẽ.

Lăng Đế Tư khẽ quát một tiếng, Liệt Hỏa liền nhún mình phóng vèo ra xa ngoài bảy trượng, rồi nói:

- Bọn chúng là đám Thổ hệ ma thú, có tên gọi là Dã Đạt La. Người hãy cẩn thận.

Nói xong, nàng thoảng vung tay, thanh chủy thủ lập tức bay tới nằm dưới chân Mộ Dung Thiên.

Giống ma thú Dã Đạt La này có trí lực không cao, chúng thấy Lăng Đế Tư đã đi xa thì không chú ý tới nữa, mà chỉ dồn tất cả sự chú ý về phía kẻ lạ đang ở gần chúng hơn là Mộ Dung Thiên. Từng đôi mắt vàng sâu thẳm nhìn chằm chằm về phía hắn, lộ đầy vẻ thèm khát đối với con mồi. Mộ Dung Thiên nhìn thấy rằng nanh và móng vuốt sắc nhọn của bọn chúng giống như của loài cá mập, và lại thêm cả những chiếc đuôi đầy khùng bố thì đôi chân đã muốn nhũn ra, chứ đừng nói chi tới chiến đấu. Nhìn thấy Lăng Đế Tư đã đi xa và chỉ khoanh tay đứng nhìn, hắn hoảng hốt nói:

- Hê, đừng đùa chứ, ta không được đâu à!

Vừa nói, hắn vừa co chân chạy về hướng Lăng Đế Tư, nhưng đáng tiếc là hắn đã bị bốn con Dã Đạt La bao vây thật chặt.

Khuôn mặt của Lăng Đế Tư vẫn lạnh lùng, không nói một lời, theo nàng phỏng đoán, năng lực chiến đấu của Mộ Dung Thiên dù có thấp đến cỡ nào thì sau khi trải qua “Linh lực phụng hiến” tất cũng có thể dễ dàng giải quyết mấy con Dã Đạt La cấp H này. Nàng đang muốn biết Mộ Dung Thiên phải cần bao nhiêu thời gian để kết thúc trận chiến, có như vậy mới có thể đánh giá hết được thực lực của hắn.

Chó bị ép đến đường cùng tất sẽ nhảy qua tường. Mộ Dung Thiên bị Dã Đạt La vây quanh, không đường chạy thoát, nên dũng khí của loài thú khi cùng đường trong người hắn bỗng bùng dậy, thừa dịp vòng vây Dã Đạt La chưa kịp khép lại, hắn nhanh chóng chụp lấy thanh chủy thủ đang nằm trên mặt đất rồi nhắm lấy một con Dã Đạt La gần đó mà đâm thẳng từ trước ra sau. Đương nhiên, cái chiêu sở trường của hắn là “Hầu tử trâu đào” hoàn toàn không thích hợp để dùng trong trường hợp này. Bởi vì đừng nói là ở trước mặt Lăng Đế Tư vốn không nên sử dụng cái chiêu hạ lưu như thế, mà cho dù có dùng nó thì cũng vô dụng mà thôi, bởi lẽ giống ma thú làm gì có “đào” mà thu? Mà nếu có thì cũng chỉ là “thổ đào”, có dùng tay bóp cũng không vỡ được.

“Xuy!” Đất cát văng khắp nơi, Dã Đạt La không né không tránh, bị đâm trúng ngực thủng một lỗ nhỏ, hơn nữa, thanh chủy thủ lại còn dư đà đâm tới khiến cho vết thương mở rộng ra gần bằng cả nắm tay. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì mừng rỡ vô cùng, hắn không thể ngờ được chỉ mới thử một lần mà uy lực lại lớn như thế.

Thế nhưng, khi Lăng Đế Tư nhìn thấy tình hình đó thì biến sắc mặt, kết quả đó thật là nằm ngoài sức tưởng tượng của nàng. Thanh chủy thủ của nàng có tên gọi là “Trảm tình”, là một trong những món thần binh lợi khí có danh tiếng của Lam Nguyệt đế quốc, có thể thổi đứt cả tóc. Theo nhận xét của nàng, hiển nhiên là Mộ Dung Thiên đã dùng toàn bộ sức lực của hắn, và tất nhiên con Dã Đạt La kia tuy không thể

bị tiêu diệt ngay nhưng ít nhất cũng đã bị đâm thủng ngực, và sẽ mất đi năng lực hoạt động. Nhưng kết quả ở trước mắt đó chỉ là một kết quả nhỏ bé thôi, so với hiệu quả trong tưởng tượng của nàng còn rất xa. Lực công kích đã yếu như vậy thì lực phòng thủ chắc cũng không tốt hơn bao nhiêu. Lăng Đế Tư biết mình đã phạm phải một sai lầm lớn, đó là đã đánh giá quá cao Mộ Dung Thiên, và sai lầm này có thể sẽ trả giá bằng cả sinh mạng của hắn. Vì vậy trong lúc cấp thiết, nàng lập tức rời khỏi lưng Liệt Hỏa, và dùng toàn lực phóng tới nơi chiến trường đang ở trước mắt kia.

Nhân thấy sức lực của mình không biết mạnh hơn so với lúc còn ở địa cầu bao nhiêu lần, Mộ Dung Thiên đang rất cao hứng thì bỗng nhiên hắn phát hiện con Dã Đạt La phía trước không bị ngã gục. Trong lúc hắn còn đang ngạc nhiên thì bộ vuốt sắt bén của nó đã chụp đến trước ngực hắn.

Dưới sự tấn công mạnh mẽ của con Dã Đạt La, Mộ Dung Thiên thét lên một tiếng thảm khóc, rồi thân hình không thể khống chế mà liên tiếp thoái lùi về phía sau. Cơn đau thấu tim gan vừa ập đến thì máu huyết cũng phun trào ra ngoài, trên ngực hắn lộ ra vài vết thương sâu hoắm trông thấy cả xương thật là kinh tâm động phách. Thế nhưng quả đúng là họa vô đơn chí, phương hướng mà hắn đang lùi về lại chính là hướng của một con Dã Đạt La khác. Đối với món đại lễ dâng tới tận miệng như vậy thì dĩ nhiên nó không hề khách khí, sẵn sàng đón nhận mà không chút chần chừ. Hai đầu gối của nó gấp lại, và đồng thời cũng uốn cong cái đuôi cứng rắn đầy gai nhọn, vặn eo mượn lực rồi quất mạnh vào lưng của Mộ Dung Thiên. Tình huống trông chẳng khác nào như đánh bóng chày vậy. Cú quất đó rất mạnh, hơn mười chiếc móc ở trên cái đuôi của nó quất thẳng vào lưng Mộ Dung Thiên không chút nương tình, gây ra những cơn đau buốt. Mộ Dung Thiên bị cái đuôi như chiếc lang nha côn đó quất trúng khiến cho cả người bị hất tung lên trời và bay ra xa, hắn chỉ kịp kêu thảm một tiếng, trong ngực thấy cực kỳ buồn nôn, rồi nhịn không được liền phun ra một bùm máu tươi, sau đó rơi phịch xuống đất và còn bị trôi dạt ra xa cỡ hơn mười thước nữa thì mới dừng hẳn lại.

Đây là sự tàn khốc trong chiến trận ở Thần Phong đại lục! Mộ Dung Thiên lần đầu tiên cảm nhận mùi vị đó, nên trong lòng cảm thấy cực kỳ kinh hãi, quả thật là không thể lấy từ ngữ để hình dung. Cái cơn đau thấu cốt này, cái tâm tình tuyệt vọng khi thấy bản thân không còn năng lực phản kích này, tất cả dường như chỉ là một cơn ác mộng - mà tệ hại hơn nữa, đó là cơn ác mộng vẫn còn chưa kết thúc.

Trước mắt tối sầm, ánh sáng tựa như bị vật gì đó che mất, Mộ Dung Thiên ngoái đầu nhìn lại, hắn hoảng sợ phát hiện ra bốn con Dã Đạt La cũng đang phóng đến phía sau lưng hắn, những cái mõm cá sấu há to, răng nanh bén nhọn dài cả thước mà lại mọc lổm chổm, trông rất khủng bố. Đây là kỹ năng săn mồi theo bầy của Dã Đạt La - xé xác. Có một số loại ma thú có kỹ năng săn mồi theo bầy riêng, dưới sự phối hợp nhịp nhàng của từng cá thể, tổng lực công kích trong suốt thời gian quần công sẽ cao hơn cấp bậc bốn thể của chúng, thậm chí còn có thể cao hơn tới hai cấp. Uy lực quần công của bốn con Dã Đạt La có thể xem là tương đương với uy lực của loài ma thú thuộc cấp G, nếu Lăng Đế Tư bị chúng kích trúng thì cũng chưa dám nói là có thể bình yên, chứ huống chi là Mộ Dung Thiên, không cần nói thì cũng biết chắc là hắn sẽ bị xé tan xác rồi. Nhưng vào lúc này đây, hắn căn bản là không thể di động, chỉ đành trơ mắt ra ngó bốn cái mõm như bốn chậu máu đang mở ra càng lúc càng to.

Ngay vào lúc Mộ Dung Thiên sắp bị vồ nát bầy thì chợt có bốn đạo đao khí mang theo nhiệt hỏa cực nóng xé gió lao về hướng bốn con Dã Đạt La. “Phanh phanh phanh phanh” bốn tiếng vang lên, bốn con Dã Đạt La còn cách mặt Mộ Dung Thiên chỉ chừng hai thước liền bị nổ tung, ngoại trừ mấy luồng yêu khí bốc lên cao, còn lại thì chỉ có cát bụi tung bay đầy trời, phủ trùm cả vào mặt và đầu cổ Mộ Dung Thiên.

Thì ra trong lúc ngàn cân treo đầu sợi tóc, Lăng Đế Tư đã đến kịp và nàng vội lấy từ trong túi ra một viên Khôi Phục đơn nhét vào miệng Mộ Dung Thiên, đồng thời lo lắng quan sát tình huống của hắn. Đó không phải là vì nàng yêu thương gì hắn, mà nàng chỉ sợ một khi tên nam nhân đáng ghét này chết đi thì lực chiến đấu của nàng cũng sẽ tiêu tùng ra ma luôn.

Nhất thời, Mộ Dung Thiên cảm thấy có một luồng khí ấm dâng lên từ tận đáy tim, rồi sau đó, thể lực của hắn cũng dần dần được khôi phục, bao nhiêu đau đớn trên người cũng giảm đi không ít, đây chính là tác dụng thần kỳ của Khôi Phục đơn. Thật ra, bị ngoại thương cũng không phải là điều quan trọng, mà điều quan trọng hơn là nếu linh hồn bị yêu khí phá nát thì hậu quả đó mới thật sự không lường được. Tuy nhiên, yêu khí của Dã Đạt La còn chưa mạnh đến độ có thể trong nháy mắt mà phá hư được linh hồn của người ta, do đó, nhìn vết thương bề ngoài của Mộ Dung Thiên thì có vẻ như ghê gớm lắm, nhưng kỳ thật thì

không nghiêm trọng như trong tưởng tượng. Song, sau khi thoát khỏi hiểm cảnh rồi, cả người hần cứ ngỡ ngỡ nghêc nghêc, toàn thân cứ run bần bật, còn tay thì nắm chặt thanh chủy thủ “Trảm tình” án ngay trước ngực, dường như hần đang muốn chống đỡ cái gì vậy, thế nhưng ở trước mặt hần lại chẳng có gì hết. Trong đầu của hần đang nhìn thấy một trường ác mộng về cuộc chiến tàn khốc mà hần không sao thoát ra được, thật đáng sợ! Thật là đáng sợ!

Lăng Đế Tư thấy thương thế của Mộ Dung Thiên có chuyển biến tốt, liền thở phào nhẹ nhõm. May mà tối hôm qua nàng đã mua không ít thuốc khôi phục đất liền, nếu không thì hậu quả thật không biết đâu mà lường. Song, tâm tình lo lắng vừa qua đi thì nàng lại nghĩ đến một vấn đề trọng yếu khác, nàng thật sự không thể tưởng tượng được chỉ số chiến đấu lúc đầu của tên La Địch này vốn thấp đến đáng thương, nhưng sau khi trải qua “Linh lực phụng hiến” rồi mà vẫn còn yếu kém đến thế. Xem biểu hiện vừa rồi của hần khi giao đấu với Dã Đạt La, hần nhiều lắm cũng chỉ có thể là một chiến sĩ cấp thấp mà thôi, không, phải nói là cấp cực thấp kia! Không thể ngờ được bao nhiêu linh lực và sự trinh khiết của mình vậy mà lại giao hết cho một tên gia hỏa như vậy, đã vậy mà hần vẫn cứ yếu đuối, không có được nửa điểm dũng khí của một chiến sĩ nữa chứ. Nhìn thấy Mộ Dung Thiên cả người vẫn còn run lấy bầy, sợ hãi không ngừng, Lăng Đế Tư chỉ cảm thấy thất vọng tràn trề mà thôi.

Đột nhiên một tràng âm thanh truyền tới phá tan không khí ảm đạm, tiếp đó là một con thiên mã từ trong rừng bay lên không, ngồi trên lưng nó là một kỵ sĩ với mái tóc vàng phiêu dạt tung bay trong gió, kim giáp bạc mờ được ánh nắng mặt trời chiếu vào phát ra hào quang chói lòa. Gã kỵ sĩ đó có khuôn mặt anh tuấn, thân thể cao to uy mãnh, mà người có khí độ như vậy ở tại cái trấn nhỏ này thì chỉ có thể là Lý Ngang - A Nhĩ Pháp mà thôi. Gã nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa, động tác rất tiêu sái, gọn gàng mau lẹ, phát huy phong độ tao nhã của một người kỵ sĩ lên đến cực hạn.

Khuôn mặt tuấn tú của Lý Ngang không che dấu được vẻ vui mừng hơn hớn, nói:

- Lăng Đế Tư, rốt cuộc ta cũng tìm được nàng rồi!

Sở dĩ Lý Ngang có thể theo đuổi được Lăng Đế Tư đến tận Cách Lâm trấn này là vì gã đã nhờ một nữ bằng hữu tốt ở Học Viện của nàng mà rải một ít truy tung được lên người Liệt Hỏa, nhưng hôm qua Lăng Đế Tư đã một mình lên núi tuyết, nên gã không tìm được nàng. Việc Lăng Đế Tư mất tích cả ngày đã khiến cho gã ăn không ngon ngủ không yên, cho đến sáng nay khi vừa thức dậy, chợt thấy côn sủng [1] có phản ứng với truy tung được, gã tưởng Lăng Đế Tư đang muốn dùng Liệt Hỏa rời khỏi nơi này nên vội vàng đuổi theo tới đây.

Lăng Đế Tư nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Lý Ngang, cử chỉ ưu nhã, anh tư tiêu sái, rồi nàng lại nhìn Mộ Dung Thiên bên cạnh, trông giống như một tượng gỗ ngây ngốc mà trong lòng dâng lên nỗi sầu khổ vô tận. Lúc trước nàng vốn không thích nhìn tính cách ngang ngược hống hách của Lý Ngang, chỉ xem gã như ruồi bọ, và không muốn dây dưa đến. Nhưng nếu bây giờ so sánh gã với tên cóc ghè La Địch kia thì quả là khác biệt quá xa, đứng bên cạnh họ La thì Lý Ngang trông tựa như một vương tử. Giờ đây Lăng Đế Tư đã bắt đầu cảm thấy hối hận, vì sao lúc trước nàng không chấp nhận sự theo đuổi của Lý Ngang chứ? Dưới tác dụng của “Linh lực phụng hiến”, hiện giờ nàng đã là thê tử của người ta, tất cả mọi chuyện đã trở nên quá muộn rồi.

Ánh mắt bi thiết của Lăng Đế Tư đã đề tỉnh cho Lý Ngang biết là có chuyện không tầm thường đang xảy ra. Lúc này gã mới phát hiện có sự tồn tại của kẻ thứ ba là Mộ Dung Thiên. Toàn thân y phục của hần bị móng vuốt của ma thú cào rách nát, cả người thì bê bết bùn đất, bộ dáng nhếch nhác không chịu được, nhưng vì sao hần lại ở chung một chỗ với Lăng Đế Tư chứ? Gã kinh nghi chăm chú nhìn vào hai mắt của Mộ Dung Thiên, một lúc sau không nhận được mới buột miệng hỏi:

- Lăng Đế Tư, hần.....hần là ai vậy?

Những lời nói này đã chạm đến nỗi đau của Lăng Đế Tư, nàng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn im lặng không thốt câu nào.

Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần, thế nhưng bóng ma của cuộc chiến vừa rồi sẽ theo đuổi hần suốt đời. Giờ đây, hần chỉ nghĩ đến việc sẽ an an phận phận làm một vị được sư mà sống qua ngày, cái gì là chiến đấu chức nghiệp giả chứ, nó chỉ có đưa hần đến chỗ chết mà thôi! Thật là đáng sợ! Nhớ lại cơn ác mộng vừa rồi, thân thể Mộ Dung Thiên lại run lên bần bật. Lúc này hần mới phát hiện ra tên Lý

Ngang đáng ghét kia không biết đã đến gần từ lúc nào, hơn nữa lại còn nhìn hẩn chăm chăm như thế. Mộ Dung Thiên bị ánh mắt sắc bén như mắt ưng ấy nhìn chăm chú vào mình nên cảm thấy không thoải mái, nhưng hẩn cũng không dám nói gì, bởi vì khí thế của Lý Ngang rõ ràng là áp đảo hẩn đến cực độ.

Một hồi lâu sau Lý Ngang mới thu hồi ánh mắt, rồi lại chuyển sang Lăng Đế Tư, trong ánh mắt của gã chứa chan khát vọng muốn biết được lời giải đáp của nàng. Có lẽ việc Lăng Đế Tư và người này cùng ở tại nơi rừng rậm này thật không đơn giản như trong tưởng tượng của hẩn.

Ánh mắt của Lăng Đế Tư vẫn u oán như trước và cũng không hề trả lời gã, nàng chỉ cắn chặt môi dưới, cơ hồ như muốn cắn cho rướm máu.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy hai người đầu mày cuối mắt, thì cảm thấy khó chịu, trong lòng nổi Mộ Dung Thiên nhìn thấy hai người mắt đưa mày liếc thì cảm thấy rất khó chịu, trong lòng nổi giận mắng thầm: “Hừ, đôi mắt nam nữ này dám ngang nhiên liếc mắt đưa tình, xem lão tử như là không có ở đây vậy!” Tuy Lăng Đế Tư vì uống phải “Tu nữ dã phong cuồng” nên mới phát sinh quan hệ thân mật với hẩn, tuy nhiên, lòng chiếm hữu của nam nhân đã khiến cho Mộ Dung Thiên mê muội, hẩn đã coi nàng là nữ nhân của mình, cho nên việc ghen tuông là khó tránh khỏi. Huống chi, tên Lý Ngang kia so với mình thì quả là ưu tú hơn rất nhiều, dù trong lòng không muốn chút nào nhưng hẩn vẫn phải thừa nhận cái việc đó.

Sắc mặt Lý Ngang bỗng nhiên đại biến, gã nhìn thẳng vào chiếc cổ trắng ngần của nàng hỏi:

- Lăng Đế Tư, đó...đó...rốt cuộc là cái gì?

Vật mà gã vừa nhìn thấy chính là một cái huyết sắc ấn ký có hình dạng hoa mai rất là bắt mắt, điều đó đã nói lên trên người chủ nhân nó đã có phát sinh chuyện gì rồi.

Lăng Đế Tư theo bản năng, lấy tay che đi cái dấu hiệu sỉ nhục ấy, kinh hoảng nói:

- Không, không có chuyện gì hết!

Ánh mắt Lý Ngang lại chuyển hướng sang Mộ Dung Thiên và bắt gặp một cái ấn ký hình hoa mai giống hệt như của Lăng Đế Tư ở trên cánh tay của hẩn, Lý Ngang hầu như muốn ngất lịm, run giọng nói:

- Lăng Đế Tư, chẳng lẽ hẩn....hẩn đã trải qua “Linh lực phụng hiến” với nàng..... là trượng...trượng phu của nàng?

Khi thối lên hai chữ cuối cùng, Lý Ngang dường như đã phải dùng hết khí lực của mình thì mới có thể bật ra được.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cảm thấy dương dương đắc ý, vô luận tiểu tử nhà ngươi có giỏi đến đâu, thì nàng thủy chung vẫn là nữ nhân của ta, ấn ký này đã nói lên điều đó rất rõ ràng. Nghĩ đến đây, trên mặt hẩn liền lộ ra vẻ tươi cười hơn hở, chỉ chờ đợi câu trả lời khẳng định mối quan hệ giữa hẩn với Lăng Đế Tư để đả kích Lý Ngang một phen.

- Không! Hẩn không phải là trượng phu của ta! Hẩn chỉ là một tên lưu manh! Là đồ phế vật vô dụng, là một tên bại hoại không có chức nghiệp!

Lăng Đế Tư vừa khóc vừa cự tuyệt việc phải thừa nhận sự thật tàn khốc này!

Gương mặt đang tươi cười của Mộ Dung Thiên chợt cứng đờ, trái tim của hẩn giống như vừa bị ngàn đao đâm vào, sắc mặt tái nhợt, so với việc lúc này bị Dã Đạt La tấn công thì còn đau đớn hơn.

Lưu manh! Phế vật! Bại hoại!

Bao nhiêu danh từ sỉ nhục, khó nghe nhất đều bị Mộ Dung Thiên coi thường và không quan tâm đến vì hẩn đã được nghe rất nhiều từ miệng hàng xóm, thầy giáo, bạn học, nữ nhân của hẩn, và thậm chí ngay cả những người xa lạ xem hẩn như một tên lưu manh nhìn không thuận mắt....vv....cũng đã chửi đủ hết...Hầu như những ai đã gặp hay quen biết hẩn đều cho rằng hẩn là một tên lưu manh không hơn không kém, là một tên phế vật bất học vô thuật, là loại người bại hoại chỉ chuyên làm hại xã hội.

Nhưng hiện tại những danh từ ấy lại được thốt ra từ miệng thê tử của hẩn, từ người vợ có huyết mạch tương thông với hẩn, từ người thân duy nhất của hẩn ở tại dị giới, địa cầu, và thậm chí là cả vũ trụ này! Tuy quan hệ giữa hẩn và nàng đã phát sinh ngoài ý muốn, nhưng Mộ Dung Thiên rất xem trọng “lân đầu”

của mình, nên trong nội tâm của hắn đã sớm xem Lăng Đế Tư là người thân của mình, do đó nên hắn mới theo sát bên cạnh nàng một cách vô sỉ như thế. Song, hắn lại ngàn vạn lần không thể ngờ được, bản thân mình đã bị song thân từ bỏ, bị quê hương địa cầu từ bỏ, và bây giờ lại tiếp tục bị người thân duy nhất từ bỏ. Trên đời còn chuyện gì mỉa mai hơn thế nữa không? Trong lòng Mộ Dung Thiên cảm thấy chua xót không nói nên lời.

Lăng Đế Tư cũng nhận thấy bản thân mình trong lúc xúc động nhất thời đã thốt ra lời quá phận, nhưng ở Thần Phong đại lục này, một kẻ không có cống hiến gì cho xã hội quả thật rất đáng xấu hổ, bởi vậy nên nàng cũng không thấy áy náy gì và cũng chẳng thèm xin lỗi. Huống chi, nàng là một đạo tặc cao cấp, tại sao lại phải xin lỗi một tên bình dân hạ đẳng chứ? Thế nhưng lúc này Lăng Đế Tư lại đã quên đi một việc trọng yếu, đó chính là tên bình dân hạ đẳng này lại là trưởng phu của nàng.

- Hỡi nữ thần tình yêu Phàm Khắc Lao Dịch Á ở trên cao, và nữ thần trung trinh Tô Phỉ Mạt Lạp xin hãy làm chứng cho, ta xin lấy tên mình để lập thệ.....”

Đột nhiên, ở ngay tại mảnh rừng hoang dã này vang lên một đoạn chú ngữ vừa quen thuộc và cũng vừa xa lạ. Sở dĩ gọi là quen thuộc bởi vì ở trên đại lục này ai ai cũng đều biết nó, còn xa lạ là vì hầu như chưa từng có ai sử dụng đến - đó chính là đoạn chú ngữ để phá giải “Linh lực phụng hiến”.

“Linh lực phụng hiến” tuyệt không phải là không thể giải trừ, chỉ cần thông qua đoạn chú ngữ phá giải và đồng thời hủy diệt đi cái tiêu ký hình hoa mai ở trên cánh tay thì sẽ lập tức tách ly được hai người đang có huyết mạch tương thông với nhau, và giúp họ thoát ly quan hệ. Nhưng người thi triển chú ngữ đó và phải hành động hủy diệt tiêu ký phải do người nam cam tâm tình nguyện thi hành, bất cứ ai khác cũng không thể làm thay, và lại càng không thể bắt buộc người ấy phá giải. Phong ấn thuật chính là một loại pháp thuật rất kỳ lạ, đặc biệt là đối với những linh nữ từ nhỏ đã tiếp nhận “Linh lực cấm cố”, nếu không phải là bậc võ giả thuộc thánh cấp trở lên thì sẽ không có cách nào phá hủy tiêu ký được. Song, nam nhân nguyện ý phá giải “Linh lực phụng hiến” vốn chưa hề xuất hiện trên đại lục, bởi lẽ sau khi hoàn tất nghi thức phá giải, ngoài việc thoát ly hôn nhân ra thì bao nhiêu linh lực mà người nam đã thu hoạch được đều sẽ được hoàn trả lại cho người nữ. Đối với một võ giả mà nói, chuyện đó tuyệt đối không thể chấp nhận được. Tại một nơi luôn coi nặng võ lực như Thần Phong đại lục này, có ai lại nguyện ý buông bỏ nguồn lực lượng lớn mạnh đã vào tay chứ? Điều này cũng tương tự như một kẻ nghèo mạt ở địa cầu lại may mắn trúng độc đắc, có ai lại chịu từ chối món tiền thưởng kékích xù kia đâu chứ? Điều đó thật sự là không bao giờ xảy ra. Cũng bởi vì vậy mà ngay từ đầu, Lăng Đế Tư chưa từng mở miệng yêu cầu Mộ Dung Thiên giải chú cả, đơn giản là vì nàng biết chuyện đó sẽ là không thể nào.

Nhưng mà lúc này, chuyện không có khả năng lại đang xảy ra, nhất thời, Lăng Đế Tư và Lý Ngang đều sững sờ, thậm chí còn quên cả vui mừng nữa.

- hãy tiếp nhận lời thỉnh cầu chân thành nhất của ta, lấy máu tươi dẫn lối, giải thoát quan hệ hôn nhân với Lăng Đế Tư - Khải Âm! Phá...

Mộ Dung Thiên hét lớn một tiếng, tay phải xoay “Trảm tình” lại, rồi mũi đao đâm thẳng xuống cái hoa mai ấn ký ở trên cánh tay trái.

“Xuy!” Một âm thanh nhỏ vang lên, thanh Trảm tình sắc bén không hề gặp trở ngại gì mà cắt qua da thịt của Mộ Dung Thiên, sau đó còn cứa sâu vào trong, máu tươi từ đó ứa ra, ấn ký ứng theo lời nguyện được phá bỏ, linh lực cuộn cuộn theo miệng vết thương không ngừng trào ra, hình thành một đạo quang mang màu hồng đẹp mắt và bay về phía Lăng Đế Tư. Trong lúc đó, cái hoa mai ấn ký mà nàng ghét cay ghét đắng ở trên cổ cũng dần dần mờ nhạt đi, và cuối cùng thì biến mất. Giờ đây có thể nói rằng, mối quan hệ hôn nhân của hai người họ do “Linh lực phụng hiến” tạo nên thì nay đã không còn tồn tại nữa, và cũng không còn được huyết mạch tương thông nữa luôn.

Sau khi luồng lực lượng mới kia thoát ra, Mộ Dung Thiên liền như một quả bóng xì hơi, toàn thân cảm thấy rất yếu đuối. Song, trong lòng hắn lại thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều. Hai ngày qua, hắn bị áp lực bởi sắc đẹp và địa vị của Lăng Đế Tư nên đã hết sức nhân nhượng, dưới ánh mắt khinh bỉ và coi thường của nàng, hắn vẫn làm mặt dày theo sát một bên, và hắn chỉ hoài vọng sẽ có một ngày nào đó nàng sẽ chấp nhận hắn. Nhưng hiện tại, hắn đã biết được niềm hy vọng kia thật là ngây thơ và tức cười. Bản thân hắn và nàng vốn không phải người cùng một thể giới, nên dù có miễn cưỡng đi chăng nữa cũng chẳng đi được đến đâu. Nhớ lại khi

còn ở tử điểm của Tư Ân, thỉnh thoảng đùa giỡn với Lạc Na và Lệ Toa, và lại còn kể chuyện vui dành cho người lớn cho các nàng nghe, rồi thừa cơ ăn chút đậu hũ....vv...Cuộc sống như vậy thật là thông dong khoáng hoạt nhiều lắm. Mất đi lực lượng lại càng khiến cho Mộ Dung Thiên vui sướng hơn, bởi vì tâm tình của hắn lại có thể giống như trước kia, không bị câu thúc, thoải mái cởi mở và tha hồ tự do bay lượn.

Mộ Dung Thiên quay nhìn Lăng Đế Tư vốn vẫn đang ngây người ra đó, hắn thần nhiên nói:

- Nàng đã được tự do, từ nay về sau, chúng ta đoạn tuyệt tình nghĩa, hoàn toàn không liên quan đến nhau nữa!

Dứt lời, hắn quay người bước đi.

- Đứng lại!

Lý Ngang hồi phục lại thần trí trước tiên, tay gã cầm sẵn mâu, dù cho tên gia hỏa mà gã hận thấu xương này đã thoát ly quan hệ với Lăng Đế Tư, nhưng còn sự trinh khiết và “Linh lực phụng hiến” của nàng thì vĩnh viễn không thể văn hồi. Gã thật sự khó mà nuốt trôi được cục tức đó.

Mộ Dung Thiên đứng yên bất động, hắn không quay đầu lại, mà chỉ cất giọng giễu cợt, nói:

- Lý Ngang kị sĩ tôn quý, chẳng lẽ ngươi muốn ở trước mặt mỹ nữ mà đánh mất đi phong độ của mình và định giết chết một kẻ bình dân như ta sao? Ha ha ha....

Lý Ngang nghe vậy thì sững sốt cả ra, trong tinh thần kị sĩ, lấy mạnh hiếp yếu là một hành vi rất đáng xấu hổ. Trong thời gian gã thoáng do dự, Mộ Dung Thiên đã đi thẳng đến bên Liệt Hỏa, rồi xoay người nhảy phóc lên trên lưng nó.

Liệt Hỏa vốn không để một kẻ yếu ớt tựa một con chuột nhắt như hắn vào mắt, mà giờ đây hắn lại vừa cùng chủ nhân thoát ly quan hệ, nên không còn khí tức quen thuộc nữa. Do đó mà nó lại càng không cam tâm để cho hắn cười, nó chỉ hống dài một tiếng và muốn hất hắn rơi xuống đất.

Lúc này Mộ Dung Thiên như một bức tượng gỗ không chút biểu hiện tình cảm nào cả, hắn chỉ lạnh lùng thốt ra một câu:

- Đi!

Chỉ là một chữ đơn giản như vậy, nhưng lại lạnh như băng, tựa như ở bên trong không hề ẩn chứa một chút cảm tình nào của nhân loại vậy. Quả thật có thể làm cho linh hồn đóng băng.

Toàn thân Liệt Hỏa bị chấn động, một cảm giác lạnh như băng thấm từ da vào đến tận trong cốt tủy, bất giác nó không chịu được mà run lên bần bật. Trung lập hình ma thú là một loại thú rất miễn cảm, giờ đây từ óc nó toát ra một dự cảm đáng sợ: nếu không nghe theo mệnh lệnh của người đang ngồi trên lưng nó, thì chắc chắn sau này sẽ phát sinh ra chuyện gì đó rất đáng sợ và cực kỳ khủng bố. Do đó, nó chọn việc cam tâm tình nguyện thần phục, rồi hạ thấp cái đầu kiêu ngạo đang ngẩng cao, trông giống như một con mèo Ba Tư ôn thuận vậy.

- Ta xin thề, một ngày nào đó, thế giới này sẽ bị dẫm nát dưới chân ta!

Mộ Dung Thiên ngửa mặt lên trời thốt ra mấy câu. Những lời này tựa như là nói với Lăng Đế Tư, tựa như nói với Lý Ngang, và cũng tựa như là nói với chính bản thân hắn.

- Ta mượn Liệt Hỏa dùng một phen, sau đó sẽ gửi nó lại ở khách điểm tối hôm qua.

Lời đó thì đúng là Mộ Dung Thiên nói với Lăng Đế Tư, sau đó hắn vỗ mạnh vào lưng Liệt Hỏa một cái, bị ăn một cú đau nhưng Liệt Hỏa cũng không dám phát ra một tiếng kêu nào, nó vội cất vó phóng bay ra ngoài rừng. Rồi đột nhiên một đạo ánh sáng loang loáng từ xa xa bắn trở về, cắm xuống mặt đất ngay trước mặt Lăng Đế Tư, đó chính là thanh “Trảm tình” chủ thủ của nàng, thân chủ thủ vẫn còn run lên bần bật.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, khiến cho Lăng Đế Tư cứ như là đang rơi vào giấc mộng vậy, đến khi nàng có phản ứng thì Mộ Dung Thiên đã đi xa. Sau khi mất đi lực lượng, hắn sẽ càng yếu đuối hơn trước, bởi vậy mà Lăng Đế Tư không hiểu được tại sao Liệt Hỏa vốn dĩ cuồng ngạo như vậy mà lại chịu phục tùng và nghe lời một kẻ yếu nhược đáng thương chẳng khác nào con kiến như thế? Cả đến nàng là chủ nhân mà nó cũng không để ý tới? Mà điều lại càng làm cho nàng khó hiểu hơn là tại sao Mộ Dung Thiên lại có thể buông tha

cho một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt luân như nàng, bỏ quả lực lượng hùng hậu đã có trong tay quá dễ dàng, cũng như cơ hội hưởng thụ vinh hoa phú quý, được người người kính ngưỡng và lại còn có cơ hội sinh tồn rất lớn khi bị ma thú công kích. Chỉ cần hấn chịu nhẫn nhịn thêm một chút thì với quan hệ của “Linh lực phụng hiến”, bất luận thế nào, sau này thế nào nàng cũng phải chấp nhận hấn. Dưới sự ủng hộ của Khải Âm gia tộc, cho dù thực lực của hấn không được lớn mạnh, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội để xuất đầu lộ diện. Do đó mà những việc làm vừa rồi của Mộ Dung Thiên đã khiến cho nàng bị ngỡ ngàng và rất hoang mang khó hiểu.

Ở tại cái thế giới mà chỉ có thực lực là trên hết này, sức phán đoán của mọi người dù đúng hay sai, trọn vẹn hay không, thì tất cả đều phải có một mức độ tiêu chuẩn nào đó, ngoài thực lực thì cũng chỉ vẫn là thực lực mà không còn nghi ngờ gì nữa. Từ nhỏ Lăng Đế Tư đã sinh trưởng ở Thần Phong đại lục nên tất nhiên nàng cũng không ngoại lệ, nhưng nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được tại sao ở tại cái nơi luôn luôn mong mỗi vượt lên cao hơn như đại lục này mà Mộ Dung Thiên lại có thể làm ra những việc khiến cho người ta không thể nào hiểu nổi, thậm chí có thể dùng tới một danh từ có thể sáng tạo ra kỳ tích để mô tả, đó là - tôn nghiêm.

Bóng dáng của Mộ Dung Thiên đã khuất xa dần và chỉ còn là một chấm nhỏ, nhưng lúc này nó ở trong mắt Lăng Đế Tư lại trở nên rất to lớn. Với những lời nói hào hùng khi nãy của tên gia hỏa kỳ quái ấy, so với lực lượng yếu ớt của hấn thì những lời ấy rất đáng cười, nhưng ở bên trong lời nói của hấn lại ẩn chứa một loại tự tin tuyệt đối, Lăng Đế Tư thật khó có thể tin được những lời ấy lại được phát ra từ miệng của La Dịch, một nam nhân hèn mọn, khiếm nhược và nhỏ bé đáng khinh kia! Nàng bỗng nhiên nhớ ra từ đầu đến cuối toàn bộ sự việc đều là do nàng chủ động, đầu tiên là không nghe lời khuyên cáo của hấn mà nuốt đi viên đơn dược khiến cho dục hỏa bốc cao, sau đó mới tìm đến hấn cầu hoan. Mặc dù lúc ấy nàng không hoàn toàn tỉnh táo, nhưng trí nhớ mơ hồ vẫn tồn tại, rõ ràng là hấn không làm gì sai trái cả. Lại nói trong thời khắc hai người thành một ấy, hấn đã mang đến cho nàng một loại cảm giác thần tiên và khoái lạc mê ly như được lên thiên đường vậy, sự cảm thụ kỳ diệu đó đã khắc sâu vào tận đáy lòng của nàng và khó có thể quên được. Nhớ đến đây, khuôn mặt mỹ lệ của Lăng Đế Tư chợt nóng rần lên, và nàng cảm thấy như vừa bị mất đi điều gì đó.

- Nàng không sao chứ?

Lý Ngang nhìn thấy thần tình của Lăng Đế Tư có chút khác thường, nên cất tiếng hỏi. Tâm tình của gã lúc này rất phức tạp. Lăng Đế Tư đã không còn là xử nữ trinh khiết nữa, lại cũng không còn “Linh lực phụng hiến” nên khi vừa nghĩ đến đây thì Lý Ngang lại cảm thấy khó chịu giống như vừa nuốt vào một con chuột vậy. Nhưng khi nghĩ tới thực lực cường đại của Khải Âm gia tộc thì gã vẫn hạ quyết tâm theo đuổi Lăng Đế Tư đến cùng. Hiện tại chính là lúc tình cảm của nàng yếu ớt nhất, nên gã phải thừa cơ hội này mà xâm nhập, tranh thủ lấy lòng giai nhân.

Lăng Đế Tư liếc nhìn Lý Ngang một cái, bỗng nhiên lại cảm thấy gã không còn anh tuấn tiêu sái như vừa rồi nữa, mà bây giờ vẫn là một tên đối trá đáng ghét như trước kia!

Lý Ngang chìa tay ra kéo Lăng Đế Tư, nói:

- Chúng ta đi thôi, hãy cùng cười phi mã của ta!

Lăng Đế Tư lập tức lui lại vài bước, tránh bàn tay của Lý Ngang. Mặc dù đã thoát ly sự ước thúc của “Linh lực phụng hiến” với Mộ Dung Thiên, nhưng trong tiềm thức, nàng vẫn không muốn bất kỳ nam nhân nào khác chạm tới mình. Ngay cả nàng cũng phải thăm giạt mình đối với cái tâm lý kỳ quái ấy, tuy nhiên, nàng vẫn thừa nhận nó, và chỉ thần nhiên nói:

- Tự ta sẽ trở về.

Nói xong, nàng liền nhún mình lướt vào trong rừng, rồi nhanh chóng mất dạng.

Thế là ở tại hiện trường chỉ còn lại anh chàng bạch ngân kỵ sĩ anh tuấn, tiêu sái, kiêu ngạo và tôn quý, Lý Ngang, với bàn tay đang giờ ra trở trời giữa không trung một cách ngượng nghịu.

Hết hồi 32 - hết quyển 2

=====

Chú thích:

[1] côn sủng: sủng vật côn trùng.

34. Hồi 33: Kiềm Chức

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 33: Kiềm Chức

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Tốc độ của Liệt Hỏa rất nhanh, hơn nữa lại còn chạy hết tốc lực, nên không lâu sau thì Mộ Dung Thiên đã về tới Cách Lâm trấn. Trong ánh mắt ngạc nhiên của các nhân viên phục vụ, Mộ Dung Thiên nhanh nhẹn nhảy xuống, rồi nói với một trong những phục vụ:

- Cô nương, đây là sủng vật của vị nữ đạo tặc cùng đến đây với ta ngày hôm qua, cảm phiền cô nương trông nom giúp cho nhé.

Nữ phục vụ nhanh chóng đáp lời.

- Được!

Thật ra, với một khách điểm bình thường, sự có mặt của một Chiến Đấu chức nghiệp giả khiến nó trở nên vẻ vang hơn, không những thế, các phục vụ viên trong khách điểm cảm thấy rất vinh hạnh khi được phục vụ họ.

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Đa tạ!

Rồi hần lại vỗ nhẹ lên đầu Liệt Hỏa một cái, nói:

- Tiểu bằng hữu, tạm biệt nhé!

Lúc này, Liệt Hỏa đã hoàn toàn bị khí thế của Mộ Dung Thiên nhiếp phục, nên giờ đây nó tỏ ra rất thân thiện, sau khi nghe lời từ biệt của hần lại còn hí lên một tiếng như có vẻ không muốn xa rời.

Mộ dung thiên cười nói:

- Nếu có duyên phận, chúng ta hần sẽ còn gặp lại, người nói có đúng không?

Nói xong, hần liền quay người bỏ đi, chẳng mấy chốc mà đã khuất dạng trên đường phố.

oooOooo

- La Dịch tiên sinh?

Lạc Na và Lệ Toa vừa thấy Mộ Dung Thiên bước vào tửu điểm thì cơ hồ cùng lên tiếng gọi.

Mộ Dung Thiên khoát tay nói:

- Ủm, ta về rồi đây.

Trời còn rất sớm nên trong quán chưa có khách nhân, vì vậy mà Mộ Dung Thiên không phải giữ gìn ý tứ gì, cứ vui vẻ chào hỏi các nàng.

Hai nàng thị nữ cảm thấy buồn cười, vì phương thức chào hỏi của vị La Địch tiên sinh này thật là cổ quái. Cái chữ “hi” đó tuy hai nàng chưa từng nghe qua, nhưng sau khi nghe quen rồi thì lại cảm thấy rất đặc biệt và thích thú.

- A, người làm sao vậy?

Hai nàng nhìn thấy y phục của hắn rách nát tả tơi, tựa như vừa trải qua một trận chiến sinh tử, nên ân cần thăm hỏi.

Mộ Dung Thiên đương nhiên là không nói ra hết mọi việc cho họ biết, hắn chỉ cười cười nói:

- Không có gì, chỉ là đám thực vật ở trên Kinh Lôi sơn mạch quá nhiệt tình, không nỡ để ta ra đi, nên trong lúc bất cẩn, ta đã phải lưu lại vài phần y phục ở đó để làm khách. Ài, thật là xấu số!

Hắn kể về sự thất bại của mình bằng một phương thức đặc biệt nên làm cho hai nàng vui thích cười rộ lên!

Sau khi cười xong, Lệ Toa nén giận nói:

- Cả đêm hôm qua người không trở lại, khiến bọn ta lo lắng muốn chết, tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, lại thêm người không nói một tiếng mà đã chạy vào nội thành nữa.

Mộ Dung Thiên nói:

- Sao lại thế, được rồi, vậy lần sau ta nhất định sẽ nói cho hai vị đại mỹ nhân của ta biết nhé.

Khi hắn ở chung với hai nàng, mỗi lần mở miệng ra đều gọi họ là “mỹ nữ” nên họ rất thích. Chỉ vì họ mang thân phận Yêu tộc thấp hèn nên ít khi được người ta khen ngợi dung mạo của mình, bởi vậy, mỗi khi có ai khen đẹp là họ nghe hoài không chán. Cứ mỗi lần được khen là mỗi lần họ cảm thấy vui mừng hớn hờ, và bây giờ cũng không ngoại lệ, do đó, họ cũng không để ý đến việc bị hắn đặt thêm trên môi hai chữ “của ta” để lấy chút tiện nghi.

- La Địch tiên sinh, tối hôm qua người đã đi đâu, đã đặt chân đến nơi nào?

Lạc Na ân cần hỏi.

Mộ Dung Thiên không trả lời nàng mà chỉ nói:

- Úi chà, có khách tới cửa rồi kìa, các nàng hãy đi tiếp đãi họ trước đi, đợi đến tối ta sẽ kể cho các nàng nghe mấy mẩu truyện tiểu lâm nữa nhé.

Tửu điểm quả nhiên là có khách đến, tuy nhiên, mục đích chủ yếu của Mộ Dung Thiên chỉ là mượn cơ hội đó để chuyển đề tài mà thôi. Hôm qua gặp gỡ Lăng Đế Tư rồi sau đó phát sinh quan hệ ngoài ý muốn, và hôm nay lại chủ động giải trừ tiền đồ đầy hứa hẹn thông qua quan hệ của “Linh lực phụng hiến”, tất cả những việc này sẽ trở thành một bí mật vĩnh viễn trong lòng hắn. Mộ Dung Thiên tuyệt đối sẽ không nói lại cho người thứ ba biết.

Hai nàng chỉ đành rời khỏi hắn và đi bắt chuyện với vị khách đầu tiên của tửu điểm, bắt đầu cho một ngày bận rộn.

Mộ Dung Thiên cười khi một tiếng rồi vừa bước lên thang gỗ vừa ngâm nga:

- Lạp mẽ tác lạp, lạp mẽ tác lạp, lạp mẽ tác lạp lạp lạp...

Lệ Toa và Lạc Na dõi mắt nhìn theo bóng lưng của hắn, rồi cùng thầm nghĩ với sự hâm mộ: “La Địch tiên sinh thật là hay, lúc nào cũng tràn trề sức sống như vậy!”

Quả thật, ngoài mặt thì Mộ Dung Thiên xem ra vẫn như một La Địch vô tư vô lự mà hai nàng vẫn biết, là một người tuổi trẻ cõi mở, cổ quái, bất cần đời, và có hơi chút hiếu sắc. Thế nhưng trong lòng hắn đang có một nỗi nhục được khắc sâu không thể gạt bỏ, bất quá hắn chỉ không hy vọng là nỗi nhục ấy sẽ làm thay đổi phong cách đối nhân xử thế của mình mà thôi. Nếu như dùng một câu để hình dung Mộ Dung Thiên ngày nay và trước kia có gì khác biệt thì có thể nói thế này - Mộ Dung Thiên trước kia vốn không có chí lớn, nhưng giờ đây hắn là một tên sắc lang đã có mục tiêu để phấn đấu. Hơn nữa, mục tiêu của hắn lại còn rất vĩ đại nữa kia.

Mộ Dung Thiên ở trong phòng suy nghĩ hết một ngày, cho đến tận nửa đêm cũng là lúc tử điểm của Tư Ân đóng cửa thì mới thản nhiên xuống lầu ăn cơm với mọi người. Mạc Lý An cũng là một lão già thích náo nhiệt, ngày thường vẫn đợi đến lúc đóng cửa thì mới đến ăn tối chung cho vui. Kỳ thật, việc mọi người cùng tụ tập tại một chỗ để vừa ăn vừa nói chuyện, cười cười nói nói vui vẻ là một việc tốt và tạo nên bầu không khí thân thiện. Cả Tiểu Á và Tư Tư cũng nhào đến tham gia, chúng leo lên bắp đùi của Lệ Toa và vai của Lạc Na ngồi chễm chệ trên đó. Hai con yêu thú này không phải thuộc giống động vật ăn thịt, nên thức ăn của chúng chỉ là một ít cơm nắm làm từ hoa quả hạt, ấy vậy mà chúng lại có vẻ rất thích thú, hít lấy hít để mùi thơm của thức ăn. Tuy nhiên, do tuổi tác của Tư Tư còn quá nhỏ nên rất vụng về, nó dùng bàn chân chụp lấy nắm cơm tròn vo mãi mà không được, thỉnh thoảng cứ bị rơi xuống đất khiến cho nó cuống lên mà kêu chí chóe liên hồi. Dáng vẻ của nó thật là đáng yêu và đã tạo ra một trận cười vui vẻ cho mọi người.

- La Địch, hôm qua ngươi tiến hành việc chế luyện thuốc đến đâu rồi?

Tư Ân vừa ăn vừa hỏi, cả bộ râu mép cũng dính đầy mỡ, trông lão chẳng phong phạm của bậc trưởng giả chút nào.

“Sột...sột...” Cách ăn của Mộ Dung Thiên càng khó coi hơn. Lúc này hắn đang nuốt mì vào đầy miệng và phát ra những âm thanh rất khiếm nhã. Tay phải của hắn cầm miếng thịt nướng thật to, tay trái thì cầm chiếc ly đựng đầy loại chất lỏng màu xanh biếc – Bích Da Linh - thỉnh thoảng lại đưa lên miệng uống ừng ực, khiến cho thứ chất lỏng đó cũng không ngừng nhiều từ trên cằm xuống đất. Khi nghe hỏi, hắn nuốt vội một cái rồi đáp:

- Theo ta nghĩ, có lẽ là rất thuận lợi.

Mỗi lần nhìn thấy Mộ Dung Thiên ăn cái gì là trong lòng Mạc Lý An đều không kìm được sự thán phục mà than thầm: “Hào phóng, thật là rất hào phóng!” Lão xuôi nam ngược bắc đã nhiều năm, nhưng đây mới là lần đầu nhìn thấy cách ăn phóng khoáng hơn mình, chẳng những thế, xem ra lại còn cao hơn không chỉ một hai bậc, mà có lẽ là còn cao hơn rất nhiều. Lúc này Mạc Lý An mới có cảm giác mình đã già rồi, và bản thân lão đã không còn có thể so bì với những người trẻ tuổi tràn trề sức sống nữa.

Còn ba người Tư Ân, Lệ Toa, và Lạc Na thì đã từng nhìn thấy thời điểm ăn uống của hắn còn lợi hại hơn cả gã Ba Tây kia, nên lại có suy nghĩ khác. Hai nàng thỉnh thoảng lại liếc trộm Mộ Dung Thiên một cái, còn miệng thì tùm tùm cười không thôi, không biết có phải là đang nhớ tới những câu chuyện cười nham nhở của Mộ Dung Thiên hay không.

Mạc Lý An nghe vậy thì cười ha hả, nói:

- Vậy là tốt rồi! Ngươi cứ yên tâm đi, với chỉ số cao như thế thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì đâu.

Mộ Dung Thiên ném khúc xương đã gặm sạch sẽ lên trên bàn rồi nói:

- Được rồi, ta muốn hỏi lão câu này, một người có thể lựa chọn hai chức nghiệp hay không?

Mạc Lý An trả lời:

- Cũng không phải là không có thể. Thật ra có rất nhiều chiến đấu chức nghiệp giả cũng có năng lực đảm nhiệm luôn sinh hoạt chức nghiệp hoặc phụ trợ chức nghiệp, tuy nhiên, bọn họ sẽ không bao giờ tự hạ thấp mình để đi làm công việc của các chức nghiệp thấp hèn đó đâu. Thế nào, La Địch, ngươi hỏi việc này để làm chi?

Mộ Dung Thiên nhả khúc xương ở trong miệng ra, rồi nói:

- À, ngoài chức nghiệp được sư ra, ta còn muốn trở thành chiến sĩ nữa.

“Phộc!” Thiếu chút nữa thì Mạc Lý An đã phun hết cả Bích Da Linh đang ngậm ở trong miệng lên mặt của Tư Ân rồi.

- Cái....cái gì? Làm chiến sĩ à?

35. Hồi 34: Ý Đồ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 34: Ý Đồ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên bình tĩnh nói:

- Đúng vậy, ta muốn hỏi tiên sinh, nếu như các chỉ số về năng lực chiến đấu của ta chưa đạt tới mức yêu cầu của công hội, vậy bản thân ta vẫn có thể tự luyện võ kỹ được chăng?

Vừa nghe xong câu hỏi của hắn, cả ba người bọn Tư Ân đều nhìn hắn với vẻ hết sức kinh ngạc, bọn họ chỉ còn thiếu mỗi một việc là sờ lên trán hắn xem có nóng hay không thôi.

Mạc Lý An ổn định lại tinh thần, chỉ trong thoáng chốc đã lấy lại dáng vẻ ung dung như thường ngày, nghiêm túc nói:

- Được thì cũng được, nhưng mà La Dịch này, ta không thể không nói cho người biết. Chuyện này không phải là một chuyện đùa, người có biết chăng, đám ma thú hung ác kia sẽ làm gọi người bất kỳ lúc nào đấy!

Tư Ân cũng hiểu rất rõ chuyện này không phải chuyện chơi, nên tốt bụng khuyên hắn:

- La Dịch tiên sinh, dù cho ta có phải nói lời phật lòng người thì ta cũng phải nói. Ý của ta lần này cũng giống như của lão quỷ đấy. Chủ ý vừa rồi của người quả thật không phải là một chủ ý thông minh đâu.

Lạc Na và Lệ Toa lại càng lo lắng hơn. Mộ Dung Thiên đã từng không tin rằng thể lực của hắn rất thấp, cho nên hắn đã từng yêu cầu thi kéo tay với hai nàng. Đương nhiên, ngoài ý đồ nhân cơ hội để chiếm tiện nghi ra thì điều quan trọng hơn là để thử sức, kết quả là Mộ Dung Thiên đã bị thảm bại. Do đó, hai nàng cũng biết rất rõ tố chất của hắn thấp đến nhường nào.

Mộ Dung Thiên cười cười, nói:

- Ta sẽ biết cẩn thận.

Thần sắc của hắn trông rất dừng dưng so với những người có mặt tại đây, điều này khiến cho Mạc Lý An cũng muốn phát điên lên. Lão nói:

- La Dịch, chuyện này không phải là vấn đề cẩn thận hay không cẩn thận. Người cũng biết, chỉ số của người không những là đạt không được đến mức thấp nhất của tiêu chuẩn cần có, mà còn là thấp đến khó có thể tưởng tượng. Ta ở trong nghề đã nhiều năm mà cho tới nay vẫn chưa từng gặp qua trường hợp như thế.

Quả thật, ở đây khác xa với địa cầu. Ở địa cầu, người ta chỉ cần cố gắng là có thể thành công, nhưng ở Thần Phong đại lục này thì tuyệt đại đa số người ta đều cam tâm với thiên mệnh, và chỉ xem tố chất trời sinh là trọng yếu. Cùng là con người với nhau, nhưng đối với những ai có chức nghiệp sinh hoạt mà muốn trở thành chiến đấu chức nghiệp giả thì phải nỗ lực hơn người ta gấp trăm lần, thậm chí còn phải tốn rất nhiều mồ hôi và thời gian nữa kia. Khoan nói đến người ta có đủ nghị lực để làm điều đó hay không, mà chỉ cần nói đến thời gian thôi là đã có thể phán quyết từ hình rồi. Dù cho có phải đổ bao nhiêu mồ hôi thì cũng vậy, thời gian cũng rất công bình, vì ai nấy cũng đều giống nhau. Hơn nữa, trong quá trình trưởng thành, người ta còn có thể gặp phải ma thú bất kỳ lúc nào. Với nguy cơ rình rập tứ bề, biết đâu người ta sẽ bị biến thành khay thức ăn của chúng cũng nên. Do đó, Mạc Lý An mới bất chấp tất cả để khuyên can Mộ Dung Thiên, thậm chí còn đả kích hắn để hắn từ bỏ mục tiêu lớn lao nhưng vô cùng ngu xuẩn ấy đi.

Mộ Dung Thiên thản nhiên:

- Ủa, vậy à.

Trong lúc Mạc Lý An cao hứng nghĩ rằng Mộ Dung Thiên sẽ hồi tâm chuyển ý, và lão cũng cứu được tính mạng của một bậc được sư thiên tài, thì câu nói hờ hững của Mộ Dung Thiên đã làm cho lão suýt chút nữa thì té nhào xuống đất.

Mộ Dung Thiên lại hỏi:

- Được rồi, ngoài việc giết ma thú để tăng thực lực ra, còn phương pháp nào khác không?

Mạc Lý An lấy tay lau mồ hôi, cảm thấy người này rõ ràng là có lòng muốn chết mà. Lão nói:

- Có thì cũng có. Loại huấn luyện thứ hai khác với việc hấp thụ yêu khí của ma thú. Lúc huấn luyện không cần phải đối mặt với ma thú mà là vật chết, hoặc khai triển kỹ năng. Tỷ dụ như ma pháp sư mỗi ngày phải luyện tập các loại ma pháp không ngừng, đồng thời khai thác linh lực dung lượng và độ vận dụng ma pháp, nhưng cơ năng của người quá thấp, đại khái mức tiến bộ chỉ là một phần trăm so với một chiến đấu chức nghiệp giả bình thường. Loại thứ ba là tu luyện, thông qua ý niệm khống chế linh lực để cải biến thân thể hòng tăng lên lực lượng. Đây chính là phương pháp cao cấp nhất, nhưng mà người thường sẽ không có cách nào thu được bí quyết tu luyện, bởi vì chỉ có các đại gia tộc mới có bí quyết bất truyền có thể khiến người ta trở thành một võ giả cực mạnh. Ngoài ra, cũng có một ít cao đẳng học viện cũng sẽ truyền thụ các loại bí quyết đó, ví như cái ma võ học viện Tất Á Đa Lộ mà nữ đạo tặc Lăng Đế Tư và Lý Ngang kỵ sĩ đã từng học cũng là một trong số đó...

Có lẽ do cảm thấy nói như vậy sẽ khiến cho Mộ Dung Thiên có chút hy vọng, Mạc Lý An cuối cùng vẫn không quên nhắc nhở thêm hai câu:

- Dù cho người có thu được bí quyết tu luyện, nhưng căn cơ chiến đấu quá thấp, chỉ e sẽ khó đột phá được mọi trở ngại.

Căn cơ là yếu tố quan trọng để đánh giá tổ chất của một chiến sĩ, nói đơn giản hơn một chút thì là tiềm lực. Người có tiềm lực mạnh thì chỉ số cơ năng cực cao, sớm bắt đầu luyện thì tiến bộ sẽ càng dễ dàng. Ví dụ như trường hợp của Mộ Dung Thiên, độ nhận biết được vật và độ vi cảm của chức vụ được sư là căn cơ cần thiết của chức nghiệp, bởi vậy nên hắn có được ưu thế rất lớn mà người khác không có. Dù cho hắn không hề có kinh nghiệm, nhưng lần đầu luyện đan đã dễ dàng thành công như thế rồi. Nên biết rằng, với hai loại căn cơ đó, người bình thường phải thí nghiệm ít nhất là hơn trăm lần mới được.

Mạc Lý An dừng lại một chút rồi tiếp:

- Kỳ thật, với được sư tổ chất của người, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày được các ma pháp sư đãi ngộ tốt. Nếu như không chuyên tâm lo cho chức nghiệp của mình mà lại muốn lấy được thành tựu có tính đột phá kia thì thật là rất khó.

Lần này, Mạc Lý An dùng cả hai phương pháp là dụ dỗ và cảnh cáo. Ngay cả lão cũng cảm thấy rằng, thời khắc này mà mình không đi làm một nhà diễn thuyết thì thật là quá lãng phí tài năng.

Mộ Dung Thiên gật gật đầu, có chút dăm chiêu. Mạc Lý An thấy hắn còn đang do dự chưa quyết định thì định sử dụng chút thủ đoạn, tuyệt chiêu, nên khẽ nháy mắt với Lạc Na và Lệ Toa một cái. Do nhiều ngày ở chung, nên lão dễ dàng nhận ra Mộ Dung Thiên là một tên sắc lang khó chống lại được với mỹ nữ. Vì thế mà để hai nàng ra mặt khuyên bảo thì không chừng lại có hiệu quả hơn lão gia hỏa này. Đương nhiên Tư Ân cũng là một lão cáo già thành tinh, lẽ tất nhiên lão cũng không thể không biết điều đó, nên lão cũng sẽ không vì điều đó mà tức giận. Trái lại, lão còn thầm cảm thấy cao hứng nữa là khác, bởi lẽ lão vốn xem Lệ Toa và Lạc Na chẳng khác nào nữ nhi của mình. Nếu như hai thiếu nữ thuộc Yêu tộc này được một kẻ có khả năng trở thành đại được sư của cấp tông sư như Mộ Dung Thiên chấm trúng, vậy tức là họ sẽ có thể trở thành tỳ thiếp của hắn, đó chính là phúc khí của họ vậy. Giá trị bản thân của họ cũng sẽ nhờ đó mà được tăng lên không ít, và sau này sẽ không còn bị người ta kỳ thị nữa. Tuy nhiên, lão cũng không dám nghĩ Mộ Dung Thiên sẽ cưới hai nàng làm chính thê, vì ở Thần Phong đại lục, thực lực và giai cấp rất được xem nặng. Chỉ tiếc là Mộ Dung Thiên không biết được suy nghĩ ấy của Tư Ân, nếu không thì hắn đã biến hai nàng từ gạo sống thành cơm chín từ sớm rồi. Trong mắt hắn, chỉ có mỹ nữ là trên hết. Giai cấp là cái quái gì? Có ăn được không? Bán được bao nhiêu tiền một cân?

Lạc Na và Lệ Toa rất thông tuệ, tất nhiên là hiểu ra ngay ý tứ của Mạc Lý An, vì vậy hai nàng cùng lên tiếng:

- Mạc Lý An tiên sinh nói không sai. La Định tiên sinh, chúng ta thấy ngài nên chuyên tâm phát triển nghề được của mình là tốt nhất đấy.

Vừa nói, họ vừa liếc mắt đưa tình với hần, đồng thời, ẩn ước bên trong giọng nói lại còn hàm chứa sự dụ hoặc mê người nữa. Trời sinh Yêu tộc vốn có năng lực mê hoặc người khác, một khi thi triển ra thì đừng nói là Mộ Dung Thiên vốn là một kẻ đam mê nữ sắc, cho dù là bất cứ ai đi nữa thì cũng khó lòng chống cự được. Thậm chí, bọn họ còn có thể quên luôn việc mình mang họ gì nữa. Mộ Dung Thiên dường như thấy được hai mỹ nữ đang mặc y phục nửa kín nửa hở ngay trước mắt mình, họ nằm trên giường đưa tay ngoắc ngoắc lấy hần, miệng thì mời gọi:

- Oh yeah, come on baby, lại đây nào...

Nhưng rốt cuộc đó cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi. Tuy Mộ Dung Thiên là một tên hạ lưu háo sắc, nhưng có một điểm không thể không thừa nhận ở hần. Đó là một khi hần đã hạ quyết tâm làm việc gì rồi thì tuyệt đối sẽ không thay đổi. Năm xưa, lúc hần được tám tuổi, hần đã từng vì một tấm ảnh khiêu dâm mà đã đeo bám năn nỉ một ông chủ tiệm bán băng video cassette ròng rã suốt một quãng thời gian dài. Hần cứ kiên trì bám sát như một con ruồi đuổi hoài không đi. Cuối cùng, ông chủ tiệm vì chịu hết nổi mà phải bán tấm ảnh đó cho tên nhóc siêu cấp chưa đến tuổi thành niên này. Rồi lại có một lần trước ngày thi học kỳ, vì Tiểu Băng đồng ý cho phép hần được ôm nàng với điều kiện là hần phải thi đậu. Ha, kết quả là tên gia hỏa lười biếng kia đã trở nên siêng năng đột xuất, ngày nào cũng đến lớp trước tiên và lại còn đến tối mịt mới rời khỏi trường học. Dù có vị thầy hoặc cô nào hà khắc đến đâu thì cũng không thể bắt bẻ được tên học trò tốt như thế. Hần quả thật đã phát huy được rất tốt tinh thần cố gắng học tập như Lôi Phong [1], vì trong suốt khoảng thời gian đó, bất kể lúc nào cũng thấy hần cầm sách giáo khoa trên tay, và lại còn tận dụng tất cả thời gian có được để học bài; thậm chí, cả những lúc vào thư viện hay đi nhà xí cũng cầm theo sách vở. Lại nói đến lần đầu chế luyện “Tu nữ dã phong cuồng”, hần đã cất công đi khắp nơi trong nước để tìm kiếm được vật, vv.....Những việc cứng đầu cứng cổ như vậy của hần kể ra thì nhiều vô số, quả thật đếm không xuể.

Bởi vậy, Mộ Dung Thiên lúc này chỉ bị hơi chút mơ hồ, nhưng lại rất tỉnh táo. Đây cũng chính là lúc hiếm hoi mà hần có thể cưỡng lại sự quyến rũ của mỹ nữ. Tuy nhiên, hần cũng không nói thêm gì nữa. Mắt thấy Mạc Lý An và Tư Ân hết lòng khuyên can, không ngại nói năng dài dòng lời thôi như nữ nhân, nên hần cũng hiểu là không nên tiếp tục nhắc đến vấn đề này nữa. Do đó, hần chỉ nói:

- Hi hi, đừng khائن trương, do nhất thời ta thấy buồn chán nên mới thuận miệng hỏi vậy thôi. Mọi người không nên rối rít lên như thế. Cứ yên tâm đi.

Nghe xong lời đó, Mạc Lý An cơ hồ muốn ngắt đi. Té ra mình mất công khuyên lơn cả buổi, nói đến văng cả bọt mép như thế, vậy mà rốt cuộc người này chỉ là hỏi chơi mà thôi. Tuy nhiên, nếu hần đã không có cái ý niệm điên rồ ấy ở trong đầu thì đó là một chuyện tốt. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng lão nào biết được Mộ Dung Thiên đã sớm định sẵn chủ ý rồi.

Tiết mục buổi tối vẫn theo thường lệ, Mộ Dung Thiên đùa giỡn với hai mỹ nữ một phen, rồi kể chuyện tiếu lâm cho họ nghe. Những việc này hầu như đã trở thành tập quán mỗi ngày của hần rồi. Khoan hần nói đến cái thiên tính háo sắc của hần đã, chỉ riêng đối với hai nàng Lạc Na và Lệ Toa thôi thì cũng đã bị mê hoặc bởi bản sắc ám muội và cách ăn nói hài hước của hần rồi. Do đó, có thể nói rằng bọn họ rất khó dứt nhau ra được.

Điều duy nhất khác với lúc trước là ngày nay Mộ Dung Thiên nói đùa không chỉ vì muốn được nhìn thấy mỹ nhân cười, rồi mình lợi dụng thời cơ để “ăn đậu hũ” đơn giản như vậy nữa.

Hết hồi 34

=====

Chú thích

[1] nguyên văn: “Lôi Phong đích đình tử tinh thần” ().

Lôi Phong (1940 - 1962), một chiến sĩ giải phóng quân bình thường. Ngày 05/03/1963 được Mao Trạch Đông tự tay viết tặng: “Hướng Lôi Phong học tập”, đồng thời đặt 03/05 làm ngày kỷ niệm Lôi Phong.

Trong nhật ký anh có viết:

Một vài người nói công việc bận rộn, không có thời gian học tập. Tôi cho rằng vấn đề không ở chỗ công việc bận rộn mà là do không muốn học, không biết tranh thủ thời gian.

Một miếng gỗ nguyên vẹn, trên đó không có một cái lỗ nào, nhưng vì sao đinh có thể chui vào? Đó chính là dựa vào áp lực mà cố chui vào (nguyên văn: - tễ tiến), cố xuyên qua (nguyên văn: - toản tiến). Từ đó có thể thấy, chiếc đinh có hai điểm tốt: một là biết ép mình (tễ), hai là biết cố gắng (toản).

Khi chúng ta học tập cũng phải đề cao tinh thần của chiếc đinh đó, biết tranh thủ thời gian và chuyên cần.

Lời tác giả:

Trải qua một đêm khảo nghiệm rục rữa, nó đã chứng minh được bộ truyện này đã đạt đến một trình độ nhất định. Các huynh đệ hãy tiếp tục bỏ phiếu nào, hãy giúp cho vị trí của nó được tiếp tục vững chắc hơn, tựa như tên côn quang nuốt phải “Tu nữ dã phong cuồng” mà không thể hạ lửa dục vậy. ^-^

36. Hồi 35: Quyết Tâm

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 35: Quyết Tâm

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên khê hắng giọng, giả ra giọng thánh nhân để kể chuyện cho hai mỹ nữ nghe. Hắn biết rõ trong lúc kể chuyện tiêu lâm mà có gương mặt tương phản với giọng nói thì lại càng tăng thêm tính cách vui nhộn của câu chuyện.

- Có một nữ chuyên gia rất giỏi về nghề cất rượu, lâu nay trong nghề này, người ta chỉ dùng hai tay để ủ rượu, thế mà nàng lại đột phá được sự hạn chế đó. Nàng cho rằng toàn bộ thân thể đều có thể làm cho rượu lên men, do đó, trước mỗi lần cất rượu, nàng thường tắm rửa cho thật sạch sẽ, rồi sau đó mới ngâm mình trong nước suối dùng để ủ rượu. Sau vài giờ Thần Phong thì sẽ cho ra một loại mỹ tửu, nhưng phương pháp này sẽ phải mất rất nhiều thời gian và tinh lực vì nó sẽ tạo ra một mùi rượu nồng nặc, khiến ai nấy cũng trầm trồ khen ngợi, khách hàng lui tới không ngớt. Thế nhưng, không một ai lại biết được bí mật đó của nàng. Rồi bỗng một hôm, có một thú nhân chiến sĩ đến tửu điểm của nàng uống rượu. Trong lúc uống, hắn bỗng tìm được một vật trong rượu của mình. Thế là hắn đi tìm nữ chuyên gia cất rượu để chất vấn. Hắn hỏi: “Trong rượu của ta có một sợi lông.” Nữ chuyên gia nghe vậy thì mặt đỏ đến tận mang tai, nàng đáp: “Thật xin lỗi tiên sinh, ngài biết không, chắc đó là do ta bất cẩn nên đã làm rớt một sợi tóc vào đó, vậy để ta đổi lại chén khác cho ngài nhé.” Sau khi nữ chuyên gia chế rượu đi rồi, gã thú nhân kia nhìn mái tóc dài mượt và mềm mại của nàng rồi cảm thấy khó hiểu, hắn tự hỏi: “Tại sao sợi tóc kia lại vừa ngắn vừa quăn thế nhỉ?”

Kể đến đây, Mộ Dung Thiên trơ trẽn nhìn xuống bộ vị nằm bên dưới chiếc váy đồng phục ngắn của Lệ Toa và Lạc Na. Thái độ của hắn rất dâm tiện, cười hỏi:

- Hai vị mỹ nhân, có người khách nào đã hỏi các nàng câu đó chưa?

Thì ra hai nàng ngoài việc chiêu đãi khách ở tửu điểm thì còn làm thêm việc cất rượu nữa, những việc đó cũng rất bình thường, bởi vì họ ở Thần Phong đại lục cũng khó kiếm được việc làm.

Lúc đầu, hai nàng còn chưa hiểu được ý tứ của Mộ Dung Thiên bởi câu chuyện còn vòng vo mà chưa vào thẳng chính đề, nhưng giờ đây nhìn thấy ánh mắt đều giả của hắn đang nhìn vào địa phương nào thì rõ cuộc họ cũng hiểu được hắn muốn ám chỉ chuyện gì. Do đó, cả hai đều đỏ bừng mặt lên, rồi vừa cười khúc khích vừa mắng hắn:

- La Địch tiên sinh, ngươi càng lúc càng tẻ à nha, người ta không có chuyện đó à.

Mộ Dung Thiên tăng trình độ dâm tiện lên thêm một tầng nữa bằng cách tự lảm nhảm:

- Kỳ lạ thật, chẳng lẽ Yêu tộc lại không có tóc quần hay sao ta?

Hắn cho rằng lần này kể chuyện tiểu lâm cũng chiếm được tiện nghi khá lớn, trong lúc đang dương dương đắc ý thì đột nhiên Lạc Na đang rộng đôi chân xinh đẹp mỹ miều ra, rồi đưa một tay vào trong quần lót, bứt mạnh một cái rồi xuyt xoa kêu:

- Ai nói không có chứ, La Địch tiên sinh, ngươi có muốn xem không?

“Bịch” một tiếng, Mộ Dung Thiên giật mình ngã lộn xuống đất, suýt tí nữa là lộn luôn vào gầm giường. Hắn vừa đứng dậy, vừa đưa tay quệt một hôi trên trán. Oa, thật là hào phóng nha! Nữ nhân ở Thần Phong đại lục quả nhiên rất hào sảng.

Hai nàng nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của Mộ Dung Thiên thì cười ầm cả lên. Đây không phải là vì các nàng không biết liêm sỉ, mà là do họ đã ở chung với nhau nhiều ngày, nên họ biết rõ tuy hắn có vẻ bề ngoài háo sắc hạ lưu, nhưng thực chất thì hắn lại là một tên gia hỏa không có gan to mật lớn chút nào. Vì vậy mà các nàng mới dám mạnh dạn làm ra hành động phóng đảng như thế, chung quy cũng chỉ là muốn đùa giỡn cho thỏa thích mà thôi. Hơn nữa, dù cho Mộ Dung Thiên thật sự có ý đồ gì với họ đi nữa, thì họ cũng đã sớm có hảo cảm với người trẻ tuổi và vui tính như hắn nên cũng sẽ sẵn sàng phục vụ hắn.

Cười đã rồi, Mộ Dung Thiên nghĩ lần này ngoài việc kể chuyện tiểu lâm thì còn có mục đích khác trọng yếu hơn. Lúc này hắn mới thừa dịp thuận miệng hỏi như không có ý gì:

- A, được rồi, Lệ Toa, Lạc Na, có phải hai nàng biết ma pháp không?

Hắn biết thể lực và chỉ số chiến đấu của mình quá tệ, dù có cố gắng cách mấy thì cũng chỉ đạt đến trình độ trung bình của một chiến sĩ mà thôi, hơn nữa quá trình tu luyện cũng rất gian nan, mà mục tiêu của mình lại còn cao hơn thế nữa. Thật ra, cơ thể của mỗi một người đều có sự hạn chế, song, chỉ có tiềm lực của tinh thần mới là vô hạn định. Do đó, hắn muốn có tinh thần lực vào tay. Nói không chừng khi tới dị giới này, tư tưởng và thể chất của mình không giống với người của Thần Phong đại lục cũng nên.

Hai nàng bị hắn chọc đến nổi phải ôm bụng cười lăn ra giường nên không nhận ra được ý đồ của hắn, khi nhắc đến cái danh từ “ma pháp” thì hai mắt liền sáng lên. “Ma pháp sư” đúng là một chức nghiệp được người người kính ngưỡng, nên bất cứ ai cũng đều mơ ước đạt được. Song, ánh mắt của Lệ Toa và Lạc Na cũng lập tức tối sầm lại, rồi Lệ Toa thở dài nói:

- Chúng ta làm sao có được cái phúc khí tốt như thế.

Lạc Na gật đầu hùa theo:

- Đúng vậy, điều kiện để trở thành một ma pháp sư rất hà khắc.

Xem ra, nếu có hỏi thêm thì cũng không được gì, Mộ Dung thoáng có chút thất vọng, chợt Lệ Toa nói:

- Ta chỉ biết một vài chiêu ma pháp thuộc Thủy hệ mà thôi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì tinh thần lập tức được phấn chấn ngay, hắn hỏi:

- Thật chứ?

Lạc Na nói:

- Phải rồi. Trong các nguyên tố cảm ứng lực, Thủy hệ chính là nguyên tố chủ lực của Lệ Toa, và Lệ Toa có thể tùy thời mà phát ra những ma pháp cơ bản thuộc Thủy hệ. Còn ta thì lại thuộc về Hỏa hệ.

Nguyên tố chủ lực chính là nguyên tố cảm ứng nhạy bén nhất của một người. Có rất nhiều ma pháp sư đã thông qua việc phát triển nguyên tố chủ lực của bản thân mà tiến bộ rất nhanh.

Mộ Dung Thiên mừng rỡ nói:

- Vậy có thể cho ta được một phen mở rộng tầm mắt hay không?

Lạc Na sảng khoái đáp:

- Dĩ nhiên là được chứ.

Dứt lời, thần thái của nàng cũng biến thành nghiêm túc ngay lập tức, điều này quả là trái ngược với tính chất hoạt bát thường ngày của nàng. Sau khi tập trung tinh thần, Lạc Na bắt đầu niệm chú với một giai điệu trầm bổng:

- Hỡi Hỏa tinh linh nhiệt tình, xin hãy tụ tập đến bên cạnh ta và mặc sức tuông ra hết nhiệt lực và năng lượng của các ngươi cho bằng thích.

Đoạn chú ngữ ấy vừa ngắn vừa đơn giản. Trên thực tế, nếu cấp bậc ma pháp càng cao thì chú ngữ càng dài và càng phức tạp.

“Bặc” một tiếng, từ trên ngón trỏ tay phải của Lạc Na đột nhiên phùng lên một ngọn lửa nhỏ màu hồng, và nó không ngừng nhảy múa vờn vẹo trên ngón tay của nàng.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy điều thần kỳ đó thì trợn mắt há hốc miệng, vừa đưa tay chạm vào ngọn lửa đó vừa ấp úng nói:

- Lạc Na, sao làm được như vậy thế...? A, yêu....

Hắn như chạm phải bò cạp nên vội rút tay về, chậm một chút là đã có thể biến thành thịt nướng để hôm sau Tư Ân có thể đem bán được rồi.

Hai nàng thấy thế thì cùng lúc kêu lên đầy vẻ quan thiết:

- La Địch tiên sinh, ngươi không sao chứ?

Mộ Dung Thiên vội vàng nói:

- Không có gì, không có gì! Còn lâu mới bị tứ cấp tàn phế.

Tuy chưa bao giờ nghe được bốn chữ “tứ cấp tàn phế”, nhưng Lạc Na và Lệ Toa cũng biết được những từ ngữ nào đã thoát ra từ miệng của La Địch tiên sinh thì hẳn là không tốt lành gì, hẳn là cũng cố quái y như hắn vậy. Họ nhìn về mặt thần nhiên của hắn thì đoán là hắn không sao.

- Ma pháp sẽ không làm cho người thi pháp bị tổn thương đâu, trừ phi là nó bị phản chấn trở lại.

Lạc Na vừa giải thích vừa thu lại ngọn lửa trên tay, lúc này nàng có chút hơi mệt mỏi và mồ hôi cũng bắt đầu lấm tấm đầy trán. Mỗi lần thi triển ma pháp đều cần rất nhiều tinh thần lực, cho dù chỉ là loại ma pháp căn bản nhất thì nàng cũng không thể cầm cự được quá lâu. Ngay cả việc triệu hoán lửa cũng khác với việc Mộ Dung Thiên luyện đan. Lúc đó, hắn phải dùng đến lực lượng của các nguyên tố được chứa sẵn trong lô đỉnh, nhưng hắn chỉ thông qua sự kiến lập khế ước mà khống chế toàn cuộc chứ không phải dùng đến tinh thần lực như Lạc Na.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Lạc Na, nàng đã biết sử dụng ma pháp, vậy có phải là cũng có thể trở thành ma pháp sư hay không?

Lạc Na lắc lắc đầu, nói:

- Vẫn chưa được. Đây chỉ là một loại ma pháp căn bản nhất, ở đại lục có rất nhiều người biết sử dụng nó. Tiêu chuẩn của một Hỏa hệ ma pháp sư thuộc cấp thấp nhất là có thể phóng ra một trái hỏa cầu, còn ta thì kém xa lắm mới làm được như thế. Hơn nữa, ta chỉ có thể sử dụng Hỏa hệ ma pháp, và Lệ Toa thì cũng chỉ biết có Thủy hệ ma pháp.

Lúc này Lệ Toa cũng không chịu thua kém, nàng liền thi triển ngay ma pháp mà nàng biết. Từ đầu ngón tay của nàng đột nhiên bắn ra một tia nước nhỏ. Do tính chất của nước là âm nhu, nên yêu cầu của Thủy hệ ma pháp còn có phần cao hơn so với Hỏa hệ. Khi khống chế thủy nguyên tố thì phải tính toán chính xác hơn nhiều, tỷ như thủy tiến và thủy thuần để phòng ngự, nếu chỉ cần một chút sai sót thì mọi thứ sẽ bị tan tành ngay tức khắc. Và cũng do nước có thể biến thành băng, có thể biến hóa hình thái, nên lại càng là một loại ma pháp cao cấp.

Sự kỳ diệu của ma pháp đã khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy thú vị, hân hỉ với giọng cực kỳ hưng phấn:

- Ta có thể thử một chút được không?

Nếu quả hân có thể học được thuật phun khói bằng ngón tay, nói không chừng sau này sẽ có lợi rất nhiều. Hì, chắc là ngẫu lắm nhỉ. Lại còn có thể dùng thủy tiến vô thanh vô tức làm ướt áo nữ nhân và làm lộ ra những đường cong tuyệt mỹ như ẩn như hiện, khả khả....thật là thú vị nha. Mộ Dung Thiên nghĩ đến sự tiện dụng của ma pháp mà khoái chí đến nổi suýt tí nữa là bật cười thành tiếng. Chưa gì mà hân đã tính toán tìm cơ hội sử dụng ma pháp để tiêu khiển thời gian trên đại lục này rồi.

Lúc này chỉ nghe Lạc Na cười nói:

- Đương nhiên là có thể, đây chỉ là một loại ma pháp căn bản, nên chỉ cần có nguyên tố cảm ứng lực và tinh thần lực đạt tới một trình độ nhất định, sau đó kết hợp với chú ngữ là được.

Dưới sự hướng dẫn của hai nàng, Mộ Dung Thiên lần lượt thử nghiệm những loại ma pháp căn bản của các hệ khác nhau. Chỉ tiếc là bao nhiêu hy vọng của hân đều bị đổ vỡ tan tành. Trong năm loại nguyên tố cơ bản ma pháp là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ thì hân không sử dụng được một loại nào cả, chứ đừng nói đến những loại ma pháp cao cấp hơn bị chi phối bởi các loại vật chất biến hóa hình thái hay di chuyển không ngừng như là Phong, Lôi, Điện, Băng...hoặc là các loại ma pháp hỗn hợp, thậm chí còn có loại ma pháp đặc thù thuộc Thần Thánh hệ, tức Hắc Ám hệ.

Hai nàng cười khỏ, nói:

- La Định tiên sinh, nguyên tố cảm ứng lực của ngươi chưa đạt tới được tiêu chuẩn yêu cầu thấp nhất của các hệ ma pháp cơ bản.

Sự thất bại khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy chán nản vô cùng. Cả ma pháp cơ bản nhất cũng không sử dụng được thì còn đòi thí nghiệm cái rắc rối gì? Mộ Dung Thiên vò đầu vò tai, tự lẩm bẩm để an ủi mình:

- Coi bộ, nếu không phun khói bằng ngón tay được thì dùng bật lửa, còn không dùng ma pháp để làm ướt đồ nữ nhân được thì cứ đi rình xem cũng vậy thôi.

Hai nàng nghe hân lẩm bẩm rồi ngạc nhiên hỏi:

- Nói sao cơ?

Mộ Dung Thiên chán tỉnh tỉnh thần lại, vội ho khan một tiếng, rồi lắp liếm:

- À, ta nói là không quan hệ gì.

- Ừm.

“La Định tiên sinh đúng là có lòng dạ bao la, không có việc gì làm cho y vui mừng, mà cũng không có điều gì có thể làm cho y đau buồn. Quả không hổ là đại nhân vật siêu cấp được sư được trời ban thiên phú.” Lạc Na và Lệ Toa thấy vậy thì cùng hết sức ngưỡng mộ và sùng bái hân, nên tự nghĩ thầm như thế.

Không biết từ trong đáy lòng dơ bẩn của Mộ Dung Thiên có biết được điều đó hay không?

“Xem ra phải kiếm đường khác để đi thôi.” Sau khi Mộ Dung Thiên hạ quyết tâm rồi thì cũng trở nên cứng cỏi hơn, hân tuyệt sẽ không vì một, hai lần thất bại mà sẽ ngã lòng. Có lẽ do hân đã có nhiều kinh nghiệm trải qua thất bại và chán nản vô số lần, nên mỗi lần quyết tâm cũng rất kiên định. Vì vậy nếu muốn hân chịu thua thì điều đó còn khó hơn so với việc hân nhìn thấy mỹ nữ ăn mặc nửa kín nửa hở mà không suy nghĩ bậy bạ chút nào.

Nếu toàn lực phát triển về mặt được sư, nói không chừng sau này sẽ đạt đến cấp tông sư và được hưởng sự đãi ngộ như một ma pháp sư. Tuy nhiên, đối với dã tâm của Mộ Dung Thiên thì điều đó còn xa lắm mới bằng được. Hơn nữa, hắn còn có một nguyên tắc, và đó cũng là nguyên tắc nghiêm chỉnh duy nhất: đã té ngã ở đâu thì phải đứng dậy từ nơi đó! Hắn đã phải chịu sự sỉ nhục của một kẻ yếu nhược hèn kém, nếu cứ khiếp sợ mà tránh né, thì cho dù một ngày nào đó, hắn có thể trở nên một được sư thuộc cấp tông sư, thậm chí có thể đạt tới Thánh cấp hay Thần cấp thì hắn cũng hiểu được mình chỉ là một kẻ thất bại đáng thương mà thôi. Bởi vậy, hắn phải khiến cho những kẻ đã sỉ nhục hắn, đã xem thường hắn thấy được sự ngu xuẩn của họ. Không cần biết con đường trở thành một chiến sĩ gian nan và cực khổ tới đâu, hắn nhất định phải đạt cho kì được!

37. Hồi 36: Cạm Bẫy

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 36: Cạm Bẫy

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Vào một buổi sáng của hai ngày sau, người chiến sĩ Trư nhân duy nhất của tiểu trấn này là Ba Tây đang dùng ý chí mạnh mẽ của mình để đối phó với bữa ăn sáng, chuyện này còn kinh tâm động phách hơn cả khi ma thú đánh nhau, lúc này gã đang hưởng thụ một trong những thời khắc vui thú nhất trong ngày. Kỳ thật, gã vốn có đủ tư cách đến quán ăn cao cấp dành cho các chiến sĩ của tiểu trấn này, nhưng gã chỉ thích đến từ điểm của Tư Ân để dùng bữa mà thôi. Nguyên nhân rất đơn giản, đó là thịt của quán ăn dành cho dũng sĩ thái chưa đủ lớn nên gã ăn không đã. Cảm giác “sảng khoái” đối với một người rất là quan trọng. Sở thích của trư nhân cũng không nhiều, những thứ như mỹ nữ, tài phú, quyền thế, và thậm chí là lực lượng ở trong mắt họ đều không được hấp dẫn như thực vật. Nếu như ăn uống mà không được sảng khoái thì sự việc đó nghiêm trọng chẳng khác nào ngày tận thế. Do đó, khi Trư nhân đang hưởng thụ bữa ăn mà lại bị người khác quấy rầy thì họ sẽ không hài lòng chút nào, thậm chí họ còn thách đấu với người ta để giải cơn bức tức nữa. Nhưng đáng tiếc thay, hôm nay lại có một người dường như không có mắt, hay là mắt của hắn để tận đầu đầu đang xuất hiện ngay trước mắt Ba Tây.

- Hây, Ba Tây.

Người đó đặt một tay lên vai Ba Tây, trông đáng vẻ khá thân mật, tựa như hai người đã có giao tình lâu năm rồi vậy.

Ba Tây đang cực kỳ cao hứng chuẩn bị nuốt một miếng thịt thật lớn, thưởng thức món thịt nướng khoái khẩu của gã, nhưng bàn tay kia đã chạm vào không đúng lúc chút nào.

- Ô ồ, ô ồ...

Sắc mặt của Ba Tây đỏ bừng, nhìn chẳng khác nào một kẻ ngồi trên lưng ngựa phải nhịn tiểu tiện và đại tiện nhiều ngày. Gã dùng hết khí lực để cố gắng nuốt trôi miếng thịt đang bị tắc nghẹn nơi cổ họng. Phải vất vả lắm thì gã mới nuốt nó xuống được, và giờ đây thì đang thở hổn hển để lấy lại hơi sức, đồng thời, gã giận dữ quát mắng lại. Suýt tí nữa là gã đã bị nghẹn chết rồi, nhưng điều quan trọng hơn là lúc này trong khi gấp rút, gã đã không thể thưởng thức được mùi thơm của thịt nướng.

“Đáng ghét, thật là đáng ghét. Quả là không thể tha thứ cho tên hỗn đản này rồi, nhưng rốt cuộc là hắn muốn gì chứ? Người trong trấn này có ai lại không biết mình không thích bị người ta quấy rầy trong bữa ăn chứ, hử?” Ba Tây vừa nghĩ thầm trong lòng, vừa quay ngoắt mặt lại thì chạm ngay gương mặt đang cười hề hề của Mộ Dung Thiên. Ba Tây chia bàn tay ra chỉ vào hắn, run giọng nói:

- Người...lại là người....

Kể lần trước phá rối bữa ăn của mình cũng chính là hắn, vẫn là cái tên gia hỏa như du hồn dã quỷ này đây. Nhìn Mộ Dung Thiên cười hề hề mà Ba Tây chỉ muốn xé hắn ra làm thịt nướng ăn luôn cho rồi.

Ba người Lệ Toa, Lạc Na, và Tư Ân không biết Mộ Dung Thiên tìm đến Ba Tây để làm gì, nhưng họ trông thấy bộ dạng tức giận xung thiên của gã thì không khỏi thầm lo lắng cho tên La Địch coi trời bằng vung kia. Đáng lý ra hắn không nên gây chuyện mới phải.

Mộ Dung Thiên vẫn chưa hiểu ra sự việc, hắn chỉ thản nhiên nói:

- Ủi chà, ta nghe nói Ba Tây ngươi là một chiến sĩ dũng cảm nhất tại trấn này, nên mới đến đây để tỏ lòng ngưỡng mộ.

Đối với Thú nhân, ai ai cũng có cái tâm chuộng hư vinh và rất thích nghe người ta ca tụng mình. Ba Tây vốn đang giận sôi máu, nhưng khi nghe được mấy chữ “dũng cảm nhất” thì trong lòng liền cảm thấy lâng lâng như nở hoa, tự nghĩ người này tuy có vẻ tầm thường nhưng lại được cái là rất thành thật. Do đó, hỏa khí của gã cũng giảm đi nhiều, nhưng vẫn không quên buông ra một câu:

- Người phải gọi ta là chiến sĩ Ba Tây.

- Tốt thôi, Ba Tây.

Mộ Dung Thiên tuy ngoài miệng đáp ứng, nhưng lại không hề làm theo lời, mà Ba Tây cũng không bắt bẻ gì thêm.

- Ta nghe nói, ngươi ngoài việc là một chiến sĩ dũng cảm nhất, mà khí lực cũng thuộc loại nhất nhì ở trong trấn này, đúng không?

- Là đệ nhất!!!

Ba Tây lập tức chỉnh lại lời nói của Mộ Dung Thiên. Lời này quả thật không phải là thổi phồng chút nào. Trư nhân có khí lực rất lớn, và điều đó đã được toàn trấn công nhận. Cứ nhìn món vũ khí của gã để ngay bên cạnh thì biết - cái búa lớn bằng hai cái đầu của gã là minh chứng tốt nhất.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hai mắt lập tức sáng lên, nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Ba Tây, ngươi quả nhiên rất lợi hại. Có thể bộc lộ chút tài nghệ cho ta thưởng thức được chăng?

Ba Tây thoáng hơi do dự một chút, bởi vì sau bữa ăn sáng, gã còn phải đi luyện cấp nữa. Kỳ thật, Trư nhân là chủng tộc kém trí nhất trong các Thú nhân, thậm chí họ còn là giống đần độn nhất trong các tộc nhân loại tại Thần Phong đại lục này nữa, so với người dã man thì họ vẫn còn kém nhiều. Phương pháp mà họ có thể dùng để tăng cường lực lượng có vài loại, nhưng chỉ có việc đánh chết ma thú để thu lấy yêu khí là phương pháp gọn lẹ và trực tiếp nhất, chứ không cần phải động não chút nào. Do đó, ngoài việc ăn uống ngủ nghỉ thì Trư nhân chỉ còn biết chiến đấu. Có thể nói, về mặt này họ rất siêng năng chăm chỉ, không như giống heo lười biếng ở địa cầu tối ngày chỉ biết ăn mà chả biết làm gì cả.

Tuy nhiên, nghệ thuật “võ mông ngựa” của Mộ Dung Thiên lại khiến cho Ba Tây như ăn phải nhân sâm tốt vậy. Hơn nữa, gã cũng ít có cơ hội để biểu diễn ở trước mặt người khác nên lập tức vui vẻ đáp ứng ngay:

- Được lắm!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lộ ra nụ cười quỷ quyệt, nói thêm:

- Ta nghe nói ở phía tây trấn có một tảng đá cực lớn, hay là chúng ta hãy đến đó thí nghiệm nhé, chứ nếu chỉ thử bằng một vật nhỏ bé thì không đủ lộ ra thần oai của một kẻ anh dũng như ngươi. Như vậy thì làm sao có thể chứng tỏ được thực lực của ngươi chứ phải không?

Ba Tây được nịnh hót lên đến tận mây xanh nên khoái chí đến nỗi đầu óc mờ mịt, tựa như con thuyền lênh đênh trên biển vào lúc nửa đêm mà không có ngọn hải đăng dẫn lối. Gã cứ mơ mơ hồ hồ để Mộ Dung Thiên dẫn đi mà không biết mình đang đến địa phương nào. Hai người họ chỉ để lại ba người bọn Tư Ân đang

thắc mắc nhìn theo. Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Ba Tây chưa dùng xong bữa mà đã rời khỏi quán.

oooOooo

Tại phía tây trấn, Ba Tây nhìn tảng đá lớn mà Mộ Dung Thiên chỉ cho, nó đúng là một mỏm đá lớn nằm trên bãi đá vụn rất cứng rắn, nó cao chừng trên dưới ba thước. Gã thầm nghĩ: “Không ngờ tên này lại muốn dùng tảng đá kia để khảo nghiệm mình.” Nhưng đó cũng là cực hạn của gã nên gã tin chắc sẽ làm được. Rồi gã lại nghĩ tiếp: “Được! Để ta dùng cái búa này đập tan nó ra thành vụn mảnh, và cũng cho người cơ hội được mở rộng tầm mắt, chứng kiến thần oai của ta.”

Nụ cười của Mộ Dung Thiên lại càng trở nên quỷ bí hơn, bề ngoài tuy dần dần động nhưng đồ sộ của Ba Tây có làm cho hắn hơi chút sợ hãi, tuy nhiên điều đó cũng giống như một tên quang côn đang lén lút nhìn xem nữ nhân tắm rửa, cũng một tâm trạng hồi hộp lo sợ như vậy. Mộ Dung Thiên cười đều nói:

- Ta đề nghị Ba Tây người dùng tay ấn tảng đá này xuống, cho nó lún sâu vào lớp đá vụn, có được không?

Ba Tây hoảng hốt nói:

- Dùng tay đè xuống ư?

Thật ra nếu dùng búa mà đập xuống tảng đá làm cho nó bể nát thì việc đó tuyệt không phải là vấn đề khó khăn gì đối với Ba Tây, nhưng đây lại là dùng tay không để ấn nó lún sâu xuống lớp đá bên dưới....lúc này Ba Tây bắt đầu biết khó khăn và tỏ ra hơi sợ rồi.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cũng không nôn nóng, chỉ nói:

- Ài, tảng đá lớn như vậy, ngay cả Ba Tây là người vẫn hay được đồn đãi dũng mãnh nhất trong trấn cũng chưa đủ sức.....

Ba Tây vốn đang có chút lo lắng, sợ không làm được thì sẽ bị mất mặt, nhưng giờ đây nghe được lời mỉa mai của Mộ Dung Thiên, nên liền ném hết tất cả đồ đạc ra sau và tức giận nói:

- Ai nói ta làm không được hả? Người hãy trợn mắt to ra mà nhìn cho kỹ đây!

Nếu để cho tên gia hỏa này trở lại trấn mà phao tin mình lâm trận rút lui, thì cái danh Trư nhân khí lực đệ nhất vĩnh viễn sẽ bị ô nhục, và bản thân mình cũng sẽ không ngóc đầu lên nổi. Đối với một kẻ coi trọng hư vinh như Ba Tây thì đây là một chuyện không thể tiếp nhận được.

Ba Tây gầm gừ tiến lại gần tảng đá. Áp lực từ tám thân cao lớn của gã tạo ra cảm giác mặt đất rung chuyển tựa như bị động đất vậy. Gã nghĩ rằng có thể nhảy từ trên cao xuống, rồi mượn sức mà đè tảng đá cho lún xuống dưới. Trư nhân dù dần dần động nhưng dù sao cũng còn biết suy nghĩ một chút, chỉ tiếc là gã đã gặp phải một con cáo già xảo trá là Mộ Dung Thiên.

Tốc độ đang được đề thăng lên tới mức cao nhất, các tế bào cũng được căng hết ra, đột nhiên Ba Tây nghe một tiếng “bình” thì suýt tí nữa là đâm đầu vào tảng đá rồi. Sau đó lại nhìn thấy nụ cười đều của Mộ Dung Thiên thì gã sờn cả da, quát:

- Làm gì đó?

Mộ Dung Thiên nói:

- Nếu mượn thế mới có thể đè tảng đá xuống thì có phần không lý thú lắm. Ta có đề nghị thế này, Ba Tây người cứ đứng tại chỗ mà ấn xuống, vậy có được không?

Ba Tây nghe vậy thì suýt tí nữa đã muốn ngất đi, gã tức giận nói:

- Tảng đá này lớn như vậy thì làm sao có thể làm được điều đó chứ? Người rõ ràng là....

Mộ Dung Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không thể tưởng được chiến sĩ Ba Tây dũng cảm nhất mà lại là một kẻ khiếp sợ sự thách thức của người ta. Thật không hiểu nổi tại sao người trong trấn lại đồn đãi....

- Lời đồn đãi trong trấn tuyệt đối là sự thật!

Ba Tây tức tối chấp nhận sự khiêu khích của Mộ Dung Thiên. Gã có thể không cần ăn thịt, nhưng lại không thể để cho người ta hoài nghi sự dũng cảm của mình, vì đó là vinh dự của gã. Sau khi nói xong, Ba Tây muốn dùng hành động để chứng minh cho sự dũng cảm, nên bước tới chỗ tảng đá. Chỉ tiếc rằng, lòng tin chính là trụ cột để xây dựng thực lực, dù cho Ba Tây có sức mạnh vô song nhưng điều kiện của hắn là phải ấn tảng đá lớn này lún xuống mặt đá cứng rắn. Việc ấy quả là còn khó hơn lên trời, nên khiến cho gã cảm thấy pháp phòng lo lắng và chỉ sợ sẽ bị mất mặt mà thôi. Nhưng giờ đây gã đã nằm trong thế cưỡi lưng hổ không thể xuống được, dù có bị thất bại thì cũng còn tốt hơn là bị người ta cười chê là không có dũng khí. Nếu một chiến sĩ bị người ta thách thức mà không dám tiếp nhận thì đó là một điều sỉ nhục rất lớn.

Ba Tây đưa hai tay ôm lấy tảng đá lớn, bao nhiêu khí lực của gã đều dốc hết ra để chuẩn bị nghênh đón sự thách thức lớn nhất trong đời.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Ba Tây cố nín hơi làm cho cả khuôn mặt đỏ rần, những đường gân trên cánh tay nổi vòng lên, vậy mà tảng đá lớn cũng bị gã làm cho dao động. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì ngấm ngầm kinh ngạc, xem ra hắn đã có chút xem thường gã Ba Tây này rồi. Kỳ thật, kế hoạch ngày hôm nay đã được hắn giở rất nhiều chiêu quỷ quyết, hắn đã bôi rất nhiều mỡ dê trơn láng lên trên tảng đá lớn, rồi sau đó lại còn lấy đất cát bôi một lớp ở bên ngoài khiến cho người khác không thể mượn lực được. Chẳng dè Ba Tây vẫn có thể tạo nên chút thành quả, hơn nữa, nếu một người từ trên cao phát kình đánh xuống thì còn khó hơn là từ một góc độ ngang đánh ra.

Rốt cuộc Ba Tây cũng dùng hết một hơi, thể năng hơn người của gã cũng khiến gã phải tạm thời nghỉ ngơi. Gã vừa đặt mông ngồi xuống đất thì đã thở hổn hển không ra hơi rồi.

Mộ Dung Thiên đến gần gã, cười khở nói:

- Ba Tây, xem ra tảng đá này quả thật rất lớn đấy.

Lời của hắn còn chưa dứt thì Ba Tây đã cảm thấy có chút mất thể diện, chỉ thở hồng hộc mà không nói gì.

Mộ Dung Thiên đột nhiên buột miệng thốt ra một câu:

- Hay là để ta thử xem!

Ba Tây nghe vậy thì giật mình nhảy bật dậy, tay chỉ vào Mộ Dung Thiên hỏi:

- Người...ý người nói là mạnh hơn ta?

Mộ Dung Thiên hấp háy đôi mắt, hỏi:

- Hay là chúng ta đánh cuộc với nhau nhé. Nếu ta có thể ấn tảng đá này xuống lớp đá vụn bên dưới thì thế nào?

Dáng vẻ khiêu khích của Mộ Dung Thiên khiến gã có cảm giác rất đáng ghét, nhưng Ba Tây cũng chấp nhận ngay, nói:

- Tốt! Nếu như người có thể làm được điều đó, vậy từ nay về sau, ta sẽ không ăn thịt nướng nữa.

Đối với Ba Tây mà nói, không ăn thịt thì còn gian nan hơn cả lên núi đao hay xuống biển lửa nữa.

Mộ Dung Thiên lắc đầu nói:

- Đánh cuộc như vậy vẫn chưa hấp dẫn lắm. Hay là thế này vậy, nếu ta thắng thì người phải để ta sai khiến suốt một tháng mới được.

38. Hồi 37: Lấn Ma

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 37: Lấn Ma

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Ba Tây nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thiên, vóc dáng hần so với mình vừa có vẻ ốm yếu hơn lại vừa chỉ cao tới ngang ngực mình, nên thầm nghĩ chỉ cần một ngón tay thôi thì mình cũng có thể hất hần ngã lăn ra mặt đất mà không ngồi dậy nổi. Nếu như hần quả thật có thể làm được việc mà mình không làm nổi, vậy mình chỉ còn cách đâm đầu vào đá chết quách đi cho rồi. Ước lượng tình hình xong, Ba Tây sáng khoái nói:

- Tốt!

Nhưng gã hơi nghĩ lại một chút, rồi nói tiếp:

- Khoan, chờ một chút. Trước tiên phải nói rõ đã, việc này phải do người đích thân đi làm mà không được nhờ người khác làm thay. Hơn nữa cũng không được mượn sức của các loại công cụ ma pháp giúp đỡ.

Thì ra khi đối diện với một cuộc cá cược lớn, tên Trư nhân này cũng đã biết thận trọng rồi.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Được, nhất ngôn vi định, tứ mã nan truy!

Ba Tây nhú mày hỏi lại:

- Tứ mã nan truy? Ngựa chết làm sao mà đuổi ai được, người nói cái rắm thối gì thế?

Mộ Dung Thiên điềm đạm giải thích:

- À à, đó là ý cương quyết, không thể hối hận mà quay đầu ấy.

- Tốt, vậy thì tứ mã nan truy!

Ba Tây hơi có chút đắc ý với tốc độ học tập của mình, nhưng đột nhiên gã nhớ đến một việc nên hỏi:

- Nhưng còn nếu người thua thì sao?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Nếu ta thua, ta sẽ đãi người ăn thịt nướng suốt một tháng, người xem vậy có được không?

Ba Tây nghe vậy thì nở nụ cười rộng ra đến mang tai. Đó quả thật là phần thưởng tốt nhất đối với gã. Theo gã nhắm tính, được đãi một tháng thịt nướng có lẽ cũng tương đương với chín con vịt chứ chẳng chơi. Gã vừa nghe nhắc đến thịt nướng thì phảng phất như đã ngửi thấy được mùi thơm phưng phức của nó rồi, lại thêm vừa rồi còn chưa kịp ăn xong bữa nên vẫn chưa đã ghiền, thành ra giờ đây thèm đến nỗi nước miếng nhỏ ròng ròng xuống mặt đất nữa.

Mộ Dung Thiên thoáng mỉm cười đầy quỷ dị, kể đến là thông thả bước ra phía trước. Trái với sự trấn tĩnh của hần, Ba Tây đang hồi hộp theo dõi từng bước đi và từng cử động của hần. Mặc dù rất tin tưởng vào phán đoán của mình, nhưng lúc này Ba Tây vẫn không khỏi có chút khẩn trương. Thuyền không có đĩnh thì sao dám qua sông? [1] Ngược lại, Mộ Dung Thiên cũng ôm trong lòng một đạo lý tương tự như vậy, nếu hần không có lòng tin thì sao dám nói chắc như thế, và hiển nhiên hần cũng sẽ không được bình tĩnh như vậy nữa. Chỉ tiếc là cái bộ óc heo của Ba Tây dù nghĩ cách nào cũng không thể nghĩ được tên tiểu tử đứng chưa cao bằng tảng đá kia sẽ dùng biện pháp nào để lấy tay ấn tảng đá đó xuống lớp đá cứng rắn bên dưới.

Lúc này, Mộ Dung Thiên đã đi đến phía trước tảng đá. Trước tiên là hần đi vòng quanh một lượt, hai tay đưa ra xô xô ẩn ẩn, điệu bộ giống như là đang ước lượng tình huống vậy. Ba Tây theo sát phía sau hần, vì sợ hần sẽ lên sử dụng công cụ ma pháp để hỗ trợ. Thật ra, các công cụ ma pháp với uy lực to lớn như vậy thì cũng có giá cực đắt, trong khi đó, chỉ cần nhìn vào bộ y phục bình dân của Mộ Dung Thiên cũng đủ biết, hần làm sao có tiền mua nổi chúng chứ. Dù có cực lực làm việc trong tám hay mười năm tại Thần Phong đại lục thì cũng không thể kiếm nổi ngần ấy tiền kia mà.

Mộ Dung Thiên đột nhiên ngồi xổm xuống đất, nhân lúc Ba Tây không chú ý tới, hần liền nhanh như chớp ấn lên một vật nhô ra trên mặt đất, bãi đá vụn dường như không còn chỗ tựa, bắt đầu rung động nhẹ.

Sau đó, hần vòng hai tay ôm lấy tảng đá có thể tích lớn hơn mình gấp bảy, tám lần, rồi hét lớn một tiếng:

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Thanh thế thật hùng hậu, nghe có vẻ còn hơn cả việc Ba Tây bị tảo bón vài ngày và cố nén hơi để đi đại tiện nữa chứ.

“Rầm!”

Tảng đá lớn phát ra những tiếng động dữ dội, đồng thời cũng chậm rãi lún sâu xuống dưới, càng lúc càng thấp hơn, và cuối cùng thì bị bùn đất chôn lấp luôn.

Đôi mắt heo của Ba Tây trừng thật lớn, trông tựa như hai chiếc chuông đồng, suýt tí nữa là tròng mắt cũng rơi luôn ra ngoài rồi. Thật khó mà tin được sự việc vừa xảy ra trước mắt, miệng gã cứ lẩm bẩm:

- Không thể nào, không thể nào.....không thể nào.....

Song, không tin cũng phải tin, sự thật đã phơi bày ngay trước mắt, gã không muốn thừa nhận cũng không được. Mộ Dung Thiên đưa chân dẫm dẫm vào chỗ lớp đá lúc nãy, nghênh mặt lên cao với bộ dạng của một kẻ chinh phục, dương dương đắc ý hỏi:

- Thế nào?

Ba Tây chán nản nói:

- Ta thua rồi!

Trư nhân có một điểm tốt là không bao giờ chối bỏ sự thật. Chỉ có điều là gã không thể nào hiểu nổi một tên gia hỏa nhỏ con hơn gã nhiều mà lại có thể lực ghê gớm đến như thế, chẳng những vậy mà khi dồn sức đè tảng đá đó xuống, hần lại còn không bị đổ mặt và hô hấp thì vẫn bình thường, trông rất ung dung nhẹ nhàng. Gã đột nhiên nhớ tới một việc, đó là một trong số rất ít chiến sĩ thuộc Thánh cấp là Bái Yết La, một vị quốc sư của Cuồng Sa thành, nghe đâu y cũng là một kẻ có vóc dáng nhỏ bé suốt từ nhỏ đến lớn. Bởi vì y chưa từng ăn qua một bữa cơm no đủ nào, do đó mà cũng trở thành một lão nhân thiếu dinh dưỡng. Nghĩ thông điểm này rồi, Ba Tây lập tức cảm thấy nhẹ nhõm ngay, nhưng đồng thời cũng cảm thấy hối hận vô cùng. Quả thật là không thể phán đoán thực lực của người ta dựa theo bề ngoài được. Nếu đổi lại thành phương thức biểu đạt của địa cầu thì sẽ là: không thể nhìn người bằng tướng mạo bên ngoài.

Nghĩ tới đây, Ba Tây liền bắt đầu cảm thấy kính trọng Mộ Dung Thiên hơn, chẳng trách nào mà hần chỉ gọi mình là Ba Tây, thì ra hần còn dẫu nghề. Kỳ thật, nếu gã chịu khó chú ý thì sẽ phát hiện được chỗ dị thường ngay, bởi vì tảng đá lớn như vậy một khi bị ép xuống dưới thì sẽ có không ít bùn đất bị nén lại, song chỗ đó lại bị lõm xuống tựa như là bên dưới rỗng không vậy.

Đúng vậy, phía dưới quả thật là trống rỗng. Bởi vì hai ngày qua, Mộ Dung Thiên đã tốn công gài ra cái bẫy này. Trước khi cơ quan được khởi động, đất và nham thạch ở bên dưới không nhiều lắm. Sau khi khởi động, vật chống đỡ ở bên dưới cũng bị giảm bớt, cuối cùng thì không chịu được áp lực của vật nặng mà bị rạn nứt dần, nên tảng đá lớn cũng chậm rãi lún sâu vào trong. Đây là một trò bịp mà Mộ Dung Thiên rất quen thuộc. Mỗi khi đánh nhau mà đụng phải đối thủ mạnh mẽ và không thể nắm chắc phần thắng được, Mộ Dung Thiên sẽ thiết kế cạm bẫy rồi thách thức đối thủ tham gia. Đợi đến khi đối thủ của mình tiến sâu vào tròng, lúc đó hần sẽ dùng những thứ đã chuẩn bị từ trước như là vỏ quýt, phân chó, đất bùn và những thứ dơ bẩn nhất mà hần tìm được rồi trút hết vào đối thủ, đánh cho đối phương kêu cha gọi mẹ ầm cả lên và trong lòng vĩnh viễn lưu lại ám ảnh tồi tệ nhất không bao giờ xóa mờ được, đánh cho y sợ đến nỗi từ đó về sau mỗi lần gặp thấy hần thì phải sợ hãi bỏ chạy trốn chết thì hần mới chịu thôi. Có thể nói, chiêu số của hần quả là đạt tới mức hạ lưu cùng cực chứ chẳng chơi.

Chỉ là khi đó, hần không thể ngờ rằng chiêu thức hạ lưu như vậy mà vào lúc này vẫn còn có thể dùng tới. Sở dĩ cạm bẫy của hần không bị đối phương nhìn thấu, có lẽ cũng do thời gian tảng đá bị lún xuống dưới giống y như thật vậy. Vì nó mà Mộ Dung Thiên đã liên tiếp thức sớm về muộn những hai hôm, hao nhọc

biết bao tâm sức mới làm được, thậm chí, hần còn phải sử dụng hai tảng đá khác nhỏ hơn để thực nghiệm thử trước đó nữa.

Trong lòng Ba Tây bắt đầu có chút lo sợ bất an, vì lúc này gã nắm chắc phần thắng nên vốn không hề nghĩ tới hậu quả. Trong một tháng sai sử, tên gia hỏa kia có sai mình đi đánh ma thú hay không? Hay là phải chia cho hần một nửa phần thịt nướng của mình, hoặc là chia hết toàn bộ? Nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng như vậy, Ba Tây không khỏi cảm thấy lạnh gáy.

Những cảm xúc của thất tình lục dục ở trên mặt Thú nhân sẽ không thể che giấu được. Mộ Dung Thiên vừa nhìn qua cũng biết ngay là gã đang suy nghĩ điều gì nên cười nói:

- Yên tâm đi, việc ấy rất đơn giản. Người chỉ cần mỗi buổi sáng đi với ta đến Ốc Mã cao địa cho đến tối mới về là được.

Ba Tây mừng rỡ nói:

- Thật sao?

Ốc Mã cao địa là một khu vực nhỏ ở trong rừng hoang, địa thế rất cao. Nơi đó là nơi sinh sống của một loại ma thú nhỏ tên là Lấn Ma. Dù Lấn Ma có hình thái của loại ma thú xâm lược, song chúng cũng chỉ là loại hạ đẳng nhất của ma thú cấp H mà thôi. Thực lực của chúng so với sủng vật cũng không hơn được bao nhiêu, và tất nhiên, yêu khí ở trong cơ thể của chúng cũng ít đến đáng thương. Do đó mà những chiến sĩ cấp bậc thấp kém nhất cũng chẳng thèm đi săn chúng để tăng lực lượng cho mình. Tuy nhiên, giống ma thú này đối với thể chất quá yếu kém của Mộ Dung Thiên thì rất có hữu dụng. Nhưng hần cũng không ngu xuẩn đến nỗi cho rằng mình có thể hấp thu một chút yêu khí nhỏ bé từ Lấn Ma rồi sẽ trở thành mạnh mẽ, bởi lẽ tỷ lệ hấp thu yêu khí để chuyển hóa linh lực bản thân là cực, cực thấp. Và phương pháp đó cũng chính là một cách dẫn độ nhất để tăng cường lực lượng. Nếu không phải giết ma thú để lấy kinh nghiệm thực chiến, rèn luyện kỹ xảo song đấu, và tâm lý đối diện với ma thú khi cần chiến đấu cũng được củng cố hơn, thì nói cho cùng....giống Lấn Ma này cũng chỉ là một loại ma thú có trí lực rất kém, vốn không phải là đối tượng tốt dùng để huấn luyện cho mình. Chẳng hạn loại người như Ba Tây vậy, sử dụng gã để rèn luyện cũng là một biện pháp kém thông minh, nhưng Mộ Dung Thiên còn có ý khác.

Nhìn Mộ Dung Thiên kiên quyết xác định câu trả lời, Ba Tây cảm động đến rơi nước mắt. Tên gia hỏa này cũng không tệ nhỉ, hần không hề nhân cơ hội này mà chiếm một phần thịt nướng cho hần. Nghĩ vậy, Ba Tây liền vỗ ngực đồng ý nói:

- Không thành vấn đề, cứ giao hết cho ta.

Song, có một việc mà gã không nghĩ tới, nếu như Mộ Dung Thiên thật sự có thể lực mạnh hơn gã thì đã không cần gã đi theo bảo vệ cho hần rồi.

oooOooo

Sáng hôm sau, Ba Tây y theo giờ giấc mà Mộ Dung Thiên đã dặn trước tìm đến tửu điểm của Tư Ân. Trước mắt mọi người, thái độ của Mộ Dung Thiên và Ba Tây trông thân mật như chiến hữu đã khiến cho ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng. Ai ai cũng biết, Thú nhân Ba Tây là một chiến sĩ độc lai độc vãng, ngoại trừ chiến sĩ của công hội được ủy thác nhiệm vụ trên người thì gã không hề tiếp cận ai.

Hai nàng thị nữ đối với La Địch tiên sinh càng lúc càng kính phục hơn, bởi vì ngoài dáng vẻ cổ quái bên ngoài thì hần dường như còn làm được những việc mà không ai khác làm được vậy.

oooOooo

Ốc Mã cao địa chỉ là một khu vực nhỏ nằm bên ngoài rừng hoang. Nó cách Cách Lâm trấn không xa, mà dọc theo đường đi, những ma thú thường xuất hiện cũng không thuộc loại mạnh mẽ gì. Tất nhiên đó chỉ là đối với Ba Tây thôi. Nếu Mộ Dung Thiên không có lá bùa hộ mạng này thì cũng vẫn có thể thịt được hần như thường. Thỉnh thoảng cũng có vài con ma thú xông ra, nhưng chúng đều bị Ba Tây bằm thành tương. Tên Trư nhân này quả xứng danh bảo tiêu xuất sắc. Gã đã bảo vệ cho Mộ Dung Thiên rất tốt, không khiến cho hần bị thương dù một vết nhỏ nào. Hiển nhiên Ba Tây không nghi ngờ rằng Mộ Dung Thiên vốn không có chút năng lực để đối phó với ma thú, chẳng qua gã chỉ nghĩ là hần xem thường chút yêu khí cón con đó mà không thèm ra tay thôi.

Hai người cứ thế mà an toàn đến được Ốc Mã cao địa, nơi này chính là bìa rừng với những hàng cây lớn chọc trời và gần đó chỉ có một bãi cỏ không lớn lắm, trông rất giống một vùng nông thôn hẻo lánh. Tại đây có vài con ma thú bốn chân giống như loài chó săn đang đi lang thang không mục đích. Chúng vốn dĩ trời sanh đã là kẻ địch sống chết của loài người, nên khi vừa trông thấy hai người bọn Mộ Dung Thiên thì mất lập tức nổi hung quang, sau đó thì hung hãn xông tới tấn công họ.

Có một chiến sĩ với thực lực tương đối khá bảo vệ, tất nhiên là Mộ Dung Thiên không hề sợ mấy con ma thú cấp thấp này. Hắn để cho Ba Tây đập chết gần hết và chứa lại cho mình một con.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, rốt cuộc thời cơ phải đích thân lâm chiến đã đến. Bắt đầu từ thời khắc này, bao nhiêu khiếp đảm, sợ hãi, hèn nhát đều phải vứt bỏ con bà nó hết. Vì sự sinh tồn, vì được tôn kính, vì mục tiêu khó tựa lên trời kia.....

Hết hồi 37

=====

Chú thích:

[1] Thuyền không có đinh sao dám qua sông: ý nói nếu thuyền không được đóng chắc (bằng đinh) ít nhất là bao nhiêu phần trăm đó thì làm sao dám qua sông? Nếu thuyền chỉ dùng gỗ dán lại rồi qua sông thì chỉ sợ đến nửa chừng keo sẽ bị tan, thuyền bị rã, vậy thì sẽ không thể qua sông được.

Huyết Ma

39. Hồi 38: Yêu Khí

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 38: Yêu Khí

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Nỗi ám ảnh về cuộc chiến đầu tiên không thể hoàn toàn tiêu trừ, nhưng một khi nhớ đến mối sỉ nhục của ngày đó thì Mộ Dung Thiên cũng lập tức quên đi không ít sợ hãi. Hắn hít sâu một hơi và tiến về phía trước, trong tay xách theo thanh loan đao làm bằng cương thiết mỏng, dài chừng ba xích. Đây là món binh khí thuộc cấp thấp nhất. Ngoài những thanh chủy thủ mà giới đạo tặc vẫn thường sử dụng thì loại này được xem là nhẹ nhất, nếu sử dụng binh khí nặng hơn thì e rằng Mộ Dung Thiên sẽ phải phí sức rất nhiều. Hắn đã nhờ Ba Tây mua giùm thanh loan đao này tại một tiệm rèn sắt với giá năm kim tệ. Kể cũng lạ, suy nghĩ của Trư nhân quả thật chẳng giống ai, nếu là thịt nướng thì gã nhất định sẽ không tình nguyện chia cho bất kỳ người nào, dù rằng kim tệ có giá trị hơn thịt nướng rất nhiều. Với năm kim tệ, gã có thể tự mua đầy đủ thức ăn cho mình cho suốt mấy ngày, song, gã đã khăng khái bỏ ra số tiền đó mà không cần cân nhắc gì nhiều. Theo khái niệm của gã thì năm kim tệ không bằng được với vài ba miếng thịt nướng.

Mộ Dung Thiên của ngày hôm nay đã là một người hiểu rõ sự tàn khốc của các cuộc ác chiến, chứ không còn là một tiểu tử liều lĩnh không biết gì như trước kia nữa.

Trước khi đến đây, hắn đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ từ vật chất đến tinh thần, tay trái thì cầm sẵn vài viên Khôi Phục đan mà hai ngày qua hắn đã bỏ công vất vả chế luyện thành. Mặc dù hắn từng nghe nói Lân Ma so với sủng vật trong cuộc sống thường ngày cũng không mạnh hơn bao nhiêu, nhưng hắn vẫn phải cẩn thận dè dặt. Thần Phong đại lục đối với một kẻ đến từ nơi khác như hắn thì dù sao cũng vẫn còn xa lạ và còn rất nhiều chuyện mà hắn chưa biết hết được. Vì thế, chỉ cần một chút sơ xảy thì nói không chừng hắn sẽ không còn nhìn thấy được mặt trời lần nữa. Do đó, Mộ Dung Thiên để cho Ba Tây đứng ở một nơi cách

hắn không xa lắm, nếu lỡ như trong lúc giao đấu với Lấn Ma mà gặp phải nguy hiểm thì gã sẽ lập tức có thể can thiệp kịp thời.

Lúc này, Lấn Ma đã bắt đầu có hành động, hai chân sau của nó hơi co lại rồi toàn thân nhảy mạnh về phía trước. Nó muốn mượn lực để tông mạnh vào Mộ Dung Thiên, và dùng hai chân trước làm vũ khí tấn công.

Dù nhìn thấy rõ ràng hành động của nó nhưng Mộ Dung Thiên vẫn không tài nào tránh kịp, bởi lẽ sự phản xạ của hắn trong lúc giao chiến với ma thú vẫn còn chậm chạp hơn các chiến đấu chức nghiệp giả nhiều lắm. Trong lúc nguy cấp, hắn chỉ đành khẽ nghiêng người để tránh né chiêu công của con Lấn Ma kia mà thôi.

“Soạt!” Móng vuốt của Lấn Ma cào mạnh một đường dài lên cánh tay của Mộ Dung Thiên, khiến cho hắn cảm thấy đau buốt, và phải cắn chặt hàm răng lại. Song, hắn không sợ hãi chút nào, mà trái lại, hắn còn lấy làm mừng bởi vì yêu khí từ móng vuốt của Lấn Ma thâm nhập vào trong cơ thể hắn không nhiều, ngoại trừ nơi cánh tay có hơi chút tê cứng, còn lại những chỗ khác trên người đều không có chỗ nào khác thường cả. Phải biết rằng ngày trước khi hắn đối phó với Dã Đạt La, hắn đã bị yêu khí của chúng làm cho tê liệt toàn thân mà không thể cử động được chứ đừng nói là phản kháng.

Vậy xem ra, lực công kích của Lấn Ma đại khái cũng không khác với giống chó săn ở địa cầu là bao. Tuy nhiên, chó săn ở địa cầu dù cũng là loại súc sinh tương đối đáng sợ, nhưng nếu như ma thú ở Thần Phong đại lục này mà chỉ hung dữ cỡ chúng thôi thì Mộ Dung Thiên đã có thể thấp hươu lạy thần và cảm tạ ông trời đã có mắt rồi.

Mộ Dung Thiên yên lòng nuốt vào một viên Khôi Phục đan để cầm đau, tuy thuốc này chỉ được chế biến giản dị và chất lượng cũng kém, nhưng nó cũng đủ tốt để điều trị vết thương do Lấn Ma gây ra.

Nhìn thấy tính mạng mình không sao, Mộ Dung Thiên bắt đầu vung đao xông lên. Hắn vốn chưa từng học qua cách sử dụng vũ khí nên chỉ biết quơ qua quơ lại một cách vụng về, nào chém nào chặt, nhưng Lấn Ma cũng chỉ biết dùng móng vuốt sắc nhọn mà công kích ngược lại hắn. Cả hai đều không có chút kỹ xảo nào, đều dùng những phương thức nguyên thủy nhất của bản năng mà đối địch. Một người một thú cứ thế mà giao đấu, không lâu sau thì máu tươi nhuộm đỏ cả hai. Tình hình chiến cuộc xem ra còn có vẻ kinh tâm động phách hơn cả những cuộc chiến của các cấp cao hơn nữa. Ba Tây đứng ngoài quan sát và cảm thấy rất kỳ quái, gã nhìn thấy các vết thương vừa xuất hiện trên người của Mộ Dung Thiên xong thì đều được được tính của Khôi Phục đan làm cho miệng vết thương khép lại dần. Gã lấy làm khó hiểu, tại sao tên gia hỏa này có khí lực mạnh hơn mình nhiều nhưng sao lại chưa giết được một con ma thú cấp thấp như thế chứ. Tất nhiên gã không thể biết được Mộ Dung Thiên chỉ là “hàng giả”, do đó bao nhiêu nghi vấn ở trong lòng gã sẽ không thể nào tìm được lời giải đáp.

Phải gần mười phút sau, cuộc chiến giữa người và thú mới lộ ra kết quả. Thực lực của Lấn Ma tuy có phần mạnh hơn một chút, nhưng do Mộ Dung Thiên dựa vào sự hỗ trợ của Khôi Phục đan nên dần dà cũng chiếm được thượng phong. Dù Lấn Ma có năng lực hấp thu yêu khí từ không trung để tự hồi phục sức lực của mình, song quá trình hồi phục cũng phải tốn khá nhiều thời gian nên không kịp đáp ứng nhu cầu của nó. Rốt cuộc thì Lấn Ma cũng phải tru lên một tiếng thê lương rồi ngã xuống đất mà chết. Thân hình của nó từ từ biến mất, rồi hóa thành một đạo yêu khí màu xanh biếc bốc thẳng lên cao.

Đến đây! Mộ Dung Thiên thở hổn hển, còn chưa kịp lấy lại hơi thì liền lập tức tập trung tinh thần thu lấy yêu khí. Luồng yêu khí đó lập tức bay đến đầu, khiến cho hắn cảm thấy tại ấn đường [1] có chút hơi ấm, sau đó thì trong đầu như có một luồng hơi nóng lưu chuyển. Cảm giác đó so với lúc thu được linh lực của Lăng Đế Tử cũng không khác là bao, chỉ là yếu hơn lần đó khá nhiều thôi. Nếu không phải do nội tâm cảm nhận được thì cảm giác ấy quả là rất khó tả thành lời. Luồng yêu khí nhanh chóng bay thẳng vào thân thể của Mộ Dung Thiên, rồi mười phút sau mới tan biến hẳn, tựa như đã chìm vào biển rộng vậy, dù cho có cố gắng tập trung tinh thần đến cỡ nào thì cũng không thể phát hiện ra tung tích của nó được.

Trên mặt Mộ Dung Thiên thoáng lộ vẻ thất vọng. Mục đích chuyến đi lần này của hắn là có liên quan tới việc hấp thu yêu khí, bởi lẽ hắn nghe nói sau khi hạ được ma thú thì có thể lợi dụng yêu khí để tăng cường thực lực, dù cho nó có thấp tới đâu thì vẫn có chút lợi lộc. Song, khi yêu khí tiến vào người rồi lại biến mất quá nhanh, và lại thêm yêu khí của Lấn Ma quá yếu, như có như không nên dù cho hắn cố sức tập trung rồi mà cũng không thể xác định được đường hướng lưu chuyển của nó hay là quyền sở hữu đối với nó chứ đừng nói là phân tích đến những việc khác. Trên Thần Phong đại lục vốn không có cái gì gọi là “khoa học”, duy

chỉ có mỗi một mình Mộ Dung Thiên học y nên đối với kết cấu của cơ thể thì hắn hiểu rất rõ, hiển nhiên là hắn cũng có suy nghĩ khác với người ta.

Cuối cùng Ba Tây nhin không được nên lẩm bẩm nói:

- Tại sao lại không dứt khoát giết nó đi cho rồi?

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu lên, ngoan cổ nói:

- Người thì biết cái gì. Đây là ta đang nghiên cứu võ kỹ, biết không?

Chỉ tiếc là câu nói hào hùng này lại được thốt ra từ một kẻ áo quần rách nát như hắn nên không hề có chút khí thế và sự đáng tin nào. Bởi vì hắn không biết cách trách né và phòng ngự cơ bản của các chiến sĩ nên mới ra nông nổi thế này.

Ba Tây lập tức im ngay và cũng cảm thấy kính nể Mộ Dung Thiên hơn. Thì ra hắn đang nghiên cứu võ kỹ, quả nhiên là lợi hại. Cũng bởi vì Trư nhân vốn rất dằn dặt nên Ba Tây chỉ biết cậy mạnh thủ thắng, dùng búa lớn đập mấy con ma thú thành nhừ tử mà thôi. Do đó, gã rất hâm mộ những chiến sĩ có chiêu thức võ kỹ hoa lệ đẹp mắt. Giờ đây, gã lại càng khâm phục Mộ Dung Thiên thêm một phần. Thật không ngờ tên gia hỏa này có vóc người nhỏ con như vậy mà không những chỉ có lực lượng cường đại, hắn lại còn biết nghiên cứu võ kỹ nữa. Ủa, mà sao hắn không tìm những loại ma thú cao cấp hơn để nghiên cứu nhỉ? Mà cả quần áo của hắn cũng bị xé rách nát như vậy nữa, chẳng lẽ phải như thế thì mới có thể hội được sự việc hay sao? Hiển nhiên là gã không thể hiểu được tư tưởng của cao thủ rồi - mà nếu như Mộ Dung Thiên biết được trong lòng Ba Tây đang nghĩ gì, chắc có lẽ hắn sẽ cười rụng hết cả răng mất.

Mộ Dung Thiên không cam lòng bỏ qua, nên lại giết thêm vài con Lân Ma nữa. Sau lần luyện thuốc đầu tiên, hắn đối với dược liệu dùng để chế luyện Khôi Phục đan ở tại Kinh Lôi sơn mạch thì đã nắm rõ như lòng bàn tay, nên việc hái thuốc cũng tương đối thông thạo, cả hiệu suất và chất lượng đều được tăng cao thêm một bậc. Do đó mà chuyến này hắn chuẩn bị đan dược cũng khá đầy đủ để mang theo. Chỉ tiếc là lần nào hấp thu yêu khí của Lân Ma cũng giống nhau, toàn bộ quá trình đều xảy ra quá nhanh nên hắn vẫn không thu được kết quả như mong muốn.

Thế là một ngày trôi qua, Mộ Dung Thiên vẫn phải ôm thất vọng trở về. Y phục của hắn đã bị xé rách nát không còn ra hình dạng gì nữa, cũng may là công hội tại Thần Phong đại lục không có luật lệ nào liên quan tới thuần phong mỹ tục, nếu không thì có lẽ hắn đã phạm luật rồi. Tuy nhiên, hắn cũng đã chuẩn bị sẵn một bộ y phục mới ở trong Trữ Vật châu, nên giờ đây đã có cơ hội dùng tới. Do đó, khi hắn vừa trở về tửu điểm của Tư Ân thì mọi người không hề phát giác ra việc hôm nay hắn vừa chiến thắng đám ma thú thuộc cấp thấp nhất.

Ngày hôm sau, Mộ Dung Thiên vẫn không từ bỏ ý định của mình. Từ sáng sớm, hắn đã cùng Ba Tây đến Ốc Mã cao địa, tiếp tục nghiên cứu những gì vẫn chưa thành công. Và cứ liên tiếp mấy ngày như thế, Mộ Dung Thiên quen dần với việc chiến đấu và hắn cũng không cần Ba Tây đứng một bên hộ vệ nữa, bởi vì hắn phát hiện ra lực tấn công của Lân Ma rất yếu, cho dù lúc đầu chúng có hùng hổ xông đến và làm cho mình mang thêm vài vết thương trên người, nhưng tựu trung thì tính mạng cũng không có gì đáng lo. Vì vậy mà Ba Tây chỉ có việc đi đến cái đầm ở gần đó mà giết thủy quái. Khi trời tối, gã lại cùng Mộ Dung Thiên trở lại Cách Lâm Trấn.

- Con bà nó!

Mộ Dung Thiên nhìn con Lân Ma hóa thành luồng yêu khí màu xanh biếc, rồi đưa tay lên liếm vài vết máu dính trên cánh tay của hắn, đồng thời không nhin được mà buông một câu thóa mạ. Khoảng mười ngày đầu, những vết thương lớn nhỏ vốn không đủ làm cho hắn sợ hãi, đó không phải là vì sự đau đớn đã giảm dần, mà bởi vì trải qua nhiều trận chiến nên kinh nghiệm của hắn cũng dày dặn hơn và hắn cũng thích ứng dần với các cuộc chiến đấu hơn. Do đó, việc mang thương tích đối với hắn bây giờ là một việc rất thường tình, thậm chí, có khi còn làm cho hắn bị tê dại cả người, nhưng nếu không nhờ Khôi Phục đan có khả năng thúc đẩy cơ thể tái tạo khí huyết trong người thì chỉ nội việc mất máu không thôi là cũng đủ khiến hắn sớm đi gặp tử thần hơn mười lần rồi.

Lại nói trong mười ngày qua, hắn nhận lãnh được khá nhiều vết thương, nên sự phản ứng của hắn so với lúc trước cũng nhanh nhạy hơn nhiều. Giờ đây, hắn đã có thể tránh né sự công kích của Lân Ma rồi. Cứ mỗi

lần bị thương là sự chậm chạp của hắc lại giảm bớt đi một phần. Tuy nhiên, nếu có ai đó muốn trở thành mạnh mẽ hơn thì điều cơ bản nhất vẫn là phải hấp thu yêu khí, có như vậy thì linh lực mới tăng trưởng được. Trong mấy ngày này, Mộ Dung Thiên không phải là không có thu hoạch được gì. Ngoài việc phản ứng nhanh nhẹn hơn và kinh nghiệm giao đấu cũng nhiều hơn, tinh thần của hắc cũng đã cảm hội được linh lực do yêu khí tạo thành và sự lưu chuyển của chúng theo một quỹ đạo như thế nào bên trong cơ thể hắc. Vì thế, ngày nào hắc cũng cố gắng rèn luyện và cũng nhờ đó mà được miễn tuệ hơn.

Lần này, luồng yêu khí màu xanh biếc vẫn dung nhập vào nội thể của Mộ Dung Thiên theo ấn đường như thường lệ, hắc lập tức khoan chân ngồi xuống đất. Mộ Dung Thiên khám phá ra tư thế ngồi giống như hòa thượng niệm kinh này quả thật có thể giúp cho người ta đạt được cảnh giới tâm bình khí hòa, tinh thần lại càng được khỏe khoắn hơn nhiều. Luồng yêu khí kia biến thành luồng khí ấm ở trong người hắc rồi nhanh chóng lưu chuyển khắp nơi. Mộ Dung Thiên cố gắng để tâm theo dõi thì biết được quỹ tích lưu chuyển của nó đại khái theo đường hướng sau: Thiên Linh - Cảnh Bộ - Tâm Tạng - Đan Điền. Sau khi qua Đan Điền thì chia làm hai đường, một thì chạy qua chân trái và lần lượt theo các huyệt sau: Dũng Tuyền huyệt của chân trái - ngoại giới. Còn đường thứ hai thì chạy qua chân phải và cũng theo huyệt Dũng Tuyền - ngoại giới. Do luồng yêu khí đó chung quy đều thoát hết ra ngoài, nên rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng không thể tận dụng được nó.

Đáng tiếc là yêu khí không thể dùng tư tưởng để khống chế hướng đi của nó, mà phải trải qua sự hấp thu rồi sau đó chuyển hóa thành linh lực thì mới có thể sử dụng được. Cho đến lúc này, Mộ Dung Thiên vẫn chưa hiểu được khi yêu khí bị hấp thu rồi thì được chứa đựng ở đâu. Nếu có hỏi Mạc Lý An thì cũng sẽ không có được câu trả lời, bởi vì nghe đâu những pháp môn tu luyện như vậy đều nằm trong tu luyện thuật của những chiến đấu chức nghiệp giả, người bình thường sẽ không thể biết được.

Đột nhiên trong lòng Mộ Dung Thiên cảm giác được một chút khác lạ so với những ngày trước. Hắc vui mừng phát hiện ra luồng yêu khí vốn được ngưng tụ lại và theo quỹ tích như thường lệ của nó, cứ mỗi lần lưu chuyển qua một địa phương nào đó thì lại phân ra một luồng khí cực mỏng. Điều này tựa như một giòng sông đang chảy mạnh rồi gặp phải con kênh lớn chặn ngay trước mặt, nên khiến nó bị rẽ ra thành các nhánh nhỏ hơn vậy. Những luồng khí kia mỏng đến nỗi Mộ Dung Thiên gần như là không cảm nhận ra được, hắc cứ cảm thấy chúng như có như không. Thậm chí, hắc còn hoài nghi là mình có ảo giác nữa, thế nhưng điều đó vẫn khiến cho hắc cảm thấy hưng phấn vô cùng, vì ít ra hắc có thể hy vọng bản thân sẽ có chút thu hoạch. Đúng vậy, điều ấy chính là sự thật hiển nhiên. Có lẽ tại một bộ phận nhỏ nào đó trong cơ thể của hắc đã hấp thu yêu khí nên mới dẫn đến tình trạng này. Và đây cũng chính là tình huống của một người thông qua hấp thu yêu khí để gia tăng thực lực bản thân.

40. Hồi 39: Lĩnh Đánh Thuê

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 39: Lĩnh đánh thuê

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Kết quả thần kỳ ấy như đóa phù dung sớm nở tối tàn, tuy khó nắm bắt nhưng ít ra thì đó cũng là một khởi điểm tốt. Mộ Dung Thiên nhìn thấy sắc trời đã tối và gặp lúc Ba Tây cũng vừa vận diệt xong thủy quái, thế là hai người cùng quay trở về Cách Lâm trấn.

Khi về tới nơi, Mộ Dung Thiên kinh ngạc nhận ra cái tiểu trấn này đêm nay lại đặc biệt náo nhiệt. Ngày thường vào những lúc đáng lý phải vui chơi thoải mái thì mọi người ai nấy cũng đều bị sự ám ảnh của việc ma thú có thể tấn công bất kỳ lúc nào mà không dám tận tình hưởng lạc. Thế mà hôm nay tựa như họ đã

thay đổi hẳn, mọi người ai nấy cũng tùm năm tùm ba trò chuyện vui vẻ, bàn tán rất sôi động, chỉ đáng tiếc là Mộ Dung Thiên không biết họ đang bàn luận về chuyện gì thôi.

Có lẽ hôm nay là ngày náo nhiệt nhất tại tửu điểm của Tư Ân và cũng là ngày đóng cửa trễ nhất. Đêm nay khách nhân chật ních những người là người, Mộ Dung Thiên có cảm giác như mình là miếng thịt bị kẹp giữa hai miếng bánh mì vậy, hắn cố gắng len lỏi giữa đám thực khách để tiến vào bên trong. Nhưng còn Ba Tây thì có vẻ ung dung hơn, vì khi mọi người nhìn thấy gã thì họ liền vội dạt ra hai bên để nhường đường cho gã. Trừ nhân ở tại trấn này vốn có địa vị và uy tín tương đối khá cao, bởi vì trong lần trước bị ma thú tấn công, toàn bộ Cách Lâm trấn gần như đã bị thất thủ, thế nhưng gã đã biểu hiện tinh thần bất khuất không sợ chết mà xông lên đánh giết ma thú, nhờ vậy mà đã kích thích được đầu chí của những võ giả khác. Do đó, họ đã lật ngược được tình thế và cứu lại tính mạng của mọi người trong trấn.

- Con ma thú cấp B là Lạc Nhật Ma Lang kia bị bức gấp quá nên nó liền phun ra mười quả đạn lửa, chỉ tiếc là nó đã gặp phải lão tử là người song tu cả ma pháp và võ kỹ, đồng thời cũng lại am hiểu cả Hỏa hệ, nên ta đã nhảy lên cao tránh né, rồi dùng lửa quật lại nó và thế là đã chém nó ra thành hai mảnh, cảm giác đó thật là tuyệt! Ha ha ha....

Người vừa phát ra tràng cười lớn kia là một gã chiến sĩ mặc hắc giáp, trông rất xa lạ. Gã có thân hình khôi ngô tráng kiện, tuy vóc dáng không to lớn bằng Ba Tây, nhưng được cái cao ráo khỏe mạnh, toàn thân toát ra một loại khí thế rất sung mãn, lực lượng của gã lúc nào cũng như muốn bộc phát ra ngoài. Vừa nhìn qua gã, người ta có thể nói ngay là thực lực của gã mạnh hơn Ba Tây nhiều. Tại lúc này đây, gã đang đeo một thanh kiếm lớn màu xám ở trên lưng, bề dài của nó còn có vẻ cao hơn cả gã. Tin rằng người nào sử dụng được thanh kiếm đó thì hiển nhiên sức cánh tay phải rất khỏe thì mới làm được điều đó. Mái tóc ngắn trên đầu gã mang màu của lửa, lại dựng đứng cả lên và bay phất phơ trong gió, so với tướng tá đường bệ hùng dũng của gã lại rất phù hợp.

- Thật là lợi hại!

Mọi người vừa nghe kể xong thì ai nấy đồng thời cất tiếng hoan hô vang lừng và vỗ tay tán thưởng rất nhiệt liệt. Xem ra tiếng vỗ tay ấy đúng là một loại âm thanh mà gã chiến sĩ kia rất thích nghe, do đó, khuôn mặt gã lại càng tươi cười toe toét, so với mặt trời tháng Ba thì khuôn mặt của gã vào lúc này còn có vẻ sáng rỡ hơn.

Mộ Dung Thiên chưa từng gặp gã chiến sĩ này, mà cũng chưa từng nghe nhắc đến gã. Trong những lúc trà dư tửu hậu, cư dân của Cách Lâm trấn vẫn thường nhắc đến tên tuổi của những bậc võ giả có chút tiếng tăm tại đây. Vậy mà hắn vẫn chưa nghe ai nhắc đến gã chiến sĩ kia, xem ra, gã chắc chắn không phải là người địa phương rồi. Ngoại trừ gã chiến sĩ đó ra, Mộ Dung Thiên lại còn bất ngờ phát hiện ra một số khách lạ không mời mà đến đang ngồi cùng bàn với gã chiến sĩ kia. Đám người đó ai cũng ngồi im lặng tại bàn, chỉ có gã chiến sĩ là đang đứng đó say mê kể lại chiến tích của mình. Còn đám đông đứng vây quanh thì lại chừa ra một khoảng rộng ở trước bàn của họ để tỏ lòng tôn kính.

Trong số những khách lạ đó, người hấp dẫn ánh mắt của chúng nhân nhất là một nữ cung tiễn thủ rất khêu gợi. Nàng mặc chiếc áo sa mỏng, khiến cho đám nam nhân có thể nhìn xuyên thấu cơ thể của nàng, nhưng khi nhìn đến những chỗ quan trọng nhất thì lại bị những món trang sức che đi rất tài tình. Kỳ thật, một mỹ nữ có cách ăn mặc nửa kín nửa hở như thế hiển nhiên là còn hấp dẫn hơn cả khi nàng thoát y hoàn toàn. Trong lòng mỗi một nam nhân có mặt tại tửu điểm đều cảm thấy ngứa ngáy, muốn gãi mà không được, nhưng họ chỉ dám phát huy trí tưởng tượng của mình ở trong đầu mà thôi, chứ không dám biểu hiện ý đồ thâm kín ra ngoài. Tính cách của nữ cung tiễn thủ đó cũng giống như phong cách ăn mặc của nàng ta vậy, rất hào phóng và cũng khá dễ dãi. Nàng chẳng hề e dè điều gì, vẫn lẳng lơ ném những tia nhìn hớp hồn người về phía đám đông, trông chẳng khác một đấng phụ sành sỏi dùng những ám thị vô thanh vô tức để biểu lộ sự khao khát ân sủng của nam nhân. Còn đám nam nhân kia thì hết sức cố gắng kiềm nén lòng ham muốn của mình, nhưng nhìn mặt họ thì cũng đủ biết họ sẽ sẵn sàng xung động để được phục vụ nữ nhân mỹ lệ này.

Trái ngược hẳn với gã cự kiếm chiến sĩ hào phóng và nữ cung tiễn thủ khêu gợi lẳng lơ là một quái nhân khoác áo choàng lớn che kín người ngồi cùng bàn. Y có vẻ như không rành ăn nói nên chỉ biết cúi đầu chậm rãi nhấp nháp thức uống Bích Da Linh. Về ngoài của y không biểu lộ ra điều gì cả, song, không ai là không nhận ra được thân phận của y - ma pháp sư. Đồng thời, một vật khác tượng trưng cho sự tôn quý của y

chính là viên hồng bảo thạch hình ngôi sao năm cánh được đính phía sau tấm áo khoác màu tím của y, nó lấp la lấp lánh tỏa sáng không khác nào một ngôi sao thật sự vậy.

Bởi vì sự hiềm khích với Lý Ngang nên Mộ Dung Thiên lúc nào cũng không có cảm tình với những người có chức nghiệp là kỳ sĩ. Trong số những người trước mắt đây cũng có một vị kỳ sĩ tuổi trung niên, tuy nhiên, Mộ Dung Thiên vừa nhìn thấy y thì cũng không cảm thấy chán ghét, bởi lẽ trên môi y lúc nào cũng nở nụ cười hòa ái và bình thản như của một người cha hiền khi nhìn con cái, khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn làm quen ngay.

Ngoài ra, trong đám người đó còn có một người có thân thể rất quái dị, trên lưng của y khoác chiếc áo dài lê thê phủ xuống tận mặt đất, trên tay lại vẽ chần chịt các văn tự vô danh vụn vụn và có đủ các loại màu sắc, trông rất sặc sỡ lòe loẹt. Thân phận của người này cũng không tầm thường chút nào, y chính là phù chú sư. Thông thường, các phù chú sư không mang theo vũ khí, bởi vì hai cánh tay của họ chính là món binh khí tốt nhất của họ. Họ có thể chế tạo linh lực phù để công kích hoặc phòng ngự, thủ đoạn rất quỷ dị và lại nhiều biến hóa nữa nên khiến cho người ta khó có thể phòng bị xuể. Còn những đạo phù chú ở trên cánh tay của họ lại có khả năng tăng cường hiệu quả trong ma thuật, rất ư là lợi hại. Số lượng phù chú sư ở trên đại lục này rất ít, ngay tại Cách Lâm trấn này cũng không có lấy một người chứ đừng nói chi đến chuyện khác. Song, có một điều chắc chắn mà không một ai dám nghi ngờ: phạm đã là phù chú sư thì hẳn người đó cũng phải là một cường giả.

Người cuối cùng trong nhóm cũng là người ít tuổi nhất, nàng là một mục sư. Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của chúng nhân, nàng tỏ ra then thừng e ấp, hai gò má ửng hồng, đầu cúi thấp trông như một thiếu nữ mới lớn vậy.

- Té ra con súc sinh đó vậy mà cũng không tệ, nó đã lưu lại cho ta một viên tinh hạch màu đỏ, có thể bán được với giá năm trăm Thủy Tinh tệ.

Gã chiến sĩ tóc hung vẫn dương dương đắc ý kể tiếp. Gã là kẻ nhiều chuyện và hoạt bát nhất trong bọn, miệng cứ thao thao bất tuyệt kể chuyện liên hồi, khiến người ta có cảm giác như gã không bao giờ hết đề tài để nói vậy. Đồng bọn của gã thì ngược lại, họ đều rất trầm mặc, chỉ có nàng đang phụ kia thì thỉnh thoảng lại thấp giọng nói với thiếu nữ mục sư vài lời thôi.

- Oa!

Chúng nhân nghe vậy thì cùng lúc kêu lên đầy ngưỡng mộ. Số tiền đó quả là một món tiền kếp sù.

Gã chiến sĩ đón nhận ánh mắt ngưỡng mộ của chúng nhân rồi thì lại càng hưng phấn hơn. Gã lại càng liếng thoắng như nước Trường Giang chảy mãi không ngừng, rồi lại càng nhận được thêm rất nhiều tràng vỗ tay tán thưởng nữa.

Cách Lâm trấn vốn là một tiểu trấn xa xôi hẻo lánh của Lam Nguyệt đế quốc, vì nó nằm sâu trong rừng núi nên ngày thường có rất ít người ngoài đến đây. Nhưng đám người trước mắt đây hiển nhiên đều là những chiến đấu chức nghiệp giả có thực lực không tầm thường, Mộ Dung Thiên thật không hiểu nổi tại sao bọn họ lại đột nhiên xuất hiện ở đây, và lại còn tụ tập ở tửu điểm của Tư Ân nữa chứ. Nơi mà bọn họ đáng lẽ nên tìm đến thì phải là quán ăn hạng nhất dành cho các dũng sĩ tại trấn này mới đúng. Cứ dựa theo những gì mà mọi người bàn tán lúc này, những nhân vật mà họ đề cập tới hẳn là nhóm người này rồi. Ôm theo một bụng nghi vấn, Mộ Dung Thiên tiếp tục chen lấn vào trong để đến bên cạnh Tư Ân và Mạc Lý An để hỏi cho ra nhẽ. Hai người họ đều đang rất chăm chú nghe kể chuyện, dù sao đi nữa thì một cơ hội để nghe kinh nghiệm hung hiểm được đích thân các bậc chiến chức giả cao cấp thuật lại là rất hiếm.

- Tư Ân lão bản, Mạc Lý An tiên sinh.

Mộ Dung Thiên khẽ giọng gọi hai người họ.

Tư Ân quay đầu lại, nhìn thấy Mộ Dung Thiên, lão liền nói:

- A, La Địch tiên sinh, ngài về rồi à.

Còn Mạc Lý An lúc này thì đang vuốt vuốt cằm....

Mộ Dung Thiên chỉ vào đám chiến chức giả kia, hỏi:

- Họ là ai thế?

- Cuồng Bạo dong binh đoàn.

Tư Ân nhẹ nhàng thốt ra năm chữ với giọng điệu hết sức tôn kính.

41. Hồi 40: Nữ Đồng

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 40: Nữ Đồng

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

“Cuồng Bạo dong binh đoàn?” Mộ Dung Thiên đã từng nghe qua danh từ này. Dong binh là một loại chức nghiệp tương đối đặc biệt, họ có thể bao gồm hầu hết các chức nghiệp như chiến sĩ, pháp sư, đạo tặc, cung tiễn thủ, kết giới sư, kỵ sĩ, mục sư, phù chú sư, v.v...bất cứ loại chức nghiệp nào thuộc về chiến đấu cũng đều có đủ. Bọn họ ngoài việc nhận tiền lương hàng tháng của các chiến chức giả ra thì còn có thể nhận thêm nhiệm vụ của Dong Binh công hội như là tiêu trừ những con ma thú biến dị còn sót lại sau lần bạo động, hoặc là tiêu diệt những con ma thú cường đại mà lực lượng trong thành không thể tiêu diệt, có thể gây nguy hại cho những chiến chức giả dựa vào chiến đấu để luyện cấp của thành. Tóm lại, một khi nhân tộc tại Thần Phong đại lục này còn chưa thể tăng cường tổng thể lực lượng của mình thì về cơ bản, mọi chuyện đều do dong binh ra mặt giải quyết. Công tác của họ chỉ có mỗi việc là chiến đấu với ma thú mà thôi. Cũng bởi vì lẽ đó mà dong binh là một chức nghiệp rất được người ta kính nể, niềm vinh quang đó cũng giống y như của các chiến sĩ đấu tranh vì quốc gia tại địa cầu vậy. Ma pháp sư được người người tôn kính là vì chức nghiệp và địa vị tôn quý của họ, còn dong binh được người ta tôn kính là vì tâm huyết, dũng khí và sự cống hiến vĩ đại của họ.

Bởi vì họ phải chiến đấu với ma thú quanh năm, chẳng những vậy mà còn toàn là những loại cực kỳ lợi hại, một dong binh có khi lại không đủ sức ứng phó, do đó, dong binh đoàn mới ra đời. Họ được hợp thành từ hai người trở lên, có khi là vài người, có khi là hơn mười người, trăm người; thậm chí, dong binh đoàn có khi lại còn đạt đến tầm mức quốc gia là có hơn ngàn người nữa. Những điều này cũng không có gì bất ngờ cả, tuy nhiên, số lượng thành viên của dong binh đoàn hầu như không hề thay đổi, bởi vì chỉ có vậy thì họ mới đạt được sự phối hợp ăn ý mà gia tăng thực lực của đoàn. Nếu như trong một đoàn có người cũ ra đi và người mới gia nhập để thay thế, vậy thì họ sẽ mất đi sự phối hợp nhuần nhuyễn vốn có. Nếu như giữa các thành viên có điều gì mâu thuẫn hay nảy sinh tranh chấp, đến khi hợp tác không được ăn khớp thì chỉ e họ sẽ tự rước họa vào thân, có khi còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. Do đó, quan hệ của các thành viên chung một đoàn thường là rất tốt, chứ không có bất hòa.

Chỉ có điều, không biết tại sao Cuồng Bạo dong binh đoàn này lại xuất hiện tại Cách Lâm trấn nhĩ. Mộ Dung Thiên cảm thấy điều này rất khó hiểu.

Hiện tại, tửu điểm không cần kinh doanh nữa vì tất cả chỗ ngồi đã có đầy khách. Họ vì muốn chiêm ngưỡng phong thái của Cuồng Bạo dong binh đoàn mà không dám gọi thức ăn, tránh gây ra những tiếng động khó nghe mà thất lễ với các khách quý. Tóm lại, đây là một cơ hội hiếm có nên phải khéo tận dụng. Cách đây không lâu, tiểu trấn này đã từng hân hạnh được đón tiếp thiếu chủ của A Nhĩ Pháp gia tộc là kỵ sĩ Lý Ngang, rồi kế đến là mỹ nữ đạo tặc Lăng Đế Tư. Hai người này đều là những học viên đặc ý của Tát Á Đa Lộ Ma Võ học viện. Không hiểu hà có gì mà trong thời gian gần đây, Cách Lâm trấn lại có nhiều vinh dự đến như thế, toàn là được tiếp đón những khách nhân tôn quý không thôi.

Lệ Toa và Lạc Na cũng được nhàn nhã chẳng phải làm gì. Hai nàng hiện đang ngồi sau quầy rượu để nghe gã chiến sĩ tóc hung kể lại chuyện mạo hiểm của gã. Tiểu Á thì đang bay lượn trên cao giúp vui, còn Tư Tư

thì không bay được, nó chỉ có thể đứng trên vai Lệ Toa và cố hết sức giơ hai cánh tay thật cao. Chỉ tiếc là nó quá lùn nên không thể nhìn thấy được gì cả, thế là cứ cuống quýt đi qua đi lại trông rất tức cười.

Thấy Mộ Dung Thiên trở về, Lệ Toa rất hưng phấn, gọi:

- La Địch tiên sinh, người xem kìa, những người đó là Cuồng Bạo dong binh đoàn đấy.

Còn khuôn mặt của Lạc Na thì đang tươi cười hơn hở và tỏ vẻ rất sùng bái, nàng nói:

- Thật khó có thể tin được bọn họ lại đến Cách Lâm trấn này nhỉ.

Lúc này, hai nàng tựa như những cô gái tại địa cầu khi gặp được thần tượng của mình vậy, còn “Cuồng Bạo dong binh đoàn” thì quả đúng là thần tượng của rất nhiều người tại Thần Phong đại lục này. Mà tại đây thì lại không có công nghệ thông tin tối tân như ở địa cầu nên tất cả mọi thông tin đều bị bế tắc. Phương pháp duy nhất để họ cập nhật thông tin là nhờ vào các thông tin thuật sĩ mỗi ngày xuất ra linh lực điều, cho chúng mang theo những ống ma pháp và bay đến các trạm thông tin tại những thành thị lớn, sau đó bỏ đạo cụ thuộc Quang hệ có chứa hình ảnh của nơi đó vào ống rồi mang về. Nhờ thế mà mọi người mới có thể biết được mọi diễn biến của thế giới bên ngoài.

Và “Cuồng Bạo dong binh đoàn” thì lại xuất hiện ở trong đạo cụ hình ảnh thuộc Quang hệ rất thường, nên họ trở thành thần tượng của rất nhiều người cũng là chuyện dễ hiểu thôi.

Lệ Toa khắp khởi nói:

- La Địch tiên sinh, người vốn đến từ một địa phương xa xôi, mà công cụ thông tin ở nơi đó lại bị hư lâu ngày nên chắc là chưa nghe nói đến họ nhỉ. Vậy để ta kể cho người nghe nhé.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ, có biết thêm đôi điều về họ cũng không có hại gì. Chắc chắn là bọn họ không phải vô duyên vô cớ mà chạy đến một địa phương hẻo lánh như Cách Lâm trấn này rồi. Vì thế nên hắn nói ngay:

- Được, ta cũng đang rất muốn nghe đây!

- Người chiến sĩ tóc hung và mang thanh kiếm lớn kia có tên gọi là Tật Thập, lực lượng của gã rất hùng mạnh. cũng bởi vì gã rất thích dùng sức mạnh để chọi thắng với ma thú nên được xưng là “Bạo Lực chiến sĩ”.

Rồi Lạc Na lại hạ giọng bổ sung thêm một câu:

- Người này rất thích khoe khoang, hì hì.

Mộ Dung Thiên gật gù đầu tán thành. Dù nàng không nói thì hắn cũng nhận ra loại người thích khoe khoang này lại không hung hăng ngạo mạn, do đó mà cũng không khiến cho hắn thấy反感 với gã. Trái lại, hắn còn thấy thích cái tính hào sảng của gã chiến sĩ cường tráng đó, ít ra thì hắn cũng thấy được là gã không hề có tâm cơ và dễ thân cận hơn hẳn cái tên Lý Ngang kiêu căng khó ưa kia.

Lạc Na khẽ liếc nhìn nữ cung tiễn thủ xinh đẹp đang làm điên đảo thần hồn chúng nhân kia, rồi lại nhìn thần sắc mê muội của Mộ Dung Thiên, nàng có ý tốt nhắc hắn:

- La Địch tiên sinh, người ngàn vạn lần đừng có trêu chọc nữ cung tiễn thủ kia đó nhé. Nàng ta tên là Bích Dạ, có ngoại hiệu là Diễm Hạt. Đừng thấy ngoại hình lả lướt của nàng như thế mà ham hố, đã có nhiều nam nhân từng vô lễ với nàng và đã bị giáo huấn cả rồi đấy.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thu hồi ánh mắt đang rơi trên cặp đùi trắng như tuyết của Bích Dạ lại, rồi hỏi với giọng đầy thắc mắc:

- Thật à?

Tuy rằng hắn đối với Bích Dạ chẳng có ý đồ gì, nhưng nhìn điệu bộ dâm dăng của nàng thế kia thì hắn lại đâm ra nghi ngờ lời cảnh giác của Lạc Na.

- Thật!

Lệ Toa ngắt lời hắn, rồi cũng hạ thấp giọng, nói:

- Tuy vẻ ngoài của nàng ta là thế, nhưng ta nghe nhiều người nói nàng ta chỉ thích nữ nhân thôi.

Vừa nghe xong lời đó, Mộ Dung Thiên suýt tí nữa là té lăn xuống ghế luôn. Thật không ngờ ở Thần Phong đại lục này mà cũng có nữ đồng [1], trong đầu hẳn hình dung tới cảnh tượng hai tấm thân nõn nà không một mảnh vải che thân, quần quýt lấy nhau rồi rên rỉ kêu la.....Nhất thời, hẳn bị kích thích cho máu huyết trong người chảy rần rật, thiếu chút nữa thì máu mũi cũng phun ra thành vòi rồi.

Hai nàng thấy dáng vẻ lưu manh của Mộ Dung Thiên như thế thì cho rằng lời khuyên của mình không lọt vào tai hắn, nên chỉ đành chêm thêm một câu:

- La Dịch tiên sinh, tóm lại là người hãy nên cố gắng tránh càng xa nàng ta càng tốt. Nếu không thì coi chừng sẽ bị phiền toái đó.

Mộ Dung Thiên sực tỉnh lại từ cơn ảo tưởng, rồi nói rất chắc nịch:

- Ta đây là một con người chính trực, làm sao có thể hạ lưu như thế được chứ.

“Bịch, bịch!” Hai tiếng vang lên, cả Tư Ân và Mạc Lý An vừa nghe được lời ấy của hắn thì đều ngã nhào xuống đất.

Rồi hai nàng lại tiếp tục giới thiệu với hắn:

- Vị trung niên kỳ sĩ kia là Tát Na Lâm Cách, là một Bạch Ngân kỳ sĩ có cấp bậc rất cao. Còn kia là Tạp Lâm mục sư, nghe nói nàng ta chỉ mới mười một tuổi thôi. Lam Nguyệt đế quốc chúng ta không có nữ tử nào khác còn nhỏ tuổi như thế mà đã là thành viên của dong binh đoàn rồi đâu.

Cũng bởi lẽ dong binh suốt ngày phải chiến đấu với ma thú, là một chức nghiệp xuất sinh nhập tử nhiều như cơm bữa, nên nó đòi hỏi những người gia nhập phải có thực lực đạt đến một trình độ nhất định; chứ những chiến chức giả với thực lực tầm thường thì hoàn toàn không có tư cách để tham gia.

- Vị kia là phù chú sư Bồ Lỗ Tư, thanh danh rất hiển hách.

Cuối cùng, hai nàng mới nhắc đến vị ma pháp sư trầm mặc kia, điều đó không phải là vì y có thực lực thấp nhất đoàn; mà trái lại, ánh mắt của Lệ Toa và Lạc Na khi nhìn đến y thì cực kỳ sùng bái, cả giọng nói cũng rất ư tôn kính:

- Vị pháp sư mặc áo bào tím kia chính là đoàn trưởng và cũng là người sáng lập ra Cuồng Bạo dong binh đoàn, tức Khổng Đặc tiên sinh. Pháp lực của y rất cao cường, đã đạt đến cấp năm sao và lại còn thiện nghệ Băng hệ ma pháp nữa.

Băng hệ là hình thái vật chất chuyển hóa ma pháp của Thủy hệ. Nó là một loại ma pháp cao cấp nên tu luyện rất khó khăn, vả lại, người luyện còn phải có Thủy hệ nguyên tố trời cho rất cao thì mới được. Ma pháp sư thuộc cấp năm sao là một cấp rất gần với bậc “sư”, chỉ có điều người ở đại lục này có thói quen dùng số lượng trắng, sao để miêu tả cấp bậc cao thấp của ma pháp sư chức nghiệp. Điều này cũng giống như các cấp bậc trong kỳ sĩ chức nghiệp, họ dùng cương thiết, thanh đồng, bạch ngân, và hoàng kim để phân biệt.

- A!

Mộ Dung Thiên thoáng chút kinh ngạc. Nghe nói ma pháp sư là một chức nghiệp được người người tôn kính, vì vậy mà hắn luôn hình dung ra hình ảnh của những người cao ngạo khó gần, thế mà không ngờ người này lại không lộ ra vẻ gì khác thường cả. Có một điều mà hắn vẫn chưa biết, đó là chức nghiệp ma pháp sư có sự đòi hỏi về mặt tự không chế tư tưởng rất cao, vì vậy mà ngày thường các ma pháp sư phải thường xuyên giữ cho tâm tính an hòa, do đó mà họ trông có vẻ khá khiêm tốn so với những chiến chức giả khác.

Dong binh cũng chính là chiến đấu chức nghiệp có địa vị khá cao tại đại lục này, nếu không cần thiết thì họ sẽ không lui tới với giới bình dân, vì vậy nên Mộ Dung Thiên lấy làm kỳ quái, hỏi:

- Tại sao họ lại đến từ điểm này?

Ngụ ý của hắn là bọn họ nên đến quán ăn cao cấp dành cho dũng sĩ mới đúng.

Huyết Ma

42. Hồi 41: Vưu Vật

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 41: Vưu Vật

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Nhắc đến vấn đề này thì Tư Ân liền trở nên rất hưng phấn. Có được những thành viên của Dong Binh đoàn ghé thăm tử điểm của lão thì đó là niềm vinh hạnh lớn lao, phải tu mấy kiếp mới có được. Thế nhưng lão vẫn cố gắng che dấu sự đắc ý ở trên mặt, chỉ nói:

- Các thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn không bao giờ đặt chân vào những quán ăn dành cho những ai thuộc cấp bậc dũng sĩ. Điều này hầu như người nào ở đại lục này cũng đều biết. Bởi vì Tật Thập là một người rất thích thức ăn ngon, nên mỗi lần họ đi đến đâu thì việc ăn uống của cả đoàn đều do y quyết định. Và may mắn thay, chuyến này tệ điểm lại được y để mắt tới.

Mộ Dung Thiên lại cảm thấy thắc mắc:

- Nhưng tại sao bọn họ lại không bước chân vào các quán ăn dành cho dũng sĩ? Điều này thật quái lạ!

- A, điều này....

Nghe hỏi đến vấn đề đó, cả Tư Ân cũng không biết phải trả lời thế nào, còn Lệ Toa và Lạc Na thì cũng lắc đầu không nói gì.

Đến lúc này thì người có kiến thức sâu rộng nhất là Mạc Lý An mới lên tiếng để giải khai sự nghi hoặc của mọi người. Lão chậm rãi nói:

- Nghe nói mẫu thân của người sáng lập đoàn dong binh ấy, tức ma pháp sư Khẳng Đặc tiên sinh, là một nữ tử bình dân. Thuở còn là một thiếu nữ, bà ta đã từng bị một chiến chức giả cường gian, sau đó thì người kia phủ nhận trách nhiệm và bỏ đi. Song, sau đó thì mẫu thân của Khẳng Đặc mới phát hiện ra mình đã thụ thai, và đứa bé đó chính là Khẳng Đặc. Lúc bấy giờ, bà ta đã phải đấu tranh tư tưởng một thời gian khá lâu, sau cùng mới quyết định sinh đứa bé đó ra. Ở trên đại lục này, chưa kết hôn mà đã thất thân thì là một việc rất đáng xấu hổ, bởi vậy nên bà ta đã bị người người phỉ nhổ và khinh rẻ; thậm chí, cả gia đình cũng không dám tiếp tục nuôi dưỡng bà ta. Do đó mà bà ta đã trở thành một người ăn mày ở đầu đường xó chợ, ngậm đắng nuốt cay để nuôi cho Khẳng Đặc được lớn khôn thành người. May là trong vài lần ma thú công thành, công tác phòng ngự được khá tốt nên bọn họ mới có thể sinh tồn được. Nhưng người cha của Khẳng Đặc, một chiến chức giả mà không ai biết danh tính là gì đã để lại một năng lực trác tuyệt cho hai mẫu tử họ. Tố chất của Khẳng Đặc tiên sinh cực kỳ xuất sắc, sau khi trưởng thành thì đã trở nên là một vị ma pháp sư cao quý. Trong lúc Khẳng Đặc nghĩ rằng mình có thể khiến mẫu thân có được những chuỗi ngày sung túc và gạt hái được sự tôn kính của chúng nhân như đối với chính mình, thì đột nhiên lúc đó, bà ta do phải chịu đựng sự cơ cực bần hàn lâu ngày nên đã nhuốm bệnh nặng và qua đời không lâu sau đó. Kỳ thật, bà ta có thể cầm cự được cho tới khi Khẳng Đặc thành nhân thì đã là một kỳ tích lắm rồi. Đó có lẽ là do tình yêu của từ mẫu quá lớn nên mới được như vậy.

Mạc Lý An kể tới đây thì thở dài một hơi, tựa như là đang cảm thán cho số phận của nữ nhân đáng thương kia. Sau đó lão nói tiếp:

- Từ đó về sau, Khẳng Đặc tiên sinh rất thống hận phụ thân, và y cự tuyệt không bao giờ đặt chân vào bất kỳ những nơi nào chỉ dành để tiếp đãi dũng sĩ, ví dụ như là tử điểm, nhà trọ, trà lâu, v.v... và y chỉ đến những nơi bình dân mà thôi. Khi y thành lập dong binh đoàn, trong số các điều kiện gia nhập, có một điều quan trọng nhất mà ai cũng phải tuân theo, đó là nhất định phải theo y đến các nơi bình dân. Do đó, tuy thực lực hùng hậu mà trong đoàn không hề có một chiến chức giả nào kiêu căng tự đại, họ chỉ chuyên vì

giới bình dân mà giải nạn. Và cũng nhờ thế mà Cuồng Bạo dong binh đoàn rất được dân chúng kính yêu và hoan nghênh. Hơn nữa, bọn họ ai nấy cũng đều có cá tính, vì vậy mà họ rất nổi tiếng ở tại Lam Nguyệt đế quốc này.

Tuy đã được giải thích rõ ràng, nhưng vấn đề mà Mộ Dung Thiên quan tâm lại là một chuyện khác. Hỏi:

- Thế tại sao bọn họ lại đến tiểu trấn của chúng ta?

Năm chữ “tiểu trấn của chúng ta” được thoát ra từ miệng Mộ Dung Thiên rất tự nhiên, đó là vì hắn đã xem Cách Lâm trấn này như là quê hương của hắn rồi.

Tư Ân đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, liền nói với Mộ Dung Thiên:

- À, La Định tiên sinh, mấy ngày sắp tới, nếu người có ra ngoài thì phải cẩn thận lắm mới được. Thời gian gần đây, ở vùng phụ cận của khu mộ u linh nằm bên trong rừng hoang dã, không biết vì lẽ gì mà lại xuất hiện rất nhiều ma thú biến dị cực kỳ hung mãnh. Tất Minh kỵ sĩ và thê tử của y là mục sư Tuyết Lê đã từng được nhìn thấy chúng, và họ đã ước đoán thực lực phòng ngự của chúng ta chỉ có thể ngang ngửa với ma thú cấp B mà thôi. Tin đồn đó vừa được tung ra thì lòng người cực kỳ hoang mang, không một chiến chức giả nào dám tiến vào nơi sâu nhất của khu rừng hoang ấy nữa. Do đó, người của bốn trấn mới thỉnh mời Dong Binh công hội ở trong thành phái người đến tiêu diệt ma thú giúp chúng ta.

Khi nhắc tới ma thú cấp A, B, trên mặt Tư Ân chợt biến sắc. Lão từng trải qua không ít lần ma thú công thành, nên hiểu rất rõ sự hung hiểm của chúng. Ma thú cấp A có nghĩa là thực lực rất mạnh, bằng không thì công hội đã không phái Cuồng Bạo dong binh đoàn xuất động rồi.

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Ủa, thế à? Bọn chúng thường xuất hiện ở chỗ nào thế?

Tư Ân gật đầu nói:

- Đúng vậy, tạm thời trinh sát viên còn chưa phát hiện ra phương hướng mà chúng sẽ xâm nhập vào trấn này.

Mộ Dung Thiên gật gù đầu, tỏ ra đã biết. Vậy là tốt, chuyện này có lẽ sẽ không ảnh hưởng tới việc nghiên cứu phương cách hấp thu yêu khí của hắn. Mấy ngày nay, tinh thần của hắn đã có chút tiến bộ. Hôm nay lại thấy xuất hiện một chút linh cảm chỉ lóe lên trong chớp mắt, nhưng điều đó cũng chính là một đột phá mới. Nếu như vì chuyện ma thú biến dị xuất hiện mà làm đình trệ kế hoạch của hắn đến vài ngày, vậy thì thật khó có thể bảo đảm tiến trình của hắn sẽ không bị thụt lùi.

- Được rồi, hôm nay dừng lại đây thôi.

Gã chiến sĩ tóc hung Tạp Thập tuy vẫn còn nhiều chuyện để kể, nhưng cũng buộc lòng phải dừng lại. Vốn dĩ gã đi đâu cũng thích kể lại cho cư dân nơi đó nghe những chiến tích hiển hách của gã, để rồi lại thưởng thức những tiếng vỗ tay tán thưởng của họ. Thế nhưng, lần này do đoạn đường từ thành thị tới Cách Lâm trấn quá xa xôi, cả đoàn đều phải lặn lội đường xa vất vả nên dù sao cũng bị hao tổn tinh lực không ít. Họ cần phải nghỉ sớm để ngày mai còn đi tiêu diệt ma thú. Gã biết rất rõ sự hung hiểm nơi sa trường, nên chỉ cần có điều kiện thì bất luận thế nào, một chiến chức giả cũng cần phải duy trì trạng thái tốt nhất trước giờ lâm chiến, có như vậy thì họ mới có thể nắm giữ được cơ hội sinh tồn và thủ thắng được.

Lúc này, nữ cung tiễn thủ đầy khêu gợi là Bích Dạ cũng uyển chuyển đứng thẳng dậy. Trong những ánh mắt thèm thuồng của chúng nhân trong điểm, nàng khẽ vắn vẹo chiếc eo thon rồi đi đến quây tính tiền, hé mở đôi môi đỏ mọng và cực kỳ xinh đẹp, nói:

- Lão bản, tính tiền nhé.

Cuồng Bạo dong binh đoàn là một đoàn thể rất có cá tính. Họ đi đến đâu ăn uống cũng đều thay phiên nhau để trả tiền, dù là nữ nhân cũng không ngoại lệ. Đương nhiên, tiền cơm so với mức thu nhập khá cao của dong binh mà nói, nó quả thật chẳng đáng là bao.

Tư Ân và Mạc Lý An cũng đã có tuổi, sức kháng cự của họ đối với mỹ lực của Bích Dạ tương đối mạnh hơn; lại thêm cách đây không lâu thì họ đã được chiêm ngưỡng dung nhan mỹ lệ hơn hẳn Bích Dạ của Lăng Đế. Tư Ân còn chưa bị thất thố trước mặt nàng ta. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên ở bên cạnh thì lại không được như vậy. Hắn vừa được thể nghiệm sự mỹ diệu của tình ái nên không thể kham nổi sự kích thích khi tiếp cận với mỹ nữ. Hắn mơ mơ hồ hồ như người bị lạc trong mộng, một tay giơ cao lên, năm ngón tay co lại thành thức khởi đầu của “Trảo ba long trảo thủ”.

Lệ Toa và Lạc Na trông thấy bộ dạng háo sắc của Mộ Dung Thiên thì rất lo lắng cho hắn, vì Bích Dạ không phải là hạng người hiền lành gì.

Bích Dạ ném mấy đồng kim tệ lên mặt quầy rồi cười dài, nói:

- Không cần thôi lại.

Nàng ra tay thật phóng khoáng, số kim tệ đó lớn gấp năm lần giá trị của bữa ăn. Tư Ân mừng rỡ, cuống quýt thốt lời đa tạ, rồi nói:

- Mỗi một thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn đều rất hào phóng, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trong lúc thu hồi số tiền còn lại, không biết là do vô tình hay cố ý, nhưng bàn tay trắng nõn của Bích Dạ bỗng hơi lay động một cái, rồi nàng chột kêu lớn:

- Ủi chà!

Thì ra, một đồng kim tệ đã lặn tít xuống chân Mộ Dung Thiên. Hắn đang tính lượm nó giúp nàng thì đã thấy Bích Dạ bước lên một bước, rồi cúi người xuống. Với động tác này, vạt áo của nàng liền mở rộng ra, khiến người ta có thể nhìn thấy rõ đường rãnh của đôi nhũ phong.

Mộ Dung Thiên vừa thấy vậy thì hạ thể đã cương cứng lên, lúc này Bích Dạ cũng vừa nhặt đồng kim tệ lên, khuôn mặt của nàng thì cơ hồ như muốn dán sát vào hạ thể của hắn. Tuy chưa trực tiếp chạm vào, nhưng Mộ Dung Thiên cũng đã cảm thấy tay chân rã rời rồi.

Bích Dạ mỉm cười thật ngọt ngào rồi ném về phía hắn một cái liếc vô cùng quyến rũ. Nàng đưa đẩy chiếc lưới đỏ mọng liếm quanh vành môi một vòng, rồi sau đó mới quay mình bước đi với dáng vẻ thướt tha rất đẹp mắt.

Mộ Dung Thiên gần như muốn xây xẩm mặt mày, hắn phải lấy tay vịn lên mặt quầy thì mới miễn cưỡng chống đỡ được thân thể của mình. Một vưu vật đầy yêu mỹ như thế quả thật là khó có thể hình dung ra nổi, dù là một động tác nhỏ như ánh mắt hay nụ cười thì cũng đều có thể khiến cho nam nhân điên đảo thần hồn. Nếu có một nam nhân nào đó cưới được nàng thì chắc hằng đêm sẽ miệt mài truy hoan, để rồi không lâu sau đó thì sẽ chết vì cạn kiệt tinh lực mất. Không lẽ nàng quả thật là người đồng tính luyện ái sao? Nếu không phải hai người bọn Lệ Toa đã cảnh báo trước thì với hành vi vừa rồi của Bích Dạ, hắn đã tưởng là nàng cố tình làm thế để kích thích dục vọng của mình rồi, một loại việc mà không nên bày ra trước mắt trẻ nhỏ ấy.

43. Hồi 42: Biến Thân

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 42: Biến Thân

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Ngày hôm sau, Mộ Dung Thiên vẫn đến Ốc Mã cao địa đúng giờ. Hắn hoàn toàn không để lời cảnh giác của Tư Ân vào lòng chút nào, có lẽ cũng bởi vì Ốc Mã cao địa là ở bìa rừng, còn khu mộ u linh thì ở tận nơi sâu nhất trong rừng, từ đây đến đó cũng phải có một khoảng cách khá xa, do đó mà hắn rất yên tâm để tiếp tục công việc nghiên cứu yêu khí của hắn.

Đáng tiếc là lại một ngày qua đi mà hắn vẫn không thu hoạch được gì. Chiều hôm trước luồng yêu khí chia nhỏ thành nhiều đường và đột nhiên linh quang vụt hiện trong chớp mắt, thế mà hôm nay lại không thấy tình trạng đó xảy ra nữa. Mộ Dung Thiên hơi có chút thất vọng, nếu biết vậy thì tranh thủ tối hôm qua nhân lúc vừa đạt được chút thành quả thì cứ thừa thắng xông lên, giết thêm vài con Lân ma nữa để đoạt lấy yêu khí. Nói không chừng cảm giác lúc đó đặc biệt nhạy cảm, nhờ vậy mà linh quang sẽ xuất hiện nhiều hơn chẳng? Hắn là một người học y nên hiểu rất rõ, thân thể và tinh thần của con người không phải lúc nào cũng ổn định, mà lúc nào nó cũng không ngừng thay đổi, lúc mạnh lúc yếu. Ngoại trừ sự biến hóa của huyết mạch bản thân ra thì nhân tố làm ảnh hưởng tới cơ thể và tinh thần còn rất nhiều, ví dụ như khí hậu, vi trùng vi khuẩn, tâm tình, sự bức xạ có thể nhìn thấy hoặc không nhìn thấy ở nội tạng hoặc ngoại thể...vv...tất cả những yếu tố đó đều có khả năng cả. Xem ra trạng thái cơ thể của hắn hôm nay không được tốt nên mới dẫn đến việc tinh thần xuống dốc, chắc lại phải đợi đến mai thôi.

Mộ Dung Thiên bấm các đốt ngón tay nhằm tính lại, mới đó mà cuộc hẹn một tháng giữa hắn và Ba Tây cũng đã trôi qua được phân nửa rồi, giờ chỉ còn lại gần hai mươi ngày thôi. Nhiều đó thời gian nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, mà cũng không biết trong quãng thời gian đó thì hắn sẽ gặt hái được chút thành quả nào không nữa. Nếu đến lúc đó mà còn không làm được gì, liệu có thể câu kéo với Trư nhân thêm vài ngày không nhỉ? Dẫu sao thì mình và Trư nhân cũng có giao tình không tệ, huống chi lại còn nghe nói gã rất thích đến đàm yêu linh để săn thủy quái, theo lẽ thì gã sẽ không cự tuyệt mình chứ nhỉ?

Đột nhiên Mộ Dung Thiên nghe được một tràng âm thanh thấp trầm vang lên, chuỗi âm thanh đó rất khó phân biệt được là tiếng gì nhưng cũng lại tựa như tiếng sấm rền vậy, và hiển nhiên là nó vang lên từ một nơi khá xa. Tiếp đó thì mặt đất hơi rung động, dường như là cơn động đất vậy, nhưng sau đó thì mọi việc lại trở về như thường.

Mộ Dung Thiên ngẩng ngẩng sợ hãi, rốt cuộc đây là chuyện gì thế? Đứng ở trên cao nhìn về hướng vừa phát ra tràng âm thanh lạ kia, hắn nhìn thấy ở cách đó khoảng vài dặm về hướng tây chợt có bụi bay mù mịt, từng cụm từng cụm bụi cứ bốc lên cao, và trong những tiếng kêu vang dội, một quả đồi nhỏ cao cỡ trăm thước đang từ từ lún xuống thấp. Khu rừng hoang dã này vốn là nơi không thấy nổi ánh mặt trời, nhưng giờ đây đột nhiên lại xuất hiện một khoảng đất trống bằng phẳng. Hiển nhiên là phải có một lực lượng cực mạnh mới có thể làm được như thế.

Con bà nó, tối hôm qua mới vừa gặp Cuồng Bạo dong binh đoàn xong, không lẽ hôm nay liền có ma thú cấp B xuất hiện hay sao? Mà cái nơi đang xảy ra chuyện kia lại vừa khéo nằm ngay chỗ của khu mộ u linh, chắc là nó rồi. Lực lượng của dong binh và ma thú cấp A đều lợi hại đến nỗi vượt qua cả sức tưởng tượng của người thường, vì vậy cho nên họ đều có khả năng tạo ra một lực hủy hoại mạnh như thế. Mộ Dung Thiên chứng kiến cảnh đó mà trong lòng cảm thấy hoảng sợ vô cùng, xem ra mình rất khó có thể đạt tới được mục tiêu rồi, vì con đường đó thật không suôn sẻ chút nào.

Mộ Dung Thiên suy đoán không sai, quả thật là Cuồng Bạo dong binh đoàn đang chiến đấu với ma thú, nhưng tầm mức dữ dội thì còn vượt xa cả sự dự tính của bọn họ nữa.

Trong một chu vi độ chừng mười thước chung quanh khu mộ u linh, bao nhiêu cây cỏ đều bị vạt sạch, một vài thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn đang bày thành trận thế ở khoảng đất trống. Chiến sĩ Tập Tháp là người có lực phòng ngự rất mạnh cùng với kỵ sĩ Tát Na Lâm Cách chia nhau trấn giữ hai bên trái phải ở mặt trước. Người kiêm cả hai loại lực lượng vừa tấn công vừa phòng ngự là phù trú sư Bồ Lỗ Tư thì thủ ở trung ương, còn người có sức tấn công tầm xa và lo phần trị liệu cho những ai bị thương là nữ cung tiễn thủ Bích Dạ cùng với người sử dụng thánh ngôn để khích lệ tinh thần chiến đấu của mọi người là mục sư Tập Lâm thì đứng ở hàng sau cùng. Đây chính là tiêu chuẩn của đội hình chiến đấu của họ. Song, có điểm đặc biệt là người quan trọng nhất và cũng có phần yếu nhất là ma pháp sư Khổng Đặc thì lại đứng ở phía trước của Bích Dạ và Tập Lâm. Sở dĩ họ có sự sắp đặt đó là vì Khổng Đặc rất tinh thông Thủy hệ và Băng hệ ma pháp, hơn nữa trình độ thao túng hai loại nguyên tố này của y cũng đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, do đó ngoài lực công kích ra, y còn kiêm luôn cả năng lực phòng ngự rất tuyệt vời. Vì vậy

mà y không hề sợ hãi chút nào, thậm chí, y còn có thể bảo vệ mặt sau của Bích Dạ và Táp Lâm nữa.

Ngay cả vị ma pháp sư cần có sự bảo hộ của người ta nhất thì lại phải đi bảo vệ người khác, như vậy cũng đủ thấy đội ngũ này có sức mạnh phi thường. Song, với thực lực mạnh mẽ như của Cuồng Bạo dong binh đoàn mà vào thời khắc này, ai nấy cũng đều mang thần sắc ngưng trọng, mồ hôi đổ như mưa, bao nhiêu hỏa nhận, phá ma tiễn, bạo liệt phù, mâu khí, v.vv...đều nhắm vào con ma thú đang đứng ở giữa sân mà bay tới như mưa, và đó cũng chính là nguyên nhân đã phát ra những tiếng nổ lúc này.

Bọn họ không nề hà chuyện gì mà liên tiếp tung ra gần hết các tuyệt chiêu, tất nhiên là tiêu hao không ít sức lực, nên bọn họ ai nấy cũng đều không ngừng uống vào Ma Lực dược. Ngay cả người có phong vận lãng lờ như nữ cung tiễn thủ Bích Dạ và người có tính tình hào sảng như gã chiến sĩ tóc hung cũng mất đi phong độ của tối hôm qua, hai người họ đều đang hết sức khẩn trương nhìn chằm chằm vào nơi đang phát nổ ở trước mặt kia.

Sau khi bụi mù tan đi hết thì tại nơi đó liền lộ ra hình thù của một con ma thú, thân nó cao độ một thước, toàn thân có một lớp lông trắng muốt, thân thể lại tròn tròn so với các loại ma thú hung dữ khác cũng khác biệt một trời một vực. Bề ngoài của nó trông không có vẻ nào là có sức mạnh phi thường cả, thế nhưng nó lại khiến cho các thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn hết sức hồi hộp, mồ hôi thấm ướt cả đôi bàn tay.

Bất kỳ một võ giả nào ở trên Thần Phong đại lục này đều có một số tài phú kék sù, nên mỗi khi ma thú công thành thì họ đều có khả năng cố gắng không nhỏ, do đó mà Dong Binh công hội thường phải đi những dong binh có thực lực tương đương với nhiệm vụ để giảm bớt sự hy sinh không cần thiết. Cuồng Bạo dong binh đoàn vốn dĩ có dư sức để tiêu diệt những con ma thú cấp B mà người trong trấn từng gặp, lúc này họ cũng đã muốn thu thập mọi thứ để trở về thì chẳng biết nó ở đâu lại xông ra như thế.

Bởi vì nó chưa từng xuất hiện nên mọi người đều chỉ tưởng nó là một con ma thú thấp kém, lúc này Táp Tháp còn tung ra một đường đao khí, những tưởng là sẽ tiêu diệt nó dễ dàng, ai ngờ thân thể của nó hứng phải đường đao khí đó mà vẫn bình yên vô sự, cả một vết thương nhỏ cũng không có. Khi ấy, mọi người mới để tâm chú ý tới nó. Táp Tháp cảm thấy mất mặt, gã liền gia tăng thêm vài phần sức lực rồi lại bổ một đao vào con ma thú kia, nhưng lại không có một chút tác dụng nào. Hơn nữa, điều kỳ quái là nó không như những con ma thú khác, nó không hề biểu lộ hung tính muốn xâm lược và tấn công mọi người ngay lập tức, mà trái lại, nó chỉ kêu lớn mấy tiếng rồi tính xoay người bỏ chạy mà thôi.

Sau khi Táp Tháp tấn công lần thứ hai không có kết quả thì mọi người tuy có cảm giác không giống nhau, nhưng đều muốn quần công con ma thú đó. Khăng Đặc thì vẫn phóng ra thủy xà để trói buộc nó, còn phù chú sư thì dùng linh phù làm trì hoãn sự hoạt động của đối phương để phối hợp. Chiêu này ở trong lúc chiến đấu rất có thực dụng, nên bọn họ sớm đã luyện thành tâm thức tương thông, phản ứng nhanh nhẹn và rất tự nhiên. Lần này phối hợp cũng không có gì bất ngờ, sức bỏ chạy của ma thú lông trắng dường như rất yếu, do đó mà nó lập tức bị bao vây lại, và trở thành mục tiêu của mọi người. Dù nó muốn chạy thì cũng không thể thoát được.

Song, con ma thú đó sau khi đã hứng chịu mọi sự công kích thì nó vẫn cứ đứng sờ sờ tại đó, không một chút suy suyển, và cũng tựa như đánh hoài không chết vậy. Mọi người đều kinh hãi nhìn nó đầy vẻ khó hiểu, xem chừng lực phòng ngự của nó đã đạt tới cấp A rồi, vậy nếu lực công kích của nó dù có kém một chút thì cũng vẫn rất ư là kinh khủng. Do đó, tuyệt không thể lưu lại nó để làm hại những chiến chức giả của Cách Lâm trấn.

Nhưng rốt cuộc thì đề nghị của vị đoàn trưởng đa mưu túc trí là Khăng Đặc cũng đã phát sinh hiệu quả. Lần công kích sau cùng đều được nhắm hết vào bốn chân của nó. Khăng Đặc quan sát rất chuẩn, cước bộ của con ma thú lông trắng kia rất yếu ớt. Hơn nữa, hỏa lực công kích lại được gia tăng cường độ, do đó mà họ đã thu được một chút thành quả. Chân của nó tựa như đã bị chấn gãy, máu tươi từ vết thương nhỏ rờn rờn trên mặt đất, vì vậy mà nó phải ngồi bệt xuống đất và không còn đứng dậy nổi nữa. Vào lúc này, nó chỉ có thể cất tiếng rên nhẹ nhàng mà thôi.

Chiêu vừa rồi, mọi người đã dùng toàn lực để xuất kích, không biết là họ đã phải nuốt bao nhiêu đan dược đắt tiền rồi. Giá trị của số đan dược đó có lẽ cũng phải tương đương với hơn trăm thủy tinh tệ chứ chẳng ít gì.

Mục sư Táp Lâm vốn có tâm tính thiện lương, nàng nhìn thấy cảnh tượng đó thì liền cảm thấy bất nhẫn, nói:

- Chẳng lẽ chúng ta thật phải giết nó sao? Ta thấy nó không hề có chút ác ý nào cả.
- Nói bậy! Những con ma thú ở trong cánh rừng hoang này đều mang tính chất xâm lược hết.

Tạp Thập vốn ghét ác như ghét kẻ thù, gã vừa nghe được lời nói của Táp Lâm thì lập tức phản bác lại ngay.

Những người khác đều không lên tiếng. Tuy ma thú lông trắng không chủ động công kích, nhưng bọn họ đã điều tra qua, trong khu rừng này không hề tồn tại loại trung lập hình ma thú hay là nhu thuận hình ma thú. Vả lại, con ma thú cổ quái ở trước mặt đây có sức mạnh rất dễ sợ, nhưng nó lại có vẻ như là chưa biết tận dụng yêu khí của mình như thế nào. Do đó họ phải nắm vững cơ hội này để tiêu diệt nó, nếu như để cho nó tiếp tục trưởng thành thì sau này hẳn là sẽ rất phiền toái.

Mọi người vội đưa tay lau mồ hôi trán, còn miệng thì ngậm chặt mấy viên Khôi Phục đan. Bọn họ chuẩn bị đồng loạt phát động một kích tối hậu. Tình huống trước mắt đang nằm trong sự khống chế của họ, do đó, Táp Thập cất tiếng hỏi dò:

- Khẳng Đặc đoàn trưởng, rốt cuộc con súc sinh này thuộc loại gì thế? Sao chúng ta chưa từng nghe qua nhỉ? Coi bộ nó không thể tấn công ở một khoảng cách xa được.

Khẳng Đặc đang dùng toàn lực để khống chế số lượng lớn thủy xà nên không thể phân tâm trả lời gã được, y chỉ lắc lắc đầu đáp lại. Với kiến thức sâu rộng như y mà cũng không nhận ra được lai lịch của con vật tuy nhỏ bé nhưng lại có yêu khí phòng ngự cực mạnh này.

Đột nhiên, trong số thủy xà kia chợt có tiếng vỡ nát, Khẳng Đặc kinh hãi quát:

- Mau, lập tức công kích nó.

Y có dự kiến là con ma thú lông trắng kia sẽ bỏ chạy, vì chỉ trong một thoáng phân tâm mà thủy xà liền lập tức bị đứt đoạn luôn một hơi mấy con.

Linh lực của mọi người còn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng ai cũng hiểu được mệnh lệnh của Khẳng Đặc tuyệt đối không phải là không có nguyên do. Vì thế cho nên ai nấy cũng đều vận khởi tất cả linh lực còn lại trong người, chuẩn bị phát ra một kích chí mạng.

“Agrrrrrrrrrrrr!” Con ma thú lông trắng vốn đang chỉ rên rỉ rất nhỏ tiếng, nhưng bỗng nhiên nó lại rống to một tràng dài, làm chấn động cả khu rừng, khiến cho bao nhiêu lá cây đều bị chấn rớt khỏi cành và rơi xuống đất như mưa. Bao nhiêu thủy xà quần quanh khắp người nó đều bị đứt lìa, còn trong không gian thì tràn ngập vô số yêu khí thực thể hóa vô hình vô chất. Đám quỷ vụ dầy đặc ấy bị hút vào trong cơ thể của ma thú lông trắng, rồi toàn thân nó bị bao phủ bởi lớp khí đen y như một quả trứng đang được ấp vầy. Tiếp theo đó là thân hình của nó chợt có biến hóa và trở thành cao lớn hơn trước, chỉ trong nháy mắt mà đã cao tới ba thước, đôi mắt màu đen của nó không biết từ lúc nào đã biến thành màu đỏ sậm và lóe lên huyết quang sáng rực. Cả hàm răng và móng vuốt của nó vốn dĩ cũng không sắc bén gì, vậy mà giờ đây đã nhanh chóng sinh trưởng, hàn quang lập lòe phản chiếu lên mặt của chúng nhân. Trong lòng họ ai nấy cũng đều cảm thấy ớn lạnh, các dòng binh từng trải qua hàng trăm trận chiến mỗi năm, từng vật lộn với sinh tử biết bao phen như họ thì đương nhiên là có khứu giác rất nhạy bén. Họ biết cảm giác mà họ vừa có được chính là hơi thở của nguy hiểm và tử vong.

Tạp Thập hít một hơi thật sâu. Cả người mù cũng có thể thấy được con ma thú kia đang trở nên cực mạnh, nhưng chắc vẫn chưa dừng lại tại đó.

Khẳng Đặc hoang mang lắm bầm tịt nói:

- Biến hình ma thú! Sức hấp thu yêu khí thực thể hóa thật là nhanh.

44. Hồi 43: S Cấp

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 43: S Cấp

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Nhìn con ma thú ở bên trong lớp khí đen đang không ngừng biến hóa, chiều cao của nó bây giờ đã đạt đến năm, sáu thước, còn luồng khí đen trên người nó thì càng lúc càng nhạt dần. Hiển nhiên là chúng đã bị con ma thú kia hấp thu dần.

Khổng Đặc chợt như bừng tỉnh từ trong mộng, y liền hô to:

- Thay đổi mệnh lệnh, tất cả lập tức lui lại, không được.....

Chữ “lầm” còn chưa kịp thốt ra thì con ma thú sau khi đã biến thân xong liền há miệng phun ra một trái cầu gió rất lớn, có bán kính là một thước. Trông trái cầu gió đó tròn tròn có vẻ nhu hòa như vậy, nhưng nếu người ta cẩn thận quan sát một chút thì mới thấy được bề ngoài của trái cầu gió có rất nhiều mũi nhọn, hình dáng giống răng cưa và liên tục xoay tròn với một tốc độ rất cao. Nó xé gió bay đi và mang theo những tiếng rít sắc nhọn ghê rợn, nghe chẳng khác nào tiếng triệu hoán của quỷ dữ nơi âm ty.

Mục tiêu của trái cầu gió chính là chiến sĩ Tập Thập. Có lẽ con ma thú này hận kẻ đã tấn công nó đầu tiên nên mới đặc biệt chiếu cố gã như thế.

Tập Thập bị ma ám của trái cầu gió khống chế nên trong lúc nhất thời, gã không thể di động được mà chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn nó càng lúc càng đến gần trong khi những người khác lại không kịp cứu viện. Ai nấy đều thấy rõ thảm kịch đang sắp sửa phát sinh...

Bỗng có vài tiếng “chi, chi...” vang lên. Không biết là con ma thú kia vẫn chưa thể khống chế thuần thực yêu khí mà nó đã hấp thu, hay là nó không muốn lấy mạng của đối phương, chỉ thấy trái cầu gió mang theo tiếng rít cực lớn bay xẹt ngang qua người của Tập Thập chỉ cách chừng có hai thước. Tuy gã được thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, nhưng bộ khôi giáp trên người gã cũng đã bị cắt nát một phần. Quang cảnh trong vòng hai thước xung quanh đó cũng bị kinh phong của trái cầu gió thổi bạt đi cả, rồi nó vẫn tiếp tục phóng nhanh về phía trước. Chỉ nghe từng tiếng “ầm, ùm” vang lên không ngớt, bao nhiêu cây cối và chướng ngại vật nằm trên đường bay của trái cầu gió đều bị nó chấn nát, ngay cả ở trên mặt đất cũng xuất hiện một đường rãnh sâu chừng hai thước, rộng chừng bốn thước. Tiếp theo đó, một ngọn đồi nhỏ cách đó chừng hai dặm liền bị trái cầu gió quật trúng rồi phát ra một tiếng nổ thật lớn. Hơn phân nửa đỉnh đồi đã bị chấn nát thành trăm ngàn mảnh vụn, đây cũng chính là tiếng nổ mà Mộ Dung Thiên nhìn thấy được lúc này.

Tập Thập trông thấy vậy thì mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa. Gã thật không dám tưởng tượng với uy lực kinh khủng như thế, nếu lúc này mà trái cầu gió đánh trúng vào mình thì đã cầm chắc cái chết rồi. Không, phải nói là chết không toàn thây mới đúng! Cả những người khác cũng đứng ngây hết ra. Bọn họ đã từng trải trăm trận và tiêu diệt vô số ma thú cao cấp, ấy vậy mà vẫn chưa từng chứng kiến qua một sự công kích nào lại có uy lực kinh hồn như thế.

Cơn sợ hãi lập tức lan tràn ra rất nhanh, những người có mặt tại đây đều biết rõ “S cấp” đại diện cho cái gì, chính là hủy diệt và tử vong. Không cần đợi Khổng Đặc ra lệnh, bọn họ lập tức sử dụng tất cả những chiêu thức mạnh nhất có thể. Những con thủy xà của Khổng Đặc nhanh chóng hợp lại thành hai con thủy long và chia nhau quần chặt lấy hai chân đang bị thương của ma thú. Khổng Đặc cũng hiểu rõ là mình tuyệt đối không có khả năng giữ chặt toàn thân của con ma thú đáng sợ này, vì vậy nên y chỉ tập trung lực lượng vào một điểm duy nhất, hy vọng có thể cầm chân được nó trong chốc lát. Phù chú sư Bồ Lỗ Tư cắn chặt môi rồi phun ra một búng máu vào hai cánh tay, kế đến là có hai đạo linh phù từ đó bay ra. Hai đạo linh phù ấy tỏa ánh sáng chói ngời và nhẹ nhàng bay đi trong gió. Tuy chúng có vẻ rất nhẹ nhàng, song, những ai nhìn thấy chúng thì đều sinh ra cảm giác hồ hấp nặng nề, tựa như bị nghẹt thở vậy, rất là kỳ quái. Sau khi hai đạo linh phù ấy vừa chạm vào hai chân bị thương của ma thú thì liền phát sinh diệu dụng ngay, chỗ

đất ở dưới chân ma thú lập tức bị lún sâu xuống độ gần một thước, trông giống như hai tòa núi đang đè xuống vậy. Loại phù chú này có tên gọi là Siêu trọng lực phù, do phù chú sử dụng linh lực cực hạn của mình mà phóng ra. Sau khi sử dụng xong, nguyên khí của người sử dụng nó sẽ bị tổn thương trầm trọng. Cũng bởi vì tình huống sinh tử tồn vong trước mắt mà Bồ Lỗ Tư không dám giữ lại. Phải biết rằng con ma thú kia chính là S cấp ma thú, không đùa được, rõ ràng nó chỉ tùy tiện thổi một hơi là đã có thể đưa rất nhiều người đi gặp tử thần rồi. Hơn mười năm trước, trong một lần ma thú công thành đã từng có S cấp ma thú xuất hiện. Nó chỉ đơn thân tấn công mà đã hủy diệt đi cả một tòa thành tam cấp, bao nhiêu cư dân của tòa thành đó không một ai may mắn sống sót.

Chiến sĩ Tập Tháp là người không có kỹ năng trói buộc đối thủ, gã chỉ huy động đại đao rồi chém ra ba trái đạn lửa với sức nén cực lớn, nhưng chúng không trực tiếp công kích vào ma thú, mà lại bay thẳng vào chỗ đất ở trước mặt nó. Ba trái đạn lửa vừa rơi xuống mặt đất liền phát ra những tiếng nổ thật lớn, bụi bay mù mịt làm che đi thị tuyến của ma thú. Qua đó có thể thấy gã tuy có dáng vẻ thô莽 nhưng trên thực tế thì lại là một người thông minh và rất cẩn thận. Còn kỵ sĩ Tát Na Lâm Cách thì đối thủ sang công, y dồn hết tất cả linh lực của bản thân vào tám thuẫn bài, tạo nên một tấm thuẫn bằng ánh sáng với bán kính chừng ba thước, và ngân quang lấp lánh không ngừng lưu chuyển. Tấm quang thuẫn của y trông giống như mặt nước vậy, nó có thể bảo vệ mặt sau của đồng bọn y. Đây chính là tuyệt kỹ thành danh của Tát Na Lâm Cách - Linh quang thuẫn. Hiệu quả của nó cũng giống như một tấm thuẫn bình thường, tuy nhiên nó có thể chống đỡ được lực lượng mạnh hơn bản thân nó gấp mấy lần và rồi sau đó sẽ gạt phăng lực lượng của đối phương ra ngoài, đạt được hiệu quả phòng ngự mạnh nhất. Lâu nay Tát Na Lâm Cách rất có tin tưởng đối với chiêu này của mình, song vào lúc này thì một chút lòng tin y cũng không có. Sức mạnh của S cấp ma thú không chỉ nhiều hơn hẳn vài lần, mà phải là vài trăm lần, vài ngàn lần mới đúng. Y chỉ có thể thầm mong cho thần may mắn Chu Tí Đặc ban phúc lành cho y và đồng bọn để thoát khỏi kiếp nạn lần này mà thôi.

Mục sư Tập Lâm không giúp được gì nhiều hơn, nàng chỉ có thể lùi nhanh về phía sau và ẩn vào lớp phòng hộ của Tập Tháp và Tát Na Lâm Cách. Nàng biết rõ dù sức phòng hộ có gia tăng đến mức nào, nhưng chỉ cần bị S cấp ma thú đánh trúng thì đồng bọn của nàng cũng chắc chắn sẽ bị đánh tan thành tro bụi trong chốc lát ngay. Còn Bích Dạ thì cũng lùi về phía sau và lấy các nhánh cây bắn đi không ngừng để làm phân tán sự chú ý của ma thú.

Cuồng Bạo dong binh đoàn quả không then là một đoàn thể cường mạnh và giàu kinh nghiệm. Cả việc thay đổi từ công sang thủ hay từ thủ sang công cũng rất mau lẹ suôn sẻ. Tuy họ gặp phải hiểm cảnh nhưng sự phối hợp giữa các thành viên vẫn rất có trật tự, mà chẳng những thế, họ lại còn có thể phát huy hết sở trường và che đi sở đoản của mình. Trong mỗi lần phối hợp với nhau, các thành viên đều thể hiện rất kín kẽ và tạo thành một chỉnh thể hoàn mỹ. Bọn họ phải lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi kiểm chế được con ma thú kia mà rút lui, bởi vì họ biết được thực lực của họ vốn không đủ để chiến thắng S cấp ma thú, đừng nói là một phần trăm, ngay cả một phần vạn thắng lợi cũng không có một tí nào. Dong binh không phải hạng người ngu ngốc, nếu lực không đủ thì sẽ không miễn cưỡng chống chọi, nếu không thì họ đã bị chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Có lẽ do con ma thú đáng sợ kia vẫn bị giữ chân tại chỗ cũ, hoặc giả là nó không muốn truy kích, nên khi mọi người trong Cuồng Bạo dong binh đoàn phát hiện ra nó không đuổi theo thì ai nấy cũng đều cảm thấy nhẹ nhõm. Lúc này, Bồ Lỗ Tư vì đã sử dụng đến Siêu trọng lực phù khiến cho linh lực của bản thân bị hao tổn trầm trọng, nên y đã bị hôn mê bất tỉnh, phải nhờ Khiếu thiên thú của kỵ sĩ Tát Na Cách Lâm công trên lưng mà chạy.

Sau khi dùng khinh thân thuật chạy một mạch vài dặm, Tập Tháp nhớ lại chuyện lúc nãy mà vẫn còn thấy hãi hùng, gã hỏi:

- Đoàn trưởng, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Những người khác không hèn mà cùng đưa mắt nhìn về phía Khổng Đặc, đối với sự việc phi thường như thế này thì cũng chỉ có y là người đủ tư cách đưa ra quyết định mà thôi.

Sắc mặt của Khổng Đặc lúc sáng lúc tối, không biết y đang suy nghĩ điều gì.

Tập Tháp thử nhắm tính:

- Hay là chúng ta cứ bảo lên công hội, rồi thỉnh họ cử đến một dong binh đoàn khác với quy mô lớn hơn?

Khăng Đặc hừ nhẹ một tiếng, dường như y đã có chủ ý rồi, nên cứ chậm rãi nói:

- Không cần, bỏ Cách Lâm trấn!

Tập Thập nghe vậy thì giật bắn mình lên. Tính gã nóng như lửa, dù không cố ý mạo phạm sự uy nghiêm của đoàn trưởng nhưng vẫn lớn tiếng nói:

- Như vậy sao được? Ta là người thứ nhất không tán thành. Với hành động đó thì có ai biết sẽ có bao nhiêu người bỏ mạng không?

Bích Dạ lạnh lùng quét ánh mắt sang gã, quát:

- Tập Thập, câm miệng! Đoàn trưởng tự sẽ có chủ ý của mình.

Nàng biết rõ Khăng Đặc là người luôn luôn bảo vệ cho bách tính, nên việc y bỏ rơi dân chúng của Cách Lâm trấn là không thể nào. Câu nói vừa rồi của y hẳn là còn ám chỉ việc khác.

Tập Thập rất kiêng sợ đối với nữ cung tiễn thủ xinh đẹp như hoa nhưng lại lạnh lùng tàn nhẫn này, gã bị nàng quát một tiếng thì liền không dám nói gì nữa, nhưng vẻ bất mãn trên mặt thì không thể che giấu được.

Khăng Đặc trầm giọng nói:

- Ý của ta là đưa toàn bộ người của Cách Lâm trấn di cư đi nơi khác.

- Cái gì?

Lời Khăng Đặc vừa thốt ra liền làm kinh động chúng nhân, đừng nói là Tập Thập, ngay cả Bích Dạ, Tập Lâm, và người ít lời nhất là Tát Na Lâm Cách cũng khó tin vào những gì vừa nghe được.

Khăng Đặc từ tốn giải thích:

- Chúng ta không còn biện pháp nào khác. Thực lực của S cấp ma thú quả thật khó có thể lường hết nổi, mà chúng ta cũng không thể vì người của trấn này mà phái ra một dong binh đoàn lớn được. Các người phải biết rằng, thời hạn ma thú công thành chỉ còn lại hơn một năm nữa thôi, mỗi một dong binh đều là một tinh anh của đế quốc, bất cứ ai phải hy sinh cũng đều là một tổn thất lớn. Nhưng nếu muốn tiêu diệt được S cấp ma thú thì không phải chỉ hy sinh vài người là làm được đâu. Do đó, biện pháp duy nhất bây giờ là rút lui toàn trấn.

Khăng Đặc thoáng dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Các người cứ yên tâm, Cách Lâm trấn vốn là nên phải di cư đến một thành thị gần nhất từ lâu. Ta nghe nói trong lần ma thú công thành đợt trước, lúc ấy do khoảng cách từ Cách Lâm trấn đến thành thị quá xa mà thực lực ma thú tấn công lại quá mạnh, nên quân cứu viện không đến kịp, nhưng may là có một Trư nhân chiến sĩ đã dũng mãnh chiến đấu quên mình và đã kích thích được đấu chí của toàn trấn. Nhờ vậy mà họ mới có thể sinh tồn được. Tuy nhiên, họ sẽ không có may mắn như vậy hoài được, mà mỗi khi gặp nguy biến thì người trong thành cũng sẽ không chu toàn mãi cho họ được. Vì thế, cách tốt nhất vẫn là đưa họ di cư vào thành thôi. Tối hôm qua, ta đã thỉnh thị ý kiến của Hộ Tịch công hội của Uy Nhĩ thành, nếu không có gì trở ngại thì bây giờ cũng phải có tin tức rồi mới phải. Trong lần ma thú công thành đợt trước, Uy Nhĩ thành đã mất đi một số lượng lớn dũng sĩ, ta tin rằng họ nhất định sẽ hoan hỉ tiếp nạp người dân của Cách Lâm trấn thôi.

Khăng Đặc ngoài hai vai trò là ma pháp sư thuộc hàng năm sao và đoàn trưởng của Cuồng Bạo dong binh đoàn ra, y còn có một thân phận khác - thành viên cấp cao của Lam Nguyệt đế quốc Hộ Tịch công hội. Bởi vì y toàn tâm toàn ý phục vụ cho bách tính nên được hưởng quyền uy khá cao. Chỉ cần y ra mặt giải quyết vấn đề thì hầu như chuyện nào cũng sẽ được thuận buồm xuôi gió, hữu hiệu vô cùng.

Đến lúc này thì bọn họ mới giật mình hiểu thấu, thì ra Khăng Đặc đưa ra quyết định này không phải ở trong lúc vội vã, mà là đã có tính toán từ sớm. Tập Thập không khỏi có chút xấu hổ vì lúc nãy đã hiểu lầm vị đoàn trưởng đáng kính của mình.

Khăng Đặc nhìn lướt qua mọi người một vòng rồi đề cao cảnh giác họ:

- S cấp ma thú là một loại sinh vật có linh tính rất cao, nên mục tiêu của chúng cũng lại càng cao hơn, còn đối với những thứ khác thì chúng tuyệt sẽ không có hứng thú. Thông thường thì chúng sẽ không tham gia vào việc công thành của đám ma thú tầm thường. Nếu chúng ta có thể tránh chúng được thì cứ tránh, ngàn vạn lần không nên để xảy ra xung đột với chúng. Nếu chọc giận đến chúng, chỉ e là hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng nổi.

Chúng nhân nghe xong thì gật gật đầu tán thành, họ nhớ lại lúc này đã không biết trời cao đất dày mà đi công kích con ma thú lông trắng kia, quả thật là suýt chút đã bước vào quỷ môn quan mà không hay. Tập Lâm cất tiếng hỏi:

- Đoàn trưởng, con ma thú lúc này quả thật đã đạt đến S cấp hay sao?

Khăng Đặc hơi trầm mặc một lúc rồi nói:

- Không, phải nói là chuẩn S cấp [1] mới đúng. Sức phá hoại và năng lực khống chế yêu khí của nó dường như so với S cấp thì có một chút chênh lệch.

Tập Thấp le lưỡi:

- Eo ơi, chuẩn S cấp mà đã mạnh như thế rồi ư? Nếu là S cấp thì không biết còn ghê gớm đến đâu.

Khăng Đặc thở dài nói:

- Tại người chưa được chứng kiến đó thôi, nếu không thì người vĩnh viễn sẽ không thể nào tưởng tượng ra được sức mạnh của chúng ghê gớm đến mức nào đâu.

Mọi người đều im lặng không nói gì. Ma thú càng mạnh thì tiền đồ của nhân loại càng ảm đạm. Đây là một chuyện rất khó tiếp nhận được.

Nhưng vào lúc này đây, con ma thú lông trắng vừa mới gây đả kích lớn cho Cuồng Bạo dong binh đoàn, đồng thời cũng là nguyên nhân làm thay đổi vận mạng của toàn thể dân cư của Cách Lâm trấn, tức là cái con ma thú vừa rồi đã hủy diệt một vùng đất trống kia thì lại đang có biến hóa khác. Toàn thân của nó đang tổng xuất các khí đen ra ngoài, tiếp theo đó thì tám thân khổng lồ của nó cũng dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng thì chỉ còn lại cái hình dạng bé xíu mà ban đầu các thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn đã trông thấy.

- Gâu!

Nó đột nhiên phát ra một tiếng kêu kỳ quái!! Tiếng kêu độc nhất vô nhị tại Thần Phong đại lục này, và đương nhiên tiếng kêu đó chính là của một giống sinh vật có tại địa cầu - chó! Nó chính là con chó nhỏ mà Mộ Dung Thiên đã gặp ở quán Mì quái vị của lão Hoàng, rồi sau đó cũng bị lỗ đen hút vào dị giới này theo hắn.

Hết hồi 43

=====

Chú thích

[1] Chuẩn S cấp: gần đạt tới cấp S.

Lời tác giả:

Hôm nay kiểm tra lại hai nơi không mấy hợp lý.

1. “Một năm Thần Phong = 12 tháng Thần Phong = 30 ngày Thần Phong so với địa cầu cũng không sai biệt nhiều lắm, nhưng thời gian một ngày thì dài bằng một ngày rưỡi ở địa cầu. Vì vậy cho nên một năm Thần Phong tương đương với một năm rưỡi của địa cầu.”

Câu trên sửa lại thành:

“Một năm Thần Phong = 18 tháng Thần Phong = 30 ngày Thần Phong, mà thời gian một ngày ở Thần Phong cũng không khác với thời gian một ngày của địa cầu. Do đó, một năm Thần Phong bằng một năm rưỡi của địa cầu.” Về số lượng tháng có thay đổi chút ít, như vậy sẽ tiện việc xử lý về thời gian hơn.

2. Khi nhắc đến việc trong trấn xuất hiện ma thú biến dị thì đổi lại thành cấp B, bởi vì thiên tài mỹ nữ đạo tặc Lăng Đế Tư lúc trước nhờ có bảo vật Hỏa Long châu là khắc tinh của Băng hệ nên dù khá gian nan nhưng vẫn có thể giết được Tuyết Phách Tinh vương thuộc cấp B. Còn hầu hết đại bộ phận thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn thì có thực lực kém hơn nàng một chút, hơn nữa lại không có bảo vật hỗ trợ, nếu để họ có thể dễ dàng giết được ma thú cấp A thì đúng là quá phi lý.

Do đây là trường thiên tiểu thuyết, đặc biệt lại có bối cảnh ở tại dị giới vừa hư cấu vừa to lớn nên khó tránh sơ sót. Bốn đạo tặc cố gắng sẽ kiểm tra lại các chi tiết để cho truyện được hợp lý hơn, đồng thời ta cũng sẽ trưng cầu ý kiến của độc giả, nếu các huynh đệ phát hiện được chỗ nào không tốt, xin hãy mạnh dạn góp ý, rất cảm ơn!

45. Hồi 44: Ngụy Cơ

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 44: Ngụy Cơ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Vũ trụ quả thật là quá huyền diệu. Nó đã sinh ra nhiều chuyện mà loài người không thể lý giải nổi, tỷ như các nhà khoa học gia đã phát hiện ra cái gọi là “phản vật chất”, đó chính là một ví dụ tốt nhất. Cứ nhìn xem, một vật bé bằng móng tay khi bị “phản vật chất” thì lại hóa thành cực kỳ to lớn, thật khó có thể hình dung ra nổi. Nhưng với con chó nhỏ đến từ ngoài không gian ở trước mắt kia, thân thể cùng với tổ chất nhỏ bé của nó khi đến Thần Phong đại lục thì liền sinh ra phản ứng rất vi diệu, sức mạnh của nó lập tức tăng trưởng đến không ngờ, gần như là sánh ngang với trình độ của ma thú cấp S. Và trái ngược hẳn với tên Mộ Dung Thiên xúi quẩy, con chó này đã được may mắn hơn nhiều lắm.

Hình dáng của con chó đó so với cái điệu bộ đáng thương mà Mộ Dung Thiên đã nhìn thấy ở tại quán mì thì đã khác đi nhiều. Bộ lông trắng của nó giờ đây đã mượt mà hơn, đôi mắt lấp lánh hữu thần. Lúc này bị các thành viên của Cuồng Bạo dong binh đoàn hợp kích đánh thương, nhưng nhờ có tác dụng của yêu khí mà không cần thuốc men cũng tự lành lại. Giờ đây, nó dường như đánh hơi được mùi gì, mũi nó liên tục hít hít mấy cái rồi tỏ vẻ rất hưng phấn, hai chân sau chỉ khẽ nhún một cái mà cả người đã phóng đi như bay về một hướng nhất định, tốc độ mau lẹ như gió, sau lưng chỉ lưu lại một vệt trắng dài. Tốc độ như vậy quả thật không kém hơn kỹ năng cấp tiến của giới đạo tặc - Thiểm Linh Tàn Ảnh.

oooOooo

Mãi một lúc sau, Mộ Dung Thiên không còn nghe thấy tiếng động gì nữa, hẳn tưởng là cuộc đấu đã chấm dứt, dong binh đoàn chắc cũng đã hoàn thành nhiệm vụ và đang trên đường trở về trấn. Đột nhiên lúc này hắn chợt nghe được một tràng âm thanh lạ “sa, sa, sa...” vang lên từ dưới lòng đất, từ xa tiến lại gần. Những bụi cây nằm trên lộ tuyến của chuỗi âm thanh kia đều bị đất đùn lên cao, khiến chúng nhấp nhô không ngừng, trông tựa như ở dưới lòng đất đang có vật gì đang di chuyển vậy.

- Không phải Lấn ma!

Đó chính là phản ứng đầu tiên của Mộ Dung Thiên, bởi vì hình thể của Lấn ma không hề to lớn như thế, vả lại vật gì đó ở trong lùm cây kia lại có vẻ như từ nơi khác mới đến Ốc Mã cao địa này thôi.

Mọi người trong trấn đều biết, ở Ốc Mã cao địa ngoài Lấn ma ra thì không còn giống ma thú nào khác, có thể nói khu vực này chính là nơi an toàn hiếm hoi nhất ở trong khu rừng hoang. Ít ra thì cho đến nay vẫn là như thế. Nhưng, sự đời không có gì là tuyệt đối cả. Mục tiêu của con vật trong lùm cây kia vừa khéo lại chính là Ốc mã cao địa. Mộ Dung Thiên vội vàng rút đầu lại, trốn ở sau một tảng đá để tránh bị phát hiện.

Trong lòng hắn rất run sợ, chỉ có thể tự trấn an mình bằng cách nhủ thầm là con quái thú kia có lẽ chỉ đi ngang qua đây, tốt nhất là đừng để nó phát hiện ra mình.

- La Địch, hôm nay ta đánh giết ma thú và đã thu được một viên tinh thạch.

Đang trong lúc gây cản thì đột nhiên lại nghe tiếng Ba Tây kêu lớn ở một hướng khác.

- Ủa, người đâu rồi?

Mộ Dung Thiên nghe tiếng gã thì mừng rỡ lộ đầu ra, và hô lớn:

- Ta ở đây!

Có gã chiến sĩ hung mãnh này làm bảo tiêu thì cho dù con quái thú kia có mạnh tới đâu cũng không phải sợ. Không có loại ma thú nào mà Ba Tây không thể đối phó được.

- Aaaaa!

Ba Tây vốn đang cầm một viên tinh thạch trong tay, miệng cười hớn hở rất vui mừng, ai dè gã đột nhiên biến sắc, nụ cười cũng cứng đờ lại, sắc mặt lộ vẻ cực kỳ sợ hãi, còn tay thì run run chỉ vào Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên không biết gã làm vậy là có ý gì, chỉ cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Ba Tây, ngươi làm sao thế?

Đôi môi heo của gã run rẩy hồi lâu, rốt cuộc mới gian nan thốt ra được mấy câu:

- Ngươi.....ở đằng sau ngươi! Chạy mau!

Mộ Dung Thiên theo bản năng quay người lại thì hắn lập tức hoảng sợ đến tê cứng toàn thân. Thì ra ở trước mắt hắn đang có một con quái vật tám chân, to lớn như con nhện, cả người đều mang một màu đỏ tươi. Nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy làn da của quái vật này đã bị thối rữa, bao nhiêu mạch máu, các sợi gân, và da thịt đều trộn lẫn vào nhau; ngoài ra, còn có vô số dòi bọ chen chúc bò lúc nhúc trên người nó, thật là ghê tởm. Miệng của quái vật đang há thật lớn, mắt nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thiên và Ba Tây. Con vật này không có những chiếc răng sắc nhọn như của những loại ma thú khác, miệng của nó chỉ trông như một cái hang tối om om, từ chỗ sâu nhất nơi cuống họng thì lại có một loại dịch thể màu đỏ không ngừng tuôn ra ngoài, nhìn rất giống như máu tươi, chỉ là chất dịch thể đó rất tanh tưởi; khi chúng vừa tiếp xúc với mặt đất thì bao nhiêu cây cỏ ở nơi đó vốn đang xanh tốt thì lập tức bốc hơi thành khói xanh, sau đó liền bị khô héo hết cả. Qua đó có thể thấy được, tính hủ thực [1] của quái thú này quả là cực kỳ mãnh liệt.

Mộ Dung Thiên khó khăn nuốt ực một ngụm nước bọt. Mẹ ơi! Nếu có thể dùng con súc sinh này ở địa cầu để đóng phim “Sinh Hóa Nguy Cơ” [2] thì hẳn là người ta sẽ không cần dùng tới công nghệ kỹ xảo tối tân rồi.

Ngay cả gã chiến sĩ dũng cảm Ba Tây khi nhìn thấy con quái vật kia thì hai chân cũng run lấy bầy, bởi vì gã nhận ra con ma thú này, nó chính là Hủ Huyết Bệ! Chỉ khi nào ma thú công thành thì mới thấy những loài ma thú biến dị xuất hiện, thế mà tại sao bây giờ nó đã có mặt ở đây rồi? Hủ Huyết Bệ đáng sợ cỡ nào thì gã biết rất rõ. Ngày trước khi gã còn bé, trong một lần ma thú công thành, gã đã chính mắt nhìn thấy cha gã bị một con Hủ Huyết Bệ nuốt chửng vào bụng, phụ thân gã chỉ có thể la hét kêu gào cho tới khi toàn thân bị tan ra thành máu mà chết, hình ảnh đó rất ư là tàn khốc. Cho tới nay, gã vĩnh viễn vẫn bị cái chết của cha ám ảnh, không thể nào xóa mờ được.

- Chạy mau!

Ba Tây lại một lần nữa cất tiếng nhắc nhở Mộ Dung Thiên, đồng thời, gã cố gắng lấy hết dũng khí huy động song chùy rồi xông về phía trước.

“Phụp, phụp.”

Hủ Huyết Bệ không hề để tâm đến dáng điệu hùng hổ của Ba Tây, nó chỉ há miệng phun ra một bãi dịch thể màu đỏ hôi hám về phía Ba Tây.

Ba Tây vội cử song chùy lên đỡ lấy bãi dịch thể bắn về phía mình. Khi gã đang muốn tiếp tục xông tới thì đột nhiên cảm thấy song chùy trong tay nhẹ tênh, gã đưa mắt nhìn lại thì chợt cảm thấy ớn lạnh xương

sống. Thì ra hai thanh chùy được chế tạo bằng tinh cương rất tốt, vậy mà giờ đây lại đang bị dịch thể của Hủ Huyết Bệ ăn mòn hết phân nửa và phần còn lại nằm trên mặt đất vẫn tiếp tục bị tan chảy dần, những luồng khói xanh không ngừng bốc ra từ chỗ tinh cương bị ăn mòn ấy, trông rất dễ sợ.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Ba Tây như chạm phải bờ cạp độc rồi buông rơi hai chuôi chùy xuống đất. Gã liếc mắt nhìn sang Hủ Huyết Bệ một cái, rồi đột nhiên cất tiếng kêu quái dị, sau đó thì quay đầu bỏ chạy một mạch. Nỗi ám ảnh từ thuở nhỏ của gã trong thoáng chốc đã ùa về, lại thêm thực lực còn chênh lệch quá xa, cho nên bao nhiêu dũng khí của gã đã bị ném hết lên chín tầng mây. Chỉ trong nháy mắt mà đã không còn thấy bóng dáng của gã đâu nữa.

- Ba Tây!

Mộ Dung Thiên vội vàng kêu lớn, nhưng điều đó chẳng ăn thua gì. Xem ra tốc độ của gã Trư nhân kia vào lúc này đây thì cũng có thể sánh ngang với đạo tặc rồi, chỉ trong vài tích tắc mà đã khuất vào trong rừng rậm và biến mất khỏi tầm mắt của Mộ Dung Thiên. Nhìn dáng Ba Tây khuất xa dần, hai mắt của Mộ Dung Thiên mở ra thật lớn. Hắn vốn dĩ muốn xem Ba Tây làm cách nào để đánh bại con quái vật đáng tửm này, nhưng giờ đây hắn mới biết là mình đã tính sai nước cờ rồi. Mười phần sai cả mười. Cứ xem tướng của Ba Tây giống hệt như chuột gạo phải mèo, vậy cũng đủ biết là con quái vật kia quả đúng là khủng bố dị thường.

Có lẽ quái vật chệch thịt Trư nhân thô lậu dai nhách nên bỏ qua cho gã tự do đào tẩu, mà trái lại, nó chuyển hết sự chú ý vào trên người Mộ Dung Thiên. Đường như nó rất hài lòng với con mồi ở trước mắt nên nước miếng cứ nhỏ xuống rờn rờn không ngớt, khiến cho một vùng đất tại đó biến thành một bãi đất nhầy nhụa, trông rất buồn nôn.

- Oaaaaaaaaaaaaa!

Mộ Dung Thiên cũng la lên giống hệt Ba Tây, rồi quay người bỏ chạy.

Bỗng nhiên, có một con Lân ma không biết từ đâu nhảy ra chắn ngay trước mặt Mộ Dung Thiên. Khi vừa thấy con người thì nó lập tức kêu lớn một tiếng, rồi há miệng ngoạm một phát vào chân của Mộ Dung Thiên.

Mặc dù hắn rất tâm đắc với việc tránh né Lân ma, nhưng do lúc này quá sợ hãi nên không còn bình tĩnh như lúc thường nữa mà phản ứng cũng không còn chính xác. Vì vậy mà hắn lập tức bị trúng chiêu ngay. Thương thế đó tuy không thể uy hiếp đến tính mạng, nhưng điều đáng sợ ở đây là yêu khí cũng theo vết thương mà xâm nhập vào người khiến cho hai chân tê dại không thể cử động được, nhưng do Mộ Dung Thiên vẫn còn đà chạy nên cũng lập tức ngã sầm xuống đất.

“Phốc phốc, phốc phốc!”

Không biết là vì con Hủ Huyết Bệ cảm thấy hưng phấn hay là vì một cảm giác nào khác, chỉ nghe nó kêu lớn một tiếng, rồi thò chiếc lưỡi thật dài ra tính quần lấy Mộ Dung Thiên, trông tựa như cái lưỡi ếch bắn ra bắt mồi vậy.

“Thôi hết rồi!” Mộ Dung Thiên tuyệt vọng nghĩ thầm trong lòng. Hạ bàn của hắn bị yêu khí xâm nhập khiến cho bản thân tạm thời không thể nhúc nhích, giờ đây chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc lưỡi đồ rục kia càng lúc càng tiến đến gần, rồi chờ đến khi những chất dịch thể ở trên đầu lưỡi của nó chạm vào mình thì cái mạng nhỏ này cũng sẽ bị ăn mòn cho đến chết.

“Sột soạt!”

Chiếc lưỡi của Hủ Huyết Bệ quần lấy một vật, nhưng đó không phải là Mộ Dung Thiên, mà là con Lân ma vừa mới tấn công hắn lúc này.

46. Hồi 45: Đoạt Phách

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 45: Đoạt Phách

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Trong tiếng kêu rên, Lân ma bị kéo về phía trước Hủ Huyết Bệ, sau đó thân thể của con Hủ Huyết Bệ bỗng nhiên phình lớn, tám cái chân chợt biến mất, rồi cả người nó hóa thành một khối thịt lớn quần lấy con Lân ma kia. Tình cảnh trông rất quỷ dị. Người ta chỉ thấy được ở giữa khối thịt kia không ngừng chuyển động, hiển nhiên đó là do Lân ma đang giãy chết, tuy nhiên, nó lại không hề gây ra một âm thanh nào, chắc là đang bị tan biến thành máu huyết nên mới như vậy. Có lẽ vì Hủ Huyết Bệ tức giận con Lân ma kia đã quấy rầy việc nó săn mồi, nên dù là đồng loại thì nó vẫn giết như thường.

Nhìn khối thịt từ từ co duỗi để biến trở lại nguyên dạng là một con vật tám chân, Mộ Dung Thiên cơ hồ muốn ngất xỉu. Tuy dũng khí của hắn đã tăng lên rất nhiều sau khi hạ quyết tâm trở thành cường giả, nhưng phải tận mắt chứng kiến cảnh ăn thịt con mồi rất rùng rợn của Hủ Huyết Bệ thì bao nhiêu dũng khí của hắn đều tan thành tro bụi, thực tế là hắn đang vô cùng kinh hãi. Hắn thà chọn một cái chết nhảm chán nhất và oan uổng nhất là chết vì sắc nước sôi, chứ không muốn bị chết theo cái kiểu khủng khiếp đáng sợ thế kia. Song, do yêu khí vẫn chưa hoàn toàn bị tiêu trừ nên hai chân của hắn vẫn tê dại như trước, và hắn cũng không có cách nào để bò đi được. Lúc này Mộ Dung Thiên cuống quýt cả lên, hắn vội thò tay vào túi lấy Trữ Vật châu ra, miệng lẩm bẩm vài đoạn chú ngữ để mở rộng nó. Khi hắn vừa tính lấy vài viên Khôi Phục đan ra ăn thì Hủ Huyết Bệ lại trở thành con quái thú tám chân, nó lại thò cái lưỡi đoạt mạng dài thật dài ra, lần này không còn con Lân ma nào nhảy vào làm vật tế thần nên mục tiêu đương nhiên phải là Mộ Dung Thiên rồi.

Mộ Dung Thiên còn chưa kịp lấy Khôi Phục đan ra, mà cho dù có lấy được thì cũng chưa chắc đã có thể trốn thoát nhanh như vậy. Mắt thấy kết cục của mình có thể sẽ giống như của con Lân ma lúc nãy, Mộ Dung Thiên hoảng sợ quá nên vội vội vàng vàng ném cái Trữ Vật châu đang được mở rộng về phía con Hủ Huyết Bệ.

Đối với Hủ Huyết Bệ mà nói, bất cứ vật gì làm bằng cương thiết cũng đều bị nó nghiền nát và tiêu hóa dễ dàng, bởi vậy, một cái Trữ Vật châu nhỏ bé thì có thấm vào đâu. Nó không hề do dự chút nào, dùng lưỡi quần ngay lấy Trữ Vật châu và nuốt luôn vào bụng.

Tuy có thể trì hoãn sự nguy ngập được một chút, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn chưa uống được Khôi Phục đan, yêu khí ở dưới chân còn chưa trừ bỏ được, nên rốt cuộc hắn vẫn chưa thể thoát nạn. Lúc này hắn chỉ có thể dùng tay thế chân để trườn về phía trước, nhưng hắn biết việc đó chỉ tốn công vô ích nên đã hoàn toàn bị tuyệt vọng bao trùm. Mẹ kiếp, lần này thì chết chắc rồi, chỉ là không biết tại sao ở Ốc Mã cao địa này lại có loại ma thú biến thái như thế xuất hiện chứ nhỉ?

Mộ Dung Thiên không hiểu rằng sở dĩ có sự tồn tại của biến dị ma thú Hủ Huyết Bệ cũng là vì ngày đó hắn và con chó nhỏ bị hắc động hút đến dị giới này, và tạo thành hạt vật chất ở Thần Phong đại lục. Các hạt vật chất này từ không gian bay vào đại lục theo Mộ Dung Thiên và con chó nhỏ kia nên đã gây ra những biến hóa mà mắt thường không thể thấy được, rồi thì con chó ấy sau một cái lắc mình đã trở thành một sinh vật cường đại thuộc chuẩn S cấp, chỉ là nó vừa đến Thần Phong đại lục nên vẫn chưa vận dụng thuần thục được sức mạnh đang có mà thôi. Lúc đó, con chó ấy rớt ngay vào khu rừng hoang dã này, lại trúng ngay vùng đất quanh khu mộ u linh nên nơi này bị ảnh hưởng nhiều nhất, và do đó cũng đã sản sinh ra nhiều loại ma thú biến dị. Ngoài những con đã bị “Cuồng Bạo dong binh đoàn” tiêu diệt ra, thì còn có Hủ Huyết Bệ là một con ma thú biến dị cường đại nhất đã rời khỏi khu mộ u linh, thực lực của nó đã đạt tới cấp A, lại có tư tưởng hoạt động một mình nên mới rời khỏi phạm vi sinh sống thường ngày để thả sức đi tìm thức ăn.

Mộ Dung Thiên đang cố sức dùng hai tay bò về phía trước, đột nhiên lại nghe được một tiếng gào thảm thiết vang lên. Hắn vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy toàn thân con Hủ Huyết Bệ vốn có màu đỏ tươi, thể mà giờ đây lại đen như than. Nó đang nằm giãy giụa trên đất, tám cái chân không ngừng quẫy đạp trên không,

tiếng kêu vừa rồi đúng là do nó phát ra. Không lâu sau thì những động tác giãy dụa của nó đều ngừng hẳn, toàn bộ thân thể đều bị biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại là một vũng nước đen như mực.

Mộ Dung Thiên cảm thấy quá bất ngờ, rõ ràng là hắn đã tìm được đường sống trong cõi chết. Thật không ngờ, mới lúc này con Hủ Huyết Bệ còn là một quái vật hung hãn, vậy mà chỉ trong chớp mắt đã không còn ra hình dạng gì nữa. Tuy không biết nguyên nhân, nhưng Mộ Dung Thiên cũng chẳng buồn tìm hiểu lý do, hắn chỉ lấy tay lau mồ hôi trán, dù sao đi nữa thì giữ được mạng là tốt rồi.

Hắn quên mất một việc, đó là ở trong Trữ Vật châu, ngoài mấy bộ quần áo, vạc thuốc, Khôi Phục đan, một ít kim tệ ra thì còn một vật khác nữa - Đoạt Phách, một loại dược vật cực độc. Bởi vì ở Thần Phong đại lục này không có độc nguyên tố nên sức đề kháng độc tố của giống ma thú rất thấp. Hủ Huyết Bệ là một con ma thú biến dị rất đặc biệt, sinh mệnh lực của nó rất dẻo dai, cho dù có bị chém ra thành hàng trăm khối thịt thì nó vẫn có thể tự tái tạo và sống lại được. Nhưng xúi quẩy thay, nó lại nuốt nhầm viên Đoạt Phách. Chắc có lẽ mọi người ai cũng biết, độc tính nương theo huyết dịch rồi mau chóng lan đi khắp người. Trong khi đó, Hủ Huyết Bệ với toàn cơ thể hầu như đều do máu tạo thành, đồng thời tốc độ lưu chuyển của huyết dịch trong người lại cực nhanh, nên khiến cho độc tính lan đi càng mạnh. Sức kháng độc của Hủ Huyết Bệ vốn đã không cao, mà dược tính của Đoạt Phách lại cực mạnh, khiến cho mỗi một tế bào trên người nó đều bị chất kịch độc giết chết chỉ trong chốc lát, và tất nhiên khả năng tái tạo cũng không còn nữa.

Yêu khí của Lấn ma trong người Mộ Dung Thiên rốt cuộc cũng tiêu tan, hắn liền tập tễnh đứng lên. Lúc này, lại nghe có tiếng chân từ xa chạy nhanh tới, Mộ Dung Thiên kinh hãi thất sắc, không lẽ lại có con ma thú thứ ba xuất hiện? Lần này thì chết chắc rồi, không một ai lại có thể may mắn mà thoát hiểm đến ba lần được.

- Gâu!

Theo tiếng sủa là một con vật nhỏ lông trắng như nhung nhào tới. Sau một thoáng ngơ ngác, Mộ Dung Thiên liền mừng rỡ kêu lên:

- Ha, thì ra là người!

Hắn thật không ngờ được, sau khi đến dị giới này rồi mà vẫn còn gặp lại vị lão bằng hữu này - hôm đó ở trong quán mì, nó được hắn ném cho mấy miếng thịt, rồi thì vẫn bám theo hắn cho đến khi bị lỗ đen hút tới dị giới. Nó chính là con chó nhỏ ốm yếu suýt bị chết đói dạo nào.

“Tha hương ngộ cố tri!” Điều này quả là một việc khiến người ta vui mừng. Dù rằng Mộ Dung Thiên cũng không mấy quen thuộc với con chó này lắm, nhưng nó lại là sinh vật duy nhất đi theo hắn tới dị giới, nên nếu gọi nó là tri kỷ của hắn thì kể cũng không có gì là quá đáng. Nghĩ tới đây, trong lòng Mộ Dung Thiên chợt có một cảm giác thân thiết bùng lên mãnh liệt.

Lúc này con chó nhỏ phóng như bay đến dưới chân hắn, nó dụi dụi đầu vào chân Mộ Dung Thiên, còn chiếc đuôi thì không ngừng vẫy vẫy tỏ vẻ thân mật. Mộ Dung Thiên cúi người xuống, đưa tay ra vuốt vuốt lên đầu nó, rồi cười nói:

- Hi hi, ngoan nào! À đúng rồi, từ hôm đó đến nay, ngươi kiếm gì mà ăn nhỉ? Ta còn tưởng ngươi đã tiêu đời rồi chứ.

Nghĩ đến việc bản thân mình là một quán quân chạy điền kinh cự ly dài tại trường học, nhưng khi đến Thần Phong đại lục này thì lại trở thành một người có tố chất thấp kém nhất. Vậy thì khỏi nói cũng biết, con chó nhỏ này mà rơi vào khu vực đây ma thú thì thật khó có thể vượt qua kiếp số được. À, phải rồi, ma thú vốn chỉ công kích loài người, mà con chó này cũng là một loại động vật, chắc có lẽ nhờ vậy mà nó không bị hề hấn gì. Chỉ tiếc là Mộ Dung Thiên không hề biết con chó nhỏ mà mình đang vuốt ve đây lại chính là một sinh vật thuộc cấp S, nếu không thì không biết hắn sẽ có cảm tưởng như thế nào.

- Được rồi, ngươi hãy theo ta đi về nào. Đợi sau khi ta đi làm chứng nhận tay nghề được sư rồi thì ngươi sẽ không còn phải lang thang khắp nơi nữa.

- Gâu, gâu.

Con chó nhỏ lại sủa lên hai tiếng vui vẻ, tựa như đồng ý vậy.

Với chuyến đi này, điều khiến cho Mộ Dung Thiên có chút bất ngờ là con Hủ Huyết Bệ dễ sợ kia lại không hóa thành yêu khí, nhưng tình thật mà nói, hắn cũng chẳng muốn hấp thu yêu khí của quái vật chút nào, chỉ nghĩ tới đó thôi là đã có thể khiến người ta phải nôn mửa rồi. Tuy nhiên, hắn vẫn liếc mắt nhìn qua bãi nước đen do Hủ Huyết Bệ biến thành.

- Ủa?

Mộ Dung Thiên có phần kinh ngạc, vì hắn vừa phát hiện ở ngay trong bãi nước đen ấy lại xuất hiện hai hạt châu sáng lấp lánh từ lúc nào không biết.

Chẳng lẽ hai hạt châu này được gọi là tinh thạch hay sao? Mộ Dung Thiên ôm lòng hiếu kỳ tiến về phía trước. Bãi nước đen kia lúc đầu vốn có mùi tanh tưởi, song, không biết tại sao vào lúc này thì nó lại tỏa ra một mùi hương thơm ngát xộc thẳng vào mũi.

Mộ Dung Thiên sợ bãi nước này vẫn còn mang tính hủ thực (ăn thịt hay làm thối rữa) nên không dám lấy tay nhặt lấy hai hạt châu. Hắn vội bẻ vài nhánh cỏ tươi nhúng vào bãi nước đen, khi thấy nhánh cỏ vẫn còn xanh tốt và không có hiện tượng bị thối nát thì hắn mới yên tâm dùng mấy ngón tay kẹp hai hạt châu ra và cầm chúng trong lòng bàn tay. Hai hạt châu này có màu sắc không giống nhau, một cái màu xanh da trời, một cái màu xanh lá cây đậm và cả hai đều rất trong suốt. Bề ngoài thì chúng nhìn có vẻ cứng rắn, nhưng khi chạm vào thì lại có vẻ mềm dẻo và co giãn được, ở bên trong thì lại có một loại chất lỏng sáng lấp lánh không ngừng lưu chuyển biến ảo. Loại chất lỏng đó phối hợp với mặt ngoài của hạt châu thì lại phát ra một loại ánh sáng nhàn nhạt, trông giống như hàng vạn đóa hoa rất đẹp mắt. Ngoài ra, hai hạt châu này còn tỏa ra một loại hương thơm rất kỳ diệu, nó làm cho ai ngửi thấy đều cảm thấy thoải mái. Luồng hương ấy rất nhẹ, thoang thoảng như có như không; song, lúc này chúng nằm gọn trong bãi nước đen tanh hôi kia mà không hề bị nhiễm một chút mùi hôi nào.

Mộ Dung Thiên tự hỏi:

- Cái này là vật gì thế nhỉ?

Hắn nhớ tới lúc trước Ba Tây thu được lăng hình tinh thạch cũng không giống như hai hạt châu này. Xem tới xem lui, vân vân đo lường một lúc mà hắn vẫn không hiểu tại sao lại như vậy.

Hắn vừa tính bỏ hai hạt châu vào túi để trở về hỏi thăm Tư Ân, thì lúc này con chó nhỏ lại chồm lên sủa “gâu” một tiếng, rồi lại cắn ống quần của hắn kéo kéo mấy cái, còn hai mắt thì nhìn chăm chăm vào hai hạt châu đó.

- Thế nào, người muốn ăn chúng sao?

Mộ Dung Thiên vừa hỏi vừa ngồi xổm xuống, hắn đưa tay dí dí vào trán của nó, rồi hỏi tiếp:

- Cái này có thể ăn được sao? Nếu mà ăn được thì cứ ăn, ta không...

Chữ “tính” còn chưa kịp nói ra thì con chó nhỏ đó đã dùng sức chộp mạnh vào bàn tay của hắn, khiến cho hai hạt châu kia bị hất mạnh lên trời. Một hạt thì rơi trúng ngay trán của hắn rồi lăn tuột luôn xuống đất, còn hạt thứ hai thì bắn thẳng ngay vào cái miệng đang mở rộng nói chuyện của hắn và trôi tuột vào cổ họng.

- A, a...mày muốn chết!

Mộ Dung Thiên cực kỳ sợ hãi, hắn muốn nhổ hạt châu ra nhưng đã quá trễ. Lúc này hạt châu đột nhiên trở thành nóng rực, rồi hắn cảm thấy mình như vừa nuốt vào một luồng nhiệt hỏa vậy. Luồng nhiệt hỏa đó cứ chảy xuống phía dưới, nào là qua yết hầu, ngực, bụng, rồi tiến vào đan điền; sau đó lại bộc phát mãnh liệt như một ngọn hỏa diệm sơn, rồi các dòng nhiệt lưu nhanh chóng truyền ra khắp tứ chi và châu thân của Mộ Dung Thiên.

47. Hồi 46: Yêu Linh

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 46: Yêu Linh

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Aaaaa, muốn chết!

Mộ Dung Thiên cả kinh thất sắc, hắn đưa tay cào cào cổ họng cho hạt châu kia chui ra lại, nhưng đã quá trễ. Hạt châu đó đột nhiên trở nên nóng rực, Mộ Dung Thiên có cảm giác như mình đang nuốt phải một cụm lửa cực nóng vậy. Cụm lửa đó cứ thế mà trôi dần xuống dưới, đầu tiên là qua yết hầu, ngực, bụng, sau đó thì trôi vào trung tâm của đan điền, rồi hắn lại có cảm giác giống như núi lửa bùng nổ, rất nhiều luồng nhiệt lưu nhanh chóng truyền đi khắp tứ chi và các đầu xương cốt của toàn thân.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Mộ Dung Thiên không chịu được sự thống khổ nên kêu lên thật lớn. Những dòng nhiệt lưu kia không ngừng trào ra từ huyết đan điền và truyền đi khắp nơi, lúc trên lúc dưới, đi đến đâu cũng xung phá rất mạnh, chẳng khác nào như đàn ngựa hoang đang điên cuồng chạy loạn vậy. Mộ Dung Thiên đau đớn ngã lăn ra đất, những nơi nào mà có các dòng nhiệt lưu tràn qua thì những nơi đó đều bị đau đớn vô cùng. Bụng và các thớ thịt trên toàn thân của hắn có cảm giác như đang bị xé toạc ra từng mảnh, so với cái chết lúc này của con Lân ma kia có lẽ cũng không thua kém là bao. Coi bộ không lâu sau sẽ có thể đi gặp Vu bà rồi. Mộ Dung Thiên không chịu nổi cơn đau hành hạ, hắn gần như muốn ngất đi tại chỗ.

- Gâu!

Con chó nhỏ thấy Mộ Dung Thiên như thế thì há mồm phun ra một luồng khí thể màu nhũ bạch. Sau khi trải qua sự nung đúc của các loại yêu khí mang tính chất hủy diệt cực mạnh, con chó nhỏ này cũng đã được biến chất đi rất nhiều, đồng thời cũng có mặt nào đó hữu dụng. Luồng khí thể màu nhũ bạch do nó phun ra liền bao trùm lấy Mộ Dung Thiên, rồi lập tức khôi phục ngay thần trí của hắn. Lúc này hắn mới phát hiện ra lộ tuyến của các dòng nhiệt lưu kia không giống với những luồng yêu khí thông thường mà hắn đã hấp thu trong mấy ngày qua. Sau khi vượt qua đan điền thì chúng không chảy vào huyết Dũng tuyến mà là quay ngược lại, chia ra thành hàng trăm ngàn nhánh nhỏ. Song, nó dường như cũng không phải là linh lực, vì linh lực sẽ không bá đạo đến như thế.

Các dòng nhiệt lưu ở bên trong cơ thể hắn không ngừng đấu đá lung tung, khiến cho hắn bị hành hạ khổ sở vô cùng. Tuy nhiên, hắn cố gượng ngồi dậy, hai chân xếp bằng lại, bắt đầu tiến vào cảnh giới nhập định. Hắn muốn dùng ý niệm để khống chế các dòng nhiệt lưu đó, dù biết là hy vọng không nhiều, thế nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của hắn, khiến cho hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Những dòng nhiệt lưu kia tuy vẫn như đàn ngựa hoang chạy loạn, cứ tưởng sẽ không thể nào khống chế nổi, ai ngờ dưới sự nỗ lực thao túng bằng ý niệm của Mộ Dung Thiên, một trong số những dòng nhiệt lưu mạnh nhất ấy cũng từ từ dịu lại và cuối cùng cũng chịu đi theo phương hướng hắn muốn. Mặc dù lúc này chưa thể thao túng hoàn toàn những dòng nhiệt lưu vẫn chạy hỗn loạn ở bên trong nội thể, nhưng chí ít thì cũng không còn rối loạn như lúc ban đầu, và cũng không còn cơn đau thấu tâm can như lúc này nữa, nên Mộ Dung Thiên cảm thấy thư thái hẳn ra.

Hạt châu mà hắn vừa ăn nhầm được gọi là Yêu Linh đan. Nó là một loại hỗn hợp giữa yêu khí và linh lực nên cũng sinh ra tình trạng cực kỳ đặc biệt và quý hiếm như trường hợp lỗ đen xuất hiện vậy. Thông thường, trong những lúc nhân loại và ma thú giao đấu với nhau, do thực lực của nhân loại kém ma thú quá xa, nhất là khi thực lực của người đó chỉ xứng bằng một phần vạn của ma thú nhưng lại bất ngờ giết được nó, vậy thì linh lực do người đó đánh ra trong một kích sau cùng sẽ có khả năng kết hợp với yêu khí bên trong người nó, rồi hai loại khí này hỗ trợ cho nhau, sau đó sẽ nảy sinh ra biến hóa khó có thể giải thích nổi. Cuối cùng, khi yêu khí và linh lực của người và thú hợp lại thành một sẽ sản sinh ra dị biến cực kỳ trọng đại, và trở thành Yêu Linh đan kiêm toàn cả hai tính chất của yêu khí và linh lực. Việc này so với việc “phản vật chất” tuy tình cảnh có khác nhưng hiệu quả cũng y như nhau.

Song, Yêu Linh đan cũng không dễ gì mà xuất hiện trên đời. Việc này cũng giống như khi các nhà khoa học gia ở địa cầu đưa ra nguyên lý “phản vật chất” vậy, trên lý thuyết thì là như thế nhưng không phải ai cũng có thể thực nghiệm thành công được. Thử hỏi, nếu là một người có thực lực chỉ bằng một phần vạn của ma thú, thậm chí còn kém hơn cả đồng loại của mình, thì việc tiêu diệt ma thú quả là khó hơn cả lên trời. Thế nhưng, người duy nhất ở Thần Phong đại lục biết được sự tồn tại của Yêu Linh đan chỉ có vị thánh cấp ma pháp sư may mắn nhất trong lịch sử từ đó tới giờ, Ái Lâm Táp La.

Mấy trăm năm trước, vào lúc Ái Lâm Táp La còn trẻ, trong một hôm mưa to gió lớn, y đã vô tình lạc đến một sơn cốc bí ẩn. Nơi đó chính là nơi tiềm tu của S cấp ma thú cửu vĩ ma hồ, mà thông thường thì giống ma thú cấp S rất ghét bị nhân loại phát hiện ra nơi tiềm tu bí mật của chúng, vì vậy mà hề thấy bóng dáng con người xuất hiện gần nơi chúng tiềm tu thì sẽ giết ngay không tha. Lúc bấy giờ, Ái Lâm Táp La cũng hiểu tập quán hung tợn của S cấp ma thú nên y nghĩ là mình đã cầm chắc cái chết rồi. Do đó, y chỉ chống chọi rất tiêu cực, chỉ tiện tay phóng ra một trái hỏa cầu với uy lực rất tầm thường, rồi xuôi tay chờ chết mà thôi.

Nhưng điều không ai ngờ nhất chính là khi trái hỏa cầu ấy đánh trúng vào người của cửu vĩ ma hồ thì cũng cùng lúc đó, nó lại dẫn đường cho sấm sét đánh ngay vào người của con ma hồ kia. Cho đến bây giờ, một điều hiển nhiên mà ai cũng biết đó là uy lực của thiên nhiên tuyệt không một ai có thể chống đỡ nổi, kể cả ma thú cao cấp nhất cũng không ngoại lệ. Vừa khéo thuộc tính của cửu vĩ ma hồ là mộc nên hiển nhiên là bị Điện hệ khắc chế, mà uy lực của thiên lôi thì lại còn mãnh liệt hơn cả các loại ma chú cao cấp nhất thuộc Điện hệ rất nhiều; Do đó, cuối cùng thì con vật xui xẻo ấy đã bị sét đánh cho tan thành tro bụi. Nhờ vậy mà Ái Lâm Táp La tuy gặp nạn nhưng lại gặp may và thu được một viên Yêu Linh đan. Từ đó trở đi, ma lực của y đột nhiên thăng tiến vùn vụt, và trở thành thánh cấp ma pháp sư được vạn người kính ngưỡng. Tất nhiên, vào lúc đó y cũng không hiểu Yêu Linh đan làm sao được sản sinh, chỉ có thể nói rằng do Thần nhân ban tặng mà thôi. Vì thế, trong mỗi lần Ái Lâm Táp La sử dụng ma pháp, dù chỉ là dùng tới hỏa cầu thuật tầm thường nhất thì cũng vẫn cầu xin Thần may mắn chúc phúc cho mình. Những lời cầu nguyện đó sau này lại trở thành điểm đặc sắc của y, và khiến cho rất nhiều ma pháp sư khác bắt chước làm theo.

Trở lại với Mộ Dung Thiên, với linh lực thấp kém đã vô tình giết được con Hủ Huyết Bệ ghê gớm kia, lại vừa khéo hợp với điều kiện sản sinh ra Yêu Linh đan. Sau Ái Lâm Táp La, hẳn là người thứ hai được Thần may mắn đặc biệt chiếu cố tới.

Yêu Linh đan có ẩn tàng năng lượng rất lớn, nó vừa bao hàm sự bá đạo của yêu khí, lại vừa có được sự ôn hòa của linh lực; đồng thời, quỹ tích vận hành của hai loại năng lượng này cũng không giống nhau. Yêu khí thì sau khi vượt qua đan điền, tất sẽ chạy vào huyết Dũng tuyến rồi sau đó sẽ biến mất. Trong khi đó, linh lực thì lại luôn luôn ở trong cơ thể và liên tục vận hành, không ngừng lặp đi lặp lại. Thế nên yêu linh lực cũng lưu động không ngừng nghỉ, mỗi lần nó chạy đến huyết Đan Điền rồi sẽ có một ít chạy theo huyết Dũng tuyến mà thoát ra ngoài cơ thể, phần còn lại sẽ theo hướng khác mà tiếp tục vận hành, rồi sẽ có một ít trở thành linh lực; sau đó tất cả lại chạy trở về đan điền, và cứ thế mà lặp lại cái vòng tuần hoàn cũ. Toàn bộ quá trình đó sẽ được lặp đi lặp lại không ngừng, cho mãi đến khi yêu linh lực hoàn toàn bị thất thoát hoặc bị hấp thu cả và không còn gì nữa.

Cho dù không chủ động khống chế yêu linh khí thì người tiếp nhận nó cũng sẽ không bị chết, nhưng người đó sẽ phải chịu đựng cơn đau khổ cực điểm cho đến khi toàn bộ quá trình kết thúc mới thôi. Dĩ nhiên là Mộ Dung Thiên không hiểu được điểm này, nên hắn đã cố gắng khống chế chúng. Vấn đề khó khăn nhất hiện nay trong mắt hắn là làm sao khiến cho những dòng nhiệt lưu đang chạy loạn kia trở nên ngoan ngoãn mà đi theo sự điều khiển của hắn đây? Yêu linh lực đang ở trong nội thể của hắn lúc này phải nói là mạnh đến kinh người, so với một tí yêu khí mà lúc trước hắn hấp thu được thì cách xa đến một trời một vực, do đó mà thông qua nhập định, hắn có thể nhận rõ hướng đi của chúng. Lúc này hắn mới phát hiện ra quỹ tích vận hành của yêu khí mà hắn biết trước đây: thiên linh - cảnh bộ - tâm tạng - thận - đan điền - hai chân - Dũng tuyến - ra ngoài, quả thật là nông cạn đến đáng thương. Trên thực tế, toàn bộ quá trình đều cực kỳ phức tạp. Dòng nhiệt lưu mà Mộ Dung Thiên khống chế được chỉ là một dòng chủ lưu mà thôi, ngoài nó ra thì còn có vô số những dòng phụ khác, tựa như các nhánh sông hết tự rồi lại phân ra các nơi và cứ không ngừng lưu chuyển tán loạn ở trong cơ thể hắn, để rồi sau đó lại còn phân ra thành vô số nhánh nhỏ khác nữa. Tóm lại, trước kia vì yêu khí của Lân ma quá yếu nên hắn chỉ thể hội được việc linh quang lóe lên trong tích tắc một lần mà thôi.

Cũng vì toàn bộ quá trình phức tạp như thế nên đã khiến cho cái đầu của Mộ Dung Thiên muốn nổ tung ra. Trong lúc thần trí bấn loạn, dòng chủ lưu của yêu linh lực lại vượt ra khỏi tầm khống chế của hắn và đánh mạnh vào một nơi nào đó ở bên ngực trái, khiến cho cảm giác đau đớn bao trùm lấy nửa thân trên của hắn ngay tức thì.

“Trung Phủ huyết!” Một danh từ đột nhiên nảy lên trong suy nghĩ của Mộ Dung Thiên. Hắn vốn là một tên bất học vô thuật [1], đối với môn học nào cũng không biết, nhưng lại đặc biệt tinh thông môn học về huyết đạo. Có lẽ do lúc trước môn này được một nữ giảng sư xinh đẹp giảng dạy, nên mới đặc biệt như thế.

Hồi đó, có một lần hắn bị nữ giảng sư kêu lên trả bài nhưng lại không trả lời được, nên hắn đã bị mất mặt ê chề, từ đó mới quyết tâm phấn đấu. Kỳ thật, hắn cũng là một thiên tài và rất thông minh, chỉ cần hắn chịu khó chăm chỉ thì tự nhiên sẽ trở nên rất xuất sắc. Thế rồi không lâu sau đó, hắn đã học thuộc lòng tất cả huyết đạo như cháo chảy, nhưng vẫn giả bộ không hiểu gì để có dịp đi tìm nữ giảng sư xinh đẹp rồi nhờ nàng dùng ngón tay điểm vào các vị trí huyết đạo ở trên người hắn; thế là hắn lại có dịp hưởng thụ cái cảm giác được xoa nắn bằng mấy ngón tay của nữ giảng sư ấy, quả thật là vô sỉ cùng cực. Tuy nhiên, nói đi thì cũng phải nói lại, hắn cũng nhờ đó mà gạt hái được một thành quả huy hoàng. Đối với các kinh mạch và huyết đạo ở trên cơ thể, hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay, điều đó đúng là rất bất ngờ.

Nhắc tới kinh huyết, Mộ Dung Thiên liền nghĩ ngay đến những người luyện khí công rất thần kỳ tại địa cầu. Mỗi khi bọn họ luyện công thì đều dùng ý niệm để điều khiển cho chân khí vận chuyển mấy vòng chu thiên qua các kinh mạch toàn thân. Chẳng lẽ quỹ tích vận hành của những dòng nhiệt lưu ở trong cơ thể mình đây cũng tương tự như vậy? Nghĩ tới đây, Mộ Dung Thiên liền cố gắng hết sức để tiến vào cảnh giới nhập định, và sau đó thì hắn vui mừng nhận ra dự đoán của mình là đúng. Mặc dù những dòng nhiệt lưu kia đã phân ra rất nhiều nhánh nhỏ li ti và vận chuyển qua hơn ngàn huyết đạo của toàn thân, thoát nhìn thì chúng có vẻ rất hỗn loạn, thế nhưng nhờ hiểu rõ các kinh mạch trong người nên Mộ Dung Thiên mới phát hiện ra chúng vốn đi theo một quỹ đạo cố định, đó chính là đi qua mười hai nội kinh: Đả kinh, Can kinh, Phế kinh, Đại tràng kinh, Vị kinh, Tỳ kinh, Tâm kinh, Tiểu tràng kinh, Bàng quang kinh, Thận kinh, Tâm bao kinh, Tam tiêu kinh rồi lại tuần hoàn về một điểm trung tâm. Tuy nhiên, khi đi qua mỗi một huyết đạo ở trên những kinh mạch này, những dòng nhiệt lưu kia lại rót vào đấy một ít năng lượng. Lúc bấy giờ, những huyết đạo kia lại tựa như những chiếc miệng con cứ hấp thu lấy những luồng năng lượng đó rồi lưu giữ chúng ở “ống” kinh mạch. Kỳ thật, nguyên lý hấp thu yêu khí cũng tương tự như thế, nhưng chỉ có điều là không thể dùng ý niệm để khống chế yêu khí và rồi cho chúng lặp đi lặp lại cái vòng tuần hoàn ấy được, mà nó sẽ thoát ra ngoài cơ thể rồi biến mất. Thành thử ra, số lượng yêu khí có thể hấp thu được sẽ ít đến đáng thương.

Trong sự vui mừng hơn hở đó, Mộ Dung Thiên lập tức dùng ý niệm để hướng dẫn các dòng nhiệt lưu di chuyển bên trong các kinh mạch, và sự thống khổ lúc này quả nhiên cũng giảm bớt rất nhiều. Chỉ có điều là nhiệt lưu cứ không ngớt cuộn cuộn tuôn ra từ đan điền, nên không thể biết được đến bao giờ mới hết.

Thông thường, cứ cách nửa giờ Thần Phong thì ở Ốc Mã cao địa này lại có Lân ma xuất hiện, dù chúng chỉ là ma thú cấp thấp nhất, nhưng bởi vì bản thân Mộ Dung Thiên lúc này đang dùng toàn lực để khống chế nhiệt lưu nên sẽ không thể hoạt động được; tất nhiên là sẽ bị chúng xé xác từ từ, cả con chó nhỏ dám chấc cũng không thoát được kiếp nạn. Nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Dung Thiên cảm thấy khẩn trương vô cùng, thế nhưng hắn lại chẳng thể làm gì hơn, bởi vì chỉ cần sơ sẩy một chút thôi thì những dòng nhiệt lưu ở trong người sẽ lại chạy loạn lên, mà cơn đau đớn lần này nhất định cũng sẽ không có khả năng chịu đựng nổi.

Trong lúc cấp bách, Mộ Dung Thiên chợt nảy ra một ý niệm to gan lớn mật, mười hai nội kinh đúng là rất quanh co, bởi vậy nên những dòng nhiệt lưu kia mới gặp nhiều chướng ngại và gây ra cho hắn cảm giác đau đớn như thế. Nếu như bây giờ hắn cứ dẫn chúng đi theo những kinh mạch lớn, như vậy há không phải sẽ thông suốt hơn hay sao?

48. Hồi 47: Lĩnh Vực

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 47: Linh Vực

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Đại mỹ nhân giảng sư y khoa vốn xuất thân từ một thế gia y học nổi tiếng, nàng có học thức rất uyên bác, tuổi còn trẻ mà đã trở thành giảng sư của trường đại học. Do đó nên Mộ Dung Thiên nhân cơ hội nàng tưởng lầm mình ham học mà chiến tiện nghi của nàng. Đầu tiên là hấn làm ra vẻ chịu khó học hành rồi để nàng đặc biệt dạy thêm cho một số điều mà trong sách giáo khoa không có, đó là kỳ kinh bát mạch. Thật ra, thân thể con người ngoài hai mươi bốn chính kinh ra thì còn có kỳ kinh bát mạch nữa. Đối với việc này, có rất nhiều người dù là thầy thuốc thì cũng không tường tận được. Trong kỳ kinh bát mạch, theo sự hiểu biết của Mộ Dung Thiên thì Thiếu dương kinh nằm kế bên Phế kinh. Cách xa đó là Tam tiêu kinh và Thiếu âm kinh đều mở rộng, mềm dẻo bền chắc, mà kinh mạch cũng ít rối rắm hơn. Tuy nhiên, vẫn còn một vấn đề trở ngại lớn, đó là hai đường kỳ kinh này bình thường không thông với nội kinh. Chúng bị một bức tường mạch hay còn gọi là “mạch bích” ngăn cách, mà tầng “mạch bích” này không hề tầm thường chút nào, nó bền vững vô cùng và lại còn được một phần năng lượng trong người tích tụ từ nhỏ đến lớn bảo hộ. Nguyên lý của nó cũng có chút tương tự với “Linh lực cấm cố” vậy.

Thế nhưng những dòng nhiệt lưu kia lại quá ư mãnh liệt, nên nhất thời chúng cũng chưa biến mất ngay được. Xem ra, trước khi hấn có thể hoàn toàn khống chế được chúng thì chỉ e là đã chết trong mồm của Lân ma rồi. Rốt cuộc, Mộ Dung Thiên quyết định sẽ cưỡng ép chúng đả thông kinh mạch để rút ngắn thời gian. Đợi đến khi những dòng nhiệt lưu chảy qua Phế kinh, hấn sẽ lập tức dùng toàn lực điều khiển chúng xông qua vị trí của bức tường mạch chắn ngang trước Thiếu dương kinh.

“Oành!” Linh hồn của Mộ Dung Thiên tựa như bị một thanh chùy lớn quật trúng, khiến hấn cơ hồ muốn thổ huyết ngay tại chỗ. Hai tai của hấn bị khí huyết làm ảnh hưởng, chỉ nghe những tiếng “oong oong” không ngớt, nhất thời nghe không được bất kỳ âm thanh nào khác. Trên thực tế, không phải nói muốn đả thông kinh mạch là có thể đả thông ngay, một việc như thế này hấn là phải trả một giá khá đắt mới thành công được. Nếu không phải do lực lượng tinh thuần đánh mạnh vào kinh mạch mà là do ngoại vật, nói không chừng có thể khiến cho người đó bị tê liệt toàn thân, thậm chí cũng có thể bị chết ngay tại đường trường nữa. Thế nhưng tên Mộ Dung Thiên này đúng là một kẻ điên cuồng, một khi hấn đã hạ quyết tâm làm việc gì thì sẽ sống chết mà bám theo quyết định đó chứ không bỏ dở. Nếu trước sau gì cũng đều là chết, vậy chẳng thà cứ thử một phen, vì vậy nên hấn mới bất chấp hậu quả mà vẫn tiếp tục đến cùng. Khi các dòng nhiệt lưu chảy qua Tam tiêu mạch, Mộ Dung Thiên lại điều khiển chúng đánh thẳng vào Thiếu âm kinh. Lần này thì hậu quả không nhẹ như vừa rồi, trước mắt của hấn bỗng nhiên tối sầm lại, bất cứ vật gì cũng không thể nhìn thấy được. Phải một lúc lâu sau thì hấn mới thấy lại ánh sáng. Điều này cũng dễ hiểu thôi, bởi vì Thiếu âm và Thiếu dương là hai kinh mạch điều khiển thị thính, do đó mới xuất hiện dị tượng như thế.

Chẳng biết trải qua bao lâu và cũng không biết hành động điên cuồng đó đã được lặp đi lặp lại hàng mấy trăm, mấy ngàn lần, chỉ biết là Mộ Dung Thiên đã điều khiển các dòng nhiệt lưu đánh thẳng vào Thiếu âm kinh và cũng đã dự liệu sẵn là việc này sẽ làm chấn động đến khí huyết, thế nhưng nó đã không xảy ra. Những dòng nhiệt lưu kia xông phá bừa bãi vào một thông đạo sâu thẳm, tạo ra một cảm giác giống như hồng thủy nhiều lần ập mạnh vào một con đê, khiến cho nó không chịu nổi mà đổ xuống, rồi sau đó thì thủy triều ồ ạt tràn qua thật là thống khoái.

Nhưng vào lúc này đây thì sự việc kỳ quái đã phát sinh. Khi các dòng nhiệt lưu xông qua Thiếu âm kinh thì nhiệt độ liền giảm xuống rất nhanh và trở nên lạnh lẽo vô cùng, khiến cho Mộ Dung Thiên có cảm giác như bị rớt vào hố băng, toàn thân run cầm cập. Song, sau khi hàn khí mãnh liệt xung phá Thiếu âm kinh rồi tràn đến một kinh mạch khác ở gần đó là Thiếu dương kinh thì chúng vốn đang lạnh thấu xương, vậy mà bây giờ lại dần dần dung hòa và bắt đầu nóng lên. Đến khi chảy qua Thiếu dương kinh thì những dòng nhiệt lưu ấy lại trở thành nóng rực, khiến toàn thân Mộ Dung Thiên như đang ở trong hầm than vậy.

- La Địch, hô, hô....

Không ngờ gã Ba Tây, mới cách đó không lâu bị con Hủ Huyết Bệ dọa cho suýt tí là bể mắt lá gan mà phải bỏ chạy, giờ đây lại thu hết dũng khí để trở lại nơi này, vừa vận công thấy được quang cảnh kỳ dị trước mắt. Tên La Địch thì đang ngồi dưới đất với tư thế rất kỳ quái, thân hình thì lúc trắng lúc đỏ, lúc lạnh lúc nóng; khi lạnh thì bên ngoài da có một lớp băng mỏng, còn khi nóng thì da đỏ hỏn trông tựa thối sứt được nung trong lửa vậy.

- Tu luyện thuật?

Ba Tây bắt giắc thốt ra mấy chữ mà bất kỳ một chiến sĩ nào cũng mơ tưởng đến. Tình cảnh mà gã đang chứng kiến đây, so với lời đồn đãi về tu luyện thuật để đề thăng lực lượng thuộc hàng cao cấp nhất gần như là giống nhau như đúc. Vì vậy mà gã chợt nảy sinh lòng ngưỡng mộ vô bờ bến. Nhìn quanh không thấy con Hủ Huyết Bệ ở đâu cả, chắc là nó đã bị La Địch tiên sinh đánh chết rồi, nhưng nó là ma thú biến dị cấp A kia mà? Vậy mà cũng giết được nó cơ à, lợi hại thật! Nghĩ tới đây, Ba Tây lại càng kính phục Mộ Dung Thiên nhiều hơn nữa, và gã đã ngầm gọi hắn là “tiên sinh” chứ không còn ý nghĩ bất kính như trước. Nhớ lại lúc nãy mình lâm trận rút lui và đã hèn nhát bỏ chạy, Ba Tây liền cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận bản thân, quả là mình đã làm mất hết mặt mũi của một kẻ làm chiến sĩ. Cứ nhìn La Địch tiên sinh kia xem, người ta rất ung dung bình tĩnh mà giết quái vật, thật không hổ là cường giả am hiểu tu luyện thuật.

Ngoài ra, ở bên cạnh hắn còn có một con động vật nhỏ trông cũng tựa tựa như loài chồn cáo, xem ra nó không có vẻ ác ý gì mà chỉ như là đang canh gác cho La Địch tiên sinh vậy. Con vật nhỏ kia cứ đi qua đi lại, nó không hề tấn công La tiên sinh mà dường như có vẻ đang rất sốt ruột, phải chăng nó là sủng vật của y? Nhưng sao mình chưa từng thấy qua nhỉ.

- Hô....

Mộ Dung Thiên thở mạnh một hơi, rồi tỉnh lại từ cơn nhập định. Vật đập vào mắt hắn trước tiên chính là Trư nhân. Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi suýt bị chết, Mộ Dung Thiên tức giận la:

- Ba Tây người tốt thật nhỉ, không ngờ người không có nghĩa khí chút nào, lúc nãy đã bỏ lão tử mà chạy trốn.

Ba Tây nghe chửi như thế thì mặt buồn rười rượi, nói:

- Xin lỗi La Địch tiên sinh! Năm xưa tiên phụ bị Hủ Huyết Bệ sát hại, nên ta vừa thấy nó là đã sợ mất mặt rồi....tuy nhiên....không phải bây giờ ta đã trở lại rồi đó sao?

Mộ Dung Thiên hừ một tiếng rồi nói:

- Hừ, nếu như ta không được may mắn thì giờ đây, ngay cả một mẫu xương cũng không còn nữa rồi kìa, chiến sĩ Ba Tây đây dừng cảm.

Từ sau khi đến Thần Phong đại lục này, đây là lần thứ hai hắn gọi Ba Tây là chiến sĩ, tuy nhiên, lời đó rõ ràng là mang hàm ý châm chọc mà thôi.

Ba Tây dù dằn độn nhưng cũng nghe ra được hàm ý mỉa mai trong lời đó của hắn, nên gã chỉ lúng túng nói:

- La Địch tiên sinh, võ kỹ của người quả là cao cường, lại thêm biết được tu luyện thuật nữa, vậy thì ma thú cấp A nào phải là đối thủ của người. Người làm sao có chuyện gì được chứ.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hơi băn khoăn, hỏi lại:

- Tu luyện thuật?

- Lúc nãy người vừa....

Ba Tây đột nhiên nhớ tới tu luyện thuật là một bí mật không truyền ra ngoài của các cường giả, hiển nhiên là họ không muốn người ta biết đến, do đó gã vội chuyển lời, nói:

- À không, không có gì!

Nhưng Mộ Dung Thiên nghe đến đó thì đã hiểu ngay gã muốn nói gì, trong lòng hắn chỉ cười thầm, cái gì là tu luyện thuật chứ? Mấy hành động lúc này chỉ là một phương pháp sơ sài để luyện khí công của người địa cầu thôi.

- Úi chà!

Vừa nghĩ đến đây thì Mộ Dung Thiên đột nhiên cảm thấy một cơn đau thắt bụng, thì ra những dòng nhiệt lưu ở trong người hắn vừa chưa hoàn toàn biến mất, mà chúng vẫn cuộn cuộn tuôn ra từ đan điền. Tuy sau khi Thiếu dương và Thiếu âm kinh được đả thông, lộ trình di chuyển của các dòng nhiệt lưu có thông thoáng hơn nhiều, nhưng thỉnh thoảng cũng có vài chỗ chướng ngại chứ không phải là hoàn toàn suôn sẻ.

Ba Tây tỏ vẻ rất ân hận, tình cảm của gã đều bộc lộ hết trong lời nói:

- La Dịch tiên sinh, xin người hãy tha thứ cho hành động hèn nhát vừa rồi của ta, và cũng đừng nói việc đó cho người trong trấn biết, có được không?

Kỳ thật, nếu như hành động bỏ trốn đó mà truyền ra ngoài thì gã sẽ không còn mặt mũi nào mà đặt chân vào trấn nữa.

Con quái vật Hủ Huyết Bê ấy đáng sợ thế nào thì Mộ Dung Thiên đã hiểu rõ, vì vậy mà việc Ba Tây không dám ứng chiến khi đối mặt với nó thì cũng là một việc khó trách. Thành thật mà nói, nếu lúc đó hắn mà chạy được thì không khéo lại còn chạy nhanh hơn Ba Tây nữa kìa. Tuy nhiên, dù khiếp sợ là thế mà gã vẫn dám quay trở lại để trợ giúp cho mình, như vậy cũng là tốt lắm rồi. Huống chi, mình còn cần gã hộ tống trở về trấn nữa. Do đó, Mộ Dung Thiên liền thừa thế đẩy thuyền theo nước, tạo ra một mối nhân tình với Ba Tây; hắn cố nặn ra dáng điệu “Tể tướng đồ lý năng xanh thuyền” [1], rồi tay xua xua, ra vẻ rất đại lượng:

- Được rồi, bỏ qua đi!

Đối với Mộ Dung Thiên mà nói, đây là một việc rất nhỏ, nhưng đối với Ba Tây thì lại là một việc rất trọng đại. Gã nghe Mộ Dung Thiên nói thế thì rưng rưng nước mắt, cảm động nói:

- La Dịch tiên sinh, suốt đời ta sẽ không quên đại ân đại đức của người!

Mộ Dung Thiên nghĩ đến những dòng nhiệt lưu ở trong người mình tuy giống với linh lực, nhưng đồng thời cũng có điểm không mấy giống, nên điều ấy đã khiến cho hắn rất vui mừng. Lực lượng trong nội thể chợt hơi chuyển động một chút thì hắn liền nhận ra nó rất giống với tình hình mà lúc trước khi mình tiếp thu “Linh lực phụng hiến” của Lăng Đế Tư, chỉ là hơi yếu hơn một chút thôi. Ngoài ra, lại còn có hai luồng năng lượng đặc biệt sau khi chảy qua hai đạo kỳ kinh, một nóng một lạnh nữa. Mộ Dung Thiên nhất thời cao hứng, hắn thử khống chế nội lực cho chạy qua Thiếu dương kinh, sau đó liền chạy dồn vào cánh tay trái mà xông ra ngoài.

“Bùng!”

Một ngọn lửa cháy hừng hực bỗng bùng lên ngay trong lòng bàn tay trái của hắn, song hắn lại không cảm thấy nóng chút nào, dường như ngọn lửa ấy đã trở thành một bộ phận trên cơ thể hắn rồi vậy. Mộ Dung Thiên vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ vô cùng. Tại sao lực cảm ứng đối với Hỏa nguyên tố của mình quá thấp như vậy mà bây giờ bản thân lại có thể phát ra lửa được chứ? Hắn vốn tưởng mình nhiều lắm thì cũng chỉ có thể phát ra quyền phong như trước kia thôi, ai dè sự việc lại ra ngoài ý muốn thế này. Thật là kỳ quái! Lúc này đây, hắn y như một đứa trẻ vừa bắt được một món đồ chơi ưa thích nên cực kỳ cao hứng. Thế là hắn lại bắt chước hành động vừa rồi, điều khiển cho nội lực chạy qua Thiếu âm kinh, rồi thoát ra cánh tay phải.

“Soạt!”

Một quả băng cầu trong suốt to bằng nắm tay đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay phải của hắn, nó lặng lẽ trôi lơ lửng ở giữa không trung, còn người phóng ra nó là Mộ Dung Thiên thì lại không cảm thấy một chút lạnh lẽo nào.

Nhìn ngọn lửa trên tay trái và quả cầu băng trên tay phải, Mộ Dung Thiên cảm thấy khó hiểu vô cùng. Thế nhưng Ba Tây đang đứng bên cạnh thì lại trợn mắt nhìn trừng trừng vào màn biểu diễn ma thuật của Mộ Dung Thiên không hề chớp mắt. Người kiếm tu cả hai hệ ma pháp tương khắc nhau thì được xưng là Linh

vực ma pháp sư. Trình độ quân bình các nguyên tố trong người của kẻ đó phải rất cao thì chúng mới không đầu đá và tiêu diệt lẫn nhau. Trong số các bậc thiên tài ma pháp sư của đại lục này thì có rất ít người luyện thành, phải nói là cực hiếm nữa kia, bởi vì thuật tu luyện để trở thành Linh vực ma pháp sư rất cao thâm. Vì vậy, giờ đây Ba Tây đối với Mộ Dung Thiên không chỉ đơn giản là khâm phục thôi đâu, mà còn là cực kỳ sùng bái.

Trong lúc hiếu kỳ, Mộ Dung Thiên đem ngọn lửa và trái cầu băng nhập chung lại với nhau, ai ngờ dị tượng liền xuất hiện: băng hỏa cầu. Lửa và băng vốn dĩ là hai nguyên tố tương khắc lẫn nhau, vậy mà giờ đây chúng lại như nước sông không phạm nước giếng, chẳng những là không tiêu diệt lẫn nhau mà lại còn dung hợp với nhau, băng không bị tan, mà lửa cũng không bị tắt.

Ý niệm khẽ chuyển động, Mộ Dung Thiên liền nhắm vào một thân cây cao to ở phía xa xa mà ném trái băng hỏa cầu về hướng đó. Khi trái cầu ấy đánh trúng thân cây thì chỉ tạo ra một lỗ thủng nho nhỏ lớn bằng cái tổ chim, điều đó khiến cho Mộ Dung Thiên hơi có chút thất vọng, vì uy lực của băng hỏa cầu quá nhỏ, gần như là không có ích gì cho chiến đấu vậy. Thế nhưng, nếu có ai chịu khó quan sát kỹ thì sẽ phát hiện ra được một chuyện rất kỳ quái: đó là ở chỗ thân cây bị băng hỏa cầu đánh trúng, lớp bên trong thì bị thiêu cháy thành than, còn lớp bên ngoài thì bị ngưng kết thành một lớp băng. Dù cho có là vị Linh vực ma pháp sư cao cường nhất của Thần Phong đại lục thì cũng không thể kết hợp băng hỏa nguyên tố đến mức độ hoàn mỹ như thế.

Hết hồi 47

=====

Chú thích:

[1] Tể tướng đồ lý năng xanh thuyền = bụng tể tướng có thể chống được thuyền: ý bảo phàm là người chức càng cao thì càng phải rộng lượng, bao dung.

Tương truyền, Tể tướng Vương An Thạch đời Tống mất vợ tuổi trung niên nên mới cưới một tài nữ làm thiếp. Sau khi kết hôn, vì bận việc nước nên thường không về nhà, nàng tiểu thiếp vì không chịu nổi tịch mịch nên đi lại lén lút với một người hầu.

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Vương An Thạch, một ngày, ông giả bộ ra ngoài làm việc nhưng lại bảo kiệu phu gánh kiệu không đi còn mình trốn trong nhà. Nửa đêm, ông rón rén lại gần cửa sổ, nghe thấy hai hai người đang ve vãn nhau, dù rất tức giận song ông không đánh động người trong phòng mà lấy một cây sào trúc chọc tổ quạ trên cây, quạ hoảng sợ kêu ầm lên, người hầu trong phòng thấy động vội vàng chuồn mất.

Thoáng chốc đã đến trung thu, Vương An Thạch muốn nhân lúc nhắm rượu thưởng trăng mà nhẹ nhàng khuyên nhủ nên mới ngâm thơ

”Nhật xuất đông lai hoàn chuyển đông

Ô nha bất khiêu trúc can thống

Tiên hoa lâu trú miên tâm thuy

Phiết hạ kiền khương môn ngoại thính”

Tiểu thiếp nghe vậy liền quỳ sụp xuống đáp:

”Nhật xuất đông lai chuyển chánh nam

Nhĩ thuyết giá thoại chỉnh nhất niên

Đại nhân mạc kiến tiểu nhân quái

Tể tướng đồ lý năng xanh thuyền”

Vương An Thạch thấy nàng thành tâm nhận lỗi nên cũng mềm lòng, lại nghĩ mình đã 60, nàng vẫn còn trẻ trung, không thể chỉ trách nàng ta được, không bằng thành toàn cho bọn họ. Sau tiết trung thu, Vương An Thạch tặng bạc và cho họ thành thân. Sau chuyện đó, mọi người không ngớt lời khen ngợi sự khoan hồng

độ lượng của Vương An Thạch, “tể tướng đồ lí năng xanh thuyền” trở thành câu chuyện được ca tụng ngàn đời.

49. Hồi 48: Thiên Cư

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 48: Thiên Cư

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Gâu!

Con chó nhỏ nhìn thấy Mộ Dung Thiên phóng ra trái bằng hỏa cầu thì há mồm sữa lên vui mừng.

Mộ Dung Thiên vỗ vỗ nhẹ lên đầu nó, cười nói:

- Chó à chó, thiếu chút nữa là hại chết ta rồi đó nhé.

Tuy chửi nó thế nhưng trong lòng hắn cực kỳ cao hứng, bởi vì nhờ có viên đan dược kỳ quái kia mà hắn mới có thể phát ra Hỏa hệ và Băng hệ ma pháp như vậy.

- Gâu!

Con chó bị la, nó liền sữa lên một tiếng rồi cúi đầu thấp xuống, đáng vẻ dường như rất tủi thân.

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt đầu nó, cười nói:

- Thôi được rồi, chúng ta đi thôi. Trở về giải quyết việc làm chứng nhận dược sư đã, rồi ta sẽ dẫn người đi ăn uống cho thỏa thích.

Chợt lúc này hắn nhìn thấy viên quái đan màu xanh dương lúc nãy bị rơi xuống đất, bây giờ vẫn còn nằm lẩn lóc ở đó. Hắn lơ mơ nhận ra hai viên quái đan này đều không phải là vật tầm thường, do đó hắn vội nhặt nó lên và cho vào túi áo. Hắn không dám nuốt ngay bởi vì những dòng nhiệt lưu ở trong người hắn vẫn còn chưa hoàn toàn tiêu tan hết. Có lẽ còn phải quan sát thêm một thời gian nữa để tránh sự việc ngoài ý muốn xảy ra.

Ba Tây hỏi với giọng hết sức kính cẩn:

- La Dịch tiên sinh, người tính đi làm dược sư sao?

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- Đúng vậy.....ủa, cái gì thế này?

Hắn đột nhiên la hoảng lên. Thì ra không biết từ lúc nào đã có một luồng ánh sáng màu bạc phát ra từ bàn tay đang vuốt ve con chó nhỏ của Mộ Dung Thiên. Luồng bạch quang đó càng lúc càng mãnh liệt hơn và nhanh chóng bao phủ khắp một chu vi mấy ngàn thước quanh đó. Cả hắn và Ba Tây đều trở mắt đứng nhìn mà không biết chuyện gì đang xảy ra cả.

Sau khi bạch quang tan đi, Mộ Dung Thiên chợt không thấy con chó nhỏ đâu nữa. Hắn hốt hải kêu lớn:

- Ê, người chạy đâu rồi, ta không có trách người mà.

Đột nhiên lúc này Ba Tây lại chỉ xuống mặt đất, hỏi:

- La Dịch tiên sinh, đó là....?

Mộ Dung Thiên đang chán nản vì tìm không thấy con chó đâu cả, nên chỉ đành nhìn theo phương hướng mà Ba Tây đang chỉ. Thì ra đó là một quả trứng màu trắng, nó cũng lớn bằng quả trứng vịt, nhưng ở giữa lại có ba đường viền màu hoàng kim.

Mộ Dung Thiên cúi xuống nhặt nó lên rồi lẩm nhẩm tự hỏi:

- Nó là cái quái gì thế nhỉ?

Ba Tây cẩn thận quan sát nó thật kỹ, rồi nói:

- Là trứng của sủng vật đây mà. Nó hình như là....

- Trứng sủng vật ư?

Mộ Dung Thiên cảm thấy thắc mắc vô cùng. Quả trứng này rõ ràng là nằm ở chỗ lúc nãy con chó ngồi, chẳng lẽ nó đã biến thành quả trứng này sao? Chuyện này rốt cuộc là thế nào đây?

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Có phải quả trứng này là do con vật lúc nãy biến thành không?

Hiểu biết của Ba Tây cũng có hạn nên gã cũng không biết chuyện này là thế nào. Gã chỉ lắc lắc cái đầu heo, đáp:

- Ta cũng không biết.

Mộ Dung Thiên khê cau mày, hần suy nghĩ hồi lâu mà cũng không biết nguyên do ra làm sao. Ài, hay là cứ trở về hỏi thăm Mạc Lý An là được chứ gì. Y có kiến thức sâu rộng, hẳn là sẽ biết được đáp án thôi. Lúc này trời cũng đã tối, khi nãy hần ngồi đợi thông kinh mạch mà vô tình đã ngồi suốt hai canh giờ. Mộ Dung Thiên chợt cảm thấy kỳ quái, sao từ nãy tới giờ không thấy Lân ma xuất hiện nhỉ, trong lòng hần đang thầm kêu may mắn, nhưng quả thật hần đã lo lắng bằng thừa. Lúc nãy có con chó nhỏ thuộc cấp S ngồi đó canh giữ một bên cho hần, dù cho có là ma thú cực mạnh đến đâu đi nữa thì hần cũng sẽ phải sợ mất mật mà không dám mò đến gần rồi.

Khi trở lại Cách Lâm trấn, trước khi Mộ Dung Thiên kịp hỏi thăm Mạc Lý An những gì mình muốn hỏi thì lại đã nghe được một tin tức động trời: Toàn thể cư dân của Cách Lâm trấn đều phải thiên cư đến Uy Nhĩ thành ngay trong đêm nay! Tin tức này chính là do người trong trấn truyền đi cho nhau, khiến cho toàn trấn đều trở nên xôn xao náo nhiệt như ngày lễ hội vậy. Tất cả mọi người đều kéo nhau tập trung về quảng trường lớn trong trấn mà bàn tán về cái tin nóng hổi này, vì thế nên dù là kẻ điếc cũng không thể không nghe được. Mộ Dung Thiên tuy rất muốn đi theo bọn họ để đến quảng trường nghe ngóng thế nào, nhưng rốt cuộc hần quyết định cứ trở về từ điểm trước đã.

Khi vừa bước chân vào tửu điểm, Mộ Dung Thiên còn chưa kịp mở miệng nói gì thì hai nàng Lạc Na và Lệ Toa đã nhanh nhẩu nói cho hần biết điều mà hần đang thắc mắc:

- La Địch tiên sinh, người trở lại rồi. Người trong toàn trấn chúng ta đều phải di cư đến Uy Nhĩ thành gấp. Bọn ta còn sợ người về trễ quá thì sẽ không kịp.

- Thật vậy ư?

Mộ Dung Thiên vẫn có chút không tin vào lỗ tai của mình. Đang yên đang lành thế này thì sao lại phải di cư đi đâu? Sự việc này hiển nhiên không phải tầm thường chút nào. Nhưng hần cũng nhìn ra được hai nàng không giống như đang đùa, hơn nữa, việc này cũng không phải là việc nên đùa.

Hai nàng lại gật đầu để khẳng định lần nữa:

- Thật!

Mộ Dung Thiên lấy làm kỳ quái, hỏi:

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra thế?

Hai nàng đáp:

- Chúng ta tạm thời cũng không biết. Chỉ biết là vào một canh giờ trước đây, mỗi một nhà trong trấn đều nhận được Linh Lực điều của thông tin thuật sĩ, bảo rằng chúng ta phải thu gom hết đồ đạc quý giá rồi lập tức đến tập trung tại quảng trường. Sau đêm nay, chúng ta đều sẽ là người của Uy Nhĩ thành.

Mộ Dung Thiên sờ sờ trán, nghĩ thầm: “Dù có muốn đi thì cũng đâu cần gấp như vậy. Nhất định là có sự việc cực kỳ nghiêm trọng xảy ra rồi. À, không phải hôm nay Ba Tây đã nói là có ma thú cấp A, tức Hủ Huyết Bệ xuất hiện hay sao? Hơn nữa, nó lại còn mò ra đến tận Ốc Mã cao địa nữa. Nói không chừng đã có quá nhiều biến dị ma thú xuất hiện ở khu rừng hoang và khiến cho đám người của dong binh đoàn đối phó không xuể chẳng? Bọn họ sao lại không phái thêm người tới đây chứ nhỉ. Mà thôi, xem ra như vậy cũng hay, mình cũng có thể đến Uy Nhĩ thành để lấy được chứng nhận sớm. Vả lại, toàn trấn đều phải di cư, nói như vậy là sau này mình vẫn có thể ở chung một chỗ với bọn người của Tư Ân rồi!” Mộ Dung Thiên nghĩ tới đây thì lại cảm thấy cao hứng vô cùng. Hắn nghĩ tới nghĩ lui thế nào thì tuyệt đối cũng không thể ngờ được, nguyên hung gây nên mọi chuyện lại chính là cái quả trứng màu trắng với ba sọc màu hoàng kim đang nằm ở trong túi áo của hắn kia.

Tất cả mọi người đều thu thập hành trang, bây giờ không tiện hỏi đến việc của quả trứng, chỉ đành đợi đến khi tới Uy Nhĩ thành rồi tính sau vậy. Mộ Dung Thiên thì gia nhập vào hàng ngũ giúp việc. Ở tại Thần Phong đại lục đất đai rộng lớn, tài nguyên thừa thãi này, những nhà cửa phòng ốc bình thường thì không hề có ma pháp bảo hộ, vì với sức của một người thô莽 mạnh khỏe có thể dễ dàng xây một dãy nhà nhỏ bất kỳ lúc nào; vì thế mà nhà cửa trong trấn có bỏ lại thì cũng không có gì phải tiếc nuối. Điều quý trọng nhất chính là chức nghiệp của mình, nếu không có chức nghiệp thì sẽ không thể sinh tồn ở trên Thần Phong đại lục được. Tuy nhiên, dù sao thì Tư Ân cũng sống ở Cách Lâm trấn này hơn mười năm, nên đối với căn tử điểm của mình cũng có tình cảm thâm hậu. Thật không thể ngờ, đến lúc tuổi già rồi mà vẫn phải rời bỏ xứ sở thân yêu của mình, do đó mà trước khi đi, lão cũng không khỏi bịn rịn rơi lệ. Còn Lệ Toa và Lạc Na thì ở một bên hết lòng khuyên nhủ và an ủi cho lão.

Toàn thể cư dân trong trấn đều tập trung về quảng trường, khiến cho nơi này chật cứng những người là người. Bao nhiêu âm thanh ồn ào hỗn tạp vang lên không ngớt, ai nấy cũng đều bàn tán về lý do phải thiên cư đến Uy Nhĩ thành.

“Rầm, rầm, rầm...” Đột nhiên toàn bộ quảng trường đều bị rung chuyển mạnh, không, chính xác hơn thì toàn bộ tiểu trấn đều bị rung chuyển mạnh như thế. Đám người đang ồn ào bàn tán chợt cảm thấy bối rối, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế? Không biết là vật gì mà có thể tạo ra âm thanh lớn như thế chứ?

Thì ra, từ đằng xa đang có hàng mấy ngàn con Điều hình ma thú đang tiến đến cách quảng trường khoảng từ ba mươi đến năm mươi thước. Điều đó lập tức giải trừ ngay bao nhiêu nghi vấn của chúng nhân. Bọn chúng có những cái chân rất ngắn và lại chen chúc nhau trùng trùng điệp điệp, chỉ nhìn qua thôi cũng thấy kinh khiếp. Thế nhưng, trên thực tế thì loại ma thú này không hề đáng sợ, chúng có tên gọi là Cự Tích [1], chỉ ăn rau quả thực vật, tính tình ôn hòa, mà tốc độ lại rất nhanh. Chúng có thể chở nặng, đồng thời còn có thể leo núi cao, xuống dốc thẳng đứng, chính là một trong những phương tiện giao thông tiện lợi nhất của nhân loại, đặc biệt là có ích rất lớn trong những cuộc di cư đại quy mô. Hiển nhiên là Cách Lâm trấn không có nhiều Cự Tích như vậy, có lẽ là do Uy Nhĩ thành phái đến. Đến lúc này thì mọi người không còn hoài nghi gì với tin tức của cuộc thiên cư gấp gáp này rồi.

Bỗng có một người bước lên đài cao của quảng trường. Người đó không phải là trấn trưởng Mã Liệt La Phu, mà là người vừa mới đến trấn này ngày hôm qua, đoàn trưởng Cuồng Bạo dong binh đoàn, tức ma pháp sư cấp năm sao, Khổng Đặc.

Những âm thanh huyền ảo trong quảng trường lập tức được lắng xuống, tỏ lộ sự tôn kính đối với Khổng Đặc tiên sinh. Đồng thời, chúng nhân cũng đều biết, Khổng Đặc tiên sinh chắc chắn sẽ nói ra nguyên nhân cho họ biết ngay thôi.

50. Hồi 49: Chinh Đồ

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 3: Sơ Khuy Vô Đạo

Hồi 49: Chinh Đồ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Khăng Đặc đứng trên đài cao nhìn thấy Cự Tích vận tải đoàn đã đến, y liền thở phào nhẹ nhõm. Ba thành viên của dong binh đoàn được phái đi trinh sát tại cửa trấn dẫn thông tới khu rừng hoang dã là Tát Na Lâm Cách, Bích Dạ và Tập Tháp cũng chưa thấy bắn ra “Quang hệ tín hiệu đạn”. Điều đó chứng tỏ cho đến lúc này, bọn họ vẫn chưa phát hiện được ma thú chuẩn S cấp đã gặp hôm qua có bất cứ hành động gì. Nhưng ai cũng biết tâm lý báo thù của S cấp ma thú rất mãnh liệt, theo đạo lý mà nói thì ma thú gần đạt cấp S sẽ không kém hơn bao nhiêu, một ngày nào đó chúng nhớ đến từng có người mạo phạm đến uy nghiêm của chúng thì tâm tình sẽ cảm thấy khó chịu, đến chừng đó tất chúng sẽ có thể phát động công kích trí mạng bất kỳ lúc nào. Do đó, Khăng Đặc mới chỉ thị cho bọn họ ngàn vạn lần không được chủ quan.

Lời yêu cầu vừa phát ra đêm qua, vậy mà Cự Tích vận tải đoàn đã đến ngay lập tức. Kỳ thực, ở Thần Phong đại lục này mà bất cứ việc gì có hiệu suất thấp là tuyệt đối không ổn; phải biết rằng, trong lúc ma thú công thành, chỉ cần quân cứu viện đến chậm nửa ngày thôi là có thể sẽ khiến cho cả một tòa thành trì bị hủy diệt. Chính bởi vậy, vô hình chung mà mọi người vẫn duy trì một loại cảm giác gấp rút trong lúc làm việc thường ngày.

Mất thấy mọi việc đã sẵn sàng, gió đông đã tới, Khăng Đặc cất tiếng:

- Ta nghĩ, mọi người đều đã biết chuyện người trong trấn sắp phải rời đi rồi đúng không?

Thanh âm Khăng Đặc khàn khàn trầm thấp, nhưng khi truyền đến tai từng người thì lại rành rọt từng chữ. Đây chính là “Âm ba khuếch triển thuật” trong Phong hệ ma pháp, đa số các ma pháp sư đều biết sử dụng nó, tuy nhiên, Khăng Đặc lại có thể mở rộng phạm vi ra khắp quảng trường rộng lớn với sức chứa mấy vạn người. Điều đó cho thấy Phong hệ ma pháp của y nhất định là có thành tựu rất đáng kể.

Cho dù có một vị ma pháp sư, kiêm đoàn trưởng Cuồng Bạo dong binh đoàn được người người kính nể đứng trên đài cao, nhưng chúng nhân vẫn không khỏi xôn xao hỗn loạn, dẫu sao thì di cư cũng không phải là một việc nhỏ, sao lại phải gấp gáp như vậy? Thế đến nơi cư trú mới rồi thì chuyện công ăn việc làm sẽ phải giải quyết ra sao đây?

Khăng Đặc nhận ra nỗi lo lắng của họ, nên y phát tay ra hiệu cho mọi người bình tĩnh, sau đó liền mỉm cười nói:

- Có lẽ có nhiều người trong số các vị ngồi đây đã biết được một thân phận khác của ta, tức là thành viên của Hộ Tịch công hội tại Lam Nguyệt đế quốc chứ? Ở công hội, ta cũng có một chút uy tín, nên về chuyện công ăn việc làm và nơi cư trú thì mọi người không cần phải lo. Vừa khéo ở tại tòa thành cấp hai gần đây nhất là Uy Nhĩ thành và cũng là địa điểm của chuyến di cư lần này, đã bất hạnh có rất nhiều người bị tử thương trong đợt ma thú công thành lần trước. Vì thế nên bọn họ đang có nhu cầu bức thiết với nhân lực, đồng thời cũng rất hoan nghênh cư dân của Cách Lâm trấn đến đó. Chỉ cần chư vị tới nơi, bọn họ sẽ lập tức an bài thỏa đáng mọi sinh hoạt và công việc thường nhật cho chư vị, đây chính là nguyên nhân thứ nhất cho việc di dân lần này. Còn nguyên nhân thứ hai, ta nghĩ mọi người cũng đều đã biết, trong lần ma thú công thành trước, lực lượng ma thú đã vượt xa dự tính rất nhiều, nhưng vì Cách Lâm trấn cách Uy Nhĩ thành quá xa, suýt chút nữa thì lực lượng cứu viện đã đến không kịp. Ta nghe nói lúc ấy có một vị Trư nhân chiến sĩ đã dùng hành động và dũng khí của mình mà kích phát đấu chí của mọi người, khiến cho cả trấn có thể cầm cự cho đến lúc quân cứu viện đến nơi, và cũng nhờ đó mà trấn này mới có thể tiếp tục tồn tại.

Đám đông nghe đến đây thì vỗ tay ầm lên tán thưởng, đối với dũng sĩ, đặc biệt là dũng sĩ có công hiến lớn lao thì mọi người tuyệt sẽ không tiếc rẻ lời khen ngợi của mình. Mặc dù không nhìn thấy Ba Tây ở đâu trong đám đông nghìn nghịt này, nhưng Mộ Dung Thiên cũng có thể tưởng tượng ra được hình ảnh gã khi

nhận được sự khích lệ của một ma pháp sư vĩ đại cùng với sự tôn kính của những người xung quanh, hẳn là gã đang toét miệng cười đến mức không thể khép miệng lại được.

Giờ đây ngữ khí của Khổng Đặc lại thay đổi, y nói tiếp:

- Nhưng chuyện này cũng chứng minh được một vấn đề, đó là Cách Lâm trấn cách thành thị quá xa, nên nhằm để tránh việc bất ngờ vì ước lượng không đúng thực lực của ma thú lại tiếp diễn mà không cách nào bổ cứu kịp thời, do đó, biện pháp tốt nhất chính là đưa toàn trấn gia nhập vào lực lượng còn thiếu và đang cần bổ sung gấp của Uy Nhĩ thành. Ta nghĩ, đây là việc có lợi đối với cả hai bên. Chư vị còn gì cần hỏi không?

Vài chục trấn dân khôn ngoan đang đứng gần bực nhất đồng thời cất tiếng hỏi:

- Khổng Đặc tiên sinh, tại sao lại phải di chuyển vào lúc giữa đêm, hơn nữa tin tức lại còn phát ra vội vàng như thế nữa?

Khổng Đặc cười đáp:

- Chuyện này là do từ đây đến Uy Nhĩ thành phải tốn ít nhất cũng 16 canh giờ, nếu xuất phát vào ban ngày, vậy thì phải đến tối chúng ta mới đến nơi, đến lúc đó thì sẽ khó có thể an bài chỗ nghỉ ngơi cho chư vị kịp. Ta nghĩ, mấy tiếng thu dọn đồ đạc, chắc cũng đủ rồi phải không?

Lý do y vừa đưa ra hiển nhiên là có chút miễn cưỡng và bên trong cũng còn không ít sơ hở. Tuy nhiên, nguyên nhân chính, tức S cấp ma thú có thể sẽ hủy diệt cái tiểu trấn này bất kỳ lúc nào thì lại không thể nói toạc ra, nếu không tất sẽ khiến mọi người hoang mang và lâm vào cảnh hỗn loạn, khủng hoảng vô cùng.

Để che giấu điều đó, Khổng Đặc không cho những người khác cơ hội tiếp tục đặt câu hỏi, y nói tiếp:

- Bước tiếp theo, ta sẽ để thuần thú sư thả “Thiên mục thú” ra để kiểm tra nhân số, xem mọi người đã tụ tập đầy đủ chưa, đồng thời cũng phải ngồi theo hàng lối. Bây giờ xin mời chư vị lấy chức nghiệp huy chương của mình ra và giơ lên đỉnh đầu, đừng lộn xộn để tránh gây ra sai lầm. Phải rồi, những em nhỏ chưa có chức nghiệp huy chương thì mời đứng ra bên ngoài, chúng tôi sẽ sai người trực tiếp ra đếm.

Một hán tử mặc bộ y phục may bằng da thú, cũng là thuần thú sư trong trấn, gã giơ tay thả ra vài con ma thú cánh dài, trên mình có rất nhiều điểm nhỏ có hình dáng như hạt ngô, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy những hạt ngô rải khắp thân thể chúng đều là những con mắt. Hóa ra chúng có cái tên Thiên Mục thú quả nhiên là “danh phù kỳ thực” [1], chúng có thể phân biệt được những vật phát sáng, đồng thời còn tính toán chuẩn xác được số lượng, và chức nghiệp huy chương chính là một trong những thứ mà chúng có thể phân biệt được. Thấy mấy con Thiên Mục thú bay về về trên trời cao, mọi người liền vội vàng lấy chức nghiệp huy chương của mình ra và đặt trên đỉnh đầu.

Trong đám người hỗn loạn, chỉ có Mộ Dung Thiên là tỏ ra lúng túng, bởi hắn còn chưa có chức nghiệp huy chương, mà lại không dám bước ra khỏi đám đông bởi hắn đã là người trưởng thành. Giả như bị người khác phát hiện hắn còn chưa có chức nghiệp, vậy thì hắn sẽ phải chịu sự khinh bỉ ghê gớm. Suy nghĩ một lúc rồi Mộ Dung Thiên quyết định trà trộn lẫn vào đám đông, dù sao chỗ ngồi cũng không thiếu thừa bao nhiêu, đến lúc cứ ngồi lẫn vào là được. Tư Ân, Mạc Lý An và hai nữ tỳ cũng không nghĩ ra ý kiến gì cả, cuối cùng cũng chỉ đành chấp nhận cách làm của hắn, mặc dù nói rằng tố chất được sư của Mộ Dung Thiên là cực tốt, nhưng vào lúc này thì trăm miệng cũng khó giải thích nổi.

Khoảng mấy phút sau, Thiên Mục thú bay trở về chỗ của thuần thú sư, kêu lên mấy tiếng “chít chít, cô cô”. Người ngoài nghe không hiểu chúng kêu gì, nhưng đại khái có thể đoán là chúng đang báo lại số lượng. Quả nhiên không ngoài dự đoán, thuần thú sư rảo bước lên đài cao, thấp giọng nói vài câu với Khổng Đặc, sau đó Khổng Đặc nói:

- Được rồi, thanh niên có 34574 người, trẻ nhỏ chưa có chứng nhận thì là 3609 người. Tổng số là 38183 người.

Bởi vì độ tuổi được coi là trẻ nhỏ ở tại Thần Phong đại lục khá ngắn nên tỷ lệ trẻ nhỏ mới ít hơn bình thường một chút.

Tiếp theo đó, Khổng Đặc nhìn xuống dưới đài hỏi trấn trưởng:

- Còn ai chưa tới không?

Trần trưởng cung kính đáp:

- Ngoại trừ 32 người đã vào thành làm việc ra thì số lượng còn lại đúng là như vậy.

Khổng Đặc hài lòng nói:

- Tốt, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp thông báo với những người kia sau.

Khi phân phối chỗ ngồi, chuyện nằm ngoài dự tính của Mộ Dung Thiên đã xảy ra, đó là vì người có chức nghiệp khác nhau, cấp bậc khác nhau nên sẽ có chỗ ngồi cũng khác nhau. Ngay cả ma pháp sư luôn đối xử bình đẳng với dân thường như Khổng Đặc vậy mà trong lần di cư với quy mô lớn này cũng không dám phá vỡ quy củ, bởi vậy nên ai nấy đều phải đưa ra chức nghiệp huy chương để xác định chỗ ngồi.

Mắt thấy những người phía trước đều đi đến chỗ ngồi trên lưng Cự Tích, Mộ Dung Thiên dù cảm thấy khó xử nhưng cũng chỉ đành bước theo sau.

Sắp khởi hành, Tập Thập, Bích Dạ và mấy thành viên trong dong binh đoàn cũng bỏ việc trình sát để quay lại. Họ cùng với mấy vị chiến chức giả tương đối có tiếng trong trấn làm nhiệm vụ kiểm tra chức nghiệp huy chương. Tập Thập phụ trách kiểm tra Mộ Dung Thiên, thấy hắn không đưa huy chương ra, nên không khỏi cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Huy chương của ngươi đâu?

Mộ Dung Thiên ho khan một tiếng, rồi rụt rè nói:

- Ta....ta còn chưa làm chức nghiệp nhận chứng, có điều cũng sắp giải quyết xong rồi.

- Cái gì?

Khuôn mặt của Tập Thập tràn đầy vẻ nghi ngờ, những người xung quanh cũng đều quay lại nhìn, điều đó khiến cho Mộ Dung Thiên xấu hổ đến nỗi cơ hồ muốn tìm một cái lỗ để chui vào luôn. May mà bọn người của Tư Ân và Mộ Dung Thiên vì bận việc nên tới chậm, thành thử ra họ phải xếp hàng cuối cùng, nếu không thì còn mất mặt hơn nữa.

- Cái này...

Tập Thập lộ vẻ khó xử, vô chức giả ở trên đại lục rất ít ỏi, tỷ lệ còn ít hơn cả giới ăn mày ở trên địa cầu, vậy mà xem y phục của Mộ Dung Thiên thì còn chưa tàn tạ đến mức đó; nhưng lớn tuổi thế này rồi mà còn chưa làm chức nghiệp nhận chứng thì quả khó mà tin được.

- Ta là Thể chất trắc thí sư cấp 4 tại Lan Đề Lộ Tư thành, nằm ở vùng phụ cận Uy Nhĩ thành. Đây là huy chương của ta.

Mạc Lý An sau khi tự giới thiệu chức nghiệp để củng cố thêm giá trị những lời lão sắp giải thích thay cho Mộ Dung Thiên, rồi lão bằng một giọng tự tin, nói:

- La Địch tiên sinh đây đến từ một thôn trấn xa xôi, dụng cụ thông tin ở nơi đó đã bị hỏng cho nên vẫn chưa kịp làm chức nghiệp nhận chứng. Y chắc chắn sẽ là một được sư xuất sắc, điểm này ta có thể lấy danh dự chức nghiệp để đảm bảo.

Tư Ân và hai vị nữ tỷ đã qua vòng kiểm tra, nhưng bây giờ cũng quay lại nói:

- Chúng ta cũng có thể chứng minh.

Mộ Dung Thiên cảm động đến rơi nước mắt, chẳng biết nói sao mới phải. Tập Thập tiếp nhận huy chương của Mạc Lý An, xác nhận không sai, nhưng vẫn cứ do dự không dám quyết định. Dẫu sao thì việc không có chức nghiệp cũng là một vấn đề rất nghiêm trọng.

- Ta cũng có thể lấy danh dự chiến sĩ mà thề rằng, ngoại trừ chức nghiệp được sư ra, La Địch tiên sinh cũng còn là một dũng sĩ có thực lực rất cường đại nữa.

Giọng nói của người này rất đong dạc, hiển nhiên là của Ba Tây rồi. Thì ra gã cũng nằm trong nhóm những người đi kiểm tra chức nghiệp huy chương. Dù Ba Tây không hiểu vì sao Mộ Dung Thiên không có chức

nghiệp huy chương, nhưng một cường giả có khả năng giết chết ma thú cấp A thì tuyệt không thể nghi ngờ được.

Trư nhân chiến sĩ Ba Tây từng cứu lấy trấn này nên khi gã lên tiếng thì so với người khác cũng có trọng lượng hơn, huống hồ ngữ khí của gã lại tôn kính như vậy. Táp Tháp không thể tiếp tục nghi ngờ nữa, chỉ cười nói:

- Xin lỗi, La Dịch, người có thể qua rồi. Tuy nhiên, người hãy chịu khó ngồi ở vị trí thấp kém một chút, dẫu sao thì người cũng chưa làm chứng nhận, và đây chính là quy định của công hội. Thật là bất tiện, xin thứ tội!

Có thể qua được sự kiểm tra là Mộ Dung Thiên đã cảm tạ trời đất lắm rồi, nay hân nghe vậy thì mừng rỡ nói:

- Đa tạ!

Nhưng khi hân vừa định đi tiếp thì đột nhiên có một giọng nữ rất êm ái vang lên từ phía sau:

- Chậm đã...

Mộ Dung Thiên quay đầu lại, hân lập tức nhìn thấy vị nữ cung tiễn thủ Bích Dạ đầy gợi cảm. Nàng là kiểm tra viên của một hàng người khác, nhưng đã hoàn thành công việc của mình.

Táp Tháp thắc mắc hỏi:

- Bích Dạ, có chuyện gì nữa?

Bích Dạ cười khanh khách và nhìn Mộ Dung Thiên nói:

- Ủi chà, vị này chính là được - vô song tu, La Dịch tiên sinh phải không? Táp Tháp, người dám để người ta ngồi ở vị trí thấp kém như thế hay sao?

Táp Tháp đáp với giọng khó xử:

- Nhưng đây là quy định của công hội.

Bích Dạ chống tay vào hông nói:

- Táp Tháp, yên tâm đi, ta sẽ không làm khó người. Ta sẽ mời La Dịch tiên sinh cùng ngồi trên Phong Linh lộ [2], như vậy không làm sai với quy định của công hội phải không?

- Phong Linh lộ?

Táp Tháp giật mình, Phong Linh lộ là một loại tọa kỵ ma thú Phi hành hệ, loại ma thú này có rất ít ở trên đại lục nên trân quý dị thường. Với thân phận đặc thù như Bích Dạ mà cũng chỉ có một con, nhưng ngoại trừ nàng mang tiếng “đồng tính luyến ái” ra, Bích Dạ chưa bao giờ để những người khác cùng ngồi chung, cho dù là bằng hữu lâu năm trong dòng binh đoàn cũng không ngoại lệ.

Bích Dạ hỏi lại:

- Không được sao?

Táp Tháp vội đáp:

- Được, dĩ nhiên là được chứ!

Bích Dạ đặt ngón trỏ như cọng hành lên khoe miệng trơn bóng, tạo ra một động tác hết sức mập mờ, khi Mộ Dung Thiên còn đang mơ tưởng hão huyền thì chợt nghe một âm thanh lạnh lốt từ miệng nàng vang lên. Không bao lâu, một bóng đen từ chân trời phiêu phiêu bay tới, nhìn kỹ mới thấy nó giống một con chim ưng, nhưng lại lớn hơn chim ưng rất nhiều; thậm chí, nó còn có thể so với loại khủng long có cánh thời tiền sử ở địa cầu nữa. Phong Linh lộ vỗ đôi cánh màu lam xinh đẹp, nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Bích Dạ. Không cần nói cũng biết đây chính là Phong Linh lộ của nàng.

Bích Dạ nháy Mộ Dung Thiên một cái, rồi nói với giọng hết sức quyến rũ:

- La Dịch tiên sinh, mau theo ta tới đây...

Mộ Dung Thiên được nàng liếc mắt đưa tình nên lập tức hóa thành mơ mơ mộng mộng, ngay cả mình đang ở đâu cũng không quan tâm, rồi chỉ biết ngây ngốc theo sát sau lưng Bích Dạ.

Cùng người đẹp đồng hành vốn dĩ là chuyện rất khoái trá mới phải, song Mộ Dung Thiên lại phát hiện ra ánh mắt của Tập Thập lộ đầy vẻ thương hại. Cả Tư Ân và Mạc Lý An hai người định nói gì nhưng cũng lại thôi, còn hai nữ tỳ Lạc Na, Lệ Toa thì cũng không ngừng nháy mắt ra dấu với hắn. Thế nhưng Bích Dạ vẫn thản nhiên cười hi hi, mắt phượng càng thêm vũ my, nhưng Mộ Dung Thiên lại cảm thấy bản thân mình như dê núi đang rơi vào miệng sói, nên không khỏi lạnh người. Trong lòng vừa không ngừng tụng niệm “Ta là sắc lang, ta há sợ ai?” vừa trèo lên lưng Phong Linh lộ.

Gió nổi lên, Phong Linh lộ cười gió bay vút lên trời. Trong tiếng động rầm rầm, mấy ngàn con Cự Tích cũng đồng thời theo lệnh của thuần thú sư và bắt đầu xuất phát, mang theo mấy vạn trần dân cuộn cuộn đi về phía Uy Nhĩ thành. Hai vàng trắng của Thần Phong đại lục là Linh Hằng và Tinh Oanh vẫn đang ở trên cao chiếu xuống, còn Cách Lâm trần thì chìm trong ánh trăng nên càng nổi lên tinh mịch và biệt lập khỏi thế gian.

Mộ Dung Thiên vừa tham lam ngửi lấy hương thơm trên người mỹ nữ cung tiễn thủ, rồi lại vừa cảm thụ sự khoái cảm được bay lượn trên không, thảnh thơi hẳn còn nghiêng đầu thưởng thức cảnh vật xinh đẹp ở phía dưới nữa. Lúc này trong lòng hắn tràn ngập một cảm giác mới mẻ và kích thích. Chính cũng từ khoảnh khắc này, chuyến phiêu lưu kỳ lạ của hắn sẽ rẽ sang một bước ngoặt mới, và cuộc hành trình mới này lại càng thêm phần kích thích hơn.

Hết hồi 49 - hết quyển 3

51. Hồi 50: Chọc Ghẹo

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 50: Chọc ghẹo

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Khi trời vẫn còn tối mịt, lúc những người lao động chăm chỉ nhất vẫn còn chưa rời khỏi giường thì mọi cư dân của Uy Nhĩ thành đã bị những tiếng động lớn đánh thức. Hàng loạt những chiếc đèn ma pháp của mỗi nhà mỗi hộ đều được lần lượt thắp lên, bao nhiêu cánh cửa sổ cũng được mở toang, rồi có nhiều cái đầu tò mò lộ ra ngoài xem sự thế. Họ hiếu kỳ nhìn đám người rầm rộ đang tiến vào thành trên con đường trung ương, phải nói rằng bắt đầu từ ngày hôm nay, đám người đó đã chính thức là thành viên của Uy Nhĩ thành.

Ngày hôm qua, tất cả người dân của Uy Nhĩ thành đều nhận được thông báo của Hộ Tịch công hội qua một chương trình địa phương được chiếu bằng Quang hệ ma pháp truyền hình, đó là việc toàn bộ cư dân của Cách Lâm trần, một tiểu trấn xa xôi hẻo lánh nằm trong vùng quản hạt của Uy Nhĩ thành, sẽ di cư tới đây. Một cuộc di dân đại quy mô với mấy vạn người và phải sử dụng hơn ba ngàn con Cự Tích thể này thì quả thật là rất hiếm có tại Lam Nguyệt đế quốc, thậm chí là cả Thần Phong đại lục nữa. Do đó nên người dân của Uy Nhĩ thành đã sớm muốn chờ xem náo nhiệt rồi, mà kể cũng lạ, ưa thích náo nhiệt đúng là thiên tính của loài người vô luận họ đang ở không gian nào.

- Oa, Phong Linh lộ!

Không biết ai là người đầu tiên nhìn thấy một bóng đen vừa lướt qua trên bầu trời nên kêu to lên như thế. Sau đó thì những người khác cũng đồng loạt ngược đầu nhìn lên màn đêm phía trên đầu họ.

So với đoàn người đang lăm lăm di chuyển trên mặt đất thì con Phong Linh lộ bay trên cao kia còn có vẻ bất mắt hơn, và cũng không ai là không nhận ra sự tồn tại của nó. Nhưng điều càng làm nhiều người chú ý hơn

chính là thân phận chủ nhân của Phong Linh lộ: một mỹ nữ gọi cảm, thành thực, mang trên mình đầy đủ phong vận, danh khí, địa vị và thực lực. Nàng là một nữ cung tiễn thủ xuất thân từ gia đình quý tộc ở Lam Nguyệt đế quốc, là một thành viên trong “Cuồng Bạo dong binh đoàn” tiếng tăm lừng lẫy, là hình tượng và cũng là tình nhân trong mộng của hàng vạn thiếu niên - Bích Dạ. Trên người nàng mọi thứ đều hoàn mỹ, chỉ trừ một điểm, và điểm đó cũng chính là điều khiến người ta tiếc hận nhất: nàng chỉ thích nữ nhân!!!

Tuy nhiên điều này không hề làm ảnh hưởng đến sự nổi tiếng của Bích Dạ, mà trái lại nó còn có tác dụng làm tăng thêm danh khí đó. Bởi vì đối với những nam nhân yêu thích Bích Dạ, họ biết rằng sớm muộn gì cũng có một ngày nàng sẽ đi lấy chồng, đến khi đó thì dám chắc sẽ khiến cho rất nhiều nam nhân đa tình đau lòng đến chết. Nhưng nếu nàng yêu nữ nhân, vậy thì tình huống ấy lại khác đi, vì chẳng có nam nhân nào lại đi ghen tuông với nữ nhân cả, cho nên địa vị của Bích Dạ ở trong lòng họ vĩnh viễn sẽ là hình tượng đẹp nhất.

Nhưng hôm nay, điều khiến cho mọi người kinh ngạc nhất chính là ngoài Bích Dạ đang cười trên lưng Phong Linh lộ ra thì lại còn thêm một người nữa. Tuy nhiên, vì Phong Linh lộ bay rất cao, hơn nữa sắc trời vẫn còn tối nên chúng nhân không tài nào nhìn rõ được diện mạo của người nọ.

Bỗng nhiên có một người thuộc tộc Tam Mục nhân [1] kinh hô:

- Hình như là một nam tử.

Người của tộc Tam Mục nhân vốn dĩ có thuật nhìn xa, và nhãn lực của họ cũng tốt hơn tất cả mọi chủng tộc ở trên đại lục.

Cho dù lời nói đó vang lên ngay giữa muôn ngàn âm thanh ồn ào và hỗn loạn khác, nhưng nó đã giống như một viên đá gây nên tầng tầng lớp lớp sóng, một truyền mười, mười truyền trăm. Việc này so với việc một pháp sư tế tự lớn tuổi của giáo đường trang trọng nhất Uy Nhĩ thành đi lỏa thể trước mặt đám đông thì còn khó tin hơn rất nhiều lần. Vì thế, tại hiện trường liền lập tức có vô số người đặt ra nghi vấn.

- Cái gì? Là nam nhân ư?

- Sao Bích Dạ lại ngồi với nam nhân ở trên lưng con Phong Linh lộ yêu quý của nàng chứ? Có phải người bị hoa mắt mất không?

- Cái tên khỉ gió này, ai mà chả biết nàng không thích nam nhân chứ!

-

Rất nhiều người hâm mộ Bích Dạ lên tiếng cực lực phản đối, khiến cho gã Tam Mục nhân kia bối rối, cả giọng nói cũng nhỏ xuống rất nhiều:

- Chỉ là hình như thôi, vì ta căn cứ theo hình dáng mà phán đoán, với lại trời vẫn tối, nên ta cũng không dám khẳng định hoàn toàn...

Lời này của gã vừa phát ra lại càng khiến nhiều người bất mãn hơn và lại tăng cường thêm sự đả kích của họ đối với gã.

- Không dám khẳng định thì chớ nói lung tung, làm phá hoại hình tượng của Bích Dạ!!

- Mẹ kiếp, đúng là cái miệng thối tha!!

Mỗi một người hâm mộ có mặt tại đây đều không đồng ý với sự việc khó tin như thế, nên đã nhanh chóng tạo ra một làn sóng phản nộ. Một kẻ khác phản bác:

- Thân hình như thế nào mà phán đoán? Nữ nhân cũng có người có thân hình giống nam nhân vậy? Nói không chừng người kia lại có ngực lép thì sao?

Thế nhưng trong lúc gã khích động và hăng say phản bác thì lại quên mất một việc.....

- Thế nào, có phải là người đang ám chỉ lão nương ngực lép phải không? Bộ người muốn đi tìm một ả tiểu yêu tinh ngực lớn sao hả?

Chỉ cần nghe khẩu khí đó thì ai cũng biết là giọng nói ấy được phát ra từ một nữ nhân thuộc Dạ Xoa tộc hung dữ, và nàng cũng chính là thê tử của gã vừa lên tiếng kia.

-

- Ô...à không, ta không có ý đấy...

Gã kia lập tức lấp liếm.

Thế nhưng, nguyên nhân khơi mào ra những cuộc tranh cãi kịch liệt ở dưới đất là hai người đang ngồi trên lưng Phong Linh lộ thì họ lại không hề biết tí gì về việc tốt mà mình vừa tạo ra. Bọn họ vẫn nói nói cười cười rất vui vẻ.

- Một đôi nam nữ yêu nhau mãnh liệt, lại cùng ở trong một căn phòng lãng mạn và khi tình ý đang triển miên thì điểm bất đồng lớn nhất giữa nam nhân và nữ nhân là gì?

Thì ra Mộ Dung Thiên đang kể mấy câu chuyện cười vừa hạ lưu vừa mang hơi hướm dâm dục cho Bích Dạ nghe. Không cần nói, người mà sẽ luôn không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để đùa cợt mỹ nữ hay con gái nhà lành thì ngoài hắn ra không còn ai nữa.

Bích Dạ bị hắn đem hơn mười câu đố về chuyện người lớn ra hỏi khiến cho đầu óc quay cuồng như ăn phải thuốc mê, trông không khác gì một thiếu nữ bị người ta ức hiếp vậy. Nàng thở dài, vô lực hỏi:

- Bất đồng ở điểm nào?

- Bất đồng ở chỗ toàn thân của nữ nhân ấy đều mềm nhũn, nhưng ở trên người của nam nhân kia thì có một chỗ lại rất cứng cáp!!!

Mộ Dung Thiên dương dương đắc ý nói ra đáp án. Nhìn bộ dạng đầy hưng phấn của hắn, nếu để cho đám người Tập Thập nhìn thấy thì dám chắc bọn họ sẽ được mở rộng tâm mắt ngay.

Có rất nhiều người biết lý do Bích Dạ trở thành đồng tính luyến ái, hơn nữa lại còn rất căm ghét nam nhân, đó là bởi vì muội muội của nàng từng bị một tên nam nhân đùa cợt tình cảm nhưng sau đó lại ruồng bỏ, khiến nàng ta cả ngày buồn bực không vui rồi cuối cùng sinh bệnh mà mất đi. Bích Dạ là người yêu thương muội muội của mình nhất, nên sau khi muội muội mất đi, nàng đã rất đau lòng; và cũng kể từ đó, tâm lý và xu hướng tình dục của nàng cũng thay đổi dần, đến cuối cùng thì trở thành một người đồng tính như ai ai cũng biết. Ôm trong lòng sự thống hận kẻ đã khi phụ muội muội nàng, Bích Dạ đã đi khắp thiên hạ đùa bỡn nam nhân và tạo thành tiếng ác như ngày nay. Bình thường nàng hay ăn mặc giống như một đấng phụ, nhưng nếu có nam tử nào không kìm chế được mà có hành động vô lễ thì y sẽ tự gạt lấy xui xẻo. Cái mỹ danh “Diễm hạt” của nàng cũng bởi vậy mà có, diễm lệ như hoa đào nhưng lại độc địa như rắn rết.

Do đó mà đám người của Tập Thập đều biết rõ cá tính biến thái của Bích Dạ, và ai nấy cũng đều cảm thấy tội nghiệp cho Mộ Dung Thiên, và lẽ tất nhiên, khi đó Bích Dạ đã xem hắn như là con mồi của mình rồi.

Kỳ thật, bọn họ suy đoán không sai. Ngày đó khi dong binh đoàn có mặt tại tửu quán của Tư Ân thì Bích Dạ đã lưu ý đến Mộ Dung Thiên rồi. Lúc ấy nam tử này tuy đứng lẫn trong đám đông, nhưng ánh mắt dâm tà của hắn lại rất mạnh mẽ, ngay cả người đã quen bị thiên hạ nhìn soi mói lâu ngày như Bích Dạ mà cũng có cảm giác không thoải mái. Nàng cảm thấy như toàn thân mình đang tỏa lửa và bị hắn nhìn thấy hết cả ngay trong một khoảng cách gần như gang tấc vậy. Loại nam nhân này chính là loại Bích Dạ căm ghét nhất, vì vậy mà nàng liền có ý nghĩ muốn cho hắn nếm chút mùi vị đau khổ. Nhưng không ngờ ngày hôm sau trong lúc thi hành nhiệm vụ, dong binh đoàn đã chạm trán với ma thú S cấp, và điều đó đã dẫn đến việc toàn trấn phải di cư, vì vậy mà nàng đã không có thời gian để thực hiện kế hoạch giáo huấn hắn. May mắn thay, trước lúc di cư, nam tử này đã bị phát hiện là không có chức nghiệp huy chương, vì thế nên Bích Dạ liền nắm lấy cơ hội này để mời hắn cùng cười Phong Linh lộ với nàng.

Trên đường bay, Bích Dạ tính sẽ thử mọi phương pháp trên chọc và quynh rũ, để một khi nam tử này không kìm chế được lòng hươu dạ vượn mà động tay động chân với nàng, đến lúc đó Bích Dạ sẽ lập tức trở mặt và sẽ tìm một nơi nào đó để hất hắn xuống, ít nhất cũng sẽ khiến cho hắn bị gãy xương hoặc trở thành kẻ tàn tật. Bích Dạ không phải hoàn toàn biến thái, vì nếu như ở địa cầu thì thương thể như vậy sẽ rất là nghiêm trọng, nhưng ở tại Thần Phong đại lục này thì chỉ cần thông qua phương pháp Thần Quan trị liệu tất sẽ có khả năng khôi phục hoàn toàn, bất quá hắn chỉ phải chịu chút ít đau đớn thôi.

Bích Dạ rất đắc ý với sự tính toán của mình. Đối với mỹ lực của bản thân, nàng luôn luôn có lòng tin và trong quá khứ cũng đã có không ít nam nhân khinh bạc đã trúng chiêu của nàng. Bọn họ đã phải ngâm

đang nuốt cay, có khổ mà không nói được nên lời. Chỉ tiếc là nàng đã đánh giá quá thấp năng lực tự kìm chế của Mộ Dung Thiên. Vô luận nhìn như thế nào thì ánh mắt của nam nhân này bất cứ lúc nào cũng tràn ngập dục vọng, tựa như một con dã thú trong thời kỳ động dục, có thể tùy thời tùy khắc cưỡng gian nàng ngay ở trên lưng Phong Linh lộ hàng trăm lần rồi. Thế nhưng, đôi tay của hắn lại đặc biệt rất nghiêm chỉnh, thậm chí so với một thân sĩ quý tộc thì còn có vẻ nghiêm chỉnh hơn. Bích Dạ thật không hiểu được nguyên do tại sao mà hành vi của người này lại quá khác biệt với ánh mắt của hắn như vậy. Mặc dù thần thái của hắn có phần háo sắc, nhưng thỉnh thoảng cũng có pha vài nét hấp dẫn giống như nàng vậy, như thế thì chưa đủ mượn cớ để ra tay, nếu không thì đúng là quá miễn cưỡng rồi.

Nhưng ngược lại, những mẩu chuyện cười của nam tử này lại khiến Bích Dạ phải chịu nhiều khổ sở. Không biết những mẩu chuyện đó từ đâu ra, nhưng nội dung đều bao hàm những việc khiến người nghe phải nóng mặt, chỉ cần mất 1, 2 giây là có thể đoán được ý tứ của chúng. Bích Dạ không thể không thừa nhận những mẩu chuyện ấy đều rất hài hước, bởi vì nàng đã phải ôm bụng mà cười nghiêng ngả từ đầu tới cuối. Suốt một đoạn đường dài như thế mà rốt cuộc cũng đã trôi qua rất nhanh.

Bị những câu chuyện tiểu lâm hài hước của Mộ Dung Thiên chọc cười trong suốt cả đêm, nó đã đưa đến một hiệu quả phỏng chừng còn nhanh hơn cả “Tu Nữ Dã Phong Cuồng”, khiến cho liệt nữ cũng không chịu nổi. Giờ đây, cả người Bích Dạ nóng ran, xuân ý dào dạt; thậm chí ngay cả hạ thân cũng đã ướt át, nàng gần như muốn quên luôn cả sự tồn tại của nam nhân đang ngồi phía sau để tự vuốt ve bản thân mình. Lúc này, sau khi biết được đáp án hạ lưu của câu đố kia thì nàng lại càng không chịu nổi mà khẽ rên lên một tiếng:

- Ừm....

Đồng thời, thân thể của nàng thì trở nên mềm như nước, vào thời khắc này, nàng cũng đã cảm nhận được địa phương khác biệt giữa nam và nữ, tức là chỗ duy nhất cứng rắn của Mộ Dung Thiên, thì lại đang áp chặt tại đôi bờ mông của nàng.

Thanh âm rên rỉ hóp hờn đoạt phách được phát ra từ nội tâm đó so với bất kỳ sự quyến rũ nào cũng hữu hiệu hơn rất nhiều. Mộ Dung Thiên cố gắng nén nhịn cả một đêm, nhưng rốt cuộc cũng không chịu nổi nên mới có phản ứng sinh lý như thế. Vì lúc trước hắn từng nghe hai nàng Lệ Toa và Lạc Na cảnh cáo, cho nên vẫn luôn tuân thủ quy củ giống như một học sinh tiểu học đeo khăn quàng đỏ vậy. Hắn quyết không cho Bích Dạ một cơ hội nào để xuống tay, nhưng hắn lại không ngờ rằng, vào cái thời khắc cuối cùng này thì lại không giữ được nữa, vì thế mà trong lòng thâm kêu hồng hồng.

52. Hồi 51: Tân Pháp

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 51: Tân Pháp

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Điều bất ngờ ở đây là tuy hạ thân của Bích Dạ ướt át, thế nhưng nàng cũng chỉ liếc hắn một cái mà không hề có biểu hiện nào quá khích hết, thậm chí đến cả một điểm khó chịu cũng không lộ ra ngoài.

Trước đây, mỗi khi Bích Dạ mê hoặc nam nhân thì nàng đều cố gắng tạo ra những nụ cười thật quyến rũ, nhưng những lúc đó lại không hề vui vẻ thật sự, còn chuyện này cùng đi với Mộ Dung Thiên thì sự vui thích của nàng quả thật là đã phát ra từ nội tâm. Thế nhưng nếu tâm tình của nàng đang trong lúc vui vẻ mà trong nháy mắt phải biến thành bi phẫn hay ngược lại, thì bất luận thế nào Bích Dạ cũng không làm được. Bởi vậy, ngay lúc này nàng không thể nào trở mặt mà để cho Mộ Dung Thiên chiếm đại tiện nghi của mình được.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng không dám lăm lờ, hơn nữa, hắn đã liên tục kể chuyện cười cả đêm, nên ít nhiều gì thì cũng có chút miệng lưỡi khát khô. Bích Dạ thấy hắn bỗng nhiên trở nên “ngoan ngoãn” hơn thì cũng có chút thất vọng. Thông thường, trong những bữa tiệc của giới thượng lưu tại Lam Nguyệt đế quốc, nàng vẫn phải giao thiệp với những kẻ quý tộc có bề ngoài nhã nhặn, lễ độ, nhưng kỳ thực nội tâm của bọn họ lại chỉ hận không thể bỏ nàng vào túi làm của riêng mà thôi. Đúng là một bọn người giả dối, ngụy quân tử, nên nàng rất chán ghét và mệt mỏi đối với bọn họ. Vậy mà nam tử trẻ tuổi này tuy có chút háo sắc, nhưng dù sao thì cũng có vài điểm chính trực, và rất dễ khiến người ta nới lỏng cảnh giác, không cần thời khắc nào cũng bị áp lực đề phòng ám toán. Huống chi, nếu không nói đến mặt tình dục thì hắn còn một điểm tốt là biết kể chuyện tiêu lâm. Vì thế, Bích Dạ trái lại còn hy vọng Mộ Dung Thiên vẫn tiếp tục kể chuyện vui, nhưng nàng thẹn thùng không dám nói. Tuy nàng là nữ nhân đồng tính luyện ái, nhưng loại đòi hỏi này quả cũng có hơi thái quá.

Do vị “tiểu huynh đệ” của hắn lúc này vẫn rắn chắc và nóng ấm nên khiến cho Mộ Dung Thiên lúng túng và cực kỳ xấu hổ. Hắn vì muốn cho sự tình xấu hổ này mau chóng kết thúc nên liền dời ánh mắt từ trên người mỹ nữ xuống tòa Uy Nhĩ thành ở bên dưới. Lúc này hắn mới phát hiện ra thành thị ở Thần Phong đại lục hoành tráng và hùng vĩ đến mức nào. Ngồi trên lưng Phong Linh lộ có thể nhìn được bao quát cả toàn thành, các kiến trúc trong thành cứ trùng trùng điệp điệp, liên miên không dứt, chỉ nhìn qua một lần cũng không thể nhìn thấy được tường thành. Các phố lớn ngõ nhỏ cũng chỉ chít như sao trên trời, có thể nói là cực kỳ hùng vĩ. Thượng Kinh tuy cũng là một thành phố lớn, nhưng so với Uy Nhĩ thành thì rõ ràng là không theo kịp, thậm chí, ngay cả một thành phố mậu dịch thuộc tầm cỡ quốc tế ở địa cầu như New York nhiều lắm cũng chỉ như thế là cùng. Vậy mà tòa Uy Nhĩ thành ở trước mắt đây cũng chỉ mới là một thành thị thuộc cấp hai ở lục địa này mà thôi, nếu vậy thì thành thị thuộc cấp một hẳn phải là rất ư đồ sộ. Không biết loại thành như thế thì sẽ có quang cảnh như thế nào nhỉ? Mộ Dung Thiên tự cho trí tưởng tượng của mình rất phong phú, hắn có thể nhìn đồng phân ven đường mà tưởng tượng thành một đại mỹ nhân đang thoát y đầy gợi cảm; đối với hắn, những việc như thế cũng không phải là chuyện khó gì, nhưng lúc này đây, đối với hai loại thành thị cao cấp kia thì lại không thể hình dung ra nổi.

Hắn kim lòng không được, rốt cuộc phải buộc miệng than:

- Chà, chà, quả là một tòa thành to lớn và xinh đẹp!

Bích Dạ kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thiên, lúc này hắn tựa như một đứa trẻ vừa mới tiếp xúc với đời vậy, rất hồn nhiên và rất hiếu kỳ đối với mọi thứ trên đời, quả thật khó có thể tưởng tượng được hắn lại là một kẻ hạ lưu. Bích Dạ phát hiện ra bản thân mình bắt đầu nảy sinh hứng thú với nam tử trẻ tuổi này, mặc dù hắn có vẻ như là một hỗn hợp cá thể đầy mâu thuẫn.

Mộ Dung Thiên hưng phấn chỉ xuống một địa phương ở mé phải bên dưới, hỏi:

- Ủa, cái đó là gì thế?

Vật mà hắn vừa chỉ là một pho tượng trông cũng tương tự như bức tượng nữ thần Tự Do, cao chót vót, và khác xa với những kiến trúc khác ở trong thành, vì vậy mà nó đặc biệt thu hút sự chú ý của người ta.

Bích Dạ nhìn theo hướng ngón tay của hắn, rồi ngạc nhiên nói:

- Đó là tượng điêu khắc của vị anh hùng đã cống hiến rất nhiều trong ba lần chống ma thú công thành. Y là một vị triệu hoán sư đỉnh đỉnh đại danh của Uy Nhĩ thành, Mặt Ngõa Nhi Đa tiên sinh. Chẳng lẽ người không biết sao?

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu và hơi có chút xấu hổ, nói:

- Ta từ một trấn nhỏ xa xôi tới đây, cho nên đối với các việc bên ngoài đều không được rõ ràng cho lắm.

Bích Dạ thoáng nhíu mày, hỏi lại:

- Người đến từ một trấn nhỏ xa xôi thật ư?

Mộ Dung Thiên sợ nàng sẽ đòi đến cái trấn nhỏ kia thì lại càng chết, nên vội vàng chuyển đề tài sang chuyện khác. Hắn hết chỉ đồng rồi chỉ tây để hỏi đủ thứ vấn đề linh tinh, cũng may là Bích Dạ cũng bị phân tán sự chú ý nên không hỏi thêm điều gì nữa.

Phong Linh lộ chở hai người đáp xuống một khu vực ở phía đông thành, cư dân ở đây rõ ràng là ít hơn so với những nơi khác rất nhiều, nên không hề thấy ai tò mò ló đầu ra xem. Nhưng những tòa kiến trúc ở đây đều hoàn toàn mới mẻ, dường như mới được xây cách đây không lâu. Khắp nơi đều thấp đèn đuốc sáng trưng, tại đây có rất nhiều người dáng cao to vạm vỡ, toàn thân bắp thịt cuộn cuộn, còn trên đầu thì có hai chiếc sừng lớn và cong, đang bận rộn làm việc không ngừng. Những người này so với Ba Tây thì còn có vẻ to lớn và thô tráng hơn hẳn, còn khí lực của họ thì đúng là mạnh kinh người. Từng khối nham thạch trông to lớn nặng nề như thế mà họ chỉ dùng một bàn tay nhấc lên rất nhẹ nhàng, sau đó còn chồng hết lớp này đến lớp khác lên nhau mà không tốn bao nhiêu sức lực cả, tình cảnh đó trông chẳng khác nào những đứa trẻ nhỏ đang chơi lắp ráp với những khối đồ chơi làm bằng gỗ vậy.

Những người này trông thật giống với những cái cần cẩu to lớn và rất sống động. Mộ Dung Thiên sợ hãi thâm than không ngớt, hẳn nghĩ ngay đến những người này hẳn là những dã man nhân có khí lực mạnh nhất trên đại lục này và chỉ chuyên lo về việc xây cất. Nhìn vóc dáng bên ngoài thì đầu của họ rất giống với đầu trâu, chỉ có điều là khuôn mặt của họ thì không khác với người thường chút nào. Có bọn họ xây nhà cửa cho, thì dù có muốn không hài lòng cũng không được.

Trông thấy nữ cung tiễn thủ hạ xuống từ trên lưng Phong Linh lộ, thì một nhân vật của Kiến Trúc công hội đang phụ trách giám sát công trình kiến trúc tại đây liền tiến lên nghênh tiếp, nói:

- Bích Dạ tiểu thư, xin hoan nghênh quang lâm.

Nói cho cùng, nhân loại cư xử với nhau cũng khác hẳn so với những chủng tộc khác ở trên đại lục này, đặc biệt là đối với những người có danh vọng và chức nghiệp cao cấp hơn mình. Đối với những nữ sĩ có tiếng tăm thì ai ai cũng đều quen gọi là tiểu thư, tuy nhiên, cái danh từ xưng hô ấy lại khiến cho Mộ Dung Thiên nhớ tới một chức nghiệp đặc biệt khác ở địa cầu.

Do có việc đằng hoàng ở trước mắt nên Bích Dạ cũng thu hồi lại những cử chỉ phóng dăng thường ngày, nằng hơi hơi vuốt cằm rồi nói:

- Ta đại diện cho Khổng Đặc tiên sinh đến trước hỏi thăm một chút, rồi sau đó sẽ đi ngay. Những phòng ốc dành cho dân di cư của Cách Lâm Trấn thế nào rồi?

Người giám công đáp:

- Không thành vấn đề! Chúng ta đã phát động toàn bộ công tượng [1], thậm chí còn mời luôn cả người của Lan Đề Lộ Tư thành sang giúp đỡ, tất cả đã làm suốt đêm không nghỉ. Hiện tại nhà ở cũng đủ sử dụng, nhưng chỉ sợ là các cửa hàng kinh doanh dành cho các sinh hoạt chức nghiệp giả thì vẫn phải chờ thêm hai, ba ngày nữa mới có thể buôn bán được, bởi vì vẫn chưa lắp đặt thiết bị xong.

Bích Dạ hài lòng nói:

- Vậy cũng được, tạm thời cứ có chỗ ở trước đã rồi sẽ bàn bạc tiếp, các người phải vất vả nhiều rồi.

Người giám công vội hỏi:

- Có thể được ra sức cho Uy Nhĩ thành chính là vinh hạnh của ta, nhưng trái lại, Bích Dạ tiểu thư cùng với quý dòng binh đoàn đã giúp cho bốn thành được gia tăng lực lượng, nên ta xin đại diện cho bách tính của toàn thành để tỏ lòng tri ân với chư vị!

Nói xong, y đưa tay phải lên ngang ngực rồi khom lưng hành đại lễ rất long trọng, sau đó mới nói tiếp:

- Bích Dạ tiểu thư, các người đã đi suốt đêm chắc cũng cần nghỉ ngơi. Bọn ta đã chuẩn bị sẵn phòng thượng đẳng dành cho quý tân [2] để tiếp đón chư vị ở trong thành rồi.

Bích Dạ há miệng ngáp một cái nói, rồi nói:

- Tốt lắm!

Tuy đi đường không đến nỗi vất vả, nhưng vì nghe Mộ Dung Thiên kể chuyện tiểu lâm của người lớn suốt cả đêm, nên khiến cho nàng phải cười đến rã rời toàn thân, lúc này cũng cảm thấy có phần mệt mỏi.

Người giám công nhìn thoáng qua Mộ Dung Thiên ở phía sau nàng, rồi hỏi:

- Vị tiên sinh này là....?

Y cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì lâu nay ngoài “bạn gái” của Bích Dạ ra thì không một ai được phép ngồi trên lưng của Phong Linh lộ, nhất là nam nhân.

Vừa nghe hỏi, Bích Dạ liền nhớ ra, nàng nói:

- A, đúng rồi, thiếu chút nữa thì ta đã quên giới thiệu, vị này chính là người kiêm tu hai chức nghiệp được - võ, tức La Địch tiên sinh. Y cũng là người đến từ Cách Lâm trấn.

Người giám công nghe vậy thì lập tức tỏ ra cung kính ngay. Khoan nói tới việc người này được cùng cười Phong Linh lộ với Bích Dạ đã, chỉ nội bốn chữ “được - võ song tu” thôi là đã không đơn giản rồi. Địa vị của một người mang cả sinh hoạt chức nghiệp và chiến đấu chức nghiệp so với một chiến chức giả đã gần tương đương với nhau, mà lại không có nhiều nữa. Thế nhưng với một người kiêm luôn cả đặc thù chức nghiệp và chiến đấu chức nghiệp thì lại khác hẳn. Cứ thử tưởng tượng đến hoàn cảnh của một cánh quân bị vây khốn tại một nơi hẻo lánh nào đó, trong khi tất cả đạn dược đều bị tiêu hao hết, nhưng nếu trong đội ngũ có một người là được sư thì tác dụng sẽ to lớn đến thế nào?

Do đó, người giám công tuyệt đối không vì chuyện Mộ Dung Thiên là người ngoài mới đến mà dám tỏ ra xem thường hẳn, y cung kính nói:

- La Địch tiên sinh, chúng ta đã chuẩn bị không ít phòng ốc dành cho quý tân....

Mộ Dung Thiên hiểu được ý tứ của y, hần ho khan một tiếng rồi nói:

- Không cần, ta ở lại đây đợi bằng hữu của ta.

Kỳ thật hẳn không muốn có nhiều quan hệ với Bích Dạ, vừa rồi suýt tí là đã không tự khống chế được, may mà vận khí của hắn còn tốt, nếu có lần sau thì chưa chắc đã thoát khỏi ma trảo của nàng.

Bích Dạ cũng đang muốn đến khách điểm trước để nghỉ ngơi, vả lại hạ thể của nàng đã ẩm ướt từ nãy giờ nên cảm thấy cực kỳ khó chịu. Vì vậy mà chỉ dặn dò thêm vài câu, rồi cười Phong Linh lộ bay theo hướng chỉ dẫn của người giám công để đến nơi dành sẵn cho quý tân. Nàng nhớ tới việc mình để cho Mộ Dung Thiên hại đến khổ sở như thế, nên trước khi đi vẫn hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, ấy vậy mà đối với Mộ Dung Thiên thì cái trừng mắt đó vẫn mê ly hấp dẫn, câu hồn đoạt phách rất nhiều.

Không lâu sau, bọn người Khổng Đặc cũng dẫn chúng nhân đến nơi. Bọn Tập Thập thấy Mộ Dung Thiên cười Phong Linh lộ suốt đêm mà vẫn bình yên vô sự, mặt mày hớn hở phấn chấn như thế thì ai nấy cũng đều hết sức kinh ngạc. Theo họ phỏng đoán thì chỉ cần sau mười phút cười trên lưng Phong Linh lộ thôi thì Mộ Dung Thiên tất sẽ bị Bích Dạ ngược đãi rồi, chừng đó hẳn là hắn sẽ lại phải quay về với chỗ ngồi thấp kém nhất ở trên lưng Cự Tích thôi.

Mặc dù quá trình chỉ huy mọi việc rất thuận lợi, nhưng công việc an bài mấy vạn dân làm việc tới lui cũng phải mất gần một ngày mới hoàn tất được.

Cũng vì Mộ Dung Thiên còn chưa có chức nghiệp huy chương nên hắn không được cấp cho nhà riêng, nên chỉ đành làm mặt dày đi theo ở kè với Tư Ân thôi. Nay đã đến Uy Nhĩ thành rồi, vậy thì phải nên đi làm chứng nhận chức nghiệp càng sớm càng tốt, nếu không, chẳng lẽ cứ ăn bám lão đầu này hoài sao?

Sáng mai Mạc Lý An sẽ phải quay về Lan Đề Lộ Tư, nên cũng chỉ có thể lưu lại một đêm. Y giao du rộng rãi, thế nào cũng biết được Được Sư công hội nằm ở đâu, nên Mộ Dung Thiên muốn đến hỏi thăm một chút, bằng không thì với tòa thành rộng lớn không thua gì thành phố New York này mà muốn tìm ra được nơi cần đến thì quyết không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Thế nhưng, vào lúc này thì Mạc Lý An lại tìm đến hắn trước, và còn mang theo một tin xấu nữa. Y nói:

- La Địch, hôm nay Liên Minh Chức Nghiệp công hội đã ban hành một pháp quy mới: sau này mỗi lần cần làm nhận chứng chức nghiệp thì bất kể công dân nào của đế quốc cũng sẽ phải y theo trị số cao thấp mà đến thành thị có cấp bậc tương đương để làm, rồi sau đó sẽ do ý nguyện cá nhân hoặc là đế quốc yêu cầu phân bố đến nơi khác. Trị số được sư của người rất cao, nên phải đến siêu cấp thành thị mới làm được!

53. Hồi 52: Hóa Noãn

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 52: Hóa Noãn

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên nghe thế thì sửng sốt hỏi:

- Không phải thật chứ? Mạc Lý An tiên sinh, tin tức này có chính xác không?

Mạc Lý An gật đầu khẳng định:

- Hoàn toàn chính xác, tất cả mọi người trong thành đều biết.

Mộ Dung Thiên cảm thấy dở khóc dở cười. Làm chứng nhận chức nghiệp mà cũng phiền phức ghê, bản thân mình quả thật là xui xẻo, nếu như đến sớm hơn một ngày để chứng nhận thì tốt rồi, vậy mà cái pháp quy mới dở hơi ấy không biết sống chết thế nào lại ban hành vào ngày hôm nay. Bất đắc dĩ, hắn phải hỏi lại:

- Mạc Lý An tiên sinh, như vậy siêu cấp thành thị gần đây nhất thì cách bao xa?

Mạc Lý An đáp:

- Số lượng siêu cấp thành thị ở trên đại lục này cũng không có nhiều lắm đâu. Lam Nguyệt đế quốc có tổng cộng mười hai thành, gần đây nhất thì có Phật Lạc Lý Tư thành cách đây hơn 5000 dặm.

Mộ Dung Thiên vừa nghe đến con số “5000 dặm” thì sắc mặt liền trở thành khó coi còn hơn cả trái khổ qua. Từ Cách Lâm trấn đến Uy Nhĩ thành chỉ cách chừng hơn 700 dặm, mà tốc độ của Cự Tích lại khá nhanh, so với xe khách ở địa cầu cũng không kém hơn bao nhiêu, thế mà cũng phải mất những 10 tiếng mới đến nơi, như vậy thì một chặng đường dài 5000 dặm phải mất bao lâu mới tới? Đến lúc đó cũng không biết có thể xin được phân bổ về lại Uy Nhĩ thành để được ở chung với các nàng Lệ Toa không nữa.

Mạc Lý An thấy biểu tình của hắn như thế thì phì cười, nói:

- La Dịch tiên sinh, người hắn là cảm thấy rất may mắn nhỉ. Phật Lạc Lý Tư không chỉ đứng thứ hai trong số các siêu cấp thành thị của bốn quốc, mà các chức nghiệp lớn và tổng công hội, cùng với Liên Minh Chức Nghiệp công hội đều ở đó cả. Sau khi người đến đó chắc chắn sẽ có thể thi triển tài năng, ta đang sợ với một nhân tài như người mà ở lại Uy Nhĩ thành thì sẽ bị mai một đó.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì trong lòng lại càng thêm buồn bực, nhưng hắn cũng không có biện pháp nào hơn. Việc đã không thể tránh được, sớm muộn gì thì hắn cũng bắt buộc phải làm chứng nhận chức nghiệp, bằng không thì một bước cũng khó đi lại trên Thần Phong đại lục này. Cũng giống như lần trước vậy, chỉ mỗi một việc kiếm chỗ ngồi trong chuyến di cư thôi mà thiếu chút nữa đã không kiếm được rồi.

oooOooo

Hai ngày sau, tửu điểm của Tư Ân đã được sắp xếp xong, và nó cũng được chính thức khai trương lần thứ hai. Y rất nổi tiếng với món thịt quay, Bích Dạ Linh và các món thực vật tràn ngập hương vị nông thôn, khiến cho cư dân của Uy Nhĩ thành cực kỳ ưa thích. Trong nhất thời, khách nhân nối đuôi nhau xếp thành hàng dài không dứt, quả là rất đắt khách. Mỗi buổi tối, Tư Ân kiếm được nhiều tiền đến nỗi cứ phải đếm tới đếm lui mãi, miệng của y thì cười không khép lại được. Còn Mộ Dung Thiên thì kiếm có ở lại vài ngày, nhưng vì hắn cảm thấy không thể ở chùa mãi được, nên trong lòng cũng thầm có tính toán riêng.

Mạc Lý An ở lại vài ngày rồi cũng ly khai, khiến cho Mộ Dung Thiên vô cùng thất vọng. Hắn cảm thấy như bên cạnh vừa mất đi một vị “lương sư ích hữu”, [1] việc gì cũng phải tự mình mày mò, muốn tìm một người kiến thức uyên bác để hỏi xin ý kiến cũng không được. Lão Tư Ân thì rất ít khi ra ngoài, nên căn bản là cũng không hiểu biết nhiều lắm. Kỳ thật, y cũng chỉ dựa vào một số thông tin ít ỏi có được từ Quang hệ truyền hình trong tử điểm ở Cách Lâm trấn và những lời kể của khách nhân đến quán mà thôi. Lạc Na và Lệ Toa thì từ khi sinh ra chưa từng rời khỏi Cách Lâm trấn, cho nên dù có hỏi mấy nàng cũng như không.

oooOooo

Lại một buổi sáng thật nhàn hạ, ngày mai Mộ Dung Thiên đã phải xuất phát cuộc hành trình đi đến Phật Lạc Lý Tư thành, nên tuy hắn đang ăn cơm trong tử điểm mà mặt mày thì lại rầu rĩ không vui. Điều này không phải là vì quãng đường quá dài, mà là vì hắn sắp phải rời xa tử điểm của Tư Ân và cũng là ngôi nhà đầu tiên của hắn tại Thần Phong đại lục. Bất kể thời khắc nào cũng luôn có những kẻ tha hương xa nhà, bước đi cô lẻ trên đường dài sẽ mang đến cho khách lữ hành ít nhiều cảm giác mất mát. Mặc dù Mạc Lý An bảo rằng đến Phật Lạc Lý Tư là ước mơ của hàng nghìn, hàng vạn người dân, nhưng đối với hắn thì lại không cảm thấy vui vẻ chút nào.

- Hey, La Dịch tiên sinh.

Chợt có một thanh âm hào sảng mà quen thuộc vang lên, khiến cho Mộ Dung Thiên đang lúc thần thờ liền lập tức phục hồi tinh thần. Hắn vừa ngẩng đầu nhìn lên thì liền trông thấy cái dáng dương dương tự đắc của Ba Tây vì đang vận dụng thoải mái cái ngôn ngữ tân thời “hey” mà gã đã học được.

Trông thấy một tên bằng hữu duy nhất ở trên đại lục, mà tuổi tác của cả hai cũng xấp xỉ nhau, nên Mộ Dung Thiên cũng phần chần trở lại, vội chào hỏi ngay:

- Hey, Ba Tây, ngọn gió nào đã thổi ngươi đến đây thế?

Ba Tây vốn là một chiến sĩ có sức lực không tầm thường, nên khi gã vừa đến Uy Nhĩ thành thì liền được trọng dụng ngay, và còn được sắp xếp cho vào ở tại khu phố cao sang, cách tử điểm của Tư Ân khá xa nữa.

Ba Tây cất tiếng sang sảng nói:

- Là ngọn gió của thành này! La Dịch tiên sinh, thời gian đánh cuộc giữa ta và ngươi vẫn còn vài ngày nữa. Vì mấy ngày nay ta quá bận rộn để đi nhậm chức nên không có thời gian rảnh, nhưng vài ngày sau nhất định ta sẽ có thời gian và sẽ bù lại cho ngươi, ngươi cứ yên tâm. Ngươi biết không, ta đã hỏi thăm rõ ràng rồi, ở phía tây của Uy Nhĩ thành là Lan Tất bình nguyên, tại nơi đó có loại ma thú cấp H, thực lực so với Lấn ma cũng không sai biệt lắm, ngươi có muốn tiếp tục chăng....

Mộ Dung Thiên ngắt lời gã:

- Bỏ qua đi Ba Tây, vụ đánh cược của chúng ta coi như là kết thúc. Từ nay trở đi, ngươi có thể đi làm chuyện mà mình cần làm.

Ba Tây vừa nghe xong thì đôi mắt trợn của gã tròn tròn, hỏi:

- Cái gì, Ba Tây ta có thể nói rồi mà không giữ lời sao....

Vừa nói đến đây, đột nhiên gã nhớ lại lúc gặp phải Hủ Huyết Bệ thì mình đã liền bỏ chạy trốn chết rồi, do đó nên âm thanh của gã bất giác cũng yếu đi nhiều.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Ba Tây, ta không có ý đó, nhưng ngày mai ta phải đi đến Phật Lạc Lý Tư, có lẽ trong một khoảng thời gian ngắn sẽ chưa thể quay về được.

Ba Tây sững người nhìn hắn, khi gã đang vừa muốn nói một hai câu chúc mừng thì lúc này chợt nghe một giọng nữ nhân tràn đầy mỹ lực, nhẹ nhàng vang lên:

- Thật à? Thế thì quả là rất trùng hợp nhỉ. Vừa khéo ngày mai ta cũng phải quay về Phật Lạc Lý Tư đấy.

Hai người cùng lúc quay đầu nhìn lại phía sau, không, nói chính xác hơn là toàn thể khách nhân ở trong tử điểm đều quay lại nhìn. Thì ra Bích Dạ tiểu thư xinh đẹp khêu gợi đang đứng cười khanh khách ở cửa

từ lúc nào mà không ai hay. Tất cả mọi người đều nhận ra vị nữ cung tiễn thủ đại danh đỉnh đỉnh trong Cuồng Bạo dong binh đoàn này vốn là một người có xuất thân từ gia đình quý tộc, nhưng lại rất thích tiếp cận tầng lớp bình dân, vì thế mà ai nấy cũng lập tức ân cần chào hỏi và tỏ lòng tôn kính với nàng, cả Tư Ân cũng đích thân bước ra tiếp khách.

Bích Dạ vẫn với dáng vẻ phong tình tỏa ra tứ phía, sau khi quay sang Tư Ân gọi vài món ăn, rồi thì nàng uyển chuyển bước đến trước mặt Mộ Dung Thiên, cất tiếng hỏi:

- Chẳng hay Bích Dạ có thể may mắn lại cùng đồng hành với La Dịch tiên sinh chăng? Phong Linh lộ của ta bay khá nhanh, chỉ cần một ngày đêm là sẽ đến thôi.

Không đợi Mộ Dung Thiên kịp trả lời, nàng dời ánh mắt sang phía Ba Tây, mỉm cười đầy quyến rũ nói:

- Ba Tây tiên sinh, người dùng cơm xong chưa?

Thường ngày Ba Tây có vẻ như rất trì độn, nhưng lúc này thì lại biểu hiện ra sự thông minh chưa từng có, gã rất cung kính, gật gật đầu đáp:

- Dùng xong, dùng xong rồi!

Nói xong, gã còn lưu luyến nhìn lại những món ăn vừa được bưng ra còn nóng hổi, hương vị thịt quay tỏa ra bốn phía, trong lòng tiếc nuối không thôi nhưng rốt cuộc cũng phải chạy ra khỏi quán, so với lần trước chạy trốn con Hủ Huyết Bệ thì còn nhanh hơn vài phần. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì không khỏi mắng thầm trong bụng, giống Trư nhân đúng là thấy khó thì chạy, vừa rồi mới còn vỗ ngực thề thốt này nọ, thế mà chỉ trong nháy mắt là đã bất chấp đạo nghĩa, bỏ ta lại một mình đối diện với ma nữ. Ta kết bạn thật là sơ suất quá đi, càng nghĩ mà càng đau lòng, Mộ Dung Thiên hỏi Mộ Dung Thiên.

Tất cả khách nhân ở trong tửu điểm đều vểnh tai lên hóng chuyện. Từ lúc cư dân của Cách Lâm trấn di chuyển đến đây, bọn họ từng nghe nói Bích Dạ đã cùng cưới Phong Linh lộ với một nam nhân đến đây. Do tin tức mơ hồ và chưa được xác thực, hơn nữa ai nấy cũng đều biết chuyện Bích Dạ là một nữ nhân đồng tính, nên họ đều có thái độ không tin, nhưng cứ nhìn vào tình huống trước mắt đây mà nói, nếu không có lửa thì sao có khói? Mọi chuyện đều có nguyên nhân cả. Đám khách nhân ở trong tửu điểm liền dồn hết sự chú ý lên người Mộ Dung Thiên, họ muốn nhìn rõ xem nam tử kia rốt cuộc là thần thánh phương nào và hẳn có chỗ nào khác với người thường, thế nhưng bọn họ lại thất vọng phát hiện ra là bản thân tên kia chỉ mặc một bộ trang phục rất bình thường, và cũng không có nhiều hơn hai cái chân, hoặc ít đi một con mắt, một cái lỗ tai...v.v...

Khi không mà nữ nhân với cái ngoại hiệu là Diễm Hạt này lại tìm đến mình để sẵn đón, chào hỏi thì nhất định là có âm mưu đây mà! Nghĩ thế rồi, Mộ Dung Thiên đành phải phá lệ lần đầu mà từ chối sự dụ hoặc của mỹ nhân, hần vội vàng ho khan hai tiếng rồi khước từ:

- Cái này.....ta nghĩ là cưới Cự Tích cũng đủ rồi. Lòng tốt của Bích Dạ tiểu thư thì ta xin tâm lĩnh, nhưng trọng lượng của ta rất nặng, để sủng vật của Bích Dạ tiểu thư mệt chết thì thật không phải chút nào.

Bích Dạ thầm nghĩ: “Muốn cự tuyệt lão nương ư? Không dễ dàng thế đâu!” Đêm trước nàng bị Mộ Dung Thiên làm cho tâm tư tán loạn rất khó chịu, nên khi vừa về đến nơi dành cho quý tân thì đã lập tức phải đi ngâm nước lạnh, rồi lại còn phải tự an ủi là lâu rồi dục vọng của bản thân mới bị khơi lên như thế. Sau khi hồi tưởng lại, nàng rất hối hận và cảm thấy không phục. Khi không mình đang là một thợ săn thì lại biến thành con mồi, việc này quả đúng là lần đầu tiên mới gặp trong đời. Vì thế nàng mới đành hoãn lại việc quay về Phật Lạc Lý Tư, để ở lại thêm một ngày mà tìm cơ hội trút giận cuối cùng. Sau khi tra được địa chỉ thì nàng đã lập tức tìm đến tận cửa, nhưng không ngờ gặp lúc nam nhân kia cũng muốn đi Phật Lạc Lý Tư. Với một cơ hội tốt như vậy, Bích Dạ đương nhiên là sẽ không bỏ qua, và nàng cũng không vội có hành động gì, cứ đợi đến lúc đó thế nào cũng có cơ hội ra tay thôi.

Bích Dạ đã sớm đoán được Mộ Dung Thiên sẽ cự tuyệt, nên nàng vẫn tươi cười nói tiếp:

- Nào có sao đâu, Phong Linh lộ của ta tuy còn chưa thành niên, nhưng nếu phải chở năm người cùng một lúc thì cũng không thành vấn đề.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì vẫn một mực từ chối, nên Bích Dạ lại nói:

- Không phải chúng ta là bằng hữu sao? La Định tiên sinh xin đừng khách khí, chẳng lẽ người không xem ta là bằng hữu ư?

Mộ Dung Thiên nhìn thấy ánh mắt của các nam khách ở trong tửu điểm đều lộ vẻ căm phẫn, chỉ cần hắn nói một tiếng “đúng” thôi thì bọn họ sẽ lập tức lao vào đập hắn no đòn để trút hận thay mỹ nhân cho coi, nói không chừng, sau đó sẽ còn đem hắn ra phổ điệu hành bêu xấu nữa kia. Nghĩ tới đây, hắn chỉ đành bất đắc dĩ nói:

- Thôi được rồi, ta chỉ đành nghe theo tiểu thư vậy.

Rồi đột nhiên hắn nhớ đến một chuyện, vội lấy từ trong túi ra một vật và hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, người có biết đây là cái gì không?

Vật đó chính là quả trứng mà hắn đã nhặt được. Trước kia Mộ Dung Thiên vẫn luôn mang theo trong mình, chỉ là vẫn chưa biết nó là trứng con gì thôi. Sau khi Mạc Lý An đi rồi thì hắn mới nhớ là mình đã quên hỏi. Bây giờ vừa khéo Bích Dạ cũng là một nữ nhân có kiến thức rộng rãi, thế là hắn liền nhân cơ hội này để hỏi thăm luôn thể.

Bích Dạ cầm lấy quả trứng và quan sát tỉ mỉ hồi lâu, sau đó mới nghiêm trang nói:

- Hình như đây là trứng của sủng vật.

Nàng cảm thấy rất kỳ quái và cũng không dám khẳng định hoàn toàn, bởi vì trong ấn tượng của nàng thì tuyệt không có loại trứng của sủng vật nào mà ở giữa có ba vạch màu vàng kim thể này. Do đó, nàng lại hỏi thêm một câu:

- Người lấy được nó ở đâu thế?

Mộ Dung Thiên thoáng suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Là do một con ma thú biến thành.

Vốn dĩ, Thần Phong đại lục không có loại sinh vật có tên gọi là “chó” này. Vì vậy hắn đành phải nói dối để tránh không biết giải thích thế nào nếu như nàng vẫn tiếp tục truy vấn.

Ai ngờ, khi Bích Dạ nghe vậy thì mặt ngọc biến sắc, hốt hoảng kêu lên:

- Hóa hoãn?

54. Hồi 53: Vượng Tài

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 53: Vượng Tài

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Mộ Dung Thiên không hiểu ý của câu đó nghĩa là gì, nên hỏi lại.

- Hóa hoãn?

Bích Dạ nghe hắn hỏi vậy thì cảm thấy kỳ quái, nàng chậm rãi giải thích:

- Lẽ nào ngay cả việc này mà người cũng không biết sao? Đây là một việc cơ bản nhất về sủng vật đấy. Hầu hết các ma thú có khả năng công kích đều rất hung ác và tàn bạo. Thông thường, chúng nó vừa thấy nhân loại thì nhất định sẽ tấn công ngay, tới chết mới thôi. Tuy nhiên, cũng có một số ít nếu không địch lại thì

sẽ bỏ chạy. Trong đó lại còn có một số rất ít đặc thù ma thú khi gặp lúc cùng đường thì sẽ nảy sinh ý niệm sợ chết, rồi sau đó chúng sẽ đem yêu khí toàn thân hóa tán đi, còn tinh khí của bản thân thì sẽ chuyển hóa thành trứng, và biến thành sủng vật của nhân loại. Toàn bộ quá trình như thế được gọi là “Hóa noãn”. Thế nhưng tỉ lệ ma thú hóa noãn lại rất thấp, đại khái cũng chỉ có một phần vạn. Hơn nữa, đẳng cấp của các ma thú hóa noãn đều rất cao, thông thường đều là từ cấp C trở lên.

Nói đến đây, ánh mắt của nàng đảo quanh một vòng, rồi lướt nhanh trên người Mộ Dung Thiên trừ đầu xuống chân, hiển nhiên là không thể tin được nam nhân này lại có thể chinh phục được ma thú cấp C, chẳng những thế mà lại còn có thể khiến cho nó “hóa noãn” nữa. Nàng chợt hỏi:

- Đây là loại ma thú gì vậy?

Mộ Dung Thiên nghe hỏi vậy thì vội tránh né ánh mắt của nàng, rồi đáp:

- Cái này ư? Ta cũng không biết gọi là gì nữa.

Bích Dạ cảm thấy hiếu kỳ, hỏi:

- Vậy hãy ấp cho nó nở sớm xem.

Kiến thức của Mộ Dung Thiên ở thế giới này rất kém, mà nay hắn lại gặp phải những từ ngữ này thì lại càng mù tịt. Hắn thắc mắc:

- Ấp trứng? Ấp như thế nào?

Vụ này chắc không giống như gà mái ấp trứng ở địa cầu đấy chứ? Cũng bởi vì Mạc Lý An cho rằng Mộ Dung Thiên không phải là chiến đấu chức nghiệp giả, hoàn toàn không có khả năng gặp được “hóa noãn”, nên y đã không giảng giải cho hắn biết về việc này.

Bích Dạ thấy gã nhà quê này không hiểu được cả chút kiến thức cơ bản nhất thì cũng không biết làm sao hơn, chỉ đành phải giải thích cho hắn:

- Việc đó rất đơn giản, chỉ cần lấy máu của người làm vật dẫn, rồi nhả lên quả trứng....

Nàng thoáng dừng lại một chút, rồi dường như sợ Mộ Dung Thiên vẫn chưa hiểu nên nàng bổ sung thêm:

- Phải là máu của người chinh phục con ma thú này, còn những người khác thì không được, chỉ cần một giọt là đủ rồi.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu hỏi lại:

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Nghe nàng giải thích xong, hắn liền dùng dao cắt vào ngón trỏ tay trái. Kỳ thật, sau khi trải qua một thời gian vật lộn kịch liệt với Lấn ma, Mộ Dung Thiên đã quen với những cơn đau đớn của thể xác, do đó, một chút đau đớn thế này thì chẳng đáng là bao, thậm chí, hắn còn không hề nheo mày chút nào.

Một giọt máu từ tay Mộ Dung Thiên rơi xuống quả trứng, nó lập tức thẩm thấu vào trong trứng rất thần kỳ, rồi hắn khẩn trương nhìn vào quả trứng để xem biến hóa thế nào. Vạn nhất khi quả trứng nở ra mà không phải là con chó nhỏ kia, thì chắc nó cũng sẽ không nhận ra mình nữa, nếu vậy thì thật đáng tiếc, bởi vì nó là động vật duy nhất từ địa cầu đến đây với mình kia mà. Bích Dạ cũng nín thở không phát ra tiếng động nào, bởi vì cơ hội được nhìn tận mắt “hóa noãn” được ấp thành ma thú tuyệt không có nhiều. Vì vậy, nàng cũng muốn xem rốt cuộc đây là loại ma thú gì và đẳng cấp như thế nào.

Trứng của sủng vật cao cấp khi nở ra thường kèm theo một chút dịch thể lạ, thông thường là những loại dịch thể phát ra ánh sáng. Tổ chất của sủng vật khác nhau thì màu sắc và cường độ của ánh sáng dịch thể cũng không giống nhau, nếu có kèm theo thuộc tính của sủng vật thì có thể sẽ tạo ra những hiện tượng như lửa bốc lên, hoặc có băng ngưng kết, hoặc những gì liên quan với các hệ nguyên tố khác. Mọi khách nhân trong tửu điếm cũng chưa từng thấy qua sự kiện “hóa noãn”, cho nên họ lại càng không thể bỏ qua cơ hội này. Tất cả đều ngưng dùng cơm và nín thở chờ xem sự việc tiếp diễn thế nào, thậm chí, cả hai nàng Lạc Na và Lệ Toa cũng rất hiếu kỳ, họ không biết La Định tiên sinh đã kiếm được trứng sủng vật ấy ở đâu ra.

Trong lòng mọi người đều thấp thỏm chờ đợi. Vào lúc này, từ bên trong quả trứng chợt truyền ra những tiếng động nho nhỏ, sau đó thì từ từ nứt ra.....đầu tiên là một cái móng vuốt lông xù thò ra dò xét, rồi nó dùng thêm sức để phá toạc vỏ trứng ra, tiếp đó là một cái đầu nhỏ tròn vo rồi đến thân thể, sau cùng thì toàn bộ vỏ trứng cũng đều bị nghiền nát. Trước mắt mọi người liền xuất hiện một con sủng vật nhỏ bé khả ái. Bộ dáng của nó rất bình thường, cũng chỉ có bốn chân, đuôi dài, toàn thân có một lớp lông trắng và chiếc đầu tròn tròn, ngoài ra cũng không thấy có đặc điểm nào khác lạ.

Bích Dạ thấy thế thì hơi thất vọng, cách thức trứng “nở” cũng rất tầm thường, nó hoàn toàn không có bất kỳ thuộc tính đặc trưng nào, có lẽ đây chỉ là một sủng vật thấp kém mà thôi. Nàng nghĩ thế nên cũng cảm thấy thoải mái trong lòng, gã nam nhân hạ lưu kia nhìn thế nào cũng không giống là một cao thủ, sao hẳn lại có thể khiến ma thú cao cấp hóa oán được chứ.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy con vật kia thì quá đổi vui mừng, hân cười lớn và nói:

- À há, quả nhiên là người!

Thì ra con vật kia vừa sinh ra đã có hình dáng trông rất giống con chó nhỏ, chỉ có điểm duy nhất không giống là hình dáng của nó nhỏ hơn trước nhiều lắm, hơn nữa lại chậm chạp lè mề, bước đi ở trên bàn mà xiêu xiêu vẹo vẹo như muốn té, nhưng động tác quả thật có vẻ khá hoạt kê. Còn đôi mắt đen nhánh của nó thì quét nhìn mọi người trong tửu điểm một vòng, đến khi nhìn thấy Mộ Dung Thiên thì rất vui vẻ, chạy chững chặc tới dụi dụi chiếc đầu nhỏ bé vào lòng bàn tay hắn. Sau khi con chó này đến đại lục thì sức mạnh và trí tuệ của nó cũng gia tăng rất nhiều, trong lòng nó biết rằng yêu khí trên người mình sẽ khiến nhân loại không tha cho nó, bởi vậy nên mới “hóa oán” để trở thành sủng vật của Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên khoái chí hỏi nó:

- Còn nhận ra ta không?

Con chó gật gật đầu xác nhận khiến Mộ Dung Thiên hứng chí cười toe toét. Bích Dạ thấy vậy thì hơi có vẻ buồn bực, vì sủng vật nở ra sau khi hóa oán thì sẽ không nhớ đến cuộc chiến trước đó với chủ nhân. Giờ đây, nàng nhìn bộ lông trắng như tuyết của con chó thì lấy làm kinh ngạc mà “ý” lên một tiếng, sao trông nó quen quen thế nhỉ? Hình như đã từng gặp qua ở nơi nào rồi thì phải, Bích Dạ khẽ nhủ mảy, nhưng sau một lúc cố lục lọi trí nhớ thì rốt cuộc nàng cũng không nhớ ra được.

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Tiểu thư làm sao vậy, có vấn đề gì sao?

Con chó nhỏ biến hóa khác hẳn so với những gì Bích Dạ đã trông thấy hôm trước, hơn nữa trong đầu nàng vốn không nghĩ rằng ma thú chuẩn S cấp cũng phải “hóa oán”, vì thế nên nàng mới không nhớ ra được gì, cuối cùng chỉ đành bỏ qua rồi cười nói:

- Không có gì, ta nghĩ nó có chút tương tự với loại ma thú cấp H, tên là Yêu khuyển. Chỉ có điều là cũng không hoàn toàn giống lắm, chắc là một loại hỗn tạp.....À phải rồi, có lẽ là chủng loại lai tạp đấy.

Khuôn mặt của Bích Dạ chợt ửng hồng thật là hiếm hoi. Khi nói đến vấn đề thô tục kia, tuy nàng là người phóng khoáng nhưng cũng không tránh khỏi cảm thấy ngượng ngùng. Để tránh kéo dài sự xấu hổ của mình, nàng chuyển đề tài:

- Người đừng hy vọng vào nó quá nhiều, cứ nhìn phương thức phá trứng thì hẳn nó chỉ là một con ma thú cấp thấp thôi.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Không sao, dù cấp bậc của nó thế nào thì ta cũng không ngại.

Hắn quả thật không câu nệ chuyện đó, bởi vì điểm quan trọng nhất là ở chỗ nó là “đồng hương” của hắn, và tất nhiên hắn cũng không kỳ vọng con chó này có thể giúp mình được việc gì.

Lệ Toa và Lạc Na đối với con vật khả ái kia cũng cảm thấy rất thích thú, cả hai cùng cất tiếng hỏi:

- La Dịch tiên sinh, có thể cho chúng ta vuốt ve nó một chút không?

Mộ Dung Thiên bế con chó nhỏ đưa qua cho hai nàng, rồi cười nói:

- Tất nhiên là được, hai nàng cứ việc chơi đùa với nó.

Bản tính của con chó nhỏ này vốn cũng rất thích chơi đùa, nên nó không hề sợ hai nàng, mà chỉ thò đầu lưỡi ra và liếm lên bàn tay của hai nàng để tỏ vẻ thân thiện.

Lúc này cũng vừa lúc Tư Ân bưng thức ăn lên, Bích Dạ ăn một, hai miếng, rồi mới trở về. Trước khi đi, nàng nói với Mộ Dung Thiên:

- La Dịch tiên sinh, ta đi đây, sáng sớm mai chúng ta sẽ gặp lại, không gặp không về đó nhé.

Nói xong, nàng liền quay người rời khỏi tử điểm với dáng vẻ thướt tha thùy mị, phong tình vạn chủng, cực kỳ hấp dẫn.

Hai thị nữ đang đùa giỡn với con chó, khi vừa thấy Bích Dạ đi rồi thì cúi xuống nhẹ giọng hỏi:

- La Dịch tiên sinh, có đúng là người đã dắc tội với Bích Dạ tiểu thư không vậy?

Mộ Dung Thiên thở dài:

- Đâu có!

Kỳ thật, hắn cũng không biết tại sao Bích Dạ lại cứ bám rịt hắn không buông.

Nhưng hai nàng lại nghĩ, tuy La Dịch tiên sinh thoát nhìn thì có vẻ như rất háo sắc, nhưng thật ra thì hắn luôn có chừng mực, cư xử không bao giờ quá đà. Các nàng sớm chiều ở chung với hắn trong một thời gian lâu như vậy nên đương nhiên cũng hiểu rõ tính cách của hắn.

- Gâu!

Con chó nhỏ chột sữa lên một tiếng. Nó quả là rất thông minh, vừa rồi có Bích Dạ ở bên cạnh nên vẫn một mực im lặng để tránh bị nàng nhận ra qua tiếng sữa của mình.

Lệ Toa hưng phấn nói:

- A, tiếng kêu của nó thật kỳ quái nhỉ, đáng yêu ghê!

Giống súc sinh lông trắng mà xù này luôn được các nữ nhân yêu thích, vô luận là ở địa cầu hay Thần phong đại lục cũng đều như thế.

Lạc Na nói:

- La Dịch tiên sinh, hay là người hãy đặt cho nó một cái tên đi, vì chúng ta không biết nên gọi nó thế nào cho tốt.

Mộ Dung Thiên gật đầu đồng ý:

- Ừm, ta cũng nghĩ vậy. Nhất định phải đặt một cái tên thật tao nhã mới được.

Hắn vuốt cằm suy nghĩ một lúc lâu, khiến cho hai nàng và con chó nhỏ sốt ruột chờ đợi, mãi sau đó hắn mới vỗ tay một cái rồi nói:

- Được rồi, hay là cứ gọi nó là Vượng Tài đi!

“Lịch bạch!” Tất cả những người trong tử điểm và con chó nhỏ đang tập đi vừa nghe hắn nói thế thì đều đồng loạt té bịch xuống đất.

55. Hồi 54: Truyền Thụ

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 54: Truyền Thụ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Cảm giác nóng và lạnh chợt đồng loạt tiêu tan, Mộ Dung Thiên tỉnh lại từ cơn nhập định và trở về với hiện thực. Hiệu lực của viên đan được kỳ quái mà hắn ăn được lúc trước quả là mạnh đến mức khó tin. Tuy hiện nay những luồng nhiệt lưu tràn ra từ đan điền đã yếu đi nhiều nhưng chúng vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Và Mộ Dung Thiên cũng phát hiện ra sức mạnh của bản thân cũng tăng lên không ngừng, điều này có thể thấy được thông qua việc hắn phóng ra hỏa cầu và băng cầu càng lúc càng lớn hơn. Trong mấy ngày nay, mỗi khi rảnh rỗi thì Mộ Dung Thiên đều nhập định để thúc đẩy quá trình hấp thu và lưu thất những luồng nhiệt lưu trong người cho mau chóng kết thúc, bởi vì ngày nào mà chúng còn tồn tại thì hắn cũng sẽ không được ngủ ngon. Trong những lúc mơ mơ màng màng, thỉnh thoảng hắn vẫn cảm thấy trong kinh mạch của mình lại ngẫu nhiên xuất hiện sự va chạm của nội lực khiến cho hắn bị đau nhói mà phải tỉnh giấc, do đó, hắn cảm thấy rất phiền não. Vả lại, hắn còn một viên hoàn được màu xanh dương mà tạm thời vẫn chưa dám dùng tới, vì để tránh cho việc sóng này chưa lặn mà sóng khác đã nổi lên.

Mộ Dung Thiên nằm trên giường, tay vuốt ve chiếc đầu của con chó nhỏ tên là Tật Phong, miệng lẩm bẩm:

- Tật Phong a Tật Phong, sáng mai chúng ta sẽ phải đi đến một thành thị xa lạ rồi, chắc ngươi cũng không nhớ rời xa chỗ này phải không.

Do cái tên “Vượng Tài” kinh điển bị hai thị nữ và con chó nhỏ cực lực phản đối nên Mộ Dung Thiên đành phải tiếc nuối bỏ qua, những cái tên khác mà hắn tự cho là không xấu lắm như “Tiểu Cường”, “Lai Phúc”, “Đại Hoàng”, “Tiểu Bạch” thì cũng đều bị phản đối cả. [1] Trong khi đó thì khả năng văn học của hắn rất có hạn nên nhất thời không nghĩ ra được cái tên nào có thể dùng được. Cuối cùng nhân vì nhớ tới cái đêm mưa bão bị hút vào lỗ đen, lúc đó hắn đã chạy bán sống bán chết với một tốc độ cực hạn, ấy vậy mà con chó này vẫn một mực bám theo không rời, lúc bấy giờ còn làm cho hắn tưởng mình đã gặp quỷ nữa chứ. Hiển nhiên là tốc độ của nó rất nhanh, cho nên hắn liền thuận miệng nói ra cái tên “Tật Phong”. Ai ngờ, suy nghĩ nát óc thì không có cái tên nào được chấp nhận, còn cái tên Tật Phong thì chỉ được tùy tiện thốt ra mà lại được chấp nhận ngay. Thấy con chó cũng không phản đối nên Mộ Dung Thiên liền quyết định dùng tên đó luôn.

Bất cứ loại sủng vật nào sau khi hóa oán thì dù trước đó nó có mạnh đến cỡ nào, nhưng đến khi tái sinh thì đều trở về hình dạng nhỏ bé và sức mạnh cũng cực kỳ thấp kém so với đồng loại. Tuy nhiên, sủng vật cao cấp thì sẽ phát triển nhanh hơn các cấp thấp hơn rất nhiều. Do đó, Tật Phong học rất nhanh, chỉ với khoảng thời gian gần một ngày trời mà nó đã có thể đi đứng tự do, thậm chí còn chạy nhảy không ngừng, rất ư là hiếu động.

So với tâm tình vui vẻ của nó, thì trái lại, tâm tình của Mộ Dung Thiên lại có phần khá nặng nề. Đêm nay chính là đêm cuối của hắn ở Uy Nhĩ thành, và cũng chính là đêm cuối cùng hắn ở chung với Lạc Na và Lệ Toa. Trong một khoảng thời gian ngắn, hắn sẽ chưa thể trở lại đây ngay, vì thế mà hắn cảm thấy không thoải mái chút nào.

Tật Phong nằm trong tay hắn, khẽ sủa lên hai tiếng:

- Gâu! Gâu!

Từ sau khi dùng máu để “ấp trứng”, Mộ Dung Thiên phát hiện ra giữa hắn và Tật Phong tự nhiên lại được tâm ý tương thông, và hắn có thể thông qua tiếng sủa của nó mà đoán được nó muốn gì. Lúc này hắn lại hỏi:

- Tật Phong, ý ngươi bảo ta không cần phải lo lắng vì còn có ngươi ở bên cạnh, đúng không?

- Gâu!

Tật Phong vui sướng sủa thêm một tiếng như để khẳng định lời nói của chủ nhân.

Mộ Dung Thiên thở dài một hơi rồi nói:

- Nhưng người lại không phải là mỹ nữ kia mà....

- Oác!

Con Tật Phong nghe vậy thì lại tru lên một tiếng, miệng sùi bọt mép rồi ngã lăn ra giường. Ý nghĩ của tên chủ nhân này thật không thể suy đoán theo lẽ thường được.

“Cộc, cộc.” Từ phía cửa phòng vang lên hai tiếng gõ cửa, thật là xảo diệu, vừa nhắc tới mỹ nữ thì mỹ nữ lập tức xuất hiện ngay. Thông qua lực đạo gõ cửa, Mộ Dung Thiên có thể đoán được người vừa gõ là Lạc Na, và có lẽ quán của Tư Ân cũng đã nghỉ bán rồi nên hai nàng mới đến đây tìm hân.

Mộ Dung Thiên hô to:

- Mời vào.

Khuôn mặt tươi cười của Lạc Na và Lệ Toa lập tức xuất hiện ngay sau cánh cửa. Mộ Dung Thiên vừa nhìn thấy hai người họ thì tâm tình trở nên tốt hơn một chút, nói:

- Hai vị mỹ nữ đã hết giờ làm việc rồi à?

Tật Phong cũng vui vẻ sửa lên một tiếng chào đón họ. Nó đã chơi đùa với họ suốt một buổi chiều nên đã sớm quen thuộc với cả hai nàng.

Hai nàng than thở:

- Đúng vậy, La Địch tiên sinh, người ở đây đông quá, thật khiến cho người ta mệt chết đi được.

Nhìn thấy con chó nhỏ, Lệ Toa đang rộng hai tay ra và cười nói:

- Tật Phong, lại đây để ta ôm một cái nào.

Mộ Dung Thiên cười híp mắt lại, mê mẩn nói:

- Thế có muốn ta giúp các nàng xoa bóp một chút không? Tay nghề của ta tốt lắm đấy....

Vừa nói, hân vừa co một tay lại giống như thức mở đầu của Long trảo thủ, bóp bóp nhẹ trong không trung.

Lệ Toa đang chơi với Tật Phong nên không thấy hành động đó của hân, nhưng Lạc Na thì đỏ mặt nói:

- Không cần đâu, bọn ta làm sao dám phiền đến La Địch tiên sinh chứ?

Sở dĩ nàng nói thế, một phần nguyên nhân là vì thứ tự tôn ti trong chức nghiệp, còn nguyên nhân khác là vì với cá tính của Mộ Dung Thiên, nếu để cho hân xoa bóp thì chắc chỉ có thể xoa bóp ở cái nơi “đặc biệt” mà bất cứ ai cũng không thể không đề phòng mà thôi.

Hai thị nữ bước đến bên cạnh giường, ngồi xuống, rồi Lệ Toa nói:

- La Địch tiên sinh, ngày mai người thật phải đi Phật Lạc Lý Tư thành sao?

Trong thời khắc ly biệt, người ta luôn luôn cảm thấy rất thương tâm, mà Mộ Dung Thiên thì không thích cái loại cảm xúc đó, ít nhất là trong lúc ở chung với hai nàng. Hân chỉ muốn làm cho hai nàng vui vẻ, nên liền nói giỡn:

- Đúng vậy, các nàng xem, ta mượn tiền của các nàng càng lúc càng nhiều, nếu không đi làm kiếm tiền thì chỉ còn cách lấy thịt ra để trả mà thôi.

Hai thị nữ nghe vậy thì bật cười khanh khách, tâm trạng buồn rầu vì ly biệt cũng vơi đi không ít. Lệ Toa nói:

- La Địch tiên sinh đừng lo, bọn ta không ngại điều đó đâu.

Mộ Dung Thiên thấy mục đích đã đạt được, nên liền nghiêm mặt nói:

- À há, con người ta sống trên đời thì cũng phải làm việc thôi, không thể làm một kẻ bất học vô thuật hoài được. Hơn nữa, nói không chừng đến lúc đó ta có thể xin được phân phối về lại Uy Nhĩ thành cũng nên.

Kỳ thật, hẳn biết chắc điều đó sẽ không thể xảy ra. Vì căn cứ theo kinh nghiệm phong phú của Tư Ân, ngày ma thú công thành chỉ còn cách một năm nữa thôi, lúc đó chính là lúc rất cần nhân tài, mà một thành thị lớn như Phật Lạc Lý Tư quyết sẽ không bỏ qua một nhân tài như hẳn, do đó mà tỷ lệ hẳn phải ở lại Phật Lạc Lý Tư sẽ là chín mươi chín phần trăm, phần còn lại chỉ xảy ra khi nào đầu óc của hội trưởng Được Sư công hội có vấn đề mà thôi.

Nhưng Lệ Toa và Lạc Na thì lại không biết điều đó, nên họ vui vẻ nói:

- Thật à? La Dịch tiên sinh, chẳng lẽ đến lúc đó, người sẽ tình nguyện trở lại Uy Nhĩ thành nhỏ bé này sao?

Cũng không phải Mộ Dung Thiên không muốn quay lại, mà là hẳn không thể quay lại thôi. Bản thân hẳn biết rõ cái đạo lý “nếu hy vọng càng lớn thì thất vọng sẽ càng nhiều”, nếu không thì để đến khi các nàng biết hẳn lưu lại Phật Lạc Lý Tư chỉ e rằng họ sẽ buồn lắm lắm. Thế nên Mộ Dung Thiên mới nói tiếp:

- Cho dù ta không thể trở lại sống ở Uy Nhĩ thành, nhưng ta vẫn có thể thường xuyên quay lại đây để thăm các nàng kia mà. Có hai vị đại mỹ nhân xinh đẹp của ta ở đây, thì ta làm sao có thể bỏ mặc không quan tâm tới chứ?

Thường ngày, khi hai nàng nghe được Mộ Dung Thiên nói đến hai chữ “của ta” thì sẽ rất xấu hổ ngượng ngùng, tất nhiên là họ sẽ giận dữ một hồi, nhưng vào lúc này thì cả hai lại chỉ cảm thấy vui sướng không thôi.

Mộ Dung Thiên chợt như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên nói:

- Được rồi, các nàng hãy cởi áo ngoài ra đi.

- Hả, cái gì cơ?

Hai nàng nghe hẳn bảo thế thì trợn mắt tròn xoe, họ thật không ngờ La Dịch tiên sinh đột nhiên lại thốt ra một câu như vậy. Trước kia dù hẳn cũng có chút háo sắc, nhưng lại không có can đảm để nêu ra một loại yêu cầu lớn mật như thế. Cho dù chính bọn họ nguyện ý, nhưng ít ra....ít nhất cũng phải từ từ vun đắp tình cảm chứ, tự dưng đường đột như thế này, thật khiến cho hai nàng mặt đỏ tía tai, không biết nên làm thế nào mới phải.

Lúc này Mộ Dung Thiên cũng nhận ra câu nói của mình có phần quá đột ngột và thất thố, bèn cười giải thích:

- Yên tâm đi, ta chỉ dạy các nàng một việc này thôi.

Vừa dứt lời, từ trên lòng bàn tay phải của hẳn liền bật ra một quả băng cầu.

Lệ Toa và Lạc Na thấy vậy thì cùng lúc kêu lên kinh hãi:

- Băng hệ ma pháp!

Hết hồi 54

=====

Chú thích

[1] Vượng Tài, Tiểu Bạch, Đại Hoàng v.v là tên thông dụng của động vật nuôi trong nhà ở Trung Quốc (đã từng xuất hiện trong các truyện khác như Tru Tiên, Nhân gian băng khí v.v), còn Tiểu Cường là tên một con gián (nổi tiếng sống dai), ở Trung Quốc đã từng được dựng thành phim, bài hát khá nổi tiếng.

56. Hồi 55: Ý Loạn

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 55: Ý Loạn

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Lệ Toa và Lạc Na đồng thời la hoảng:

- Bằng hệ ma pháp!

Đó chính là ma pháp cao cấp được biến thể từ Thủy hệ, nên tu luyện khó khăn hơn Thủy hệ không biết bao nhiêu lần, ngoại trừ thiên phú ra, người luyện còn cần phải có nghị lực và trí tuệ siêu phàm thì mới có thể thành công. Số lượng Bằng hệ ma pháp sư ở trên đại lục này chỉ chiếm khoảng trên dưới một phần trăm số Thủy hệ ma pháp sư hiện có. Nói một cách khác, trong một trăm Thủy hệ ma pháp sư thì mới có một Bằng hệ ma pháp sư mà thôi.

Hai thị nữ nhìn thấy Mộ Dung Thiên biểu diễn ma pháp thì khiếp sợ không thôi, họ nhìn quả băng cầu tỏa ra hàn khí lẫm lẫm và đang nổi lơ lửng trên không đầy vẻ nghi hoặc. Phải biết rằng hơn mười ngày trước, Thủy nguyên tố cảm ứng độ của La Dịch tiên sinh vẫn còn rất thấp, thậm chí tệ hại đến mức ngay cả một phép Thủy ma pháp đơn giản nhất cũng không thể thực hiện được. Với cái tính sĩ diện của La tiên sinh, tuyệt sẽ không làm cái trò “thâm tàng bất lộ” [1] gì đó trước mặt mỹ nữ. Vả lại còn một chuyện không thể bỏ qua, đó là khi La Dịch tiên sinh phát ra Bằng hệ ma pháp, y hoàn toàn không có dấu hiệu gì khác lạ và cũng không niệm bất cứ câu chú ngữ nào. Đối với những vị ma pháp sư có khả năng khống chế nguyên tố đến mức thuần thục để làm được như vậy, tức là dù chỉ phát ra một trái băng cầu đơn giản nhất mà không cần niệm chú ngữ, thì tối thiểu họ cũng phải đạt đến cấp bậc tông sư, và cũng chính là nguyệt cấp.

Hai thị nữ ngây dại nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý của Mộ Dung Thiên mà tràn ngập ngưỡng mộ. Phải biết rằng, tố chất của một người là rất khó thay đổi, huống chi lại còn thay đổi chỉ trong mười ngày ngắn ngủi như thế, điều ấy quả thật khó có thể lý giải nổi.

Mộ Dung Thiên nói:

- Đây gọi là tu luyện thuật, ta đang muốn dạy cho các nàng môn này đây.

Hai nàng không thể tin vào lỗ tai mình, run giọng hỏi:

- La Dịch tiên sinh, người.....người nói là muốn dạy bọn ta “tu luyện thuật”?

Tu luyện thuật cao cấp rất thần kỳ, nó có thể khiến một người thường với tố chất trung bình trở thành một võ giả cấp thấp, dù chỉ cao hơn một tầng nhưng cũng đã có sự khác biệt rồi. Hơn nữa, có thể trở thành võ giả thì chẳng khác nào quạ đen biến thành phượng hoàng. Đối với một người thường mà nói, đó là một giấc mơ xa vời không ai dám nghĩ đến! Nhưng thông thường thì các phép tu luyện thuật cao cấp đều là những pháp môn bí truyền của cường giả và các gia tộc, muốn tu luyện được thành công thật không đơn giản chút nào. Thế nhưng cứ nhìn vào mình chứng trước mắt, thứ Mộ Dung Thiên tu tập rõ ràng là tu luyện thuật cao cấp nhất, do đó mà hai nàng nghi hoặc không dám tin vào những gì mình vừa thấy vừa nghe, phải chăng mình đang mơ? Tuy nhiên, các nàng cũng không dám hỏi tu luyện thuật của Mộ Dung Thiên từ đâu ra, bởi những việc như thế đều rất tế nhị và rất cần được giữ bí mật.

Mộ Dung Thiên thấy hai nàng lộ vẻ mâu thuẫn trên mặt thì ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ hai người không muốn học?

Lạc Na cắn môi đáp:

- Không phải, nhưng.....nhưng mà thông thường chẳng ai lại đi truyền tu luyện thuật cao cấp cho người ngoài. La Dịch tiên sinh, người làm như vậy có sao không?

Thành thật mà nói, ở trên đại lục này, không ai là không muốn có được sức mạnh, ngấm lại bản thân mình chỉ là một nữ thị nữ nhỏ bé mà có may mắn được học, nên điều đó khiến cho các nàng sinh ra cảm giác có chút “khó tin”. Bởi vậy bất luận tu luyện thuật có hấp dẫn cỡ nào, họ vẫn cứ lo lắng không dám tiếp nhận.

Lệ Toa gật đầu, nàng cũng sợ lo lắng giống như Lạc Na vậy.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Té ra trên đời này cũng có loại quy củ đó hay sao? Tuy nhiên, hai người dù gì cũng là Lạc Na và Lệ Toa “của ta”, sao coi là ngoại nhân được?

Lệ Toa cúi đầu đáp:

- Cái đó khác, bọn ta biết người chỉ là nói đùa thôi.

Mộ Dung Thiên nói:

- Ta mặc xác ai đó có quy củ gì, tóm lại, ta đã coi các nàng là người nhà rồi, trừ phi các nàng xem thường ta.

Hai nàng vội lắc đầu:

- Không có, bọn ta làm gì có ý đó...

Mộ Dung Thiên không cho các nàng có cơ hội đáp trả, cười nói:

- Vậy thì cứ quyết định như thế đi, nhưng ta phải nói trước rằng ta cũng không dám chắc là sẽ dạy thành công đâu đấy.

Bởi vì hần cũng không rõ kết cấu cơ thể yêu tộc có tương tự với loài người hay không, nên bây giờ chỉ có thể xem là thử nghiệm mà thôi.

Hai nàng cảm kích gật đầu đáp:

- Được, nếu học không được thì âu cũng là do tư chất bọn ta ngu dốt, đâu thể trách La Dịch tiên sinh ạ.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, ngại ngần nói tiếp:

- Vậy hai người phải cởi áo ngoài ra mới được, nếu không thì ta không thể chỉ dẫn chính xác được.

Nếu phải chỉ điểm kinh mạch, đặc biệt là với người không hiểu rõ thân thể nữ nhân như Mộ Dung Thiên, quả thật hần chỉ có thể biết sao nói vậy, tuyệt không phải cố ý khinh nhờn hay nhân cơ hội để chiếm tiện nghi gì cả.

Hai nữ thị biết tính Mộ Dung Thiên tuy háo sắc, nhưng hần sẽ không làm chuyện quá đáng, nên hai nàng khẽ đưa mắt hội ý với nhau rồi bắt đầu ngượng ngùng cởi áo ngoài ra.

Tật Phong nhân lúc mọi người không để ý, nó cũng chạy đi tìm Tư Tư và Tiểu Á.

Hai thân hình tuyệt diệu từ từ lộ ra trước mắt Mộ Dung Thiên, dưới ánh đèn ma pháp nhu hòa, phong nhu cao ngất gợi cảm, hấp dẫn kinh người, hai chiếc eo nhỏ nhắn, đôi chân thon dài, da thịt sáng bóng như rần, đường cong ưu mỹ tuyệt luân, quả là những cực phẩm mà thượng giới đã tạo ra dành cho nam nhân. Những nơi huyền bí như ẩn như hiện sau lớp nội y lại càng làm tăng thêm không ít sức dụ hoặc. Cho dù sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vào thời khắc này thì Mộ Dung Thiên vẫn không nhận được máu huyết nhộn nhạo, hơi thở trầm trọng. Đừng nói là hần, dù bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy những tấm thân như vậy thì e rằng tim cũng đập mạnh và khó lòng kiềm chế, trừ phi kẻ đó có vấn đề về mặt tâm sinh lý.

Mộ Dung Thiên cố hết sức kéo ánh mắt rời khỏi những nơi mỹ diệu có thể làm người ta phạm tội kia, để lấy lại bình tĩnh và bắt đầu hướng dẫn. Bước đầu tiên là xác định vị trí huyết đạo, đây cũng là tri thức cơ bản nhất về kinh mạch cũng như phương thức vận hành, hấp thu năng lượng. Mộ Dung Thiên chìa ngón trỏ ra, hần hơi do dự một chút rồi cuối cùng cũng đặt nhẹ lên Thiên đột huyết [2] trên thân hình như ngọc của Lệ Toa.

Lần đầu bị ngón tay của nam tử trẻ tuổi đặt lên người, Lệ Toa hơi run khẽ một chút, sắc hồng mân côi nhanh chóng lan khắp cơ thể, da thịt nàng vốn rất mềm mại, giờ đây càng giống như sắp tan ra. Lạc Na nhìn cảnh tượng trước mắt cũng bị kích thích, sắc mặt thoáng đỏ ửng.

Mộ Dung Thiên nuốt nước miếng:

- Có cảm giác gì không?

Hắn cảm thấy hai chữ “cảm giác” nghe như có chút mập mờ, giống như còn có ngụ ý khác nên hắn liền bổ sung thêm một câu:

- Ý ta là cái cảm giác gai gai đó.

Từ đầu ngón tay Mộ Dung Thiên truyền đến sức nóng như có ma lực, Lệ Toa cảm thấy cả người mình bị tê không chịu nổi, nằng nhăm mắt và hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn, cuống quýt đáp:

- Có, có một chút.

Mộ Dung Thiên thấy dáng vẻ của nàng như vậy thì chỉ sợ đó là khoái cảm do da thịt đôi bên tiếp xúc mà sinh ra, chứ không phải là sự kích thích do tiếp xúc huyết đạo, vì vậy, hắn thăm nghĩ thăm dò huyết đạo như thế này là gần như thất bại rồi, thật dễ gây cảm giác lẫn lộn mơ hồ, vả lại những bộ vị đó cũng quá nhạy cảm, chỉ sợ đến lúc chỉ dẫn không được lại còn khiến “củi khô gần lửa sẽ cháy” thì nguy. Bởi vậy hắn chuyển tới Thiên phủ huyết [3] trên tay trái:

- Ủm, nơi này không có cảm giác đau đớn gì chứ?

Kích thích trên tay yếu hơn một chút, Lệ Toa hơi khôi phục lại vẻ bình thường, đáp:

- Không có ạ.

Mộ Dung Thiên lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái, lẽ ra đúng là chỗ này mới phải.

Chỗ huyết đạo này rất nhỏ bé nên chắc chỉ cần di chuyển tí tẹo là được rồi, Mộ Dung Thiên nghĩ thế xong thì liền di chuyển ngón tay quanh điểm đó vài milimét, vừa định hỏi lại thì đã thấy Lệ Toa rung động toàn thân:

- Ý, quả thực có đau một chút, cảm giác rất kỳ quái.

Đó đúng là cảm giác đau nhẹ trên Thiên phủ huyết, lòng tin của Mộ Dung Thiên tăng lên nhiều, xem ra trên cơ thể yếu tộc cũng có huyết đạo. Hắn lập tức thử thêm vài huyết đạo ở những nơi khác, vị trí có thể lệch đi một chút nhưng cũng không sai biệt nhiều, xem ra cũng tương đồng với người ở địa cầu.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Tốt lắm, ta nghĩ hai người có thể tu luyện được đó.

- Thật sao?

Lệ Toa và Lạc Na trong lúc vui mừng chia ra tả hữu ôm lấy hai tay Mộ Dung Thiên, vòng một phong mãn căng đầy của cả hai liền bị chèn ép mà biến dạng. Động tác này chính là một khảo nghiệm khắc nghiệt nhất đối với định lực của nam nhân, máu mũi của Mộ Dung Thiên thiếu chút nữa là đã phun trào ra ngoài rồi. Hắn vội nhớ đến những lời của đức Khổng Tử còn sót lại trong đầu, niệm lấy niệm để không biết bao nhiêu lần câu “phi lễ vật thị” thì mới cấp tốc kiềm nén được dục vọng đang sôi sục trong người.

Hai nàng cũng biết mình có chút thất thố nên vội buông tay hắn ra, đỏ mặt không dám ngẩng đầu lên. Nhưng chuyện phát sinh kế tiếp càng làm các nàng xấu hổ hơn. Đó là vì đầu ngón tay của Mộ Dung Thiên cơ hồ rà khắp toàn thân họ từ trên xuống dưới, không trừ chỗ nào, đây cũng là việc bất khả kháng bởi huyết đạo đều nằm phân bố khắp nơi.

Mộ Dung Thiên để hai nữ thị tiến vào trạng thái nhập định, thúc đẩy linh lực lưu động y theo những huyết đạo do ngón tay hắn chỉ dẫn. Thực tế luôn luôn là một vị sư phụ tốt nhất, còn hơn bất cứ lý luận sắc bén nào. Người trên đại lục đều biết nhập định, chỉ là vấn đề mạnh hay yếu mà thôi. Năng lực nhập định của hai nàng so với hắn còn mạnh hơn một chút, nhưng linh lực của họ so với yêu linh khí cường thịnh của Yêu Linh đan thì tất nhiên là không thể sánh được, bởi vậy nên sức lực mà họ phải bỏ ra cũng không ít. Hơn nữa, huyết đạo trên cơ thể con người quả là nhiều vô số kể, Mộ Dung Thiên phải hao phí hơn hai giờ mới hoàn thành công việc chỉ dẫn linh lực ở nửa thân trên cho hai người. Hơn mười huyết đạo kế tiếp lại khiến cho hắn cảm thấy khó xử, bởi chúng đều nằm ở khu vực giữa hai chân. Ai cũng biết, với nữ nhân mà nói, đó là nơi rất riêng tư, huống chi hai nàng mỹ nữ này chỉ còn mặc nội y.

Hết hồi 55

=====

Chú thích:

[1] Thâm tàng bất lộ: ý chỉ người có tài hoa mà không để lộ ra cho người ngoài biết.

[2] Thiên đột huyết: Đây là huyết vị hết sức lợi hại đối với việc làm ngừng tiếng nấc, nằm ở chính giữa chỗ lõm sát bờ trên xương ức.

“Thiên” có nghĩa là trời, nói đến một nơi cao, hàm ý phần cao của cơ thể.

“đột” có nghĩa là sự tiến triển hay sự nhô lên, trời lên, ý nói trái táo Adam trồi lên ở cổ.

huyệt nằm dưới trái táo Adam, có tác dụng điều hòa các rối loạn ở họng và làm thông khí, giáng khí, thường dùng trong hen suyễn, nôn nấc.

[3] Thiên phủ huyết: Ở bờ trong bắp cánh tay trong, dưới nếp nách trước 3 thốn nơi bờ ngoài cơ hai đầu cánh tay. Tác dụng Tuyên thông Phế khí, trị suyễn, ho, chảy máu cam, cánh tay trong đau.

57. Hồi 56: Lễ Vật

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 56: Lễ Vật

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Mộ Dung Thiên lại niệm hàng loạt những lời dạy kinh điển của thánh nhân, rồi sau đó mới khó khăn đối diện với hai nàng nói:

- Mỡ.....mỡ chân hai nàng ra.

Khuôn mặt của Lệ Toa, Lạc Na lúc này còn ửng hồng hơn nắng lúc hoàng hôn, bất giác khép chặt hai chân lại, run giọng nói:

- La.....La Dịch tiên sinh, việc này....việc này có thể bỏ qua được không?

Mộ Dung Thiên khó xử nói:

- Nhưng nơi này có vị trí trọng yếu, nếu linh lực không lưu chuyển qua nơi đó thì có thể sẽ sinh ra ảnh hưởng không nhỏ với việc tu luyện.

Hắn đương nhiên hiểu được chỗ khó xử của hai nàng, vội dang hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Lần này ta chỉ nêu vị trí, còn hai người tự mình dò ra là được rồi.

Dù làm như vậy sẽ phí không ít thời gian nhưng Mộ Dung Thiên cảm thấy đó là biện pháp tốt nhất, vả lại nếu hắn tự mình động thủ, đến lúc đó thật không dám nghĩ tới chuyện gì sẽ xảy ra.

Hai nàng xấu hổ nhắm nghiền mắt lại, chậm rãi mở rộng đôi chân thon dài của mình. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Mộ Dung Thiên rốt cuộc cũng hiểu vì sao từ đầu tới giờ các nàng cứ khép chặt hai chân như vậy. Đó là vì phần trung tâm nội khổ của họ đã ẩm ướt, đột nhiên hắn ngấm lại, trong những huyết đạo hắn ẩn qua khi nãy, quả có vài vị trí mang tác dụng kích thích dục tính, lúc ấy hắn đang toàn tâm hướng dẫn họ nên không để ý đến.

Những lời dạy của thánh nhân bây giờ cũng thành vô dụng, hai khu rừng cấm ẩn ẩn hiện hiện khiến Mộ Dung Thiên bùng phát dục vọng, gần như không thể kiềm chế nổi, hấn vội quay mặt sang một bên, không dám nhìn thêm nửa mắt, chỉ dùng ngôn ngữ chỉ dẫn:

- Thần kỳ môn, tại âm.....hơ, ở phần dưới hông, nằm bên trong, giữa hai đùi, phía dưới đó một chút là.....

Hướng dẫn mười mấy huyệt vị này quả thật rất khó khăn, một phần do tình mê, một phần vì loạn ý, nên lại phải tốn thêm một giờ nữa, cả ba người đều tuân theo lời chỉ dẫn thì mới hoàn thành nổi. Mộ Dung Thiên tựa như vừa trải qua một trận đại chiến sinh tử nên toàn thân rã rời, Lệ Toa và Lạc Na lại càng không chịu nổi nữa, cả hai đều hoàn toàn vô lực, ngọc thể mềm nhũn như bún nằm bệt trên giường, cho dù lúc này có bị phi lễ thì e rằng họ cũng chẳng có cách nào ra sức phản kháng lại được. Vừa phải tập trung nhập định, vừa phải kiềm chế lửa dục trong lòng, nên họ quả thật khó có thể thoải mái được.

Qua một hồi lâu thì tâm tình của cả ba người mới dần dần ổn định lại. Mộ Dung Thiên lại dặn kỹ một lượt nữa rồi ba người thử nghiệm lại thêm một lần. Sau khi đã có kinh nghiệm, lần này khá thuận lợi, thời gian bỏ ra cũng giảm bớt đi nhiều, nhưng khi hấn định tiến thêm một bước để hai nàng thử nghiệm xung kích vào Thiếu dương và Thiếu âm kỳ kinh thì gặp phải trở ngại. Khác với cảm giác chấn động mãnh liệt của Mộ Dung Thiên trước đây, các nàng điều khiển linh lực dẫn thông hai kỳ kinh đó mấy lần mà không hề có phản ứng gì. Mộ Dung Thiên không rõ nguyên do, thử lại vài lần nữa nhưng cũng không thành công, thế nên hấn cho rằng Yêu tộc không có kỳ kinh, đành phải bỏ dở nửa chừng. Thật ra, nguyên nhân chính là vì linh lực hai nàng quá yếu, nên căn bản là không gây được tác dụng gì đối với lực lượng cường mãnh của mạch bích. Yêu linh đan mà Mộ Dung Thiên phục dụng lại khác, yêu linh lực vô cùng cường thịnh, sức mạnh như dòng chảy cuộn cuộn liên miên bất tuyệt, do đó mới có thể giúp hấn dẫn thông kinh mạch được.

Sau mấy lần lưu chuyển linh lực qua lại, lúc này đã quá nửa đêm, ai nấy cũng đều mệt mỏi cần phải nghỉ ngơi. Mộ Dung Thiên không cảm thấy trở ngại gì, dù sao ngày mai đường đi khá dài, đến lúc đó mới ngủ cũng được. Nhưng hai người Lệ Toa, Lạc Na còn phải mở quán, chỉ sợ bây giờ muốn ngủ cũng chẳng được.

Lệ Toa thử niệm chú ngữ, một đạo thủy tiễn từ ngón tay trở của nàng bắn phụt lên vách tường, nàng thấy vậy thì hưng phấn nói:

- Hay quá! Thủy tiễn của ta đã nhanh hơn và còn ngưng tụ nhiều hơn trước nữa.

Trong lúc vui sướng, nàng liền nhảy phốc đến như chuồn chuồn điểm nước, rồi hôn khẽ một cái lên má trái Mộ Dung Thiên, khiến hấn mừng đến suốt ruột. Lạc Na cũng tiến hành thử với Hỏa hệ ma pháp của mình, lần này nàng có thể phát ra ngọn lửa từ giữa hai ngón tay, rõ ràng đã tiến bộ rất nhiều, thế rồi cũng học theo Lệ Toa mà hôn Mộ Dung Thiên một cái vào bên má còn lại. Mộ Dung Thiên hạnh phúc ngất trời, trong nhất thời còn tưởng mình đang nằm mộng nữa.

- Ta nghĩ trong một đêm các nàng khó nhớ hết nổi, hay là thế này đi, đợi ta vẽ một bức đồ hình, rồi ghi chú lại tất cả những vị trí huyệt đạo cùng tác dụng của chúng lên đó. Nhớ không được lười biếng nhé, nếu không lần sau ta trở về mà phát hiện hai người không có tiến bộ thì sẽ phạt cho mỗi người mấy cái vào mông đó.

Mộ Dung Thiên nói đến đây liền di chuyển ánh mắt lên hai bờ mông căng tròn của họ.

Hai nàng có thể học được tu luyện thuật hằng mơ ước, thậm chí còn là loại cao cấp và có hiệu quả ngay lập tức thế này thì không cần Mộ Dung Thiên phải nhắc, các nàng tất nhiên cũng biết phải làm thế nào, vì thế nên họ gật đầu liên tục để khẳng định với hấn.

Mộ Dung Thiên lại chuyển ánh mắt từ bờ mông săn chắc lên đến đôi nhũ phong cao ngất, mỉm cười dâm dăng, nói:

- Ngày mai ta phải đi rồi, ta thấy....hai nàng cũng nên có lễ vật gì cho ta chứ nhỉ?

Lạc Na và Lệ Toa nhìn nhau, đồng thời nắm lấy tay hấn. Trong lúc hấn còn kinh ngạc chưa hiểu họ muốn gì thì họ đã đặt tay hấn lên nơi cao vút bên trong lớp nội y, sau đó nhỏ giọng nói:

- La Địch tiên sinh, ngài thích phần lễ vật này không?

Cảm giác nồn nà, co giãn từ bàn tay truyền lại khiến Mộ Dung Thiên ngây ngất cả người. Mặc dù thường ngày hấn vẫn hay đùa giỡn với hai nàng, nhưng các nàng tuyệt đối không phải là hạng nữ nhi phóng dăng,

những lúc ấy đều tỏ ra hờn dỗi và khéo léo phản đối. Không ngờ đến lúc này thì lại “rộng lượng” như thế. Mộ Dung Thiên không thể tin được, hần sung sướng thét vang trong lòng: “Ôi, Thượng Đế ơi, ta có phải đang nằm mơ không? Nếu là mơ thì xin hãy để ta vĩnh viễn đừng tỉnh lại.”

Sau một lúc thưởng thức cảm giác tiêu hồn lạc phách, lúc ấy hai nàng mới đỏ bừng mặt và kéo tay hần ra.

Mộ Dung Thiên thử người hồi lâu rồi mới lấy lại tinh thần, mộng tưởng bao lâu cũng đã thành, nhưng hần lại không biết nói gì, làm gì mới phải, cuối cùng lúng túng nói:

- Khuya rồi, hai người trở về nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải mở quán nữa đó.

- Dạ!

Mặc dù miệng đáp ứng là vậy, nhưng Lệ Toa và Lạc Na vẫn không có ý rời đi, họ nói:

- La Dịch tiên sinh, ngài còn chuyện gì phân phó không?

Họ hỏi xong thì lại cúi gằm đầu xuống, ám thị rõ ràng như vậy, dù là một kẻ ngu si đần độn thì cũng phải nhận ra. Bởi Mộ Dung Thiên truyền cho cao cấp tu luyện thuật, hai nàng ngoại trừ thân thể ra thì cũng không còn thứ lễ vật gì đáng gọi là trân quý nữa. Phải biết rằng, ngoại trừ ở học viện ra, những môn tu luyện thuật cao cấp đều là bí quyết không truyền cho người ngoài, do đó, chỉ có thể trở thành “nội nhân” của hần thì các nàng mới tránh được cảm giác lo lắng bất an.

Nhưng tên ngờ nghệch chưa từng có kinh nghiệm tán gái thành công, so với ngu si còn si ngu hơn, nên hần lại nói:

- Hả, cái gì? Không cần, không có việc gì nữa đâu, các nàng đi nghỉ sớm đi.

Mộ Dung Thiên còn tưởng các nàng trước khi đi còn định pha trà rót nước gì đó mời hần, nên không hề nhận ra ngụ ý bên trong, bởi vậy nên mới bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Hai vị nữ thị nghe vậy thì chỉ đành đứng lên chúc hần ngủ ngon rồi mới rời đi. Các nàng dù lớn gan chủ động đến mức nào thì cũng không thể trực tiếp nói thẳng “La Dịch tiên sinh, thiếp muốn cùng chàng lên giường!” được. Tuy nhiên, họ lại có chút mừng rỡ, lòng thầm nhủ La Dịch tiên sinh đúng là một vị chính nhân quân tử hiếm có trên đời. Chỉ tiếc là các nàng không biết, Mộ Dung Thiên tuyệt đối không phải là cái loại chính nhân đến mức mỹ nữ nhào vào lòng mà không động tâm. Giả như hần hiểu ra thâm ý trong lời nói của hai nàng, thì e rằng sẽ lập tức như mãnh hổ vồ dê, trên trên dưới dưới cùng hai nàng truy hoan một đêm rồi.

58. Hồi 57: Cẩm Trại Ngoài Trời

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 57: Cẩm trại ngoài trời

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Bích Dạ ngồi trên lưng Phong Linh lộ cố gắng trở hết bản lãnh của mình ra để quyến rũ Mộ Dung Thiên. Hơn nữa, nàng còn lại mặc trên người một bộ váy ngắn mỏng, bó sát cơ thể đầy khêu gợi và cũng chẳng khác gì không mặc đồ là bao. Nàng còn như vô tình hữu ý vuốt ve bản thân, động tác giống như đóa hoa lâu ngày không được tưới nước nên khao khát cực độ. Song, cả buổi cứ như thế trôi qua mà gã nam tử ở phía sau vẫn không có một nửa điểm phản ứng nào. Khi lòng tin của nàng sắp cạn kiệt, cần môi thừa nhận đây là thất bại lớn nhất từ trước tới giờ của mình, thậm chí còn định quay đầu lại thừa nhận “Ta phục rồi!” thì lúc đó mới phát hiện ra Mộ Dung Thiên đang nhắm mắt ngủ ngon lành.

Bích Dạ thiếu chút nữa là lặn ra ngắt xủ, thật không ngờ có cơ hội đồng hành với mỹ nữ như nàng, vậy mà....vậy mà hần....Bích Dạ suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra ngôn từ nào để hình dung, thất bại lại càng thêm cay đắng, cơ hồ đã mất hẳn tự tin với mỹ lực đáng tự hào của mình.

Kỳ thật, Mộ Dung Thiên ngủ gật như thế cũng chẳng phải chuyện lạ, vì cả đêm hôm qua hần không ngủ chút nào, đầu tiên là dạy cho Lạc Na và Lệ Toa vận hành linh lực đến quá nửa đêm, sau khi các nàng trở về phòng riêng thì hần lại phải thức về “Nhân thể kinh huyết đồ” mãi đến tảng sáng mới hoàn thành. Nếu có là người bằng sắt mà thức thâu đêm như vậy thì hần cũng sẽ không chịu nổi, cho nên vừa ngồi lên lưng Phong Linh lộ thì hần đã ngủ say như chết, đầu còn lý gì đến phục sức đặc biệt khêu gợi, hay mỹ lực rạng ngời khó cưỡng của Bích Dạ nữa.

May mà Phong Linh lộ bay rất vững, và Mộ Dung Thiên cũng không phải loại người cứ mỗi tối là lên giường ngủ, còn mỗi sáng thì nằm bò ra đất nên cũng coi như là an toàn. Chỉ có điều lúc này Bích Dạ lại sinh lòng bất mãn và chỉ muốn hất hần xuống đất cho hả dạ. Nhưng khi thấy hần ngủ say, khuôn mặt yên bình như một tiểu hài thì nàng lại không đành lòng, không ngờ nam nhân hạ lưu này cũng có một thoáng thuần chân như vậy.

Chính vào lúc Bích Dạ bắt đầu có chút thiện cảm với hần thì Mộ Dung Thiên chẳng biết nằm mộng đến thứ gì, đột nhiên toét miệng cười:

- Hi hi! Sóng, sóng lớn quá!

Nói xong, hần còn thò một tay chop về phía trước, thiếu chút nữa thì vỗ trúng bầu ngực phong mãn của Bích Dạ lúc này đang xoay người lại.

Bích Dạ chỉ đành gạt tay hần ra, rồi nàng nhớ tới câu tục ngữ “đánh chết cái nết không chữa”, do đó mà cảm thấy phán đoán của mình là sai lầm, đồng thời cũng hối hận vì sao khi này không quyết tâm quăng hần xuống dưới cho xong.

Chẳng biết qua bao lâu, Mộ Dung Thiên mới tỉnh lại từ giấc mộng đẹp, hần dụi dụi mắt, rồi đột nhiên phát hiện ra bản thân đang ở giữa một vùng hoang dã. Khắp nơi đều là cây lớn và bụi cây, không ngờ mới đó mà trời đã tối mịt, hần chỉ vừa ngủ một giấc mà đã qua hết một ngày rồi. Lúc này gió thổi rất mạnh, khiến cho cây cối kêu xào xạc không thôi và còn kéo theo một chút khí lạnh, bên tai thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng ma thú gầm rú. Chẳng biết đã đến địa phương nào rồi? Mộ Dung Thiên rùng mình thầm nghĩ, chẳng lẽ nữ nhân có biệt danh “Diễm Hạt” này quả thật độc ác đến mức thả mình ở giữa bầy ma thú rồi bỏ đi hay sao? Nhưng Mộ Dung Thiên lập tức nhận ra sự lo lắng của mình là thừa thãi, bởi vì hần vẫn còn ngủ ở trên lưng Phong Linh lộ, cho dù Bích Dạ có bỏ đi thì cũng không thể không quan tâm đến ái sủng của nàng được.

- La Dịch tiên sinh, ngài tỉnh rồi à? Lại đây ăn một chút gì đi, chúng ta nghỉ lại đây một đêm, và nhân tiện cũng để cho tiểu Lộ nghỉ ngơi luôn thể. Sáng mai chúng ta mới tiếp tục lên đường được không?

Mộ Dung Thiên nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói ấy thì thấy Bích Dạ đang ngồi ở đằng sau một bức vách khuất gió, nhìn hần cười khúc khích. Ngoài mặt xem chừng nàng chẳng có gì khác thường nhưng trên thực tế thì nàng đang buồn bực muốn chết, vì trên đường đi lại thêm một lần không báo được thù mà trái lại còn bị ăn quả đắng nữa.

Mộ Dung Thiên nhảy xuống khỏi lưng Phong Linh lộ, lúc này hần mới nhận ra khí hậu ở đây không phải chỉ có chút khí lạnh đơn thuần là gió rét cứ thổi tốc vào người, buốt đến tận xương tủy. Khí hậu ở Thần Phong đại lục quả nhiên biến hóa vô cùng, lúc trước ở Cách Lâm trấn thì còn được trời thanh gió mát, nhưng ở đây thì chẳng khác nào mùa đông lạnh lẽo. Một đồng lửa cháy phừng phừng ở khoảng đất trống gần vách đá Bích Dạ đang ngồi, bên trên đồng lửa có vắt ngang một thanh gỗ đang xâu một con mèo rừng nướng béo ngậy, mỡ rớt xuống kêu lách tách trên nền đất. Từng đợt, từng đợt hương thơm ngào ngạt xông lên mũi khiến nước miếng của hần tiết ra còn nhiều hơn lượng mỡ trên người con vật đang nhỏ xuống đất kia. Do các thành viên dong binh đoàn ở ngoài quanh năm, nên ai nấy cũng đều tinh thông cách thức sinh tồn tại nơi hoang dã, đương nhiên cũng có người để thức ăn ở trong Không Gian Giới Chỉ và mang theo bên mình, nhưng Bích Dạ rất khó tính trong việc ăn uống, nàng chỉ thích thực vật tươi sống nên thường tự tay chế biến, bởi vậy, thật do nàng nướng tất nhiên là không tệ.

Mộ Dung Thiên vừa đi đến bên đồng lửa, vừa vươn vai, thoải mái nói:

- Ha, ngủ được một giấc thật là thống khoái!

Trong lòng hần thầm thích thú khi vừa tỉnh ngủ thì đã có ngay thức ăn thơm ngon, quả là đã tuyệt càn thêm tuyệt. Cả ngày nay hần vẫn chưa ăn uống gì, bụng đang đánh trống ầm ĩ, bữa thịt nướng này đối với hần quả như mưa rào ngày hạn hần vậy.

Bích Dạ thấy vậy thì càng bức tức hơn, nàng không biết trút đi đâu nên chỉ đành rửa thơm: “Tiểu tử người thì sướng đủ rồi, còn lão nương ta lại không được thoải mái chút nào!” Lẽ tất nhiên là nàng không thể nói ra mấy lời thiếu phong độ đó, nên chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tật Phong đang ngáy ngủ trong lòng Mộ Dung Thiên, nhưng nó bỗng ngửi thấy mùi thịt liền nhảy xuống đất, thịt nướng vốn đã chín được tám chín phần, không lâu nữa là sẽ có thể ăn được. Mộ Dung Thiên vốn đã quen ăn nhiều thịt nướng ở tửu điếm của Tư Ân, bây giờ nếm thử món dã vị cũng không phải là tệ. Hơn nữa, dã ngoại có phong cách của dã ngoại, do đó nên Mộ Dung Thiên và con chó nhỏ ung dung ngồi xuống và nhìn con mèo nướng đầy thèm thuồng. Hần cảm thấy chuyến này đi cùng Bích Dạ cũng không đến nỗi thống khổ như trong tưởng tượng, thậm chí còn có vài phần vui vẻ nữa.

Sau khi ăn no thì Tật Phong liền chạy đi tìm Phong Linh lộ. Bích Dạ đối với quá trình trưởng thành siêu tốc của con sủng vật “hạ đẳng” này rất khó lý giải. Phong Linh lộ tuy hiền lành nhưng dù sao thì nó cũng là ma thú cao cấp, nên hiển nhiên cũng có mấy điểm ngạo mạn. Nếu là giống ma thú khác có thực lực thua xa nó thì tuyệt đối sẽ không được nó để ý đến, ấy vậy mà nó lại rất thích nô đùa với con Tật Phong kia. Cuối cùng, nàng đã đưa ra một suy luận để giải thích cho việc đó: sủng vật này cũng biến thái giống hệt chủ nhân của nó, không thể phán đoán theo lẽ thường được.

Đêm đó hai người lập trại, sử dụng một loại công cụ có tên là “Kết giới trường bình”, đây là một loại công cụ do chức nghiệp giả hiếm thấy trên đại lục - kết giới sư, truyền dẫn ma lực mà tạo thành. Kết giới thuật là thuật phòng ngự tốt nhất, có thể chống lại được sự tấn công của ma pháp vật lý. Khi trường bình được phò thêm kết giới thuật vào đó thì nó có thể giới hạn khí tức của người bên trong đến mức rất thấp, giảm đi tỷ lệ bị ma thú tấn công rất nhiều. Nó là một loại công cụ cực tốt cho những người đi cắm trại ngoài trời. Tuy nhiên, những võ giả thông thường thật khó mà có được Kết giới trường bình, đó là bởi vì một phần giá cả đắt đỏ phi thường, phần khác còn là vì số lượng ít ỏi, cho nên dù có tiền thì cũng chưa chắc đã mua được.

Mộ Dung Thiên nhìn Kết giới trường bình trước mặt rồi hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, nàng sẽ ở trong trường này chăng?

Bích Dạ đáp:

- Phải, thứ này mà không để ngủ thì còn dùng làm được gì khác nữa chứ.

Mộ Dung Thiên nói:

- Ừm, vậy ta qua chỗ Phong Linh lộ ngủ nhé.

Mặc dù hần cũng lo đêm bị ma thú tấn công bất ngờ, nhưng không tiện lên tiếng xin được ngủ chung với mỹ nữ. Huống hồ chi, ma thú ở vùng này có vẻ không nhiều lắm, mà Phong Linh lộ lại là sủng vật cao cấp nên có lẽ sẽ bảo vệ được hần.

Bích Dạ khó xử nói:

- Vậy không ổn, La Dịch tiên sinh, ta làm sao dám xử tệ với được - võ song tu, trong tương lai rất có thể sẽ có thành tựu xuất sắc, và mang lại cống hiến lớn lao cho quốc gia như ngài chứ. Nếu ngài không chê thì chúng ta cùng ngủ trong đó, dù hơi chật chội một chút cũng không sao mà.

Nói xong, bề ngoài của nàng tuy tỏ ra xấu hổ ngại ngùng, giống như tân nương mới về nhà chồng, nhưng trong lòng thì lại thầm nhủ: “Hừ, muốn thoát khỏi bàn tay của lão nương hã, không dễ vậy đâu!”

Mộ Dung Thiên thấy bộ dáng của nàng như thế thì liền sinh lòng cảnh giác. Trong tiềm thức, hần vốn đã muốn cự tuyệt, nhưng trước mặt lực bất khả kháng của Bích Dạ thì đôi chân của hần bắt giác lại tiến về

phía trưởng bông.

Đến lúc hẩn tỉnh táo trở lại thì cả người đã nằm trong trướng rồi. Dưới nền đất có trải một lớp thảm mềm mại, trên người thì được đắp một lớp chăn lông. Trong trướng ấm áp như mùa xuân, đối lập hoàn toàn với không khí giá lạnh bên ngoài. Ở địa phương hoang dã lạnh buốt, không gian thoải mái dễ chịu như vậy quả là thiên đường nơi hạ giới. Có lẽ vì Bích Dạ xuất thân từ gia đình quý tộc nên nàng rất xem trọng nơi ngủ nghỉ của mình. Tất cả bao nhiêu chăn màn gối đệm đều là cực phẩm hạng nhất, hiển nhiên là rất êm ái dễ chịu; tuy phải mang theo nhiều thứ nhưng vì nàng còn có Phong Linh lộ, nên dù nặng một chút cũng không thành vấn đề, cứ bỏ hết vào Không Gian Giới Chỉ rồi mang theo là được.

Lúc này Mộ Dung Thiên ngữ được hương thơm nức mũi, còn thân thể nữ nhân thì hừng hực gọi cảm ở bên cạnh, không cần đoán thì hẩn cũng biết là Bích Dạ. Nàng vốn muốn ỷ vào thứ mỵ lực sắc bén để làm điên đảo chúng sinh, muốn giáo huấn đám nam nhân thế nào cũng xong, tuy nhiên, đây là lần đầu tiên nàng sinh ra cảm giác thất bại nặng nề thế này. Nếu đối phương là thầy tu hay loại mọt sách cổ hủ thì không nói gì, đằng này lại là một gã nam nhân bề ngoài cực kỳ hạ lưu vô sỉ, do đó mà nàng không thể nuốt trôi cơn giận này. Đây đơn thuần không còn là một cuộc giáo huấn nữa, mà nó đã trở thành một sự khiêu chiến, là khiêu chiến với thân hình khêu gợi và mỵ lực đáng tự hào của nàng. Để vãn hồi lại lòng tin, dù có phải chịu chút ít thiệt thòi thì nàng cũng không quan tâm. Phải biết rằng tuy có vẻ ngoài vô cùng lẳng lơ, nhưng trên thực tế thì vẫn chưa có nam nhân nào chạm được vào người nàng, dù chỉ một ngón tay. Bởi vì những lúc nàng muốn giáo huấn một ai đó, hầu như nàng chỉ cần liếc mắt một cái thôi là cũng đủ rồi.

Giờ đây, Bích Dạ đang nhắm mắt giả vờ ngủ. Nàng có chết cũng không tin tên háo sắc kia lại bỏ qua miếng thịt thơm ngon đã dâng lên tận miệng này. Chỉ cần hẩn có một động tác nhỏ thôi là nàng sẽ lập tức lấy cơ hẩn phi lễ với “nữ tử nhà lành”, lột sạch y phục của hẩn rồi quăng ra trời đông gió rét ở bên ngoài, cho hẩn bị gió lạnh thổi đến mức không còn ra hình dạng con người nữa thì càng tốt, hờ hờ! Bích Dạ nghĩ đến hình ảnh ngoạn mục lúc Mộ Dung Thiên tay che hạ thể, người thì run cầm cập trong cơn gió tuyết, thì cơ hồ muốn bật cười lên thành tiếng. Đồng thời trong lòng cũng thầm cảm thán: “Bích Dạ ơi Bích Dạ, người quả là quá tà ác đó nha!”

59. Hồi 58: Vũ Khí

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 58: Vũ khí

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Một con dê, hai con dê, ba con dê, một con dê núi trần trụi, úi nhầm, sai rồi. Một con dê, hai con dê....

Do ban ngày Mộ Dung Thiên ngủ nhiều quá nên lúc này hẩn không thể chớp mắt được. Một nam nhân tràn trề tinh lực như hẩn nên lẽ tất nhiên là phải có nhu cầu hết sức mãnh liệt, hơn nữa lại còn có một đại mỹ nhân mặc xiêm y ít ỏi nằm bên cạnh, như vậy dù hẩn có không muốn nghĩ tới thì cũng không được. Nhưng Mộ Dung Thiên cũng biết, mỹ nhân kia thoát nhìn thì giống như con cừ non, nhưng trên thực tế thì lại là một con cạp cái đội lột cừ non. Nếu hẩn có ý định làm gì nàng thì chỉ e rằng cả một mảnh xương cũng không còn, lúc đó dù có hối thì cũng đã muộn màng. Vì vậy hẩn chỉ có thể sử dụng biện pháp ngăn ngừa nhất là đếm dê để phân tán tinh lực và sớm có thể chìm vào giấc ngủ.

Bích Dạ đã tính tới việc cưỡng ép tên nam tử kia phạm tội để xem thể nào, nhưng hẩn lại trì trệ chẳng có hành động gì, nàng vốn thiếu kiên nhẫn nên đã bắt đầu bồn chồn nóng nảy, niềm tin vững chắc của nàng lại một lần nữa bị dao động, chẳng lẽ miếng thịt thơm ngon như mình còn chưa đủ “hấp dẫn”, chưa đủ để

dẫn dụ hần rơi vào cạm bẫy hay sao? Bích Dạ chờ hơn mười phút, rốt cuộc nàng không nhin được bèn chủ động bắt chuyện:

- La Địch tiên sinh, đêm hãy còn dài, hay là chúng ta “làm” chút chuyện để giết thời gian đi!

Nàng đặc biệt nhấn mạnh ở chữ “làm”, mở đường cho Mộ Dung Thiên tấn tới. Một khi hần tưởng rằng nàng có ý tưởng cầu hoan với hần, bày ra những cử chỉ cầm thú, lúc đó nàng sẽ trở mặt nói là chỉ muốn trò chuyện trên trời dưới đất, sau đó sẽ đá một cước vào hạ thể của hần, rồi đánh đập thêm một lúc, lột sạch quần áo rồi vứt hần ra ngoài trời giá lạnh. Nàng nghĩ tới lúc này mình phải chờ đợi lâu như thế, nhưng rốt cuộc lại còn phải bắt kẻ liêm sỉ để đi chủ động quyết rũ hần, do đó mà Bích Dạ cảm thấy tâm hồn yếu đuối của mình bị tổn thương không ít, và nàng lại càng khao khát trừng phạt hần nhiều hơn lúc trước.

Mộ Dung Thiên vỗ tay một cái, hưng phấn nói:

- Được đó, vậy chúng ta nói chuyện phiếm đi!

Bích Dạ suyt nữa thì lặn ra ngất. Nàng nhìn nam nhân trước mắt đầy hoài nghi, liệu sinh lý của hần có vấn đề gì nghiêm trọng không nhỉ? Nàng càng nghĩ thì càng thấy tỷ lệ này rất cao, nếu không thì tại sao ánh mắt của hần trông háo sắc mê mẩn như thế mà lại chẳng hề có hành động nào? Bích Dạ tự an ủi mình rằng nguyên nhân không phải do mỵ lực nàng không đủ mà là bởi vì hần “vô năng”.

Đang lúc Bích Dạ nghĩ rằng đã tìm được nguyên nhân chính thì tay nàng ngẫu nhiên đụng phải vật gì đó cứng cứng, và thật dài.....

- La Địch tiên sinh, dường như ngươi đã quên giải trừ vũ khí kia, hình như nó bị rơi trên giường này.

Bích Dạ nắm được vật cứng cứng đó, nhưng không ngờ nó lại là thứ “vũ khí” không thể tháo ra mà chỉ có nam nhân mới có. Lúc này hạ thể của Mộ Dung Thiên nhô cao như một cái lều nhỏ, sự thật phơi bày ngay trước mắt này liền lập tức xóa đi suy đoán của Bích Dạ, rõ ràng là hần không phải “vô năng” mà trái lại còn là “phi thường năng” nữa kia.

Bị phát hiện tình trạng khó chịu của mình, Mộ Dung Thiên đỏ mặt ngượng ngùng, bối rối giải thích:

- Do vừa rồi ta ăn nhiều thịt nướng quá, nên phát hỏa hì hì.....

Lúc này, sắc mặt của Bích Dạ còn đỏ hồng hơn hần rất nhiều, nhìn nàng phóng đảng là thế, nhưng kỳ thật đối với thân thể nam nhân thì nàng cũng không hiểu nhiều lắm, chứ đừng nói là ngủ chung một giường. Hơn nữa, vừa rồi nàng còn đoán nam nhân này “vô năng”, cho nên nàng vốn không nghĩ tới thứ đó, thế rồi nàng vội vàng buông tay ra, gương mặt nóng bừng và ngượng ngùng quay sang một bên, xấu hổ gần chết. Trong nhất thời, nàng cảm thấy toàn thân nóng hừng hực, nhưng cũng không trách được hần, bởi vì Mộ Dung Thiên do thiên phú mà có, “tiểu huynh đệ” của hần so với những người Âu Mỹ ở địa cầu cũng chỉ có hơn chứ không kém. Đừng nói là Bích Dạ, cho dù là những nữ nhân từng trải, hay kể cả những nữ nhân sống bằng nghề buôn hương bán phấn mà trông thấy được thứ “đồ nghề” thô lớn như vậy, nói không chừng thì họ cũng sẽ tưởng lầm đó là một thứ vũ khí bằng kim loại đó chứ.

Mãi một lúc sau thì cơn xấu hổ cũng tạm trôi qua, lúc ấy Bích Dạ mới quay đầu lại và làm ra vẻ như không có gì rồi bắt đầu trò chuyện với Mộ Dung Thiên. Nàng vốn rất thích biểu lộ mình là một nữ tử hào sảng, nên muốn mượn việc trò chuyện này mà che đi những cử chỉ đơn thuần của một thiếu nữ.

Thế nhưng khi phải nói chuyện huyền thuyên thì Bích Dạ sẽ rất mau bị nhàm chán và cụt hứng, còn Mộ Dung Thiên thì có kiến thức sâu rộng nên cứ để hần kể chuyện gì đó còn vui hơn.

Mộ Dung Thiên trước đó vốn cũng có ý định kể vài câu chuyện tiểu lâm của người lớn, nhưng đến lúc này thì cảm thấy không được tiện lắm, nên chỉ đành chọn đại ra một vài câu truyện cổ tích mà hần đã từng nghe hồi nhỏ và kể lại cho Bích Dạ nghe. Nào là những truyện lãng mạn, truyện ước mơ, mộng ảo, truyện thần thánh, truyện sắc đẹp.....những truyện mà ở Thần Phong đại lục không có. Bích Dạ theo lẽ thường của phụ nữ thì dĩ nhiên là bị hấp dẫn, đắm chìm vào thế giới xinh đẹp mộng mơ kia. Đôi mắt mở to tràn ngập ước mơ, giống như một đứa trẻ ở địa cầu lần đầu tiên người lớn kể truyện xưa nên đặc biệt cảm thấy hứng thú.

Truyện cổ tích ngoài việc luôn mang màu sắc huyền hoặc mỹ lệ ra thì còn có tác dụng làm người ta thoải mái đầu óc, nên giờ đây Bích Dạ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, giống như một chiếc thuyền nhỏ đang thả

mình trên mặt hồ, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, cuối cùng thì cũng chìm vào giấc ngủ ngọt ngào, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười hạnh phúc, chẳng biết là trong mộng có gặp được một bạch mã hoàng tử hay không. Trông nàng lúc này, thật khó tin rằng đây chính là ma nữ nóng nảy, thường ngày vẫn khiến cho các nam nhân phải e sợ ba phần.

oooOooo

Sáng hôm sau tỉnh giấc, Bích Dạ lại trở về với dáng vẻ diêm dúa, thành thực như trước, việc tối hôm qua ôm Mộ Dung Thiên ngủ dường như không có xảy ra. Cả hai ăn sáng với phần thịt mèo rùng còn sót lại sau bữa tối hôm qua, rồi lại tiếp tục lên đường. Bay thêm nửa ngày nữa thì Phong Linh lộ đã đưa hai người tới Phật Lạc Lý Tư thành, nhưng dưới mệnh lệnh của Bích Dạ, nó đã hạ cánh ở bên ngoài thành và sau đó thì biến hình trở về là một con chim nhỏ. Thì ra Phong Linh lộ cũng giống như Tật Phong của Mộ Dung Thiên, nó là một loại ma thú biến hình.

Sau đó, Bích Dạ lấy ra hai bộ y phục của ẩn sĩ từ trong Trữ Vật châu. Ẩn sĩ không phải là một chức nghiệp, mà là một số người không muốn bại lộ thân phận của mình nên mới ăn mặc như thế. Siêu cấp thành thị dĩ nhiên không giống như một trấn nhỏ hay thành thị cấp hai, người có phong cách giống như Bích Dạ tất sẽ dễ dàng bị nhiều người chú ý tới, huống chi nàng còn mang theo một nam nhân mà đi lại khắp nơi.

Y phục của ẩn sĩ và trang phục của pháp sư chức nghiệp cũng có chút giống nhau, đó là bởi vì cả hai loại này hầu như đều che phủ toàn thân, chỉ khác ở chỗ là bớt đi chiếc mũ chóp nhọn và thêm vào một miếng vải đen che mặt mà thôi.

Khi đi qua cửa thành, Mộ Dung Thiên phải âm thầm tắc lưỡi, bởi vì hắn phát hiện tường thành được làm bằng đá nham thạch thật lớn, dày tới hơn trăm thước, độ cao cũng gần năm mươi thước. Uy Nhĩ thành chỉ là thành thị cấp hai nên về diện tích thì chỉ có thể so với thành phố NewYork ở địa cầu, trong khi đó Phật Lạc Lý Tư thành lại là siêu cấp thành thị thì không biết to hơn biết bao nhiêu lần? Với một tòa thành khổng lồ như thế mà có thể xây tường thành vây quanh bên ngoài thì quả thật là một công trình vĩ đại. Mộ Dung Thiên quyết định không suy nghĩ đến nữa, sợ nếu có suy nghĩ tiếp thì e rằng bản thân hắn sẽ kinh hãi đến liệt cả nửa người. Trên tường thành, cứ cách khoảng một ngàn thước thì lại có một cánh cổng, mỗi đoạn lại có hơn mười dã man nhân đang chăm chỉ làm việc. Có một người đứng gần chỗ Mộ Dung Thiên và Bích Dạ chợt thì thảo tự nói:

- Ngày ma thú công thành chỉ còn cách chưa đầy một năm nữa, mà tường thành lại quá mỏng, nên phải gia tăng bề dày thêm mới được.

Mộ Dung Thiên nghe thế thì hai mắt tròn tròn, thiếu chút nữa là ngã luôn ra đất.

Xuyên qua cổng thành tới âm u, cảnh vật trước mắt Mộ Dung Thiên liền mở rộng ra, nhưng cảnh tượng phía trước vừa đập vào mắt hắn thì đã khiến cho cái đầu của hắn như muốn nổ tung.

Người! Thật là nhiều người

Huyết Ma

60. Hồi 59: Truyền Tống

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 59: Truyền Tống

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Bảo nơi này có nhiều người thì không phải chỉ nói về số lượng hay mật độ không thôi, bởi lẽ nếu so sánh về hai phương diện này thì chắc chắn địa cầu sẽ ăn đứt Thần Phong đại lục, lý do rất đơn giản, đó là vì tuy diện tích của địa cầu nhỏ hơn nhiều, nhưng vì sinh vật cấp cao (tức loài người) không có kẻ địch trời sinh nên dân cư tại đó mới có thể phát triển lên đến cực độ; do đó mà mật độ và số lượng của cư dân tại địa cầu nhiều hơn hẳn Thần Phong đại lục. Chính vì Mộ Dung Thiên đã nhìn quen mắt nên giờ đây hẳn không còn cảm thấy kỳ lạ nữa. Điều làm cho đầu óc của hắn bị choáng váng là sự phong phú và đa dạng của các chủng loại thuộc Nhân tộc ở trong thành. Thấp thì như người lùn, cao thì hơn cây gậy trúc, gầy thì như cây xương sườn, béo thì như lu nước.....Mà họ cũng không có ai trông quá dị hợm như là có mũi lớn, nhiều chân, ít mắt, toàn thân đầy lông.....Về màu sắc thì có da tay màu đen, trắng, vàng, đỏ, lam. Các tộc thì có Tinh Linh tuấn mỹ, Yêu tộc mỹ hoặc, Độc Nhân tộc một mắt, Địa Tinh giỏi khống chế thổ hệ, Dạ Xoa dũng mãnh hiếu chiến, Lai Tây biến nhỏ thân hình, Dạ Hành giả ban đêm có sức mạnh hơn hẳn lúc ban ngày, Mạn Lỗ Đẳng có sở trường điều khiển thực vật...vv...Ngoài ra còn có Nhân loại, Thú nhân, Dã Man nhân, Huyết Cư nhân, Sa nhân, Cự nhân, Ái nhân.....Chỉ riêng Thú nhân thôi thì cũng đủ làm cho Mộ Dung Thiên váng đầu hoa mắt rồi, nào là Sư nhân, Hồ nhân, Lang nhân, Báo nhân, Ngưu nhân, Mã nhân, Dương nhân, Trư nhân, Xà nhân, Thỏ nhân; úi chà, đợi đã.....ngoài những loại kể trên thì còn có hơn mười loại Điều nhân khác không biết tên. Các loại chủng tộc đều được phân chia rất chi tiết, chỉ riêng Nhân loại thì cũng e đã lên hơn ngàn.

Đối với bất cứ ai đột nhiên gặp phải quá nhiều chủng loại người mà mình chưa từng gặp bao giờ, thì thế nào cũng trở nên ngây ngốc cả ra. Mộ Dung Thiên ở địa cầu chỉ thấy qua người da trắng, da đen và da vàng mà thôi, nhưng vào lúc này thì lại có cảm giác như bản thân mình đang bị lạc vào một thế giới khoa học viễn tưởng, do đó mà hắn nhất thời trở nên hồ đồ, cảm thấy năng lực tiếp thu của mình quá ư kém cỏi.

Những người đang ở trước mắt Mộ Dung Thiên đây đều mang đủ các loại chức nghiệp khác nhau, như là: chiến sĩ, ma pháp sư, cung tiễn thủ, kỵ sĩ, đạo tặc, thợ săn, dược sư, thần quan, mục sư, tế tự, phù chú sư, luyện kim thuật sĩ, triệu hoán sư, thuần thú sư, tu hồn giả, chủng thực thuật sĩ, mục dân, công tượng, những tử sư [1].....Về mặt phục sức, Thần Phong đại lục hiển nhiên là không được phong phú như ở địa cầu, mà kiểu cạo cũng không đa dạng, người ở đây đa số chỉ mặc trang phục theo chức nghiệp, hơn nữa, những thứ trang phục ở đây lại có cung cách hết sức kỳ dị và màu sắc cũng rất sặc sỡ. Vì thế mà mỗi khi Mộ Dung Thiên nhìn thấy một ai đó đi qua trước mắt thì hắn không kiềm lòng được mà phải suy nghĩ xem rốt cuộc người ấy làm nghề nghiệp gì, nhưng kết quả cực kỳ phức tạp, khiến cho hắn bị hoa cả mắt. Vả lại, bây giờ là ban ngày nên có một bộ số lớn chiến chức giả đã đi giết quái thú để gia tăng thực lực, hoặc giả là đi tìm chỗ yên tĩnh để tu luyện một mình. Nếu là buổi tối thì có lẽ sẽ đông hơn nhiều.

Các loại chủng tộc hay chức nghiệp khó gặp ở Cách Lâm trấn hay thậm chí còn ở cả Uy Nhĩ thành, thì lại xuất hiện nhan nhản tại đây, bất cứ hang cùng ngõ hẻm nào cũng có. Phật Lạc Lý Tư quả không hổ là siêu cấp thành thị, Mộ Dung Thiên có cảm giác nó giống như là một món thập cẩm, bất cứ vật gì cũng đều được cho vô chung một cái nồi. Giống như một thành phố quốc tế lớn ở địa cầu, khắp nơi đều có người nước ngoài, còn loại người quê mùa mới vào thành như Mộ Dung Thiên thì thật khó tránh khỏi cảm giác lạ lẫm không thôi.

Không phải ai cũng đều giống kỵ sĩ hoặc là tiểu thư quý tộc như Bích Dạ mà có ngựa cưỡi, với một tòa thành lớn thế này thì giao thông cũng là cả một vấn đề.

Cách thức giao thông chủ yếu ở Phật Lạc Lý Tư thành có hai loại, loại thứ nhất là “tọa xa”, nhưng xe ở đây không giống với loại xe bằng sắt có bốn bánh ở địa cầu, mà là ma thú. “Xe” cũng phân thành hai loại, một là “xe buýt công cộng” do một loại ma thú có tên gọi là “Bách Túc Sanh” [2] đảm nhiệm. Thân nó dài, ngoại hình gần giống với “Cự Tích” nhưng có phần nhỏ hơn đôi chút. Nó có khả năng chứa nhiều hành khách, và tất nhiên là tốc độ cũng chậm đi một chút. Một loại xe khác chính là “xe thuê”, do ma thú loại nhỏ đảm trách. Chúng có thể chở một vài người, nhưng sự linh hoạt và tốc độ thì khá nhanh. Hai loại giao thông bằng ma thú này đều do các thuần thú sư điều khiển, và lẽ tất nhiên là họ cũng thu lấy một số phí nhất định. Tóm lại, đây cũng là một phương tiện đi lại khá thông dụng và tiện lợi.

Kể đó là một phương thức giao thông cao cấp hơn với tên gọi là “truyền tống”. Đây là một loại ma pháp trận cao cấp có thể đưa người và vật thể chuyển đi nơi khác chỉ trong một cái nháy mắt. Các “Truyền tống trận” được bố trí khắp các nơi trong thành, chỉ cần người ta đứng vào trong một cái truyền tống trận, sau khi khởi động thì người đó sẽ lập tức được đưa đến bất kỳ một cái truyền tống trận nào khác. Nhưng nhằm

để khởi động truyền tống trận thì cần phải có một số năng lượng rất lớn, bình thường phải dùng ma thú tinh hạch để làm năng lượng khởi động, và đó cũng là nguyên nhân khiến cho giá cả của tinh hạch đắt đỏ. Do sử dụng nhiều năng lượng nên chi phí cũng không ít, giá thấp nhất cho một lần sử dụng truyền tống trận là năm ngàn tệ, và còn liên quan tới số lượng người cùng sử dụng và cả khoảng cách di chuyển nữa. Những người thường nhân và thậm chí là cả những chiến chức giả cấp thấp cũng tuyệt không thể chi trả nổi một cái giá cao như vậy, vì thế mà mỗi khi họ muốn đi đâu thì đều trả mấy đồng tệ để ngồi ma thú thôi. Chính bởi vì thế mà trên đường qua lại có đầy các loại ma thú chạy ngược chạy xuôi, so với giao thông của thành phố ở địa cầu thì lại còn có phần đông đúc hơn, và cũng may là giống ma thú đều có trí tuệ, nên ít khi xảy ra “tai nạn giao thông”.

Đối với những chiến chức giả cao cấp có thu nhập cao thì phương thức đi lại của họ cũng khác hẳn. Vì để tiết kiệm thời gian nên họ cũng không ngại phải trả thêm chút ít tiền. Và Bích Dạ cũng là một trong những kẻ có tiền, vì thế nên sau khi tiến vào cổng thành, nàng liền bảo một con ma thú cỡ nhỏ có thể chở hai người, đưa Mộ Dung Thiên thẳng đến một cái truyền tống trận gần nhất. Còn Mộ Dung Thiên thì cũng lần đầu tiên được nhìn thấy ma pháp trận thần kỳ trong truyền thuyết, ngay cả Uy Nhi thành là thành thị cấp hai cũng không có, mà chỉ có ở những thành thị cấp một hoặc siêu cấp; tuy nhiên, ở thành thị cấp một thì cũng chỉ được sử dụng chúng trong các tình huống khẩn cấp là chủ yếu, và chỉ có ở siêu cấp thành thị thì mới có thể dùng chúng để phục vụ cho cuộc sống hằng ngày một cách xa xỉ như thế.

Ở tại các địa điểm truyền tống, chúng lúc nào cũng có hai điểm truyền tống “mẹ con” hình tròn, một lớn một nhỏ, cái lớn có đường kính khoảng năm thước, dùng để đưa người ta từ nơi này đến những nơi khác, còn cái nhỏ thì rộng khoảng ba thước, là đích đến của những cái truyền tống trận khác. Trên thành của Truyền tống trận được khảm rất nhiều viên bảo thạch màu lam có kích cỡ tương đương nhau, giống như sao sáng lấp lóe trong trời đêm, ở giữa là một hoa văn hình ngôi sao sáu cánh rất đặc biệt. Tất cả những thứ đó được sắp xếp rất chỉnh tề ngăn nắp và xinh đẹp tinh xảo. Không gian ma pháp có yêu cầu nghiêm khắc nhất trong tất cả các hệ, chỉ cần một chút sai sót thì sẽ dẫn đến việc khởi động thất bại, bởi vậy quy tắc sử dụng nó gần như là một môn nghệ thuật vậy.

Giờ đây, Mộ Dung Thiên đang đứng trước một cái Truyền tống trận không có ai sử dụng, dù sao thì số người có thể kiểm ra tiền để dùng nó cũng không nhiều. Bích Dạ kéo Mộ Dung Thiên bước lên “trận điểm” rồi lấy ra một chiếc tấm thẻ ma pháp nhỏ màu vàng, quét qua một màn hình ma pháp ở góc trận, đồng thời ấn lên một số ký tự trên đó. Chỉ nghe “tít” một tiếng, rồi một âm thanh nữ nhân trong trẻo vang lên trong không trung:

- Chào ngài, Truyền tống trận số 53 tại đường Phiền Cách Ni, thuộc khu Ma Xán sẽ khởi động trong ít giây nữa, bây giờ bắt đầu đếm ngược, 10, 9, 8, 7.....

Mộ Dung Thiên chắc lưỡi trầm trồ tán thưởng không thôi. Cái thế giới không có khoa học này thế mà lại giống như thế giới khoa học viễn tưởng ở trong phim của Hollywood vậy, do đó mà tâm lý của hắn có hơi chút khấn trương. Vì hắn đã từng bị “lỗ đen” hút đến Thần Phong đại lục này nên đặc biệt miễn cảm với cụm từ “không gian”, hề chút là chỉ sợ sẽ xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

- 4, 3.....

Lúc này ngôi sao sáu cánh ở dưới chân đột nhiên sáng bừng lên, rồi một luồng bạch quang từ ma pháp trận phóng thẳng lên trời, bao phủ lấy hai người ở bên trong. Mộ Dung Thiên đột nhiên cảm thấy thân thể mình không thể nhúc nhích được, tựa như đã bị luồng bạch quang khóa chặt lại vậy, vì thế mà trong lòng hắn hết sức hoang mang, muốn hét lên thật lớn nhưng lại hét không ra tiếng.

- 2, 1, 0. Hiện giờ năng lượng truyền tống cần thiết đã tập trung đầy đủ, khách nhân tôn quý, hẹn gặp lại.

Bạch quang mang theo hai người cùng lúc biến mất, trước mắt Mộ Dung Thiên chợt tối sầm lại, rồi tiếp theo đó là rơi vào một không gian tối đen, không nhìn ra bất kỳ thứ gì, cũng không nghe được bất cứ âm thanh nào, tất cả các giác quan tựa như nhất thời biến mất, tình hình ấy so với lúc bị hút vào “lỗ đen” thì cũng không khác là bao. May là lần này thời gian chỉ kéo dài trong một chớp mắt ngắn ngủi, khoảng 3 giây đồng hồ sau, Mộ Dung Thiên liền thấy được ánh sáng, và bản thân hắn thì đang đứng trên một cái Truyền tống trận gần giống y hệt với cái cũ, nhưng khung cảnh xung quanh thì đã biến đổi hoàn toàn. Hiện bây giờ thì hắn đang đứng ở trên một con đường khác, so với địa điểm vừa rồi thì có tĩnh lặng hơn một chút,

cảnh vật đẹp mắt, nhưng những căn biệt thự ở hai bên đường đều có hình dáng đặc biệt, có kiến trúc thì thanh cao rộng rãi, có cái thì tráng lệ nguy nga, và bên ngoài còn khảm vài viên đá quý. Tòa nhà được xây bằng đá thạch nham vừa xù xì vừa to lớn mà Mộ Dung Thiên đã nhìn thấy lúc mới vào thành cũng không thể so sánh nổi với những tòa kiến trúc ở đây. Theo đó mà phán đoán thì nơi đây nhất định là khu nhà ở của những người giàu có.

Mộ Dung Thiên hoàn toàn mất hết phương hướng ngay tại tòa thành xa lạ này. Hắn vốn không thể phân biệt được đông tây nam bắc thế nào, đang lúc định mở lời nhờ Bích Dạ đưa mình đến Được Sư công hội để hoàn tất thủ tục chứng nhận chức nghiệp trước đã, thì đột nhiên hắn nghe được một tiếng gọi vang lên:

- Bích Dạ!

Thanh âm rất êm tai, tựa như sóng vỗ bờ khiến ai nghe thấy đều cảm thấy mát lòng. Mộ Dung Thiên quay đầu lại nhìn, trước mắt hắn đang có một nữ nhân cũng mặc bộ trang phục ẩn sĩ bước đến gần. Trên vai nàng còn có một con chim nhỏ, không ai khác hơn chính là Phong Linh lộ của Bích Dạ. Thì ra lúc mới vào thành, Bích Dạ đã thả nó bay đi, té ra là nó đi báo cho nữ nhân này biết là nàng đã đến.

Bích Dạ nhìn thấy nữ nhân ấy thì mỉm cười bước tới nghênh đón:

- Khải Sát Lâm!

Vừa đến gần, Bích Dạ đã vươn tay ra....khi Mộ Dung Thiên tưởng rằng các nàng sẽ diễn một màn ôm ấp nhiệt tình của bằng hữu lâu ngày gặp gỡ, thì trái lại, Bích Dạ đã làm một động tác khiến cho mũi của hắn suýt tí nữa là xịt máu thành vòi. Thì ra, Bích Dạ đã bóp mạnh một cái lên đôi ngực cao vút của nữ nhân kia và cười nói:

- Ủi chà, lại to ra không ít rồi này!

Chà chà, hành động này không phải là mình rất thường làm khi còn ở địa cầu sao? Ngay cả ngữ khí và nội dung cũng gần giống hệt nhau, điểm khác biệt duy nhất chính là kẻ sàm sở kia lại không phải mình, mà là ả “sắc nữ” Bích Dạ, còn nạn nhân cũng không còn là Tiêu Băng, mà đã đổi thành Khải Sát Lâm.

Hết hồi 59

=====

Chú thích

[1] Nhưỡng tửu sư: người chế rượu, cất rượu.

[2] Bách Túc Sanh: sò trăm chân.

61. Hồi 60: Công Hội

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 60: Công Hội

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Nữ tử bị phi lễ trợn mắt lườm Bích Dạ:

- Người vẫn cứ xấu xa như vậy, Bích Dạ...

Tuy nói thế nhưng giọng nói của nàng lại không giống như đang quở trách chút nào, xem ra còn giống với tình nhân liếc mắt đưa tình hơn nữa ấy chứ.

Bích Dạ cười hề hề nói:

- Khái Sát Lâm, không phải người vẫn thích ta làm chuyện xấu với người sao?

Giờ đây, Bích Dạ từ một ma nữ với phong vận lẳng lơ của ngày thường đã biến thành một “sắc nữ”, tính cách chuyển đổi cực nhanh khiến Mộ Dung Thiên trong lúc nhất thời khó mà tiếp nhận được.

Nếu là một nam tử nói chuyện như vậy với một nữ tử, như thế có lẽ Mộ Dung Thiên sẽ cảm thấy hứng thú đứng xem, nhưng trước mắt hắn đây, cả hai đều là nữ nhi, nên trong lòng có một loại cảm giác là lạ khó nói nên lời, giống như sâu róm bò trong bụng vậy. Đồng thời, hắn cũng hiểu thêm được một việc: nữ nhân có thanh âm rất êm tai này chính là tình nhân của Bích Dạ. Xem ra lời đồn nói Bích Dạ là người đồng tính luyện ái quả là sự thật rồi. Thật không thể tưởng được ở Thần Phong đại lục cũng có loại người này giống như địa cầu vậy. Thế mà vừa khéo Mộ Dung Thiên lại rất thích loại quan hệ như thế. Trước kia khi còn ở địa cầu, hắn vẫn luôn tìm kiếm những thứ phim ảnh kiểu như vậy, vừa nghĩ đến hai nữ nhân đồng tính bằng xương bằng thịt trước mắt thì trong đầu hắn bất giác liền tưởng tượng đến cảnh hai thân thể trắng nõn quần quít lấy nhau và lẫn lộn rên rỉ gào thét ở trên giường, chà....quả là một cảnh tượng rất kích thích. Nghĩ đến đó, tự nhiên “tiểu huynh đệ” của Mộ Dung Thiên gần như là muốn phá quan ải mà xông ra ngoài. Trong lòng hắn thầm tiếc nuối, bởi Bích Dạ đẹp như vậy, là một vật có thân hình hoàn mỹ, còn tình nhân của nàng dù trên người đang mặc bộ y phục ẩn sĩ và không thể nhìn rõ dung mạo và vóc dáng, nhưng nghe thanh âm trong trẻo như nước thì trực giác của Mộ Dung Thiên cho biết rằng đây hẳn là một mỹ nhân.

Bích Dạ trở lại Phật Lạc Lý Tư thành là vì đã có hẹn với tình nhân, cứ nhìn vào tình huống trước mắt thì xem ra Bích Dạ phải là bên chủ động, mà với cá tính của nàng thì có lẽ không phải loại người có thể âu âu yếm yếm kẻ khác trước mặt bản dân thiên hạ. Nhưng giờ đây hai người họ lại không hề có kị hay e dè điều gì, cứ ngang nhiên bày tỏ tình cảm công khai như thế, nên khiến cho Mộ Dung Thiên bắt đầu có chút hoài nghi, phải chăng bản thân mình đang tàng hình?

Mãi đến khi hai nàng đùa giỡn chán chê rồi thì nữ nhân kia mới nhìn về phía Mộ Dung Thiên, và hỏi Bích Dạ:

- Vị tiểu thư đó là ai thế?

Bởi vì y phục Mộ Dung Thiên đang mặc chính là y phục của ẩn sĩ, nên tất nhiên là không ai có thể nhìn rõ được mặt, mà từ vóc người thẳng tuột như thế thì cũng khó đoán là nam hay nữ, hơn nữa, biết đâu người này lại có được “vòng một khiếm tổn” thì sao. Mặt khác, lâu nay Bích Dạ vốn chưa từng mang theo nam nhân đến đây tìm nàng, và Mộ Dung Thiên từ lúc đầu gặp gỡ vẫn chưa hề lên tiếng, do đó mà hắn bị Khái Sát Lâm tưởng lầm là một nữ nhân thì cũng không có gì lạ. Lại thêm người này theo Bích Dạ đến đây, lẽ tất nhiên là phải có quan hệ rất tốt với nàng, vì thế mà Khái Sát Lâm cũng tỏ ra rất nồng nhiệt và thân ái, bởi lẽ bằng hữu của Bích Dạ thì cũng chính là bằng hữu của nàng.

“Sắc nữ” Bích Dạ lúc này mới nhớ tới sự tồn tại của Mộ Dung Thiên, nàng nghĩ đến việc bông đùa và những động tác hạ lưu với tình nhân trong lúc cao hứng khi nãy đều bị Mộ Dung Thiên nhìn thấy cả nên nàng không khỏi có chút xấu hổ, mặt ửng đỏ lên, may có bộ y phục ẩn sĩ che kín nên người khác không dễ nhận ra.

Thân hình của Bích Dạ khẽ lay động, nàng nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng lẳng lơ rồi bước đến trước mặt Mộ Dung Thiên và cất giọng nói đầy quyến rũ giới thiệu:

- Vị này chính là La Dịch tiên sinh.

- Tiên sinh?

Khái Sát Lâm thất kinh, đôi mắt long lanh quay sang nhìn Bích Dạ, trong đáy mắt tràn đầy nghi vấn. Lâu nay Bích Dạ không thích nam nhân, tuy không thể nói là đối với mọi người đều căm ghét hết, nhưng ngoại trừ trường hợp xã giao với đồng đội trong dòng binh đoàn ra thì những kẻ khác đều không tiếp cận, đây là chuyện mà ai ai cũng đều biết. Thế mà bây giờ nàng lại đi chung với hắn, đặc biệt lại đứng vào cái thời điểm cả hai đang hẹn hò riêng tư, do đó mà Khái Sát Lâm mới hoang mang khó hiểu như thế.

Bích Dạ hàm hồ nói:

- Ủm, chúng ta nói chuyện sau nhé, nàng về biệt thự của mình trước đi.

Lời này của Bích Dạ có hàm ý là hãy chờ nàng giải thích sau, còn bây giờ không tiện nói trước mặt gã này.

Khải Sát Lâm ngẫm hiểu trong lòng, chỉ có điều khi nàng biết được Mộ Dung Thiên là nam tử rồi thì nhiệt tình cũng giảm hẳn xuống:

- Hoan nghênh ngài, La Định tiên sinh.

Ngữ khí tuy có chút khách sáo, nhưng đã mất đi sự nhiệt tình trước đó, nếu không phải vì có Bích Dạ ở bên cạnh, nói không chừng nàng cũng chẳng thèm liếc mắt tới hắn.

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- Đa tạ!

Bích Dạ liếc mắt tỏ ý không hài lòng với nhân tình, như có ý trách Sát Lâm không phối hợp tốt, rồi quay đầu cười nói với Mộ Dung Thiên:

- Chúng ta đi thôi! La Định tiên sinh, hôm nay ngài mệt nhiều rồi, ta thấy trước hết hãy lưu lại nhà của bằng hữu ta một đêm, đợi đến mai hãy đi làm nhận chức nhậm chức.

- Ý, chức nghiệp nhận chức?

Sát Lâm ngạc nhiên hỏi lại. Từ khẩu âm của Mộ Dung Thiên lúc này đã cho thấy hắn phải là người trưởng thành rồi mới đúng, nhưng không hiểu sao cho đến giờ vẫn còn chưa làm chức nghiệp nhận chức? Do đó mà trong ánh mắt của nàng bất giác đã có nét xem thường.

Mộ Dung Thiên rất nhạy cảm, hắn phát giác ra ngay thái độ biến hóa của Khải Sát Lâm, thậm chí còn nhận ra được khí chất vốn có toát ra từ địa vị của một nhân sĩ thuộc giới thượng lưu. Bởi vì Mộ Dung Thiên đã từng tận mắt trông thấy Lý Ngang ngang tàng hống hách thế nào, và lại gặp phải Lăng để Tư đối đãi vô tình ra sao....vv...cho nên hắn đối với loại người như thế đều không có hảo cảm gì. Nếu không phải Bích Dạ là một người quý tộc nhưng thích tiếp cận bình dân, thì bất luận thế nào hắn cũng tuyệt đối sẽ không tiếp thụ chuyến đồng hành hôm nay. Nhưng rõ ràng lúc này chính mình lại là người không được hoan nghênh, nên Mộ Dung Thiên cũng không muốn cư xử giả tạo và lại cũng không thích nàng thấy gió bẻ chiều [1], thế là mỉm cười nói:

- Khải Sát Lâm tiểu thư, ta nghĩ có lẽ ta đi làm chức nghiệp nhận chức trước đã, các nàng đều là nữ tử, nếu để một xú nam nhân như ta quấy rầy thì thật là bất tiện. Ta còn có bằng hữu ở trong thành nên sẽ không khó tìm được chỗ dừng chân. Bích Dạ tiểu thư, đa tạ cô đã đưa ta một chặng đường, xin tạm biệt!

Hắn vừa nói xong liền không chờ hai nàng hồi đáp, mà nghênh ngang bước đi, mặc cho Bích Dạ kêu gọi như thế nào cũng không quay lại.

Cảm thấy không thể giữ Mộ Dung Thiên lại, Bích Dạ dậm chân sảng giọng:

- Ủi chà, tất cả đều tại ngươi hết.

Khải Sát Lâm nhìn bộ dáng hiềm thấy của Bích Dạ, không khỏi cảm thấy thú vị, hé miệng cười nói:

- Bích Dạ, hình như ngươi đã có chút thay đổi.

Đồng thời, nàng cũng thấy hơi kỳ quái. Có biết bao nam nhân tìm mọi cách tiếp cận Bích Dạ nhưng không thành công, thế mà không hiểu sao Bích Dạ lại đi chủ động ngỏ lời mời gã nam nhân kia thì lại bị hắn cự tuyệt.

Bích Dạ quay đầu lại, cười quỷ quyệt nói:

- Thật sao? Ta quả thật đã thay đổi à? Đợi lát nữa thì ngươi sẽ biết ta còn xấu xa đến thế nào, hi hi!

Nàng vừa cười vừa chìa ma trảo ra và lần mò khắp trên người Khải Sát Lâm.

- Oa, sắc lang đến rồi.

Khải Sát Lâm giả vờ kêu lên sợ hãi rồi xoay người bỏ chạy, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười trong trẻo tựa như tiếng chuông ngân.

oooOooo

Không hiểu sử dụng truyền tống trận [2] như thế nào? Một kẻ rỗng túi như Mộ Dung Thiên dĩ nhiên là không thể hưởng thụ các loại phục vụ cao cấp, hơn nữa, hắn cũng lại không biết địa chỉ của Dược Sư công hội, nên đành phải “thuê xe”, kiếm một con ma thú để làm phương tiện đi đến công hội.

Siêu cấp thành thị quả nhiên là siêu cấp, theo như lời của thuần thú sư thì Dược Sư công hội tọa lạc ở một nơi không quá xa đường Phiên Cách Ni vừa rồi, chỉ cách khoảng một khu nhà mà thôi. Tốc độ của ma thú có thể so với xe ô tô ở địa cầu, nhưng linh hoạt hơn nhiều. Ma thú rất hiếm khi phải đi chậm lại, càng không nói đến dừng hẳn; thêm vào đó, đường đi cũng không hề dùng đèn xanh đèn đỏ để duy trì giao thông, bởi vậy nên có thể nói là thông suốt không trở ngại. Tuy vậy, hắn vẫn phải mất hơn một giờ mới đến nơi, tính ra tối thiểu là phải có đến hơn một trăm kilômet. Mộ Dung Thiên không khỏi có chút ngỡ ngàng, khoảng cách đó mới chỉ là cách nhau một khu nhà mà thôi, còn nếu xa hơn một chút thì sao? Chẳng trách nào người trong giới thượng lưu đều thà tốn thêm ít tiền, nhất là với những người chuyên giết quái vật để tăng cường thực lực, nếu họ ở tại trung tâm thành mà muốn đi ra ngoài thành thì chắc sẽ tốn rất nhiều thời gian, như thế đối với họ thì quá lãng phí.

Đứng trước cửa của Dược Sư công hội, Mộ Dung Thiên lập tức cảm thấy ngay áp lực nặng nề, tựa như đứng trước một ngọn núi vậy. Một gian phòng nhỏ của Nhân Hỷ công hội [3] tuyệt đối sẽ không thể so sánh được với tòa nhà đồ sộ ở trước mắt đây, nó quả đúng là một kiểu đại lâu to lớn, kiến trúc khổng lồ chứ chẳng chơi! Cửa lớn của Dược Sư công hội rộng đến năm mươi thước, có thể để mười mấy con Cự Tích đồng thời tự do di chuyển ra vào, mặt đất và vách tường cũng đều làm từ thạch nham thô ráp, tôn lên sự kiên cố, trang trọng và nghiêm túc của cái ngành nghề dược sư này. Trên cánh cửa cổng cao mấy chục thước thì có một tấm hoành phi bằng gỗ màu xanh, dài chừng mười tám thước có khắc bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa: “Dược sư công hội”.

Mộ Dung Thiên cảm khái vạn phần, rốt cuộc cũng sắp sửa có thể nhận chức rồi. Sau này bản thân mình sẽ hoàn toàn có thể hòa nhập vào thế giới đại lục kỳ quái này, và cũng bắt đầu cuộc sống tự lực cánh sinh.

Hết hồi 60

=====

Chú thích

[1] Thấy gió bẻ chèo: lái thuyền theo hướng gió.

[2] Truyền tống trận: dịch chuyển tức thời, một cách di chuyển nhanh chóng (teleport), đưa người đi từ điểm A tới điểm B chỉ trong nháy mắt. Đây là một loại phương tiện di chuyển rất thường xuất hiện trong các phim khoa học viễn tưởng (điển hình là StarTrek).

[3] Nhân hỷ công hội: công hội của những người hoạt động nghệ thuật.

62. Hồi 61: Thăm Dò

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 61: Thăm Dò

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Tòa nhà to lớn này không phải là Dược Sư công hội của một thị trấn nhỏ nhoi nữa. Phật Lạc Lý Tư là nơi đặt tổng bộ công hội của toàn thể Lam Nguyệt đế quốc. Do đó, nơi này chính là Dược Sư tổng công hội, quản lý tất cả công việc liên quan đến chức nghiệp này ở các nơi trên toàn quốc. Chứng thực chức nghiệp chỉ là một mục trong số đó mà thôi, nó còn bao gồm cả quản lý, phân bổ, thăng cấp nhân viên, phát hành huy chương, nghiên cứu dược vật, thiết lập và xóa bỏ Dược Sư phân hội ở các thành thị lớn nhỏ...v.vv....Tóm lại, bất cứ mục nào cũng đều rất phức tạp.

Vừa bước vào cửa, Mộ Dung Thiên liền phát hiện ra nơi nắm giữ việc bồi dưỡng và phân phối nhân tài toàn quốc thì không hoàn toàn bận rộn chút nào. Có lẽ chính bởi vì cái loại công việc này là đại sự nên tuyệt đối không thể để xảy ra chút sơ suất nào, cho nên nhân viên làm việc tại Dược Sư công hội đều được sắp xếp rất đầy đủ, năng lực của họ luôn vượt xa số lượng công việc hàng ngày, vì thế mà nhân viên của các bộ môn trông như rất nhàn nhã, gần như là ăn không ngồi rồi vậy. Nơi đây thảnh thơi cũng có người mặc y phục dược sư ra ra vào vào, nhưng cũng chỉ có mười mấy, hai mươi người mà thôi.

Một nữ tử người của Mã Nhã tộc chuyên phụ trách việc tiếp đãi khách liền tiến lại hỏi:

- Tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì cần giải quyết phải không?

Mã Nhã tộc là một chủng tộc rất kỳ quái, bọn họ không có sở trường gì đặc biệt ngoại trừ trí nhớ cực tốt, gần như chỉ xem qua bất cứ thứ gì một lượt là sẽ nhớ mãi. Bọn họ thường phụ trách một số nghiệp vụ phức tạp đòi hỏi phải ghi nhớ kỹ, tỷ như tòa nhà trên trăm tầng này vậy, nàng có thể nhớ được mỗi một tầng, mỗi một bộ môn có bao nhiêu nhân viên, tên mỗi người, công việc phụ trách...v.vv. Họ có thể giúp những ai đến đây làm việc lần đầu tìm được sự phục vụ thích hợp chính xác, và rõ ràng để nâng cao năng suất làm việc của các ngành. Do đó nên họ mới có khả năng xứng đáng đảm nhiệm chức vụ tiếp đãi viên. Trừ điều đó ra, các nàng còn là “vạn sự thông”, chỉ cần ai đó gặp phải vấn đề khó khăn nào thì đi hỏi các nàng là được, trên cơ bản, có hỏi thì sẽ có câu trả lời rõ ràng, họ thật chẳng khác nào một cuốn bách khoa toàn thư sống. Nhưng trí nhớ siêu cường của họ cũng không phải là trí tuệ của bản thân họ, bởi vì họ chỉ thuần túy là ghi nhớ, chứ không phải tính toán, suy luận hay phân tích gì, bằng không thì họ đúng là thiên tài xuất chúng rồi.

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Tiểu thư, ta nên đến đâu để tiến hành thủ tục chứng nhận chức nghiệp vậy?

Nữ tử Mã Nhã tộc nói:

- Xin hỏi ngài đến từ nơi nào? Ta cần phải biết rõ hộ tịch của ngài thì mới có thể xác định được ngành phụ trách thích hợp.

Úi chà, bộ còn cần phải có hộ tịch nữa à? Mộ Dung Thiên có chút buồn bực, “người ngoài hành tinh” như hắn thì làm gì mà có hộ tịch chứ. Hắn hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cách Lâm trấn.

Giờ đây, hắn quả thật đã xem Cách Lâm trấn là quê hương của mình rồi.

Không cần suy nghĩ, nữ tử Mã Nhã tộc liền đáp ngay:

- Bốn quốc có hai Cách Lâm trấn, một cái thuộc quyền quản hạt của thành thị cấp ba Lâm Các Đạt, còn cái kia thì trực thuộc thành thị cấp hai Uy Nhĩ thành. Tiên sinh, xin hỏi ngài đến từ trấn nào?

Mộ Dung Thiên trầm thờ dài, thành thị của Lam Nguyệt đế quốc có tới hàng ngàn hàng vạn, mà trấn nhỏ thì nhiều không kể xiết, làm thế nào mà nàng có thể nhớ được rõ ràng như vậy? Nếu phải tìm trên máy tính thì e rằng cũng phải chờ đợi một, hai phút ấy chứ. Quả nhiên trí nhớ siêu cấp của Mã Nhã tộc thật là danh bất hư truyền.

- Là Cách Lâm trấn của Uy Nhĩ thành.

- Tốt lắm, Uy Nhĩ thành thuộc khu 316 của đế quốc, phụ trách bộ phận này là lầu 108 khu 3 phòng 22. Thế chất trắc thí sư số một là Liệt Đa Phu tiên sinh, số hai là Nội Nội tiên sinh, số ba là Ái Đa Ô Mông phu nhân, số bốn là.....

- Tiểu thư, đủ rồi! Ta nghĩ là người đã giúp ta rất đầy đủ rồi....

Người nói còn đang thao thao bất tuyệt, chẳng ngại phiền hà, nhưng Mộ Dung Thiên là người nghe mà đã thấy đầu choáng mắt hoa rồi, nên hần vội vàng ngắt lời. Những tên gọi kiểu Phương Tây này vốn đã rất hao tổn tâm trí, hơn nữa lại nhiều như vậy. Mộ Dung Thiên quả thật không nghĩ ra nàng làm sao mà có thể nhớ được từng chi tiết như vậy, lẽ nào đầu óc người Mã Nhã tộc cũng vận hành theo cơ số hai như máy tính chẳng? Mộ Dung Thiên càng nghĩ càng cảm thấy ý nghĩ viển vông của mình cũng không phải là không có khả năng.

May mà nữ tiếp viên này vẫn chưa đến mức cứng nhắc như máy tính, lúc này nàng cũng nhận ra Mộ Dung Thiên có vẻ thiếu kiên nhẫn nên mới dừng lời và chuyển đến phần quan trọng:

- Về phần những hạng mục công việc khác, tỷ như bố trí địa điểm, tiền lương.....nhất định phải trải qua trắc thí mới có thể xác định cụ thể. Đi về phía trước 237 thước sẽ có vài điểm truyền tống cỡ nhỏ. Tiên sinh có thể sử dụng miễn phí các phương tiện đi lại giữa các công hội ở trong tòa nhà cao tầng này. Không biết ta còn có thể giúp ngài chuyện gì nữa chẳng?

Mộ Dung Thiên vội đáp:

- Không cần, không cần đâu.

Ở đây càng lâu, Mộ Dung Thiên càng thấy rằng bản thân như đang nói chuyện với một cái máy hoặc cũng có thể nói là một người máy không có tình cảm, bởi vì nàng ghi nhớ rất nhiều con số, thậm chí ngay cả khoảng cách từ đây đến điểm truyền tống là bao nhiêu cũng có thể kể ra chuẩn xác được như vậy. Vì thế mà Mộ Dung Thiên cũng không biết là nên bái phục tộc người Mã Nhã hay là nên đau xót cho họ nữa đây.

Mộ Dung Thiên đi theo hướng chỉ dẫn của nữ tiếp viên thì cũng tìm được vài địa điểm truyền tống như nàng ta nói. Nơi đây quả không hổ là Dược Sư tổng công hội, thật đúng là xa xỉ quá mức, ai vào đây cũng có thể tùy tiện sử dụng truyền tống trận. Tuy nhiên, những truyền tống trận ở đây so với những cái ở trong thành thì lại không giống nhau mấy, bởi vì những cái ở đây đều do nội bộ tổng công hội thiết lập, vốn không hề liên quan với truyền tống trận ở bên ngoài, mà phạm vi của chúng cũng nhỏ hơn nhiều, do đó mà chúng đòi hỏi ít năng lượng hơn và chi phí cũng giảm đi rất nhiều. Lại nói nếu không có loại truyền tống cỡ nhỏ này giúp người ta di chuyển ở trong tòa nhà này thì tất cả mọi hoạt động ở đây quả thật là rất phiền toái. Tổng công hội không cho phép bất cứ ai mang theo ma thú đi đi lại lại trong đây, nếu không thì nơi đây sẽ bị biến thành một cái vườn thú, gà bay chó sủa khắp nơi, gây rối loạn cả lên thì biết làm sao?

Loại truyền tống miễn phí này sử dụng rất đơn giản, chúng không đòi hỏi người ta phải có thẻ thì mới dùng được, cũng gần giống như thang máy ở địa cầu vậy. Chúng có phím số từ 0 đến 9, có thể tự do lựa chọn truyền tống đến số ba của Nội Nội tiên sinh trong tòa nhà này.

Mộ Dung Thiên mau chóng ấn ba chữ số 108, tính theo thời gian mà thanh âm nhắc nhở lúc trước nghe được gần giống nhau. Hần đã từng trải qua một lần truyền tống, nên bây giờ không còn hồi hộp căng thẳng như trước nữa. Những tia bạch quang vừa xuất hiện thì Mộ Dung Thiên đã được đưa đến một hành lang khác chỉ trong cái chớp mắt. Hần nhìn qua cửa sổ thấy rõ mây trắng lững lờ bay qua, đúng là tầng 108 rồi.

Rất cuộc Mộ Dung Thiên cũng tìm được phòng 22 khu 3 theo lời chỉ dẫn của nữ nhân Mã Nhã tộc. Ở nơi đây rất nhàn hạ, sau khi pháp lệnh mới ban bố thì chỉ có hai hạng tổ chức với trị số vượt qua 1200 là có thể đến đây để thực hiện chứng nhận, những người đạt tiêu chuẩn đó đều là những người xuất sắc nên cũng tương đối khan hiếm. Do đó mà nơi đây mới có vẻ nhàn hạ như vậy.

Trong phòng 22 còn có nhiều phòng nhỏ, bởi vì tổ chức trắc thí sư đòi hỏi phải có nơi làm việc hoàn toàn thanh tịnh thì mới có thể cố gắng đạt tới chỉ số trắc thí chuẩn xác nhất. Mộ Dung Thiên tìm bừa một gian phòng đang để ngỏ cửa rồi bước vào, nam nhân đang làm việc tại đây là một người trung niên thuộc Nhân tộc. Trên đại lục này chỉ có Nhân tộc là mới có thể đảm nhiệm được chức vụ này, mà người có thể làm việc tại tổng công hội thì nhất định phải là người có cấp bậc từ tượng sư trở lên. Bởi vậy mà những người ở đây, ngoại trừ những ai có khả năng ghi nhớ tăng giảm theo tuổi tác như Mã Nhã tộc, còn lại thì hầu như ai cũng đều khá lớn tuổi. Tuổi tráng niên ở trên Thần Phong đại lục khá dài, trong khi độ tuổi trung niên và lão niên đều khá ngắn, do đó mà độ tuổi của người trung niên và lão niên chênh lệch nhau cũng không lớn.

Người trung niên thấy hần bước vào thì đứng lên nói:

- Trắc thí sư số hai là Nội Nội, rất hân hạnh được phục vụ ngài.

Mộ Dung Thiên trong trang phục ẩn sĩ chỉ lộ ra mặt nạ bảo hộ, nói:

- Ta đến đây để làm thủ tục chứng nhận chức nghiệp.

Nội Nội nhìn Mộ Dung Thiên và hơi có chút sững sốt, đa số những ai đến đây thông thường đều là những người vừa mới trưởng thành, còn cỡ tuổi mười ba, mười bốn như Mộ Dung Thiên đây thì đúng là mới lần đầu trông thấy. Nhưng pháp lệnh đã ban bố, và người có thể đến nơi đây để làm thủ tục chứng nhận thì hẳn đều là nhân tài xuất sắc, do đó mà trắc thí sư không dám chậm trễ và cũng không dám đưa ra nghi vấn gì, để tránh khỏi đắc tội với người ta. Thế là y liền theo quy củ mà tiến hành trắc thí cho Mộ Dung Thiên. Đây là trắc thí chức nghiệp chuyên nghiệp, chỉ cần xác định được tố chất của được sư thì tốt rồi, bởi vậy nên không lâu sau đã có kết quả.

- 2536, 2548!

Không cần phải hỏi, Nội Nội cũng kinh hãi giống hệt Mạc Lý An vậy. Với chỉ số như thế thì ngay cả một nơi có nhân tài đông đúc như Được Sư tổng công hội này cũng chưa từng gặp được. Mà chỉ số trắc thí của Nội Nội và Mạc Lý An lại có chút khác biệt, chỉ là con số lần này của Nội Nội thì hẳn là chính xác hơn một chút, dù sao người này cũng là trắc thí sư chuyên nghiệp cho được sư kia mà.

Thế nhưng khi gặp phải chỉ số ngàn năm khó gặp này thì Nội Nội lại không có tự tin như Mạc Lý An, nên y lại phải trắc thí thêm lần nữa, sau khi thu được kết quả vẫn giống vậy thì Nội Nội mới hết hoài nghi. Y lau mồ hôi trên trán và thái độ không những là khách khí hơn mà còn có vẻ rất tôn kính, y hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh xưng hô thế nào?

- Ta tên là La Địch.

- Xin chúc mừng ngài, La Địch tiên sinh! Chỉ số của ngài tuyệt đối là đặc cấp thiên tài, sau này nhất định sẽ trở thành một trong những nhân vật trụ cột trong công hội, vì đế quốc mà sẽ có những cống hiến vĩ đại và nhận được sự tôn kính của muôn người. Ngài sẽ như vầng thái dương chói sáng trên bầu trời, như trăng sáng trong bóng tối...

Nội Nội cứ thao thao bất tuyệt tuôn ra hết bao lời khen ngợi tốt đẹp nhất, khiến cho toàn thân của Mộ Dung Thiên sồn cả gai ốc, rồi sau đó mới nói ra một câu hữu dụng:

- La Địch tiên sinh, xin mời cầm chỉ số này đến tầng 125 khu 1, phòng 11 để tiến hành thủ tục nhận huy chương.

Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ chẳng lẽ những người ở tổng công hội đều nói nhiều như vậy sao? Nếu vậy thì xem ra họ cũng không khác với người của Mã Nhã tộc lắm. Tuy thế, hẳn vẫn lễ độ nói:

- Đa tạ Nội Nội tiên sinh!

Nội Nội tiễn Mộ Dung Thiên ra đến tận cổng. Y mới vừa quay về bàn làm việc, còn chưa kịp ngồi xuống thì đã thấy có hai người mặc y phục ẩn sĩ cùng bước vào. Nội Nội nghĩ thầm trong lòng: “Lẽ nào gần đây tại Phật Lạc Lý Tư lại thịnh hành loại trang phục ẩn sĩ nhỉ? Tại sao mà người trước kẻ sau khi đến chứng nhận đều ăn mặc kiểu này vậy ta?”

Tuy nghĩ vậy, nhưng y vẫn lên tiếng:

- Mời chư vị lần lượt tiến vào từng người một để trắc thí được chẳng? Còn ai chưa đến phiên thì xin tạm thời hãy đợi bên ngoài cửa nhé.

Một trong hai người mặc đồ ẩn sĩ cởi chiếc mặt nạ bảo hộ xuống và để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, mỉm cười nói:

- Nội Nội tiên sinh, ta chỉ muốn hỏi một chút, chỉ số của vị tiên sinh vừa rồi là bao nhiêu thế?

Nội Nội vừa trông thấy khuôn mặt của người kia thì kinh hô thất thanh:

- Bích Dạ tiểu thư!

63. Hồi 62: Diễm Ngộ

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 62: Diễm Ngộ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- 2536, 2548!

Lại thêm một người nữa bị chỉ số siêu khủng của Mộ Dung Thiên dọa cho mất vía. Đó là người thợ rèn Ái nhân râu ria xồm xoàm, chuyên ngành của gã chính là chế tạo và phân phát huy chương. Ái nhân trời sinh giỏi về kim loại và nghề rèn nên thường nhận chức Thiết Tượng. [1]

Tên Ái nhân ấy cảm thán nói:

- Cừ thật, La Dịch tiên sinh quả nhiên là một nhân tài hiếm thấy!

Người này rất hào sảng, không giống nữ tử Mã Nhã tộc và Nộ Nộ trác thí sư mà Mộ Dung Thiên đã gặp trước đó. Gã hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Người hãy chờ một chút, để ta lập tức chế tạo cho người một cái huy chương.

Huy chương vốn không phải là có sẵn, bởi vì khi chế tạo huy chương cần phải trích huyết nhận chủ mới được.

Mộ Dung Thiên sau khi trích hai giọt máu vào trong cái bình bạch ngọc giống như ống nghiệm, gã thợ rèn liền cầm lấy khối thạch anh trong suốt bỏ vào lò lửa, đợi bên ngoài đỏ rực lên thì sau đó lại dùng cái kiềm lấy ra, kể đến lại cầm lấy cái tiểu đồng chuy thường sử dụng trong công việc mà đập gõ “đình đình đang đang” một chập. Thạch anh được nung nóng với nhiệt độ cao nên liền bị mềm đi, ở bên dưới tiểu đồng chuy, nó trông chẳng khác nào chiếc kẹo đường bị ngâm nước nhiều lần rồi nảy sinh biến hóa. Không bao lâu sau thì một phiến huy chương hình lá cây xuất hiện, trên bề mặt có rất nhiều đường vân rất rõ nét, thậm chí còn có thể thấy được từng ly từng tý của nó nữa. Kỹ thuật của Ái nhân quả thật rất tinh vi, đúng là trái ngược với vẻ ngoài thô kệch của họ.

Lá cây chính là ký hiệu nhập môn của dục sư, Mộ Dung Thiên tuy có tố chất siêu quần trác việt, nhưng lại chưa trải qua quá trình tối luyện cao cấp, nên hẳn vẫn phải được đối xử bình đẳng.

Người thợ rèn cầm lọ bạch ngọc đựng tiên huyết để trên mặt, khối thạch anh kia cũng rất thần kỳ, rõ ràng là đang ở tình trạng thể rắn chắc, nhưng giọt máu kia lại tựa như bọt biển chậm rãi thấm thấu vào bên trong, so với sừng vật nở trứng thì cũng chẳng khác bao nhiêu.

Ái nhân cầm cái huy chương đưa cho Mộ Dung Thiên rồi nói:

- Được rồi, người xem thử đi.

Mộ Dung Thiên cầm chiếc huy chương vào tay, nó tức thì toát ra một luồng bạch quang nhàn nhạt, đó là do trải qua việc dùng máu tẩy luyện đặc tính, ngoại trừ chủ nhân ra, còn những người khác khi cầm nó trong tay thì sẽ không xảy ra hiện tượng này.

Hà, rốt cuộc cũng có chỗ đứng danh chính ngôn thuận tại đại lục này rồi. Mộ Dung Thiên thầm nghĩ gánh nặng trong lòng bấy lâu cuối cùng cũng được thả xuống đất, trước đây không có huy chương chức nghiệp nên hẳn luôn có cảm giác như mình đang ở lậu vậy, vì thế nên cao hứng nói với người thợ rèn:

- Thác Mễ Á tiên sinh, người quả là một người thợ tài ba, huy chương này rất đẹp, ta thích lắm!

Ái nhân và Trư nhân giống nhau ở chỗ rất thích được nghe người ta tán dương, ngay trong suy nghĩ thì họ cũng không khiêm nhường chút nào. Thác Mễ Á vừa nghe khen thì lập tức ngoác miệng ra cười thật tươi, gã thầm nghĩ những người đến đây lấy huy chương, sau khi có được nó rồi thì chỉ xem lại ý nghĩa của huy chương rồi bỏ đi thẳng chứ không hề chú ý đến tay nghề xuất chúng của gã, không ai lại giống như cái vị La Địch tiên sinh này, biết phân biệt hàng tốt xấu. Do đó mà gã nhất thời cao hứng đáp liền:

- La Địch, địa chỉ của người ở đâu thế, để lúc nào rảnh rồi thì ta sẽ đi tìm người uống rượu, ta mời khách!

Cách thức biểu hiện lòng mến khách thường thấy nhất của Ái nhân là mời rượu. Sau khi họ đã xem ai đó là bằng hữu thì sẽ gọi thẳng tên của người đó. Hai điều này khá giống với cánh nam nhân ở địa cầu.

Mộ Dung Thiên thấy Thác Mễ Á hào sảng như vậy nên rất có hảo cảm, hần cười đáp:

- Tốt lắm! Nhưng mà ta vừa đến Phật Lạc Lý Tư thôi, tạm thời còn chưa có chỗ ở, khi nào có rồi thì sẽ báo cho người biết nhé.

Thác Mễ Á gật đầu đồng ý, vừa vặn lúc này lại có người khác tới làm huy chương nên gã tiếc nuối nói với Mộ Dung Thiên:

- La Địch, cứ tiếp tục đến lầu 83, khu 4 phòng 5 để điều sắc [2] đi thôi. An Ny nữ sĩ làm việc với người.

Mộ Dung Thiên nói:

- Được!

Khi hần sắp bước ra cửa, đột nhiên Thác Mễ Á hô:

- La Địch, đừng quên đấy, khi nào có địa chỉ thì nhớ cho ta biết nhé!

Tính tình của Ái nhân quả là rất hào sảng, chỉ cần nói chuyện hợp ý thì đã xem nhau như là bằng hữu tâm giao từ nhiều năm vậy.

Điều sắc là một công việc rất đơn giản, điều sắc sư An Ny cầm huy chương bỏ vào một lọ nước màu xanh lục, đợi đến khi tất cả chất lỏng ở bên trong bị hấp thu hoàn toàn, thì chiếc huy chương hình lá cây đang có màu trong suốt sẽ lập tức biến thành xanh thẫm, bên trong phảng phất như có dịch thể lưu động. Điều này cũng có chút tương tự với các món hàng tinh phẩm ở địa cầu. Tuy cùng là được sư huy chương, nhưng tiêu ký “diệp tử” của Mộ Dung Thiên hơi khác một chút, bởi lẽ màu xanh lục là biểu thị đẳng cấp của hần tuy thấp nhưng lại có tố chất cực cao. Thông thường thì chỉ có ai có những chỉ số trên 2000 thì mới có được màu xanh lục này. Sau khi thêm màu sắc, cho dù cấp bậc chức nghiệp của Mộ Dung Thiên chỉ là mới nhập môn, nhưng mọi người cũng không dám khinh thường và thất lễ, bởi vì biết đâu sau này hần sẽ có thể trở thành tông sư, hay thậm chí có khi còn là đại nhân vật thánh cấp cũng chưa biết chừng. Do đó mà bây giờ người ta đối đãi với hần cũng tương đương với cấp tượng sư rồi.

Kể đến thì hần lại phải chạy qua mười mấy khâu và thông qua một loạt trình tự tương tự như thế, sau hai, ba giờ, tất cả mọi việc trong Tổng Bộ Dược Sư công hội đã được xử lý vẹn toàn. Hần phải đi khắp các nơi, thủ tục cũng có chút phiền hà, nhưng cuối cùng cũng đến được bộ phận có thể nói là quan trọng nhất với những người đi làm chứng nhận - Bộ phân phối và đãi ngộ.

Khác với những tiểu viên chức ở những khâu khác, các nhân viên làm việc tại đây đều phải phụ trách công việc có tầm mức quan trọng như việc điều phối này thì hần phải là những người thuộc tầng lớp cao cấp của công hội đảm nhiệm rồi. Sau khi biết được Mộ Dung Thiên có tố chất cực cao, người phụ trách có tên là Bồ Luân Đặc cũng hết sức bất ngờ, tiếp theo đó thì y lập tức có sự biểu hiện rất nhiệt tình, chẳng những thế mà còn đích thân rót cho hần một tách trà nữa.

Mộ Dung Thiên hỏi thăm dò:

- Bồ Luân Đặc tiên sinh, ta muốn về Uy Nhĩ thành nhậm chức, không biết có được không?

Bồ Luân Đặc vừa nghe thế thì liền đáp:

- La Định tiên sinh, Uy Nhi thành chỉ là một địa phương nhỏ bé, mà ngài thì lại có tiềm năng như vậy, đúng lý ra thì nên ở lại Phật Lạc Lý Tư mà giang cánh hùng ưng, đại triển thần oai mới phải. Hơn nữa, ta nghe nói công tác phòng ngự ma thú công thành của Uy Nhi thành cũng không được tốt lắm, lần trước còn suýt nữa là bị công phá. Nếu như sau này lại phát sinh sự việc như thế, vậy thì nhân tài như ngài sẽ gặp phải rủi ro ngoài ý muốn, thế thì bốn quốc sẽ bị tổn thất rất lớn. Lẽ tất nhiên là ta chỉ ví dụ như vậy thôi. Mà chúng ta ở Phật Lạc Lý Tư, thì từ ngày thành lập cho đến nay vẫn chưa bao giờ bị uy hiếp đến tính mạng, và tất nhiên là sẽ có khả năng bảo hộ La Định tiên sinh được an toàn rồi.

Mộ Dung Thiên vốn không ôm nhiều hy vọng, giờ đây nghe Bồ Luân Đặc nói thế thì lại càng biết là không được, nên chỉ đành nói:

- Vậy được rồi, ta sẽ ở lại Phật Lạc Lý Tư.

Tuy nói thế, nhưng hần cũng không biết có cách nào để đưa được bọn Tư Ân cùng đến đây, điều đó quả thật là một nan đề. Phật Lạc Lý Tư là nơi mà các đại chức nghiệp công hội và các Liên minh công hội tồn tại, sức phòng ngự của nó đương nhiên là rất vững chắc, mà đằng sau lại là đế đô, còn sự an toàn của dân cư ở đế đô trong thời gian ma thú công thành cũng được đảm bảo tối đa, thậm chí có thể nói là không hề bị uy hiếp chút nào. Bởi vậy mà có rất nhiều người muốn di cư đến Phật Lạc Lý Tư, nhưng diện tích thành thị lại cố định, do đó mà họ cũng phải khống chế sự tăng trưởng về mặt nhân khẩu. Hiện nay tòa thành này đang dần dần có xu hướng quá tải, vì thế, muốn trở thành cư dân của Phật Lạc Lý Tư hần cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bồ Luân Đặc là một lão già sành đời, chỉ cần một cái liếc mắt thì đã nhìn ra được Mộ Dung Thiên không lưu luyến chốn thành thị lớn ắt hẳn là có nguyên nhân, vì thế mà lão mỉm cười nói:

- Nếu như ngài lo lắng cho thân nhân của mình, vậy thì ngài cũng có thể tùy thời mà đưa họ đến Phật Lạc Lý Tư. Chuyện này sẽ do công hội chúng ta đứng ra giải quyết, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Tuy Bồ Luân Đặc nói “hẳn là”, nhưng kỳ thật thì giọng điệu lại rất tự tin, so với “khẳng định” cũng không khác là bao. Đáng lý ra thì phải đạt đến cấp bậc tượng sư thì mới có thể đem theo người nhà vào thành, cả gà chó hay sủng vật cũng được mang theo [2]. Xem ra, có thể nói là Bồ Luân Đặc đặc biệt chiếu cố đến Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên nghe thế thì rất vui mừng, nói:

- Đa tạ Bồ Luân Đặc tiên sinh!

Tuy nhiên, hần cũng chưa dám đưa ra yêu cầu ngay, vì dù sao thì Tư Ân, Lạc Na và Lệ Toa cũng không có quan hệ huyết thống chính thức với hần. Do đó hần thầm hạ quyết tâm, đợi đến lúc có dịp thì hần nhất định sẽ tạo ra nhiều thành tích để được công hội giúp đỡ nhiều hơn nữa, chỉ có như vậy thì việc đưa mấy người vào thành cũng dễ dàng hơn. Nghĩ như vậy rồi tâm tình của Mộ Dung Thiên cảm thấy rất khoái trá, hần nói tiếp:

- Bồ Luân Đặc tiên sinh, xin hỏi lúc nào thì ta có thể bắt đầu nhận chức vậy? Và ta sẽ làm việc ở đâu?

Bồ Luân Đặc cười nói:

- La Định tiên sinh, chỉ cần người nguyện ý thì bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu. Về phần địa điểm công tác thì cũng có thể tùy ý chọn bất cứ nơi nào người muốn.

- A! Thật nơi nào cũng được sao?

Mộ Dung Thiên có chút mơ hồ, câu nói trước của Bồ Luân Đặc thì hần còn nghe hiểu được, nhưng câu sau thì lại không rõ chút nào.

Bồ Luân Đặc đành giải thích:

- Được sự chúng ta vốn có thể yêu cầu một địa điểm cố định để luyện chế đan dược, nhưng chẳng qua đó chỉ là những việc lao động chân tay, còn đối với những thiên tài có trị số ngoài 1800, tỷ như La Định tiên sinh đây thì cần nghiên cứu các loại thảo dược mới hoặc đề cao hiệu lực dược phẩm cũ là đủ rồi. Nếu như bọn ta ràng buộc ngài thì vô hình chung sẽ làm hạn chế khả năng sáng tạo và dững khí thực nghiệm thí nghiệm của ngài, như vậy thì ngài sẽ không được phát triển tốt. Bởi vậy, nên ngài hoàn toàn được tự do lựa

chọn môi trường làm việc. Mỗi tháng còn được lãnh mức lương là một trăm thủy tinh tệ, rồi tùy theo đẳng cấp mà tăng dần lên. Nếu như ngài có thành quả tốt trong việc nghiên cứu được vật thì sẽ còn có thể nhận được thêm một phần tiền thưởng. Ngoài ra, tất cả mọi chi phí nghiên cứu đều sẽ do công hội chi trả.

Kỳ thật công việc của Mộ Dung Thiên cũng giống như các khoa học gia tại địa cầu. Họ được cấp trên cho phép nghiên cứu đủ thứ trên trời dưới đất, ngoài ra, nếu có thành quả tốt thì còn được thưởng thêm. Còn nếu không làm được gì cả thì vẫn lãnh tiền lương đều đặn mỗi tháng. Ở tại Thần Phong đại lục này thì tổ chức sẽ quyết định cho số phận của một người, và điều đó cũng không hẳn là có chỗ không tốt. Cho dù bây giờ Mộ Dung Thiên có ăn không ngồi rồi cả ngày trời, chỉ lêu lổng ăn chơi thì mỗi tháng vẫn có thể lãnh một trăm thủy tinh tệ, chỉ là sẽ không được tăng lương mà thôi. Do đó mà lúc này trong lòng hắn như đang nở hoa, hớn hở vô cùng. Trước kia hắn vẫn luôn lo lắng không biết sau khi nhậm chức được sư rồi sẽ ở một nơi nào đó, làm một loại công việc lặp đi lặp lại hết ngày này qua ngày khác, sống một cuộc sống bình bình và không có gì thay đổi như thế thì hắn sẽ buồn chết đi được. Hơn nữa, điều quan trọng hơn là hắn tuyệt không thể để công việc bận rộn trói buộc hắn, bởi vì hắn còn có dã tâm cao xa hơn. Hắn quyết sẽ không quên việc đó. Giờ đây, hắn chỉ còn chờ đợi cơ hội nữa mà thôi. Tuy nhiên, công việc chủ yếu hiện nay là hắn phải đứng vững ở Thần Phong đại lục này trước đã.

- Phải rồi, ta từ nơi xa xôi đến đây, trong nhà cũng không hề giàu có, mà trên người cũng không có tiền. Không biết công hội có thể tạm ứng trước cho ta một ít tiền lương....

Ngón tay cái của Mộ Dung Thiên không ngừng xoa xoa vào ngón trỏ, còn trên mặt thì lộ ra bộ dáng tham quan đang đòi tiền, quả là ti tiện bỉ ổi quá sức.

Bố Luân Đặc cười nói:

- Yên tâm đi, La Dịch tiên sinh, đối với nhân tài có tiềm lực cao thì chúng ta tuyệt không tiếc rẻ ky bo chút nào đâu. Chỉ cần là được sư có chỉ số ngoài 1800, sau khi hoàn thành công việc chứng nhận thì sẽ lập tức thu được ba nghìn thủy tinh tệ.

- Ba nghìn thủy tinh tệ? Cũng có nghĩa là ba vạn kim tệ?

Mộ Dung Thiên nuốt nhanh một ngụm nước miếng xuống, nhưng hắn còn chưa hết kinh ngạc thì Bố Luân Đặc lại nói tiếp:

- Ngoài ra, những nhân tài như thế sẽ còn được nhận thêm một căn biệt thự xa hoa ở khu phố Hoàng Kim tại thành nữa.....

64. Hồi 63: Câu Dẫn

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 63: Câu Dẫn

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Nữ tử này quả là rất xinh đẹp, vóc người dong dỏng cao, mặc dù không nở nang đầy đặn như Bích Dạ nhưng rất xinh xắn, trông tựa như một mỹ nhân ngư trong truyền thuyết vậy. Vóc người của nàng được khéo léo kết hợp với dáng đi thướt tha thật là hoàn mỹ, còn mái tóc đen tuyền thì nhẹ bay trong gió với đôi mắt màu xanh nước biển hút hồn, quả không chê vào đâu được. Mộ Dung Thiên nghĩ không ra là đã gặp nàng ở đâu rồi, hắn vốn rất tự tin với trí nhớ của mình, nó còn chưa suy yếu đến nỗi không có một tí ấn tượng nào với một mỹ nhân như thế này.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần là mỹ nhân thì hẳn nhất định sẽ không cự tuyệt rồi. Vì thế nên Mộ Dung Thiên liền trả lời:

- Phải, ta chính là La Dịch đây. Chẳng hay tiểu thư là....

Nữ tử có vẻ ngưng ngừng, nàng đáp:

- Ta tên là Khắc Lý Tư Đề, là một người thợ may bình thường ở trong thành này, là Phổ Lý Tây Tập nữ sĩ, làm việc tại bộ phận may mặc y phục trong Dục Sư công hội, và cũng là chủ nhân của sủng vật của hàng xóm của cháu ngoại của cậu của mẫu thân của biểu ca ta. Ta và nàng có chút giao tình, hôm nay khi ta đến làm việc thì nghe nàng nhắc đến công hội vừa có một nhân vật kiệt xuất với tố chất rất cao, và người đó không ai khác ngoài La Dịch tiên sinh ngài. Vì vậy mà ta muốn đến đây để được chiêm ngưỡng phong thái của ngài.

Thật ra nàng ta chỉ cần tùy tiện đưa ra một lý do nào đó là được, căn bản là không cần phải lừa gạt thái quá như thế, bởi vì vừa nãy Mộ Dung Thiên nghe những lời ca tụng của gã thợ rèn thì suýt tí là hẳn đã cười đến rụng cả hàm răng rồi, tuy nhiên hẳn vẫn phải cố gắng làm ra vẻ khiêm tốn và nói mấy lời khách sáo, nhưng phỏng chừng cả kẻ điếc cũng có thể nghe ra vẻ tự đắc của hẳn ở trong lời nói nữa là.

Khắc Lý Tư Đề mỉm cười nói:

- La Dịch tiên sinh, ngài quá khiêm tốn rồi. À, ta có một thỉnh cầu nho nhỏ, nhưng cũng thật khó nói ra miệng...

Thanh âm của nàng ẩn chứa sức quyến rũ đặc biệt, lại như vô tình hay hữu ý khơi gợi lên cảm tình của người nghe, nên khiến cho hẳn khó lòng mà cự tuyệt. Kỳ thật, chỉ cần dựa vào dung mạo và vóc dáng của nàng thôi thì cũng đủ làm khuynh đảo những tên sắc lang rồi, còn lại những thủ đoạn khác thì đều là dư thừa, huống chi Mộ Dung Thiên cũng không có thói quen xấu là từ chối mỹ nữ. Tuy nhiên, trông nàng cũng có vẻ là con gái nhà lành, nên Mộ Dung Thiên không thể có những động tác hay lời nói quá đáng, thế là hẳn bèn tỏ ra vẻ đạo mạo, nói:

- Khắc Lý Tư Đề tiểu thư, cô đừng ngại, có chuyện gì cứ nói, nếu như ta có khả năng thì nhất định ta sẽ giúp cô.

- Chuyện là thế này, La Dịch tiên sinh, ta vốn rất có hứng thú với chức nghiệp dục sư, nhưng vì do thiên tư có hạn nên không có khả năng đảm đương. Thế nhưng đối với những thiên tài dục sư thì ta lại luôn luôn ngưỡng mộ.

Khắc Lý Tư Đề nhìn sắc trời đã nhá nhem một chút, rồi cúi đầu ngưng ngừng nói tiếp:

- Thời gian cũng không còn sớm nữa, không biết ta có may mắn mời được La Dịch tiên sinh đến hàn xá để dùng bữa tối và “xúc tât đàm trường” [1] với nhau về các đề tài đan dục và những vấn đề khác trong cuộc sống được chăng?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì khí huyết sôi lên sùng sục, lòng hươu dạ vượn lập tức nổi lên, và lập tức trở nên ý loạn tình mê ngay. Không biết những lời này có ẩn ý sâu xa hay đặc biệt gì hay không? Nơi để “thảo luận suốt đêm trường” được nhắc tới ở đây thì sẽ là trong phòng khách, trên trường kỷ hay là trên chiếc giường êm ái của phòng ngủ nhỉ? Hay là chính xác hơn, có thể là từ trên giường thảo luận đến sàn nhà, rồi từ phòng khách thảo luận đến nhà bếp? Vào thời khắc này, trong lòng Mộ Dung Thiên dâng lên một loại cảm giác thật là cổ quái, cái cô nàng Khắc Lý Tư Đề ở trước mặt này dùng lời lẽ rất tao nhã, khí chất phiêu dật. Bề ngoài của nàng trông như một người kín đáo giữ mình, nhưng bên trong lại rất có thể là đang phụng. Nhìn kỹ phượng nhãn của nàng nhỏ dài, chân mày lá liễu cong cong, đôi môi đỏ mọng gợi cảm, phía cằm trái còn có một nốt ruồi mỹ nhân (duyên). Căn cứ vào kiến thức mà Mộ Dung Thiên đã thỉnh giáo được từ những vị cao thủ bói toán lúc còn ở địa cầu về “quan nữ chi thuật”, [2] thì nữ nhân thuộc loại này là loại bên trong hết sức quyến rũ và dâm đảng, nhưng bề ngoài thì lại có vẻ cao cao tại thượng, ra vẻ rất đoan trang đứng đắn. Những nữ nhân thuộc loại này chính là những người có ham muốn tình dục rất mãnh liệt.

Bởi vì kết luận này là của “Quan nữ chi thuật”, là một thuật soi gái đỉnh cao, người ngoài có thể cho là hàm hồ không đáng tin, nhưng kỳ thật thì nó có căn cứ khoa học hẳn hoi. Tuy vậy, Mộ Dung Thiên cũng không dám tùy tiện xác định nữ nhân trước mặt mình là như thế nên bèn thử thăm dò:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, “bàn luận” vào giờ đó có phải là quá muộn không? Chỉ e đến lúc đó thì ta sẽ không kịp về nhà.

Trên thực tế, Phật Lạc Lý Tư là một thành thị siêu cấp nên mọi sinh hoạt ở đây thì ngày cũng như đêm. Ban đêm trong thành luôn có tuần thú sư đi tuần cho đến tận hừng đông, nên không cần lo về vấn đề đi lại. Huống hồ cho dù có xa xăm cách trở thì vẫn có thể di chuyển bằng Truyền tống trận, mà với thu nhập hiện tại của Mộ Dung Thiên thì đứng nói đến một hai chuyến, dù có đi một ngày một đêm thì hẳn vẫn dư sức chi trả. Do đó mà “không về nhà được” chỉ là mượn cớ, hiển nhiên hẳn muốn thấy nàng ta trả lời ra sao mà thôi.

Khắc Lý Tư Đế nghe hẳn hỏi vậy thì trán giãn ra, uốn bộ ngực cao ngất lên cho cao thêm, rồi hào hứng nói:

- Không sao, nhà ta có đến mấy chiếc giường lận, hơn nữa cũng không có ai ở nhà. La Địch tiên sinh, nếu như không chê thì xin mời ngài hãy ở lại một đêm.

Mộ Dung Thiên nghe xong lập tức đem toàn bộ những chi tiết thứ yếu trong lời nói của nàng loại bỏ đi hết, mà chi tiết trọng yếu nhất là ở “hơn nữa không có ai ở nhà”. Thật ra chỉ cần có đủ giường là được, còn có hay không có người nhà thì cũng chẳng quan hệ gì, nhưng mà trong lời nói dư thừa đó đương nhiên không phải là không có ý nghĩa, nó nói rõ ra rằng: trừ đi ngủ, nói chuyện phiếm ra, hẳn còn có khả năng làm được nhiều việc khác nữa. Tâm hồn “thuần khiết” của Mộ Dung Thiên liền lĩnh hội ngay được ý tứ đó, hẳn dám chắc đến chín phần mười là nàng ta đang dụ dỗ hẳn.

Thế nhưng đối với Mộ Dung Thiên thì hẳn luôn mong chờ những lời nói mang tính cách “câu dẫn” của nàng, vì thế nên hẳn cuống quýt gật đầu đáp ứng ngay:

- Tốt, tốt, như vậy ta sẽ không khách khí nữa nhé.

Trong lòng hẳn vui mừng như nở hoa, cái cảm giác được người khác tôn kính đúng thật là rất tuyệt, nhất là khi vừa có được việc làm thì đã có mỹ nữ tự sà vào lòng ngay thì còn gì bằng nữa chứ? Ừm, dù thế nào đi nữa thì diễm ngộ lần này không thể bỏ qua, phải kiểm lấy một đêm khoái lạc mới được! Đối với một đêm kích thích sắp tới, Mộ Dung Thiên lập tức tiến vào trạng thái còn thâm sâu hơn cả “nhập định”, đó là “ý dâm trạng thái”.

Hai mắt của Khắc Lý Tư Đế sáng lên, vui mừng nói:

- La Địch tiên sinh, chúng ta đi liền chứ, từ Được Sư công hội đến khu nhà của ta cũng phải mất đến hơn một giờ đó.

Mộ Dung Thiên sực tỉnh lại, hẳn rút ra một vật từ trong túi rồi đắc ý giơ lên, nói:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, chẳng hay ta có vinh hạnh mời cô một đoạn đường không?

Vật mà hẳn đang cầm là một tấm thẻ màu vàng kim, so với tấm thẻ dùng để truyền tống của Bích Dạ thì hầu như là gần giống nhau. Hẳn là người phải có một địa vị khá cao trong xã hội thì mới có được tấm thẻ ma pháp này, ngoại trừ việc dùng nó để cất tiền thì còn có thể dùng nó để tiếp nhận những dịch vụ cao cấp mà thường nhân không thể với tới, tỷ dụ như truyền tống là một phương diện trong đó. Đối với người thường nhân, cho dù họ có tiền thì cũng không thể sử dụng Truyền tống trận, bởi vì công hội cho rằng điều đó sẽ làm lãng phí nguồn năng lượng vô ích. Lần này hẳn lấy thẻ ma pháp ra khoe thì đã biểu lộ rằng ban đêm hẳn vẫn có thể chạy về nhà mà không có trở ngại gì. Tuy nhiên, ai có thể biết được ban đêm sẽ xảy ra chuyện gì? Do đó chỉ cần hai bên cùng hiểu lòng nhau là được. Vì lý do đó mà tên sắc lang Mộ Dung Thiên này cũng không ngại lột bỏ lớp da dê trên người ra, ngụ ý rằng ta đây cũng không phải thứ vừa, là “sắc lang” chính hiệu đây.

Khắc Lý Tư Đế vui mừng nói:

- La Địch tiên sinh, hóa ra ngài cũng có thể ma pháp à? Thật hay quá, như vậy là chúng ta sẽ tiết kiệm được không ít thời gian đâu.

Mộ Dung Thiên cười hì hì nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Có như thế thì chúng ta mới có thể “xúc” để “đàm” [3] lâu hơn một chút. Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, xin mời cô dẫn đường cho.

Dứt lời, Mộ Dung Thiên liền xoay người hơi khom xuống, rồi đưa tay ra làm động tác rất có phong độ nhường cho Khắc Lý Tư Đế đi trước.

Ánh mắt của Khắc Lý Tư Đế lóe lên nét cười đầy ngụ ý, nàng mỉm cười nói:

- La Dịch tiên sinh quả thật là một thân sĩ nho nhã và lễ độ!

Mộ Dung Thiên thốt mấy lời khiêm tốn, rồi trầm nghĩ: “Đợi đến tối thì ta sẽ cho nàng biết ta đúng là người rất có lễ, nhưng lại là “lễ của Chu công cơ”. [4]

Hai người vừa khuất dạng thì một lúc sau đã có một người ăn mặc theo lối ẩn sĩ xuất hiện ở sau cánh cửa công hội, chỉ nghe y lẩm bẩm:

- Sắc lang à sắc lang, để ta xem tí nữa ngươi chết như thế nào!

Hết hồi 63

=====

Chú thích

[1] xúc tất đàm trường: ngồi kề bên nhau – “xúc tất” là đầu gối kề đầu gối – chỉ việc nói chuyện bàn luận rất lâu.

[2] quan nữ chi thuật: thuật quan sát nữ nhân.

[3] chữ “xúc” trong câu này là rút ngắn, và “đàm” là chuyện trò. Đoạn này Mộ Dung Thiên chơi chữ với câu “xúc tất đàm trường”, nguyên nghĩa là ngồi sát bên nhau để nói chuyện, thì Mộ Dung Thiên nói thành rút bớt thời gian đi lại để thêm thời gian “tâm sự” – nói chung cả 2 bên đều khích ngấm nhau.

[4] Nguyên văn là “Chu Công chi lễ”: vợ chồng ngủ với nhau thì gọi là “chu công chi lễ”.

65. Hồi 64: Chương 64

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 64: Chương 64

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Nữ nhân có tên Khắc Lý Tư Đế kia hiển nhiên không phải ai khác mà chính là Khải Sát Lâm cải danh. Bích Dạ là một nữ nhân háo thắng, nàng đã bỏ công dẫn dụ Mộ Dung Thiên mấy lần mà bất thành nên không phục. Nhất là đêm hôm trước lại còn “đồng sàng cộng chẩm” [1] với hắn, vậy mà cũng vẫn thất bại; thậm chí nàng còn ngủ trước hắn, đến sáng hôm sau lại còn thấy bản thân mình đang ôm lấy cánh tay của hắn, điều đó quả thật là rất mất mặt. Hơn nữa, đêm đó nàng ngủ rất say, không biết hắn có lén lút “chiếm lời” của mình hay không. Vừa nghĩ tới đó thì nàng lại tức điên người, không ngờ mình lại đi lấy thân làm mồi để câu dẫn hắn, quả là không còn gì hoang đường hơn thế nữa. Nên biết, trước kia nàng chưa từng thân cận với bất kỳ một nam nhân nào đến như thế.

Lẽ tất nhiên là Bích Dạ không thể để cho người ta chiếm tiện nghi miễn phí được, bất luận thế nào thì nàng cũng phải đòi lại cho đủ vốn. Do đó mà nàng không hề nản lòng, nhất định phải phân thắng bại mới thôi. Sau khi nghĩ tới nghĩ lui, nàng đoán rằng nguyên nhân khiến cho gã sắc lang này không sụp bẫy, có lẽ không ngoài hai điều sau: Thứ nhất là hắn nhất như chuột nên sớm đã bị thanh danh Diễm Hạt của mình dọa cho chết khiếp, do đó mà bất kể mê hồn thang rót xuống thế nào thì hắn cũng không dám vượt quá giới hạn.

Thứ hai, có thể là hắn không thích loại nữ nhân khêu gợi phóng khoáng như mình, nhưng khả năng này thì lại không lớn lắm, vì cứ theo ánh mắt háo sắc mê mê mẩn mẩn của hắn là nhìn ra được.

Tuy nhiên, thận trọng vẫn hơn. Vì vậy mà Bích Dạ vẫn cứ kết luận như thế, sau đó, nàng cứ theo bệnh mà hốt thuốc, tìm một mỹ nữ có tính cách nhu mì nhỏ nhẹ một chút để thay thế cho nàng.

Khi Bích Dạ dự tính mưu kế, người đầu tiên mà nàng nghĩ đến chính là nữ tình nhân Khải Sắt Lâm của mình, bởi vì nàng ta cũng là nữ nhân có tính cách trái ngược với Bích Dạ, hơn nữa lại còn là một mỹ nữ xinh đẹp, nên tỷ lệ thành công sẽ rất lớn. Chỉ cần có Khải Sắt Lâm hỗ trợ thì việc báo thù của nàng sẽ càng dễ dàng hơn. Cũng bởi vì thế mà lúc đầu, Bích Dạ có ý đưa Mộ Dung Thiên đến nơi ở của Khải Sắt Lâm, sau đó sẽ tạo cơ hội cho hai người ở riêng với nhau. Nếu như hắn không chịu đựng được sự cảm dỗ mà có hành động phi lễ với Khải Sắt Lâm thì nàng sẽ nhảy ra, cầm chủy thủ thiến luôn hắn. Tính khí của Bích Dạ là vậy đấy, cứ sau mỗi một lần thất bại thì sự trừng phạt của nàng sẽ càng cay độc hơn trước.

Nào ngờ tên sắc lang đó cũng còn chút cốt khí, sau khi nhận thấy thái độ lạnh nhạt của Khải Sắt Lâm thì liền tìm cơ bỏ đi, khiến cho Bích Dạ không có cách nào dẫn dụ hắn, vì thế mà kế hoạch đó cũng xem như là bị hỏng một nửa. Tuy nhiên, Bích Dạ vốn là một nữ nhân thông minh, nàng lập tức thay đổi dự tính ban đầu, để Khải Sắt Lâm giả dạng thành một người có thân phận bình dân, sau đó lấy lý do ngưỡng mộ mà tiếp cận hắn. Khác với Bích Dạ, Khải Sắt Lâm tuyệt không phải vì đã từng có kinh nghiệm bị thương hay vì nguyên nhân nào khác mà trở thành nữ nhân đồng tính, nàng ta vốn dĩ trời sinh đã không thích nam nhân bởi cho rằng chỉ có thân thể của nữ nhân mới là khiết tịnh, còn nam nhân thì chỉ là loại động vật từ thân thể đến tư tưởng đều rất bẩn thỉu, trong đầu họ chỉ có toàn là dục vọng đê tiện, do đó mà nàng rất có ác cảm với họ. Thế nhưng trước sự yêu cầu mãnh liệt của Bích Dạ, hơn nữa sau mấy lần bị Bích Dạ trên đũa kích tình khiến cho cả thân thể và ý chí của Khải Sắt Lâm đều bị suy yếu, vì thế nên nàng ta mới đành nguyện ý phối hợp. Tuy thế, hai người vẫn còn dè dặt với nhau ở trên giường thêm một thời gian ngắn nữa, rồi nhờ có truyền tông trận dịch chuyển trong nháy mắt, nên so với Mộ Dung Thiên phải ngồi Ma thú thì họ vẫn có thể đến được Dược Sư công hội trước, rồi thì cứ việc ở đó “ôm cây đợi thỏ” mà thôi.

Mộ Dung Thiên quả nhiên ngoan ngoãn trúng kế. Tuy nhiên, tố chất của hắn bây giờ cao như vậy, nhận được đãi ngộ cũng không tệ, dù chỉ là một dược sư mới nhập môn mà địa vị và thu nhập đã tương đương với trung đẳng chiến chức giả, do đó mà khi không lại có mỹ nữ thuộc giới thường dân lao vào lòng thì âu đó cũng là chuyện rất bình thường. Địa vị ở trên đại lục rất ư là quan trọng, nhất là đối với ma pháp sư, từ trước tới nay những người như họ chưa từng phải lo bên cạnh thiếu bóng dáng của nữ nhân. Chỉ cần họ ngoắc tay một cái thì sẽ có vô số mỹ nữ lao tới như sóng vỗ bờ, người trước vừa ngã xuống thì người sau sẽ tiến lên khóc thét để van cầu một đêm ân sủng, rồi từ đó mà đề cao địa vị của mình. Thủ phủ của Thần Phong đại lục về phương diện này thì vẫn luôn rất tự do phóng khoáng, thậm chí, các nước Âu Mỹ trên địa cầu cũng có chỗ không bằng. Lẽ tất nhiên, đa số các vị ma pháp sư đều chẳng hề để ý tới những nữ nhân tự động hiến dâng ấy, một là vì chức nghiệp của họ đòi hỏi bản thân không được buông thả quá độ, hai là nếu phát sinh quan hệ với nữ thường dân có địa vị thấp kém thì hiển nhiên là thân phận cao quý của bọn họ cũng sẽ bị hạ thấp theo.

Lúc trước, tuy đã gặp Khải Sắt Lâm nhưng vì lúc ấy nàng mặc trang phục của ẩn sĩ nên Mộ Dung Thiên chẳng hề nhận ra nàng. Còn nguyên nhân không nhận ra thanh âm của nàng lại có liên quan đến chủng tộc của Khải Sắt Lâm, bởi lẽ nàng vốn là người của Mỹ Âm tộc. Kỳ thật, Mỹ Âm tộc và Nhân tộc có hình dáng không khác nhau lắm, điểm khác biệt duy nhất chính là thanh âm. Giọng nói đầy yêu mỹ của họ có thể kích động mê hoặc tâm linh sinh vật, do đó mà người của Mỹ Âm tộc thông thường đều đảm nhận một chức nghiệp rất đặc biệt, đó là Thôi miên sư. Trên chiến trường, các nàng sẽ dùng thanh âm để mê hoặc tinh thần của ma thú, họ có thể khiến cho tuyệt đại đa số địch nhân bị giảm sút sức lực, thậm chí sự giảm sút đó không phải chỉ là giảm từng chút từng chút một, mà là giảm xuống hàng loạt và rất đột ngột.

Ngoài chức nghiệp Thôi miên sư ra, Mỹ Âm tộc bình thường còn có thể đảm nhiệm một loại chức nghiệp đặc biệt khác, mà ở trên địa cầu cũng có, đó là Ca thủ. Chỉ cần nơi nào có loài người thì thứ âm thanh có thể đồng điệu cùng tâm hồn con người tuyệt sẽ không thể thiếu. Loại chức nghiệp này ở Thần Phong đại lục rất được dân chúng hoan nghênh, các giai tầng thấp kém thì thích giai điệu ưu mỹ, còn giới thượng lưu quý tộc thì phần lớn lại ưa phong nhã. Cũng chính vì lý do đó mà địa vị trong xã hội của những nhân vật minh tinh như ca thủ thì lại còn cao hơn cả đại đa số chiến chức giả nữa.

Người của Mỹ Âm tộc có tố chất rất xuất sắc, họ có thể tự do bắt chước thanh âm của nam phụ lão ấu, dù nam hay nữ, thậm chí là tiếng chim hót hay tiếng côn trùng kêu rả rít cũng đều bắt chước được. Còn Khải Sắt Lâm thì lại chính là Hồng ca thủ đứng đầu Phật Lạc Lý Tư, đương nhiên là tố chất của nàng rất cao, vì thế mà muốn thay đổi thanh âm một chút để qua mặt Mộ Dung Thiên thì thật là dễ như trở bàn tay, chẳng tốn bao nhiêu công sức.

Chỉ trong thoáng chốc, hai người đã tới Dịch Na khu, theo như lời Khải Sắt Lâm thì nhà nàng nằm gần con đường Phú Lan Khắc Lâm, sau đó còn phải cưỡi ma thú hơn mười phút đồng hồ nữa thì mới có thể đến nơi. Truyền tống trận là một loại phương tiện di chuyển xa xỉ quá mức, mà chi phí lại cao, nên cho dù là ở mấy khu trọng yếu như Ma Xán khu - nơi Khải Sắt Lâm thực sự đang ở - thì cũng chỉ có hơn mười cái. Còn Dịch Na khu chỉ là một khu nhà cửa bình dân nên chỉ có bảy cái truyền tống trận, và chúng đã được phân bố đều khắp các nơi tại đây, do đó mà những đoạn đường cách xa truyền tống trận một chút là đều phải cưỡi ma thú đi một lúc mới tới nơi được.

Thuê ma thú làm phương tiện giao thông thì đương nhiên phải do nam nhân đảm đương. Lúc này, hai người đang đứng ở một bên đường, diện mạo của Khải Sắt Lâm sau khi được dịch dung thì đã khác đi khá nhiều so với chân diện mục của nàng, người ngoài đều không có ai nhận ra được đây là đại minh tinh đang nổi danh lẫy lừng. Mộ Dung Thiên đặc biệt bỏ qua những con ma thú có từ ba đến năm chỗ ngồi, mãi đến khi thấy một con chỉ có hai chỗ thì hắn mới vẫy tay gọi lại. Với loại này thì không gian sẽ tương đối chật chội một chút, nên khi hai người vừa yên vị trên lưng ma thú thì đã ngồi sát bên nhau, tay Mộ Dung Thiên cũng vô tình hạ xuống vòng eo của Khải Sắt Lâm. Với món hời lớn hôm nay, trước tiên cứ chiếm chút tiện nghi đi đã rồi chuyện gì sẽ tính sau.

Thế nhưng khi bàn tay của Mộ Dung Thiên vừa chạm vào tấm thân mềm mại của Khải Sắt Lâm thì lập tức toàn thân nàng trở nên cứng đơ. Nàng bẩm sinh rất chán ghét nam nhân, vì thế mà lúc này lại cảm thấy bàn tay của hắn đang đặt trên eo mình thật rất đáng ghê tởm, quả thật chỉ muốn đá hắn rơi khỏi lưng ma thú thôi. Nhưng nhớ tới lời nhờ vả của Bích Dạ, nên cuối cùng nàng cũng chỉ đành cắn răng chịu đựng. Đồng thời, trong lòng nàng cảm thấy rất kỳ quái, với loại nam tử háo sắc tới cực điểm như thế này thì chỉ cần tùy tiện kêu một tiếng thôi, nói không chừng hắn sẽ quỳ rạp ngay dưới chân mình ngay lập tức, hà cớ gì mà Bích Dạ lại không thể đối phó được?

Mộ Dung Thiên vốn không cảm giác được mọi sự biến hóa ở trên thân thể của Khải Sắt Lâm, hắn thấy nàng không cự tuyệt, mà xúc cảm thuần chất co dãn từ trên tay truyền đến khiến cho hắn không khỏi mừng rỡ, nói:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, nàng đúng là một trong những nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta từng trông thấy.

Khải Sắt Lâm cố nén ác tâm, gượng nở nụ cười thật tươi và đáp:

- Thật sao? La Dịch tiên sinh, đa tạ ngài quá khen.

Hai người ngoài miệng thì cứ người này hỏi một câu thì người kia đáp lại một câu, tuy nhiên trong bụng họ thì đều tràn đầy tâm sự. Mộ Dung Thiên thì nghĩ đến cách chinh phục mỹ nữ này, còn Khải Sắt Lâm lại đắn đo suy nghĩ nên làm gì nếu như gã La Dịch háo sắc dám giở trò quá đáng ngay lúc này.

Ma thú chạy băng băng, cảnh vật trước mắt cũng dần dần thay đổi, giờ đây đã không còn nhìn thấy khu vực thành thị lầu tháp tinh mỹ đâu nữa, thay vào đó là những gian nhà thấp nhỏ, xù xì tàn tạ nối liền nhau. Vùng đất này tựa hồ như là khu sinh sống của dân nghèo, thậm chí so với nhà dân bình thường cũng không bằng. Ở giữa quần thể bình dân, tố chất và thu nhập cũng khác biệt, nơi này hẳn là thuộc về những người thường dân thấp kém nhất. Thật ra, đằng sau một Thần Phong đại lục sung túc về vật chất lẫn tài nguyên thì đối với những tòa đô thị siêu cấp cực kỳ phồn hoa, bao giờ cũng vẫn luôn tồn tại những góc khuất âm u. Mộ Dung Thiên cảm khái vạn phần, còn nàng thợ may tên Khắc Lý Tư Đế đang ngồi ở bên cạnh đây phải chăng cũng là một thành viên trong đó? Nàng ta nhiệt tình chủ động câu dẫn mình phải chăng là vì muốn lợi dụng hắn để thay đổi vận mệnh bản thân? Nhưng nếu nói là “lợi dụng” thì có hơi quá nặng lời, bởi vì nguyện vọng của nàng nhiều nhất cũng chỉ là cải thiện cuộc sống cùng khốn của mình chút thôi, đồng thời cũng nhân đó mà gạt hái thêm đôi chút lòng tôn trọng của người khác thì đó cũng không phải là có dã tâm lớn lao gì.

Mộ Dung Thiên mặc dù háo sắc nhưng thủy chung cũng không thể thu nhận một nữ nhân xa lạ, không

quen không biết để làm tiểu thiếp, còn nếu như đôi bên chỉ là bốn cột qua đường, không hề nghiêm túc thì không thành vấn đề. Và tất nhiên, dù cho sau này có xảy ra chuyện gì thì hần cũng không phải gánh trách nhiệm, và đối với một người bình dân như nàng thì có lẽ cũng không dám có điều oán hận, chỉ là lương tâm của Mộ Dung Thiên cảm thấy có chút bất an mà thôi. Vừa nghĩ đến đó, bàn tay đang đặt trên eo Khải Sắt Lâm bỗng nhiên cũng tự động nói lỏng ra.

Khải Sắt Lâm không hiểu được trong lòng hần đang nghĩ gì, nên nàng đối với cử động khác lạ của hần lại càng thấy khó hiểu hơn. Chẳng lẽ gã sắc lang này đột nhiên đổi tính hay sao?

Vào lúc này, con ma thú chợt chuyển vào một cái hẻm nhỏ, rồi tiếp tục đi về phía trước. Tuy quang cảnh ở trước mắt có nhiều chỗ khá hơn khu ổ chuột tại địa cầu, nhưng ở tại đại lục này thì nó đã là thấp kém khổ cực lắm rồi. Trong lòng Mộ Dung Thiên lại cảm thấy nặng nề, đồng thời hần lại càng tin chắc vào suy đoán của mình hơn nữa, Khắc Lý Tư Đế đúng là người thuộc về tầng cấp thấp nhất, nàng muốn thông qua hần để thay đổi số phận của nữ thợ may, nhưng rốt cuộc hần có nên tiếp nhận cuộc diễm ngộ này hay không? Trong lòng Mộ Dung Thiên biết rõ, hần không thể lấy người mà hần chẳng hề yêu thương, nếu đến lúc đó nàng yêu cầu hần cưới nàng nhưng lại bị cự tuyệt, vậy chẳng phải sẽ làm cho nàng thương tâm đến chết không? Tuy nhiên, nàng lại xinh đẹp như thế, hần quả thật không đành lòng bỏ qua, do đó mà trong lòng bị mâu thuẫn vô cùng.

- Đánh chết nó đi!

Đột nhiên có một chuỗi âm thanh ồn ào vang lên và đã kéo Mộ Dung Thiên trở về với thực tế.

- Đồ vô công rồi nghề, cái thứ ký sinh trùng ăn hại của đế quốc!

- Bọn ta ngày nào cũng lao động cực khổ, nhưng nó thì việc gì cũng không làm nổi!

- Nếu không phải nể mặt song thân của người thì bọn ta đã đập chết người rồi!

- Đồ cặn bã, đồ sâu bọ, đi chết đi!

-

Mộ Dung Thiên quay nhìn về phía âm thanh ồn ào đó. Thì ra ở trong một góc hẻm, có một bóng người nhỏ bé, ăn mặc rách rưới đang ngồi co quắp tại đó, còn vây xung quanh người đó là một đám đông, nam có nữ có, những người này cầm trong tay đủ thứ trái cây thối, rác rưởi và bùn đất rồi không ngừng ném vào con người nhỏ bé kia, miệng thì chửi bới ầm ĩ cả lên.

Mộ Dung Thiên vội nói với thuần thú sư:

- Dừng lại!

Hết hồi 64

=====

Chú thích

[1] đồng sàng cộng chăn: chung chăn chung giường.

66. Hồi 65: Tinh Linh

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lâm

Hồi 65: Tinh Linh

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Thuần thú sư nghe vậy thì giật mạnh sợi dây cương đang điều khiển con ma thú, do bất ngờ nên thân hình của Khải Sắt Lâm bị mất thăng bằng và đổ ập về phía trước, đúng lúc đó chợt có một cánh tay vươn ra giữ lại tấm thân mềm mại của nàng, chỉ có điều nó lại ôm trúng vào cái nơi êm ái nhất mà thôi.

Ngay lập tức, sắc mặt của Khải Sắt Lâm đanh lại, tuy nói trong lúc nguy cấp, có lẽ là do hấn không cẩn thận nên mới ôm nhầm chỗ, nhưng cũng không loại trừ khả năng bị tên sắc lang cố ý; hơn nữa, vì sao hấn lại muốn thuần thú sư dừng lại đột ngột chứ? Rõ ràng là có ý đồ muốn chiếm tiện nghi mà. Thế là Khải Sắt Lâm nhin không được, liền ném chuyện mà Bích Dạ phó thác qua một bên, nàng nổi giận quát:

- Người....

Nàng còn chưa kịp nói gì tiếp thì Mộ Dung Thiên đã nhảy xuống đất và bước về hướng ngô hẻm ồn ào kia.

Khi đến gần đám đông, Mộ Dung Thiên rút cuộc mới nhìn rõ được cái bóng đen kia, thì ra đó là một thiếu nữ có đôi tai dài, y phục lam lũ. Trên người nàng bám đầy những vật bẩn thỉu, ngay cả khuôn mặt cũng bị vết bẩn che khuất, khiến cho người ngoài không nhìn rõ dung mạo, ngoại trừ một đôi mắt to sáng long lanh, tuy nhiên, vì bị mọi người ức hiếp nên không dám được vẻ khiếp sợ, thân thể nhỏ bé của nàng cứ khẽ run lên rùng rợn. Lỗ tai của nàng so với Thổ yêu Lạc Na thì có phần dài hơn, nó biểu thị thân phận độc nhất vô nhị của nàng - Tinh Linh tộc.

Tinh Linh tộc rất am hiểu ma pháp, vì thế mà Mộ Dung Thiên thật không thể nghĩ ra tại sao nàng lại lưu lạc đến nông nổi này, do đó nên hấn hỏi một nam nhân đang say sưa chửi mắng ở bên cạnh:

- Nàng ta có chuyện gì thế?

Nam nhân kia đang chửi mắng, vừa nghe hấn hỏi thì lập tức trả lời:

- Còn sao nữa, ả chỉ là một kẻ “vô chức giả”, là một loại phế vật trong xã hội này thôi. Có chết cũng đáng đời!

Một phụ nhân đứng bên cạnh cũng chanh chua bổ sung:

- Đúng đó, tiểu yêu tinh này trước kia thì vẫn ỷ lại vào sự bảo hộ của phụ mẫu, nên cứ giống như một loại ký sinh trùng không bỏ công lao động mà vẫn có thể ung dung sống tại Phật Lạc Lý Tư.

Lại một người nữa chen vào nói:

- Đúng thế, chỉ tiếc rằng hai vị ma pháp sư tức phụ mẫu của ả vì tham công, trong lần công thành trước của ma thú mà lại đi bảo vệ thành U Minh, vốn là một tòa thành chỉ thuộc cấp thứ tư. Kết quả là hầu như toàn bộ người ở đó chết sạch, bao gồm cả song thân của ả trong đó, ha ha!

Đối với một chuyện đáng thương như thế mà gã lại không có nửa phần thương tiếc nào, trái lại còn thốt lên với giọng nói hả hê thì thật là quá đáng.

- Không phải như thế, song thân của ta biết được lực lượng của tòa thành nhỏ kia rất mỏng manh, vì thế nên mới chủ động đề xuất yêu cầu được đến đó viện trợ cho họ.

Âm thanh yếu ớt ấy được phát ra từ miệng của nàng Tinh Linh kia. Mộ Dung Thiên nghe được thanh âm đó rất êm tai, giống như tiếng chuông ngân vậy, rất dễ nghe. Tuy nàng bị mọi người ức hiếp, bản thân vẫn rất khiếp sợ, nhưng đôi mắt to lại sáng rực vẻ kiên cường bất khuất, cố gắng biện minh cho song thân. Chỉ tiếc rằng sự biện minh của nàng không những là không có tác dụng gì, mà trái lại còn khơi dậy sự phẫn nộ mãnh liệt hơn của chúng nhân. Thế là một trận mưa rác rưởi lần thứ hai được ném tới tấp vào người nàng.

- Còn dám cãi nữa hả, đập chết ngươi luôn!

- Không sai, rõ ràng là họ muốn lập công thăng chức, vậy mà ngươi còn muốn nói tốt cho họ nữa hả!

- Xem ra còn phải giáo huấn nó một lần nữa đây, mọi người không nên khách khí.

-

Hiển nhiên, lời của tiểu Tinh Linh tuyệt đối là sự thật, tuy niên kỷ của nàng vẫn còn nhỏ, nhưng tâm hồn đơn thuần giống như một tờ giấy trắng, tuyệt sẽ không nói dối. Do đó mà Mộ Dung Thiên rất tin tưởng vào trực giác của mình. Hơn nữa, rõ ràng tiểu Tinh Linh này không có khả năng đảm nhiệm chức nghiệp gì, vì thế mà phụ mẫu của nàng quyết không thể vì tham công hay thăng chức, hay những vật ngoài thân mà bỏ rơi nữ nhi của mình. Nàng ta vốn chỉ là một người không có năng lực tự sinh tồn, nên họ không thể vì bất cứ chuyện gì mà đi mạo hiểm bảo vệ một tòa thành có lực lượng yếu kém được. Chỉ có một khả năng duy nhất xảy ra, đó là việc song thân của Tinh Linh thiếu nữ này là những vị ma pháp sư đầy lòng bác ái, họ thà từ bỏ mạng sống, thậm chí là cả con ruột để đi cứu những sinh mệnh khác. Mộ Dung Thiên nghĩ tới đây thì trong lòng thầm chấn động, họ đúng là một đôi phu thê đáng kính, chẳng những hy sinh vinh dự cá nhân, mà cả nữ nhi của mình dù không được ai bảo vệ chở che cho thì cũng đành lòng dứt áo ra đi. Không ngờ, sự hy sinh cao đẹp đó không được báo đáp xứng đáng, mà hậu nhân của họ còn phải chịu khổ vì khinh thường và sỉ nhục nữa! Đừng nói một nơi giàu có phồn thịnh như Thần Phong đại lục, mà ngay cả một nơi thiếu thốn tài nguyên và vật chất như địa cầu thì đối với những anh hùng liệt sĩ hy sinh vì đất nước, tất cả đều phải được mọi người tôn kính mới phải! Khi chưa biết đến số phận của một “vô chức giả”, Mộ Dung Thiên chưa từng nghĩ đến cảnh ngộ của họ lại có thể thê thảm như thế này, thậm chí, ngay cả tên ăn mày ở địa cầu cũng không bằng.

Nhìn mọi người vẫn còn đang không ngừng chửi mắng, ném vật ô uế vào người của thiếu nữ Tinh Linh, Mộ Dung Thiên nhịn không được hét:

- Dừng tay!

Tuy nhiên, chúng nhân vốn không hề để ý đến lời nói của hắn, mặc dù hắn đang mặc y phục ẩn sĩ và không để lộ thân phận một cách rõ ràng, nhưng ai nấy đều nghĩ rằng những người đã đến khu bàn cùng này thì hẳn cũng phải là giới thường dân như họ, vì thế mà họ chẳng những vẫn tiếp tục ngược đãi tiểu Tinh Linh đó, mà lại còn cảm thấy rất sảng khoái nữa. Gã nam nhân mắng chửi thậm tệ người ta vẫn chưa thấy đủ, gã cười lạnh châm chọc Mộ Dung Thiên:

- Người xen vào chuyện của người khác làm gì?

Nghe xong lời đó thì Mộ Dung Thiên cực kỳ phẫn nộ, hắn không thể áp chế được rồi hét lớn:

- Ta nói dừng tay, con bà nó, các người không nghe thấy hả!?

Kèm theo tiếng hét là một quả băng cầu được phụt mạnh ra từ lòng bàn tay của hắn, nó lơ lửng dừng lại trong không trung và không ngừng tỏa ra từng đợt hàn khí lạnh lẽo.

- Băng...Băng hệ ma pháp sư!

Tất cả mọi người đều đình chỉ động tác, ánh mắt khó tin nhìn vào quả băng cầu đang lơ lửng trên không trung, thân thể của họ không nhịn được mà run lên, không phải vì cái lạnh tỏa ra từ quả băng cầu, mà họ run vì thân phận của chủ nhân nó. Địa vị giai cấp tại Thần Phong đại lục rất được coi trọng, nếu một kẻ thường dân mà đắc tội với một vị ma pháp sư dù chỉ là cấp thấp, thì hậu quả sẽ khó tưởng tượng nổi, huống chi còn là Băng hệ pháp sư – trong một trăm Thủy hệ pháp sư thì mới có được một người. Vì thế, nếu như hắn nổi điên lên mà giết sạch những người ở đây, thì có khi công hội sẽ không truy cứu bất cứ trách nhiệm nào. Tuy nhiên, dù sợ hãi, nhưng những người có mặt tại đây cũng không dám chạy trốn, bởi vì địa vị của ma pháp sư cực kỳ cao quý, và uy nghiêm của họ cũng là bất khả xâm phạm, do đó mà đám người thường dân này tuyệt đối không có khả năng chống lại, họ chỉ có thể dùng ánh mắt đầy thành ý để cầu xin tha thứ.

- Xin....xin lỗi...ma....ma pháp sư tiên sinh, bọn chúng ta không cố ý....cố ý mạo phạm ngài đâu.

Người đầu tiên lên tiếng chính là gã chửi hăng nhất lúc này, thậm chí, vừa rồi gã còn chế nhạo Mộ Dung Thiên nữa. Hiển nhiên là gã đang sợ tới cực điểm, hai hàm răng đánh vào nhau kêu lách cách, đầu gối nhún ra, xem có vẻ như không chống đỡ nổi mà có thể quỳ sụp xuống bất cứ lúc nào. Sau khi xin lỗi, dường như gã cảm thấy vẫn chưa đủ, nên vội tát mạnh vào mặt một cái, sau đó thêm cái nữa, rồi ba cái tát....miệng thì không ngừng cầu xin:

- Ta đáng chết, ta đáng chết....

Khuôn mặt của gã bị ăn vài cái tát thì sưng húp lên, rõ ràng là không dám lưu tình chút nào.

Những người khác đang có mặt đều như vừa tỉnh mộng, mỗi người ai nấy đều như chim sợ cành cong, vội vàng cuống quýt xin lỗi:

- Ma pháp sư tiên sinh, ngài đại nhân đại lượng, xin....xin hãy tha thứ cho chúng ta.

- Là....là chúng ta có mắt như mù, xin lỗi ngài!

-

Mới vừa rồi bọn họ còn hung hăng kiêu ngạo như thế, vậy mà bây giờ đột nhiên lại như cừu non đáng thương đang đứng trước mặt cọp. Sở dĩ họ có dáng vẻ đáng thương như thế thì đều do bản thân họ không có chút dũng khí để đấu tranh chống lại số phận, chỉ u mê lấy làm sung sướng khi ức hiếp được những người thấp kém và thô lỗ hơn; vả lại, họ còn tùy tiện bóp méo sự thật, biến một đôi ma pháp sư Tinh Linh lương thiện thành những người tranh công hám danh. Bản thân họ không phải là không có khả năng suy đoán ra điều đó, có khi họ cũng hiểu được sự thật về đôi phu thê ma pháp sư kia, nhưng chẳng qua là họ đổi trắng thay đen để khiến cho lòng của họ cảm thấy thoải mái hơn khi khinh nhờn tiểu Tinh Linh đáng thương này.

So với Mộ Dung Thiên thì những người này còn có vẻ vô sỉ hơn, vì vậy mà hắn không có cách nào tiếp tục phần nộ được, hắn chỉ xót xa thở dài nói:

- Các người đi đi.

Hắn vốn không muốn giết bọn họ, và cũng không chắc là sẽ giết được, bởi vì dù cho hắn có xuất toàn lực thì cũng chỉ có thể tạo ra một quả băng cầu nhỏ mà thôi. Thậm chí, còn xa lắm mới có thể sánh bằng thực lực của một Băng hệ ma pháp sư thuộc cấp thấp nhất.

Đám người kia vừa được đại xá, thì vội chuồn đi chỉ trong nháy mắt, tựa như tại đây chẳng hề xảy ra việc gì.

Mộ Dung Thiên bóp vỡ quả băng cầu, rồi bước đến trước mặt tiểu Tinh Linh. Hắn một vươn tay ra và nói:

- Hãy đi theo ta nhé, chịu không?

Tiểu Tinh Linh tròn xoe mắt, nàng không thể hiểu nổi, một vị Băng hệ pháp sư cao quý như vậy mà sao phải tự hạ mình đi giúp đỡ một kẻ “vô chức giả” như nàng chứ? Tuy hoài nghi, nhưng nàng vẫn nghe lời mà chìa tay ra, khoan hãy nói chuyện khác đã, chỉ cần là yêu cầu của ma pháp sư thì nàng đã không dám kháng cự rồi.

Nhưng tiểu Tinh Linh chỉ đưa tay ra nửa vơi, và cũng không dám nắm lấy bàn tay của Mộ Dung Thiên, bởi vì nàng thấy trên tay của mình dính đầy các thứ vỏ trái cây hư nát và bùn đất bẩn thỉu nên có phần rụt rè, sợ sẽ làm dơ tay hắn.

Mộ Dung Thiên mỉm cười, đưa bàn tay tới gần hơn, hắn không chút do dự nắm lấy bàn tay nhỏ bé dính đầy vật dơ kia, rồi kéo thân thể nhỏ nhắn của nàng đứng dậy, nói:

- Từ nay về sau, sẽ không ai có thể ức hiếp muội nữa!

Thế rồi hắn dẫn tiểu Tinh Linh trở lại “chiếc xe” ma thú, cười áy náy nói với Khải Sát Lâm:

- Thật xin lỗi, Khải Sát Lâm tiểu thư, ta còn chút việc, sợ rằng sẽ không thể đi với nàng được nữa.

Dứt lời, hắn móc hết toàn bộ kim tệ từ trong người ra, nhét một đồng vào tay Khải Sát Lâm rồi nói tiếp:

- Chút tiền này tuy không nhiều, nhưng hy vọng nó sẽ giúp ích cho nàng. Nếu sau này có chuyện gì rắc rối thì cứ đến tìm ta. Địa chỉ của ta là đường Mộng Huyền, khu 6 phòng 118, phố Hoàng Kim. Chúng ta vẫn có thể xem nhau là bằng hữu tốt phải không?

Mộ Dung Thiên dùng từ “bằng hữu” để biểu lộ lập trường của riêng mình. Nói một cách khác, bọn họ thuần túy chỉ là hảo bằng hữu, sẽ không phát triển ra quan hệ gì khác. Rồi hắn không đợi Khải Sát Lâm trả lời, liền xoay người nói với thuần thú sư:

- Xin hãy đưa vị tiểu thư xinh đẹp này về nhà giúp ta.

Thuần thú sư vừa rồi cũng nhìn thấy được Mộ Dung Thiên đã phát ra quả băng cầu, do đó mà y luôn miệng nói:

- Ma pháp sư tiên sinh, ngài khách khí rồi.

Còn về việc Mộ Dung Thiên tại sao phải mang tiểu Tinh Linh theo thì y ngàn vạn lần không dám hỏi đến.

Mộ Dung Thiên ôn hòa nói với tiểu Tinh Linh:

- Đi thôi, chúng ta về nhà.

Nói xong, hắn liền kéo tay nàng đi trở lại phương hướng của cái thuyền tổng trận lúc này để về nhà. Đối với việc lưu giữ tiểu Tinh Linh này, hắn hoàn toàn không có nguyên nhân gì đặc biệt, mà lại rất đơn giản. Đó là vì Mộ Dung Thiên thủy chung vẫn không thể nào tiếp thụ được cái quy tắc tàn nhẫn “tổ chất quyết định vận mệnh” của Thần Phong đại lục này; còn nhân nghĩa, lương tâm, tôn nghiêm và tình người thì lại bị cái quy tắc quỷ quái đó dẫm đạp lên, biến giá trị của chúng thành không đáng một đồng. Không sai, bản thân hắn đề tiện, vô sỉ, hạ lưu, dâm tiện, nhưng cho dù thế nào đi nữa thì vẫn là con người, mà đã là người, thì nhất định phải có lòng thương hại đối với đồng loại, đó chính là cách làm người tối cơ bản nhất, bằng không thì so với ma thú lại có khác gì đâu? Mà nguyên nhân quan trọng nhất chính là vì hắn và nàng đều đồng cảnh ngộ, đều bị người đời từ bỏ.

Khải Sát Lâm trợn trừng hai mắt nhìn Mộ Dung Thiên đi xa, trong lòng nàng tràn ngập nghi vấn nhưng lại không thể mở miệng hỏi được gì. “Keng, leng keng....” Những tiếng kêu trong trẻo vang lên, thì ra toàn bộ kim tệ trong tay nàng đều đã rơi lả tả trên mặt đất.

Hết hồi 65

67. Hồi 66: An Cư

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 66: An Cư

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Bích Dạ tức giận nói:

- Cái gì? Bỏ đi? Tuyệt đối không được!

Khải Sát Lâm tiếp tục khuyên bảo:

- Bích Dạ, người cũng thấy rồi đấy, hắn là một Băng hệ ma pháp sư.

Thì ra Bích Dạ vẫn lặng lẽ theo dõi hai người từ phía sau, cho nên nàng cũng chính mắt nhìn thấy gã La Địch có khả năng tạo ra băng cầu.

Bích Dạ lắc đầu nói:

- Không thể thế được! Ta đã tra qua tư liệu của hắn, ngoại trừ chức nghiệp dược sư đã được chứng nhận thì hắn không còn chức nghiệp nào khác.

Khải Sát Lâm hỏi ngược lại:

- Vậy người nói xem vì sao hắn lại có thể sử dụng Băng hệ ma pháp? Người cũng không phải là không biết, chỉ những người có thiên phú cực cao về Thủy hệ thì mới có được, vậy hắn làm sao lại không phải là ma

pháp sư chứ? Còn nữa, người đừng quên lúc hắn phát ra băng cầu, tuyệt không hề niệm bất kỳ loại chú ngữ nào, điều đó đại biểu cho cái gì, ta nghĩ người hắn cũng hiểu rõ chứ nhỉ.

- Cái này....

Bích Dạ ghen lời, kỳ thực nàng suy nghĩ cả trăm lần vẫn không có được giải đáp, ma pháp sư ở Cách Lâm trấn cũng không nhiều, thậm chí một người có tố chất Băng hệ cũng không có. Đối với một nhân tài có hiểu biết và khống chế Băng hệ đến mức thuần thực như vậy thì đáng lẽ đã nổi danh rồi mới phải, nhưng hắn thì lại chẳng có chút tiếng tăm gì, thậm chí ngay cả huy chương cũng không có, suýt nữa còn không được đi theo đoàn di cư để đến Uy Nhĩ thành nữa kia.

Nhưng một khi Bích Dạ đã hạ quyết tâm làm việc gì thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ, vì vậy mà nàng vẫn ương bướng nói:

- Tóm lại, lúc trước hắn quả thật là không có một chút nghiệp nào, điểm này thì không thể nghi ngờ gì nữa, nhưng không biết hắn làm cách nào mà có thể tạo ra băng cầu như thế nhỉ?

Khải Sắt Lâm im lặng đứng nhìn Bích Dạ suy nghĩ kích động như một tiểu hài ngây thơ, nếu như Băng hệ ma pháp có thể tùy tiện tạo ra được, vậy thì toàn thể đại lục này đều là ma pháp sư rồi, nàng bắt đắc dĩ đành phải chuyển đề tài khác:

- Mà gã La Dịch đó có đáng hận như vậy không?

Vừa nghe hỏi đến hắn thì Bích Dạ liền bực bội nói:

- Còn phải nói, người không biết đó thôi. Lần đầu tiên ta gặp hắn là tại một tửu quán ở Cách Lâm trấn, lúc ấy đôi mắt của hắn hiện lên vẻ mê đắm, giống như là đang tưởng tượng đến việc ăn tươi nuốt sống ta vậy, nhìn thật đáng ghét!

Khải Sắt Lâm cười nói:

- Bích Dạ, người xinh đẹp như vậy, mỗi khi đi trên đường phố, tất sẽ có nhiều nam nhân muốn “ăn” người, vậy người có muốn lời từng tên ra giáo huấn một trận hay không?

Bích Dạ lại nói:

- Không giống, lúc cười trên lưng Phong Linh lộ, hắn còn kể chuyện cười hạ lưu để trêu ghẹo ta!

Khải Sắt Lâm hấp háy mắt vài cái nói:

- Chuyện cười thế nào, người không định kể cho ta nghe à? Ta xem bộ dáng của người rất là hưng phấn đấy nhé!

Bích Dạ hắn học:

- Sao lại như vậy được chứ? Ta và người là quan hệ gì, hắn với ta lại có quan hệ gì? Còn nữa, đêm đó hắn và ta ngủ cùng trường bông, nói không chừng thì nửa đêm đã lén lút chiếm tiện của ta cũng nên.

Khải Sắt Lâm giật mình hỏi:

- Cái gì? Người và hắn ngủ chung một trường bông sao?

Bích Dạ nhất thời lờ lời miệng, nên mặt nàng đỏ bừng, vội vàng giải thích:

- Ngủ thì ngủ chung một trường bông, tuy nhiên, bọn ta nằm cách nhau rất xa, nên đêm đó không phát sinh chuyện gì. Dù có cho hắn thêm một lá gan thì hắn cũng không dám phi lễ với ta!

Lời nói đó chẳng khác nào là tự phủ định khả năng Mộ Dung Thiên đã chiếm tiện nghi của nàng cả.

Khải Sắt Lâm dở khóc dở cười, nói:

- Ài, Bích Dạ, người thật là.....

Nàng chẳng biết trách cứ Bích Dạ thế nào mới phải, đành nhẹ giọng khuyên can:

- Cần gì phải vì một nam nhân như vậy chứ? Hơn nữa một được sư có tố chất cao, dù cho bây giờ hắn chưa phải là Bằng hệ ma pháp sư, nhưng sớm muộn gì thì năng lực đó cũng sẽ được phát giác, đến lúc đó thì tiềm lực được sư và Bằng hệ ma pháp của hắn sẽ được phát triển nhanh chóng. Ta thấy người không nên đối đầu với hắn thì hơn.

Bích Dạ nhìn tình nhân từ trên xuống dưới, như là vừa mới quen biết nàng vậy:

- Khải Sát Lâm, hôm nay ngươi lạ thật đó nha. Trước đây khi ta nói tới mấy con nhặng kiêu này, không phải là ngươi rất chán ghét họ sao? Sao bây giờ lại nói giúp hắn chứ?

Khải Sát Lâm thoáng đỏ mặt, nói:

- Đó là ta lo cho ngươi, sợ ngươi bị thương tổn mà thôi.

- Thật thế à?

Bích Dạ cũng không truy cứu thêm, chỉ nói tiếp:

- Mặc kệ thế nào, ta nhất định phải đi tìm hắn để tính sổ mới được. Khải Sát Lâm, nếu ngươi không muốn giúp ta thì ta sẽ hành động một mình thôi.

Dứt lời, nàng liền quay người rời đi.

Khải Sát Lâm không thể làm gì khác hơn nên chỉ đành bám theo nàng. Người ngoài thấy Bích Dạ là một mỹ nữ thành thực, tâm kế thâm trầm, tùy ý đùa giỡn nam nhân trong lòng bàn tay, nhưng thật ra, chỉ có những ai có quan hệ mật thiết với Bích Dạ như Khải Sát Lâm thì mới hiểu rõ, mỗi khi Bích Dạ nổi giận thì không khác gì một tiểu hài tử cả.

oooOooo

Mộng Huyền khu là một nơi phồn hoa thứ nhì của thành Phật Lạc Lý Tư này, còn đường Lục Hoa thì lại là khu phố nhiệt náo nhất tại Mộng Huyền khu; thậm chí nó còn là nơi náo nhiệt nhất của Phật Lạc Lý Tư nữa. Từ quán, trà quán, nhà hàng, lễ điếm, quán ăn bình dân, được điếm, cửa hàng y phục, cửa hàng trang sức, kim loại, cửa hàng binh khí, cửa hàng phòng cụ, cửa hàng súng vật....Có thể nói, con đường Lục Hoa này chính là hình ảnh thu nhỏ của một thành thị. Đối với những người thích náo nhiệt, ở đây sẽ có đủ thứ cho họ tha hồ lựa chọn. Chỉ cần họ vừa ra khỏi cửa, đi tới vài bước liền có thể tìm ra nơi tiêu khiển, hoặc là muốn đi dạo phố thì vẫn có thể thỏa thích hưởng thụ, mua sắm tại đây. Nhưng không phải bất kỳ ai cũng có thể chiếm giữ một mảnh đất tại đường Lục Hoa này, trừ phi được ông cha cư ngụ ở đây từ trước mà để lại cho, còn không thì nhất định phải là người có địa vị cao trong xã hội hoặc là những người có chức nghiệp chiến đấu hạng trung thì mới có đất để buôn bán tại đây. Giới quý tộc danh lưu hoặc đỉnh cấp võ giả thì chẳng bao giờ đếm xỉa đến con đường mà giới bình dân thường hay lui tới này, vả lại, họ đâu chỉ có một căn biệt thự nhỏ nhoi ở tại khu phố này. Trước khi Mộ Dung Thiên đạt đến đẳng cấp cao, dù công hội có muốn chiếu cố cho hắn đến thế nào đi nữa, thì cũng chỉ có thể ưu đãi hắn ở một mức độ dành cho chiến chức giả hạng trung bình mà thôi. Do đó mà nhà ở nơi đây cũng rất hợp ý của hắn, bởi vì hắn cũng là một tên thích náo nhiệt.

Tiểu Tinh Linh đi theo bên cạnh, nàng mặc một bộ y phục ẩn sĩ, bởi vì trên người nàng lúc này bắn vô cùng nên Mộ Dung Thiên sợ nàng đi đường sẽ bị người khác chê cười, vì thế mà hắn chỉ đành cởi bộ y phục ẩn sĩ ra đưa cho nàng, còn bản thân thì mặc vào một bộ y phục bình dân. Mộ Dung Thiên còn cầm trong tay hai cái túi lớn, tất cả đều là trang phục của Tinh Linh, những thứ này đều do Mộ Dung Thiên dùng tiền ở thế ma pháp để mua. Cũng bởi vì hắn lười chọn lựa, nên hề thấy bộ nào đẹp là mua liền bộ đó, không cần tiết kiệm gì cả, số tiền ở trong thế ma pháp cũng đủ cho hắn tiêu xài thoải mái rồi.

Mộ Dung Thiên dừng lại trước một tòa biệt thự hình tháp có kiến trúc rất độc đáo và mang đầy phong cách của La Mã cổ đại, biển số nhà là 118. À, đây rồi, căn biệt thự mà công hội đã dành tặng cho hắn. Mộ Dung Thiên dụi dụi đôi mắt, bề ngoài của căn biệt thự này so với tử điếm của Tư Ân thì còn đẹp hơn mấy lần. Thật không ngờ, chỉ với một cái chứng nhận chức nghiệp thôi mà đã có thể hưởng được cả căn nhà thế này, thế mà hắn còn tưởng phải mất vài năm phấn đấu thì mới được nữa kia.

Vào thời khắc này, Mộ Dung Thiên nghe được tiếng rao bán của những gánh hàng rong thì mừng tượng như chính bản thân mình đã trở về ngôi trường Đại Học Y Khoa náo nhiệt ngày trước. Thường ngày, trong

những khi rảnh rỗi, hấn sẽ cùng bạn bè trong ký túc xá đi dạo các nơi, xem có thể cua được em nào xinh xinh hay không, còn không nữa thì tụ tập lại một chỗ để ăn uống, sau đó sẽ nhậu nhẹt đến say túy lúy, rồi sẽ khoác tay nhau vừa đi vừa huýt sáo trên chốc những mỹ nữ trong trường. Cái bầu không khí ấy thật là quen thuộc và thân thiết. Mộ Dung Thiên rất thích cái loại cảm giác đó, tuy rằng hấn biết có lẽ hấn sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội để trở về địa cầu nữa, nhưng ít ra, ở đây có thể nhắc lại quãng thời gian trước kia, vì thế mà trong lòng hấn bỗng chốc cảm thấy yêu mến căn biệt thự này ngay.

Mộ Dung Thiên lấy chiếc thẻ ma pháp ra, nó cũng chính là chìa khóa của căn biệt thự, hấn vừa mở cửa liền bị choáng ngợp bởi sự hào nhoáng của nó. Mộ Dung Thiên xuất xoa luôn miệng, quả không hổ với hai chữ “xa hoa”. Sàn nhà được lát bằng gỗ rất ư là lịch sự tao nhã, vách tường trơn láng không chút tì vết, đèn treo bằng thủy tinh cũng cực kỳ long lanh, mùi thơm thoang thoảng từ cây anh đào tỏa ra bốn phía, ghế sofa làm từ da thú có sức co giãn đàn hồi, màn hình Quang hệ ma pháp giống như rạp chiếu phim tại nhà. Ngoài ra, Mộ Dung Thiên còn thấy ở bên trong có đầy đủ các loại dụng cụ cần thiết trong nhà, không cần nghĩ thì cũng biết là không ít rồi. Căn biệt thự này quả thật là một nơi ở lý tưởng, không gì sánh được. Mộ Dung Thiên hoan hỷ tham quan toàn bộ căn biệt thự, xem xét từng phòng một. Tòa biệt thự có tổng cộng ba tầng, tuy rằng không cao, nhưng diện tích lại rất rộng rãi, ít nhất cũng ngoài 500 thước vuông; đối với một nơi vẫn xem mỗi tấc đất là mỗi tấc vàng như ở con đường Lạc Hoa này, thì chỉ cần tính giá từng thước đất ở đây thôi cũng đã là cực kỳ xa xỉ rồi, chứ đừng nói gì tới việc lắp đặt toàn bộ dụng cụ gia đình. Công hội quả nhiên “ra tay” không nhẹ để bồi dưỡng nhân tài nhỉ, giá trị của căn biệt thự này có khi còn hơn cả người có chức nghiệp chiến đấu nhiều lắm. Mỗi tầng đều có ba gian phòng, một là phòng bếp, một phòng vệ sinh, và một phòng khách rộng lớn. Mà trong ba tầng này thì lại còn có một gian chứa đầy đủ thiết bị để luyện đan, một gian thư phòng, và một phòng tập thể thao. Bởi vì công việc luyện chế đan dược cần sử dụng rất nhiều tinh thần lực, do đó mà công hội cố ý mở phòng tập thể thao, để các được sư thỉnh thoảng rèn luyện một chút cho thư giãn thể xác và tinh thần.

Điều khiến cho Mộ Dung Thiên sáng khoái nhất chính là ở tầng một có một bể nước nóng, như vậy so với tửu điểm của Tư Ân thì còn sung sướng hơn không biết bao nhiêu lần, lúc nào thích thì cứ nhảy vào trong bể bơi 50 mét cũng không thành vấn đề. Hơn nữa, bờ đá của bể nước nóng này thuần túy đều là do thiên nhiên tạo thành, đủ các hình thù kỳ quái lờm chờm, vết tích điêu khắc trong bể rõ ràng là cao cấp hơn ở tửu điểm của Tư Ân gấp nhiều lần. Xem ra, người ở Thần Phong đại lục vẫn biết phân biệt tốt xấu. Tại đây xây dựng một bể nước nóng để tắm, quả thật khiến cho lòng người sáng khoái. Nhất là hai ngày nay đã phải di chuyển đường xa tới hai lần, đầu tiên là từ Cách Lâm trấn đến Uy Nhĩ thành, sau đó lại từ Uy Nhĩ thành mà đến Phật Lạc Lý Tư; hấn đã phải lặn lội cả hai chặng đường xa xam diệu vợi, vừa mệt mỏi vừa dính đầy bụi đất. Thế nhưng cuối cùng thì Mộ Dung Thiên vẫn quyết định nhường cho Tinh Linh sử dụng hồ nước trước tiên, bởi vì trên người nàng dính không ít vết bẩn, nhất định là rất khó chịu.

- Nhà của ta là tòa thành của ta, mỗi một viên ngói đều dùng ánh sáng tạo ra....

Tâm tình lúc này của Mộ Dung Thiên cực tốt. Hấn lại dạo quanh tòa nhà thêm hai vòng nữa, sau đó mới xuống phòng khách ở lầu một và xuống lên bài hát ưng ý, rồi kể đến thì ném người lên ghế sofa, tựa quây vãi cái rồi thích chí kêu lên:

- Oh yeah, thật là êm ái quá đi!

Tiếng kêu hân hoan của hấn rất sáng khoái, giống như ở bên dưới là một nữ nhân chứ không phải là chiếc ghế sofa vậy. Mộ Dung Thiên đưa tay vuốt ve tấm da thú vừa co giãn vừa đàn hồi mà trong lòng chỉ có một chữ “Sướng!” Rốt cuộc thì hấn cũng có một nơi sinh sống ở trên Thần Phong đại lục này rồi, cảm giác có nhà thật là tuyệt vời. Nơi đây, mỗi tấc đất, mỗi tảng đá đều là của ta, ha ha ha....

Trong lúc hấn đang muốn mở màn hình Quang hệ ma pháp ra thì chuông cửa bỗng nhiên reo vang. Mộ Dung Thiên thoáng ngạc nhiên, hấn chẳng quen ai ở Phật Lạc Lý Tư này cả, nhưng sao lại có người biết nơi hấn ở mà đến thăm? Chẳng lẽ là thợ rèn Ái nhân Thác Mễ Á ở công hội đến rủ hấn đi uống rượu sao? Hấn nghĩ chắc có lẽ cũng chỉ có mình gã là có thể biết được địa chỉ này thôi. Vừa mới yên ổn một lúc, chẳng lẽ còn thiếu sót cái gì sao? Bằng hữu, ở cái nơi xa lạ này mà ta cũng có bằng hữu ư? Mộ Dung Thiên vừa bước ra mở cửa, vừa nghĩ ngợi mông lung, nhưng mà ngoài cửa lại là hai người lạ và đều khoác bộ y phục ẩn sĩ, khiến cho hấn ngăn người ra một chút. Một trong hai người đó đang đeo chiếc mặt nạ bảo hộ để trần, không phải là Thác Mễ Á mà chính là Bích Dạ.

68. Hồi 67: Huỳnh Muội

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 67: Huỳnh Muội

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, người làm sao biết được địa chỉ của ta vậy?

Bích Dạ cười dài, nói:

- Ta có vị bằng hữu là một dục sư đang làm việc tại công hội, tùy tiện hỏi thăm hẳn một chút là biết ngay thôi mà. Thế nào? La Định tiên sinh, lẽ nào ngài không hoan nghênh ta đến đây?

Mộ Dung Thiên gượng lắc đầu, đáp:

- Không phải thế, hai vị tiểu thư, mời vào.

Bích Dạ cũng không khách khí chút nào, nàng ung dung bước vào nhà, đồng thời cũng cởi bỏ lớp y phục ẩn sĩ trên người. Đây là tập tục ở đại lục, vì phải che dấu thân phận ở bên ngoài mà người ta mới mặc y phục ẩn sĩ, điều đó không có gì trở ngại cả; nhưng một khi đã vào nhà người ta làm khách, nếu không có lý do gì đặc biệt thì nhất định phải cởi bỏ y phục ẩn sĩ ra để biểu thị sự tôn kính đối với chủ nhân.

Khải Sát Lâm cũng cởi y phục bên ngoài xuống, mỉm cười nói:

- La Định tiên sinh, chào ngài, ta là Khải Sát Lâm, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Khải Sát Lâm lúc này đã khôi phục lại dung mạo vốn có, mái tóc óng mượt của nàng màu ô-liu, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp, so với lúc gặp Mộ Dung Thiên với thân phận là Khắc Lý Tư Đề thì còn có thêm đáng vẻ phong tình khó tả, đôi mắt đẹp linh hoạt đến nỗi nếu có người gặp phải phong thái lúc này của nàng thì sẽ nảy sinh ảo giác lúc giận lúc vui, như thời tiết mùa hè vậy. Ấn tượng đầu tiên của Mộ Dung Thiên đối với nàng là cảm thấy nàng đúng là một diễn viên bẩm sinh, nếu như ở địa cầu, nàng chắc chắn sẽ là ứng cử viên số một để đoạt giải Oscar.

- Khải Sát Lâm tiểu thư, xin chào.

Thái độ của đối phương so với lần đầu gặp mặt đã trở nên tốt hơn rất nhiều, cho nên Mộ Dung Thiên cũng không muốn tỏ ra thất lễ. Bởi vì diện mạo của nàng so với Khắc Lý Tư Đề trước đó thì đã thay đổi quá nhiều, lại thêm thanh âm cũng không giống nên rốt cuộc thì Mộ Dung Thiên vẫn không nhận ra được thân phận giả của nàng, chỉ có điều với trực giác nhạy bén của một tên sắc lang, hẳn cảm thấy ngoại trừ lần gặp mặt đầu tiên khi mới đến Phật Lạc Lý Tư ra thì dường còn gặp qua ở đâu đó rồi thì phải. Thế nhưng Mộ Dung Thiên suy nghĩ một lúc lâu mà chẳng thu được kết quả gì, vì thế mà cũng không tiếp tục truy cứu nữa.

Bích Dạ vừa vào nhà đã quan sát căn biệt thự của Mộ Dung Thiên, thăm nghĩ công hội quả là coi trọng tên sắc lang này, đã vậy mà lại còn tặng luôn cho hẳn một căn phòng có kết giới cách âm, nếu đóng cửa lại thì không thể nghe bất kỳ một loại âm thanh nào ở bên ngoài. Tuy nhiên, công việc của dục sư thường cần một môi trường làm việc yên tĩnh, nếu như không có biện pháp giải quyết điều đó thì người của công hội đã không phân nhà cho hẳn ở con đường Lục Hoa náo nhiệt và ồn ào này. Phải biết rằng, những hàng quán

tại đây đều mở suốt ngày đêm, không khác bao nhiêu với khu phố trên đường Bát Dạ tại địa cầu cả. Điểm khác biệt duy nhất chính là không có khách làng chơi đây rầy mà thôi.

Sau khi mời hai người ngồi xuống, Mộ Dung Thiên bỗng nhớ đến tiểu Tinh Linh còn đang tắm ở phía sau, Bích Dạ biết hẳn đến từ Cách Lâm trấn và không có người quen nào ở Phật Lạc Lý Tư này. Nếu để cho nàng nhìn thấy tiểu Tinh Linh và hẳn, cô nam quả nữ cùng sống chung một nhà thì chỉ sợ lại cho rằng hẳn vừa trở nên giàu có, sau khi làm chứng nhận được sự liên nổi sắc tâm, lừa gạt thiếu nữ vị thành niên. Hơn nữa, hẳn thu giữ người không có chức nghiệp, để người khác biết được thì cũng không phải là một chuyện tốt. Do đó mà hẳn vội nói với hai người:

- Nhị vị hãy ngồi chơi một chút, chờ ta đi pha trà.

Hắn đang tính đi dặn tiểu Tinh Linh tắm thêm một lúc, ai ngờ, khi còn chưa kịp bước đi thì một âm thanh trong trẻo như tiếng chuông ngân truyền tới:

- Ta tắm xong rồi.

Lời vừa dứt thì người cũng đến nơi. Mộ Dung Thiên, Bích Dạ và Khải Sát Lâm cùng lúc nhìn về phía nàng, trong nhất thời, ai nấy cũng đều ngẩn ngơ cả ra.

Tiểu Tinh Linh quả là một thiếu nữ phần điêu ngọc trác vô cùng mỹ lệ, mái tóc của nàng có màu Tử La Lan, đôi mắt màu xanh lục trong suốt và sâu thẳm, ngũ quan gọn gàng, giống như là thượng đế đã tỉ mỉ điêu khắc lên vậy. Niên kỷ của nàng tuy còn nhỏ, nhưng cơ thể chỗ ôm vào chỗ vun cao thì đã khá rõ nét, nên cũng khá bắt mắt. Da thịt của nàng trắng ngà có chút hồng hồng, nhìn như trong suốt, phẳng phất như nếu nhẹ nhàng vuốt ve cũng có thể tan chảy thành nước, quả đúng là rất ư mềm mại. Nàng mặc một bộ đồ màu trắng mà Mộ Dung Thiên đã mua về, lúc này lại giống như chưa bao giờ từng bị nhiễm bẩn vậy. Mộ Dung Thiên cũng đã hoàn toàn quên đi cái dáng vẻ lôi thôi, lượm lặt lúc trước của nàng. Giờ đây, nàng chỉ là một nữ hài khả ái chứ không còn cái bộ dáng của một tên khát cái nữa. Dù có gọi nàng là một tiểu thiên sứ thì nói không chừng sẽ có nhiều người tin tưởng hơn nữa ấy chứ. Nếu như không phải nàng còn có một đôi tai dài thì e rằng Mộ Dung Thiên hoàn toàn không thể tin được trước mặt mình chính là một tiểu Tinh Linh; đồng thời, hẳn cũng cảm khái vô cùng, mấy người dân kia thật đáng chết, sao lại nhẫn tâm đi ức hiếp một tiểu thiên sứ như nàng chứ nhỉ.

Ngay cả đối với những nữ nhân vốn tràn lòng tự tin như Bích Dạ và Khải Sát Lâm thì cũng thoáng có chút ghen ghét đố kỵ, tuy thế, hai nàng lại có cảm giác yêu mến nhiều hơn, vì thiếu nữ Tinh Linh ở trước mắt đây trông thuần khiết đến nỗi khiến ai nhìn thấy cũng chỉ muốn ôm nàng vào lòng mà âu yếm vỗ về một lúc thôi.

Cầm thú đúng là cầm thú, Bích Dạ thầm nghĩ, ánh mắt của tên cầm thú này quả nhiên lợi hại vô cùng. Với tình huống căng thẳng lúc này mà hẳn vẫn có thể động lòng với tiểu Tinh Linh, thảo nào mà hẳn đã nảy sinh lòng tốt mà thu lưu nàng. Quả là may mắn khi nàng quyết định đến đây một chuyến và nhờ đó nên mới phát hiện ra sự tình xấu xa này, bằng không thì một thiếu nữ xinh đẹp như vậy làm sao thoát khỏi ma trảo của hẳn chứ, hừ. Suy nghĩ đến đây, Bích Dạ liền liếc sang Khải Sát Lâm, rồi nháy mắt ra hiệu cho nàng, biểu thị ý tứ: Thấy không? Tên sắc lang này khẳng định có ý đồ!

- La Địch tiên sinh, nữ Tinh Linh khả ái này là ai thế?

Bích Dạ hạ quyết tâm, nếu hôm nay mà tên sắc lang này không đưa ra được câu trả lời nào chính đáng, thì nàng sẽ viện cớ hẳn dụ dỗ thiếu nữ để gian dâm mà diệt trừ đi, rồi đem hẳn vất bỏ ở đâu đó ở tại tòa thành Phật Lạc Lý Tư này.

Mộ Dung Thiên trong lúc cấp bách bèn nói:

- Nàng, nàng.....nàng là muội muội của ta!

- Muội muội?

Lời ấy vừa thốt ra thì đã lập tức dập tắt luôn kế hoạch của Bích Dạ, ngay cả Khải Sát Lâm cũng ngẩn người ra.

- Vậy...vậy sao nàng lại là Tinh Linh?

Lúc này vì quá cấp bách nên hắn mới phải bịa đặt như vậy, và bây giờ cũng không thể vặn hỏi, thế là Mộ Dung Thiên chỉ đành tiếp tục làm trò và nói:

- Đúng vậy, cha của ta là nhân loại, còn mẹ của ta thì lại là Tinh Linh, sau khi bọn họ kết hợp, ta kế thừa huyết thống của phụ thân là Nhân tộc, còn muội muội của ta thì lại giống mẫu thân Tinh Linh. Khi còn nhỏ, lúc ma thú công thành, phụ mẫu của ta đều đã chết, còn ta và muội muội thì bị thất lạc. May mắn thay, bây giờ ta đã gặp lại muội muội, không ngờ nó lại ở Phạt Lạc Lý Tư này. Ài, ta tìm người thật là vất vả đó muội muội!

Mộ Dung Thiên vừa nói tới đó thì vừa ôm cổ tiểu Tinh Linh, khóc đến thiên hôn địa ám.

Tiểu Tinh Linh cũng thuộc loại nhanh trí, lập tức đoán ra được ý của Mộ Dung Thiên muốn giấu diếm thân phận của nàng, bởi vì nàng là người không có chức nghiệp, không thể để cho người ta biết. Do đó mà nàng cũng phối hợp nhịp nhàng với hắn, kêu lớn:

- Ca ca!

Kỳ thật, toàn bộ quá trình hắn giúp đỡ tiểu Tinh Linh đều bị Khải Sát Lâm và Bích Dạ thấy được và tất nhiên là họ không mấy tin tưởng lắm, thế nhưng vì hai người bọn Mộ Dung Thiên diễn xuất quá nhập thần nên nhất thời Bích Dạ và Khải Sát Lâm không làm gì được. Bích Dạ thầm mắng một tiếng cầm thú, rồi lại nói:

- La Định tiên sinh, hai huynh muội các người bị thất tán lâu như vậy, thế người làm sao lại nhận ra được muội muội của người?

Mộ Dung Thiên lau nước mắt, chỉ vào dây chuyền hồng ngọc trước ngực tiểu Tinh Linh rồi nói:

- Người xem, đây là cái đồng hồ mà song thân ta đã cho muội muội, trên đời này chỉ có một cái duy nhất mà thôi. Lúc trước ta từng tức giận bởi vì cái chuyện bất công này, cho nên nhớ rất rõ hình dáng của nó. Tuy rằng dung mạo của muội muội có thay đổi, nhưng chỉ cần liếc qua nó một cái là ta lập tức nhận ra ngay.

Thật ra, cái sợi dây chuyền hồng ngọc này cũng là do hắn mua từ cửa hàng trang sức để tặng tiểu Tinh Linh, chỉ tốn có vài kim tệ, nhưng từ miệng hắn nói ra thì chẳng khác nào bảo vật gia truyền vậy.

Mộ Dung Thiên kể chuyện rất sinh động, mà quả thật song thân của tiểu Tinh Linh cũng đã hy sinh trong lúc ma thú công thành, nên khi nghe nhắc tới điều đó thì vành mắt của nàng liền đỏ hoe, quả thật là khó có thể phân biệt được đâu là sự bộc lộ chân thành và đâu là giả trá. Nếu không phải đã biết sự tình ngay từ đầu thì nói không chừng Bích Dạ và Khải Sát Lâm cũng sẽ tin chuyện này ngay. Tuy nhiên, vào lúc này thì họ không tìm ra được chỗ sơ hở, mà tên sắc lang xảo hoạt này quả thật rất khéo ngụy biện, không ngờ hắn lại nắm lấy lý do “thất lạc”, nên cho dù có đi kiểm tra tư liệu thân thế của hắn thì chỉ sợ cũng sẽ không tìm thấy điều gì.

Khải Sát Lâm nói:

- Được rồi, La Định tiên sinh, chúng ta nên xưng hô với muội muội người thế nào nhỉ?

Quả thật Mộ Dung Thiên cũng không biết tên của tiểu Tinh Linh, tuy nhiên, hắn ứng biến rất nhanh, liền quay lại nói với tiểu Tinh Linh:

- Muội muội, hãy giới thiệu với hai vị tỷ tỷ này về bản thân người một chút đi.

Tiểu Tinh Linh nhẹ nhàng đáp:

- Ta là Lộ Thiên.

Mộ Dung Thiên sợ Bích Dạ còn truy vấn tiếp, nên vội nói:

- Được rồi, muội muội còn chưa ăn cơm tối, vậy chúng ta cùng đi ăn nhé. Phải rồi, Bích Dạ tiểu thư, Khải Sát Lâm tiểu thư, nhị vị cũng ở lại dùng cơm chiều với bọn ta chứ?

Bích Dạ đúng là còn muốn hỏi vài chuyện nữa, song lại không có cơ hội, mà quấy rầy bữa cơm của chủ nhân thì lại là chuyện thiếu lễ phép. Nhưng vì không muốn chịu thua, nàng chỉ đành làm mặt dầy, sáng khoái đáp ứng luôn:

- Tốt, chúng ta cũng chưa ăn gì, vừa hay đến đây có thể thưởng thức tay nghề nấu nướng của lệnh muội.

Vừa nói, nàng vừa thâm nghĩ trong lòng rằng chỉ cần lão nương lưu lại đây thì sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội tìm ra sơ hở.

Đội Mộ Dung Thiên và Lộ Thiển đi vào nhà bếp một lúc, Bích Dạ mới nhỏ giọng nói với Khải Sắt Lâm:

- Thấy chưa, tên sắc lang đó thật là gian xảo, nói láo giống như cắt cỏ vậy, người ngàn vạn lần không nên để bề ngoài của hắn che mắt, nếu như Lộ Thiển không xinh đẹp như vậy thì tại sao hắn lại mang về?

Khải Sắt Lâm vẫn có chút không tin, nói:

- Lúc bấy giờ, nha đầu kia có bộ dáng rất lam lũ, chỉ sợ ai đến cũng nhìn không ra đâu.

Bích Dạ hừ một tiếng rồi nói:

- Ta lúc trước không phải đã nói với ngươi rồi sao, ánh mắt của hắn rất lợi hại, tưởng chừng có thể nhìn thấu cả ý phục của người ta vậy.

Khải Sắt Lâm bán tín bán nghi:

- Thật vậy ư?

Trong khi hai người mãi mê thảo luận ý đồ của Mộ Dung Thiên, thì hắn và tiểu Tinh Linh đã tiến vào trong nhà bếp. Lúc này hắn mới lau mồ hôi và thở phào nhẹ nhõm, nhân lúc hai người kia còn ở chỗ khác, hắn liền dạy cho Lộ Thiển lát nữa sẽ trả lời một số vấn đề như thế nào, rồi sau đó mới làm cơm. Bọn họ quả thật là chưa ăn gì vì lúc đó Lộ Thiển quá bận bịu, lại thêm những thứ rác rưởi hôi thối trên người nên không tiện vào quán ăn cơm. Cũng may lúc đó Mộ Dung Thiên đã mua một ít thức ăn để nàng ăn tạm đỡ đói.

Lẽ ra tiểu Tinh Linh định giúp làm cơm, nhưng Mộ Dung Thiên lại kiên trì muốn tự mình động thủ, bởi vì đã lâu rồi hắn chưa từng được nếm mùi vị của thức ăn tại địa cầu, đầu bếp ở Thần Phong đại lúc đều có khả năng làm ra những món rất ngon, nhưng Mộ Dung Thiên lại thích thức ăn của quê nhà hơn, tuy rằng trù nghệ [1] cũng là “dị đồ đồng quy” [2], nhưng chỉ cần nguyên liệu hơi khác một chút thì cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Do từ nhỏ hắn đã quen ở một thân một mình, nên tất nhiên là cũng rất thông thạo việc nấu nướng. Thế là không lâu sau, hơn mười đĩa rau đã được đặt lên bàn. Tật Phong tối nay nằng nổ hắn lên, con chó nhỏ này ban ngày chỉ biết ngủ trong lòng Mộ Dung Thiên, nhưng khi ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngon thì cũng thêm nhỏ dãi, thịt thà cá muối ở đại lục quả rất ngon, thế nhưng nó lại không thích bằng một khúc xương ở quê nhà.

Tam nữ quả là rất may mắn nên mới có được cơ hội thưởng thức hương vị thức ăn do người đến từ xứ khác làm ra. Ngay Bích Dạ và Khải Sắt Lâm vốn đã nếm qua rất nhiều cao lương mỹ vị, nhưng đối với sự chế biến lạ lẫm, phong vị độc đáo này thì cứ tấm tắc khen mãi không dứt. Kỳ thật, đối với những phú nhân suốt ngày chỉ ăn sơn hào hải vị thì họ đã sớm nhàm chán những món ăn đắt tiền, chỉ có với mấy món rau củ hoang dã vừa đơn giản vừa tinh khiết thế này thì lại khiến họ cực kỳ ưa thích.

Khi nghe Lộ Thiển nói cơm nước đều do Mộ Dung Thiên làm thì Bích Dạ liền nghĩ rằng tên sắc lang này tuy có tính cầm thú, nhưng tay nghề làm bếp quả thật cũng có chút thủ đoạn, làm bọn ta suýt chút nữa đã quên mất phong độ thực nữ. Song, nàng cũng cảm thấy rất kỳ quái, nếu như hắn là một Bồng hệ ma pháp sư, thì như sao lại phải xuống bếp? Thân phận của ma pháp sư cực kỳ cao quý, họ sẽ không bao giờ làm những chuyện tầm thường như vậy. Do đó mà cả Bích Dạ và Khải Sắt Lâm đều cảm thấy thương tiếc khi nhìn thấy Lộ Thiển bị rơi vào “miệng sói”, nên cả hai đều không ngừng gấp đồ ăn vào bát cho cô bé.

Cả chủ và khách đều có chủ ý xấu trong lòng, thế nhưng cả đôi bên đều ăn cơm rất vui vẻ.

Khi nhìn thấy mọi người đều đã buông đũa, Mộ Dung Thiên thâm suy tính, xem nên mượn cớ gì để có thể khiến cho các ma nữ sớm ra về đây?

Lúc này Bích Dạ lại hỏi hắn:

- La Dịch tiên sinh, chúng ta và Lộ Thiển vừa gặp nhưng đã như quen biết từ lâu, chẳng hay đêm nay có thể lưu lại làm phiền một đêm, để cùng Thiển muội “xúc tât trường đàm” [3] hay không?

Mộ Dung Thiên nghe thấy thế thì sắc mặt đại biến, đồng thời có cảm giác rất kỳ quái, “xúc tất trường đàm” ư? Câu này sao nghe quen tai vậy nhỉ?

Hết hồi 67

=====

Chú thích

[1] trù nghệ: nghệ thuật nấu ăn.

[2] dị đồ đồng quy: khác phương thức nhưng chung nguyên tắc.

[3] xúc tất trường đàm: kể gổĩ tâm sự.

69. Hồi 68: Đồng Hóa

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 68: Đồng Hóa

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Khải Sát Lâm khẽ lườm Bích Dạ, ngầm đề tỉnh nàng đừng hành động quá đà, không nên ở lại qua đêm ở nhà của tên nam nhân chỉ mới quen biết được mấy ngày này. Nhưng Bích Dạ không từ bỏ ý định của mình, nàng chỉ liếc Lộ Thiển một cái rồi sau đó lại nhìn về phía Khải Sát Lâm, ý bảo là không thể để thiếu nữ này rơi vào tay gã sắc lang được.

Nếu quả Bích Dạ muốn lưu lại là vì mục đích này thì Khải Sát Lâm cũng không ngăn cản và cũng chẳng có ý kiến gì. Thế nhưng Mộ Dung Thiên thấy các nàng cứ mắt đi mày lại, rồi lại còn vài lần liếc nhìn Lộ Thiển, do đó mà hắn tưởng lầm là Bích Dạ thấy Lộ Thiển xinh đẹp khả ái nên đã nảy lòng tham, và không khéo lại có ý muốn lôi kéo Lộ Thiển vào nhóm đồng tính cũng nên.

Không được, ngàn vạn lần không thể để việc này xảy ra được! Một thiếu nữ thuần khiết như vậy quyết không thể để rơi vào tay bọn họ, và cũng không thể để Tiểu Lộ học theo thói hư tật xấu của họ được. Vì thế mà Mộ Dung Thiên nói với vẻ khó xử:

- Bích Dạ tiểu thư, hai huynh muội chúng ta lâu ngày mới gặp lại, nên cũng muốn tâm sự hàn huyên một chút, người xem....

Bích Dạ vừa nghe thế thì liền nổi giận, thầm nghĩ: “Hừ, sắc lang người quả nhiên đã lộ rõ chân tướng, người dám ngang nhiên nói như thế trước mặt mọi người, vậy đó chẳng phải là muốn tranh thủ đêm nay cưỡng hiếp Lộ Thiển hay sao? Quả nhiên là không coi luật pháp ra gì mà, thật là lớn gan mà!” Bích Dạ nhất thời khích động nên chỉ muốn lao vào thiến ngay Mộ Dung Thiên cho hả dạ, nhưng nàng vẫn cố gắng kiềm chế, giả vờ như không có gì rồi cố gắng câu kéo:

- La Dịch tiên sinh, ta biết huynh muội các người tình thâm, nhưng các người đã gặp nhau rồi, sau này thiếu gì cơ hội tâm tình chứ. Đêm nay hãy nhường Tiểu Lộ cho ta và Khải Sát Lâm nhé?

Bích Dạ mấy lượt câu kéo, thầm tính đêm nay sẽ thuyết phục Lộ Thiển, rồi sáng mai sẽ mang nàng ta đi, tránh xa tên hảo sắc kia. Mộ Dung Thiên bị mất mồi ngon tất sẽ khóc ròng cho xem.

Mộ Dung Thiên nghe Bích Dạ nói vậy lại càng khiếp sợ nghĩ: “Thật đáng sợ, chắc đêm nay ma nữ sẽ biến Lộ Thiển thành một nữ nhân đồng tính như bọn họ mất thôi. Hừm, đúng là coi trời bằng vung mà! Lộ

Thiến vừa theo mình, tâm tính đơn thuần, còn chưa kịp có cảm tình sâu đậm gì, nói không chừng Thiến muội sẽ bị mấy ả này lôi kéo mất.” Vì vậy Mộ Dung Thiến cũng không hề tỏ ra yếu kém nói:

- Bích Dạ tiểu thư, chúng ta quả thật có nhiều điều muốn nói. Hay là thế này đi, đêm mai ta sẽ đưa Lộ Thiến đến chỗ của các người, lúc đó chư vị có thể từ từ nói chuyện cũng không muộn mà, phải không.

Trong lòng Mộ Dung thâm tính toán, hẳn nhất định phải tranh thủ đêm nay để dạy một ít kiến thức cơ bản về nam nữ cho Lộ Thiến biết để nàng không nảy ra tâm lý khác thường, đến lúc ấy thì dù Bích Dạ có mồm miệng khéo léo đến đâu cũng thành vô dụng mà thôi.

Bích Dạ tất nhiên là không chịu buông tha, nàng lập tức nói:

- La Dịch tiên sinh, chúng ta ngày mai, ngày kia, ngày kia đều có yến hội, chỉ sợ sẽ không được rảnh. Chi bằng đêm nay cứ trò chuyện với Lộ Thiến muội muội là tốt nhất. Người ta rèn sắt khi còn nóng, có như vậy thì tình cảm mới càng thêm sâu sắc được.

Nói xong, nàng không đợi Mộ Dung Thiến từ chối, lập tức quay sang nháy mắt với Khải Sát Lâm một cái. Đến lúc này Khải Sát Lâm mới bất đắc dĩ phải dùng mê hồn hương để đối phó với Mộ Dung Thiến, còn Bích Dạ thì hạ thủ vào Lộ Thiến, cả hai cùng lúc tiến hành, nên thần không hay quỷ không biết, quả nhiên rất ăn ý.

Đến khi Mộ Dung Thiến thức tỉnh từ trong cơn mê thì mới phát hiện ra mình đã đồng ý lời đề nghị của Bích Dạ rồi. Hắn cảm thấy bất lực khi không có khả năng kiểm chế bản thân mình, thật là quá xui xẻo; nhưng lời đã nói ra thì cũng không thể thay đổi được.

Lúc này Lộ Thiến đi thu thập bát đĩa đem xuống nhà bếp, còn Mộ Dung Thiến thì mở ma pháp kính tượng ra xem, vừa xem vừa nói chuyện với Bích Dạ, còn Khải Sát Lâm tuy bằng mặt nhưng không bằng lòng, nên lâu lâu mới chêm vào cuộc đối thoại của hai người một hai câu. Bích Dạ thấy đáng vẻ buồn bực của hắn thì rất khoái chí. Nàng cảm thấy việc cướp đi con mồi đã nằm trong tay hắn còn sướng khoái hơn việc trả thù nhiều.

Lúc này hai nàng vội vội vàng vàng đến đây nên cũng chưa kịp tắm rửa gì, mà giờ lại lười quay về nhà, hơn nữa, các nàng sợ trong khoảng thời gian rời đi thì gã sắc lang kia sẽ nhân cơ hội đó mà làm bậy với Lộ Thiến. Cũng may là bên ngoài biệt thự có khá nhiều cửa hàng quần áo, hai nàng cùng mua về một bộ để thay tạm. Bích Dạ và Sát Lâm tắm rửa ở bể nước nóng mãi thật lâu sau mới bước ra, không biết hai nàng đã làm gì nhưng trên mặt cả hai đều dạt dào xuân ý, xinh đẹp như hoa đào. Khi Mộ Dung Thiến vừa nhìn thấy họ thì tim liền đập thình thịch, lại nghĩ hai nàng kiều nữ này rất có khả năng đã “an ủi” nhau ở trong hồ nước, do đó mà nhiệt huyết của hắn dâng lên vùn vụt, khó có thể kiềm chế được.

Kỳ thật, hai nàng cũng không có ý định đùa giỡn ngay trong nhà của Mộ Dung Thiến, chỉ vì lâu ngày không gặp nhau, rồi sau đó đã phải đến công hội để kiểm tên sắc lang La Dịch kia nên họ vốn chưa kịp âu yếm nhau cho thỏa thuê; hơn nữa, tối nay còn sẽ ngủ chung với Lộ Thiến nữa. Nói chung là họ không có cơ hội “gần gũi” nhau, vì vậy nên trong khi tắm rửa, họ mới tranh thủ thời gian để sờ soạng vuốt ve nhau một phen, ai dè càng âu yếm thì càng hăng, thật khó kiềm chế được. Rốt cuộc phải mới cả tiếng đồng hồ mới xong việc, nên đã khiến Mộ Dung Thiến nảy sinh ý nghĩ kỳ quái, do đó mà họ cũng cảm thấy bất an. Nhưng Mộ Dung Thiến cũng thừa cơ hội đó mà căn dặn Lộ Thiến rất nhiều chuyện, đề phòng tối nay Bích Dạ và Khải Sát Lâm muốn dụ dỗ hay sờ soạng nàng gì đó, thì nàng nhất định phải dùng lời lẽ nghiêm khắc để cự tuyệt. Tâm tính của Lộ Thiến rất trong sáng, và nàng cũng không biết chuyện đồng tính luyến ái là cái gì, cũng không rõ vì sao mấy vị tỷ tỷ kia lúc ngủ mà lại còn muốn sờ soạng nàng, tuy nhiên, nàng quyết định sẽ cứ làm theo lời dặn của La Dịch tiên sinh thôi. Nghĩ vậy rồi nên nàng cứ luôn miệng vâng vâng dạ dạ theo lời dặn dò.

Do phải lặn lội đường xa để đến Phật lạc Lý Tư, mà khi vừa đến lại đã phải đi lo thủ tục chứng nhận chức nghiệp mất hết cả ngày nên Mộ Dung Thiến đã sớm mệt mỏi và không ngừng ngáp dài. Cả Bích Dạ và Khải Sát Lâm cũng không biết có phải là do ngày hôm nay đã quá “nhiệt tình” hay không mà bây giờ đã thấy rã rời toàn thân, do đó mà tất cả mọi người đều đi nghỉ sớm. Mộ Dung Thiến chọn đại một gian phòng khá lớn ở lầu hai để cho ba nàng nghỉ ngơi. Công hội đã chuẩn bị rất đầy đủ, mọi thứ cần thiết đã được bày biện sẵn trên giường, không cần phải mua thêm bất kỳ thứ gì nữa.

Riêng cá nhân Mộ Dung Thiên thì lại ngủ ở căn phòng ngay sát bên cạnh phòng của tam nữ, phòng khi ban đêm có dị trạng thì hẳn sẽ bắt chập tất cả mà xông vào cứu Lộ Thiến. Thế nhưng ý đồ đó lại bị Bích Dạ hiểu lầm, nàng cho rằng tên biến thái này muốn nhân cơ hội rình rập, nên không ngừng tìm kiếm trên vách tường xem coi có lỗ nhỏ nào không, đương nhiên, đây là phòng mới nên không có gì để cho Bích Dạ phát hiện cả.

Mộ Dung Thiên nháy mắt ra hiệu với Lộ Thiến, ngằm nhắc nhở nàng đừng quên những gì hẳn dặn dò lúc này, rồi sau đó mới trở về phòng. Đêm xuống Tật Phong vẫn dồi dào sinh lực, liền chạy đi tìm “bằng hữu” Phong Linh lộ để đùa giỡn, vì Mộ Dung Thiên quá mệt mỏi nên cũng chẳng thêm quan tâm.

Nằm trên chiếc giường mềm mại này, mặc dù rất muốn được ngủ một giấc thật ngon, không thêm quan tâm gì nữa, nhưng rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng vẫn ngồi lên, xếp bằng hai chân và bắt đầu nhập định để điều khiển linh lực lưu chuyển khắp nơi. Linh lực trong kinh mạch chạy theo một quỹ tích mà hẳn đã quá quen thuộc, tất cả đều tiến hành rất thuận lợi. Lúc Mộ Dung Thiên mở mắt ra, hẳn chợt vui mừng phát hiện, những dòng nhiệt lưu lúc trước vẫn không ngừng tuôn ra từ đan điền vốn như sâu trùng bò khắp xương cốt khiến hẳn rất khó chịu thì bây giờ gần như đã biến mất. Hiện giờ, chúng chỉ còn là một dòng nhiệt lưu nhỏ bé và yếu ớt mà thôi, đại khái là hiệu lực của đan dược đã gần như bị hấp thu hoàn toàn. Mộ Dung Thiên cảm nhận được lực lượng trong cơ thể so với lúc nhận được “linh lực phụng hiến” của Lăng Đế Tư thì còn có phần mạnh mẽ hơn, viên đan dược kỳ dị kia là vật gì mà lại thần kỳ đến như vậy chứ nhỉ?

Trong lòng hẳn khẽ động, lập tức có một trái hỏa cầu và một băng cầu thoát ra từ hai bàn tay trái phải của hẳn, Mộ Dung Thiên phát hiện thể tích của chúng so với trước kia cũng lớn hơn khá nhiều, trông giống như hai quả cầu một đỏ một trắng vậy.

Ngày hôm nay nghe những người chứng kiến nói cho hẳn biết đây chính là ma pháp, nhưng Mộ Dung Thiên cảm thấy cũng không giống lắm, bởi vì hẳn vốn không cần phải niệm chú, và cũng không cần niệm lực cảm ứng, mà nguyên tố cứ tự động tập trung lại. Chỉ cần tâm niệm của hẳn hơi chuyển một chút thì sẽ khiến cho linh lực chạy qua thiếu âm và thiếu dương nhị kinh.

Mộ Dung Thiên đột nhiên nhớ đến một việc. Hẳn lấy ra một viên đan dược màu xanh dương từ trong Trữ Vật châu. Viên đan dược mà lúc trước hẳn đã nuốt lầm có màu xanh lá cây đậm, vì lúc đó hẳn sợ trong quá trình hấp thu dược lực sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đã bỏ lại viên màu xanh dương này vào Trữ Vật châu, và cho đến giờ thì hẳn vẫn chưa đụng đến lần nào. Tuy hẳn không biết những viên đan dược này được hình thành như thế nào, nhưng hiển nhiên chúng đều là những viên tuyệt thể hảo dược. Chỉ cần một viên là đã có thể khiến cho một người đến từ ngoài không gian vốn có tố chất cực thấp như hẳn đã đạt đến cấp bậc như hiện nay; tuy không thể bỏ qua công sức tìm hiểu về kinh mạch, nhưng nếu không có sự giúp đỡ của viên đan dược này, thì chỉ e rằng hẳn sẽ không có cách nào để đề thăng lực lượng như bây giờ.

Một viên đã có tác dụng lớn như vậy, nếu như hẳn cũng nuốt luôn viên đan dược còn lại, vậy không biết sẽ phát sinh chuyện gì đây? Mộ Dung Thiên rất kích động, hẳn hơi do dự một chút, rồi cuối cùng cũng quyết định bỏ nó vào lại Trữ Vật châu. Hiện nay hiệu lực của viên đan dược đã được hẳn nuốt phải vẫn chưa hoàn toàn tiêu trừ, nên phải thận trọng lắm mới được. Do bản thân hẳn đã lo là bất cẩn mà hẳn đã phải chịu thiệt ở đại lục này bao phen rồi, thậm chí, có vài lần cũng suýt bị mất mạng luôn nữa.

Ngày mai sẽ trắc thí thêm lần nữa. Nếu như thực lực hiện nay đã đạt tới cấp thấp nhất của ma pháp sư, thì việc thu lưu Lộ Thiến cũng sẽ được bảo đảm thêm chút nữa. Ở trên đại lục này, nếu như có một vị ma pháp sư muốn bảo hộ cho một kẻ không có chức nghiệp nào thì người khác cũng sẽ không dám dị nghị gì. Hẳn sẽ không giống như hôm nay, cứ phải hao tâm tổn sức để giấu diếm bọn Bích Dạ.

Đến lúc này, cơn buồn ngủ chợt kéo đến, chẳng bao lâu sau thì Mộ Dung Thiên cũng thiếp đi. Đã lâu rồi hẳn không được ngủ ngon như vậy, có lẽ một là vì dược lực cường hoành bá đạo của đan dược đã hết, hai là vì đã có nhà ở, ba là vì lực lượng đã tăng vọt hơn trước rất nhiều.

Tất cả mọi thứ đều đang được phát triển rất tốt đẹp!

70. Hồi 69: Gặp Gỡ

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 69: Gặp Gỡ

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Bích Dạ hao tâm tổn lực, tận tình khuyên bảo suốt cả đêm, khô cả cổ họng, cùng Khải Sắt Lâm tiến hành giáo dục tư tưởng rất sâu sắc, nhưng rốt cuộc cả hai vẫn thất bại. Bất kể ám chỉ như thế nào, bất luận cả hai hứa hẹn sẵn lòng chiếu cố cho Lộ Thiển như thế nào, đồng thời còn giả như vừa cố ý vừa ngấm ngầm nói xấu La Địch đủ kiểu, nào là hấn biểu hiện tuy giống như chính nhân quân tử, khoan dung độ lượng, rất giống bộ dáng một người lương thiện nhưng kỳ thật thì là sói đội lột dê, cầm thú mặc áo quần, rất hay ăn tươi nuốt sống và thậm chí là không từ một thủ đoạn nào để làm nhục các thiếu nữ hay là chơi những trò biến thái v...vv.....Hai nàng hầu như đã biến Mộ Dung Thiên thành một kẻ không việc ác nào là chưa làm, so với một tên siêu cấp biến thái cũng không khác bao.

Thế nhưng Lộ Thiển vẫn cứ thờ ơ, tuy nàng không dám phản bác những lời nói xấu của Bích Dạ, nhưng bất luận thế nào cũng vẫn muốn ở lại bên hấn, dù chết cũng cam. Cuối cùng, Bích Dạ không thể làm gì khác hơn nên chỉ đành buông tha cho Lộ Thiển. Đồng thời, nàng quay sang nghi ngờ không biết có phải Mộ Dung Thiên đã sử dụng tà thuật để mê hoặc hay khống chế tinh thần mà khiến cho nàng ta không thể nảy sinh ý đồ phản kháng hay không. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng không có cách nào biết được trên đời này lại có người có khả năng quỷ dị siêu việt đến như thế.

Trời vừa hừng sáng, Bích Dạ không thể làm gì khác hơn chỉ đành luyến tiếc rời đi, nàng không quên dặn Lộ Thiển, nếu gặp phải chuyện ủy khuất gì thì cứ đến tìm nàng.

Tiến Bích Dạ và Khải Sắt Lâm đến Truyền tống trận, Mộ Dung Thiên vừa quay lại nhà liền ân cần hỏi:

- Lộ Thiển, bọn họ đã nói gì với ngươi vậy?

Hấn lo cho Lộ Thiển, chỉ e rằng tâm tính thuần khiết của nàng đã bị hai người kia làm ô nhiễm, đến lúc đó thì thật khó lòng mà xoay chuyển được.

Lộ Thiển nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- La Địch tiên sinh, không có gì đâu ạ.

Lúc này không có Bích Dạ và Khải Sắt Lâm ở đây, nàng không dám tiếp tục xưng hô ca ca với Mộ Dung Thiên nữa.

- A, vậy là tốt rồi.

Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm, chợt nhớ tới chuyện gì đó liền nói:

- Phải rồi, Lộ Thiển, cứ gọi ta là La Địch ca ca được rồi.

Nếu là những người khác, dù là thân thiết nhất như Lạc Na và Lệ Toa, thì họ có gọi hấn là “La Địch tiên sinh”, hấn cũng không cảm thấy gì, nhưng từ miệng Lộ Thiển nói ra, chẳng biết vì sao mà hấn lại cảm thấy không tự nhiên, thật giống như là đang gọi “La Địch đại thúc” vậy.

Lộ Thiển sợ hãi nói:

- Nhưng mà....

Mộ Dung Thiên ngắt lời nàng, hấn mỉm cười nói:

- Không có nhưng nhị gì hết, ta có già như vậy hay không?

Lộ Thiển không thể làm gì khác đành nói:

- Dạ, La Địch ca ca!

Mộ Dung Thiên hài lòng, cười cười nói:

- Thế mới phải chứ! Đúng rồi, chúng ta đi đâu đó thôi, thuận tiện đi dạo vòng quanh Phật Lạc Lý Tư luôn.

oooOooo

Mộ Dung Thiên không muốn sử dụng Truyền tống trận, nếu đã đi dạo thì truyền tống dĩ nhiên là không có tác dụng, di chuyển chớp nhoáng như vậy thì còn thấy được cái gì nữa chứ, mà tất nhiên đi bộ cũng không được ổn. Phật Lạc Lý Tư lớn như vậy, phỏng chừng đi mười ngày hay nửa tháng cũng chưa chắc có thể đi khắp toàn bộ tòa thành này, do đó mà hắn mượn một tiểu ma thú để hai người cưỡi trên đó, nhàn nhã dạo chơi và thưởng thức cảnh sắc của tòa thành mang phong cách cổ điển này. Từng dãy lầu cao, các hàng quán ào ào lướt qua trước mắt, Mộ Dung Thiên có cảm giác như mình là một kỵ sĩ đã trở về thời kỳ trung cổ vậy.

Muốn đi dạo khắp Phật Lạc Lý Tư trong chỉ một ngày là việc không thể nào, cho dù đó là ma thú có tốc độ nhanh nhất đi chăng nữa. Do đó mà Mộ Dung Thiên bảo thuần thú sư chọn những khu vực phồn hoa và đặc sắc để đến, tỷ như tượng những vị anh hùng của thành thị, những khu chuyên buôn bán ma thú, quảng trường mà dân chúng thông dong đi lại, một cái chợ đầy đủ thức ăn ở Lam Nguyệt đế quốc, công hội liên minh...vv...vv....Mỗi khi đến một địa phương nào đó thì đều dừng lại một chút, tham quan ngắm cảnh xong rồi mới trở lại ma thú. Dù sao thì hiện nay hắn vẫn còn nhiều kim tệ, thuê một con ma thú cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Nhưng đối với Lộ Thiên thì nàng không hề xa lạ gì với những địa phương này, bởi vì trước đây phụ mẫu nàng vẫn thường dẫn nàng đi khắp nơi trong thành, nhưng chẳng may họ đã hy sinh trong lúc thủ thành, nàng không có chức nghiệp và cũng không còn thân nhân che chở, chỉ dám lui tới ở những khu bình dân nhất, và cũng từ đó mà không còn cơ hội để trở lại những nơi này nữa. Khó có dịp thăm lại chốn xưa, hơn nữa bên cạnh lại có La Dịch ca ca bảo vệ, tuy hắn là ma pháp sư, thế nhưng lại không hề có bộ dáng kiêu ngạo và lại rất hài hước dí dỏm, hòa ái dễ gần. Khi hắn nói chuyện với nàng thì vẻ mặt rất ôn hòa, chẳng những vậy mà hắn còn tự đích thân xuống bếp phụ giúp việc nấu nướng, thật giống như là bào huynh vậy, thậm chí so với bào huynh còn tốt hơn nhiều lắm. Đây cũng chính là nguyên nhân mà dù cho Bích Dạ có dùng cách nào đi chăng nữa thì vẫn không thể dụ dỗ nàng rời khỏi Mộ Dung Thiên được.

Trên thực tế, vào cái thời điểm Mộ Dung Thiên không hề tự hiềm những vết bẩn trên tay nàng, mà vẫn vui vẻ đỡ nàng đứng dậy thì nàng đã quyết định sẽ mãi mãi đi theo bên cạnh nam tử xa lạ này rồi. Trừ phi có một ngày hắn ghét bỏ nàng, thì nàng sẽ lặng lẽ ra đi, tránh cho hắn phải chịu thêm gánh nặng; đồng thời, nàng cũng cảm kích hắn đã mang đến chuỗi hạnh phúc tuy ngắn ngủi nhưng mãi mãi sẽ không thể quên được này.

- Dừng lại!

Mộ Dung Thiên đột nhiên hô lớn. Hắn chợt trông thấy một cánh cổng to lớn khác thường, nó cao 80 khoảng thước, rộng 50 thước. Cánh cổng Khải hoàn môn đó được làm bằng minh ngọc thật là hùng vĩ tráng lệ, trên cửa có chạm trổ rất nhiều bức hình dũng sĩ và ma thú đang chiến đấu ác liệt. Minh ngọc vốn được người người xưng tụng là “kiên thạch chi vương” [1], cứng rắn không gì sánh được, nếu như không phải vì thiếu tính dẻo dai, dễ bị đánh vỡ thì nó chính là một chất liệu chế tạo vũ khí hạng nhất. Muốn khắc thành một cánh cửa đồ sộ thế này, thì có thể nói đó chính là một kỳ quan. Nhìn cánh cổng lớn như thế thì có thể đoán được nơi đây hẳn là rất có tiếng tăm, chỉ tiếc là trên cửa chớ khắc chữ cổ của Thần Phong đại lục, Mộ Dung Thiên xem mà không hiểu được gì.

Trước cửa độ ba trăm thước lại có hai khối đá trắng hình lập phương được dựng lên chính tề để vây quanh chỗ trống, nhìn khoảng đất trống đó y như một quảng trường nhỏ vậy. Chủ nhân ở đây dùng cả một khu đất rộng như vậy chỉ để làm cổng ra vào, hiển nhiên đã chỉ ra nơi này không hề đơn giản chút nào. Điều càng đặc biệt hơn chính là mật độ chiến chức giả ở đây dày đặc kinh khủng, hầu như mọi người ở đây có hết chín phần đều mang chức nghiệp chiến đấu, như là chiến sĩ, ma pháp sư, cung tiễn thủ, kỵ sĩ, đạo tặc, thợ săn, thần quan [2], tiên thủ [3], mục sư, triệu hoán sư, thuần thú sư, tu hồn giả, phù chú sư, thích khách, chi phối giả....Trong đó có đủ từ cao cấp đến hạ cấp và bọn họ đều mang theo sủng vật của riêng mình, điều đó khiến cho Mộ Dung Thiên hoa cả mắt, các sủng vật bay đầy trời, bò đầy đất, từ giống nhỏ như chuột đến lớn như voi đều có cả, thật chẳng khác nào như đang đi đến một thế giới động vật vậy.

Ngoại trừ là chiến chức giả ra, những người này còn có một điểm giống nhau nữa, đó là sau lưng đồng phục

chức nghiệp của họ đều có khảm một ngôi sao sáu cánh bằng đá quý, hình như là tiêu chí để nhận biết thân phận vậy.

Rốt cuộc nơi này là địa phương nào thế nhỉ? Chẳng lẽ lại là Chiến Chức Giả liên hiệp công hội? Hình như Mộ Dung Thiên chưa từng nghe đến một địa phương như vậy, hắn đột nhiên nổi hứng, liền dắt Lộ Thiển nhảy xuống ma thú, rồi sau đó đi thẳng đến đại môn.

- Lộ Thiển, đây là nơi nào thế?

Mộ Dung Thiên nghĩ nàng có lẽ cũng hiểu biết được đôi điều về Phật Lạc Lý Tư, nên mới hỏi thử nàng.

- La Địch ca ca, đây là học viện ạ!

- A!

Mộ Dung Thiên thoáng có chút kinh ngạc, nơi này quả không khác gì một trường đại học ở địa cầu cả, cũng chiếm một diện tích rất lớn, nhưng thông thường thì các trường đại học đều nằm ở vùng ngoại ô, không ngờ ở đại lục này lại hoàn toàn trái ngược, học viện lại nằm ngay tại trung tâm phần hoa của tòa thành. Thế rồi hắn lại thuận miệng hỏi:

- Lộ Thiển, đây là học viện gì?

Lộ Thiển mở to mắt nói:

- La Địch ca ca, ngay cả học viện nổi tiếng nhất của Lam Nguyệt Đế quốc là Tát Á Đa Lộ ma võ học viện mà huynh cũng không biết sao?

- Cái gì!?

Mộ Dung Thiên chấn động toàn thân, cái tên này quả thật quá quen thuộc, khiến hắn vĩnh viễn không bao giờ quên, đó là học viện mà Lăng Đế Tư đang theo học. Nàng chính là thê tử đầu tiên của hắn, là một nữ nhân rất ư vô tình, cái người khiến hắn vừa yêu vừa hận ấy hiện đang học ở học viện này đây.

Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng nghe ai nói là Tát Á Đa Lộ ma võ học viện lại ở Phật Lạc Lý Tư, nếu không thì hắn đã tình nguyện đến một siêu cấp thành thị xa xa nào đó để nhậm chức rồi.

Đang lúc tâm tình của Mộ Dung Thiên rối rắm phức tạp, cứ ngẩn ngơ đứng nhìn cánh cửa đại môn cao lớn bằng minh thạch kia, đột nhiên lại có thanh âm huyền ảo truyền lại, rồi tiếp theo là một thiếu nữ đạo tặc rực rỡ như sao trời bước đi giữa một đám nam nhân vây quanh Tóc của nàng màu vàng buông xỏa như thác nước, đôi mắt xanh thăm mê hoặc, làn da khỏe khoắn trắng mịn như bột, khuôn mặt như thiên sứ thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, còn thân hình thì như ma nữ của địa ngục, nó có thể khiến cho bất kỳ nam nhân nào sa ngã.

Mọi chuyện cứ y như một vở hài kịch. Mộ Dung Thiên vĩnh viễn không bao giờ tưởng tượng được là hắn sẽ tái ngộ với Lăng Đế Tư nhanh như vậy, hơn nữa, lại còn ở trong một tình huống như thế này nữa.

Hết hồi 69

=====

Chú thích

[1] Kiên thạch chi vương: vua các loại đá.

[2] thần quan: những người trông coi điện thờ.

[3] tiền thủ: người sử dụng các loại vũ khí tầm xa như nỏ, lao, máy bắn đá, vv....

71. Hồi 70: Cường Giả

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 70: Cường Giả

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Sắc đẹp của Lăng Đế Tư vẫn rực rỡ khó bề che giấu được, bên cạnh nàng từ trước tới giờ vẫn chưa từng thiếu hộ hoa sứ giả. Từ lúc hoàn thành nhiệm vụ thực tập và trở về học viện, trong lòng nàng có vẻ như hơi buồn bực khó chịu. Những kẻ truy cầu nàng vốn e ngại Lý Ngang nên chỉ có thể thầm ái mộ trong lòng, nhưng nay đột nhiên phát hiện ra hình như y đã không còn truy cầu nàng điên cuồng như trước nữa, vì thế mà ruồi nhặng bu quanh nàng đột nhiên tăng lên nhiều. Chỉ cần Lăng Đế Tư xuất hiện tại nơi công cộng thì nhất định ở nơi đó sẽ có một đám ái mộ mặt dày bám theo sát gót. Mà những kẻ dám theo đuổi nàng có hơn phân nửa là có thực lực không tệ, trong học viện cũng có chút tiếng tăm, hoặc là những công tử gia đình có chút quyền thế. Vì phải nghĩ đến quan hệ ngoại giao của gia tộc nên Lăng Đế Tư không dám đắc tội với bọn họ, dù sao thì họ cũng chỉ làm phiền nàng đôi chút thôi, chứ chưa hề dám làm ra những chuyện quá đáng.

- Lăng Đế Tư, ở thành Tây vừa mở một quán ăn cao cấp dành cho dũng sĩ. Các món dân dã ở nơi đó rất có tiếng, hay là chúng ta đến đó một chuyến nhé?

- Đồ ngọc, Lăng Đế Tư cao quý thế này, làm sao có thể tới những nơi đó kia chứ? Chỉ có quán ăn quý tộc A Nhi Đa Lan trong thành mới là thích hợp với nàng nhất thôi. Vừa hay ta có thể thượng khách ở đó, có thể hưởng thụ sự phục vụ thượng đẳng nhất.

- Mỹ nữ đương nhiên phải phối với bảo ngọc rồi. Lăng Đế Tư, chỉ cần nàng đến quán Ngọc Thạch của nhà ta mở thì nàng có thể tùy ý lựa chọn.

- Bảo ngọc có gì hay chứ! Lăng Đế Tư, ngoại trừ liệt hỏa, ta thấy nàng còn chưa có sủng vật khả ái nào đúng không? Mấy hôm trước sứ giả Mạch Gia đế quốc đến thăm và đã mang theo không ít lễ vật, phụ thân ta có được một con Diệu Âm hổ, ta tặng nàng nhé? Nó có thể hát giải buồn cho nàng bất cứ lúc nào.

- Lăng Đế Tư, ta đã mượn được bí tịch Liệt hỏa phần thiên của gia tộc, đối với người tu luyện Hỏa hệ như nàng thì sẽ có lợi ích rất lớn, chỉ bằng chúng ta tìm một nơi từ từ nghiên cứu nhé.

-

Vì để lấy lòng giai nhân, những kẻ này quả là không từ một thủ đoạn, thậm chí ngay cả bí quyết tu luyện của gia tộc cũng lôi ra làm quà, chỉ đáng tiếc là Lăng Đế Tư dường như có chút thất thần, đôi mày khẽ nhíu, tựa như không nghe thấy lời nói của cả bọn, và nàng cũng chẳng hề trông thấy Mộ Dung Thiên đang ở trước mặt.

Tâm tình Mộ Dung Thiên rất là mâu thuẫn, nhưng cuối cùng thì hắn vẫn kéo Lộ Thiển ra chỗ khác:

- Lộ Thiển, chúng ta đi thôi!

- La Dịch ca ca, không phải huynh đến thăm học viện sao? Đây là nơi đã sản sinh ra rất nhiều thiên tài võ học đó, còn có.....

Mộ Dung Thiên lắc lắc đầu ngắt lời:

- Không cần nữa, chúng ta về thôi.

Lăng Đế Tư cảm thấy rất bực bội, từ trưa qua tới giờ nàng cứ thấy đứng ngồi không yên, cái cảm giác khó hiểu đó hiện giờ lại càng rõ rệt hơn, song, nàng không nghĩ ra một nguyên nhân nào. Thời gian nguyệt kỳ của nàng còn phải một thời gian nữa mới tới, thế thì không phải vấn đề về sinh lý rồi, chẳng lẽ gia tộc đã xảy ra chuyện gì? Có lẽ không phải, sự lớn mạnh của Khải Âm gia tộc thì ai ai cũng biết, mà hiện nay cũng chẳng phải là thời gian ma thú công thành, nên không thể có chuyện gì được, mà thân nhân trưởng bối của nàng căn bản cũng đều là những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, nếu lỡ có chuyện gì thì cũng phải sớm nghe

tin qua ma pháp kính tượng rồi mới phải. Tưởng mọi người cũng cần biết là mạng lưới tin tức của thành Phật Lạc Lý Tư là linh thông nhất Lam Nguyệt đế quốc đấy.

Đám ruồi nhặng bu quanh nàng vẫn còn đang lải nhải không ngừng sẵn sẵn đón đón, mong được lấy lòng người đẹp, nhưng nào biết được sự bức bối trong lòng Lăng Đế Tư đã sắp đến cực hạn và không thể chịu nổi nữa. Thế là từ nơi nàng liền toát ra một luồng hơi nóng đẩy bật đám người kia lui lại, thì ra nàng đã phát ra một ngọn lửa xanh lập lòe trên bàn tay phải tựa như lân tinh, không ngừng lay động và trông rất quỷ dị. Khuôn mặt của Lăng Đế Tư lạnh tựa băng, nói:

- Kẻ nào còn bám theo ta thì đừng trách ta không khách khí!

Nàng quả thật là rất bức bối, do đó mà cũng chẳng thèm suy xét thiệt hơn gì nữa.

- Thanh hỏa diễm!

Đám người kia vừa trông thấy ngọn lửa trong tay nàng thì ai nấy cũng đều hít sâu một hơi, hỏa diễm trên Thần Phong đại lục được chia làm sáu loại: hồng, hoàng, lam, thanh, tử, bạch, lục, nhiệt độ và uy lực cũng theo đó mà tăng dần. Người ta vẫn thường có một câu là “lô hỏa thuần thanh”, từ đó có thể thấy được sự lợi hại của thanh hỏa diễm. Trước đó mọi người chỉ biết Lăng Đế Tư đang ở cấp độ hoàng hỏa, và còn chưa tiến vào cảnh giới lam hỏa, không ngờ sau khi thực tập trở về thì thực lực lại bùng phát, tạo nên đột phá nhảy vọt như thế, chẳng trách nào mấy ngày nay ngoài việc đến lớp ra thì nàng chỉ bế môn tu luyện thôi.

- Lăng Đế Tư, hôm nay tâm tình của nàng không mấy tốt, vậy ta không làm phiền nữa.

- Mấy ngày nữa ta sẽ tới tìm nàng sau.

- Lăng Đế Tư, nếu có chuyện gì cần ta giúp đỡ thì cứ lên tiếng nhé.

-

Đám người đó vừa thấy Lăng Đế Tư tỏ vẻ khó chịu thì sợ nàng ra tay thật, cho dù là trước kia, trong đám này cũng không có ai là đối thủ của vị nữ đạo tặc thiên tài này chứ đừng nói đến hiện giờ, nàng đã đạt đến cảnh giới thanh hỏa, bởi vậy cả bọn lần lượt cáo lui không dám quần lấy nàng nữa.

- Ô!

Lăng Đế Tư đột nhiên trông thấy một bóng người mặc y phục bình dân đang khuất dần ở phía trước, ngay tại khoảng trống trước cửa học viện toàn là đám chiến chức giả luôn tỏ ra nổi bật, nhưng điều khiến Lăng Đế Tư chú ý hoàn toàn không phải trang phục mà là bóng người đó dường như rất quen thuộc, gần như hoàn toàn trùng khớp với một hình ảnh đã khắc sâu trong lòng nàng. Song, nàng lại tự chế giễu mình: “Không thể nào, làm sao hắn có thể ở đây chứ?” Hơn nữa, Lăng Đế Tư còn biết hắn chỉ có một thân một mình, mà người vừa rồi lại đi chung với một nữ Tinh Linh, hai người tay trong tay xem ra rất thân mật, hiển nhiên quan hệ cũng không bình thường. Vậy thì không có khả năng là hắn được.

oooOooo

Mộ Dung Thiên dọc đường làm như không có chuyện gì bởi vì hắn không muốn phá hỏng niềm hưng phấn của Lộ Thiển, đối với nữ hài tiểu Tinh Linh này, hắn không chỉ mang lòng đồng cảm một cách giản đơn mà tựa như đã coi nàng là muội muội của mình rồi. Tuy hai người hoàn toàn không có chút quan hệ huyết thống nào, nhưng cảnh ngộ, số phận và những điều phải trải qua đều rất giống nhau, do đó mà nó đã gắn kết hai người lại.

Song, khi vừa trở về biệt thự và đóng cửa lại thì khuôn mặt của Mộ Dung Thiên liền trầm xuống, những ký ức khuất nhục lần lượt hiện lên trong đầu, hắn vĩnh viễn không thể nào quên được khi đó Lăng Đế Tư hạ nhục trượng phu, cũng chính là mình, ở trước mặt người ngoài như thế nào. Hắn vốn cho rằng thời gian sẽ xóa nhòa chuyện đó, nhưng bây giờ mới phát hiện ra, nó giống như một ngọn núi lửa đang hoạt động, mặc dù đã bị đè nén nhưng một khi bùng phát thì lại mạnh đến mức có thể tàn phá tất cả mọi thứ. Khí huyết sục sôi, Mộ Dung Thiên rất muốn ngửa mặt hét lớn một trận để phát tiết nộ hỏa trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được, hắn không muốn Lộ Thiển ở phòng bên phải sợ.

Mộ Dung Thiên lấy viên đan dược màu xanh dương từ trong Trữ Vật châu ra, hần phát hiện khát vọng nhanh chóng trở thành cường giả của mình thật là mạnh mẽ lắm, quả là không có gì có thể át nổi, hần định nhét đan dược vào miệng.....Đúng lúc đó lại có người gõ cửa:

- La Địch ca ca.

Trong tòa biệt thự này, ngoại trừ Lộ Thiên ra thì tất nhiên là không còn ai khác, Mộ Dung Thiên đặt đan dược trở lại vào trong túi, hần cố hết sức lấy lại bình tĩnh rồi mới cố gắng nở nụ cười thật tươi, rồi bước ra mở cửa. Lộ Thiên đang ôm Tật Phong đứng khép nép bên cửa, trông hệt như một đứa trẻ đã làm chuyện gì sai vậy:

- Xin lỗi La Địch ca ca, dọc đường huynh cứ không vui, muội biết do mình không tốt nên đã chọc giận huynh, nếu huynh còn chưa hết giận thì cứ đánh, cứ mắng muội đi, để Lộ Thiên chịu trừng phạt, sau này muội sẽ ngoan ngoãn hơn, huynh đừng giận nữa có được không?

Mộ Dung Thiên rất cảm động, có một muội muội ngoan ngoãn biết quan tâm đến người khác như vậy, đồng thời trong đầu chợt hiện lên đôi mắt bất lực của nàng khi phải chịu đựng sự ức hiếp và vô tình của kẻ khác nên trong lòng hần chợt run rẩy, hần biết con đường mình đi sau này sẽ vô cùng nguy hiểm, rất có khả năng sẽ mất mạng ở trong miệng ma thú y như phụ mẫu của Lộ Thiên vậy. Đến lúc đó, nàng sẽ mất đi sự bảo hộ của mình, vậy nàng sẽ ra sao? Không lẽ nàng lại sẽ trở thành đối tượng để đám người vô tình kia hành hạ hay sao?

Nghĩ tới đó rồi Mộ Dung Thiên vội vàng giải thích:

- Lộ Thiên, muội chớ có suy nghĩ như thế, việc đó không liên quan đến muội mà.

Lộ Thiên mở to hai mắt:

- Thật vậy ạ?

Trông thấy nàng tiểu thiên sứ vừa hoạt bát vừa đáng yêu này thì tâm tình của Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Giờ đây hần chỉ cảm thấy sự nóng nảy hấp tấp vừa rồi tựa như đã được gió xuân quét sạch chẳng còn chút gì, nét phóng khoáng thường ngày cũng quay trở lại, thế rồi hần mỉm cười đáp:

- Thật mà, ai gạt người là Tật Phong ha.

Bởi vì Tật Phong là một con chó nhỏ, mà trên địa cầu thì người ta vẫn thường hay nói: “Ai nói dối là đồ cầu trệ.”

- Gâu!

Tật Phong khê sủa một tiếng tỏ ý bất mãn, bởi vì nó là một con cún thành thật, từ trước tới giờ chưa từng gạt ai.

Lộ Thiên mặc dù không hiểu vì sao Tật Phong lại gạt người, song cũng biết tâm tình Mộ Dung Thiên đã trở lại vui vẻ, nên nàng kéo tay hần hần hoan nói:

- La Địch ca ca, chúng ta đi làm cơm đi. Muội muốn học nấu ăn để sau này ngày ngày giúp đỡ huynh, được không?

Mộ Dung Thiên gật đầu cười đáp:

- Hay lắm.

- Vậy chúng ta đi thôi!

- Đợi chút đã.

Lộ Thiên quay đầu lại, chỉ thấy trên khuôn mặt của La Địch ca ca thường ngày vẫn luôn toe toét cười thì bây giờ lại là vẻ nghiêm túc chưa từng thấy:

- Lộ Thiên, muội có muốn trở thành cường giả không?

72. Hồi 71: Phục Đan

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 71: Phục Đan

Dịch giả: Nhập Ma Nhân

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Đó hiển nhiên là một câu hỏi ngớ ngẩn, trên đại lục này có ai lại không muốn trở thành cường giả và được người người kính ngưỡng? Nhưng Lộ Thiển lại giật mình mở to mắt, không thốt lên lời, bởi vì hai chữ “cường giả” đó đối với một Tinh Linh có tố chất kém không thể đảm nhiệm được bất cứ chức nghiệp gì như nàng quả thật là xa xôi với không tới, thậm chí cũng không dám nghĩ tới dù chỉ một lần.

Mộ Dung Thiên thấy nàng lo lắng không nói gì, nên hỏi lại lần nữa:

- Tiểu Lộ, muội có muốn không?

Hắn đã hạ quyết tâm, sẽ nhường viên đan dược màu xanh thẫm đó cho Lộ Thiển phục dụng, bởi hắn không muốn vạn nhất có một ngày nào đó, mình không may tử chiến thì nàng sẽ lại trở thành một thiếu nữ đáng thương bị người đời thóa mạ, không ai bảo vệ. Huống hồ, cho dù hắn có thể bảo bọc nàng, nhưng Lộ Thiển vẫn cứ suốt đời phải sống bất an dưới sự che chở của mình, mỗi thời mỗi khắc đều thấp thỏm lo sợ bị người khác phát hiện ra thân phận vô chức nghiệp giả. Bởi vậy Mộ Dung Thiên muốn vị muội muội này trở thành một người có năng lực tự bảo vệ bản thân, tự mình đứng vững trên đời, đồng thời còn giống như hắn, trở thành một cường giả được người khác tôn kính. Hơn nữa, Lộ Thiển là muội muội của mình, nếu nàng có thể mạnh hơn, vậy chẳng phải cũng là gián tiếp nâng cao thực lực của mình sao, như thế thì có khác gì nhau đâu?

Lộ Thiển thấy dáng vẻ Mộ Dung Thiên không giống như đang nói đùa, nàng mím môi dè dặt thốt ra một chữ:

- Muốn!

Nhưng nàng vẫn không biết Mộ Dung Thiên có mục đích gì, dù là cường giả tối cao trên đời cũng không dám nói có thể giúp cho người khác tăng cường năng lực được.

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- Vậy thì được rồi, nhưng tất cả quá trình có thể sẽ trải qua cơn đau đớn mà người thường khó chịu nổi, Tiểu Lộ, muội có sợ không?

Mộ Dung Thiên nhớ đến lúc ấy mình phải chịu đựng sự hành hạ ghê người thì lại phát run.

Lộ Thiển suy nghĩ một lát rồi dứt khoát đáp:

- Không sợ! Muội không muốn trở thành gánh nặng của La Dịch ca ca.

Mộ Dung Thiên hài lòng nói:

- Tốt lắm!

Hắn cũng biết nàng là một nữ hài kiên cường, cho nên dù bị mọi người bạc đãi nhưng nàng vẫn dũng cảm biện minh cho song thân của mình.

- Vậy, cởi quần áo của muội ra đi.

- A?

Lộ Thiển cũng lộ vẻ bất ngờ như Lệ Toa và Lạc Na hai người lúc trước. Nàng đã mười tuổi, tương đương với mười lăm tuổi ở địa cầu. Ở Thần Phong đại lục này thì chín tuổi đã là thành niên, bởi vậy Lộ Thiển dù tâm địa có thuần lương nhưng đối với chuyện nam nữ cũng hiểu biết chút ít. Đây là thiên tính của nhân loại, đến một độ tuổi nhất định thì sẽ từ từ ngộ ra. Chỉ có điều là nàng không giống như hai người kia, sau khi hết bất ngờ thì liền ngoan ngoãn cởi quần áo. Dù vẫn không hiểu Mộ Dung Thiên muốn làm gì, nhưng kể từ hôm đi theo hắn thì nàng đã coi bản thân mình thuộc về hắn rồi, đối với một vô chức giả mà nói, được ma pháp sư thu nhận đã là một chuyện cực kỳ may mắn, huống hồ vị ma pháp sư này cũng không có gì đáng ghét. Vả lại, Lộ Thiển cho rằng vị La Địch ca ca này của mình cũng không phải dạng nam nhân háo sắc, bảo nàng làm vậy chắc là hắn có lý do của hắn.

Đương nhiên, Mộ Dung Thiên không phải muốn làm chuyện xấu, chẳng qua hắn muốn biết huyết đạo của Tinh Linh có tương đồng với người địa cầu hay không. Hơn nữa, việc phục dụng viên đan dược đó là một chuyện hết sức nguy hiểm, có thể khiến người ta đau đớn tột cùng, nói không chừng còn có thể mất đi tính mạng nữa kia. Hắn tuyệt không muốn đến lúc đó lại xảy ra chuyện gì đáng tiếc.

Cả quá trình diễn ra thuận lợi hơn rất nhiều so với cái đêm phải hướng dẫn Lệ Toa và Lạc Na, bởi vì Lộ Thiển biết buông lỏng thân tâm, còn Mộ Dung Thiên thì vì ảnh hưởng chuyện của Lăng Đế Tư nên cũng không nẩy tà tâm. Tuy nhiên, thời gian hao phí lại nhiều hơn bởi hắn biết được lực quá mức hùng hậu, không thể chỉ như trước kia dạy hai thị nữ trong một tối rồi để các nàng dựa vào trí nhớ và kinh huyết đồ để có thể tự xác định. Người hiểu rõ kinh mạch như hắn, lúc ấy còn thiếu chút nữa đã mắc nạn nữa là. Đương nhiên từ kinh nghiệm rút ra được, Lộ Thiển có thể sẽ thuận lợi hơn nhiều, đó cũng là nguyên nhân mà Mộ Dung Thiên dám yên tâm đưa viên thuốc cho nàng phục dụng.

Ngoại trừ ăn cơm và nghỉ ngơi ra, thời gian còn lại của Mộ Dung Thiên về cơ bản đều dùng để hướng dẫn Lộ Thiển. Thoáng chốc đã mười ngày trôi qua, Mộ Dung Thiên ngay cả chuyện đi thi kiểm tra năng lực toàn thân lần nữa cũng quên mất, có điều mười ngày này không phải là không có ích lợi, hắn phát hiện “linh lực chu thiên vận chuyển” thuật của mình sáng tạo ra quả thật rất có hiệu quả. Mặc dù tác dụng của đan dược đã hết, nhưng chỉ cần mỗi ngày đều tu luyện, thì linh lực trong cơ thể mỗi ngày sẽ một gia tăng, cho dù không quá rõ ràng, nhưng còn hơn đánh chết ma thú mới có thể thu được chút linh lực ít ỏi đến thế thảm như trước kia. Điều này quả thật đã khiến cho hắn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vả lại công việc đó cũng không giống với việc tác chiến với ma thú, mỗi thời mỗi khắc đều phải lo sẽ mất mạng.

Thêm vào đó, được vị “danh sư” Mộ Dung Thiên này dạy bảo, Lộ Thiển cũng từ chỗ xa lạ, lơ mờ với những thuật ngữ mới như “kinh huyết” liền trở thành hiểu rõ như chuyện cơm bữa. Lộ Thiển có tố chất tuy thấp kém nhưng lại thông minh lanh lợi, khiến Mộ Dung Thiên hết sức vui mừng.

Quá trình chuẩn bị đã thực hiện không tồi, kế tiếp chính là để Lộ Thiển uống viên thuốc đó rồi hấp thụ đến mức tối đa hiệu lực của nó. Tối hôm đó, Mộ Dung Thiên như thường lệ gọi Lộ Thiển vào phòng, hiệu quả của việc nhập định vào buổi tối cao hơn ban ngày, bởi vậy nên nó cũng sẽ giúp tăng thêm chút cơ hội thành công cho người luyện.

Mộ Dung Thiên lấy viên đan dược kỳ quái từ Trữ Vật châu ra, qua hơn nửa tháng nó vẫn không thay đổi chút nào, vẫn hoàn mỹ đến nỗi tác phẩm đặc ý nhất của dược sư cao cấp nhất trên đại lục làm ra cũng khó sánh bằng một phần vạn. Màu xanh yêu dị mờ ảo khiến bóng tối tăng thêm vài phần thần bí, chất lỏng bên trong chậm chậm lưu động, giống như dòng sông nhỏ yên ả trôi mà không gợn sóng, nhưng không ai biết được được hiệu của nó lại bá đạo đến mức nào.

Mộ Dung Thiên có cảm giác bản thân mình như một thầy thuốc kém tay nghề lần đầu khai đao với bệnh nhân, tâm tình cực kỳ khẩn trương, hắn hít mấy hơi thật sâu rồi mới bình tĩnh nói:

- Tiểu Lộ, muội uống đi.

Hắn từng nghĩ chia viên đan dược làm nhiều phần để Lộ Thiển từ từ phục dụng, nhưng bên trong ruột của viên đan dược đó đều là dịch thể, chẳng biết khi gặp không khí có biến chất thành mất hiệu lực hay không. Viên thuốc này trân quý vô cùng, nên hắn không dám thử nghiệm.

Lộ Thiển thấy thần sắc nghiêm túc của Mộ Dung Thiên liền thấy chút căng thẳng:

- La Địch ca ca, cái này.....cái này là cái gì?

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ nếu mình nói ra chân tướng, chỉ sợ sẽ tạo thành áp lực tâm lý cho Lộ Thiển, bởi vậy nên hắn tỏ ra ung dung đáp:

- Không có gì, chỉ là một viên đan dược đặc thù do ta luyện chế, có thể tăng cường tổ chất thân thể của muội ở một mức độ nhất định.

Lộ Thiển hỏi:

- Vậy sao huynh không dùng?

Nếu đem sự thật nói trắng ra, vậy thì theo tính cách của nàng chắc hẳn là sẽ không ích kỷ mà uống vào, bởi vậy hắn đành nói tránh đi:

- Yên tâm, đan dược như vậy ta còn nhiều, lúc nào cũng có thể chế ra vài viên.

- Dạ!

Lộ Thiển tin lời, nhận lấy viên linh dược trên tay Mộ Dung Thiên.

- Tiểu Lộ, muội hãy nhớ kỹ, đợi nuốt viên thuốc vào rồi thì muội phải dựa theo phương pháp điều khiển yêu khí mà ta đã dạy, không được làm ẩu, có biết không?

Mộ Dung Thiên lo lắng dặn dò một lượt trước khi nàng tiến sâu vào việc nhập định, toàn tâm không chế được lực.

Lộ Thiển gật đầu:

- La Địch ca ca, muội biết rồi.

Dứt lời, nàng bỏ viên thuốc vào miệng.

- Ô?

Viên thuốc vừa vào miệng đã tan ra khiến Lộ Thiển vô cùng bất ngờ, nhưng nàng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức tập trung nhập định.

Mộ Dung Thiên đến cả thở mạnh cũng không dám, chỉ cẩn thận quan sát tình huống biến hóa.

Trên nét mặt của Lộ Thiển không hề lộ vẻ thống khổ gì, rất bình tĩnh, dường như không có chuyện gì xảy ra. Mộ Dung Thiên cảm thấy có chút kỳ quái, cho dù nghị lực của nàng mạnh mẽ cỡ nào, nhưng khi nhiệt lưu vừa sinh ra thì cũng phải có phản ứng không bình thường mới phải.

Qua hơn mười phút, Lộ Thiển đột nhiên mở mắt. Mộ Dung Thiên càng choáng váng, bản thân hắn lần trước vốn không thể phân tâm, chỉ có thể nhắm mắt lợi dụng toàn bộ tinh lực để tiến vào thế giới nhập định, lúc này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Lộ Thiển chẳng những là có thể phân thần, mà thậm chí còn không có gì khác lạ nữa thì mới kỳ hoặc.

Mộ Dung Thiên thử thăm dò:

- Tiểu Lộ, muội có cảm giác gì không? Tỷ như đau nhức, đau như xé da xé thịt ấy.

Lộ Thiển lắc đầu:

- Muội không có.

- Vậy có nóng không, nóng như bị lửa thiêu vậy?

- Cũng không có!

Đầu của Mộ Dung Thiên như muốn to ra, chẳng lẽ bản thân mình đoán lầm, viên quái dược đó căn bản là không có tác dụng làm tăng tiềm lực? Hoặc là Lộ Thiển có tổ chất đặc thù, với nàng thì vô hiệu?

Đang lúc Mộ Dung Thiên không biết giải thích thế nào thì Lộ Thiển chợt vượt lên vị trí đan điền rồi nói:

- Chỉ có điều là ở đây hơi nóng ấm, nhưng rất thoải mái.

Mộ Dung Thiên vui mừng nói:

- Vậy là ổn rồi!

Lần trước, hắc nuốt viên đan dược xanh biếc kia cũng bắt nguồn từ đan điền.

- A!

Lộ Thiển đột nhiên kinh hãi hét lên:

- Tốc độ của nó nhanh hơn rồi.

Mộ Dung Thiên hốt hoảng chỉ nói là được lực phát huy hiệu quả chậm hơn một chút so với lần trước đây, rồi vội vàng kêu nàng nhập định. Không bao lâu sau, Lộ Thiển lại mở mắt ra, khí nóng trong cơ thể nàng tuy có tăng mạnh nhưng không có chút cảm giác thống khổ nào. Mộ Dung Thiên kinh ngạc mãi không thôi. Hắn không dám chủ quan, cẩn thận quan sát hồi lâu, vẫn không có dị trạng gì, nghĩ không thông nên rốt cuộc cũng đành thuận theo tự nhiên, bất quá mỗi tối hắn đều bảo Lộ Thiển cùng ngủ với mình nhằm tránh có việc ngoài ý muốn bộc phát.

Mười ngày cứ như thế mà trôi qua, khí tức trong cơ thể của Lộ Thiển từ từ giảm bớt, còn sức lực của nàng cũng tăng trưởng hơn trước rất nhiều. Điều kỳ quái duy nhất chính là nàng có thể sử dụng mọi hệ ma pháp cơ bản như Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong; nhưng mỗi hệ ma pháp lại không mạnh, không đạt được đến mức yêu cầu của ma pháp sư cấp thấp nhất. Mộ Dung Thiên cũng không biết rốt cuộc đó là tốt hay xấu. Sau đó hai ngày, khi Lộ Thiển nói khí nóng trong đan điền đã hoàn toàn biến mất, được hiệu đã hết, hắn mới dự định ngày hôm sau sẽ đưa nàng đi trắc thí một lần, đồng thời nhân tiện xem cái gọi là “ma pháp” của mình có đạt đến trình độ của ma pháp sư cấp thấp nhất hay không.

Hết hồi 71

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

73. Hồi 72: Nghĩ Linh Sứ

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 72: Nghĩ Linh Sứ

Dịch giả: Nhập Ma Nhân

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

- Thể chất 226, tinh thần lực 203, mẫn tiệp 217, tinh lực 265, Thủy hệ nguyên tố cảm ứng độ 106, Hỏa hệ nguyên tố cảm ứng độ 105, phong hệ nguyên tố cảm ứng độ 96.....

Đây là số liệu trắc thí tổ chất chiến chức toàn thân, tuy Mộ Dung Thiên biết chỉ số lần này có tiến bộ hơn trước kia, nhưng ngoài việc thể năng đã được gia tăng ra thì những chỉ số khác vẫn khá thấp. Thể nhưng trắc thí lão đầu lại rất hưng phấn, ánh mắt của lão nhìn Mộ Dung Thiên như đang nhìn cái khoảnh khắc của một vì sao mới đang từ từ nổi lên cao, như chúa cứu thế tương lai của Thần Phong đại lục vậy. Tuy các con số không mấy lý tưởng, nhưng sự biểu hiện của lão vẫn khiến cho Mộ Dung Thiên nảy sinh một chút kỳ vọng.

Cuối cùng, lão ngẩng đầu lên và sắc mặt có biến đổi, nói:

- Thật xin lỗi La Dịch tiên sinh, ta nghĩ ngài chỉ có thể làm chiến sĩ cấp thấp nhất.

Mộ Dung Thiên thiếu chút nữa là té ngã ra đất, nếu trước đó lão không kích động như vậy, không dùng ánh mắt đầy kính ngưỡng để nhìn hắn thì có lẽ khi nghe câu nói đó, hắn đã mừng rỡ như điên, vì dù gì hắn cũng đã có thể làm một chiến chức giả. Nhưng tiếc thay, hắn đang hưng phấn như uống xuân dược, trong lòng tràn đầy kỳ vọng, ai ngờ kết quả chỉ là một chiến sĩ cấp thấp nhất. Cảm giác ấy thật giống như đang nằm dài phơi nắng, đột nhiên có người dội cả chậu nước lạnh lên người, khiến người ta rất buồn bực. Nhưng điều càng khiến hắn kỳ quái hơn chính là rõ ràng mình đã có thể tạo ra hỏa cầu và băng cầu, có sao cảm ứng độ của băng, hỏa hai loại nguyên tố này vẫn thấp như vậy? Thậm chí còn không thể đảm nhiệm chức nghiệp ma pháp sư nữa kia. Mộ Dung Thiên không hiểu nổi, suy nghĩ rất lâu, giải thích trăm đường mà vẫn không cách nào lý giải được, cuối cùng đành phải bỏ qua. Tóm lại, với thực lực hiện nay, hắn rất tự tin vào uy lực hỏa cầu và băng cầu của mình, tuyệt không kém hơn ma pháp sư cấp thấp nhất.

Lão đầu nhìn thần sắc buồn bực của Mộ Dung Thiên mà lòng thầm khoái chí, lão thích nhất là đùa cợt người ta kiểu này, dù rằng trên thực tế thì cho tới giờ này, chẳng có ai cảm thấy nó thú vị cả.

Nhưng Lộ Thiên lại cảm thấy rất vô lý, song thân của nàng trước kia dù gì cũng là ma pháp sư, cho nên nàng cũng hiểu biết đôi chút về những điều cơ bản của ma pháp, người có thể phát ra Băng hệ kỹ năng, dù đó chỉ là một loại kỹ năng thấp kém nhất, nhưng cũng đã là tương đương với một vị ma pháp sư ưu tú thuộc Thủy hệ rồi. Tuy nhiên, vì nàng chỉ là một vô chức giả, địa vị thấp kém nên không dám đưa ra bất cứ câu hỏi nào.

Dù gì thì cũng nên để Lộ Thiên kiểm tra trước rồi mới tính tiếp, để xem sau khi uống viên dược hoàn kia rồi thì liệu có tạo ra nên kỳ tích gì hay không. Sau khi Mộ Dung Thiên trấn định tinh thần, hắn liền để cho lão tiến hành công việc trắc thí cho Lộ Thiên.

Tuy rằng nàng cảm nhận được lực lượng của bản thân đã gia tăng nhiều, nhưng Lộ Thiên vẫn có chút khiếp sợ. Đây chính là thời khắc mấu chốt để quyết định vận mệnh của nàng đây.

- Thể chất 328, tinh thần lực 330, miễn tiếp 331, tinh lực 329, Thủy hệ nguyên tố cảm ứng độ 330, Hỏa hệ nguyên tố cảm ứng độ 327, Phong hệ nguyên tố cảm ứng độ 331.

Không biết là do trùng hợp hay vì nguyên nhân nào khác, các số hạng tổ chất của Lộ Thiên đều xấp xỉ với nhau một cách lạ lùng, tất cả đều trên dưới 330.

Khác với bộ dạng hưng phấn như uống xuân dược hồi nãy, trắc thí lão đầu tỏ ra hết sức ngưng trọng, lần lượt đọc các con số hiện ra trên quả cầu thủy tinh:

- Nguyên tố chuyển hóa lực 333, tinh thần lực phân tán 329!

Đọc xong con số cuối cùng, sắc mặt lão trông giống hệt như bị vợ cấm sừng và bỏ chạy theo người khác, ngay cả Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy tình thế không ổn, các chỉ số đó tuy cân bằng đến mức khó tin, tất cả đều trên dưới 330, nhưng không có con số nào đạt đến 500, vậy thì có tác dụng gì đâu?

Lão ngẩng đầu, sắc mặt thay đổi liên tục, mắt lóe sáng rất kỳ dị:

- Chúc mừng, chúc mừng, Lộ Thiên tiểu thư, tiểu thư có thể đảm nhiệm một loại chức nghiệp rất ư là đặc biệt....

Mộ Dung Thiên cơ hồ ngã đập mặt xuống đất, con bà nó, lão già này thật thích trêu người, trình độ diễn xuất của lão quả xứng đáng đoạt giải Oscar. Mộ Dung Thiên nhất thời chỉ muốn xông tới vật sạch râu của lão để làm lễ truy điệu cho đám nơnon thân kinh đã bị lão dọa đến chết vì kích động. Nhưng hắn vẫn phải nhẫn nhịn, bởi vì lão còn chần chừ, chưa nói ra cái tên của chức nghiệp phi thường đặc biệt kia, nói không chừng nó sẽ là một loại chủng thực thuật sĩ hay là mục dân hạ đẳng nhất gì đó. Theo tính cách của lão mà nói, chuyện này tuyệt không phải là không thể xảy ra.

Lúc này, trắc thí lão đầu buông ra từng chữ rất rành rọt:

- Chiến chức giả, Nghĩ Linh sứ.

Khi Mộ Dung Thiên nghe được ba chữ “chiến chức giả” thì mới thở phào nhẹ nhõm, và Lộ Thiên cũng mừng rỡ không thôi, từ một kẻ vô chức giả mà nay trở thành một chiến chức giả, niềm vui sướng đó hẳn là người

ngoài khó có thể tưởng tượng được. Nhưng hai người vẫn không biết cái danh từ “Nghĩ Linh sứ” mới nghe được lần đầu này lại là thứ gì chứ.

Trắc thí lão đầu thấy đáng vẽ nghi hoặc của hai người, liền vân vê râu mép rồi nói tiếp:

- Ta giải thích cho hai vị chút nhé, “Nghĩ Linh sứ” là một loại chiến đấu chức nghiệp phi thường đặc biệt, đã rất lâu rồi ta vẫn chưa thấy qua. Người đầu tiên có các chỉ số phù hợp với loại chức nghiệp này thì theo ta nghĩ, đại khái cũng khoảng 30 năm trước, khi ta bắt đầu làm sinh nhai chức nghiệp.....

Mộ Dung Thiên nhận ra lão đang nhớ lại chuyện năm xưa chứ không có câu nào nói tới “Nghĩ Linh sứ” rồi cuộc lại có lợi ích gì. Thế là hần nhịn không được, nói:

- Mã Các Tra Đa Lợi tiên sinh, có thể nói vắn tắt một chút được không? Thật ra thì chức nghiệp đó có gì liên quan với bọn ta?

Lão đáp:

- Được rồi, được rồi, người trẻ tuổi bây giờ thật không kiên nhẫn chút nào. Hèm, ngài cũng nhận ra rồi phải không, các chỉ số của Lộ Thiển tiểu thư đều được chia rất đều đó chứ?

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ, cho dù là kẻ ngốc cũng nhận ra điều đó, chẳng lẽ mình cũng không bằng cả một tên ngốc hay sao? Tuy nhiên, hần vẫn nhẫn nại đáp:

- Phải, ta cũng thấy vậy.

- Vậy đó, “Nghĩ Linh sứ” đặc biệt ở chỗ chức nghiệp này đòi hỏi chỉ số của tất cả các loại tố chất đều phải đạt đến 200, như vậy là quá đủ rồi; nhưng điều trọng yếu hơn chính là tính cân bằng, bởi vì “Nghĩ Linh sứ” có thể chế tạo nguyên tố khô lồi (con rối), thay thế bản thân người đó để tác chiến. Nhưng yêu cầu để tạo ra nguyên tố khô lồi lại rất hà khắc, tỷ lệ phối hợp các hệ nguyên tố chặt chẽ đến mức.....

Lão suy nghĩ một hồi cũng không tìm được từ nào để miêu tả, cuối cùng chỉ đành nói:

- Ngài xem mặt ta chặt chẽ cỡ nào?

Nói xong, lão lại cố ý đờ mặt ra như đã hóa đá.

Lộ Thiển nhịn không được liền bật cười hi hi, lão đầu này miêu tả thật sinh động, còn Mộ Dung Thiên thì lại thấy xấu hổ vô cùng.

Trắc thí lão đầu rất hài lòng với hiệu quả tuyệt vời của ngôn ngữ bằng cơ thể của mình, thế rồi lão nói tiếp tục:

- Tỷ lệ của các nguyên tố phải phối hợp chặt chẽ thì mới có thể duy trì không để cho nguyên tố khô lồi bị hỏng mất. Việc này cần có cảm ứng độ của các hệ nguyên tố cùng với những chỉ số khác không chèn lệch bao nhiêu, nếu tố chất của bất kỳ hai chỉ số nào khác biệt cỡ 45 điểm thôi thì cũng không thể trở thành khô lồi sư; thậm chí, ngay cả ngón cái của khô lồi cũng không thể tạo ra được, vì thế nên cũng sẽ không có tác dụng chiến đấu gì cả. Dù là một khô lồi sư có chỉ số rất thấp, nhưng chỉ cần tính cân bằng cao thì sẽ có thể còn mạnh hơn cả người có chỉ số cao và độ cân bằng thấp. Đó cũng là nguyên nhân tạo nên tính đặc thù lớn nhất của chức nghiệp này.

Mỗi một người đều có cả trăm loại tố chất khác nhau. Nếu muốn có chỉ số của hai loại bất kỳ không chênh lệch nhau quá nhiều thì thật là hiếm, do đó mà số lượng “Nghĩ Linh sứ” mới ít ỏi như vậy. Cũng may là Mộ Dung Thiên đã nhường viên Yêu Linh đan màu xanh dương kia cho Lộ Thiển phục dụng, loại linh đan này có khả năng hoán chuyển chính phần vật chất gì đó, hiệu lực tuy không thể nói rõ, nhưng khác với viên màu xanh lá mà Mộ Dung Thiên đã uống vào. Tác dụng của viên màu xanh dương nhất định là nâng cao tất cả tố chất trong cơ thể lên đến một mức độ nhất định nào đó, nhưng không quá cao. Nếu người uống là Mộ Dung Thiên, những tố chất ấy sẽ tăng đều lên, tuyệt không phải là chỉ tăng về mặt chức nghiệp chuyên tấn công nên sẽ không có tác dụng gì lớn. Cái này giống như một ma pháp sư cần nhất là ma lực và tinh thần lực, thế nhưng rốt cuộc lại gia tăng về thể năng, nó vốn là yếu tố quyết định của một chiến sĩ, cho nên gần như là không có công dụng gì cả. Còn đối với Lộ Thiển, nàng vốn có các chỉ số cực thấp, đại loại chỉ trên dưới 150, không thể đảm nhận bất cứ chức nghiệp gì, song, chúng lại rất cân bằng với nhau. Thế nên sau khi phục dụng Yêu Linh đan, mỗi một chỉ số của nàng đều tăng thêm 100 điểm, và đã vượt quá yêu cầu

cơ bản của “Nghĩ Linh sứ”. Do đó nên viên đan được màu xanh dương mới có tác dụng lớn đối với nàng, có thể nói đó là linh dược được tạo ra chỉ để dành riêng cho nàng mà thôi.

Mộ Dung Thiên cười vui vẻ:

- Như vậy thì Thiên muội tương đương với cấp độ nào?

Thật không ngờ lại còn có cái chức nghiệp đặc thù này. Té ra Lộ Thiên sau này sẽ có thể điều khiển khôi lỗi để tác chiến thay nàng, như vậy thì nàng sẽ không phải mạo hiểm rồi, tuyệt!

- Chờ chút.

Trắc thí lão đầu chợt kêu lên, sau đó lão lấy ra một cuộn giấy, viết lên đó vài con số rồi làm vài bài toán phức tạp. Chừng hơn 10 phút sau, lão mới ngừng đầu lên nói:

- Hai chỉ số “Nghĩ Linh sứ” của Lộ Thiên tiểu thư, còn gọi là chỉ số tổng hợp, nguyên tố ngưng tụ lực là 1758, và ý thức phú dư độ là 1756!

Hai chỉ số này đại diện cho điều gì, cả Mộ Dung Thiên và Lộ Thiên đều hiểu rất rõ, vì thế nên hai người quay nhìn nhau, và đều thấy được nét mừng vui vô hạn ở trong mắt đối phương.

Trắc thí lão đầu lại nói:

- La Dịch tiên sinh, ta có một đề nghị rất quan trọng. Nghĩ Linh sứ là một chức nghiệp yêu cầu kỹ thuật rất cao, còn cao hơn cả yêu cầu với ma pháp sư nữa. Nếu muốn tự mình tìm hiểu để tăng cường năng lực là một chuyện cực kỳ khó khăn, do đó, tốt nhất là Lộ Thiên tiểu thư nên được bồi dưỡng tại học viện. Phải rồi, các vị rất may mắn, bởi vì Tất Á Đa Lộ học viện của Phật Lạc Lý Tư thành vừa khéo lại có môn học này.

Hết hồi 72

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

74. Hồi 73: Xuất Tẩu

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 73: Xuất Tẩu

Dịch giả: Nhập Ma Nhân

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

“Nghĩ Linh sứ là một loại chức nghiệp yêu cầu tính kỹ thuật rất cao, so với ma pháp sư thì lại còn cao hơn. Nếu muốn tự mình tìm hiểu để tự tăng cường thực lực thì đó là một việc cực kỳ khó khăn; do đó, tốt nhất là Lộ Thiên tiểu thư nên đến tu học ở học viện.” Mộ Dung Thiên ngồi trên ghế sofa bọc da thú tại biệt thự và đang xem chương trình chiếu trên Quang hệ kính tượng, nhưng hắn không thể tập trung, trong đầu vẫn luôn vang vọng những lời nói của trắc thí lão đầu.

Nếu như đó là mong muốn của Lộ Thiên, vậy thì đưa nàng vào tu tập tại học viện thất nhiên cũng tốt thôi, thế nhưng, nếu làm như vậy thì hai người bọn họ sẽ bị chia cắt. Sau một tháng ở chung, tình cảm giữa hai người đã rất sâu đậm. Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy cuộc sống thế này quả là rất hạnh phúc, Lộ Thiên là một tiểu Tinh Linh rất ngoan ngoãn, rất biết cách khiến người ta vui vẻ, luôn chủ động giúp Mộ Dung

Thiên làm việc này việc kia. Nàng học hỏi cũng rất nhanh, hiện giờ những món rau xào mang phong vị của địa cầu do nàng làm đã gần vươn tới trình độ của gã đầu bếp sư phụ là Mộ Dung Thiên. Chỉ cần nhìn thấy Lộ Thiển, Mộ Dung Thiên liền cảm thấy tâm lý được thả lỏng và thoải mái ngay, bởi vậy nên hắn rất quý trọng cuộc sống bình an khi hai người ở cùng nhau, thật là đáng tiếc nếu phải đưa nàng vào học viện. Học viện quản lý rất nghiêm khắc, thực hiện hình thức quản lý khép kín, ngoại trừ những nguyên nhân đặc biệt như là thi hành nhiệm vụ thực tập ra, thì họ cũng chỉ có một ngày mỗi tuần là được phép đi ra ngoài.

Tuy nhiên, nếu chỉ dựa vào sự nghiên cứu của mình thì Lộ Thiển sẽ không thể nào trong một thời gian ngắn mà đề thăng thực lực được, và kết quả tất nhiên là sẽ gây bất lợi cho tiền đồ của nàng. Mộ Dung Thiên cảm thấy rất khó xử, nhất thời trong lòng hắn đầy giằng xé mâu thuẫn. Tất Á Da Lộ ma võ học viện mỗi nửa năm mới tổ chức một lần chiêu sinh mới, mấy ngày nay lại vừa khéo rơi vào thời điểm báo danh, nếu bỏ qua thì chỉ đành chờ đến lần sau, vì thế mà hắn phải quyết định trước hạn chót mới được.

Loại chức nghiệp Nghĩ Linh sứ này có nhân số quá ít nên mới phải liên hợp với vài công hội của những chức nghiệp chiến đấu đặc thù khác; tuy nhiên, do số lượng không nhiều nên căn cứ theo nguyên tắc “cái gì hiếm thì quý”, tác dụng của chức nghiệp chiến đấu đặc thù trong xã hội là khá lớn, nên địa vị cũng cao tương đương. Sau khi Lộ Thiển giải quyết chức nghiệp nhận chứng xong thì nàng còn được đãi ngộ cao hơn cả được sư có “siêu tiềm lực” như Mộ Dung Thiên, trước hết là nhận được một tấm thẻ ma pháp đã có sẵn 5000 thủy tinh tệ, sau đó thì mỗi tháng còn nhận được 150 thủy tinh tệ, và lại còn thêm một căn biệt thự to lớn, rộng rãi hơn.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng không phải đèn kiệu dầu, sau khi hắn làm chức nghiệp nhận chứng, tổ hợp hai chức nghiệp “chiến sĩ” và “siêu tiềm lực được sư” thì còn được đánh giá cao hơn cả Lộ Thiển. Căn cứ theo pháp lệnh “1 12” của liên chức công hội quy định, trong trường hợp của hắn sẽ tính là “nhân đôi số tiền lương của chức nghiệp nào cao hơn, chứ không phải tính tổng thu nhập riêng lẻ của hai loại chức nghiệp. Với Mộ Dung Thiên thì thu nhập được sư cao hơn chiến sĩ, bởi vậy nên lương tháng của hắn là 100 thủy tinh tệ nhân đôi, tức là mỗi tháng nhận được 200 thủy tinh tệ. Liên chức công hội lập tức giao thêm 3000 thủy tinh tệ, đồng thời còn thưởng thêm một căn biệt thự xa hoa khác, nhưng vì tính của hắn ưa náo nhiệt, nên cuối cùng vẫn quyết định ở lại căn nhà tại đường Lục Hoa này, còn Lộ Thiển thì tất nhiên là cũng đi theo hắn. Đối với hai tòa biệt thự bỏ không, sau khi cân nhắc kỹ rồi thì Mộ Dung Thiên cho chúng lên sàn đấu giá.

3000 thủy tinh tệ nhận được từ Được Sư công hội lúc trước còn chưa dùng tí nào, và nay lại có thêm 3000 nữa, tính cả 5000 của Lộ Thiển nhận được sau khi nhận chứng, thì tổng cộng là 1,1 vạn thủy tinh tệ rồi. Mộ Dung Thiên chỉ nghĩ đến con số này thôi thì cũng đã thấy choáng, giống như từ trên trời rơi xuống, đầu bị đập mạnh khiến hắn phải nổ đom đóm mắt, ngoài ra lại còn thừa ra hai căn biệt thự xa hoa nữa. Nhớ tới bản thân mình một tháng trước còn phải đi mượn tiền của Lạc Na, Lệ Toa để mua mấy thứ linh tinh như vạc thuốc, đồng thời còn phải ăn nhờ ở đậu tại tửu quán của Tư Ân...à, so với cuộc sống khá giả hôm nay quả thật là khác biệt một trời một vực. Phải rồi, lâu như vậy vẫn chưa gặp lại hai thiếu nữ Yêu tộc nhưng lại có tâm địa thiện lương ấy, chẳng biết bọn họ có ổn hay không? Ngày mai phải đến Thông Tin công hội để nhờ Linh Lực điều truyền tin tức giùm, dù sao cũng phải báo cho mấy nàng biết hắn lúc này rất khá, rồi sẵn tiện sẽ hỏi thăm tình hình gần đây của bọn họ luôn thể. Đúng rồi, cả chuyện sau này có thể giúp các nàng đến sống tại Phật Lạc Lý Tư cũng không thể không báo luôn nữa.

- Thông báo khẩn, ái nữ của siêu cấp thành thị Đô Linh thành thành chủ, Gia chủ Thụy Mạn gia tộc là Gia Phỉ Nhĩ Đức Thụy Mạn, một thiếu nữ thiên tài ma pháp sư Khiết Tây Tạng, vào chiều hôm nay đã mất tích, đến giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu. Có ai biết được nơi hạ lạc hoặc cung cấp thông tin hữu dụng tất sẽ nhận được phần thưởng trọng hậu của Thụy Mạn gia tộc!

-

-

Mấy câu này vào “giờ vàng” đã được thông báo liên tục mười mấy lần, tương tự như những kiểu đăng tin tìm người bị thất tung đã khiến Mộ Dung Thiên phải chú ý. Thường ngày hắn cũng thường xem mấy chương trình trên ma pháp kính tượng để tìm hiểu rõ hơn về Thần Phong đại lục. Về nhân vật Khiết Tây Tạng Thụy Mạn này hắn cũng có nghe qua, nàng là một nữ hài giỏi gây phiền phức, nghe nói khi nàng 6 tuổi đã đạt được trình độ cơ bản chứng nhận ma pháp sư của ba hệ Mộc, Thủy, và Thổ, ngoài ra, còn thêm cả Quang

Minh hệ cực kỳ hiếm thấy. Đến lúc 9 tuổi thành niên đã kiêm tu bốn hệ ma pháp, và nàng liền trở thành đối tượng được mọi người trong Lam Nguyệt đế quốc chú ý. Nàng được gọi là thiếu nữ thiên tài ma pháp sư, danh tiếng còn vượt lên trên cả Lăng Đế Tư, vốn là một nữ nhân thuộc dòng dõi võ đạo gia cùng tuổi của một gia tộc cường đại khác tại Lam Nguyệt đế quốc.

Nghe nói Thụy Mạn gia tộc của Gia Phỉ Nhĩ Đức không biết đã trúng phải lời nguyên gì, tất cả huynh đệ tỷ muội của ông đều không thể sinh người nối dõi, chỉ có Gia Phỉ Nhĩ Đức về già mới có một nữ nhi, bởi vậy nên nàng mới trở thành niềm hy vọng duy nhất để duy trì dòng dõi gia tộc. Toàn bộ các vị trưởng bối trong tộc đều coi nàng như châu báu, toàn tâm tài bồi, cưng chiều đến cực điểm, nhưng còn bản tính của Khiết Tây Táp thì thích nổi loạn, lại được trưởng bối bao che cho; do đó mà trong ba ngày tất sẽ có đến hai buổi là sẽ khiến Thụy Mạn gia tộc gà bay chó chạy, khiến người nhà vô cùng đau đầu. Nhưng khi Khiết Tây Táp vừa qua 13 tuổi, nàng liền được gia tộc quyết định đưa đến học viện, họ mong rằng thông qua sự cạnh tranh với những thiếu niên cùng tuổi để đề thăng cảnh giới của nàng, thế nhưng mới sang ngày thứ hai thì Khiết Tây Táp đã mất tích. Thụy Mạn gia tộc nhất thời trở nên loạn cào cào, lập tức thỉnh cầu toàn bộ các thành thị lớn nhỏ tại Lam Nguyệt đế quốc phát ra thông báo trên ma pháp kính tượng, toàn lực truy tìm ra nơi hạ lạc của nàng.

Thông báo phát đi rồi, hình ảnh truyền hình lại được thay thế bằng một bức ảnh, trên đó là một thiếu nữ 13 tuổi, tóc đỏ rực rất hiếu động, xinh đẹp tuyệt luân, khoe miệng hơi vênh lên, đôi mắt long lanh liếc xéo, giống như mọi thứ đều không lọt vào mắt nàng, thần thái vô cùng kiêu hãnh ngạo mạn.

Mộ Dung Thiên bật cười sảng sặc, thật đúng là “kỳ tai quái dã, quái dã kỳ tai” [1]. Đầu năm nay, có người không lo làm thành chủ thiên kim cho tốt, lại làm mấy trò nhảm chán kiểu bỏ nhà đi rong thế này, thế giới bao la, đúng là việc gì cũng có thể xảy ra. Chắc, một thiếu nữ xinh đẹp như thế này, ngàn vạn lần đừng để bị ma thú làm thịt. Tại Thần Phong đại lục trừ thành thị ra thì đâu đâu cũng tràn đầy những rủi ro nguy hiểm, chạy loạn lên như thế cũng không phải là hay đâu.

Cảm thán một tiếng, Mộ Dung Thiên hô lên:

- Lý các mạc la!

Quang hệ ma pháp kính tượng chớp một cái rồi từ từ mờ đi, đây là một loại chú ngữ căn bản khác của Quang hệ ma pháp, cũng hơi giống với chú ngữ tắt mấy ngọn đèn ma pháp vậy, chỉ cần thay đổi chú ngữ một chút thì sẽ còn có thể dùng thanh âm để chuyển kênh, vô cùng tiện lợi. Tivi ở trên địa cầu tối thiểu cũng phải cần dùng tới cái điều khiển từ xa, Mộ Dung Thiên phát hiện bản thân đã bị ma pháp công cụ trên Thần Phong đại lục khiến cho bản thân mình càng ngày càng ỳ trệ ra.

Ngâm mình trong bể nước ấm, Mộ Dung Thiên vẫn suy nghĩ chuyện có nên đưa Lộ Thiển đến học viện tu luyện hay không. Rốt cuộc thì phải nên quyết định thế nào đây? Lộ Thiển nhất định sẽ nghe lời mình, nếu mình nói không muốn nàng đi thì nàng chắc chắn sẽ ngoan ngoãn ở lại bên cạnh mình, điểm này không cần phải nghi ngờ, nhưng Mộ Dung Thiên lại cảm thấy nếu mình làm như thế thì quá ích kỷ đi. Nghĩ đến đó, hẳn quả thật chỉ muốn dùng cách tung đồng xu để giải quyết thay nỗi phiền muộn này cho mình.

“Két két...” tiếng cánh cửa buồng tắm rít lên khiến Mộ Dung Thiên tỉnh táo lại, tâm lý ngầm thấy kỳ quái, trong biệt thự lẽ ra không có gió lớn như vậy mới đúng.

Một bóng người nhanh chóng đi vào, Mộ Dung Thiên hơi giật mình, nhìn kỹ lại thì máu mũi suýt nữa đã xịt ra. Thì ra toàn thân của Lộ Thiển không một mảnh vải, cơ thể trắng sáng như mỡ dê, nàng thẹn thùng cúi đầu, từng bước chậm rãi đến bên bồn tắm.

Trong đầu Mộ Dung Thiên cơ hồ lập tức nảy ra một danh từ khiến người ta vô cùng kích thích, dễ dàng sinh ra ý niệm phạm tội - xích lô cao dương. [2]

Hết hồi 73

=====

Chú thích

[1] kỳ tai quái dã, quái dã kỳ tai: tai quái, phá hoại.

[2] xích lô cao dương: dê con trần truồng (nhớ ngày trước Mộ Dung Thiên nằm cạnh thân thể khêu gợi của Bích Dạ, vì cố võ giác ngủ nhưng không được, đành nằm đếm dê núi để cho dễ ngủ, ai ngờ lại đếm thành dê núi trần trụi.)

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

75. Hồi 74: Phó Thác

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 4: Đồng Bệnh Tương Lân

Hồi 74: Phó Thác

Dịch giả: Nhập Ma Nhân

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Trước kia, một là do Mộ Dung Thiên lo lắng không biết công việc hấp thu được lực có thể thành công hay không, thứ hai là do còn cách một lớp áo lót, bởi vậy nên hắn không hề có cảm giác rung động như bây giờ. Nhưng thân thể nảy nở lả lướt của Lộ Thiển quả là giống hệt như một chú “dê con trần trụi”, sạch trơn và trắng nõn, cực kỳ xinh đẹp. Nàng vốn đã thành niên rồi, thể nhưng cơ thể vẫn chưa hoàn toàn phát triển, đôi ngực không quá to nên trông như hai chiếc bánh bao nhỏ, còn hai hạt tiểu anh đào trên đó thì lại có màu phấn hồng khác thường, hạ thể chỉ có lư thừa cỏ, căn bản là không che giấu được bao nhiêu. Có thể nói là người ngoài nhìn vào sẽ thấy không sót thứ gì, kể cả nơi địa phương thần bí luôn luôn tỏa ra sức hấp dẫn kinh người, lúc nào cũng có thể câu dẫn người ta phạm tội.

Mộ Dung Thiên vất vả lắm mới ngăn được máu mũi không xịt ra, ấp úng hỏi:

- Tiểu Lộ, muội....

Khuôn mặt hoa của Lộ Thiển đỏ bừng lên, nàng không bước thẳng vào trong bồn tắm, chỉ rụt rè bước đến sau lưng Mộ Dung Thiên và nói:

- La Dịch ca ca, muội đến giúp huynh chà lưng.

Hơ hơ, chà thế này có khi chà ra cả lửa cũng nên. Thế là Mộ Dung Thiên vội vàng từ chối:

- Không cần đâu, ta có thể tự làm được rồi....

Lời còn chưa dứt thì đôi tay mềm mại của Lộ Thiển đã ma sát lên trên lưng hắn, khiến cho từng cảm giác vừa thoải mái vừa dễ chịu truyền vào từng thớ thịt, từng tế bào vốn đã rất mệt mỏi sau những ngày liên tục tu luyện. Hắn nhắm mắt hưởng thụ thời khắc tuyệt vời này, cả một chữ “tốt” cũng chẳng muốn mở miệng nói.

- La Dịch ca ca, có thoải mái không?

Mộ Dung Thiên đang say sưa hưởng thụ, chỉ buông một tiếng rên khẽ:

- Ừm.

- Vậy mỗi ngày muội sẽ giúp huynh chà lưng nhé, được không?

“Ừa, sao lại thế?” Mộ Dung Thiên thầm nghĩ, ta là người chính trực thế này, sao lại có thể làm vậy nhỉ? Tuy nghĩ thì nghĩ thế, nhưng ngoài miệng thì hắn lại nhanh nhẹn đáp ứng ngay:

- Được chứ!

- La Địch ca ca, viên đan dược mà đêm đó huynh cho muội uống có phải rất trân quý không?

Lộ Thiên vốn rất thông minh, nếu người ta có thể dễ dàng chế luyện được loại đan dược có khả năng tăng cường thể chất như hần nói, vậy thì trên đại lục này ai ai cũng đều là cao thủ hết rồi.

Mộ Dung Thiên biết, có giấu diếm nữa cũng không xong, nên chỉ đành thừa nhận:

- À, ừm, đúng thế!

Lộ thiên nghe vậy thì rất cảm động. Nàng biết Mộ Dung Thiên sợ nói cho nàng biết đan dược đó trân quý thế nào thì hần là nàng sẽ không dám uống vào. Vì thế mà hần mới bảo nó chỉ là loại tầm thường. Kỳ thật, bất luận là ai cũng đều muốn được trở thành cường giả và được người người tôn kính. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mười ngày mà có thể đề thăng tố chất của một người lên đến cảnh giới mới, được lực thần kỳ như thế thì hần phải là một vật có giá trị liên thành mới phải. Lộ Thiên hiểu rõ giá trị của nó, cho nên nàng rất cảm kích sự hào phóng của vị La Địch đây.

Lộ Thiên âu yếm áp ngực lên lưng Mộ Dung thiên, nàng cảm nhận được sự ấm cúng và vững vàng từ bờ lưng rắn chắc của nam nhân trẻ tuổi và rộng lượng này. Hần là người đã cứu nàng thoát ra khỏi cuộc sống đầy ác mộng của một kẻ không chức nghiệp và mồ côi cha mẹ. Vì thế mà trong lòng nàng cảm thấy vô cùng an toàn khi ở bên cạnh ân nhân, nàng nhẹ nhàng nói:

- La Địch ca ca, huynh đối với muội thật là tốt. Đáng tiếc là Lộ nhi quá ngu dốt, không giúp được huynh việc gì, chỉ có thể giúp huynh những chuyện con con như dọn nhà nấu cơm, chà lưng giúp huynh lúc tắm rửa thôi. May mà huynh không từ chối, nếu không thì muội sẽ cảm thấy mình rất vô dụng.

Mộ Dung Thiên xoay người lại ôm lấy bờ vai mềm mại của nàng, rồi nghiêm mặt nói:

- Tiểu Lộ, muội phải biết rằng huynh đã sớm xem muội như người thân của mình. Nếu muội còn nói thế nữa, tức là quá khách khí với huynh rồi, huynh sẽ giận muội đó.

Lộ Thiên vội vàng nói:

- Đừng, La Địch ca ca vĩnh viễn là người thân của muội, là người thân duy nhất của Lộ Thiên.

Nói xong thì nàng cúi thấp đầu, chẳng biết vì sao, khuôn mặt của nàng đột nhiên hiện lên nét ngượng ngùng.

Mộ Dung Thiên vốn nghĩ rằng nàng chỉ là cảm động nhất thời, nhưng khi thấy nàng yên lặng nhìn chăm chăm xuống mặt nước thì hần cũng tò mò nhìn theo ánh mắt của nàng, lúc đó thì hần mới cực kỳ xấu hổ. Thân thể của Lộ Thiên chẳng khác nào chú dê con, lại thêm sự ấm nóng và mềm mại truyền từ bờ vai của nàng nên dễ dàng khiến cho người ta nảy sinh dục vọng. Thì ra “tiểu huynh đệ” của hần chẳng biết đã trôi lên mặt nước từ khi nào, nhất thời hần cảm thấy bối rối. Ài....phải vất vả lắm thì mới tạo dựng một hình tượng đạo mạo nghiêm túc, một hình tượng của chính nhân quân tử, và của một thanh niên tốt trong xã hội ở trước mắt Lộ Thiên, ai ngờ nó đã phá hỏng mất rồi. Hần cảm thấy thật phiền muộn, xem ra lần sau chắc phải mặc vài lớp quần lót bằng đồng, hoặc là mặc y phục trong lúc tắm để tránh lại xảy ra việc ngoài ý muốn như thế này quá.

Lộ Thiên không để ý đến vẻ mặt xấu hổ của hần, đầu nàng càng cúi thấp hơn, nói:

- La Địch ca ca vĩnh viễn là người thân nhất của Lộ nhi. Lộ nhi vĩnh viễn sẽ là người của La Địch ca ca.

Những lời này chính là ngầm ám chỉ với Mộ Dung Thiên, nàng đã thuộc về hần. Đối với vị ca ca đã thay đổi tố chất của nàng, cải biến số phận của nàng, và giúp nàng một lần nữa lại được người ta kính ngưỡng, đồng thời còn mang lại cho nàng cuộc sống hạnh phúc, thì nàng quả thật không làm sao báo đáp hết được mối ân tình đó. Hơn nữa, nàng đã bị tính cách vui vẻ và vô tư của Mộ Dung Thiên hấp dẫn, ngoài việc phải sống dựa vào hần, trong lòng nàng cũng thực tâm muốn ở bên cạnh hần.

Và lần này thì Mộ Dung Thiên không ngốc chút nào. Hần lập tức hiểu ra ẩn ý của Lộ Thiên, nhưng lại không có hành động gì. Lộ Thiên chỉ là một quả nho chưa chín, ăn lúc này sẽ bị chua, có gì không chờ chín hần rồi mới hái? Cây ăn trái trồng tại sân nhà, so với bỏ trong két sắt thì còn được an toàn hơn, sao lại sợ mất đi đâu nữa? Nếu Lộ Thiên là người vong ân phụ nghĩa, vậy bây giờ nàng đã là Nghĩ Linh sứ rồi, hoàn

toàn có thể tự lập và rời xa mình, thế nhưng chẳng những nàng không làm vậy mà lại còn đưa tấm thẻ ma pháp và căn biệt thự được công hội cấp cho giao vào tay mình. Rõ ràng là thân tâm của nàng đều muốn dựa vào mình rồi.

Mộ Dung Thiên không phải là người ích kỷ, nhưng hắn cũng không phải là một vị thánh nhân hoàn toàn vô tư. Lúc đầu hắn thu nhận và giúp đỡ Lộ Thiển quả thật hoàn toàn không có ý đồ gì, và lúc đó cũng không biết dung mạo của nàng như thế nào, nhưng từ khi phát hiện ra nàng là một tiểu mỹ nữ động lòng người, thì dừng hòng hắn hai tay dâng nàng cho người khác. Nếu hắn để cho chuyện đó xảy ra thì hắn đã không xứng là lưu manh sắc lang Mộ Dung Thiên rồi. Trừ phi Lộ Thiển thật sự chán ghét hắn, vậy thì hắn sẽ buông xuôi. Tuy hắn rất háo sắc, nhưng hắn sẽ không bao giờ làm những việc cưỡng ép người ta.

Lại nói, nếu cả hai cùng phục dụng đan dược kỳ lạ, vì sao Lộ Thiển lại có thể dễ dàng hấp thu hiệu lực của viên đan dược màu xanh dương để trở thành một Nghĩ Linh sứ, còn bản thân hắn lúc trước thì lại bị đan dược màu xanh lá “cưỡng gian” cho chết đi sống lại như vậy? Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến “nhân phẩm” hay sao? Mộ Dung Thiên càng nghĩ thì càng buồn bực không nguôi, nhân phẩm của mình từ nhỏ đến lớn đã nát bét, gần như không việc xấu nào là không làm, cả ngày chỉ biết đùa cợt các bạn nữ, dọa nạt những người bạn cùng lứa mà mình nhìn không vừa mắt. Nếu không phải mình thường xuyên bố thí tiền cho những kẻ khát cái, tích được chút ít công đức, thì nói không chừng lúc ấy đã bị hành hạ đến chết rồi.

Lộ Thiển thấy dáng vẻ của Mộ Dung Thiên cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ từ sau buổi trắc thí hồi chiều, dáng vẻ cũng khác hẳn ngày thường. Nàng vốn là một nữ hài mẫn cảm, liền hiểu ra vì sao hắn tỏ ra bất thường như thế, nên nhẹ giọng nói:

- La Địch ca ca, muội không đến tu luyện tại học viện có được không?

Mộ Dung Thiên lấy làm kỳ quái, hỏi:

- Tại sao vậy?

Được tu luyện tại học viện đúng là một cơ hội tốt để phát triển, bất luận là ai cũng đều khó mà cự tuyệt được.

Lộ Thiển cười thật tươi đáp:

- Nghe nói Tát Á Da Lộ ma võ học viện rất nghiêm khắc, công việc học tập ở đó cũng mệt mỏi muốn chết, chỉ bằng cứ ở bên cạnh La Địch ca ca để huynh dạy cho muội tu luyện thuật, chắc chắn còn tốt hơn đến học viện nhiều.

Nàng bảo sợ vất vả, âu đó cũng chỉ là một cái cớ. Mộ Dung Thiên hiểu rằng trong lòng nàng vẫn khát khao có thể tiến thêm một bước, nhưng nàng cũng hiểu tâm tình mâu thuẫn của hắn, nên mới chủ động yêu cầu dừng đưa nàng đến học viện. Chẳng qua, người ngây thơ như nàng thì không thể che giấu được loại người từ nhỏ đã lăn lộn trong xã hội như Mộ Dung Thiên, hắn lập tức hiểu rõ tâm ý của nàng, nhưng không ngờ hành động đó của nàng trái lại còn thúc đẩy hắn đưa ra quyết định sớm hơn:

- Không, nhất định phải đi.

Hắn biết mình có thể dạy “linh lực chu thiên vận chuyển” cho Lộ Thiển, nhưng hắn đối với chức nghiệp Nghĩ Linh sứ thì chẳng biết gì cả, nên chắc sẽ không thể giúp nàng nhiều. Nếu không vào học viện để được huấn luyện đặc biệt, vậy có lẽ cả đời Lộ Thiển cũng chỉ ở mức dưới trung bình mà thôi. Đây là điều mà Mộ Dung Thiên không muốn thấy nhất.

Lộ Thiển cắn môi, hơi do dự đáp:

- Nhưng mà...

Kỳ thật, trong lòng nàng rất mâu thuẫn, nàng rất muốn vào học viện, nhưng nàng lại càng muốn ở bên cạnh Mộ Dung Thiên hơn.

Mộ Dung Thiên lập tức ngắt lời nàng:

- Không có nhưng nhị gì hết, muội không nghe lời huynh phải không?

- Không, muội không dám!

Lộ Thiên sợ nhất là mỗi khi Mộ Dung Thiên tỏ ra nghiêm túc. Nàng vội hoảng hốt phủ nhận, nhưng cũng liền nói thêm một câu:

- Hay là La Dịch ca ca cũng ghi danh vào học viện với muội đi. Học viện cũng có đào tạo chiến sĩ nữa mà, đến lúc đó chúng ta lại có thể ở chung với nhau rồi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì liền trầm ngâm, tựa như đang suy nghĩ xem đề nghị này có được hay không. Thật ra hắn cũng muốn tìm hiểu xem mình đã đạt đến trình độ của ma pháp sư Băng Hỏa song hệ hay chưa, có gì mà trắc thí sư lại không thấy thế?

Trong đáy mắt của Lộ Thiên tràn đầy vẻ mong chờ, nhưng cuối cùng hắn vẫn lắc đầu đáp:

- Không, bỏ đi.

Khi Lộ Thiên đang rất thất vọng thì Mộ Dung Thiên cười nói tiếp:

- Ta sẽ đến học viện, nhưng không phải là Tát Á Da Lộ, mà là An Cách La Hy học viện ở cách đó hai con đường.

Hết hồi 74 - Hết quyển 4

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

76. Hồi 75: Xá Hữu(bạn Cùng Phòng)

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 75: Xá Hữu(Bạn cùng phòng)

Dịch giả: Nhập Ma Nhân

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Nằm trong ký túc xá của An Cách La Hy ma võ học viện, tâm tình Khiết Tây Tạng háo hức như một con chim nhỏ, rốt cuộc nàng đã có thể rời khỏi mấy vị trưởng bối phiền phức trong gia tộc rồi. Ngoài song thân ra, còn cả một đám gia gia, nãi nãi, thúc thúc, bá bá, thẩm thẩm, thậm chí cả lão bộc nhân..vv....mỗi một ngày, hầu như toàn thể mấy trăm người trong gia tộc đều luân phiên nhau lái nhái bên tai nàng, khiến cho Khiết Tây Tạng buồn bực khôn tả. Mặc dù với cách truyền đạt cường ép đó thì nàng cũng học được không ít, so với bạn bè cùng lứa, thành tựu của nàng cũng đạt được cao hơn khá nhiều. Thế nhưng điều đó lại khiến cho một thiếu nữ đang bước vào tuổi “nổi loạn” như Khiết Tây Tạng này lại càng khao khát tự do hơn. Trong khi đó, toàn thể gia tộc của nàng lại gần như trải thảm sẵn trên đường đời cho nàng, mọi việc chỉ còn chờ nàng bước đi trên đó nữa mà thôi. Khiết Tây Tạng cảm thấy mình thật giống một bức tượng gỗ mặc cho người ta định đoạt, thật rất khó lòng chịu đựng nổi. Bởi vậy mà ngay khi sắp bị đưa vào nhập học tại Tát Á Da Lộ ma võ học viện, nàng đã quyết định lên bỏ trốn. Khiết Tây Tạng vốn không thích tuân theo sự an bài của gia tộc để làm bất cứ chuyện gì, nàng chỉ muốn bước đi trên con đường của riêng mình, vô luận thành công hay thất bại, sau này nàng cũng sẽ không hối hận.

Vừa khéo An Cách La Hy ma võ học viện lại là kẻ địch không đội trời chung của Tát Á Da Lộ học viện. Hai vị viện trưởng của hai học viện này là Áo Tư Đình và Bồ Luân Đặc từ khi còn trẻ đã đối chọi với nhau như nước với lửa. Ai cũng không muốn chịu thua địch thủ, có lẽ chính vì không ngừng cạnh tranh nên họ cũng không ngừng tiến bộ. Sau khi về già, cả hai người đều đạt được đến thành tựu mà người bình thường

khó có thể vươn tới - đạt đến trình độ thánh cấp cường giả tại đại lục - đồng thời còn chia nhau trở thành viện trưởng của hai học viện, thế là sự cạnh tranh của họ từ thời trai trẻ lại tiếp tục được kéo sang thành sự cạnh tranh của các đệ tử của hai bên. Tuy nhiên, viện trưởng Áo Tư Đình của Tát Á Da Lộ học viện là một vị ma pháp sư, đầu óc tương đối linh hoạt hơn một chút, phù hợp với việc quản lý và đào tạo. Còn địch thủ lâu năm của lão là Bồ Luân Đặc thì lại là một vị chiến sĩ nên tương đối thiếu linh động hơn. Lão chỉ biết yêu cầu đệ tử liều mạng khổ luyện, hiệu suất đương nhiên thấp hơn, đã thế mà vài khóa đệ tử gần đây của Tát Á Da Lộ lại xuất hiện vài nhân tài xuất sắc, do đó mà danh tiếng của An Cách La Hy luôn bị đối phương áp đảo.

Có lẽ là để thể hiện sự phản kháng với gia tộc, Khiết Tây Tạt đã cố ý lựa chọn An Cách La Hy, vốn là địch thủ không đội trời chung của Tát Á Da Lộ học viện mà gia tộc nàng đã chọn. Hơn nữa, điều kiện học tập của học viện này cũng khá tốt, so với Tát Á Da Lộ cũng không kém bao nhiêu, chỉ có điều là phần lớn học viên đều phải học theo tư tưởng khô cứng của Bồ Luân Đặc, nên khó có thể phát huy được bản thân mà thôi.

Bồ Luân Đặc viện trưởng áp dụng quán triệt quan niệm “có cạnh tranh mới có động lực” của mình từ thời còn trẻ, nên nhằm để duy trì áp lực đối với học viên, tất cả ký túc xá dù cấp cao hay thấp thì cũng đều phải có từ hai người trở lên ở cùng một phòng. Đây là điều khiến Khiết Tây Tạt phải phiền não, bởi vì lúc này nàng đang cải trang làm một nam sinh.

Nếu có ai đó nhìn thấy Khiết Tây Tạt vào lúc này thì nhất định sẽ không thể nhận ra nàng chính là vị thiên tài thiếu nữ ma pháp sư mà ai ai cũng biết. Thời khắc này đây, nàng chỉ là một nam sinh, tuy rất tuấn tú nhưng sẽ không ai hoài nghi giới tính của nàng. Nếu muốn dùng thuật dịch dung mà không để cho người ta dễ dàng nhìn ra chân diện mục thì cần phải có một kỹ năng cao thâm dị thường. Người sử dụng nó phải là một người thông thạo cả Quang minh hệ và Thủy hệ, đồng thời, thiên phú cũng phải rất cao, thêm vào sự am hiểu sâu sắc và linh ngộ bất chợt thì mới có thể thành công. Những người biết dịch dung thuật đều không thể giải thích mình đã học được thế nào, giống như khi nhân loại học cách đi đứng và nói năng vậy, rất khó miêu tả rõ ràng được.

Người dùng thuật dịch dung có thể tạo thành một lớp màng nguyên tố mỏng dính sát trên khuôn mặt, nhìn qua giống như biến thành một người khác. Khiết Tây Tạt đã lén lút học thành công môn kỹ năng này và nó cũng chính là lá bài tử giúp cho nàng có thể thoát khỏi sự tìm kiếm như thiên la địa võng của gia tộc. Nàng là một nữ hài thông minh tuyệt đỉnh, nếu muốn biến thành nam nhân thì sẽ không có ai nghĩ đến nàng chính là Khiết Tây Tạt lừng lẫy tiếng tăm. Bàn tính vừa tay thì gõ vang hơn [1], chỉ tiếc là Khiết Tây Tạt đã không tính đến một chuyện, đó chính là truyền thống đề cao sự cạnh tranh của học viện. Bây giờ cho dù điều kiện trong ký túc xá có ưu việt hơn đi nữa thì cũng phải là hai người ở chung một phòng, mà nàng vốn là một nữ tử nên tuyệt đối không tiện ở chung phòng với nam sinh chút nào.

Nhưng dù thế nào, hiện nay thì tâm tình của Khiết Tây Tạt vẫn rất khoái trá, được tự do là tốt rồi, từ nay trời biển bao la cứ mặc ý ta bay lượn thôi. Người kiểm tra của học viện cũng quá kém, mình chẳng qua chỉ hơi hạn chế tốc độ dịch chuyển ma lực có tí xú mà bọn họ đã không nhìn ra được mình là một ma pháp sư có đẳng cấp.

Tấm phản của giường gỗ rất cứng, còn cứng hơn cả thảm trải trên đất lúc ở nhà, nhưng điều này càng mang lại cảm giác mới mẻ cho Khiết Tây Tạt, nàng rốt cuộc không còn là một vị “thành chủ thiên kim” cao cao tại thượng nữa, và cũng không còn là tiểu công chúa mà mọi người trong gia tộc đều cưng chiều tột độ kia nữa, cuộc sống bình dân thật là hạnh phúc làm sao. Nếu nàng để cho giới bình dân biết được những ý nghĩ này thì chắc chắn nàng sẽ bị chửi là “đồ biến thái” ngay.

“Két két!” Âm thanh từ chiếc khóa bằng đồng đang được ai đó mở ra truyền tới, Khiết Tây Tạt thầm nghĩ, đến rồi, xá hữu của mình đến rồi. Nàng lập tức bật người dậy và chạy ra phòng ngoài. Hy vọng duy nhất của nàng lúc này chính là tính tình của vị xá hữu ấy sẽ là một nam tử tốt một chút, đứng đắn một chút, và tốt nhất là biết an phận một chút nữa. Nếu được vậy thì cuộc sống ngắn ngủi ở đây của nàng sẽ rất ư dễ chịu rồi.

Cửa bị đẩy ra, một nam sinh trẻ khoảng 13, 14 tuổi bước vào. Hắn cúi đầu, chau mày, giống như đang suy nghĩ điều gì cực kỳ nghiêm túc, hoàn toàn không để ý đến Khiết Tây Tạt đang ở trước mắt.

Khiết Tây Tạng thấy dáng vẻ của hắn, trong lòng thầm cao hứng. Không tệ, không tệ! Người này biết trầm tư suy nghĩ, tất sẽ là một người sâu sắc. Giống như bát gia gia [2] của nàng, ông ta thiên dụng Thổ hệ ma pháp, tính tình trầm ổn, cũng luôn biểu lộ vẻ suy tư như thế này. Xem ra gã này cũng được đầy chữ. Nàng sợ nhất chính là đụng phải những kẻ cực độ hèn mọn bỉ ổi thường được nghe kể, ngay cả quần lót cũng không muốn mặc, thật sự là quá buồn nôn mà!

Khiết Tây Tạng ở nhà cả ngày đều tiếp xúc với những vị trưởng bối, còn như bạn bè cùng tuổi, đặc biệt là chuyện nam nhân ở với chung nhau phải làm thế nào, thì nàng hoàn toàn xa lạ. Để học được cách nói chuyện giữa nam nhân, nhằm sau này tránh để lộ sơ hở, Khiết Tây Tạng chỉ đành chủ động chào hỏi, nàng mỉm cười nói:

- Huynh đài, người đang nghĩ gì mà xuất thần như vậy?

Sự đa tài đa nghệ của nàng lúc này liền phát huy công dụng, thanh âm của nàng đi qua cuống họng đã sử dụng “nghĩ âm thuật” của Phong hệ mà cải biến tần suất, chẳng qua là hơi the thé một chút nhưng không khác biệt nhiều lắm so với giọng nam thông thường.

Nam tử đang trầm tư kia liền ngẩng đầu lên, khác hẳn với hình dạng vừa rồi, hai mắt hắn sáng lòe lên rồi nói:

- Ta đang nghĩ, mỹ nữ trong học của viện chúng ta, con mẹ nó chứ, nhiều thật đấy. Nhất là vị muội muội mà ta nhìn thấy sau cùng, chắc chắn, ngoài khuôn mặt xinh đẹp ra thì dáng người cũng đặc biệt ngon lành, nhất là bộ ngực của nàng cứ vừa rung vừa lắc, nhấp nhô liên hồi. Khà khà, đúng là quá dâm dăng mà!

Hắn nói xong câu này thì nước dãi đã chảy thành dòng rớt xuống đất. Một người dâm dăng như thế, ngoài Mộ Dung Thiên vốn đã được hun đúc bằng vô số “phim con heo” ở tại địa cầu ra, vậy thì còn là ai vào đây nữa!

Nụ cười của Khiết Tây Tạng lập tức biến mất, quai hàm gần như rớt xuống đất. Đây là người mà mình vừa phán đoán rằng rất sâu sắc đó hay sao? Ừm, đúng quá rồi, sâu, thật là quá sâu, sâu đến không thể đo lường được! Nghĩ tới đó thì tự dưng Khiết Tây Tạng có cảm giác rợn người.

Chẳng lẽ đây chính là phương thức giao lưu giữa nam nhân sao? Mặc dù nghe thấy rất buồn nôn, nhưng sau này sớm muộn gì thì mình cũng phải thích ứng, bởi vậy Khiết Tây Tạng cũng phụ họa theo:

- Đúng thế, dâm dăng thật!

Cái từ ngữ thô tục này vừa thoát ra khỏi miệng, Khiết Tây Tạng lập tức cảm nhận được khoái cảm nổi loạn. Để nàng tiếp nhận vị trí thành chủ, các vị trưởng bối sẽ có rất nhiều yêu cầu khắt khe đối với nàng, từ lời nói cho đến cử chỉ lúc nào cũng phải chú ý, cẩn thận từng tí một, vừa cực kỳ nghiêm túc vừa không hề thú vị. Điều này rất ức chế đối với một thiếu nữ ưa nổi loạn như nàng. Cứ nghĩ đến những điều đó mà Khiết Tây Tạng càng thấy buồn bực vô cùng, bất giác nàng không tự chủ được, rồi gào thật lớn:

- Quá dâm dăng!

Mộ Dung Thiên thấy nàng hưởng ứng nhiệt tình như vậy thì nhất thời nảy sinh cảm giác thân thiết, quả như gặp được tri kỷ vậy, hắn thích chí nói:

- Đồng học, người cũng thuộc ma võ ban hả?

Bởi vì Mộ Dung Thiên cảm thấy bằng hỏa cầu của mình so với đấu khí và ma pháp đều có chút quan hệ, tuy nói là giống nhưng mà cũng không hẳn giống, nên cuối cùng mới lựa chọn chuyên ngành này, có lẽ sẽ thu được đáp án cần thiết. Còn Khiết Tây Tạng thì lại cố ý không muốn để bại lộ thân phận của mình, dẫu sao thì cũng không có ai nghĩ đến một thiên tài ma pháp như nàng mà lại đi học võ. Nhưng trên thực tế, tố chất chiến sĩ của Khiết Tây Tạng cũng đã đạt đến trình độ thấp nhất, tuy nhiên, điều đó đã bị thiên phú ma pháp kinh người của nàng phủ lấp đi mà thôi.

Vừa nghe Mộ Dung Thiên hỏi xong, nàng liền gật đầu nói:

- Đúng thế!

Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Vậy thì tốt quá, chúng ta học cùng một ban và lại cùng ở chung một phòng, đây đúng là có duyên. Chúng ta sau này là huynh đệ rồi, chẳng biết người xưng hô thế nào vậy?

- Táp Hy.

Đây là cái tên mà Khiết Tây Táp đã bịa ra từ trước.

- Ta tên là La Dịch.

Mộ Dung Thiên cũng giới thiệu ngắn gọn tên của mình, sau đó nhìn chăm chăm vào “gã bạn cùng phòng” để đánh giá một lượt. Khiết Tây Táp thấy vậy thì da đầu hơi ngứa ngáy, chẳng lẽ thuật dịch dung kín như áo trời của mình lại có sơ hở gì hay sao?

May mà phán đoán của nàng không chính xác, lúc này chỉ thấy Mộ Dung Thiên ve vãn rồi nói:

- Táp Hy huynh đệ, ta thấy thân hình người gầy gò quá, sức lực e rằng không đủ, cần phải tăng cường tập luyện mới được.

Cơ thể của Khiết Tây Táp vốn là của nữ nhi, điều này thì dịch dung thuật không có cách nào cải biến đi được, do đó mà so với thân hình nam nhân thì tất nhiên là mảnh mai hơn nhiều. Khiết Tây Táp vốn cũng đã đặc biệt mặc những bộ y phục hơi thùng thình một chút, nhưng không ngờ vẫn không thể che giấu được. Nghe Mộ Dung Thiên nói vậy, nàng bèn gật gù đồng ý:

- Phải, người nói không sai.

Mộ Dung Thiên lẩm bẩm nói tiếp:

- Quái lạ, cơ ngực của người cũng khá phát triển đó nhỉ.

Dứt lời, hần liền đưa tay ra và định chạm lên đó.

Đây là một việc mà bất luận thế nào thì Khiết Tây Táp cũng không thể tiếp thụ được, nàng vội vàng lấy tay che ngực và né sang một bên, đồng thời cũng cảm thấy phiền não vì không hiểu sao chỗ đó của mình lại lớn như thế. Nàng đã dùng vải ép chặt lại rồi mà vẫn không che được, nó cứ nhô lên như khiêu khích người ta vậy.

Mộ Dung Thiên chép miệng nhủ thầm:

- Thật hẹp hòi, sở một cái xem có sẵn chắc không thôi, có mất miếng thịt nào đâu.

Khiết Tây Táp dù có tính nổi loạn đến mức nào thì cũng vẫn là một nữ hài, nghe hần nói vậy thì cảm thấy xấu hổ, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống thôi. Thì ra nam sinh ở chung với nhau cũng không phải là chuyện đơn giản chút nào, so với dung hợp ma pháp để sử dụng thì còn khó hơn nhiều!

Mộ Dung Thiên mở cửa sổ, ngoài cửa chính là một con đường thông với khu ký túc xá dành cho nữ sinh, nơi đó có mỹ nữ như mây, khiến hần nhìn không hết. Giá tiền cho một phòng đôi của mỗi học kỳ là 100 thủy tinh tệ, lúc này khi trả tiền thì hần vốn cảm thấy xót dạ vô cùng, thế nhưng bây giờ thì hần lại thấy số tiền đó có thể “an nghỉ” được rồi. Hít một hơi thật sâu, Mộ Dung Thiên cảm thán nói:

- Thì ra cuộc sống tại học viện cũng không tệ, ngay cả trong không khí cũng phảng phất mùi vị phong tao nhỉ!

Còn Khiết Tây Táp thì dở khóc dở cười, nàng có một dự cảm rất mãnh liệt: ác mộng của mình, từ lúc này đã bắt đầu rồi đây.

Hết hồi 75

=====

Chú thích

[1] Nguyên văn : (Như ý toán bàn xao đích ngân hưởng) - Bàn tính như ý thì gõ vào kêu vang hơn, ý nói có được công cụ cần thiết thì làm gì cũng thuận lợi.

[2] bát gia gia: người ông thứ 8.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

77. Hồi 76: Quả Niệm

Dị Giới Duyệt Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 76: Quả Niệm

(Nhớ mong)

Dịch giả: kaka27th

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Cuộc sống của những tân sinh trong học viện cũng không khác mấy so với cuộc sống của các sinh viên Y Khoa tại Thượng Kinh. Mỗi sáng sớm đều phải đến tập hợp ở lễ đường của học viện và nghe viện trưởng huấn thị.

Lần đầu tiên Mộ Dung Thiên có may mắn gặp được một vị thánh cấp chiến sĩ trong truyền thuyết - viện trưởng Bồ Luân Đặc, nhưng điều khiến cho hắn cảm thấy thất vọng nhất chính là lão không có hào quang bắn ra bốn phía như trong tưởng tượng của mình, mà trái lại, Bồ Luân Đặc có bề ngoài của một lão nhân rất bình thường. Nếu cầm một viên gạch nhỏ rồi ném vào đầu của đám đông, khi nó rơi trúng bất kỳ ai thì người đó cũng có vẻ ngoài giống như lão vậy thôi. Mộ Dung Thiên có cảm giác như là bất cứ một người quét đường hay thu dọn phân nào ở tại địa cầu cũng còn dễ nhìn hơn lão nữa kia. Hơn nữa, lão lại còn mang một bộ mặt đưa đám chán phèo, toàn bộ quá trình phát biểu từ đầu tới đuôi đều không có chút cảm xúc hy nộ ái ố gì cả, ngay cả đôi mày cũng chẳng buồn nhíu lại một lần. Nếu không phải lão còn mở miệng nói chuyện được thì hẳn là Mộ Dung Thiên đã nghĩ rằng lão giống với một tảng đá lớn hơn là một con người rồi. Sự hiền lành của vị viện trưởng An Cách La Hy học viện quả nhiên là danh bất hư truyền, xem ra nó còn vang dội hơn cả danh tiếng thánh cấp của lão nữa.

Các học viên mới ở xung quang thì lại không nghĩ như hắn. Bọn họ đều là những chú ngựa non, là những chiến sĩ mới lớn chưa có kinh nghiệm, nay lần đầu được nhìn thấy một vị tuyệt thế cường giả và đồng thời cũng là thần tượng trong mắt họ, nên ai nấy cũng đều biểu hiện ra sự kích động không gì sánh nổi. Tuy bài phát biểu của Bồ Luân Đặc không có gì hấp dẫn, nhưng lão vẫn cứ nhận được những tràng vỗ tay vang rền như sấm.

Chỉ có mỗi Mộ Dung Thiên là người cảm thấy buồn chán đến cực độ và cứ ngáp dài suốt. Hắn đã nghe những lời huấn thị kia đến chai cả tai khi còn ở trường học tại địa cầu rồi, chung quy cũng chỉ là mấy lời khuyên khích đám học viên cố gắng học tập, mỗi ngày đều phải vươn cao, và ráng phần đầu để trở thành một loại “tam hảo đệ tử”. [1]

Khiết Tây Tạng ở bên cạnh thấy hắn ngáp hoài nên nhỏ giọng hỏi:

- La Dịch, tối hôm qua người ngủ không được ngon à?

Trong đám học viên mới, nàng chưa quen được ai nên chỉ có thể đi chung với tên bạn cùng phòng này, huống chi nàng cũng không muốn tiếp xúc với nhiều người để hạn chế tỷ lệ bị bại lộ thân phận.

Mộ Dung Thiên lại ngáp thêm một cái, cả nước mắt cũng muốn lăn ra khóe mắt:

- Đâu có, ta ngủ rất ngon, chỉ là bài huấn thị của lão mắc dịch kia quá buồn chán thôi.

Lão mắc dịch? Khiết Tây Tạng mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn hần. Đến ngay cả một kẻ thích nổi loạn như nàng mà cũng rất tôn kính vị thánh cấp chiến sĩ trong truyền thuyết kia, thế mà cái gã bạn cùng phòng này của mình lại còn ngạo mạn hơn. Nàng lăm lét nhìn quanh như một kẻ trộm sợ bị người ta bắt gặp, may mà những người khác đều đang say sưa nghe bài diễn thuyết của Bồ Luân Đặc, hơn nữa, hai người họ lại đang ngồi ở một góc vắng của lễ đường, nếu không thì chỉ sợ sẽ bị đám người sùng bái kia nổi giận mà đánh cho đến chết.

Khiết Tây Tạng khẽ nhéo hần một cái rồi thấp giọng nói:

- La Dịch, người tốt nhất nên gọi lão là Bồ Luân Đặc viện trưởng, dù sao thì lão cũng là một trong số rất ít thánh cấp chiến sĩ của Lam Nguyệt đế quốc chúng ta, thậm chí còn là của toàn thể đại lục này nữa. Chúng ta nhất định phải tôn kính lão một chút chứ.

Mộ Dung Thiên lơ đãng gật gật đầu:

- Ồ, lão già nọ.....à à, Bồ Luân Đặc viện trưởng thật là thánh cấp chiến sĩ sao? Ta lại trông lão cứ y hệt như một tảng đá thôi à.

- Suyt!

Khiết Tây Tạng vội vàng đưa tay chặn ngay môi, ra hiệu cho hần chú có lên tiếng. Tuy hần đã thay đổi cách xưng hô, nhưng rốt cuộc thì ngữ khí vẫn còn bất kính vô cùng.

Mộ Dung Thiên định nói thêm điều gì, nhưng Khiết Tây Tạng đã nhanh chóng nói trước:

- La Dịch, người cảm thấy nhàm chán lắm phải không? Vậy chúng ta hãy nói chuyện phiếm đi.

Nàng vốn là người to gan lớn mật, cả việc bỏ nhà ra đi mà cũng không sợ, thế nhưng lại có điểm sợ cái gã bạn cùng phòng này, nàng sợ hần lại nói lời ngông cuồng lần nữa thì cả bọn sẽ bị rước vạ vào thân, đến lúc đó thì chắc sẽ bị dọa cho chết khiếp hay sao.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì rất hưng phấn, nói:

- Tốt lắm, ta biết vài mẫu chuyện cười hay lắm.

Khiết Tây Tạng trầm nghĩ như vậy cũng tốt, Bồ Luân Đặc tiên sinh cũng đã thuyết trình suốt hai giờ rồi, nhưng lão không nói năng lưu loát và thao thao bất tuyệt, mà cứ mỗi lần nói một câu thì đều dừng lại vài giây, nghĩ được câu sau rồi mới nói tiếp tục. Trong mắt người khác, có thể bọn họ cho rằng đó mới là phong độ của bậc cường giả, nhưng dù sao thì Khiết Tây Tạng cũng không phải là một thiếu nữ bình thường, vì thế mà nàng cũng có chút bức bối khó chịu. Do đó, khi nghe Mộ Dung Thiên đề nghị thì hưởng ứng ngay, nàng muốn nghe xem rốt cuộc thì hần có thể kể được loại chuyện tiêu lâm gì!

- Có một người phụ thân mang con trai của mình đi tắm, gặp lúc đó, mặt đất rất trơn, đứa bé trai bị trượt chân suýt té thì cố gắng lắm mới chụp được tên “tiểu huynh đệ” của phụ thân nó thì mới không bị ngã. Lúc ấy, phụ thân mắng nó: “mẹ nó, may là mi đi tắm với gia gia mi đấy, nếu đi với mẫu thân mi thì có phải là sẽ té chết rồi không?”

Mộ Dung Thiên vẫn xào lại món cũ, những “chiêu thức” của hần cứ y như là ba chiêu búa của Trình Giáo Kim vậy, chúng đều là những tuyệt kỹ tất sát, chưa từng gặp bất lợi bao giờ, nhất là khi ở trước mặt nữ nhân thì lực sát thương lại càng rất lớn.

Khiết Tây Tạng vừa nghe xong thì thoáng sửng sốt một chút rồi bất giác không nhận được mà phải bật cười khanh khách, nhưng nàng lập tức ý thức được sự thất thố của mình, nên vội vàng che miệng lại, còn mặt thì đỏ ra tới mang tai. Tuy bên ngoài của nàng vẫn là vóc dáng của một nam nhân, nhưng dù sao thì nàng cũng là một nữ hài tử, luôn luôn có sự rụt rè của một nữ nhân; tuy nhiên, cũng may là đã có thuật dịch dung che đậy nên không ai nhìn ra được vẻ dị thường của nàng. Hơn nữa, lúc vừa rồi không nhận được mà cười ra tiếng, nhưng nàng đã quên dùng Nghĩ Âm thuật để thay đổi thanh âm, vì thế mà nàng cũng có chút thấp thỏm bất an.

Mộ Dung Thiên nhú mày nói:

- Huynh đệ, sao giọng cười của ngươi lại giống bọn nữ nhân thế? Đại trưởng phu nếu có cười thì phải cười lớn, cười cho có khí thế một chút, tỷ như là: ha ha, hắc hắc, hề hề, khà khà, hổ hổ, chứ đừng có cười khúc kha khúc khích, thật là quá buồn nôn đi.

Mộ Dung Thiên vừa nói mà cũng vừa cảm thấy tóc gáy của mình đang dựng đứng cả lên.

Thấy hần không chú ý tới mấy điểm sơ suất khác, Khiết Tây Tập thở phào nhẹ nhõm, liền đáp luôn miệng:

- Đúng, đúng, ngươi nói không sai chút nào.

Mộ Dung Thiên vuốt cằm, tỏ ra vẻ như đang giáo huấn một kẻ vãn bối, rồi nói:

- Vậy mới đúng chứ, tốt lắm, chúng ta tiếp tục câu chuyện đi.

Kỳ thật, không phải Khiết Tây Tập không thích cái loại chuyện tiểu lâm dành cho người lớn và mang đầy sắc thái kích thích tâm lý này, nhưng hầu như đại đa số nữ nhân tuy có tính rụt rè nhưng ai nấy cũng đều có tính tò mò và ham thích những điều mới lạ, chỉ là họ e ngại thân phận nữ nhân của mình nên mới tỏ vẻ dửng dưng mà thôi. Tuy nhiên, điều nàng sợ nhất chính là sẽ không nhận được cười, đến lúc đó vị tất đã có được may mắn như lúc này, vì thế nên nàng mới vội nói:

- Thôi đi, La Định, hay là ngươi kể chuyện gì có chiều sâu một chút đi.

Mộ Dung Thiên gật gật đầu nói:

- Được chứ, thật không ngờ ngươi lại là một người có chiều sâu đó nhe. Vậy ta sẽ kể cho ngươi nghe một số chuyện mang tính triết lý về nhân sinh nhé.

Hần thoáng dừng lại một chút, rồi sau đó liền nặn ra một bộ mặt tang thương như đã trải qua nhiều phong ba bão táp, thở một hơi dài và nói:

- Cuộc sống ở trên đời này thật giống như là bị cưỡng gian vậy, khiến người ta chỉ có hai lựa chọn: một là phản kháng, hai là hưởng thụ. Còn chức nghiệp thì lại tựa như một ả dâm phụ, người không “cưỡi” thì sẽ có người khác “cưỡi”. Còn xã hội ư, nó thật giống như là việc mình tự an ủi mình vậy, tất cả mọi thứ đều phải dựa vào chính đôi tay của mình để giải quyết thôi!

Khiết Tây Tập thiếu chút nữa là ngất xỉu luôn. Lời hần vừa nói thì đúng là có chiều sâu rồi, rất có đạo lý và ý vị cũng sâu xa, tuy nhiên, sao lại đem những thứ đó đi so sánh quá đáng như thế chứ? Thật đúng là nói ba câu cũng không thể rời khỏi bản sắc cũ mà. Khiết Tây Tập chợt có cảm giác hiểu biết được phụ mẫu của gã bạn cùng phòng này rất mãnh liệt. Họ có thể sinh ra được một người thuộc loại cực phẩm như hần thì hần là không tầm thường chút nào!

May mà lúc ấy Bồ Luân Đặc tuyên bố kết thúc bài diễn thuyết vừa dài vừa chán của lão, nếu không thì Khiết Tây Tập thật không dám cam đoan tâm hồn thơ ngây trong sáng của mình còn có thể chịu đựng được sự công phá của tên sắc lang này thêm bao lâu nữa đây. Nàng có cảm giác rằng nếu mình còn đi theo hần thì sớm muộn gì cũng sẽ biến thành một thiếu nữ bất lương thôi quá. Từ bấy lâu nay, nàng vẫn thích vô có mà khiến cho gia tộc náo loạn cả lên, và cũng đã tự nhận mình là một thiếu nữ “bất lương” lắm rồi.

Tiếp theo đó thì tiết học đầu tiên chính thức bắt đầu, Mộ Dung Thiên phấn chấn đi vào phòng học, hần nhìn tình cảnh trước mắt mà cảm khái muôn phần, từ chỗ ngồi, bạn học, bảng đen, giảng sư, vv....tất cả đều rất quen thuộc và thân thiết. Chỉ có một điều khác biệt duy nhất là hần không còn ở địa cầu nữa, mà là đang ở một địa phương rất xa lạ, nhưng bây giờ hần cũng dần dần hiểu rõ cái nơi xa lạ này, và đồng thời cũng bắt đầu dung nhập vào nó.

Nếu như muốn nói còn một chỗ khác biệt nữa thì đó là việc Mộ Dung Thiên chủ động đi chiếm lấy một vị trí ở hàng trên cùng, vì chỗ đó sẽ tiện lợi cho việc nghe giảng hơn, như thế đối với hần mà nói, điều đó quả là một việc còn hiếm thấy hơn cả việc cây già nở hoa nữa.

oooOooo

Tại một nơi khác trong vũ trụ, ở địa cầu, ngay trong lớp học của trường Y Khoa tại Thượng Kinh, cùng lúc đó đã xảy ra một việc rất hiếm thấy. Thì ra người học trò đặc ý nhất của các thầy cô giáo, tức Tiêu Băng, người luôn luôn ngồi ở các dãy bàn trên cùng, vậy mà hôm nay lại đến ngồi ở cái bàn hai người ngồi ở tại

một góc cuối lớp. Nhưng chỗ ngồi bên cạnh nàng thì lại đang bỏ trống, nó chính là nơi “ngự tọa” trước kia của Mộ Dung Thiên. Đó là một vị trí rất lý tưởng để ngủ, xem tiểu thuyết và chơi game ở trong lớp học, song, không có ai dám dành vị trí đó với tên lưu manh ấy cả, cho dù sau khi hắn đã mất tích thì uy danh vẫn còn đó, vì thế mà cho đến nay nó vẫn còn được để trống.

Tiêu Băng nhìn chỗ ngồi trống kia mà phảng phất như nhìn thấy được tình cảnh Mộ Dung Thiên đang ngủ, ngáy khò khò rất ngon giấc. Hình ảnh đó nàng đã nhìn đến quen mắt ngay từ lúc nhỏ. Thế nhưng giờ đây, tình cảnh khiến cho người ta thấy ghét đó không còn tồn tại nữa, bởi vì tiểu sắc lang ngồi cùng bàn của nàng đã bị mất tích khá lâu. Đã ba tháng trôi qua, cảnh sát địa phương dốc người đi tìm khắp nơi mà không có kết quả gì, nên cũng đã bỏ qua việc đó luôn rồi, một kẻ cô nhi không thân không thích dù có biến mất khỏi thế gian này thì cũng chẳng có mấy ai chú ý cả!

Chẳng lẽ hắn thật....thật sự đã chết sao? Trong lòng Tiêu Băng run lên, ngay cả nàng cũng chẳng hiểu có ma xui quỷ khiến thế nào mà lại chạy tới ngồi ở đây. Tên vô lại kia bị mất tích thì nàng phải cảm thấy cao hứng mới đúng chứ, thế mà sự thật lại không như thế, chung quy thì trong lòng nàng lại có chút cảm giác nhớ mong không cách nào tả xiết!

Thì ra lúc còn học tiểu học, mỗi lần nàng bị tên lưu manh ấy quấy rầy thì đã đánh cho hắn bầm dập cả người, toàn thân mang đầy thương tích, thế nhưng hắn vẫn vô sỉ và hạ tiện đến cực độ. Những chiêu thức điên cuồng của nàng, những chiêu thức khiến người ta vừa trông thấy thì đã sợ hãi, đã đánh cho tên tiểu lưu manh ấy phải bò lê bò cang, trốn chui trốn nhủi như chuột, vậy mà sau đó khi nhà trường phát giác và phê lỗi nặng cho hắn, thế mà hắn cũng chẳng để ý chút nào, lại còn cười hề hề rồi nhận mình đã làm. Chỉ có hắn là có thể tùy ý trêu ghẹo người ta, chứ không chịu nhường cái “vinh quang” đó cho ai cả. Bản thân nàng vừa cảm thấy buồn cười và đồng thời cũng ngấm ngấm nảy sinh lòng căm kích với hắn, thế là sao nhỉ?

Hay là bởi vì thỉnh thoảng có những lúc hắn tự chế ra cây cung nhỏ, rồi dùng loại hoa mà nàng thích nhất là úc kim hương [2] bắn tới ban công tầng bảy của căn ký túc xá dành cho nữ sinh, khiến cho nàng có cảm giác vừa ngạc nhiên mừng rỡ, và lại vừa cảm thấy rất lãng mạn chẳng?

Hết hồi 76

=====

Chú thích

[1] Tam hảo đệ tử - là đệ tử hay học trò có 3 điều tốt là: phẩm chất tốt, học tập tốt, và thân thể khỏe mạnh (nguồn: baike.baidu.com).

[2] Hoa úc kim hương hay uất kim hương: tức hoa tu líp.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

78. Hồi 77: Trục Xuất

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 77: Trục Xuất

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Cái gọi là ma pháp, chính là dùng ma lực của bản thân để làm mẫu thể, đồng thời thông qua sự cảm ứng của tinh thần lực để tụ tập nguyên tố trong không khí, khiến cho chúng quy tụ lại ở xung quanh ma lực mẫu thể, khi đạt đến một mức độ nhất định thì sẽ có thể tạo thành kỹ năng....

Đây chính là tiết thứ nhất “Tri thức ma pháp cơ bản”, giảng sư là một vị tên là An Đức Ly Á. Nàng là một mỹ nhân đứng tuổi, là một nữ ma pháp sư có phong vận tuyệt vời. Ngay cả lúc giảng dạy mà nàng cũng vẫn muốn làm điệu một chút, nhẹ nhàng chuyển động vóc người duyên dáng làm cho tinh thần của đám nam chiến sĩ còn chưa hiểu chuyện đời ở phía dưới kia đều bị nhốn nháo, không để ý đến bài giảng mà đa phần đều tập trung vào điệu bộ phong tao của nàng.

Khiết Tây Tập vốn là nữ nhân nên đương nhiên là không có cảm giác gì, nàng rất chăm chú phân tích xem những điều giảng dạy của An Đức Ly Á nữ sĩ có hoàn toàn chính xác hay không. Ngoài thiên phú ra, một trong những nguyên nhân khiến trình độ ma pháp của Khiết Tây Tập tiến bộ nhanh chóng chính là vì nàng không tiếp thu bài giảng một cách máy móc, mà còn thường tự đặt ra nghi vấn. Chức nghiệp này đòi hỏi phải có một bộ óc linh hoạt thì mới có thể thao túng được các nguyên tố đầy phức tạp.

Tuy An Đức Ly Á nữ sĩ giảng không sai sót gì, nhưng Khiết Tây Tập lại cảm thấy như chưa thấu triệt hẳn. Mà chuyện đó cũng là tất nhiên thôi, bởi vì Đặc Mạn gia tộc của nàng vốn là một gia tộc giỏi về ma pháp. Hơn nữa, các vị trưởng bối đều dốc túi truyền hết cho nàng, tuyệt đối không giữ lại cái gì làm của riêng, do đó mà nàng phải biết nhiều hơn một vị giảng sư của ma võ ban cấp thấp rồi. Thế nhưng, Khiết Tây Tập chưa hề tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài nên không hiểu được cái đạo lý này, mà nàng chỉ cảm thấy An Đức Ly Á giảng chưa được tốt lắm. Vì vậy nên nàng muốn đi hỏi ý kiến của người khác để xem thế nào.

Lẽ tất nhiên, từ lúc vào học viện cho đến giờ, nàng chỉ mới quen biết có một người và e rằng cũng chỉ có thể nhờ vả vào gã bạn cùng phòng, cũng tức là Mộ Dung Thiên đang ngồi bên cạnh say sưa lắng nghe đây, hoặc giả cũng có thể nói là đang say sưa ngắm nhìn thì đúng hơn, bởi vì ánh mắt của hắn giờ đây là chủ yếu tập trung vào những bộ vị cao cao thấp thấp trên thân thể An Đức Ly Á nữ sĩ cũng như đa số các nam chiến sĩ khác.

Khiết Tây Tập lấy ngón tay đâm đâm vào thắt lưng của Mộ Dung Thiên, gã sắc lang bị làm phiền liền quay đầu lại thấp giọng hỏi:

- Tập Hy, có chuyện gì vậy? Chúng ta nên chuyên tâm nghe giảng thôi, không lẽ ngươi lại muốn nghe kể chuyện cười sao? Bây giờ không được đâu.

Khiết Tây Tập trầm nghĩ: “Ngươi mà đang nghe giảng bài sao, rõ ràng là đang nổi ý bậy bạ với giảng sư đây mà.” Nhưng nàng vẫn nói:

- La Dịch, trong lúc nghe giảng thì thỉnh thoảng cũng cần phải thảo luận về vấn đề đang học chứ, có như vậy thì mới làm cho không khí của lớp thêm phần sôi nổi, đúng không? À, ngươi thấy An Đức Ly Á nữ sĩ thế nào?

Mộ Dung Thiên vuốt cằm, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Vóc dáng rất phong tao lãng lờ, không biết có phải thường ra ngoài làm chuyện xấu ở sau lưng trượng phu hay không.

Khiết Tây Tập nghe xong lời đó thì gần như muốn xỉu luôn, nàng bực mình nói:

- Ý của ta muốn hỏi là bài giảng thế nào? Ngươi nghĩ đi đâu thế? La Dịch, chúng ta không thể bất kính với giảng sư như thế được.

Nàng cảm thấy suy nghĩ của gã bạn cùng phòng này thật sự rất quái dị, cứ như là thiên mã hành không vậy, ngay cả chuyện lúc này mà cũng có thể liên tưởng như vậy được. Dù Khiết Tây Tập tự cho rằng mình là một nữ hài rất cổ quái, bởi thế nên nàng mới thích học những môn quái lạ như là dịch dung thuật, Nghĩ Âm thuật...vv....Nhưng so với Mộ Dung Thiên thì nàng cảm thấy nếu mình tự xưng danh hiệu “Thanh thiếu niên có tư tưởng truyền thống nhất để quốc” thì cũng rất ư xứng đáng ấy chứ.

- A, ngươi đang nói chuyện đó à? Phải nói rõ ràng một chút chứ.

Mộ Dung Thiên chẳng những không ý thức được chỗ sai trái của mình mà hấn còn phản công lại, khiến cho Khiết Tây Tạng suýt chút nữa là không thở được luôn. Lão huynh, trừ ngươi ra, còn người nào có thể có lý giải khác thường đến như vậy, mà lại còn đi xa chủ đề quá mức như thế đâu chứ?

Mộ Dung Thiên thuận miệng nói:

- Ngựa ngựa cạp cạp, cũng đều là một loại cả thôi. Lại nói, thân thể và da dẻ của nàng ta cũng được bảo dưỡng không tệ đó chứ. Người đã đứng tuổi mà còn giữ được như vậy thì quả không dễ chút nào.

Thấy hấn cứ nói được hai, ba câu thì đã trở về câu chuyện lúc nãy, Khiết Tây Tạng chỉ đành ngậm miệng luôn. Không khéo khi nói chuyện với một kẻ ngoài hành tinh thì cũng không khó khăn đến vậy. Thế nhưng, nàng quả là bất hạnh, bởi vì Mộ Dung Thiên đúng là người ngoài hành tinh, nhưng chỉ có điều là hấn ở tinh cầu kia cũng là người có tư tưởng quái dị như vậy.

oooOooo

Mấy ngày sau, Mộ Dung Thiên cũng hiểu sơ sơ về An Cách La Hy học viện. Hầu hết tại đây đều có các chuyên nghiệp liên quan tới những chức nghiệp chính trên đại lục, như là: chiến sĩ, ma pháp sư, cung tiễn thủ, ma võ sĩ, kỵ sĩ, đạo tặc, thợ săn, thần quan, mục sư, triệu hoán sư, tu hồn giả, thích khách, thôi miên sư, kết giới sư....thậm chí còn có cả không ít chức nghiệp chiến đấu đặc biệt, chỉ tiếc là không có Nghĩ Linh sư. Bởi lẽ các chức nghiệp đặc biệt trong các loại chiến đấu chức nghiệp chiếm số lượng rất ít, bằng không thì Lộ Thiên đã có thể học chung với Mộ Dung Thiên tại An Cách La Hy rồi. Kỳ thật thì ma võ ban ở Tất Á Đa Lộ học viện cũng giống hệt ở đây, chỉ là Mộ Dung Thiên muốn tránh xa Lăng Đế Tư, không muốn học chung trường với nàng mà thôi.

Các ngành chuyên nghiệp lớn thì có độ mấy chục ban, mỗi ban cũng trên dưới trăm người, còn những chuyên ngành thuộc cỡ vừa và nhỏ thì ít hơn một chút, chỉ có khoảng mười mấy ban, mà nhân số của mỗi ban cũng độ trăm người. Còn riêng về các chuyên ngành đặc biệt thì chỉ có một, hai ban; có khi lại chỉ có một ban, mà nhân số gom hết lại cũng chưa chắc đã được một trăm. Tính tổng cộng lại, thì số lượng học viên của An Cách La Hy học viện thật đông đến kinh người: gần mười vạn! Hàng năm học viện đào tạo rất nhiều nhân tài cho đế quốc, do đó mà địa vị của nó ở trong xã hội cũng rất cao. Người trong hoàng thất tất nhiên cũng có vài phần kính nể với các giảng sư của học viện và không dám tỏ ra kiêu ngạo với họ, mà các công tử tiểu thư con nhà thế gia đến học viện này tu học cũng không phải là ít.

Yêu cầu của học viện rất nghiêm khắc, mỗi sáng sớm đúng bảy giờ phải đi học, đến giữa trưa thì được nghỉ ngơi một giờ, sau đó lại học tiếp cho đến sáu giờ chiều, so với một ngày học bốn, năm tiết ở trường Y Khoa lúc trước còn mệt hơn nhiều. Hai tuần đầu đều là những khóa học về lý thuyết, Mộ Dung Thiên vừa mới học được vài hôm thì bệnh cũ lại tái phát, mỗi khi vào lớp thì lại ngủ gục suốt. Lúc đầu hấn còn tưởng khi đến học viện thì sẽ được luyện tập ma pháp cả ngày, hoặc là cầm đao thương kiếm côn đủ các loại vũ khí để luyện kỹ năng, nếu được như vậy thì hiển nhiên hấn sẽ có hứng thú, còn nếu chỉ giảng bằng lý thuyết thì thật là buồn chán. Vậy là hấn phải chịu đựng suốt hai tuần cho đến khi những khóa học về lý thuyết hoàn toàn kết thúc.

- Có rất nhiều người cho rằng một người chiến sĩ hầu như chỉ dừng lại ở việc khiến cho cơ thể tráng kiện và tăng cường lực lượng, nhưng trên thực tế, chiến sĩ không chỉ biết có mỗi việc tấn công như trâu điên. Cho dù cơ thể của chúng ta có rắn chắc đến đâu đi nữa thì cũng không thể chống lại răng nhọn và móng vuốt sắc bén của bọn ma thú. Và bất kể đấu khí hộ thân của chúng ta có đạt được đến cấp cao và bản thân chúng ta cố gắng liều mạng đánh bừa thế nào đi nữa, suy cho cùng thì đó cũng chỉ là một việc làm đầy thiệt thòi và đương nhiên là sẽ tổn hao rất nhiều linh lực. Bởi vậy, chúng ta phải học các loại kỹ xảo như tránh né, đón đỡ và phòng ngự. Sau đây, ta sẽ nói đến nội dung cụ thể liên quan tới việc phòng ngự...

Đây là khoa lý thuyết “Thuật phòng ngự trong chiến đấu” của giảng sư Tạp Bội La, tuy lão là một ma chiến sĩ có thực lực không tầm thường và cũng là một trong những giảng sư có tư cách của học viện, nhưng phong cách giảng bài của lão lại không hề sinh động và thú vị chút nào. Hầu như đại đa số các giảng sư của An Cách La Hy học viện đều bị viện trưởng Bồ Luân Đặc lấy nhiệm, phần lớn ai nấy cũng đều rất cứng nhắc. Nhưng lão quả thực là một giảng sư rất vô tư, điều đó thật chẳng còn gì để nghi ngờ cả, nếu không thì lão đã không cam tâm tự hạ thấp thân phận để đi dạy mấy khóa thấp của ma võ ban. Do đó mà đám học viên không muốn bỏ qua cơ hội tốt này, khi vào lớp, ai nấy cũng đều rất chăm chú nghe giảng.

Chỉ tiếc là Mộ Dung Thiên đối với bài học “nghệ thuật gạt đỡ” này vẫn thấy buồn ngủ như thường, vì nó cũng chưa phải là chính đề; hơn nữa đây lại là tiết học cuối, mà cả ngày hắn cứ phải nghe giảng liên miên bất tuyệt rồi, vì thế nên mới hết sức mệt mỏi. Không lâu sau thì hắn úp mặt xuống bàn và bắt đầu “đi gặp Chu Công”....[1]

Trong lúc mơ màng, Mộ Dung Thiên thấy mình đang ở địa cầu say mê xem hình nóng bỏng, đột nhiên, hắn cảm thấy một luồng khí lạnh buốt ở trên đầu, khiến cho hắn bừng tỉnh. Đang lúc tức giận, hắn vừa định vỗ bàn mắng to thì chợt nhớ tới việc mình đang ở trong lớp học của An Cách học viện tại Thần Phong đại lục.

Bảng đen đổi thành cảnh tượng ma pháp, giáo viên của Trung Dược học biến thành ma chiến sĩ giảng sư, cả viên phấn cũng đổi thành quả băng cầu...vv...tất cả mọi diễn biến đều giống nhau như đúc. Điểm giống nhất chính là ở chỗ cả hai vị giảng sư trước và sau dạy hắn, đều trừng mắt tức giận đến râu mép dựng ngược. Lúc này, bàn tay của Tập Bội La đang mở rộng và hướng về phía Mộ Dung Thiên, hiển nhiên là trái băng cầu vừa rồi đã được lão ném ra.

Khuôn mặt của Khiết Tây Tập thì lộ vẻ bất đắc dĩ, bởi vì lúc này khi nàng thấy tình hình không ổn, nên đã dùng ngón tay chọc chọc vào thắt lưng của hắn vài lần rồi. Chỗ thắt lưng đó chính là điểm yếu hại của nàng thiếu nữ thiên tài ma pháp sư này, chỉ cần chọc nhẹ vào đó là nàng sẽ phải cười nắc nẻ mà không dừng lại được; song, thọt lét Mộ Dung Thiên lại chẳng có tác dụng gì, vì dường như hắn không có dây thần kinh hay sao ấy, vẫn ngáy khò khò như thường.

Sắc mặt của Tập Bội La âm trầm như một đám mây đen, tức giận hỏi:

- Vị học viên này, lẽ nào ta giảng bài buồn chán lắm hay sao?

Mộ Dung Thiên vội đáp:

- Cái này.....è, Tập Bội La giảng sư, người giảng bài thật là sinh động hoạt bát, vừa thú vị vừa hài hước dí dỏm. Ta đối với người quả thật rất kính ngưỡng giống như nước sông dào dạt, liên miên không dứt, lại giống như....

Tập Bội La ngắt lời hắn:

- Vậy tốt, bây giờ ngươi hãy lập tức đi đến sân luyện tập của các chiến sĩ ở phía hậu sơn, đứng chém thí luyện thạch (đá dùng để tập luyện) năm nghìn cái, lúc nào đủ thì mới được trở về.

Giữa tiếng cười vang của mọi người, Mộ Dung Thiên ngượng ngùng bước ra khỏi phòng học, trong lòng chán nản bức tức không thôi. Con bà nó, học viện quả là một địa phương xúi quẩy nhất của lão tử nha, ở không gian nào mình cũng không thoát được số phận bị đuổi ra khỏi lớp là sao?!

Hết hồi 77

=====

Chú thích

[1] đi gặp Chu Công (nguyên văn là kiến Chu Công khứ liễu) – câu này có ý nói là ngủ mơ để gặp Chu Công, mà nói đơn giản hơn thì tức là “ngủ”.

Trong thời cổ đại, Chu Công là một tước vị của nhà Chu, người được tước này thường là người phụ tá cho Chu vương trị lý thiên hạ. Vị Chu Công đầu tiên trong lịch sử họ Cơ, tên Đán (khoảng 1100 trước Công Nguyên), cũng còn gọi là Thúc Đán, là con thứ tư của Chu Văn Vương Cơ Xương. Nhân việc ông được phong đất Chu (nay là phía bắc huyện Kỳ Sơn, tỉnh Thiểm Tây), nên được gọi là Chu Công hay Chu Công Đán. Ông chính là một nhà chính trị gia, quân sự gia và tư tưởng gia kiệt xuất của giai đoạn đầu thời Tây Chu, được tôn là người đã đặt nền móng cho Nho học sau này. Ông cũng là một trong những bậc thánh nhân thời cổ đại mà Khổng Tử sùng kính nhất đời.

Trong lịch sử có rất nhiều truyền thuyết về Chu Công, mà nổi danh nhất là việc Chu Công giải mộng được nhắc tới trong Dịch Kinh. Ông có địa vị rất cao ở trong văn hóa Nho gia. Khổng Tử vẫn thường dùng câu “ta không còn mơ thấy Chu Công nữa rồi” để ví von việc thất lạc lễ nghi và văn hóa của thời Chu.

Chu Công là một nhân vật đã xuất hiện thường xuyên trong mộng của Khổng Tử, với nền văn hóa Nho giáo là chính (chủ đạo) trong suốt một thời gian dài, Chu Công không tránh khỏi được sự liên hệ trực tiếp với “mộng”. Khi nhắc tới mộng, người ta thường gọi là “mộng Chu Công” hay là “mơ thấy Chu Công”.

Theo nguồn:

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

79. Hồi 78: Bạo Phá

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 78: Bạo Phá

Dịch giả: Ân danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Thí Luyện thạch là loại đá dành cho các chiến sĩ và kỵ sĩ chuyên sử dụng vũ khí hạng nặng dùng để luyện những động tác cơ bản như bổ, chém, đâm...vv...để nâng cao lực lượng. Gọi nó là một tảng đá cũng không chính xác lắm, bởi vì nó không cứng rắn giống những tảng đá bình thường khác, mà lại rất dẻo dai, giống như gân bò vậy. Trên thực tế thì nó là một loại thực vật kỳ lạ, khi bị ngoại lực làm thương tổn, nó có thể hấp thụ hạt nguyên tử trong không khí để tự hồi phục với một tốc độ kinh người. Nhưng chỉ tiếc là số lượng sinh sản của giống thực vật này không được nhiều lắm, nếu không thì chắc chắn nó sẽ trở thành loại chất liệu xây tường thành tốt nhất và không gì sánh nổi.

Tuy thế, số lượng sinh sản của thí luyện thạch tại học viện vẫn có đủ để làm công cụ luyện tập cho học viên. Nếu cứ ra sức chém vào một tảng đá cứng rắn, vậy thì lực phản chấn sẽ khiến cho hổ khẩu tay bị rách toạc, mà những món binh khí có phẩm chất kém một chút cũng sẽ bị hư tổn nghiêm trọng, vì vậy khó có thể đạt được hiệu quả cao trong khi luyện tập.

Một ưu điểm khác của Thí Luyện thạch là cảm giác khi dùng binh khí đánh vào nó lại khá giống với cảm giác khi đâm vào thân thể ma thú, điều này có thể giúp cho các võ giả chuẩn bị sẵn về mặt tâm lý và sau này khi bước vào chiến trường thì họ sẽ không bị bối ngỡ.

Tuy nhiên, cho dù nó có dẻo dai thế nào đi nữa mà bảo Mộ Dung Thiên chém một lần mấy nghìn cái, đây đúng là một chuyện không thoải mái chút nào. Hơn nữa hẳn lại không thể lười biếng, vì bên trong Thí Luyện thạch có gắn dụng cụ để ghi lại quá trình luyện tập, nếu lực đạo không đạt tiêu chuẩn thì số lượng được tính sẽ không tăng lên, như vậy cũng khiến cho người luyện không thể làm qua loa lấy lệ được. Tất cả các số liệu được ghi nhận lại sẽ được tự động xóa bỏ sau khi được người luyện lấy ra, và như thế thì những người tới sau sẽ có thể luyện tiếp. Lại thêm cứ trong mỗi mười phút thì lực chém vào Thí Luyện thạch cũng không thể thấp hơn một trị số nhất định, nếu không thì tất cả dữ liệu cũng sẽ bị xóa bỏ, toàn bộ thành tích sẽ trở lại con số không, dù có muốn chia thời gian ra để hoàn thành thì cũng không được. Luyện tập như thế sẽ bồi dưỡng cho nghị lực và ý chí được kiên cường hơn, bởi vì vào những thời kỳ ma thú công thành, các chức nghiệp chiến sĩ và kỵ sĩ đều phải giao đấu ở tiền tuyến. Trong những lúc chống lại đàn ma thú đông như thủy triều dâng, có đôi khi họ cũng không kịp ngừng lại để hít thở lấy một hơi nữa là.

Học viện thường dùng Thí Luyện thạch để làm nhiệm vụ huấn luyện học viên, khi đó sẽ không cần người hướng dẫn, có thể tự mình giám sát. Cứ sau mỗi lần hoàn thành buổi tập, học viên chỉ cần đem phiếu số liệu nộp lên là được. Thông thường, có thể đến học viện để học tập chính là cơ hội tốt khó gặp, nên hầu như ai nấy cũng đều cố gắng khổ luyện, tuyệt đối không dám lười biếng. Trong khoảng thời gian từ lúc nhập học cho tới lúc tốt nghiệp, họ sẽ tận lực tiếp thu tất cả mọi tri thức cần thiết, càng nhiều càng tốt, để rồi sau đó sẽ bước lên con đường trở thành cường giả.

oooOooo

Thường ngày, chỉ đến khi nào khóa học bước vào giai đoạn thực hành thì mới có thể sử dụng thí luyện thạch, thế nhưng hôm nay lại có chút ngoại lệ. Nhân vì lúc này học viện vẫn còn đang trong giai đoạn giảng dạy lý thuyết, nên lẽ ra tại sân luyện dành cho tân sinh không nên có ai mới phải, vậy mà vào thời khắc này, ở ngay tại sân luyện rộng đến ba nghìn thước vuông thì lại có một người đang hiện diện.

- 3805, 3806, 3807, 3808.....

Mộ Dung Thiên vừa nghe bản ghi chép ở bên trong khối Thí Luyện đọc lên con số đó thì đưa tay lau mồ hôi, rồi thầm chửi một câu “tổ bà nó”. Cánh tay của hắn bây giờ đã hoàn toàn tê rần, muốn gơ lên cũng là cả một vấn đề rồi, nhưng vẫn còn cách yêu cầu của lão mặc dịch Tạp Bội La kia rất xa. Kỳ thật, mỗi lần tân sinh luyện tập thì chỉ cần chém hai nghìn cái mà thôi, tuy nhiên, chỉ vì Tạp Bội La yêu cầu rất nghiêm ngặt, lão muốn xử nặng với đám tân sinh hay ngủ gục trong lớp như hắn để tạo áp lực và răn đe những học viên khác.

Lúc này đây, sức lực của Mộ Dung Thiên đã gần như cạn kiệt, mỗi một đao hắn chém xuống chỉ để lại một vết sâu bằng ngón tay cái, không lâu sau đó thì thí luyện thạch lại khôi phục như ban đầu. Điều này làm cho Mộ Dung Thiên cảm thấy mình thật là thất bại. Rốt cuộc hắn nhận không được mà ngồi bệt trên mặt đất, nhưng khi móng hắn chạm đất còn chưa kịp nóng thì đã nghe mấy tiếng “tích tích, tích tích...” vang lên, thì ra bản ghi chép của Thí Luyện thạch lại phát ra âm thanh cảnh báo, nhắc nhở người luyện dùng lực đạo chưa đủ, nếu như không tiếp tục nỗ lực thì sẽ không đạt được yêu cầu và tất cả mọi thành tích sẽ bị xóa sạch, như vậy thì bao nhiêu công sức bỏ ra trước đó sẽ tiêu tan cả.

Mộ Dung Thiên bắt đầu dĩ đành cầm thanh đại đao lên lần nữa, hắn tưởng tượng khối Thí Luyện kia chính là bộ mặt của lão Tạp Bội La đáng ghét, nhờ thế mà kinh lực liên phát sinh, sau đó lại chém thẳng xuống.

- Ha, ha.....

Lúc Mộ Dung Thiên cầm được bảng số liệu ghi rõ năm nghìn lần trong tay, thì hắn đã mệt lả người mà ngã lăn ra đất, toàn thân giống như là bị hư thoát vậy. Hắn chẳng buồn đứng lên nữa, cứ thế mà ngủ thẳng luôn một giấc.

“Tích tích, tích tích...” Bản ghi chép lại vang lớn thêm một lần nữa. Sở dĩ nó phát ra tiếng như thế là vì sau lúc nắm được bảng số liệu trong tay, bản ghi chép đã xóa sạch các con số cũ, thì Mộ Dung Thiên phát tiết, lại chém vào Thí Luyện thạch thêm mấy nhát nữa, sau đó hắn mới chịu thôi. Ai ngờ, những nhát chém đó lại tái khởi động bản ghi chép để thu nhận những số liệu mới, nhưng do lực đạo của mấy nhát chém đó quá nhẹ và không hề có thay đổi, nên mới đưa ra cảnh báo nhắc nhở.

Mộ Dung Thiên bị âm thanh đó làm quấy nhiễu giấc ngủ, nên bực mình quát:

- Kêu cái gì?

Quát xong, hắn tiện tay xuất ra một trái băng cầu rồi ném vào thí luyện thạch, đáng tiếc là hắn cũng chỉ có thể tạo ra một lớp băng mỏng trên bề mặt của thí luyện thạch, còn nó thì dĩ nhiên không bị trầy xước chút nào.

Mộ Dung Thiên lại tiếp tục xuất ra một trái hỏa cầu [1] và đang định ném tới nữa, nhưng đột nhiên hắn nhớ đến khóa học “Nguyên tố linh vực” của Khoa Lâm giảng sư ngày hôm qua. Khóa đó có nói rằng, khi hai loại nguyên tố chính phản và chạm nhau thì chúng sẽ hỗ tương và triệt tiêu lẫn nhau. Vì vậy, Mộ Dung Thiên cảm thấy hiếu kỳ, vừa khéo mình lại thiện dụng cả băng và hỏa vốn là hai linh vực trái ngược hẳn nhau, không biết làm thử có được hay không? Nghĩ đến đó, trên tay phải của hắn liền xuất hiện một quả tiểu băng cầu, kể đến thì hắn gơ hai cánh tay lên, lòng bàn tay hướng vào nhau và chạm rãi áp sát.

“Két, két....” Bằng hỏa cầu không hề phát sinh tình huống như trong tưởng tượng, hai quả cầu giống như nam châm cùng cực bài xích lẫn nhau, dưới sức ép từ hai bàn tay đang cố đẩy hai đạo bằng hỏa vào nhau, chúng đã phát ra những tiếng kim loại cọ quẹt rất chói tai.

Mộ Dung Thiên bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn cố dồn chúng lại thành một khối với nhau. Bằng hỏa cầu bị ngoại lực bức cho phải kết hợp, nên sức phản kháng lại càng mạnh hơn. Mộ Dung Thiên có cảm giác như trên tay mình là một cái lò xo chứ không phải là bằng hỏa cầu nữa.

- A.....ttmmm....

Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng hiểu được tại sao khi Ba Tây dốc hết sức để đẩy tảng đá lớn thì lại phát ra tiếng kêu như bị táo bón rồi, bởi vì đó là biểu hiện của việc dùng sức đến cực hạn. Gân cánh tay của Mộ Dung Thiên nổi đầy cả lên, mà sắc mặt cũng đỏ bừng, thế nhưng bằng hỏa cầu vẫn không thể nào hoàn toàn kết hợp được.

- Aaaaaaa.....

Mộ Dung Thiên dùng chút sức lực đang dần cạn kiệt ép hai bàn tay vào nhau, cuối cùng thì hai quả cầu cũng chịu dung hợp, và cũng không còn bài xích nhau nữa. Nhưng kỳ lạ thay, bây giờ hai quả cầu đó lại biến thành một quả cầu đen có phát sáng, trông quả thật quý dị, mà nó cũng hao hao giống với lỗ đen mà trước kia hắn đã từng nhìn thấy vậy.

Mộ Dung Thiên rất kiêng sợ lỗ đen, sau khi vừa nhìn thấy quả cầu đen trên tay thì hết như nhìn thấy loài rắn rết không bằng. Thế là hắn không nghĩ ngợi chút nào, chỉ ném mạnh về phía Thí Luyện thạch.

“Oành, ầm ầm!”

Trong tiếng nổ cực lớn, khối Thí Luyện dẻo dai như gân bò kia không thể bền vững được nữa, cái vật vô tri mà lúc này đã khiến Mộ Dung Thiên trở thành toàn thân vô lực như bây giờ thì nay đã bị nổ tung hơn phân nửa. Kỳ thật, chỉ cần hơn phân nửa bộ phận bị hao tổn thì Thí Luyện thạch sẽ bị “chết” hoàn toàn, và sẽ không có cách nào hồi phục lại, do đó mà nó cũng im lìm và không còn biến hóa gì nữa. Viên thủy tinh, tức bộ phận ghi nhớ ở bên trong Thí Luyện thạch, cũng bị lộ một đầu đã bị hư hại ra ngoài.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên vươn cổ ra thật dài để nhìn. Thật không thể tin được là hắn vừa gây ra một hậu quả như vậy. Lực công kích của trái cầu đen kia quả là cường đại vô cùng, so với thuốc nổ cũng không khác là bao.

Sau đó thì có rất nhiều âm thanh nhốn nháo truyền đến. Thì ra tiết học cuối của học viện cũng đã kết thúc, đến lúc này thì Mộ Dung Thiên mới giật mình tỉnh lại. Thí Luyện thạch và bản ghi chép là những vật rất đắt tiền, nếu để cho học viện truy cứu trách nhiệm thì sẽ không ổn chút nào. Bọn họ nhất định sẽ không cho rằng một tên học viên của ma võ ban cấp thấp lại có lực lượng cường đại như vậy, đến lúc đó, nói không chừng là giảng sư còn cho rằng bản thân mình vì bị phạt mà ôm hận trong lòng, nên mới dùng dụng cụ ma pháp để phá hủy của công. Chà, nếu họ phạt mình vài trăm hay một nghìn Thủy tinh tệ thì tiêu, nên biết học phí của cao cấp học viện rất đắt đỏ, tiền của Mộ Dung Thiên và Lộ Thiển hai người gộp lại thì chỉ mới có ba nghìn Thủy tinh tệ, nếu bị phạt như thế thì đương nhiên là sẽ không nhẹ nhàng gì.

Thí luyện trường chỉ có mình hắn là người mới đến bị phạt, không có ai chứng kiến, nên Mộ Dung Thiên vội vã chạy về ký túc xá.

Mộ Dung Thiên nằm trên giường mà tim hắn vẫn còn đập thành thịch, đó không phải là vì sợ bị phạt nặng, mà là do cực kỳ hưng phấn, thì ra mình cũng có thể phát ra kỹ năng cường đại như vậy. Hắn chưa từng nghĩ đến, với linh lực ở trình độ của một chiến sĩ cấp thấp, vậy mà hắn cũng có thể tạo ra lực phá hoại kinh khủng đến như thế. Mộ Dung Thiên có cảm giác mình như một người vừa được trông thấy thế giới mới vậy, do đó mà trong lòng hắn lúc này đang tràn ngập cảm giác mới lạ và thần bí. Ban đầu, hắn vốn chỉ muốn trở thành cường giả, những tưởng là phải theo nề nếp truyền thống mà để thăng linh lực từng chút từng chút một, nhưng không ngờ lại có thể dựa theo những lý thuyết ở trong lớp học mà dùng linh lực cấp thấp để phát ra kỹ năng có uy lực cao như vậy! Mộ Dung Thiên nhớ tới “thuyết phản vật chất” đã học được ở địa cầu, một vật dù chỉ lớn hơn cái móng tay tí xíu thôi, nhưng khi gặp phải trường hợp phản vật chất thì vẫn có thể lợi hại hơn cả đầu đạn hạt nhân nữa ấy. Chẳng phải vừa rồi hắc cầu do mình tạo ra đã có uy lực rất lớn hay sao?

“Cốc, cốc.” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, nghĩ là Tạt Hy đã trở về, Mộ Dung Thiên liền trấn định tinh thần rồi bước ra mở cửa. Hắn làm ra vẻ như không có gì, cất tiếng hỏi:

- Tạt Hy, có chuyện gì thế?

Trên mặt của Khiết Tây Tạt lộ vẻ rất kỳ quái, nói:

- La Dịch, người biết gì không, có chuyện xảy ra ở sân luyện rồi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thấp thỏm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không lộ vẻ gì cả, chỉ hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Nghe nói khối Thí Luyện thạch tại sân luyện của chúng ta đã bị phá hủy.

- Ủa, thế à?

Đôi mắt của Mộ Dung Thiên ánh lên nét sửng sốt, sau đó thì cười hì hì, hỏi:

- Là ai làm vậy? Nghe đồn Thí Luyện thạch không cứng rắn như những vật tầm thường khác, ai mà lại có lực lượng mạnh thế nhỉ?

Khiết Tây Tạt nhíu mày nói:

- Ta cũng không biết, có lẽ là do bạo liệt phù của phù chú sư tạo nên, mà ta cũng không biết vị phù chú sư ấy ở ban nào đến sân luyện của chúng ta. Hiện tại các vị cấp cao của chiến sĩ hệ chúng ta đang đi tìm người của phù chú ban để tiến hành điều tra. A, phải rồi, La Dịch, không phải lúc đó người cũng đang luyện lực ở đó sao, lẽ nào lại không thấy được ai à?

Mộ Dung Thiên lắc đầu nói:

- Sau khi ta luyện xong thì mệt gần chết, nên lập tức quay về ngay, có lẽ người kia đã đến sau ta.

- À, ra thế.

Khiết Tây Tạt nghe hắn nói vậy thì cũng không hề hoài nghi, mấy ngày nay ở chung, nàng cũng biết hắn không có thực lực mạnh mẽ gì, do đó mà không thắc mắc thêm.

Mộ Dung Thiên thử thăm dò:

- Tạt Hy, trong lúc kết hợp hai lĩnh vực chính phản nguyên tố, ngoài việc bị triệt tiêu ra thì còn có thể tạo ra hiệu quả gì nữa không?

Khiết Tây Tạt vừa nghe hắn hỏi thì cảm thấy rất đặc ý, bởi vì với một bậc thiên tài như nàng hiển nhiên là rất am tường về ma pháp. Mấy ngày nay nàng luôn bị những ý nghĩ quái dị của gã bạn cùng phòng này áp chế, nên tâm trạng rất buồn bực. Vì thế mà nàng muốn nhân dịp này để thể hiện cho hắn biết mình không phải là người tầm thường. Thì ra Khiết Tây Tạt cũng là một thiếu nữ kiêu ngạo, lẽ tất nhiên là nàng cũng có tính cương liệt, háo thắng, và thích cạnh tranh.

Khi nàng vừa định mở miệng, thì Mộ Dung Thiên đã nói tiếp:

- Thôi đi, ta nghĩ vấn đề này đối với người cũng quá sâu xa, chắc khó khăn cho người lắm.

Khiết Tây Tạt nghe vậy thì bực bội nói:

- Đây, này, ta biết vấn đề này đó nhé.

Mộ Dung Thiên quay đầu lại vỗ vỗ vai nàng nói:

- Huynh đệ, đừng quá miễn cưỡng. Dù sao chúng ta làm việc gì cũng phải nhắm theo khả năng của mình chứ. Để ngày mai ta đi hỏi Tạt Bội La giảng sư vậy.

Khiết Tây Tạt bị hiểu lầm là ma pháp kém cỏi nên tức sôi gan. Tại sao khi còn ở nhà, ngoài việc thiếu tự do ra, bất luận làm việc gì thì nàng cũng đều được suông sẻ, nhưng khi đến An Cách La Hy học viện này rồi thì đi đâu cũng gặp xui xẻo như vậy. Lẽ nào gã bạn cùng phòng này lại đúng là khắc tinh trời sinh của mình hay sao?

Hết hồi 78

=====

Chú thích

[1] Xin quý độc giả lưu ý, ở chương 47 (Lĩnh Vực) có nhắc đến việc Mộ Dung Thiên nhập chung ngọn lửa (hỏa diễm) và băng cầu thành một và tạo ra băng hỏa cầu. Còn ở chương này thì hắn dung hợp hỏa cầu và băng cầu thành một để tạo ra quả cầu đen. Hỏa diễm khác với hỏa cầu, nên trong chương này hắn mới gặp nhiều khó khăn khi cố gắng dung hợp hai cực nguyên tố với nhau.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

80. Hồi 79: Chân Dung

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 79: Chân Dung

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Cầm bảng số liệu của ngày hôm qua luyện lực giao cho Tạp Bội La, Mộ Dung Thiên hỏi:

- Tạp Bội La giảng sư, ta muốn hỏi người về một vấn đề có được không?

Tạp Bội La nghe vậy thì hơi bất ngờ, tên học viên này hôm qua còn ngủ gục trong giờ học, thế mà hôm nay lại chủ động đi hỏi mình. Lão vuốt vuốt cằm nói:

- Tất nhiên là được.

- Ta muốn thỉnh giáo một chút, nếu kết hợp nguyên tố của hai lĩnh vực băng và hỏa, vậy sau đó sẽ sinh ra hiện tượng gì?

Tạp Bội La nhíu mày nói:

- La Dịch, hỏi rất hay! Đây là một trong những vấn đề quan trọng sẽ dẫn tới con đường thành công cho bất cứ ai, nhưng vấn đề này lại liên quan đến lĩnh vực ma pháp, ta nghĩ nó đối với người quá thâm ảo. Chúng ta phải đi từng bước một thật chậm rãi, có như vậy thì mới đạt được tiến bộ thực sự.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Tạp Bội La giảng sư, ta chỉ có chút hiếu kỳ đối với tri thức về lĩnh vực mà thôi. Lão nhân gia người có thể giải đáp vấn đề này một chút cho ta biết được không?

Tạp Bội La vuốt râu mép một chút rồi nói:

- Vậy được rồi, khi kết hợp hai cực nguyên tố băng và hỏa thì sẽ có hai loại khả năng phát sinh. Một là một bên sẽ bị triệt tiêu, đây là trường hợp của ma pháp sư. Bởi vậy nên lĩnh vực pháp sư cần phải có khả năng khống chế sự cân bằng nguyên tố thật cao, bằng không thì tu vi của bản thân sẽ theo nguyên tố bị triệt tiêu mà thụt lùi.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Còn khả năng thứ hai, đó chính là sản sinh ra.....gió!

Mộ Dung Thiên kinh ngạc lập lại:

- Gió?

Tạp Bội La gật đầu nói:

- Không sai, có điều nó cũng không giống với loại gió bình thường. Hai cực nguyên tố có tác dụng sản sinh ra gió lốc! Ngoài lĩnh vực pháp sư ra, còn có một loại chức nghiệp đặc biệt khác gọi là lĩnh vực ma võ sĩ, loại người này cũng có khả năng khống chế hai cực nguyên tố băng và hỏa. Chỉ tiếc là bậc thiên tài như vậy quả là rất hiếm. Mà viện trưởng của chúng ta lại chính là một trong những lĩnh vực ma võ sĩ, ta nghĩ người cũng có nghe qua kỹ năng thành danh của y là “Bạo Phong Tuyệt Sát thuật” chứ phải không? Kỳ thật, môn tuyệt kỹ đó cũng là do thông qua sự dung hợp diễn hóa của băng hỏa nhị hệ nguyên tố mà thành đó thôi.

Mộ Dung Thiên lại hỏi:

- Chẳng lẽ lĩnh vực ma võ sĩ ít lắm sao?

Sở dĩ hần thắc mắc như vậy là vì chính bản thân hần cũng có thể khống chế hai hệ Băng và Hỏa.

Tạp Bội La gật đầu:

- Đúng thế, số lượng lĩnh vực pháp sư còn ít hơn nữa.

- À, đa tạ giảng sư, ta xin phép về trước.

Mộ Dung Thiên rời khỏi phòng làm việc mà trong lòng hưng phấn vô cùng, không lẽ mình đúng là một trong số lĩnh vực ma võ sĩ rất hiếm đó hay sao? Nhưng tại sao khi trắc thí tố chất thì chỉ số lại thấp như vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Hơn nữa, phạm vi ảnh hưởng của Bạo Phong Tuyệt Sát thuật do viện trưởng Bồ Luân Đặc phóng ra sẽ bao trùm một diện tích lớn rộng, mà hắc cầu của mình thì trái ngược hoàn toàn, nó nén gió vào thành một khối nhỏ và mang tính chất phát nổ như tạc đạn. Ủi chà, thôi bỏ đi, mặc kệ như thế nào, đây cũng là một kỹ năng mạnh mẽ chứ không còn gì để nghi ngờ nữa.

Khà khà, viện trưởng Bồ Luân Đặc là một người chất phác như thế, vậy mà cũng biết đặt tên rất oai phong cho kỹ năng của mình nhỉ. Bạo Phong Tuyệt Sát, rất nhiều người và cả ma thú nữa, chỉ cần nghe thấy cái tên khủng bố này là đã muốn tè ra quần rồi. Ồ nhỉ, ma thú thì không có mặc quần. Nhưng mà mình cũng phải nghĩ ra một cái tên phù hợp cho kỹ năng mới của mình chứ nhỉ, hay gọi nó là “Nhất kích tất sát”? Chẹp, không được, tên đó có vẻ quá phô trương. Hay đặt là “TNT”? Hà, nghe hiện đại thật. A, hay gọi nó là Ma Bạo Phá? Tốt, cái tên này rất hay và rất có phong cách, mà nó lại nói lên tính chất đặc biệt của kỹ năng. Được rồi, vậy thì cứ gọi nó là Ma Bạo Phá đi. Mộ Dung Thiên bất giác nghĩ đến viễn cảnh có một ngày nào đó khi địch nhân nghe đến cái tên Ma Bạo Phá thì sợ đến mất mật, tè cả ra quần. Cảm giác đạt được thành tựu đó không phải là rất tuyệt diệu hay sao? Hắc hắc!

oooOooo

Khiết Tây Tạp đột nhiên phát hiện gã bạn cùng phòng của mình tâm trạng cực kỳ hưng phấn như vừa ăn phải xuân dược, tinh lực trong người vô cùng vô tận mà chẳng biết làm sao để phát tiết vậy. Mỗi ngày, bảy giờ sáng phải đi học, nhưng hần thì từ lúc năm giờ đã rời giường ra ngoài, còn buổi chiều sau khi khóa học cuối chấm dứt thì lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Phải đến tận khuya thì mới vác một thân đầy mồ hôi trở về, sau khi tắm rửa xong thì lại tự nhốt mình trong phòng, không biết đang làm gì, cứ thần bí giống như phần tử khủng bố vậy.

Trước đây vài ngày, nói chuyện với tên người ngoài hành tinh này còn làm Khiết Tây Tạp cảm thấy rất phiền muộn, nhưng còn bây giờ hần bận đến nỗi gần như không còn thời gian để nói chuyện, việc này lại khiến nàng cảm thấy buồn chán. Cho đến lúc này đây, nàng vẫn chưa quen biết người nào khác, mỗi ngày cũng chỉ có thể nói chuyện phiếm với hần, và từ từ cũng quen dần với những câu chuyện tiểu lâm đàm dục và tính cách sắc lang của hần. Thế nhưng dạo gần đây thì hai người lại ít tiếp xúc, bao nhiêu thời gian nhàn rỗi có trong tay cũng không biết làm gì nữa.

Kỳ thật, trong mấy ngày nay, Mộ Dung Thiên cũng chẳng có những hoạt động ghê gớm gì, mà rất đơn giản, ban ngày thì hắn đến sân luyện để tập, buổi tối thì tu luyện. Kể từ ngày nghe được Táp Bội La giảng giải, hắn đã nảy sinh hy vọng rất lớn. Một khi tên sắc lang này bắt đầu trở nên nghiêm túc, thì cho dù có dùng vài con trâu kéo cũng không làm hắn dừng lại được, mà nỗ lực của hắn thì chắc chắn là kinh khủng hơn của người thường rất nhiều.

Bởi vì để tạo ra hắc cầu, Mộ Dung Thiên cần phải có lực cánh tay thật mạnh thì mới có thể nén bằng và hỏa cầu thành một, do đó, hắn không muốn đợi đến khi khóa học bước vào giai đoạn thực tập thì mới bắt đầu luyện, mà giờ đây ngày nào hắn cũng tự chạy đến sau núi để luyện mấy động tác chém, bổ. Cũng giống như những người có linh lực vậy, lực lượng do họ phát ra cũng không giống nhau bởi vì việc đó cũng cần phải trải qua khổ luyện mới được. Cứ nhìn vào cơ thể con người xem, ai ai cũng đều có tiềm lực cả, chỉ là chúng không dễ dàng hiển lộ mà thôi.

Ngoài việc tự luyện ra, Mộ Dung Thiên cũng thường hay đi tìm Táp Bội La để thỉnh giáo về các kiến thức liên quan tới phương diện ma võ. Cái ấn tượng xấu của Táp Bội La đối với gã học viên này cũng từ từ thay đổi dần, bởi vì lão nhận ra hắn là một người rất chịu khó. Vào lúc bình thường, sân luyện của học viện vào buổi tối không có giảng sư giám sát, nếu có thì chỉ vào những lúc giảng dạy lý thuyết, và Táp Bội La lại có thói quen đi quanh trường một vòng, nhờ thế mà lão mới phát hiện ra việc Mộ Dung Thiên hàng ngày khổ luyện cho đến tận khuya. Lão cho rằng hắn có biết liêm sỉ thì mới có dũng nên rất tán thưởng sự chịu khó của hắn, đối với những vấn đề mà hắn đưa ra, cho dù là có cổ quái đến đâu thì lão cũng đều trả lời kỹ càng, không giấu diếm gì.

oooOooo

Mộ Dung Thiên đảo mắt nhìn quanh thấy trời đã tối, nhưng hắn vẫn ráng sức tập tiếp. Toàn thân hắn lúc này đã đổ mồ hôi như mưa, mãi cho đến khi hắn đuối sức không thể cố được nữa thì mới chịu dừng lại để thở một lúc. Thế rồi hắn chợt phát hiện người có mặt tại sân luyện hôm nay so với thường ngày thì ít hơn rất nhiều, chỉ có thừa thớt chừng mười mấy người. Tuy khóa học thực hành còn chưa bắt đầu, nhưng những người siêng năng đến đây luyện tập sau mỗi buổi tan học cũng không ít, thông thường cũng có độ một, hai trăm người ở đây, nhưng hôm nay thì hơi khác lạ.

- À, phải rồi, hôm nay là cuối tuần!

Mộ Dung Thiên vỗ đầu tỉnh ngộ, không ngờ mãi luyện quá nên thời gian trôi nhanh mà cũng không hay, ngay cả hôm nay là cuối tuần mà hắn cũng quên mất. Đối với một sinh viên trước kia còn học ở trường Y Khoa, suốt ngày chỉ đếm ngón tay để xem bao giờ mới tới cuối tuần như Mộ Dung Thiên, thì đây quả là một chuyện khó tin. Cứ mỗi khi đến cuối tuần thì học viện sẽ buông lỏng cho học viên một chút để họ có thể ra ngoài vui chơi thỏa thích, do đó mà bây giờ người ở đây mới ít như vậy.

Khi mới nhập học, hắn đã nói đến Chủ Nhật sẽ đi đón Lộ Thiển, mà bây giờ đã chậm mất cả tiếng đồng hồ rồi. Thế là Mộ Dung Thiên liền cầm thanh đao trở lại giá vũ khí, sau đó thì chạy nhanh về ký túc xá. Hôm nay mãi luyện quá mà quên mất việc ấy. Với lại, mới tập được một tuần mà hắn đã thấy được sự tiến bộ của mình rồi. Thời gian ban đầu kết hợp bằng hỏa cầu thì phải mất bảy giây, còn bây giờ thì giảm bớt xuống chỉ còn sáu giây, tuy vẫn còn chậm, nhưng lực cánh tay cũng chỉ mới luyện được vài ngày mà thôi, như vậy cũng là nhanh lắm rồi. Chỉ có điều là sau này nếu muốn tiến thêm một bước thì sẽ càng khó khăn hơn nhiều, bởi lẽ hiện nay ngày nào hắn cũng luyện tới mức cực hạn, vì thế mà muốn đột phá giới mức cực hạn để vươn tới cao hơn thì quả là rất khó.

Nhưng vào lúc này thì Khiết Tây Táp lại đang ở trong phòng tắm của ký túc xá, tuy đang là cuối tuần nhưng nàng cũng không có chỗ nào để đi. Nàng vốn không có nhà ở Phật Lạc Lý Tử, nên cũng chỉ có thể ở lại học viện mà thôi.

Từ trên tấm kính thủy tinh đang phản chiếu khuôn mặt tươi cười và xinh đẹp tuyệt luân của một thiếu nữ, đó chính là dung mạo chân chính của Khiết Tây Táp. Thiếu nữ lúc nào cũng yêu thích cái đẹp, đặc biệt là đối với những nữ nhân có lòng tin tuyệt đối về bản thân. Sau khi sử dụng thuật dịch dung suốt cả một tuần, rốt cuộc nàng cũng không nhận được mà xóa nó đi. Ừm, khuôn mặt đó thật là xinh đẹp! Cả Khiết Tây Táp khi tự ngắm mình trong gương mà cũng thấy say mê nữa là. Thế nhưng khuôn mặt này trong những năm tháng trẻ trung xinh đẹp nhất của nàng thì đã phải bị che giấu bên dưới một lớp da mỏng hóa trang suốt

cả mấy năm, nghĩ tới đây, nàng lại cảm thấy tiếc nuối. Thế rồi nàng từ từ trút bỏ từng lớp từng lớp y phục của giới bình dân xuống, để lộ ra một tấm thân trắng nõn như ngọc. Từ nhỏ nàng đã không phải làm bất cứ việc nặng nhọc nào nên da dẻ mềm mại như nàng công chúa ở trong truyện cổ tích của An Đồ Sinh [1] vậy.[2]

Sau khi lớp y phục được trút bỏ, thế là một lớp vải trắng đang được bó chặt lấy địa phương kiêu ngạo nhất của người thiếu nữ liền lộ ra ngoài. Khiết Tây Tạng nhẹ nhàng đưa tay ra sau lưng và tháo lớp vải xuống, chẳng mấy chốc thì nó đã được nằm gọn dưới chân nàng. Sau đó là một đôi “bạch thổ” có thể khiến cho tất cả những nữ nhân khác cảm thấy tự ti và mặc cảm xuất hiện, do bị áp bức lâu ngày và nay mới được thả ra, nên chúng càng thêm sinh động hoạt bát. Song, cũng chỉ có trong khoảng thời gian tắm rửa ngắn ngủi này thì chúng mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời mà thôi.

Khiết Tây Tạng nhìn thân thể xinh đẹp của mình qua tấm kính thủy tinh mà thở dài. Sau khi thoát ly gia tộc và tìm được tự do, đây cũng là cái giá tương ứng mà nàng phải trả. Nàng phải che giấu chân diện mục xinh đẹp của mình và phải dùng thân phận nam tử để sinh hoạt trong vài năm, đột nhiên, Khiết Tây Tạng cảm thấy khát khao muốn được mặc lại bộ nữ phục đã cất giấu của mình, vừa khéo gã bạn cùng phòng không có ở đây, bởi vì thường ngày hắn về rất khuya. Do đó mà Khiết Tây Tạng vẫn giữ thân thể trần như nhộng mà bước ra ngoài để lấy nữ phục của mình.

Mới vừa ra đến phòng khách, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến âm thanh mở khóa. Khiết Tây Tạng kinh hãi, vội xoay người chạy trở lại phòng tắm, nàng vừa định đóng cửa lại thì không ngờ Mộ Dung Thiên đã hồng hộc xông vào, hắn dùng sức đẩy mạnh cửa ra và nói lớn:

- Ê, chờ một chút! Chờ một chút!

- A!!!

Khiết Tây Tạng hét một tiếng thất thanh, nàng xoay người lại rồi cuống quýt hô to:

- Mã lý an nập!

Ngọn đèn ma pháp theo tiếng hô của nàng liền tắt phụt ngay lập tức.

Hết hồi 79

=====

Chú thích

[1] An Đồ Sinh: Andersen.

[2] Ý của tác giả trong câu này muốn nói là da dẻ của Khiết Tây Tạng mềm mại như những lớp đệm lông ngỗng, dù người ta nằm lên thì vẫn có thể cảm giác được sự cứng cáp của hạt đậu ở sàn giường. Vì thấy câu này quá dài dòng và nếu bám sát nguyên tác thì sẽ hơi tối nghĩa, do đó mà chúng tôi xin mạn phép lược bớt để cho nó được rõ ý hơn.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

81. Hồi 80: Cộng Dục

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 80: Cộng Dục

(Tắm chung)

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Khiết Tây Tạng vội vàng thừa lúc đèn tắt mà chạy đến bên cạnh hồ tắm, sau đó thì “ùm” một tiếng, nàng nhảy luôn vào hồ. Trái tim thiếu nữ đập mạnh không ngừng, không biết lúc này hấn đã nhìn thấy chân diện mục và thân thể nữ nhân của mình chưa nhỉ? Vì sao hấn bỗng nhiên lại xông vào như thế? Chẳng lẽ hấn đã phát hiện ra mình là nữ tử nên muốn gỡ trò? Vừa nghĩ đến đây, Khiết Tây Tạng âm thầm ngưng tụ ma lực, nếu Mộ Dung Thiên có cử động xâm phạm thì nàng sẽ không khách khí với hấn và sẽ đánh cho hấn thành một kẻ “vô năng”.

- Tạng Hy huynh đệ, sao người lại tắt đèn đóng cửa vậy? Khách lạ....

Mộ Dung Thiên vừa định niệm chú ngữ bật đèn, nhưng Khiết Tây Tạng đã bói rối ngắt lời hấn:

- Không cần bật đèn lên!

Lúc này nàng mới biết gã bạn cùng phòng chưa hề phát hiện ra bí mật của mình nên trong lòng thầm thở phào một cái.

Mộ Dung Thiên ngơ ngác hỏi:

- Tại sao thế? Như thế này thì tối quá, ta không nhìn thấy gì cả.

Khiết Tây Tạng không đáp lời hấn mà chỉ hỏi ngược lại:

- Người.....người tại sao lại đột nhiên xông vào đây?

Mộ Dung Thiên gãi đầu nói:

- Úi chà, ta thật là sơ ý quá, nhưng ta có việc gấp cần phải ra ngoài.

Hấn không muốn bị mất mặt khi đi đón Lộ Thiên, nếu để nàng nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác vừa bẩn vừa hôi của hấn như lúc này thì thật không ổn chút nào, bởi vậy trước khi đi hấn phải tắm rửa trước đã. Khi còn ở đại học Y Khoa tại Thượng Kinh, hấn vẫn thường tắm chung với đám bằng hữu sắc lang ở trong ký túc xá, và cả đám còn mượn dịp đó mà “so hàng” với nhau nữa, vì thế mà hấn không cho việc tắm chung là có gì không ổn cả.

Khiết Tây Tạng cả kinh nói:

- Người chờ một chút không được sao, ta sắp tắm xong rồi.

Mộ Dung Thiên nhú mày nói:

- Không kịp rồi, ta vừa nhớ ra hôm nay là cuối tuần, lại đã trễ hẹn cả tiếng đồng hồ rồi. Chúng ta đều là nam nhân, tắm chung một hồ thì có sao đâu chứ, lẽ nào....

Hấn nói đến đây liền ngừng lại, thoáng lộ vẻ hơi trầm tư.

Trong lòng Khiết Tây Tạng cảm thấy căng thẳng, tên sắc lang này đã bắt đầu nghi ngờ rồi, phải làm sao bây giờ?

Mộ Dung Thiên chợt bật cười dâm dăng một tiếng, rồi nói tiếp:

- Lẽ nào thằng nhỏ của người ngắn quá? Yên tâm đi, tuy rằng “tiền vốn” của ta rất hùng hậu, nhưng không bao giờ cười nhạo kẻ khác đâu. Hơn nữa, người cũng không cần phải tự ti, ngắn chưa chắc đã không mạnh mẽ và không thể ngang dọc chốn sa trường như ra vào chỗ không người đâu nhé. Chúng ta là nam nhân mà, quan trọng nhất là phải cứng cáp, kéo dài, và mãi mãi không bị hư hại.....A, ý ta là “cứng” trong thời gian dài.

Vừa nghe xong những lời thô tục liên quan tới năng lực của nam nhân như thế, Khiết Tây Tạng cảm thấy vô cùng xấu hổ và chẳng biết phải đáp lại thế nào. Dù sao thì nàng cũng là một nữ nhân nên những lời đó thật khó nghe, vì thế mà nàng ngượng đến mức chỉ muốn lặn sâu xuống nước thôi.

Nhưng khi nghe được tiếng y phục rơi xuống sàn nhà, Khiết Tây Tạng liền biết rằng việc tắm chung hôm nay là không thể tránh khỏi, nên bất đắc dĩ chỉ đành nói:

- Thôi được rồi, nhưng La Dịch ngươi không.....không được bật đèn lên đấy. Ta.....ta không có thói quen tắm chung với người khác.

Mộ Dung Thiên lẩm bẩm trong miệng:

- Huynh đệ, ngươi thật là kỳ quái nhỉ, lại có sở thích tắt đèn trong lúc tắm. Mà thôi kệ, tùy ý người vậy, ta sẽ không bật đèn là được chứ gì!

Khiết Tây Tạng thầm nghĩ: “Người mới là kẻ có sở thích kỳ lạ đó chứ, lúc người ta đang tắm thì lại cứ xông bừa vào! Nếu gặp ai đó nhất gan một chút thì nói không chừng đã bị người hù chết rồi.”

Vừa nghĩ tới việc tắm rửa sạch sẽ, sau đó tinh thần sảng khoái đi gặp Lộ Thiển, rồi cùng nhau làm cơm trong biệt thự, Mộ Dung Thiên hết sức hưng phấn hét lên:

- Được, ta vào đây!

Sau đó thì hắn chạy lùi lại mấy bước lấy đà, rồi thì “bùm” một tiếng, nhảy luôn vào trong hồ nước.

Tuy đây chỉ là ký túc xá của học viện, nhưng dù sao thì nó cũng là nơi ở dành cho những chiến chức giả, nên hồ bơi ở đây tuy không lớn bằng hồ bơi ở biệt thự của hắn, nhưng vẫn lớn hơn hồ bơi ở tửu điểm của Tư Ân. Vì thế mà hai, ba người cùng tắm chung cũng không có vấn đề gì. Tuy vậy, Khiết Tây Tạng vẫn còn chề nhỏ, nàng nghe tiếng Mộ Dung Thiên tắm rửa kỳ cọ ở bên cạnh mà trong lòng thấp thỏm bất an, vội giơ hai tay lên để che các bộ phận quan trọng, chỉ sợ ma quỷ của hắn sẽ chạm vào. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc mình sẽ tắm chung với một nam tử chỉ vừa mới quen biết được một tuần, tuy đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng nàng vẫn ngượng ngùng và mặt nóng ran, đỏ bừng đến tận mang tai.

May là Mộ Dung Thiên chỉ muốn tắm rửa cho nhanh để còn đi gặp Lộ Thiển, vì thế mà hắn không hề làm điều gì bậy bạ. Tuy nhiên, cái miệng của hắn thì lại không chịu yên phận chút nào, sau khi thoải mái thở ra vài tiếng thì hắn lại cất giọng hát vang bài ca tục tĩu “Thập Bát Mô”:

Mạc a mạc, thân thủ mạc tỷ hung thượng bàng

Ngã hung hợp liễu nhĩ thân trung

Thân thủ mạc tỷ chưởng ba trung

Chưởng ba loan loan tại lưỡng bàng

Thân thủ mạc tỷ nhũ đầu thượng,

Xuất lung bao tử vô chích dạng.....[1]

Giọng hát của Mộ Dung Thiên thật chẳng khác nào tiếng vịt kêu, nhưng do hắn ngày ngày cứ luyện hát bài “Thập Bát Mô” này từ nhỏ nên hát rất nhuần nhuyễn và đầy đủ ý vị, cho dù có là các tỷ muội ở chốn thanh lâu thời xưa cũng chưa chắc đã đạt đến trình độ ấy. Còn khi Khiết Tây Tạng nghe được những lời đó thì lại có cảm giác như bản thân mình đang trải qua tình huống như ở trong bài hát vậy, tựa như có một bàn tay thực sự theo giọng hát của hắn mà thăm hỏi các vị trí trên người nàng. Dù sao thì nàng vẫn còn trong trắng, chưa từng trải qua những chuyện thế này nên toàn thân chợt mềm nhũn hẳn ra.

Khiết Tây Tạng một mực không dám lên tiếng, khiến cho phòng tắm khá yên tĩnh, điều này làm cho Mộ Dung Thiên cảm thấy kỳ quái bèn hỏi:

- Ê, huynh đệ, sao ngươi im lặng thế? Có muốn ta dạy ngươi hát bài này không? Mỗi lúc tắm mà hát bài đó lên thì sẽ rất thú vị, nói không chừng còn có khả năng dẫn đến cao trào nữa đó nhé!

Khiết Tây Tạng trả lời đầy thiếu não:

- Không, không cần đâu. Khi ta tắm rửa thì không thích làm những chuyện khác.

- Ủa, thế à!

Mộ Dung Thiên tỉnh ngộ, rồi lại tiếp tục hát:

Thân thủ mặc muội thí cổ biên

Hảo tự dương dương đại bạch miên

Thân thủ mặc tỷ đại thối nhân

Hảo tượng đông qua bạch ti ti

Thân thủ mặc tỷ bạch tất loan

Hảo tượng lê ngư văn nê trần....[2]

Hát xong bài Thập Bát Mô ngắn ngủi thì Mộ Dung Thiên cũng tắm xong. Chợt có những tiếng róc rách vang lên, thì ra hắc đã đứng dậy và hỏi:

- Tạp Hy huynh đệ, sao ngươi vẫn chưa tắm?

Khiết Tây Tạp lúc này đã bị “bàn tay trong tường tượng” sờ soạng khắp người theo những lời hát hạ lưu kia khiến cho xuân tình nhộn nhạo, nghĩ đến thân hình trần truồng của hắc đang ở cách mình không xa, thì nàng vừa sợ vừa thẹn, vội đáp:

- Ta...ta đang tắm đây.

Dứt lời, nàng vốc một chút nước rồi hát lên người, tạo ra tiếng nước bì bõm như đang tắm.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Vậy ngươi cứ từ từ mà tắm nhé, ta đi trước đây.

Nói xong, hắc cứ tồng ngồng như thế mà bước ra cửa, và đi về phòng thay quần áo.

Khiết Tây Tạp như trút được gánh nặng, nàng đứng lên tính đi ra khóa cửa lại, nhưng mới đi được nửa đường thì cửa bỗng nhiên lại bị đẩy ra, khiến cho Khiết Tây Tạp lại bị kinh hoảng và hét lên một tiếng, hai tay hoảng hốt che đi những vị trí trọng yếu trên người. May mà đèn vẫn còn tắt, nên toàn bộ phòng tắm đều tối mịt, bằng không với tư thế chính diện như vậy thì cái gì cũng bị nhìn thấy hết rồi.

Khiết Tây Tạp tựa như một nữ tử bị cường bạo, run giọng hỏi:

- La Địch, ngươi....ngươi lại muốn làm gì?

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc nói:

- Tạp Hy, ngươi biết không, vừa rồi ta đã phát hiện ra một bí mật.

Giọng cười của hắc thật quỷ dị, khiến Khiết Tây Tạp nghe xong thì chợt cảm thấy choáng váng. Xong rồi, xong hết rồi, có lẽ lúc này hắc đã phát hiện ra mình là nữ nhân rồi, nhưng chỉ là không vạch trần ra mà thôi.

Mộ Dung Thiên cười đậm đàng, nói:

- Tạp Hy, vừa rồi tắm rửa, ta “vô ý” nhìn thấy cái mông của ngươi, quả là vừa trắng tròn lại vừa cong lên, quả thật không khác gì mông của đám nữ nhân à nha. Thảo nào ngươi không dám bật đèn cùng tắm với ta, sợ ta sẽ cười cợt ngươi chứ gì? Yên tâm đi, ta rất kín miệng đấy nhé, hắc hắc!

Nói xong, hắc liền đóng cửa cái rầm.

Khiết Tây Tạp nghe vậy gần như muốn khóc, ngoài phụ mẫu ra, chưa có nam tử nào khác nhìn thấy được ngọc thể của nàng, thế mà lại bị hắc thấy hết toàn bộ kể cả bộ vị kia. Khiết Tây Tạp cảm thấy trời đất xung quanh như đang sụp đổ, vì nơi thiêng liêng thuần khiết nhất ở trong lòng thiếu nữ đã bị vấy bẩn. Ngay từ ngày đầu nhìn thấy tên sắc lang ở cùng phòng này thì nàng đã có một dự cảm đáng sợ rồi, quả nhiên là điều bất hạnh ấy đã trở thành hiện thực.

Chính vào lúc này, cánh cửa lại bị đẩy ra lần thứ ba. Khiết Tây Tật đã bị dọa đến mức kinh hãi quá độ và trở nên hoàn toàn chết lặng, dù cho có bị gã bạn cùng phòng này nhào vào cường gian thì đối với một người đã nản lòng thoái chí như nàng, hẳn cũng sẽ chẳng còn tâm trí đâu để phản kháng nữa.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng vẫn chưa biết thân phận nữ nhân của nàng, mà cho dù có biết thì hẳn cũng sẽ không làm ra cái chuyện cầm thú như vậy. Lần này hẳn lại hỏi vào chính sự:

- Tật Hỷ huynh đệ, thiếu chút nữa là ta quên mất, hình như ngươi không phải là người địa phương đúng không? Nếu một mình ở lại học viện thì sẽ rất cô đơn, hay là cuối tuần này về nhà ta ăn cơm nhé?

Hết hồi 80

=====

Chú thích

[1] Nguyên văn

.....

Dịch nghĩa (bản dịch của hieusol - TTV):

Đưa tay sờ lên bờ ngực em,

Ngực anh kề sát ngực em ,

Đưa tay sờ vào trong bàn tay em,

Bàn tay đang che cả hai bên ngực,

Đưa tay sờ lên đôi núm vú,

Cặp bánh sữa biến hóa đa hình đa dạng...”

Dịch thơ (bản dịch của hieusol - TTV):

Sờ lên tòa ngực đương thì,

Ngực kề sát ngực diệu kỳ nhân sinh,

Sờ lên ngón nhỏ mong manh,

Đang che giấu đóa ngực trinh nồn nàng,

Sờ đôi núm đỏ ta mơ,

Muôn hình biến hóa Vu sơn mơ màng...

[2] Nguyên văn:

.....

Dịch nghĩa (bản dịch của hieusol - TTV):

Tựa bông gòn mềm mại êm sướng tuyệt vời,

Đưa tay sờ đến bắp đùi em,

Ngon lành như quả bí mơn mớn,

Đưa tay sờ đến đầu gối em,

Sướng như trâu cày kéo ruộng bùn....”

Dịch thơ (bản dịch của hieusol - TTV):

Sờ cặp mông nảy sẵn cao,

Sướng lâng lâng sướng êm sao bông gòn,

Sờ đùi non, chiếc đùi non,

Ngon như quả bí chắc thon mát lành,

Sờ lên đầu gối nhanh nhanh,

Sướng đường trâu kéo cày ban ruộng bùn...

Lời tác giả: Trong những chương qua, mọi tình tiết đều rất nhàn nhã chậm chạp. Một cuốn tiểu thuyết phải có mở có thắt, nếu tình tiết lúc nào cũng khẩn trương thì sẽ dễ khiến cho người đọc cảm thấy mệt mỏi, cho nên nhằm giúp mọi người được buông lỏng, ta đã dùng sự khẩn trương làm nền móng, có phải là bốn đạo tặc rất nhân hậu chăng? Tuy nhiên, những tình tiết sau này sẽ không còn ung dung nhẹ nhàng như thế nữa, mà chúng sẽ từ chậm rãi chuyển thành khẩn trương dập dồn, bất cứ lúc nào cũng sẽ có chương rất ư kích thích, khiến cho các huynh đệ đảo lộn ruột gan cho xem, đến lúc đó thì đừng trách ta nhé.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

82. Hồi 81: Ước Định

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 81: Ước Định

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Trong lúc Mộ Dung Thiên đang chờ đợi sót ruột thì Khiết Tây Táp lại một lần nữa dùng dịch dung thuật để biến mình trở lại thành Táp Hy, và cầm bộ y phục bước ra khỏi nhà tắm. Bộ nữ phục là bộ duy nhất mà nàng giữ lại trong Không Gian giới chỉ, tuy có làm cho trọng lượng của nó tăng lên, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn là để nó trong hành lý, vì biết đâu sau này sẽ phát sinh ra việc ngoài ý muốn thì không hay.

Vừa thấy Khiết Tây Táp đi ra, Mộ Dung Thiên liền kéo tay nàng nói:

- Huynh đệ, sao chậm chạp thế? Ta đợi này giờ.

Khiết Tây Tạng nhẹ nhàng gỡ tay hắn ra, mặt đỏ như ráng chiều, một nửa là do thẹn thùng, nửa còn lại là vì xuân tình bị khơi dậy lúc này, nàng nói:

- La Địch, ta có vài yêu cầu muốn đề xuất với người.

Mộ Dung Thiên ngẩn ra, hỏi:

- Yêu cầu gì, nghiêm trọng không? Không phải là do ta chế nhạo “tiểu huynh đệ” của người quá ngắn đó chứ, ta vốn không hề có ý đó.....

Khiết Tây Tạng lại cảm thấy như mình đang nói chuyện với người ngoài hành tinh vậy, nàng chỉ đành bất đắc dĩ nói:

- Không phải chuyện đó, thứ nhất, khi ta tắm, người không được xông bữa vào như lúc này.

Mộ Dung Thiên đáp:

- À, là chuyện đó à, dễ thôi. Có phải là người cảm thấy thiệt thòi khi bị ta nhìn thấy cái mông của người không? Hay là thế này vậy, lần sau ta cũng cho người xem lại cái mông của ta nha, bảo đảm rất hấp dẫn đấy!

Khiết Tây Tạng đỏ mặt nói:

- Ta không cần! Tóm lại, ta thích tắm một mình, đó là sở thích cá nhân của ta, người phải tôn trọng đời tư của ta.

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp ứng:

- Ta vốn nghĩ mượn việc tắm chung đó để phát triển tình bằng hữu của chúng ta chứ. Thôi được, ta đồng ý, người còn yêu cầu nào khác nữa không?

Khiết Tây Tạng nói:

- Thứ hai, không được sờ tới sờ lui trên người ta. Cả hai đều là nam nhân mà làm vậy thì thật là buồn nôn.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Được rồi, được rồi, chỉ cần không bắt ta phải lấy thân báo đáp thì chuyện gì cũng có thể thương lượng. Chúng ta vừa đi vừa nói nào.

Nói xong, hắn kéo tay nàng đi và nói:

- Tạng Hy huynh đệ, kéo một chút thế này không tính là sờ soạng chứ? Ta thật là không thể chờ được nữa, chúng ta đi nhanh lên một chút.

Khiết Tây Tạng đang định tránh né, nhưng sau khi nghe Mộ Dung Thiên nói câu đó thì lại thôi. Nàng chẳng thể làm gì khác hơn nên chỉ đành để cho hắn kéo đi, tuy nhiên, thân thể mềm mại của nàng cũng trở nên cứng nhắc, bởi vì cũng nên biết rằng, từ trước tới nay chưa có một nam nhân nào từng kéo tay nàng cả. Nhưng suy cho cùng, cả việc tắm chung với nam nhân cũng đã xảy ra rồi, vậy thì việc kéo tay này có đáng là chi, dù sao thì hắn cũng chưa biết thân phận nữ nhi của mình kia mà. Khiết Tây Tạng thở dài một hơi, rồi nữa muốn nữa không bước theo Mộ Dung Thiên đi ra cửa.

Sau khi ra tới cửa, Mộ Dung Thiên liền gọi một con tiểu ma thú đến chở hai người đi thẳng đến Tát Á Đa Lộ học viện. Hai học viện chỉ cách nhau hai con phố, ở tại siêu cấp thành thị như thế này thì đó là một khoảng cách rất gần. Ma thú chỉ cần chạy nhanh một lúc là đến nơi.

Khiết Tây Tạng nghi hoặc hỏi:

- La Địch, người tới đây làm gì?

Mộ Dung Thiên đáp:

- Lộ Thiên muội muội của ta học ở đây, ta phải đón nàng về nhà. Đúng rồi, nàng rất xinh đẹp và khả ái đấy.

Hắn vừa nói vừa lấy từ trong Trữ Vật châu ra hai bộ y phục ẩn sĩ, rồi đưa một bộ cho Khiết Tây Tạng.

Khiết Tây Tạng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao chúng ta phải mặc bộ y phục này, bộ người muốn đi ăn cướp sao?

Nàng vừa nói xong thì liền cảm thấy đắc ý, không ngờ ở chung với Mộ Dung Thiên một thời gian mà suy nghĩ của mình cũng bắt đầu trở nên kỳ quái khác người.

Mộ Dung Thiên vỗ vỗ vai nàng tán thưởng:

- Khả khả, không tệ nha, huynh đệ, người bây giờ khôi hài hơn nhiều rồi, không còn quá cứng nhắc như trước kia nữa, nhưng chỉ tiếc là người đã đoán sai.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Nguyên nhân rất đơn giản, người không thấy ta lớn lên có dáng vẻ anh tuấn tiêu sái thế này sao? Nếu như bị các mỹ nữ của học viện này quần lấy thì sẽ không có cách nào thoát ra được, vậy chúng ta sẽ phải làm sao? Do đó chúng ta phải sử dụng mấy bộ trang phục ẩn sĩ này. Thật là khổ mà, chẳng lẽ đẹp trai cũng là sai lầm sao?

Khiết Tây Tạng nghe xong lời đó thì vẻ đắc đắc ý khi nãy liền biến mất ngay, nhìn bộ mặt dày của Mộ Dung Thiên mà nàng nhận ra bản thân mình dù có tiến bộ đến đâu đi nữa, nhưng nếu so với kẻ ngoài hành tinh này thì cũng chẳng bao giờ đuổi kịp, lúc nào cũng thua hắn một khoảng cách rất xa.

Đương nhiên, mục đích mà Mộ Dung Thiên mặc trang phục ẩn sĩ là vì để tránh bị Lăng Đế Tư hoặc Lý Ngang bắt gặp. Tuy rằng số lượng học viên của Tát Á Da Lộ ma võ học viện cũng đông như An Cách La Hy, thậm chí có khi lại còn nhiều hơn một chút, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Không lâu sau đó, Mộ Dung Thiên liền biết ngay sự cẩn thận của mình là hoàn toàn chính xác. Thì ra Lộ Thiển đang đứng đợi xa xa ở trước cửa học viện, nhưng bên cạnh nàng lại còn có một nữ nhân khác, chính là Lăng Đế Tư. Hai nàng đang cười nói rất vui vẻ. Mộ Dung Thiên không biết Lộ Thiển quen Lăng Đế Tư từ lúc nào, nhưng sắc mặt của hắn lúc này giống như đang bị một đám mây đen che phủ vậy.

Tuy còn cách sau một lớp trang phục ẩn sĩ nên không thể nhìn rõ sắc mặt của Mộ Dung Thiên, nhưng Khiết Tây Tạng cảm thấy gã bạn cùng phòng của mình dường như có hơi khác lạ so với bình thường. Nàng nhìn theo ánh mắt của hắn thì thấy được có hai thiếu nữ rất xinh đẹp đang đứng ở đó, một trong hai người là tiểu Tinh Linh rất hoạt bát khả ái, còn người kia lại là một nữ tử thuộc Nhân tộc, có niên kỷ hơi lớn, dung mạo xinh đẹp và vóc người cao gầy thon dài.

Lăng Đế Tư? Khiết Tây Tạng vừa nhìn một cái thì đã nhận ra ngay, nên nàng mừng rỡ vô cùng. Nàng vốn đang muốn tìm thời gian rảnh để đi kiếm Lăng Đế Tư, nào ngờ lại có cơ hội ngay lập tức.

Lộ Thiển vẫn luôn để tâm chú ý, vì thấy Mộ Dung Thiên đã trễ rồi mà vẫn chưa đến, nàng còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì. Mấy bộ trang phục kia là do hai người cùng đi mua, hơn nữa, nàng rất quen thuộc với vóc người của Mộ Dung Thiên, nên khi thấy hắn vừa xuất hiện thì liền nhận ra ngay. Sau khi nói với Lăng Đế Tư vài câu, thì nàng lập tức như con bướm tung tăng bay lại.

Lăng Đế Tư đưa mắt nhìn theo Lộ Thiển đến bên cạnh hai người mặc trang phục ẩn sĩ kia, nàng cảm thấy rất kỳ quái, vì không hiểu sao hai người ấy đều mang đến cho nàng một cảm giác là lạ không rõ ràng.

Thế rồi, một trong hai người đó đứng từ xa nhìn lại nàng, rồi đột nhiên làm ra một động tác kỳ quái, ngón tay cái, ngón trỏ, và ngón út duỗi ra, còn ngón giữa và ngón áp út thì thu về, dán sát lòng bàn tay.

- Khiết Tây.....

Vừa kêu được một nửa, Lăng Đế Tư liền ngậm miệng lại. Việc Khiết Tây Tạng ly khai gia tộc trốn đi, toàn quốc không có ai là không biết, không có ai là không hiểu, mà Lăng Đế Tư cũng không phải một người không có kiến thức. Do đó, khi thấy nàng ta khoác bộ trang phục ẩn sĩ, lại không đến gặp mặt, lẽ tất nhiên là muốn giấu diếm thân phận rồi.

Hai người một ma một võ, đều là các thiếu nữ thiên tài của Lam Nguyệt đế quốc. Họ vốn đã quen biết nhau từ nhỏ, lại còn là bạn khuê phòng không giấu nhau chuyện gì. Động tác vừa rồi chính là giao ước mà các nàng thường sử dụng, bởi vậy khi Lăng Đế Tư vừa liếc một cái thì đã nhận ra ngay. Nhưng lúc này không biết làm sao để gặp nhau, bởi vì Lăng Đế Tư biết bản thân mình luôn luôn thu hút sự chú ý của chúng nhân, nếu cứ đến gần Khiết Tây Tạng nói chuyện, vậy thì những kẻ âm thầm theo đuổi nàng nhất định là sẽ dò la lại lịch của nàng ta, đến lúc đó thì nàng ta sẽ gặp phiền phức rất lớn, nói không chừng có khi lại còn bị bại lộ thân phận nữa kia.

Lúc này Khiết Tây Tạng lại làm một động tác khác, sau đó thì chỉ chỉ về phía cửa trường, Lăng Đế Tư tức khắc hiểu ra. Ý của nàng ta là sáng sớm mai sẽ gặp lại ở đây, và đương nhiên, lúc đó cả hai cũng sẽ đều mặc trang phục ẩn sĩ để gặp nhau. Dù cho Khiết Tây Tạng không làm động tác ấy thì Lăng Đế Tư cũng không ngờ đến nỗi không tự biết làm điều đó.

Nhìn Khiết Tây Tạng, Lộ Thiển, và người còn lại mặc trang phục ẩn sĩ cùng khuất xa dần, Lăng Đế Tư cảm thấy khó hiểu, không biết người thần bí kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Theo lời của Lộ Thiển, vừa rồi là nàng ta đang đợi ca ca của nàng, thế thì sao Khiết Tây Tạng lại đi chung với hắn? Lăng Đế Tư được biết, Khiết Tây Tạng không có nhiều bằng hữu, nhất là các bằng hữu khác phái, bởi vì gia tộc của nàng ta quản chế rất nghiêm ngặt, có thể nói là không có mấy người. Ngay cả bằng hữu cùng phái mà có thể xưng là tri kỷ thì cũng chỉ có mỗi mình nàng mà thôi, vì vậy Lăng Đế Tư không hiểu tại sao khi Khiết Tây Tạng vừa đến Phật Lạc Lý Tư thì lại đi cùng với một nam tử xa lạ, tức ca ca của Lộ Thiển như thế. Ài, tất cả cứ đợi đến mai gặp mặt Khiết Tây Tạng ắt sẽ rõ.

Tuy đã mặc trang phục ẩn sĩ, nhưng cả Lộ Thiển và Khiết Tây Tạng đều nhận ra được sự khác lạ của Mộ Dung Thiên, hắn trở nên trầm lặng khác thường. Mọi ngày tinh thần của hắn rất bay bổng hào hứng, ngay cả Khiết Tây Tạng tự nhận sự hào hứng bay bổng của mình đã rất cao, vậy mà cũng phải cam bái hạ phong với hắn. Do đó, lúc này trong lòng của hai nàng đều có chút suy tư.

Khiết Tây Tạng nhớ rõ gã bạn cùng phòng của mình lúc này vừa nhìn thấy Lăng Đế Tư xong thì bộ dạng chột giống như hóa đá vậy, nàng không biết rằng mỗi lần nhìn thấy Lăng Đế Tư thì tâm tình của Mộ Dung Thiên đều trở nên rất phức tạp. Nàng thầm nghĩ trong lòng: “Chẳng lẽ hắn bị sắc đẹp của Lăng Đế Tư hấp hồn hấp vía, đến nỗi không buồn nói chuyện luôn hay sao?” Nghĩ tới đây, trong lòng Khiết Tây Tạng liền cảm thấy không thoải mái. Đó không phải là ghen tuông gì, và lại càng không phải vì nàng thích Mộ Dung Thiên, mà nàng cảm thấy mình vốn là một bậc thiên tài, từ trước tới nay làm việc gì cũng đều được thuận lợi, nhưng khi ở trước mặt tên sắc lang khắc tinh này thì cứ phải chịu nhục. Vậy mà đối với người bạn khuê phòng kiêm đối thủ của mình tại Lam Nguyệt đế quốc, tức Lăng Đế Tư, thì chỉ mới lần đầu gặp gỡ và khiến cho hắn thần hồn điên đảo rồi. Càng nghĩ, Khiết Tây Tạng lại càng cảm thấy như mình đang rơi vào thế hạ phong, tuy rằng nàng vẫn đang phải che giấu thân phận.

Lộ Thiển cũng không biết vì sao Mộ Dung Thiên không hài lòng, lần trước khi mới đến Tát Á Da Lộ học viện lần đầu thì hắn cũng thất thường như vậy, vì thế mà trong lòng nàng cảm thấy thấp thỏm bất an.

Sau khi về đến biệt thự, Mộ Dung Thiên thu xếp chỗ ngồi cho Khiết Tây Tạng xong, rồi nói với Lộ Thiển lúc này đang giúp hắn châm trà cho Khiết Tây Tạng:

- Tiểu Lộ, hãy vào trong phòng với huynh một chút. Huynh có việc muốn nói với muội.

Hết hồi 81

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

83. Hồi 82: Yên Hội

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 82: Yến Hội

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Lộ Thiển theo Mộ Dung Thiên vào phòng, trong lòng hơi có chút lo sợ, nàng không rõ mình đã gây ra chuyện gì.

Cởi bộ trang phục ản sĩ ra, thần sắc của Mộ Dung Thiên có vẻ không mấy tốt, hỏi:

- Tiểu Lộ, sao muội lại quen biết với Lăng Đế Tư?

Lộ Thiển ngạc nhiên đáp:

- La Địch ca ca, huynh cũng biết Lăng Đế Tư tỷ tỷ ư?

- Há?

Mộ Dung Thiên vội vàng lấp liếm:

- Nàng ta có danh tiếng như vậy, lẽ tất nhiên là ta có nghe tới rồi.

Không đợi Lộ Thiển hỏi tiếp, sắc mặt hần trầm xuống:

- Muội đừng quản nhiều chuyện như vậy, ta chỉ muốn biết, tại sao muội lại quen biết nàng ta, hơn nữa, hai người lại có vẻ rất thân thì phải?

Lộ Thiển lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Thiên tức giận, sợ đến ngay cả thở mạnh cũng không dám, rụt rè nói:

- Sau khi tan học, muội chờ huynh ở cửa học viện, khi đó huynh còn chưa đến, mấy người xấu ở học viện cứ lại gần chọc ghẹo không ngớt, lúc đó muội rất sợ, vừa may Lăng Đế Tư tỷ tỷ đi ngang qua đây và dọa cho bọn họ bỏ chạy hết. Nhờ vậy nên bọn muội mới quen biết nhau.

Nàng không rõ vì sao Mộ Dung Thiên lại có ác cảm với Lăng Đế Tư như vậy.

Sắc mặt của Mộ Dung Thiên hơi giãn ra, nói:

- À, té ra là thế.

Thì ra lúc đầu hần còn tưởng Lộ Thiển đã chủ động làm quen với Lăng Đế Tư, nếu quả đúng như vậy thì hần chắc chắn sẽ nổi giận.

Lộ Thiển gật đầu xác nhận, rồi Mộ Dung Thiên lại nói:

- Mặc kệ thế nào, sau này muội nên ít tiếp xúc với nàng ta thì hơn.

Lộ Thiển nhỏ giọng hỏi:

- Tại sao vậy? Lăng tỷ tỷ là người tốt mà, nếu hôm nay không có tỷ ấy thì muội cũng không biết phải làm thế nào nữa. La Địch ca ca, có phải huynh có điều gì hiểu lầm với Lăng tỷ tỷ không? Tỷ ấy thật sự....

Mộ Dung Thiên đột nhiên trở nên lạnh lùng, hần không nói một câu, chỉ xoay người bỏ đi.

Lộ Thiển vội vã kéo lấy vai hần, òa lên khóc rồi nói:

- La Địch ca ca, muội nghe lời huynh, chuyện gì muội cũng nghe lời huynh, sau này sẽ không gặp lại tỷ ấy nữa!

Nếu như Mộ Dung Thiên chỉ nổi giận rồi mắng chửi nàng một chập, vậy thì Lộ Thiển cũng không khó chịu lắm, nhưng đằng này nàng lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn, điều đó khiến cho nàng cảm thấy một nỗi sợ hãi như thể La Dịch ca ca của nàng sắp sửa vĩnh viễn rời xa nàng vậy. Nàng vốn chỉ có một thân một mình, hơn nữa còn vừa mới thoát ra khỏi vực sâu mà tìm lại được hạnh phúc và vui vẻ. Vì thế nên đối với Lộ Thiển mà nói, Mộ Dung Thiên so với bất kỳ ai, thậm chí là ngay cả sinh mạng của nàng thì cũng còn quan trọng hơn. Trong lòng Lộ Thiển rất hối hận, bản thân La Dịch ca ca bình thường vẫn hay cười nói vui vui vẻ vẻ, nếu như không phải có chuyện gì không thể nhẫn nhịn được thì ca ca mới không hài lòng như vậy, nhưng mình lại không biết điều, còn làm cho huynh ấy tức giận thêm.

Nước mắt của nữ nhân quả đúng là một thứ vũ khí sắc bén vô cùng, đặc biệt là đối với Mộ Dung Thiên - một kẻ “kiến lệ tử” [1], nước mắt có lực sát thương vô cùng cường đại. Do đó, khi hắn vừa thấy Lộ Thiển rơi lệ thì trong lòng liền mềm đi, vội vàng an ủi:

- Đừng, đừng khóc, Tiểu Lộ ngoan nào.

Lộ Thiển ôm chặt lấy cánh tay của Mộ Dung Thiên, tựa như nàng sợ một khi buông ra thì người nàng yêu thương sẽ lập tức biến mất vậy, nàng vừa khóc vừa nói:

- Hu hu, La Dịch ca ca, huynh đừng để ý tới lời nói lúc nãy của muội, là muội không đúng, muội sẽ không gặp Lăng tỷ tỷ nữa, có được không?

Lúc này tức khí trong lòng Mộ Dung Thiên đã giảm hơn phân nửa, nên đầu óc cũng tỉnh táo lại và suy nghĩ tỉ mỉ một chút. Lăng Đế Tư lúc đó giúp Lộ Thiển một việc lớn như vậy, còn Lộ Thiển thì vì cảm kích người ta cho nên mới trò chuyện thêm một vài câu, âu cũng là chuyện rất bình thường kia mà. Suy cho cùng, nguyên nhân của mọi chuyện cũng đều do mình đến muộn mà ra. Kỳ thật, Lăng Đế Tư cũng không phải là nữ nhân hư hỏng gì, chỉ là giữa mình và nàng ta còn có mối ân oán không thể nói rõ được mà thôi, nhưng cũng không nên dựa vào đó mà hạn chế sự giao lưu tự do của Lộ Thiển được. Nàng một mình học ở Tất Á Da Lộ ma võ học viện cũng rất cô độc rồi, mà trước kia lại đã từng chịu đủ các loại rẻ khinh nên tính tình của nàng có chút hướng nội. Nàng sẽ không chủ động đi kết giao bằng hữu hoặc là dễ tin người khác, vì thế mà rất khó kiếm được bằng hữu. Chẳng lẽ chỉ vì mình mà cứ để cho nàng phải tiếp tục cô độc mãi hay sao? Huống hồ, nàng lại còn là một tiểu cô nương xinh đẹp, nên tất nhiên là sẽ có rất nhiều rủi ro nặng ở học viện đeo bám không tha, cũng giống như chuyện hôm nay xảy ra tại cửa học viện đó thôi. Quả thật, nếu như nàng có một chỗ dựa vững chắc như Lăng Đế Tư đây, vậy thì sau này mình cũng được yên tâm hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thiên liền vỗ lên vai nàng và cất giọng ôn nhu nói:

- Xin lỗi muội, huynh không nên tức giận mới phải. Không có gì đâu, muội cứ tiếp tục lui tới và làm bạn với Lăng Đế Tư đi, huynh không phản đối đâu.

Lộ Thiển nghe xong lời đó của Mộ Dung Thiên thì có chút không tin, bởi vì thái độ của hắn thay đổi quá nhanh.

Mộ Dung Thiên nhìn khuôn mặt dễ thương và xinh đẹp như “lê hoa đái vũ” [2] của nàng, thì cảm thấy thương mến vô hạn, gật đầu nói:

- Thật đấy, huynh không gạt muội đâu.

Lộ Thiển ghen ngào nói:

- Nhưng....nhưng vừa rồi hình như huynh không được vui. La Dịch ca ca, muội nghe lời huynh, sau này sẽ không gặp Lăng tỷ tỷ nữa.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Nha đầu ngốc, lúc nãy chẳng qua là La Dịch ca ca chưa nghĩ thông thôi. Lăng Đế Tư là nhân sĩ thuộc tầng lớp danh môn vọng tộc, vốn không cùng một giai cấp với chúng ta, do đó mà huynh không muốn muội tiếp xúc với nàng ta quá nhiều. Tuy nhiên, bây giờ huynh nghĩ thông rồi, nghe nói nhân cách của nàng ta cũng không tệ, vậy thì bỏ qua lời huynh nói lúc nãy nhé.

Lộ Thiển bán tín bán nghi hỏi:

- Thật chỉ có thể thôi sao?

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp:

- Đúng vậy!

Giờ đây, hẳn lại muốn nỗ lực khuyên Lộ Thiển nên lui tới với Lăng Đế Tư nhiều hơn, bởi vì có như thế thì hẳn mới không cần lo lắng về vấn đề an toàn của Lộ Thiển ở Tất Á Dạ Lộ ma võ học viện nữa.

Lộ Thiển cảm thấy Mộ Dung Thiên quả thật rất chân tình, nên nàng cũng nín khóc và mỉm cười nói:

- La Dịch ca ca, huynh thật là tốt! Muội biết sở dĩ huynh không cho muội kết giao với Lăng tỷ tỷ là cũng chỉ muốn tốt cho muội thôi, nhưng Lăng tỷ tỷ không phải người xấu đâu.

Mộ Dung Thiên thầm cảm thấy xấu hổ, vừa rồi hẳn chỉ thuần túy là vì tư tâm, nhưng rồi hẳn bỗng nhiên nhớ tới một việc, chợt hỏi:

- Đúng rồi, Tiểu Lộ, lúc này muội có nói gì về ta cho Lăng Đế Tư biết không?

Lộ Thiển lắc đầu:

- Không, bọn muội chỉ vừa mới gặp nhau thôi.

Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm, rồi nói:

- Tiểu Lộ, huynh không phản đối việc hai người kết thành hảo bằng hữu với nhau, nhưng có hai điều kiện mà muội nhất định phải đáp ứng với huynh. Thứ nhất, không được nói tên của huynh cho nàng ta biết. Thứ hai, không được đưa nàng ta về nhà. Huynh thích cuộc sống bình đạm, nên không muốn tiếp xúc và lui tới với người của giới thượng lưu!

oooOooo

Lộ Thiển lúc này đã thôi khóc và cùng Mộ Dung Thiên bước xuống lầu, ở tầng dưới Khiết Tây Tạp đang xem chương trình “Lệnh truy nã” trên ma pháp kính tượng đầy vẻ hứng thú, thì ra chương trình đó đang chiếu hình ảnh của chính bản thân nàng. Điều đó khiến cho nàng cảm thấy đặc ý vô cùng, dù họ có tìm thì cũng vô dụng thôi, nay nàng đã có thuật dịch dung che giấu thân phận thì đừng có ai mong tìm thấy nàng.

Mộ Dung Thiên đặt người ngồi xuống sofa, cười nói:

- Tạp Hy huynh đệ, người cũng xem cái này à, người có cảm tưởng thế nào đối với nha đầu Khiết Tây Tạp đó?

Khiết Tây Tạp thấy ánh mắt hắn lấp lánh nhìn hình ảnh ở trong kính tượng thì không trả lời hắn mà hỏi ngược lại:

- Người nghĩ về nàng ta thế nào?

Nàng thầm nghĩ lúc chiều tên tiểu tử này bị Lăng Đế Tư làm cho thần hồn điên đảo, bây giờ nhìn thấy chân diện mạo của mình, thần sắc có vẻ như đã hoàn toàn bị hấp dẫn, không chừng hắn sẽ còn thốt ra những lời ái mộ mình nữa đó chứ. Như vậy thì cũng giúp cho mình vấn đề lại được chút mặt mũi rồi. Bản thân Khiết Tây Tạp là một tiểu công chúa nên đối với những lời nịnh hót xung quanh nàng thì luôn cảm thấy buồn nôn, nhưng lần này lại rất háo hức muốn nghe, đây có thể xem như là ngoại lệ.

Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Ta cảm thấy cái ả Khiết Tây Tạp kia quả thật là gốc ghéech, gốc một cách phi thường đấy chứ. Đang làm Thành chủ thiên kim tử tế hẳn hơi vậy mà không chịu, lại chạy rong khắp nơi để nếm mùi khổ cực, chỉ cần sơ sẩy một chút thì sẽ trở thành bữa ăn trưa của ma thú ngay.

Khiết Tây Tạp nghe xong lời của hắn thì tức muốn ngất luôn, nàng giận đến độ chỉ muốn ném Mộ Dung Thiên xuống đất rồi đánh cho hắn một trận như tử để giải tỏa mối hận trong lòng mình.

Mộ Dung Thiên thấy bộ dạng căm phẫn của nàng, thì lấy làm kinh hãi nói:

- Huynh đệ, không lẽ người....

Khiết Tây Tạng cũng nhận ra mình có chút thất thố, nên lập tức trấn tĩnh lại, trong lòng thấp thỏm không yên. Chẳng lẽ vừa rồi mình quá tức giận mà đã khiến cho hắn nhìn ra sơ hở sao? Bây giờ mình đang đối diện với chân diện mục của mình ở kính tượng kia, dù cho có thuật dịch dung che đậy, nhưng nói không chừng cũng sẽ dễ dàng bị bại lộ chứ chẳng chơi.

Mộ Dung Thiên tiếp tục nói:

- Không lẽ ngươi thăm mền nàng mà không thành? Loại nữ nhân bốc đồng này, không chấp nhận được đâu! Thật ra, hoa thơm cỏ lạ trong thiên hạ nhiều lắm, ngươi nói có phải không?

Lần này nghe xong thì Khiết Tây Tạng trực tiếp lặn kên ra đất luôn.

Đến giờ cơm chiều, Khiết Tây Tạng đối với những món ăn trên bàn y như kẻ thù không đội trời chung của mình vậy, nàng tấn công chúng như cuồng phong cuốn lá rụng. Nếu như nàng không giải tỏa được cục tức trong lòng, thì không khéo sẽ bước vào thời kỳ mãn kinh trước tuổi nữa ấy chứ. Lễ tất nhiên, mùi vị đặc biệt của thức ăn cũng là một nguyên nhân ở trong đó, dù cho nàng là nữ nhi của một Thành chủ và đã từng nếm qua rất nhiều thức ăn ngon trong thiên hạ, vậy mà cũng không nói ra được đây là những món gì.

Mộ Dung Thiên thấy nàng ăn giống như dân chạy nạn bị đói lâu ngày vậy, nên từ tốn nói:

- Tạng Hy huynh đệ, ta nghĩ gia đình ngươi chắc cũng không phải là gia đình giàu có gì đâu phải không. Ài, ăn nhiều một chút đi nhé, ăn nhiều vào.

Khiết Tây Tạng nghe xong thì thiếu chút nữa là phun hết cả cơm ra ngoài. Nàng thầm nghĩ số lượng tài sản trong nhà của bốn tiểu thư nhiều vô số kể, nếu lấy kim tệ dìm chết người cả mấy trăm lần thì cũng không khó chút nào đâu.

Lúc này chuông cửa chợt vang lên, Mộ Dung Thiên liền cảm thấy kỳ quái, sao mình mới vừa từ học viện về mà đã có khách tới thăm rồi, là ai đây nhỉ? Hắn nhét một miếng thịt vào miệng rồi mới ấn vai Lộ Thiển lúc này cũng đang định đứng lên, để nàng ngồi xuống, còn mình thì đích thân bước ra mở cửa.

- A, Bích Dạ tiểu thư?

Nếu nói Mộ Dung Thiên có chút kiêng kỵ đối với ai đó, thì không cần phải nghĩ, người đó nhất định là ma nữ này rồi.

Chẳng lẽ hôm trước nàng ta cảm hóa Lộ Thiển không thành, nên bây giờ lại muốn thi hành âm mưu lần nữa? Mộ Dung Thiên nghĩ đến đây thì không khỏi có chút lo lắng.

Tuy nhiên, hắn đã đoán sai, Bích Dạ đi thẳng luôn vào vấn đề:

- La Dịch tiên sinh, ta muốn mời ngươi cuối tuần sau đến tham gia một buổi yến hội xã giao với ta, không biết có được chăng?

Hết hồi 82

=====

Chú thích

[1] kiến lệ tử: Thấy nước mắt là chết.

[2] lệ hoa đài vũ: nghĩa là “đẹp như hoa lê dính (đọng) hạt nước mưa”

nguyên bản trong một bài thơ Bạch Cư Dị dùng để miêu tả vẻ đẹp của Dương quý phi khi nàng khóc.

: “ ”

Trường hận ca : “Ngọc dung tịch mịch lệ lan kiên, lệ hoa nhất chi xuân đài vũ.”

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

84. Hồi 83: Thiệt Chiến

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 83: Thiệt Chiến

(Khẩu Chiến)

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Thật không ngờ mục tiêu của nàng lại chính là mình, vì thế mà Mộ Dung Thiên hơi bị bất ngờ, hần liền hỏi:

- Yến hội xã giao là cái gì vậy?

- À, đó chỉ là hoạt động giao lưu của giới danh môn quý tộc, không có chuyện gì quan trọng cả, chủ yếu là bồi dưỡng quan hệ hữu nghị mà thôi.

Mộ Dung Thiên vừa nghe đến mấy chữ “danh môn quý tộc” thì đầu óc ngay, cách đây vài phút, hắn đã lấy cớ này để giáo huấn Lộ Thiên không nên tiếp xúc nhiều với họ, nên giờ chỉ đành hỏi lại:

- Tại sao tiểu thư lại muốn mời ta?

Bích Dạ cười dài, giải thích:

- Rất đơn giản, lần này là yến hội đôi, những ai tham gia nhất định phải đi đủ đôi, vừa nam vừa nữ; nếu không thì sẽ rất thất lễ, thậm chí còn sẽ bị xem là bất kính với chủ nhân. Vì thế mà ta lập tức nghĩ đến La Định tiên sinh, lẽ nào Bích Dạ không có được cái vinh hạnh ấy hay sao?

Kỳ thật, chuyện này nàng quay về Phật Lạc Lý Tư phần lớn là vì phương diện xã giao. Bởi vì trong hai đời gần đây của gia tộc Ái Cách Tư của nàng, vốn đã khan hiếm nam nhân tài, hầu hết đều là những nhân vật không thể tham gia vào việc lớn, trái lại chỉ có Bích Dạ tuy thân là nữ tử nhưng lại là người rất có triển vọng. Gần đây những vị tiền bối thế hệ trước có thể chống đỡ cho gia tộc của nàng đều lần lượt qua đời, và vì không còn ai đủ khả năng để kế thừa và điều hành nên địa vị gia tộc càng ngày càng suy sụp, chỉ có thể dựa vào những mối quan hệ quen biết với các danh tộc hoàng thất khác thì mới có thể miễn cưỡng duy trì. Nhưng chọn người để kết giao quan hệ tuyệt không thể tùy tiện, và người có danh vọng thấp kém thì không thể thay mặt gia tộc để tham dự yến hội được, vì thế mà Ái Cách Tư gia tộc chỉ có thể gọi thành viên đỉnh đỉnh đại danh của “Cuồng Bạo dong binh đoàn” là Bích Dạ trở về. Tuy Bích Dạ vì chuyện của muội muội mình mà có sự mâu thuẫn với gia tộc, nhưng dù sao thì cũng là máu mủ tình thâm, nàng không thể khoanh tay làm ngơ và trở mặt nhìn gia tộc càng ngày càng xuống dốc nên nàng đành phải tham gia những buổi yến hội tương tự như thế. Lần này nàng trở về Phật Lạc Lý Tư, không gì khác hơn là thay mặt gia tộc tham gia yến hội.

Mộ Dung Thiên ngập ngừng nói:

- Bích Dạ tiểu thư, ta rất vui khi được nàng mời. Tuy nhiên, ta chỉ là một kẻ bình dân, chưa từng tham gia những buổi yến hội như thế, nên chỉ sợ đến lúc đó thì sẽ làm nàng mất mặt thôi.

Bích Dạ vui vẻ nói:

- La Định tiên sinh, điều đó không quan trọng. Người chỉ cần đi cùng với ta là được, về phần xã giao thì cứ để cho ta. Hơn nữa, một được sư có trị số hơn 2000, kiêm luôn cả chiến sĩ chức nghiệp, và lại là một học viên của ma võ ban tại An Cách La Hy học viện nữa, thử hỏi, như vậy sao có thể là một kẻ bình dân được cơ chứ?

Trong lòng Mộ Dung Thiên chợt cảm thấy ớn lạnh, hơn một tháng trở lại đây, tuy không gặp mặt được bao nhiêu lần, vậy mà không ngờ nàng lại nói ra vanh vách tất cả mọi hoạt động của hắn, xem ra nếu sau này có đi vệ sinh và phải để lộ “tiểu huynh đệ” của mình ra thì hắn phải hết sức cẩn thận mới được, nếu phát hiện không có gián điệp thì mới có thể thoải mái như ở nhà được.

Liệu đây có phải là một âm mưu hay không? Lẽ nào nàng sắp tâm muốn kiếm cơ hội khiến cho ta mất mặt? Mộ Dung Thiên lau mồ hôi, nhẹ nhàng cự tuyệt:

- Bích Dạ tiểu thư, chuyện này không hay lắm đâu. Ta nghĩ người nên tìm một vị công tử hào hoa phong nhã, một quý tộc tuổi trẻ tài cao nào đó thì hay hơn. Thành Phật Lạc Lý Tư này có nhiều nhân tài kia mà, với mỵ lực của người, ta nghĩ chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay vài cái thôi là sẽ có không biết bao nhiêu người sẵn sàng xếp thành một hàng dài, tuyệt không có vấn đề nào ấy chứ.

Bích Dạ nghe hắn khoa trương mình đầy thú vị như thế thì không khỏi cười phì, rồi sau đó mới nói:

- La Định tiên sinh, ta và những người khác đều không có giao tình, chẳng lẽ người sợ đi cùng với ta thì sẽ làm mất mặt người hay sao?

Kỳ thật, không phải là nàng không quen biết những trang quý tộc tuần kiết trong thành, nhưng những người đó đều nuôi ý đồ với nàng, mà khi đến dự yến hay rời khỏi cũng đều phải khoác tay bạn đồng hành, đó cũng chính là lễ tiết trong các buổi yến hội đôi của tầng lớp quý tộc, nên cho dù kẻ nào được nàng mời đi cùng mà muốn nhân cơ hội đó để chiếm tiện nghi thì nàng cũng không thể phát tác được. Còn nếu nàng đi cùng với Khải Sắt Lâm thì lại càng không được, tuy rằng chuyện tình cảm của các nàng ai ai cũng biết, nhưng nếu chính thức ra mặt tại những nơi như vậy thì chỉ sợ sẽ bị mọi người chê cười. Do đó, người mà Bích Dạ nghĩ tới trước tiên chính là tên nam nhân có sắc tâm nhưng không có sắc胆 là Mộ Dung Thiên. Người này thoát nhìn, bề ngoài tuy có vẻ như háo sắc, nhưng thật ra thì hắn lại không dám càn quấy. Cũng như cái đêm hai người ngủ chung trong một trường bông có kết giới vậy, đêm đó hắn chưa từng có một hành động gây rối nào, cứ vậy mà an phận cho đến lúc trời sáng.

Hơn nữa, khi Bích Dạ chọn bạn cùng tham gia yến hội, nàng còn phải có sự đồng ý của nữ tình nhân Khải Sắt Lâm nữa. Lúc đó, Bích Dạ vừa đề xuất Mộ Dung Thiên thì Khải Sắt Lâm liền đồng ý ngay, vì thế mà tên sắc lang này trở thành nhân tuyển tốt nhất.

Mộ Dung Thiên nhất thời không biết nên chối từ như thế nào, chỉ biết ấp úng:

- Việc này....việc này....

Ánh mắt Bích Dạ bắt đầu có chút u oán, nàng nói:

- La Định tiên sinh, lẽ nào người cho rằng giao tình của chúng ta còn chưa đủ sâu dày sao?

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ trong lòng, lão tử và người chưa từng “giao” với nhau, và càng không có gian tình gì thì sao lại có giao tình chứ? Tuy nhiên, khi bị nữ nhân dùng loại ánh mắt u oán nhìn mình thì quả thật là rất khó cự tuyệt, nếu không thì có vẻ như là không biết thương hương tiếc ngọc và mất phong độ quá. Đối với loại người tự nhận mình là đậm chất sắc lang như Mộ Dung Thiên thì điều này quyết không thể chấp nhận được.

Do đó, Mộ Dung Thiên chỉ có cách duy nhất là kéo dài thời gian, rồi sau đó sẽ từ từ nghĩ biện pháp sau. Hắn nhẹ nhàng đáp:

- Bích Dạ tiểu thư, vừa khéo bây giờ chúng ta cũng đang dùng cơm, hay là mời cô vào đây, có chuyện gì, để lát nữa rồi nói tiếp.

Bích Dạ phảng phất như không biết ý đồ của Mộ Dung Thiên, lập tức đáp ứng ngay:

- Được, lần trước được thưởng thức tài nấu ăn cao siêu của La Định tiên sinh, khiến cho Bích Dạ nhớ mãi không quên được.

Lộ Thiển vừa nhìn thấy Bích Dạ thì vui vẻ chào hỏi:

- Bích Dạ tỷ tỷ, người đến rồi.

Bất luận là khuôn mặt hay chiếc miệng nhỏ của nàng, tất cả đều ngọt ngào như nhau. Vì thế mới có thể khiến cho những người xung quanh đều hài lòng, mà Bích Dạ quả thật đối với nàng cũng không tệ, vì Lộ Thiên vốn không hề muốn lấy lòng nàng chút nào.

Bích Dạ cười nói:

- Đúng vậy, ta có được hoan nghênh không nhỉ?

- Tất nhiên là rất được hoan nghênh, muối đi lấy dĩa và dao nĩa giúp tỳ nhê, chúng ta cùng dùng cơm cho vui.

Bích Dạ cũng không cự tuyệt, nàng cứ thản nhiên ngồi xuống bàn. Thế rồi Mộ Dung Thiên giới thiệu sơ Khiết Tây Tạng với Bích Dạ để hai người làm quen với nhau. Bích Dạ thờ ơ gật đầu chào một cái rồi nhanh chóng di chuyển sự chú ý sang Lộ Thiên, hai người nói nói cười cười rất vui vẻ. Vừa rồi là do nàng còn nể mặt chủ nhân là Mộ Dung Thiên nên mới chào hỏi Khiết Tây Tạng một chút, nếu là nam nhân khác thì có khi nàng cũng chẳng thèm để ý tới nữa.

Khiết Tây Tạng thì trái lại đã nghe qua đại danh của Bích Dạ từ lâu, lúc này được gặp tận mặt thì không khỏi muốn nhìn kỹ thêm một chút. Cũng may là Bích Dạ mãi mê tán gẫu với Lộ Thiên nên không để ý đến nàng, bằng không thì Bích Dạ hẳn sẽ cảm thấy khó chịu và bắt đầu bày ra mưu ma chước quỷ với nàng, nói không chừng lúc đó thì thân phận của Khiết Tây Tạng cũng khó mà bảo toàn được.

Còn giờ đây thì rõ ràng Mộ Dung Thiên cũng nói ít hơn lúc này rất nhiều. Hắn chỉ nói qua loa vài câu với Khiết Tây Tạng, rồi tập trung vào việc suy nghĩ xem nên lấy cớ gì để cự tuyệt Bích Dạ thì mới tốt.

Cơm chiều vừa xong, vẫn đang trên bàn ăn, Bích Dạ lại đưa ra sự tình lúc này hỏi:

- La Địch tiên sinh, người quyết định thế nào?

Chuyện thế này mà đem ra bàn ở đây thì thật không hay chút nào, nhất là lúc này hắn đã dùng chuyện của giới quý tộc để giáo huấn Lộ Thiên nữa chứ, vì thế nên Mộ Dung Thiên vội đáp:

- Việc đó.....Bích Dạ tiểu thư, hay là chúng ta lên lầu bàn lại việc đó đi.

Vừa đến lầu hai, Bích Dạ lập tức hỏi hắn dồn dập:

- La Địch tiên sinh, chắc người đã có một quyết định khiến cho Bích Dạ vừa lòng rồi phải không?

Nữ nhân này thật là dai dẳng, chẳng cho người ta có thời gian để thở chút nào. Hơn nữa, lời nói kia của nàng lại mang đầy tính chất nghệ thuật xã giao, khiến kẻ khác khó lòng mà cự tuyệt, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn nói:

- Thật xin lỗi Bích Dạ tiểu thư, lúc này thiếu chút nữa thì ta đã quên mất, cuối tuần sau ta đã có hẹn với Tiểu Lộ là sẽ dẫn muội ấy đến thăm thú tại đường Mỹ Thực, đại trượng phu quả thật không thể thất tín, tiểu thư nói có đúng không?

Bích Dạ cười hỏi:

- Thật không? Vậy thì ta phải đi thương lượng với Lộ Thiên một phen, xem Lộ muội có thể hoãn chuyến đi chơi lại một chút và nhường vị đại ca này lại cho ta trước hay không. Lộ muội là một nữ hài tử hiểu biết, hẳn là sẽ đồng ý giúp đỡ ta chứ nhỉ.

Nói xong, nàng liền xoay người đi trở xuống dưới lầu.

Cứ như vậy, một là nàng biểu lộ cho Mộ Dung Thiên biết là nàng đã rõ hắn chỉ bịa đặt và mượn cớ để cự tuyệt thôi, hai là để ám chỉ việc Mộ Dung Thiên không giúp đỡ thì tức là thứ người “không biết điều”. Chỉ một câu mà nàng đã đánh trúng ngay tim đen, quả là rất sắc bén.

Mộ Dung Thiên vội kéo cánh tay của nàng lại và nói:

- Đừng, đừng!

Trên thực tế, hắn quả thật không có hẹn với Lộ Thiển, vừa rồi hắn chỉ tính là sau khi ăn cơm xong thì mới nói chuyện ấy cho Lộ Thiển biết trước, để nàng cùng phối hợp với mình, nào ngờ Bích Dạ cứ bám chặt không tha, nên căn bản là hắn chưa có cơ hội để thực hiện.

Bích Dạ trừng mắt nhìn hắn hỏi:

- La Dịch tiên sinh, có chuyện gì à?

Thấy mưu kế của mình không thành, Mộ Dung Thiên chỉ đành tỏ thật với giọng ngang bướng:

- Ủi chà, nói tóm lại là ta không muốn đi dự mấy buổi yến hội tẻ nhạt như thế. Những người tại đó đều khoác một bộ mặt giả dối, tươi cười để xã giao, nhưng miệng thì lại nói những lời không thật với lòng, toàn một phường xu nịnh, vô mộng ngựa. Ta ghét nhất là những chuyện như vậy!

Bích Dạ cảm thấy bất lực khi tên La Dịch này trở nên ngang bướng, dù nghệ thuật ăn nói sắc bén của mình có khá hơn đi nữa thì cũng thành vô dụng, huống chi những gì hắn nói cũng đúng với sự thật. Trong những buổi yến hội của giới thượng lưu, đại đa số đều là như thế: dối trá, thích ra dáng, và tẻ nhạt. Thật không ngờ một nam nhân trước kia tuy không có chức nghiệp gì, vốn chỉ thuộc về tầng lớp thấp kém, vậy mà lại có cái nhìn hoàn toàn thấu triệt với tầng lớp thượng lưu trong xã hội. Điều này khiến cho Bích Dạ phải nhìn Mộ Dung Thiên bằng cặp mắt khác, bởi vì lúc nào hắn cũng có thể khiến người ta ngạc nhiên cả.

Tuy nhiên, nàng vẫn phải tiếp tục nỗ lực vì chuyện của yến hội, nên bất đắc dĩ thở dài rồi buồn bã nói:

- La Dịch tiên sinh, ngươi thật không thể nể mặt Bích Dạ mà chịu ủy khuất một phen sao?

Mộ Dung Thiên cố dần lòng, không quan tâm đến ánh mắt u oán của Bích Dạ mà chỉ đáp:

- Ta thật sự là lực bất tòng tâm, Bích Dạ tiểu thư nên tìm kiếm người nào khác thích hợp hơn đi.

Bích Dạ đột nhiên cười nói:

- La Dịch tiên sinh, đừng quên lúc trước ở trên lưng Phong Linh lộ, ngươi đã từng vô lễ với ta, vậy coi như chuyện này là bồi thường cho ta, có được không?

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Ta đã vô lễ đối với ngươi ư? Hai tay của ta lúc nào cũng giữ quy củ kia mà.

Bích Dạ cắn môi dưới nói:

- Tuy hai tay của ngươi vẫn luôn giữ quy củ, nhưng lúc đó lại có một địa phương không theo quy củ, nó cứ.....cứ.....chạm vào phía sau của ta.

Dù cho nàng có phóng khoáng thế nào, nhưng khi phải nói ra những lời trắng trợn như vậy thì toàn bộ khuôn mặt cũng đỏ bừng lên. Nếu không phải vì bất đắc dĩ thì nàng cũng không muốn nhắc lại việc đó nữa.

Mộ Dung Thiên biết ý nàng đang muốn nói đến địa phương nào, vì thế nên hắn lúng túng nói:

- Việc này.....việc này.....

Việc đã đến nước này, hắn quyết định sẽ vô sỉ đến cùng, làm mặt dày nói:

- Đó là tiểu huynh đệ của ta tự ý hành động, nó không chịu sự điều khiển của ta. Điều đó vốn không liên quan đến ta.

Bích Dạ nghe vậy thì thiếu chút nữa là ngã ra hôn mê luôn, thật không ngờ trên đời lại có thứ người vô lại đến như vậy, còn dám mượn cớ để trốn tránh trách nhiệm. Quả là cực phẩm! Tên La Dịch này quả là hạng cực phẩm! Là cực phẩm của hạng người vô sỉ cực điểm!

Bích Dạ u oán nhìn Mộ Dung Thiên nói:

- La Dịch tiên sinh, ngươi nói đó là trách nhiệm của nó, không có quan hệ với ngươi phải không?

Mộ Dung Thiên hùng hồn khẳng định:

- Phải!

Bích Dạ thở dài, nàng lấy một thanh chủy thủ từ trong người ra và nói:

- Vậy được rồi, ta chỉ có thể tìm nó nói chuyện riêng, để tránh lần sau lại tái phạm sai lầm.

Mộ Dung Thiên vừa thấy hàn quang lấp lánh phát ra từ chủy thủ, thì nhất thời cả người nhũn ra, hai tay vội vàng che lấy hạ thể, run giọng nói:

- Bích Dạ tiểu thư, ta đáp ứng lời mời của người, có việc gì cứ từ từ mà thương lượng. Hãy mau cất vũ khí đi đã.

Hắn đúng là chỉ lo nói chậm một chút thì tiểu huynh đệ của mình sẽ không cánh mà bay.

Bích Dạ nở nụ cười giảo hoạt, nói:

- La Dịch tiên sinh, không phải người đã nói là không liên quan đến nó hay sao? Sao bây giờ lại bao che lỗi lầm [1] cho nó?

Bích Dạ thấy đã cầm chắc phần thắng trong tay nên nàng không vội vàng đáp ứng với hắn, mà vẫn muốn thừa thế tấn công, trêu đùa thêm một chút để trả thù vừa rồi phải tốn hao một phen miệng lưỡi.

- Ngần đâu? Một chút ngần cũng không có à.

Mộ Dung Thiên phản bác lại.

Bích Dạ nghe thế thì á khẩu luôn, không trả lời lại được. Tiểu tử này cho đến bây giờ mà vẫn còn thốt ra mấy lời đùa cợt được. Quả thật nàng chỉ muốn bất chấp hậu quả mà chém xuống một đao để thiến hắn luôn cho rồi.

Mộ Dung Thiên lại tiếp tục nói:

- Ài, tục ngữ có nói, “đệ làm sai, là lỗi của huynh”. Tiểu đệ đệ của ta phạm sai lầm, thì đương nhiên là do kẻ làm đại ca như ta không biết giáo dục, có chuyện gì thì cứ để một mình ta gánh vác là được.

Hắn vừa nói, vừa nghĩ thầm ả Bích Dạ này đúng là đáng sợ mà. Chuyện như thế này mà cũng có thể ngang nhiên bàn luận như thế, mà lại cứ nhất định gây khó khăn cho lão tử bằng được mới thôi. Lần này thì lão tử quả là phải tâm phục khẩu phục rồi.

Bích Dạ biết hắn ngụy biện rất giỏi, ngay cả mình cũng chỉ thỉnh thoảng mới chiếm được thượng phong, nhưng không ngờ còn bị bức rơi vào tình cảnh đáng xấu hổ như bây giờ, và còn bị rơi vào tình huống bị đối phương “ăn đậu hũ” thành công. Nếu cứ tiếp tục dây dưa thì nói không chừng bản thân nàng sẽ còn bị nhiều thiệt thòi nữa là đằng khác, vì thế nên nàng chỉ đành cười nói:

- Thôi được rồi, chiều cuối tuần sau ta sẽ trở lại quý phủ. Bây giờ ta còn có chút việc nên phải đi trước đây. La Dịch tiên sinh, hãy nhớ kỹ ước hẹn của chúng ta đó nhé.

Sau khi tiễn Bích Dạ ra khỏi cửa, Mộ Dung Thiên cũng không biết rốt cuộc là nàng có thật tâm mời mình hay không, hay lại nghĩ sẽ khiến cho mình trở thành trò cười cho thiên hạ nhỉ? Tuy nhiên, đáp ứng thì cũng đã đáp ứng rồi, giờ có suy nghĩ nhiều cũng vô dụng thôi. Thế là Mộ Dung Thiên dứt khoát hạ quyết tâm, dù trời có sập xuống thì mình cũng chả thêm quan tâm.

Khiết Tây Tạng thấy Mộ Dung Thiên trò chuyện với nữ nhân đồng tính nổi danh của Lam Nguyệt đế quốc là Bích Dạ lâu như vậy mới xuống, chẳng biết lúc này hai người làm cái gì trên đó nên nàng kính ngạc hỏi:

- La Dịch, vị Bích Dạ tiểu thư vừa rồi....ta nghe nói, nàng ta không phải là.....

Tuy nàng ta không nói tiếp, nhưng có điều ý tứ đã rất rõ ràng.

Mộ Dung Thiên buồn bực nói:

- Đừng nhắc đến nàng ta nữa, ta đang phiền muốn chết đây.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Khiết Tây Tạng nhìn thấy tên sắc lang này cũng có lúc ăn phải quả đắng thì trong lòng rất khoái chí. Nghe nói Bích Dạ là khắc tinh của nam nhân, xem ra quả nhiên không sai chút nào cả.

Buổi tối Mộ Dung Thiên muốn Khiết Tây Táp lưu lại, để ngày mai mọi người cùng trở về học viện, thế nhưng Khiết Tây Táp đã có hẹn với Lăng Đế Tư vào sáng mai nên nàng đã khước từ. Do đó, Mộ Dung Thiên mới dùng thẻ ma pháp để tiễn nàng một đoạn, vừa khéo ở cổng Tát Á Đa Lộ học viện cũng có một cái Truyền tống trận, cách An Cách La Hy học viện cũng không xa nên rất là thuận lợi.

Lúc trở về, Lộ Thiển cũng không hỏi Bích Dạ tìm Mộ Dung Thiên có chuyện gì, bởi vì nàng biết Mộ Dung Thiên đã không muốn bàn bạc trước mặt mọi người thì có nghĩa là hắn không muốn cho người khác biết, vì thế nên nàng cũng biết điều mà không hỏi han gì cả.

Sau khi xem xong tiết mục trên ma pháp kính tượng, Mộ Dung Thiên cảm thấy rất mệt mỏi. Sau một tuần luyện tập cần mẫn mà chưa có một ngày nghỉ ngơi thoải mái để hồi phục. Do đó nên hắn về phòng rất sớm.

Mộ Dung Thiên đang vừa định để nguyên ý phục mà lặn ra giường thì hắn chợt nghe có tiếng gõ cửa, thế là hắn vừa ngáp dài vừa bước ra mở cửa. Lộ Thiển đang mặc bộ áo ngủ bằng da thú đứng ở ngoài cửa nói:

- La Địch ca ca, huynh đã ngủ chưa?

Mộ Dung Thiên hỏi lại:

- Có chuyện gì thế? Tiểu Lộ, muội còn chưa ngủ à? À phải rồi, Tật Phong đâu rồi nhỉ?

Thì ra Tật Phong đang ở trong phòng của Lộ Thiển, vì Mộ Dung Thiên sợ nàng sẽ cảm thấy cô đơn vào những buổi tối, nên mới để nàng mang theo Tật Phong đến học viện. Chỉ có điều con chó này từ sau khi ra khỏi trứng thì rất kỳ quái, nó cần thời gian ngủ càng lúc càng nhiều, thức ăn cũng mỗi ngày mỗi nhiều hơn, nhưng thân thể của nó thì lại không lớn hơn chút nào, kích thước vẫn cứ bé bằng lòng bàn tay thôi.

- Nó ngủ rồi.

Lộ Thiển lại nhỏ giọng nói tiếp:

- La Địch ca ca, đêm nay muội muốn ngủ với huynh có được không?

Mộ Dung Thiên vừa nghe thế thì cơn buồn ngủ lập tức biến mất ngay:

- Như thế sao được, chúng ta đâu còn là tiểu hài tử nữa đâu.

Lộ Thiển giậm chân nũng nịu:

- Muội mặc kệ, ngày mai lại phải quay về học viện rồi. Chúng ta một tuần chỉ có thể gặp nhau một lần, muội muốn có thời gian ở bên cạnh huynh nhiều hơn một chút mà.

Mộ Dung Thiên mềm lòng nói:

- Thôi được, thôi được.

- Đa tạ huynh!

Lộ Thiển vui mừng hôn lên mặt Mộ Dung Thiên một cái, sau đó liền chui vào chăn với hắn.

Ngọn đèn ma pháp được tắt đi, hoàn cảnh trong phòng liền trở nên tối mịt. Tầm thân mềm mại và thơm ngát của Lộ Thiển thu gọn trong lòng hắn khiến cho hắn chợt nhớ đến đoạn đầu của bài “Thập Bát Mô”.

Hết hồi 83

=====

Chú thích

[1] Nguyên văn là: “La Địch tiên sinh, nể bất thị thuyết thị nể tiểu đệ đích sự tình mạ, hiện tại chăm ma hựu hộ đoản liễu.” ()

Ý Bích Dạ nói “đoản” ở đây là lỗi lầm, nhưng Mộ Dung Thiên lại nói chệch ra chữ “đoản” là ngắn.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

85. Hồi 84: Đối Kháng

Dị Giới Duyệt Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 84: Đối Kháng

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Sáng sớm ngày hôm sau, có hai người mặc trang phục ẩn sĩ xuất hiện ngay tại cửa Tát Á Đa Lộ học viện, họ thần bí giống như băng đảng ngấm liên hệ gặp mặt nhau vậy. Bình thường, thời gian huấn luyện rất nghiêm ngặt, khó tìm được ngày nghỉ nên mọi học viên đều nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi cho thật tốt để bổ sung năng lượng cho tuần mới, do đó mà học viện lúc này hầu như không còn ai ra vào cả.

Khiết Tây Tạng vừa nhìn thấy vị bằng hữu tốt thì liền khôi phục lại thanh âm vốn có của mình ngay:

- Lăng Đế Tư, đến đây để ta ôm một cái nào.

Hai người họ bằng tuổi nhau và cùng lớn lên tại siêu cấp thành thị. Gia tộc đôi bên là thế giao, mấy đời quan hệ rất tốt, và bản thân họ lại là bạn khuê phòng từ nhỏ, không có chuyện gì giấu nhau nên Khiết Tây Tạng cũng không có gì phải kiêng nể cả.

Lăng Đế Tư để người bạn tốt của mình tùy ý ôm lấy, rồi không hài lòng mắng:

- Khiết Tây Tạng, nửa năm không gặp, không ngờ người vẫn lưu manh như vậy!

Khiết Tây Tạng cười nói:

- Thật vậy sao?

Vừa nói, song trảo liền nhắm vào đôi ngực cao vút của Lăng Đế Tư mà chộp tới, bộ dạng phóng đảng vô cùng. May mà hai người chỉ thân mật một chút, chứ chưa bao giờ có tin xấu nào đồn ra, bằng không thì lại có thêm một đôi Bích Dạ và Khảm Sát Lâm khác rồi.

Lăng Đế Tư gạt tay nàng sang một bên, xẵng giọng nói:

- Xin lỗi, Khiết Tây Tạng tiểu thư, ta phải sửa lại lời nói nhầm lúc này mới được, người đúng là không phải lưu manh, mà là rất lưu manh.

Khiết Tây Tạng cười hì hì nói:

- Lăng Đế Tư, đừng giận nha, chúng ta lâu rồi không gặp, ta chỉ muốn nhìn xem nơi đó của người có lớn hơn của ta nhiều không thôi.

Hai người bọn họ quả thật đều đã phát triển vượt quá người thường, từ lúc bắt đầu tuổi dậy thì đã thích so sánh với nhau rồi, tuy nhiên đến lúc trưởng thành thì lại bất phân cao thấp. Hai viên ngọc này của đế quốc, thật giống như được ông trời đặc biệt phái đến trần gian vậy, cả hai đều rất ưu tú, bất luận thiên phú hay cơ thể đều không khác nhau là bao.

Sau khi cười đùa xong, Lăng Đế Tư liền nói vào chuyện chính:

- Khiết Tây Tạng, người sao lại lên trốn gia tộc mà chạy đến đây thế? Trên kính tượng có phổ biến các thông báo tìm người khắp nơi rồi đó, có thấy không?

Khiết Tây Tạng bĩu môi nói:

- Thấy rồi, vậy thì sao?

Lăng Đế Tư nghiêm mặt nói:

- Như vậy người trong gia tộc của ngươi sẽ rất lo lắng, thế giới bên ngoài hung hiểm thế nào, người đâu phải không biết.

Khiết Tây Tạng không đồng ý, nàng cãi:

- Ta không quan tâm nhiều như vậy, người cũng biết gia đình của ta như thế nào rồi đó. Cả ngày ở nhà buồn bức muốn chết. Mà Phó viện trưởng của các ngươi là Đường Nạp Đức kỳ sĩ lại là người quen của gia phụ, nếu ta cứ nghe lời họ mà vào học ở Tát Á Đa Lộ học viện, vậy thì chắc chắn cũng sẽ bị giám sát gắt gao chẳng khác nào ở nhà thôi. Bởi vậy cho nên người ngăn cản lần không được nói cho bọn họ biết đó nhé.

Lăng Đế Tư hơi do dự:

- Nhưng....

Khiết Tây Tạng thấy thế thì khẩn trương nói:

- Có phải gia phụ đã phát linh lực điều truyền tin cho ngươi, và dặn là nếu gặp ta thì phải lập tức nói cho lão nhân gia không?

Lăng Đế Tư cũng không phủ nhận:

- Không sai, tuy nhiên, lệnh tôn cũng là quan tâm đến ngươi thôi, ta thấy....

Khiết Tây Tạng ngắt lời nàng:

- Ta mặc kệ, tóm lại, người không được nói với gia phụ bất kỳ tin tức gì cả. Vì ta tin tưởng người là bằng hữu, cho nên mới đến đây gặp người đây. Nếu như người lên nói cho gia phụ biết thì.....hừ hừ, từ nay về sau, chúng ta sẽ không còn là bằng hữu nữa.

Lăng Đế Tư cười nói:

- Được rồi, được rồi, ta nhất định sẽ không nói đâu.

Khiết Tây Tạng vẫn có chút lo lắng nói:

- Nhất định đấy nhé!

Đối với nàng, việc thoát ly khỏi gia tộc cũng giống như là rũ bỏ gánh “cá chậu chim lồng” vậy. Nàng vừa được hưởng thụ vài ngày tự do, nên bất luận như thế nào cũng không muốn trở lại cuộc sống buồn chán tẻ nhạt dễ khiến người ta phát điên lên được.

Lăng Đế Tư bất đắc dĩ nói:

- Đừng nói là ngươi muốn ta phải thề độc thì ngươi mới tin đó nhé. Từ nhỏ đến lớn, ta đã gạt ngươi bao giờ chưa?

Khiết Tây Tạng gật đầu, nói với giọng đầy nghiêm túc:

- Có, lúc bảy tuổi ngươi nói ngực của ngươi lớn hơn của ta, sau đó chúng ta đo lại thì mới biết là ngực của ta có lớn hơn một chút.

Lăng Đế Tư thật chịu thua người bạn tốt nhưng lưu manh này của nàng, quả là chẳng có biện pháp gì với nàng được cả, mà nàng cũng chẳng muốn dây dưa so đo thêm, nên nói:

- Được rồi, Khiết Tây Tạng, ngươi làm sao lại ở Phật Lạc Lý Tử này? Rồi hôm qua làm sao lại đi cùng với nam nhân kia, hình như hắn là ca ca của Lộ Thiển phải không? Ta nghĩ ngươi biết việc đó chứ nhỉ.

Khiết Tây Tạng bối rối, nhún vai nói:

- Hắn là bạn cùng phòng của ta, có gì lạ sao?

Vẻ mặt của nàng có vẻ thiếu tự nhiên, thế nhưng Lăng Đế Tư lại sững sốt rồi cười toe toét nói:

- Cái gì, bạn cùng phòng à? Người.....người và một nam nhân ở chung với nhau à? Khiết Tây Tạng, người thật quá liều lĩnh rồi. Làm sao biết được hần là người như thế nào chứ? Người nhớ ngàn vạn lần đừng để cho bị lừa là được. Nam nhân đều không thể nhìn qua vẻ bề ngoài được đâu...

Khiết Tây Tạng cởi trang phục ẩn sĩ ra, nàng dùng thanh âm của Tạng Hy nói:

- Ta cũng là một nam nhân đây, đương nhiên là phải sống chung với nam nhân rồi.

Đây là lời giải thích hay nhất, Lăng Đế Tư nhìn thấy khuôn mặt của nàng đã hóa thành nam nhân, lập tức hiểu ra, nói:

- A, dịch dung thuật! Nghi Âm thuật! Thì ra là thế, Khiết Tây Tạng, người quả là có nhiều ý tưởng quý quái ghê.

Khiết Tây Tạng đắc ý nói:

- Nếu không thế thì ta làm sao có thể thoát khỏi sự truy lùng của gia tộc được chứ?

Lăng Đế Tư lại nói:

- Vậy hiện nay người sống như thế nào? Người vừa nói người kia là bạn cùng phòng, vậy chẳng lẽ là ở trong học viện?

Khiết Tây Tạng gật đầu:

- Không sai, chính là An Cách La Hy học viện.

- Ồ!

Lăng Đế Tư nghe xong thì cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ nói:

- Với cá tính của người, ta nghĩ cũng sẽ không đến Tát Á Da Lộ học viện đâu.

Khiết Tây Tạng cười nói:

- Lăng Đế Tư, ba tháng sau, trong cuộc thi đua giữa hai học viện, không chừng chúng ta rất có thể là đối thủ của nhau đó nhé.

Hai vị viện trưởng Áo Tư Đình và Bồ Luân Đặc của Tát Á Da Lộ học viện và An Cách La Hy học viện khi tuổi còn trẻ đã từng là đối thủ của nhau, đến khi về già, cả hai đều tự đảm nhiệm chức vụ viện trưởng cho hai học viện. Và lẽ tất nhiên, họ không thể giống như hồi trẻ, cứ hễ bất đồng ý kiến thì hô đánh gọi chém, bộ dạng hùng hổ như những kẻ ở đầu đường xó chợ được. Tuy nhiên, sự cạnh tranh của họ vẫn được tiếp tục thể hiện thông qua các đệ tử sau này. Bọn họ đều nhất trí cho rằng: cạnh tranh là biện pháp tốt nhất để đề cao lực lượng của một người, do đó mà mỗi học kỳ đều có một lần tổ chức thi đua giữa hai học viện với nhau. Cứ mỗi ba tháng sau khi khai giảng học kỳ mới thì sẽ cử hành cuộc thi đua ấy. Đến lúc đó, những bậc nhân tài của hai học viện sẽ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, và sẽ dốc hết sức để tranh tài với nhau. Ngoài những vị giảng sư của hai học viện ra, cuộc tranh tài còn hấp dẫn rất nhiều đại nhân vật ở bên ngoài đến dự khán. Từ lúc phát triển cho đến nay, cuộc thi đua này được xem là một lễ hội lớn ở Phật Lạc Lý Tư. Những ai có biểu hiện xuất sắc ở cuộc luận võ đại hội thì sẽ rất có khả năng lọt vào mắt xanh của các đại công hội, để rồi đến khi tốt nghiệp thì sẽ kiếm được một chức vị tương đối “thơm tho”, rồi từ đó mà một bước lên mây.

Lăng Đế Tư giả vờ sợ hãi nói:

- Ồi, đến lúc đó thì thiên tài ma pháp sư của ta nhất định phải hạ thủ lưu tình đó nhé.

Đương nhiên đây chỉ là một câu nói đùa, vì Lăng Đế Tư vốn chẳng có sợ chút nào. Tuy danh tiếng của nàng ít vang dội hơn Khiết Tây Tạng một chút, nhưng đó là bởi vì chức nghiệp ma pháp sư tương đối được người ta chú ý hơn, vả lại Khiết Tây Tạng còn là thiên kim của Thành chủ siêu cấp thành thị, là con cháu duy nhất của Đặc Mạn gia tộc. Vì thế mà nàng ta trở thành tiêu điểm được mọi người quan tâm, phong quang vạn tượng. Nhưng trên thực tế, cứ dựa vào thực lực của hai người thì họ không chênh lệch nhau lắm. Dù Khiết Tây Tạng là thiên tài ma pháp và am hiểu bốn hệ ma pháp, nhưng Lăng Đế Tư cũng là một bậc thiên

tài của ma võ, lại thêm trên người nàng còn mang món vật chí bảo Hỏa Long châu, vốn là một món Hỏa hệ đấu khí chuyên dùng để tấn công kẻ địch. Món bảo vật này so với bất kỳ môn ma pháp nào của Khiết Tây Tạp cũng có phần tinh thuần hơn, huống chi kinh nghiệm chiến đấu của nàng cũng không phải ít, về điểm này thì vị thiên kim tiểu thư Khiết Tây Tạp suốt ngày chỉ được gia tộc bảo hộ quyết không thể so bì được.

Khiết Tây Tạp nói y như thật:

- Yên tâm, ta sẽ hạ thủ lưu tình, nhiều lắm thì chỉ trêu đùa bộ ngực phong mãn của ngươi một chút thôi.

Dù hai người đều là nữ nhân, nhưng khi bị Khiết Tây Tạp trêu chọc như thế thì khuôn mặt của Lăng Đế Tư vẫn cứ hồng lên. Nàng ngao ngán nói:

- Khiết Tây Tạp, ngươi đúng thật là một nữ lưu manh không hơn không kém!

Những lời ấy khi lọt vào tai Khiết Tây Tạp thì biến thành những lời khen ngợi, nên nàng rất đắc ý, nhưng nàng chợt nhớ tới điều gì đó, liền thở dài nói:

- Ta thì có đáng là gì, cái gã bạn cùng phòng của ta mới thật là cực phẩm kìa. Nếu đem ta so với hắn thì ta quả rất xứng đáng được gọi là “hài tử chính trực nhất của Lam Nguyệt đế quốc” đấy.

Lăng Đế Tư cười dài nói:

- Hiếm có thật nhỉ! Khiết Tây Tạp của chúng ta sao lại có thể thốt ra những lời như thế chứ. Chẳng phải ngươi rất tự hào về phương diện này và vẫn luôn cho rằng mình quyết chẳng thua kém gì đáng tu mi hay sao?

Khiết Tây Tạp chán nản thở dài:

- Ta thừa nhận là mình thất bại rồi. Lúc ta nói câu đó thì vẫn còn trẻ người non dạ, giờ mới nhận ra là ta vĩnh viễn kém hơn hắn. Để ta kể cho ngươi biết hắn có bao nhiêu thứ cực phẩm.

Sau đó nàng liền đem chuyện từ khi gặp mặt Mộ Dung Thiên lần đầu cho đến những sự tình phát sinh tới hôm qua nhất nhất kể lại hết, chỉ lược bỏ cái đoạn hai người tắm chung thôi.

Lăng Đế Tư nghe xong thì ôm bụng cười ngả nghiêng. Nàng thật sự không ngờ được cô bạn thân chốn khuê phòng vốn rất tinh quái, từ trước đến giờ chỉ biết bốn cọt người khác chứ chưa từng chịu thiệt thòi với ai bao giờ, vậy mà cũng có lúc bị xui xẻo đến như vậy, đúng là ông trời có mắt, nhân quả tuần hoàn mà.

Lăng Đế Tư phải vắt vẻo lắm mới ngừng cười được, rồi nói:

- Không sai, Khiết Tây Tạp, xem ra hắn quả thật là khắc tinh của ngươi đó nha, ta thấy ngươi phải chịu khuất phục hắn rồi.

Khiết Tây Tạp chán nản đáp:

- Ngươi đừng cười nữa, ta đang buồn bực đến mức sắp bước vào thời kỳ mãn kinh sớm rồi đây, vậy mà ngươi còn cười nữa à!

Sau khi cười xong, tâm tình của Lăng Đế Tư dần dần lắng xuống. Lúc này nàng đột nhiên cảm thấy gã bạn cùng phòng ở trong lời nói của Khiết Tây Tạp có vẻ khá giống với người kia, nhất thời trong lòng nàng khẽ dao động, vội hỏi:

- À ừm, được rồi, gã sắc lang ở cùng phòng với ngươi tên gì?

Hết hồi 84

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

86. Hồi 85: Đồng Chí

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 85: Đồng Chí

(Người cùng lý tưởng)

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Khiết Tây Tạng thở dài nói:

- Đừng nhắc đến hần nữa, khi nói đến tên hần thì ta lại thấy sợ.

Lăng Đế Tư ngạc nhiên hỏi:

- Hần đối với ngươi như thế mà ngươi không tức giận sao? Còn những nam nhân khác từng tỏ lời ngưỡng mộ với ngươi thì ngươi lại cho là buồn nôn. Vậy mà ngươi cũng chịu được à?

Khiết Tây Tạng nói:

- Ngươi đừng quên, ta bây giờ là “nam nhân”, những lời của hần tuy rằng rất hạ lưu, nhưng đối với đám nam nhân thì đó chỉ là chuyện bình thường thôi, vậy thì ta làm sao có thể tức giận được? Chẳng những thế, ta còn phải phối hợp với hần để tránh bị lộ tẩy nữa á.

Lăng Đế Tư cười nói:

- Ừm, cũng đúng nhỉ. Thiếu chút nữa ta đã quên mất, thân phận của ngươi bây giờ là nam tử mà. Tuy nhiên, vẫn nên cẩn thận là hơn, vì dù sao đi nữa, nam và nữ ở chung thì cũng không được tốt lắm đâu, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện phiền phức nữa đó.

Khiết Tây Tạng bắt đầu lên tiếng:

- Phì, phì, phì, không được trù ẻo ta, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì cả. Ta đã bắt hần phải đáp ứng một số yêu cầu của ta, sau này nhiều lắm thì hần cũng chỉ có thể chiếm thượng phong ở trên lời nói mà thôi. Ta chỉ đành chịu một ít thiệt thòi vậy, vì ta không có khả năng khiến cho hần ngậm miệng lại được.

Lăng Đế Tư có chút đồng tình nói:

- Khiết Tây Tạng, quả là làm khó ngươi rồi.

Khiết Tây Tạng lắc đầu đáp:

- Cũng không có gì, thỉnh thoảng nghe hần kể chuyện cũng rất thú vị.

Nói xong, nàng lại chăm chú nhìn vào mắt của Lăng Đế Tư và nói:

- Nhưng còn ngươi nha, ta thấy ngươi bây giờ lại có vẻ tiêu tụy đấy.

Lăng Đế Tư hơi mất tự nhiên, đáp:

- Thế à? Sao ta lại không cảm thấy như thế nhỉ.

Thật ra, gần đây nàng quả là đang bị phiền muộn vì một chuyện, cho đến nay vẫn chưa dứt khoát được. Nữ nhân có tâm sự thì luôn luôn có vẻ như thiếu sức sống. Trước kia, Lăng Đế Tư cũng là một nữ hài nghịch ngợm và thích nổi loạn, so với Khiết Tây Tạng thì chỉ kém hơn đôi chút thôi, còn bây giờ thì nàng trầm tĩnh hơn nhiều.

Khiết Tây Tạng cười khanh khách:

- Lăng Đế Tư tiểu thư của ta, có phải là người đã đến lúc động tình, xuân tâm phơi phới, khao khát thêm muốn mà không được toại ý, đúng không?

Lăng Đế Tư bị bạn thân trêu nên cười nói:

- Ta nói người nha Khiết Tây Tạng, người thật là càng ngày càng tệ mà, có phải là đã bị tên kia làm hỏng rồi không?

Khiết Tây Tạng đỏ mặt, trách:

- Đâu nào, cái này gọi là khôi hài mà, chúng ta lâu ngày mới gặp lại, nên ta mới cao hứng đùa mấy câu thôi.

Tuy nói thế, nhưng Khiết Tây Tạng cũng tự cảm thấy là mình đã bị gã bạn cùng phòng làm ảnh hưởng nhiều quá, giờ lại đang có khuynh hướng phát triển không giống với nữ nhân chút nào.

Lăng Đế Tư bị ngắt lời, nên cũng mất đi hứng thú truy hỏi tiếp, hơn nữa nàng còn cho rằng, gã bằng hữu của Khiết Tây Tạng, ngoại trừ có tính cách giống với người kia ra, thì về các phương diện khác, bất luận là lực lượng, tiền tài, hay địa vị cũng đều khác xa một trời một vực, mà những thứ ấy đều là những thứ khó có thể thay đổi. Vì thế, lúc này hai người cũng không đề cập đến chuyện của Mộ Dung Thiên nữa, mà một mặt thì tán gẫu về những việc thường ngày trong nhà, còn mặt khác thì gọi một con tiểu ma thú đến chở cả hai đi dạo quanh Phật Lạc Lý Tư, thoải mái mua sắm và cũng nhân tiện mua thêm vài bộ y phục. Tuy nhiên, những bộ mà Khiết Tây Tạng chọn mua đều là trang phục dành cho nam nhân cả.

oooOooo

Những ngày cuối tuần cũng đã kết thúc và phải trở lại học viện, Mộ Dung Thiên liền thu hồi tâm tình thả lỏng, tập trung tinh thần vào một đợt huấn luyện mới. Khóa lý thuyết cơ bản chỉ còn một tuần nữa là sẽ kết thúc, kỳ thật thì khóa này cũng không có tác dụng nhiều lắm, nó chỉ hơi liên quan đến nội dung cơ bản của ma võ giáo trình, nhưng cũng không giảng sâu lắm về vấn đề đó. Chỉ đến khi nào bước vào khóa học thực hành thì các giảng sư sẽ phải nhắc đi nhắc lại nhiều lần và nhấn mạnh thêm về các điều lý giải ấy. Do đó mà học viện chỉ cần hai tuần để giảng dạy phần lý thuyết.

Tuy nhiên, trong đó cũng có một lớp là ngoại lệ, đó chính là lớp “cơ sở tu luyện thuật”. Cái tên tu luyện thuật này ở trên Thần Phong đại lục không có ai là không biết đến nó. Khi các chiến chức giả nhắc đến ba chữ này, điều đó cũng tựa như một tên sắc lang thèm khát lâu ngày, nay nhìn thấy một mỹ nữ gợi cảm với y phục nửa kín nửa hở, thì hai mắt của hắn sáng bừng lên vậy. Và đây cũng chính là phương pháp cao cấp nhất để đề thăng lực lượng, chẳng biết đã có bao nhiêu người ước mơ có thể lấy được nó. Song, hầu hết nếu không phải là sinh ra trong gia đình cường giả hoặc danh môn đại tộc thì việc đó quả là lực bất tòng tâm.

Thế nên sự xuất hiện của học viện đã mang đến cơ hội thực hiện ước mơ ấy cho những chiến chức giả thuộc tầng lớp trung lưu và hạ lưu. Nhờ có được những vị giảng sư am hiểu tu luyện thuật và kinh nghiệm phong phú đích thân hướng dẫn, truyền thụ, nên hề có vấn đề gì thì các học viên cũng đỡ mất thời gian tìm hiểu hơn nhiều. Và điều đó cũng là chuyện mà ai ai cũng thích. Do thế, dù học phí của học viện khá đắt đỏ, nhưng vẫn có không ít người cố gắng tích cóp cho đủ để mình hoặc là con cái được vào học, đó cũng là con đường nhanh nhất để trở thành cường giả. Bởi vậy, hề mỗi khi có khóa tu luyện thuật nào, thì tuyệt đối sẽ không có kẻ nào trốn học cả.

“Trong cơ thể luôn tồn tại rất nhiều linh lực đi theo các quỹ đạo khác nhau, gọi là thông đạo linh lực, hay gọi tắt là linh đạo, chúng tựa như một cái mạng nhện trải rộng, vừa khổng lồ vừa phức tạp và có chiều rộng khá hẹp. Tu luyện thuật của ma võ sĩ, nói đơn giản là thông qua thổ nạp để hấp thu linh lực trong không gian, sau đó sẽ kết hợp với nhập định, rồi dẫn dắt chúng vận hành bên trong linh đạo của cơ thể, và cố gắng hấp thu trước khi chúng chạy hết ra ngoài. Đại đa số các linh đạo đều mang tính trung dung, nhưng cũng có một số ít là có sẵn thuộc tính, tỷ như Hỏa hệ linh đạo, Mộc hệ linh đạo, vv.....khi những linh lực thuần khiết được hấp thụ từ trong không gian, lưu hành qua các linh đạo có thuộc tính thì tính chất của chúng sẽ phát sinh biến đổi và bị chuyển hóa thành linh lực có thuộc tính. Đương nhiên, sức chuyển hóa của mỗi một linh đạo đối với linh lực thuần khiết là rất nhỏ bé, nhưng nếu linh lực không chỉ lưu hành qua một linh đạo có thuộc tính, mà là mấy trăm nhánh, mấy ngàn nhánh, thậm chí có thể nói là hàng mấy vạn nhánh, vậy thì tình huống sẽ không còn như thế nữa. Tính chất bị thay đổi ít ỏi đó sẽ được tích lũy khá nhiều và

đạt đến một trình độ nhất định nào đó. Sau khi chúng đủ mạnh, tất sẽ sản sinh ra tính chất rõ rệt. Chúng sẽ trở thành linh lực có thuộc tính thật sự, và đó cũng chính là ma đầu khí.”

Đây là lý giải sâu sắc trong bài giảng về ma đầu khí của Á Sắt giảng sư, các học viên ngồi bên dưới vừa nghe đến mấy chữ “ma đầu khí” thì đều nhón nháo cả lên. Nó chính là điều quan trọng nhất của ma võ sĩ, là mục tiêu theo đuổi suốt đời không ngừng nghỉ!

Á Sắt hiểu được sự khát vọng đối với ma đầu khí của đám tân sinh này, do đó, tuy lời giảng của lão bị cắt ngang nhưng lão lại không hề khó chịu, chỉ phát tay ra hiệu cho chúng nhân bình tĩnh lại, rồi tiếp tục nói:

- Ta biết trong lòng các ngươi đang nghĩ gì, nhưng tu luyện thuật kỳ nhất là tính khí nóng nảy. Đối với các linh đạo, các ngươi phải tự mình nghiên cứu mới được, nhưng mà đó lại là một việc vừa phức tạp lại vừa cực kỳ thâm ảo. Ngay cả việc phóng xuất ma đầu khí cơ bản nhất thì cũng phải tốn một thời gian dài, may ra mới có thể thành công, không nên nghĩ sẽ dễ dàng thành tựu trong chốc lát. Do đó, các học viên nhất định phải có đủ lòng kiên nhẫn mới được.

Đám đệ tử nghe xong thì đồng hô vang:

- Dạ!

Á Sắt hài lòng, gật đầu nói tiếp:

- Điều lý tưởng nhất trong tu luyện ma đầu khí chính là điều khiển linh lực đi qua các linh đạo có cùng thuộc tính. Lẽ tất nhiên, đây là một chuyện không có khả năng, bởi vì trong cơ thể chúng ta có quá nhiều linh đạo. Từ lúc thở nạp cho đến khi thoát hết ra ngoài, linh lực sẽ lưu hành qua rất nhiều nhánh, và luôn có lúc lạc vào những linh đạo khác với thuộc tính nằm đan xen nhau ở bên trong nội thể. Mà việc chúng ta cần làm trong quá trình vận hành linh lực, chính là ráng hết sức tránh cho chúng chạy vào những linh đạo khác thuộc tính, ít nhất cũng đảm bảo phần lớn bộ phận linh đạo mà chúng đi qua đều cùng một thuộc tính. Nếu trong quá trình vận hành mà để cho linh lực đi qua quá nhiều linh đạo không có cùng thuộc tính thì việc đó sẽ tạo thành ma đầu khí hỗn tạp và không thuần. Nhưng điều đáng sợ nhất là để cho linh lực lưu hành đến những linh đạo có thuộc tính trái ngược với chúng, nếu chuyện đó xảy ra thì linh lực sẽ bị triệt tiêu, và sẽ dẫn đến việc đầu khí bị suy giảm. Điều này so với nguyên lý của “linh vực” thì cũng gần giống nhau. Khi các học viên lựa chọn thuộc tính của ma đầu khí để tu luyện, ta khuyên các ngươi hãy căn cứ vào chỉ số cảm ứng nguyên tố của trắc thí sư đưa ra, rồi cứ theo đó mà quyết định. Nói như vậy có nghĩa là nguyên tố cảm ứng độ nào càng cao thì năng lực bên trong cơ thể sẽ chuyển hóa thành thuộc tính cũng sẽ mạnh hơn nhiều. Tuy nhiên, tu luyện thuật của ma pháp sư thì sẽ phức tạp hơn một chút, ta cũng sẽ không nhiều lời nữa.....

Hầu như toàn bộ đám học viên nghe xong thì cứ như say như mê, nội dung bài giảng của Á Sắt tóm tắt rất rõ ràng, khiến cho đám người chưa từng tiếp xúc với tu luyện thuật đều có cảm giác như vừa tiến vào một thế giới hoàn toàn mới lạ, vì thế mà bọn họ cực kỳ hưng phấn. Mộ Dung Thiên cũng bỗng nhiên thông suốt hẳn, “linh lực chu thiên vận chuyển” thuật của hắn quả nhiên cũng không khác tu luyện thuật của ma võ sĩ bao nhiêu, cả hai đều dùng việc nhập định để vận hành và hấp thu linh lực. Song, Á Sắt giảng sư có nói rằng, việc phóng xuất ma đầu khí cơ bản nhất cần phải bỏ ra nhiều thời gian để tu luyện, về điểm này thì hắn không hiểu lắm, bởi vì chỉ cần người luyện điều khiển linh lực đi qua hai huyết Thiếu dương và Thiếu âm, rồi sau đó sẽ chuyển hóa chúng thành Hỏa, Băng thuộc tính chỉ trong nháy mắt kia mà. Vậy rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Kỳ thật, tất cả cường giả trên Thần Phong đại lục đều hiểu sai một vài điểm nhỏ về tu luyện thuật. Bọn họ vốn cho rằng linh lực hấp thu được trong khi chúng vận hành ở bên trong linh đạo, nhưng trên thực tế, quá trình hấp thu thực sự là ở một nơi nào đó tại hai điểm tận cùng của mỗi một linh đạo. Ở trên địa cầu, những điểm tận cùng của linh đạo ấy được gọi là huyết đạo, và cứ mỗi hai huyết đạo thì sẽ tạo thành một linh đạo. Trong một tích tắc khi linh lực lưu hành qua huyết đạo, chúng sẽ lập tức bị hấp thu, sau đó mới chuyển sang huyết đạo kế tiếp và lại được hấp thu thêm lần nữa. Mà huyết đạo thì được phân theo các loại thuộc tính khác nhau, nên hệ linh lực bị huyết đạo loại nào hấp thu thì chúng sẽ có thuộc tính nghiêng về loại đó. Bởi vậy mới nói, quá trình đạt được ma đầu khí cũng tương tự như việc tìm kiếm nguyên tố huyết đạo. Chỉ tiếc là người của Thần Phong đại lục không hề có khái niệm về huyết đạo, nên họ không thể tiến hành định vị huyết đạo để rồi theo đó mà tu luyện, và họ chỉ biết dựa vào linh đạo để dò tìm, cũng vì thế

mà việc tu luyện lại càng phiền toái hơn nhiều.

Khi Mộ Dung Thiên cường chế đột phá Thiếu dương và Thiếu âm kinh, chính là phải tập hợp một lượng lớn những huyết đạo có tính hỏa và tính thủy, hơn nữa những huyết đạo này đều có sức hấp thu cực mạnh. Vì thế mà bất kể linh lực trước kia có quý tích phức tạp như thế nào, khi đi qua hai kỳ kinh này thì chúng đều bị ép chuyển hóa và trở thành thuộc tính đơn nhất, do đó, có thể nói là ma đấu khí của Mộ Dung Thiên chuyển hoá không hề tổn chút sức lực nào. Do tác dụng của hai kỳ kinh ấy mà sức hấp thu của hắn đối với hai hệ nguyên tố Băng và Hỏa cao hơn rất nhiều lần so với các cường giả hiểu biết tu luyện thuật cao cấp nhất. Tuy nhiên, chỉ là năng lực hấp thu mạnh hơn, chứ nguyên tố cảm ứng độ của hắn vẫn thấp như cũ, và đó cũng chính là nguyên nhân khiến cho số liệu trắc thí của hắn không được cao.

Sau khi kết thúc khóa học, Mộ Dung Thiên ôm thắc mắc đến hỏi Á Sắt xem có cách nào thúc đẩy việc đạt thành ma đấu khí nhanh hơn hay không, nhưng đáp án hắn nhận được là tuyệt đối không có phương cách nào. Mộ Dung Thiên tuy không hiểu cho lắm, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy điều đó có quan hệ với việc cường chế đả thông hai kinh mạch kia, chỉ là hắn không nói ra miệng thôi. Trước tiên khoan hắn nói đến việc tại đại lục này không hề có khái niệm về kinh mạch, mà Mộ Dung Thiên còn là một kẻ “ích kỷ” nữa. Đối với những kẻ cường giả khác, ai nấy cũng đều muốn giữ cho tu luyện thuật của mình là bí thuật. Linh lực chu thiên vận chuyển thuật của hắn cũng là một tu luyện thuật rất lợi hại, nên cũng phải giữ làm của riêng mới được.

Từ hôm đó về sau, Mộ Dung Thiên vẫn tiếp tục đến thí luyện trường để khổ luyện, dù cho hắn có thể nhanh chóng tạo ra ma đấu khí, nhưng vì linh lực trước kia hấp thu được có hạn, nên uy lực cũng không cao mấy. Song, Ma Bạo Phá lại là một kỹ năng siêu quần. Kể cũng lạ, linh lực của người sử dụng thì thấp, nhưng uy lực của kỹ năng lại cực cao.

Mỗi sáng sớm, Mộ Dung Thiên đều đặn là người thứ hai đến thí luyện trường, và ngược lại, buổi tối thì hắn luôn là người thứ hai rời khỏi học viện. Hắn đã phát hiện ngoài mình ra, còn có một gã chiến sĩ gầy ốm khác cũng liều mạng luyện tập không thua gì hắn.

Rồi đến một ngày, Mộ Dung Thiên cảm thấy cũng nên làm quen với người bạn đồng học cùng chung chí hướng kia, bởi vì ngay cả bản thân hắn đã luyện tập điên cuồng lắm rồi, vậy mà cũng phải bội phục người bạn này. Do vậy, hôm đó sau khi tập luyện xong, Mộ Dung Thiên liền bước đến trước mặt người kia và nói:

- Này, huynh đệ, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?

Hết hồi 85

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

87. Hồi 86: Hoa Tra

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 86: Hoa Tra

(Gây sự)

Dịch giả: Ân danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Chào...chào người.

Việc này nằm ngoài dự đoán của Mộ Dung Thiên, ban đầu hắn còn tưởng rằng có thể dùng câu “chớ cùng rút giậu” [1] để hình dung cái gã luyện tập điên cuồng này, vì trông gã còn dã man hơn những gã Dã Man nhân đồng học tới vài phần. Lẽ ra gã phải là một nhân vật mạnh mẽ, nhanh nhẹn và dứt khoát như hành vi liều mạng của gã mới phải, nhưng không ngờ được gã lại là một người hướng nội, thành thật chất phác và không giỏi giao tiếp. Ngay cả khi Mộ Dung Thiên chủ động đến gần làm quen thì gã cũng thấy bất ngờ, nói chuyện cũng trở thành lắp bắp.

Mộ Dung Thiên đưa tay ra, nói:

- Ta tên La Dịch, là tân sinh năm thứ nhất, ban hai của ma võ ban, thấy huynh đệ khắc khổ luyện tập thì rất là bội phục, chẳng hay có thể kết giao làm bằng hữu không?

Gã chiến sĩ kia đáp luôn miệng:

- Có thể, có thể!

Rồi gã đưa tay ra bắt lấy tay Mộ Dung Thiên, miệng cười thật thà, hàm răng trắng muốt nổi bật trước làn da ngăm đen của gã, càng tôn lên vẻ sáng sủa và chân thành. Qua vài giây, gã chiến sĩ chợt nhận ra mình có chút thất lễ, bởi vì người kia đã tự giới thiệu rồi, còn gã thì lại chưa tỏ ra điều gì, phải có qua có lại thì mới được người khác tôn trọng, vì vậy gã liên tục nói xin lỗi, đồng thời còn nói thêm:

- Xin lỗi, xin lỗi, thiếu chút nữa ta đã quên tự giới thiệu, ta tên là Khoa Tư Mạc, là chiến sĩ năm một, ban tám.

Mộ Dung Thiên thấy thái độ thành khẩn của gã, vừa hiền lành lại vừa không có lấy nửa điểm tâm cơ nào, liền phát sinh hảo cảm nói:

- Huynh đệ, người tập luyện khắc khổ quá nhỉ.

Khoa Tư Mạc nhếch miệng cười đáp:

- Đâu có cách nào khác chứ, song thân của ta đều là Mục nhân, họ kiếm được rất ít tiền, phải ăn cần uống kiệm dành dụm cả đời thì mới có thể cho ta vào An Cách La Hy học viện. Nếu như ta lười biếng thì rất có lỗi với sự kỳ vọng của nhị vị lão nhân gia.

Mộ Dung Thiên khen:

- À, người đúng là một người con hiếu thảo nhỉ. Phải rồi, bây giờ người luyện xong rồi phải không, vậy chúng ta cùng đi ăn cơm nhé?

Khoa Tư Mạc thoáng hơi do dự, nói:

- Việc này...

Bởi vì lúc này vẫn còn sớm, xem ra cũng còn lâu mới đến thời gian kết thúc huấn luyện hằng ngày.

Mộ Dung Thiên không đợi hắn suy nghĩ nhiều:

- Đừng có việc này hay việc kia gì nữa, phải biết kết hợp làm việc với nghỉ ngơi, lao lực quá cũng không tốt, ép thân thể quá, nói không chừng còn mất nhiều hơn được. Đi thôi, ta mời khách!

Rồi không chờ Khoa Tư Mạc kịp lên tiếng, hắn đã kéo gã đi luôn. Tính cách của Mộ Dung Thiên là như vậy, chỉ cần nhìn thấy hợp nhãn là sẽ có thể trở thành huynh đệ tốt ngay.

Lúc đi ngang ký túc xá, Mộ Dung Thiên nói:

- Khoa Tư Mạc huynh đệ, người hãy chờ ở đây một lát, ta đi hỏi một người bạn khác của ta xem hắn ăn cơm chưa, nếu chưa thì cùng đi ăn, càng đông càng vui.

Mấy ngày nay Mộ Dung Thiên có cảm giác gã bạn cùng phòng của mình có điểm kỳ dị cổ quái, thỉnh thoảng lại chạy vô nhà xí, tinh thần và khẩu vị cũng không tốt, không biết có phải là bị bệnh không nữa. Đây cũng

là nguyên nhân chủ yếu mà hắn muốn trở về sớm, đối với huynh đệ thì hắn luôn luôn quan tâm chẳng khác nào tay chân của mình vậy.

Khiết Tây Tạng mệt mỏi nằm trên giường, mấy ngày nay nàng rất khó chịu bởi vì nàng đã tới tháng. Đây có lẽ là hiện tượng sinh lý làm nữ giới đau đầu nhất và khổ não nhất. Mỗi lần tới kỳ thì họ thường xuyên bị cáu gắt và nóng nảy một cách vô duyên vô cớ, ngay cả khôi phục đan cũng chẳng có tác dụng gì, bởi lẽ nó không thể bổ sung lại lượng máu đã bị mất đi theo nguyên lý tự nhiên.

Cái tên sắc lang kia đã ra ngoài luyện tập, hắn là sẽ không về sớm đâu, thế mà bây giờ Khiết Tây Tạng lại thấy hơi nhớ hắn, đương nhiên không phải là nhớ nhung như kiểu tình nhân một ngày không gặp cứ tưởng ba năm, mà là nếu như lúc này hắn có thể kể vài câu chuyện cười cho mình nghe, nói không chừng sau khi cười nói thoải mái thì tâm tình sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Đúng lúc Khiết Tây Tạng còn đang nghĩ, nếu như mình biết “không gian chuyển di” được đồn đại trong truyền thuyết để mang hắn trở về trong nháy mắt thì tốt biết bao, bỗng nhiên từ ngoài cửa liền truyền đến tiếng chìa khóa lách cách. Khiết Tây Tạng rất kinh ngạc, không phải chứ, niệm lực của mình còn chưa mạnh đến như vậy kia mà? Thế mà đã gọi được hắn về ngay lập tức rồi hay sao?

Khiết Tây Tạng đứng lên mở cửa phòng mình, thiếu chút nữa là bị Mộ Dung Thiên vốn đang định gõ cửa phòng nàng, đâm xầm vào người.

- Ủi chà!

Khiết Tây Tạng vỗ vỗ ngực mình để trấn áp bớt tâm tình hồi hộp, rồi hỏi:

- La Dịch, người làm gì thế? Làm ta sợ muốn chết à!

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Ta thấy mấy bữa nay tinh thần của ngươi không được tốt lắm, cả cơm tối cũng ăn khá muộn, cho nên ta nghĩ giờ này ngươi cũng chưa ăn đâu phải không? Hay là chúng ta cùng đi ăn nha. Người là sắt, cơm là thép, có thực mới vực được đạo mà.

Khiết Tây Tạng vừa muốn nói, thì hắn đột nhiên khịt khịt mũi đánh hơi như loài chó, rồi lấy làm kỳ, hỏi:

- Sao có mùi tanh nhỉ?

Rồi hắn lại liếc thấy trong thùng rác của Khiết Tây Tạng có một miếng vải bị thấm máu và ẩm ướt, hắn liền kinh hãi kêu lên:

- Tạng Hy, người...người làm sao vậy?

Kỳ thật, đó là vật dụng nguyệt kỳ mà Khiết Tây Tạng vừa mới thay ra. Thế giới này vốn không có y tá, và cũng không có băng vệ sinh dành cho nữ giới, nên nữ giới chỉ có thể dùng một ít loại vải có tính thấm thấu chất lỏng thật mạnh để giải quyết. Vì thế, Mộ Dung Thiên không hiểu chuyện nên mới nghĩ tới việc khác.

Về mặt Khiết Tây Tạng vốn đã tái nhợt, nay lập tức còn đỏ bừng hơn, trong tình thế cấp bách, nàng không biết nên giải thích thế nào mới ổn. Lúc này cũng quá vô ý đi, lẽ ra phải nên giấu kỹ một chút mới phải.

- Có phải người không cẩn thận nên để mình bị thương rồi không? Mau để ta xem thử coi nào. Ta có khôi phục được, có thể làm cho miệng vết thương của ngươi mau chóng lành lại này.

Khuôn mặt của Khiết Tây Tạng đỏ lên rất nhanh, cái địa phương riêng tư và kín đáo của mình làm sao có thể cho một kẻ nam tử xem qua được? Nàng phải khó khăn lắm thì mới nghĩ ra được một lý do thích hợp để giải thích:

- Không có gì cả, đó chỉ là vì hai ngày qua do ta nghiên cứu tu luyện thuật không cẩn thận, bị một chút nội thương, và phải thổ ra một ít máu. Và cũng chính vì thế mà hai ngày qua, tinh thần của ta cũng không được mấy tốt. Tuy nhiên, bây giờ đã khá hơn nhiều rồi.

Tu luyện thuật có một tỷ lệ nguy hiểm nhất định, nó cũng như khí công vậy, cũng lo lắng bị tẩu hỏa nhập ma y như thế. Hơn nữa, nếu bị chính linh lực của bản thân gây thương tích cho mình, vậy thì cũng không thể dùng khôi phục đan để trị liệu được.

Mộ Dung Thiên cũng không thắc mắc thêm, chỉ gật đầu và quan tâm nói:

- Tập Hi này, chúng ta chỉ mới được dạy phần cơ bản của tu luyện thuật thôi, người đừng tự lèn mò để tránh gặp nguy hiểm đó nhé.

Khiết Tây Tập thấy đánh lạc hướng được sự chú ý của hắn thì mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi Mộ Dung Thiên lại nắm lấy vai nàng nói:

- Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi. Hôm nay ta mời, chúng ta đến quán ăn cao cấp của học viện để cho người bổ sung chút năng lượng nhé.

Khiết Tây Tập không còn cách nào khác hơn, chỉ đành bất đắc dĩ để Mộ Dung Thiên kéo ra ngoài. Dù nàng đã ngăn được hắn sờ tay mó chân, nhưng tên sắc lang này vẫn thích bá vai nàng, mà hắn lại còn nói rằng làm như thế thì tình cảm huynh đệ mới càng thêm thân thiết. Khiết Tây Tập cũng hết cách, không thể thay đổi hắn nên nàng đành phải thay đổi bản thân, từ từ làm quen với những va chạm này vậy. Tuy nhiên, lúc này, trong lòng nàng vẫn rất rầu rĩ, vừa đi vừa nói:

- Này, La Dịch, kể chuyện tiểu lâm cho ta nghe đi.

Đây là lần đầu tiên Khiết Tây Tập đưa ra đề nghị như thế, Mộ Dung Thiên hơi ngẩn người ra, rồi mới cười đáp:

- Được thôi, để ta nghĩ đã.

Sau vài giây đồng hồ, hắn chợt vỗ đầu nói:

- Xong, để ta kể một câu chuyện có liên quan đến “máu” nhé.

Khiết Tây Tập nghĩ thầm, chuyện có liên quan đến máu me đa phần đều dính dáng tới bạo lực, vậy thì có gì đáng buồn cười đâu chứ.

- Ngày trước, trong lúc Ma thú công thành, nữ tử đều chiến đấu ở phòng tuyến thứ hai. Nhưng có vị nữ chiến sĩ cân nhắc anh thư kia không chịu thua đám nam nhân, tên là Tuyết Ly Nhĩ, nàng muốn được lên tuyến đầu tham gia phòng ngự như những nam nhân khác, nhưng vì bị quy định của công hội hạn chế nên nàng không được như ý nguyện. Cuối cùng, nàng nghĩ ra một biện pháp, cải nam trang để trà trộn vào doanh trại của nam nhân, và thế rồi nàng cũng có được cơ hội biểu hiện. Nàng kiêu dũng thiện chiến lập được không ít công lao, sau cùng thậm chí còn được thăng lên thành tướng quân, song....

Mộ Dung Thiên nói đến đây thì ngừng bật, rồi nở nụ cười thâm trầm. Khiết Tây Tập biết khi hắn cười như thế thì tuyệt sẽ không có chuyện tốt gì. Quả nhiên, tên sắc lang kia liền nói tiếp:

- Nhưng trong một chiến dịch quyết liệt, Tuyết Ly Nhĩ do gặp phải nguyệt kỳ nên mất máu quá nhiều, vì thế nên nàng bị té xỉu giữa chiến trường. Khi nàng tỉnh lại, vị thần quan [2] ở bên cạnh nói với giọng tiếc nuối: “Tướng quân, ta xin lỗi vì phải báo cho ngài một chuyện: đó là ‘tiểu đệ đệ’ của ngài đã bị bạo đạn của ma thú phá nát, dù ta có dùng phép thuật cao cấp cách mấy thì cũng không thể cầm được máu, ta không còn cách nào khác đành phải dùng châm giúp ngài khâu vết rách lại.

“Khách khách!” Khiết Tây Tập nhin không được phì cười thành tiếng, rồi khuôn mặt nàng lại đỏ bừng, chính nàng cũng là một kẻ giả trai, vừa vặn cũng đang gặp thời kỳ kinh nguyệt. Tên sắc lang này thật đúng là oan gia, đùa cợt mà cũng điểm trúng chỗ yếu hại của người ta như thế!

- La Dịch, nếu người phát hiện ta cũng là một nữ nhân như thế, vậy thì sẽ thế nào?

Khiết Tây Tập cảm thấy gã bạn cùng phòng này thật thú vị, mà thân phận của mình sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn phát hiện, chẳng biết đến lúc đó thì bọn họ còn có thể xưng huynh gọi đệ với nhau nữa hay không? Do đó mà lúc này, nàng muốn thăm dò trước xem sao. Tuy nhiên, lời vừa ra khỏi miệng thì nàng đã cảm thấy hối hận, vạ nhất để lộ ra dấu vết gì thì phải làm sao?

May mà Mộ Dung Thiên chỉ cảm thấy nàng tuy hơi ẻo lả một chút, lại thêm phần da thịt mềm mại, chứ trước giờ chưa từng nghĩ nàng là một nữ tử, bởi loại nam tử tuấn mỹ như nàng thì ở trên đại lục cũng không ít, vì thế nên hắn chỉ cười hắc hắc mấy tiếng, rồi đáp:

- Người yên tâm đi, đến lúc đó nếu người té xỉu thì ta cũng sẽ giúp người khâu vết thương nhé.

Khiết Tây Tạng nghe thế nhất thời muốn tìm một cái lỗ để chui xuống luôn, chỉ hận bản thân lắm lời. Đáng lẽ nàng phải biết miệng của tên sắc lang này “không thể mọc được ngà voi”[3] mới phải.

Đến tầng trệt của quán ăn, Mộ Dung Thiên giới thiệu hai người bạn với nhau, tuy nhiên, Khiết Tây Tạng không phải là loại người khôn khéo, gặp quỷ liền nói chuyện quỷ như Mộ Dung Thiên, thiên tính ranh ma sôi nổi như nàng không hề có hứng thú với những kẻ hiền lành như Khoa Tư Mạc, cho nên nàng cũng chỉ chào hỏi qua loa vài câu khách sáo thôi. Còn Khoa Tư Mạc cũng là loại người bị động, bởi vậy hai người nói chuyện rất ít, toàn để Mộ Dung Thiên bắt lời tiếp chuyện, may mà hắn thuộc loại nước bọt nhiều hơn nước trà, dù một mình chửi nhau với cả phố thì cũng không có vấn đề gì, nên nhờ thế mà không khí cũng không đến nỗi quá buồn tẻ.

Quán ăn cao cấp của học viện khác hẳn với những quán ăn bình dân, điều đó cũng như so sánh một nhà hàng năm sao với xe bán dạo ở dọc đường vậy. Những người vào đây thông thường đều là những phú gia công tử hay tiểu thư của học viện. Chỉ có điều đa phần những người đó đều tuân thủ khuôn phép, chỉ có chiếc bàn gần chỗ Mộ Dung Thiên là đặc biệt náo nhiệt. Ở chiếc bàn đó có mấy gã mặc y phục xa xỉ, mỗi người ôm ấp một ả mỹ nữ diêm dúa, tán chuyện ồn ào, ô ngôn uế ngữ không ngừng phun ra, hoặc ngoác miệng cười vài tiếng dâm dục, khiến người xung quanh rất phản cảm. Vô luận ở thế giới nào cũng không thiếu loại người như vậy. Mộ Dung Thiên tuy rất háo sắc, nhưng cũng còn biết che giấu và cũng còn chút nghệ thuật, nhưng so với đám ruồi nhặng kiêu căng ngạo mạn này thì còn tốt hơn rất nhiều lần ấy chứ.

Mộ Dung Thiên tỉnh bơ không thêm để ý tới bọn chúng, còn Khiết Tây Tạng do từng thấy cảnh tượng như thế đã nhiều nên nàng cũng mặc kệ, chỉ có Khoa Tư Mạc lần đầu tiên bước vào quán ăn cao cấp nên mới cảm thấy kỳ quái, nên bất giác cũng nhìn sang đó vài lần.

Nhưng chỉ vài lần như thế thì đã đủ gặp phiền toái rồi. Một gã béo mập ục ịch ở bàn đó liên tục choạng bước về phía đám Mộ Dung Thiên, thần sắc xem ra có vẻ rất khó chịu, chỉ còn thiếu viết lên mặt mấy chữ “lão tử tới gây sự đây” nữa mà thôi.

Hết hồi 86

=====

Chú thích

[1] chó cùng rút giậu: ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.

[2] Thần quan: tương đương với y sĩ.

[3] không thể mọc được ngà voi: nguyên câu là “Ngà voi không thể mọc từ miệng chó, lời khôn ngoan không xứng miệng kẻ hèn ”

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

88. Hồi 87: Dũng Khí

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 87: Dũng Khí

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mục tiêu của gã béo là Khoa Tư Mạc, gã đi đến trước mặt y hỏi:

- Tiểu tử, vừa rồi ngươi ngắm nữ nhân của ta phải không?

Gã vừa lên tiếng, hai khối thịt núng nính trên mặt cũng rung rinh không ngớt, khiến người ta có cảm tưởng là chúng có thể rớt xuống bất kỳ lúc nào, trông rất buồn nôn.

Khoa Tư Mạc nghe vậy thì sợ đến phát run, đáp:

- Không, không có, ta nào dám vậy.

Y không những là người hướng nội mà còn là loại người nhát gan và sợ phiền phức, hoàn toàn trái ngược với sự hung hãn khi luyện tập.

Tính tình của Khoa Tư Mạc vốn thật thà chất phác, đương nhiên là không có khả năng dùng ánh mắt để “cưỡng gian” nữ nhân được, nếu đổi lại là Mộ Dung Thiên thì việc này còn có khả năng xảy ra. Hơn nữa, nữ tử nhân tộc lẳng lơ mà tên mập vừa ôm lúc nãy có tên gọi là Đào Thụy Ty, là một cung tiễn thủ học năm thứ hai của ban mười hai, ả nổi tiếng là một dâm phụ trong học viện. Ngay cả Mộ Dung Thiên lúc vừa đến học viện được một tuần thì cũng đã nghe qua cái danh lẳng lơ của ả, vì ả so với một chiếc xe công cộng cũng chẳng khác là bao, bất kỳ ai cũng đều có thể “leo lên” được. Mà ngay cả cái tên béo ú tởm lợm này, vừa nhìn đã muốn buồn nôn, thế mà ả cũng để ý, chỉ bấy nhiêu đó đủ biết ả tùy tiện đến mức nào rồi.

Còn gã béo ú kia tên là Lợi Áo Ba Đặc, gia tộc hắn cũng có chút thế lực nhưng không phải là người ngang tàng lắm. Gã cũng biết “tiếng tốt” của Đào Thụy Ty vang dội, tuy nhiên, gã lại là người không biết xấu hổ nên vẫn rất đặc ý khi đến lượt mình “leo” lên chiếc xe công cộng đó, và cũng tự cho mình là bạn trai của ả nên hết sức xun xoe bộ đồ ả. Thường ngày gã rất thích biểu hiện lòng hộ hoa và trung thành ở trước mặt mỹ nhân, lẽ tất nhiên, gã chỉ là một tiểu nhân vật với gia thế không mạnh lắm, nên còn chưa dám đắc tội với những người có gia thế hùng hậu hơn. Tuy vậy, nếu gặp được những kẻ bình dân chất phác thì gã thế nào cũng phải làm ra vẻ mới được.

Còn Khoa Tư Mạc, bất luận là y phục, thần thái hay cử chỉ khi mới nhìn qua đều giống như một kẻ bình dân rất dễ bị bắt nạt, quả là một đối tượng tốt để Lợi Áo Ba Đặc lên mặt. Dĩ nhiên gã sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Lời biện bạch của Khoa Tư Mạc đương nhiên chỉ là tốn công vô ích, Lợi Áo Ba Đặc cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Không à? Nếu ngươi không có ý đồ với Đào Thụy Ty thì tại sao vừa rồi cứ mãi nhìn nàng?

Đám bằng hữu của tên mập này toàn là những kẻ thích xem nhiệt náo, bọn chúng không hề trợ giúp mà cũng không đứng ra khuyên ngăn, cả bọn chỉ khoanh tay đứng nhìn, tỏ vẻ rất hứng thú. Bọn chúng đã thấy những chuyện như thế này rất nhiều lần, nên đã sớm coi nó như cơm bữa. Còn Đào Thụy Ty thì lại tỏ ra rất hưng phấn, bởi vì ả thích nhất là chứng kiến cảnh các nam nhân bị đầu rơi máu chảy vì ả, chỉ có điều đó mới khiến cho ả cảm thấy mình có nhiều thành tựu thôi.

Khoa Tư Mạc nói như muốn khóc:

- Ta, ta.....

Rồi lại không biết giải thích tiếp như thế nào mới ổn, nhưng thật ra, dù gã có giải thích thế nào đi chăng nữa cũng vô dụng thôi, vì hiển nhiên đối phương đã chủ động kiểm soát đến gây sự với gã kia mà.

Khiết Tây Tạng thấy không vừa mắt liền nói:

- Bằng hữu của ta cũng không cố ý, hẳn là người thật thà, ta có thể cam đoan điều đó.

Lợi Áo Ba Đặc tức giận quát:

- Cam miệng, tên tiểu tử ảo lả ngươi mà còn lảm lòi thì ngay cả ngươi ta cũng đánh!

Bởi vì bản thân gã lớn lên rất xấu xí nên lúc nào cũng ghen ghét những nam nhân có khuôn mặt anh tuấn, mà hình tượng Táp Hy của Khiết Tây Táp bây giờ lại đúng là loại nam nhân như vậy.

Khiết Tây Táp vừa nghe thấy vậy thì mặt ngọc đánh lại. Nàng vừa là thiên kim của thành chủ vừa là thiên tài ma pháp sư, được toàn bộ dân chúng trong thành Đô Linh kính ngưỡng và nâng niu trong lòng bàn tay, Hơn nữa, nàng lại còn là một nhân vật nổi danh ở Lam Nguyệt đế quốc. Dù là trưởng bối khi dạy dỗ nàng thì cũng đều dùng ngữ khí rất từ hòa, chưa bao giờ nàng bị người khác lớn tiếng mắng chửi như vậy, và lại, bây giờ lại đúng ngày kinh nguyệt nên nàng lại càng dễ cáu kỉnh. Vì thế, nàng bỗng nhiên nổi tính tiểu thư, song, lại sợ bị lộ thân phận nên nàng không thể phát tác được, chỉ còn cách nhìn chằm chằm Lợi Áo Ba Đặc, trong mắt tràn ngập phần nộ.

Lợi Áo Ba Đặc nhìn thấy ánh mắt đó thì không thoải mái, vừa định lên tiếng thì Mộ Dung Thiên đã đứng lên, tươi cười nịnh bợ nói:

- Vị đại ca này, không biết phải xưng hô như thế nào nhỉ?

Lợi Áo Ba Đặc kiêu ngạo nói:

- Ta là “Tật” cấp thích khách, Lợi Áo Ba Đặc, học viên năm thứ hai ban ba!

Đẳng cấp của thích khách được chia thành tám cấp như sau: Phổ, Bình, Tật, Phong, Điện, Ảnh, Thuấn, và Vô. Tất cả đều căn cứ theo tốc độ và năng lực ẩn nấp mà phân chia. Tên mập này thuộc cấp Tật, đúng là quá tầm thường, ở trên đại lục này có thể tùy tiện tìm ra được cả đồng người như thế, ấy vậy mà gã lại cho rằng mình rất lợi hại.

Mộ Dung Thiên vỗ tay một cái, thần tình tỏ ra vẻ ngưỡng mộ và nói:

- Thật không ngờ đó nhé. Lợi Áo Ba Đặc sư huynh, với vóc dáng của ngươi như vậy mà cũng có thể trở thành thích khách được, điều này hẳn là đòi hỏi một thiên phú rất cao và cả trí tuệ với nghị lực nữa nhỉ. Ngươi đúng là tấm gương sáng để cho đám tân sinh chúng ta noi theo đấy, tiểu đệ rất bội phục, bội phục!

Nghệ thuật võ mông ngựa này cũng là một môn học rất cao thâm, nếu như không cẩn thận mà chụm phải chân ngựa thì có thể sẽ bị phản hiệu quả. Thân thể béo phì vốn là nỗi đau trong lòng tên mập, thế nhưng Mộ Dung Thiên chỉ nói lướt qua ngắn gọn, và còn đặc biệt nhấn mạnh thành tựu của gã, khiến cho khuyết điểm chẳng những không bị lộ liễu, mà còn biến chúng thành nghị lực, thiên phú...vv...và thành những mặt tốt của gã nữa. Trên thực tế thì tên mập này cũng cố gắng rất nhiều, bây giờ nghe Mộ Dung Thiên nói như vậy, và lại còn khen ngợi mình ở trước mặt Đào Thụy Ty, nên gã không khỏi vui mừng ra mặt, tâm hồn nhẹ nhàng bay bổng không biết ở nơi nào, chỉ hận sao Mộ Dung Thiên không nói thêm vài câu nữa. Trong lòng gã thầm nghĩ tên bình dân này quả là rất biết điều, không giống hai tên đáng ghét đang ngồi gần đó.

Khiết Tây Táp nhìn cử chỉ khác thường của gã bạn cùng phòng, sao hắn không giúp người phe mình mà lại đi nịnh bợ tên mập làm chi nhỉ, không biết để làm gì? Tuy nhiên, chỉ không lâu sau đó thì nàng đã tìm được đáp án ngay.

Mộ Dung Thiên tiếp tục nói:

- Ta nghĩ sư huynh hẳn phải là một cường giả, và tất nhiên là tấm lòng cũng rất rộng rãi, là một nhân vật “phúc trung năng xanh thuyền” [1] đúng không?

Lợi Áo Ba Đặc đang được nịnh hót nên rất hí hửng, liền thuận miệng đáp:

- Tất nhiên rồi.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Vậy có lẽ sư huynh sẽ không so đo tính toán với những kẻ thấp kém như chúng ta chứ? Với tấm lòng rộng lớn như biển của sư huynh thì cái chuyện nhỏ nhặt thế này so với hạt vừng cũng không khác là bao phải không?

Lợi Áo Ba Đặc ngăn người ra, rõ ràng là gã đã lọt vào tròng của Mộ Dung Thiên, nên liền đáp:

- Chuyện này....

Gã hơi nghĩ lại một chút, gã đang hiển lộ oai phong ở trước mặt mỹ nhân, và đã dọa cho tên tiểu tử kia sợ đến mức thiếu chút nữa là tè ra quần, nếu bây giờ mà dừng lại thì còn được tiếng là khoan dung đại lượng, quả là nhất cử lưỡng tiện, thế thì lại càng tuyệt vời hơn. Vì vậy mà gã gật gù đắc ý nói:

- Thôi được rồi, lần này ta bỏ qua cho hần.

Rồi gã lại quay sang Khoa Tư Mạc, cười lạnh nói:

- Tiểu tử, tốt nhất là ngươi đừng chống đối ta ở trong học viện, nếu không thì ta sẽ cho ngươi biết tay đây.

Khoa Tư Mạc không dám lên tiếng, chỉ im như thóc. Mấy tên bằng hữu xấu xa của tên mập không được xem nào nhiệt nên thất vọng vô cùng, còn Đào Thụy Ty thì lại càng cảm thấy khó chịu hơn, lẽ ra đã có đánh nhau, tự nhiên lại mọc ra một tên “Trình Giảo Kim” [2] hóa giải toàn bộ câu chuyện. Đám người đó cũng đã ăn gần xong, bởi vậy liền thanh toán rồi bỏ đi. Khi bước ngang qua Mộ Dung Thiên, Đào Thụy Ty còn lườm nguýt hần một cái rất hung hăng nữa.

Đối với mỹ nữ, Mộ Dung Thiên luôn luôn có phong độ, cho dù là loại rất dâm đẳng cũng thế. Tuy nhiên, với loại độc phụ chỉ thích gây xích mích chia rẽ như thế này thì không khác gì một đồng phân ở trong mắt hần, vì vậy mà hần chẳng thèm liếc đến một cái.

Mắt thấy đám người thích sinh sự đó đã đi xa, lúc này Khoa Tư Mạc mới thở phào nhẹ nhõm.

Khiết Tây Tạng bắt mẫn nói:

- La Dịch, tại sao lúc này chúng ta phải nhường nhịn? Tên mập kia quả thật là khinh người quá đáng mà.

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Ài, nếu chúng ta không nhẫn nhịn thì còn có thể làm được gì chứ? Đánh thì không phải là đối thủ của người ta, mà nếu mình làm lớn chuyện, nói không chừng sau này gã sẽ suốt ngày đi kiếm Khoa Tư Mạc để sinh sự, đến lúc đó thì Khoa Tư Mạc làm sao có thể chuyên tâm học hành được?

Khiết Tây Tạng sững sốt, quả thật, nàng là thiên kim đại tiểu thư và còn là thiên tài ma pháp sư, cho nên đối với một tên thích khách cấp thấp nhỏ nhỏ như gã mập vừa rồi thì nàng chẳng hề để vào mắt, nhưng nàng lại quên mất việc mình không thể để lộ thực lực bản thân, chẳng những vậy mà còn phải nghĩ cho Khoa Tư Mạc nữa chứ. Tuy nàng là một thiên tài về lĩnh vực ma pháp, nhưng về phương diện phân xử tranh cãi giữa người và người thì nàng suy nghĩ còn thiếu chu đáo lắm, thế nhưng, vì nàng vốn là thiên kim thành chủ, tâm cao khí ngạo, nên ngừ khí vẫn chưa nguôi:

- Nhưng chẳng lẽ chúng ta cứ bỏ qua như vậy sao?

- Đương nhiên là không thể rồi, với bộ dạng của gã, nhiều lắm cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân đắc thế thôi, chứ nếu gã là quý tộc chân chính thì sẽ không thô tục như vậy đâu. Một ngày nào đó, khi thực lực của chúng ta vượt qua gã rồi, đến lúc đó muốn báo thù thế nào thì cứ tự do thôi, hắc hắc!

Trong mắt Mộ Dung Thiên lóe lên những tia hưng phấn, so với bộ dạng khúm núm bợ đỡ lúc này thì thật là một trời một vực, ngay cả khi Khiết Tây Tạng nhìn thấy cũng có hơi chút sợ sợ. Sống chung với nhau gần hai tuần nay, nàng biết thực lực của gã bạn cùng phòng này không hề xoàng xĩnh chút nào, nhưng hần lại là một người rất quái dị, thử hỏi trên người hần có chuyện gì mà không thể phát sinh kia chứ? Khiết Tây Tạng cảm thấy tốt nhất là mình không nên đắc tội với hần, bằng không thì kết cục sẽ rất thê thảm.

Mộ Dung Thiên vỗ vỗ vai của Khoa Tư Mạc rồi nói:

- Huynh đệ, ta biết ngươi luyện tập rất khắc khổ và cũng rất liều mạng. Nhưng mà vẫn còn thiếu một thứ, nếu không thay đổi thì mãi mãi sẽ không thể trở thành cường giả được đâu.

Khoa Tư Mạc kinh ngạc hỏi:

- Là thứ gì vậy?

Mộ Dung Thiên nghiêm mặt nói:

- Dừng khí! Điều mà ngươi đang thiếu chính là dừng khí, nếu không có nó thì ngươi vĩnh viễn sẽ chỉ là một người nhu nhược mà thôi!

Khoa Tư Mạc nghe vậy thì có chút trầm tư, Mộ Dung Thiên cũng không quấy rầy hắn suy nghĩ mà chỉ tiếp tục ăn uống. Qua sự quan sát của Mộ Dung Thiên, hắn biết được Khoa Tư Mạc siêng năng luyện tập như thế thì sau này hắn sẽ trở thành một chiến sĩ dũng cảm và mạnh mẽ, tuy nhiên, tính cách nhu nhược của gã cũng chính là chướng ngại lớn nhất cho gã.

Sau khi ba người rời khỏi quán ăn cao cấp, Mộ Dung Thiên thấy vẻ mặt của Khiết Tây Táp vẫn còn cau có thì liền cười nói:

- Táp Hy, đừng suy nghĩ nhiều làm gì, đại trưởng phu cô được thì giãn được, cũng giống như bộ phận ấy ở trên người chúng ta vậy, người nói xem có đúng không?

Khuôn mặt Khiết Tây Táp lập tức đỏ lên, nói:

- La Địch, người nói đại trưởng phu cô được giãn được, nhiều đó là đủ hiểu rồi, không cần nói thêm câu sau đâu.

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc mấy tiếng rồi nói:

- Phải so sánh hình tượng như vậy thì mới sinh động chứ, người nên biết rằng ta là một người chuyên theo đuổi sự hoàn mỹ đó nhé.

Khiết Tây Táp nghe vậy thì thiếu chút nữa đã té lăn xuống đất, vậy mà hắn còn dám nói là theo đuổi sự hoàn mỹ nữa chứ. Ở trong ký túc xá, tất thối với y phục bẩn của hắn đều vắt bừa khắp nơi, nói mãi cũng không chịu sửa, có người hoàn mỹ nào mà lại lười thôi nhếch nhác như vậy đâu? Tuy nhiên, sau khi nghe hắn nói giỡn một chút thì nỗi uất ức của vị thiên kim thành chủ này cũng được giải trừ hoàn toàn, thế rồi nàng bắt đầu nói cười ầm ĩ với Mộ Dung Thiên như thường lệ.

Lúc này Khoa Tư Mạc chợt ngắt lời họ:

- La Địch, người nói bộ phận có thể co giãn được là cái gì? Là cánh tay hả?

Mộ Dung Thiên hơi ngẩn ra, một lát sau mới thở dài và than:

- Khoa Tư Mạc, làm nam nhân như ngươi thì thật là quá thất bại đi.

Khiết Tây Táp cũng thấy Khoa Tư Mạc quá ư “ngây thơ”, gã rất xứng đáng trở thành quốc bảo chứ chẳng chơi. Ngay cả nàng vốn chỉ là một nữ tử mới được tiếp xúc với người khác phái trong thời gian gần đây thôi mà cũng hiểu được ẩn ý ở trong câu nói của Mộ Dung Thiên nữa kia mà.

Khoa Tư Mạc vẫn không hiểu ắt giáp gì, cứ lẻo đẻo đi phía sau hai người và ngơ ngơ ngẩn ngẩn, lẩm bẩm tự nói:

- Tại sao lại nói ta thất bại? Tại sao lại nói ta thất bại? Chẳng lẽ ý của La Địch muốn ám chỉ là ta thiếu dũng khí sao?

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, liền nói:

- À phải rồi, tên mập lúc nãy có nói tới việc tỷ đấu ở học viện, đó là chuyện gì vậy?

Hết hồi 87

=====

Chú thích:

[1] Tương truyền, tể tướng Vương An Thạch đời Tống mất vợ tuổi trung niên nên mới cưới một tài nữ làm thiếp. Sau khi kết hôn, vì bận việc nước nên thường không về nhà, nàng tiểu thiếp vì không chịu nổi tịch mịch nên đi lại lén lút với một người hầu.

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Vương An Thạch, một ngày, ông giả bộ ra ngoài làm việc nhưng lại bảo kiêu phu gánh kiệu không đi còn mình trốn trong nhà. Nửa đêm, ông rón rén lại gần cửa sổ, nghe thấy hai người đang ve vãn nhau, dù rất tức giận song ông không đánh động người trong phòng mà lấy một cây sào trúc chọc tổ quạ trên cây, quạ hoảng sợ kêu ầm lên, người hầu trong phòng thấy động vội vàng chuồn mất.

Thoáng chốc đã đến trung thu, Vương An Thạch muốn nhân lúc nhấm rượu thưởng trăng mà nhẹ nhàng khuyên nhủ nên mới ngâm thơ:

”Nhật xuất đông lai hoàn chuyển đông

Ô nha bất khiêu trúc can thông

Tiên hoa lâu trú miên tâm thuy

Phiết hạ kiên khương môn ngoại thính”

Tiểu thiếp nghe vậy liền quỳ sụp xuống đáp:

”Nhật xuất đông lai chuyển chánh nam

Nhĩ thuyết giá thoại chính nhất niên

Đại nhân mạc kiến tiểu nhân quái

Tể tướng đồ lí năng xanh thuyền”

Vương An Thạch thấy nàng thành tâm nhận lỗi nên cũng mềm lòng, lại nghĩ mình đã 60, nàng vẫn còn trẻ trung, không thể chỉ trách nàng ta được, không bằng thành toàn cho bọn họ. Sau tiết trung thu, Vương An Thạch tặng bạc và cho họ thành thân. Sau chuyện đó, mọi người không ngớt lời khen ngợi sự khoan hồng độ lượng của Vương An Thạch, “tể tướng đồ lí năng xanh thuyền” trở thành câu chuyện được ca tụng ngàn đời.

[2] Trình Giảo Kim: là khai quốc công thần của nhà Đường, mỗi khi ra trận chỉ “khí thế” ở ba chiêu búa, nếu đối phương qua được ba chiêu này thì họ Trình sẽ quay đầu bỏ chạy.

Lời tác giả: cao trào sắp đến rồi, hiện nay diễn tiến của truyện đang nằm trong giai đoạn vuốt ve để kích thích dục tính. Các nhân vật ghé con đều lần lượt sẽ được hóa trang và bước lên sân khấu thôi. Bà con độc giả hãy kiên nhẫn một chút nhé.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

89. Hồi 88: Phó Yến

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 88: Phó Yến

(Dự Tiệc)

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Không phải chứ, ngay cả cuộc thi đấu giữa hai học viện mà người cũng không biết sao? La Dịch, người làm học viên của An Cách La Hy cũng thật là thất bại đó nha.

Khiết Tây Tạng chớp lấy cơ hội này để quật ngược lại Mộ Dung Thiên, lấy gậy ông lại đập lưng ông, tiện thể cũng báo thù cho Khoa Tư Mạc luôn.

Chỉ tiếc là Mộ Dung Thiên không hề quan tâm tới ánh mắt cười cợt của nàng, hắn chỉ thấy hứng thú liền hỏi tiếp:

- Tạng Hy, người có biết chuyện đó à? Nói nghe chút đi, bộ ở học viện có cử hành các hoạt động thi đấu thể thao gì phải không?

Khiết Tây Tạng thật chẳng còn biết làm sao, bây giờ nàng mới nhận ra, nếu muốn tên sắc lang này phải đổ mặt thì chỉ có cách duy nhất là cầm dao cắt lên mặt hắn thôi.

- Không chỉ có mỗi học viện của chúng ta, mà là do hai học viện An Cách La Hy và Tát Á Đa Lộ quyết đấu với nhau.

Mộ Dung Thiên giật mình, hỏi:

- Cái gì? Là An Cách La Hy thi đấu với Tát Á Đa Lộ à?

Khoa Tư Mạc cũng ngắt lời:

- Đúng rồi, viện trưởng Bồ Luân Đặc của học viện chúng ta cùng với viện trưởng của Tát Á Đa Lộ vẫn luôn đối đầu với nhau. Từ khi họ cùng đảm nhiệm chức viện trưởng của hai học viện thì vẫn không nhường nhịn nhau, ai cũng cho rằng học viện của mình dạy dỗ ra học viên ưu tú hơn, do đó mà mỗi học kỳ lại tổ chức thi đấu một lần.

Mộ Dung Thiên trầm mặc một lúc, chẳng biết hắn suy nghĩ cái gì, sau đó mới nói:

- Khoa Tư Mạc, người nói tỉ mỉ hơn một chút đi, về quá trình tham gia thi đấu ấy.

- Được thôi.

Không ngờ, Khoa Tư Mạc đối với phương diện này lại hiểu rất rõ, thế là gã cứ chậm rãi kể rất lưu loát, khác hẳn với bộ dạng lắp bắp ngày thường, xem ra gã rất có hứng thú với cuộc thi đấu ấy. Gã nói:

- Thi đấu thì cứ mỗi khi vào học kỳ mới được ba tháng là sẽ tổ chức một lần. Đầu tiên là trong nội bộ hai học viện sẽ tiến hành việc chọn lọc, mỗi một ban sẽ chọn ra một danh sách nhất định, các ban cấp thấp có hai mươi bốn lượt người, cao cấp thì toàn bộ thành viên đều tham dự, đây là giai đoạn đầu tiên của thi đấu - thi đấu nội tuyển. Sau đó, những người đã vượt qua thi đấu nội tuyển sẽ tiến hành rút thăm cùng với những bạn học cùng năm, cùng cấp để thi đấu, như vậy sẽ đào thải được thêm một nửa số người tham gia nữa, và những người còn lại sẽ tiếp tục tiến vào vòng trong. Đây là giai đoạn thứ hai - đấu vòng loại. Vì để cạnh tranh được công bằng, các ban cấp chuyên ngành của cả hai học viện đều ngang nhau, nhưng trong lượt đấu vòng loại, số người chiến thắng của mỗi bên sẽ không đồng đều, vậy thì sẽ có một bên có nhiều người hơn. Đến lúc ấy, bên nào có nhân số ít hơn sẽ phải rút thăm, rồi tùy tiện chọn ra một đệ tử của học viện đối phương để tiếp tục thi đấu vòng loại (hoặc là thi đấu để đào thải bớt). Sau đó, bên có nhân số ít hơn lại tiếp tục rút thăm và tiếp tục thi đấu. Đây là giai đoạn thứ ba - gọi là Tùy cơ thi đấu. Tùy cơ thi đấu là một quá trình thi đấu lặp đi lặp lại, cho đến khi mỗi cấp, mỗi chuyên ngành của cả hai học viện chỉ còn lại một số lượng đã được quy định sẵn, rồi thì họ mới bước vào trận chung kết.

Nói đến trận chung kết, ánh mắt của Khoa Tư Mạc liền lộ vẻ mong chờ, bởi vì thông thường, những ai có thể tham gia trận chung kết đều sẽ có tiền đồ rất sáng lạn.

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Trận chung kết sẽ được tiến hành như thế nào? Có phải là do những người cùng khóa, ban tỷ thí với nhau không?

Khoa Tư Mạc đáp:

- Đúng vậy, bởi vì thực lực của các đệ tử năm một có chênh lệch khá nhiều, nếu thi đấu lẫn với các đệ tử của năm hai, năm ba, vv....thì tất sẽ không công bằng. Tuy nhiên, vì để đề phòng trường hợp những bậc thiên tài ít tuổi không có cơ hội thi thố, học viện cũng có đặt ra một quy định đặc biệt, đó là ba học viên đứng đầu ban thấp của mỗi bên có thể tham gia thi đấu với các học viên thuộc ban cấp cao hơn. Nếu họ

vẫn có thể tiếp tục trở thành ba người đứng đầu bảng thì nói không chừng sẽ còn có thể tiếp tục thi đấu ở những vòng cao hơn nữa.

Nói đơn giản một chút, mỗi cấp đều có vòng thi đấu riêng, tuy vậy, cũng không hẳn là chúng không có liên hệ gì với nhau. Điều này cũng tựa như thi đấu bóng đá ở địa cầu vậy, những đội hạng thấp vẫn có thể đấu với những đội hạng cao, và biết đâu họ sẽ thu được cơ hội để tiến vào vòng trong.

Khiết Tây Tập bổ sung thêm:

- Còn nữa, trận chung kết không phải thi đấu cùng chuyên ngành, mà là thi đấu hỗn hợp. Chẳng hạn như, một kỵ sĩ có thể chống lại ma pháp sư, hoặc là thích khách, v.v.....

Mộ Dung Thiên thắc mắc:

- Khoa Tư Mạc, trong quá khứ đã có ai thi đấu vượt cấp chưa? Ta thấy điều đó rất khó à.

Khoa Tư Mạc gật đầu nói:

- Rất khó khăn, nhưng cũng không phải không ai làm được. Ngày trước ở Tát Á Da Lộ học viện có một vị tân sinh vượt liền ba cấp, đến trận đấu với người của năm thứ tư thì mới dừng lại, quả thật là lợi hại!

Học viên có cơ hội học tập ở học viện trong ba năm, chia làm năm cấp. Cứ nửa năm thì lại thăng cấp một lần, hai năm sau là có thể đạt đến cấp bốn. Nhưng không phải ai cũng có cơ hội thăng đến cấp năm trong một năm cuối, chỉ có người nào vượt qua trắc thí của học viện, là nhân tài cực kỳ ưu tú thì mới có thể trở thành học viên cấp năm. Lúc đó họ sẽ được các giảng sư cao cấp nhất toàn tâm dốc hết sức vào bồi dưỡng cho, được dạy những kỹ năng đặc ý nhất của các vị giảng sư đó. Nếu nói những người này là lớp tinh anh trong tinh anh của đế quốc cũng không quá đáng chút nào.

Mộ Dung Thiên trong lòng khẽ động hỏi:

- Người mà ngươi vừa nói là ai vậy?

Khoa Tư Mạc đáp với giọng hết sức khâm phục:

- Nàng chính là một nữ sinh, điểm ấy lại càng hiếm có. Ta nghĩ ngươi cũng nghe tên nàng rồi, bởi vì nàng chính là thiên tài đạo tặc, đại danh鼎鼎鼎鼎 Lăng Đế Tư!

Lăng Đế Tư, lại là Lăng Đế Tư! Mỗi lần nghe được cái tên này, trong lòng Mộ Dung Thiên lại dậy sóng giống như năm vị [1] trộn lẫn vào nhau thành ra không có vị gì. Tuy nhiên, từ sau lần răn dạy Lộ Thiên lúc trước, khả năng khống chế tình cảm của hắn đã tiến rất xa, nên lúc này hắn chỉ khẽ biến sắc chút thôi, rồi lập tức khôi phục lại như thường. Nhưng một chút biến hóa nhỏ đó lại bị Khiết Tây Tập vốn là người rất nhạy cảm đã nhìn thấy được, bởi vì nàng đã sớm biết người kia là Lăng Đế Tư, rồi nàng lại nhớ đến bộ dạng khác lạ của tên sắc lang này khi lần đầu nhìn thấy người bạn thân của mình. Nàng đã hết sức để tâm chú ý đến phản ứng của Mộ Dung Thiên, và quả nhiên đã phát hiện được.

Trong lòng Khiết Tây Tập thấy có chút khó chịu, nàng có cảm giác như mình lại một lần nữa bị thua Lăng Đế Tư. Tên sắc lang này bình thường lúc nào cũng lạc quan cởi mở, nhưng mỗi khi nghe đến cái tên Lăng Đế Tư thì lại tỏ ra rất kỳ lạ. Khiết Tây Tập trầm nghĩ, đến lúc thi đấu thì bốn tiểu thư sẽ lọt luôn vào mấy vòng để khiến hắn kinh ngạc một phen. Tuy nhiên, nếu vào sâu và nổi danh quá cũng không mấy ổn thỏa, trên đời này vốn không có nhiều thiên tài, nếu mình làm vậy thì sẽ rất dễ làm người khác liên tưởng đến thân phận thật sự của mình, nhưng nếu vượt qua một vòng thì còn có khả năng chấp nhận được.

oooOooo

Khiết Tây Tập phát hiện ra Mộ Dung Thiên không biết gặp phải sự đả kích to lớn gì mà phải khổ luyện đến không cần tính mạng, thậm chí còn hơn cả việc ăn xuân dược nữa. Mỗi buổi sáng thì hắn dậy sớm hơn, còn mỗi buổi tối thì cũng trở về muộn hơn, mỗi lần luyện xong thì hầu như chỉ còn lại một hơi thở thôi, lúc đó hắn trông chẳng khác nào con lợn chết tiến vào ký túc xá vậy. Theo nàng phỏng đoán thì gã bạn cùng phòng này có hành động giống như tự ngược đãi bản thân như thế, rất có khả năng là có liên quan tới Lăng Đế Tư, bởi vì hôm ấy sau khi nghe được chuyện của Lăng Đế Tư thì sáng sớm hôm sau, hắn đã trở thành bộ dạng như vậy rồi. Tên sắc lang này hẳn là đang thăm mền người bạn khuê phòng của nàng rồi, Khiết

Tây Táp phỏng đoán như vậy, và hơn nữa, nàng còn cân nhắc xem có nên nói điều đó cho Lăng Đế Tư biết hay không nữa.

Rốt cuộc, ngày cuối tuần thứ hai của học viện cũng tới rất nhanh. Mộ Dung Thiên lê cái thân xác đau nhức đi đón Lộ Thiển về nhà, còn Khiết Tây Táp thì lại chạy đi tìm Lăng Đế Tư, hai người đã hẹn nhau cuối tuần gặp mặt, sau đó sẽ đi dạo phố. Nữ nhân dường như là loại động vật sinh ra là để dạo phố, vĩnh viễn không bao giờ cảm thấy mệt nhọc.

- A, a, ai, ui, dùng lực một chút....

Một loạt những tiếng kêu rất ám muội vang lên, người không biết sự tình tất sẽ cho rằng đó là một cảnh nóng bỏng nào đó như trong phim cấp ba, song, trên thực tế thì nó chính là tiếng kêu của Mộ Dung Thiên, cũng không có những cảnh không thích hợp với trẻ em, “từ phòng ngủ ra phòng khách, từ phòng khách cho đến nhà bếp” như trong tưởng tượng.

Nếu như là trước kia, Mộ Dung Thiên khẳng định sẽ cho rằng việc sảng khoái nhất trên đời không gì hơn được là vào lúc thèm khát nhất, trên trời bỗng nhiên rơi xuống một mỹ nữ trần truồng, không, phải là mấy đại mỹ nữ trần truồng. Nhưng bây giờ hắn cảm thấy mình đã sai rồi, cơ thể lúc này đau nhức tới cực điểm, hầu như tất cả các tế bào trên người hắn cũng đều đang kháng nghị: “Lão tử bị vọp bẻ rồi.” Nếu có một tiểu mỹ nhân nhẹ nhàng nhu thuận, dùng bàn tay nhỏ nhắn của nàng mà xoa bóp toàn thân cho hắn, đó mới là chuyện sảng khoái nhất trên đời.

Ngâm mình trong hồ nước nóng thiên nhiên với hơi nước dày đặc, Mộ Dung Thiên cảm giác như từng tế bào trên toàn thân đang hét lên đầy sảng khoái, còn Lộ Thiển thì đang trần như nhộng và ngồi trên một tảng đá lớn ở trước mặt, nàng giúp hắn xoa bóp cơ ngực chai cứng do luyện tập quá độ. Thân thể của nàng trắng nõn như mỡ dề, trước ngực có hai hạt anh đào hồng thắm cùng với một mảnh rừng nhỏ đen nhạt phía dưới, tất cả đều hết sức bắt mắt. Ngoài việc hưởng thụ trên thân thể, mà các dây thần kinh về thị giác cũng được thỏa mãn cơn ghiền rất nhiều. Còn có chuyện gì có thể so sánh được với sự phục vụ như thế này đâu chứ? Mộ Dung Thiên cho rằng là không có, vì vậy mà hắn cứ tiếp tục rên rỉ đầy dâm dăng như thế.

Mà khuôn mặt của Lộ Thiển cũng lộ vẻ hạnh phúc, có thể sống chung với Mộ Dung Thiên, giúp hắn làm cơm, cọ lưng, xoa bóp, vv....thì đó chính là những thời khắc mà nàng cho rằng hạnh phúc nhất. Lộ Thiển không phải là một nữ tử có dã tâm to lớn gì, sức mạnh, tiền tài, hay theo đuổi quyền lực đều không quan trọng. Nàng vốn lẻ loi một mình nên rất khát vọng tình thân, chỉ cần có thể như con chim nhỏ nương tựa vào người nam tử mà mình yêu thích, không cần phải lo lắng bất cứ chuyện gì, vậy là nàng đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Tật Phong cũng đang vui vẻ bơi qua bơi lại ở đằng xa, nó là một con sủng vật đáng thương, bị gã chủ nhân “kiến sắc khinh sủng” [2] mặc kệ việc “dê gặm cỏ sân nhà” mà đành lòng bỏ rơi nó, tránh cho nó làm trở ngại chuyện tốt. Tuy vậy, nó rất rộng lượng và chẳng thêm quan tâm, cứ thoải mái bơi lội. Đây quả là một bức tranh ấm áp mà người và thú đều cùng vui vẻ - chỉ tiếc là đã bị tiếng chuông từ ngoài cửa vang lên phá vỡ mất.

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên tỉnh táo lại, cuối tuần trước hắn đã đáp ứng với Bích Dạ là sẽ đi dự yến với nàng, thế mà thiếu chút nữa đã quên mất. Bây giờ đúng là thời gian Bích Dạ đến tìm rồi. Mộ Dung Thiên lại thấy đau đầu, hắn thà bị mệt đến toàn thân bị vọp bẻ cho rồi, như vậy là có thể mượn cớ để không phải đi dự cái loại yến hội buồn chán cực độ kia, hoặc là có thể lấy cớ đó để rời khỏi yến hội dễ dàng.

Hết hồi 88

=====

Chú thích

[1] năm vị: chỉ các mùi vị ngọt, chua, cay, đắng, và mặn.

[2] kiến sắc khinh sủng: thấy sắc đẹp là bỏ sủng vật

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

90. Hồi 89: Thù Hận

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 89: Thù Hận

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Sau khi khoác đại tấm áo choàng lên người, Mộ Dung Thiên vội bước ra mở cửa. Bích Dạ đang tươi cười đứng đợi ở trước cửa, nàng mặc bộ trang phục lễ hội màu xanh da trời, trông rất giống một thực nữ. Bộ y phục lộng lẫy này của nàng so với những bộ trang phục gợi cảm và phóng đảng thường ngày thì hoàn toàn khác biệt.

Mộ Dung Thiên không ngờ khi Bích Dạ mặc trang phục lễ hội thì lại trông thanh nhã và lộ rõ nữ tính như vậy, vì thế mà hắn không khỏi có chút sửng sốt, thầm nghĩ đây đúng là “người đẹp vì lụa, Phật đẹp vì thép vàng”. Nữ nhân này mà chịu trưng diện lên thì xem ra vẫn còn xài được. Nhưng khi nhìn tới nàng Khải Sát Lâm có mái tóc dài màu ô liu đang đứng ở bên cạnh thì Mộ Dung Thiên lại thấy vui vẻ ra mặt. Chẳng lẽ Bích Dạ đã thay đổi chủ ý, bây giờ lại muốn đi dự hội với nữ tình nhân của mình ư? Nếu quả đúng vậy thì mình khỏe biết mấy.

Chỉ tiếc là suy đoán đó chỉ kéo dài được một khắc thì liền bị phá tan ngay, vì Bích Dạ đã tươi cười lên tiếng hỏi:

- La Dịch tiên sinh, người đã chuẩn bị xong chưa?

Mộ Dung Thiên thấy đầu đầu vô cùng. Hắn ôm một tia hy vọng mong manh, cố gắng thăm dò:

- Bích Dạ tiểu thư, người thật muốn ta đi cùng hay sao?

Bích Dạ bất mãn nói:

- La Dịch tiên sinh, thất tín không phải là hành vi của một kẻ thân sĩ đâu nhé.

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Thôi được rồi, Bích Dạ tiểu thư, Khải Sát Lâm tiểu thư, các người hãy đợi ta một chút đã, để ta đi thay bộ trang phục ẩn sĩ.

Nói xong thì hắn xoay người bước đi.

- Này, chờ một chút!

Bích Dạ nắm vạt áo của hắn giữ lại, rồi cười gượng, nói:

- La Dịch tiên sinh, đây là nơi sang trọng, không thể mặc trang phục ẩn sĩ được! Ta đã mang đến một bộ trang phục thích hợp dành cho giới nam sĩ giúp người rồi này.

Khải Sát Lâm cũng cảm thấy buồn cười, nàng đối với sức tưởng tượng cao siêu của Mộ Dung Thiên quả thật bội phục sát đất, không hiểu sao một việc đơn giản mà cả giới bình dân cũng biết như vậy nhưng hắn lại không biết chứ nhỉ. Nếu trong một yến hội ai nấy đều ăn mặc sang trọng, rồi đột nhiên lại có một kẻ ăn mặc theo lối ẩn sĩ xuất hiện, vậy thì tình cảnh đó không phải là rất hoạt kê hay sao?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì khổ não nói:

- Bích Dạ tiểu thư, như vậy sao được? Ta vốn không phải là người cùng tầng lớp với các người, nếu xuất đầu lộ diện thì người khác sẽ cho rằng ta rất ngu ngốc, vậy sau này sẽ phải làm sao? Hơn nữa, người ngưỡng mộ người nhiều như vậy, sau khi ta và người dự yến trở về, nói không chừng sẽ có người cầm đại đao đến chém ta đấy chứ. Đến lúc đó, thầy phơi đầu đường rồi mà ta cũng còn chưa biết chuyện gì xảy ra nữa kìa!

Lần này thì cả Khải Sát Lâm và Bích Dạ đều phì cười. Chẳng biết có phải vì mặc y phục kiểu khác thì sẽ khiến cho người ta trở thành một con người khác hay không, vậy mà mọi cử chỉ của Bích Dạ trong ngày hôm nay rất đúng với hành vi của một thực nữ, nàng lịch sự che miệng cười rồi nói:

- La Dịch tiên sinh, người nói quá rồi. Yên tâm đi, vấn đề của người ta sớm đã cân nhắc kỹ rồi, và đó cũng chính là nguyên nhân mà Khải Sát Lâm theo ta đến đây, bảo đảm sẽ có thể biến người thành một kẻ ngay cả người quen cũng không thể nhận ra được.

- Ủa, vậy à?

oooOooo

Mười phút sau, Mộ Dung Thiên nhìn khuôn mặt xa lạ ở trong gương, đó là một thanh niên khoảng mười tám tuổi (tuổi Thần Phong), màu da của mặt và cổ đều được thuốc màu của điều sắc sư nhuộm đen đi không ít, cả diện mạo sau khi được sửa sang thì so với trước kia cũng hoàn toàn khác biệt. Trên thực tế, tổng thể hình dáng thì không hề thay đổi, chỉ là dưới bàn tay khéo léo của Khải Sát Lâm đã khiến cho tầm nhìn bị một loại ảo giác nào đó gây ảnh hưởng. Lông mày của Mộ Dung Thiên so với trước kia cũng đã dày và rậm hơn, bớt đi vài phần hèn mọn, và lại thêm vài phần anh tuấn. Mà phía trên môi còn có hai hàng râu cá trê nhàn nhạt làm tăng thêm vẻ trưởng thành chừng chạc. Hơn nữa thêm vào bộ lễ phục có đuôi én, dưới sự tác dụng của Yêu Linh đan và tu luyện thuật làm cơ thể cao thêm vài phần. Tên sắc lang này vậy mà cũng có dáng dấp ngọc thụ lâm phong đôi chút đó chứ, hai nàng nhìn thấy hấn như vậy thì ánh mắt cũng đều lóe lên những tia sáng kỳ dị.

Đừng nói là người quen không thể nhận ra, mà ngay cả chính Mộ Dung Thiên cũng không nhận ra mình được. Hấn kim lòng không được, buộc phải mở miệng khen:

- Khải Sát Lâm tiểu thư, ta thật sự bội phục người đó. À, sao người học được môn kỹ xảo này hay vậy?

Khải Sát Lâm là một người nổi tiếng tại Phật Lạc Lý Tư, bất kể là về chức nghiệp ca hát hay là về mối tình luyến ái với Bích Dạ, nàng luôn là tiêu đề của mọi người, vì thế mà nàng không thể giấu diếm Mộ Dung Thiên, mà kỳ thật thì nàng cũng chẳng muốn giấu hấn, nên nói:

- Ta là một ca sĩ, La Dịch tiên sinh, ta nghĩ người cũng biết chức nghiệp này đôi khi rất phiền phức, nhất là mỗi khi đi ra ngoài. Bởi vậy nên ta chỉ có thể học dịch dung thuật để tự thay đổi dung mạo, như vậy thì việc đi lại sẽ thuận lợi hơn nhiều, rồi lâu ngày quen tay nên mới trở thành thông thạo như vậy.

Mộ Dung Thiên gật đầu tỏ ý đã hiểu, bởi vì các ca sĩ ở địa cầu cũng có những sự phiền não y như vậy, mà chuyện đổi tư của họ cũng không được bảo đảm nữa. Đằng sau sự thành công, người ta cũng phải trả một cái giá nhất định.

Bích Dạ đứng một bên than thở:

- La Dịch tiên sinh, người vừa trưng diện lên thì đã trở thành một nam tử đầy mỹ lực ngay.

Được mỹ nữ tán dương nên tâm tình của Mộ Dung Thiên rất khoái trá, hấn cười hắc hắc mấy tiếng rồi nói:

- Đâu có, ta ngày thường cũng như vậy mà.

Hai nàng nghe vậy thì thiếu chút nữa đã không kiềm được mà phải nôn mửa luôn, đồng thời, họ cũng hiểu là tuyệt đối không thể khen ngợi tên sắc lang này được, bởi vì hấn chẳng biết khiêm tốn chút nào cả.

Cũng may, Mộ Dung Thiên liền bổ sung thêm một câu:

- Đương nhiên, cũng không thể thiếu bàn tay thần kỳ của Khải Sát Lâm tiểu thư, nhờ vậy nên ta mới có thể tiến thêm một bước nữa.

Khải Sát Lâm cười nói:

- Cũng phải do khuôn mặt của La Địch tiên sinh tốt mới được, ta chỉ phải chỉnh sửa một chút mà thôi.

Mộ Dung Thiên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi, Khải Sát Lâm tiểu thư, ta còn một thỉnh cầu nho nhỏ nữa.

Khải Sát Lâm mỉm cười nói:

- La Địch tiên sinh, có chuyện gì xin ngài cứ nói thẳng ra, chuyện của Bích Dạ cũng tức là chuyện của ta mà.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì tóc gáy hơi dựng lên, hẳn vốn rất thích xem nữ nhân đồng tính trong các bộ phim cấp ba, nhưng mà những lời tình tự trắng trợn thế này thì quả là rất buồn nôn.

- Ủm, hai hàng lông mày này, và cả hàng râu mép nữa, hình như hơi quá phong cách thì phải? Có thể sửa chúng lại một chút và biến ta thành một kẻ tầm thường như những người khác, giống cái loại người mà có đầy trên đường phố ấy, khiến người khác nhìn ta cũng như không thấy vậy, được như thế mới tốt.

Khải Sát Lâm cảm thấy hơi khó xử, nói:

- La Địch tiên sinh, được thì cũng được thôi, nhưng ta phải nói cho người biết, những kẻ bình thường không thể đến dự yến hội của giới thượng lưu được, nếu làm vậy, nói không chừng sẽ còn dễ gây chú ý hơn nữa đó chứ. Người thật muốn ta làm vậy sao?

- Ủa, thật vậy à?

Mộ Dung Thiên suy nghĩ một chút, cảm thấy lời nàng rất có lý. Yến hội của giới thượng lưu thường chỉ có những người nổi tiếng, mỗi người đều tràn ngập ánh khí, nếu thật sự có một người với dáng dấp tầm thường xuất hiện, trái lại, nói không chừng sẽ còn thu hút ánh mắt của kẻ khác nhiều hơn nữa ấy chứ, đạo lý đó chẳng khác cái đạo lý “vật hiếm thì quý” là bao.

Bích Dạ cũng ở bên cạnh hòa theo, nên rốt cuộc Mộ Dung Thiên đành gật đầu nói:

- Thôi được rồi, cứ để vậy đi.

Thấy đã sắp đến giờ nên mấy người bọn họ không thể nán lại lâu hơn, vì vậy Mộ Dung Thiên liền đi báo cho Lộ Thiển biết tối nay hẳn có việc sẽ về trễ, nếu như nàng mệt thì cứ ngủ trước. Sau khi Bích Dạ đi dự yến hội, thì Khải Sát Lâm cũng không có việc gì làm, thế là nàng lưu lại bầu bạn với Lộ Thiển, không đến nỗi bắt Tiểu Lộ ở nhà một mình, cô đơn lẻ loi.

Dọc theo đường đi, Bích Dạ không ngừng căn dặn Mộ Dung Thiên những điều cần chú ý khi đến dự tiệc, tỷ như: không được bước đi nghênh ngang, phải chậm rãi mà đi, hai tay không được dong đưa trong một phạm vi quá lớn; khi đứng thẳng thì phải ngẩng đầu ưỡn ngực, trên mặt phải luôn luôn nở nụ cười, để chứng tỏ sự tự tin và tâm tình vui vẻ khi tham gia yến tiệc của mình; không được nhìn ngó lung tung, nếu muốn nhìn cái gì đó, thì trước tiên thân thể phải quay về hướng đó, chứ không được chỉ quay đầu mà thôi....

Mộ Dung Thiên nghe xong những điều đó thì hết sức đau đầu, quy củ gì đâu mà nhiều quá xá, không biết khi đến nơi rồi thì có còn nhớ được điều gì không nữa.

Cuối cùng, Bích Dạ bổ sung thêm một câu:

- La Địch tiên sinh, điều thiết yếu nhất là không thể nhìn chăm chăm vào ngực, mông, và thắt lưng của nữ nhân.

Thật ra trong yến hội của giới thượng lưu vốn không có điều đó, tuy nhiên, vì những người nổi danh đã từng được giáo dục tốt thì dù không căn dặn, tất họ cũng sẽ không làm ra những điều thất lễ như thế.

Mộ Dung Thiên vỗ ngực cam đoan nói:

- Hắc, điểm này người cứ yên tâm đi, ta là người đàn ông hoàng, sao lại có khả năng đó chứ, phải không?

Bích Dạ trầm nghĩ: “Người mà là người đàn ông hoàng ư? Ta thấy người đứng không phải là người thôi!” Tuy nghĩ vậy, nhưng nàng chỉ đành bất đắc dĩ nói:

- Tóm lại, người cứ cẩn thận lời nói và hành động của mình là tốt rồi.

Đang lúc nói chuyện thì hai người đã thông qua truyền tống trận mà đi đến một địa phương nào đó, nơi này là một khu quý tộc, tuy là một khu ít người nhất ở Phật Lạc Lý Tư, nhưng nó cũng là khu giàu có nhất. Tất cả những nhân vật của xã hội thượng lưu đều tập trung sống tại đây, còn người của giới bình dân thì không được tùy tiện vào đây, vì thế mà Mộ Dung Thiên không hề trông thấy những quang cảnh hỗn tạp như những nơi khác, mà hắn chỉ thấy những người thuộc tầng lớp thượng lưu cư xử ưu nhã, nói năng lịch sự mà thôi.

Sau khi hai người vừa bước ra khỏi truyền tống trận thì lập tức đã có thuần thú sư tiến lại tiếp đãi, giao thông ở tại khu vực này đều được miễn phí. Tất cả thuần thú sư tại đây đều là do thành thị thống nhất mời đến.

Hơn mười phút sau, hai người đã đến trước mặt một tòa biệt thự cực kỳ hoa lệ và có diện tích rộng rãi, nơi đây có đèn đóm sáng trưng, náo nhiệt vô cùng. Những người của giới thượng lưu xuất hiện càng lúc càng nhiều, hiển nhiên là họ đến vì có mục đích.

Mộ Dung Thiên lúc này cảm thấy mình như là một con ngỗng què mùa tiến vào giữa đàn hạc vậy. Tuy trang phục nhìn thoáng qua cũng có chút tương tự với bầy hạc, tuy nhiên, thủy chung ngỗng thì vẫn là ngỗng, vốn không thể thay đổi bản chất được, vì thế mà trong lòng hắn cảm thấy thấp thỏm bất an. Lúc này, Bích Dạ đã luồn cánh tay ngọc vòng qua khuỷu tay của hắn, khiến cho hai cánh tay quăn chặt vào nhau. Đây chính là lễ nghi bắt buộc phải có khi tiến vào yến hội.

Với động tác như thế, ngọn nhũ phong cao vút của Bích Dạ không tránh khỏi áp sát vào cánh tay của Mộ Dung Thiên, khiến cho nhất thời khí huyết của tên sắc lang này xông lên tận mũi, mẹ kiếp, có thể chiếm tiện nghi như vậy thì lão tử cũng bất chấp tất cả! Đương nhiên, Mộ Dung Thiên cũng không phải vì một chút lợi ích này mà đến dự yến hội, mà điều đó chỉ là một cái cớ để khích động dưng khí cho hắn mà thôi.

Theo hành lang ở cửa đi vào, không gian ở trước mắt lập tức sáng bừng, nơi đây là một cái đình viện lớn nằm ngay bên trong một quảng trường rộng rãi. Có rất nhiều nữ tỳ đang bưng những chiếc mâm đi qua đi lại, trông có vẻ rất bận rộn. Trên tay các nàng là những món khai vị, thức uống, vv...ai ai cũng đều có thể tùy ý thưởng thức những món ấy. Các nhân vật nổi tiếng thì cứ tùm ba tùm năm để trò chuyện, Bích Dạ trông ai cũng đều gật đầu mỉm cười, hỏi thăm sức khỏe, nhưng cũng không hề dừng lại, bởi vì nàng cần phải ra mắt chủ nhân trước để bày tỏ sự tôn kính đã. Còn Mộ Dung Thiên thì chỉ có việc bắt chước nàng, hắn cảm thấy mình không khác với một tên cười mướn là bao.

Bỗng nhiên cánh tay của hắn bị siết chặt, trong lúc Mộ Dung Thiên còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết nhìn theo ánh mắt của Bích Dạ thì chợt thấy có một người thanh niên mặc lễ phục màu đen, tuổi ước chừng mười bốn, mười lăm, gương mặt anh tuấn, vóc người cao ráo, và cử chỉ rất có phong độ. Y quả là một nam tử rất có mị lực, bên cạnh còn có vô số các nàng thiếu nữ quý tộc chưa lập gia đình đang vây quanh, ai cũng hy vọng sẽ được y chú ý. Nam tử kia mỉm cười với khắp các nàng, hành vi hết sức đúng mực, chỉ có điều mục quang của y sắc bén như loài chim ưng, khiến Mộ Dung Thiên thấy y như có vẻ “mờ ám” thế nào ấy.

Nam tử nhìn thấy Bích Dạ liền thốt mấy lời xin lỗi với những vị cô nương kia rồi lách ra khỏi vòng vây của họ. Y bước đến trước mặt hai người thì dừng lại, cười nói:

- Bích Dạ, đã lâu không gặp rồi.

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ, thì ra là lão bằng hữu của Bích Dạ, nhưng tại sao vừa rồi Bích Dạ lại tỏ vẻ khác thường như vậy? Chẳng lẽ y đã từng có “có quan hệ” với nàng? Nhưng mà nàng vốn không yêu thích nam nhân kia mà!

Trên mặt Bích Dạ vẫn lộ nét tươi cười, nhưng lời nàng vừa nói ra thì thiếu chút nữa đã khiến Mộ Dung Thiên phải té ngựa:

- Mông Na Lâm, người còn chưa chết sao?

Hết chương 89

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

91. Hồi 90: Xung Đột

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 90: Xung Đột

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mông Na Lâm vẫn tươi cười nói:

- Nhờ phúc của Bích Dạ tiểu thư, ta vẫn còn sống tốt.

Bị nguyên rửa độc ác như vậy mà thần thái không thay đổi, điều đó cho thấy tâm tư của người này rất thâm trầm. Từ lúc Mộ Dung Thiên đến Thần Phong đại lục đến nay, đây là lần đầu hắn gặp phải hạng người như thế, do đó mà hắn không khỏi nhìn kỹ thêm một chút, mà cũng không biết Bích Dạ và gã có xích mích lớn lao đến cỡ nào.

Bích Dạ càng cười ngọt ngào hơn, nói:

- Vậy thật là tốt, chỉ có điều đời người họa phúc không ngờ. Mông Na Lâm tiên sinh, ngài mỗi ngày mỗi khắc hãy nên cẩn thận đấy, nếu làm nhiều việc trái với lương tâm tất sẽ rất dễ gặp xui xẻo, nói không chừng chỉ đi ở ngoài đường thôi cũng có thể bị ngã chết đấy!

Mông Na Lâm dù cho có thâm trầm đến mức nào thì rốt cuộc cũng không thể cười nổi nữa, trong mắt gã chợt lóe hàn quang, ánh lên nét thù hận sâu đậm.

Bích Dạ không thèm để ý đến gã nữa, chỉ kéo Mộ Dung Thiên bước thẳng đi về phía trước.

Chủ nhân của yến hội đêm nay chính là một người rất nổi tiếng của Lam Nguyệt đế quốc, lão là hội trưởng của Công Hội Người Tiêu Thụ, có tên gọi là Đạo Cách Lạp Tư. Hầu như tất cả cơ sở thương nghiệp buôn bán đều nằm trong quyền quản lý của lão, quyền khuyh một thời, có thể nói lão là một trong những nhân vật thuộc tầng lớp cao nhất của xã hội.

Đạo Cách Lạp Tư là một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi, vì là một người thành công trong sự nghiệp nên khuôn mặt của lão luôn hồng hào và tươi nhuận, lúc này lại đang nâng chén tiếp nhận những lời chúc mừng của chúng nhân. Bích Dạ và Mộ Dung Thiên đến trước mặt lão, hơi khom lưng hành lễ rồi nói:

- Đạo Cách Lạp Tư tiên sinh, xin đa tạ lời mời dự yến của ngài, thật khiến cho Bích Dạ có một buổi tối vui vẻ.

Đạo Cách Lạp Tư là một người quen biết rất rộng rãi, hầu hết đều có giao tình không nhiều thì ít với những người có mặt tại đây, nay lão nghe vậy thì cất giọng cười sang sảng, nói:

- Bích Dạ tiểu thư, sự có mặt của cô cũng khiến cho ta cảm thấy rất vinh hạnh. À, phải rồi, vị tiên sinh có khí vũ bất phàm đang đi bên cạnh tiểu thư đây là....

Mộ Dung Thiên nhìn thấy người này tính tình hòa ái dễ gần, thì bao nhiêu lo lắng trước kia cũng bớt đi phần nào, thế rồi hấn cứ y theo lời dẫn dò của Bích Dạ mà làm, hai tay đặt trước ngực, đầu hơi cúi xuống và thi hành lễ ra mắt của giới nam sĩ, kể đến thì báo ra cái tên giả danh của mình:

- Đan Ny Tư rất hân hạnh được tham gia buổi yến hội cực kỳ đặc sắc này, chân thành cảm tạ Đạo Cách Lạp Tư tiên sinh đã có lời mời.

Bích Dạ ở bên cạnh cũng bổ sung thêm:

- Đan Ny Tư là bằng hữu của ta, hấn là một chiến sĩ kiêm tu được sư.

Đạo Cách Lạp Tư gật đầu nói:

- Đan Ny Tư tiên sinh tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu như thế, quả là tiền đồ vô lượng!

Đây đương nhiên là lời nói khách khí, vì trên thực tế, lão chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng lão cũng không hỏi tiếp, nếu không thì lại có vẻ thất lễ. Hơn nữa, lão cũng thừa biết, cái gã có tên gọi là Đan Ny Tư này rất có thể chỉ là người mà Bích Dạ mời đến để ứng phó với yến hội đôi này thôi, hấn là cũng chẳng có quan hệ thân thiết gì. Tình nhân chân chính của Bích Dạ là nữ ca sĩ nổi tiếng ở Phật Lạc Lý Tư, tức Khải Sát Lâm, đó là chuyện mà ai cũng đều biết cả.

Mộ Dung Thiên khiêm nhường thốt thêm vài câu, rồi Bích Dạ cũng nói vài câu chúc mừng, sau đó thì cuộc gặp mặt với chủ nhân tại đây xem như là đã kết thúc.

Nguyên trước đó Mộ Dung Thiên vẫn luôn lo lắng bất an, nhưng không ngờ mọi chuyện lại đơn giản như vậy, vì thế mà trong lòng hấn cũng thâm thở phào một hơi. Bích Dạ dẫn hấn đến một đình viện ở sân sau, đây là một nơi rất yên tĩnh và u nhã, so với cái nơi náo nhiệt lúc nào cũng đầy người qua kẻ lại ngoài kia thì thật là khác nhau một trời một vực. Nơi đây có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ tranh nhau đua nở, không khí trong lành khiến cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng thanh thản. Gió nhẹ hiu hiu thổi, có một ít người ngồi trên ghế nghỉ ngơi, hoặc đi dạo mát trên con đường nhỏ lát bằng đá, hưởng thụ thời khắc thanh tĩnh thoát tục này. Thông thường, những nơi tổ chức yến hội đều có một sân sau như thế này, nó được dùng để mọi người nghỉ ngơi. Một khi đã vào hội trường của yến hội rồi thì hầu như thời khắc nào cũng bận rộn vô cùng, dù đó chỉ là những câu chuyện tán gẫu tẻ nhạt. Kỳ thật, những buổi yến hội thế này đều làm người ta mệt chết người, nhưng không phải là thân thể mệt mỏi, mà chỉ là tinh thần bị lao lực quá độ thôi, bởi lẽ tất cả mọi giao lưu ứng đối đều là dối trá, nụ cười cũng không được xuất ra từ nội tâm, thậm chí, so với ác đấu trên chiến trường thì lại còn khiến người ta mệt mỏi hơn nhiều. Điểm này trong lòng tất cả mọi người đều biết, bởi vậy nên chủ nhân mới dành sân sau cho những khách nhân cảm thấy mệt mỏi để nghỉ ngơi chốc lát.

Nơi đây cũng không có nhiều đèn ma pháp, chỉ có lác đác vài ngọn, rất thuận lợi cho người ta tháo chiếc mặt nạ ngụy trang của mình xuống, và sẽ không cần sợ người khác nhìn thấy. Vì vậy mà khi vừa vào đến đây, nụ cười của Bích Dạ liền tan biến ngay lập tức, trong mắt nàng chỉ tràn ngập lửa giận. Ngay cả Mộ Dung Thiên mà cũng phải bội phục nàng thay đổi sắc mặt cực nhanh, hấn quan tâm hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, người không sao chứ?

Bích Dạ không ngừng thở mạnh, khiến cho đôi ngực cứ phập phồng lên xuống, tựa hồ như nàng đang cố gắng kìm nén cơn phẫn nộ vậy. Qua một lúc lâu thì nàng mới điều hòa được hơi thở, rồi nói:

- La Dịch tiên sinh, đa tạ người đã quan tâm, ta không sao.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy một thị nữ bê khay nước đi ngang qua chỗ họ, liền đón lấy hai chiếc ly có đựng thức uống màu lam từ trên chiếc khay. Đợi cho người đó đi khá xa thì hấn mới đưa một chiếc ly cho Bích Dạ và nói:

- Uống nước đi, sẽ tốt hơn đấy.

Bích Dạ tiếp lấy, rồi gật đầu nói:

- Đa tạ!

Mộ Dung Thiên thử dò hỏi:

- Có phải là vì cái tên Mông Na Lâm kia không, hần là ai vậy?

Bích Dạ vừa nghe thấy cái tên đó thì vẻ mặt lập tức biến đổi, Mộ Dung Thiên cảm thấy mình quá đại, hần không đợi Bích Dạ trả lời thì đã bỏ sung ngay:

- Xin lỗi, Bích Dạ tiểu thư, ta nghĩ rằng ta đã xen vào việc của người khác hơi nhiều, tuy nhiên, đó chỉ là vì ta quan tâm đến người thôi.

Sau khi Bích Dạ uống một ngụm nước, loại thức uống này là chất lỏng lấy từ loại thực vật thiên nhiên, nên cũng giúp cho tâm tình của nàng được thư thái đi nhiều. Sắc mặt của Bích Dạ cũng trở nên tốt hơn rất nhiều, rồi bỗng nói:

- Không sai, là bởi vì cái tên Mông Na Lâm kia. Hần là con trai hội trưởng Cát Tư của Đế Quốc Chức Nghiệp Liên Hợp Công Hội, cũng là kẻ đối đầu với học viện của các ngươi đây. Hần chính là học viên cấp năm của Tát Á Đa Lộ học viện.

Đang lúc Mộ Dung Thiên còn do dự xem có nên hỏi tiếp về việc bọn họ kết thù thế nào hay không, thì Bích Dạ đã nói trước:

- Hần cũng chính là nam nhân đã hại chết muội muội Bích Nguyệt của ta!

Khi nàng nói đến đó thì nghiêng chặt môi dưới, gần như là muốn cắn đứt nó luôn, như vậy cũng đủ thấy được oán hận của nàng cực kỳ sâu sắc.

Mộ Dung Thiên đã từng nghe qua thăm sự này của Bích Dạ. Thì ra Bích Nguyệt là muội muội nàng yêu thương nhất bị một nam nhân quý tộc đùa bỡn tình cảm, rồi sau đó gã đã nhẫn tâm ruồng bỏ. Bích Nguyệt vốn rất coi trọng mối tình đó, nàng không thể chịu đựng được sự dă kích ấy nên đã tìm đến cái chết. Lúc ấy Bích Dạ cực kỳ bi thương, nhưng không lâu sau đó thì gặp được Khải Sát Lâm, tiếng ca của nàng ta đã khiến cho tâm tình của Bích Dạ được an ủi rất nhiều, rồi từ đó mới trở thành nữ nhân đồng tính. Nàng bất chấp việc gia tộc phản đối thế nào, sau khi quây một trận ầm ĩ thì đã gia nhập “Cuồng Bạo dong binh đoàn”, bởi vì nàng căm ghét tầng lớp quý tộc, nhất là nam tử. Mà vừa rồi, nam tử kia lại chính là nguồn gốc khiến cho Bích Dạ đau khổ suốt cả cuộc đời, do đó mà tuy ngày thường nàng vốn rất thành thực và phóng khoáng nhưng lúc này vẫn bị thất thố đến như vậy.

Mộ Dung Thiên nói với giọng thông cảm:

- Bích Dạ tiểu thư, người cứ yên tâm đi. Người như vậy sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng thôi. Nói không chừng sau này gã sẽ bị thật nhiều, thật nhiều nữ nhân xấu xí như đám thú thô bạo có sừng cường gian hết một trăm lần rồi lại thêm một trăm lần nữa!

Trong lúc hần căm phẫn thì cũng không đếm xỉa gì cả, chỉ toàn phun ra những lời tục tĩu.

“Phù...” Bao nhiêu nước vừa uống vào miệng đều bị Bích Dạ phun cả ra ngoài, vẻ mặt vốn đang còn âm trầm u ám giống như có mây đen bao phủ thì dường như trong nháy mắt đã tươi sáng trở lại. Nàng cảm thấy những lời nguyên rửa của mình từ trước tới giờ đối với Mông Na Lâm vẫn chưa đủ ác độc bằng một câu trêu chọc giản của tên sắc lang này. Nghĩ đến cái thảm trạng đó của gã, dù cho đó chỉ là trong tưởng tượng, nhưng tâm tình của Bích Dạ vốn đang còn rất phiền muộn thì cũng đã tốt lên rất nhiều. Nàng thầm nghĩ tên sắc lang này dù rất bỉ ổi và thô tục, nhưng những ai sau khi được hần an ủi thì tâm tình sẽ được cởi mở rất nhiều, chỉ có điều là phương thức của hần thật sự là rất biến thái. Tuy nhiên, nếu không có điểm gì đặc biệt thì đâu thể nào dễ dàng mình dễ như vậy. Mỗi lần nhìn thấy Mông Na Lâm thì Bích Dạ sẽ có ít nhất là vài ngày không được vui, đây là lần đầu tiên mà tâm tình của nàng được khôi phục lại nhanh như vậy.

Bích Dạ mỉm cười nói:

- Được rồi, La Định tiên sinh, ta bây giờ phải đi xã giao với các khách nhân. Người chỉ cần đứng ở đây là được rồi, sẽ không có chuyện phiền phức gì cả và cũng sẽ không có người nào đến quấy rầy đâu, vì đây là nơi để nghỉ ngơi. Bích Dạ ta không thể cùng bồi tiếp, quả thật là ủy khuất cho người.

Mộ Dung Thiên vốn tưởng rằng nàng còn cần mình đi đối trá với người ta một phen nữa, nay nghe vậy liền vui vẻ nói:

- Ừm, được vậy thì rất tốt. Không sao đâu, Bích Dạ tiểu thư cứ tự nhiên đi.

- Được rồi.

Bích Dạ dường như chợt nhớ đến điều gì đó liền nói:

- Chuyện của Bích Nguyệt và Mông Na Lâm, xin người đừng nói cho người khác biết. Hãy giúp ta giữ bí mật này có được không?

Mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng Mộ Dung Thiên cũng biết Bích Dạ hẳn là có khổ tâm, vì thế hắn liền gật đầu nói:

- Không thành vấn đề!

Mà Bích Dạ quả thật là rất nhẫn nại, nàng rất muốn đi tìm Mông Na Lâm để tính sổ nhưng lại không thể làm như vậy. Bởi vì phụ thân của Mông Na Lâm là Cát Tư, lão có thể lực rất khổng lồ, chỉ cần gây chút áp lực thôi là gia tộc của nàng sẽ không chịu nổi mà sụp đổ ngay. Vì gia tộc, Bích Dạ chỉ đành phải nhẫn nại, nhiều lắm là khi gặp mặt gã thì nàng cũng chỉ có thể lạnh lùng buông ra vài câu châm chọc. Nàng bẩm sinh là người kiên cường, lại là thần tượng của giới bình dân nên có danh khí rất cao, Mông Na Lâm tuy thân là công tử quý tộc nhưng cũng không thể làm gì được nàng.

Sau khi Bích Dạ đi rồi, ấn tượng của Mộ Dung Thiên đối với nàng ma nữ này cũng thay đổi rất nhiều, tuy rằng nàng rất đáng để nhưng cũng là một nữ tử kiên cường và rất có năng lực. Chẳng những vậy, nàng lại còn là người rất biết đại thể, vì gia tộc mà nàng phải dùng thân phận đây nữ tính của mình để giao tiếp trong giới thượng lưu.

Mặc dù ở sân sau có chút buồn chán, nhưng nó vẫn còn hơn cái việc thù tạc xã giao nhiều, Mộ Dung Thiên rất thỏa mãn, chỉ có một điều còn chưa hoàn mỹ, đó là lúc này hắn đang rất đói bụng. Lúc đầu hắn còn tưởng khi đến yến hội rồi tất sẽ có thể phủ dụ cái dạ dày của mình một chuyến thật tốt, nhưng trên đường đi, Bích Dạ đã có nói với hắn rằng lần này đến yến hội chủ yếu là giao tiếp, chứ không giống với các yến hội phổ thông khác, bởi vậy tốt nhất là đừng ăn gì cả, nếu không thì thật là mất mặt. Đừng xem ở bên ngoài có nhiều thức ăn như vậy, nhưng trên thực tế thì chúng đều được chuẩn bị cho những tiểu hài tử đi theo các trưởng bối, còn những người quý tộc đã trưởng thành tất sẽ không dùng tới, vì thế mà kế hoạch “đại sát tứ phương” của Mộ Dung Thiên đã bị phá sản. Mà ở sân sau này thì chỉ có thể uống các loại nước trái cây, rượu ngon và nước lọc mà thôi, ở tại một nơi phong cảnh ưu nhã như thế này mà ăn nhiều thì không khéo lại làm hỏng phong cảnh nơi đây ấy chứ.

Thế là tên sắc lang này cứ vậy mà nhịn đói cho đến lúc yến hội kết thúc, muốn kêu khổ cũng không được, sau khi tiễn Bích Dạ quay về chỗ của Khải Sát Lâm, rồi mới dùng Truyền tống trận để quay về nhà.

Vừa mở cửa phòng ra, Mộ Dung Thiên đã nhìn thấy ma pháp kính tượng vẫn còn đang bật lên, còn Lộ Thiển thì ôm Tật Phong ngủ say sưa trên ghế sofa.

Mộ Dung Thiên khẽ lắc đầu, đang định ôm nàng về phòng thì Lộ Thiển đã giật mình bừng tỉnh, nàng nói với giọng ngái ngủ:

- La Dịch ca ca, huynh về rồi sao?

Mộ Dung Thiên cười hỏi:

- Tiểu Lộ, sao muội lại ngủ ở đây?

Lộ Thiển dụi dụi mắt nói:

- La Dịch ca ca, muội đang đợi huynh về cùng ăn cơm đây. Huynh ăn chưa?

Mộ Dung Thiên vừa cảm thấy bức mình và lại vừa cảm thấy buồn cười, nói:

- Từ hồi chiều đến giờ mà muội vẫn còn chưa ăn hả, không phải huynh đã nói là muội không cần chờ huynh sao?

Lộ Thiển nũng nịu nói:

- Tại muội muốn đợi ăn chung với huynh mà, hơn nữa Tiểu Lộ cũng chưa đói.

Đợi suốt cả buổi như vậy và chưa hề có hạt cơm nào vào bụng, vậy làm sao lại có chuyện chưa đói bụng chứ. Ngay cả Mộ Dung Thiên mà cũng đói gần như phát điên, nên hắn rất hiểu đạo lý đó, thế nhưng hắn rất cảm động đối với nỗi khổ tâm của Lộ Thiển, liền bế nàng đi luôn vào nhà bếp và nói:

- Được, được rồi, huynh và Tiểu Lộ của huynh cùng đi ăn nào.

Trong lòng Mộ Dung Thiên cảm thấy rất ấm áp. Cảm giác có gia đình, có người thân thật là tốt biết bao!

Vô cớ bị đánh thức mà lại không nhận được một chút quan tâm nào, con Tật Phong thầm nghĩ: “có một chủ nhân trọng sắc khinh sủng như thế này, quả thật là xui xẻo!”

oooOooo

Trải qua thêm một cuối tuần hạnh phúc, ngày Thứ Hai trở lại học viện, rốt cuộc khóa học thực hành cũng được tuyên bố bắt đầu.

Công việc đầu tiên của khóa học thực hành không phải là việc luyện tập chém bổ, thuật phòng ngự, tu luyện thuật hay là kỹ năng công kích gì cả, mà trái lại, công việc đầu tiên phải luyện chính là linh động thuật [1]. Đây là một loại phương thức dùng để lẩn tránh khi đánh không lại đối thủ, lợi hại như lúc lòng bàn chân được bôi một lớp mỡ vậy, và nó cũng chính là một kỹ năng chạy trốn để bảo vệ cái mạng nhỏ của mình.

Hết hồi 90

=====

Chú thích

[1] linh động thuật: thuật tránh né khéo léo.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

92. Hồi 91: Linh Động

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 91: Linh Động

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: the_onlysun

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

“Trong tình huống một võ giả chạm trán với loại ma thú cường đại, mà thực lực của y lại kém cỏi, không thể thủ thắng, vậy thì lựa chọn tốt nhất của y là chạy trốn chứ không phải là liều mạng đánh như trâu điên. Điều đó không phải là một sự sỉ nhục, vì có bảo vệ được tính mạng thì mới có thể tiếp tục hưởng thụ cuộc sống, tiếp tục cống hiến sức lực cho đế quốc! Đó mới là cách nghĩ đúng đắn nhất. Nếu biết mình không địch lại mà còn muốn đi tìm chết thì đó không phải là hành vi dũng cảm, mà trái lại còn là ngu xuẩn nữa kia. Bởi vậy, đế quốc chẳng những không cấm chạy trốn, mà còn khuyến khích chạy trốn, chạy càng nhiều càng tốt!”

Đây là lời giảng ngắn gọn mà hài hước trước khi bắt đầu vào khóa thực hành của giảng sư linh động thuật Nhã Các Bố, khiến cho các học viên đều cười ầm cả lên.

Mộ Dung Thiên ngồi lẫn trong đám đông, nhỏ giọng nói với Khiết Tây Tạp:

- Tạp Hy, lão giảng sư Nhã Các Bố này thật là dí dỏm đó nha, ta mệt lão rồi đấy.

Khiết Tây Tạp ngạc nhiên hỏi:

- Mệt?

- Nghĩa là rất hứng thú đó.

- À!

Nhìn thấy mọi người đã cười xong, Nhã Các Bố liền đổi giọng trở thành nghiêm túc:

- Nhưng không phải vì thế mà ở bất kỳ tình huống nào cũng có thể tùy tiện mà bỏ chạy được. Trong lúc ma thú công thành, những ai có nhiệm vụ phải ngăn trở ma thú mà lại sợ chết bỏ trốn, thì đó chính là một sự sỉ nhục đối với tinh thần dũng sĩ, lại càng là bất trung đối với đế quốc. Chúng ta tuyệt sẽ không cho phép chuyện như thế xảy ra! Vì vậy, cho dù có phải chết quang vinh trên sa trường, thì chúng ta cũng phải nhất định bảo vệ cho thành trì được an toàn, các người đã hiểu chưa?

Chúng nhân lập tức đồng thanh đáp:

- Hiểu rõ!

Đây đúng là thời khắc có thể truyền thụ tinh thần dũng sĩ cho đám chiến chức giả trong tương lai, để sau này khi họ có cơ hội đặt chân lên chiến trường và nghênh đón những đợt công thành đáng sợ của ma thú, thì họ cũng có đủ dũng khí và lòng tin kiên định.

Nhã Các Bố nói tiếp:

- Được rồi, những lời vô ích thì ta không cần phải nói nữa. Bây giờ ta sẽ giảng cho các người nghe một chút về linh động thuật. Linh động thuật dựa theo các chức nghiệp khác nhau mà cũng chia ra làm nhiều loại khác nhau, ví dụ như ngự phong thuật của ma pháp sư, gia tốc phù của phù chú sư, đột tiến kỹ năng của thích khách, thú thoán [1] của thợ săn...

Lão liệt kê một hơi hơn mười loại linh động thuật của các chức nghiệp, sau đó nói tiếp:

- Tuy nhiên, phương pháp linh động mà ta sẽ dạy cho các người là một kỹ năng thông dụng và cơ bản nhất mà hầu hết các chức nghiệp đều sử dụng, đó là khinh thân thuật. Các người đừng tưởng rằng kỹ năng cơ bản nhất thì lại là kỹ năng thấp kém nhất đó nhé. Trên thực tế, nếu có thể vận dụng linh hoạt được, thì khinh thân thuật và các môn linh động thuật khác đều có hiệu quả như nhau, thậm chí còn có thể hữu dụng nhiều hơn nữa. Sau đây, ta sẽ dạy cho các người phương pháp sử dụng linh lực của khinh thân thuật...

Mộ Dung Thiên đặc biệt có hứng thú đối với môn kỹ năng này. Nếu mai sau hắn có gặp phải nguy hiểm thì chí ít cũng có thể bỏ chạy, có vậy thì sau này còn gặp lại ma thú được chứ. Trước kia, hắn thường thấy một vài chiến chức giả chỉ lắc mình một cái thì đã thoát ra xa hơn mười thước hoặc là cả mấy chục thước rồi, hoặc giả ít nhất cũng phải là bảy, tám thước, như tiền rời khỏi cung vậy. Tốc độ của họ còn nhanh hơn ma thú nhiều, thậm chí còn có thể bay tới bay lui trên nóc nhà hay đầu ngọn cây, giống như cái môn “phi thiểm tẩu bích” [2] trong truyền thuyết cũng không khác gì nhau. Nếu là ở địa cầu, nói không chừng còn sẽ có khả năng phá hết mọi kỷ lục về điền kinh cho xem. Mộ Dung Thiên vẫn luôn ao ước thân thể có khả năng linh hoạt như vậy, ngoài việc có thể bảo vệ tính mạng ra, còn thì khi làm những việc khác tất cũng được thuận lợi hơn rất nhiều, hơn nữa, lại còn có phong cách nữa, có thể nói đây là kỹ năng cần thiết cho những việc như là giết người đốt nhà, cướp bóc vợ vét tài sản, hái hoa trộm ngọc, vv....

Mà theo như lời Nhã Các Bố nói, nguyên lý cơ bản nhất của khinh thân thuật đơn giản chỉ là đưa linh lực dồn vào lòng bàn chân, khiến cho nó bạo phát cực nhanh mà sinh ra lực đẩy thật mạnh, đồng thời phối hợp với những động tác nhảy nhót, như vậy sẽ có thể giảm được lực cản của không khí đối với cơ thể đến mức thấp nhất, và đạt được mục đích đột tiến. Nguyên lý này cũng không khác với nguyên lý phun khí của máy bay phi cơ bao nhiêu, mà trong đó, linh lực bùng phát trong một sát na chính là điểm quan trọng nhất, mà các động tác nhảy nhót, co giãn cơ thể và sự duy trì thăng bằng cũng đều có tác dụng hỗ trợ.

Việc phóng xuất linh lực vốn là việc mà các chiến chức giả đều biết, nhưng chẳng qua muốn cho linh lực bùng nổ chớp nhoáng thì không hề đơn giản chút nào, huống chi là dùng bàn chân. Mà người ta khi sử dụng bàn chân thì dù sao cũng không được linh hoạt như sử dụng bàn tay, do đó mà việc phóng xuất linh lực cũng gặp trở ngại. Mộ Dung Thiên đã thử nghiệm cả ngày, nhưng vẫn không hề nắm được điểm cốt lõi, so với bình thường thì hẳn có thể nói là không có gì khác biệt. Vì vậy sau khi tan học, hắn đã tìm đến Nhã Các Bồ để hỏi về việc này. Mộ Dung Thiên sớm đã tập thành một thói quen tốt, đó là mỗi khi gặp phải trở ngại hay khó khăn gì thì đều đi hỏi giảng sư.

Nghe Mộ Dung Thiên hỏi xong, Nhã Các Bồ cười nói:

- La Dịch đồng học, người không nên vội vàng hấp tấp. Kinh thân thuật dù không phải là kỹ năng cao thâm gì, nhưng cũng không phải chỉ vài ba ngày là thấy được hiệu quả ngay đâu. Đối với những người mới học, thông thường đều là trong hai tháng mới có tiến bộ tương đối rõ rệt được.

- Hai tháng?

Mộ Dung Thiên lại hỏi tiếp:

- Nhã Các Bồ giảng sư, đến lúc đó thì khả năng chúng ta nhảy xa được bao nhiêu thước vậy?

Nhã Các Bồ vẫn nhẩn nại nói:

- Đối với những học viên có thiên phú ngang ngang nhau, đại khái thì được khoảng sáu thước, còn với người có tố chất ưu tú hoặc là người luyện tập Phong hệ ma đầu khí thì có thể đạt tới tám thước. Tuy nhiên, đó chỉ là điều cơ bản trước tiên của đột tiến, không bao gồm những sự dịch chuyển liên tục như là lướt ngang, lùi về sau, cấp tốc thay đổi phương hướng, vv.....đó là những giai đoạn phát triển cao cấp.

Mộ Dung Thiên nhíu mày hỏi:

- Nhã Các Bồ giảng sư, nói như vậy thì giai đoạn sơ cấp không có tác dụng lớn trong chiến đấu phải không?

Kinh thân thuật ngoài việc chạy trốn thì còn có thể phối hợp với công kích, tốc độ nhanh như thiểm điện, khiến cho đối thủ khó lòng phòng bị, đó là một ưu thế rất lớn.

Nhã Các Bồ gật đầu nói:

- Không sai, trước khi học được cách thay đổi phương hướng cấp tốc, tốt nhất là không nên áp dụng kinh thân thuật còn chưa học tới nơi tới chốn vào chiến đấu, bởi vì nếu không thể thay đổi phương hướng mà bị đối thủ nhìn ra đường di chuyển của người rồi cứ “ôm cây đợi thỏ”, như vậy sẽ rất nguy hiểm. Phải biết rằng, người lúc này đang ở trên không trung, chỉ có thể chuyển động thẳng về một hướng theo quán tính, nên sẽ không có cách gì né tránh.

Nhã Các Bồ dừng lại một chút rồi tiếp:

- Thế nhưng, nếu dùng để chạy trốn thì không thành vấn đề, vì chạy trốn chỉ theo lộ trình thẳng, như vậy tất sẽ có thể dễ dàng tốc độ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải gặp loại ma thú không thiện về tốc độ và công kích từ xa, nếu không thì chạy theo đường thẳng cũng sẽ rất nguy hiểm.

Trong hai tháng mà chỉ có thể học được phương pháp nhảy vọt tới trước cơ bản nhất, điều này khiến cho Mộ Dung Thiên có chút nôn nóng, hắn hỏi:

- Nhã Các Bồ giảng sư, có cách nào để nhanh chóng học được phương pháp dịch chuyển liên tục và giai đoạn cao cấp là chuyển biến phương hướng cấp tốc hay không? Ta có thể bỏ qua việc huấn luyện phần tăng vọt cự ly, để luyện tập những cái khác.

Nhã Các Bồ lắc đầu nói:

- Nhảy vọt tới trước là cơ sở căn bản của kinh thân thuật, nếu như cả việc nhảy xa mà còn không đạt được sáu thước như vừa nói, vậy thì có thể khẳng định là cường độ bộc phát linh lực cực nhanh của người không thể đạt tới yêu cầu thấp nhất để tu luyện các giai đoạn cao cấp hơn.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thất vọng kêu “A” lên một tiếng.

Nhã Các Bồ ngạc nhiên hỏi:

- La Định đồng học, sao ngươi lại vội vã cần khinh thân thuật để áp dụng vào chiến đấu như vậy? À, ta hiểu rồi, có phải là vì cuộc thi đấu của học viện trong ba tháng sau phải không? Ừm, có cái tâm cầu tiến là tốt, tuy nhiên, chúng ta phải tiến hành theo trình tự, bằng không thì sẽ trở thành quá hấp tấp, hiểu chưa?

Mộ Dung Thiên gật đầu nhận lãnh:

- Đa tạ sự nhắc nhở của giảng sư!

Nhã Các Bồ thoáng hơi trầm ngâm, rồi sau đó nói:

- La Định đồng học, ta thấy ngươi là một học viên rất khao khát học hỏi kiến thức mới, ta cũng đã từng nghe giảng sư phòng ngự thuật của các ngươi nhắc tới. Ừm, được rồi, thế này đi. Trước hết ta sẽ dạy cho ngươi một bộ tu luyện thuật có liên quan đến khinh thân thuật cao cấp, ta vốn định tới nay sẽ dạy cho các học viên, bởi vì tu luyện thuật của họ còn thấp, mà phương pháp này lại khá phức tạp, nên dù có học thì cũng không có tác dụng gì. Nhưng ta xem ngươi rất chăm chỉ học tập, dù tu luyện thuật chưa được thành thục, nhưng có hiểu thêm một chút cũng tốt, sau này học sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Mộ Dung Thiên vui mừng khôn xiết, liên tục nói lời cảm tạ, bởi vì lúc trước hắn đã hiểu được tu luyện thuật cao cấp - tức Linh lực chu thiên vận chuyển. Ngay lập tức sau đó, Nhã Các Bồ liền đem phương pháp ấy dạy qua một lần. Thật ra đó cũng là một thuật dễ vận chuyển linh lực, so với tu luyện thuật thì có chút tương tự, điểm khác biệt chính là không phải hấp thu, mà là cấp tốc phóng xuất. Để các linh đạo lớn nhỏ trong cơ thể hội tụ đầy đủ linh lực, gia tăng tốc độ, sau đó theo lòng bàn chân mà phóng mạnh ra, thế là có thể sinh ra lực đàn hồi cường đại.

Toàn bộ quá trình hướng dẫn chỉ mất khoảng hai giờ, tiền học phí của học viện tuy có đắt đỏ, thế nhưng trình độ của các giảng sư thì không thể hoài nghi. Trong lúc giảng giải cho Mộ Dung Thiên, Nhã Các Bồ cũng hết sức kinh ngạc phát hiện ra gã học viên thuộc ban cấp thấp này đối với việc vận chuyển linh lực lại có sự lĩnh ngộ cực cao. Hắn hoàn toàn thông hiểu những điểm cơ bản, thậm chí còn có thể đưa ra một số vấn đề rất cao thâm nữa. Trên thực tế, Mộ Dung Thiên dựa vào tri thức về kinh mạch và huyết đạo mà có thể khiến cho nội lực vận chuyển trong các linh đạo rất thành công. Bước đầu luyện tập như thế so với người trên Thần Phong đại lục thì đã cao hơn không biết bao nhiêu lần rồi, do đó mà hắn có thể dễ dàng tiếp thu các lý giải cao cấp cũng là lẽ tất nhiên thôi.

Cuối cùng, Nhã Các Bồ vỗ vỗ lên vai Mộ Dung Thiên nói:

- La Định đồng học, ngươi là một người rất có thiên phú, có lẽ là vì thân thể có tố chất thấp nên mới bị phân vào ban cấp thấp. Nhưng ngươi cũng đừng tức giận, sự thần kỳ của tu luyện thuật ở một trình độ nhất định sẽ đột phá được sự hạn chế của tố chất trời sinh. Hãy cố gắng nỗ lực nhé, ngươi nhất định sẽ thành công.

Mộ Dung Thiên vừa gật đầu vừa không ngừng cảm ơn, sau đó hắn không tìm được mà hấp tấp chạy đến phía sau rừng để thí nghiệm. Đây là một khu rừng cây rất to lớn, diện tích gần như tương đương với một huyện thành nhỏ ở địa cầu, nó là nơi dành cho các học viên luyện tập các loại kỹ năng và họ còn có thể lợi dụng cây cối và những tảng đá ở đây để thử uy lực công kích của mình. Do thí luyện trường quá nhỏ, nên nếu luyện tập tại đó thì sẽ rất dễ gây thương tích ngoài ý muốn cho người khác.

Sau khi tìm đến một chỗ không người, Mộ Dung Thiên tĩnh tâm lại, đầu óc bắt đầu ôn lại những bài học của Nhã Các Bồ vài lần, cho đến khi hắn cho rằng sẽ không bị quên điều gì nữa thì hắn bắt đầu thử nghiệm thôi động linh lực đến mức cao nhất. Dưới niệm lực của Mộ Dung Thiên, linh lực vận chuyển càng lúc càng nhanh, tựa như ngựa phi nước rút vậy, không bao lâu thì đã truyền đến chân. Lúc này, hành động của Mộ Dung Thiên có hơi khác với sự hướng dẫn của Nhã Các Bồ, hắn nhắm vào hai huyết Túc Tam Âm và Túc Tam Dương ở hai lòng bàn chân rồi toàn lực phóng xuất linh lực theo hướng đó.

Lòng bàn chân chợt bị chấn động mãnh liệt, cảm giác tựa như có quả bom nổ mạnh ở dưới chân vậy, Mộ Dung Thiên phát hiện bản thân mình đột nhiên bay thẳng về phía trước. Do bất ngờ và không kịp phòng bị nên việc đó đã khiến hắn sợ đến mức tay chân khuỵa loạn, kêu lên oa oa mấy tiếng, đương nhiên là bao nhiêu thứ vừa học như là cơ giãn cơ thể hay duy trì thăng bằng gì đó đều đã quên sạch.

"Bịch!" Tên sắc lang ấy thật xui xẻo, hắn bị tông mạnh vào một thân cây đại thụ nằm cách đó bảy thước, hai bên vừa tiếp xúc xong thì thân thể của hắn lại bị bắn ngược trở lại mặt đất. Hắn bị ngã đến suýt chút

nữa là chấn động cả bộ não, bốn vó chống lên trời. Cả việc đứng dậy mà hấn cũng không làm nổi, hai mắt nổ đom đóm và chỉ thấy bầu trời toàn những sao là sao.

Hết hồi 91

=====

Chú thích

[1] thú thoán: luồn lách hoặc chui nhũi như thú.

[2] phi thiềm tẩu bích: vượt nóc bằng tường.

Lời tác giả: Những chương nhàn nhã đã qua, đa số đều là những chương rườm rà nhiều chữ. Bây giờ mới là những chương mang theo tình tiết phát triển cần thiết, thỉnh thoảng mới sẽ chen vào sắc thái đậm đặc thôi.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

93. Hồi 92: Khôi Lỗi

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 92: Khôi Lỗi

(Con rối)

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Qua một lúc lâu, Mộ Dung Thiên mới bò dậy được, hấn xoa xoa cái ót đang bị đau đớn và suy nghĩ cả trăm lần mà vẫn không hiểu nổi. Chẳng phải Nhã Các Bồ giảng sư đã nói là phải mất hai tháng thì mới có hiệu quả hay sao? Hơn nữa, với những đệ tử có thiên phú bình thường thì chỉ có khả năng nhảy xa chừng sáu thước thôi, còn hấn là người mới tập mà vừa rồi lại nhảy xa đến những bảy thước?

Sau khi suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc Mộ Dung Thiên chỉ có thể đưa ra một đáp án, đó là Linh lực chu thiên vận chuyển thuật [1] của hấn so với tu luyện thuật của kẻ khác còn cao mình hơn rất nhiều, thậm chí cả phương pháp tu luyện cao cấp nhất cũng không thể sánh nổi nữa. Từ trong những lúc luyện tập những động tác chém bổ thì hấn cũng đã nhìn thấy rõ điều đó rồi, giờ đây mỗi vết chém do hấn lưu lại trên thí luyện thạch cũng sâu hơn trước rất nhiều. Với một kẻ vẫn luôn chuyên cần luyện tập không khác gì hấn như là Khoa Tư Mạc, gã vốn có tố chất trắc thí rất ưu tú, ấy vậy mà cũng không tiến bộ thần tốc được như hấn. Và còn một điểm khác khiến cho hấn rất hưng phấn chính là thời gian dồn nén bằng hỏa cầu cũng đã giảm xuống còn có năm giây thôi. Nếu có thể tiến thêm một bước, giảm thời gian đó xuống chỉ còn trong vòng ba giây, vậy thì sẽ có thể áp dụng nó vào chiến đấu được rồi. Phải nên biết, nếu thời gian đó vẫn quá dài thì trong lúc nén bằng hỏa cầu, hai tay của hấn vốn không thể dùng để phòng ngự được, nên sẽ rất dễ trở thành tấm bia cho đối thủ công kích không nương tình.

Quả thật, linh lực của Mộ Dung Thiên không mạnh, nhưng linh lực của hấn mỗi khi lưu chuyển qua các kinh mạch thì hầu như tất cả đều được tụ tập tại linh đạo, hàng trăm dòng đều giao hội tại một điểm. Hơn nữa, cội rễ của Thiếu Dương và Thiếu Âm nhị kinh đều rất rộng rãi, khiến cho tốc độ vận chuyển của linh lực rất phù hợp để gia tăng nhanh hơn, từ đó mà tốc độ phóng xuất linh lực cũng mạnh và lợi hại hơn so

với người thường, chỉ cần một ý niệm vừa động thì linh lực đã đến ngay. Cho dù những kẻ có linh lực mạnh hơn hẳn nhiều, nhưng vị tất đã đạt được đến trình độ này.

Đối với người bình thường, trình độ khống chế linh lực thật thuần thực cùng với linh lực mạnh hay yếu của họ đều là tỷ lệ thuận [2]. Còn như Mộ Dung Thiên hiểu được Linh lực chu thiên vận chuyển thì có thể nói là một người khác thường ở đại lục này. Bởi vì linh lực của hắn rất yếu, song, khả năng khống chế linh lực lại đạt đến mức xuất thần nhập hóa, quả đúng là một kỳ tích. Đó cũng là lý do khiến cho hắn có thể dễ dàng phóng xuất ma đầu khí.

Mặc dù đang rất đau đớn, nhưng Mộ Dung Thiên lại vô cùng hưng phấn. Hắn thấy mình có thể nhảy xa đến như vậy thì việc tu luyện giai đoạn cao cấp của khinh thân thuật cũng sẽ nhanh chóng thôi, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn giữ ý định cứ tập nhảy xa trước đã, rồi sau đó mới tính đến những chuyện khác. Trong cuộc thử nghiệm lần thứ hai, Mộ Dung Thiên đã giảm bớt lại tốc độ vận chuyển của linh lực nên khoảng cách nhảy xa cũng giảm sút theo, lần này chỉ nhảy xa được có bốn thước. Trình độ đột tiến này cũng không được xem là quá mạnh, nhờ đó mà có thể luyện tập được các tư thế như là cong mình nhảy vọt, co giãn cơ thể và duy trì sự thăng bằng, vv....

“Tĩnh nhược xử tử” và “Động nhược thoát thổ” [3] là hai cách thức miêu tả khinh thân thuật tốt nhất. Trong mấy ngày liên tiếp, Mộ Dung Thiên đều đắm mình vào việc luyện tập các kỹ năng của khinh công, cứ tựa như là để thỏa cơn nghiện trở thành một cao thủ võ lâm vậy. Mỗi ngày, ngoài những lúc đi luyện chém bổ ở thí luyện trường ra thì hầu như hắn đều đến khu rừng này để luyện phương pháp bay nhảy. Hắn vẫn thường thử dùng khinh thân thuật cao cấp để nhảy tót lên đầu ngọn cây như các bậc võ giả, nhưng sau vài lần bị té đau điếng thì suýt chút nữa đã biến hắn thành một đồng thịt nhào rồi. Do đó, tên sắc lang này mới đành hậm hực gác lại ý định đó, dù tâm muốn gấp nhưng hắn cũng không thể ăn được món đậu hũ nóng hổi còn chưa nguội, thế là chỉ đành đi từng bước một mà thôi.

Đến cuối tuần, Mộ Dung Thiên cũng chẳng thèm gọi tiểu ma thú đến chở mình, mà hắn tự dùng khinh thân thuật để chạy thẳng tới Tát Á Da Lộ. Hắn đã luyện được phép duy trì thăng bằng bản thân tới một mức độ nhất định, mỗi một bước nhảy có thể đạt tới một cự ly là tám thước, nên trong lúc chạy, gió ở bên tai cứ thổi vù vù, cảnh vật hai bên đường cũng bay dạt về sau rất nhanh. Mộ Dung Thiên nhìn những ánh mắt ngưỡng mộ của những kẻ chưa từng được học khinh thân thuật suốt dọc đường, cảm thấy rất giống ánh mắt ngưỡng mộ của mình trước kia khi nhìn người khác, vì vậy hắn cảm thấy rất đắc ý, tự cho rằng mình đã là một cao thủ, cao thủ, cao cao thủ rồi vậy. Điều chưa được hoàn mỹ nhất chính là trình độ điều khiển sự thăng bằng của hắn vẫn còn chưa được tốt lắm, vẫn chưa đạt đến mức thu phát tự nhiên, và cũng chưa đạt đến cảnh giới hành vân lưu thủy. Tư thế của hắn còn rất vụng về, thua kém những tư thế tiêu sái ưu mỹ của người khác nhiều lắm. Hơn nữa, mỗi lần đáp xuống đất thì vẫn còn phải dừng lại khoảng một, hai giây nữa, và hắn vẫn chưa thể liên tục nhảy nhót như người ta. Phóng đi liên tục là một điều rất trọng yếu, vì khi ở trước mặt những loại ma thú nhanh nhẹn, một, hai giây chậm lại đó cũng đủ để cái mạng nhỏ đi đời nhà ma rồi.

Mặc kệ nó vẫn còn chưa được hoàn mỹ, Mộ Dung Thiên vẫn cứ hứng chí sử dụng môn kỹ năng mới học được của mình. Hắn nhớ tới lời quảng cáo của broadband internet: khoái cảm phi thường! Lời đó diễn tả tâm tình bây giờ của hắn rất ư là chính xác. Dù rằng ở Thần Phong đại lục này, ai ai cũng muốn thể hiện tài năng của mình để có được sự chú ý và tôn kính của người khác, tuy nhiên, Mộ Dung Thiên vẫn luôn luôn tin tưởng một câu nói ở địa cầu “cây to đón gió lớn”, nếu để cho đám bạn học cùng cấp mà biết được mình tiến bộ kinh khủng như thế thì thế nào họ cũng đến xin thỉnh giáo, như vậy thì thật là phiền toái. Hoặc là có mấy tên vì ghen ghét mà tìm đến sinh sự, đến lúc đó thì dù hắn có muốn tĩnh tâm tu luyện thì cũng không được nữa. Do đó, hắn thà rằng giấu nghề, che lấp đi khả năng thực thụ của mình vẫn hơn.

oooOooo

Lộ Thiển đang đứng đợi tại cửa học viện, bên cạnh nàng hiển nhiên còn có cả sự xuất hiện của Lăng Đế Tư. Nghe Lộ Thiển nói, quan hệ giữa hai nàng rất tốt, quả thật là đúng vậy rồi. Như vậy cũng tốt, có Lăng Đế Tư che chở thì Lộ Thiển hẳn là sẽ không gặp điều gì phiền phức cả. Mộ Dung Thiên cũng không còn xung động như lúc trước nữa, sau vài lần nhìn thấy Lăng Đế Tư thì trong lòng hắn cũng thấy quen dần và cũng không còn cái bộ dáng thất thần như hồi đầu nữa. Giờ đây, nếu có gặp lại nàng thì tâm tình của hắn chỉ hơi gợn sóng một chút rồi sẽ khôi phục lại như bình thường thôi.

Lộ Thiến trông thấy Mộ Dung Thiên đứng từ xa ra dấu cho mình thì hưng phấn nói:

- Lãng tử tử, ca ca của muội đến rồi. Muội đi nha, tuần sau chắc tử không cần phải đưa muội ra cổng học viện đâu, mấy người kia hết dám làm phiền muội rồi.

Lãng Đế Tư cười nói:

- Không sao đâu, chỉ mất công một cái nhắc tay thôi mà. À phải rồi, Lộ muội, sao ca ca của muội lại thích mặc trang phục ẩn sĩ vậy nhỉ? Chẳng lẽ hẳn là một người có tiếng, nhưng lại không muốn ai nhận ra mình?

Sở dĩ nàng hỏi câu đó chỉ là vì lòng hiếu kỳ mà thôi, thật ra nàng cũng sớm đoán ra ý của hẳn là như thế rồi. Lộ Thiến liền y theo lời căn dặn của Mộ Dung Thiên mà nói:

- Ca ca muội vốn không được bảnh trai cho lắm, nên y không muốn để người ta nhìn thấy diện mạo của mình.

Kỳ thật, Mộ Dung Thiên đã căn dặn Lộ Thiến phải nói là hẳn có dung mạo cực kỳ xấu xí, nhưng nàng lại cảm thấy nói như vậy thì có phần bất kính với hẳn, nên nhất thời đã cải sửa lại và chỉ dùng từ ngữ nghe thuận tai hơn một chút.

Lãng Đế Tư hiểu được ý của Lộ Thiến, thân làm muội muội thì không nên nói xấu ca ca chút nào, “nhìn không bảnh trai lắm” tức là có nghĩa rất xấu, nàng thở dài thông cảm:

- Ài, con người không lúc nào hoàn hảo đâu. Tiểu Lộ, muội hãy an ủi lệnh huynh nhiều nhiều một chút nhé. Thôi được rồi, ta cũng có việc phải đi đây. Tuần sau chúng ta sẽ gặp lại nhé.

- Dạ, Lãng tử tử, hẹn gặp lại!

Sau khi nói lời từ biệt, Lộ Thiến liền nhanh nhẩu chạy đến bên Mộ Dung Thiên.

Lãng Đế Tư đưa mắt nhìn hai người đi xa dần, trong lòng nàng nổi lên một cảm giác rất quen thuộc, nhất là đối với bóng lưng của người kia, cứ y như là đã gặp ở đâu rồi vậy. Thật ra, tập quán và động tác của mỗi một người đều khác nhau, chỉ có điều, sự khác biệt đó rất nhỏ. Dù cho có mặc trang phục ẩn sĩ rồi thì cũng không thể che giấu hoàn toàn những sự khác biệt đó được. Cũng bởi vì Mộ Dung Thiên đã từng có quan hệ mật thiết với Lãng Đế Tư cho nên nàng mới có cảm giác như thế, tuy nhiên, dạo gần đây hẳn đã cao hơn lúc trước không ít, vì thế mà nàng cũng không hề hoài nghi chút nào, mà chỉ có thể cho rằng do mình đã liên tục gặp hẳn ba tuần nên mới thấy quen là thế.

Tối hôm đó, trong lúc đang tắm rửa tại hồ nước, Mộ Dung Thiên nhớ tới môn khinh thân thuật mà mình vừa học được, thế là vẻ mặt liền trở thành thần thần bí bí, nói với Lộ Thiến:

- Tiểu Lộ, để huynh cho muội xem cái này.

Lộ Thiến thấy kỳ quái, hỏi:

- Là cái gì thế? La Địch ca ca, sao lại thần bí như vậy?

Mộ Dung Thiên cười đắc ý, đáp:

- Rồi muội sẽ biết thôi.

Nói xong, hẳn liền bò lên thành hồ, rồi nói với Lộ Thiến:

- Nhìn kỹ nha.

Hắn đang vừa tính vận chuyển linh lực để nhảy vọt lên như một con cá quẫy mình, chợt thấy tiểu Tinh Linh đỏ bừng mặt thì không khỏi cảm thấy kỳ quái, vả lại hẳn cũng cảm thấy lạnh lạnh, đến lúc này thì Mộ Dung Thiên mới nhớ ra là mình đang trần như nhộng, và đứng trên bờ triển lãm cơ thể như thế này thật không tốt chút nào. Thì ra hẳn đang đứng đối mặt với Lộ Thiến, còn “trường thương” thì cũng đang hướng về nàng giống như linh xà động nộ, ngẩng lên khiêu khích người ta vậy.

Nói không chừng, lúc này Lộ Thiến lại hiểu lầm là đồ vật thần bí mà mình đang muốn khoe chính là “tiểu huynh đệ” của mình thì khổ, thế là hẳn xấu hổ, vội vàng đề thăng linh lực rồi hét lớn một tiếng, đầu gối

hồi cong lại và bật mạnh rồi khỏi tảng đá đang đứng. Lần này là toàn lực phát động nên cả người hấn lập tức bắn đi như một mũi tên, nhưng chỉ lướt trên mặt nước được gần mười thước rồi mới rơi tõm xuống hồ.

Khi cơ thể của Mộ Dung Thiên bị ướt sũng, vừa định ló đầu ra khỏi mặt nước và đang định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên lại cảm thấy có một vật gì đó chạm vào bả vai. Hấn quay đầu lại nhìn, thì ra đó là một con vật to cỡ lòng bàn tay, toàn thân trong suốt như nước, hình dạng có tám chân dài rất giống loài nhện.

- Aaaaaaaa, nhện! Nhện!

Mộ Dung Thiên liên tục kêu lên thất thanh, rồi liều mạng bơi nhanh vào bờ. Hấn tuy là một kẻ to gan lớn mật, dám dùng rết chải đầu, dùng rắn độc làm thất lưng, còn những loại côn trùng nhỏ bé bắn thủ khác thì cũng đều có thể xem như không thấy...Nhưng hấn lại đặc biệt sợ giống nhện, vừa gặp là sợ ngay chứ đừng nói là chạm vào.

Mộ Dung Thiên cố sức bơi đến bên cạnh Lộ Thiển, miệng vừa thở hổn hển vừa nói:

- Tiểu Lộ, trong nước có con quái vật tám chân kia, chúng ta mau lên bờ nào, nhanh.

Rồi hấn cũng không đợi nàng kịp trả lời, chỉ vòng tay ôm lấy eo nàng rồi chạy tuốt lên bờ.

Bị gã nam tử tràn đầy khí tức nam tính và thân hình cũng càng ngày càng cường tráng hơn ôm vào lòng, tim của Lộ Thiển không ngừng đập loạn và mặt cũng đỏ bừng lên, nàng thấp giọng nói:

- La Địch ca ca, nó không phải là quái vật tám chân gì đâu, mà nó là con rối nước do muối tạo ra đấy.

Hết hồi 92

=====

Chú thích

[1] Ở những chương trước, tác giả vẫn gọi kỹ năng này là “Linh lực chu thiên vận chuyển thuật”, nhưng trong chương này thì lại gọi là “Kinh mạch chu thiên vận chuyển thuật”, vì vậy, ban biên tập chúng tôi xin mạn phép sửa lại cho giống với những chương trước cho được thống nhất.

[2] Ý tác giả ở đây muốn nói là nếu một người có linh lực mạnh, thì sức khống chế của họ sẽ rất cao, còn nếu linh lực của họ thấp thì trình độ khống chế linh lực của họ cũng sẽ rất thấp.

[3] Tĩnh nhược xử tử: yên tĩnh như trình nữ e ấp.

Động nhược thoát tử: động như thỏ chạy bán mạng.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

94. Hồi 93: Bàng Quan

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 93: Bàng Quan

Dịch giả: rongbang

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên dừng bước lại:

- Rối nước?

Lộ Thiến gật đầu đáp:

- Đúng vậy, đó là do khóa thực hành trong học viện vừa dạy. Muội thấy trong phòng tắm có nhiều nước, mà Thủy nguyên tố trong người cũng khá sung mãn nên muốn thử một phen, ai ngờ lại thành công. Mà nó chạy đi đâu muội cũng chẳng biết nữa.

Mộ Dung Thiên thở phào một cái, hồn còn chưa yên, nói:

- Hóa ra là vậy, làm huynh còn tưởng là có thủy quái từ suối nước nóng chui ra chứ, thật hú hồn. Tiểu Lộ, muội mau mau giải trừ nó đi, ghê chết được. Có con quái vật đó ở trong nước, huynh cũng không muốn tắm rửa gì nữa.

Lộ Thiến bối rối đáp:

- La Địch ca ca, học viện chỉ mới dạy phương pháp chế tạo thôi, còn điều khiển thế nào, hay là giải trừ nó và biến nó trở lại nguyên tố ban đầu thì muội còn chưa biết.

Mộ Dung Thiên hoảng hốt gần như chết ngất:

- Vậy có nghĩa là muội cũng chẳng có biện pháp gì với nó sao?

Hắn thật sự không hiểu được, vì sao nghĩ linh thuật lại thần kỳ như vậy, chẳng những có thể tạo ra những thứ giống y như sinh vật, mà lại còn cho nó ý thức tự chủ được nữa chứ.

Lộ Thiến ngượng ngùng:

- Dạ, chỉ đành để nó tự sinh tự diệt thôi, nghĩ linh cơ bản của muội chỉ vừa được học xong thôi, có lẽ không duy trì được lâu đâu.

Mộ Dung Thiên véo véo chiếc mũi nhỏ nhắn, vừa mềm mại vừa đáng yêu của Lộ Thiến, rồi nói:

- Muội nha, sau này đừng có làm loạn nữa đó.

Tuy nói vậy, nhưng hắn nào hay chính bản thân mình còn loạn hơn cả Lộ Thiến nhiều, nào là giết lán ma để học hấp thu yêu khí, nào là dùng yêu khí để cố đả thông kinh mạch, rồi lại còn lấy thân thể làm thực nghiệm nghiên cứu sự vận hành của linh lực, vv.....đó đều là những hành động còn nguy hiểm hơn cả ngồi tàu trượt cao tốc nữa.

Lộ Thiến lè lưỡi:

- La Địch ca ca, lần sau muội không dám nữa. À đúng rồi, huynh sợ quái vật tám chân à?

Vừa nghe vậy thì khuôn mặt của Mộ Dung Thiên chợt đỏ bừng, thầm nghĩ: “Mình mà sợ cái loại côn trùng bé xíu chỉ có mấy nữ hài mới sợ kia thì đúng là hỏng hết hình tượng oai phong của một trang nam tử hán đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất mất.” Do đó, hắn liền mạnh miệng nói:

- Ai sợ chứ, huynh chỉ sợ nó làm thương muội thôi.

Lộ Thiến cười hì hì, hiển nhiên là nàng không tin được lời đó rồi. Cứ nhìn cái bộ dạng thảm hại như chuột gặp mèo vừa rồi của hắn thì nàng cũng biết rồi, nhưng đương nhiên, nàng không nói huych toẹt ra hết để hắn khỏi bị ngượng.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ, tiểu nha đầu này quả là càng ngày càng bướng bỉnh, hắn đang vừa muốn dùng ma trảo để trừng trị nàng một phen, nhằm tỏ rõ uy thế bất khả xâm phạm của mình thì Lộ Thiến đã chợt đỏ mặt nói:

- La Địch ca ca, buông muội xuống đi.

- À.....

Lúc này Mộ Dung Thiên mới nhớ ra mình vẫn còn ôm Lộ Thiến chưa buông, mà do hai người đang tiếp xúc thân mật nên da thịt của hạ thể đã động phải bờ mông tròn trịa nhỏ nhắn của nàng. Thế là hắn vội vàng

thả nàng xuống nước, thăm nghĩ, vừa rồi tuy vô ý nhưng đã đủ tỏ rõ cái “uy” rồi, vậy cũng không nên truy cứu nữa.

ooo0ooo

Chỉ mới thoáng chốc mà một tháng nữa cũng qua đi, giờ đây những học viên cấp thấp mới vào đã đều có thể phát ra ma đầu khí cơ bản nhất. Mọi người đều căn cứ vào tình trạng của mình mà tu tập các hệ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, chỉ có những hệ mở rộng và hai hệ đặc thù Quang Minh và Hắc Ám là không có ai tập luyện. Hơn nữa, đó cũng chẳng phải là thứ mà những kẻ vừa vào học viện và chỉ mới tu luyện một tháng có thể học được, ít nhất, kỹ năng hệ căn bản của họ phải đạt đến một trình độ nhất định thì mới có thể nghĩ đến việc phát triển theo hướng khác, nếu không thì e rằng chỉ dẫn tới phân tâm mà thôi.

Một ngày quan trọng rồi cũng lặng lẽ đến, đó chính là kỳ thi kiểm tra cường độ của ma đầu khí. Thật ra đó chỉ là một cuộc khảo sát nhỏ nhằm xác định tiến độ học tập của những học viên mới mà thôi, điểm mấu chốt ở đây là viện trưởng Bồ Luân Đặc sẽ đến tận nơi kiểm tra, quan sát tình hình của mỗi người. Có một võ giả thánh cấp đứng bên quan sát thành tích của mình, hiển nhiên là không gì có thể diễn tả được sự kích động trong lòng, nó vừa hưng phấn lại vừa khẩn trương giống như khi người ta chơi bóng rổ mà có Michael Jordan đứng xem vậy.

Rất nhiều học viên cảm thấy tay chân hơi run rẩy, họ chỉ lo mình sẽ biểu hiện không được tốt ở trước mặt vị võ giả thánh cấp Bồ Luân Đặc thôi. Còn Mộ Dung Thiên thì lại cảm thấy có một nhân vật lớn như viện trưởng chịu hạ cố đến dự kiểm tra của ban cấp thấp, tính cách cư xử hòa đồng đó quả là một chuyện rất kinh ngạc, nhưng đáng tiếc chỉ là vẽ rắn thêm chân, uống công vô ích mà thôi. Điều đó chỉ khiến cho nhiều người vì quá khẩn trương mà không thể phát huy hết thực lực được. Xem ra lão đầu này đúng là đồ ngốc, cách thức quản lý và dạy dỗ quả thật không bằng được viện trưởng Áo Tư Đình của Tát Á Đa Lộ. An Cách La Hy vẫn luôn bị đối thủ chèn ép hoàn toàn không phải là vô căn cứ, ngoại trừ vận khí kém hơn, không thể thâm tóm được nhiều nhân tài ưu tú như Tát Á Đa Lộ ra, bản thân học viện này cũng đã có chút vấn đề. Đa số các giảng sư đều bị ảnh hưởng bởi Bồ Luân Đặc mà trở nên cực kỳ cứng nhắc, nếu nói một cách nghiêm túc thì kiểu như: người làm phiền y một chút, y sẽ lấy dao chém người vậy. Thế thì còn học viên nào dám thỉnh giáo nữa? Do đó mà họ khó có thể tiến bộ được là vậy.

Một mũi liệt hỏa tiễn lao vọt về phía dụng cụ kiểm tra có hình của một chiếc trống - trông như đá mà không phải đá, tựa ngọc mà chẳng phải ngọc - đang đặt ở giữa sân, nó lập tức bị vỡ tan, hỏa diễm nhanh chóng bị hấp thu như nước gặp bột biển.

Giảng sư tu luyện thuật cơ bản là Á Sát độc lớn chỉ số:

- Gia Bách Lợi, sức phá hủy vật lý 358, sức phá hủy phụ do nguyên tố Hỏa gây ra là 277, lực công kích tổng hợp 635! Tốt, người tiếp theo, Phỉ Áo Nạp.

Lực công kích tổng hợp ở đây, ngoài lực công kích vật lý ra, còn bao gồm luôn cả đặc điểm của các hệ nguyên tố, như là sức nóng của hỏa, độ cứng của kim, sự linh hoạt của mộc, tính mềm mại của thủy, độ rắn chắc của thổ, và sự sắc bén của phong.

Một nam Tinh Linh ma tiễn thủ, cũng chính là gã Gia Bách Lợi vừa kiểm tra xong, cúi đầu ủ rũ rời khỏi sân. Kỳ thật, Tinh Linh vẫn thường có thể khống chế nguyên tố khá tốt, mà gã cũng là một trong những người xuất sắc trong ban của Mộ Dung Thiên, chỉ đáng tiếc lần kiểm tra vừa rồi lại quá mất phong độ, không thể phát huy được sức mạnh như thường ngày. Dù tận mắt quan sát biểu hiện của gã, song khuôn mặt của Bồ Luân Đặc vẫn cứng đờ, không vui không buồn, cũng chẳng có một chút sắc thái tình cảm nào.

Người kiểm tra lần này là Phỉ Áo Nạp, đó là một học viên nữ, da thịt toàn thân đều màu xanh lục, ngay cả móng tay và tóc cũng đều như vậy, từ xa nhìn lại chẳng khác gì một cái cây. Nàng ta thuộc bộ tộc chúa tể sâm lâm, sở trường về Mộc hệ nguyên tố, cũng là một trong những nhân vật lợi hại trong ban.

Phỉ Áo Nạp rút ra một cây chủy thủ sáng loáng, cầm ngược chuôi dao rồi thăm vận linh lực, chỉ chốc lát trên thanh chủy thủ đã bao trùm một tầng khí vụ xanh lè, lượn lờ lơ lửng như độc xà uốn éo. Linh lực thuộc tính Mộc xem ra đều khá là quý dị, mà đặc điểm của nó quả thật cũng rất cổ quái. Ma đầu khí hệ Mộc có tính linh hoạt, khi xuyên vào thân thể địch nhân, nó sẽ không biến mất sau khi hủy hoại cơ linh ở một mức độ nhất định, mà nó sẽ bám lấy như hình với bóng rồi xâm nhập từng chút từng chút một, khiến

cho địch thủ rất đau đầu. Có rất nhiều thích khách đều thuộc hệ Mộc, chỉ cần một kích thành công, tất địch nhân sẽ phải ứng phó với linh lực đang xâm nhập vào cơ thể, và chỉ cần phân tâm một chút thì sẽ tạo cơ hội tuyệt vời cho những kẻ thích khách, có thể nói là nó cực kỳ thâm độc.

Phỉ Áo Nạp chính là một thích khách, nàng ta có vẻ khá thâm trầm, và rất ít khi giao tiếp với người khác ở trong ban. Hiện giờ nàng cũng im như thóc, đứng cách thiết bị kiểm tra ngoài năm thước, đầu gối hơn chùn xuống, rồi thân hình đột nhiên lao vọt về phía trước nhanh như chớp; đồng thời, chủ thủ đang nắm ngược trong tay cũng đâm mạnh vào dụng cụ đo lường.

- Khinh thân thuật!

Các học viên đều kêu lên kinh ngạc, hiện giờ khinh thân thuật của mọi người còn chưa có hiệu quả rõ rệt, chỉ có thể lao đi khoảng bốn thước, nhưng không ngờ Phỉ Áo Nạp đã đạt đến trình độ như thế rồi. Nàng ta đứng cách thiết bị kiểm tra hơn năm thước, không bay mà đã có thể lao đến năm thước, cũng chỉ bởi vì có tấm thiết bị nằm chắn ở phía trước nên nàng ta không thể lao đi xa hơn được, chứ nếu không thì Phỉ Áo Nạp ít nhất cũng phải lướt đi được tới tám thước chứ chẳng chơi, quả là một thành tích đáng nể.

Á Sắt cũng có phần rung động, chỉ có điều là lão cũng nhanh chóng đọc lên số liệu:

- Sức phá hủy vật lý 543, sức phá hủy hệ Mộc 450, lực công kích tổng hợp 993!

Ngay cả lão sau khi đọc xong thì cũng kinh ngạc vì con số đó, không ngờ trong ban cấp thấp mà lại có thể xuất hiện một nhân tài lợi hại như vậy. Vị thích khách này quả thật cũng lợi hại, lợi dụng lực xung kích của khinh thân thuật để nâng cao sức phá hủy vật lý lên hơn 500. Mộc hệ của nàng ta cũng không thể coi thường, mà hiếm có hơn chính là tố chất tâm lý. Ở trước mặt Bồ Luân Đặc mà còn phát huy cao hơn cả bình thường như vậy, chỉ đáng tiếc là ông ta vẫn cứ trơ ra như tượng đá, làm như chẳng trông thấy gì vậy.

Ngừng một lúc, Á Sắt mới tiếp:

- Rất tốt, người tiếp theo, An Định!

Còn vài thí sinh nữa thì mới tới mình, Mộ Dung Thiên cảm thấy hơi chán, thêm vào đó, đêm qua vì luyện tập quá hăng say nên hần cứ ngáp hoài.

- Bồn Sâm, sức phá hủy vật lý 281, sức phá hủy hệ Phong 205, lực công kích tổng hợp 486.

- Y Oa, sức phá hủy vật lý 314, sức phá hủy hệ Kim 267, lực công kích tổng hợp 581.

-

-

- Người tiếp theo, La Định.

- La Định?

Bị ngón tay Khiết Tây Tạt đánh thức, Mộ Dung Thiên cầu nhàu:

- Tạt Hy, làm gì vậy?

Khiết Tây Tạt khẽ đáp:

- Mau lên đi, tới lượt ngươi rồi kìa.

- Nhanh vậy à?

Gã sắc lang vừa tỉnh ngủ thì lập tức lấy lại tinh thần, sau đó chậm rãi bước ra sân. Bằng hệ quá cao cấp, tốt nhất là không nên hiển lộ trước mặt mọi người, sau này khi thi đấu thì tất có thể chiếm được ưu thế nhờ biết ẩn tàng thực lực. Vậy thì chỉ còn lại Hỏa hệ thôi, Mộ Dung Thiên chỉ tu luyện có hai loại ma đấu khí đó, còn những hệ khác thì hần chẳng biết chút nào.

Ngay cả khinh thân thuật đã có chút thành tựu cũng không cần dùng tới, Mộ Dung Thiên đứng tấn mã bộ cách thiết bị kiểm tra ngoài năm thước, tư thế cổ quái đó dẫn tới những tràng cười lớn của mọi người, mặc dù muốn che giấu thực lực để không bị chú ý nhưng tên sắc lang này vẫn trở thành một nhân vật pha trò trong ban bằng những hành vi khác thường của mình.

Mộ Dung Thiên chợt quát lớn một tiếng, rồi tung ra một đòn sấm sét như Hàng Long Thập Bát chưởng, rồi một chiếc hỏa thoa [1] tức thì từ lòng bàn tay của hắn bay ra, đó chính là kỹ năng mà hắn học được trong suốt một tháng nay. Khi mọi người nhìn thấy chiếc hỏa thoa đó thì tiếng cười mới im bặt, bởi lẽ khi một ai đó có thể biến vật chất thành một vật có hình thù khác, ngoài hình cầu, thì việc đó sẽ đòi hỏi một độ khó nhất định, đương nhiên so với thực lực chân chính của Mộ Dung Thiên thì nó vẫn còn kém khá xa.

Hỏa thoa bắn thẳng tới thiết bị kiểm tra không một chút sai lệch, nhưng nó không bị hấp thu như kỹ năng của những người khác, mà lại bị bật ngược trở lại rồi rơi xuống đất, sau một lúc mới tiêu tan và biến thành Hỏa nguyên tố trong không gian. Mọi người sau phút ngỡ ngàng lại lập tức cười ồ lên, bởi vì chỉ có sức mạnh không đạt đến yêu cầu thấp nhất của thiết bị kiểm tra thì mới không bị hấp thu, không ngờ cái gã kia trông thì lợi hại mà thực chất lại chỉ là phùng giá áo túi cơm. Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy rất mất mặt, khốn kiếp thật, phải chăng vừa rồi mình phát lực nhẹ quá, đáng lý ra phải mạnh hơn mới phải.

- Ồ?

Song, tại đương trường lại có ba người đồng thời kinh ngạc, đó là Khiết Tây Tạng, Á Sắt và một người nữa, chính là Bồ Luân Đặc.

- Không đạt.

Tuy rất kinh ngạc, nhưng Á Sắt vẫn phải cho điểm. Cơ hội kiểm tra chỉ có một lần, kể cả tình huống phát huy thất thường, bởi vì kiểm tra tố chất tâm lý cũng là một hạng mục trong kỳ thi này.

Mộ Dung Thiên rời khỏi sân mà lòng buồn rười rượi, bởi vì hắn là người đầu tiên trong ban không đạt tiêu chuẩn, tiếp đó những người khác cũng đều lần lượt đến kiểm tra. Không ngờ điểm số của Khiết Tây Tạng còn trên một ngàn, dù chưa phải đứng đầu nhưng so với những học viên thông thường thì cũng là khá hơn rất nhiều rồi.

Sau khi kiểm tra hoàn tất, Bồ Luân Đặc vốn chưa hề mở miệng lần nào, và cũng chưa hề có bất cứ một động tác nào, liền đi thẳng tới trước mặt Mộ Dung Thiên, chỉ vào hắn và nói:

- Cậu, đi theo ta.

Sau đó, lão liền xoay người bước đi thẳng.

Những người có mặt tại đó đều thấy ngạc nhiên. Còn Mộ Dung Thiên thì lại càng sầu não hơn, chẳng lẽ bởi vì mình không đạt yêu cầu mà phải bị “hòn đá” đó giáo huấn sao? Trong mắt những người khác đều lộ vẻ đồng tình, chỉ có Á Sắt là thoáng có chút suy tư.

Hết hồi 93

=====

Chú thích

[1] thoa: hình thoi.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

95. Hồi 94: Bồi Dưỡng Nhân Tài

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 94: Bồi Dưỡng Nhân Tài

Dịch giả: rongbang

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Viện trưởng Bồ Luân Đặc, sau này ta nhất định sẽ nỗ lực gấp bội, tuyệt đối không lười biếng, càng sẽ không phụ sự kỳ vọng sâu sắc của các giảng sư, học viện và dân chúng của đế quốc dành cho ta.....

Mộ Dung Thiên vừa tiến vào phòng làm việc của viện trưởng thì lập tức tiên hạ thủ vi cường, tự nhận lỗi lầm của mình. Đó là chiêu hấn học được sau bao lần cúp cua rồi bị bắt khi còn học tại sơ trung và cao trung, nếu làm vậy thì thầy giáo sẽ cảm thấy hấn có lòng hối cải, và cũng không nỡ trách mắng quá gay gắt nữa. Chỉ đáng tiếc, Bồ Luân Đặc lại không bị trò đó lừa gạt, lão chỉ nói:

- Ngồi đi, chúng ta từ từ nói chuyện.

Mộ Dung Thiên tuy được quan tâm nhưng chính điều đó lại làm cho hấn lo lắng. Hấn vốn tưởng rằng chỉ có thể đứng nghe mắng, nào ngờ Bồ Luân Đặc lại còn mời mình ngồi. Một nhân vật lớn quá khách khí đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Mộ Dung Thiên, khiến hấn càng trở nên thấp thỏm bất an, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Sau khi Bồ Luân Đặc cũng ngồi xuống, lúc ấy lão mới từ tốn hỏi:

- Vị đồng học này, cậu tên là La Dịch phải không?

Mộ Dung Thiên vội vã gật đầu:

- Dạ phải!

- À, La Dịch đồng học, cậu là người nắm vững ma đầu khí của mình nhất trong ban, giỏi lắm.

Mộ Dung Thiên ấp úng đáp:

- Viện trưởng, ngài thật biết nói đùa.

Sự thật quá rõ ràng, trong lần kiểm tra mới đây thôi đã cho thấy trình độ của hấn còn không đạt được yêu cầu, do đó mà Mộ Dung Thiên cảm thấy cậu kia quá nửa là châm biếm.

Trong mắt Bồ Luân Đặc chợt lóe tinh quang, lúc này lão hoàn toàn khác hấn với lão đầu trì độn thường ngày, phong phạm của một cường giả cũng hiển lộ rõ ràng:

- La Dịch, người ngay không nói mập mờ, lúc này chắc chắn là cậu đã che giấu thực lực, đúng không? Mặc dù bề ngoài có vẻ như cậu đã dốc hết sức, nhưng ta lại không cảm thấy linh lực xung động lớn lắm, vậy có nghĩa là khi cậu phóng hỏa thóa thì lại rất nhẹ nhàng.

Mộ Dung Thiên thầm kêu lợi hại, khi đó mình đã làm ra vẻ cố gắng lắm rồi, không ngờ vẫn bị lão ta nhìn một cái mà đã nhận ra ngay. Đôi mắt của thánh cấp cường giả quả là quá sắc bén, dù có phủ nhận thì cũng chẳng còn ý nghĩa nữa, thế là Mộ Dung Thiên chỉ đành thành thật đáp:

- Quả thật là như vậy.

Bồ Luân Đặc thấy rất hứng thú:

- Vì sao phải che giấu thực lực của mình chứ, chẳng lẽ cậu không muốn biểu hiện ra để có được sự tán thưởng của mọi người sao?

Mộ Dung Thiên đáp:

- Nổi danh cũng chẳng phải chuyện tốt gì. Con người ta khi vừa có chút danh tiếng thì sẽ liền trở nên kiêu ngạo và phân tâm, nhưng ta lại cảm thấy đó là điều đại kỵ của việc tu luyện.

Câu nói này của hấn có một nửa là thật và một nửa là bịa ra, nào ngờ Bồ Luân Đặc vừa nghe xong thì lại tán thành ngay:

- Nói rất hay, những người tập võ như chúng ta, lúc nào cũng phải bảo trì tâm tư bình ổn, một lòng chuyên chú, như vậy mới có thể nhanh chóng tiến bộ được.

Mộ Dung Thiên có chút ngượng ngùng:

- Phải rồi, viện trưởng, không biết ta có thể thỉnh giáo ngài một vấn đề không?

Bổ Luân Đặc cười ha hả đáp:

- đương nhiên là được rồi, nói đi.

Vị viện trưởng này rất hiếm khi cười, nhưng mỗi lúc cười lên thì lão trông cũng thật là hòa nhã. Cái tâm tình khẩn trương khi lần đầu gặp một nhân vật lớn của Mộ Dung Thiên cũng dần dần tan biến, hần nhanh nhẹn nói:

- À, linh lực của ta tới đa chỉ có thể tính là trình độ bậc trung, so với những học viên ưu tú còn cách khá xa. Ta nghĩ viện trưởng ngài cũng biết điều đó, nếu vậy gọi ta đến đây thì e rằng không phải chỉ vì một nguyên nhân như vừa đề cập chứ?

Bổ Luân Đặc gật đầu đáp:

- Không sai, linh lực của cậu quả thật chẳng ra làm sao, tuy nhiên, đó chính là điểm kỳ quái, bởi vì cách vận dụng linh lực của cậu thật sự còn tốt hơn cả tưởng tượng.

Mộ Dung Thiên kinh ngạc hỏi lại:

- Sao ngài biết được?

Bổ Luân Đặc nói

- Vì chiếc hỏa thoa đó. Hỏa là nguyên tố nhẹ nhất trong các hệ, thậm chí còn nhẹ hơn cả Phong, do đó, nếu muốn tập hợp nó thành một thực thể có quy tắc là một chuyện chẳng hề dễ dàng, và cũng rất dễ bị tiêu tan. Vả lại, hỏa là nguyên tố mà thiết bị kiểm tra dễ hấp thu nhất, cho dù dùng lực không đủ thì cũng có thể hấp thu toàn bộ. Thế mà hỏa thoa vừa rồi do cậu phát ra, ở một mức độ nào đó, nó đã có cả độ cứng của Kim và độ rắn của Thổ nên mới khiến cho thiết bị lầm tưởng là công kích vật lý, rồi dẫn tới việc chiếc hỏa thoa bị bật ngược trở lại. Điều đó chứng tỏ hỏa thoa của cậu có sự sắp xếp nguyên tố cực kỳ chặt chẽ và gần như là hoàn mỹ. Cho dù là ta thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm được điều đó, tuy vậy cũng không thể làm nhẹ nhàng như cậu được. Với trình độ linh lực của cậu, có phải điều đó rất kỳ quái hay không?

Bổ Luân Đặc quả là một con người thành thật, nói thẳng ra điểm thấp kém của một kẻ thánh cấp như mình với một học sinh mà không sợ mất thể diện. Lúc này Mộ Dung Thiên cảm thấy lão quả là một con người thẳng thắn, nghĩ lại trước kia mình cứ luôn gọi là lão trì độn, lão “hòn đá” mà cảm thấy xấu hổ.

- Tuy nhiên, phương pháp sử dụng Hỏa nguyên tố của cậu hiển nhiên là vẫn còn lằm lẩn, cũng như độ cứng của Kim, độ rắn của Thổ, độ sắc bén của Phong.....Những nguyên tố với khả năng gây thương tích theo một điểm và theo một đường, tính nhẹ và mãnh liệt của Hỏa quyết định nó thích hợp với việc dùng để gây thương tích trên bề mặt của mục tiêu, mà nếu cậu sắp xếp nguyên tố quá khít nhau thì không thể gây nên thương hại trên bề mặt được, trái lại sẽ khiến lực sát thương giảm đi rất đáng kể.

Bổ Luân Đặc vừa nói đã chỉ rõ lý do đã khiến cho Mộ Dung Thiên bị mất mặt lúc này.

Mộ Dung Thiên chợt bừng tỉnh:

- A, hóa ra là vậy.

Bổ Luân Đặc cười tiếp:

- Cậu có năng lực sắp xếp Hỏa nguyên tố chặt chẽ như vậy, nếu muốn nó phân tán ra đôi chút tất nhiên là dễ như trở bàn tay. Chỉ có điều là ngàn vạn lần đừng phân tán quá nhiều, tốt nhất là nên lưu lại một điểm khuyết, ví dụ như đầu nhọn của hỏa thoa, như vậy tốc độ ngưng tụ nguyên tố đã đủ, càng dễ đánh trúng đích nhân, đồng thời khi va chạm mạnh, Hỏa nguyên tố cũng phân tán ra để tiến hành công kích.

Mộ Dung Thiên vừa nghe vậy thì lập tức thông suốt ngay, hần mừng rỡ cảm tạ:

- Đa tạ viện trưởng đã chỉ dạy.

Bổ Luân Đặc trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- La Địch đồng học, cậu có thể cho ta biết là phải chăng cậu đến từ một đại gia tộc nào đó, hoặc là phụ mẫu của cậu là ai được không? Trong ấn tượng của ta, dường như chưa thấy ai có thuật tu luyện có thể khống chế Hỏa nguyên tố xuất thần nhập hóa như vậy cả.

Kỳ thật, đó chỉ là Linh lực chu thiên vận chuyển thuật mà Mộ Dung Thiên tự mò ra, dù có nói ra thì e rằng cũng không ai tin được, bởi vậy, hắn lại bịa ra một lý do:

- Viện trưởng, cái đó là do phụ thân của ta dạy, lão nhân gia ở trong một thị trấn bé nhỏ xa xôi, từ trước đến nay chưa từng rời khỏi đó, cũng chưa từng nói cho ta biết chức nghiệp và đẳng cấp của mình.

Hắn nói như vậy liền gây nên một cảm giác thần bí của bậc thể ngoại cao nhân ngay.

Quả nhiên Bồ Luân Đặc không hề sinh nghi, lão than thở:

- Trên đại lục này, quả thật nơi đâu cũng có ngoại hủ tàng long, nhân tài dị sĩ nhiều không kể xiết. Có rất nhiều cường giả đỉnh cấp đều ẩn cư tu luyện hằng mong đột phá trong võ đạo. Nghĩ đến ta bị danh lợi tầm thường ràng buộc, sau khi đạt đến trình độ thánh cấp hạng quèn thì đã không thể tiến thêm một bước nữa, thật là đáng tiếc.

Mộ Dung Thiên không ngờ câu chuyện hoang đường do mình thuận miệng bịa ra lại khiến lão có nhiều cảm khái như vậy, điều đó khiến cho hắn cũng cảm thấy áy náy:

- Viện trưởng, dù nói thế nào thì ngài cũng đã đạt đến thánh cấp, đó là một trình độ mà toàn thể thiên hạ đều kính ngưỡng.

Bồ Luân Đặc thở dài:

- Đến khi đạt đến cảnh giới này thì trái lại ta càng thấy không thỏa mãn. Sự huyền diệu trong võ học khiến chúng ta càng khát vọng tiến thêm một bước nữa, ta nghĩ đạo lý này cậu tạm thời còn chưa hiểu được đâu.

Rồi lão lại cười nói:

- Được rồi, không nói về nó nữa. Xem ra cũng chỉ có những cao nhân như lệnh tôn thì mới có thể dạy ra được một nhân tài giác ngộ cao thế này. Ta vốn muốn chuyển cậu lên ban cao cấp nhưng giờ thì thôi, vì nếu làm như vậy, nói không chừng còn sẽ gây ảnh hưởng đến tiến bộ của cậu cũng chưa biết chừng.

Bồ Luân Đặc nghĩ một chút rồi lại nói:

- Tuy rằng thuật tu luyện của lệnh tôn kỳ diệu phi thường, khi áp dụng nó thì quả thật quỷ thần mặt trắc [1], thế nhưng trong công việc chỉ điểm căn bản thì dường như có thiếu sót, từ việc vận dụng Hỏa hệ của cậu cũng có thể nhận thấy được. Thân già ta ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm tâm đắc, không biết La Địch cậu có hứng thú học tập hay không?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì suýt tí là muốn ngắt luôn, không ngờ chuyện vui từ trên trời rơi xuống, có cường giả thánh cấp đích thân chỉ dạy thì quả là một chuyện không dám tưởng tượng, vì thế hắn vội vã gật đầu ngay:

- Có chứ, đương nhiên là rất có hứng thú rồi, đa tạ viện trưởng bồi dưỡng.

Bồ Luân Đặc mỉm cười nói:

- Được rồi, đừng khách khí nữa. Thế này đi, bình thường ta phải quản lý công chuyện trong học viện nên khá bận, tuy nhiên, cứ mỗi tối thứ sáu là đều được rảnh rang, khi đó cậu cứ đến nhà ta là được.

Mộ Dung Thiên mừng rỡ đáp:

- Dạ, ta nhất định sẽ tới đúng giờ.

Bồ Luân Đặc nói:

- Phải rồi, La Địch, ngoài Hỏa hệ ra, cậu còn có khả năng khống chế những nguyên tố khác không?

Mộ Dung Thiên không dám giấu diếm để tránh cho Bồ Luân Đặc không tiện chỉ điểm, huống hồ hắn cũng là lĩnh vực ma võ sĩ, nên đối với người có chức nghiệp tương đồng như Bồ Luân Đặc thì quả thật là một vị sư phụ tốt nhất, bởi vậy nên hắn thành thật đáp:

- Còn biết Bằng hệ nữa.

Bồ Luân Đặc hơi bất ngờ:

- Lĩnh vực ma võ sĩ?

Đây quả là một nhân tài mà ông trời có ý ban tặng cho mình đây mà.

ooo0ooo

Khi Mộ Dung Thiên từ phòng làm việc của viện trưởng quay về tức xá, toàn thân hần cứ lâng lâng, vừa nghĩ đến việc có được một người cũng là lĩnh vực ma võ sĩ, lại còn là thánh cấp cường giả chỉ dạy, vậy thì con đường trở thành cường giả đã rút ngắn đi đáng kể. Tâm tình lúc này của hần lại cực kỳ khoan khoái, nên liền ngâm nga một câu hát dân dã:

- Ta yêu tuyệt lê của mỹ nữ, mỹ nữ lại thích “tiểu bảo bối”, yeah.....

Ở chung hơn một tháng nay, Khiết Tây Tập đã sớm biết tính cách của gã sắc lang bạn cùng phòng này, mỗi khi hần rên rỉ cái thể loại ca khúc như thế thì nhất định là đang cực kỳ hưng phấn. Nàng vốn tưởng rằng hần bị viện trưởng gọi lên phòng làm việc để giáo huấn một trận, sau đó mặt mày ủ rũ lết về, nào ngờ mặt mày lại hồng hỏ, hoàn toàn trái ngược với bộ dạng trong tưởng tượng của nàng. Do đó mà nàng thấy kỳ quái, hỏi:

- La Dịch, chuyện gì mà vui vẻ vậy? Chẳng lẽ trông thấy mỹ nữ lửa thể chạy trong học viện à?

Khiết Tây Tập hiện giờ đã hoàn toàn bị Mộ Dung Thiên tiêm nhiễm, và biến thành một sắc nữ chính cống, ngay cả Lăng Đế Tư cũng nói như vậy. Đúng là nàng đang trở nên sa đọa hơn từng ngày một.

Mộ Dung Thiên ngưng hát, đưa ngón trỏ tay phải lên miệng:

- Suyt! Phật viết: Không thể nói, nghĩa là không thể nói!

Dứt lời, không đợi nàng trả lời, hần lại tiếp tục vừa rên rỉ vừa trở về phòng.

Khiết Tây Tập vốn cảm thấy trình độ lưu manh của mình đã sắp đuổi kịp hần rồi, hiện giờ trông thấy bộ dạng thần thần bí bí của hần thì lại cảm thấy bất lực. Ôi, xem ra dù có đuổi cỡ nào thì nàng cũng sẽ không theo kịp, vì hần lại tiến vào một cảnh giới mới rồi.

Hết hồi 94

=====

Chú thích:

[1] quỷ thần mặt trắng: quỷ thần khó lường.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

96. Hồi 95: Thích Sát

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 95: Thích Sát

(Ám Sát)

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Rồi từng ngày, từng ngày trôi qua, thấm thoát mà giờ đây cách thời gian thi đấu chỉ còn hơn nửa tháng. Trong cả hai học viện, các học viên đều đã bắt đầu cảm nhận được bầu không khí đầy khẩn trương. Cuộc thi đấu đại quy mô này quả thật còn long trọng hơn cả cuộc thi sát hạch cuối kỳ nhiều lắm, bởi vì đến lúc đó sẽ có rất nhiều nhân vật lớn của đế quốc đến quan chiến, nếu như bị thua thê thảm thì đó là một việc rất mất mặt. Do đó, mọi người đều cố tranh thủ thời gian, quý trọng từng giây từng phút và dậy thật sớm để khổ luyện; ngay cả đám học sinh ở địa cầu trong lúc ôn thi để vào trường cao đẳng cũng không khẩn trương như vậy nữa là. Hiện nay, học viện cũng ngừng luôn các khóa học, họ cho phép các học viên được tự do thoải mái, mặc sức tu luyện các kỹ năng hoặc phương pháp rèn luyện phù hợp với bản thân nhất, bất luận đó là thực chiến đả đấu, hay tấn công, phòng ngự, hay là tu luyện linh lực....tất cả đều được, và họ sẽ không hề quan tâm hay ngăn cản.

Tuy rằng học viện để cho các đệ tử được tự do tu luyện, nhưng không hề có người nào luyện cho đến tận nửa đêm, thế nhưng đêm nay lại có ngoại lệ. Tại dã huấn trường ở trong khu rừng sâu, lúc này đang có một cuộc chiến diễn ra rất kịch liệt.

Kể tham chiến là hai thiếu nữ, trong đó có một người là ma pháp sư, năng lực thiên dụng kỹ năng của bốn hệ Phong, Thủy, Thổ, và Quang Minh. Thỉnh thoảng lại phóng ra vài cái phong nhận [1], hoặc là trong tay “mọc” ra một cái thổ thuẫn [2] để phòng ngự, và đôi khi còn dùng cả thủy xà để quấy rầy hành động của đối thủ. Riêng Quang Minh hệ ma pháp của nàng ta thì còn có thể làm tan rã uy lực kỹ năng nguyên tố của địch nhân trong một chu vi rộng lớn, thậm chí còn làm bắn ngược trở lại. Bao nhiêu kỳ chiêu quái thức cứ ùn ùn đánh ra, làm cho kẻ khác hoa cả mắt, ngay cả sức nhìn cũng không được nhìn rõ chút nào. Hơn nữa, trong mỗi lần xuất chiêu, nàng ta còn phát huy đặc điểm của từng loại nguyên tố đến mức tốt nhất nữa.

Còn người thiếu nữ kia thì lại mặc trang phục đạo tặc, động tác nhanh như gió, luôn tấn công vào những góc độ hiểm và khó ngờ nhất. Nàng ta phát huy những đặc điểm trong chức nghiệp của mình là tốc độ cao và biến hóa quỷ dị đến mức nhuần nhuyễn nhất; mà điều càng hiểm thấy hơn đó là việc nàng ta còn lại là một ma đạo tặc tinh thông Hỏa hệ nữa. Hỏa diễm của nàng ta đã đạt tới thanh sắc cảnh giới, lại thêm có sức gió tăng cường, mà tốc độ của gió vốn đã cao, nên nhờ vậy mà uy lực của hỏa diễm lại càng mạnh hơn, thật khiến đối phương khó lòng phòng bị nổi. Nếu như lúc này có người quen của nàng nhìn thấy thì nhất định họ sẽ cực kỳ kinh ngạc, bởi vì chiêu thức mà nàng ta đang sử dụng có tên gọi là “Nguyên tố điệp gia” [3], nó lấy ưu điểm của một loại nguyên tố khác, rồi tăng cường uy lực cho nguyên tố sở trường của mình. Giống như Hỏa là loại nguyên tố rất ưa bá đạo mà lại có lực công kích cường đại, thế nhưng lại quá phiêu dật và nhẹ nhàng, khiến cho tốc độ công kích trở thành quá chậm; nhưng trong các loại nguyên tố thì Phong có tốc độ nhanh nhất, tất có thể bổ khuyết cho Hỏa nguyên tố và phối hợp với nó rất hoàn mỹ. Lẽ đương nhiên, “Nguyên tố điệp gia” là một kỹ năng cao cấp nên độ khó rất cao, tuyệt không phải ai cũng có thể học được.

Không cần phải nói, hai người này chính là hai nữ thiên tài đại danh鼎鼎 lấy của đế quốc, vừa là bằng hữu vừa là đối thủ cạnh tranh của nhau, tức Khiết Tây Táp và Lăng Đế Tư. Bởi vì trong cuộc thi đấu sắp tới, Khiết Tây Táp không thể phát huy toàn lực để tránh bị bại lộ thân phận, nhưng nàng lại muốn cùng người bạn thân kiêm đối thủ từ nhỏ đến lớn của mình tỷ đấu một phen. Vì vậy nên nàng đã hẹn Lăng Đế Tư nửa đêm đến dã huấn trường của học viện để lên quyết chiến, như vậy sẽ không sợ bị người khác nhìn thấy. Sân luyện này nằm tại nơi sâu nhất trong rừng, nên nó cũng giống như một tiểu huyện thành vậy, những thanh âm do cuộc chiến gây ra sẽ không khiến người ở bên ngoài nghe được, trừ phi chúng là những loại âm thanh được phát ra từ một cuộc chiến có uy lực hủy thiên diệt địa như S cấp thì may ra mới có người nghe thấy.

Lúc mới bắt đầu, lực lượng của hai người còn ngang nhau, Lăng Đế Tư thì nhanh nhẹn và đòn công kích sắc bén, còn Khiết Tây Táp thì lại phòng thủ chặt chẽ, vả lại, quái chiêu không ngừng tung ra nên cũng không dễ rơi xuống thế hạ phong. Hai người đã giao thủ với nhau từ nhỏ đến lớn nên đều quen thuộc ưu khuyết điểm của nhau, vì thế, nếu có ai muốn dùng kỹ xảo để chiếm ưu thế thì hẳn là không dễ dàng chút

nào. Nhưng khi chiến đấu đến hồi gay cấn, do Lăng Đế Tư có kinh nghiệm thực chiến phong phú hơn và uy lực của Hỏa hệ đấu khí tinh thuần cũng dần dần hiển lộ ra. Mặc dù, về phương diện võ đạo, tu luyện bất cứ hệ nguyên tố nào cũng đều có hiệu quả như nhau, nhưng khi người chỉ biết một hệ nguyên tố tu luyện đến trình độ cao cấp thì chưa chắc đã thua kém người am hiểu nhiều hệ nguyên tố nhưng lại có khả năng không chế yếu hơn.

Sau khi năm phen bảy bận trở hết ngón nghề ra để ứng phó với làn sóng hỏa nhận nhiều như mưa, Khiết Tây Tạng rốt cuộc cũng phải thở hổn hển rồi hô lên với giọng cấp bách:

- Dừng tay! Dừng tay!

Lăng Đế Tư nghe vậy thì dập tan hỏa linh trên tay, rồi cười hỏi:

- Chuyện gì đó?

Toàn thân Khiết Tây Tạng đỏ mề hôi đầm đìa, nói:

- Ài, mệt chết ta rồi, ta chịu thua.

Nói xong, nàng ngồi bệt luôn xuống đất, trông chẳng giống thực nữ chút nào. Nàng đợi hơi thở bình ổn lại một chút, thì mới đứng lên nói:

- Lăng Đế Tư, linh lực và Hỏa hệ ma đấu khí của ngươi tiến bộ nhanh quá, quả thật giống như là thay đổi thành người khác vậy. Nửa năm trước chúng ta còn ngang sức với nhau kia mà, thế đã xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ sự cạnh tranh ở học viện lại có hiệu quả như vậy sao?

Lăng Đế Tư nghe vậy thì cũng ngây người ra. Linh lực và ma đấu khí của nàng quả thật mỗi ngày đều tăng vùn vụt, một phần là do công lao khắc khổ tiềm tu, phần khác quan trọng hơn là do “người kia” đã tự nguyện giải trừ Linh lực phụng hiến, bao nhiêu linh lực mà hắn đã thu được đều trả lại hết cho nàng, so với tình trạng linh lực bị phong ấn trước kia thì hoàn toàn khác hẳn, vì toàn bộ những linh lực đã mất đi rồi được tiếp thu trở lại đều có thể tự do sử dụng. Chính vì thế mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Lăng Đế Tư đã có sự biến hóa của một người được thoát thai hoán cốt.

Lăng Đế Tư cười đáp:

- Có lẽ là vậy rồi.

Khiết Tây Tạng thở mạnh vài hơi, rồi bỗng nhiên nói với giọng thần bí:

- Lăng Đế Tư, ta nói cho ngươi nghe chuyện này nhé.

Lăng Đế Tư hỏi:

- Là chuyện gì, sao lại thần thần thần bí bí thế?

Khiết Tây Tạng che miệng cười nói:

- Gã sắc lang bạn cùng phòng với ta ấy, hắn yêu thầm người đó!

Khi thấy càng tới gần ngày thi đấu thì Mộ Dung Thiên lại càng tập luyện điên cuồng đến chẳng biết mệt, rốt cuộc Khiết Tây Tạng không nhịn được mà phải nói ra chuyện “bí mật” đó với người bạn tốt của mình.

Lăng Đế Tư hơi bất ngờ, kinh hãi nói:

- Ta thấy không thể nào, ngươi đừng nói bậy.

Khiết Tây Tạng vội vàng phân biện:

- Ta không có nói bậy. Lúc trước, khi học viện vừa khai giảng không lâu, sau khi ta và một bằng hữu khác trong học viện nhắc tới trong cuộc thi trước, người đã vượt liền ba cấp, đánh với bọn học sinh của năm bốn, thì hắn liền bị đả kích như có nường tử chạy theo người khác vậy. Giờ đây, ngày nào hắn cũng luyện đến mức phải bò về ký túc xá, có mấy lần ta còn phải dìu về phòng nữa, toàn thân hôi hám, bắn chết đi được. Lăng Đế Tư, ngươi phải bồi thường cho ta đó!

Lăng Đế Tư cười gượng, nói:

- Chuyện này đâu có liên quan gì đến ta?

Khiết Tây Tạng cười hì hì:

- Đương nhiên là có liên quan rồi. Nếu như không phải tại người lớn lên xinh đẹp như vậy, vóc dáng phong tao như vậy, thì hẳn cũng không yêu thầm người rồi. Tất nhiên, hẳn cũng sẽ không luyện tập khắc khổ như vậy, và ta cũng không cần phải vất vả rồi.

Lăng Đế Tư cười nói:

- Nếu như Khiết Tây Tạng tiểu thư của chúng ta mà khôi phục lại chân diện mục, đến lúc đó chỉ sợ là hẳn sẽ lập tức bỏ nhào lên đấy. Ta thì có đáng là gì chứ?

Rồi Lăng Đế Tư không muốn thảo luận về chuyện này quá nhiều, liền nói:

- Thôi được rồi, chúng ta mau dùng đan dược để khôi phục linh lực, rồi trở về thôi.

Nàng đưa tay vào Không Gian châu ở trong túi, nhưng khi bàn tay đưa vào được một nửa thì bỗng dừng lại thốt:

- A.....

Khiết Tây Tạng ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào....

- Nguy hiểm!

Lăng Đế Tư gần như lập tức đẩy mạnh Khiết Tây Tạng ở đằng trước mình sang một bên, sau đó thì chợt có vài bóng hắc ảnh không thể nhìn rõ đã xẹt ngang qua chỗ mà Khiết Tây Tạng vừa đứng lúc nãy, rồi tiếp theo là kinh phong quất vào mặt, khiến cho chỗ mi tâm của Lăng Đế Tư hơi thoáng đau nhức. Nàng tựa như là chỉ dựa vào tiềm thức mà không kịp quan sát kỹ phương hướng có lợi cho mình, chỉ miễn cưỡng lướt ngang vài xích để tránh né. Đây chính là tuyệt chiêu mà ngày trước Mộ Dung Thiên đã nhìn thấy nàng sử dụng khi giao đấu với Tuyết Phách Tinh vương, lúc ấy nàng cũng bị mất thăng bằng và suýt tí nữa là bị giẫm chết. Tuyệt chiêu này có tên gọi là Thiểm Điện Chiết.

Tuyệt chiêu ấy của Lăng Đế Tư được gia tộc bí truyền, chỉ có trong lúc cấp bách thì mới có thể hiển lộ tuyệt kỹ cứu mạng của giới đạo tặc. Giờ đây, nàng lại một lần nữa sử dụng nó, quả thật khó khăn lắm mới có thể tránh né được một kích trí mạng kia, chỉ có điều tốc độ của người đánh lén thật sự quá nhanh, trên cánh tay của nàng vẫn còn lưu lại một vết thương, khiến cho ma đấu khí như con đĩa lập tức theo vết thương mà điên cuồng xâm nhập vào nội thể.

- Thích khách!

Một lời của Lăng Đế Tư đã nói ra thân phận của kẻ đánh lén. Hắc y cùng với đêm tối gần như hòa tan thành một thể, ngay cả chủy thủ cũng là màu đen, toàn thân trên dưới ngay cả đôi mắt cũng không để lộ ra ngoài, nhằm tránh phản quang khiến cho người khác cảnh giác. Kẻ đó lại còn lợi dụng hoàn cảnh để yểm trợ, rồi lại ẩn trong bóng tối chờ đợi thời cơ thích hợp để tung ra một đòn trí mạng, và y lại còn có đấu khí với tính chất đặc biệt. Không cần phải nói, tất cả những điều đó đã mách bảo kẻ vừa ra tay chính là thích khách.

Phía sau hắc y thích khách chỉ lưu lại một chuỗi thân ảnh mờ mờ kéo dài, thì ra y đã ẩn vào trong một lùm cây cách đó chừng hai mươi thước, và nơi đó cũng chính là nơi mà y ẩn nấp lúc nãy.

- Ảnh cấp thích khách!

Lăng Đế Tư khẩn trương nói:

- Khiết Tây Tạng, hai chúng ta đều không phải là đối thủ của hắn, chạy mau!

Thích khách đối với một kích thất thủ vừa rồi của mình cũng rất bất ngờ. Y đã kiên trì ẩn nấp trong bóng tối khá lâu, đợi cho song phương chiến đấu đến sức cùng lực kiệt nhưng vẫn chưa phát động công kích, mà cứ tiếp tục đợi cho sự hưng phấn trong lúc chiến đấu của hai người hoàn toàn tiêu tan, rồi canh ngay lúc họ

lấy thuốc thì đó chính là thời cơ tốt nhất để ra tay. Nhưng y không ngờ rằng sự cảnh giác và phản ứng của Lăng Đế Tư lại quá nhanh nhẹn như vậy, vì thế nên y mới bị thất thủ.

Một kích vừa rồi đã được phát động toàn lực, nhưng sau khi bị đối phương tránh thoát thì thích khách cũng thu thế ngay lập tức. Mắt thấy con mồi không bị việc gì đã chạy trốn theo hướng khác, mà trong đó hiển nhiên có một người còn muốn thi triển Âm ba khuếch triển thuật, nếu một khi để cho nàng ta thực hiện được điều đó, vậy thì kế hoạch ám sát lần này sẽ hoàn toàn thất bại. Ở trong học viện có rất nhiều cao thủ, mà dù y có là một ảnh cấp thích khách, nhưng đến khi đó thì chỉ có thể lập tức bỏ qua cơ hội tốt như vậy để mà chạy trốn chết thôi.

Một luồng thanh sắc khí vụ dày đặc liền tỏa ra từ kẻ thích khách rồi nhanh chóng bao phủ lấy một phạm vi mười lăm thước. Chữ “cứu” của Khiết Tây Tập còn chưa được khuếch tán thì đã bị ngăn cản lại, còn chữ “mạng” tiếp đó vừa thoát ra khỏi miệng thì đã bị dồn nén lại hết mức, và thanh âm dĩ nhiên là không thể xuyên thấu luồng khí vụ kia, nặng nề mà thông thả, âm lượng so với người bình thường lúc nói chuyện cũng không bằng được, thế là Âm ba khuếch triển thuật tự nhiên là mất đi hiệu lực. Mà hai nàng bị khí vụ bao phủ giống như bị hãm vào vũng bùn vậy, trước ngực như bị một khối đá lớn đè lên, cả động tác cũng không hành động được như bình thường, cứ như là cá bị mắc cạn, chim bay gãy cánh, thật là khó chịu đến nỗi nói không nên lời.

Thần sắc của Lăng Đế Tư càng trở nên ngưng trọng hơn, nàng bật thốt:

- Không gian phong tỏa!

Đây là một kỹ năng đặc biệt của thích khách, có thể khiến cho hành động của đối phương, thậm chí là âm thanh trong một chu vi rộng lớn bị giảm đi, tuy nhiên, kỹ năng này rất khó tập thành. Kẻ thích khách kia lại có thể mở rộng phạm vi lên đến mười lăm thước, dĩ nhiên là không giống như một ảnh cấp thích khách tầm thường. Lăng Đế Tư biết một khi mình còn ở trong vòng phong tỏa này thì sẽ khó có thể chạy trốn được, hy vọng duy nhất của nàng là cố gắng kéo dài thời gian, bởi vì không gian phong tỏa sẽ làm tiêu hao linh lực kinh người, không thể duy trì lâu dài được.

oooOooo

- Hừ, hừ...

Mộ Dung Thiên thở gấp một hơi, mồ hôi tuôn ra như mưa, hần nuốt luôn vài viên khôi phục đan, coi cái thứ được vật đất đỏ này như không đáng tiền vậy. Mà những thứ được vật này quả thật cũng không cần tiền để mua, vì hần lấy chiêu bài nghiên cứu, đến công hội lấy một đồng lớn tài liệu về, luyện chế đầy đủ khôi phục đan để chống đỡ những cuộc huấn luyện càng lúc càng lâu hơn và cũng càng ngày càng cực khổ hơn. Ma Bạo Phá của hần có uy lực rất lớn, nên rất dễ bị người khác chú ý, vì ban ngày ở đã huấn trường có nhiều người nên không thích hợp để luyện tập, chỉ có thể chọn lúc chiều tối, mà ban đêm yên tĩnh thì đối với việc tu luyện quả là có hiệu quả tốt hơn ban ngày nhiều.

Lúc này, Mộ Dung Thiên đang nhìn cái hố to bị phá hủy trên mặt đất mà cảm thấy rất thỏa mãn. Tốt, hôm nay dừng lại ở đây thôi! Tinh thần mệt nhọc thế này, nếu không có đan được thì khó có thể khôi phục lại được.

Hai chân vừa đạp một cái, Mộ Dung Thiên liền bay lên trên một thân cây đại thụ, sau khi vừa chạm vào thân cây thì lại nhẹ nhàng đạp thêm một cái, thân thể lại một lần nữa lửng không bay đến một thân cây khác, động tác như hành vân lưu thủy, một hơi liên tục liên lạc, bao gồm cả dịch chuyển và biến hướng với tốc độ cao trong đó. Gần như là có thể dùng từ “thần tốc” để hình dung sự tiến bộ của hần, Mộ Dung Thiên vui mừng hớn hở, thỏa thích hưởng thụ niềm khoái cảm khi sử dụng khinh thân thuật, rồi hần cứ nhắm về hướng của ký túc xá mà lao đi.

Mộ Dung Thiên liên tục phi hành suốt mấy phút đồng hồ, rồi bỗng nhiên dừng lại, bởi vì hần nghe thấy mấy thanh âm kỳ quái như “thông, thông, thông...” vang lên vừa nặng nề mà lại cũng vừa tối tăm.

Nửa đêm khuya khoắt như vậy mà còn có ai ở đây sao? Ngày thường vẫn có mình là người luyện trẻ nhất thôi, mỗi khi trở về thì đã không còn ai nữa rồi, đúng thật là kỳ quái. Hần hơi suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên tên sắc lang liền bừng tỉnh, trong đầu hần chợt hiện ra hình ảnh cực kỳ đậm đặc: hai thân thể lỏa

lò đang quần chặt lấy nhau, kẻ ở trên thì không ngừng tấn công ở dưới, khiến cho hạ thể của họ phát ra những thanh âm “thông, thông, thông” như vậy.

Nghĩ đến cảnh nửa đêm ở trong học viện có một đôi tình nhân hò hẹn gặp mặt nhau tại dã huấn trường, rồi thì củi khô lửa bén cũng là chuyện dĩ nhiên thôi, và họ đã không dằn lòng được mà chơi “dã chiến” ngay tại chỗ luôn.

Nhã hứng tốt thật! Mộ Dung Thiên không ngừng tấm tắc khen ngợi. Thế là hắn lập tức nổi cơn xung động, muốn đến đó học tập kinh nghiệm một phen, rồi lập tức thi triển kinh thân thuật và lao ngay về hướng phát ra thanh âm “hấp dẫn” kia.

Hết hồi 95

=====

Chú thích

[1] phong nhận: đao gió.

[2] thổ thuần: thuần bài bằng thổ (đất).

[3] Nguyên tố điệp gia: một loại nguyên tố chồng chất lên một loại nguyên tố khác.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

97. Hồi 96: Thoát Khốn

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 96: Thoát Khốn

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Kể cũng kỳ quái, thanh âm nặng nề kia không hề vang dội, dường như tối đa chỉ vọng ra trong phạm vi khoảng hai, ba mươi thước thôi, nhưng sau khi Mộ Dung Thiên phải mất gần mười lần nhún chân, tức là vượt qua một khoảng cách chừng hơn trăm thước, thì mới tiếp cận được nơi phát ra âm thanh.

Khi thấy được nơi có bụi đất tung bay, hiển nhiên đó chính là “vùng đất dã chiến” rồi. Mộ Dung Thiên cảm thấy bội phục đôi gian phu dâm phụ này đến sát đất, quả thật bọn họ không phải là người mà, chuyện như thế mà có thể làm cho cát bay đá chạy đến như vậy, quả nhiên là “tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả”. Ban đầu, Mộ Dung Thiên vốn tưởng là mình đã rất mạnh rồi, bây giờ so với họ thì mình đúng là còn non kém lắm.

Nhận thấy bọn họ đánh nhau âm ẩm như thế, xem chừng họ cũng không phát hiện ra mình. Mộ Dung Thiên muốn đến gần một chút để quan sát trận chiến của thế kỷ đó cho thật tốt, vì vậy hắn liền nhảy đến một thân cây khác. Từ trên cao nhìn xuống, rốt cuộc hắn cũng nhận ra đó không phải là một cuộc “dã chiến” như mình đã tưởng tượng, mà nó là một cuộc chiến thực sự và rất khốc liệt. Một bên là hai nữ tử, tuy đang ở trong luồng thanh khí dày đặc nên không nhìn rõ được gương mặt họ, nhưng với vóc người xinh đẹp và bốc lửa, chỗ cần cao thì cao, chỗ cần thấp thì thấp, hiển nhiên là giới nam tử không thể có được vóc người như thế. Trong hai nàng, một người là ma pháp sư, luôn tay phát ra những kỹ năng với các hệ ma

pháp khác nhau, công thủ vẹn toàn; người có thể sử dụng nhiều hệ nguyên tố ma pháp linh hoạt như vậy, thì hiển nhiên phải là cao thủ rồi. Mà một nàng khác thì lại sử dụng liệt hỏa phong nhận trong kỹ năng “Nguyên tố điệp gia”, xem ra cũng không phải là một kẻ đầu đường xó chợ.

Còn đối thủ của hai nàng lại là một hắc y nhân, ở trong luồng thanh khí hòa lẫn với bóng đêm thì hầu như chỉ có thể nhìn thấy được một bóng người mờ mờ mà thôi. Kỹ năng do y xuất ra thì không làm hoa mắt người ta giống như hai nữ tử kia, song vẫn có thể áp đảo đối phương, bức cho hai nàng luống cuống cả chân tay, thật khó lòng chống đỡ được.

Điểm kỳ quái ở đây chính là trong trận chiến này, cả ba người bọn họ ai nấy cũng đều xuất ra những kỹ năng cao cường, đáng lẽ thanh âm được phát ra phải là kinh thiên động địa mới đúng, thế mà họ chỉ phát ra những tiếng như sấm rền nhưng lại trầm đục. Hơn nữa, tốc độ của ba người họ dường như cũng không phải đặc biệt nhanh lắm, thậm chí so với khinh thân thuật mới có chút thành tựu của Mộ Dung Thiên còn có vẻ chậm hơn nữa.

Lúc đầu, gã sắc lang tính sẽ nhẹ nhàng hạ xuống một chạc cây, nhưng trong lúc bị giật mình thì hẳn không thể nào giữ được tâm tình bình thản, khiến cho sự lưu chuyển của linh lực ở trong cơ thể bị mất cân đối, và thế là hiệu quả của khinh thân thuật bị giảm nhiều. Chạc cây không kham nổi sức nặng, nên vang lên một tiếng “rắc” rồi gãy đoạn. Tiếp theo đó thì Mộ Dung Thiên đầu dưới chân trên cứ thế mà rớt thẳng xuống đất, nhưng may thay, hẳn cũng không phải là người không có chút kinh nghiệm nào. Trong lúc còn ở trên không, hẳn liền nhanh chóng điều chỉnh tư thế, nhào lộn xoay mình lại rồi an ổn đáp xuống đất. Lúc này hẳn mới phát hiện bản thân mình chỉ còn cách phạm vi có luồng thanh khí kia khoảng bốn, năm thước thôi, nên cũng không khỏi thầm kêu khổ.

Thời gian phát sinh sự tình là lúc nửa đêm, lại còn ở chốn không người như dã huấn lâm này, điều đó cho thấy đây rất có thể là một cuộc quyết đấu ân oán riêng tư. Theo quy củ của đại lục, đối với loại sự tình thế này thì người ngoài tốt nhất là không nên nhúng tay vào, bằng không thì đó chỉ là tự chuốc lấy phiền phức. Sau khi Mộ Dung Thiên ổn định lại thân hình, hẳn lập tức muốn lén lút rời đi, để tránh tai bay vạ gió. Cũng may là bình thường hẳn khá cẩn thận, mỗi khi huấn luyện trong lúc nửa đêm đều có mặc trang phục ẩn sĩ, bằng không dù bị bên nào nhìn thấy cũng đều có thể sinh chuyện không hay.

Nhưng đúng lúc này, phạm vi bao phủ của luồng thanh khí đột nhiên mở rộng ra thêm năm thước, mang “chuyện tốt” này phủ lên người gã sắc lang vô tội vào trong luôn. Tiếp theo đó, hẳn cảm thấy một cơn áp lực trầm trọng bức tới, tựa như là trên người đeo theo một bao cát vậy. Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng hiểu tại sao tốc độ của ba người kia lại chậm chạp như vậy, thì ra là bọn họ đang chiến đấu trong một không gian siêu trọng lực vô hình. Trong phạm vi diễn ra trận đấu vẫn luôn tràn ngập luồng thanh khí kỳ lạ, có lẽ nó chính là nơi phát ra áp lực. Mộ Dung Thiên hơi cảm thấy hoảng sợ, rốt cuộc thì hắc y nhân kia là loại cường giả đã đạt đến trình độ gì, sao lại có thể phát ra kỹ năng kinh khủng như vậy?

Lăng Đế Tư và Khiết Tây Tạp đang cực lực chống đỡ, hoàn cảnh của họ đúng là nguy hiểm trùng trùng, ngay cả cơ hội bớt chút thời gian để nuốt vài viên khôi phục đan cũng không có. Mắt thấy đối thủ công kích càng lúc càng nhanh nhẹn và ác liệt hơn, ngay lúc ý niệm tuyệt vọng dâng lên thì áp lực trên người bỗng nhiên được nới lỏng, sau đó thì hai nàng liền nhìn thấy trong phạm vi của “Không gian phong tỏa” lại có thêm một người. Hai nàng rất kinh ngạc, không ngờ ngoài họ và kẻ thích khách vô danh ra, vậy mà vẫn có người khác xuất hiện ở dã huấn lâm vào lúc nửa đêm thế này. Không cần phải nói, đây cũng là một chuyện tốt, chí ít thì áp lực cũng được nới lỏng trong một sát na, giúp họ rảnh tay để thở gấp một hơi.

Kẻ thích khách cũng cảm thấy bất lực, đêm nay y đã nhiều lần tính toán sai lầm, đầu tiên là đánh giá thấp thực lực của Lăng Đế Tư, kể đến là hai nàng thiên tài của đế quốc này do chơi với nhau từ nhỏ đến lớn nên đã phối hợp rất ăn ý, kín như áo trời. Cũng may là linh lực của họ đã bị tiêu hao một phần lớn, nên y mới có thể từng chút, từng chút xâm chiếm vào lực phòng ngự của họ, và khiến cho hai nàng không còn chút lực nào để hoàn thủ. Song, khi mà cuộc ám sát chỉ còn một chút nữa là sẽ thành công thì giữa đường lại có một tên “Trình Giáo Kim” nhảy ra. Vì để đề phòng hẳn kéo thêm người đến đây, kẻ thích khách bất đắc dĩ phải tăng cường linh lực và mở rộng phạm vi phong tỏa của không gian nơi đây ra thêm năm thước. Vì là người phát động “Không gian phong tỏa” nên y vốn cũng bị áp lực không khác gì hai nàng, chẳng qua y vào sức mạnh bản thân để cố gắng chống chọi mà thôi; nhưng lần này do phải tăng cường sức mạnh mà lại tạo cơ hội cho hai nàng được thả lỏng đôi chút.

Hắc y thích khách cứ mặc kệ Mộ Dung Thiên, y chỉ dốc hết toàn lực để tấn công Khiết Tây Tạt và Lăng Đế Tư. Bởi vì y đã nhìn thấy kẻ mới đến kia khi sử dụng khinh thân thuật cũng bị lỡ chân, đến nỗi bị té từ trên cây xuống thì đủ biết hẳn chỉ là một kẻ kém cỏi, vốn không đủ tạo thành uy hiếp. Vì vậy chỉ cần vây khốn hẳn cũng đủ rồi, cần bản là không cần phân tâm để đi đối phó.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy bóng đen kia không ngừng điên cuồng truy sát hai nữ tử thì trong lòng cảm thấy lo sợ. Có phải người đó là một kẻ sát nhân cuồng ma hay không, trước tiên y sẽ giết chết các nàng rồi sau đó mới thu thập mình? Song, bất luận Mộ Dung Thiên muốn chạy thể nào thì cũng không thoát ra khỏi phạm vi có thanh khí bao trùm này. Nó tựa như một loại kết giới rất kiên cố vậy.

“Chó cùng rút giậu”, từ bàn tay trái của Mộ Dung Thiên liền có một thanh băng kiếm xuất hiện. Đây là kỹ năng mới mà hắn đã học được trong khoảng thời gian gần đây. Việc sáng tạo ra vũ khí nguyên tố là một loại kỹ năng cao cấp, nó đòi hỏi một trình độ thao túng nguyên tố phải thật thuần thục thì mới làm được, mà người có khả năng như thế thì thông thường, linh lực của họ cũng rất cao cường. Tuy nhiên, tên quái thai Mộ Dung Thiên này lại là một ngoại lệ. Hắn nhờ biết được Linh lực chu thiên vận chuyển thuật, và hai kỳ kinh đều được đả thông, do đó mà sức khống chế nguyên tố lại còn lợi hại hơn cả thánh cấp cường giả nữa. Hắn có thể dùng linh lực thấp để tạo ra vũ khí nguyên tố, chẳng những vậy mà lại còn thu phát tự nhiên, hầu như là không có thầy mà tự hiểu được. Mộ Dung Thiên rất lười mang theo vũ khí, nhưng hai bàn tay của hắn cũng chính là loại vũ khí tốt nhất và linh hoạt nhất.

Mộ Dung Thiên huy động thanh kiếm nguyên tố trong tay rồi đi thẳng về hướng “bức tường” thanh sắc và bổ tới một kiếm.

“Keng!” Một tiếng giòn tan vang lên. Thanh kiếm Băng nguyên tố được liên kết chặt chẽ như vậy mà lại bị gãy làm hai đoạn, còn “bức tường” kia thì không bị tổn hao chút gì.

Vẫn không từ bỏ ý định, Băng nguyên tố vừa bị tan rã thì lại một lần nữa được tụ lại trong bàn tay phải của Mộ Dung Thiên, lần này nó biến thành một cây băng chùy, rồi hắn lại dùng sức bổ mạnh vào bức tường thanh sắc. Chỉ tiếc là vẫn không có hiệu quả, mà trái lại, Mộ Dung Thiên còn bị lực phản chấn bắn ngược trở lại vài bước, khí huyết nhộn nhạo, trước mắt chỉ thấy đầy sao mà thôi.

Vô duyên vô cớ bị cuốn vào trong cuộc chiến này, điều đó liền kích phát cá tính hung hãn của Mộ Dung Thiên. Tên sắc lang liền nổi giận, ném hết cơn sợ hãi qua một bên, hai tay của hắn lần lượt xuất ra hỏa cầu và băng cầu. Cả hai quả cầu ấy đều không lớn, so với kích thước trước đây một thảng thì còn có phần nhỏ hơn; thế nhưng, hỏa cầu lại có màu vàng, đó chính là giai đoạn thứ hai của hỏa diễm, còn băng cầu thì có màu xanh dương đậm hơn, chứng tỏ là nguyên tố lực càng tinh thuần.

Lần này Mộ Dung Thiên lại không trực tiếp phóng chúng ra, mà chỉ hợp song chưởng lại, rồi sau vài tiếng ma sát “két két”, hai quả cầu đã được hợp thành một và biến thành một quả hắc cầu. Quả hắc cầu ấy so với mộc đầu khí của thích khách còn có phần quý dị hơn, mà dường như so với ban đêm thì cũng còn tối đen hơn. Ý niệm của Mộ Dung Thiên khẽ động, quả hắc cầu liền bay thẳng về phía bức tường ở phía xa xa, “Không gian phong tỏa” vốn cũng có tác dụng hạn chế uy lực các kỹ năng rất lớn, thế nhưng đối với tiểu hắc cầu này thì nó dường như lại không gây trở ngại gì. Luồng thanh khí ở phía xa tựa như gặp phải ôn thần nên đều tản ra.

- Oành!

Một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ không gian bị phong tỏa đều dao động mạnh, giống như là vừa xảy ra động đất vậy.

Kẻ thích khách kia vốn tuyệt đối tin tưởng vào “Không gian phong tỏa” của mình, nên y đã dồn toàn bộ tinh lực vào việc truy kích hai thiếu nữ, nhưng lúc này cả người y bị chấn động giống như là bị chính Ma Bạo Phá nổ ngay trên người mình vậy. Y kinh ngạc quay đầu lại và bật thốt:

- Phù chú sư? Không, linh vực pháp sư!

Do y đã nhìn thấy Mộ Dung Thiên đang tạo ra hai trái băng hỏa cầu khác. Thanh âm của người này có vẻ khàn khàn, hiển nhiên là đã tận lực tạo ra.

Lăng Đế Tư và Khiết Tây Tạng cũng vui mừng khê “ồ” lên một tiếng, tuy nhiên, do vẫn ở trong vòng phong tỏa nên giọng nói rất yếu ớt, vốn không thể truyền đến tai của Mộ Dung Thiên được.

Sau cú nổ lần thứ nhất, Mộ Dung Thiên vẫn còn thấy chưa đã ghiền, hơn nữa, do bị nhốt ở trong vùng thanh khí nên điều đó làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu. Một quả Ma Bạo Phá thứ hai lập tức được tạo ra, và hắn tiếp tục đánh tới “bức tường”.

“Ầm!” Tiếng nổ lớn lần thứ hai lắng dần đi, luồng thanh khí cũng theo âm thanh của tiếng nổ đó mà tiêu tan luôn. Mọi người có mặt tại đường trường liền cảm thấy áp lực được buông lỏng, “Không gian phong tỏa” quả đúng là đã bị phá tan tành. Toàn thân của kẻ thích khách bị chấn động mạnh khiến cho khí huyết trào dâng, suýt tí nữa là phun hết cả ra ngoài.

Mộ Dung Thiên không dám lên tiếng, nhưng trong lòng thầm khoái chí: “Hừ, muốn vậy khôn lão tử ư? Hắc hắc, quả là ngu ngốc mà! Bộ tưởng ngăn nổi ta sao?” Đắc ý thì vẫn đắc ý, nhưng rồi Mộ Dung Thiên cũng lập tức thi triển khinh thân thuật mà chạy đi. Lúc này sắc trời rất tối, từ xa nhìn lại thì dung mạo của hai nữ tử kia rất mơ hồ và không rõ ràng, Mộ Dung Thiên cũng mặc kệ các nàng là ai, chạy thoát mới là chính sự.

Thừa dịp linh lực toàn thân của thích khách bị rối loạn, Lăng Đế Tư và Khiết Tây Tạng liền nhân cơ hội ấy mà thoát ra khỏi vòng vây, rồi họ lần lượt triển khai ngự phong thuật và khinh thân thuật để chạy đi. Lần này, Âm ba khuếch triển thuật của Khiết Tây Tạng không còn bị phong tỏa nữa, và kẻ thích khách cũng tạm thời không có năng lực thi triển “Không gian phong tỏa” lần thứ hai. Sau khi “Không gian phong tỏa” bị phá, linh lực cơ bản của y đã bị tổn thương một số lượng nhất định, dù có dùng khôi phục đan thì cũng không thể khôi phục, vì vậy nên y chỉ có thể trở mắt đứng nghe thanh âm sắc bén từ đã huấn lâm truyền đi xa dần, và y không khỏi cảm thấy phần nộ lẫn tức tối. Cuộc ám sát đêm nay là một cơ hội tốt, vậy mà lại bị thất bại trong gang tấc. Tất cả đều do con tiểu bò sát kia xông tới ban tặng. Giờ đây, hai thiếu nữ đã chạy đi xa, trong lòng y tự biết mình đã mất đi khả năng thanh toán họ nhanh chóng, còn các cường giả của học viện cũng sẽ đến đây rất mau lẹ, đến khi đó chỉ cần mình bị một người cầm chân thì coi như là sẽ gặp phải phiền toái rất lớn.

Nhưng y không thể nào nuốt trôi được cục tức này, vừa rồi nhìn thấy tên phá hỏng đại sự của y dùng khinh thân thuật bỏ trốn, trông nó chẳng có gì là cao minh cả. Thế là kẻ thích khách lập tức nuốt luôn vài viên khôi phục đan, rồi vận khí để linh lực ổn định lại, sau đó thân ảnh của y liền xé gió lao đi về hướng mà Mộ Dung Thiên vừa bỏ đi - trước khi rời khỏi đây, y nhất định phải đánh chết tên ấy để trút hận.

Mộ Dung Thiên vốn tưởng rằng mình đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng bỗng nhiên nghe thấy có tiếng gió ở sau lưng. Hắn kinh ngạc quay lại nhìn, lúc này mới hoảng sợ phát hiện ra kẻ thích khách kia đang kéo theo một chuỗi thân ảnh mờ nhạt rượt tới sau lưng mình, tốc độ của y mau lẹ thần kỳ, thật không gì sánh nổi. Y cầm thanh chủy thủ đen thui đâm tới trước, luồng mỘC đầu khí màu xanh toát ra từ thanh chủy thủ trông cứ tựa như chiếc lưỡi độc xà vậy.

Mộ Dung Thiên ngàn vạn lần không thể ngờ được tốc độ của y lại quá nhanh đến như vậy, mắt thấy không còn tránh kịp được nữa, nhưng trong lúc ngàn cân treo đầu sợi tóc, thì từ trên tay hắn liền cấp tốc bật ra một tấm thuẫn bài bằng băng đỡ lấy chủy thủ. Tấm băng thuẫn này rất kỳ quái, bởi vì nó quá nhỏ và chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng khi một kích như sấm sét của thích khách đánh lên nó thì lại không thể xuyên thấu được, chỉ là lực lượng của y quá mạnh không thể chống cự nổi nên đã hất tung Mộ Dung Thiên rời khỏi mặt đất.

- Oa!

Mộ Dung Thiên kêu thảm một tiếng, trong cổ họng vừa cảm thấy có vị ngọt, rồi liền há miệng phun ra một ngụm máu tươi, còn cả thân người thì bị ném dạt ra phía sau.

Lăng Đế Tư và Khiết Tây Tạng ở phía trước nghe tiếng thì đồng thời giảm tốc độ lại, hai nàng quay nhìn nhau và đều nhìn thấy sự mâu thuẫn ở trong mắt đối phương. Có nên trở lại cứu hắn hay không? Hắn bị trúng một kích mỘC đầu khí ác độc như vậy thì rất có khả năng sẽ mất đi năng lực hành động ngay lập tức.

Tuy nhiên, các nàng cũng nhanh chóng không cần phải tự mâu thuẫn nữa, bởi vì nam tử kia sau khi bị rơi xuống đất thì bàn chân đã điểm một cái, khiến thân hình lại bật lên, hắn mượn dịp đó mà lần luôn vào

rừng.

Ngay cả kẻ thích khách cũng phải ngậy người ra, vì mộc đầu khí của y rất âm hiểm, nó có danh xưng là “Phụ cốt chi thư”, nên trình độ lợi lại thế nào thì cũng có thể tưởng tượng ra được. Vậy mà tên gà mờ sử dụng khinh thân thuật không ra hồn kia lại có thể ngạnh tiếp được, rồi lại còn như không có việc gì và còn chạy đi xa nữa. Đây.....đây rốt cuộc là chuyện gì thế?

Từ xa xa có nhiều tiếng động truyền đến, cường giả sắp đến, kẻ thích khách thở dài một hơi rồi cũng xoay người chạy mất.

Hết hồi 96

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

98. Hồi 97: Quỷ Thai

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 97: Quỷ Thai

(Ý đồ xấu)

Dịch giả: Ân danh

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Người đó rốt cuộc là ai? Khiết Tây Tạng, người ở An Cách La Hy lâu như thế, hẳn là đã nghe nói tới một người lợi hại như vậy rồi, đúng không?

Lúc Lăng Đế Tư đang hỏi chuyện này, các nàng đã ở trong ký túc xá nam sinh của An Cách La Hy. Lúc Âm ba khuếch triển thuật có tác dụng, rất nhiều giảng sư của học viện và thậm chí là cả học sinh đều nghe tiếng mà chạy tới. Lăng Đế Tư là người bên ngoài lên vào, rất có thể sẽ bị hoài nghi là kẻ tập kích lần này, bằng không thì tại sao nửa đêm lại xuất hiện trong dã huấn lâm? Mà thân phận chân chính của Khiết Tây Tạng lại không thể nói ra, nếu như nói Lăng Đế Tư và một ma võ sĩ thuộc cấp thấp tên là Tạng Hy giữa lúc đêm khuya thanh vắng cùng nhau luận bàn võ nghệ, nói ra cũng chẳng ai tin.

Học sinh của Ủy ban kỷ luật đã tiến hành tuần tra bốn phía học viện, hầu như toàn bộ học viện đều bị bao vây, bởi vậy Khiết Tây Tạng trong lúc cấp bách đã nảy kế hay, nàng đưa Lăng Đế Tư cùng trở về ký túc xá, đợi sau khi mọi việc ở bên ngoài lắng xuống rồi mới trở về Tát Á Đa Lộ. Gã sắc lang bạn cùng phòng của nàng đã đóng chặt cửa, có lẽ là đang ngủ, vậy mà lại hay, có thể tránh được khá nhiều phiền phức.

Khiết Tây Tạng đau khổ cau mày suy tư hồi lâu rồi mới nói:

- Không, không có. Học viện của chúng ta chỉ có hai học viên là lĩnh vực ma pháp sư, nhưng mà họ đều không thể khống chế nguyên tố xuất sắc giống hần đến như vậy. Tính chất của kỹ năng hắc cầu giống như bạo liệt phù của phù chú sư vậy, nhưng mà uy lực của nó lại còn lớn hơn nữa. Ta cũng mới thấy lần đầu thôi.

Với kiến thức ma pháp uyên thâm của nàng mà cũng chưa từng nghe nói qua, đây đúng là một kỳ sự. Khiết Tây Tạng dừng lại một chút rồi cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Mà cũng làm gì có linh vực ma pháp sư nào lại có linh độn thuật kém cõi như hần?

Lúc này các nàng đang dùng Tự âm thuật để nói chuyện với nhau. Đây là một kỹ năng hệ âm thanh có tác dụng trái ngược với Âm ba khuếch triển thuật, có thể đem thanh âm tụ lại thành những tia nhỏ, tránh cho âm thanh bị lan rộng ra khiến người khác nghe thấy được.

Lăng Đế Tư suy nghĩ một chút rồi nói:

- Khiết Tây Tạng, người nhớ không, lúc đó hần sử dụng khinh thân thuật, nếu như là pháp sư, thế sao lại vất đi kỹ năng rất có ưu thế, bỏ gốc lấy ngọn chứ? Hơn nữa, lúc đó hần còn có thể tạo ra băng kiếm, băng chùy, rõ ràng đều là ma đấu khí kỹ năng mà chỉ có ma đấu sĩ mới có thể sử dụng.

Khiết Tây Tạng đoán:

- Có thể là hần muốn che giấu thân phận.

Lăng Đế Tư nói:

- Điều này sao có thể? Thích khách đó là một cường giả, y lợi hại đến mức nào thì ta nghĩ người chắc cũng biết rõ. Thử hỏi, dưới tình huống như thế thì còn ai dám giấu diếm thực lực? Ta nghĩ, không biết hần có phải là một linh vực ma võ sĩ không nữa?

Khiết Tây Tạng lắc đầu nói:

- Không thể nào, học viện của bọn ta cho đến bây giờ chỉ có viện trưởng Bồ Luân Đặc là linh vực ma võ sĩ; nếu đúng là ông ta, vậy thì kẻ thích khách kia ngay cả khả năng trốn thoát cũng không có, chứ đừng nói đến việc đả thương người khác. Hơn nữa, người có chú ý lúc hần tạo ra băng hỏa cầu không, là lăng không thao túng đó, chỉ có ma pháp sư mới có thể làm được điều này, mà kỹ năng phi hành của ma võ sĩ một khi đã phát ra thì không thể khống chế nữa. Ngay cả “hỏa nhận loạn vũ” của người chỉ có thể lái vào quỹ tích khi vừa xuất thủ, như vậy cũng kể như là có kỹ năng thao túng chớp nhoáng rất giỏi rồi.

- Ủm, không sai.

Lăng Đế Tư cũng là ma võ sĩ nên không ngạc nhiên ngay cả kiến thức thông thường cũng không hiểu, chỉ có điều người đó quả thật là có rất nhiều điểm tương đồng với ma võ sĩ, đồng thời cũng không thiếu những đặc điểm của chức nghiệp ma pháp sư.

Cuối cùng Lăng Đế Tư đành bỏ qua cái vấn đề đau đầu này, nói:

- Thôi bỏ đi, chúng ta đừng nghĩ chuyện này nữa, hãy lo lắng chuyện thích khách kia đi. Khiết Tây Tạng, người có đắc tội với nhân vật lợi hại nào hay không?

Khiết Tây Tạng quả quyết:

- Tuyệt đối không có! Ta trước đây cả ngày chỉ ở trong nhà, ngoại trừ tộc nhân ra, căn bản là không biết được mấy người, vậy thì làm sao có thể đắc tội với ai chứ? Lăng Đế Tư, người thì sao?

Lăng Đế Tư thoáng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta tối đa chỉ từng cự tuyệt sự theo đuổi của một ít nam tử ở học viện mà thôi, nhưng ta nghĩ bọn họ đâu đến mức đã phái người đến lấy mạng của ta chứ. Mà dường như cũng chẳng có ai có đủ khả năng để mời loại thích khách cao cấp như thế để ra tay cả!

Trong lòng Khiết Tây Tạng vẫn còn sợ hãi, than:

- Nếu như lúc đó không có người, ta nhất định sẽ chết, tên chết bầm ấy thật là khủng khiếp!

Lăng Đế Tư cười khổ:

- Nếu như lúc đó hần không phải ám sát chúng ta tại học viện, mà là một nơi nào đó ở bên ngoài, có lẽ chúng ta đều chết chắc rồi. Dưới tình huống ấy, hần căn bản là không cần sử dụng “Không gian phong tỏa” để bị tiêu hao một lượng lớn linh lực. Ài, nếu không phải là chúng ta thì xem ra là người của gia tộc người hoặc ta đã đắc tội với người khác rồi. Đúng là cây to đón gió, thật là phiền phức mà.

Khiết Tây Tạng gật đầu đồng ý:

- Hẳn là vậy rồi, sau này chúng ta phải cẩn thận một chút. Bên ngoài vẫn còn rất âm ỉ, Lăng Đế Tư, đêm nay người ngủ lại ở đây đi. Đến đây, ôm một cái nào!

Nói xong, hai tay nàng liền co lại, tạo thành kỹ năng mới học được từ Mộ Dung Thiên – “túm ngực” long trào thủ, rồi cất tiếng cười phóng đảng nghênh đón lấy Lăng Đế Tư.

Lăng Đế Tư gạt đôi tay của Khiết Tây Tạp ra, tức giận trợn mắt nói:

- Chết đi, ta phải đi tắm trước đã, cả người dính toàn bụi đất, bẩn chết mắt.

Khiết Tây Tạp cười hì hì nói:

- Tốt, vừa lúc ta cũng đang có ý này, vậy thì chúng ta cùng tắm. Con cừu non của ta, ngoan ngoan nghe lời đi, ta sẽ cho người thích mê luôn!

Lăng Đế Tư suýt ngất, nói:

- Thôi xong rồi, xong rồi, người mà cứ tiếp tục ở cùng với gã bạn cùng phòng đó thì sớm muộn gì cũng đi đời.

Tuy nói vậy nhưng nàng cũng để cho Khiết Tây Tạp ôm lấy, hai nàng từ nhỏ đã thường tắm chung với nhau, nên cũng rất quen thuộc với thân thể của đối phương, không có gì là xấu hổ cả.

Hai nàng thảo luận hồi lâu, vậy mà lại không biết người các nàng muốn tìm thì đang ở ngay sát vách, chính là tên sắc lang vô sỉ hạ lưu kia.

Trên người của Mộ Dung Thiên lúc này mơ hồ như vẫn còn chút đau đớn, linh lực của đối phương thật sự cường đại hơn hẳn nhiều, trong nhất thời thì cả khôi phục đan cũng không thể trị khỏi hoàn toàn được. Nhưng lần đầu quyết đấu với cường giả khiến cho Mộ Dung Thiên hưng phấn và kích động không gì sánh được, người kia là siêu cấp cường giả, là ảnh cấp thích khách chứ có phải chơi đâu! Tình huống lúc đó thật là nguy hiểm, tuy rằng trước đó thích khách đã sử dụng “Không gian phong tỏa” khiến linh lực bị giảm đi, nhưng y vẫn có thể lấy cái mạng nhỏ của hắn. Nhớ tới tình cảnh tiếp được một kích trí mạng đó, Mộ Dung Thiên có một cảm giác kích thích như vừa từ địa ngục trở về vậy.

Với linh lực của Mộ Dung Thiên hiện nay, theo lý mà nói, đầu khí thuần của hắn căn bản là không thể phòng ngự trước một kích như vậy. Nhưng mà bằng thuần lớn bằng lòng bàn tay do hắn phóng ra lúc bấy giờ cũng không phải là thuần thường, mà là thuần được ngưng tụ nguyên tố rất chặt chẽ. Không, nhất định phải là thể tích nhỏ thì uy lực của kỹ năng sẽ yếu, nếu linh lực ngang nhau, vậy thể tích của kỹ năng càng nhỏ thì mật độ nguyên tố càng lớn, và đương nhiên uy lực cũng sẽ càng mạnh. Bằng thuần của Mộ Dung Thiên do linh lực toàn thân tụ lại mà tạo thành nên khó khăn lắm mới chống lại được sự công kích của thích khách.

Cách làm như vậy rất mạo hiểm, thể tích đầu khí thuần nhỏ, thì bề mặt phòng ngự sẽ nhỏ đi rất nhiều. Nếu như phán đoán không chính xác, khiến cho sự công kích rơi vào nơi khác trên thân thể, vậy thì cái chết chắc không còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ có điều nếu Mộ Dung Thiên đem thuần bài phóng lớn lên, thì mật độ sẽ trở thành quá thấp, chắc chắn cũng không thể chống được một chiêu của thích khách, và cũng sẽ phải chết không thể nghi ngờ; bởi vậy nên hắn quyết định đánh cược một ván, chí ít còn có một chút cơ hội, không ngờ lại được thành công.

Có một điểm còn chút kỳ quái, đó là lúc một đầu khí độc ác xâm nhập vào nội thể, Mộ Dung Thiên vốn đã phải chịu nỗi khổ như có hàng vạn con kiến cùng cắn, nhưng mà chỉ trong nháy mắt thì linh lực tự nhiên phát động. Chúng lưu động bên trong kinh mạch và tiến hành phòng ngự, nhất là lực lượng băng hỏa của hai kỳ kinh Thiếu dương và Thiếu âm, chúng đã dễ dàng nghiền nát luồng độc hệ đầu khí ngoại xâm trở thành cặn bã không còn dư lại chút nào; và cũng nhờ đó mà Mộ Dung Thiên lập tức khôi phục lại năng lực hành động để có thể chạy trốn. Nếu như có cao nhân giải thích, thì lúc này tất sẽ có thể cho hắn một đáp án, đó là “Hoạt tính hệ thể đầu khí”, khi đạt đến một trình độ nào đó sẽ tự mình ý thức được mà bảo hộ thân thể trước những đau đớn cho thật tốt.

Cùng đấu với siêu cấp cường giả một trận, và đó cũng là trận đấu đối mặt với sinh tử tồn vong, điều đó đã giúp hắn gây dựng được lòng tin đầy đủ và cơ sở tâm lý “lấy yếu chống mạnh”. Đối với Mộ Dung Thiên mà

nói, cuộc giao phong bất ngờ trong mấy phút ngắn ngủi tại dã huấn lâm chính là một bước ngoặt trong đời của hắn.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Đế Tư trở về học viện của mình, mà An Cách La Hy cũng triệt tiêu cuộc truy lùng khẩn cấp, bởi vì tối hôm qua thích khách đã bị phát hiện, nhưng chỉ tiếc lúc đó người phát hiện ra y thì lại không thể ngăn cản thành công. Tuy nhiên, sau khi phát sinh chuyện này, công tác phòng ngự của học viện rõ ràng đã được tăng cường rất nhiều, và cũng bắt đầu tổ chức thêm các đội tuần tra. Để người bên ngoài trà trộn vào học viện trả thù, mà cuối cùng lại còn dễ y thành công đào tẩu, việc này khiến cho An Cách La Hy bị mất mặt rất nhiều, vì vậy mà tuyệt không thể cho phép việc này lại phát sinh lần nữa.

Khiết Tây Tạng tiễn Lăng Đế Tư đi, lúc trở lại ký túc xá, Mộ Dung Thiên cũng đã rời khỏi giường. Hắn nhìn thấy Khiết Tây Tạng thì hỏi ngay:

- Tạng Hy, tối hôm qua ngươi đi đâu thế? Sao ta không thấy ngươi ở ký túc xá? Nghe nói trong học viện có thích khách xuất hiện với dụng ý xấu, ngươi phải cẩn thận à!

Đây là thủ đoạn tiên hạ thủ vi cường của Mộ Dung Thiên, mình đưa ra nghi vấn trước tiên thì sẽ không dễ dàng bị hoài nghi, bởi vì hắn mỗi đêm đều tới dã huấn lâm luyện tập, điều đó Khiết Tây Tạng cũng biết. Lúc hắn trở về thì nàng không có mặt ở ký túc xá, nên Mộ Dung Thiên cho rằng nàng đã bị sự kiện thích khách thu hút sự chú ý mà chạy đi xem náo nhiệt, vì thế mà cũng không hoài nghi nàng luôn.

Khiết Tây Tạng không chút hoang mang, nàng trả lời giống như suy nghĩ của Mộ Dung Thiên:

- Nghe nói là có thích khách tới đây với dụng ý xấu, nên ta mới chạy ra ngoài, học viện chúng ta có nhiều cường giả như vậy, mà thực lực của các học viên cũng không phải tầm thường, sợ cái gì.

Mộ Dung Thiên gật đầu tán thưởng:

- Nói đúng lắm, chỉ cần mỗi người nhỏ một ngụm nước bọt thôi, thì nếu muốn dìm cho hắn chết đuối mấy trăm lần cũng không phải là việc khó đâu, ha ha.

Khiết Tây Tạng hỏi ngược lại:

- La Dịch, tối hôm qua ngươi về trễ, không có việc gì chứ?

Mộ Dung Thiên giả vờ hoảng sợ nói:

- Cũng may ta quay về sớm một chút, bằng không nếu gặp được thích khách, với trình độ của ta thì hậu quả thật không thể lường được à!

- May là như vậy!

- Đúng vậy, đúng vậy!

Trong lòng hai người đều nuôi ý đồ xấu, nói lời không thật với lòng, nên không hề biết đối phương đều là người có liên quan.

Thoáng chốc đã đến cuối tuần, Mộ Dung Thiên vẫn mặc trang phục ẩn sĩ đi đón Lộ Thiển như cũ, nhưng ngày hôm nay lại khác với những ngày trước. Từ xa xa, hắn đã nhìn thấy một hắc y nam tử tay cầm hoa tươi, đang đứng trước Lộ Thiển, không biết là đang nói cái gì đó.

Hết hồi 97

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

99. Hồi 98: Quái Sự

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 98: Quái Sự

Dịch giả: Ẩn danh

Biên dịch: Nhập Ma Nhân

Nguồn: phienhyla.com

Nhìn thấy thần sắc của Lộ Thiển không hề vui vẻ, hiển nhiên là nàng không tình nguyện chút nào, điều đó cho thấy hai người không thể nào là bằng hữu với nhau.

Mộ Dung Thiên không ngờ ở học viện đã có Lăng Đế Tư bảo bọc cho Lộ Thiển, vậy mà vẫn có người dám quấy rầy nàng, thế là hắn liền sử dụng khinh thân thuật xông tới.

- Ta không cần hoa của người, mời người đi cho!

Hắc y nam tử cầm hoa trong tay, nói với giọng rất phong độ:

- Lộ Thiển tiểu thư, chúng ta hẹn hò với nhau được không? Trong thành có quán tình nhân cũng không tệ, bảo đảm sẽ làm nàng vừa lòng.

Lộ Thiển bực mình nói:

- Ta phải đợi người nên không rảnh, muốn đi thì người đi một mình là được rồi.

Hắc y nam tử vẫn không từ bỏ ý định, hỏi:

- Chờ ai?

Lộ Thiển còn muốn nói gì đó, thì chợt có một người đi đến bên cạnh và nói:

- Chờ ta!

Lộ Thiển thấy cứu tinh đã tới, liền nắm lấy cánh tay của Mộ Dung Thiên nói:

- La Dịch ca ca.

Trong mắt hắc y nam tử chợt lóe hàn quang, ánh mắt như chim ưng nhìn chăm chăm vào mặt kẻ ẩn sĩ không biết tên vừa xuất hiện này, rồi hỏi:

- Các hạ là ai?

Mộ Dung Thiên sớm đã nhận ra người này, gã chính là cừu nhân đã hại chết muội muội Bích Nguyệt của Bích Dạ, Mông Na Lâm - là nhi tử của hội trưởng Liên Hợp Công Hội Chức Nghiệp Cát Tư. Gã là học viên cấp năm của Tát Á Đa Lộ, thực lực đương nhiên không đơn giản, chẳng trách nào mà gã dám đối đầu với Lăng Đế Tư và xem thường việc nàng bảo hộ cho Lộ Thiển. Chỉ có điều, người này ác độc âm hiểm, lại còn lấy việc bốn cọt nữ nhân làm thú vui, Mộ Dung Thiên biết được điều đó từ miệng của Bích Dạ, nên hắn cũng không có chút hảo cảm nào đối với gã cả. Vì vậy nên hắn cứ nói với giọng tỉnh bơ:

- Ta là ca ca của Lộ Thiển, có vấn đề gì không?

Lộ Thiển cũng tiếp lời:

- Ta chỉ thích La Dịch ca ca, sẽ không hẹn hò với người đâu, sau này cũng sẽ không!

Nàng không hề nói vòng vo, mà thẳng thắn cự tuyệt Mông Na Lâm.

Mông Na Lâm thân là nhi tử của quan lớn, mà bản thân gã cũng là cường giả, ở tại thành Phật Lạc Lý Tư này có không biết bao nhiêu là mỹ nữ theo đuổi, họ luôn hy vọng có thể được gã ưu ái. Có thể nói, gã gần như là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng đây là lần đầu bị cự tuyệt không chút nể mặt, vì vậy trong mắt gã liền hiện lên vẻ phẫn nộ, ném mạnh bó hoa xuống đất, tay nắm chặt lại, rồi thì một luồng hắc quang lập tức hiện lên.

Lộ Thiển thấy vậy thì có chút sợ hãi, tay càng nắm chặt La Địch ca ca của nàng hơn. Mộ Dung Thiên cũng ngẫm cảnh giác, hắn chưa từng nhìn thấy qua màu sắc đầu khí như của gã lần nào. Linh lực bên trong cơ thể Mộ Dung Thiên tự nhiên vận chuyển, đề phòng gã Mông Na Lâm kia đột nhiên xuất thủ.

Nhưng Mông Na Lâm chỉ hằm hằm nhìn Mộ Dung Thiên, một lát sau, hắc quang trên tay gã từ từ mờ nhạt, cuối cùng thì hoàn toàn tiêu thất, rồi sau đó gã mới cười nói:

- Tốt lắm.

Khi gã nói lời đó, ánh mắt của gã đột nhiên trở nên mờ lung, dường như không có chút dấu vết nào của sự sống, mà bộ dáng tươi cười của gã lúc này thoát nhìn thì cũng hơi có phần quỷ dị, dường như ẩn chứa một ma lực nào đó không thể nói rõ.

Đây là kỹ năng thuộc Hắc Âm hệ mà Mông Na Lâm đã âm thầm luyện tập, nó có tên gọi là “U Minh Đồng” (con mắt tà ác), có tác dụng thôi miên rất quái dị. Người trúng thuật này sẽ không tự chủ được mà sinh lòng tự ti, tự cho rằng mình không thể chiến thắng được người thi thuật, nên trong lúc giao thủ tất sẽ chịu ảnh hưởng xấu, và thế là sẽ không thể phát huy toàn bộ lực lượng được, rồi vô hình trung sẽ bị khuất phục mà không hay. Kỹ năng này quả là âm hiểm dị thường, nên nó rất tương xứng với cá tính của Mông Na Lâm. Không biết có bao nhiêu người đã phải chịu thiệt thòi trước kỹ năng khó phòng bị này rồi.

Lộ Thiển thì lập tức cúi đầu không dám nhìn gã, còn Mộ Dung Thiên thì không biết là do năng lực lĩnh vực có sức miễn dịch đặc biệt đối với U Minh Đồng hay là còn có nguyên nhân nào khác, nhưng hắn thì không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn cười nói với Mông Na Lâm:

- Không sai, rất tốt.

Tiểu ý của hắn toát ra từ khe hở ở trên mắt của bộ trang phục ẩn sĩ, khi Mông Na Lâm nhìn thấy thì tự nhiên lại rùng mình, cảm thấy sồn da gà giống y như một mỹ nữ trần như nhộng bị ném vào giữa một đám lưu manh vậy.

Mông Na Lâm ngẫm thấy không ổn, bởi vì nếu thi triển đồng thuật tà dị này mà không thành công thì nó sẽ phản ngược lại trên người sử dụng nó. Gã hừ lạnh một tiếng, rồi quay đầu bước đi, do tác dụng của đồng thuật nên tinh thần lực của gã lúc này đang bị giảm mạnh, không thích hợp ở lâu. Đồng thời trong lòng gã cũng thầm kiêng kỵ, bởi vì ngay cả người có linh lực mạnh hơn gã thì cũng dễ dàng bị trúng chiêu đồng thuật âm hiểm này, còn kẻ trước mặt đây thì khẳng định là không đơn giản chút nào!

Mộ Dung Thiên nhìn gã đi xa, rồi lên tiếng nhắc nhở Lộ Thiển:

- Tiểu Lộ, tên đó rất xấu xa, muội nhất định phải đề phòng hắn, biết chưa?

Lộ Thiển gật đầu nói:

- Dạ biết!

Mộ Dung Thiên vẫn chưa yên tâm, nên nói thêm:

- Thế này đi, sau này muội cứ ở trong ký túc xá đợi huynh là được rồi, đừng đi đâu cả.

Lộ Thiển cũng hơi sợ gã nam tử có vẻ nhìn khá âm trầm kia, nên lập tức đáp ứng ngay, sau đó hai người liền cùng nhau trở về.

oooOooo

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của viện trưởng An Cách La Hy, Bồ Luân Đặc bận đến tối tăm mặt mũi vì lo cho việc đại hội luận võ, ngay cả cuối tuần cũng phải tăng ca làm việc, mà giờ đây thì lão đang lục lọi tư liệu trước kia của mình, chẳng biết là tìm để làm gì.

“Cốc, cốc.” Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Bồ Luân Đặc vốn đang tập trung hết toàn bộ tâm trí vào đồng tư liệu chất cao như núi, đầu cũng không ngẩng lên, nói:

- Vào đi.

- Viện trưởng, đây là số liệu trắc thí tổng hợp mới nhất của học viên cấp thấp, người hãy xem qua một chút.

Giáo vụ chủ nhiệm quản lý thành tích của học viện là Lan Mã nữ sĩ đi tới trước mặt Bồ Luân Đặc, rồi giao từng chồng tư liệu sổ sách cho lão.

Hàng năm, vào nửa tháng trước lúc bắt đầu đại hội luận võ, hai học viện đều kiểm tra trắc thí toàn bộ học viên cấp thấp một lần, và đó cũng là điểm chú tâm của hai vị viện trưởng Bồ Luân Đặc và Áo Tư Đình. Về cơ bản, họ cũng dựa trên số liệu thành tích mà chọn ra người có tư cách dự tuyển thi đấu trong ban cấp thấp.

Nhưng lần này lại không giống như trước đây, Bồ Luân Đặc chỉ liếc sơ bảng thống kê tổng số mục thành tích, rồi sau đó mới hỏi:

- Lan Mã tiểu thư, ta nhờ người lấy cho ta bảng thống kê trắc thí của ban cao cấp, đã hoàn thành chưa?

Lan Mã nói:

- Hoàn thành rồi, ở chỗ này.

Bà ta lấy ra một chồng tư liệu đưa cho Bồ Luân Đặc, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, vì cứ theo quy củ trước kia, các thành viên của ban cao cấp đều có tố chất ưu tú nên tất cả sẽ đều xuất chiến mà không cần phải trải qua trắc thí, nhưng không biết tại sao năm nay lại có trường hợp ngoại lệ.

Bồ Luân Đặc nhìn vào tổng số thống kê thành tích của ban cao cấp, sau đó lại nhíu mày nói:

- Kỳ quái, thật là kỳ quái!

Lan Mã hỏi:

- Viện trưởng, có phải ngài đang nói đến việc số lượng học viên ưu tú của ban cấp thấp năm nay vượt xa những lần trước không?

Bồ Luân Đặc gật đầu nói:

- Lan Mã, ngay cả ngươi cũng chú ý tới à? Trước đây số học viên của ban cấp thấp có thể thông qua vòng đấu nội bộ cũng chỉ có khoảng hai mươi người, mà trình độ của hai mươi học viên ấy so với thực lực của hai mươi người kém nhất trong ban cao cấp thì vẫn còn chưa bằng. Nói một cách khác, hai mươi học viên lợi hại nhất của ban cấp thấp cũng không phải là đối thủ của hai mươi người yếu nhất trong ban cao cấp. Ta nghĩ, nếu chọn thực lực tương đương, thì nhiều lắm chỉ chọn được từ mười tới mười lăm người của ban cấp thấp mà thôi. Chúng ta đem số lượng mở rộng tới hai mươi, là để cho học viên ban cấp thấp có nhiều cơ hội hơn, điểm này chắc ngươi cũng hiểu rõ.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thế nhưng năm nay số liệu rất kỳ lạ, thực lực của ba mươi học viên đứng đầu ban cấp thấp cũng không kém ba mươi học viên đứng cuối ban cấp cao là bao. Thành tích của họ cao hơn đến gấp hai gấp ba lần, nếu như chỉ có một hai lớp thì cũng không nói làm gì, vậy mà toàn bộ các lớp đều xấp xỉ như thế, đúng là rất kỳ quái. Lẽ nào toàn bộ học viên của ban cấp thấp đều đồng loạt thông minh sáng trí hết hay sao?

Lan Mã cười nói:

- Viện trưởng, ngài cứ nói đùa, làm sao có chuyện như vậy được?

Vừa nói, bà ta vừa nghĩ thầm thật không dễ gì mà vị viện trưởng chất phác này lại biết nói đùa.

Bồ Luân Đặc nghiêm mặt nói:

- Không phải là nói giỡn, ngày hôm nay lão quỷ Áo Tư Đình đã tìm ta và cho biết số liệu trắc thí mới nhất của đám học viên so với chúng ta cũng không sai biệt nhiều. Lão cũng đề cao các nhân tài ưu tú của ban cấp thấp rất nhiều. Lúc đó ta còn tưởng rằng lão khoe khoang, suýt chút nữa thì đã đánh với lão một trận rồi!

Lan Mã vội lau mồ hôi, vị viện trưởng này đã già như vậy rồi mà vẫn còn nóng nảy như thế. Ủy, nghĩ như vậy thì thật là hơi bất kính, phải nói là vẫn còn bốc đồng nhiều như vậy mới đúng.

Bố Luân Đặc cảm thấy sự việc thật khó giải thích, nên nói tiếp:

- Ta thấy mức độ quỷ dị của chuyện này cũng gần sánh được với tin tức nổi bật gần đây nhất của đế quốc rồi, tức là tốc độ sinh trưởng của cây trồng khắp Uy Nhĩ thành đang bị giảm sút đáng kể đấy.

Kỳ thật, tin tức khiến cho mọi người đều lo lắng này chỉ mới được truyền ra từ mấy ngày nay. Các chủng thực (cây trồng) thuật sĩ trong vùng đồng thời phát hiện được tốc độ kết trái của những cây trồng càng ngày càng chậm chạp, gần như chậm đến mức không thể chấp nhận được. Mà những vùng phụ cận Uy Nhĩ thành cũng đồng thời xuất hiện dị trạng như thế, chỉ là mức độ nghiêm trọng của sự việc này vẫn còn chưa cao, nên công hội đã phái ra những chủng thực thuật sĩ có trình độ cao nhất đi nghiên cứu, song, vẫn không ai biết được nguyên nhân, thậm chí ngay cả một chút manh mối cũng không có luôn.

Thường ngày, Lan Mã cũng rất quan tâm đến tin tức, nên đồng tình:

- Đúng vậy, thật là chuyện lạ.

Bố Luân Đặc đi lại thông thả trong phòng làm việc được vài phút, sau đó lão mới ngẩng đầu lên nói:

- Lan Mã tiểu thư, người giúp ta thông tri cho tất cả lãnh đạo cao cấp, trưa mai chúng ta sẽ họp hội nghị với Tất Á Đa Lộ, hai bên sẽ thương thảo việc mở rộng số lượng thành viên trong cuộc thi đấu nội tuyển của ban cấp thấp.

Lan Mã hơi ngạc nhiên nói:

- Viện trưởng, nhưng đây là quy củ nhiều năm của chúng ta.....

Bố Luân Đặc khoát tay ngắt lời:

- Quy củ là do người định, đương nhiên cũng có thể sửa lại.

Lan Mã trầm nghĩ không ngờ hôm nay vị viện trưởng cổ hủ này lại kiên quyết thay đổi quy củ như vậy, thế nhưng việc Bố Luân Đặc rất nhiệt tình bồi dưỡng nhân tài của ban cấp thấp thì ai cũng biết, chỉ cần có dịp tạo thật nhiều cơ hội cho các thành viên của ban cấp thấp được tham dự thi đấu thì lão đương nhiên sẽ không bỏ qua. Vì vậy nên bà ta lập tức nói:

- Tốt, ta lập tức đi thông tri cho họ đây!

Sau khi Lan Mã đi rồi, Bố Luân Đặc vẫn lẩm bẩm tự nói:

- Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra thế này? Là chuyện gì đây?

oooOooo

Buổi hội nghị được triển khai vào ngày hôm sau, đề nghị tăng thêm nhân số dự thi của ban cấp thấp được thông qua rất thuận lợi, hai bên đều không có dị nghị gì. Sau khi hội nghị kết thúc, Bố Luân Đặc mới trở về biệt thự thì lúc đó đã thấy Mộ Dung Thiên đợi sẵn từ lâu. Do bận rộn chuyện đại hội luận võ nên lão đã dời thời gian dạy Mộ Dung Thiên sang mỗi tối chủ nhật.

Vị viện trưởng này vĩnh viễn không ngờ tới, nguyên do của câu chuyện quỷ dị này lại xuất phát từ kẻ có tiến bộ nhanh chóng hơn bất cứ ai, tức là gã đệ tử thân truyền La Dịch của lão và con chó nhỏ Tất Phong. Bọn họ vốn đến từ nơi khác, những phân tử đặc biệt trên thân thể như những mầm mống bệnh dịch đã tạo ra hàng loạt phản ứng hóa học dây chuyền với những phân tử ở trên Thần Phong đại lục. Những phân tử bị thay đổi lập tức trở thành nguồn bệnh, tiếp tục cải tạo những phân tử khác, nó tựa như những mầm độc trong phim Resident Evil, không thể nào ngăn cản được, và cũng từ đó mà có rất nhiều thứ ở trên Thần Phong đại lục bắt đầu sản sinh ra biến hóa.

Cây trồng sinh trưởng chậm chạp chỉ là một trong số đó, mà một yếu tố khác còn quan trọng hơn đó là sức ảnh hưởng của việc “tổ chất quyết định vận mệnh của một cá nhân” đã bị giảm mạnh; ngoài tổ chất ra, tốc độ đạt được thành công của những người chăm chỉ cũng dần dần tăng lên. Cũng chính vì thế, một số học viên như các tiểu thư công tử trong ban cao cấp, vốn đã có tổ chất tương đối thấp, nhưng lại quen sống trong nhung lụa và không đủ can đảm chịu khó, nên lại càng bị những người có tổ chất khá cao ở trong ban cấp thấp vượt qua mặt. Đối với những thành viên của ban cấp thấp, vì họ có gia cảnh khó khăn nên

lại càng cật lực khổ luyện để mong đạt được thành công, chính điều đó đã dẫn tới hậu quả là tỷ lệ bị chênh lệch một cách nghiêm trọng.

Thế nhưng nơi có biến hóa rõ rệt nhất chính là những nơi mà Mộ Dung Thiên và con chó nhỏ đã từng tiếp xúc qua, tỷ như nơi đầu tiên là khu rừng hoang dã, đó là nơi mà con chó nhỏ đã tiếp cận nên ma thú ở đó đều bị biến dị, ngoài ra thì còn có Uy Nhi thành và Phật Lạc Lý Tư thành. Đương nhiên, Mộ Dung Thiên và con Tật Phong vô hình trung đã cùng lúc thay đổi Thần Phong đại lực rất nhiều, mà đại lực cũng thay đổi luôn cả bọn họ; sức ảnh hưởng của đôi bên sẽ từ từ giảm dần cho đến khi đạt đến một mức cân bằng nào đó mới thôi.

Nhưng vào lúc này không ai có thể ngờ được, cuộc thế không thay đổi từ xa xưa của quần thể giai cấp cường giả trên Thần Phong đại lực sẽ vì vậy mà phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hết hồi 98

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

100. Hồi 99: Long Quyển

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 99: Long Quyển

(Gió lốc)

Dịch giả: cacatiensinh

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Bố Luân Đặc bận rộn tới mức suýt chút nữa là quên cả việc dạy Mộ Dung Thiên, lão nói:

- Ta vừa họp hội nghị xong, giờ mới trở về được, làm phiền La Dịch người phải đợi lâu.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Không sao, Bố Luân Đặc viện trưởng, nếu ngài bận thì lần sau ta đến cũng được.

Bố Luân Đặc vội nói:

- Không, không, hôm nay ta phải dạy người vài thứ, nhất định phải dạy mới được.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Là gì vậy?

Bố Luân Đặc nhấn mạnh từng chữ:

- Bao Phong Tuyệt Sát thuật!

“Bao Phong Tuyệt Sát thuật?!” Mộ Dung Thiên nghe đến cái tên kỹ năng này, thì toàn thân kích động đến nổi run lên, không dám tin vào tai của mình. Đó là kỹ năng nổi tiếng của Bố Luân Đặc viện trưởng, là siêu cấp kỹ năng của một vị thánh cấp cường giả chứ không phải chơi! Miệng Mộ Dung Thiên chợt khô lại:

- Thật...thật hả? Trước đây chẳng phải ngài đã nói, học kỳ này ta chỉ nên học biến hóa vũ khí và linh lực cho tốt là đã đủ rồi sao?

Bồ Luân Đặc gật đầu nói:

- Không sai, đó không phải là vì ta muốn giấu giếm, nhưng lúc trước ta thấy người tu luyện Bạo Phong Tuyệt Sát thuật là quá sớm, vì nó rất khó. Nhưng ước lượng của ta hơi sai lầm, La Dịch, tiến bộ của người vượt xa sự tưởng tượng của ta, bất luận là về việc tăng linh lực hay sức linh hội các loại kỹ năng, có thể nói, người là một thiên tài có tố chất thấp. Thế nhưng với tốc độ tiến bộ như của người, thì việc tu tập kỹ năng này chắc là không thành vấn đề rồi.

Dù cho rất mong học được kỹ năng cao cường đó, tuy nhiên, Mộ Dung Thiên vẫn phải hỏi một câu:

- Viện trưởng, ngài gấp gáp muốn ta tu tập như vậy, hẳn là còn có nguyên nhân khác chứ?

Bồ Luân Đặc thở dài một hơi, nói:

- Đúng thế, bởi vì đám tân sinh của học viện chúng ta không có nhân vật nào xuất chúng, còn Tát Á Da Lộ thì lại mới được vài vị thiếu niên anh kiệt của các gia tộc nổi tiếng. Nếu như ta đoán không lầm, tám vị trí đứng đầu tân sinh rất có thể đều bị bọn họ đoạt mất, nếu quả thật là như vậy thì bốn học viện sẽ rất mất mặt, nhưng cũng may là còn có La Dịch người. Ta rất có lòng tin với người, tuy nhiên, nếu như có thể học được một chút Bạo Phong Tuyệt Sát thuật, vậy thì cơ hội dành phần thắng sẽ tăng cao, chỉ cần có thể tiến vào ba vị trí đầu là tốt lắm rồi. Đến lúc đó, ít nhất thì người cũng có thể giành lấy chút tiếng tăm cho bốn học viện!

Vị lão nhân suốt đời chưa từng chịu thua này, sau bao năm quản lý học viện, lúc nào cũng bị Tát Á Da Lộ ép cho không ngẩng đầu lên được; hơn nữa, trong mấy năm gần đây thì nhân tài lại điêu linh, nên cuối cùng cũng lộ ra vẻ chán nản. Người già rồi, tâm cảnh rốt cuộc cũng không thể so được với lúc tuổi trẻ không sợ trời không sợ đất, ngã xuống rồi lại vùng dậy chạy tiếp được nữa.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy khuôn mặt của Bồ Luân Đặc lúc thở dài thì lộ ra vẻ già nua đi nhiều, nên nhiệt huyết sôi trào, nói với giọng đầy kiên quyết:

- Viện trưởng, xin ngài cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm bốn học viện bị mất mặt đâu.

Nghe câu trả lời vừa khích động mà lại vừa tràn đầy tự tin của Mộ Dung Thiên, Bồ Luân Đặc phảng phất như nhìn thấy lại bản thân mình năm xưa, cứng đầu cứng cổ và lại tràn đầy sức sống. Lão rất yên lòng, nói:

- Tốt! Tốt! Người trẻ tuổi thì cần phải có lòng tin, cho dù có bị thất bại thì chỉ cần dũng cảm cố gắng, sẵn lòng khiêu chiến, thì rồi cũng sẽ có ngày thành công.

Lão ngừng một chút, rồi lại nói:

- Bạo Phong Tuyệt Sát thuật là kỹ năng cao thâm, dù chỉ là căn bản nhưng để học được trong một thời gian ngắn thì cũng tương đối khó. La Dịch, người chỉ cần cố gắng hết sức là được, cũng không cần quá miễn cưỡng. Chỉ cần người có lòng cầu tiến và hết lòng vì vinh dự của tập thể thì ta đã rất thỏa mãn rồi.

Tiếp theo đó, lão liền đem phương pháp vận chuyển, phóng xuất và cân bằng linh lực của Bạo Phong Tuyệt Sát giảng giải qua một lượt cho Mộ Dung Thiên, dù cho chỉ là cơ sở căn bản nhưng cũng rất phức tạp.

Linh hồn của loại kỹ năng này là gió, nhưng không phải là gió thường, mà là gió lốc, loại gió mạnh nhất trong tự nhiên, có thể nâng được chiếc chiến hạm lớn và nặng hàng vạn tấn.

Nguyên lý cơ bản nhất của kỹ năng này là: Linh vực ma võ sĩ đồng thời vận chuyển hỏa, băng hai loại linh lực, dung hợp chúng trong cơ thể, sau đó biến chất thành đầu khí xoắn ốc, lại với phương thức đặc biệt phóng ra khỏi cơ thể, hình thành gió lốc. Mới nghe qua thì rất đơn giản, tuy nhiên sự cân bằng của hai loại linh lực băng và hỏa lại có yêu cầu quá đáng, bất luận bên nào hơi mạnh hơn một chút thì sẽ dễ dàng dẫn đến thất bại. Mà đầu khí xoắn ốc cũng là một thứ rất khó khống chế, nếu muốn biến nó thành gió lốc mà chỉ khổ luyện thôi thì vẫn không đủ, còn cần phải có giác ngộ thì mới có thể thành công, điều đó cũng tương tự như ngộ Phật pháp vậy. Bạo Phong Tuyệt Sát là kỹ năng đặc biệt của linh vực ma võ sĩ, nếu người của các chức nghiệp khác mà không có cả hai loại linh lực băng và hỏa thì sẽ không thể tu tập được.

Trong lúc chỉ còn cách đại hội có hơn mười ngày nữa thôi, mà Bồ Luân Đặc lại dạy cho Mộ Dung Thiên môn kỹ năng này, điều đó chủ yếu cũng là vì trông vào mức độ khống chế nguyên tố khá chuẩn xác của hắn, nói không chừng trong một thời gian ngắn thì hắn sẽ có thể sáng tạo ra kỳ tích và có thể nắm vững được tinh

túy. Theo lẽ thường, linh lực phải đạt tới một cường độ nhất định thì mới có thể tu tập Bạo Phong Tuyệt Sát thuật, tuy nhiên, Mộ Dung Thiên lại là một ngoại lệ, bởi vì hiện giờ hắn chỉ có cường độ linh lực trên trung bình của ban cấp thấp, vậy mà khi nói đến trình độ thao túng nguyên tố thì cả một cường giả thuộc thánh cấp như Bồ Luân Đặc cũng phải cam bái hạ phong nữa đấy chứ.

Để hắn dễ dàng lĩnh ngộ, Bồ Luân Đặc đích thân dẫn Mộ Dung Thiên đến dã huấn trường để hướng dẫn cho hắn. Tuy chỉ có một buổi chiều, nhưng có thể được chủ nhân của kỹ năng lợi hại ấy tự tay chỉ dẫn, thì so với lý luận sâu sắc và rõ ràng lại có hiệu quả hơn nhiều.

Hai người đi tìm một chỗ yên tĩnh luyện tập, dù sao thì việc viện trưởng đích thân dạy đệ tử, và còn là dạy Bạo Phong Tuyệt Sát thuật đã giúp lão thành danh, thì điều đó quả thật là quá hiếm hoi. Nếu vì thế mà khiến cho một đám người kéo đến xem, thì dù cho Mộ Dung Thiên có muốn tĩnh tâm tu luyện cũng khó lòng.

- Được rồi, La Định, ngươi cứ dựa theo phương pháp mà ta đã giảng rồi thử xem, mục tiêu chính là cái cây trước mắt kia!

Bồ Luân Đặc chỉ vào một cây đại thụ lớn cỡ hai tay ôm mới vừa, cao hơn hai mươi thước, rễ cây cuộn vào nhau như rắn, vỏ cây cũng như là vẩy rắn, và nói với Mộ Dung Thiên.

Cây này thật quá to lớn, hơn nữa cũng rắn vô cùng, vì lớp vỏ ngoài của nó mà được gọi là Long Lân thụ, các học viên thường dùng nó để luyện tập khống chế sự mất thăng bằng khi giao kích. Bởi vì không ít ma thú cũng có thân thể bao phủ bởi lớp vẩy cứng, vũ khí kim loại đánh lên trên đó dễ dàng bị nảy ngược lại và cũng dễ mất đi phòng ngự, nếu các chiến chức giả không học được cách ứng biến khẩn cấp thì sẽ bị kẻ địch chớp lấy cơ hội mà tấn công tới chết.

Trong các kỹ năng đã học, đại khái chỉ có Ma Bạo Phá là có thể gây tổn thương lớn một chút với Long Lân Thụ, những kỹ năng hệ phi hành như băng hỏa cầu và linh lực vũ khí hoá, có thể tước một hai tấm lân giáp đã là khá lắm rồi.

Mộ Dung Thiên hơi ngần ngại:

- Viện trưởng, ta chỉ sợ....

Bồ Luân Đặc mỉm cười ngắt lời hắn:

- Chỉ là làm mục tiêu thử một chút mà thôi, chẳng có gì phải ngại.

Mộ Dung Thiên nói:

- Được rồi.

Sau đó, trên tay phải của hắn liền hiện ra một cái băng chùy, đáng lẽ không cần dùng vũ khí cũng có thể phát ra Bạo Phong Tuyệt Sát, nhưng Bồ Luân Đặc nói trong lúc chiến đấu, vũ khí song phương giao kích, dưới tác dụng của sức mạnh cường đại thì sẽ có lúc xảy ra việc mất quân bình không thể dự tính được, và rồi sẽ lộ ra sơ hở trong việc phòng ngự; dù là cao thủ hàng đầu cũng không ngoại lệ, chỉ là bọn họ có thể giảm thiểu số lần sai lầm xuống đến mức thấp nhất, ít thiệt hại nhất, và những sơ hở ấy nhỏ tới mức chỉ có thể bỏ qua thôi. Còn Bạo Phong Tuyệt Sát phát ra trong khoảnh khắc vũ khí va chạm, hiệu quả càng cao và càng khiến đối phương khó lòng phòng bị. Vì vậy nên Mộ Dung Thiên mới tiếp nhận đề nghị của lão.

Mỗi lần Bồ Luân Đặc nhìn thấy Mộ Dung Thiên từ tay không tạo ra nguyên tố vũ khí giống như là diễn ảo thuật, nhàn nhã tiêu sái tựa như đang đi dạo, thì lão đều không khỏi có chút cảm khái. Bản thân lão là một thánh cấp võ giả vốn đã quen thuộc với ma đấu khí hàng mấy chục năm rồi, vậy mà cũng không đạt được tới cảnh giới đó. Tuy nhiên, điều đáng cười ở đây là Mộ Dung Thiên lại tạo ra cây băng chùy để làm vũ khí thi triển Bạo Phong Tuyệt Sát. Bồ Luân Đặc trước nay vẫn luôn dùng kiếm, nhưng khi nghĩ tới thì cũng không tồi, chùy là vua sức mạnh trong các loại vũ khí, càng dễ dàng khiến đối phương sơ hở khi va chạm, mà nguyên tố vũ khí ở trong tay người sử dụng rất nhẹ, không sợ nó sẽ quá nặng.

Mộ Dung Thiên mau chóng tụ tập băng hỏa nhị lực được dung hòa trong cơ thể mà Bồ Luân Đặc đã chỉ dẫn, sau đó nâng chùy đập về phía long lân thụ.

“Bình!” Thân cây đại thụ hơi bị chấn động một chút, rồi sau đó liền khôi phục lại như thường, và tiếp theo là một trận gió nhẹ từ cây chùy ở trong tay Mộ Dung Thiên bay ra, thổi rập một vạt cỏ ở phía trước.

Bố Luân Đặc gật đầu nói:

- Ủ, mới thử lần đầu mà có thể phát ra phong lực như vậy, quả là không tệ. Tuy nhiên, cứ xem độ lệch phương hướng của gió thì cũng biết người đã thêm hỏa linh quá nhiều rồi! Phải chú ý, từ lúc linh lực tụ lại cho tới khi kỹ năng được phát ra thì mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhưng quá trình sinh ra đấu khí xoắn ốc lại tương đối dài, trong cả quá trình sự dung hợp bằng hỏa linh đều luôn phải quân bình chúng, nếu như tại trung gian mà xuất hiện sự lệch lạc thì mọi cố gắng từ đầu sẽ đều mất cả.

- À!

Mộ Dung Thiên gật đầu thụ giáo, sau đó lại nâng chùy bỏ tới đại thụ.

- Lần này thì bằng linh quá mạnh!

Bố Luân Đặc chỉ bình luận một câu ngắn gọn.

Mộ Dung Thiên lại đánh ra một chùy.

- Phong lực yếu hơn so với vừa rồi, bởi vì hai lần trước dung hợp thất bại, vậy là ở giữa chừng người do dự rồi, nhưng ý nghĩa của Long quyển tuyệt sát [1] là khí thể xông thẳng về phía trước, không thể vì không chế sự dung hợp quân bình của linh lực mà trong lòng có sự chần chừ.

- Cước bộ phối hợp không đúng, trọng tâm phải hạ xuống năm phân.

- Tư thế cầm chùy sai, thiếu sức mạnh, dễ bị bật lại, khiến cho kỹ năng sẽ đánh tới phía khác!

-

Mỗi khi Mộ Dung Thiên phát ra một chùy, Bố Luân Đặc lại lập tức chỉ ra chỗ hần luyện không chuẩn. Long quyển tuyệt sát là tập hợp lớn của võ đạo, tịnh không phải chỉ đơn giản là linh lực kết hợp và dung hòa. Tuy vậy, khi linh lực kết hợp và dung hòa thì lại là trọng điểm và linh hồn, Mộ Dung Thiên cũng không biết đã vung mấy nghìn mấy vạn chùy, uống mấy trăm viên khôi phục đan, mới đó mà đã đến gần nửa đêm lúc nào không hay, nhưng việc luyện tập của hắn vẫn không có tiến bộ gì rõ rệt. Loại thao tác cân bằng linh lực biến thái này, giống như là nam nhân cầm kim khâu, khó không thể tả được, hơn nữa lại còn cần phải có sự kiên nhẫn kinh người; nếu đổi lại là người có bản tính nóng nảy một chút, thì coi như đã trực tiếp loại bỏ đi cơ hội thành công của kẻ đó.

Mộ Dung Thiên cảm thấy bản thân mình đánh ra một kích dồn hết linh lực đến mức siêu cực hạn, thì xem chừng còn dễ dàng hơn luyện tập kỹ năng này nhiều. Tuy nhiên, sau khi khổ luyện mấy tháng, hắn sớm đã bồi dưỡng được lòng nhẫn nại và ý chí kiên cường, vẫn kiên trì luyện tập mà không nản lòng. Người ta đường đường là một đại viện trưởng, mà còn dành ra chút ít thời gian quý báu để truyền dạy mình cho tới bây giờ, vậy làm sao bản thân mình lại có thể lười biếng mà bỏ cuộc chứ.

“Bình!” Lại sau một lần chùy quật vào cây, nhưng lần này thì tình huống hơi có chút dị thường. Đám cỏ ở phía sau không ngờ lại bị gió thổi ngã về các phía khác nhau, hoặc trước hoặc sau, hoặc trái hoặc phải, và lại còn hơi hơi không ngừng xoay tròn nữa.

Hết hồi 99

=====

Chú thích:

[1] Bao Phong tuyệt sát là tên chiêu thức, còn vì linh lực khi phát ra nó xoáy ốc nên gọi là Long Quyển tuyệt sát.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

101. Hồi 100: Tỷ Thí

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 100: Tỷ Thí

Dịch giả: dạ tùy phu quân vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Bồ Luân Đặc thấy thế thì mừng rỡ nói:

- Tốt, tốt, rốt cuộc người đã có thể phát ra kinh khí xoắn ốc. La Dịch, ta quả là không nhìn lầm người, người đúng là nhân tuyển thích hợp nhất để học tập Bạo Phong Tuyệt Sát.

Một kích vừa rồi của Mộ Dung Thiên chỉ đơn thuần là theo trực giác, vì mức độ dung hợp băng và hỏa của kỹ năng này đòi hỏi phải tỉ mỉ đến mức biến thái, nếu chỉ dùng tâm thôi thì cũng chưa đủ, mà còn phải có linh quang nữa. Việc này cũng tựa như người học đi xe đạp lần đầu tiên vậy, họ sẽ không biết bản thân mình thành công như thế nào nữa.

Mộ Dung Thiên thở hắt một hơi, tươi cười nói:

- May mà không phụ sự kỳ vọng của viện trưởng, tuy nhiên, tại sao nó chỉ là gió thổi không có quy tắc, mà không phải là gió lốc chứ?

Bồ Luân Đặc cười nói:

- Người trẻ tuổi không nên nôn nóng, Long Quyển Tuyệt Sát không phải dễ học được. Vừa rồi người đã tạo ra đầu khí xoắn ốc, như vậy đã là tiến bộ nhanh lắm rồi. Tuy nhiên, trước khi xuất thủ, người vẫn chưa nắm chắc được cốt lõi, phải chuyển hóa đầu khí xoắn ốc thành gió lốc, đó là một kỹ xảo rất tinh vi. Bây giờ để ta nói thêm một chút cho người rõ.

Sau khi truyền thụ phương pháp tạo thành gió lốc cho Mộ Dung Thiên, Bồ Luân Đặc liền lộ ra sắc mặt mệt mỏi, nói:

- La Dịch, ta phải trở về nghỉ ngơi đây, vì ngày mai còn phải xử lý rất nhiều sự vụ nữa. Người hãy tự mình tu luyện thêm đi. Nếu có vấn đề gì thì cứ đến thẳng phòng làm việc tìm ta là được!

Mộ Dung Thiên cao hứng đáp:

- Như vậy thật là tốt! Viện trưởng, ngài phải cực khổ rồi!

Bồ Luân Đặc thở dài:

- Người già rồi, tinh lực cũng không còn được như trước kia nữa. Nhớ năm xưa, ta vẫn thường khổ luyện suốt đêm, vậy mà bây giờ chỉ đứng một chút thôi cũng đủ mệt rồi.

Một người dù mạnh đến đâu, sau khi già đi thì tinh thần cũng không thể phấn chấn được như lúc còn trẻ, đó chính là tài sản của tuổi thanh xuân. Vừa nói xong, Bồ Luân Đặc liền sử dụng khinh thân thuật bỏ đi xa dần. Khinh thân thuật và võ kỹ của lão đều cao như nhau, trong sự nhẹ nhàng không mất đi sự trầm ổn, giống như lưu tinh đuổi nguyệt vậy, nhanh chóng tuyệt luân. Chỉ sau hai lần nhấp nhô thì đã không còn thấy bóng người đâu nữa.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì không khỏi thán phục vô cùng, tuy khinh thân thuật của lão viện trưởng không làm hoa mắt người ta như của tên ảnh cấp thích khách kia, nhưng tốc độ quyết không thua chút nào, chẳng biết bao giờ mình mới có thể đạt tới cảnh giới đó. Sau khi cảm thán được một lúc, Mộ Dung Thiên lại tiếp

tục kiên trì luyện tập, ngày thi đấu đã càng lúc càng gần, thời gian còn lại của hắn cũng không còn nhiều nữa.

Cuối tuần này Mộ Dung Thiên có chút buồn bực, vì ngày hôm trước, Lộ Thiển đã đến học viện tìm hắn, nói rằng cuối tuần lớp học có việc nên không thể về nhà. Mà tên sắc lang này vốn đã quen với việc mỗi cuối tuần đều ở chung với Lộ Thiển nên bây giờ tự nhiên thói quen đó bị phá vỡ, khiến cho hắn cảm thấy không quen; giờ đây chỉ có hắn nấu nướng một mình, xem truyền hình một mình, và quan trọng hơn cả là tắm rửa cũng chỉ có một mình. Điều đó quả thật rất khó chịu, khó chịu hơn cả khi xui xẻo đánh mất vé số trúng thưởng nữa.

Hồ nước nóng vẫn ấm áp như trước, nước trong hồ vẫn rất dịu dàng, tuy nhiên, thiếu đi một người thì hồ nước lại như rất trống trải vắng vẻ, cảm giác như là đã thiếu đi rất nhiều thứ vậy. Náo nhiệt? Ấm áp? Mộ Dung Thiên thật chẳng khác như người bị mất mát điều gì đó, đồng thời, hắn thề với lòng, bất luận thế nào thì Lộ Thiển cũng không thể bị tổn thương được, với hắn bây giờ, tiểu Lộ thật vô cùng quan trọng.

Chuyện mà thường ngày hắn thích hưởng thụ nhất thì giờ đây cũng trở nên nhàm chán vô vị, cho nên Mộ Dung Thiên chỉ tắm rửa qua loa rồi lên bờ mặc y phục. Vì quá buồn chán, mà trong nhà cũng không có nơi nào để luyện tập, xem ra lúc này chỉ có thể đi nấu thuốc thôi. Bản thân hắn là một dược sư mà chưa hề làm bốn phận của hắn bao giờ, tuy nói rằng tiền lương được phát rất rộng rãi, thế nhưng hắn vẫn chưa làm được một tí việc cón con nào cho công hội. Lấy không tiền của người ta thì hiển nhiên là không được tốt cho lắm, huống chi, hắn cũng đã “lạm dụng” sự ưu đãi của công hội mà lấy đi không ít tài liệu của họ rồi còn gì.

Mộ Dung Thiên cảm thấy các thớ thịt trên người mình có vẻ hơi đau nhức ê ẩm, hắn thở dài một hơi, phải chi lúc này Lộ Thiển trở về và nắm bóp cho mình một chút thì tốt biết bao.

“Bình!” Cửa lớn bị mở toang, người xuất hiện không phải là Lộ Thiển, mà là một thích khách mặc bộ hắc y bó sát cơ thể. Vóc người nầy nở hoạt bát, đôi chân đẹp thon dài đầy hấp dẫn.

Mộ Dung Thiên giật bắn người, lần đầu tiên hắn không vì thân hình hoàn mỹ của đối phương mà nảy sinh tà ý, trái lại còn lập tức nghĩ ngay đến kẻ thích khách đã chạm trán với mình vào buổi tối hôm trước tại Dã Huấn lâm. Tuy hôm đó trời rất tối, ngay cả Mộ Dung Thiên cũng không biết người ấy là nam hay nữ, nhưng cứ trông vào cách nàng tông cửa mà vào như thế thì hắn là không sai rồi. Chỉ có một điều Mộ Dung Thiên nghĩ không ra, đó là rõ ràng lúc ấy hắn đã mặc trang phục ẩn sĩ, vậy tại sao nàng ta lại biết mình là ai mà tìm tới tận cửa như thế? Chẳng lẽ nàng ta có phương pháp truy tung đặc biệt hay sao? Mà cũng may là hắn đã tắm xong thì nàng ta mới xông vào, nếu không thì e rằng phải trần như nhộng mà đánh nhau thôi.

Nhớ lại tình hình thập tử nhất sinh tối hôm đó, Mộ Dung Thiên liền sợ đến vỡ mật, lúc ấy thích khách vừa mới trải qua một trận kịch đấu, linh lực bị tổn hao nhiều, vậy mà cũng suýt nữa là giết được mình. Cứ theo tình hình đó thì thực lực của nàng ta không biết cao hơn mình tới mấy bậc, vì thế Mộ Dung Thiên lập tức mất đi sự tự tin, không còn ý chống cự, vội vàng hô lớn:

- Cứu mạng!

Nhưng hắn cũng liền nhận ra dù có la lớn cách mấy thì cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì căn phòng này đã được cách âm rất kỹ, dù cho ở bên trong có chiếu phim cấp 3 và mở âm thanh lớn hết cỡ, thì tiếng rên dâm dăng của nữ nhân vật chính cũng sẽ không thoát ra ngoài được.

Mộ Dung Thiên khê cắn môi, bằng hỏa cầu lập tức xuất hiện trên đôi bàn tay. Hắn nhất định phải phá hủy tường phòng để chạy trốn mới được. Tuy rằng căn biệt thự này rất đắt tiền, nhưng dù có quý giá đến đâu thì chung quy nó cũng chỉ là vật ngoài thân, không quan trọng bằng tính mạng của mình. Nếu không giữ được mạng thì còn nói gì đến chuyện hưởng thụ cuộc sống đây?

Khi thích khách vừa nhìn thấy song cầu thì trong mắt liền hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó nhanh chóng nhảy phốc đến gần, tay cầm chủy thủ đâm mạnh tới vai của hắn.

Mộ Dung Thiên thảm kêu khổ, vì trong khi hắn nén bằng hỏa cầu thì đó chính là lúc hắn không thể nào phòng ngự bản thân được. Nhớ lại đêm hôm đó, lúc thích khách đã gần như kiệt sức mà hắn còn không có cơ hội hoàn thủ nữa là... Tình thế tiến thoái lưỡng nan, Mộ Dung Thiên không còn cách nào khác hơn là

phải cố gắng nén bằng hỏa cầu cho thật nhanh. Sau khi hỏa cầu biến mất thì trên tay trái chỉ còn lại tám băng thuần được ngưng tụ thật chặt. Nếu như đây chỉ là đấu khí thuần tầm thường thì hẳn cảm chắc cái chết mà không còn nghi ngờ gì, thế nhưng trong lúc này thì nó có thể miễn cưỡng chống cự lại đối phương thêm chút nữa.

Thích khách nhìn thấy ma đấu khí của hắn chuyển hoá quá nhanh thì lại bị giật mình thêm lần nữa, tuy vậy thanh chủy thủ trên tay nàng cũng chẳng hề dừng lại mà cứ tiếp tục đâm tới trước.

Trong suy đoán của Mộ Dung Thiên, hẳn nghĩ là mình sẽ bị chết ngay tại đương trường, hay chí ít thì cũng là bị hất bay đi thật xa, nhưng nào ngờ trường hợp đó lại không xảy ra. Khi thanh chủy thủ đâm vào tám băng thuần thì nó lập tức bị bật ngược trở lại.

Mộ Dung Thiên không thể tin vào mắt mình, thật không ngờ mình cũng có thể đỡ được chiêu tập kích ấy vừa khéo đến như thế. Rốt cuộc đây là chuyện gì thế này? Suy nghĩ chớp nhoáng, hắn liền thấy được chỗ dị thường. Tốc độ của nàng thích khách này so với người hôm trước còn chậm hơn rất nhiều, lần trước hơn phân nửa là do mình may mắn, có thể dùng băng thuần được ngưng tụ chặt chẽ để tiếp chiêu đối phương. Lúc đó vì tốc độ quá nhanh, mắt thường hầu như là không thể nhìn chính xác được nhưng còn lần này thì mọi việc đều nhìn được rất rõ ràng, cả lực lượng cũng yếu hơn rất nhiều. Đấu khí mà nàng ta sử dụng cũng không phải là mộc ma đấu khí cực kỳ âm hiểm như lần trước, mà nó chỉ là một loại linh lực không có bất cứ một thuộc tính nào, đó chính là linh lực thuần chất. Lại thêm thanh chủy thủ của nàng ta có màu trắng bạc, còn thanh chủy thủ của thích khách kia thì lại đen kịt, ở trong bóng tối cũng không dễ gì nhìn thấy rõ được.

Thế là Mộ Dung Thiên nhanh chóng đưa ra một kết luận: bọn họ không phải là một người.

Tuy không dám xem thường nàng thích khách trước mặt, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn thở phào một hơi nhẹ nhõm. Áp lực tâm lý được giải trừ, Mộ Dung Thiên liền nghĩ ngay đến việc mình có khả năng chống đỡ sự tấn công của nàng ta, như vậy thì trận này hươu chết về tay ai cũng rất khó nói. Do đó, hắn lập tức phân chấn tinh thần, tám băng thuần được ngưng tụ chặt chẽ liền bành trướng lớn hơn trước, nếu giữ kích thước nhỏ thì quả thật là rất nguy hiểm. Cứ theo tình hình này, hẳn phải phân tán nguyên tố ở trong thuần ra thì mới mong chịu đựng được. Còn tay phải của hắn liền xuất ra một cây băng chùy, đây chính là loại vũ khí mà hắn thích nhất, “một chùy đánh ra, địch nhân bị văng đi”. Cái loại khoái cảm ấy rất mãnh liệt, và cũng khiến người ta dễ đạt được cao trào.

Mà nàng thích khách này cũng rất quái lạ. Năm loại đặc điểm chức nghiệp của nàng là nhanh, lạ, xảo quyết, độc, và hung hãn; thế mà nàng ta chỉ phát huy có hai đặc điểm là nhanh và hung hãn, mà góc độ tấn công của nàng cũng không có chút nào là quỷ dị và âm hiểm. Mộ Dung Thiên thầm nghĩ, chẳng lẽ ngày hôm đó sau khi giao thủ với ảnh cấp thích khách xong, nên ở trong mắt mình, những thích khách khác có trình độ thấp hơn một chút đều trở thành kém cỏi hết hay sao? Nhưng dù vậy thì cũng không thấp đến nỗi như thế chứ, vì ngoài việc công kích như điên cuồng ra thì nàng ta chẳng có ám chiêu nào khiến người ta phải đề phòng cả.

Mộ Dung Thiên bắt đầu từ từ chuyển thủ sang công. Thật ra thì kinh nghiệm giao đấu của hắn cũng không nhiều, ngoài những lúc đánh đấm chơi chơi với đám lưu manh ở địa cầu ra, tất nhiên là không thể kể đến những kỹ thuật đánh nhau với lưu manh, còn lại thì hắn chỉ có kinh nghiệm giao đấu với Lân ma ở đại lục này, và một tích tắc giao thủ ngắn ngủi với ảnh cấp thích khách mà thôi. Tuy nhiên, về mặt tâm lý của tên sắc lang này lại được rèn luyện rất tốt, hơn nữa, vận dụng linh lực cũng được như ý, đạt tới lô hỏa thuần thanh, dần dần thoát khỏi sự lúng túng của kẻ mới vào nghề và bước vào giai đoạn thành thạo hơn. Giờ đây, nàng thích khách này lại biến thành người đối luyện với hắn.

Mộ Dung Thiên càng đấu càng hăng, bao nhiêu loại hình dạng linh lực ở trên đại lục này cũng đều được hắn chuyển hóa cực nhanh, quái chiêu thì ừn ừn xuất ra không ngừng nghỉ. Tuy linh lực của thích khách mạnh hơn Mộ Dung Thiên nhiều, nhưng dưới đấu pháp quỷ dị của hắn thì nàng ta không thể nào thi triển hết được. Nàng ta chẳng những là ứng tiếp không xuể, mà lại còn bị ép đến nỗi bị luống cuống cả tay chân nữa.

- A!

Một tiếng la thất thanh vang lên. Hai tay của Mộ Dung Thiên cầm hai thanh băng chùy và tấn công vào

hai bên trái phải của thích khách. Tình huống này thật là tuyệt diệu, vì nàng thích khách kia trong lúc bất tri bất giác đã bị ép lùi về phía hồ nước, muốn tránh cũng không tránh được, dù nàng có muốn nhảy đến một vị trí khác thì cũng không kịp nữa rồi. Phương pháp duy nhất và bất đắc dĩ nhất của nàng bây giờ chỉ là liều mạng mà thôi.

Ngoài những loại phi tiêu ra, món vật nhẹ nhất trong các thứ vũ khí chính là chủy thủ. Thế mà bây giờ thích khách lại dùng nó để chơi thăng với loại vũ khí được xưng là “vua lực lượng” như chùy, hậu quả thể nào dù không cần nói thì cũng có thể biết được.

“Keng!” một tiếng, thanh chủy thủ bị chấn bay ra khỏi tay thích khách và văng tuốt lên cao. Nàng thích khách phải dùng toàn lực mới có thể miễn cưỡng chống lại một kích vừa rồi của Mộ Dung Thiên. Dù sao thì linh lực của nàng ta cũng cao hơn hẳn rất nhiều, tuy gặp bất lợi khi vũ khí của đôi bên va chạm mạnh, nhưng lực phản chấn cũng đã bức cho Mộ Dung Thiên phải lùi lại và không thể nào tiếp tục truy kích được nữa.

Mắt thấy nàng ta cho rằng có thể nhân cơ hội đó để thoát ra, Mộ Dung Thiên chỉ cười nhạt, toàn thân của hắn tuy đang bị lực phản chấn bức cho lùi lại và không thể tiến tới trước được, nhưng hai cây chùy một trái một phải cũng đồng lúc bay ra, vừa khéo chặn đứng đường đào thoát của nàng thích khách lúc này cũng đang bị mất thăng bằng.

Loại đầu khí biến thành vũ khí này không giống với kỹ năng của Phi Hành hệ, sau khi chúng rời tay thì uy lực cũng không còn mạnh nữa, dù đối phương có bị trúng chiêu thì sự tổn thương cũng không nhiều. Vì thế mà thích khách mới tính đưa mình ra hứng một cú, rồi sau đó sẽ mượn lực mà thoát đi. Nếu miễn cưỡng vận khởi đầu khí phòng ngự để hộ thể, vậy thì thời gian sẽ bị trì hoãn khá nhiều, đến lúc đó đối phương lấy lại hơi thở bình thường thì sẽ tiếp tục tấn công mãnh liệt như trước, chừng đó thì hoàn cảnh sẽ không ổn chút nào.

Vì lý do đó mà nàng thích khách mới bỏ đi ý niệm vận khởi đầu khí hộ thể. Nàng ta lập tức di chuyển linh lực xuống hai chân, chỉ đợi cho hai cây chùy bắn trúng mình thì sẽ thừa dịp đó mà nhảy ra sau ngay.

Nhưng lần tính toán này của nàng cũng lại sai lầm, hai cây chùy kia vừa kích trúng người thì chúng không hề sinh ra bất cứ luồng lực đạo như trong tưởng tượng, mà chúng chỉ vang lên một tiếng rạn nứt như tiếng giấy bị xé toạc vậy. Đồng thời, khí lạnh cũng lập tức tỏa ra và phủ trùm lấy nơi mà hai cây chùy vừa tiếp xúc. Nàng thích khách kia trong lúc bất ngờ, không kịp phòng bị, thế là nhất thời toàn thân của nàng ta liền bị cứng đờ cả ra.

Chiêu này đúng là ám chiêu, là kỹ năng quý dị của Mộ Dung Thiên. Nguyên tố của hai cây băng chùy kia được tổ hợp rất hoàn mỹ, tất nhiên là không dễ dàng tan vỡ như vậy, nhưng hắn đã vận dụng lý thuyết của Bồ Luân Đặc truyền cho, dùng phương pháp Hỏa hệ công kích diện tích, trước lúc ném ra đã nhanh chóng sinh ra biến hóa, và thế là hai cây băng chùy liền biến thành một loại kỹ năng của Phi Hành hệ khác. Băng hệ là một loại kỹ năng thực thể hóa rất cao cường, nếu là lúc bình thường thì khí lạnh cũng không có chỗ dùng to tát gì mấy. Thế nhưng vào lúc này, vì thích khách để lộ sơ hở nên Mộ Dung Thiên mới cần phải làm cho động tác của nàng ta đông cứng lại trong giây lát, vậy cũng đủ lắm rồi. Giờ đây, Mộ Dung Thiên sau khi bị phản chấn liền lấy lại thăng bằng, cười lạnh, nói:

- Tiểu thư, muốn hành thích người ta thì nhất định phải trả ra một cái giá rất lớn đấy.

Mộ Dung Thiên nhảy tới một bước, ôm lấy thân thể của nàng thích khách vào lòng, rồi hai người cùng ngã vào hồ nước. Đúng lý ra, hắn chỉ cần bồi thêm một kích toàn lực nữa thì đó chính là thượng sách, tuy nhiên, vừa rồi Mộ Dung Thiên đã dồn một số lượng lớn băng đầu khí vào hai cây chùy kia nên mới có thể miễn cưỡng khiến cho thích khách bị đóng băng trong chốc lát; vì tiêu hao quá nhiều linh lực nên chúng chưa kịp vận chuyển để tự bù đắp lại phần đã mất. Sử dụng tiểu xảo để chiếm ưu thế thì cũng được, nhưng với linh lực yếu kém như hắn thì chỉ sợ là không gây thương hại nhiều cho thích khách được. Cơ hội thì chỉ xảy ra trong nháy mắt, mà hắn cũng không thể trì hoãn thời gian quá lâu, do đó nên hắn mới quyết định chớp nhoáng và chọn lấy một phương án sáng suốt nhất - chuyển đổi chiến trường từ trên bờ xuống hồ nước.

Một trong những ưu thế tốt nhất của thích khách là “nhanh”, vậy thì khi vào trong nước, nàng ta sẽ không thể phát huy được ưu thế đó của mình nữa. Vả lại, Mộ Dung Thiên từ nhỏ vốn đã rất thông thạo bơi lội, hắn còn được xưng tụng là “Lăng lý bạch điều”. [1] Đây chính là lấy sở trường của mình để đánh với sở

đoản của người. Hơn nữa, trong hồ nước có thừa thủy nguyên tố, việc này đối với hần rất có lợi, vì vậy mà hần không thể nghĩ ra một lý do nào để từ chối một môi trường tuyệt hảo như thế. Mà tên sắc lang này phán đoán cũng rất chính xác, tố chất của hần tuy thấp, nhưng nếu chiến đấu bằng trí óc thì tuyệt không thể coi thường hần được.

“Tôm!” Trong tiếng vang của nước, hai người đã rơi ùm vào hồ. Rõ ràng nàng thích khách có vẻ rất sợ hãi nên đã cố gắng dây dụa, còn Mộ Dung Thiên thì lại như cá gặp nước, không hề hoang mang chút nào, cả tay và chân đều cùng sử dụng để quán chặt lấy thân thể của nàng ta.

Trong lúc bị nghẹt thở, linh lực trong người của thích khách lập tức trở nên hỗn loạn, chỉ phát huy chưa được một phần trăm của lúc bình thường, đúng là không có cách nào thoát khỏi sự phong tỏa của đối phương; điều đó khiến cho nàng thấy nóng nảy, và trong mắt cũng lộ ra nét sợ hãi.

Mộ Dung Thiên thấy thế thì càng khoái chí vô cùng, thì ra nàng thích khách này là một kẻ không biết bơi. Đây chính là cơ hội tốt để chuyển bại thành thắng, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn còn hơi do dự, bởi vì hần chưa từng giết người. Thế nhưng thế giới này chính là một nơi tràn đầy bạo lực, nếu mình nhẹ dạ một chút thì nói không chừng kẻ bị chết sẽ là mình chứ không ai khác hơn đâu.

Vì nghĩ như thế nên Mộ Dung Thiên liền lâm vào tình trạng dẫn đo, nói cho cùng thì hần cũng không phải là một người độc ác, nếu kêu hần đi giết chết một sinh mạng thì thật là rất khó, mà hơn nữa đối phương lại là một nữ tử nữa chứ. Nếu kẻ ấy là một ác nhân, mặt mày hung tợn thì tình huống sẽ khá hơn một chút rồi.

Dưỡng khí trong người của thích khách càng lúc càng ít, nên thần trí của nàng ta cũng bắt đầu mơ hồ. Nàng ta mở miệng để nói, nhưng chẳng biết là muốn nói điều gì, bởi vì trên mặt đã có tấm khăn che mặt nên không thể nhìn rõ đôi môi của nàng nhép nhép thế nào, hướng chi, lúc này cả hai người đang ở trong nước, dù không có khăn che mặt thì thanh âm của nàng cũng không truyền ra ngoài được.

Mộ Dung Thiên còn đang lưỡng lự không biết là có nên thương hương tiếc ngọc, tha sống một mạng, hay là nên quyết định tàn nhẫn mà hạ thủ không lưu tình đây. Mắt thấy thích khách đã sắp tiến gần đến bờ tử vong mà hần vẫn chưa biết nên quyết định thế nào. Ài, hay là cứ nhìn qua chân diện mục của nàng trước xem sao. Nếu là mỹ nữ thì thôi, còn nếu là một người xấu xí thì cứ coi như mình làm việc thiện vậy, hóa kiếp cho nàng để sớm đầu thai sang kiếp khác làm một mỹ nhân là hơn. Nam nhân quả đúng là một loài động vật chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy xét sự việc, và đây chính là một ví dụ điển hình rất hùng hồn mà chúng ta được chứng kiến.

Vừa nghĩ vậy xong, Mộ Dung Thiên liền dùng miệng kéo chiếc khăn che mặt của nữ thích khách ra, rồi phun sang một bên.

Ngay trước mắt hần liền xuất hiện một gương mặt mỹ lệ thuần thực, khiến hần hoảng hốt buông cả hai tay ra. Điều đó không phải chỉ là vì nàng ta là một đại mỹ nữ, mà điều quan trọng hơn là vì nàng ta còn là người quen của hần nữa. Hần thật không biết Bích Dạ vì sao lại đến giết hần, chẳng trách nào mà những kỹ năng của thích khách do nàng sử dụng đều rất vụng về, bởi vì nàng ta vốn là một cung tiễn thủ kia mà. Sau khi tu luyện đấu khí đến một trình độ nào đó, thì những tố chất cần thiết để đảm nhận chức nghiệp cũng gần như nhau, tỷ như cung tiễn thủ và thích khách đều đòi hỏi phải có một nhân tố rất quan trọng, đó là sự miễn tiện, những điều kiện khác khi đạt yêu cầu, ở một mức độ nào đó cũng có thể trao đổi cho nhau. Đương nhiên, khi ấy thì sẽ không bằng được chức nghiệp sở trường của mình, vì khi sử dụng vũ khí không quen thuộc thì thực lực sẽ bị giảm rất nhiều. Ngay cả chức nghiệp công hội cũng chẳng phát lương nhiều hơn vì cách làm bỏ gốc lấy ngọn đó, tác dụng cũng gần như một cộng một thì nhỏ hơn hoặc bằng một mà thôi.

Sau khi đã buông tay, Bích Dạ cũng không hề cử động, nàng ta đang sắp sửa bị ngất tới nơi vì thiếu dưỡng khí trầm trọng, vốn không còn sức để tự trôi lên mặt nước nữa.

Mộ Dung Thiên liền ôm lấy thân thể mềm mại của nàng và búng mạnh thân người lên mặt nước.

- Khụ, khụ!

Vừa nhô lên khỏi mặt nước, Bích Dạ vội vàng hít lấy hít để luồng dưỡng khí như đã lâu chưa được hít thở không khí trong lành vậy.

Mộ Dung Thiên thắc mắc, hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?

Bích Dạ thở gấp mấy hơi, rồi trừng mắt nạt:

- Buông!

Mộ Dung Thiên cười ha hả:

- Ta nghĩ Bích Dạ tiểu thư trước tiên hãy giải thích việc này cho ta nghe đi đã.

Hai tay hần vẫn không buông Bích Dạ ra, tay trái thì ôm chặt lấy cái eo thon nhỏ, còn tay phải thì không ngại ngần gì mà đặt ngay lên bờ mông tròn lẳn và đàn hồi của nàng. Hần làm như vậy một là sợ thể lực của Bích Dạ sẽ được hồi phục, hai là khi không vô duyên vô cớ lại bị tập kích, cho nên phải chiếm lời một chút để trả thù mới được, bằng không thì chỉ lỗ vốn nặng thôi.

Bích Dạ khẽ giãy giụa vài cái, không biết là vì chưa hồi phục sức lực hay là còn có nguyên nhân nào khác, chỉ thấy nàng không vùng ra nữa, mà trái lại, đôi nhũ phong cao vút đang áp sát vào ngực của Mộ Dung Thiên thì lại không chịu nằm yên. Hai thân thể không ngừng cọ sát khiến cho dục hỏa của Mộ Dung Thiên nổi lên mãnh liệt, đồng thời, “tiểu huynh đệ” của hần cũng vươn cao đầy oai vệ, và hiên ngang đánh ngay vào vùng tam giác huyền bí giữa hai chân của Bích Dạ.

Lúc này sắc mặt của Bích Dạ cũng đỏ bừng, rồi hơi thở trở nên dồn dập hơn, và ngọc thể mềm nhũn hẳn ra, trông như không còn chút sức lực nào cả. Nếu giờ đây Mộ Dung Thiên mà buông tay, chắc chắn nàng sẽ bị chìm lặn thứ hai cho xem.

Mộ Dung Thiên hưởng thụ cảm giác mê mị tiêu hồn, rồi đặc ý hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, ngươi thật không muốn giải thích chút nào à?

Chính vào lúc đó, cửa phòng tắm lại bị tung mạnh ra, rồi có một người chạy ào vào và nói:

- Bích Dạ tỷ tỷ, tỷ đừng gây thương hại cho La Định ca ca!

Hai người vốn không nên xuất hiện ở đây thì cũng đều xuất hiện cả rồi. Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Lộ, sao muội lại ở nhà? Bộ không phải muội đã nói là ở học viện có việc sao?

Lộ Thiển nhìn tình cảnh của Mộ Dung Thiên và Bích Dạ ở trong nước thì trừng mắt, hỏi:

- La Định ca ca, các người.....các người.....đang làm gì vậy?

Tới lúc này thì Bích Dạ mới khôi phục lại thần trí, khuôn mặt của nàng đỏ bừng, cố sức đẩy mạnh Mộ Dung Thiên ra, rồi bơi vào bờ. Thì ra nàng không phải là không biết bơi, chẳng qua là tài nghệ bơi lội còn kém thôi.

oooOooo

Trong lúc mọi người đều quây quần tại phòng khách, cuối cùng thì Mộ Dung Thiên cũng biết được chân tướng của sự việc. Kỳ thật, Lộ Thiển không hề bận việc ở học viện đến nỗi không thể về nhà. Chẳng qua là Bích Dạ lừa cho hần về trước, rồi cải trang thành thích khách để tỷ thí với hần một lần. Mục đích của cuộc tỷ thí này là gì thì ngay cả Lộ Thiển cũng không rõ lắm, nhưng Bích Dạ đã cam kết là sẽ không gây thương tích cho Mộ Dung Thiên nên Lộ Thiển mới miễn cưỡng đáp ứng. Trong lòng nàng cũng hiểu Bích Dạ là người tốt, nhất định sẽ không có ý đồ âm hiểm gì với Mộ Dung Thiên đâu.

Nghe Lộ Thiển giải thích xong, Mộ Dung Thiên mới tỉnh ngộ, tuy nhiên vẫn còn một nghi vấn khác ở trong lòng, nên hỏi ngay:

- Bích Dạ tiểu thư, ta nghĩ ngươi không phải chỉ muốn tỷ thí với ta đơn giản như vậy chứ?

Nhớ tới tình cảnh bị “lật thuyền trong mương” của mình, và lại còn bị hần chiếm tiện nghi nữa, nên gương mặt của Bích Dạ chợt đỏ bừng lên, đáp:

- La Định tiên sinh, vừa rồi thật là đường đột, nhưng Bích Dạ quả thật là còn có việc muốn nhờ.

Nói đến đây, khuôn mặt của nàng liền trở nên lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thiên rồi nói tiếp:

- Ta muốn nhờ người giết Mông Na Lâm!

Lời nói ấy vừa thốt ra thì chẳng khác nào trời long đất lở, Mộ Dung Thiên và Lộ Thiển đều hoảng hốt như nhau, cả hai cùng buột miệng hỏi:

- Cái gì?

Hết hồi 100

=====

Chú thích

[1] Lãng lý bạch điều: mảnh giấy trong nước.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

102. Hồi 101: Sm

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 101: SM

(Bạo dâm – sadomasochism)

Dịch giả: hieuprovt

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Sau một hồi kinh ngạc, Mộ Dung Thiên liền hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, người không nói chơi đó chứ?

Lộ Thiển cũng sốt ruột:

- Bích Dạ tỷ tỷ, sao tỷ lại để La Địch ca ca đi làm cái chuyện như thế?

Bích Dạ vẫn tỉnh queo, nói:

- Ta rất muốn tự tay giết hắn, nhưng vì e ngại cho gia tộc nên mới không thể công khai hạ thủ với hắn được; thế nhưng trong thời gian sắp tới, học viện của các người sẽ thi đấu với nhau, và đó chính là cơ hội tốt nhất, bởi vì đến lúc đó mà hắn bị kẻ khác lỡ tay giết chết thì cũng không phải gánh bất cứ trách nhiệm nào.

Lộ Thiển nghe vậy thì còn lo lắng hơn cả Mộ Dung Thiên, nàng vội hỏi:

- Như vậy cũng đâu được, cái gã Mông Na Lâm kia là học viên năm thứ năm của học viện chúng ta, thực lực rất mạnh!

Vừa nói xong, nàng lại cảm thấy nói như vậy thì gần như là có ý xem thường Mộ Dung Thiên, nên liền bổ sung thêm một câu:

- Ý muội là lỡ như La Địch ca ca đánh hắn quá mạnh tay thôi mà.

Mộ Dung Thiên cũng chấp hai tay lại, nói với giọng khó xử:

- Bích Dạ tiểu thư, xin thứ cho ta không thể đáp ứng lời thỉnh cầu của ngươi. Thứ nhất, theo như lời của tiểu Lộ, phần thắng của ta chẳng lạc quan chút nào. Thứ hai, cho dù ta có được năng lực đó đi nữa, thì ta cũng không thể tùy tiện giết người được!

Khuôn mặt ngọc của Bích Dạ bỗng nhiên giãn ra, rồi cười khi một tiếng. Mộ Dung Thiên và Lộ Thiển nhìn thấy Bích Dạ lúc đầu thì tràn ngập thù hận, nhưng chỉ trong nháy mắt thì đã thay đổi khác hẳn, điều này khiến cả hai đều cảm thấy rất thắc mắc, không thể lý giải được.

Bích Dạ ngưng cười rồi nói:

- Ngươi còn tưởng rằng ta muốn ngươi đi giết hắn à? Yên tâm đi, ta không phải là người không biết điều như vậy đâu.

Ngay khi Mộ Dung Thiên và Lộ Thiển cùng thở phào một hơi, thì giọng Bích Dạ hơi lạnh lại:

- Tuy nhiên, La Dịch tiên sinh, nếu như có cơ hội, vậy thì ngươi có thể mượn dịp đó để sỉ nhục hắn một phen hay không?

Mộ Dung Thiên thoáng xấu hổ, nói:

- Bích Dạ tiểu thư, không phải là ta không muốn đáp ứng lời thỉnh cầu của ngươi, hay là đề cao chí khí của kẻ khác mà dập tắt uy phong của mình, nhưng ta quả thật không phải là đối thủ của hắn. Nói cho cùng, hắn sẽ thi đấu với các học viên của cấp năm, còn ta có vượt tới được cửa ải đó hay không thì vẫn còn là một vấn đề rất lớn.

Bích Dạ thản nhiên nói:

- Vừa rồi, sở dĩ ta phải che giấu thân phận của mình là vì muốn kiểm tra thực lực của ngươi mà thôi. La Dịch tiên sinh, thực lực của ngươi còn vượt quá sức tưởng tượng của ta rất nhiều.

Nàng nói đến đây, thì cảm thấy có chút kỳ quái, liền hỏi tiếp:

- Nhưng trên thực tế thì linh lực của ngươi lại quá thấp, vậy mà cũng có thể vận dụng chúng đến mức này, đúng là không thể ngờ được. Ta dám cam đoan rằng, chỉ cần người có cường độ linh lực tương đương với ngươi, thì người đó tuyệt đối không phải là đối thủ của ngươi.

Mộ Dung Thiên cũng tin lời nói đó của nàng không phải là cố ý nịnh hót, bởi vì Bồ Luân Đặc cũng đã từng nói như thế, tuy nhiên hắn vẫn cười gượng:

- So với linh lực của Mông Na Lâm thì ta còn kém nhiều lắm, tuy rằng chưa từng giao thủ qua, nhưng mỗi một học viên của cấp năm đều là cường giả cả; hơn nữa, Mông Na Lâm lại còn là một người rất nổi tiếng ở Tát Á Đa Lộ nữa.

Bích Dạ bắt đầu nói:

- Đúng vậy, ta cũng biết thế, nhưng với cường độ linh lực hiện tại của ngươi mà có thể đạt tới trình độ thực chiến cao như thế, thì đó đã là một kỳ tích rồi. Biết đâu ngươi còn có thể sáng tạo ra một kỳ tích khác nữa thì sao? Vả lại, hiện nay Mông Na Lâm đang trong học kỳ cuối của năm thứ năm và sắp sửa tốt nghiệp. Cuộc thi đua năm nay sẽ là lần cuối cùng hắn tham gia, và đó cũng sẽ là cơ hội cuối cùng để công khai hạ nhục hắn. Hắn là một kẻ rất cao ngạo, nếu như trong buổi thi đấu có thể khiến cho hắn bị mất hết thể diện, vậy thì điều đó sẽ là một sự đả kích rất lớn đối với hắn. Còn với ta thì điều đó còn thống khoái hơn cả việc trả thù nữa!

Lộ Thiển thắc mắc:

- Bích Dạ tỷ tỷ, thật ra tỷ và người xấu kia có thù oán gì mà lại căm hận hắn như vậy?

Bích Dạ không trả lời nàng, mà chỉ nhìn Mộ Dung Thiên rồi sau đó mới chuyển ánh mắt sang Lộ Thiển. Mộ Dung Thiên hiểu ý nàng ta, nên liền bịa ra một lời nói dối:

- Tiểu Lộ, không có chuyện gì đâu, Bích Dạ tỷ tỷ của muội chỉ có chút xích mích với Mông Na Lâm mà thôi, những lời vừa rồi đều là nói đùa, muội yên tâm đi. À, thôi được rồi, muội đi nấu cơm trước nhé, Bích Dạ tỷ tỷ đã đến đây thì chúng ta không thể tiếp đón sơ sài được, như vậy rất vô phép, đúng không?

Mộ Dung Thiên vừa gạt vừa dụ Lộ Thiển lúc này đang bán tín bán nghi và đẩy nàng vào nhà bếp, sau đó hắn mới quay trở lại phòng khách.

Bích Dạ tiếp tục nói:

- Hai năm nay ta vẫn luôn chờ đợi nhân tài xuất hiện tại An Cách La Hy. Cho dù phải trả bất cứ giá nào, ta đều muốn hắn giúp ta báo mối thù này! Nhưng đáng tiếc là trong mấy năm gần đây, học viện đó rất khan hiếm nhân tài, cuối cùng ta chỉ đành phải đi tìm người!

Mộ Dung Thiên cười gượng:

- Người nói như vậy, thì việc tìm đến ta tựa như là một sự ủy khuất của người vậy.

Bích Dạ cười nói:

- La Dịch tiên sinh, là Bích Dạ nói sai rồi, người đại nhân đại lượng, xin đừng để trong lòng nha.

Mộ Dung Thiên cũng không phải là người hẹp lượng, tuy nhiên, hắn vẫn có điểm khó hiểu, nên hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, sao người lại biết rõ ta có thực lực không tồi mà tìm tới tận cửa thế?

Sở dĩ hắn hỏi như vậy là vì mỗi lần tu luyện, hắn đều tiến hành rất bí mật, ngoại trừ Bồ Luân Đặc ra thì không thể có người thứ ba nào biết được mới phải.

Bích Dạ chớp chớp mắt vài cái rồi nói:

- Đây là trực giác của ta mà.

Kỳ thật, lúc trước, khi nàng tận mắt chứng kiến Mộ Dung Thiên trong lúc cứu Lộ Thiển đã từng phát ra băng cầu, mà Băng hệ ma pháp sư với Băng hệ ma võ sĩ đều phải là cường giả, bởi vì nếu như Thủy hệ ma pháp hay Thủy hệ đấu khí mà không đạt tới một trình độ nhất định thì sẽ không thể phát ra kỹ năng thuộc Băng hệ được. Nhưng mà nàng lại ngàn vạn lần không nghĩ tới việc linh lực của Mộ Dung Thiên lại kém như vậy. Đương nhiên, so với lúc trước thì hắn đã tiến bộ rất nhiều, chỉ là linh lực của hắn so với Băng hệ pháp sư hoặc ma võ sĩ thuộc cấp thấp nhất cũng còn cách khá xa.

Mộ Dung Thiên cũng không biết có nên tin lời nàng hay không, nhưng nghe nói trực giác của nữ nhân rất sắc bén.

Bích Dạ thở dài:

- Tất nhiên rồi, La Dịch tiên sinh, đây chỉ là khẩn cầu của Bích Dạ mà thôi, người vẫn có quyền cự tuyệt.

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ, mặc dù thực lực của mình đã tăng mạnh, và ngay cả Bồ Luân Đặc cũng đã khẳng định thêm điều đó, nhưng nếu muốn một bước lên trời, thì đấu một mạch đến tận ngưỡng cửa của cấp năm thì phỏng chừng khả năng không cao. Đến lúc đó chỉ sợ là sẽ không có cơ hội giao thủ với Mông Na Lâm thôi. Chi bằng bây giờ cứ đáp ứng với Bích Dạ để an ủi nàng trước, đến khi đó mà mình không thực hiện được thì nàng cũng chẳng cho là lạ chút nào. Nghĩ vậy rồi, nên hắn liền nói:

- Thôi được rồi, Bích Dạ tiểu thư, ta đáp ứng với người, nhưng ta chỉ có thể nói là sẽ cố hết sức thôi đấy nhé.

Bích Dạ nghe vậy thì vui mừng hơn hở, nói:

- Đa tạ người, La Dịch tiên sinh!

Tuy nàng cũng biết cơ hội thành công rất xa vời, nhưng đó cũng là một điều tốt. Bởi vì sau lần thi đấu này thì có lẽ vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Mộ Dung Thiên cũng cười đáp lại:

- Bất tất phải đa tạ!

Bích Dạ nói:

- La Dịch tiên sinh, nếu như người có thể làm được điều đó, thì bất cứ điều gì người muốn, miễn là nằm trong khả năng của Bích Dạ, ta cũng sẽ hết lòng đền đáp.

Vừa nói xong, nàng lại khẽ cắn môi dưới, không biết là đang lo lắng điều gì mà phải qua một lúc lâu sau mới nói tiếp với giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Kể luôn cả bản thân ta, hoặc thậm chí là Khải Sát Lâm, ta cũng đều có thể khuyên nhủ nàng ta phục vụ người một lần.

Ý tứ trong lời này của nàng rõ ràng là muốn lấy thân để báo đáp, vì Bích Dạ cũng biết rõ bản tính háo sắc của Mộ Dung Thiên, nếu hứa hẹn cho hắn “phần thưởng” lớn như vậy thì chắc chắn là hắn sẽ có động lực chiến đấu và phần thắng sẽ tăng nhiều hơn. Mà nàng vẫn cho rằng bản thân Mộ Dung Thiên rất có hứng thú với những nữ tử nóng bỏng nhưng thiếu hụt chuyện gối chăn, vì vậy nên nàng lời luôn cả Khải Sát Lâm vào cuộc để tăng thêm phần hấp dẫn.

Nhớ lại vừa rồi ở trong bồn tắm say sưa triền miên, tim của Mộ Dung Thiên đập thành thịch không ngớt. Thành thật mà nói, Bích Dạ quả đúng là một vật hiếm có trên đời, ngoài dáng người bốc lửa ra, một nụ cười hay một cái nhíu mày của nàng đều mang theo sức mê hoặc dễ khiến người ta phạm tội. Huống chi, lại còn có tình nhân của nàng là nữ ca sĩ Khải Sát Lâm xinh đẹp kia nữa. Nghĩ đến cảnh một đôi mỹ nữ quốc sắc thiên hương cùng ở trước mặt mình an ủi cho nhau, và sự hầu hạ dịu dàng đầy hương vị đậm đà ấy, tên sắc lang khó khăn lắm mới nuốt xuống một ngụm nước bọt, rồi nói:

- Chà, Bích Dạ tiểu thư nói quá lời rồi, ta đâu phải là loại người như vậy được?

Bích Dạ thấy hắn nhìn chăm chú vào bộ ngực cao ngất của mình, ánh mắt gian tà mê đắm như muốn nhìn thấu qua lớp y phục, liền thầm nghĩ nếu như người không phải loại người như vậy, thì tên họ của lão nương sẽ đọc đảo ngược lại ngay.

- Được rồi, La Địch tiên sinh, vì để tăng cường năng lực thực chiến của người đến mức cao nhất, trong khoảng thời gian này, Bích Dạ sẽ ngày ngày đối luyện với người, hết lòng giúp đỡ người.

oooOooo

Cuộc thi đấu sắp tới sẽ được bắt đầu sau gần mười ngày nữa, Bích Dạ thực hiện đúng lời hứa của mình, tận tình huấn luyện Mộ Dung Thiên theo một kiểu gần như là ngược đãi vậy. Sau khi nàng khôi phục thân phận cung tiễn thủ thì thực lực của nàng so với lúc tập kích hôm đó hoàn toàn không thể so sánh. Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng hiểu được cái gì gọi là “cân quắc anh thư”, hắn bị đánh đến nỗi không còn sức để hoàn thủ nữa. Bích Dạ dùng một loại kỹ năng của cung tiễn thủ gọi là Phá Linh Tiễn, đầu khí được phổ vào đó cũng không nhiều, nên không tạo thành thương tổn nghiêm trọng, nhưng mà khi trúng chiêu thì sẽ đau đớn giống như bị kim châm vậy. Mộ Dung Thiên quả thật là thống khổ đến chết đi sống lại, hết sống rồi lại chết. Vậy mà lòng của Bích Dạ vẫn cứ như sắt đá, nàng bất chấp tất cả và cứ ép hắn phải đánh, ngay cả chút cơ hội để hít thở cũng không có. Gã sắc lang này bị đối đãi không chút tình người nữa, nên đã bắt đầu thầm hối hận vì sao lại đi đáp ứng thỉnh cầu của Bích Dạ, để rồi tự chuốc lấy khổ thế này; mà đồng thời hắn cũng phát thệ, nếu thật có thể may mắn hạ gục Mông Na Lâm, thì hắn nhất định sẽ “lột sạch trơn da dê” [1] để báo đáp, phải khiến cho Bích Dạ chết đi sống lại, sống tiếp rồi lại đi tìm chết ở ngay trên giường mới được, nếu không thì hắn quả là thua lỗ nhiều lắm.

Thời gian chỉ còn cách cuộc thi đấu đúng một ngày, cuối cùng thì Mộ Dung Thiên cũng được giải thoát, bởi lẽ Bích Dạ hiểu rất rõ, huấn luyện theo cách thức “địa ngục” lâu như vậy, thì một đêm trước khi chiến đấu, tất phải cho tinh thần và thân thể hắn được nghỉ ngơi đầy đủ mới được.

Khi Mộ Dung Thiên ủ rũ lê tấm thân đầy thương tích cùng với tâm linh đã chịu đủ mọi giày vò trở về ký túc xá, Khiết Tây Tạp thấy vậy thì kinh ngạc hỏi:

- La Địch, phải người không đó, chỉ còn một ngày nữa thôi mà vẫn còn rảnh sức tới nông nỗi này à?

Khuôn mặt của Mộ Dung Thiên dài thượt như đưa đám, nói:

- Đừng nói nữa, lão tử bị một nữ nhân SM [2] đấy!

Nói xong, hắn lại đi cà nhắc lét về phòng của mình.

Khiết Tây Tạp thắc mắc không hiểu, SM??? Là cái gì vậy nhỉ, chẳng lẽ đây là danh từ mới được lưu hành trong thời gian gần đây của giới sắc lang sao?

Hết hồi 101

=====

Chú thích

[1] Nguyên văn: tê phá dương bì ().

[2] SM: tiếng lóng của giới trẻ trên mạng (bên Trung Quốc) – tức Bạo dâm (somasochism).

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

103. Hồi 102: Phá Lãng

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 5 - Ma Võ Học Viện

Hồi 102: Phá Lãng

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Chỉ còn lại một ngày trước khi cuộc thi bắt đầu, Mộ Dung Thiên cũng không có dự định tu luyện thêm. Dù sao thì việc trải qua một thời gian dài chịu đựng sự quá tải về cả hai mặt tinh thần và thể xác cũng là một việc không dễ dàng gì, vì thế nên hắn rất cần được nghỉ ngơi. Hơn nữa, hắn còn một việc rất quan trọng phải làm, đó là đi mua khôi giáp.

Lúc bình thường, Mộ Dung Thiên cũng được công hội phát cho mấy bộ khôi giáp, nhưng chỉ là những bộ làm bằng da thú và thuộc loại thấp kém nhất. Đối với những chiến sĩ mới vào nghề thì loại khôi giáp hạng nhẹ này rất thích hợp cho họ, vì lực phòng ngự của chúng cũng hơi mạnh một chút. Còn nếu như sử dụng khôi giáp quá nặng nề thì đối với những người có lực lượng yếu như họ, tất sẽ trở thành gánh nặng, và trong lúc chiến đấu, nói không chừng còn bị phản tác dụng nữa là khác.

Mộ Dung Thiên vốn là người của địa cầu nên không hứng thú lắm với các loại khôi giáp. Nếu không phải do học viện bắt buộc hoặc là trong thời gian huấn luyện, thì hắn chỉ ăn mặc giản dị cho khỏe. Tuy nhiên, trong ngày thi đấu quan trọng như vậy thì ăn mặc kiểu đó không hợp thời. Chỉ cần được trang bị đầy đủ thì thực lực của một chiến chức giả sẽ được thăng tới cảnh giới cao hơn, mà trong lúc chiến đấu với ma thú thì sinh mạng cũng được bảo đảm an toàn hơn vài phần. Hiển nhiên là tác dụng của những bộ trang bị tốt thật không thể xem thường được.

Về việc nên mua sắm loại khôi giáp nào cho thích hợp với những đặc điểm của bản thân thì Mộ Dung Thiên cũng không rõ lắm. Những người thuộc chức nghiệp khác đều có đặc điểm không giống với lĩnh vực ma chiến sĩ, e rằng có hỏi cũng như không. Vì thế Mộ Dung Thiên mới tính đến hỏi ý kiến của Bồ Luân Đặc, lão có kinh nghiệm phong phú, lại cũng là lĩnh vực ma chiến sĩ nên chắc sẽ có những đề nghị thích hợp với hắn hơn.

Tuy nhiên, khi Mộ Dung Thiên đến trước cửa phòng làm việc của Bồ Luân Đặc thì lại có chút do dự, vì hắn cho rằng lão đang bận rộn lo lắng cho cuộc thi đấu ngày mai đến tối tăm mặt mũi, tựa như kiến bò trên chảo nóng, vậy mà mình lại đi quấy rầy lão thì có vẻ không được tốt lắm. May thay, Mộ Dung Thiên cũng không phải do dự lâu hơn nữa, vì Bồ Luân Đặc đã nhìn thấy hắn, đồng thời lại còn đưa tay ngoắc hắn vào:

- La Dịch, may quá, người đến rồi. Ta cũng đang muốn đi tìm người đây.

Mộ Dung Thiên bước vào phòng và hỏi:

- Bố Luân Đặc viện trưởng, ngài tìm ta có chuyện gì vậy?

Bố Luân Đặc vẫn vừa giải quyết tư liệu, vừa nói:

- Ngày mai cuộc thi sẽ bắt đầu rồi. Ta thấy hình như ngươi chưa có một bộ khôi giáp nào cho ra hồn, có phải không? Như vậy là không ổn đâu đấy.

Mộ Dung Thiên thầm nhủ: “Thật là vừa khéo!” Nghĩ vậy, hắn liền nói:

- Viện trưởng, hôm nay ta đến để xin ngài chút ý kiến, với tình trạng của ta như bây giờ thì nên sử dụng loại khôi giáp nào là hay nhất? Nhuyễn giáp hay ngành giáp? Kinh giáp hay trọng giáp?

Bố Luân Đặc cười ha hả, rồi nói:

- Ngươi không cần lo lắng. Ta đã sớm chuẩn bị thật tốt cho ngươi hết rồi. Cho dù có tiến bộ nhanh chóng, nhưng dù sao ngươi cũng là một tân sinh, nên còn thiếu kinh nghiệm thực chiến rất nhiều. Đến khi phải quyết đấu với cao thủ, chỉ cần một chút bất cẩn thôi thì sẽ rước lấy thảm bại ngay. Nếu như ngươi sở hữu một bộ khôi giáp tốt, vậy thì ít nhất cũng tăng thêm được vài phần thắng. Vì ngươi là tân sinh mà học viện chúng ta có nhiều kỳ vọng nhất, nên ta đương nhiên phải đặc biệt chiếu cố đến rồi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thích chí quá mà bật cười thành tiếng, được viện trưởng đích thân chuẩn bị khôi giáp cho, thì hắn là nó phải rất tốt chứ không còn gì nghi ngờ nữa. Việc này thật đúng là “tặng than hồng trong mùa đông giá rét” đây mà.

Sau khi cười xong, lão liền lâm râm đọc mấy lời gì đó, rồi trên tay liền thấy xuất hiện một bộ khôi giáp màu xám được gấp gọn gàng. Bộ khôi giáp ấy không có chút hoa lệ nào, mà chất liệu làm nên nó cũng không hề phát sáng lờ lờ như kim loại, trông nó cũng rất giống với bộ dạng của Bố Luân Đặc vậy, tức là không có một điểm nào bắt mắt cả. Bố Luân Đặc rũ bộ khôi giáp ra, rồi đặc ý hỏi:

- Ngươi thấy thế nào?

Mộ Dung Thiên cẩn thận quan sát một lát, rồi phán gọn lỏn:

- Ngoài dáng vẻ quê mùa thô sơ ra thì trông nó cũng không tệ.

Vừa nói, hắn vừa cảm thấy rất thất vọng, xem ra bộ khôi giáp này so với bộ mà Chiến Sĩ công hội đã phát cho mình cũng không khá hơn bao nhiêu.

Bố Luân Đặc nghe vậy thì suýt chút nữa là té ngã ra đất, lão nói:

- Ngươi thật là không biết xem hàng mà, đây là Hoạt động giáp. Đối với những loại khôi giáp khác, tuy các bộ phận của chúng cũng được hoạt động tự do, nhưng ít nhiều gì cũng gây ảnh hưởng đến động tác của người sử dụng, những loại đó được gọi là Tử giáp. Nhưng còn Hoạt động giáp thì lại khác hẳn, ngoài việc gấp xếp thoải mái ra thì các bộ phận của nó cũng được co duỗi rất tự nhiên, khi mặc vào thì cũng chẳng khác gì với mặc đồ vải là bao. Mà điểm quý hiếm hơn chính là chất liệu của nó được làm bằng da cá Khánh Lan ở vùng eo biển Bạo Phong. Da của loại quái ngư đó có sức phòng ngự rất tốt, hơn nữa lại rất trơn tru, mỗi khi vũ khí đánh vào nó thì sẽ dễ dàng bị trượt đi và lệch khỏi cơ thể. Da Khánh Lan ngư chính là một trong những vật liệu tốt nhất để chế luyện nhuyễn giáp, chỉ có điều là sau khi chúng chết đi thì để lại rất ít vật liệu để chế khôi giáp, thông thường đều bị biến thành linh khí, trong một vạn con thì cũng chưa chắc đã có thể giữ lại được một ít da cá. Năm xưa khi ta ở tại eo biển Bạo Phong để tu luyện thuật quân binh linh khí và Bạo Phong Tuyết Sát, lúc đó không biết đã giết biết bao nhiêu là Khánh Lan ngư thì mới có đủ vật liệu để chế luyện khôi giáp đấy. Đối với một ma chiến sĩ tuy có linh lực thấp nhưng mà trình độ điều khiển và vận dụng linh lực lại cực cao như ngươi, thì bộ khôi giáp này quả thật chẳng khác nào được làm ra cho ngươi vậy.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, cười ngượng:

- Thì ra là như vậy, nghe hay quá.

Bố Luân Đặc đảo quanh đôi mắt, rồi nói:

- Đâu có chỉ nghe hay thôi như vậy chứ, mà phải là rất, rất tốt ấy chứ. Bộ khôi giáp này có tên là “Phá Lãng”, nó là vật ta yêu thích nhất trong những năm còn trẻ tuổi đấy.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì ngại ngần nói:

- Viện trưởng, ngài giữ lại đi, ta làm sao có thể lấy nó đi được chứ.

Bổ Luân Đặc đáp:

- Không sao, sức phòng ngự của nó có thể được xem là ngang tầm cỡ với bọn ta, mà kích cỡ của nó lại khá nhỏ, nên dù có mặc lên người thì cũng không thấy khác lạ là bao. Vì thế nên mới tặng cho người, hãy nên ra sức dành vinh quang về cho bốn học viện.

Tuy nói vậy, nhưng trong mắt lão lại thoáng hiện lên nét mơ màng, nhớ lại bộ khôi giáp này đã theo bầu bạn với mình từ thuở thiếu thời cho tới ngày nay, từng trải qua bao sóng gió, và nó cũng đã cùng trưởng thành với lão nên tất nhiên là tình cảm sâu đậm, thật chẳng khác nào một vị bằng hữu lâu năm vậy.

Sau khi vỗ nhẹ hai cái lên bộ khôi giáp, tựa như là thay cho lời từ biệt, Bổ Luân Đặc nhanh chóng nhét nó vào tay Mộ Dung Thiên. Dù sao thì khôi giáp chỉ có thể phát huy tác dụng tốt nhất ở trên chiến trường mà thôi, chứ không phải là nằm lặng lẽ ở trong Không Gian giới chỉ, vì như vậy thì quá ỷ khuất cho nó đi.

Mộ Dung Thiên tiếp lấy “Phá Lãng”, hần thấy ở nơi vị trí của trái tim có đính một viên lam ngọc rất đẹp, bên trong viên ngọc đó lại không ngừng có hơi nước bốc lên, trông rất giống như cá thối hơi ra ngoài vậy; và đó cũng là điểm đẹp và khác lạ nhất ở trên bộ khôi giáp này, còn toàn bộ những nơi khác thì đều mang một lớp vảy màu xám rất tằm thường. Mộ Dung Thiên chỉ vào khối ngọc và hỏi:

- Viện trưởng, vật này có ích lợi gì không vậy?

Bổ Luân Đặc gật đầu đáp:

- Nó chính là tinh hạch của Khánh Lan ngư đấy, so với da của quái ngư còn hiếm hơn rất nhiều, vậy mà ta may mắn có được một viên. Da của Khánh Lan ngư tuy là một vật chết, thế nhưng ở một mức độ nào đó thì nó cũng có sinh mệnh, còn linh hồn của nó thì chính là viên tinh hạch này đây. Chỉ cần sau khi thành lập triệu hoán khế ước rồi, nếu lỡ ngày sau có vô ý làm mất hoặc là bị đánh cắp thì cũng có thể triệu hoán trở về được. Hơn nữa, nếu như nó bị thương tổn mà không quá nặng, thì nó sẽ còn có thể tự chữa trị cho mình nữa.

Nghe Bổ Luân Đặc kể ra những ưu điểm kỳ lạ của “Phá Lãng” rồi, đến lúc này Mộ Dung Thiên mới ý thức được bộ khôi giáp này là một món bảo vật quý đến cỡ nào. Hần bất giác siết chặt hai tay lại rồi hỏi:

- Viện trưởng, ngài cho ta thật hả?

Bổ Luân Đặc phì cười:

- Ta đã nói ra rồi, chẳng lẽ còn đổi ý hay sao? Hơn nữa, ta đã giải trừ triệu hoán khế ước với Phá Lãng, chỉ cần sau khi người lập khế ước mới với nó, vậy thì người sẽ là vị chủ nhân kế tiếp của nó. Sau này bất luận là ai cũng đừng hòng lấy đi nó từ trên tay người, vì nó là một bộ khôi giáp còn trung thành hơn cả một con sủng vật trung thành nhất trên đời nữa kia.

Sau đó, Bổ Luân Đặc liền dạy cho Mộ Dung Thiên cách làm sao để thành lập triệu hoán khế ước, để hần có thể tiến hành nghi thức cho Phá Lãng nhận chủ lần thứ hai.

oooOooo

Lúc Mộ Dung Thiên rời khỏi phòng làm việc của viện trưởng, trên người hần tuy đã có mặc Phá Lãng nhưng lại không hề có vẻ nặng nề hay bất tiện nào, mọi hành động vẫn chẳng có chút gì thay đổi. Bộ khôi giáp đó quả thật là nhẹ như không vậy. Lời của Bổ Luân Đặc nói rất đúng, khi mặc Phá Lãng vào thì chẳng khác nào y phục bằng vải vậy, nó hoàn toàn có thể co dãn tự nhiên và cũng không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nhỏ nào tới mọi hoạt động của người mặc nó. Lúc này hần lại trầm nghĩ, phải chỉ có được bộ khôi giáp này sớm thì mấy ngày trước đâu có bị Bích Dạ ngược đãi đến chết đi sống lại như vậy đâu chứ. Những nghĩ thì nghĩ vậy, chứ nếu trong lúc huấn luyện mà có mặc khôi giáp thì hiệu quả cũng sẽ bị giảm đi nhiều. Tuy rằng Bích Dạ có phần tàn nhẫn vô tình, nhưng điều đó lại rất hữu hiệu và có ích đối với hần. Ở tại địa cầu, các

đặc chủng binh trong quân đội cũng đều phải thụ huấn nghiêm khắc và tàn khốc như vậy, vì chỉ có như thế thì mới giúp cho họ trở thành mạnh mẽ trong một thời gian ngắn được.

Cả ngày hôm nay Mộ Dung Thiên chỉ luyện Linh lực chu thiên vận chuyển thuật theo như thường lệ, mỗi ngày bắt buộc ít nhất là một lần, thời gian còn lại trong ngày thì để nghỉ ngơi điều dưỡng tinh thần và thể xác. Đến tối thì hắn lại cùng Khiết Tây Tạp nói chuyện phiếm để giết thời gian, tuy nhiên, chưa trò chuyện được bao lâu thì hắn lại trở về giường của mình nghỉ ngơi, và tối nay cũng là lần đi ngủ sớm nhất kể từ khi Mộ Dung Thiên lập chí phải tu luyện khắc khổ cho tới nay.

Thế nhưng khi nằm trên giường rồi thì hắn lại không ngủ được. Ngày thường cứ hễ đặt lưng xuống giường là Mộ Dung Thiên đã đi gặp Chu công ngay, vậy mà hôm nay hắn lại bị mất ngủ, hai mắt mở to nhìn trần nhà và không có cách nào để chìm vào giấc ngủ cho được. Bầu không khí đêm nay ở trong học viện rất yên tĩnh, nó nặng nề cứ như là khoảng thời gian trước cơn giông bão vậy, thật khiến người ta không tài nào thở được.

Bắt đầu từ mai trở đi, khi đã bước lên đài thi đấu rồi, chỉ cần có thể đánh thắng một mạch tới trận chung kết, vậy thì hắn sẽ có thể phô bày thực lực chân chính của mình ở ngay trước mắt hàng ngàn hàng vạn người dự khán rồi. Sau khi trải qua mấy tháng như mộng như ảo, ngay cả Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy khó tin được vào những gì đã xảy ra. Không ngờ mộng tưởng trở thành cường giả của hắn lại đến nhanh như vậy. Ngày mai sẽ là khởi điểm mới cho mọi lý tưởng và mục tiêu của hắn! Cũng từ mai trở đi, hắn sẽ không còn là một khán giả ở trên cái sân khấu rộng lớn là Thần Phong đại lục này nữa. Nghĩ tới đây, Mộ Dung Thiên lại nhớ tới một câu danh ngôn ở địa cầu: Sóng gió đến càng lớn thì sức người sẽ càng mạnh.

Hết hồi 102 - Hết quyển 5

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

104. Hồi 103: Trừu Thiêm

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 103: Trừu Thiêm

(Rút Thăm)

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Lần thứ hai Mộ Dung Thiên mở mắt, hắn có cảm giác tinh thần rất sảng khoái, bao nhiêu mệt nhọc đều biến mất, bất kể là lực lượng hay lòng tin, tất cả hầu như đều đã đạt đến cực điểm mà từ trước tới nay chưa từng có. Đây chính là trạng thái được nghỉ ngơi đầy đủ sau những buổi huấn luyện hà khắc, mà tác dụng của nó lại càng được nâng cao đến mức tối đa vì thời điểm nghỉ ngơi rất đúng lúc. Nếu như hắn vẫn cố gắng khổ luyện trong suốt một ngày cuối cùng này thì có khi giờ đây đã mất đi nửa cái mạng rồi; hoặc giả nếu như hắn nghỉ sớm vài ngày thì hiệu quả cũng sẽ không được tốt như vậy. Đây cũng chính là kinh nghiệm quý báu của dòng binh đoàn mà Bích Dạ đã thu hoạch được sau những ngày tháng ác chiến đầy hung hiểm với ma thú.

Mộ Dung Thiên gặp ngay Khiết Tây Tạp khi vừa bước chân ra khỏi phòng, hắn cười hỏi:

- Tạp Hy, chuẩn bị thể nào rồi?

Khiết Tây Tạng biết, khi mà nàng không thể phơi bày thực lực chân chính của mình thì nhiều lắm cũng chỉ có thể đánh lên tới năm hai mà thôi. Bởi đại đa số các kỹ năng của ma pháp sư đều trông cậy vào chú ngữ, mà nàng lại là ma pháp thiên tài, nên đối với những kỹ năng ma pháp của cấp thấp cũng không cần tới chú ngữ thì vẫn có thể phát ra được. Cho nên, thừa lúc hỗn loạn, nàng có thể ẩn tàng ma pháp xen lẫn vào ma đấu khí để che giấu thân phận thực sự của mình, nhưng với các kỹ năng ma pháp cao cấp hơn thì nàng lại không cách nào sử dụng được. Tuy ma đấu khí của nàng cũng không tệ, nhưng so với sở trường của nàng là ma pháp thì lại còn kém quá xa, do đó mà Khiết Tây Tạng cảm thấy có một chút tiếc nuối, đồng thời cũng không bị áp lực phải gánh trọng trách, nên nàng chỉ nhún nhún vai và nói với giọng không mấy quan tâm:

- Thì cũng tạm tạm thôi, có lẽ miễn cưỡng cũng có thể chen vào trận chung kết đấy. Còn người thì sao?

Mộ Dung Thiên đắc ý nói:

- Trạng thái của ta hiện nay đang rất tốt! Bất kể là ai muốn ngăn trở đường ta đi, nam thì giết sạch, còn nữ thì toàn bộ lôi ra SM (bạo dâm). Xích sắt, roi da, đèn cây, xiềng cổ, gông cùm, khăn bịt mắt, dây thừng, lồng nhốt người [1], vv.....tất cả đều đem ra sử dụng hết, không chừa lại một cái gì, ha ha ha!

Khiết Tây Tạng nghe vậy mà nổi hết cả da gà, cứ dựa theo những danh từ đó là có thể dễ dàng hình dung ra tình cảnh khủng khiếp của nạn nhân rồi, và cũng từ đó mà nàng mới hơi hiểu ra ý tứ của cái chữ “SM” kia là gì, vì thế nàng chỉ biết thầm mắng hắn là đồ biến thái thôi. Tuy vậy, thường ngày thì cái gã bạn cùng phòng này khá là khiêm tốn, thế mà không hiểu tại sao hôm nay hắn lại kiêu ngạo khác thường, giống như là ăn phải xuân dược vậy, điều đó khiến nàng cảm thấy kỳ quái nên buột miệng hỏi:

- Người nhắm chừng là mình sẽ đánh tới giai đoạn nào?

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc, đáp:

- Có lẽ là sẽ tiến được vào vòng loại.

Khiết Tây Tạng đảo cặp mắt láo liên, nàng đã vỡ lẽ, thì ra là hắn đang khoác lác.

Đợt đầu là thi đấu nội tuyển, không phải do các học viên tự đấu với nhau, mà cũng tương đương như những kỳ trắc thí vậy. Chủ yếu sẽ trông vào ba phương diện chính là lực công kích, phòng ngự, và thuật lẩn tránh nhanh chóng. Khi trắc thí, số liệu công kích sẽ được đo lường bằng khí cụ, còn thuật phòng ngự và đòn thuật thì đều do các giảng viên chuyên môn đích thân tấn công học viên với những cường độ khác nhau. Nếu họ thấy học viên có đủ năng lực chịu đựng và lẩn tránh được thì sẽ phê điểm cho học viên nọ. Sau cùng sẽ cộng điểm của cả ba phương diện đó lại, và nó sẽ trở thành tổng số điểm của học viên đó.

Những năm trước, trong ban thấp nhất chỉ có hai mươi học viên là có cơ hội được thông qua vòng nội tuyển, thế nhưng năm nay chẳng hiểu vì lý do gì, sau khi hai học viện thương nghị và thống nhất ý kiến với nhau thì họ đã đồng ý nâng cao con số đó lên gấp đôi, tức là ban thấp nhất sẽ có bốn mươi người được tham gia. Như vậy là cứ hai, ba người dự thi thì sẽ có một người được trúng tuyển. Điều đó đúng là một tin tức mang tính chất khích lệ tinh thần rất tốt, nó có nghĩa là mọi người sẽ càng dễ dàng có cơ hội để biểu hiện và tôi luyện thêm.

Sau cùng, thành tích nổi bật nhất trong ban của Mộ Dung Thiên là của nữ sinh Phỉ Áo Nạp, nàng là tộc dân Chúa Tế Rừng Sâu, vốn sở trường về Mộc hệ đấu khí. So với loại người âm hiểm vô sỉ, chuyên môn che giấu thực lực ngay từ đầu để kẻ địch khinh thường, và rồi sau đó sẽ ăn tươi nuốt sống kẻ địch như Mộ Dung Thiên, thì nàng khác hẳn. Tộc dân Chúa Tế Rừng Sâu hầu hết đều rất bộc trực thẳng thắn, tuyệt đối không phải là hạng người có âm mưu quỷ kế. Nàng chính là người xếp thứ ba ở trong lớp, vì người đứng hạng nhất chính là Mộ Dung Thiên, người duy nhất được đích thân viện trưởng Bồ Luân Đặc truyền dạy, và cũng là người có khả năng vận dụng đấu khí cực cao khiến cho ngay cả bậc thánh cấp cũng phải ngưỡng mộ và ganh tỵ. Người đứng thứ hai là nhân vật cực kỳ lợi hại và được xưng tụng là “thiên tài thiếu nữ ma pháp sư”, Khiết Tây Tạng. Điều buồn cười ở đây là dù cho ma đấu khí tầm tạm của nàng được kết hợp với ma pháp rất hỗn tạp, vậy mà thực lực của nàng vẫn còn ở trên cả Phỉ Áo Nạp.

Nhưng thực lực của hai người này trước đây không hề có thành tích gì đáng kể, Khiết Tây Tạng được xếp thứ mười một, đây là một thứ hạng không phải quá cao, ít ra thì người ta cũng sẽ không nghi ngờ tới thân phận thật sự của nàng. Trong khi đó thì điểm của Mộ Dung Thiên lại còn thấp hơn, hắn đứng thứ hai mươi ba, rõ ràng là có cái tâm âm hiểm của lợn lòi muốn nuốt trọng cợn con, và điều đó cũng không cần nói

đến. Trên thực tế, dựa vào hai kỹ năng biến thái của hắn là Ma Bạo Phá và băng thuần siêu ngưng tụ, e rằng trong cả công kích và phòng ngự, dù Khiết Tây Tạp có mang thực lực chân chính ra so thì cũng không bì được với Mộ Dung Thiên. Còn về phương diện tránh né, nhờ hắn tiếp thu được kinh nghiệm tác chiến phong phú trong suốt mười ngày bị giày vò từ Bích Dạ, một thành viên cung tiền thủ nổi tiếng của Cuồng Bạo dong binh đoàn nên khỏi nói cũng biết là phải có tiến bộ hơn người rồi. Huống chi, vị giảng viên đảm nhiệm việc kiểm tra thuật phòng ngự và tránh né lại không hơn được Bích Dạ, tuy nhiên, hắn cũng cố ý để cho trúng chiêu vài lần, nhưng vì hắn biểu diễn khá tốt nên không một ai nhìn ra được điều đó cả.

Cuộc thi nội tuyển phải mất hết một ngày một đêm mới xong, đã có không biết bao nhiêu tình tiết gay cấn và cam go xảy ra, rốt cuộc bốn mươi người trong ban được trúng tuyển đều không nằm ngoài dự liệu của mọi người. Họ đều là những người nằm trong nhóm xuất sắc và có biểu hiện tốt nhất trong lần trắc thí đầu tiên. Mộ Dung Thiên ngoài việc lần đầu tiên trắc thí bị thất bại ra, nhưng sau đó lại được thụ huấn rất có bài bản, trình độ vận dụng linh lực của hắn nguyên đã rất mạnh và chính xác, lại thêm việc được Bồ Luân Đặc đích thân dạy bảo thì trình độ của hắn lại càng biến thái hơn, nên khi trắc thí, hắn phóng Thủy nguyên tố rất chuẩn xác, nhờ vậy mà giữ được một chỗ trong vị trí của hai, ba mươi người đứng đầu.

Trước khi vòng nội tuyển kết thúc, lại còn một sự kiện rất quan trọng khác phải thông qua, đó là rút thăm.

Trong cuộc thi đấu của học viện, người nào phải thi đấu ở giai đoạn nào, ngoài thực lực ra, đôi khi còn phải nhờ vào vận khí nữa. Rút thăm là một trong những nguyên tố quyết định vận khí của từng người. Nếu như một kẻ nào đó được may mắn thì chỉ phải đấu liên tục với mấy người có thực lực kém cỏi để rồi tiến thẳng vào trận chung kết. Còn như kẻ ấy kém may mắn, nói không chừng là y sẽ đụng ngay một cường giả trong lần rút thăm đầu tiên, vậy thì sau khi đấu xong chỉ có thể ủ rũ lết xuống hội trường để làm một kẻ khán giả mà thôi.

Chính vì thế mà cứ mỗi lần rút thăm, ai nấy cũng đều lâm râm niệm chú cầu xin thần may mắn phù hộ cho mình, rồi sau đó mới dám đưa tay vào cái rương gỗ là vật quyết định vận mệnh phong quang hay thê thảm của mình, điều đó cũng tương tự như lấy ra bản án chung thân cho đời mình vậy.

Mộ Dung Thiên và Khiết Tây Tạp đều đứng giữa hàng, nhìn thấy những người đi trước mình sau khi rút thăm thì đều tỏ lộ rất nhiều thần thái khác nhau, hoặc là cao hứng bừng bừng, hoặc là tâm tình ủ rũ, hoặc là trạng thái không vui không buồn, vv.....cái gì cũng có. Khiết Tây Tạp tất nhiên là không có điều gì phải sợ, tuy nhiên, nàng nhìn thấy Mộ Dung Thiên ở phía trước mình cũng rất ung dung và không hề có chút khẩn trương nào thì lại thấy kỳ quái, hỏi:

- La Dịch, sao ta không thấy ngươi lo lắng gì hết vậy?

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi lại:

- Lo lắng cái gì? Có phải ngươi muốn nói tới việc mỹ nữ trong đám tân sinh còn ít hơn mấy cấp khác hay sao? Yên tâm đi, ta tuần mỹ thế này, sợ gì mà không tìm được nữ bằng hữu chứ....

Khiết Tây Tạp tức giận cắt ngang lời hắn:

- Ta đang nói đến chuyện rút thăm kìa, ngươi nghĩ tới đâu vậy hả?

Vừa nói, nàng vừa trầm nghĩ: “Ngươi mà anh tuần cái gì, sao bốn tiểu thư nhìn không ra vậy chứ?”

Mộ Dung Thiên chợt nói:

- Ủi chà, thì ra ngươi nói chuyện này hả? Tạp Hy, không phải ta đã nói nhiều lần rồi sao, khi chúng ta nói chuyện gì thì cũng phải nói cho rõ ràng để tránh hiểu lầm chứ.

Khiết Tây Tạp nghe hắn nói vậy thì tức muốn ngắt đi được, bất luận là chuyện gì thì cũng đều bị Mộ Dung Thiên trả treo lại hết; tư tưởng của gã bạn cùng phòng này quả thật là như thiên mã hành không [2], kiếm tẩu thiên phong [3], cho đến bây giờ mà nàng vẫn không có cách nào tiếp thu hoàn toàn được.

Mộ Dung Thiên vỗ ngực, nói:

- Ngươi yên tâm đi, vận khí của ta lúc nào cũng rất tốt, chỉ trừ việc sờ vào vé số thì chưa bao giờ trúng thôi à.

Lời này của tên sắc lang cũng không sai chút nào, tuy nhiên, hắn đã từng sờ qua hai tấm vé số, phần thưởng đầu tiên là một cái hộp diêm trị giá một đồng, còn lần thứ hai thì là một gói giấy napkin, cả hai món phần thưởng đó đều không đủ thu lại tiền vốn nữa kia.

Khiết Tây Tạng bán tín bán nghi, hỏi:

- Thật thế à?

- Cứ chờ mà xem, rồi người sẽ biết thôi.

Không lâu sau thì tới lượt hai người họ, sau khi rút được thăm rồi thì cả hai liền đi tìm một nơi để mở ra xem.

- Oa, ha ha ha.....

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên cười rộ lên, khiến cho Khiết Tây Tạng giật cả mình, cả những người khác cũng tò mò nhìn sang phía hai người nữa.

Khiết Tây Tạng ghé đầu sát lại, rồi hỏi:

- Ê, người cười cái gì đó? Có phải là đã bắt trúng tên đối thủ nào đó có thực lực thấp kém không?

Thì ra ở trên mặt giấy của Mộ Dung Thiên có dòng chữ: “Tát Á Da Lộ ma khí học viện, năm một, ban ba, Ốc Thập Lạp Cơ.”

Mộ Dung Thiên cười đến không ngậm miệng lại được:

- Đọc đi này, “ta là đồ rác rưởi”, [4] vừa nghe tên cũng đủ biết là một tên gà mờ rồi. Đến lúc đó hãy xem ta làm sao thu thập hắn, và khiến hắn hiểu được cái đạo lý....

Nói tới đây thì hắn liền dần từng chữ một:

- Chiến đấu là tàn khốc như thế nào! Ha ha ha ha.....

Nghĩ tới thời khắc mình sẽ có thể tùy ý khinh nhờn đối thủ, Mộ Dung Thiên cao hứng phi thường.

Nhìn thấy những người bạn cùng lớp đang nhìn mình dò xét, Mộ Dung Thiên đắc ý nói:

- Các người có nhìn ta thì cũng vô ích thôi, nhân phẩm tốt cũng đâu có giống nhau. Khả khả!

Khiết Tây Tạng vỗ vỗ lên vai hắn, rồi thở dài, nói:

- Huynh đệ, người cứ yên tâm, ngày này năm sau, ta sẽ giúp người làm sạch cỏ trước mộ.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì liền ngừng bật tiếng cười:

- Phì phì phì, là đại cát đại lợi à!

Tuy nói vậy nhưng trong lòng hắn mơ hồ cũng cảm thấy có điều bất an.

Trong đám bạn học đang nhìn hắn có một người là ma kỵ sĩ, tên là Đường Nạp Đức, nói:

- La Địch, cái gã Ốc Thập Lạp Cơ kia trong lúc trắc thí tân sinh khi nhập học, đã tạo ra thành tích rất cao, đứng thứ tám trong toàn trường đấy.

Mộ Dung Thiên nghe xong thì rùng mình:

- Lão huynh không gạt ta đó chứ, ngàn vạn lần đừng có dọa ta nha, tâm lý của tiểu đệ không tiếp thụ được đâu.

Dù cố tỏ ra cứng cỏi, nhưng trong lòng hắn đã tin hết tám phần mười, bởi vì Đường Nạp Đức rất thích thu thập tin tức tình báo, nên còn có một danh xưng khác là trinh sát viên nữa kia.

Đường Nạp Đức gật đầu thêm lần nữa để khẳng định lời mình, cả những người khác cũng đều tỏ rõ sự đồng tình của mình.

Mộ Dung Thiên hết hoài nghi, nhưng nét mặt lại dài thượt ra, nói:

- Không phải chứ hả, vậy là số ta xui rồi à?

Trong cảm nhận của hần, các cao thủ võ lâm hần là phải có những cái tên thật kêu và khí thế phi phàm như là Dương Đỉnh Thiên, Đông Phương Bất Bại, Kim Mao Sư Vương, nếu không thì ít ra cũng phải như là Triệu Mãnh, Vương Hổ, vv....mới phải. Thế sao tên này lại là “Ta là rác rưởi” thế nhỉ? Xem ra dù sao thì Thần Phong đại lục và địa cầu cũng không thể so sánh với nhau được rồi.

Mộ Dung Thiên phảng phất như nhìn thấy được một cuộc ác chiến sắp sửa xảy ra.

Hết hồi 103

=====

Chú thích

[1] Đây là những công cụ dùng trong phòng kín của người lớn (adult toys).

[2] Thiên mã hành không: ngựa thần lướt gió.

[3] kiếm tẩu thiên phong: cách luyện kiếm không theo quy tắc.

Cả [2] và [3] đều có ý nói MDT có tư tưởng khác người.

[4] Nguyên văn: “ngã thị lập ngập”. Tên đối thủ của Mộ Dung Thiên là Ốc Thập Lạp Cơ, nhưng hần lại đọc chại ra là Ngã thị lập ngập, tức “ta là đồ rác rưởi”.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

105. Hồi 104: Chi Phối

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 104: Chi Phối

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Không may rồi, đúng là con bà nó không may mà.

Mộ Dung Thiên nằm trên giường mà không khỏi kêu ca oán trách ông trời. Không ngờ đối thủ đầu tiên của hần lại là một cường giả, vậy mà lúc trước còn tưởng rằng một, hai trận đầu sẽ rất dễ ăn, rồi hần sẽ dựa vào đó để xây dựng lòng tin và chuẩn bị sẵn tâm lý cho những trận đấu cam go hơn ở sau này, nhưng mà bây giờ thì toàn bộ kế hoạch của hần đã thất bại.

Ngay trong lúc Mộ Dung Thiên đang tự lẩm bẩm nói một mình, thì từ ngoài cửa chợt vang lên tiếng Khiết Tây Tập gọi:

- La Dịch, có mỹ nữ đến tận cửa tìm ngươi đây này.

Mỹ nữ? Mộ Dung Thiên hết sức kinh ngạc, từ lúc bắt đầu khai giảng cho tới nay, hần chỉ lo dậy sớm để khổ luyện cho tới tận tối mịt, chứ làm gì đã có cơ hội để làm quen với nữ bạn học trong học viện đâu, thậm chí là hần cũng chưa quen ai ở trong lớp nữa là. Nhưng rồi hần lại nhớ đến một cái tên, chỉ có điều là hần không quen thân lắm thôi, sao có thể là nàng ta được nhỉ?

Mộ Dung Thiên vừa mở cửa phòng thì đã thấy ngay Bích Dạ đứng tại đó rồi. Nhân vì trong khoảng thời gian gần đây, Bích Dạ thường đến An Cách La Hy học viện đối luyện với tên sắc lang này nên nhờ vậy nàng mới biết được ký túc xá của hắn tọa lạc ở đâu.

- Bích Dạ tiểu thư, có chuyện gì vậy?

Bích Dạ hào hứng nói:

- La Dịch tiên sinh, ta thấy vận khí của ngươi thật là tuyệt hảo nha, rút thăm lần đầu lại trúng ngay thăm thượng thượng đấy.

Điều nàng vừa nói chính là muốn chỉ vào việc rút thăm, nhưng Mộ Dung Thiên lại nghĩ đến việc khác, nên ngượng ngùng nói:

- Vận khí của ta lâu nay cũng rất tốt, chỉ có ngày hôm qua là hơi kém một chút thôi.

Bích Dạ đưa cho hắn một xấp giấy, rồi nói:

- Đây là một ít tư liệu về Ốc Thập Lạp Cơ, bao gồm gia thế, tổ chất, đấu khí, tính cách, vv....của hắn. Số tư liệu này tương đối bao quát toàn diện, đêm nay ngươi hãy chịu khó nghiên cứu một chút đi, nó sẽ có lợi cho ngươi đấy.

Tuy thăm bực tức cái vận xúi quẩy của Mộ Dung Thiên, nhưng Bích Dạ không thể không lo lắng cho hắn. Nàng biết tuy Mộ Dung Thiên có thực lực không thể đo lường được, nhưng chung quy thì hắn vẫn chưa có kinh nghiệm thực chiến. Nếu như ngay cả trận đấu đầu tiên mà hắn cũng bị bại thì bao nhiêu công sức khổ cực mà nàng đã “đầu tư” vào người hắn coi như là trôi sông trôi biển hết rồi, và càng đừng mong có thể đánh với đám học viên của năm thứ năm, lãng nhục Mông Na Lâm để báo thù cho muội muội của nàng.

“Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng.” Mộ Dung Thiên hiểu rất rõ câu nói này. Không cần phải nói, tất cả mọi tư liệu liên quan đến thân thể, tổ chất, đấu khí, vv....của đối thủ đều là cực kỳ quan trọng, bởi vì hắn có thể căn cứ theo những chi tiết ấy mà phán đoán phương thức tác chiến của đối thủ. Tỷ như nếu là người xung động thì ngay từ đầu họ sẽ tấn công điên cuồng, còn người lạnh lùng thì đầu tiên sẽ thăm dò thực lực của đối phương rồi sau đó mới định ra sách lược. Kẻ cẩn thận thì sẽ xuất chiêu trầm ổn và phòng ngự cực kỳ nghiêm mật, rồi từ đó mới chiếm dần ưu thế. Còn những ai có tính thích mạo hiểm thì sẽ tìm sự chiến thắng trong hiểm nguy, chỉ cần xuất ra một chiêu tất sẽ thu lấy toàn thắng. Sự phân tích cao minh nhất về một đối thủ nào đó thì tuyệt không phải là nhắm vào võ công của hắn, mà là phân tích toàn diện về con người của hắn.

Với cái tin mà Đường Nạp Đức đã cho hay về Ốc Thập Lạp Cơ, số tư liệu này rất quan trọng đối với Mộ Dung Thiên, nó quả đúng là than hồng trong mùa đông giá rét, gã sắc lang cảm động đến ứa nước mắt, nói:

- Bích Dạ tiểu thư, ngươi đúng là cứu tinh của ta, đúng là ngọn đèn chiếu sáng trong đêm để đưa đường dẫn lối cho ta.

Mộ Dung Thiên cũng không biết Bích Dạ tìm ở đâu ra được số tư liệu quý báu này, nhưng từ bấy lâu nay, nàng vẫn luôn là một nữ nhân thần thông quảng đại, điều này thì hắn đã được thọ giáo rồi, vì ngày trước nàng đã từng điều tra qua lai lịch của hắn, nhất nhất đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Thậm chí một ngày đi vệ sinh mấy lần thì cũng đừng hòng giấu được nàng.

Bích Dạ nói:

- Ta đã xem qua số tư liệu này, nên ta thấy cần phải cho ngươi biết một chi tiết quan trọng nhất trong đó. Thực lực của Ốc Thập Lạp Cơ quả thật là không tầm thường, nhưng trên người hắn có hai khuyết điểm. Thứ nhất là cao ngạo. Hắn là một người rất thích khoe khoang, khi biết đối thủ là một kẻ không có tiếng tăm gì thì hắn sẽ trở nên vênh váo đắc ý, nóng lòng cầu thắng, nhất định sẽ muốn đánh bại đối thủ của mình trong một thời gian ngắn nhất. La Dịch tiên sinh, ngươi là người thông minh, hắn là sẽ không cần Bích Dạ phải chỉ dạy ngươi làm sao để nắm lấy nhược điểm này chứ? Nhược điểm thứ hai của Ốc Thập Lạp Cơ là hắn toàn tâm tu luyện Mộc hệ đấu khí, mà ưu điểm của loại đấu khí này là tràn trề sức sống và âm hiểm, nhưng khuyết điểm của nó cũng rất rõ ràng, đó là không có kháng lực.

Mộ Dung Thiên tấm tắc khen:

- Hay lắm, tiểu thư phân tích giúp ta rất triệt để, xem ra ta cũng không cần dùng tới mớ tư liệu này nữa rồi.

Bích Dạ tỏ vẻ không vui:

- La Địch tiên sinh, người nhất định phải xem qua một lượt mới được. Ta chỉ tổng kết và rút ra hai yếu điểm đó của hắn mà thôi, còn về phần chi tiết thì người cứ đọc đi rồi tự mình phân tích thì mới chính xác được.

Mộ Dung Thiên gật đầu đồng ý:

- Ủm, ta sẽ nghe lời người.

- Được rồi, ta đi đây, không quấy rầy người tham khảo tư liệu nữa.

Bích Dạ cũng rất sáng khoái và dứt khoát, tới cũng nhanh, mà về cũng lẹ.

Mộ Dung Thiên tiễn nàng ra tận cửa, Bích Dạ không quên quay đầu lại dặn thêm một câu:

- La Địch tiên sinh, đến lúc đó nhớ phải cẩn thận đấy, ngàn vạn lần không nên sơ suất.

Nhân vì sự biểu hiện của hắn tại cuộc thi đấu này có liên quan đến kế hoạch phục thù của nàng, nếu không phải sợ hắn phân tâm, thì nàng thật sự chỉ muốn ở bên tên sắc lang này suốt cuộc thi để thỉnh thoảng nhắc nhở vài câu.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Yên tâm đi, ta biết phải làm sao mà.

Đợi sau khi Bích Dạ đi rồi, Khiết Tây Táp mới hỏi:

- La Địch, sao Bích Dạ tiểu thư lại mang tư liệu của đối thủ đến cho người thế?

Mộ Dung Thiên tất nhiên là không thể nói huyệch toẹt chuyện của Bích Dạ ra, nên chỉ cười giả lả đáp:

- Khả khà, đó là bí mật giữa bọn ta thôi.

Khiết Tây Táp thấy bộ dạng thần bí của hắn như vậy thì rất nghi hoặc, lẽ nào nữ nhân đồng tính nổi tiếng tại đế quốc này lại có “tư tình” với tên sắc lang bạn cùng phòng của nàng hay sao? Nếu điều đó có thật thì đúng là khó tin rồi, tuy nhiên, việc ấy lại không có khả năng xảy ra, vì lần trước nàng đến làm khách ở nhà hắn thì thấy hai người họ có vẻ rất quen thuộc với nhau, sau đó, hai người họ lại còn vào phòng riêng nói chuyện với nhau thật lâu, không biết họ đã làm gì trong phòng, nhưng đến khi đi ra, nam thì ủ rũ như con gà ướm, còn nữ thì tinh thần phơi phới, đặc ý vô cùng. Nghe nói, sau khi trải qua “chuyện đó”, nam thì mặt phờ rầu, còn nữ thì sẽ trở thành xinh tươi hơn, như đóa phù dung sau cơn mưa xuân, đặc biệt xinh đẹp hơn bình thường. Thật nhìn không ra nha, tên sắc lang này có gì tốt đâu chứ, vậy mà cũng có thể “thu” được nữ nhân đồng tính nổi tiếng như Bích Dạ vào tay như thế. Nghĩ đến đây, ánh mắt của Khiết Tây Táp khi nhìn tên bạn cùng phòng lại có thêm vài phần kính nể.

Suốt đêm đó, Mộ Dung Thiên đọc hết một lượt tư liệu mà Bích Dạ đã trao cho hắn. Trong lòng rốt cuộc cũng có chút tự tin, khi đã am hiểu một người, ánh hào quang thần bí trên người đó cũng giảm đi không ít. Mộ Dung Thiên không còn suy đoán lung tung hay là lo sợ bất an như trước nữa, mà là dựa vào tính cách của đối phương để lên kế hoạch tác chiến cho ngày mai.

Bởi vì số lượng thành viên tham gia thi đấu rất đông, sau khi hoàn tất vòng nội tuyển thì số người tham gia còn lại khoảng sáu, bảy vạn; mà lần này nhân số của ban cấp thấp lại được tăng lên tới bốn mươi người, nên rốt cuộc tổng số người tham gia đã lên tới mười vạn. Nếu như tất cả mọi người đều thi đấu tại một hội trường thì cứ tính từ những trận đấu của tân sinh cho đến các học viên sắp tốt nghiệp thì đó là một chuyện không thể nào. Do đó mà ban tổ chức mới phân tán số lượng người tham gia ra thi đấu ở nhiều sân luyện nhỏ của cả hai học viện. Mộ Dung Thiên may mắn được phân bổ cho thi đấu tại hội trường thứ bốn mươi sáu, cũng tức là sân luyện ma khí tác chiến thứ tư của An Cách La Hy. Hắn hoàn toàn chiếm ưu thế của sân nhà.

Tuy các hội trường bị phân tán khắp nơi, nhưng khi Mộ Dung Thiên đi đến đài thi đấu của mình thì liền bị bầu không khí tại đây làm cho hết hồn. Tuy nói nó là một sân luyện nhỏ, nhưng diện tích của nó cũng thuộc loại vừa vừa. Trên thực tế, nó cũng bằng một sân đá banh ở địa cầu chứ chẳng ít gì; sở dĩ nói nó nhỏ

đó là vì diện tích không đủ rộng để thi triển tay chân hết mình, có lẽ chỉ sau vài lần xô dịch thì các đấu thủ sẽ lọt ra tới bên ngoài sân luôn quá. Nhìn qua một vòng, trên khán đài đã có đầy người ngồi rồi, chỉ ít cũng phải lên tới ngàn người, những chỗ ngồi được xếp sẵn thì đã có người ngồi chật ních hết. Với một trận đấu thuộc vòng loại thể này, thì con số khán giả ấy được xem là rất đông. Nguyên nhân cũng chính là vì Ốc Thập Lạp Cơ, một tân sinh rất lợi hại đã được xếp hạng thứ tám trong lần trắc thí của Tát Á Đa Lộ, tham gia trận đấu đầu tiên tại hội trường này. Các trận chiến của cường giả luôn luôn có sức hấp dẫn đặc biệt đối với những người quan tâm, và đó cũng là lý do vì sao số lượng khán giả tại hội trường thứ bốn mươi sáu này lại đông như vậy.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng không phải là hạng người yếu bóng vía, vừa thấy đám đông thì tay chân bủn rủn và biến thành một tiểu hài mắc bệnh bại liệt ngay. Đã có thánh cấp cường giả đích thân chỉ dạy, lại đã từng giao thủ với ảnh cấp cường giả trong chớp nhoáng, rồi lại có Bích Dạ huấn luyện cực kỳ hà khắc cho, tất cả những điều đó đã bồi dưỡng nên yếu tố tâm lý rất thực tế cho hắn. Vì vậy mà sau vài tích tắc giật mình đó, trong lòng hắn liền lấy lại sự bình thản ngay.

Đến chiều Khiết Tây Tạt mới phải thi đấu, nên nàng cũng đến đây trợ chiến cho Mộ Dung Thiên. Tuy nàng cho rằng dù có đến cũng vô ích, vì thực lực của đôi bên quá chênh lệch, nhưng nàng vẫn đến để ủng hộ cho hắn.

Trận chiến còn chưa bắt đầu mà bầu không khí của hội trường đã rất sôi động, đó là vì các nhân vật tiếng tăm và các niên cấp đều đang thảo luận rầm rộ, xem ai sẽ là người giết giải quán quân trong đại hội lần này. Tình huống của An Cách La Hy vốn không hề lạc quan chút nào, bởi vì mọi người đều biết lâu nay học viện này chưa hề có nhân tài xuất hiện. Tuy cũng có phần nhụt chí, nhưng các học viên đều không hề bình luận một cách mù quáng chút nào.

- Các người nói xem, trong trận thi đấu của đám học viên năm thứ năm, và cũng là trận chung kết, ai sẽ là người đoạt được giải quán quân đây?

- Học viên năm thứ năm của Tát Á Đa Lộ, Hắc ám chi phối Mông Na Lâm từng đoạt giải á quân trong đại hội của giới thượng lưu là người rất có triển vọng đó nha. Nghe nói đầu đương kim quán quân là ma pháp sư Gia Phỉ Nhĩ Đức trong lúc tu luyện đã gặp vấn đề rắc rối gì đó mà bị rơi vào bình cảnh [1] và không có cách nào đột phá được. Ta xem chừng gã tất sẽ phải nhường lại ngôi quán quân thôi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hơi biến sắc, hắn vốn cũng biết Mông Na Lâm sẽ là một chướng ngại lớn của mình, nhưng lại không ngờ gã mạnh đến mức còn là á quân của giới thượng lưu nữa. Chi phối cũng là một chức nghiệp đặc thù của chiến chức giả, mà Hắc ám chi phối thì lại càng hiếm thấy hơn nữa.

- Ta đoán sẽ là kỵ sĩ Lý Ngang đấy, hắn là người trẻ nhất trong ban cấp ba, không có năm nào là không tiến bộ nhanh chóng. Hơn nữa, hiện nay hắn cũng đã tiến vào giai đoạn hoàng kim kỵ sĩ rồi.

- Không đâu, theo ta thì Băng hệ ma pháp sư Kham Phổ Lạc Tư mới đúng. Ai dám bảo là gã không có tư cách chứ?

- Các người đều sai rồi. Ta dám chắc là thiên tài mỹ nữ đạo tặc Lăng Đế Tư sẽ đoạt giải đấy. Các người chắc cũng biết, hỏa đấu khí của nàng ta đã tiến vào thời kỳ thanh sắc rồi, việc đó đồng nghĩa với việc thực lực được đề thăng tới mức nào thì các người hẳn cũng đều biết rõ rồi chứ.

- Thật à?

Hiển nhiên là có không ít người còn chưa biết tin ấy, nguyên nhân cũng là vì Lăng Đế Tư chẳng khi nào tùy tiện hiển lộ thực lực chân chính của mình.

- Ta cũng ủng hộ Lăng Đế Tư! Chỉ tiếc là hôm nay không mua được vé của hội trường nơi nàng thi đấu thôi, ài!

-

Lại một lần nữa nghe được cái tên vừa xa lạ mà cũng vừa quen thuộc ấy, nếu là ngày thường thì cũng chẳng có gì, nhưng giờ đây lại nghe được nó ở ngay tại cái hội trường đầy náo nhiệt này, mà nói không chừng sau này còn có thể chạm mặt nhau trong lúc thi đấu nữa, vì vậy mà tim của Mộ Dung Thiên không ngừng đập thình thịch như trống trận vậy.

Lúc này, đột nhiên từ nơi hội trường của tuyển thủ vang lên một hồi âm thanh vang dội như bài sơn đảo hải, rồi tiếp theo đó là tiếng gọi tên của một người được truyền đi khắp toàn trường.

Mộ Dung Thiên vội vàng trấn tĩnh tinh thần lại, rồi quay sang hỏi Khiết Tây Tạp:

- Cái gì vậy? Chẳng lẽ có tiết mục giúp vui của mỹ nữ lửa thể trước khi trận chiến diễn ra hay sao?

Khiết Tây Tạp phì cười, nói:

- La Dịch, là đối thủ phong tao của ngươi đã đến đây!

Hết hồi 104

=====

Chú thích:

[1] bình cảnh: cảnh giới đậm chân tại chỗ, không tiến bộ được.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

106. Hồi 105: Trợ Uy

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 105: Trợ Uy

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Trong tiếng hoan hô vang dội của đám đông, một thanh niên Nhân tộc thông thả bước ra từ lối đi dành cho tuyển thủ, gã phảng phất như đang hưởng thụ sự tung hô và ngưỡng mộ của mọi người, vẻ mặt lộ ra nét đắc ý rất rõ rệt, rồi còn giơ một tay vẫy vẫy về phía đám đông, quả thật là rất giống với phong thái của một viên thủ trưởng đi diễn hành vậy. Bộ khôi giáp trên người gã rất hoa lệ, khắp nơi đều được khảm bảo thạch sáng chói, trông rất đẹp mắt. Tuy nhiên, trên thực tế thì chúng chẳng có công dụng gì cả ngoài việc làm tăng thêm trọng lượng của khôi giáp mà thôi. Thanh niên đó chính là Ốc Thập Lạp Cơ, từ đầu chí cuối đều rất giống với những gì đã miêu tả ở trong tư liệu. Gã quả là một người rất thích khoe mẽ, thậm chí so với những gì đã ghi ở trong tư liệu còn có phần hơn nữa kia.

Mộ Dung Thiên đột nhiên không nín được mà phải phì cười, tưởng đâu đối thủ của mình ghê gớm thế nào thì hẳn còn có phần kiêng kỵ, nhưng hiện nay trông gã có vẻ rất hoạt kê, vì thế mà tâm tình khẩn trương của Mộ Dung Thiên lập tức tiêu tan ngay.

Khiết Tây Tạp cũng có chút ngượng ngùng:

- Gã là đối thủ của ngươi đấy, trông có giống một tên hề không?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Nhìn người không thể xem tướng mạo đâu, người coi ta này, trông tuy có vẻ rất tầm thường nhưng nói không chừng lại là một cao thủ rất trâu bò đấy.

Dù sao khi lên đài thi đấu thì hấn cũng phải hiển lộ thực lực của mình, vì vậy nên hấn không sợ tiết lộ một đôi điều ở trước mặt Khiết Tây Tạp để người bạn cùng phòng chuẩn bị tâm lý, bằng không chỉ sợ đến lúc đó thì nàng sẽ không tiếp thụ được.

Khiết Tây Tạp cười nhạt:

- Người mà cũng trâu bò à?

Mộ Dung Thiên vòng tay khoác vai nàng, rồi nói:

- Hay là thế này nhé, chúng ta đánh cuộc một trận, vạn nhất nếu như ta thắng được hấn, vậy người sẽ thế nào?

Khiết Tây Tạp cười khinh:

- Người mà thắng được hấn, vậy thì ta.....người muốn sao cũng được.

Nàng nghĩ tên sắc lang này mà có thể thắng được tân sinh ưu tú, xếp hạng tám trong cuộc trắc thí của Tát Á Da Lộ thì quả thật là không có thiên lý mà.

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc, nói:

- Hay lắm, nếu như ta có thể thắng hấn, vậy thì người chỉ cần cho ta tắm chung với người là được rồi. Huynh đệ, chẳng biết người tắm thế nào mà lâu khiếp, chí ít cũng phải mất cả giờ lận, chờ người tắm xong thì ta đã bị mốc meo hết cả lên rồi.

Khi nữ nhân tắm, họ luôn kéo dài rất lâu, mà Khiết Tây Tạp lại là người thích sạch sẽ, thậm chí còn là nữ hài nghiện sạch sẽ nữa chứ. Do đó mà mỗi lần nàng vào phòng tắm là phải lâu lắm mới bước ra. Lễ tất nhiên, nàng chẳng thể nào đáp ứng điều kiện như Mộ Dung Thiên vừa đề ra được, đúng là không sợ nhất vạn mà chỉ sợ vạn nhất. Lỡ như tên sắc lang này gặp phải vận khí trời ơi đất hỡi, rồi mà thắng được trận đấu thì thật là phiền phức. Vì thế, nàng chỉ đành đỏ mặt tía tai và nói:

- Không được, điều đó không thể đem vào đánh cuộc được.

Mộ Dung Thiên sừng sốt:

- Hê hê, sao vừa rồi người nói cứng thế.

Khiết Tây Tạp bị hấn bắt bẻ thì không biết trả lời sao cho tốt, chỉ thầm giận lúc nãy mình nói quả quyết quá, may mà lúc này chợt truyền đến một giọng nữ nhân giải vây cho nàng:

- La Địch ca ca.

Lộ Thiển mang theo một luồng hương thơm ngát, nhẹ nhàng lướt tới trước mặt hai người. Phía sau nàng là con Tật Phong cũng đang tỏ vẻ rất hưng phấn. Nó là một con chó rất thích náo nhiệt, nhìn thấy tình cảnh vui nhộn trước mắt mà cao hứng sủa lên vài tiếng.

Khi thi đấu thì không được mang theo sủng vật để thượng đài, vả lại, Mộ Dung Thiên cũng chỉ cho rằng Tật Phong là một con chó nhỏ tầm thường mà thôi, vì vậy hấn không muốn để cho nó mạo hiểm chút nào. Nhưng trên thực tế thì cho tới hôm nay, nó đã có thực lực nhất định rồi, tuy sau khi hóa noãn, thực lực S cấp của nó đã bị thoái hóa đi rất nhiều, so với thực lực của loại sủng vật thuộc cấp thấp nhất cũng không khác là bao, hơn nữa còn rất có thể sẽ vĩnh viễn không đạt được trình độ ở trước khi hóa noãn nữa kia. Tuy nhiên, dù sao thì tốc độ trưởng thành của nó so với các giống sủng vật khác cũng nhanh hơn khá nhiều.

- Tiểu Lộ, muội đến rồi à.

Mộ Dung Thiên đứng lên đón Lộ Thiển vừa đến bên cạnh chỗ ngồi của hấn. Mỗi một tuyển thủ được dành cho ba vé để đưa khách mời của mình vào xem và trợ uy cho mình. Lộ Thiển không thể vắng mặt tại cuộc đấu của Mộ Dung Thiên được, cái chuyên ngành Nghĩ Linh sư của nàng tạm thời bây giờ rất nhẹ nhàng, chỉ cần đợi sau khi công bố danh sách cường giả trong các ngành đặc biệt khác của chiến đấu chức nghiệp như là phù trú sư, chi phối giả, vv....thì lúc đó mới chiếu theo quy định mà tiến vào trận chung kết, và không cần phải tham gia các cuộc thi tuyển vòng loại.

Sau khi trải qua sự cải tạo tổ chất trong nội thể, Lộ Thiển càng ngày càng xinh đẹp hơn. Ngày trước nàng vốn đã là một tiểu mỹ nhân rất xinh đẹp rồi, khuôn mặt mềm mại, da dẻ luôn hồng nhuận và mịn màng. Cả cơ thể bây giờ cũng phát triển đầy đặn như một thiếu nữ chính thức. Trong những lúc tắm chung, giờ đây Mộ Dung Thiên đã phát hiện ra “bánh bao đậu” ngày trước nay đã phát triển thành “bánh bơ sữa”, làm cho tên sắc lang hần cứ phải nổi lòng hươu dạ vượt không thôi, cả khả năng tự khống chế bản thân cũng càng ngày càng suy yếu dần theo mức độ trưởng thành của Lộ Thiển. Nếu cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng không lâu sau thì Lộ Thiển sẽ phải nói “bái bai” với cái lứa tuổi thiếu nữ mất thôi.

Khi Lộ Thiển vừa xuất hiện, bao nhiêu ánh mắt của các động vật đực đang rơi trên người Ốc Thập Lạp Cơ thì đều chuyển hết sang bên phía của Mộ Dung Thiên. Ngoài bộ phục sức đặc biệt của Nghĩ Linh sứ ra thì còn có dung mạo thuần khiết và thánh thiện của Lộ Thiển mà bất cứ ai cũng không thể bỏ qua được. Chỉ tiếc tiểu mỹ nhân là danh hoa đã có chủ, dịu dàng dựa sát vào người của một nam tử, nên ai nấy đều thấy thất vọng.

Nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của những người xung quanh, Mộ Dung Thiên rất lấy làm đắc ý. Có được một mỹ nữ vừa xinh đẹp tuyệt trần, lại vừa hết sức nhu thuận với mình như thế, bất kể là nam nhân nào cũng khó tránh khỏi sinh lòng kiêu ngạo.

Lộ Thiển động viên Mộ Dung Thiên:

- La Địch ca ca, cố gắng lên!

Nàng cũng biết Ốc Thập Lạp Cơ là một tân sinh có tiếng tại học viện của nàng, nhưng đối với Mộ Dung Thiên thì nàng lại có một lòng tin hết sức mù quáng. Nàng dám chắc là ca ca của nàng sẽ không bao giờ thua, loại tâm lý này đã được hình thành ngay từ lúc hần vươn bàn tay từ ái ra đỡ lấy nàng trong lần gặp gỡ đầu tiên, vĩnh viễn cố định, không bao giờ thay đổi.

Sự xuất hiện của Lộ Thiển đúng là một liều thuốc bổ cho Mộ Dung Thiên, hần cười ha hả rồi nói:

- Không thành vấn đề, hãy xem ta hiển lộ tài năng đây.

Lòng tin của hần tăng lên gấp bội, vì sự có mặt của Lộ Thiển, vô luận thế nào hần cũng phải chiến thắng mới được.

Khiết Tây Táp nhìn thấy hần tỏ vẻ kiêu ngạo hần ra, nên thầm nghĩ gã bạn cùng phòng này thật đúng là một động vật đơn giản, chỉ cần có vài mỹ nữ động viên cho, thì phỏng chừng hần cũng sẽ dám võ ngược đi khiêu chiến với thánh cấp cường giả chứ chẳng chơi.

Không lâu sau, cuộc thi đấu được chính thức mở màn, đầu tiên là do các giảng viên của cả hai học viện, người chủ trì hội trường hôm nay tuyên bố các quy tắc. Những trường hợp được xem như tự động bị thua là: mất đi năng lực hành động, bị đánh ra khỏi võ đài năm lần, hoặc là bị lọt ra ngoài vòng đấu và kéo dài thời gian quá mười giây. Ngoài ra, còn không được mang theo súng vật để cùng tác chiến, nhưng cả đôi bên đều có thể sử dụng bất cứ loại vũ khí hay võ kỹ nào. Mỗi một đối thủ đều được ban tổ chức phát cho ba viên khôi phục đan và hai viên linh lực đan giống nhau, dùng hết thì thôi. Thời gian cho mỗi trận đấu là mười phút, đến lúc đó mà vẫn chưa phân ra thắng bại thì mười vị trọng tài sẽ chấm điểm và quyết định. Ai có tổng số điểm cao hơn thì sẽ có đủ tư cách để tiến vào vòng kế tiếp.

Hiện nay ở xung quanh khán đài đã được thiết lập một bức tường kết giới trong suốt, phòng hờ lúc đôi bên quyết chiến quá ác liệt mà gây ra tai bay vạ gió cho các khán giả ngồi xem.

Sau khi tuyên bố các quy tắc xong, vị đài chủ cũng không nói dài dòng nữa, mà lập tức cho cuộc đấu đầu tiên bắt đầu. Ở trên nóc võ đài có mấy tấm kính truyền hình Quang hệ thật lớn, chúng sẽ phát lại từng chi tiết và hành động nhỏ nhất nhất của hai đối thủ cho khán giả xem, lại còn có cả khí cụ để phóng lớn âm thanh, và còn có cả bình luận viên tường thuật trực tiếp các chi tiết của song phương, không bỏ sót một việc nào.

Hai đấu thủ thượng đài đều là những học viên được xếp hạng gần như ngang nhau ở tại học viện của mình. Họ đều là ma võ sĩ và còn kiêm tu luôn cả Hỏa hệ ma đấu khí. Cuộc chiến này có thể xem là ngang tài ngang sức, bởi vậy nên nó diễn ra rất kịch liệt. Đến cuối cùng, phe của An Cách La Hy nhỉnh hơn một chút, khiến cho đối phương phải uống hết toàn bộ năm viên thuốc, sau đó, với một kích tối hậu, tuy rằng không

tạo ra thương tích lớn lao gì, nhưng vì gã đối thủ đã như đèn cạn hết dầu nên đã không thể đứng lên để đấu tiếp được nữa. Trận chiến này tuy không có gì đặc sắc, nhưng lại khá gay cấn, đôi bên chiến đấu cho tới thời khắc cuối cùng thì mới phân được thắng bại. Hơn nữa, đây lại là trận đầu tiên của đại hội luận võ nên đã thu được rất nhiều tiếng hoan hô vang dội. Tuy học viên của Tát Á Đa Lộ bị đánh bại nhưng cũng chẳng bị mất mặt gì, vì cuộc chiến bại đó cũng là bại trong niềm quang vinh chứ chẳng phải thường.

Trận đấu kế tiếp đó thì có phần hơi buồn tẻ. Phe Tát Á Đa Lộ là một học viên thuộc chức nghiệp thợ săn được xếp hạng thứ tám, còn phe An Cách La Hy thì lại là một cung tiễn thủ được xếp hạng thứ bốn mươi, là một kẻ đội sổ trong vòng loại. Thực lực đôi bên quá chênh lệch, nên chỉ trong một thời gian ngắn thì đã phân ra thắng bại ngay. Tát Á Đa Lộ gỡ lại được một trận.

Thời gian tối đa của một trận đấu là mười phút, nhưng kỳ thật, không có trận nào là kéo dài đến hết giờ. Hầu hết các tân sinh đều có linh lực quá thấp, hơn nữa đều tương đối xung động. Một khi bọn họ lên tới võ đài thì lập tức dốc toàn lực ra để đánh nhanh thắng gọn, vì vậy mà linh lực và sinh mệnh lực cũng đều bị tiêu hao rất nhanh, mấy viên đan dược kia thật không đủ để chống đỡ trong một thời gian dài, đến cuối giờ thì nếu người không thắng thì là ta.

Gần hai tiếng sau, đã tới số hai mươi bốn, cách con số của Mộ Dung Thiên là hai mươi bảy cũng không xa lắm. Hắn liền đứng dậy nói:

- Tiểu Lộ, ta phải đi hoạt động để làm nóng cơ thể đây. Muội ở lại với Tạp Hy ca ca nha, đừng đi lung tung, biết không?

Lộ Thiển gật đầu nói:

- La Địch ca ca, huynh nhất định phải thắng đó.

Mộ Dung Thiên co ngón cái và ngón trỏ chụm lại thành một vòng tròn, rồi nói:

- OK, No problem! (Không thành vấn đề!)

Hắn vừa thốt ra câu tiếng Anh này thì đã làm cho Lộ Thiển và Khiết Tây Tạp đều như rơi vào lớp sương mù vậy, còn bản thân tên sắc lang ấy thì vẫn thản nhiên bước về phía sân vận động dành cho các tuyển thủ.

Vừa hoạt động gân cốt xong, cuộc đấu của hắn cũng tới giờ bắt đầu. Mộ Dung Thiên bước lên võ đài, khi đối diện với hàng ngàn ánh mắt đang nhắm vào mình, hắn cảm thấy có chút khấn trương.

Phương pháp thượng đài của Ốc Thập Lạp Cơ cũng rất có phong cách. Khi gã vừa xuất hiện ở trên đài thì ngay lập tức, toàn thể hội trường đều trở nên náo động hẳn lên, rất nhiều người gọi lớn tên của gã, ngay cả các học viên của An Cách La Hy cũng nhiệt liệt hoan nghênh gã. Cường giả ở tại đại lục này luôn luôn được người ta tôn kính. Trong khi đó, đừng nói là ở học viện, ngay cả trong lớp học của mình thì Mộ Dung Thiên cũng chẳng thuộc loại xuất sắc gì. Tuy vậy, cũng có một vài học viên đầy nhiệt huyết hết lòng reo hò để ủng hộ gã nhà, mà lớn tiếng nhất đương nhiên là Lộ Thiển và Khiết Tây Tạp.

Trước tiên, hai người bắt tay tỏ tình hữu nghị, sau đó, Mộ Dung Thiên nhẹ giọng nói khẽ:

- Bạn học Ốc Thập Lạp Cơ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Lát nữa đây, mong người sẽ giơ cao đánh khẽ, đừng để tiểu đệ bị thua quá mất mặt nhé.

Ốc Thập Lạp Cơ vừa thưởng thức tiếng hoan hô của khán giả, vừa nghe Mộ Dung Thiên nói thế thì đắc ý nói:

- Bạn học La Địch, thật xin lỗi, ta khó có thể đáp ứng được. Ta phải cho người biết cái đạo lý: chiến đấu là rất tàn khốc. Ha ha ha....

Gã vừa dứt lời thì liền buông ra một tràng cười cuồng dại.

Mộ Dung Thiên đảo cặp mắt lão liêng, câu nói đó sao quen thuộc vậy nhỉ, dường như đã nghe được ở đâu rồi thì phải.

Lúc này, người bình luận viên liền nói:

- Tắt Á Đa Lộ cường thủ, Ốc Thập Lạp Cơ đã bày tỏ đầu chí cao ngạo của mình bằng một tràng cười đầy đủ lòng tin, ngay vào lúc trước khi trận đấu bắt đầu. Nhưng có một điều không thể không nói, đó là giọng nói của bạn học Ốc Thập Lạp Cơ không hề có chút thiện ý nào, thật khiến cho kẻ khác không lạnh mà run. Ta to gan dám đoán một điều, đó có lẽ là một trong những tuyệt kỹ tắt sát thuộc Âm hệ của y, không biết đối thủ của y là bạn học La Định có chống nổi sự công kích đầy lăng lệ [1] này hay không, nhưng người ở ngoài như ta đây mà cũng chịu không nổi rồi.

Lời bình luận dí dỏm của bình luận viên đã tạo nên một tràng cười vui vẻ cho toàn trường, Ốc Thập Lạp Cơ ngượng ngùng thu lại tiếng cười, không dám lên tiếng tiếp nữa.

Song phương giã ra, đứng cách nhau chừng hơn hai mươi thước. Sau đó, trọng tài lớn tiếng tuyên bố:

- Thi đấu - bắt đầu!

Lời của ông ta vừa dứt, Ốc Thập Lạp Cơ lập tức vận dụng khinh thân thuật để tiến sát đến đối thủ. Xem ra gã cũng nghe tiếng Mộ Dung Thiên không có biểu hiện tốt lắm, nên nghĩ rằng trong một thời gian ngắn nhất, sẽ có thể hạ gục đối thủ, đoạt lấy chiến thắng vẻ vang để vãn hồi lại sự mất mặt vừa rồi.

Hôm nay là ngày đầu tiên mà Mộ Dung Thiên dùng tới vũ khí bằng sắt, nó là một thanh cương đao. Người biết rõ hẳn chỉ thích dùng linh lực vũ khí trong lúc chiến đấu chỉ có Lộ Thiên, Khiết Tây Táp và một ít bạn cùng lớp đến quan chiến, và ai nấy cũng đều ngạc nhiên vì điều đó. Trái ngược với hẳn, Ốc Thập Lạp Cơ chỉ dùng tay không để chiến đấu. Tất cả mọi tình hình và dự đoán đều được đảo ngược hết cả.

Hết hồi 105

=====

Chú thích:

[1] lăng lệ: nhanh và độc hiểm.

Lời tác giả: Gần đây có khá nhiều huynh đệ hỏi đến vấn đề được sư không chế thuốc, nên ta xin mượn dịp này để giải thích một chút. Ngay từ đầu của bộ truyện này, bốn đạo tặc đã dự tính là sẽ viết nhiều về chức nghiệp được sư. Nếu như không phải là Mộ Dung Thiên thích hợp làm nghề được sư thì hẳn sẽ không đi hái thuốc, và cũng sẽ không có sự ra đời của hai loại thuốc là xuân dược “Tu Nữ Dã Phong Cuồng” và độc dược “Đoạt Phách”, và cũng sẽ không có sự kiện của Lăng Đế Tử xảy ra. Không có những việc đó châm “ngòi nổ” thì Mộ Dung Thiên cũng sẽ không muốn kiêm luôn nghề nghiệp chiến sĩ, rồi sau đó, những sự kiện như Yêu Linh đan, Lộ Thiên được “Đoạt Phách” giúp đỡ cũng sẽ không phát sinh. Có thể nói, tất cả đều liên quan tới nhau, việc này dẫn đến việc kia. Những sự kiện trên có một vị trí thế nào ở trong bộ truyện này, ta nghĩ mọi người đều biết rõ cả rồi.

Ta sẽ không viết nhiều về những việc liên quan đến chế thuốc, sau này khi đến lúc có đan dược xuất hiện, phần lớn sẽ là những tình huống quan trọng giống như từ trên trời rơi xuống vậy. Nói chung, cái nghề được sư chỉ là một cái gút để thúc đẩy tình tiết phát triển mà thôi, chứ không phải là nội dung chính. Dùng cái tên “Dị Giới Được Sư” không phải là để hấp dẫn sự chú ý của độc giả hay gì gì đó, bởi vì trong thời gian đầu phát hành bộ truyện, ta quả thật đã từng nghĩ đến việc sẽ dùng một cái tựa thật hay để câu khách, đại loại như là dùng một chữ “diễm” trong tựa truyện, nhưng biên tập viên của chúng tôi lại không thích nó, nên đã gạt bỏ nó rồi đề nghị dùng cái tên phổ thông này. Bốn đạo tặc cảm thấy nó không có vấn đề gì nên cũng đồng ý luôn.

Vả lại, ta thấy dùng dược vật để xưng bá thiên hạ thì hoàn toàn không có khả năng chút nào. Mấy loại thuốc bột ấy so với những kỹ năng Phi Hành hệ thì kém rất xa, những bậc võ giả tại đại lục đều rất điều luyện với những môn công kích từ xa, khi Mộ Dung Thiên đến được trước mặt họ để bỏ thuốc thì với đoạn thời gian đó thôi cũng không đủ cho hắn chết mấy lần rồi. Chỉ cần hắn gặp phải một Phong hệ pháp sư, dù người này có kém cỏi đến đâu, thì vẫn có dư sức để tạt hết thuốc bột bay ngược trở lại, thế là Mộ Dung Thiên cũng sẽ bị ngã lăn ra đất mà thôi.

Dù sao đi nữa, bởi vì một sai lầm nhỏ nên mới tạo thành tình huống “treo đầu dê, bán thịt chó” của ngày nay. Trước tiên, bốn đạo tặc xin thành thật cáo lỗi cùng quý độc giả. Kể đến là xin được thông báo rõ, Dị Giới Được Sư là thương hiệu bán đầu dê, nhưng thức ăn của bốn quán thì đúng là thịt chó rồi. Nếu các

huynh đệ cho rằng thịt chó ăn cũng ngon, thậm chí lại còn ngon hơn cả thịt dê, vậy thì xin mời chư vị tiếp tục theo dõi bộ truyện này. Còn nếu như chư vị cho rằng thịt dê của quán ăn Được Sư này quá ít, và không có hứng thú với nó, vậy thì có những quán ăn khác cũng khá hấp dẫn. Ta có thể đề cử một vài bộ truyện khác như là: Dong Y của Tiêu Vũ lão bản, hay là Dục Y - Diệu Thủ Thần Châm của Đái Tiểu Lâu lão bản, cả hai bộ này đều là những bộ về y rất hay.

Theo ta thấy, địa vị của ma pháp trong ma huyền tiểu thuyết (tiểu thuyết thuộc dòng fantasy) cũng giống như cơm tẻ ở trên bàn vậy, ăn không ngon, nhưng nó vĩnh viễn lại là món ăn mà người ta không thể từ chối được. Y dược hay những đề tài khác đều là những lãnh vực tốt, đều có thể tạo thành những món ăn ngon, nhưng thỉnh thoảng ăn thì còn thấy mới lạ, chứ ăn hoài sẽ khiến người ta ngán đến tận cổ. Ta tuyệt đối sẽ không dùng món ăn phụ để thay thế món ăn chính, bởi vậy nên ý kiến của ta không giống với các huynh đệ, và ta cũng không thể làm gì khác hơn là nói hai tiếng xin lỗi.

Về phần đề tài, có nhiều người bảo nội dung của truyện này đã quá cũ rích, còn ta thì lại nghĩ, ma huyền tiểu thuyết tới lui cũng chỉ có nhiều đó đề tài. Không viết về ma pháp, không viết về học viện, không viết về việc từ yếu trở thành mạnh, không viết “lợn lòi” nuốt cạp dữ, thậm chí có người còn bảo không nên viết về mỹ nữ, vậy thì chư vị độc giả chỉ còn có thể đi xem “Cố Sự Hội” mà thôi. Ta cũng không hết lòng đi tìm đề tài cho lắm, cứ dựa theo những bộ truyện cùng thể loại mà viết cho khác với người ta, khiến cho độc giả có thể hòa nhập vào với cảm xúc của các nhân vật trong truyện, và biến nó thành một bộ truyện hay. Học viện cũng chỉ là một phần mà thôi. Các trận đá banh cũng phải diễn ra tại các sân cỏ xanh mượt vậy, sao lại không thấy ai nói nó cũ rích? Mà cũng chẳng thấy ai đề nghị chuyển sân đá banh sang sân cát là thế nào? Cứ nhìn số lượng người click vào xem Dị Giới Được Sư hết tuần này tới tuần khác, thì sẽ thấy rằng ý tưởng của bốn đạo tặc rất chính xác (nhìn chung các bảng, tuần đầu được 42 vạn click, cuối tuần thứ hai là 50 vạn, cuối tuần thứ ba là 63 vạn. Đến cuối tuần này chắc đại khái cũng đạt được 85 vạn).

Giả như các huynh đệ độc giả góp ý chân thành thì bốn đạo tặc sẽ không nói gì, mà chỉ muốn giải thích rõ ràng với chư vị. Còn nếu như có ai đó chỉ muốn phá rối tác giả, vậy thì ta xin khuyên những người đó một câu: những người viết sách như chúng ta kỳ nhất là ganh ghét và viết trước sau không như một. Hiện nay các người đã đi quá đà, nếu còn lao tới nữa thì sẽ lao xuống Thái Bình Dương luôn đấy. Nếu các người còn có lòng thì hãy chăm chú vào việc viết sách của mình cho tốt, hãy nghĩ tới làm sao để viết cho độc giả thích thì đó mới là việc chính.

Nhất thời có chút cảm khái nên đã trút bầu tâm sự khá dài dòng, có lẽ cũng phải mất hai mươi phút mới viết xong mấy dòng tâm sự này. Ta hoàn toàn không cố ý, mong các độc giả thông cảm.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

107. Hồi 106: Nghịch Chuyển

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 106: Nghịch Chuyển

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Nhìn Ốc Thập Lạp Cơ tiến đến gần, Mộ Dung Thiên lộ vẻ khiếp sợ, tay cầm cương đao thủ sẵn trước ngực, tạo ra một động tác phòng thủ.

Đến lúc tới gần Mộ Dung Thiên độ chừng hai thước, thanh sắc mộc linh khí ở trong tay Ốc Thập Lạp Cơ chợt bùng mạnh ra ngoài, một con linh khí xà phóng ra từ lòng bàn tay của gã và nhắm hướng Mộ Dung Thiên bay tới.

Thanh cương đao trong tay Mộ Dung Thiên lúc này cũng tỏa ra một luồng linh khí Hỏa hệ để chống đỡ.

Lúc này, bình luận viên liền bình luận:

- Chúng ta đều biết, Hỏa linh có tác dụng khắc chế Mộc linh. Bạn học Ốc Thập Lạp Cơ là người thông minh, ta nghĩ hẳn là hẳn muốn lợi dụng tính linh động của mộc để tạm thời lánh mũi nhọn, sau đó mới tiến hành công kích theo ý đồ đã dự định sẵn? Ồ, không đúng, là hẳn đang áp dụng phương thức lừa mạng....

Cũng bởi vì Mộc linh đã có sẵn hoạt tính, trong các hệ đấu khí thuộc loại kỹ năng Phi Hành thì nó tương đối dễ thao túng, nhưng so với kỹ năng khống chế của các ma pháp sư thì còn chênh lệch rất nhiều.

Ốc Thập Lạp Cơ cười thầm trong bụng, gã vẫn tiếp tục áp sát lại đối thủ, hai tay đồng thời phát ra bốn con linh khí xà, nhắm vào hai bên trái phải và trên dưới của Mộ Dung Thiên mà phóng tới. Gã tựa hồ như đã định liệu từ trước là con linh khí xà ở giữa sẽ không phòng ngự được.

Ngay tại lúc hai luồng đấu khí mộc và hỏa chạm nhau, bên bị đánh tan không phải là mộc đấu khí, mà ngọn hỏa diễm ở trên cương đao của Mộ Dung Thiên đã bị tắt ngấm, sau đó thì thanh cương đao mới chém vào thanh sắc Mộc hệ đấu khí xà, rồi cũng bị nó ăn mòn hết cả và bốc khói xanh nghi ngút.

Bình luận viên thấy vậy liền ngạc nhiên, nói:

- Xem kìa, thật là một màn thần kỳ. Không ngờ trong lúc chọi thẳng, Mộc linh lại hơn Hỏa linh một bậc. Đã vậy, nó còn ăn mòn luôn cả thanh cương đao cứng rắn của đối thủ. Mộc hệ đấu khí của bạn học Ốc Thập Lạp Cơ hẳn là rất đặc biệt, và đây cũng là một trận đấu rất đặc sắc, tựa hồ như không hề có “khúc nhạc dạo” mà là tiến thẳng vào cao trào luôn.

Mộ Dung Thiên rõ ràng có vẻ rất kinh hãi, hai mắt nhìn chăm chăm vào luồng thanh sắc đấu khí đang nhanh chóng áp tới, còn tay thì ném nửa thanh cương đao còn lại xuống đất. Sau khi phá hủy Hỏa linh và cương đao xong, dư thể của linh lực xà vẫn chưa hết, nó tiếp tục nhắm hướng Mộ Dung Thiên mà xông tới. Cùng lúc đó, bốn con linh lực xà khác mà Ốc Thập Lạp Cơ đã phóng ra để tấn công vào bốn phía trái phải và trên dưới cũng đã phát sinh tác dụng. Chúng hoàn toàn phong tỏa các đường rút lui của Mộ Dung Thiên, khiến cho hẳn chỉ còn một đường lui duy nhất là lùi thật nhanh về phía sau. Tất cả mọi mọi tiến trình đều đã được Ốc Thập Lạp Cơ dự liệu từ trước, nào là dùng khinh thân thuật áp lại gần đối thủ thật nhanh, rồi huy động linh lực xà đuổi sát Mộ Dung Thiên, vô luận hẳn có phóng về phía sau nhanh cỡ nào thì thủy chung cũng sẽ không thoát được. Có hai lý do mà hơn phân nửa số người tu luyện Mộc hệ đều rất xem nặng khinh thân thuật. Một là khi Mộc hệ đấu khí của họ không đủ mạnh để phòng ngự, thì hẳn là không thể đón đỡ chiêu thức của đối thủ vì thế họ phải luôn tránh né. Hai là vì sự lợi hại khi phối hợp khinh thân thuật với việc tấn công, lúc đó sẽ càng có hiệu quả hơn rất nhiều.

Mà chiêu này của Ốc Thập Lạp Cơ được gọi là “Như ảnh tùy hình” [1], một khi đối thủ của gã đã bị ma đấu khí quấn lấy thì sẽ rất khó thoát ra, và người đó sẽ chỉ còn mỗi một cách là dùng đấu khí để chọi cứng với gã mà thôi. Hơn nữa, đấu khí của gã đã rất nổi tiếng: “Cực hạn hủ thực”, ngoài ăn mòn đấu khí ra, lại còn có thể ăn mòn thực vật, là một chiêu số rất mạnh và cũng rất biến thái. Tuy Ốc Thập Lạp Cơ thích khoe khoang, nhưng kỳ thật, thực lực của gã lại không phải là hữu danh vô thực, rất đáng gờm.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì vội vàng rút ra một thanh hỏa mâu, hẳn tránh né con linh lực xà ở trước mặt, rồi đâm thẳng về phía Ốc Thập Lạp Cơ. Năng lực ứng biến của tên sắc lang này thì ra cũng không tệ. Kế “vây Ngụy cứu Triệu” quả là rất tuyệt diệu, nếu như Ốc Thập Lạp Cơ cứ tiếp tục truy kích thì chắc chắn gã sẽ thụ thương. Còn nếu như gã bỏ qua không truy kích nữa thì nguy cơ trước mắt sẽ được hóa giải ngay.

Người bình luận viên kinh ngạc, nói:

- Chà chà, thật nghĩ không ra, tốc độ biến hóa linh lực thành vũ khí của bạn học La Định lại nhanh đến như vậy. Trận đấu càng lúc càng đặc sắc rồi, xem ra trong một canh hay nửa khắc thì cũng khó có thể phân được thắng bại đây.....

Trong lúc đó, Ốc Thập Lạp Cơ thì chỉ hừ lạnh một tiếng, toàn thân của gã chợt toát ra một luồng thanh sắc khí vụ, bao phủ lấy phạm vi chiến đấu của hai người. Khi ngọn hỏa mâu của Mộ Dung Thiên chạm tới luồng thanh sắc khí vụ đó thì nó liền bị phân giải từng chút từng chút một. Tình hình ấy so với việc chọi cứng của vũ khí cũng không khác là bao.

Bình luận viên thấy vậy thì kinh hãi nói:

- Trời ạ! Đúng là núi cao còn có núi cao hơn. Bạn học Ốc Thập Lạp Cơ hiển nhiên là đã học được hộ thể đấu khí, thật không nghĩ hắn chỉ là một tân sinh năm nhất mà thôi. Quả nhiên rất mạnh!

Hộ thể đấu khí là một loại đấu khí có tác dụng phòng hộ tương đương với đấu khí thuần, thế nhưng nó sẽ thông qua toàn thân mà phát xuất ra ngoài, chứ không chỉ giới hạn ở hai bàn tay mà thôi. Đó là một môn kỹ thuật có độ khó rất cao, đồng thời, nó cũng làm tiêu hao rất nhiều linh lực. Xem ra Ốc Thập Lạp Cơ rất có lòng tin với những đòn tấn công của mình, gã cho rằng chiêu vừa rồi sẽ đánh cho Mộ Dung Thiên ngã lăn ra đất nên mới chịu sử dụng tới hộ thể đấu khí.

Thế rồi Hỏa mâu cũng nhanh chóng bị phân giải thành Hỏa nguyên tố. Mộ Dung Thiên không bức được Ốc Thập Lạp Cơ từ bỏ ý định của gã, nên chỉ đành liên tục thoái lui. Các khán giả vừa xem trận đấu mở màn chưa lâu mà đã chứng kiến được những kỹ năng công kích quá ư lừng lẹ, nào là khinh thân thuật thật cao minh, nào là hộ thể đấu khí rất khó luyện, vv.....nên ai nấy cũng đều nghĩ rằng chuyển này tất sẽ được mở rộng tầm mắt, quả là không uổng công đi xem. Nhìn thấy Mộ Dung Thiên bị ép phải thoái lui không ngừng, lại không cách nào hoàn thủ, cho nên ai nấy đều hưng phấn hết to:

- Ốc Thập Lạp Cơ, Ốc Thập Lạp Cơ, đánh bại hắn, đánh bại hắn!

Lúc này ngay cả Lộ Thiên cũng tỏ ra rất lo lắng và đứng hẩn dậy, không biết tại sao Mộ Dung Thiên lại có vẻ thảm hại như vậy. Tuy lo lắng như thế, nhưng trong lòng nàng rất có lòng tin với vị ca ca này, bởi vì hắn có rất nhiều quái chiêu, dường như chỉ mới hiển xuất một, hai chiêu mà thôi.

Ốc Thập Lạp Cơ nghe được tiếng hò hét của đám đông thì tinh thần cực kỳ phấn chấn, còn Mộ Dung Thiên thì lại nhanh chóng bị ép tới sát bên mép lối dài. Đôi mắt của gã Lạp Cơ liền ánh lên nét đắc ý, đồng thời cũng hét lớn một tiếng:

- Linh xà khôn long!

Tiếp theo đó là sáu con Mọc hệ linh xà khác từ tay gã bay ra, phân theo các hướng mà Mộ Dung Thiên có thể tránh né được mà phong tỏa hết, thậm chí có con còn vòng ra phía sau để ngăn cản nữa. Chiêu này có chút tương tự với chiêu Hỏa nhận loạn vũ của Lăng Đế Tư, chỉ có điều là nàng khống chế gió và hỏa đấu khí, khó hơn rất nhiều.

Bình luận viên như gặp được cao trào, liền nói liên thanh như pháo nổ:

- Tới rồi! Kỹ năng sát sát siêu cường của Ốc Thập Lạp Cơ - Linh xà khôn long. Bạn học La Định đang gặp phải đại nguy cơ đây!

Ốc Thập Lạp Cơ cười lớn:

- Ha ha....chịu thua đi!

Gã ung dung nói cười nhàn nhã, để cho mười một con linh xà tự động công kích chứ không điều khiển chúng nữa. Nhưng kỳ thật, khi phải sử dụng nhiều kỹ năng Phi hành cùng lúc như vậy, gã dù có muốn tiếp tục thao túng chúng thì cũng không còn sức nữa rồi.

Từ đầu đến giờ, Mộ Dung Thiên vẫn luôn tỏ ra vẻ kinh sợ, vậy mà giờ đây bỗng nhiên trên khóe môi của hắn lại nở ra một nụ cười quỷ dị. Trên đôi tay của hắn đột nhiên xuất ra hai quả băng chùy. Hai quả băng chùy này so với loại băng chùy mà hắn vẫn sử dụng hàng ngày thì còn nhỏ hơn rất nhiều, chỉ lớn bằng mấy trái bóng cao su loại nhỏ thôi, nhưng đặc điểm rõ nhất của chúng là màu lam đậm.

- Linh....linh vực ma võ sĩ. Ồ là la, ta không bị hoa mắt đó chứ? Thì ra bạn học La Định chính là một linh vực ma võ sĩ rất hiếm thấy tại đại lục này.

Người bình luận viên vừa thấy Mộ Dung Thiên hiển lộ Băng hệ kỹ năng thì đã la lên thật lớn. Phản ứng và tốc độ nói liểng thoảng của y phải nói là rất xuất sắc, có thể nhanh ngang hàng với tốc độ của trận đấu chứ chẳng chơi. Đám đông ở trên khán đài cũng ồ lên đầy kinh ngạc. Cả Khiết Tây Tạt cũng giật mình kinh hãi không ít, thật không ngờ gã bạn cùng phòng của mình lại chính là lĩnh vực ma võ sĩ, may mà vừa rồi không đại đột đáp ứng cá cược với hắn, nếu không thì thật là nguy. Sớm tối ở chung với hắn trong một thời gian dài như vậy, thế mà tiểu tử kia vẫn có thể ẩn giấu thực lực tài tình đến như thế, ngay cả mình cũng không biết được tí ti nào. Chỉ vừa nghĩ đến đó thôi là Khiết Tây Tạt đã giận đến mức nghiến răng trèo treo rồi.

Ốc Thập Lạp Cơ cũng thấy hơi khẩn trương, gã vốn không ngờ thân phận thực sự của đối thủ lại là lĩnh vực ma võ sĩ. Nhưng khi nhìn thấy Mộ Dung Thiên vũ lộng băng chùy xông lên như thể muốn liều mạng với linh xà thì gã mới thở phào nhẹ nhõm. Hừ, lĩnh vực ma võ sĩ cũng tốt, dù sao thì “Cực hạn hủ thực” của gã đối với bất kỳ loại linh lực nào cũng có tác dụng giống nhau mà thôi.

Đường như người bình luận viên cũng có suy nghĩ giống vậy, nên vội nói:

- Chẳng lẽ bạn học La Dịch muốn chơi thắng với linh lực xà của bạn học Ốc Thập Lạp Cơ hay sao? Hành vi đó quả thật không sáng suốt chút nào, bởi vì linh lực xà hắn là có tác dụng hủ thực rất mạnh, không phải vừa rồi hắn đã ném qua mùi vị đó rồi sao? Hay là hắn đã hết đường chạy nên mới phải đánh cuộc lần cuối?

Mộ Dung Thiên bỏ ngoài tai việc người ta có suy nghĩ thế nào, hắn vẫn vũ lộng băng chùy đánh vào ba con linh lực xà ở trước mặt.

Một tiếng “choeng” vang lên, băng chùy quả nhiên là bị hủ thực như trong dự đoán của mọi người, duy chỉ có việc Mộ Dung Thiên bị trúng chiêu ngã lăn ra đất thì không hề xảy ra. Mà trái lại, sau tiếng băng vỡ đó thì ba con linh lực xà kia cũng đồng thời bị phá tan.

Trong lúc Ốc Thập Lạp Cơ còn đang thất kinh thì Mộ Dung Thiên đã lách mình tiến đến ngay sau lưng gã, quả băng chùy còn lại được quất mạnh vào lưng gã, còn miệng hắn thì vừa cười vừa nói:

- Xuống đi, bạn học Ốc Thập Lạp Cơ!

Ốc Thập Lạp Cơ chưa kịp vận khởi hộ thể đấu khí thì thân thể đã bị đánh văng thẳng xuống võ đài mà không tài nào khống chế nổi.

Tình thế bị xoay ngược thật nhanh, toàn thể hội trường đều im phăng phắc, không ai có thể ngờ rằng mới một phút trước đây, Ốc Thập Lạp Cơ hoàn toàn chiếm được thế thượng phong, ấy vậy mà chỉ một khắc sau đó thì đã bị đánh rơi xuống võ đài rồi. Và cũng không có ai nghĩ đến tại sao linh lực xà có tính hủ thực mạnh như thế mà lại không có tác dụng với băng chùy. Lúc này, Lộ Thiển mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, rồi vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Đến bây giờ, người trọng tài mới bình tĩnh, lập tức nói:

- Ốc Thập Lạp Cơ rơi khỏi võ đài lần một.

Sau đó thì ông ta bắt đầu đếm:

- 1, 2....

Ốc Thập Lạp Cơ bị đánh văng xuống đài đến thiếu não, gã tức giận đến phát run, vội vàng điều chỉnh lại linh lực trong người cho quân bình lại rồi nhảy phốc lên bậc cao ba thước. Linh lực xà lại một lần nữa được phóng ra, lần này chỉ có một con, nhưng thể tích so với lúc trước thì nhỏ hơn gấp hai lần, mà thanh khí thì đậm hơn rất nhiều. Gã không tin kỹ năng “Cực hạn hủ thực” của mình lại thua kém quả băng chùy nhỏ bé kia.

Nhưng lần này gã đã tính sai, băng chùy vẫn đập tan tành linh lực xà mà không hề nương tình chút nào, rồi dư đà cứ thế mà giáng luôn vào ngực gã. Vì vậy mà tên xúi quẩy ấy lại một lần nữa bị đánh văng trở xuống.

- 4, 5.....

Người trọng tài vẫn làm bổn phận của mình, tiếp tục đếm số thời gian đấu thủ dừng lại ở bên ngoài sàn đấu. Nếu đôi chân của đấu thủ còn chưa đạp lên sàn đấu thì số đếm vẫn chưa được xóa bỏ.

Ốc Thập Lạp Cơ lúc này không chỉ đơn giản là tức giận không thôi, vì vừa rồi khi gã phát ra linh lực xà thì hầu như thể tích và mức độ ngưng tụ đã lên đến cực hạn, vậy mà nó vẫn không thể hủ thực được bằng chùy, nếu cứ chọi thẳng mãi thì cũng chẳng có ích gì. Thế là gã quyết định chọn phương thức tránh né trước, tuy rằng phương thức này rất là mất mặt, nhưng gã rất tin tưởng là khinh thân thuật của mình còn cao mình hơn đối phương rất nhiều. Do đó, gã lập tức dùng tốc độ nhanh nhất mà phóng mình lên võ đài. Chỉ hai giây sau thôi, gã nghĩ là mình sẽ có thể ném tên đấu thủ đáng ghét kia xuống đài ngay, rồi sau đó mới tiếp tục phóng trở lên đài. Thế nhưng gã còn chưa kịp đáp xuống sàn đài thì đã gặp ngay Mộ Dung Thiên vốn đang ôm cây đợi thỏ, chờ sẵn tại đó. Mộ Dung Thiên cười cười nhìn gã, còn tay thì vung chùy quất mạnh xuống, thế là Ốc Thập Lạp Cơ lại một lần nữa bay thẳng xuống đài, gần như là bị hôn mê bất tỉnh luôn. Thì ra khinh thân thuật của Mộ Dung Thiên cũng rất cao cường, nhưng chẳng qua hắn vẫn luôn khéo che giấu mà thôi.

Người bình luận viên dường như đã nhìn ra được đầu mối nào đó, liền nói ngay:

- A, ta biết rồi. Bạn học La Định có lẽ là đang dùng chiến thuật cầm chân Ốc Thập Lạp Cơ ở bên ngoài sàn đấu hơn mười giây, để hắn có thể dựa vào quy luật thi đấu mà thu lấy chiến thắng. Còn bạn học Ốc Thập Lạp Cơ thì cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, cố gắng xông lên cho bằng được, chỉ tiếc là La Định không hề cho hắn một cơ hội nhỏ nào.

Toàn thể khán giả ở trong hội trường nghe y bình luận mà cảm thấy cực khoái, cảm giác như là đang xem phim cấp ba còn hơn là xem chiến đấu nữa.

- 8, 9....

Chỉ còn lại một giây, Ốc Thập Lạp Cơ trở nên rất khẩn trương, lập tức nuốt hết cả năm viên đan dược vào, rồi sau đó nhảy mạnh lên đài. Đồng thời, một đợt sóng linh xà cũng được phóng ra, đây chính là cố gắng cực hạn của gã, ngay trên người cũng đã được vận khởi hộ thể đấu khí sẵn sàng. Bất luận là ai nhìn vào thì cũng thấy được là gã đang đánh ván bài cuối. Lúc này, ngay cả bình luận viên cũng im như tờ mà không thốt lên lời nào, ai nấy cũng đều hồi hộp chờ xem một kịch tính hậu đầy gay cấn này.

Luồng sóng linh xà kia quả là quá đông, hơn nữa, phương hướng của chúng lại không giống nhau. Còn quả băng chùy của Mộ Dung Thiên thì lại quá nhỏ, hắn chỉ có thể đập tan sáu con ở trước mặt, tránh được bảy con, còn lại hai con thì nương theo một góc độ hiểm hóc để chui vào người hắn. Thế nhưng, vào ngay lúc ấy thì quả băng chùy của Mộ Dung Thiên cũng đồng thời giáng vào ngực Ốc Thập Lạp Cơ.

- 10!

Khi Ốc Thập Lạp Cơ rơi xuống đất thì trọng tài cũng đếm đến số mười sau cùng, nhưng ông ta cũng không tuyên bố ngay kết quả, bởi vì một kịch tính hậu của gã cũng đã đánh trúng đối thủ. Nếu như Mộ Dung Thiên vì một kịch tính đó mà mất đi năng lực hành động thì trận này sẽ là một trận đấu hòa.

Trên khuôn mặt của Ốc Thập Lạp Cơ cũng hiện ra nét cười cợt, uy lực của linh xà rất có khả năng kéo dài trận đấu này, nhưng khi gã nhìn lên võ đài thì đôi mắt như muốn rớt ra ngoài. Thì ra Mộ Dung Thiên vẫn đang yên yên ổn ổn đứng ở trên đó, đồng thời lại còn đang tươi cười vẫy vẫy tay về một hướng nào đó, thì ra là hướng của Lộ Thiên và Khiết Tây Táp. Sau khi đã thông thiếu dương và thiếu âm nhị kinh, Mộ Dung Thiên đã đạt thành hộ thể đấu khí, và có thể nói, sức đề kháng của luồng hộ thể đấu khí ấy chính là khắc tinh của Mộc hệ. Ngay cả kỹ năng “Phụ cốt chi thư” [2] đầy khủng bố của tên ảnh cấp thích khách ngày trước mà cũng chẳng thể tạo nên chút tổn hại nào cho hắn, vậy thì kỹ năng “Cực hạn hủ thực” của Ốc Thập Lạp Cơ có đáng là gì. Vào cái lúc mà linh xà đột nhập vào người thì Mộ Dung Thiên chỉ cảm thấy như bị kiến cắn, hơi tê một chút rồi liền trở lại như thường ngày.

- Người thắng cuộc, An Cách La Hy học viện, năm một, ma khí nhị ban, La Định!

Hết hồi 106

=====

Chú thích:

[1] Như ảnh tùy hình: như bóng theo hình.

[2] Phụ cốt chi thư: như giò bám lấy xương.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

108. Hồi 107: Hắc Mã

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 107: Hắc Mã

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Tuy trận đấu này kéo dài không lâu, song, khi đôi bên giao thủ thì đã hiển lộ ra các kỹ năng cũng như năng lực ứng biến đều rất tuyệt hảo. Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy. Lộ Thiên vừa vỗ tay vừa la hét đến khản cổ, thiếu chút nữa là vỗ nát luôn đôi bàn tay nhỏ bé rồi. Còn Khiết Tây Tạp thì không thể tin vào mắt được, thật không ngờ gã bạn cùng phòng của mình lại thắng được trận này, nhưng thấy hân hứng hiển ngang trên võ đài với tư thế của một kẻ chiến thắng thì không thể không tin sự thật đó.

Bình luận viên kết luận:

- Đây quả là một trận đấu đặc sắc, những đòn tấn công mang tính hủ thực, cũng như đấu khí hộ thể, sức thao túng các kỹ năng thuộc Phi Hành hệ, và còn có thuật khinh thân áp sát rất khó ứng phó của bạn học Ốc Thập Lạp Cơ. Hiển nhiên những thứ đó đều rất lợi hại, không cần phải nói thêm. Nhưng còn bạn học La Địch thì lại can đảm cơ trí, dùng quỷ kế để dồn đối thủ ra ngoài sàn đấu, tìm đường sống trong cỏi chết. Hẳn lợi dụng việc kháng lực của Mộc hệ không được mạnh cho lắm nên đã khiến cho bạn học Ốc Thập Lạp Cơ ở trong vòng mười giây mà không thể trở lại sàn đấu, chỉ với một chiêu đã thay đổi tình thế, chuyển bại thành thắng. Đây chính là một trận lấy yếu thắng mạnh.... không, phải nói là một trận đấu của hai kẻ cường giả mới đúng; bởi vì vào phút cuối cùng, bạn học La Địch đã bị trúng chiêu của hai con linh lực xà nhưng rốt cuộc vẫn được bình an vô sự, điều đó cho thấy hẳn cũng là cường giả. Hơn nữa, bằng chùy mà hân sử dụng lại không bị ăn mòn. Cho đến bây giờ, ta vẫn chưa hiểu rõ tại sao lại như thế nữa.

Kỳ thật linh lực chùy mà Mộ Dung Thiên sử dụng lúc cuối cùng là linh lực vũ khí siêu ngưng kết, nguyên tố được sắp xếp chặt chẽ dị thường, cả “Phụ cốt chi thư” của ảnh cấp thích khách cũng chỉ có thể dồn được một ít linh lực xuyên qua linh lực bằng thuẫn siêu ngưng tụ do Mộ Dung Thiên tạo ra. Do đó, Ốc Thập Lạp Cơ đương nhiên là không có cách nào hóa giải nó được. Mộ Dung Thiên căn cứ vào tư liệu mà Bích Dạ đưa cho nên đã sớm nghiên cứu kỹ tính cách của Ốc Thập Lạp Cơ và các kỹ năng “Cực hạn hủ thực”, “Như ảnh tùy hình”, “Linh xà khôn long”, vv....cùng với trình độ của gã. Vì vậy lúc mới bắt đầu, hẳn đã cố tình làm ra vẻ yếu thế, khiến cho Ốc Thập Lạp Cơ vốn là một kẻ thích khoe khoang, quả nhiên từng bước áp sát và nóng lòng cầu thắng; thế rồi Mộ Dung Thiên đã tương kế tựu kế, lùi đến sát bên mép võ đài. Sau đó, lựa lúc đối thủ lơ là không phòng bị mà “phản khách vi chủ”, rồi đánh gã rớt xuống lôi đài. Tiếp theo thì hẳn lại lợi dụng kháng lực yếu kém của Mộc hệ mà khiến cho đối thủ không thể xông lên đài được, và rốt cuộc đã thắng trận này rất bí ối. Nếu không phải Ốc Thập Lạp Cơ đã quá khinh địch thì trong nhất thời, thật khó mà phân được thắng bại.

Ốc Thập Lạp Cơ nhảy lên đài trở lại, rồi chán nản nói:

- Bạn học La Địch, người thắng rồi.

Gã thật không ngờ mình lại thua ngay ở trận đầu của vòng đấu loại, nên trong lòng rất buồn bực.

Mộ Dung Thiên khiêm tốn nói:

- Đâu phải, chẳng qua ta chỉ có chút cơ trí mà thôi, rất mong Ốc Thập Lạp Cơ người đừng chê cười.

Ốc Thập Lạp Cơ miễn cưỡng cười đáp:

- La Địch, thua là thua, thắng là thắng, mưu lược cũng là một phần trong chiến đấu. Vả lại, nếu tiếp tục đánh nữa, người thua nhất định vẫn là ta, bởi vì chỉ cần nhìn thấy hai con linh lực xà ở phút cuối đã không thể gây ra chút thương tổn nào cho người, nên ta đã biết mình không phải là đối thủ của người rồi. Vì thế mà ta thua cũng rất tâm phục khẩu phục!

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ, người này tuy thích khoe khoang, nhưng tính tình cũng khá thẳng thắn. Gã đã không chối bỏ lý do thất bại của mình, xem ra lòng dạ cũng rộng rãi, không tẻ. Bởi vậy nên Mộ Dung Thiên mới chủ động tiến tới ôm gã một cái, trận đấu hữu nghị này đến đây là hoàn toàn kết thúc. Cả hai đều trân trọng lẫn nhau, đều tỏ ra rất có phong độ, thắng không kiêu bại không tức, nên lại giành thêm được rất nhiều tiếng hoan hô nhiệt liệt của khán giả. Đây mới chính là ý nghĩa thật sự của thi đấu, dùng hết sức để tỷ thí nhưng lại không sinh lòng thù hận và ghen ghét đối thủ, để phải đi đến việc một mất một còn với nhau.

Trước lúc chia tay ở dưới đài, Ốc Thập Lạp Cơ lại nói:

- La Địch, hôm nay ta chịu phục, nhưng không có nghĩa là ta mãi mãi cũng sẽ chịu phục. Ta sẽ tiếp tục thụ huấn, tiếp tục tu luyện võ kỹ cho thật tốt, rồi sau này sẽ lại đi tìm người độ sức!

Ốc Thập Lạp Cơ đã đổi cách xưng hô từ “bạn học La Địch” thành “La Địch”, điều đó chứng tỏ gã đã nảy sinh lòng kính trọng với tên đối thủ này rồi.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Tốt lắm, mọi người cùng nhau trau dồi thì mới tiến bộ được.

- Lần sau tái đấu, ta nhất định sẽ đánh bại người, ha ha ha.....

Ốc Thập Lạp Cơ buông tiếng cười vang, rồi nghênh ngang rời đi. Gã cũng không phải là người thất bại hoàn toàn, sau khi quyết tâm rồi thì lập tức khôi phục lại sự tự tin ngay, dường như đã nhìn thấy tình cảnh Mộ Dung Thiên bị thua dưới tay mình rồi vậy.

Mộ Dung Thiên vốn còn lo lắng một kẻ thích khoe khoang như gã sau khi nếm mùi thất bại thì khó tránh khỏi bị chán nản và suy sụp tinh thần, nên cũng định an ủi vài câu, nhưng xem ra cách nghĩ ấy hoàn toàn dư thừa, bởi vì tính lạc quan của tên này vượt xa ngoài sự tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Lúc này, mọi người đều nhìn Mộ Dung Thiên với ánh mắt khác với trước kia, tất cả đều lộ vẻ tôn kính và tràn đầy ngưỡng mộ. Ban đầu ai nấy cũng đều cho rằng hắn sẽ là vật hy sinh thứ nhất dưới tay Ốc Thập Lạp Cơ, và sẽ chỉ là một tấm bia đỡ đạn mà thôi.

Mộ Dung Thiên cảm giác được niềm kiêu ngạo bắt đầu nảy sinh ở trong lòng, nhưng hắn nhanh chóng kìm nén lại. Loại tâm lý kiêu ngạo này chính là kẻ địch lớn nhất của sự tiến bộ của con người. Nhưng nếu nói đây là tự hào thì không sao, tên sắc lang tự thuyết phục mình như vậy, rồi mới bước về hướng của Lộ Thiển và Khiết Tây Tạp trong dáng vẻ tràn đầy tự hào. Kỳ thật mà nói, hắn rất có lòng tin sẽ thắng được trận đấu lấy cứng chọi cứng này, bởi vì trong lần trước giao chiến với ảnh cấp thích khách, khi Mộc hệ đấu khí của y xâm nhập vào người hắn thì liền bị hóa giải ngay, do đó mà Mộ Dung Thiên mơ hồ cảm giác được đấu khí của mình chính là khắc tinh tuyệt đối của Mộc hệ. Tuy nhiên, đây là trận đấu đầu tiên, lại diễn ra ngay trước mắt của Lộ Thiển, nên điều mà hắn cần không phải là lòng tin bình thường, mà phải là một lòng tin tuyệt đối. Vì vậy mà đến lúc gần cuối, hắn mới áp dụng đấu pháp tuy chắc ăn nhưng lại cũng rất vô sỉ.

- La Địch ca ca, huynh thật là lợi hại!

Lộ Thiên tươi cười như hoa chạy vội tới, tình cảnh này thật chẳng khác nào mỹ nữ nghênh đón anh hùng sau khi chiến thắng trở về, mà khán giả ở đây cũng giống như là những người dân đang hoan hô nhiệt liệt, loại cảm giác này khiến cho Mộ Dung Thiên cực kỳ thoải mái, lâng lâng như muốn bay bổng lên không vậy. Hắn cười nói:

- Tiểu Lộ chính là phúc tinh [1] của ta, có muội ở đây thì sao ta lại thất bại được chứ?

Trận đấu này đã kích động bầu không khí của hội trường lên đến đỉnh điểm, những tiếng reo hò vang lên rất sôi động, khiến cho người chủ trì ở hội trường này phải dời trận đấu tiếp theo lại đến mấy phút. Đó cũng chính là đặc quyền của cường giả vậy.

Khiết Tây Tạng không vui nói:

- La Dịch, thì ra ngươi vẫn một mực ẩn giấu thực lực để gạt ta. Ngươi là lĩnh vực ma võ sĩ mà cũng không nói cho ta biết, thật là không có chút đạo nghĩa huynh đệ gì cả!

Lúc nàng nói lời này, thì đã quên đi việc chính mình cũng là người đang ẩn tàng thực lực, thậm chí ngay đến cả thân phận và giới tính cũng đều che giấu luôn.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Hắc hắc, ta giấu diếm khi nào chứ, cho tới bây giờ, ngươi vẫn chưa từng hỏi qua kia mà. Với lại, không phải lúc này ta đã nói cho ngươi biết rồi đó sao? Ta đã nói không chừng ta cũng là một tên rất “trâu bò” đấy, chỉ tại ngươi không tin mà thôi.

Khiết Tây Tạng không có biện pháp với tính vô lại của hắn, nên không nói gì nữa.

Nhưng trái lại, Mộ Dung Thiên như đã nhớ ra điều gì, liền nói:

- Đúng rồi, ta nhớ lúc này mình đã đánh cuộc, bây giờ ta thắng rồi, sau này chúng ta có thể tắm chung rồi chứ?

Khiết Tây Tạng vội vàng phủ nhận:

- Ê, ề, ta đã nói là không cược rồi.

Mộ Dung Thiên nghiêm mặt nói:

- Lời đại trượng phu đã nói ra, thì sao có thể thay đổi chứ?

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì thấy xây xẩm mặt mũi ngay. Năng lực đảo lộn phải trái trắng đen của người này thật là mạnh hơn cả mức bình thường nữa. Thế rồi Khiết Tây Tạng vội vàng nắm lấy một tân sinh đang đứng ở sau lưng mình, hỏi:

- Bạn học, ngươi ngồi ở phía sau bọn ta, chắc lúc này cũng nghe được là ta không đồng ý đánh cuộc phải không?

Gã tân sinh này vốn có tâm tính nhát gan, nay đột nhiên bị nàng nắm lấy và chất vấn nên lập tức bị hoảng sợ, cất tiếng trả lời gần như sắp khóc tới nơi:

- Ta....ta chưa nghe được gì cả....

Mộ Dung Thiên cười ha hả:

- Tạng Hy huynh đệ, ta chỉ nói đùa với ngươi thôi, vậy mà ngươi tưởng thật à? Ta không phải đã nói rồi sao, nam nhân chúng ta, “năng lực” kém một chút cũng không sao, quan trọng nhất là phải kiên định, bền vững, và vĩnh viễn không bị hư.

Khiết Tây Tạng cùng với tên tân sinh ở phía sau gần như muốn khóc, nàng không phải là có “năng lực” kém, mà căn bản là không có được cái “năng lực” mà hắn đang nói tới đó chứ. Khiết Tây Tạng thành thật cầu nguyện: thân ơi, đừng giày vò con nữa được không? Ở trong gia tộc chỉ có một tiểu công chúa này là đi đùa giỡn người ta, chứ chưa bao giờ lại sa sút đến nước này.

Lộ Thiên nghe lời đối thoại của hai người mà mặt đỏ rực lên. La Dịch ca ca của nàng tuy là một sắc lang, nhưng lâu nay chưa từng nói chuyện gì quá phận ở trước mặt nàng, nhiều lắm thì cũng chỉ sờ soạng vuốt ve

chút đỉnh thôi. Trên thực tế, lúc mới bắt đầu thì Lộ Thiên chỉ có lòng cảm kích đối với hắn mà thôi, nhưng đến hôm nay thì nàng đã là cam tâm tình nguyện yêu thương hắn rồi.

Lúc này thì trận chiến kế tiếp cũng được mở màn, mấy người bọn hắn vẫn trò chuyện qua lại đôi ba câu. Bích Dạ nhân vì chuyện của gia tộc, nên ngay cả trận chiến do Mộ Dung Thiên tham dự, là bước đầu tiên trong kế hoạch báo thù của nàng, mà cũng không thể dứt ra để đến đây trợ chiến cho hắn được. Tuy nhiên, tin tức của nữ nhân này rất linh thông, phỏng chừng khi trận chiến vừa có kết quả thì tin tức đã truyền đến tai nàng rồi.

Qua việc hỏi thăm vài người, Mộ Dung Thiên biết được kẻ đã từng luyện tập đến điên cuồng như hắn là Khoa Tư Mạc cũng đã thắng trận đầu. Đến giờ ngo, Mộ Dung Thiên lại đến trợ trận cho Khiết Tây Tạt để đáp lễ. Khoa Tư Mạc là một kẻ chất phác và luôn luôn thụ động; ở tại học viện này, có thể nói gã chỉ có Mộ Dung Thiên và Khiết Tây Tạt là hai người bằng hữu duy nhất, vì thế mà gã cũng đến đây quan chiến. Mà kết quả cũng không nằm ngoài dự liệu của mọi người, đến cuối cùng thì Khiết Tây Tạt cũng chiến thắng khá dễ dàng.

Đến chiều, đó là lúc mà mọi người phải bắt thăm cho ngày hôm sau. Vận khí của tên sắc lang rất cuộc cũng chuyển biến tốt đẹp. Hắn ngẫu nhiên bắt được thăm có tên của một tân sinh xếp hạng thứ ba mươi tám. Khiết Tây Tạt vẫn còn rất may mắn, rút được thăm của một người xếp thứ ba mươi hai. Xem ra cả hai người muốn tiến vào một vòng nữa cũng không có vấn đề lớn lao gì, nên ai nấy cũng đều vui vẻ. Song, trong cùng thời điểm với trận đấu của Khiết Tây Tạt thì Lăng Đế Tư cũng có trận đấu của mình, vì vậy mà nàng ta không đến ủng hộ cho Khiết Tây Tạt được. Năm nay Lăng Đế Tư đã là học viên năm thứ hai, nhưng lại phải thi đấu với các học viên của năm thứ ba. Sở dĩ có chuyện như thế là vì trong kỳ luận võ đại hội lần trước, nàng đã đánh một hơi đến vòng đấu của các học viên năm bốn; do đó, dựa theo quy định, lúc bắt đầu đại hội lần này, nàng phải đấu thấp hơn lần trước một bậc.

Tên tuổi của con hắc mã [2] Mộ Dung Thiên giờ đây có thể nói là còn đen hơn cả mực đen. Chỉ trong buổi tối đó mà tên tuổi của hắn đã truyền đi khắp hết cả hai học viện, và trở thành tiêu đề cho mọi người bàn tán xôn xao. Khi không lại nảy ra một tên chưa ai nghe đến thành tích gì, không biết rốt cuộc hắn là thần thánh phương nào đây?

Mà người quan tâm đến thân phận của Mộ Dung Thiên nhất lại chính là một nữ nhân, không những vậy, nàng ta lại còn là một nữ nhân rất nổi tiếng nữa.

- Tên hắn quả thật là La Dịch ư?

Lăng Đế Tư gần như là không tin được vào tai mình, hỏi.

Khiết Tây Tạt bủ môi:

- Nói thừa, ta và hắn ở chung với nhau lâu như vậy, không lẽ còn nói sai được sao?

Thần tình của Lăng Đế Tư liền trở nên phức tạp ngay. Chẳng những đã cùng tên, cả cá tính sắc lang cũng gần như là được đúc ra từ một khuôn mẫu, trên đời này thật có người giống nhau đến vậy sao?

- Hắn cao bao nhiêu?

Khiết Tây Tạt thoáng suy nghĩ, rồi đáp:

- Cao hơn ta nửa cái đầu.

Lăng Đế Tư nghe vậy thì hơi giật mình. Nàng và Khiết Tây Tạt đều là những người cao gầy, cả hai hầu như là cao bằng nhau. Nếu theo lời của Khiết Tây Tạt thì gã bạn cùng phòng của nàng ta cũng cao hơn mình nửa cái đầu, nhưng La Dịch mà nàng biết thì không cao đến như vậy, thậm chí là còn có vẻ thấp hơn một chút nữa. Vì vậy mà nàng lại cảm thấy mơ hồ, không rõ ràng, và lẽ tất nhiên nàng không hề biết đến việc Mộ Dung Thiên được Yêu Linh đan thay đổi thể chất. Vả lại, gã La Dịch ở trong lần đại hội này lại còn là một linh vực ma võ sĩ, làm sao có thể là cùng một người được? Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, tại sao tên của hai người lại giống nhau như thế? Ngay cả cá tính bỉ ổi và hạ lưu cũng đều giống nhau nốt?

Khiết Tây Tạt nhìn bộ dạng đứng ngồi không yên của người bạn tâm giao thì ngạc nhiên hỏi:

- Lăng Đế Tư, ngươi sao vậy?

Lăng Đế Tư nghe hỏi thì vội vàng trấn tĩnh tinh thần, rồi đáp:

- Không có gì, chỉ là gã bạn cùng phòng của ngươi có vài điểm tương đồng với một người mà ta biết thôi.

Khiết Tây Tạng cười hì hì, hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi và người đó có “tư tình”?

Câu nói đó vốn chỉ là một câu nói đùa, vì Khiết Tây Tạng biết rõ vị bằng hữu tâm giao này của mình có tầm nhìn rất cao, hơn nữa lại có tính cách cổ quái. Có lẽ ngoài cường giả ra, nàng ta chỉ còn để ý tới những bậc nhân tài có cá tính đặc biệt nữa thôi. Do đó mà cho tới nay, nàng chưa hề nghe nói tới việc Lăng Đế Tư có ý trung nhân bao giờ là vậy.

Tuy nhiên, lời nói ấy lại đánh động đến niềm tâm sự sâu kín ở trong lòng Lăng Đế Tư, nàng cười gượng, nói:

- Làm gì có.

Khiết Tây Tạng nhún nhún vai, nói:

- Bất kể thế nào cũng được, ngày mai hắn sẽ lại thi đấu tiếp, mà lúc đó ngươi cũng được rảnh rồi mà phải không, vậy thì cứ đến xem một chuyến cho rõ ràng đi. Vậy có phải là tốt hơn không?

Lăng Đế Tư nghe vậy thì liền động tâm ngay, nhưng sau đó thì lại thấy do dự, vạn nhất người đó đúng là hắn thì sao? Đến lúc đó thì phải làm gì cơ chứ? Nên gặp mặt hắn hay là tránh mặt đây? Nàng vốn là một nữ nhân thông minh, hề mỗi lần gặp chuyện gì cũng đều rất bình tĩnh, thế nhưng khi gặp phải chuyện có liên quan đến người kia thì tâm tình của nàng lại trở nên hỗn loạn ngay, tựa như là năng lực phán xét cơ bản nhất của mình cũng bị đánh mất rồi vậy.

Hết hồi 107

=====

Chú thích

[1] phúc tinh: ngôi sao may mắn.

[2] hắc mã: là ám ngữ chỉ người không tên tuổi đột nhiên tỏa sáng (hay nổi tiếng).

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

109. Hồi 108: Vân Nê

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 108: Vân Nê

(Mây mù)

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Đêm đó, trong lúc Khiết Tây Tạng và Lăng Đế Tư cùng ra ngoài gặp mặt, Bích Dạ cũng tìm đến Mộ Dung Thiên, nàng có vẻ rất kích động, bởi vì việc Mộ Dung Thiên chiến thắng nhanh gọn và dứt khoát thật khiến lòng người phấn khởi. Bích Dạ chợt phát hiện nàng quả đã coi thường trí tuệ chiến đấu của tên sắc

lang đó rồi. Với kết quả thắng lợi của trận đấu khi sáng, xem ra tên La Địch này không giống với người vừa chấp chững bước lên đấu trường chút nào, phải gọi là kinh nghiệm cáo già chốn sa trường mới đúng. Mà trong những cuộc giao đấu của các cường giả cao cấp hơn, trí tuệ chiến đấu có thể xem là một phần cấu tạo nên thực lực của họ. Còn ở đây, Mộ Dung Thiên chỉ trong mấy phút ngắn ngủi đã thể hiện được năng lực phi phàm, kế sách vừa liều lĩnh mà lại rất hiệu quả, cẩn thận đến từng thao tác nhỏ; ngay cả Bích Dạ là thành viên của Dong binh đoàn, mỗi ngày đều tác chiến với ma thú, kinh nghiệm phong phú như thế mà cũng không thể không thán phục hẳn.

Vốn không quen nhìn bộ dạng dương dương đắc ý của tên sắc lang Mộ Dung Thiên, nhưng lần này Bích Dạ cũng đành phả lệ mà khen hẳn:

- La Địch tiên sinh, làm tốt lắm!

Mộ Dung Thiên làm ra vẻ không lưu tâm, nói:

- Đâu có, chuyện nhỏ, chỉ là chuyện nhỏ thôi. Bộ không phải ta cũng là tân sinh được xếp hạng tám sao? Ha ha ha....

Lời này của hẳn mới nghe qua thì như có vẻ khiêm nhường lắm, nhưng thật ra thì ý tứ ở trong đó lại là tự đề cao mình đến mức khiến người ta phải buồn nôn.

Bích Dạ trầm nghĩ, tên tiểu tử này, lúc trước khi mình chưa đem tư liệu đến thì mặt sầu mày khổ, thật giống như là đang thiếu nợ người ta hơn mười vạn kim tệ không bằng, vậy mà bây giờ mới thắng được một trận thì đã hơn hờ vui mừng như muốn bay bổng lên trời vậy. Tuy nhiên, dù sao thì đó cũng là một trận thắng lớn, điều đó đối với việc xây dựng lòng tin cho hẳn cũng có tác dụng rất đáng kể, vì vậy mà Bích Dạ cũng không nỡ làm hẳn cụt hứng. Cùng lắm thì cứ đợi tới ngày mai, lúc mà niềm hưng phấn của hẳn đã bị giảm đi, vậy chừng đó mình sẽ đề tỉnh hẳn vài câu cũng được, để tránh cho hẳn vì quá đắc ý mà trở nên khinh địch.

Trận đấu mở màn của Mộ Dung Thiên kết thúc thắng lợi khiến cho tâm tình của Bích Dạ rất tốt, bởi vì sức mạnh tổng hợp của tên sắc lang này còn hơn cả nàng suy đoán. Nàng vốn không ôm nhiều hy vọng vào kế hoạch báo thù của mình, nhưng sau khi trải qua trận này thì cũng đã nắm chắc hơn nhiều. Vì vậy mà đây là lần đầu tiên Bích Dạ cao hứng mặc bộ trang phục nữ nhi rất là thướt tha. Lúc vừa tiến vào phòng và cởi bộ trang phục ẩn sĩ ra, gần nửa phần trên của đôi tuyết lê với cặp đùi xinh đẹp ở dưới lớp váy ngắn liền phơi bày ra trước mắt, thậm chí ngay cả chiếc rốn nhỏ xinh cũng không được che đậy chút nào. Mộ Dung Thiên chỉ cảm thấy lửa lòng bị kích thích dữ dội, hẳn không nhận được liền giành nói:

- Bích Dạ tiểu thư, ta đã tiến thêm một bước trong kế hoạch báo thù của ngươi rồi, có phải ngươi cũng nên thưởng chút gì để khích lệ chăng? Hắc hắc....

Hắn nói xong thì buông một tràng cười phóng đãng, còn ánh mắt thì chăm chú nhìn vào đôi tuyết lê đầy hấp dẫn của Bích Dạ.

Hắn ám chỉ lộ liễu như thế, đương nhiên là Bích Dạ hiểu rõ ý đồ của hẳn, thế là nàng nở nụ cười thật mê hồn rồi nói:

- La Địch tiên sinh, không phải ngươi đã nói là sẽ giúp ta vô điều kiện sao?

Kỳ thật, dù Mộ Dung Thiên không nói thì Bích Dạ cũng sẽ vẫn bỏ chút công phu ra để mê hoặc hẳn, bởi vì phải có mồi dụ thì tên sắc lang này mới chịu làm việc nhiệt tình. Cứ cho hẳn chút ngon ngọt, vậy thì sẽ có nhiều phần thắng hơn. Tuy nhiên, hôm nay Mộ Dung Thiên lại thấy hối hận vì lúc trước đã vờ ra vẻ đạo mạo, đã từng tỏ vẻ “thi ân bất cầu báo” [1]; do đó mà Bích Dạ lại muốn đùa cợt hẳn.

Mộ Dung Thiên vẫn tỉnh bơ, không hề thay đổi sắc mặt, hẳn nói:

- Ô, thì lúc trước ta quả có nói như vậy, nhưng thịnh tình của Bích Dạ tiểu thư thì không thể chối từ được. Hơn nữa, sau đó ta đã nghĩ lại rồi, nếu như ta được khích lệ tinh thần thì tất sẽ có động lực để ra sức hơn, mà tỷ lệ để hoàn thành nhiệm vụ do Bích Dạ tiểu thư giao phó thì cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Bởi vậy nên ta cũng đành không đạo mạo một lần. Ài, thật là xấu số đây mà!

Bích Dạ hơi ngần ra, thầm nghĩ người đã từng đứng đắn lúc nào đâu chứ? Da mặt của người này thật là không phải dày ở mức bình thường mà! Tuy nhiên, Bích Dạ vẫn giữ nguyên nụ cười làm xao xuyến lòng người, và nói:

- La Địch tiên sinh, đợi qua vài trận nữa rồi mới nói đến chuyện đó nhé.

Dù sao thì Bích Dạ cũng không phải là một kẻ ngốc, trước tiên nàng cứ hứa suông để kéo dài thời gian đã, bởi vì cái chữ “vài” kia là một con số mập mờ, nó có thể là nhiều và cũng có thể là ít, nhưng dĩ nhiên là càng nhiều càng tốt. Đợi đến lúc phải thực hiện, chỉ e rằng heo cũng đã biết bay rồi.

Mộ Dung Thiên cũng không tiện lộ ra bộ mặt sắc lang thái quá, nên chỉ ngượng ngùng nói:

- Ừm, vậy cũng được.

Bích Dạ nhìn thấy hần như quả bóng xì hơi thì liền có chút lo lắng, sợ hần mất đi động lực để thi đấu thật thi ngụy; vì vậy nên nàng vội kéo tay hần cùng ngồi xuống mép giường, rồi thổi một làn hương như lan như xạ và nói:

- La Địch tiên sinh, người đừng nóng giận mà, chỉ cần có thể làm được như lời ta nói, vậy thì Bích Dạ tuyệt sẽ không nuốt lời.

Từng làn hương ngào ngạt tỏa ra, lại thêm sự đàn hồi êm ái từ việc tiếp xúc da thịt, cùng với thanh âm kiều mỵ của mỹ nhân thỏ thẻ bên tai, những điều này đã khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy bản thân hần giống như que kem dưới ánh nắng rực rỡ của mặt trời, nên bị tan chảy rất nhanh. Giờ đây, ngay cả mình họ gì thì hần cũng đã sớm quên mất, hần hăng hái vỗ ngực liên hồi và nói:

- Không thành vấn đề, Bích Dạ tiểu thư hãy cứ yên tâm.

Sáng hôm sau, trước khi trận đấu của Mộ Dung Thiên khai diễn thì Lăng Đế Tư rốt cuộc cũng chịu đến dự khán. Nàng và Khiết Tây Tạp cùng tiến vào hội trường với hai bộ trang phục ẩn sĩ, một là nàng lo lắng nếu mình đường đột xuất hiện thì sẽ khiến cho nhiều người chú ý và sẽ gây phiền phức cho Khiết Tây Tạp; hai nữa là nàng vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ tâm lý, nếu như người kia đúng là La Địch mà nàng đã từng biết, vậy thì sẽ phải cư xử thế nào đây?

Nhưng đến khi nàng cố lấy hết dũng khí để nhìn lên võ đài, thì mới phát hiện ra hai đấu thủ đều mặc y phục của chiến đấu ẩn sĩ. Lăng Đế Tư bất giác thở phào một hơi, nhưng không biết đó là do thất vọng hay là thở phào nhẹ nhõm nữa.

Khiết Tây Tạp nhíu mày nói:

- Thật xúi quẩy, xem ra tên nham nhở kia không giở lại chiêu mờ ám của hôm qua rồi!

Khi giao chiến, các đấu thủ không phải là không được mặc trang phục ẩn sĩ, mà ngược lại, những người mặc trang phục như vậy lại có rất nhiều. Bởi vì sau khi thực lực đạt tới một trình độ nhất định, các võ giả sẽ có thể nhìn thấy được ý đồ công kích của người khác thông qua các chi tiết nhỏ nhất như là ánh mắt, thần thái, cơ thể, sự chuyển động của từng khớp xương, vv..... Mà để không bị nhìn thấu ý đồ, có rất nhiều người thích ra tay bất ngờ, vì vậy nên họ đều mặc trang phục ẩn sĩ. Như vậy sẽ khiến cho đối phương đề cao cảnh giác ở mọi thời khắc, đồng thời cũng là để cho mình phòng bị ám chiêu của đối phương. Tất nhiên, chuyện gì có lợi thì cũng có hại, khi khoác bộ trang phục ẩn sĩ lên người, bản thân kẻ đó khi ra tay công kích thì cũng sẽ bị nhiều sự gò bó, nên phải hết sức cẩn thận; ngoài ra, họ còn có thể dùng trang phục ẩn sĩ để che đi những chỗ yếu hại trên người, thật là thập phần hữu dụng.

Những loại âm mưu quỷ kế như “giết người phóng hỏa, cướp của thiêu người, ném đá giấu tay” này quả là rất hữu ích, tất nhiên Mộ Dung Thiên sẽ không bỏ qua. Trong trận trước, hần cố ý tỏ ra yếu thế, những điều đó đã được biểu hiện qua thần thái và sắc mặt để lừa gạt Ốc Thập Lạp Cơ, bởi vậy mới không cần phải mặc trang phục ẩn sĩ. Còn riêng phần Ốc Thập Lạp Cơ, gã vốn là người thích vẻ hào nhoáng ở bên ngoài, nên nếu muốn gã co đầu rút cổ, che đi những điều hay ho của mình thì chẳng thà tự đi tìm chết còn hơn.

Nhưng hiện nay, Mộ Dung Thiên biết tên tuổi của mình đã vang dội rồi, và thực lực cũng đã được bộc lộ ra hết, nên khi giao đấu với hần, những người khác nhất định sẽ cẩn thận từng chút một. Do đó mà cái chiến thuật lừa gạt kia sẽ không còn hiệu quả nữa, và chẳng những thế, nói không chừng nó còn kém xa với việc

giữ cho mọi hành động thần thần bí bí khi trên người đã khoác lên bộ trang phục ẩn sĩ, rồi sau đó sẽ bắt ngờ phát động công kích, đánh cho đối phương không kịp trở tay. Thật ra, Mộ Dung Thiên cũng không cố tình giấu diếm chân diện mục của mình, bởi vì bản thân hắn vốn không biết Lăng Đế Tư sẽ đến xem trận đấu này. Cho dù đại danh hắc mã La Địch của mình đã truyền đi khắp hai học viện, nhưng Mộ Dung Thiên cảm giác được nếu như Lăng Đế Tư nghe đến tên này, có lẽ nàng sẽ cho rằng đó là một người khác, bằng không thì cũng chỉ cười xòa một tiếng rồi thôi, và sẽ không để ý đến nữa.

Từ lúc cuộc luận võ bắt đầu cho đến nay, Mộ Dung Thiên đã gặp được khá nhiều thuận lợi, trận trước hắn đã thắng được Ốc Thập Lạp Cơ nên lòng tin dâng cao đến đỉnh điểm, còn lần này thì lại được thi đấu với một tân sinh xếp hạng thứ ba mươi tám của Tất Á Da Lộ. Khi đối thủ biết hắn đã đánh thắng Ốc Thập Lạp Cơ thì đã cảm thấy kinh hồn bạt vía, gã tự nghĩ chỉ cần làm sao để không bị quá mất mặt là được, còn ngoài ra thì cứ việc áp dụng phương thức phòng thủ triệt để mà thôi.

Trong trận này, gã đối thủ của Mộ Dung Thiên chỉ biết chống đỡ rất khó nhọc, nhưng Mộ Dung Thiên cũng rất hào phóng, vũ khí linh lực trong tay hắn cũng không ngừng biến ảo, tùy tâm thu phát. Tất nhiên đó cũng không phải là thực lực chân chính của hắn, nên cũng không thể nói là đã bại lộ hết tất cả.

Khán giả tại hội trường này vẫn đông đảo như hôm qua, họ đến không phải vì ai khác mà là đến vì hắc mã Mộ Dung Thiên. Họ trông thấy hắn biểu diễn mà cứ như mê như say, linh lực của hắn cũng không được xem là quá lợi hại, hay là cố hết sức để ẩn giấu, vì những người quan chiến đều nhìn ra được điều đó. Thế nhưng hắn lại dám dựa vào linh lực yếu nhược như vậy, và lợi dụng những kỹ năng quỷ dị để áp đảo đối thủ, khiến cho gã tân sinh kia không thể hoàn thủ. Cho tới ngày nay, hầu hết ai nấy cũng đều xem linh lực chính là điều cần bản nhất trong căn bản, là tiêu chuẩn để phán đoán mạnh yếu. Những học viên có tố chất thấp và linh lực không mạnh thì sẽ không thể nào tham gia cuộc tỷ võ của học viện, thế nhưng bây giờ đột nhiên lại thấy được một con đường mới cho cường giả.

Lăng Đế Tư cũng không biết đó là tư vị gì, vì cái người được gọi là “La Địch” đang ở trên đài kia, vô luận là công hay thủ đều rất ung dung thoải mái, lưu loát trôi chảy. Hắn sử dụng linh vực đấu khí của băng và hỏa đến xuất thần nhập hóa, nên nàng quả thật không dám tin tưởng hắn chính là La Địch mà nàng quen biết, là cái kẻ nhát gan mà khi chỉ mới nhìn thấy ma thú cấp thấp nhất cũng đã sợ đến nổi hai chân nhũn ra. Hai người đó thật là khác nhau một trời một vực, thế nhưng lúc này nàng lại nghĩ tới câu nói trước lúc ra đi của Mộ Dung Thiên: “Ta xin thề, một ngày nào đó, cả thế giới này sẽ bị dẫm nát dưới chân ta!” Những lời này có vẻ huênh hoang đến buồn cười, vậy mà mỗi khi Lăng Đế Tư nhớ đến câu nói buồn cười ấy, thì nàng cũng liền nhớ đến vẻ kiên quyết đầy dũng mãnh và tự tin chưa bao giờ có của hắn lúc đó, rồi tìm lại cứ đập tình thích không thôi. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao sau khi nàng tưởng rằng đã dứt bỏ được sự ràng buộc của cái tên phiền toái này, nhưng không ngờ vẫn thường không tự chủ được mà nhớ tới hắn.

Đúng ra thì trận này Mộ Dung Thiên có thể thắng được rất nhanh, nhưng hắn lại biến nó thành một buổi luyện tập, bởi vậy nên phải đến hết phút thứ bảy thì hắn mới đánh ra một kích để phân thắng bại. Mà năm viên đan dược của đối thủ thì đều đã được dùng sạch, nên gã sớm đã mệt đến thở không ra hơi, trong khi đó thì Mộ Dung Thiên vẫn được tâm bình khí hòa, hít thở rất nhẹ nhàng. Trận đấu được kéo dài đến bây giờ, cũng đã đến lúc kết thúc được rồi.

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên đang bước về hướng của Lộ Thiển, Khiết Tây Tạt nói:

- Lăng Đế Tư, ta có ý kiến thế này, chúng ta hãy qua đó đi. Đợi đến khi hắn mở miệng nói chuyện thì sẽ biết ngay hắn có phải là người mà người quen biết hay không. Theo ta được biết, hắn chẳng biết sử dụng “nghĩ thanh thuật” đâu, vì vậy hắn tất sẽ dùng đến thanh âm tự nhiên của mình thôi. Ha ha ha.

Lăng Đế Tư hầu như là trả lời theo bản năng:

- Được.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì nàng liền hối hận ngay, chẳng lẽ mình muốn đi thật sao? Hay là, không nên đi?

Khiết Tây Tạt không muốn để nàng ta lưỡng lự nhiều, nên vội kéo nàng đi về phía Lộ Thiển đang đứng.

Nhìn người kia đang từ từ đi tới, phương tâm của Lăng Đế Tư bỗng nhiên trở nên khẩn trương đến không cách nào tự kiềm chế được, nàng ngập ngừng thốt:

- Ta, ta.....

Khiết Tây Tạng vừa kéo lấy tay nàng ta thì lập tức cảm giác được dị trạng ngay, liền cười hỏi:

- Lăng Đế Tư, không phải lá gan của người lớn lắm sao, khấn trương cái gì chứ? Gã bạn cùng phòng này của ta tuy rất háo sắc, nhưng hẳn cũng sẽ không cần người bấy bạ đâu, vả lại người cũng đâu có tư tình với hẳn, phải không?

Nhưng nàng vô luận thế nào cũng không thể ngờ tới, người bạn khuê phòng của mình lại vừa vặn có “tư tình” với gã sắc lang kia. Hơn nữa nó lại còn là mối quan hệ phức tạp, không rõ ràng chút nào.

Hết hồi 108

=====

Chú thích

[1] Thi ân bất cầu báo: giúp người nhưng không mong người đó sẽ báo đáp trở lại.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

110. Hồi 109: Khi Lăng

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 109: Khi Lăng

(Khi Dễ)

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên bước từng bước đến trước mặt mình, Lăng Đế Tư càng lúc càng khấn trương hơn, hô hấp cũng không được thông suốt, cả trái tim dường như cũng đang muốn nhảy ra ngoài. Sau đó, nàng đã quyết định làm một việc mà ngay cả mình cũng không tin được, đó là xoay người bước đi. Nàng chờ đợi lâu như thế, cốt yếu cũng chỉ là nóng lòng muốn biết được đáp án mà thôi. Thật ra, chỉ còn một khắc nữa là thân phận của kẻ được gọi là La Dịch kia sẽ được phơi bày ra ánh sáng, nhưng với chân tướng sự việc, nàng lại có một nỗi sợ vô hình. Vô luận hẳn có phải là người kia hay không, hay chỉ là người trùng tên, nhưng tất cả đều khiến cho nàng phải bần khoản không ngớt. Nói chung, đây đúng là một mối tâm sự không thể nói rõ thành lời được, ngoài đương sự là nàng ra thì bất luận kẻ nào cũng không thể hiểu nổi. Nếu nói rằng có người nào đó cũng có niềm tâm sự giống như nàng, vậy thì người đó nhất định phải là Mộ Dung Thiên rồi, không còn nghi ngờ gì nữa.

- Ê, ê....Lăng Đế Tư, đi đâu đó?

Khiết Tây Tạng thấy người bạn tâm giao đột nhiên bỏ đi như vậy thì liền đuổi theo và dùng tụ âm thuật để hỏi cho rõ.

Tinh thần của Lăng Đế Tư hết sức rối loạn, nói:

- Ta....ta nghĩ hẳn chắc không phải là người mà ta quen biết đâu, bọn họ khác nhau nhiều lắm. Khiết Tây Tạng, bỏ đi thôi, người hãy đi chúc mừng bạn cùng phòng của người đi. Ta trở về học viện trước đây.

Nàng nói xong, liền đi thẳng về hướng cửa ra vào và cũng chẳng quan tâm tới Khiết Tây Tạng ở phía sau kêu gọi đến cỡ nào. Kỳ thật, nàng cũng không cần phải về gấp lắm, mà là tâm tình lúc này đang rối loạn, nên chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh mà thôi.

Khiết Tây Tạng thấy hành vi kỳ quái của người bằng hữu tâm giao thì cảm thấy rất nghi hoặc, chẳng lẽ nàng ta và gã bạn cùng phòng của mình lại có quan hệ mờ ám gì đó?

Trong lúc nàng chỉ đành bất đắc dĩ quay trở lại thì vừa vặn nghe được tiếng Mộ Dung Thiên đang hỏi tiểu Tinh Linh:

- Lộ Thiển, Tạng Hy ca ca của muội đâu rồi?

- La Địch ca ca, huynh lại thắng dễ dàng rồi.

Lộ Thiển trước tiên cao hứng nói với Mộ Dung Thiên, rồi sau đó mới trả lời câu hỏi của hắn:

- Lúc này Tạng Hy ca ca đã đến rồi, nhưng y nói có việc phải làm nên không biết đã đi đâu mất.

- Vậy à?

Mộ Dung Thiên tự lẩm bẩm:

- Thiệt tình, còn có chuyện gì quan trọng hơn là việc huynh đệ cùng tắm với nhau chứ?

Lúc đó, Khiết Tây Tạng cũng vừa đến phía sau hai người, nàng nghe hắn lẩm nhẩm như vậy thì vừa cảm thấy xấu hổ, vừa tức muốn điên lên. Cũng may là Lăng Đế Tư đã bỏ đi, nếu không thì xong rồi, nàng ta nhất định sẽ hiểu lầm mình và hắn thân mật quá độ, chùng đó dù có nhảy xuống dòng sông thánh Lạp Đa của Phật Lạc Lý Tư thì cũng không rửa sạch được.

Nàng tháo tấm mạng che mặt xuống, rồi nói:

- La Địch, người đừng có nhắc đi nhắc lại cái chuyện đó ở trước mặt công chúng hoài được không? Thật là mất mặt mà.

Mộ Dung Thiên cũng hạ khẩu trang xuống, cười nói:

- Ê Tạng Hy, ta còn tưởng người trọng sắc khinh bạn, lên đi của gái ở học viện, rồi bỏ lại ta ở đây mà hẹn hò với nha đầu nào đó nữa chứ.

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì dở khóc dở cười, thầm nghĩ: “Ta mà có thể đi tán gái sao? Trừ phi là học theo Bích Dạ tiểu thư thôi.” Rồi nàng lại nhớ tới hành động kỳ quái của Lăng Đế Tư lúc này, nên cẩn thận quan sát khuôn mặt của Mộ Dung Thiên một lượt. Nhưng dù nhìn thế nào thì nàng cũng không tìm ra được manh mối liên quan giữa hành động thất thường của Lăng Đế Tư và tên sắc lang bỉ ổi hạ lưu này, và lại càng không hiểu được giữa bọn họ lại có mối quan hệ dây dưa phức tạp như thế nào.

Mộ Dung Thiên bị nàng nhìn soi mói đến nỗi sờn cả tóc gáy, thầm nghĩ chẳng lẽ gã bạn cùng phòng của mình, với tướng tá vừa tuấn tú lại vừa eo lả này lại thuộc loại “đoạn tụ chi tích” [1] chẳng? Hay là lúc này hắn thấy mình ở trên lôi đài đã quá anh dũng và uy vũ nên mới nảy sinh ra lòng ái mộ? Nghĩ vậy rồi nên Mộ Dung Thiên vội vàng phân rõ ranh giới:

- Nay huynh đệ, ta phải nói trước nhé, ta là một nam nhân rất bình thường về cả hai mặt tâm lý và sinh lý. Người ngàn vạn lần đừng có thích ta à, nếu muốn thì cứ đi tìm người khác đi, tuyệt sẽ không thành vấn đề. Dù sao thì đó cũng là hứng thú cá nhân thôi, mà ta cũng chẳng phải là một kẻ thô lậu và không cởi mở, chúng ta sẽ vẫn là bằng hữu như trước.

Khiết Tây Tạng tức giận cắt ngang lời hắn:

- Phì phì phì, cái miệng của người thật ác độc mà. Tâm sinh lý của ta cũng rất bình thường nha. Ta cũng là một nữ.....

Mộ Dung Thiên ngăn người ra:

- Nữ cái gì?

Khiết Tây Tạng lạnh trí sửa lời:

- Nữ si.....là một người cũng yêu thích nữ sắc như ai.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì gật gù tán thưởng:

- Hay lắm, thì ra người cũng còn biết sử dụng thuật ngữ đặc biệt nhỉ, quả nhiên có tiến bộ nhiều đó.

Khiết Tây Tạng đưa tay lau mồ hôi trán rồi thở phào nhẹ nhõm, suýt chút nữa thì bại lộ thân phận rồi, xem ra nói năng phải cẩn thận hơn chứ không được xung động như vừa rồi nữa.

Thế nhưng sự lấp liếm của Khiết Tây Tạng lại không gạt được người rất nhạy cảm như Lộ Thiển, nàng chỉ mơ hồ cảm thấy vị “Tạp Hý ca ca” này có điểm gì đó lạ lạ, nhưng rồi nàng cũng bỏ qua và không nghĩ ngợi gì thêm.

Vài ngày sau, vòng đấu loại vẫn tiếp tục diễn ra với khí thế hừng hực, mà vận khí của Mộ Dung Thiên cũng không được tốt lắm. Sau trận thứ hai thì hần chưa hề đụng phải một đối thủ kém cỏi nào, nhưng cũng chưa gặp ai mạnh cỡ Ốc Thập Lạp Cơ. Trên cơ bản thì hần vẫn chưa gặp phải trận nào quá nguy khốn, và danh tiếng của hần ở tại hai học viện cũng càng lúc càng nổi như cồn. Sở dĩ hần nổi tiếng không phải là vì lực lượng mạnh mẽ gì, mà là vì hần đã dám dựa vào các kỹ năng cổ quái và biến đổi không ngừng để đánh cho các đối thủ có linh lực mạnh hơn hần đến không dám hó hé gì luôn. Những người bị bại dưới tay của Mộ Dung Thiên đều rất buồn bực, bởi vì rõ ràng hần cầm Đại khảm đao, nhưng hết lần này tới lần khác đều bị hần dùng tú hoa châm đâm cho mấy nhát. Chuyện đó thật là đáng xấu hổ và cũng khiến người ta chảy nhiều máu nữa.

Phương thức thắng vừa bí ối vừa âm thầm như vậy quả thật rất hấp dẫn ánh mắt của người quan chiến, nhất là những người có thực lực yếu kém thì lại càng thích hơn. Họ rất khoái khi nhìn thấy các cao thủ bị kẻ thấp kém hơn giày vò chà đạp, và những trận đấu kinh điển lấy yếu thắng mạnh thì càng coi lại càng ghiền. Do đó, phàm là những trận có Mộ Dung Thiên tham gia thì số lượng người xem sẽ tăng lên rất nhiều, hầu như toàn thể hội trường đều chật ních, và ai nấy cũng đều muốn xem con hắc mã này rốt cuộc lại “đen” tới đâu.

Danh tiếng của hần vang rền, thậm chí nổi còn hơn cả mấy tên quán quân của cả hai học viện nữa, và hần nghiễm nhiên trở thành thần tượng của những tên chiến sĩ mới nhập môn. Rốt cuộc, bản thân Mộ Dung Thiên cũng cảm nhận được sự phiền toái của những người nổi tiếng. Hiện nay, mỗi khi hần xuất hiện tại học viện thì có rất nhiều học viên mền mộ và sùng bái hần mon men tới làm quen, rồi hần lại phải nói một lô một lốc những lời chỉ giáo này nọ cho họ nghe. Tuy nhiên, lúc mới bắt đầu thì hần nói còn có lý, còn thuyết phục, được một lúc sau thì càng nghe càng thấy nhặng cuội, nham nhở... Giờ đây, mỗi lần ra ngoài thì hần đều phải khoác trang phục ẩn sĩ để che giấu thân phận, bằng không thì sẽ gặp rất nhiều phiền phức. Chỉ tiếc là làm vậy thì cũng đồng nghĩa với việc mất đi những nữ bạn học ái mộ hần, mỗi khi nhìn thấy hần thì la hét chói tai, hoặc là ném về phía hần những ánh mắt ngưỡng mộ, vv....Quả là khó có thể có được cả cá và tay gấu, do đó, Mộ Dung Thiên quyết định chọn lấy tay gấu là tốt nhất.

Về phía Khiết Tây Tạng và Khoa Tư Mạc thì hai người này cũng được tiến vào các vòng trong rất thuận lợi, cho tới nay thì họ vẫn chưa gặp phải sự uy hiếp to lớn nào. Còn Lăng Đế Tư, sau khi đến xem Mộ Dung Thiên thi đấu lần đầu thì cho đến bây giờ vẫn chưa thấy xuất hiện trở lại, mặc dù Mộ Dung Thiên từng có mấy trận đấu ở Tát Á Đa Lộ, cách ký túc xá của nàng cũng không xa lắm, nhưng nàng vẫn không hề đến xem qua lần nào. Kỳ thật, nàng đang trốn tránh vài việc, nhưng ngay cả bản thân nàng cũng không dám thừa nhận điều đó.

Riêng Bích Dạ thì vẫn thường thấy xuất hiện tại ký túc xá của Mộ Dung Thiên, ngoài việc cổ vũ hần ra thì cũng không quên nhắc nhở hần ngàn vạn lần không được khinh địch. Sau vài trận thắng, lòng tin của nàng đối với Mộ Dung Thiên càng lúc càng tăng, bởi vì trong mỗi trận đấu, hần thường khiến cho người xem cảm thấy kinh ngạc và vui mừng, và dường như mỗi một ngày qua đi thì hần lại tiến bộ thêm một bậc, tốc độ đó thật là nhanh quá sức. Thậm chí, Bích Dạ còn dám cam đoan rằng người này sinh ra là để chiến đấu vậy. Tuy nhiên, điều khiến cho tên sắc lang kia thấy buồn bực nhất là mỗi lần nhắc đến “phần thưởng” thì Bích Dạ đều khất lại cả, xem ra cái ngày “trả nợ” còn rất xa vời.

Buổi tối hôm đó, sau khi thắng thêm một trận, Mộ Dung Thiên liền đề nghị mọi người cùng đến một quán ăn sang trọng để tưởng thưởng chiến công. Mấy ngày nay ai nấy cũng chỉ mãi lo thi đấu mà mệt gần chết, nói gì cũng phải tắm bổ cho cái dạ dày trước đã. Trong suốt thời gian luận võ, Lộ Thiển ở tại học viện cũng

chẳng khác nào là đang được nghỉ lễ vậy, và lại còn được tự do qua lại giữa hai học viện nữa. Lúc mới bắt đầu, ban ngày nàng thường theo sát bên cạnh Mộ Dung Thiên, nhưng rồi sau đó thì lại công khai ngủ luôn tại ký túc xá của hắn nữa, và điều đó đã khiến cho tên sắc lang kia đêm nào cũng bị kích thích dục hỏa, nên trong người cứ bị nhộn nhạo rất khó chịu. Do đó mà ban ngày hắn có đầy giấy tình lực, cứ thế mà trút hết toàn bộ lên đầu gối của mình để phát tiết. Chỉ tội cho đối thủ của hắn, phải hoàn toàn lãnh đủ, kêu khổ thấu trời.

Ba người cùng đồng ý rủ thêm Khoa Tư Mạc, xem thử gã có hứng thú cùng đi ăn hay không.

Mỗi lần đi ra ngoài với Mộ Dung Thiên thì Khiết Tây Táp đều bị ép phải mặc trang phục ẩn sĩ, điều này khiến cho nàng cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, nên nàng cười nói:

- La Dịch, hiện nay ngươi đã là một người nổi tiếng trong học viện rồi, chỉ cần hô một tiếng thôi thì hắn sẽ có rất nhiều nữ nhân vừa la hét đón mừng, vừa nhào vào lòng để cầu xin ngươi an ủi cho họ đó.

Vì đang có Lộ Thiển ở bên cạnh nên Mộ Dung Thiên không dám để lộ gương mặt bất chính ra, hắn chỉ ho khan một tiếng, rồi đáp:

- Chỉ cần có Tiểu Lộ của ta là được rồi, còn ngoài ra, bao nhiêu nữ nhân khác ở trong mắt ta đều là phân bò cả!

Khiết Tây Táp nghe vậy thì suýt nữa là ngã lăn ra, trước kia, nàng vẫn thường thấy hắn đứng trước cửa sổ mà hét to lên mấy câu vô sỉ với những nữ nhân đi ở bên dưới: “Nàng là ngôi sao nhỏ bé của ta, là ánh trăng của ta, là thiên sứ của ta, là nữ thần của ta.” Những lời đó thật là buồn nôn, vậy mà giờ đây lại vờ vịt ra vẻ quân tử đứng đắn. Tuy nhiên, qua hành động này cũng đủ thấy cảm tình của hắn dành cho Lộ Thiển đặc biệt tới mức nào.

Lộ Thiển nghe xong lời của Mộ Dung Thiên thì thích lắm, liền siết cánh tay của hắn chặt hơn, và nói:

- Cũng là La Dịch ca ca tốt nhất.

Khiết Tây Táp không muốn vạch trần bộ mặt giả dối của Mộ Dung Thiên, để Lộ Thiển giữ được ấn tượng tốt về hắn. Huống chi, nàng có nói ra thì cũng chẳng ích gì, Lộ Thiển quyền luyện tên sắc lang như thế, có lẽ mù quáng luôn rồi.

Trong khi nói cười vui vẻ, ba người họ rốt cuộc cũng đến được ký túc xá của Khoa Tư Mạc, nhưng khi họ vừa đến bên dưới lầu thì đã nghe được tiếng rên rỉ thống khổ của gã, kèm theo đó còn có tiếng chửi mắng của người khác nữa.

- Tiểu tử thói tha, ngươi tưởng có thể thắng được vài trận ở vòng đấu loại thì dám tranh luận với ta hả?

Giọng nói đó thật không xa lạ gì, chính là của gã mập thích bắt nạt kẻ yếu, cái gã thích khách Lợi Áo Ba Đặc mà bọn Mộ Dung Thiên đã gặp tại quán ăn cao cấp của học viện ngay ngày đầu tiên đây mà. Đi theo gã còn có mấy tên bằng hữu xôi thịt nữa.

Khoa Tư Mạc quả là một người rất kỳ quái. Ở trong ban chiến sĩ thuộc cấp thấp, gã là người có tố chất rất cao, hơn nữa lại luyện tập cần cù, thật sự chăm chỉ hơn bất cứ ai; mà ở trong đấu trường, gã cũng thập phần dũng mãnh, ấy vậy mà khi ở bên dưới lời đài thì lại trở thành một kẻ lù khù, thậm chí còn là người nhát như chuột nữa. Gã vẫn thường bị kẻ khác khi dễ, vậy mà lại không dám có một chút phản kháng nào.

Khiết Tây Táp vốn không ưa gã mập kia, nay thấy tình trạng này thì nổi giận ngay, đang muốn xông lên giúp đỡ Khoa Tư Mạc một tay. Với thực lực của bọn họ, chỉ cần chọn đại ra một người để đối phó với đám lưu manh kia thì cũng quá dư sức rồi.

Thế nhưng Mộ Dung Thiên lại kéo nàng lại và nói:

- Khoan đã, đừng qua đó.

Hết hồi 109

=====

Chú thích:

[1] đoạn tụ chi tích: ám chỉ người đồng tính thuộc phái nam. Câu thành ngữ này được trích từ điển tích sau:

Thời Đông Hán, vua Hán là Ai Đế (tên thật là Lưu Hân) một hôm về cung, nhìn thấy nhi tử của ngự sử Đồng Cung - tên Đồng Hiền và cũng từng là bạn khi Ai Đế còn là thái tử - đang đứng trước điện. Ai Đế đột nhiên phát hiện, sau mấy năm không gặp, Đồng Hiền trông ngày càng tuấn tú, và còn xinh đẹp hơn cả những nữ nhân trong cung. Vì thế mà y không khỏi vô cùng yêu mến, liền cho Đồng Hiền làm tùy tùng cận thân. Ai Đế càng ngày càng sủng ái Đồng Hiền, cho đi cùng xe, và ngủ cùng giường. Vào một buổi trưa, Ai Đế phải lên triều nghị sự, nhưng lúc đó Đồng Hiền đang gối đầu lên tay áo dài của ông ta mà ngủ say sưa. Vì không muốn đánh thức Đồng Hiền, nên Ai Đế đã lấy kiếm để cắt đi tay áo của mình. Từ đó, người đời sau mới gọi mỗi tình đồng tính là mỗi tình cắt tay áo, và cũng dùng câu thành ngữ “đoạn tụ chi tích” để gọi những người đồng tính thuộc phái nam.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

111. Hồi 110: Chung Kết

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 110: Chung kết

Dịch giả: knowledge89

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Khiết Táp Tây không hiểu nên hỏi:

- Tại sao? La Dịch, chúng ta chỉ khoanh tay đứng nhìn vậy thôi sao? Thật không có đạo nghĩa chút nào.

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Khi một người té ngã, việc chúng ta cần làm không phải là dìu hắn đứng dậy, mà là phải để cho hắn tự mình đứng lên, bằng không thì lần sau hắn có té ngã nữa tất sẽ không thể nào đứng lên được.

Mộ Dung Thiên thốt ra những lời ấy mà lòng cũng tràn đầy cảm xúc, bởi vì hắn đã từng bị té ngã, thậm chí còn té nặng hơn cả Khoa Tư Mạc nhiều lắm. Tuy nhiên, chẳng những hôm nay hắn đã đứng lên được, mà lại còn đứng rất vững nữa kia.

Đối với những triết lý thâm ảo của địa cầu, Khiết Táp Tây có điều hiểu điều không, nhưng nàng mơ hồ nhận ra rằng lời nói vừa rồi của gã bạn cùng phòng cũng có vài phần đạo lý, nên không còn xung động nữa, mà cố gắng giữ bình tĩnh để quan sát mọi diễn biến.

- Tiểu tử thôi, chắc ăn gan báo rồi!

Hôm nay, Lợi Áo Ba Đặc đặc biệt nóng nảy, bởi vì không lâu trước đó, gã đã bị “xe buýt công cộng” Đào Thụy Ty bỏ rơi. Nữ nhân đó vốn là một đảm phụ mà ai cũng có thể làm chồng, và tất cả mọi người ở trong học viện đều biết rõ việc này; vả lại, hơn phân nửa số nam nhân đã từng có quan hệ với ả thì sau khi chơi xong đều phải tay bỏ đi, dù ra đường có gặp lại thì cũng không thèm ngó tới một cái. Nhưng Lợi Áo Ba Đặc thì hết lần này tới lần khác vẫn rất ngây thơ, có lẽ vì gã mê luyện thân hình khêu gợi của Đào Thụy Ty mà tự cho mình là tài xế của chiếc xe “buýt công cộng” đó thay vì chỉ là một hành khách như bao người khác, và rồi gã chỉ muốn sở hữu “nó” để sử dụng riêng. Lẽ đương nhiên, hậu quả của chuyện này có thể

ngiht được, loại nữ nhân lẳng lơ như Đào Thụy Ty sẽ không vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng, vì thế mà không lâu sau đó, ả đã kiếm được một tên mặt trắng khác. Người nọ cũng có chút thể lực, và Lợi Áo Ba Đặc cũng tự biết là không thể trêu vào, nên gã chỉ có thể đi kiếm người khác để trút hận mà thôi.

Hôm nay, gã đột nhiên cảm thấy trong lòng buồn bực vô cùng, nên đã hẹn mấy tên bằng hữu “xôi thịt” ra ngoài để tìm “con ma” xui xẻo nào đó mà hành hạ cho bõ ghét. Thật không may, gã vừa vặn gặp được Khoa Tư Mạc ở dọc đường. Khoảng hai tháng trước, tên tiểu tử này đã bị gã dọa đến thiếu chút nữa tiểu ra quần, nên Lợi Áo Ba Đặc cũng có chút ấn tượng; và cũng chính vì vậy mà gã lập tức tiến lên khiêu khích ngay khi vừa chạm mặt. Còn Khoa Tư Mạc thì cũng chỉ nói được đôi ba câu, đại loại như là “bạn học, mấy người hãy tha cho ta đi”, vv....Y vốn là người sợ đụng chuyện, nên chỉ mong sao không gây sự là tốt rồi, chứ nói gì tới cãi cộ với người ta. Tuy vậy, vì Lợi Áo Ba Đặc đang giận giữ trong người, và hiển nhiên là đang có ý định gây rối, nên dù Khoa Tư Mạc có khúm núm thế nào thì cũng vô ích. Y lập tức bị cả đám lưu manh kia xông vào đánh đập tới tấp, và bản thân y chỉ có thể lấy hai tay bảo vệ đầu, rồi đau khổ cầu xin bọn chúng bỏ qua cho.

Lợi Áo Ba Đặc thấy thế thì tâm tình vui vẻ như nước thủy triều dâng cao, bao nhiêu phiền muộn cũng được tiêu trừ đi rất nhiều, vì thế nên gã càng hưng phấn, nói:

- Đánh, đánh cho bõ ghét!

Đứng từ xa nhìn thấy Khoa Tư Mạc nằm lăn trên đất và bị bọn kia tay đấm chân đá không ngừng, khiến cho y bị mẻ đầu sứt trán, máu chảy ràn rụa. Điều đó khiến cho Khiết Táp Tây không nhịn được nữa, thốt:

- La Địch, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng nhìn thế này thôi sao?

Mộ Dung Thiên vẫn một mực sắt đá:

- Đúng vậy, trên đời này, có những việc mà chúng ta không thể giúp đỡ được.

Trước kia, khi tố chất của hắn còn rất thấp mà vẫn phải liều chết để chiến đấu với ma thú, rồi lại còn những lúc tự luyện hấp thụ yêu khí, vv....Những tình huống như thế so với bây giờ còn tàn khốc hơn nhiều lắm, nhưng cũng chẳng có ai hỗ trợ, hoặc giả lúc cá cược với Ba Tây, hắn cũng phải tự mình thiết lập quỹ kế thì mới khiến cho công việc được thuận lợi. Nếu như nói có ai đó tương trợ hắn thì đó phải là việc Tư Ân đã cung cấp nơi ăn ở miễn phí cho hắn, và việc Lệ Toa và Lạc Na cho mượn một ít kim tệ mà thôi, nhưng hiện tại thì hắn đã trả lại họ gấp trăm lần rồi. Nhận được một chút ân huệ của người thì phải trả lại gấp trăm ngàn lần, do đó, Mộ Dung Thiên không có gì phải hổ thẹn cả. Nhưng nếu như Khoa Tư Mạc vẫn cứ tiếp tục hèn yếu như thế, vậy thì gã sẽ vĩnh viễn có lỗi với song thân của gã, người đã tàn tảo hơn nửa cuộc đời để dành dụm đủ tiền cho gã vào học viện và chỉ mong gã được nên người mà thôi.

Chờ cho đến khi bọn lưu manh kia đánh tới mỗi nhừ tay chân rồi mới chịu hùng hùng hổ hổ bỏ đi, còn điều mà Mộ Dung Thiên kỳ vọng sẽ xuất hiện thì lại không hề xảy ra. Gã Khoa Tư Mạc này quả là quá nhu nhược, nhu nhược đến mức không hề nghĩ tới phản kháng một chút nào.

Lúc này, bọn ba người Mộ Dung Thiên mới từ trong chỗ ẩn thân đi ra, Khiết Táp Tây quan tâm hỏi:

- Khoa Tư Mạc người không sao chứ?

Bị bằng hữu nhìn thấy trò hề như vậy, Khoa Tư Mạc cảm thấy rất mất mặt, vội vàng lau vết máu trên miệng rồi đứng dậy, ấp úng nói:

- Ta....ta không sao, chỉ là vết thương ngoài da thôi.

Mộ Dung Thiên xoay người, nói:

- Vậy là tốt rồi, Táp Hy, Lộ Thiển, chúng ta đi thôi.

Khiết Táp Tây ngạc nhiên hỏi:

- Vậy còn Khoa Tư Mạc....

Mộ Dung Thiên bước đến trước mặt Khoa Tư Mạc, rồi lạnh lùng nói:

- Khoa Tư Mạc huynh đệ, người thật là không có dũng khí chút nào, nếu như không thay đổi, vậy thì cả đời này người sẽ chỉ là một người nhu nhược mà thôi! Chẳng lẽ người muốn vậy sao? Người có nghĩ đến việc phụ mẫu của người luôn khát vọng nhi tử của họ được thành tài, nhưng rốt cuộc thì hẳn lại là một kẻ hèn nhát như thế này không? Người nghĩ họ có đau lòng không?

Trên thực tế, gã vốn có đủ lực để phản kháng, nói không chừng ngay cả đám lưu manh kia cũng đều không phải là đối thủ của gã, vậy mà gã lại không dám phản kháng. So với Mộ Dung Thiên thì Khoa Tư Mạc có điều kiện tốt hơn rất nhiều. Với tên sắc lang này, hẳn một khi đã hạ quyết tâm thì dù cho tổ chức chiến đấu cực kỳ thấp cũng chưa hề đánh mất đi lòng tự tin, hơn nữa, hẳn còn chọn con đường rất gồ ghề và đã từng vấp ngã nhiều lần - chức nghiệp chiến đấu - chứ không phải là trốn tránh. Còn nếu như cứ bám theo cái chức nghiệp sở trường của hắn là được sư, cho dù hắn có đạt tới đỉnh điểm của chức nghiệp này thì bất kể một nữ nhân nào cũng sẽ vĩnh viễn khinh thường hắn. Cũng giống như Khoa Tư Mạc vậy, khi gã thượng đài thi đấu thì phong quang vô hạn, nhưng rồi khi hạ đài thì vẫn là một đối tượng để cho Lợi Áo Ba Đặc tùy ý vũ nhục như trước kia mà thôi.

Nếu như Khoa Tư Mạc chỉ là một kẻ nhát gan, vậy thì Mộ Dung Thiên cũng không cần kết thâm giao với gã nữa.

Khiết Táp Tây còn đang do dự thì Mộ Dung Thiên đã quay mình bước đi, Lộ Thiên tất nhiên là cũng theo sau hắn. Khiết Táp Tây hơi chần chừ chốc lát, rồi dậm dậm chân mấy cái và rút cuộc cũng chạy theo hắn nốt.

Khoa Tư Mạc nhìn hai người bạn duy nhất tại học viện đi xa dần, gã ngầy người ra một lúc lâu, rồi đột nhiên bật khóc thật lớn, một mặt vừa dậm tay xuống đất, một mặt vừa gào lên:

- Không! Ta không phải là người nhu nhược! Ta không phải là người nhu nhược...

oooOooo

Vòng đấu loại nhanh chóng sàng lọc ra được những người yếu và chưa đủ thực lực, rốt cuộc họ đều trở thành những khán giả quan chiến ở dưới đài. Tuy vậy, cũng có vài người có thực lực mạnh mẽ nhưng không may bị thua, đây là vấn đề về vận khí. Tỷ như Tát Á Đa Lộ Mộc hệ ma pháp sư là ma chiến sĩ Ốc Thập Lạp Cơ, rồi còn có An Cách La Hy hùng nhân, cuồng chiến sĩ Kham Đông Lợi, kỵ sĩ Phổ Y.....vv....Những người này đều không phải là những người yếu, nhưng họ đã không may và đụng phải những người còn mạnh hơn họ mà thôi. Tình huống xảy ra các trận đấu giữa cường giả với cường giả thế này thì không thể nào tránh khỏi được, và vì có quá nhiều vị trí, nên hết lần này tới lần khác phải dùng tới phương thức rút thăm hên xui để chọn đối thủ, quả thật nhiều năm qua đã chưa gặp phải. Do vòng đấu loại đã có rất nhiều cường giả bị rút lại, nên những người có thực lực hơi kém một chút hiển nhiên là khắp khắp mừng thầm, bởi vì trên con đường thành danh của họ đã bớt đi không ít chướng ngại vật, và nó cũng bớt gập ghềnh đi rất nhiều.

Trừ những điều đó ra thì còn có một chuyện rất kỳ lạ. Đó là việc năm nay số lượng của những học viên thuộc ban cấp thấp vượt qua được vòng đấu loại cũng tăng lên nhiều so với những năm trước. Tất nhiên, trong việc cả hai học viện thay đổi truyền thống mà mở rộng con số thí sinh ban cấp thấp được dự thi cũng cần phải suy nghĩ, nhưng đã có không ít học viên thuộc ban cấp thấp chiến thắng những học viên của ban cấp cao và cũng được xếp hạng tương đối cao, đây là điều rất hiếm lạ. Trong quá khứ, cứ mỗi lần có hai, ba người đứng đầu ban cấp thấp mà có thể đấu ngang ngửa với những người thuộc ban cấp cao thì đã là tiêu chuẩn cực hạn rồi. Bởi vậy nên có rất nhiều người đã hoài nghi, không biết có phải những học viên của ban cấp thấp đã đồng loạt ăn xuân được trước khi dự thi hay không, mà rốt cuộc đã khiến cho tổ chức của họ bùng nổ cực mạnh, và kết quả là đánh rớt đài rất nhiều người của ban cấp cao.

Hàng năm, sau khi vòng đấu loại kết thúc, số người còn trụ lại được thì chỉ có hơn ngàn người, và cuộc luận võ của hai học viện cũng sẽ bắt đầu bước qua một giai đoạn mới - tổng chung kết. Con hắc mã Mộ Dung Thiên thường ngày vẫn làm cho người ta đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, nay hắn có thể tham gia vào trận tổng chung kết thì đó là một chuyện nằm trong dự liệu rồi, mà hai người đồng bạn của hắn cũng được thuận lợi tấn cấp. Khoa Tư Mạc ở trên đài vẫn như một con mãnh hổ, thậm chí so với lúc trước còn có vẻ điên cuồng hơn nữa. Không biết có phải là do bị sự việc của hôm trước kích thích hay không, nhưng gã đã dựa vào khí thế áp đảo mà đã đánh bại một tên thích khách có thực lực cao hơn gã

không ít. Mộ Dung Thiên hơi nghi ngờ, không biết vào lúc đánh bại gã thích khách kia, Khoa Tư Mạc có tự xem đối thủ của gã chính là Lợi Áo Ba Đặc hay không.

Vòng đấu loại có số lượng thí sinh tham dự rất đông, nên đã được phân tán ra gần trăm sân huấn luyện của hai học viện để cùng tiến hành thi đấu. Nhưng còn đợt tổng chung kết này thì cứ án theo từng năm học mà chia ra thành năm khu tỷ đấu, và năm khu này phải có khả năng chứa được một lượng khán giả đông kinh người. Ngoài các giảng sư và học viên của hai học viện ra, còn có những nhân vật tai to mặt lớn của xã hội bên ngoài đến xem nữa. Họ là những nhân vật cao cấp của các công hội, là những danh môn quý tộc chẳng quản đường xa mà đến quan chiến. Có người đến vì muốn tìm kiếm nhân tài, hoặc đến là vì quan tâm tới các dũng sĩ mằm non mới nổi, thậm chí, có cả những kẻ học làm sang bắt chước các trưởng giả mà đến xem thì cũng nhan nhản khắp nơi. Những trận quyết đấu để quyết định vận mệnh này của Tát Á Đa Lộ và An Cách La Hy đều được xem là một thịnh hội hiếm có của đế quốc, chúng đều không phải là những việc vô nghĩa. Ngoài việc hai học viện đã nổi danh lừng lẫy ở Lam Nguyệt và có số lượng học viên đông đảo ra, thì sự hiện diện của các nhân vật cao cấp cũng chính là một nhân tố rất quan trọng để thu hút sự chú ý và quan tâm của hầu hết mọi người tại đế quốc.

Vòng đầu tiên của trận tổng chung kết vẫn là rút thăm để quyết định đối thủ như trước, nhưng đối thủ sẽ không còn là những người có cùng chuyên ngành giống mình nữa, mà có thể là người thuộc bất kỳ chuyên ngành nào khác trong cùng năm học. Mộ Dung Thiên sẽ phải chạm trán với một người là cung tiễn thủ. Kỳ thật, ma võ sĩ là một chuyên ngành rất phức tạp, nó bao gồm ma chiến sĩ, ma kỵ sĩ, ma đạo tặc, ma liệt nhân (thợ săn), ma thích khách.....Ngoài ma pháp sư là một chiến đấu chức nghiệp có hơi chút đặc thù ra, thì trên cơ bản, các chức nghiệp khác đều được liệt vào nhóm ma võ sĩ, và tất nhiên cũng có cung tiễn thủ ở trong đó nữa. Bởi vậy nên Mộ Dung Thiên không có gì đáng ngại cả, hơn nữa Bích Dạ là một hảo thủ trong số các cung tiễn thủ, nhờ bị nàng hành hạ trong suốt hơn mười ngày thì hắn đã sớm hiểu rõ các đặc điểm của cung tiễn thủ hết rồi.

Đối thủ của Khiết Tây Tập là một ma pháp sư, gã coi như cũng là một kẻ không may vì phải đụng với thiếu nữ thiên tài ma pháp sư nổi danh toàn quốc. Cho dù Khiết Tây Tập vì e ngại bại lộ thân phận mà không thể hiển lộ toàn bộ thực lực của nàng, nhưng dựa vào những hiểu biết sâu sắc về các hệ ma pháp thì các sự công kích của ma pháp sư đối với nàng sẽ rất khó chiếm được ưu thế; có thể nói trận đấu này là cử tử nhất sinh đối với gã ma pháp sư xấu số kia, không, phải là thập tử vô sinh mới đúng!

Còn đối thủ của Khoa Tư Mạc lại là một tên thích khách. Mộ Dung Thiên có cảm giác là gã thích khách này cũng kém may mắn đây, bởi vì Khoa Tư Mạc có một mối hận sâu dày đang được đè nén ở trong lòng đối với Lợi Áo Ba Đặc.

Tuy nhiên, vào thời khắc này, Mộ Dung Thiên cũng không còn quan tâm nhiều đến việc của hai người bạn tốt nữa, bởi vì hắn đã dồn hết toàn bộ tâm trí vào một trận đấu khác, mà sự quan trọng của nó thì lại không có gì sánh nổi - cuộc chiến của nàng xử nữ Lộ Thiển, và đó cũng là trận mở màn cho lượt tổng chung kết của tân sinh!

Hết hồi 110

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

112. Hồi 111: Lo Lắng

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 111: Lo lắng

Dịch giả: cacatiensinh

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Nói tới kinh nghiệm thực chiến thì chỉ số của Lộ Thiển là một con số không tròn trĩnh, nhưng thỉnh thoảng Mộ Dung Thiên vẫn cùng nàng đánh chơi vài ba trận để thử nghiệm trình độ thao túng nguyên tố khôi lỗi của nàng, hơn nữa, lại còn có Bích Dạ ra sức bồi luyện cho nữa. Đương nhiên, khi Bích Dạ luyện tập với Lộ Thiển thì không quá nghiêm khắc như đối với Mộ Dung Thiên, phần lớn chỉ là hướng dẫn, chứ không phải là hành hạ một cách tàn khốc, thúc ép cho Tiểu Lộ phải thăng tiến. Dù sao thì Lộ Thiển cũng chỉ mượn sự cạnh tranh để đề cao thực lực mà thôi, hoàn toàn không giống với Mộ Dung Thiên, là phải khoắc trên vai kế hoạch phục thù của Bích Dạ.

Hội trường của những trận tổng chung kết không còn là nhiệt náo đơn giản như trước nữa, chúng so với thể vận hội Olympic ở địa cầu còn hào hứng hơn. Có thể nói là bầu không khí ở đây cực kỳ sôi động, tiếng ồn ào giống như núi gầm biển thét, số lượng người đến xem cũng hàng hà sa số, khiến cho các đấu sĩ khấn trương tới mức không thể bình tĩnh được, đặc biệt là những đấu sĩ “mầm non” lần đầu tiên tham gia các trận tổng chung kết và chưa từng thấy qua các sự kiện lớn bao giờ. Ngoài ra, lại còn có cường giả các phương, các nhân vật quan trọng ở trên khán đài dành cho khách quý cũng mang lại áp lực vô hình về mặt tâm lý, và còn cả các nhân vật trung bình với đôi chút danh khí tại đế quốc thì nhìn đâu cũng thấy, nhiều không đếm được.

Loại thịnh hội thể này chắc chắn là dịp khảo nghiệm người tham dự rất nghiêm khắc, tuy vậy, nếu là nhân tài thực thụ thì sẽ trải qua được áp lực mà người thường không thể chịu nổi. Trong lúc ma thú công thành, những tình huống không thể lường trước thì lúc nào cũng có thể xảy ra, khi mà tử vong và tuyệt vọng dồn dập quần lấy một cá nhân, vậy thì người đó có thể ngoan cường chống chọi lại với sự xâm nhập của áp lực cực lớn hay không, đó mới là vấn đề trọng yếu liên quan đến sinh tử tồn vong của họ.

Lộ Thiển không may rút phải lá thăm số một của đợt tổng chung kết, hiển nhiên là rất khấn trương, bàn tay nàng nắm lấy Mộ Dung Thiên không khỏi run lên. Tình cảnh ngày trước khi nàng còn là một người không có chức nghiệp bị đám người vô tình đó khi dễ đã dần mờ nhạt, nhưng vẫn còn một chút ám ảnh chôn sâu trong lòng không thể hoàn toàn xóa đi. Đó chính là nguyên nhân mà nàng quyết một lòng đi theo Mộ Dung Thiên, vì hắn đã giải thoát cho nàng khỏi cơn ác mộng, xóa đi vết thương của nàng, và đã cho nàng một nhân cách mới và lòng tự tôn mới.

Mộ Dung Thiên vỗ vỗ vai Lộ Thiển, mỉm cười nói:

- Tiểu Lộ, đừng lo lắng, hãy tin vào bản thân, mọi nhất định sẽ làm được!

Từ lâu Lộ Thiển đã xem Mộ Dung Thiên là chỗ dựa tinh thần của mình, giờ đây nàng nhìn nụ cười tuy bình đạm nhưng hoàn toàn có thể tin nhiệm của hắn, nó thật chẳng khác nào ánh nắng mặt trời xua tan đi những sự lo lắng ở trong lòng nàng. Lộ Thiển cảm thấy dũng khí tăng lên rất nhiều, nàng mỉm cười và nói:

- Dạ, La Dịch ca ca, mọii biết rồi!

- Đừng sợ! Tới lúc đó, ngoài Tạp Hy ca ca và Khoa Tư Mạc ca ca ra, thì Bích Dạ tỷ tỷ và Khải Sát Lâm tỷ tỷ của mọii cũng sẽ đến để ủng hộ cho mọii. Có nhiều người cổ vũ như vậy, mọii còn sợ gì chứ?

Lộ Thiển vui mừng hỏi:

- Thật hả? Khải Sát Lâm tỷ tỷ cũng sẽ đến sao?

Nàng biết Bích Dạ chắc chắn sẽ tới, còn Khải Sát Lâm là nhân vật đình đám, nên rất bận rộn, khó mà dứt ra khỏi công việc được. Mà giao tình giữa hai người vẫn rất tốt, phải nói Khải Sát Lâm là một nghệ thuật gia của Thần Phong đại lục, trời sinh đã luôn khát khao hướng tới “cái đẹp”. Nàng cho rằng nam nhân là loài động vật mà bất luận tư tưởng hay nhục thể đều rất xấu xa, nên trong lòng sinh ra sự chán ghét không thể nào kháng cự được, vì thế nên nàng mới lựa chọn trở thành nữ nhân đồng tính. Do đó, Khải Sát Lâm rất thích Lộ Thiển vốn trong sáng như mây trắng trên trời cao, thậm chí có thể nói rằng trong ý niệm của nàng ta đối với Lộ Thiển thì còn có một chút “ái ý” nữa.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đúng vậy, ủa, mọi người không biết sao? Hầu như trong kỳ luận võ đại hội nào của hai học viện, họ cũng đều đặc biệt mời nàng ta đến hát khai mạc cho các trận tổng chung kết đấy.

- Đúng vậy!

Hai người nghe tiếng thì quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bích Dạ đang từ phía sau chậm rãi đi tới. Với sự có mặt của nhiều đại nhân vật tại hội trường, bao nhiêu khán giả thuộc giới bình dân quả thật chiêm ngưỡng không xuể. Mà Bích Dạ cũng chẳng buồn mặc bộ trang phục ẩn sĩ nữa, tuy vậy, hôm nay cách ăn mặc của nàng cũng rất nghiêm chỉnh, trang điểm không gợi cảm như ngày thường, trông rất giống một thực nữ hiền lành. Mộ Dung Thiên thầm nghĩ, nữ nhân này cũng thật là biết biến thân, lúc thì phong tao lúc thì đứng đắn.

- Bích Dạ tỷ tỷ, tỷ tới rồi.

- Tỷ tỷ ta làm sao có thể vắng mặt trong trận đấu của Tiểu Lộ được.

Nghe hai nàng vui vẻ chào hỏi nhau, Mộ Dung Thiên thầm bất bình kiểu đãi ngộ khác nhau một trời một vực như thế này. Nhớ năm đó, à, là trận chiến đầu tiên của mình cách đây mười mấy hôm, đã gặp phải một đối thủ rất mạnh, thế mà cũng chẳng thấy Bích Dạ quan tâm mình như vậy. Thật là đãi ngộ bất công mà!

Nếu Bích Dạ đã tới hội trường, vậy thì Khảm Sát Lâm chắc cũng đã có mặt tại đây rồi, chỉ là không biết hiện giờ nàng ta đang ở đâu thôi. Lúc này toàn thể hội trường đột nhiên tối sầm lại, thì ra là tầng kết giới trong suốt ở ngoài cùng đã chuyển thành thực thể hóa, ngăn cản tất cả ánh sáng ở bên ngoài không cho lọt vào trong. Các màu hỏa diễm từ khắp bốn phía của hội trường đồng loạt phóng lên cao và cháy hừng hực, khiến cho bầu không khí của vòng đấu tổng chung kết tăng thêm vài phần thần bí. Người của Thần Phong đại lục cũng không kể là quá lạc hậu, vì họ vẫn còn hiểu được làm cách nào để tạo hình tượng. Hội trường tỷ võ này quả là có điểm giống với hội trường trình diễn của các ngôi sao ca nhạc ở địa cầu.

Khi nàng mỹ nữ điều khiển chương trình thuật tha trong bộ trang phục lộng lẫy bước lên đài, thì đám đông đang ồn ào nhốn nháo cũng đồng loạt trở nên rất yên tĩnh.

Mỹ nhân ấy đối với việc có thể điều khiển chương trình đại hội lần này hiển nhiên là cảm thấy rất hưng phấn, thanh âm trong vút của nàng thông qua dụng cụ khuếch tán âm thanh mà truyền tới tai của mọi người rất rõ ràng:

- Hôm nay là một ngày đặc biệt kích động lòng người, là một thịnh hội của Phật Lạc Lý Tư, và cũng là thịnh hội lớn cách nửa năm một lần của toàn thể đế quốc — Luận võ đại hội do hai ma võ học viện nổi tiếng và có lịch sử lâu đời liên hợp tổ chức, sắp sửa chính thức khai mạc. Bản nhân rất vinh hạnh đại biểu cho toàn thể giảng sư và học viên của hai học viện hoan nghênh và chân thành chúc phúc các vị khách quý từ xa đến tham gia! Khách quý của hôm nay gồm có thánh cấp cung tiền thủ Luân Đạo Phu tiên sinh, Phó hội trưởng Ma pháp sư công hội Ước Hàn Ni tiên sinh, Nhân sự bộ trưởng của Chiến sĩ công hội Mã Tu tiên sinh, Hội trưởng Thần quan công hội An Cát Ly Na nữ sĩ, Phật Lạc Lý Tư thành chủ Lôi Ấu tiên sinh, Đại tế tự Ái Đức Hoa tiên sinh...

Nàng mỹ nữ điều khiển chương trình liên tục thốt ra hàng loạt cái tên, mà những người này đều là những đại nhân vật danh chấn một phương. Có thể nói rằng, khi nêu toàn bộ những cái tên này, mỗi lần nêu một tên đồng thời cũng dậm chân một cái, phỏng chừng cả Lam Nguyệt đế quốc cũng phải lắc lư vài cái ấy chứ. Người chỉ có một chút danh khí tuyệt đối không thể xuất hiện trong danh sách. Ngay cả thân là chủ nhà như Thành chủ Lôi Ấu, Đại tế tự Ái Đức Hoa đại diện cho thần thánh tín ngưỡng, cũng chỉ có thể xếp thứ năm, sáu mới được giới thiệu; chẳng những vậy, lại còn có thánh cấp cường giả đến dự, do đó có thể thấy được ý nghĩa của thịnh hội này.

- ...Thành thủ thành anh hùng Duy Đa Lợi Á, Quang minh chi phối giả Phát Thụy Đức tiên sinh, Đô Linh thành chủ và Gia chủ Thụy Mạn gia tộc Gia Phỉ Nhĩ Đức - Thụy Mạn.....

Khi nghe tới cái danh tự này, Mộ Dung Thiên liền nói với mọi người:

- Hắc hắc, ta nhớ y chính là phụ thân của cô nàng ma pháp sư thiên tài kiêm siêu quậy phá Khiết Tây Tạt, cho tới giờ vẫn không rõ tầm hơi. Chắc chắn, cô nàng Khiết Tây Tạt này cũng thật là cực phẩm, đang làm

tiểu thư tốt đẹp thì không chịu, lại chơi trò bỏ nhà đi bụi. Nói trở lại chứ, gia giáo của Gia Phỉ Nhĩ Đức thành chủ cũng thật là kém nha, ta mà là hần, khi tìm được nữ nhi về thì nhất định sẽ đánh nát móng ả, bảo đảm lần sau sẽ không dám chạy lung tung nữa!

Khiết Tây Tạng nghe thấy vậy thì hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Dung Thiên một cái, thầm nghĩ dù ta có cực phẩm hơn nữa thì vẫn không theo kịp với người. Bình thường ở gia tộc có ai là không yêu quý bốn tiểu thư như châu như báu, cả việc lớn tiếng trách mắng mấy câu cũng không dám, chứ đừng nói là dám đánh nát.....chỗ đó.

Mấy người kia đều trở mắt ghen lời, loại người dám to gan dă kích Gia Phỉ Nhĩ Đức, đường đường là thành chủ của Đô Linh thành, một tòa siêu cấp đại thành thị, thủ đô của ma pháp, kiêm luôn chức Gia chủ của Thụy Mạn gia tộc, cũng thật là hiếm có. Ngay cả Bích Dạ dù biết Mộ Dung Thiên gan to bằng trời cũng hơi phục hần, chỉ có mỗi Lộ Thiên do ngày nào cũng ở bên cạnh hần nên đã quen với việc hần tùy lúc tùy nơi sẽ thốt ra lời nói hoặc có hành động khác thường, vì vậy mà nàng không còn cảm thấy kỳ quái nữa.

Thấy phản ứng đầy vẻ khích động của người bạn cùng phòng, tên sắc lang Mộ Dung Thiên lập tức nhớ tới tình cảnh dị thường khi nàng nhìn thấy ảnh của Khiết Tây Tạng trong ma pháp kính tượng mà lần trước nàng tới nhà hần làm khách, nên vội chuyển miệng:

- Hắc hắc, xin lỗi Tạng Hy, ta suýt quên cô nàng điều man.....ấy, không, tiểu thư Khiết Tây Tạng ôn nhu mỹ lệ như thiên sứ đó là tình nhân trong mộng của người, xin lỗi, xin lỗi!

Khiết Tây Tạng dở khóc dở cười, nàng thích Khiết Tây Tạng? Tự luyện? Tuy nhiên, thấy lão đầu tử tới hội trường, Khiết Tây Tạng cũng thấy hơi lo sợ bất an, chỉ mong khi tới lượt mình tỷ thí thì ngàn vạn lần đừng để ông ấy nhận ra mới được. Nếu như là người khác, Khiết Tây Tạng nắm chắc sẽ không bị bại lộ thân phận, nhưng người đó không phải là ai khác, mà là phụ thân của nàng, đã chăm nàng từ nhỏ tới lớn.

Khi tên của các đại nhân vật có thể làm đất rung núi chuyển được giới thiệu xong, tiếp đó đương nhiên là tiếng vỗ tay vang lên như sấm, kéo dài gần năm phút mới dần dần lắng xuống.

Mỹ nữ điều khiển chương trình nói tiếp:

- Tiếp theo đây, chúng tôi xin mời đại biểu của ban tổ chức kỳ luận võ đại hội lần này là nhị vị viện trưởng của Tát Á Đa Lộ học viện và An Cách La Hy học viện, cũng chính là hai vị thánh cấp cường giả đỉnh đỉnh đại danh Áo Tư Tạng tiên sinh và Bồ Luân Đặc tiên sinh cùng lên phát biểu đôi lời.

Trong tiếng vỗ tay vang rền, hai vị viện trưởng từ hai bên hội trường từ từ bước lên. Lúc này Mộ Dung Thiên mới có may mắn được trông thấy phong thái của vị thánh cấp ma pháp sư Áo Tư Tạng, là một người khá giống với Karl Marx, một lão nhân nhìn từ bên ngoài thì tràn đầy trí tuệ, cử chỉ tao nhã. Mộ Dung Thiên không ngừng cảm thán. Cùng là viện trưởng và kiêm luôn thánh cấp cường giả, nhưng tại sao mặt mũi của Bồ Luân Đặc thì lại rất khiêm khắc, giống như một tên đồ tể giết heo?

Hai vị viện trưởng cơ hồ đồng thời đi tới trung tâm của hội trường, gương mặt trông ngốc ngốc của Bồ Luân Đặc cũng tràn đầy nét cười, có vẻ rất phong độ, sau đó lão “nhiệt tình” chào hỏi lão bằng hữu:

- Lão quý, đại hội lần này, học viện các người đừng tưởng là sẽ thắng được dễ dàng đâu nhé, ha ha ha!

Câu đầu tiên lão vừa thốt đã dọa cho quá nửa đám tân sinh của cả hai học viện gần như muốn ngất tại đương trường!

Hết hồi 111

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

113. Hồi 112: Cổ Vũ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 112: Cổ Vũ

Dịch giả: rongbang

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Bồ Luân Đặc, lão sung sức nhỉ, thật chẳng khác đám thanh niên chút nào.

Áo Tư Tập vẫn với nụ cười tươi rói không thay đổi, tuy nhiên, trong mềm dẻo lại có chứa ngăm đao kiếm. Lão ám chỉ Bồ Luân Đặc lỗ mãng xung động, già mà không biết tự trọng.

Bồ Luân Đặc hừ một tiếng, rồi nói:

- Con người của ta luôn làm việc thẳng thắn, chứ không giống những kẻ cả ngày chỉ lo bày mưu tính kế.

Áo Tư Tập từ tốn đáp:

- Bất luận làm việc gì, biện pháp tốt nhất đương nhiên là tiết kiệm sức lực tối đa, nhưng lại hoàn thành công việc đó trong một thời gian ngắn nhất. Chứ nếu không suy nghĩ mà cứ làm bừa bãi thì đó mới là hành vi ngu xuẩn nhất.

Khi còn trẻ, hai người họ có tính cách đối lập đã rất rõ ràng. Áo Tư Tập thích dùng kế sách, đương nhiên, phong cách đó được Bồ Luân Đặc xem là mưu mô. Còn Bồ Luân Đặc thì dùng mãnh thiện chiến, nhưng ở trong mắt Áo Tư Tập thì ông ta chẳng khác gì hạng vô biên. Do tính cách trái ngược nên cũng tạo nên quan niệm chiến đấu hoàn toàn khác biệt, và điều đó đã khiến cho sự tranh luận liên miên giữa hai người họ chưa bao giờ ngừng nghỉ, ngay cả trong một đại hội tầm cỡ toàn thành, thậm chí là toàn đế quốc này, cả hai cũng nhất định phải đấu khẩu một phen mới chịu.

Hai vị viện trưởng luôn được người người tôn kính này, giờ đây lại không hề có chút phong phạm của cường giả và thủ lãnh chút nào. Một người thì tựa như kẻ lưu manh trên đường phố, còn một người thì rất giống một tên đại gian thần, đôi bên châm chích lẫn nhau và quyết không nhường nhịn đối phương. Đám học viên mới chỉ biết tròn mắt đứng nhìn, còn những học viên cũ cùng với các quan khách thường tới tham dự luận võ thì đã quá quen với tình trạng như thế nên không hề có phản ứng gì. Nhưng trái lại, nếu như trước khi khai mạc cuộc luận võ mà hai vị viện trưởng được số mệnh an bài chống chọi nhau này lại không mở màn bằng một cuộc khẩu chiến, vậy thì đám học viên cũ và các quan khách hẳn sẽ cho đó là một chuyện lạ tựa như mặt trời sẽ mọc từ hướng tây vậy.

Sau khi Áo Tư Tập và Bồ Luân Đặc gần như tự hủy hoại hình tượng đẹp đẽ của mình ở trong lòng đám học viên mới xong, rốt cuộc họ cũng đi vào chính đề. Bọn họ lần lượt đưa ra lời vấn an các khách quý rất nhịp nhàng, rồi kể đó mới tuyên bố ý nghĩa của cuộc luận võ bằng những bài văn cũ rích năm nào cũng đọc đi đọc lại. Sau cùng thì họ mới phân ra hai hướng khác nhau, cũng tựa như số phận trái ngược của họ, mà rời khỏi võ đài.

Người lên đài kế tiếp vẫn chưa phải là người chủ trì đại hội, mà đó là một nàng mỹ nữ với mái tóc dài màu ô liu, thân thể thon dài và mềm mại, chậm rãi bước về hướng trung tâm của võ đài. Lúc này, những ngọn lửa cháy hừng hực ở xung quanh hội trường cũng đã giảm đi, không gian lập tức trở nên u ám hơn rất nhiều, nó càng làm tôn thêm vẻ phóng khoáng tự nhiên và khí chất cao nhã tựa như thiên sứ giáng trần của nàng.

Toàn thể hội trường lại dậy lên một tràng hoan hô vang dội, nhất là các nam học viên càng reo hò đến vỡ họng, bởi vì nàng chính là nữ ca thủ Khảm Sát Lâm nổi tiếng lừng lẫy của thành Phật Lạc Lý Tư. Bất luận là giới bình dân hay quý tộc, họ đều rất ưa thích những nhân vật của công chúng như thế.

Dưới tác dụng của khí cụ khuếch tán âm thanh, giọng nói đặc trưng của Khải Sắt Lâm được truyền đến tai của mọi người rất rõ ràng:

- Bản nhân rất vinh hạnh khi một lần nữa được tham gia lễ khai mạc cho cuộc luận võ do Tát Á Da Lộ và An Cách La Hy học viện cùng tổ chức. Giờ đây, bản nhân xin cống hiến một ca khúc, hy vọng ánh hào quang của chiến thần Mạt Thập Đa Lạp sẽ chiếu rọi lên mỗi một vị dũng sĩ trẻ tuổi tại nơi đây. Chư vị chính là niềm hy vọng trong tương lai của bốn quốc.

Là một nữ tử đứng đầu Mỵ Âm tộc, thanh âm của Khải Sắt Lâm có ẩn chứa một sức mạnh thần bí vô hình, chỉ nói vài câu ngắn ngủi mà đã khiến cho nhiệt huyết của đám tân sinh như sôi trào, ai nấy chỉ hận không được lập tức thượng đài mà hiển lộ thân thủ một phen, và cũng để chứng minh bản thân có đủ lực lượng để lập công hân mã [1] cho đế quốc.

Cùng với điệu múa nhẹ nhàng, giọng ca Khải Sắt Lâm cũng ngân lên, vang vọng giữa hội trường. Thanh âm của nàng trong trẻo, du dương khiến cho trí óc của mỗi một người đều hiện lên bức tranh của một thiếu nữ tựa cửa ngân nga, nỗi ngóng trông cháy lòng mong chờ tình lang quay về từ chiến trường. Sự kiêu ngạo, tự hào, bồn chồn, lo âu.....đủ loại tình cảm phức tạp đan xen, thông qua tiếng ca truyền đến mọi người. Sự mong chờ của tình nhân là một sức mạnh vô thanh nhưng mạnh mẽ, nó thúc giục những anh hùng thiếu niên vì muốn sớm gặp lại người yêu mà phát huy tiềm lực của bản thân đến mức tối đa để tiêu diệt ma thú, và cống hiến sức mạnh lớn lao cho quốc gia. Tác dụng của loại thôi miên tư tưởng vô hình này quả thật là sắc bén và hiệu quả, do đó mà các thôi miên sư là một lực lượng trọng yếu không thể thiếu được trên chiến trường, ngoài khả năng làm suy giảm khí thế của một số đông ma thú, thì còn có thể nâng cao ý chí chiến đấu của dũng sĩ bên mình.

Đột nhiên ngữ điệu của Khải Sắt Lâm chợt thay đổi, thanh âm trong trẻo triền miên bỗng nhạt dần, thay vào đó là khí phách sục sôi, nhiệt huyết ngùn ngụt, vũ điệu ưu nhã của nàng cũng dần trở nên cuồng loạn, mái tóc xõa tung, cánh tay nhỏ nhắn cùng đôi chân thon dài, phối hợp với vòng eo lắc lư đầy xung động, tựa như muốn đem lực lượng trong mỗi một tế bào của mình phóng hết ra ngoài. Giai điệu càng lúc càng trở nên dồn dập, tựa như tiếng trống trận rền vang trên chiến trường, như thời khắc các dũng sĩ tràn đầy chiến ý đang hùng dũng hiên ngang bước ra chiến trường giữa tiếng vỗ tay tiễn biệt, tựa như một bức tranh sống động khắc sâu vào tâm trí mỗi người mà khó có thể phai nhòa. Đó là bài ca anh hùng, vì bảo vệ quê hương mà có thể rơi đầu đổ máu, một khúc ca hào hùng quyết chí tiến lên. Khải Sắt Lâm quả là tuyệt diệu, đem nhu tình của nữ nhi, khí phách của anh hùng, tất cả đều hóa thành những hạt giống của sức mạnh tinh thần, chôn sâu trong tâm trí những học viên mới gia nhập, nó sẽ dần dần đâm chồi nảy lộc, đến lúc ra hoa kết trái thì cũng là lúc những tân sinh này trở thành anh hùng bảo vệ quốc gia.

Mọi người trong hội trường hoàn toàn chìm đắm trong tiếng ca tựa thanh âm của thiên nhiên, như say như mê, tựa như bị thôi miên tập thể, chỉ có Mộ Dung Thiên là còn đôi chút tỉnh táo, bởi vì nghề ca sĩ này cực kỳ thịnh hành ở địa cầu, nơi đó có rất nhiều tiếng ca tuyệt vời phát ra từ đáy lòng, vì thế nên hẳn cũng có sức miễn dịch ở một mức độ nhất định nào đó. Tuy nhiên, mỹ lực của Khải Sắt Lâm quả thật không thể cưỡng lại, nhiệt huyết ở trong lòng tên sắc lang cũng đang phun trào, khó lòng mà áp chế nổi.

Khi mọi người từ trạng thái thần thờ tỉnh lại thì phát hiện ra tiếng ca đã dứt từ lâu, Khải Sắt Lâm đã chào tạm biệt rồi rời khỏi khán đài từ lúc nào không ai hay.

- Tuyệt vời! Giọng ca của Khải Sắt Lâm tiểu thư quả là tuyệt diệu, tuy nghe đại danh đã lâu nhưng rốt cuộc hôm nay mới được thưởng thức cho thỏa lòng.

Thánh cấp cung tiễn thủ Luân Đạo Phu là người đầu tiên đứng lên vỗ tay tán thưởng cho màn biểu diễn tuyệt vời của Khải Sắt Lâm, ông ta là người có địa vị nhất ở đây, là khách mời có tư cách phát ngôn cao nhất, những người khác cũng đồng loạt đứng lên hưởng ứng theo, thế là tiếng hoan hô nổi lên vang dội gần như muốn làm cho tòa kết giới của hội trường vỡ tan luôn.

- Bích Dạ, Lộ Thiển, La Định tiên sinh.

Mộ Dung Thiên hồ hởi chào đón:

- Ủi chà, Khải Sắt Lâm tiểu thư, xin chào!

Mặc dù Khải Sát Lâm đã đến nhà Mộ Dung Thiên làm khách mấy lần, song, chỉ có khi ở trên sân khấu thì nàng mới là nữ nhân có mỹ lực và sức hấp dẫn nhất, bởi thế mà Mộ Dung Thiên cũng có sự cảm nhận khác hẳn đối với nàng.

Khiết Tây Tạng vốn là người hâm mộ Khải Sát Lâm, nên nay cũng cảm thấy vinh hạnh vì có thể tận mắt ngắm nhìn phong thái của thần tượng, còn Khoa Tư Mạc vốn đã có chút tự ti, miệng mấp máy mấy lần mà không thể nói nên lời.

Riêng Bích Dạ thì lúc này đôi mắt của nàng lại toát lên lửa tình cháy bỏng, khi muội muội nàng vừa mắt, trong lúc đang vô cùng bị thương và suy sụp thì chính giọng ca và điệu múa hấp dẫn của Khải Sát Lâm đã xoa dịu vết thương lòng, rồi từ đó mới nảy sinh tình yêu không thể dứt ra được.

Mộ Dung Thiên tán thưởng:

- Khải Sát Lâm tiểu thư, bài ca của nàng rất tuyệt diệu, nghe xong thật là xúc động.

Bích Dạ cũng cảm thấy kiêu hãnh thay cho tình nhân:

- Đó là đương nhiên, sự cổ vũ tinh thần của Khải Sát Lâm có thể sánh ngang với lời cầu nguyện của đại tế tự Ái Đức Hoa tiên sinh đó....

Nhưng khi nói tới đây thì nàng ngẫm lại, từ “xúc động” của tên sắc lang này có gì đó không ổn, không biết hẳn chỉ “xúc động” về mặt nào? Rốt cuộc là tâm lý hay sinh lý? Nếu là người khác, trước bài ca thần thánh đó thì khẳng định họ sẽ không nảy sinh bất kỳ một suy nghĩ lệch lạc nào, nhưng với gã này thì thật khó nói, mọi thứ đều có thể xảy ra.

Khải Sát Lâm trái lại rất khiêm nhường:

- La Địch tiên sinh, ngài quá khen rồi, so với những vị dũng sĩ đổ máu trên sa trường, Khải Sát Lâm chỉ ra chút sức mà thôi.

Nhân lúc dư âm của tiếng ca cổ vũ vẫn còn đọng lại, người chủ trì đại hội liền tuyên bố trận đấu sắp bắt đầu.

Lộ Thiển lúc này cũng tràn đầy lòng tin, nói với Mộ Dung Thiên:

- La Địch ca ca, muội nhất định sẽ thắng.

Mộ Dung Thiên mỉm cười đáp:

- Ta rất tin tưởng vào Tiểu Lộ của ta, muội đi đi.

Trận chiến đầu tiên của Lộ Thiển kỳ thật không khó khăn như trong tưởng tượng, chỉ có điều Mộ Dung Thiên e ngại trước kia nàng bị nhiều người ức hiếp quá lâu, sợ rằng khi lên võ đài thì sẽ lại ám ảnh chuyện cũ mà thôi. Nếu chỉ tính về thực lực, đối thủ của nàng không chỉ yếu hơn một hai cấp mà còn là một dã man nhân chiến sĩ, không giỏi bất cứ một môn công kích từ xa nào. Sau khi bị mấy Thủy nguyên tố khôi lỗi đẩy sức dẻo dai do Lộ Thiển tạo ra quẩn lầy, sức mạnh của gã vốn không có cách nào phát huy, ngay cả y phục của Lộ Thiển còn chưa chạm tới thì đã phải chịu thất bại. Gã tự động nhận thua, bởi lẽ ngay cả một chút động đậy cũng khó, vậy thì dù có cố gắng đến đâu cũng chỉ biến thành bao cát miễn phí cho đám nguyên tố khôi lỗi với lực công kích cường đại giã nhừ tử mà thôi.

Mặc dù kết quả đã nằm trong dự đoán của mọi người, nhưng khi Lộ Thiển vừa hạ đài thì đã kích động đến nỗi nước mắt lưng tròng, chạy tới ôm chầm lấy Mộ Dung Thiên, vừa khóc vừa cười, nói:

- Muội thắng rồi, La Địch ca ca, muội thắng thật rồi.

Mọi người đều thấy khó hiểu, với chức nghiệp Nghĩ Linh sứ cường hãn của Lộ Thiển, thì chiến thắng chỉ là một chuyện rất đời thường, nhưng không biết tại sao nàng lại trở nên kích động như vậy. Chỉ có Mộ Dung Thiên mới thấu hiểu được tâm tình của nàng vào lúc này, bởi vì thắng lợi của trận này đã lấy sự thật để chứng minh một điều: sự yếu đuối và bất lực khi không có chức nghiệp đã hoàn toàn trở thành quá khứ, cuộc sống như địa ngục, ngày ngày bị người thóa mạ đã không còn nữa. Lộ Thiển vì vui quá mà khóc thôi.

Mộ Dung Thiên vỗ vỗ vai nàng, an ủi cô nàng còn đang sụt sùi:

- Thắng là tốt, thắng là tốt. Nào, đừng khóc nữa, cười lên một cái nào, nếu không người ta lại cho rằng huynh bắt nạt Tiểu Lộ bé nhỏ, rồi lát nữa đây, khi huynh vừa rời khỏi đây thì sẽ bị các đại cường giả truy sát đó.

Lộ Thiên nghe vậy thì bật cười, những người đứng cạnh họ cũng đều cười theo bởi cách nói khoa trương của Mộ Dung Thiên. Tiếp đó, Khiết Tây Tạng và Khoa Tư Mạc cũng đều giành được thắng lợi, chỉ riêng Khiết Tây Tạng thì có đôi chút nguy hiểm, vì ở trước mặt phụ thân nàng thì tay chân như bị bó buộc nên không thể đánh thoải mái được, mấy lần suýt chút nữa bị ma pháp cường đại của đối phương đánh trúng, may mà vẫn có thể cầm cự đến cùng, nếu không vậy thì thật là oan uổng. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên lại không chứng kiến được sự thắng lợi của bọn họ, bởi vì khi trận đấu của hắn vừa kết thúc thì hắn đã phải vội vã tới ngay khu thi đấu của đám học viên cấp năm. Nơi đó có một trận đấu khá quan trọng, nhưng điều Mộ Dung Thiên quan tâm thì hoàn toàn không phải là vì hảo hữu gì cả, mà chính là kẻ thù không đội trời chung của Bích Dạ, tức Mông Na Lâm.

Hết hồi 112

=====

[1] lập công hãn mã: thời xưa dùng ngựa chinh chiến, chiến mã xung phong trên chiến trận, trận nào cũng ra rất nhiều mồ hôi (hãn), càng chiến đấu nhiều, ra mồ hôi càng nhiều, bởi thế hình dung có chiến công là “hãn mã”

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

114. Hồi 113: Đấu Chí

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 113: Đấu Chí

Dịch giả: rongbang

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Ngày đầu tiên của vòng tổng chung kết kết thúc thì cũng vừa vặn là ngày cuối tuần, do tiến trình quá khẩn trương nên đã gây áp lực lớn đối với những người tham gia, vì thế nên học viện vẫn cho nghỉ như thường lệ để những người lọt vào vòng tiếp theo được nghỉ ngơi đầy đủ.

Mộ Dung Thiên về nhà với một tâm tình không vui vẻ như mọi hôm, vì trận đấu tiếp theo hắn gặp phải đối thủ được xem là có triển vọng nhất với ngôi vị quán quân của Tát Á Da Lộ, nàng được mệnh danh là “nữ bạo long”, là một nhân tộc cường chiến sĩ - Mai Thụy Dịch Tư. Nhưng đó chỉ là thứ yếu, điều mà gây áp lực với hắn hơn cả chính là trận chiến của Mông Na Lâm mà hôm nay hắn đã được chứng kiến.

Hắc ám đấu khí là khắc tinh của bất cứ loại nguyên tố đấu khí nào, chỉ có Quang Minh hệ mới là khắc tinh của nó, còn những hệ khác đều bị khắc chế triệt để. Mà thân là một Hắc Ám chi phối giả, Mông Na Lâm càng có thể phát huy Hắc Ám đấu khí đến mức tối đa. Người quyết đấu với gã - liệt nhân Tư Tân Tắc - là nhân vật rất có tiếng tăm của An Cách La Hy, y vốn sở trường về Thổ hệ đấu khí, bất kể là công kích hay phòng thủ đều là bậc nhất, thế nhưng lại bị Mông Na Lâm đánh cho dồn dập để rồi bị thảm bại trong sự phòng thủ vô vọng. Sự phòng thủ chặt chẽ của Mông Na Lâm khiến cho các kỹ năng được Tư Tân Tắc tung ra đều không chạm được vào một ngón tay của gã, điểm đó quả thật đã khiến người ta run sợ. Nếu

như là một kẻ lỗ mãng thì ít nhất người ta sẽ còn có thể nắm được sơ hở, nhưng đằng này gã lại cực kỳ cẩn thận y hệt như một con hồ ly vậy.

Thắng lợi đầy áp đảo của Mông Na Lâm đã gây nên một cơn chấn động rất lớn cho Mộ Dung Thiên, gã sắc lang ấy chợt phát hiện, con đường tiến vào tổng chung kết đầy hoan ca đã khiến bản thân hắn có chút kiêu ngạo và khinh địch; thế nhưng trận đấu đó đã như một đòn cảnh cáo, làm cho hắn hoàn toàn thức tỉnh. Hiện giờ hắn biết rõ giữa hai người còn có một khoảng cách khá lớn, Mông Na Lâm tựa như một ngọn núi cao hiểm trở, từng từng đứng chắn trước mặt khiến cho những người leo núi dù chỉ thoáng nhìn thôi thì đã khiếp sợ rồi. Nếu như thật sự có thể gặp mặt trong vòng đấu của các học viên năm thứ năm, Mộ Dung Thiên nhận thấy phần thắng của mình thật là rất mong manh.

Bích Dạ biết thực lực đáng sợ của Mông Na Lâm, song, nàng không thể không dẫn Mộ Dung Thiên tới quan chiến để được mở mang kiến thức, bằng không, đợi đến lúc lâm trận, nếu Mộ Dung Thiên chưa được chuẩn bị tâm lý đầy đủ thì hắn nhất định sẽ bị thất bại. Tuy nhiên, giờ đây trông thấy sắc diện nhợt nhạt và lo âu của hắn thì nàng lại lo lắng:

- La Định tiên sinh, ngươi không sao chứ?

Mộ Dung Thiên lắc lắc đầu, tựa như muốn xua tan hình ảnh hắc ám đó khỏi trí óc:

- Không sao.

Bích Dạ rõ ràng có thể cảm nhận được lòng tin của Mộ Dung Thiên đang bị dao động khi thấy hắn trả lời nghiêm túc như thế, nó hoàn toàn khác xa với bộ dạng vô âu vô lo và mồm mép liến thoắng khi chuyện trò với mỹ nữ của thường ngày. Mắt thấy Lộ Thiển đã đi làm cơm, Khải Sát Lâm cũng xuống bếp học hỏi, chỉ còn lại hai người với nhau, đây là một cơ hội tuyệt vời. Nếu là bình thường, Bích Dạ dám khẳng định tên sắc lang này sẽ nhìn chằm chằm vào đôi ngực đầy mỹ lực của nàng, rồi cười dâm tà dò hỏi: “Bích Dạ tiểu thư, chỉ cần cô nương khích lệ ta một chút thì tất cả mọi việc sẽ không thành vấn đề!” Tuy Bích Dạ sợ hắn thừa gió bẻ măng, nhưng nàng lại còn sợ bộ dạng ử rũ không chút lòng tin của hắn hơn nhiều. Mộ Dung Thiên quả thật không như những người khác, dấu chí của hắn được xây dựng trên sự nhiệt tình, thực lực lại có mối quan hệ trực tiếp tới mức độ thô bỉ trong lối đánh, nhưng một khi hắn trở nên nghiêm túc, vậy thì trạng thái đó khẳng định là sẽ giảm sút mãnh liệt.

Bích Dạ đang suy ngẫm liệu có nên chủ động hy sinh sắc đẹp để kích thích dấu chí của hắn hay không, thì bỗng nhiên có mấy tiếng kêu “chi chi” vang lên, rồi một con linh lực điều trong suốt bay thẳng từ lối đưa thư đến chiếc bàn nằm ở giữa đại sảnh. Nó bỏ lại một cuốn ma pháp kính tượng rồi lại kêu “chi chi” hai tiếng và bay đi mất. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cảm thấy có chút hưng phấn, nhất định đó là thư của Lệ Toa và Lạc Na, nếu không thì là Tư Ân, ngoài ra chẳng còn ai khác nữa. Mà Tư Ân đa phần là hơn nửa tháng hoặc một tháng mới có một bức, tuần trước lão vừa mới gửi xong, vậy thì phải là Lệ Toa và Lạc Na rồi.

Mộ Dung Thiên mỗi tuần đều dành ra một ít thời gian để đến trạm bưu tín gần nhất trực thuộc Thông Tín công hội để gửi thư cho hai người họ, nhằm thông báo tình hình và những điều thú vị tại Phật Lạc Lý Tư, chỉ đến cuối tuần sau là đã có thể nhận được thư trả lời. Không biết tuần vừa rồi hai nàng làm những gì? Mộ Dung Thiên vừa định mở ra thì đột nhiên lại hơi do dự, thư từ giữa hắn và hai người bọn họ đều tương đối “thoải mái”, trong thư không thiếu những lời chọc ghẹo, để cho Bích Dạ nghe thấy thì thật là ngại.

- Ta đi xem Khải Sát Lâm và Lộ Thiển chuẩn bị bữa tối thế nào rồi, luôn tiện học hỏi thêm vài thứ.

Bích Dạ rất biết điều, nàng hiểu nghe lời thư của người khác là hành vi kém lễ nghi, nên liền đứng dậy tránh đi.

Thấy Bích Dạ đã vào trong bếp, Mộ Dung Thiên vội vàng vàng mở cuốn ma pháp kính tượng ra, sau khi đọc xong chú ngữ bí mật (chú ngữ do hai bên đã giao hẹn từ trước), những tia sáng chói lòa liền tỏa ra như sóng triều dâng rồi sau đó mới dần dần ngưng đọng lại thành một hình ảnh rõ nét, trước hết là phòng ngủ của hai nàng Lệ Toa và Lạc Na trong tử điểm của Tư Ân, tiếp đó là khuôn mặt thanh tú đầy quyến rũ của thổ yêu và xà yêu cũng dần hiện ra.

- Hi, La Định tiên sinh - Hai nàng bắt chước phương thức chào hỏi của Mộ Dung Thiên vẫn dùng câu đó để mở đầu.

Gương mặt Lệ Toa đầy vẻ hân hoan:

- La Dịch tiên sinh, hôm nay chúng ta rất cao hứng vì từ tin tức truyền hình mới nhất được biết ngài đã giành được tư cách tham gia vòng tổng chung kết của học viện.

Lạc Na tiếp lời:

- La Dịch tiên sinh, chúc trận đấu tiếp theo của ngài thuận buồm xuôi gió, một bước lên mây, trở thành trụ cột của đế quốc.

Sau khi nói hết những lời chúc mừng và ước nguyện, Lệ Toa lại tiếp:

- Phải rồi, hôm nay Tư Ân lão bản cho nghỉ một ngày, chúng ta đã đến phố phục sức Tú Lâm Đa Lợi trong Uy Nhĩ Thành để mua hai bộ y phục mới, đẹp lắm. Ta và Lạc Na chọn mãi mới quyết định mua đó. La Dịch tiên sinh, có muốn chúng ta mặc thử ngay cho ngài xem không?

Mộ Dung Thiên nghe vậy tức thì huyết mạch căng phồng, chữ “được” ngờ nghếch lập tức bay ra khỏi miệng, sau đó thì hần mới nhớ ra, đây chỉ là hình ảnh tin tức một chiều mà thôi, cho dù có gào lớn hơn nữa thì bọn họ cũng chẳng nghe thấy.

Chỉ có điều, hai người họ hiển nhiên cũng đoán được tên Mộ Dung Thiên háo sắc này sẽ nghĩ gì, nên Lệ Toa cười nói:

- La Dịch tiên sinh, hiện giờ nhất định là ngài đang muốn nói “được” phải không? Hi hi...

Nói tới đó, cả hai cùng cười lên duyên dáng.

Mặc dù ở đây không có ai, song Mộ Dung Thiên vẫn có chút xấu hổ, hần thầm nghĩ, “ta là người đường hoàng như thế này, làm sao bọn họ có thể đoán được suy nghĩ thật trong lòng ta cơ chứ!”

- Nhằm khen thưởng cho La Dịch tiên sinh vì đã thắng cấp, chúng ta sẽ hoàn thành nguyện vọng của ngài.

Mộ Dung Thiên hưng phấn gần như ngất lịm, không ngờ bọn họ có thể phóng khoáng đến mức đó, đúng là hiểu rõ lòng ta mà.

Ngắm nhìn hai nàng ngượng ngùng từ từ cởi bỏ y phục, thân hình gợi cảm dần lộ ra từng chút một, Mộ Dung Thiên sốt ruột đến phải vò đầu bứt tai, chỉ hận cuốn kính tượng ma pháp đó không có chức năng tua nhanh như máy chiếu phim trên địa cầu.

“Cối! Cối! Cối!” Trong lòng Mộ Dung Thiên gào thét mãnh liệt, hai nàng cuối cùng cũng trút bỏ hết tất cả ngoại y, chỉ còn lại nội khố, sau đó mỗi người lấy ra một bộ y phục mới, dường như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Mộ Dung Thiên, cả hai e ấp chầm chậm mặc vào, cuối cùng nói với giọng đầy e thẹn:

- La Dịch tiên sinh, tuần sau chúng ta gặp lại.

Sau khi cả hai đồng thời gửi một nụ hôn gió, bạch quang lại trở nên rung động, rồi màn hình tối om, hình ảnh cũng theo đó mà biến mất. Loại ma pháp kính tượng với chức năng lưu hình ảnh và âm thanh này rất đắt đỏ, mỗi cuốn một kim tệ, Quang hệ và Thanh hệ ma pháp trong đó chỉ có thể lưu giữ hình ảnh trong 5 phút, may mà trước đó Mộ Dung Thiên đã đưa gần ngàn kim tệ cho hai nàng nên khoản chi phí mỗi tuần một lần đó vẫn đủ duy trì. Đối với những người đã từng vô tư giúp đỡ mình, Mộ Dung Thiên từ trước tới giờ chưa hề keo kiệt, nhất là đối với mỹ nữ, đương nhiên, Tư Ân cũng có được một món tiền không nhỏ.

Mỗi cuốn kính tượng ma pháp cũng giống như băng ghi hình chỉ có thể thu được một lần, nó có thể chiếu đi chiếu lại cho đến khi dùng hết Quang hệ và Thanh hệ ma pháp nguyên tố bên trong. Đồng thời còn có thể đem tiền đến Thông Tín công hội để nạp đầy, lần sau có thể chiếu lại, bởi vậy loại thư tín quý giá này có thể coi như vật lưu niệm giữa bằng hữu với nhau.

Sau khi xem đi xem lại vài lượt, nhất là cái đoạn hai nàng cởi bỏ y phục, Mộ Dung Thiên lại than thở đầy tiếc nuối:

- Lệ Toa, Lạc Na à, tại sao hai người không mua cả nội khố mới luôn chứ?

Lúc này, Bích Dạ cũng vừa từ phòng bếp đi ra, theo nàng dự tính hiện giờ thư cũng đã xem xong rồi, vừa nhìn thấy Mộ Dung Thiên đang than ngán thở dài liền cảm thấy lo âu, nếu cứ tiếp tục như vậy, hần có thể

qua được cửa của nữ bạo long Mai Thụy Dịch Tư hay không thì cũng đã là vấn đề. Cuối cùng nàng nghiên rằng hạ quyết tâm, trước hết cho hắn chút khích lệ:

- La Dịch tiên sinh, người đừng ủ rũ như vậy nữa, thế này đi, ta...

Mộ Dung Thiên tức thì hăng hái ngắt lời:

- Ai nói ta ủ rũ? Chẳng phải chỉ là một Hắc Ám chi phối giả thôi sao? Thế thì đã là cái thá gì đâu chứ, ha ha!

Lúc này trong lòng Mộ Dung Thiên đang nghĩ, bất luận thế nào cũng phải đánh bại Mông Na Lâm, nếu như thắng được gã, lúc đó muốn đón ba người Lệ Toa, Lạc Na và Tư Ân đến Phật Lạc Lý Tư cũng chắc ăn như đinh đóng cột. Vừa nghĩ đến việc sau này được nhìn thấy hai nàng cởi bỏ y phục ngay trước mặt chứ không phải chỉ là hình ảnh được phát lại, thì Mộ Dung Thiên đã tràn trề sức mạnh và đấu chí bừng bừng tựa như vừa mới nuốt xong mười viên Tu Nữ Dã Phong Cuồng. Bao nhiêu chiêu số bỉ ổi, hạ lưu, dâm dăng, dề tiện đến cực điểm dành cho Mông Na Lâm đều đua nhau ủa tới, dần dần hình thành trong đầu hắn. Nghĩ đến những thủ đoạn ác độc đó, nụ cười của hắn trở nên cực kỳ bỉ ổi, đúng như hắn nói, Hắc Ám chi phối giả thì là cái thá gì!

Bích Dạ trông thấy hắn đã khôi phục lại nụ cười quỷ dị thường ngày, không, phải nói là còn khủng bố hơn thường ngày thì nàng lập tức bị sồn tóc gáy ngay. Nếu như bây giờ mà tiến hành huấn luyện SM, Bích Dạ cũng không nắm chắc là ai sẽ SM ai, chỉ có điều không biết vì sao hắn đột nhiên lại hưng phấn như vừa uống xuân dược như thế.

Nhưng bất kể thế nào, đó cũng là chuyện tốt, Bích Dạ thở phào nhẹ nhõm:

- La Dịch, người có lòng tin như vậy thì tốt rồi.

Ánh mắt si mê của Mộ Dung Thiên hạ xuống khe ngực sâu hút của nàng, cười dâm tà:

- Bích Dạ tiểu thư, nếu như nàng cho ta một chút khích lệ, vậy thì càng hay, hê hê...

Bích Dạ:

-

ooo0ooo

Trận thứ hai của vòng tổng chung kết dành cho tân sinh là một cuộc chiến đầy cao trào sắp sửa diễn ra. Một bên là kẻ đen tối hơn mực - hắc mã La Dịch, phía còn lại là người được mệnh danh “nữ bạo long” - Mai Thụy Dịch Tư.

Căn cứ vào kinh nghiệm trước đây, phạm các nữ học viên gặp phải Mộ Dung Thiên thì đều nhanh chóng rút dài rất thảm hại, bởi vì chiêu số của hắn thật sự quá “hào phóng”, nói vậy cho dễ nghe, chứ nói thẳng ra thì phải là siêu hạ lưu, vô sỉ, không vì đối phương là nữ nhi mà cố kỵ chút gì. Điều đó khiến cho rất nhiều nữ học viên khi vừa nghe đến cái tên La Dịch là đã muốn bỏ cuộc ngay, cho dù có cố gắng vào trận thì đa phần đều phải mặc thêm mấy lớp nội y.

Tuy nhiên, Mai Thụy Dịch Tư - người được mệnh danh là “nữ bạo long” - hiển nhiên không phải nữ nhân thông thường, bởi vậy nên có rất nhiều người cho rằng, trận đấu này rất có thể sẽ là một cuộc tỷ thí giữa đùa bỡn và phản đùa bỡn.

Hết hồi 113

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

115. Hồi 114: Sắc Đạo

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Vô Đại Hội

Hồi 114: Sắc đạo

(Kẻ trộm sắc)

Dịch giả: Hồ Diệp vivarichmount

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Kỳ thật, “Nữ bạo long” cuồng chiến sĩ Mai Thụy Dịch Tư khi lớn lên cũng không hề xấu xí như bạo long, trên thực tế thì nàng cũng là một nữ học viên có chút tư sắc, vẻ đẹp của nàng mang đầy nét cứng rắn và dã tính. Vào lúc Mộ Dung Thiên nhìn thấy nàng lần đầu tiên, hắn liền cảm thấy nàng rất giống như Bá Vương Hoa [1] của địa cầu, cũng là một nhân vật cân quắc, lợi hại không thua gì đáng tu mi.

Mai Thụy Dịch Tư có cá tính rất nóng nảy, hơn nữa lại sở trường cách thức khiến cho lực lượng và sức phòng ngự gia tăng cực mạnh chỉ trong nháy mắt của chức nghiệp cuồng chiến sĩ, do đó mà khi giao đấu với các nam nhân, nàng thường lấy cứng chọi cứng, ra chiêu như mưa sa bão táp, tấn công điên cuồng, gần như là quên đi việc phòng ngự bản thân. Trời sinh nam nhân vốn ưa thích sĩ diện, nếu bị bại bởi những chiêu thức hoa lệ hay là kỹ năng xảo diệu thì không có gì đáng nói, nhưng nếu bại bởi sự tấn công như điên của một nữ tử thì thật là mất mặt, lòng tự tôn của họ sẽ bị tổn thương trầm trọng. Chính vì thế mà Mai Dịch Thụy Tư mới có cái danh xưng “Nữ bạo long”.

Tuy nhiên Nữ bạo long tính khí nóng nảy không gì sánh bằng này cũng đến lúc khôn đồn rồi, bởi vì đối thủ lần này của nàng chính là Mộ Dung Thiên. Nàng đã sớm nghe đến danh tiếng hạ lưu của hắn, tuy lúc đó không hề để ý, nhưng hiện tại thì đã cảm thụ được sự thống khổ khắc cốt ghi tâm của các nữ đối thủ từng đấu với hắn trước đây. Tên này hề nhìn thấy mỹ nữ thì cứ y như là một tên quang côn đói khát lâu ngày, ánh mắt sắc bén và độc ác của hắn cứ như là muốn xuyên thủng cả lớp y phục của người ta. Nàng thật hoài nghi, nếu đây không phải là một nơi công cộng đông người, vậy không biết hắn có dè mình ra đất mà cưỡng gian hết lần này tới lần khác hay không? Vừa nghĩ tới đây thì nàng liền cảm thấy sờn hết gai óc.

Vả lại, chiêu thức của Mộ Dung Thiên quả thật là quá dâm tiện, tỷ như việc cây băng chùy của hắn cứ luôn luôn bám sát hai quả tuyết lê của nàng. Tính cách của Mai Thụy Dịch Tư tuy khác thường và cũng có chút giống nam tử, nhưng dù sao thì nàng cũng là một nữ nhân và đồi bại chính là sự kiêu ngạo của nữ tính, chỉ cần một chùy giáng xuống thì e rằng chúng cũng sẽ trở thành bằng phẳng như sân bãi vậy, ngay cả thần quan [2] sợ rằng cũng không trị liệu được, lúc đó dù nàng không muốn khóc thì cũng không được.

Mặt trên thì coi như là được tính toán kỹ lưỡng, với sự công kích lăng lệ của nàng có thể khiến cho đối thủ thổ huyết, bức cho hắn để lộ ra sơ hở; ngay lúc ấy, La Dịch liền biến đấu khí thành một thanh băng côn dài để công kích hạ âm của nàng. Kết quả, Mai Thụy Dịch Tư không còn khả năng tấn công điên cuồng mà không để ý tới phòng ngự được nữa, toàn bộ tinh lực của nàng không thể dồn hết vào việc tấn công như trước, bởi vì địa phương ấy là nơi yếu hại nhất của nữ nhân, dù phòng thủ mạnh đến cỡ nào thì cũng vô ích. Nếu lỡ băng côn thành công xâm nhập mục tiêu, vậy thì trận chiến này sẽ biến thành một trường bạo dâm trực tiếp. Mai Thụy Dịch Tư quả rất hối hận vì đã xem thường trình độ hạ lưu của Mộ Dung Thiên, nếu không thì nàng đã chế tạo trước một bộ nội y bằng kim thuộc rồi.

Hầu như các nữ học viên ở dưới đài đều mắng thầm trong lòng: “Cầm thú.” Trái lại, những nam học viên thấy Mộ Dung Thiên làm vẻ vang cho “giống nòi” thì đều rất cao hứng, trong lòng ai nấy cũng đều khoái chí. Thật là tuyệt diệu, không ngờ lại còn có phương pháp phá giải cao minh đến như thế. Đặc biệt là những người đã từng bị Mai Thụy Dịch Tư dùng bạo lực đánh bại lúc trước, tâm linh của họ đã bị tổn thương rất lớn, giờ đây chỉ hận là không được hét thật to những câu như là: “Cưỡng gian ả, cưỡng gian ả đi. Bọn học La Dịch, bọn ta ủng hộ người vô điều kiện!”

Khiết Tây Tạng cũng vì làm bạn cùng phòng với tên sắc lang mà cảm thấy xấu hổ lắm, nàng lo lắng không biết lúc hấn hạ đài thì mình có nên giả bộ không quen biết hấn hay không. Còn Bích Dạ thì cả khuôn mặt cũng nóng rần lên, nàng so với Mai Thụy Dịch Tư thì còn bất hạnh hơn, bởi vì ngày hôm qua nàng bị Mộ Dung Thiên gọi đến bồi luyện, và cũng chính những đòn tấn công ấy đã nhắm vào bộ vị khiến nàng phải ngượng ngùng xấu hổ; chẳng những thế, hai người còn phải luyện suốt gần một ngày, mà hấn lại còn gọi nó là siêu cường bí kỹ nữa chứ. Những chiêu thức đó tuy vô lại đến cực điểm, nhưng lại rất hữu hiệu. Vì đại kế phục thù cho muội muội, Bích Dạ không thể nề hà được, nàng chỉ đành trăn mình chịu đựng để cho tên sắc lang tùy ý làm xằng bậy một phen, nhường cho hấn được đắc ý vì báo được cái thù bị nàng “dợt” cho hơn mười ngày gian khổ.

Còn Khải Sát Lâm thì hoàn toàn cảm thấy hồ đồ, bởi vì chỉ có người thiện lương và giàu lòng chính nghĩa thì mới đi thu nhận một người không có chức nghiệp vô điều kiện, ngay cả những người tốt ở trên đại lục này cũng không dễ dàng làm được việc đó, bất cứ ai cũng không ngoại lệ. Thế nhưng con người tà ác vô sỉ như hấn thì lại không thèm đếm xỉa đến luân lý đạo đức, tất cả đều đem chà đạp dưới chân hết. Lại thêm việc Lộ Thiên vốn là một người không có chức nghiệp gì, vậy sao lại có thể trở thành một Nghĩ Linh sứ quá mạnh như thế? Hai người Khải Sát Lâm và Bích Dạ suy nghĩ mãi cho đến bây giờ mà vẫn chưa minh bạch được điểm đó. Nàng chỉ nhớ hôm đầu tiên gặp được trắc thí sư, người đã làm trắc nghiệm cho Lộ Thiên, và ông ta đã từng nói sơ qua về việc này, đó là Nghĩ Linh sứ rất hiếm thấy, vì nó đòi hỏi các loại tố chất cần thiết cho các chức nghiệp khác nhau đều phải ở mức đồng đều, không chênh lệch bao nhiêu thì mới được. Nhưng bất luận thế nào cũng tốt, nếu là người có quan hệ với gã La Dịch quỷ dị kia thì hầu như người đó cũng sẽ trở nên quý dị giống vậy thôi.

Trên khán đài, trong số những cường giả đang quan chiến, có kẻ thì gật gù tán thưởng, có người thì lắc đầu than thở, vv....Họ đều là những người “biết hàng”, nhìn thấy rõ ưu và khuyết điểm của Mộ Dung Thiên. Hấn biết dùng nhược điểm của đối thủ rất chuẩn xác, đồng thời cũng dùng linh lực yếu kém của bản thân mà hóa giải các thế công sắc bén của đối phương, hết lần này tới lần khác vượt qua được nguy hiểm. Chỉ nội điểm ấy thôi thì ai cũng phải thừa nhận là hấn có bản lĩnh, tuy nhiên, chiêu số quá hạ lưu, quả là không có phong độ chút nào. Đạo đức là thước đo nhân phẩm của mỗi một cá nhân, vì thế mà ai nấy cũng đều thấy rõ hấn thật sự quá vô sỉ, nhưng ngược lại thì tính linh hoạt của hấn thật quá ư xảo diệu; hơn nữa, khi chiến đấu với ma thú, không một ai sẽ để ý người dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể chiến thắng được bọn chúng thì người mới là anh hùng.

Ngay cả Mộ Dung Thiên trước kia cũng không hề nghĩ tới sẽ dùng tới phương sách kém nhân phẩm thế này. Trong những lần đấu với các nữ học viên có thực lực không tầm thường khác, thỉnh thoảng hấn cũng chỉ sử ra vài chiêu hạ lưu thôi, chứ không giống như bây giờ, mỗi một chiêu đều rất vô sỉ. Nhưng vì phong cách tấn công của Mai Dịch Thụy Tư rất khác đời, nên hấn không có cách phòng thủ hoàn mỹ nào khác hơn. Nếu không muốn bị đánh bại thì ngoài việc phải dùng thủ đoạn phi thường ra, Mộ Dung Thiên chỉ còn cách phải sử dụng tới tuyệt chiêu sở trường của mình, thậm chí có khi lại còn phải sử dụng tới ma bạo phá nữa kia. Thế nhưng, nếu chưa phải đến lúc vạn bất đắc dĩ thì hấn quyết chưa muốn để lộ đòn sát thủ của mình. Nếu sau này có chạm mặt với Mông Na Lâm, hấn tất phải dùng tới kỳ chiêu mà mình đã luyện đến được lô hỏa thuần thanh, đến lúc đó thì mới có nhiều cơ hội để thắng hơn. Còn nàng Mai Dịch Thụy Tư này chỉ là nhân tuyển hàng đầu để làm bàn đạp cho hấn bước lên ngôi quán quân của đám tân sinh mà thôi, trình độ của nàng ta so với Mông Na Lâm còn kém quá xa, dù có làm vật thử nghiệm cho Mộ Dung Thiên thì cũng chẳng ích gì.

Phương pháp tấn công như vũ bão vốn là sở trường của Mai Dịch Thụy Tư, nhưng lúc này thì lại không thể thi triển được, nhiều lần phải bỏ dở nửa chừng; hơn nữa, mỗi khi nàng tấn công điên cuồng đều có cảm song nhận đao [3] và sử dụng lực công kích rất mạnh, do đó mà linh lực cũng bị tiêu hao rất nhiều. Sau vài lần tấn công như điên, khí thế của nàng cũng bị suy giảm dần, đến lúc này thì Mộ Dung Thiên mới thay đổi chiến lược và không còn thủ nhiều công ít nữa. Hấn đã bắt đầu nổi lên còi hiệu phản công rồi.

Mai Thụy Dịch Tư chỉ có thể dựa vào mấy viên dược hoàn để miễn cưỡng ngăn chặn thế công của Mộ Dung Thiên. Nàng vốn là một nữ nhân không có tâm cơ, mà đối phương lại quá xảo quyết, toàn tấn công vào những chỗ khó có thể phòng bị được, do đó mà nàng liên tục bị thiệt thòi và hoàn toàn rơi vào thế hết đường xoay sở [4]. Nữ bạo long biết rằng nếu cứ đấu tiếp thì nàng cũng không có cách nào để chiến thắng, nên rất cuộc buộc lòng phải nhận thua.

Sau khi trọng tài tuyên bố kết quả, Mộ Dung Thiên lảng lảng đắc ý, chấp tay lại và nói:

- Mai Thụy Định Tư, đa tạ đã nhường nhịn!

Mai Định Thụy Tư không hề khách khí chút nào, nàng dùng hết chút khí lực còn lại cầm thanh đao bổ xuống sàn đài một cái, tạo nên một tiếng “rầm” thật lớn. Nàng thật không cam lòng đối với cuộc chiến bại đầy oan uổng này, chỉ tức giận nói:

- Tốt, tốt, La Định, ta vĩnh viễn sẽ không quên ngươi, một tên lưu manh, đề tiện vô sỉ nhất trên đời.

Dứt lời, nàng quay người đi thẳng xuống đài, ngay cả vài câu chúc phúc đầy khách sáo cho đối thủ lọt vào vòng trong cũng không có, thậm chí cả đầu cũng chẳng thèm ngoảnh lại nữa. Tuy nhiên, nàng vẫn còn hy vọng để được thăng cấp (vào vòng trong), vì tổng chung kết và vòng đấu loại không giống nhau, không phải là cứ thua là bị loại ngay. Trong số những người đã từng bị thua ở học viện của mình, họ sẽ được tiếp tục quyết đấu với nhau, hòng tranh đoạt năm tấm vé vớt sau cùng dành cho các học viên cấp hai (năm thứ hai). Đây là phương cách rất hữu hiệu để học viện ngăn ngừa trường hợp khi các học viên ưu tú đấu với nhau, bất luận bên nào có thực lực mạnh hơn cũng đều có thể tham gia trận tổng chung kết, còn lại bên kém may mắn hơn dù đã bị loại nhưng cũng được hưởng một đặc ân, do đó, họ vẫn còn một lần cơ hội nữa.

Toàn thể hội trường lại vang lên một tràng pháo tay vang dội, và tràng pháo tay này còn có vẻ lớn hơn cả âm thanh của một trận chiến nữa, còn Mộ Dung Thiên thì tựa như bậc anh hùng vừa lập được một chiến công bất hủ, các nam học viên thì cuồng nhiệt gọi lớn tên của hắn, còn các nữ học viên thì ỉu xiu không hó hé gì cả. “Thắng làm vua, thua làm giặc.” Đây chính là quy tắc của trò chơi, bất luận là ai cũng không thể thay đổi được.

Khi Mộ Dung Thiên bước xuống đài, lúc vừa bước qua dãy ghế của chư vị khách quý, thì có một lão đầu tử có chòm râu dê, bộ dáng cũng bở ỉu hèn mọn giống y như hắn, bước đến gần cười nói:

- La Định, làm hay lắm!

Mộ Dung Thiên được “ưu ái” mà hoảng hốt, người được ngồi ở dãy ghế dành cho quý khách thì hơn phân nửa đều là những người có địa vị không kém trong xã hội. Nhưng lúc khai mạc, người ta tuyên đọc danh sách của khách mời rất đông, hắn quả thật không nhớ nổi vị khách này là ai, nên chỉ đành ngáp ngừng đáp lại:

- Tiên sinh tôn quý, ngài quá khen rồi!

Khi trò chuyện với những nhân vật danh trấn một phương mà không xưng hô bằng tên thật của người ta thì đúng là một việc rất thất lễ, tuy nhiên, lão nhân kia không tỵ hiềm chuyện đó, mà lão chỉ tươi cười hớn hở nói:

- Ta là Phỉ Lợi Phổ, vừa rồi nhìn thấy các chiêu số của ngươi thì cảm thấy rất hứng thú. Khi nào rảnh rỗi, chúng ta kiếm chút thời gian nghiên cứu thử xem, mong là sẽ giúp cho chúng càng được hoàn mỹ hơn, ngươi thấy thế nào?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì giật mình, suýt chút là té ngã ra đất. Đây là lời nói của một cường giả đó sao? Sau khi tỉ mỉ quan sát khuôn mặt của lão vài lần, rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng xác định được một điều, đó là hắn cuối cùng cũng tìm được một người đồng đạo ở tại dị giới này rồi. Lão đúng là một sắc lang, hơn nữa lại còn là một lão sắc lang cực phẩm nữa.

Mộ Dung Thiên không biết là nên từ chối hay đáp ứng, hắn chỉ vâng vâng dạ dạ đáp lại vài tiếng để hoãn binh, rồi sau này hắn tính.

Khi Mộ Dung Thiên trở về hàng ghế của khán giả thì nhìn thấy ánh mắt của Bích Dạ, Khải Sát Lâm, và Khiết Tây Tạt đều rất kỳ lạ.

Hắn gãi gãi đầu, hỏi:

- Thế nào, ta thắng rồi mà các ngươi không tin được à?

Khải Sát Lâm nói:

- La Địch tiên sinh, my lực của ngươi quả là không ai địch nổi, nếu người nào dám đụng đến nữ tử của ngươi thì e rằng hẳn chỉ có thể buông tay chịu trói thôi.

Những lời này ám chỉ Mộ Dung Thiên có chiêu thức vô lại không ai bằng, nhưng hẳn lại tưởng là thật, nên hí hửng vênh mặt lên cười nói:

- Nói rất phải, ta từ nhỏ đến lớn vốn đã rất anh tuấn rồi, bộ tướng có thể đấu đá thật sự với các nữ học viên hay sao, lúc đó nhất định sẽ không thể phát huy hết được thực lực chân chính đâu.

Mọi người nghe vậy thì thiếu chút nữa là đã nôn ọe ra hết, thế rồi Bích Dạ vội vàng chuyển đề tài sang một vấn đề khác mà các nàng đang rất kinh ngạc:

- La Địch tiên sinh, ngươi có biết người vừa rồi là ai chẳng?

Mộ Dung Thiên thần nhiên đáp:

- Lão tự xưng là Phỉ Lợi Phổ.

Bích Dạ che miệng cười nói:

- Không sai, lão chính là đạo tặc Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, tuy nhiên, lão còn có một ngoại hiệu là “Sắc đạo” đấy.

- Ủa?

Vừa nghe thấy cái ngoại hiệu đó, rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng hiểu vì sao lão Phỉ Lợi Phổ kia lại đặc biệt có hứng thú với mấy chiêu thức hạ lưu của mình.

Khiết Tây Tạng thấp giọng nói nhỏ:

- Đúng là ngu ngốc, mã tầm mã đây mà!

oooOooo

Sau đó, hạnh vận của Mộ Dung Thiên đúng là rất tốt, tuy cũng gặp được vài đối thủ mạnh, nhưng đều bị hắn đánh bại, quả là phong quang rực rỡ. Còn Khiết Tây Tạng và Khoa Tư Mạc thì có phần chật vật hơn, nhưng rốt cuộc họ cũng thông qua trận tổng chung kết được. Cả hai người họ đều là học viên của ban cấp thấp và lại không có chút danh tiếng nào, nên với sự biểu hiện của họ, thật là khiến người ta được mở rộng tầm mắt. Tuy nhiên, các khán giả đều biết họ là bằng hữu của Mộ Dung Thiên, vì thế nên ai nấy đều nghĩ những người ở bên cạnh hắc mã thì cũng bị dính hắc khí mà đen theo luôn.

Đến vòng đấu của cấp một (năm thứ nhất), khi chỉ còn lại ba mươi người thì cũng là lúc mở màn để thi đấu vượt cấp.

Tối đến, Mộ Dung Thiên và Khiết Tây Tạng cùng cười đùa kéo nhau đi rút thăm, khi Mộ Dung Thiên mở ra tờ giấy thăm mà mình đã rút được, thì bộ mặt tươi cười của hắn lập tức đông cứng lại ngay: “Tất Á Đa Lộ, kỵ sỹ cấp hai, đệ nhất ban, Lý Ngang.”

Hết hồi 114

=====

Chú thích:

[1] Bá Vương Hoa : nhân vật nữ cảnh sát trong phim.

[2] thần quan: y sĩ.

[3] song nhận đao: đao hai lưỡi.

[4] nguyên văn là rơi vào thế “đạn tấn lương tuyệt”, ý là rơi vào thế “đạn hết lương cũng chẳng còn.”

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

116. Hồi 115: Hàng Giai

Dị Giới Duyệt Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 115: Hàng Giai

(Giáng cấp)

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Chẳng lẽ số phận lại an bài trở trêu như thế sao? Đối thủ đầu tiên của mình trong đợt thi đấu với các học viên cấp hai, lại chính là oan gia đối đầu, có thể nói, gã chính là người đầu tiên mà mình biết được khi vừa đến Thần Phong đại lục này. Đối với Lý Ngang, Mộ Dung Thiên cũng không thù ghét gã nhiều lắm, nhưng gã lại là nguyên nhân đã thúc đẩy cho việc hắn buộc phải giải trừ Linh lực phụng hiến với Lăng Đế Tự, đồng thời, gã cũng là nhân chứng duy nhất mục kích được hết toàn bộ quá trình mình bị khuất nhục thế nào. Chỉ với điểm này thôi thì Mộ Dung Thiên cũng không thể xem như là không có gì được.

Khiết Tây Tạng thấy sắc mặt của Mộ Dung Thiên đại biến thì liền hiếu kỳ nhìn sang mảnh giấy của hắn, khi vừa thấy cái tên ở trên đó thì nàng hiểu ngay tại sao sắc mặt của hắn trở thành cổ quái như vậy, nàng cười hì hì, nói:

- La Dịch, mỗi lần người rút thăm hầu như đều rất kỳ dị, nhưng lần này thật đúng là gặp vận may rồi. Đối phương chính là một tên hoàng kim kỳ sĩ đấy.

Mộ Dung Thiên khôi phục lại sắc mặt bình thường rất nhanh, hắn không nói gì nữa, nhưng trong lòng thì lại cười thầm: hoàng kim kỳ sĩ thì sao? Tốt, tốt lắm!

Khiết Tây Tạng cũng chẳng buồn lo lắng cho hắn, bởi vì đối với một kẻ lạ kỳ như hắn thì chuyện gì cũng có thể xảy ra cả, có lẽ người nên lo lắng phải là Lý Ngang mới đúng.

Trong giai đoạn hai của tổng chung kết, các cấp sẽ không cùng lúc tiến hành song song với nhau, mà thời gian sẽ được an bài trước sau không đồng đều. Đầu tiên là cấp hai sẽ thi trước, tất cả sẽ do ba mươi người được tuyển từ cấp một sẽ cùng đấu chung với một trăm năm mươi học viên của cấp hai. Lần này không phải là thi đấu theo kiểu đào thải, mà mỗi một người sẽ có ba đấu thủ để giao chiến, nếu bị thua hết cả ba lần thì mới mất tư cách lọt vào vòng trong, và đây cũng có nghĩa là các học viên đều có ba lần cơ hội. Đến cuối cùng, khi chỉ còn lại ba mươi người thì mới tiến vào vòng trong để tiếp tục đấu với cấp ba, ba mươi người này cũng sẽ đấu với một trăm năm mươi học viên thuộc cấp ba, và cứ thế mà tiếp tục thi đấu cho tới thêm hai cấp nữa.

Tin tức về trận đấu sắp tới của Mộ Dung Thiên và Lý Ngang liền nhanh chóng được truyền đi khắp cả hai học viện và trở thành đề tài tranh luận rất sôi nổi của mọi người. Một bên là siêu cấp hắc mã, đến từ cấp thấp nhất, và chỉ là một tiểu nhân vật mà trước kia không có chút danh tiếng nào. Đấu pháp đề tiện và hèn hạ của hắn chính là biểu hiện tốt nhất của hắn. Còn một bên khác thì là Lý Ngang, thiếu chủ của A Nhĩ Pháp gia tộc, hiện đang tiến vào giai đoạn hoàng kim kỳ sĩ, và gã cũng chính là một trong những ứng cử viên đứng đầu để giết giải quán quân lần này. Luận về thực lực, Lý Ngang dường như có bản lĩnh cao hơn một bậc, nhưng không có một ai lại dám khẳng định là gã sẽ thắng trận, bởi vì chỉ cần là người đã xem qua đấu pháp như thiên mã hành không của Mộ Dung Thiên một lần, thì tất sẽ không thể nắm bắt được sự nông sâu của hắn. Trên thực tế, hắn đã có nhiều lần lâm vào tình huống mà người ngoài nhìn vào có thể đoán chắc là hắn sẽ bại, vậy mà gã hắc mã này vẫn có thể xoay chuyển được thế cuộc như thường. Do đó,

các học viên chuyên nghiệp và lớn tuổi trong hai học viện bình thường vốn rất thích bình luận các sự kiện nóng bỏng thì bây giờ ai nấy cũng đều im hơi lặng tiếng, không dám buông lời phán đoán bừa bãi.

Và nếu nhìn từ khía cạnh của các cổ động viên thì song phương đều ngang tài ngang sức. Có thể nói, Mộ Dung Thiên là thần tượng của giới bình dân, là điển hình của quạ đen biến thành phượng hoàng. Hơn nữa, đấu pháp của hắn lại hợp ý của đa số nam nhân, nên được hoan nghênh rất nhiệt liệt; huống chi, hắn lại còn thắng lợi rất suông sẻ, đánh thắng một hơi vào tới vòng thi đấu của đám học viên cấp hai, nổi danh là nam nhân khắc tinh của Nữ bạo long Mai Thụy Dịch Tư, người mà lâu nay chưa biết sợ là gì. Tiếng tăm của hắn quả là đang lên như diều gặp gió, lừng lẫy khắp cả hai học viện.

Còn Lý Ngang thì ngay năm cấp một đã trở thành thần tượng của công chúng rồi. Trước tiên là gã có gia thế hiển hách khiến nhiều người hâm mộ, kể đến là có tố chất rất ưu tú, rồi cũng trong năm đó, gã mang danh tân sinh đã đánh thắng tới vòng đấu của các học viên cấp ba thì mới thất bại, chiến tích đó thật đáng kiêu hãnh, nó đã mang về tiếng tăm lẫy lừng cho gã. Chỉ đáng tiếc là tâm tính của gã quá ngạo mạn, nên có rất nhiều người của giới bình dân và các học viên thuộc cấp thấp đều không ưa thích, vì vậy mà họ chọn ủng hộ cho một người không hề tự cao tự đại là Mộ Dung Thiên. Tuy nhiên, Lý Ngang từ nhỏ đến khi trưởng thành vốn đã rất anh tuấn, tựa như ngọc thụ lâm phong, rất ư là phong độ, vì thế mà có rất nhiều nữ sinh của cả hai học viện đều ái mộ gã, lẽ tất nhiên là họ ủng hộ gã hết mình. Nói trở lại, nếu Lý Ngang chỉ là một nam nhân xấu xí, thì đám nữ sinh kia chắc cũng chẳng thêm ủng hộ cho một kẻ công địch của giới nữ lưu, với đấu pháp vô sỉ hèn hạ như Mộ Dung Thiên được. Bọn họ ai nấy cũng đều hận không thể nhìn thấy hắn bị đánh ngã trên đài sớm một chút, nhưng đáng tiếc, điều làm cho các nàng thất vọng nhất chính là sinh mệnh lực và ý chí chiến đấu của tên hỗn đản này lại quá mạnh, mãi cho đến hôm nay mà hắn vẫn tỏ ra dư sức thừa lực, dù là một giờ hay nửa khắc thì cũng chẳng thấy hắn có chút dấu hiệu đuối sức nào cả.

Một ngày trước vòng đấu vượt cấp với các học viên cấp hai, tuy không phải là ngày cuối tuần, nhưng học viện vẫn cho mọi người nghỉ ngơi vì đó chính là thông lệ từ lâu. Trước khi bước vào một giai đoạn mới của cuộc thi vượt cấp, các tuyển thủ đều được nghỉ ngơi một ngày để dưỡng sức. Trước cuộc đấu của hai danh thủ La Dịch và Lý Ngang, các ủng hộ viên của đôi bên đã chính thức khai chiến với nhau, họ không ngừng khẩu chiến đến sùi cả bọt mép, thậm chí còn muốn quyết chiến một phen, khí thế hùng hục, nhất thời đã trở thành đầu đề nóng bỏng nhất của mọi người.

Nhưng đột nhiên vào lúc này, một tin tức động trời khác truyền tới: Hắc ám chi phối giả của cấp năm là Mông Na Lâm bỗng nhiên tự hạ cấp để tham dự vòng đấu của cấp hai.

Học viên cấp năm tự động xin phép được giáng cấp để thi đấu với các cấp thấp hơn là điều hợp lệ và cả hai học viện đều cho phép. Bất kể thắng thua, các học viên cấp cao cũng sẽ không gây ảnh hưởng đến điểm của các học viên cấp thấp, nhiều lắm thì chỉ có thể nói là người tình nguyện giáng cấp tạo cơ hội cho các học viên cấp thấp gặp một đối thủ mạnh hơn mà thôi. Do đó, học viện không bao giờ phản đối học viên tình nguyện giáng cấp, mà trái lại, họ còn rất khuyến khích nữa. Tuy nhiên, trong quá khứ, có rất ít học viên cấp năm tình nguyện giáng cấp để thi đấu, vì khi thắng, họ cũng chẳng có gì đáng để vui mừng, nhưng lỡ đụng phải một thiên tài nào đó trong hàng ngũ của các học viên cấp thấp và bị bại trận, vậy thì thật là mất mặt.

Về phần các tuyển thủ, làm sao để chạm trán với học viên tình nguyện giáng cấp, một là tùy ý rút thăm để chọn ra mười người, hai là do Mông Na Lâm đích thân chỉ định, nhưng như vậy thì chỉ được chọn một. Trong số mười người được rút thăm trúng tuyển, nếu họ cảm thấy thực lực giữa mình và đối thủ còn cách quá xa thì vẫn có thể từ chối không đấu, và tất nhiên việc đó cũng không làm ảnh hưởng gì đến tư cách thi đấu của họ. Nếu là người được tuyển chọn để thi đấu và may mắn thắng được kẻ giáng cấp, vậy thì người đó sẽ được nhảy thẳng lên vòng thi đấu với cấp bốn. Có thể nói, đây chính là cơ hội ngàn vàng để thăng tiến nhanh.

Không một ai lại nghĩ đến việc Mông Na Lâm tình nguyện xin giáng cấp để trở thành đối tượng khiêu chiến của các học viên cấp hai, bọn họ ai nấy cũng đều vừa vui vừa lo, có thêm một cơ hội tất nhiên là việc tốt, nhưng thực lực kinh khủng của Mông Na Lâm thì ai cũng biết. Hầu hết các học viên đều tốt nghiệp sau năm thứ tư, còn các học viên cấp năm đều là những cường giả. Chỉ cần tùy tiện chọn ra một người trong số họ để giáng cấp thì cũng đều rất khó đối phó rồi, chứ đừng nói là một người có đẳng cấp hàng đầu trong

đám học viên cấp năm và cũng là một quán quân của giới thượng lưu như Mông Na Lâm.

Bích Dạ chau mày, thắc mắc hỏi:

- Người nói xem, rốt cuộc là hần muốn làm gì thế?

Tâm tình của nàng cũng giống như các học viên cấp hai, vừa mừng vừa lo, mừng là vì cơ hội báo thù đang ở ngay trước mắt. Đương nhiên, rút thăm để chọn mười người trong số một trăm thí sinh thì tỷ lệ trúng tuyển rất thấp, nhưng đó cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội. Còn nàng lo là vì Mộ Dung Thiên vẫn chưa được tôi luyện đầy đủ, vì nếu hần cứ “quá ngũ quan, trăm lực tướng” [1] mà đánh dần từ cấp thấp đến cao, gặp cao thủ cũng mạnh dần theo cấp bậc thì nói không chừng, khi vào đến vòng đầu của cấp năm thì hần còn có cơ hội để thắng. Còn như đụng trận vào lúc này thì phần thắng chẳng có chút lác quan nào, thậm chí còn có thể xem là nắm chắc phần bại vào tay nữa.

Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy rất kỳ quái, cá tính của Mông Na Lâm cao ngạo như vậy, sao lại đi làm cái chuyện vô bổ này chứ. Hần lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ lắm.

Khải Sát Lâm cũng có mặt tại đó, việc này quan hệ đến người mà Bích Dạ thống hận nhất đời, nên dù thế nào nàng cũng muốn biểu lộ sự quan tâm đối với tình nhân của mình, bèn nói:

- Ta nghĩ chắc việc đó không phải là vì muốn làm náo động một trận đấu. Nghe nói Mông Na Lâm là một người rất thâm trầm ấy chứ.

Bích Dạ hừ một tiếng rồi nói:

- Nói trở lại, nếu lúc đầu ta không nhìn lầm hần thì đã không cho phép Bích Nguyệt giao du với hần rồi.

Khi nghĩ tới muội muội luôn được đùm bọc trong sự yêu thương, rồi sau đó vì không chịu đựng được sự đau khổ và tuyệt vọng mà phải kết thúc sinh mạng, Bích Dạ lòng đau như thắt.

Khải Sát Lâm an ủi nàng:

- Bích Dạ, người đừng suy nghĩ nhiều quá, hạng người như vậy sớm muộn gì cũng sẽ có một kết cục xứng đáng với hần mà thôi.

Bích Dạ thở dài một hơi, tạm ném hết bao nhiêu bi thương sang một bên. Nàng trầm ngâm một lát rồi thốt:

- La Dịch tiên sinh, nếu Mông Na Lâm khiêu chiến với người, vậy thì người cứ từ chối đi.

Mộ Dung Thiên không hiểu ý tứ của nàng, liền hỏi:

- Tại sao?

Bích Dạ nói với giọng tiếc rẻ:

- Việc này.....La Dịch tiên sinh, ta nghĩ người nên đấu dần từ thấp tới cao, cứ theo trình tự mà thăng tiến từ từ và trải nghiệm từng cấp một là hơn. Hiện tại, kinh nghiệm thực chiến của người với cường giả chân chính còn chưa được nhiều lắm, đã khiếm khuyết về mặt kinh nghiệm mà còn đi đấu với Mông Na Lâm thì chỉ sợ rất khó thắng được, và điều đó sẽ gây ảnh hưởng rất lớn với lòng tin của người.

Kỳ thật, Bích Dạ cũng rất mâu thuẫn, rõ ràng là không ai có thể phán đoán chính xác được thực lực của Mộ Dung Thiên, ngoài đấu pháp quỷ dị ra thì linh lực của hần cũng rất kỳ lạ, ngay cả Bích Dạ cũng không thể nói rõ được nguyên do, cho nên rất có thể hần cũng có khả năng thắng được Mông Na Lâm cũng không chừng. Tuy nhiên, vì thận trọng, Bích Dạ đã đưa ra một quyết định sáng suốt. Nhằm tránh gặp phải trở ngại được thăng tiến trong vòng đấu của cấp hai, hoặc thậm chí rất có thể sẽ còn lưu lại nỗi ám ảnh về mặt tâm lý vì cuộc đấu này, nên biện pháp duy nhất là tạm thời tránh né; bằng không, nói không chừng, dù sau này có vượt qua được cấp ba, cấp bốn, rồi lại chạm trán với Mông Na Lâm ở cấp năm, thì Mộ Dung Thiên chắc chắn sẽ bị thăm bại thôi.

Mộ Dung Thiên suy nghĩ chốc lát rồi nói:

- Được rồi, Bích Dạ tiểu thư nói sao thì làm vậy đi, huống chi, người đông như vậy, chưa chắc là sẽ chọn trúng ta.

Lúc này, Lộ Thiên bưng ra một đĩa đồ ăn từ nhà bếp, nàng cười nói:

- La Dịch ca ca, Bích Dạ, Khải Sát Lâm tỷ tỷ, các người đang nói chuyện gì thế, tới đây dùng cơm đi.

Mộ Dung Thiên vừa nhìn thấy Lộ Thiên thì trong lòng khẽ động, hắn nhớ tới hình dáng ngày trước của Mông Na Lâm, khi gã ở trước cửa Tát Á Đa Lộ học viện ân cần tặng hoa cho Lộ Thiên, lúc đó gã bị cự tuyệt và phải ly khai mà không cam lòng chút nào. Chẳng lẽ gã tự giáng cấp để thi đấu với cấp hai là muốn ở trước mặt Lộ Thiên, thậm chí là trước mặt người của cả hai học viện mà công khai hạ nhục mình?

Hết hồi 115

=====

Chú thích

[1] quá ngu quan, trăm lức tướng: qua năm ải, chém sáu tướng.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

117. Hồi 116: Bảo Bối

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 116: Bảo Bối

Dịch giả: jesu

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Trong tay gã nắm giữ danh sách của những người đã được chọn. Song, nỗi hận trong lòng của Mông Na Lâm có thật sự sâu dày đến mức ấy hay không? Mộ Dung Thiên cũng không dám khẳng định phán đoán của mình là đúng hay sai nữa.

- Tật Phong à Tật Phong, ngươi nói xem, chuyện này là thế nào hả?

Mộ Dung Thiên một tay vuốt ve con chó nhỏ nằm trên chiếc ghế lót nệm, vừa lầu bầu nói. Còn Tật Phong, nó đúng là con vật tham ăn, vừa ngửi được mùi thơm của thức ăn thì liền tỉnh dậy ngay.

Con chó nhỏ này tựa hồ như rất bất mãn với chủ nhân khi thấy hắn cơ hồ đã quên đi mình, thế là nó cắn lấy chéo áo của chủ nhân kéo kéo, như là để kháng nghị. Bởi vì Bích Dạ đã từng có mặt và chứng kiến cảnh nó biến thân trước lúc hóa nhân, nên Tật Phong không dám sửa thành tiếng, tránh để bị nhận ra.

Đang lúc mọi người chuẩn bị dùng cơm thì có tiếng chuông cửa vang lên, Mộ Dung Thiên vừa ra mở cửa vừa thầm đoán “chẳng lẽ là Tạp Hy?”

Người xuất hiện ở ngoài cửa là một lão nhân có dáng dấp đầu chuột tai cáo. Khi thấy Mộ Dung Thiên mở cửa, lão liền cười nói:

- La Dịch, ta thấy ngươi được rảnh rỗi đôi chút, nên tranh thủ đến nghiên cứu mấy tuyệt chiêu với người đây, khả khả.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên thốt:

- Phỉ Lợi Phổ tiên sinh?

Hắn vốn tưởng lão chỉ nói qua một lần rồi sớm đã quên mất, không ngờ lão lại tới thăm tận nhà, điều này quả thật là nằm ngoài dự liệu của Mộ Dung Thiên.

Phỉ Lợi Phổ đưa mắt nhìn vào phòng khách, khi vừa bắt gặp bóng dáng mỹ nữ thì mắt lão liền sáng bừng lên, vội nói:

- À, thật là hay, vừa khéo ta cũng chưa ăn tối.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì liền đáp:

- Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, ngài vừa tới thì bọn ta cũng vừa làm cơm xong, không biết là có được sự may mắn để mời ngài dùng chung bữa không?

Phỉ Lợi Phổ đúng là đang đợi những lời này, lão lập tức gật đầu rồi cười nói:

- Hay lắm, La Dịch, vậy thì ta không khách khí đâu nhé.

Phỉ Lợi Phổ theo Mộ Dung Thiên đến bàn ăn thì mới phát hiện ra nhị vị mỹ nữ quen thuộc. Bích Dạ và Khải Sắt Lâm là đôi mỹ nữ tình lữ nổi tiếng khắp Lam Nguyệt đế quốc mà ai cũng biết, họ đều là khách quen thường xuất hiện trong kính tượng truyền hình.

Phỉ Lợi Phổ đỉnh đạc ngồi xuống bàn ăn, rồi nói:

- Bích Dạ tiểu thư, Khải Sắt Lâm tiểu thư, rất hân hạnh được gặp nhị vị ở đây.

Bích Dạ cũng nhận biết được vị sắc đạo đỉnh đỉnh đại danh này, nên mỉm cười đáp lại:

- Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, ngài vẫn mạnh khỏe chứ? Là ngọn gió nào đã đưa ngài đến đây thế?

Khải Sắt Lâm ngồi bên cạnh cũng vui vẻ bắt chuyện với hai người.

Phỉ Lợi Phổ cười ha hả nói:

- Đương nhiên là do ngọn gió thơm từ nhị vị mỹ nữ này thổi tới rồi. Khi biết được nhị vị mỹ nữ đang dùng bữa ở đây thì ta lập tức nghe thấy ngay.

Bích Dạ và Khải Sắt Lâm nghe vậy thì hứ lên một tiếng yêu kiều, tuy hai nàng không thích nam nhân, nhất là những nam tử bỉ ổi hạ lưu, nhưng trên thực tế, Phỉ Lợi Phổ dù có danh xưng là “Sắc đạo” nhưng lão lại không có gì đáng ghét lắm, bởi vì lão chỉ thích đến với mỹ nữ để tìm náo nhiệt mà thôi. Lão tuy có phần già mà không đàng hoàng chừng chạc, nhưng nói cho cùng thì cũng chưa hề xảy ra những chuyện thất lễ gì, so với bản chất của gã sắc lang hạ lưu Mộ Dung Thiên, vốn là người khi nhìn thấy mỹ nữ thì mắt sáng rực, lúc nói chuyện thì cũng chỉ nhìn đôi ngực và đôi bờ mông tròn trịa của đối phương hoặc giả chỉ thích kể chuyện tiểu lâm sàm sỡ, thì lão cũng khác xa nhiều lắm.

Phỉ Lợi Phổ đưa tay vào Không Gian giới chỉ lấy ra hai cái bình nhỏ, rồi đưa tới trước và nói:

- Nhị vị tiểu thư xinh đẹp, đây là chút lễ vật nho nhỏ của ta, xin nhị vị hãy nhận lấy.

Một làn hương nhẹ nhẹ tỏa ra tràn ngập khắp căn phòng, nó tựa như cơn gió mùa hè thổi vào mặt, khiến cho tinh thần người ta cảm thấy rất sáng khoái.

Hai nàng tò mò tiếp nhận lấy chiếc bình nhỏ, sau đó thì hưng phấn kêu lên thất thanh:

- Ma lực hương thủy Bì Tây Đa. [1]

Về phía tây nam bộ, tại eo biển A Nhĩ Ti Tư có một loại rong được gọi là Tây Đa, số lượng sinh trưởng rất ít ỏi, và lại còn sống ở dưới đáy biển nên rất khó thu thập. Chúng không có giá trị để làm thực phẩm, nhưng lại là thứ nguyên liệu tinh luyện để chế ra loại dầu thơm mà phái nữ dù nằm mơ cũng ao ước có được, ngoài việc phát ra mùi hương khiến cho tinh thần của người khác được thoải mái, thì nó có còn thể tự biến hóa mùi vị tùy theo sự thay đổi tâm tình của người dùng, và làm giảm bớt đi một số tính khí không tốt. Tỷ như lúc người sử dụng nó đang nóng giận, lúc ấy, nó sẽ toát ra một mùi hương dịu dịu, khiến cho

người ta tỉnh táo lại, hoặc giả trong lúc người sử dụng cảm thấy bị thống thì nó sẽ có tác dụng trấn an tinh thần, vv.....vì thế mà loại nước hoa này mới có cái danh xưng là ma lực hương thủy, quả là tuyệt diệu không thể tả; hơn nữa, chỉ cần dùng một chút thứ nước hoa này thôi thì nó cũng tồn tại rất lâu, nó chính là một trong những thứ mà nữ nhân rất khát khao có được.

Bích Dạ và Khải Sát Lâm cũng không ngoại lệ, song, số lượng sản xuất của nước hoa Bể Tây Đa thật sự rất ít, cho nên dù có trả giá cao thì cũng chưa chắc đã tìm ra được, nhưng không ngờ Phỉ Lợi Phổ lần đầu ra tay lại rộng rãi như thế, tặng ngay hai bình nước hoa quý. Nghe nói “sắc đạo” luôn ra tay rất hào phóng với mỹ nữ, quả nhiên không sai chút nào. Tuy lão là đạo tặc, nhưng cũng không phải là phường trộm vặt, tính lão thích chu du đó đây và rất thích sưu tập những đồ trân quý, bất luận vật gì dù quý hay không, nhưng chỉ cần hiếm lạ thì lão đều có hứng thú.

Hai nàng luôn miệng thốt lời cảm ơn, Phỉ Lợi Phổ thấy phản ứng vui mừng rồi rít của các nàng thì rất hài lòng, nên đắc ý vô cùng. Hai bình nước hoa này được rất nhiều vị tiểu thư quý tộc đưa ra giá cao để thu mua, nhưng ở trong lòng lão, chúng không bằng được việc lấy lòng mỹ nhân chút nào, việc đó còn quan trọng hơn rất nhiều.

Khi ánh mắt của Phỉ Lợi Phổ chuyển sang khuôn mặt của Lộ Thiến, thì lão ngạc nhiên hỏi:

- Vị Tinh Linh tiểu thư này không phải là Nghĩ Linh sứ vừa mới thi đấu mấy hôm trước sao?

Từ miệng của Mộ Dung Thiên, Lộ Thiến biết được thân phận của lão đầu này không phải tầm thường, nên lễ phép nói:

- Xin chào Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, tiểu nữ là Lộ Thiến.

Phỉ Lợi Phổ tắc lưỡi vài tiếng, không biết là than thở chúc nghiệp Nghĩ Linh sứ của Lộ Thiến đặc biệt hiếm, hay là vì thấy nàng là một mỹ nhân đang trong tuổi phát triển, hoặc là vì thấy Mộ Dung Thiên có phúc khí sâu dày. Rõ ràng quan hệ giữa hai người họ không tầm thường chút nào, lão là người sành sỏi, chỉ liếc sơ một cái thì đã đoán được ngay.

Mắt Bích Dạ đảo quanh một vòng, rồi nói:

- Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, ngài xem Lộ Thiến có tư cách để nhận được một phần lễ vật của ngài không?

Nàng cũng rất biết suy nghĩ cho Lộ Thiến, nhân vật ở trước mắt họ đây chính là một kho bảo tàng biết đi, nếu không nhân dịp này mà vùi vĩnh một chút thì thật là phí.

Phỉ Lợi Phổ gật đầu nói:

- Đó là chuyện đương nhiên, với một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, ta làm sao có thể bỏ quên chứ?

Đột nhiên lão dường như nhớ tới điều gì đó, thần sắc liền trở nên rất hưng phấn, đưa tay vào lục lọi Không Gian giới chỉ một hồi lâu, rồi sau đó lấy ra một hạt châu. Hạt châu này mới thoát nhìn thì tựa trong suốt như nước tinh khiết, song, nếu nhìn thêm vài lần thì sẽ cảm giác được bên trong nó như có hàng vạn đóa hoa rực rỡ cùng khoe sắc, vẻ đẹp nào cũng có, thật là huyền diệu.

Phỉ Lợi Phổ đặt hạt châu ấy vào lòng bàn tay rồi nói:

- Rất là thần kỳ phải không? Có phải các ngươi đang nhìn thấy một viên minh châu trong suốt và ẩn chứa rất nhiều màu sắc?

Lộ Thiến, Mộ Dung Thiên và Khải Sát Lâm đều gật đầu công nhận lời của lão, ngay cả Bích Dạ vốn có kiến thức rộng mà cũng không nhận được trò lạ của hạt châu này.

Nhìn thấy bộ dạng ngây ngô không hiểu gì của mọi người, Phỉ Lợi Phổ càng đắc ý hơn:

- Các ngươi đã từng nghe nói đến khôi lỗi thú Mục Côn Lạp Khắc chưa?

Bích Dạ lập tức giác ngộ, cướp lời lão:

- Có phải ngài nói đến con biến dị ma thú Mục Côn Lạp Khắc chỉ xuất hiện mỗi khi ma thú công thành không?

Phỉ Lợi Phổ gật đầu nói:

- Bích Dạ tiểu thư, người nói đúng đó. Mục Côn Lạp Khắc chuyên chế tạo khôi lỗi nguyên tố để tác chiến, mà viên minh châu này lại chính là tinh hạch ma hành của nó. Mục Côn Lạp Khắc hoàn toàn nhờ vào nó để khống chế sự cân bằng nguyên tố và chế tạo khôi lỗi đấy!

Bích Dạ than:

- Mục Côn Lạp Khắc là một giống ma thú đặc biệt, chỉ có lúc công thành thì người ta mới có thể gặp được nó, thật nghĩ không ra là ai có thể lấy ra được tinh hạch của nó nhỉ.

Phỉ Lợi Phổ cười tủm tỉm:

- Đó là trong lần thủ thành vào hơn hai mươi năm trước, ta đã tình cờ lấy được nó. Bởi vì tác dụng của ma hành là gia tăng tỷ lệ khống chế lượng nguyên tố của người mang nó trong mình, nên đối với sự yêu cầu hà khắc về việc quân bình nguyên tố của Nghĩ Linh sứ thì lại rất thích hợp.

Lão vừa cười cười, vừa đưa ma hành qua cho Lộ Thiển và nói:

- Lộ Thiển tiểu thư, đây là lễ vật của ta!

Lúc này nghe Bích Dạ nói hạt châu này rất khó kiếm được nên Lộ Thiển không dám tiếp nhận, nằng vội nói:

- Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, vật này....vật này quá quý trọng....

Phỉ Lợi Phổ khoát khoát tay nói:

- Không cần khách khí, hạt châu này đối với người thường thì không có tác dụng lớn, đa số họ đều dùng đấu khí và phát triển chúng theo chiều hướng cực đoan, nên bọn họ đâu cần lực cân bằng nguyên tố để làm gì? Trừ phi là tặng nó cho Nghĩ Linh sứ sử dụng, còn không thì ta cũng chỉ ném nó ở trong Không Gian giới chỉ thôi, có lẽ cũng đã hơn hai mươi năm rồi đấy chứ. Nếu người không nhận thì ta cũng chỉ có thể ném nó trở lại chỗ cũ và để cho nó mọc meo lên thôi.

Sau khi biết Phỉ Lợi Phổ là người vui tính bình dị, Mộ Dung Thiên cũng không còn giữ sự khách sáo của lúc ban đầu nữa, hần sợ Lộ Thiển quá khiêm nhường, vậy thì sẽ không có được món bảo vật rất có lợi cho chức nghiệp của nàng, vì vậy nên hần vội vàng nhận giùm nàng:

- Chúng ta không nên từ chối mối thịnh tình của Phỉ Lợi Phổ tiên sinh chứ, có đúng không?

Nói xong, hần liền nhét hạt châu vào bàn tay nhỏ bé của Lộ Thiển.

Phỉ Lợi Phổ cười ha hả, nói:

- Vẫn là La Định hào sảng hơn, Lộ Thiển muội muội vẫn còn khá mắc cỡ đấy nhé.

Một trong những nguyên nhân mà Phỉ Lợi Phổ trở thành sắc đạo chính là biết tùy cơ ứng biến [2]. Có một vài tiểu cô nương xinh đẹp, đáng yêu, sau khi nhận không ít lễ vật của lão thì nhất định họ sẽ đồng ý trở thành “muội muội” của lão ngay, cho dù niên kỷ của lão cũng không còn trẻ trung gì, và lại còn có thể trở thành gia gia của người ta nữa là khác. Đương nhiên, được lão nhận làm muội muội thì cũng không phải là việc xấu, có rất nhiều nữ tử muốn móc nối quan hệ với Phỉ Lợi Phổ, và như vậy thì lão sẽ chiếu cố cho nhiều hơn; sau mỗi chuyến đi xa, lão nhất định sẽ tặng khá nhiều lễ vật, còn giả như có điều gì phiền toái thì lão cũng sẽ ra tay tương trợ ngay.

Lộ Thiển tiếp nhận mà gương mặt ửng đỏ, sau đó nhẹ nhàng tạ ơn:

- Đa tạ Phỉ Lợi Phổ tiên sinh!

Sau cùng, Phỉ Lợi Phổ mới nói:

- Về phần La Định người, đêm nay có thể giúp ta gặp được hai vị đại mỹ nữ mà từ lâu ta đã ngưỡng mộ, hơn nữa lại còn là ca ca của Lộ Thiển muội muội, vậy nên ta cũng không thể keo kiệt với người mới phải.

Lão vừa nói lại vừa lục đồng bảo vật ở bên trong Không Gian giới chỉ.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cực kỳ hưng phấn, lão có nhiều bảo bối như vậy, không biết sẽ cho mình cái gì đây.

Cuối cùng, Phỉ Lợi Phổ cũng lấy ra một món vật, Mộ Dung Thiên vừa nhìn thấy nó thì nhất thời cảm thấy rất thất vọng, thì ra nó chỉ là một cái bao tay ngăm đen, ngoài việc nó có màu đen ra thì cũng không còn điểm gì đặc biệt nữa. Theo định nghĩa của Mộ Dung Thiên, thông thường thì bảo vật phải có chút dị tượng mới phải, giống như Yêu Linh đan, ma lực hương thủy Bể Tây Đa, hay là ma hành vậy, những vật đó đều không ngoại lệ. Lúc này, Mộ Dung Thiên bắt đầu đoán câu tiếp theo của Phỉ Lợi Phổ sẽ là “La Dịch, đây là một bộ bao tay có thể chống lạnh, sau khi mang nó vào thì người sẽ không sợ bị nứt da tay nữa.” Nghĩ đến đó, trong lòng hắn thầm chửi đổng mấy câu, cho mỹ nữ thì toàn là đồ tốt, còn đến khi cho mình thì lại là những thứ rác rưởi, mẹ kiếp, rõ ràng là thiên vị mà.

Tật Phong và Mộ Dung Thiên vốn tâm ý tương thông, chỉ cần nhìn sắc mặt của hắn là đã biết hắn đang nghĩ gì rồi, vì thế mà nó cũng bất mãn, thầm nghĩ: “Người cũng vậy mà thôi, hễ có mỹ nữ thì ngay cả sủng vật của mình cũng chẳng thèm trông nom nữa là.”

Phỉ Lợi Phổ hơi do dự một chút, khẽ cắn môi rồi đưa đôi bao tay ra:

- Ài, La Dịch, cái này cho người vậy.

Mộ Dung Thiên nhìn khuôn mặt có vẻ nhăn nhó của lão, trông như là trong lòng bị cắt đi một miếng thịt vậy, khuôn mặt khác hẳn vẻ hào sảng lúc nãy, chẳng lẽ đôi bao tay này ngoài việc chống nứt da thì lại còn có tác dụng thần kỳ nào khác hay sao?

Hết hồi 116

=====

Chú thích:

[1] hương thủy: nước hoa.

[2] nguyên văn: đả xà tùy côn thượng: lựa gậy mà đánh rắn nghĩa tương đương với “tùy cơ ứng biến”.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

118. Hồi 117: Phản Thường

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 117: Phản Thường

Dịch giả: KEN_E

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Phỉ Lợi Phổ giải thích:

- Vật này được làm từ da bụng của ma thú hải ma Ban Dịch Tư, có tên gọi là “linh động”. Nó là một bộ găng tay có khả năng khuếch triển và rút ngắn thời gian phóng xuất linh lực với một tốc độ cực nhanh.

Các loại mãnh thú khi được xưng là ma thú, đa phần đều có thực lực mạnh mẽ và hung ác bạo tàn. Nếu muốn săn chúng để lấy vật liệu chế luyện vũ khí thì rất khó; hơn nữa, sau khi chết, kết quả của các giống

ma thú đều giống nhau, tức là chúng đều sẽ biến thành linh lực, tỷ lệ mà chúng lưu lại vật liệu hoặc tinh hạch là rất thấp. Chẳng những thế, đối với giống hải ma thì lại càng khó sản hơn, thế mới biết bộ gắng tay này quý báu đến dường nào, ngay cả Bích Dạ và Khải Sắt Lâm cũng đều cảm thấy ganh tỵ nữa.

Phỉ Lợi Phổ nói tiếp:

- “Linh động” chỉ thích hợp cho quyền thuật gia, phù chú sư, và những chức nghiệp chuyên dùng tay không để tác chiến, còn như đối với những chức nghiệp phải dùng tới vũ khí thực thể để chiến đấu thì nó chỉ là một món phế vật, không có tác dụng gì. Ta vốn không có bằng hữu thâm giao thuộc các chức nghiệp chỉ dùng tay không, mà nay vừa khéo lại gặp được La Dịch người là người chỉ thích dùng tay không hoặc là nguyên tố vũ khí để tác chiến, vì thế, chỉ bằng cứ tặng quách cho người.

Kỳ thật, lão với Mộ Dung Thiên không thể xem là có thâm giao gì, họ chỉ gặp qua một lần trong đại hội luận võ, và lần này cũng chỉ là lần gặp gỡ thứ hai. Tuy nhiên, tính cách của Phỉ Lợi Phổ rất cổ quái, chỉ cần lão thấy người hợp ý với mình thì liền kết thân ngay và không hề quan tâm đến thân phận, địa vị của đối phương như thế nào. Hơn nữa, lão thấy Bích Dạ và Khải Sắt Lâm vốn là hai nữ nhân đồng tính, họ chỉ xã giao với nam nhân trong những trường hợp bất khả kháng mà thôi, còn thì bất kể dưới tình huống nào họ cũng đều lánh xa nam nhân đến cả ngàn dặm, ấy vậy mà họ lại lén lút đến đây làm khách. Khẳng định là nam nhân này phải có thủ đoạn phi thường lợi hại thì mới có thể làm được điều đó. Do vậy, Phỉ Lợi Phổ mới có ý định “thả dây dài, câu cá lớn”, bỏ ra chút quà nhỏ để tạo quan hệ tốt với tên sắc lang này, hồng mong hắn sẽ giới thiệu mỹ nữ cho lão quen biết.

Có thể rút ngắn thời gian phóng xuất linh lực cũng có nghĩa là có thể gia tăng tốc độ công kích của kỹ năng, lợi ích ở trong đó to lớn thế nào thì e rằng những kẻ ngốc như Ba Tây hắn là không thể hiểu nổi được rồi. Mộ Dung Thiên vui mừng đến suýt ngất, hắn cười nói:

- Món vật quý báu như vậy, kêu ta làm sao dám nhận chứ?

Miệng tuy nói thế, nhưng gã sắc lang ấy cũng không khách khí như Lộ Thiển, hắn không đợi Phỉ Lợi Phổ chia tay ra thì đã tự chop lấy, y như thổ phỉ vào thôn giành lấy giành để vậy.

- Ha ha, đa tạ Phỉ Lợi Phổ tiên sinh! Đại ân đại đức của ngài, La Dịch ta nhất định sẽ không quên!

Mất đi món bảo bối đó, Phỉ Lợi Phổ cũng đau lòng lắm, nhưng khi lão nghĩ tới tình cảnh sau này được Mộ Dung Thiên giới thiệu với các mỹ nữ thì trong lòng cũng thấy thích chí. Mọi người có mặt tại đây đều nhận được lễ vật, vì vậy mà bữa cơm này, cả chủ và khách đều được tận vui, ai ai cũng đều rất hài lòng.

Sau bữa ăn, Bích Dạ và Khải Sắt Lâm cùng ở lại phòng khách với Lộ Thiển vừa xem truyền hình vừa chuyện phiếm rất vui vẻ. Còn Mộ Dung Thiên và Phỉ Lợi Phổ thì đến đại đạo tràng ở trong thành để luận bàn về “diệu chiêu”.

Sở dĩ Phỉ Lợi Phổ tìm đến Mộ Dung Thiên không phải là vì những chiêu số thâm đăng của hắn, mà là vì những chiêu thức cổ quái xảo quyết. Ngoài việc thu tập kỳ trân dị bảo, sở thích lớn nhất của Phỉ Lợi Phổ chính là nghiên cứu, học tập các loại chiêu thuật hiểm thấy. Vài hôm trước, lão thấy Mộ Dung Thiên sử dụng linh lực vũ khí đến mức xuất thần nhập hóa, thì lòng hươu dạ vượn của lão khó nhịn nổi, chỉ đợi tới lúc hắn rảnh rỗi đôi chút thì vội vàng tìm tới cửa ngay.

Sắc đạo đã từng đọc qua rất nhiều kinh sách, nếu nói võ thuật của Bồ Luân Đặc là Cửu Dương chân kinh, bác đại tinh thâm, thận trọng từng bước mà tiến; vậy thì tuyệt kỹ đạo tặc của Phỉ Lợi Phổ cùng với các kỹ năng mà lão học lóm được từ các nơi cũng giống như là Bắc Minh thần công, chuyên đi đường tắt, tuy tiềm lực không cao, nhưng sự tiến bộ của người tu luyện sẽ thần tốc đến kinh người.

Giới đạo tặc so với thích khách cũng không khác biệt là mấy. Chức nghiệp của họ vốn chủ yếu là nhờ vào tốc độ và sự xảo quyết. Điều ấy so với đấu pháp quỷ dị của Mộ Dung Thiên thì vừa khéo lại tương hợp. Phỉ Lợi Phổ dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình mà luôn tay chỉ ra những chỗ sơ hở trong các chiêu thức hạ lưu của hắn, còn Mộ Dung Thiên thỉnh thoảng cũng đưa ra vài đề nghị rất bất ngờ, nhưng vừa khéo lại hợp ý của Phỉ Lợi Phổ, hai người quả đúng là tri âm tri kỷ [1], chỉ hận là gặp nhau hơi muộn. Cứ thế, hai người họ cùng nhau trao đổi nghiên cứu cho đến tận khuya thì mới chịu về. Mộ Dung Thiên cảm giác mình thu hoạch được rất nhiều lợi ích, chỉ tiếc là thời gian quá ngắn mà thôi.

Khi Mộ Dung Thiên trở lại biệt thự thì phát hiện ra Bích Dạ và Khải Sắt Lâm đều ở lại qua đêm, bọn họ đều bỏ qua quá khứ của Lộ Thiên mà kéo Lộ Thiên cùng ngủ chung. Bởi vì Bích Dạ cho rằng Lộ Thiên ngây thơ trong sáng như vậy, thì chắc hẳn là tên sắc lang Mộ Dung Thiên nhất định sẽ không bỏ qua, chỉ sợ giữa hai người đã sớm có quan hệ thân mật rồi. Dù có phải phá hủy chuyện tốt của người ta cũng được, tóm lại là bản nhân gia tình nguyện làm việc này vì hai người họ. Bình thường Bích Dạ cũng không thích xen vào việc của người khác như thế này, nhưng đối thủ ngày mai là Lý Ngang thì tuyệt không đơn giản chút nào, tuy gã không đáng sợ bằng Mông Na Lâm, nhưng dù sao cũng là hoàng kim kỵ sĩ, tuyệt đối không phải là một nhân vật có thể xem thường. Bởi vậy, nàng phải theo dõi tên sắc lang chặt chẽ, phòng ngừa hắn đắm mình trong sắc dục quá độ, rồi đến lúc thượng đài mà bị hư thoát vô lực thì thật là uổng công.

Hôm sau, đại hội luận võ chính thức bước vào giai đoạn thi đấu của các học viên cấp hai, bầu không khí sôi động ở đây dường như có thể vỡ tung bất cứ lúc nào. Trước khi trận đấu diễn ra chừng nửa phút, bình luận viên đã đưa ra lời bình luận làm tăng sự cao độ của cuộc đấu:

- Trời ạ, ta xem ra trận đấu này nhất định sẽ là một trong những trận ác liệt nhất, song phương đều có số lượng người ủng hộ cực kỳ khổng lồ. Một bên là học viên xuất sắc từng đấu vượt cấp từ cấp một tới cấp ba, và cũng chính là hoàng kim kỵ sĩ đã được Kỵ Sĩ công hội phê duyệt, tức Lý Ngang, hẳn là không cần nhắc đến nữa. Còn phe bên kia là một nhân tài mới nổi, danh tiếng đang lên như điều gặp gió, là một “hắc mã” nổi trội nhất trong lịch sử của An Cách La Hy học viện, tức La Địch. Trận đấu này rốt cuộc sẽ ác liệt như thế nào, vậy chúng ta cứ hãy chờ xem! Tuy nhiên, vào giờ phút này, cổ động viên của hai bên tựa như đã bắt đầu khai chiến với nhau rồi.....

Người bình luận viên của hôm nay chính là người đã bình luận cho trận đấu giữa Mộ Dung Thiên và Ốc Thập Lạp Cơ ngày trước, lời lẽ của y rất thâm đáng, từ chiến cuộc rất có thể bị y uốn cong và biến nó thành một màn phim XXX, trình độ quả thật là thâm hậu vô cùng. Thành thử, với tài năng như vậy thì mới có khả năng chủ trì một trận đấu quan trọng như thế này được.

Lúc này, những trận đấu khắu ở dưới khán đài quả đúng là giống như lời y nói, quá ư sôi nổi.

- Lý Ngang tất thắng! Hoàng kim kỵ sĩ mà còn đánh không lại một thành viên cấp thấp sao, nói chơi hả?

- Người thì biết cái khỉ khô gì, thực lực của La Địch đồng học chuyên về đấu pháp đây quý dị, nó đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh rồi, nếu là người, liệu người có thể đỡ được không? Về nhà bú mẹ thêm hai năm nữa đi!

- Ta ủng hộ Lý Ngang! La Địch là tên vô lại, hẳn chỉ dựa vào mấy chiêu hạ lưu thì mới cầm cự được tới nay, thật đúng là đồ vô sỉ!

- Vô sỉ cái gì? Cái đó gọi là chiến đấu bằng trí tuệ, có biết không hả? Mẹ kiếp, thật là ngây thơ! Tiểu tử, ra đây một chọi một với ta! Bảo đảm người sẽ bị đánh đến nỗi răng rơi đầy đất cho coi!

- Ở đây có một trăm đồng tiền vàng, nếu Lý Ngang thua, tiền này sẽ là của các người.

- Tiền vàng thì đáng giá cái mớ xì gì. Nếu La Địch thua, lão tử đây sẽ khóa thân chạy ba vòng quanh học viện cho các người xem, cộng thêm hai tháng sẽ mặc nội khố ra ngoài nữa!

-

-

Bầu không khí bên trong hội trường sôi sùng sục, chỉ trong chớp lát mà đã trở thành một bãi chiến trường, chia hai phe mắng chửi lẫn nhau. Đột nhiên lúc ấy chợt xuất hiện một con tuấn mã với đôi cánh dài trên lưng, toàn thân trắng muốt, từ lối đi của các đấu thủ mà tiến vào trong. Khi nó đến gần võ đài thì chỉ nhún mình nhảy lên cao, rồi nhẹ nhàng từ từ hạ xuống sàn đài. Ngay sau đó, một gã kỵ sĩ phong dong nhảy xuống từ lưng ngựa. Người này có mái tóc vàng phiêu dật tung bay trong gió, môi hồng răng trắng, vóc người cao ráo, toàn thân mặc kim giáp sáng ngời, trông rất uy mãnh. Tay phải của gã cầm cây bạch mâu nghiêng nghiêng phía sau, động tác rất tiêu sái tao nhã. “Bạch mã tuấn dật, kỵ sĩ như ngọc” chính là lời miêu tả tốt nhất cho hình ảnh của gã kỵ sĩ ấy vào lúc này.

Gã kỵ sĩ này đương nhiên chính là “lão bằng hữu” của Mộ Dung Thiên, mỗi lần gã xuất hiện đều rất có phong cách, và lần này cũng không ngoại lệ. Kỵ sĩ là chức nghiệp duy nhất có thể sử dụng sủng vật trong

lúc thi đấu, tuy nhiên, họ bắt buộc phải cười trên lưng sừng vật của mình.

Theo sau sự xuất hiện của Lý Ngang là những tiếng kêu thét vang lừng của các cổ động viên:

- Lý Ngang, ta yêu chàng!
- Huynh thật là vừa anh tuấn, lại vừa tiêu sái!
- Lý Ngang cố lên, ngươi là người mạnh nhất!
-

Những lời ấy đều được phát ra từ những nữ sinh đang truy cầu mộng tưởng của mình. Trong mắt họ, Lý Ngang chính là bạch mã hoàng tử.

Nghe được tiếng hoan hô của chúng nữ, Lý Ngang nhẹ nhàng đặt tay phải lên ngực, thân người khẽ cúi xuống, mỉm cười chào các cổ động viên của mình theo lễ tiết của một kỵ sĩ mà sách giáo khoa nào cũng thấy nhắc tới. Từ nhỏ gã đã được hấp thụ nền giáo dục của giới quý tộc thượng lưu, vì vậy, mới thoạt nhìn thì trông gã rất có phong độ so với những người khác. Nhìn thấy động tác của gã, các nữ sinh ở bên dưới đài lại càng cao hứng, lớn tiếng hò reo hơn nữa, nhất thời thanh âm của họ được gia tăng đến mức kinh khủng.

Vào lúc này, Mộ Dung Thiên cũng từ lối đi bên kia xuất hiện, hấn dùng khinh thân thuật để nhảy lên vô đài, tuy động tác không được tiêu sái như Lý Ngang, nhưng lại hơn ở chỗ dứt khoát, nhanh nhẹn, chỉ một hơi mà đạt. Sau khi mục kích Mộ Dung Thiên biểu diễn, tiếng hò hét tán thưởng từ dưới đài cũng vang lên kinh hồn và kéo dài không ngớt, át đi cả tiếng la hét vang trời của các nữ sinh. Số lượng bình dân tại cả hai học viện dù sao cũng chiếm ưu thế tuyệt đối.

Mộ Dung Thiên vẫn khoác trên mình bộ trang phục ẩn sĩ như trước kia, Lý Ngang cũng từng lưu ý đến tên tân sinh cấp một đang có khí thế cực thịnh này. Gã chỉ biết Mộ Dung Thiên có đấu pháp xảo quyết vô lại, nhưng không biết hấn chính là con kiến hôi ngày trước đã làm cho Lăng Đế Tư mất đi “Linh lực phụng hiến”. Đương nhiên, hôm nay Mộ Dung Thiên đã không còn là con kiến hôi nữa, hấn so với một con sói đói thì cũng không khác biệt gì mấy, có thể tùy thời mà xé xác bất kể kẻ nào dám khinh thị hấn.

Khi thấy khí thế của mình bị đè bẹp, Lý Ngang lộ vẻ rất khó chịu; tuy nhiên, vì đang có đông người, và nhất là với sự có mặt của số lượng lớn cường giả tại đây, nên gã vẫn cố gắng giữ gìn phong độ, bước đến vài bước ôm lấy Mộ Dung Thiên để tỏ tình hữu nghị:

- La Dịch đồng học, chúc mừng ngươi tiến vào vòng thi đấu của học viên cấp hai.

Mộ Dung Thiên hàm hồ thốt lên một tiếng “ừm”, rồi sau đó không nói gì nữa, Lý Ngang rất là ngạc nhiên, bởi vì nghe nói người này rất giỏi hoạt, nhưng không ngờ bây giờ lại rụt rè như vậy. Chẳng lẽ do hấn chạm trán với mình mà tâm tình trở nên khấn trương, rồi không còn huênh hoang như lúc trước nữa? Lý Ngang vừa nghĩ đến đó thì trong lòng lấy làm đắc ý, sự không vui do khí thế bị áp đảo lúc nãy cũng tan biến luôn.

Có rất nhiều cổ động viên của Mộ Dung Thiên cũng có cùng suy nghĩ như Lý Ngang, nên bắt giác tiếng reo hò của họ liền giảm đi rất nhiều. Mà trong đó, kẻ lo lắng nhất chính là vị nhân huynh khích động nhất lúc nãy, khi lớn tiếng tuyên bố nếu Mộ Dung Thiên thua thì gã sẽ khóa thân chạy vòng quanh học viện và mặc quần lót ra ngoài suốt hai tháng; vì thế nên gã phải luôn miệng cầu nguyện chiến thần Mạt Thập Đa Lạp chúc phúc cho gã và họ La kia.

Lúc này, người bình luận viên lại lên tiếng:

- A, thật không ngờ La Dịch đồng học và Lý Ngang đồng học lại tỏ ra thân thiết, chứ không phải là tình trạng cung giương kiếm tuốt như bao người tưởng tượng. Nhưng điều đặc biệt đáng được chú ý nhất vào lúc này là chẳng hiểu vì sao hôm nay La Dịch đồng học lại tỏ ra rất khiêm tốn, phải chăng đây là sự bình yên trước cơn bão tố?

Kỳ thật, tính cách của Mộ Dung Thiên rất hợp với y, và y cũng tận mắt nhìn thấy sự trưởng thành của hấn qua từng trận đấu, do vậy nên y hết sức chiều cố, âm thầm giúp hấn nâng cao sĩ khí.

Phe ủng hộ Mộ Dung Thiên nghe được những lời ấy thì cảm thấy rất có lý, thế là họ lại lớn tiếng reo hò, âm thanh vang lên còn lớn hơn lúc nãy nhiều, vì ai nấy cũng đều trông mong thời khắc bão tố kéo đến. Dưới

áp lực ấy, lúc này Lý Ngang mới mơ hồ nhận ra Mộ Dung Thiên dường như có điều gì đó thất thường, đồng thời trong lòng gã cũng dấy lên một nỗi bất an.

Ngay vào lúc bầu không khí đang sôi sục đến cực điểm thì trọng tài sáng suốt tuyên bố trận đấu bắt đầu.

- Lý Ngang, đánh bại hắn!

- La Địch, búp chết hắn!

Nếu phân chia khẩu hiệu ủng hộ của hai phe, thì có thể thấy được tổ chất của cả hai phe cao thấp thế nào – rất hiển nhiên, phe ủng hộ Mộ Dung Thiên có chiều sâu hơn.

Do đã có lòng cảnh giới nên Lý Ngang tỏ vẻ rất cẩn thận, gã chỉ dùng hư chiêu để dò xét, một mực huy động trường mâu theo quy củ, còn tấm thuẫn bài trên tay trái thì tùy thời đưa ra đón đỡ lấy chiêu công của đối thủ.

Trong khi đó, mọi người đều cho rằng Mộ Dung Thiên sẽ xuất chiêu như vũ bão ngay từ lúc nhập trận, và sẽ dùng toàn những đấu pháp vô lại như trước kia. Thậm chí, họ còn tưởng hắn rất có thể sẽ tấn công thiên mã ngay từ đầu bằng một cái roi ngựa thật dài. Khi vật cưỡi bị thương thì thực lực của kỵ sĩ sẽ bị giảm đi đáng kể, về điểm này thì ai ai cũng biết, chứ đừng nói đến Mộ Dung Thiên là kẻ chuyên đi tấn công vào nhược điểm của người khác. Thế nhưng, điều khiến mọi người ngạc nhiên nhất trong ngày hôm nay chính là thái độ phản thường của hắn, cả cách công và thủ của hắn đều là mô phạm điển hình của lối đánh đàng hoàng chừng mực.

Hết hồi 117

=====

Chú thích:

[1] Nguyên văn: Ô quy ngô vương bát, tức “rùa gặp ba ba”, ý nói tri kỷ gặp nhau, hay là người cùng loại gặp nhau nên rất tâm đầu ý hợp.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

119. Hồi 118: Đổi Tính

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 118: Đổi tính

Dịch giả: KEN_E

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Thời gian dành cho các trận đấu của cấp hai là nửa tiếng đồng hồ, bây giờ đã qua năm phút rồi, thế nhưng vẫn chưa thấy Mộ Dung Thiên xuất ra những chiêu thức vô lại nào. Lòng tin của các cổ động viên đã bắt đầu dao động, họ đều đoán rằng có lẽ do phải đụng độ với Lý Ngang nên đã khiến cho hắn sợ hãi chăng? Đương nhiên cũng có người cho rằng khi hắn gặp phải đối thủ siêu cường thì lại càng trở nên thâm trầm hơn và chỉ đợi thời cơ tốt nhất rồi mới đánh ra một kích trí mạng.

Người đầu tiên thấy không quen khi Mộ Dung Thiên thay đổi đấu pháp chính là bình luận viên, tuy y có thể thao thao bất tuyệt, ăn nói rất lưu loát, nhưng nếu Mộ Dung Thiên không thi triển sở trường của hắn

thì cũng vô dụng, cùng lắm thì y chỉ có thể nói “đôi bên đang ở trong thế giằng co” mà thôi. Bầu không khí của trận đấu thật là nặng nề và buồn tẻ, song phương quả là giống như hai viên đá nam châm cùng dấu vậy, bên này đẩy tới thì bên kia lùi lại, cứ thế mà đôi co.

Sự lo lắng lúc ban đầu của Lý Ngang đã qua đi, gã dần dần trở nên thả lỏng hơn. Kim quang trên thanh bạch mâu bắt đầu tỏa sáng rực rỡ, đó chính là dấu hiệu bộc phát của Kim hệ đấu khí, bao nhiêu khán giả ở dưới đài đều ồ lên tán thưởng.

Gã bình luận viên giống như vừa ăn phải xuân dược, tinh thần của y phấn chấn hẳn lên, lớn tiếng nói:

- Xem ra Lý Ngang đồng học đã không còn kiên nhẫn nữa rồi, giờ đây y đang gia tăng lực lượng tấn công đối thủ.

Quả nhiên một khắc sau, phi mã mà Lý Ngang đang cưỡi liền giương cánh, rồi cứ nhắm vào hướng của Mộ Dung Thiên mà xông tới với một tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều, còn thanh bạch mâu trong tay Lý Ngang thì đâm thẳng về phía trước, thân thể hắn cúi rạp, cùng vũ khí tạo thành tư thế của một kỵ tử, rồi phát huy lực công kích lên đến mức cao nhất. Đặc điểm lớn nhất của các kỵ sĩ khi tấn công chính là sự công kích phối hợp với tốc độ của thú cưỡi, tạo thành một thế công mãnh liệt nhằm phá vỡ thế phòng ngự của đối phương.

Mộ Dung Thiên biết rõ lần tấn công này của Lý Ngang không giống với những lần thăm dò trước đó, lần này đúng là tấn công thật rồi; do đó hắn liền ngưng trọng thần sắc, dồn linh lực xuống hai chân để chuẩn bị né đòn. Nghênh tiếp một đòn tấn công chính diện của kỵ sĩ là một hành động cực kỳ ngu xuẩn.

Khi tốc độ của thanh bạch mâu càng lúc càng nhanh, sức mạnh gần đạt tới mức vạn quân ồ ạt, và không còn khả năng biến chiêu chớp nhoáng nữa, thì đó cũng là lúc hai chân Mộ Dung Thiên cong lại để chuẩn bị tránh né, nhưng đột nhiên thanh bạch mâu ấy lại trở nên mờ ảo, đồng thời cũng từ một biến thành năm, chia ra bao phủ các bộ vị trên cơ thể Mộ Dung Thiên từ đầu tới chân.

- Tàn Ảnh kích!

Bình luận viên nhận ra được chiêu thức đó liền kinh ngạc kêu lớn. Chỉ có những ai có bàn tay nhanh nhẹn và lực khống chế tuyệt hảo thì mới có thể phát động loại kỹ năng này. Kỳ thật, chiêu Tàn Ảnh kích này không phải là đâm ra từng kích từng kích một, mà là lợi dụng sự rung động của cổ tay mà đâm ra liên tục. Nó chính là một trong những kỹ năng biến hóa mau lẹ và đột ngột nhất.

Khi kỵ sĩ công kích, phần lớn là dựa vào “thế”, tất cả phải như lời đình vạn quân, không thể ngăn cản được, chứ không phải dựa vào chữ “biến” như bao chức nghiệp khác. Trong khi đó, chiêu thức của Lý Ngang thì trong “thế” có “biến”, do đó có thể thấy được thực lực của gã quả thật rất mạnh.

Hiển nhiên đây chính là kỹ năng mới của Lý Ngang, vì căn cứ vào tài liệu của Bích Dạ, gã vốn chưa hề sử dụng chiêu thức này trong đại hội luận võ kỳ trước. Mộ Dung Thiên bị bất ngờ nên không kịp phòng bị, điều đó khiến cho hắn cực kỳ kinh hãi. Nếu như Lý Ngang chỉ công kích vào một điểm thì việc tránh né cũng không có gì khó khăn, nhưng bây giờ thì gã lại phong kín hết các góc chết. Tuy nhiên, dù sao thì Mộ Dung Thiên cũng không phải là hạng gà mờ, hắn lập tức tỉnh táo lại, bằng chùy trên tay nhanh chóng biến thành băng thuẫn, sau đó thân hình cuộn tròn lại, hoàn toàn nấp sau tấm băng thuẫn ấy. Tuy tư thế có hơi khó coi, nhưng nếu làm vậy thì hắn không cần mở rộng diện tích của băng thuẫn quá lớn, và nhờ đó mà có thể tăng cường mức độ ngưng tụ nguyên tố và lực phòng ngự ở điểm giao tranh trực diện trên thân vũ khí.

Bạch mâu bị băng thuẫn cản trở nên lại từ năm hóa thành một. Thân bạch mâu nặng nề va chạm với băng thuẫn liền vang lên một tiếng “choang”, băng thuẫn không chịu được lực công kích quá mạnh nên bị chấn nát, và đấu khí của Lý Ngang cũng bị triệt tiêu theo, tuy vậy, gã vẫn cảm giác được có một tia đấu khí của mình đã xâm nhập vào trong cơ thể của đối thủ.

Lý Ngang mỉm cười đắc ý, chỉ trong một sát na, sau khi đấu khí xâm nhập vào đối thủ thì động tác của hắn sẽ bị chậm đi khá nhiều. Mặc dù khi kỵ sĩ tấn công, họ chuyên lấy việc trùng kích làm chủ, lúc đánh không trúng mục tiêu thì quyết định tốt nhất là lùi ra xa, tạo một khoảng cách an toàn cho mình, rồi sau đó mới phát động lần công kích tiếp theo, tránh không để đối thủ xông vào cận chiến và khiến cho bản thân rơi vào tình thế bất lợi. Tuy nhiên, nếu có thể phá tan sự phòng thủ của đối phương thì tình huống sẽ thay đổi, khi đó dù là một kẻ ngốc thì cũng biết đó là một cơ hội tốt.

Một tia đầu khí kim sắc dài gần một thước được phát ra từ chiêu công của Lý Ngang, và nó nhanh chóng bay thẳng đến ngực của Mộ Dung Thiên. Trên thực tế, tấn công vào mặt của đối thủ là tốt nhất, nhưng kỳ sĩ lại là một loại chức nghiệp rất có phong độ, mà Lý Ngang lại được hấp thụ nền giáo huấn về tinh thần cao thượng, vì lẽ đó mà gã sẽ không làm những chuyện bỉ ổi như vậy.

- Châm đầu khí!

Bình luận viên lại một lần nữa kinh hô lên! Châm đầu khí là một loại kỹ năng đầu khí có tính công kích rất mạnh, ngay cả thuấn bài cũng không thể chống đỡ được. Nó là loại đầu khí rất tốt dùng để phá vỡ sự phòng ngự của đối phương. Tuy nhiên, nó cũng có khuyết điểm rất dễ nhận ra, đó chính là phạm vi công kích không rộng, chỉ cần tránh được đầu mũi nhọn là có thể lập tức phá giải. Chẳng qua lúc này đối thủ của gã vừa bị linh lực xâm nhập vào người, nên hành động chậm chạp và không thể tránh né, đây chính là thời điểm tốt nhất để phát động châm đầu khí.

Chỉ tiếc là Lý Ngang cũng nhanh chóng phát hiện ra điểm sai lầm của mình, bởi vì hành động của đối thủ không hề bị trì trệ chút nào, chẳng những thế, hắn còn lách thân né đòn, đồng thời còn phát động phản công trở lại.

Trên tay Mộ Dung Thiên liền xuất hiện một thanh lang nha bổng đầy gai nhọn, hắn nhảy vọt tới trước và quật mạnh vào mặt Lý Ngang. Vì hắn không phải là kỳ sĩ, nên vốn không cần phải e ngại về vấn đề phong độ.

Trong lúc nguy cấp, Lý Ngang liền đổi công làm thủ, gã cử mâu lên đỡ, nhưng khi ai nấy đều tưởng hai thanh vũ khí sắp chạm vào nhau, thì những gai nhọn ở trên cây lang nha bổng của Mộ Dung Thiên đột nhiên thoát ly thân bổng và trở thành phi châm bắn nhanh về phía trước.

Từ lúc thấy Mộ Dung Thiên không bị linh lực gây ảnh hưởng gì, phi mã vốn dĩ rất thông linh nên biết được tình cảnh bất diệu của chủ nhân, vì thế nên nó quật mạnh hai cánh về hướng Mộ Dung Thiên. Chiêu này có tác dụng tương đương với kinh phong của một trung cấp Phong hệ pháp sư, do đó tốc độ xông đến của Mộ Dung Thiên nhất thời bị giảm đi, còn phi mã thì nhân cơ hội ấy mà lùi nhanh ra sau làm cho phi châm của Mộ Dung Thiên bị lệch mục tiêu và bay cả vào bộ khô giáp của Lý Ngang, sau vài tiếng leng keng thì tất cả phi châm đều bị rơi xuống đất.

Song, Lý Ngang tuy thoát nạn nhưng cũng cực kỳ kinh hãi, toàn thân toát đầy mồ hôi lạnh. Nếu lúc này chỉ chậm một chút thôi thì khuôn mặt anh tuấn của gã sẽ bị thương nặng rồi, thậm chí có thể sẽ còn bị thương đến mất nữa. Mất chính là nơi yếu hại mà khôi phục đan không thể chữa trị được, lúc đó chỉ còn cách phải lập tức đi tìm thần quan (y sư) đến chữa trị, nếu không tất sẽ có nguy cơ bị mù; chỉ có điều là dưới tình trạng như thế thì cũng không thể kể là gã bị thua được. Tuy nhiên, gã thật sự không hiểu nổi, tại sao Mộ Dung Thiên bị hoàng kim đầu khí xâm nhập vào người rồi mà vẫn bình yên vô sự? Cứ theo những gì gã biết thì linh lực của người này không hề mạnh mẽ chút nào, bất quá chỉ là có vài chiêu thức xảo diệu mà thôi. Vả lại, dù có chiêu thức xảo diệu nhưng linh lực lại yếu ớt thì vốn không thể cản trở được sự xâm nhập của đầu khí mới đúng.

Đợt công kích đầu tiên của song phương đều rất đặc sắc, hề phát động là cực kỳ bất ngờ và cũng đều trí mạng, mỗi một chiêu đều là những phương pháp giao đấu rất cao minh. Những cường giả đang quan chiến ở trên khán đài đều gật gù tán thưởng, trong lòng họ cũng có điều nghi hoặc giống Lý Ngang vậy, nếu đổi lại là họ ở trong tình huống vừa rồi, thì nhất định họ cũng sẽ truy kích như gã thôi; tuy nhiên, không biết rốt cuộc tên La Định này lại mang kỹ năng kỳ diệu gì trên người, mà sao lại không sợ đầu khí xâm nhập.

Lại nói đến tốc độ của chiêu thức, không ngờ Mộ Dung Thiên xuất chiêu ác liệt như thế, khiến cho Lý Ngang chỉ có thể cải biến chiêu thức của mình ngay trước khi phát động mà thôi, còn Mộ Dung Thiên thì lại thay đổi vũ khí ngay trong tích tắc khi mà vũ khí của đôi bên sắp giao nhau. Nguyên tố vũ khí trong tay hắn chỉ trong nháy mắt là có thể biến thành phi hành kỹ năng, quả thật là không thể tưởng tượng nổi, ngay cả những cường giả đang theo dõi trận đấu cũng đều bội phục không ngớt.

Phỉ Lợi Phổ là người biết rõ linh lực của Mộ Dung Thiên có bao nhiêu cân lượng, nên lấy làm lạ và tự nhủ:

- Kỳ quái, sao lại như thế được, chẳng lẽ là Hoạt tính hộ thể đầu khí?

Lão vốn là người chuyên nghiên cứu các chiêu thuật cổ quái, bởi vậy nên đối với loại hộ thể đấu khí hiếm hoi này cũng hiểu biết được đôi chút. Khi linh lực của mỗi một cá nhân đạt tới một mức độ nào đó thì đồng thời cũng có thể phát động hộ thể đấu khí không giống nhau. Song, Hoạt tính hộ thể đấu khí lại cực kỳ khan hiếm và cũng rất thần bí. Không ai biết làm sao để luyện thành nó, và cũng như phải có những điều kiện như thế nào thì mới luyện được, vv.....thậm chí ngay cả những vị cường giả đã từng luyện thành môn đấu khí này cũng không thể giải thích được nguyên do thành công của họ. Tóm lại, đối với Hoạt tính hộ thể đấu khí thì chỉ có thể trông vào vận khí và cơ duyên xảo hợp mà thôi.

Đặc điểm lớn nhất của Hoạt tính hộ thể đấu khí chính là tràn trề sinh mệnh lực. Trong tình huống thân thể của chủ nhân bị linh lực ngoại lai xâm nhập thì nó sẽ tự động hoạt tính hóa những luồng linh lực đó chỉ trong nháy mắt và nhanh chóng triệt tiêu chúng, để rồi hồi phục nội thể của chủ nhân trở lại trạng thái lúc ban đầu. Còn đối với loại hộ thể đấu khí thông thường thì nó yêu cầu phải được vận hành trước, do đó mà sự chênh lệch về mặt hiệu quả của hai loại đấu khí này có thể thấy rõ, loại hộ thể đấu khí thông thường đa phần đều phải rơi vào thế bị động, hơn nữa lại còn bị tiêu hao rất nhiều linh lực nữa.

Phỉ Lợi Phổ chợt lắc đầu, tự phủ nhận suy đoán của mình:

- Không thể nào, cường độ linh lực của hắn thấp như thế, làm sao có thể luyện thành Hoạt tính hộ thể đấu khí kia chứ?

Đột giao phong chính thức lần thứ nhất qua đi, cả đôi bên đều không dám khinh suất, cao thủ đối chiêu rất nghiêm trọng, chỉ cần để mất đi thời cơ thì điều đó sẽ dẫn đến thất bại ngay lập tức.

Từ trước tới nay, Mộ Dung Thiên vẫn sử dụng chiến thuật phòng ngự, nhưng không ai hiểu tại sao hôm nay hắn lại đột nhiên thay đổi chiến thuật mà bỏ qua sở trường của mình, ngay cả Bích Dạ hiểu rõ hắn nhất mà cũng không ngoại lệ. Trước kia, tên sắc lang này thường sử dụng chiêu thức hèn hạ để thủ thắng, tuy có thể lọt vào vòng trong, nhưng điều đó cũng khiến cho Bích Dạ cảm thấy mất mặt mặc dù nàng vốn chỉ quan tâm đến việc thắng thua của hắn mà thôi, quả thật có thắng mà không oai. Nhưng giờ đây, nhìn thấy đấu pháp đường hoàng của hắn như vậy, nàng lại không khỏi bắt đầu lo lắng. Lý Ngang khác với những đối thủ mà hắn đã từng gặp trước đây, gã còn cao hơn họ nhiều.

Đương nhiên, không ai có thể hiểu được trong lòng Mộ Dung Thiên đang nghĩ gì. Hắn có thể sử dụng chiêu thức hạ lưu đối với bất cứ kẻ nào, duy chỉ có đối với Lý Ngang, kẻ đã khiến hắn thọ nhục từ nữ nhân kia thì quyết không thể được. Chẳng những hắn nhất định phải thắng, hơn nữa lại còn phải thắng cho thật đẹp mắt, cho thật đường đường chính chính, quang minh chính đại ngay tại đấu trường này.

Sau khi giây phút hiểm nghèo qua đi, Lý Ngang rõ ràng trở nên cẩn thận hơn nhiều, gã liền sử dụng chiến thuật chính quy của kỵ sĩ: tấn công, lui về sau, rồi lại tấn công, rồi lại lui về sau, rồi lại tiếp tục tấn công.....

Dưới lực tấn công cường đại của đối thủ, Mộ Dung Thiên không cách nào hoàn toàn phòng thủ được, nên chỉ đành liên tục thoái lui. Hắn cũng đã từng thử qua đấu pháp hiệu quả nhất dùng để đối phó với kỵ sĩ là cận chiến, thế nhưng thiên mã lại thiện về Phong hệ ma pháp thì lại không cho hắn một mảy may cơ hội nào. Còn những đòn công kích sắc bén của Lý Ngang thì lại khiến cho Mộ Dung Thiên không có khả năng sử dụng đấu pháp liều mạng để thủ thắng, nên hắn chỉ có thể tạm thời tránh né. Song, ngay sau khi Lý Ngang tấn công xong, phi mã lập tức vỗ mạnh hai cánh, phát ra một trận cuồng phong mạnh mẽ để ngăn không cho Mộ Dung Thiên áp sát và đồng thời nó cũng lùi nhanh về sau, một người một ngựa phối hợp công thủ thật là nhịp nhàng, hoàn mỹ không một khe hở. Mộ Dung Thiên hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, ngay cả một cơ hội để hoàn thủ cũng không có. Giờ đây, hắn tựa như là một cái bia thịt để kỵ sĩ tập luyện vậy.

Nhưng Lý Ngang lúc này thì lại rất buồn bực. Từ trước tới nay, trong mỗi lần chiến thắng, gã đều luôn dựa vào Tàn Ảnh kích khiến cho đối phương dù muốn tránh cũng không tránh được, sau đó mới phát huy sở trường của kỵ sĩ, lợi dụng đấu khí cứng rắn không gì có thể phá hủy mà đập tan sự phòng ngự của đối thủ, trong lúc linh lực xâm nhập vào nội tạng của đối phương, lúc đó gã mới dùng tới châm đấu khí để đạt chiến thắng. Song, không ngờ đối thủ của gã lại dựa vào tốc độ chuyển đổi cực nhanh mà ngưng tụ nguyên tố thuần, đồng thời còn sử dụng luôn khinh thân thuật cao minh, do đó mà hắn cứ giống như một con thuyền nhỏ lênh đênh nhấp nhô trong sóng to gió lớn vậy; dù nguy hiểm trùng trùng, lúc nào cũng có thể vỡ tan, nhưng con thuyền ấy lại không bị chìm. Lại thêm một điểm khác cũng khiến cho gã rất bực dọc, đó chính là đã nhiều lần gã phá vỡ lớp phòng ngự của đối phương, rõ ràng nhìn thấy linh lực đã xâm nhập vào người

đổi thủ, ấy vậy mà hắn lại không hề hấn gì, những luồng linh lực kia cứ như là đá chìm đáy biển, dù muốn truy kích cũng không thể làm được.

Lúc này, trọng tài đã giơ một tấm bài màu đỏ lên cao, điều này báo hiệu rằng thời gian thi đấu chỉ còn lại năm phút nữa thôi.

Hết hồi 118

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

120. Hồi 119: Hội Bại

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 119: Hội Bại

(Nhận lấy thất bại)

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Thời gian không còn nhiều, nếu đến lúc kết thúc trận đấu mà vẫn chưa phân thắng bại thì kết quả cuối cùng sẽ do trọng tài chấm điểm mà định thắng thua. Nếu vẫn theo quy tắc của vòng loại thì Lý Ngang nhất định sẽ thắng. Chỉ tiếc là trong khoảng thời gian cho phép của trận đấu, nếu vẫn không có người thắng thì tất nhiên chung cuộc sẽ được xem là hòa, vậy thì sẽ đấu tiếp sang hiệp phụ; sau khi nghỉ ngơi xong, hai đấu thủ sẽ được phát cho năm viên đan dược rồi mới tiếp tục tỷ thí. Nhưng nếu kết quả xảy ra theo chiều hướng hòa như thế thì người bị mất mặt nhiều nhất hẳn là Lý Ngang rồi. Gã vốn rất kiêu ngạo, vậy mà lại đấu hòa với một tiểu tử mới nổi như Mộ Dung Thiên, lẽ tất nhiên là lòng tự tôn của gã tuyệt sẽ không cho phép như vậy.

Tên La Dịch ngoan cường này chỉ còn lại một viên Khôi phục đan và một viên Linh lực đan. Lý Ngang nhớ rất rõ, dưới sự công kích sắc bén của gã, đối thủ cũng bị tiêu hao rất nhiều linh lực; tuy nhiên, nếu bây giờ cứ tiếp tục giữ mức độ công kích thế này, nhất định đối thủ sẽ dựa vào hai viên đan dược còn lại đó để duy trì cho đến khi tiếng còi hiệu báo hết giờ vang lên.....khi vừa nghĩ đến đó, Lý Ngang liền có chủ ý ngay.

- Quang Minh thần Áo Nhĩ Ba Hách tại thượng, thỉnh người hãy ban tặng cho con dân trung thành của Quang Minh sự chúc phúc và lực lượng, để cổ vũ cho tín ngưỡng của con dân đối với ngài!

Lý Ngang vừa nuốt xong bốn viên đan dược còn lại của mình, liền lầm rầm niệm chú ngữ, trường mâu trong tay chỉ thẳng lên trời, tựa như đang cầu nguyện. Tại mũi trường mâu của gã chợt toát ra một tia bạch quang chói mắt, tia bạch quang ấy dường như có sức sống, nó uốn lượn dọc theo thân mâu mà chạy dần xuống thấp, rồi nhanh chóng bao phủ lấy toàn thân của Lý Ngang. Không lâu sau thì bên ngoài thân thể của gã liền xuất hiện một lớp quang mang trắng toát, còn phi mã mà gã đang cưỡi thì cũng có sự thay đổi tương tự, nó chẳng khác nào ăn phải thuốc kích thích nên ngẩng đầu lên trời hí vang, khiến cho bộ lông trắng toát trên cổ cũng đều dựng đứng cả lên.

Lý Ngang lại một lần nữa làm cho bình luận viên phải ngạc nhiên:

- Đây hình như là kỹ năng của Quang Minh hệ, Lý Ngang đồng học quả thật là không đơn giản!

- Thần thánh chúc phúc!

Khiết Tây Tạng buột miệng thốt ra. Nàng là một thiên tài ma pháp sư, nên dĩ nhiên rất quen thuộc với Quang Minh hệ ma pháp, và tất nhiên cũng hiểu rõ tên của chiêu thức này.

Phỉ Lợi Phổ ngạc nhiên nói:

- Đó chính là ma pháp dùng để gia trì hộ thể của Quang Minh hệ đây mà, người làm sao lại biết được?

Vì Quang Minh và Hắc Ám đều là hai hệ ma pháp đấu khí rất hiếm thấy, những người biết đến chúng cũng không nhiều, nên Phỉ Lợi Phổ mới thử hỏi như vậy. Bích Dạ, Khảm Sát Lâm và Lộ Thiên cũng đều rất kinh ngạc.

Khiết Tây Tạng vội ho một tiếng, rồi lấp liếm:

- Ta cũng là đoán bừa mà thôi, không biết có đúng hay không.

Phỉ Lợi Phổ cũng không hoài nghi, nói:

- Người nói đúng rồi, đó chính là Thần thánh chúc phúc, thật không ngờ tiểu tử này lại làm được. Ngay cả kỹ năng của Quang Minh hệ cũng học được, xem ra hướng đi của hắn là sẽ phát triển thành một thánh kỵ sĩ đây.

Thần thánh thủ hộ là một loại hộ thể ma pháp có tính chất kéo dài, hơi khác với hộ thể đấu khí, tuy nó cũng sẽ làm người sử dụng tiêu hao một lượng lớn linh lực, nhưng cũng có thể duy trì tác dụng trong một khoảng thời gian nhất định. Trong khoảng thời gian này, người nào nhận được Thần thánh thủ hộ thì bất luận là lực công kích hay lực phòng ngự đều được tăng lên rất nhiều.

Sau khi khởi động Thần thánh chúc phúc thì ý đồ của người sử dụng hiển nhiên đã được lộ hẳn ra, nhất định là gã muốn lợi dụng khoảng thời gian kỹ năng này phát huy tác dụng mà tấn công ồ ạt như cuồng phong bạo vũ, một chiêu đánh bại đối thủ, bằng không thì đến khi phần lớn linh lực bị tiêu hao, tất mọi việc sẽ trở thành công cốc. Suy đoán của mọi người quả nhiên không sai, sau một khắc, toàn thân Lý Ngang đều phát ra kim quang, khí thể bức người như nước lớn đẩy thuyền, khiến cho bộ y phục ẩn sĩ của Mộ Dung Thiên cũng bị thổi bay phần phật. Đợt tấn công tiếp theo của Lý Ngang nhất định là sẽ cực mạnh. Không một ai hoài nghi điểm này cả.

Khí thể của Lý Ngang đang không ngừng tăng trưởng, kim quang đấu khí trên người gã càng lúc càng đậm, tựa như một con tầm đang nhả tơ rồi bao phủ cả thân mình bên trong. Thời khắc này, gã khiến cho người ta có cảm giác như là có một thùng thuốc nổ thật lớn, bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tung được.

Mộ Dung Thiên rút cuộc cũng chủ động tấn công, hắn không thể chờ cho Lý Ngang gia tăng đầy đủ khí thể được, bởi vì hắn biết chắc trận đấu sẽ kết thúc trong vòng ba bốn phút nữa, nên phải toàn lực tấn công như vũ bão. Cho dù những đòn công kích của hắn không thể tạo nên những thương tổn gì cho đối thủ, nhưng chí ít cũng phải làm giảm đi khí thể của gã mới được.

Đầu tiên, Mộ Dung Thiên phóng ra năm thanh hỏa chùy, sau đó mới phi thân tiến tới, còn trên tay phải thì lập tức xuất hiện một cây băng xoa [1] thật dài.

Tốc độ của Hỏa hệ phi hành kỹ năng so với Băng hệ mà Mộ Dung Thiên thường dùng thì chậm hơn không ít, tuy nhiên cũng không phải là hắn làm sai, mà thật ra hỏa chùy chỉ là đòn tiên phong, dùng để thăm dò, còn việc dùng khinh thân thuật theo sát ngay sau đó của hắn thì mới chính là đòn công kích chủ đạo.

Lý Ngang không hề quan tâm tới việc phòng ngự, gã đón nhận tất cả đòn tấn công của đối phương. Hỏa chùy rơi trúng thân thể gã liền phá vỡ tầng đấu khí kim sắc ở bên ngoài, những ngọn hỏa diễm lúc này lại biến thành một khối dính chặt nhau mà tiếp tục bay tới, nhưng khi vừa chạm đến tầng bạch quang cổ quái phía sau kim sắc đấu khí thì liền tiêu tan, nó biến mất không còn bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cả kinh, tuy nhiên băng xoa trong tay cũng không chút do dự mà vẫn đâm tới trước.

Lý Ngang vẫn không tránh không né, ngọn trường mâu trong tay nhanh chóng xoay tròn trong hư không, một bức tường khí kim sắc lập tức thành hình, đồng thời thoát ly khỏi mũi ngọn mâu mà bay ra.

Kỵ sĩ vốn không quen thuộc với kỹ năng Phi hành hệ, hơn nữa loại tường khí này cũng có chút cổ quái. Mộ Dung Thiên chỉ biết nó là một loại kỹ năng phòng ngự, nhìn bề ngoài thì nó là một phiến bằng bạc, nên hắn giơ xoa lên đâm thẳng vào nó, định phá hủy nó đi.

Nhưng ngay khi băng xoa đâm trúng vào giữa bức tường kim sắc, thì Mộ Dung Thiên có cảm giác như là mình đâm vào một tấm chăn mềm nhũn vậy, không có cảm giác gì khác, mà bức kim tường cũng không bị phá vỡ, ngược lại còn nung thể mà cuộn tròn lại; trong nháy mắt, nó đã quấn lấy Mộ Dung Thiên vào trong. Từ xa xa nhìn vào, Mộ Dung Thiên tựa như người đang đứng trong một quả bong bóng nước màu vàng, toàn thân được một lớp hoàng kim óng ánh phủ lên.

Bình luận viên kinh ngạc hô to:

- Kết tinh kim quang bích! Đây chính là phong tỏa kỹ bí truyền của A Nhĩ Pháp gia tộc, thật không ngờ Lý Ngang đồng học tuổi còn trẻ như thế mà đã có thể luyện thành kỹ năng này.

Y rất lo lắng cho Mộ Dung Thiên, nói:

- Nhìn từ khí thể mà vừa rồi Lý Ngang đồng học tích tụ được, xem ra lần tấn công kế tiếp của hắn nhất định sẽ là một kích bạo phát với siêu cực hạn linh lực! La Định đồng học thì lại đang bị vây khốn, e rằng hắn sẽ gặp nguy hiểm. Đối với các loại chức nghiệp khác có linh lực tương đồng, việc đón đỡ một kích toàn lực của kỵ sĩ đã là không thể, chứ đừng nói tới một chiêu được sử dụng với siêu cực hạn linh lực. Chúng ta chỉ có thể cầu nguyện cho La Định đồng học, hy vọng sẽ có kỳ tích xuất hiện.

Tác dụng của “Kết tinh kim quang bích” so với tác dụng của “Không gian phong tỏa” của ảnh cấp thích khách mà ngày trước Mộ Dung Thiên đã giao thủ qua cũng không khác nhau nhiều lắm, chúng đều phong tỏa sự hoạt động của đối thủ, tuy nhiên, “Không gian phong tỏa” còn bá đạo hơn rất nhiều, bởi vì ngay cả âm thanh mà nó cũng phong tỏa được, khiến cho người bị vây khốn phải chịu sự ức chế cực kỳ dị thường. Còn khi ở trong “Kết tinh kim quang bích” của Lý Ngang, người bị khốn vẫn hoạt động bình thường, chỉ là khó có thể thoát ly không gian phong tỏa mà thôi.

Sớm đã có kinh nghiệm bị vây khốn bởi kỹ năng phong tỏa, Mộ Dung Thiên lập tức biến cây xoa thành chùy, rồi dùng hết sức mà bổ vào vách kim quang, tuy bị phản chấn trở lại nhưng bức tường kim quang cũng bị mờ đi chút ít. Xem ra việc làm đó của hắn cũng không phải là không có tác dụng gì.

Mộ Dung Thiên phần chấn tinh thần, hắn nuốt vội hai viên đan dược, sau đó lại tiếp tục giơ chùy lên, nhưng lúc này chợt nghe tiếng báo hiệu vang lên, đồng thời cũng nghe khán giả toàn trường cùng kinh hô rất lớn.

Tốc độ của phi mã lúc này nhanh hơn bất cứ lần tấn công nào trước đó, quả là nhanh như gió, và cũng không hề giữ lại chút sức nào. Nó chính là đang muốn phối hợp với chủ nhân, một kích đâm xuyên qua đối thủ trước mặt. Còn Lý Ngang lúc này thì trông giống như một kim giáp chiến thần từ trên trời giáng trần, uy mãnh tuyệt luân, trường mâu trên tay xoay tròn xoắn ốc với tốc độ cực nhanh và tạo nên một trận cuồng phong. Khi phi mã còn cách Mộ Dung Thiên khoảng hai trượng thì khí thể của Lý Ngang cũng đã đạt tới cực điểm, tựa như một cơn đại hồng thủy sắp sửa phá tan bờ đê, thanh trường mâu trong tay gã dựa vào đà xoáy tròn mà rầm rộ đâm thẳng tới trước như một mũi khoan. Bao nhiêu kim quang trên người gã thì cũng nhanh chóng lu mờ dần và không ngừng cuộn cuộn trút vào cổ tay rồi chạy sang thân mâu, ngay cả lớp bạch quang có được từ “Thần thánh chúc phúc” cũng không khác gì hơn.

Quang hoa trên thân bạch mâu càng lúc càng rực rỡ, và thân mâu thì lại dần dần trở nên trong suốt, có vẻ như nó đã bị dung nhập vào trong kim quang vậy. “Chi dát, chi dát!!!” âm thanh kinh tâm động phách như mặt kính thủy tinh bị một vật cứng cọ mạnh lên trên được khuếch đại càng lúc càng lớn dần, những người có công lực yếu một chút đều không chịu nổi thứ âm thanh đó mà phải bưng kính tai lại. Thì ra mâu và không khí cũng có thể phát ra tiếng ma sát mãnh liệt như vậy, thế mới thấy tốc độ thật kinh khủng, khó mà tưởng tượng được.

Lúc này, sau khi kim quang trên người Lý Ngang hoàn toàn tiêu tan, thì chuyện quỷ dị cũng liền phát sinh. Cây mâu dài ba thước trong tay gã hiển nhiên cũng có liên quan tới quang hoa, nó cùng với âm thanh ma sát kia đồng thời tan biến vào hư không, nhưng trái lại thì ngay phía trước gã chừng ba thước lại có một điểm sáng màu vàng kim xuất hiện, lơ lửng giữa chừng không mà bay tới phía Mộ Dung Thiên.

Phỉ Lợi Phổ thở ra một hơi, rồi nói:

- Hóa tuyến vi điểm, tên Lý Ngang này thật là một thiên tài. Hắn có thể đạt được tới mức này, quả thật sẽ có thể đánh bại Mông Na Lâm để cướp lấy ngôi quán quân, La Dịch thua chắc rồi.

Bích Dạ cũng đau khổ nhắm chặt hai mắt lại, nàng cũng là người có kiến thức nên hiểu rõ “Hóa tuyến vi điểm” có nghĩa là gì. Hai đầu trên dưới cây trường mâu của Lý Ngang lần lượt chạm đến một điểm mà không cần tính đến thời gian, sản sinh ra khả năng vượt qua cả không gian mới có thể tạo nên hiện tượng này. Người kỳ sĩ nào có thể sử dụng được chiêu này, thì tốc độ của hắn khả dĩ có thể so với ánh cấp thích khách rồi vậy.

Lộ Thiên khản trương nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của Khải Sát Lâm, nếu như Mộ Dung Thiên bị thua thì cũng không có gì quan trọng, nhưng nàng chỉ sợ hắn sẽ có điều gì bất trắc khi đón tiếp chiêu này mà thôi.

Toàn trường trở nên yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều nín thở để chờ đợi thời khắc sắp tới. Tuy điểm sáng kia cũng giống như một con đom đóm phiêu hốt vô lực, nhưng người xem đều cảm nhận được một sự áp lực vô hình nhưng thật cường đại chẳng khác nào tòa kết giới của hội trường này vậy.

Ngay khi điểm sáng tách đôi “Kết tinh kim quang bích” của chính nó ra thì Lý Ngang cũng điên cuồng hét lớn một tiếng:

- Lôi đình toái không thứ!

Tựa như cơn đại hồng thủy phá nát mọi rào chắn, khí thế của điểm sáng ấy thật hùng dũng ào ạt, khiến người ta bị nghẹt thở, xông tới phủ chụp lấy Mộ Dung Thiên.

Từ sau khi bị nhốt vào trong trận, Mộ Dung Thiên lộ vẻ kinh hoàng lo sợ, còn lúc này thì hắn bỗng nhiên thoáng hiện nụ cười đầy quỷ dị, nhưng tất nhiên là không ai trông thấy được điều đó từ sau lớp y phục ẩn sĩ. Tuy vậy, lúc hắn cười như thế, thì đó cũng chính là lúc hắn biểu hiện lòng tin tuyệt đối của mình, không còn điều gì nghi ngờ nữa cả.

Mười ngón tay của Mộ Dung Thiên đan xen vào nhau, lòng bàn tay hướng ra ngoài, từ nơi đó chọt xuất hiện một tấm băng thuẫn có màu u lam, nhưng điều làm cho kẻ khác ngạc nhiên nhất chính là tấm băng thuẫn đó chỉ lớn bằng bàn tay của hắn thôi.

Toàn bộ khán giả đều cho rằng đây chỉ là một hành động bất ngờ mà Mộ Dung Thiên trong lúc lâm thời đã miễn cưỡng đưa ra để tự bảo vệ mình, không một ai biết rằng tấm băng thuẫn này lại có khả năng tương đương có thể cự lại với một kích tựa sấm sét kia của Lý Ngang. Thế rồi Mộ Dung Thiên cứ vậy mà đưa băng thuẫn ra trước để nghênh đón điểm sáng đang bay tới kia.

Sau khi đôi bên va chạm và gây ra cơn chấn động mãnh liệt, hội trường là nơi bị ảnh hưởng đầu tiên, còn hai chân của Mộ Dung Thiên thì một trước một sau xuống tấn theo hình cánh cung, tuy vậy nhưng mặt đất cũng không đủ khả năng ngăn cản được lực đạo hùng mạnh của Lý Ngang, nên nó lập tức bị chấn nát. Mà dư lực của gã thì tựa như không bao giờ suy kiệt, cây trường mâu lại xuất hiện trong tay gã và vẫn đâm tới tấm băng thuẫn của Mộ Dung Thiên từng chút từng chút một. Thế nhưng gã cũng phải cả kinh thất sắc, vì gã vốn tưởng rằng nguyên tố thuẫn mà đối thủ toàn lực xuất ra tất cũng sẽ bị chấn nát dưới chiêu Lôi đình toái không thứ của gã, ấy vậy mà tấm thuẫn nhỏ bé kỳ quái kia vẫn kiên cường chịu đựng được.

Hai chân Mộ Dung Thiên bị vùi sâu vào trong đất, dưới sự ma sát kịch liệt, máu huyết của hắn tuôn ra và kéo thành vệt dài cơ hồ cả trăm thước. Trường mâu của Lý Ngang cuối cùng cũng hoàn toàn đâm thủng được băng thuẫn, rồi tiếp tục đâm thẳng vào ngực Mộ Dung Thiên; tuy nhiên, lúc này kim quang trên thân mâu cũng đã hoàn toàn biến mất, nó chỉ đâm được vào hơn nửa tấc, hơn nữa lại cũng chẳng có tí linh lực nào nên chẳng thể tạo ra thương tổn trí mạng nào đối với Mộ Dung Thiên.

Lý Ngang vốn tin tưởng sẽ nắm chắc phần thắng, nhưng bây giờ thì lại kinh hãi thập phần, vì gã và phi mã chưa bao giờ gặp phải sự tình nào như thế này cả. Khi khí thế của người và ngựa cùng suy kiệt thì cả hai đã không còn có thể ung dung thoái lui như trước được nữa, với một cơ hội hiếm có thế này thì lẽ tất nhiên Mộ Dung Thiên sẽ không bỏ qua. Hắn cố nén đau, dùng tay trái gạt trường mâu ở trước ngực ra, sau đó nắm lấy đầu mâu kéo lại gần, và thế là cả người và ngựa của Lý Ngang đều bị lôi tuột đi.

Ngay trong lúc Lý Ngang lo lắng cố giữ vững tinh thần kỳ sĩ, đó là không thể buông bỏ vũ khí và phi mã

một cách dễ dàng, thì một sợi xích bằng băng đã bay tới quần lấy cổ tay của gã và chân phi mã. Khi gã còn đang cực kỳ kinh hãi thì đối thủ vốn từ đầu trận vẫn chưa hề lên tiếng thì nay lại đột nhiên mở miệng:

- Bước đầu tiên trong kế hoạch giẫm nát thế giới này của ta, sẽ được bắt đầu từ sự thảm bại của ngươi! Ha ha ha!

Thanh âm chậm rãi nhẹ nhàng, nhưng khẩu khí đầy cuồng vọng như đã từng quen biết khiến cho sắc mặt của Lý Ngang đại biến:

- Là ngươi.....

- Không sai, chính là ta!

Trong tiếng cười âm hiểm, hai tay của Mộ Dung Thiên lần lượt xuất hiện một băng một hỏa, hai quả cầu nguyên tố, uy lực so với lúc bình thường còn kém hơn phân nửa, cũng bởi vì hắn vừa ngạnh tiếp một chiêu cường liệt của Lý Ngang nên đã tiêu hao khá nhiều linh lực, tuy nhiên, dùng để đối phó với gã Lý Ngang vốn cũng đã bị hao tổn thảm trọng giống như hắn thì nhiều đó cũng đã quá đủ. Song chưởng của Mộ Dung Thiên hợp lại, băng và hỏa cầu bị ép vào nhau rồi biến thành một quả cầu vô danh nhưng hoàn toàn đen như mực.

Ý niệm của Mộ Dung Thiên vừa động, hắc cầu liền bắn tới Lý Ngang.

Mặc dù Lý Ngang chưa từng thấy qua loại kỹ năng cổ quái này, nhưng trong lòng gã cũng mơ hồ cảm thấy bất an. Gã còn chưa kịp nghĩ đến việc làm sao chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi là mấy tháng mà con kiến hôi kia đã lớn mạnh và có đầy đủ sức uy hiếp đối với một cường giả như gã, thì sự trói buộc giữa chân của phi mã và cổ tay của gã đột nhiên không còn hoạt động nữa. Vì vậy, Lý Ngang cố dùng hết tàn lực để giằng tay mình ra khỏi sợi băng xích kia.

“Rắc!” một tiếng, sợi băng xích theo đó mà vỡ vụn. Lý Ngang cực kỳ vui mừng, nhưng khi gã ngẩng đầu lên thì liền phát hiện quả hắc cầu đã bay đến trước ngực gã rồi.

Một tiếng “ầm!” thật lớn vang lên, Lý Ngang giống như bị đánh thật mạnh vào linh hồn vậy, máu tươi của gã phun trào như mưa, cả người lẫn ngựa bay ngược lên không, văng xa mấy chục thước rồi sau đó mới nặng nề rơi xuống, rồi lại còn trượt đi tới hơn mười thước nữa thì mới dừng hẳn lại. Sau đó, người và ngựa đều cùng hôn mê bất tỉnh.

Người đứng gần nhất là trọng tài cũng phải ngây người ra hồi lâu, rồi sau đó mới có phản ứng, y hô lớn:

- Người thắng cuộc, La Dịch!

Trên hàng ghế thứ sáu của khán đài cũng có một người khoác trên mình bộ y phục ẩn sĩ và y cũng đang ngây người như phỗng y chang thế. Thì ra Lăng Đế Từ phải vất vả lắm mới lấy đủ dũng khí để tới xem trận đấu được coi là tiêu biểu này. Người nọ có phải là La Dịch hay không thì nàng còn chưa dám xác định, song phát hiện kinh người của nàng thì càng lúc lại càng nhiều. Quả hắc cầu quỷ dị độc nhất vô nhị có tính chất bạo tàn kia lại chính là của thần bí nhân, người đã cứu nàng và Khiết Tây Tạng ra khỏi bàn tay của ảnh cấp thích khách chỉ mấy hôm trước đây thôi.

Hết hồi 119

=====

Chú thích:

[1] xoa: chia ba.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

121. Hồi 120: Liệt Tửu

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Vô Đại Hội

Hồi 120: Liệt Tửu

(Rượu mạnh)

Dịch giả: darkboy12

Biên dịch: cacatiensinh

Nguồn: phienhylau.com

Qua sự quan sát thăm dò từ đầu cuộc tỷ thí, nhận thấy Lý Ngang tiến lui rất linh hoạt, Mộ Dung Thiên đã nhận thấy tình thế ác liệt. Nếu ngay từ đầu đã phát ra Ma bạo phá thì khả năng đánh trúng Lý Ngang cơ hồ bằng không. Vì vậy, Mộ Dung Thiên lập tức định ra chiến lược tác chiến, cố gắng kéo dài thời gian thi đấu cho tới lúc hết giờ. Hắn biết với tính cách kiêu ngạo của Lý Ngang, hẳn là gã sẽ không chấp nhận kết quả hòa được. Vào những giờ phút cuối cùng, chắc chắn gã sẽ tấn công ồ ạt. Chỉ cần hắn có thể đỡ được thì tất sẽ phát hiện ra được sơ hở của đối phương.

Mộ Dung Thiên đối với khả năng phòng ngự của mình luôn rất tự tin, và sự tự tin này có được qua lần khảo nghiệm với ảnh cấp thích khách. Cuối cùng, hắn quyết định áp dụng đấu pháp phòng thủ và phản công chớp nhoáng, mặc dù chức nghiệp kị sĩ vẫn luôn được công nhận là một chức nghiệp có lực tấn công cực mạnh. Và thực tế đã chứng minh rằng kế hoạch lần này đã thành công đúng như dự liệu của hắn.

Sau khi được tuyên bố thắng trận, Mộ Dung Thiên chậm rãi khoan thai bước xuống đài, rồi đi tới chỗ ngồi của đám người Lộ Thiển. Thần quan của đại hội liền vội vàng chạy lên cứu chữa cho Lý Ngang. Mộ Dung Thiên biết gã vẫn chưa thể mất mạng, linh lực của mình còn lại không nhiều, hơn nữa chỗ thụ thương cũng không phải nơi trí mạng. Nói gì đi nữa, Lý Ngang cũng chỉ là hơi kiêu ngạo, không phải là một kẻ đại ác bất xá. Nếu muốn giết gã, Mộ Dung Thiên quả thật không thể nào ra tay được.

Đến giờ phút này, khán giả mới định thần từ cuộc đấu khốc liệt vừa rồi, tiếng hoan hô cơ hồ vang lên khắp cả hội trường. Ngay cả những người lúc nãy ủng hộ Lý Ngang thì giờ đây cũng bội phục mà vỗ tay hoan hô. Trận đấu này Mộ Dung Thiên thắng thật đẹp mắt, và không hề dùng bất cứ trò hạ lưu gì. Không ngờ bằng thuật của hắn lại có thể đỡ được Lôi đình toái không kích, và còn có trái cầu đen vô danh có sức nổ quá mạnh, tất cả những điều đó đều làm người xem phải trầm trồ ca ngợi không dứt. Cho đến lúc này, không còn ai dám hoài nghi thực lực của Mộ Dung Thiên nữa. Hắn có thể vượt đến vòng này tuyệt đối không phải chỉ dựa vào vận may.

Bình luận viên ngăn ngắt một hồi rồi mới nhớ ra công việc của mình, y liền vội vàng bình luận:

- Không thể tin nổi, quả thật là khó tin! Một trận đấu nghịch chuyển điển hình. Tuy ta đã từng xem nhiều trận của tuyển thủ La Dịch, nhưng lần này ngay cả ta cũng không cho rằng hắn có thể may mắn đỡ được “Lôi đình toái không kích” của Lý Ngang đồng học. Nhưng quả thật kỳ tích đã xảy ra! Đúng rồi, quả cầu đen mà La Dịch đồng học phát ra rốt cuộc là chiêu gì? Còn nữa, ma chiến sĩ làm sao có thể khống chế kỹ năng phi hành giống như ma pháp sư như thế chứ? Chẳng lẽ là do kiến thức của ta quá nông cạn sao?

Rõ ràng không phải kiến thức của y nông cạn, mà kỳ thật thì hai quả cầu ma pháp lơ lửng giữa không trung do Mộ Dung Thiên điều khiển khi hợp chúng thành một rồi tạo ra dị tượng Ma bạo phá, điều đó đã vượt quá phạm vi kiến thức của bất kỳ một cường giả nào tại đại lục này.

Mộ Dung Thiên bước tới trước mặt Bích Dạ, thi lễ theo phong cách của một kị sĩ, rồi nói:

- Bích Dạ tiểu thư, ta may mắn đã không làm nhục sứ mệnh!

Chỉ tiếc hắn không phải là Lý Ngang, nên cái lễ này thật chẳng có tí phong phạm của kị sĩ chút nào.

Đám người Bích Dạ nhìn hắn như đang nhìn một quái vật. Khiết Tây Tạp cũng lắp bắp nói:

- Người, người.....

Nàng không ngờ người thần bí cứu mình và Lăng Đế Tư hôm đó lại là tên sắc lang cùng phòng, suốt ngày chỉ biết hi hi ha ha chẳng chút đứng đắn này.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Tạp Hy, có phải lúc này ta bảnh quá nên dọa cho ngươi sợ rồi phải không? Hắc hắc....

Khiết Tây Tạp liền ngậm miệng, đem đó nàng trở lại thân phận nữ nhi. Nếu nói ra chuyện đó, Mộ Dung Thiên có thể sẽ biết được bí mật nữ giả nam của nàng.

Về phần Bích Dạ, chỉ mới cách đây vài phút thôi, nàng còn tưởng rằng, kế hoạch báo thù của nàng đã trở thành vô vọng, thì giờ đây, cảm giác từ thống khổ trở nên vui mừng thật quá nhanh, phải khó khăn lắm nàng mới tiếp nhận nỗi sợ thật là Mộ Dung Thiên đã tiến vào thêm một vòng nữa. Nàng thở ra một hơi, rồi nói:

- La Địch, ngươi thật là lợi hại đó!

Những lời này thật què mùa, nhưng Bích Dạ cũng không tìm được từ nào tốt hơn để hình dung hấn.

Mộ Dung Thiên đắc ý nói:

- Đâu có, đâu có! Gã chẳng qua chỉ là một tên hoàng kim kỵ sĩ thôi mà, ha ha ha.....

Trong trận đấu vừa rồi, hết thấy mọi người đều đã bị biểu hiện của Mộ Dung Thiên làm cho rung động, nhưng giờ thấy bộ mặt nham nhở của hấn thì chỉ muốn nôn mửa. Người này đúng là một tên lưu manh trời sinh, không lộ mặt lên với đời được.

Lộ Thiển vội vội vàng vàng móc ra mấy viên khôi phục đan từ trong người, rồi nói:

- La Địch ca ca, huynh uống vào trước đi.

Bởi vì ban tổ chức không cho phép các tuyển thủ mang đan dược dư thừa lên sân đấu ngoài những gì đã được họ phát, nên Mộ Dung Thiên đã đưa Trữ vật châu cho Lộ Thiển giữ gìn.

Đến lúc này mọi người mới để ý, dọc đường hấn đi từ trên đài tới đây đều dính nhiều vết máu. Vết thương ở hai chân của hấn trông thảm khốc xiết. Hấn tiếp Lôi đình toái không kích của Lý Ngang mà phải chịu đựng sự đau đớn không phải ai cũng chịu nổi. Tuy nhiên, tiểu tử này không hề nhú mày lấy một cái, và còn nói cười tự nhiên nữa.

Phỉ Lợi Phổ nói với giọng ngưỡng mộ:

- La Địch, kỹ năng siêu ngưng kết nguyên tố thuần ngươi dùng để đỡ cường chiêu thì ta biết, nhưng mà kỹ năng dung hợp băng hỏa cầu là kỹ năng gì vậy? Ta vào nam ra bắc cả đời mà cũng chưa từng nghe và thấy qua!

Phỉ Lợi Phổ thích nhất là những kỹ năng hiếm thấy, hiện tại thì lại càng khó cảm lòng được.

Mộ Dung Thiên cũng không giấu diếm, thốt:

- Ma bạo phá!

- Ma bạo phá! Ma bạo phá!

Phỉ Lợi Phổ lẩm bẩm hai câu, muốn ghi nhớ nó vào lòng, sau đó lão buồn bực nói:

- Đáng tiếc chỉ có người có linh vực tố chất mới có thể tập được, ài

Kỹ năng tuyệt diệu như vậy mà lão chỉ có thể nhìn rồi thở than, điều đó quả thật khiến cho lão lòng đau như cắt.

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ, cho dù là người có linh vực cũng chưa chắc làm được. Vấn đề này hấn đã hỏi qua không ít giảng sư, và đáp án là tuyệt không có ngoại lệ. Khi dung hợp linh vực nguyên tố, nếu chúng không bị tiêu trừ thì nhiều lắm cũng chỉ có thể tạo ra gió, chỉ có hai trường hợp đó mà thôi. Ngay cả Mộ

Dung Thiên cũng không hiểu được mình làm thế nào mà tạo ra được Ma bạo phá nữa là. Lúc hỗn hợp nguyên tố sắp xếp phức tạp kinh người, căn bản là thật khó mà phân tích nổi.

Lăng Đế Tư sớm đã lặng lẽ rời đi. Người kia từng là tượng phụ vô chức giả hèn mọn của mình, là sắc lang bạn cùng phòng với Khiết Tây Tật, là ca ca của Lộ Thiên thiện lương đáng yêu nhất, là người thần bí đã cứu mình và Khiết Tây Tật từ trong tay của ảnh cấp thích khách, bốn thân phận dường như không có khả năng là cùng một người này cứ không ngừng xoay quanh trong đầu nàng. Nàng chỉ cảm thấy bản thân mình sắp bị nổ tung rồi. Không, là cả thế giới này loạn cả rồi, quy tắc như không còn là quy tắc, những chuyện khó hiểu không ngừng lẫn lộn trong lòng. Lăng Đế Tư tự nhủ mình phải bình tĩnh, song nàng làm sao có thể bình tĩnh nổi đây?

Gần như cùng rời khỏi trường đấu với Lăng Đế Tư lại còn có một ẩn sĩ. Một kẻ mà toàn thân đều toát ra khí tức âm trầm khiến cho người khác không rét mà run.

Buổi tối hôm đó, mọi người đều tập trung tại biệt thự trên phố Lục Hoa của Mộ Dung Thiên để tổ chức yến tiệc ăn mừng, xem như chúc mừng Mộ Dung Thiên thuận lợi đánh bại kinh địch và bước tiếp vào vòng trong. Lúc đầu Mộ Dung Thiên vốn định tới quán ăn cao cấp dành cho các dũng sĩ ở trong thành, nhưng chỉ vì Bích Dạ, Khải Sắt lâm, và Khiết Tây Tật đều mê mẩn phong vị đặc biệt của những món ăn của địa cầu, còn Phỉ Lợi Phổ chỉ mới ăn thử một lần nên lại càng có hứng thú hơn, huống chi lại còn có mỹ nữ bầu bạn, nên lão đành làm mặt dày ăn ké vậy.

Đáng lý ra Mộ Dung Thiên còn muốn mời cả Khoa Tư Mạc, nhưng gã quá tự ti hướng nội, khi vừa nghe có nhiều đại nhân vật trong xã hội cùng có mặt tại bữa tiệc thì dù nói thế nào gã cũng không chịu đến.

Người vui vẻ nhất trong buổi tiệc chính là Bích Dạ. Nàng đối với chuyện Mộ Dung Thiên có thể đánh bại Mông Na Lâm để giúp nàng báo thù cho muội muội vốn chỉ nắm chắc có hai thành, nhưng thấy biểu hiện hôm nay của hắn thì lòng tin đã tăng lên bốn thành rồi, tuy nhiên đó cũng chỉ là mức đánh giá thấp nhất. Vì Mộ Dung Thiên có rất nhiều thứ nàng không thể nhìn thấu, không ai dám chắc thực lực của hắn đã cạn. Hiện tại Bích Dạ cảm thấy người này quả có chút cao thâm khó lường. Khải Sắt Lâm thấy Bích Dạ lâu rồi chưa từng thoải mái như vậy nên cũng hiểu là chuyện gì, và nàng cũng vì vậy mà mừng thay cho Bích Dạ. Phỉ Lợi Phổ lại như cuồng phong bão táp, lão càn quét món dã ưng [1] trên bàn, món đó do Mộ Dung Thiên dùng cách làm “gà ăn mày” mà nấu ra. Dùng bùn đất đắp kín cả con dã ưng, sau đó bỏ vào trong lửa thiêu; trong lúc nướng, hương vị không tiết ra ngoài, nên thịt rất béo mềm và ngon miệng. Từ nhỏ Mộ Dung Thiên đã không ít lần trộm gà nhà hàng xóm để đánh chén, vì vậy nên kỹ thuật của hắn sớm đã thuần thực vô cùng, trình độ tuyệt đối là bậc nhất. Phỉ Lợi Phổ ăn ngon tới suýt nuốt luôn cả lưỡi.

Mộ Dung Thiên lại “quyến rũ” Khiết Tây Tật thấp giọng trò chuyện gì đó, vừa nói vừa cười dâm dăng. Mọi người đang trong lúc vui vẻ hứng khởi, thì đột nhiên tiếng chuông cửa lại vang lên. Mộ Dung Thiên cảm thấy bức bối, tại sao khách tới chơi toàn chọn lúc mình ăn vậy?

Một ả nhân đứng ngoài cửa, vừa thấy Mộ Dung Thiên thì vui mừng hô to:

- La Dịch huynh đệ, người còn nhớ ta không?

Mộ Dung Thiên vừa liếc qua thì liền nhận ra là Thác Mễ Á. Thợ rèn đã giúp hắn chế tạo chức nghiệp huy chương ở Dục sư công hội, là một người rất hào sảng. Mộ Dung Thiên vui vẻ nói:

- Thác Mễ Á, lâu rồi không gặp, mời vào trong.

Thác Mễ Á bước vào với dáng đi lúc lắc thật khôi hài, vừa đi vừa nói:

- Ngay sau hôm làm kiểm tra cho người xong, ta được công hội phái tới Đế Đặc Mật thành để giúp đỡ hữu nghị. Công hội phía họ thiếu thợ rèn, muốn ta giúp họ dạy nghề. Mãi đến hôm nay mới trở lại Phạt Lạc Lý Tư. Đã nói phải mời người uống rượu, không ngờ đợi lâu như vậy, thật là ngại quá!

Mộ Dung Thiên liền nói:

- Thì ra là như vậy, không sao mà, công việc quan trọng hơn.

Thác Mễ Á cảm khái nói:

- Không ngờ mới mấy tháng không gặp mà người đã thành danh nhân tại Phật Lạc Lý Tư này rồi, thậm chí còn nổi danh khắp đế quốc nữa. Thật đúng là anh hùng xuất thiếu niên đây mà!

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu:

- Đâu có, đâu có, cũng bình thường thôi.

Thác Mễ Á khịt khịt mũi, sau đó thần tình trở nên cực kỳ hưng phấn, thèm thườn nói:

- Mùi thịt nướng thơm quá.

Mùi thơm này đương nhiên là phát ra từ món dã ưng do Mộ Dung Thiên dùng thủ pháp đặc thù để làm rồi.

Mộ Dung Thiên nhiệt tình mời:

- Lại đây, Thác Mễ Á, chúng ta cùng ăn, vừa ăn vừa nói chuyện.

Thác Mễ Á lấy từ trữ vật châu ra một vò rượu, rồi cười nói:

- Ha ha, khi trở về ta có ghé qua nơi tụ tập của tộc nhân tại làng Nã Đạt của ải nhân, thuận tiện mua về chút mỹ tửu Tháp Kỳ Lạp đây này.

Hương rượu thơm nồng trong vò rượu bay ra, Phỉ Lợi Phổ không nhịn nổi giật lấy một bình:

- Tháp Kỳ Lạp bí chế của ải nhân tộc, đúng là thứ ta thích nhất! Lão đệ, ta cũng không khách sáo nữa!

Kỹ năng thành danh của ải nhân, ngoài kỹ nghệ rèn ra thì chính là liệt tửu (rượu mạnh). Nếu được người khác thưởng thức tài nghệ của họ thì họ sẽ rất vui mừng, vì vậy mà chẳng mấy chốc thì Thác Mễ Á đã cùng say sưa đối ẩm với Phỉ Lợi Phổ.

Một người nếu như đang cao hứng, nhất định sẽ dùng cách phát tiết qua thức ăn. Với Bích Dạ, mỗi hận nhiều năm qua vẫn không có chút hy vọng báo thù gì thì nay, niềm hy vọng như mở ra trước mắt, nên nàng thật không cách nào che giấu được sự vui sướng của mình. Thế rồi cứ một chén tiếp một chén, trong “Cuồng bạo dong binh đoàn”, nàng tuy là một nữ đội viên nhưng kỳ thật thì tửu lượng của nàng lại khá nhất, ngay cả tửu quỷ ải nhân như Thác Mễ Á cũng phải thán phục cả nàng nữa.

Nhưng Tháp Kỳ Lạp không phải loại liệt tửu bình thường, độ rượu rất mạnh, Bích Dạ cũng đã có chút chịu không nổi. Dưới ánh mắt của mọi người, nàng nghiêng nghiêng ngã ngã, dùng ngón trở ngoắc Mộ Dung Thiên, đôi mắt mơ màng, nói:

- La.....La Địch tiên sinh, đi theo ta, ta có chuyện muốn nói với ngài.

Hết hồi 120

=====

Chú thích:

[1] nguyên văn là “cốt” tức là con chim cắt, có tên thường gọi là chim diều hoặc chim ó (biến thể gọi là đại bàng, chim ưng), nhưng mà để “dã cắt” nghe quái quái, thôi thì người biên dịch mạo muội đổi thành dã ưng vậy.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

122. Hồi 121: Tình Mê

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 121: Tình Mê

Dịch giả: darkboy12

Biên dịch: cacatiensinh

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên có chút ngạc nhiên:

- Bích Dạ tiểu thư, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Không biết có phải do say rượu hay không, bình thường Bích Dạ vẫn luôn giữ mực nhưng giờ đây lại để lộ ra nét nữ tính đầy kiều mỹ của mình, nàng nói:

- La Dịch tiên sinh, ngài....ngài lại gần nữa đi, chúng ta từ từ trò chuyện.

Bộ dạng này của nàng ta hôm nay thật rất giống với những cô gái làng chơi thường đứng tựa cửa khách điểm chào mời khách hàng vậy:

- Quan nhân, ngài đến đây đi.....

Khải Sát Lâm thấy Bích Dạ nói chuyện cũng không rõ ràng liền cảm thấy lo lắng, đứng dậy đỡ lấy nàng và nói:

- Bích Dạ, người say rồi, để ta đưa người về, ngày mai còn có việc nữa.

Chữ “đưa” trong lời nói của nàng nếu đổi thành chữ “cùng” thì cũng chẳng khác biệt gì mấy, bởi vì hai người họ vốn sống chung với nhau, chẳng qua chỉ vì đang ở trước mặt nhiều người nên Khải Sát Lâm cũng có chút kiêng kỵ, không thể nói thẳng ra miệng được, mặc dù tất cả mọi người đều biết chuyện của hai người họ.

Bích Dạ xua tay nói:

- Không, Khải Sát Lâm, ta chưa về sớm được, ta còn có việc quan trọng cần bàn với La Dịch tiên sinh đây.

Nàng đẩy tay của Khải Sát Lâm ra, sau đó cũng không nói nhiều nữa, chỉ kéo Mộ Dung Thiên đi thẳng lên lầu.

Phỉ Lợi Phổ cũng đã ngà say, nhìn thấy hai người họ lôi lôi kéo kéo liền cười hắc hắc mấy tiếng, không biết lão đang nghĩ đến việc gì, nhưng lão lại không thích xen vào những việc không đâu nên chỉ tiếp tục đối ẩm với Thác Mễ Á. Thật khó có mấy khi gặp được một bạn rượu tốt nên nhất định phải uống cho tới kẻ chết người sống mới được.

Khải Sát Lâm bắt lực nhìn theo bóng dáng hai người họ khuất dần tại chỗ rẽ của hành lang. Nàng chỉ đành cầu mong cho Bích Dạ đừng làm ra những chuyện gì quá trớn, vì người mà nàng ta vừa mời đi cũng không phải là bậc chính nhân quân tử gì, mà gã đúng là một con sói. Lúc tỉnh táo thì Bích Dạ chính là một con cọp cái, nhưng khi say rồi thì nàng ta cũng chỉ như con mèo nhỏ say sưa mà thôi; bất cứ lúc nào cũng có thể bị tên đại sắc lang này nuốt chửng luôn cả thịt lẫn xương, chẳng để lại thứ gì.

Khiết Tây Tạp cũng bắt đầu thấy thương hại cho Bích Dạ, gã bạn cùng phòng này của nàng quả thật trời sinh là khắc tinh của nữ nhân, bất cứ động vật nữ tính nào gặp phải hắn thì đều gặp phải xui xẻo. Có lẽ trong lúc say rượu mà Bích Dạ nhất thời xung động, chỉ là hậu quả sau lần xung động này thì sẽ rất nghiêm trọng. Đối với nữ nhân mà nói, rất có thể là sẽ bị thất thân.

Mộ Dung Thiên đang ngây ngất lão đảo bước lên lầu, hắn cũng không biết Bích Dạ muốn làm gì. Chẳng lẽ nàng say rượu nên bị loạn tính, rồi muốn thừa cơ để gian dâm một nam tử đẳng hoàng sao? Oh yeah! Thật là quá đã! Thế là hắn liền nổi ý dâm tà ác, nhanh chóng phác họa ra những cảnh tượng không hợp với trẻ nhỏ ở trong đầu, và những điều đó khiến cho nhiệt huyết của hắn sôi trào, tình trùng xộc lên tận não, gần như chỉ muốn hô lên thật lớn: “Bích Dạ đồng chí, hãy khai pháo vào ta đi!”

Bích Dạ kéo Mộ Dung Thiên vào một phòng khách nhỏ. Bởi vì nàng luôn phải trông chừng Mộ Dung Thiên để đề phòng hấn trước lúc thi đấu mà làm loạn với Lộ Thiển, nên nàng tới đây rất nhiều lần. Vốn đã rất quen thuộc nơi này, hơn nữa Mộ Dung Thiên lại là người khá tùy tiện, vì vậy nên nàng cũng rất tự nhiên, gần như xem nơi đây là nhà của mình rồi. Hiện tại trong lúc đang say lúy túy, việc nàng làm thật chẳng khác nào “phản khách vi chủ” vậy.

Sau khi bước qua cửa, Bích Dạ thô lỗ đá ngược ra sau khiến cho cánh cửa đóng sập lại. Mộ Dung Thiên nhìn thấy bộ dạng đầy bạo lực của nàng như vậy thì có chút giật mình, không phải là nàng muốn chơi trò bạo dân chứ? Mình vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý kia mà, mặc dù trước kia đã xem qua không biết bao nhiêu là phim cấp ba rồi.

Bích Dạ áp sát thân thể mềm mại của mình vào người Mộ Dung Thiên. Hương thơm của rượu mạnh Tháp Kỳ Lạp phả ra từ miệng nàng cùng với hương thơm trên ngọc thể xộc thẳng vào mũi, khiến cho Mộ Dung Thiên bị kích thích thêm ít nhất là năm phần trăm.

Đôi gò má của Bích Dạ ửng hồng, nàng nói:

- La Địch tiên sinh, ngài có biết không, hôm nay Bích Dạ thật là cao hứng!

Mộ Dung Thiên trông thấy khuôn mặt của nàng như hoa đào, đôi mắt long lanh, nhu mì khó tả, nên tim đập thình thịch, thuận miệng nói:

- Biết, đương nhiên là ta biết.

Bích Dạ lại u oán nói:

- Ta vốn nghĩ ngài sẽ thua, sẽ bị đánh bại dưới tay Lý Ngang rồi, ai ngờ cuối cùng ngài lại chuyển bại thành thắng. La Địch tiên sinh, thì...thì ra thực lực của ngài hùng mạnh như vậy, ngài gạt Bích Dạ đến khổ!

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Ta có vài thứ còn mạnh hơn nữa, nàng có muốn xem không?” Đương nhiên tuy nghĩ vậy nhưng sắc lang này chẳng dám nói ra những lời ấy. Cho tới lúc này, hấn vẫn chưa rõ ý đồ thật sự mà Bích Dạ tìm mình. Chẳng lẽ chỉ vì muốn thổ lộ sự vui mừng của nàng thôi ư? Vừa nghĩ đến đó, Mộ Dung Thiên khó tránh có chút thất vọng, thất:

- Tóm lại, thắng là tốt rồi.

Bích Dạ lộ ra nét tươi cười khiến lòng người say sưa đến tận xương tủy, vui vẻ nói:

- La Địch tiên sinh, ngài gạt người ta, nên Bích Dạ muốn phạt ngài!

Dứt lời, nàng liền vươn bàn tay mềm mại ra, đẩy nhẹ vào ngực Mộ Dung Thiên.

Không biết là do Mộ Dung Thiên đỡ không kịp hay là chẳng muốn đỡ, hấn bị nàng đẩy một cái liền ngã luôn ra giường. Khi còn chưa kịp ngồi dậy, thì Bích Dạ đã áp sát tới, nàng hé miệng thổi ra một làn hương thơm như lan như xạ, rồi nói:

- La Địch tiên sinh, không phải ngài từng bảo muốn được khích lệ sao?

Nói xong, nàng liền tự cởi chiếc nút áo ở trước ngực, và thế là rãnh sâu giữa cặp nhũ phong đã khiến tên sắc lang thèm thuồng từ lâu liền hiện ra ngay trước mắt hấn.

Mộ Dung Thiên cảm thấy miệng nóng lưỡi khô, chậm rãi nói:

- Đâu, ta nói hồi nào chứ?

Tuy nói vậy, nhưng tay phải của hấn đã co lại thành thế “Long trảo thủ” rồi chụp tới ngọn cao phong của Bích Dạ. Có tiện nghi mà không chiếm thì đúng là một tên ngốc siêu cấp, Mộ Dung Thiên vẫn luôn tâm niệm như vậy.

Bích Dạ đẩy ma trảo của hấn ra, cười khanh khách nói:

- La Địch tiên sinh, không phải ngài là người tốt sao? Nghĩ hay nhỉ!

Mộ Dung Thiên lại thầm nghĩ, người tốt không sống lâu, kẻ xấu sống trăm tuổi, dù có đánh chết lão tử thì ta cũng không làm người tốt. Nhưng đã bị Bích Dạ cự tuyệt, vậy hiển nhiên là nàng chỉ đang đùa giỡn, mà không phải thật lòng, do đó mà hắn cũng không định tiếp tục ra tay vô lễ nữa.

Song, ngay lúc hắn nghĩ rằng nữ cung tiễn thủ gọi cảm này chỉ muốn trêu đùa hắn, thì Bích Dạ lại đột nhiên điên cuồng xông tới. Nàng dùng đôi môi nóng bỏng của mình dán chặt lên miệng Mộ Dung Thiên và hôn rất mãnh liệt.

Mộ Dung Thiên bị hành động bất ngờ của nàng làm ngây ra. Đợi đến lúc hắn tỉnh táo lại thì Bích Dạ đã ngồi đè lên người hắn với một tư thế mập mờ. Thân người của nàng thì phục xuống để hôn Mộ Dung Thiên cuồng nhiệt. Đồng thời, nhũ phong của nàng cũng không ngừng cọ sát với ngực hắn. Tên sắc lang sắp muốn xỉu rồi, lúc trước mỗi lần hắn muốn chút “tiền lời” thì nàng tránh đông né tây, nhưng sao bây giờ lại chủ động? Chẳng lẽ nàng đã thay đổi chủ ý, muốn giao tiền trước rồi lấy hàng sau sao?

Rượu chính là thứ thúc đẩy tình dục tốt nhất, Mộ Dung Thiên cũng đã uống không ít rượu Tháp Kỳ Lạp. Dưới sự tác động của bên ngoài, bụng của hắn bắt đầu nóng lên. Hắn bắt giác không tự chủ được mà luồn tay qua lớp áo của Bích Dạ mà thăm dò. Lần này không gặp phải chút phản kháng nào, hắn thuận lợi chiếm lĩnh vùng đồi núi cao ngất của địch phương.

Bích Dạ bị bàn tay thô ráp đầy nam tính của Mộ Dung Thiên sờ soạng trên người, khiến nàng có một loại cảm giác hoàn toàn mới mẻ. Thân thể nhạy cảm của nàng nhất thời không khống chế được mà run lên. Nàng hiện giờ vẫn chưa kể là đã mất hết lý trí, nhưng tác dụng mạnh mẽ của rượu và tình dục sẽ làm thần trí của con người giảm tới mức thấp nhất, trở thành nô lệ cho dục vọng sai khiến.

Mộ Dung Thiên không ngừng hưởng thụ cảm giác co giãn đàn hồi này. Vì để tránh “xem trọng một bên và xem nhẹ một bên”, tay còn lại của Mộ Dung Thiên liền tiến quân vào bên trong lớp váy của Bích Dạ. Tay hắn lướt qua bình nguyên, vượt qua rừng rậm, rồi cuối cùng thì tới được khe suối có dòng nước chảy nhẹ, hơn nữa, lại còn như một con ruồi không đầu xông loạn vào trong.

Bích Dạ bị tấn công hai mặt nên toàn thân chỉ cảm thấy tê dại ngứa ngáy khó mà chịu nổi, trong cơ thể dường như có hàng trăm ngàn con kiến bò qua bò lại. Cuối cùng do không chịu nổi kích thích mãnh liệt, chiếc mũi xinh xắn của nàng liền phát ra tiếng rên mê người, đôi nhũ phong phập phồng lên xuống, chiếc eo nhỏ không ngừng uốn éo qua lại, tự phối hợp với hắn để tìm kiếm lạc thú trí mạng.

Trong lúc song phương đang ý loạn tình mê, định không để ý tới mọi người ở dưới lầu mà cứ trộm hoan, thì lúc đó đột nhiên có tiếng gõ cửa từ bên ngoài vang lên, sau đó là giọng nói trong trẻo của Lộ Thiển truyền qua cửa:

- La Địch ca ca, có người của công hội đến tìm huynh đó.

Vừa nghe tiếng gọi ấy, Bích Dạ liền tựa như bị người ta tát cho một gáo nước lạnh, nên lập tức tỉnh táo lại và luống cuống đẩy ma quỷ của Mộ Dung Thiên ra. Nàng nhìn thấy trên tay tên sắc lang dính đầy quỳnh tương ngọc dịch sáng long lanh, rồi thì không biết là do xấu hổ hay tức giận mà vùng tay tát cho hắn một cái “chát”. Nhất thời khuôn mặt bên trái của Mộ Dung Thiên liền in rõ dấu năm ngón tay đỏ tươi.

Vừa hành động xong, Bích Dạ đột nhiên nhớ tới là do mình sau khi say rượu nên đã chủ động đi dụ dỗ hắn, nàng vội đưa tay che miệng rồi hô lên:

- A, xin lỗi, La Địch tiên sinh.

Tuy nhiên, cảnh tượng quần quýt dâm mỹ vừa rồi lại hiện lên trong đầu, khiến cho Bích Dạ mặt nóng rần lên, rồi nàng hoảng hốt cầm đầu cầm cổ chạy tọt ra cửa.

Mộ Dung Thiên xoa xoa bên má đau rát, rồi ử rữ bước xuống giường. Mắt thấy sắp lược chín con vịt tới nơi, thì ngay tại thời khắc cuối cùng lại để xổng đi. Rốt cuộc là người của công hội chó chết nào, lại chọn lúc quan trọng thế này mà tới đây quấy rầy chứ? Chẳng lẽ bọn họ không biết sinh hoạt tình dục không hài hòa thì sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng hay sao? Mộ Dung Thiên quả thật là tức tối vô cùng.

Lộ Thiển từ ngoài cửa đi vào, thắc mắc hỏi Mộ Dung Thiên:

- Bích Dạ tỷ tỷ vừa rồi bị sao vậy? A, La Địch ca ca, mặt huynh bị sao vậy?

Nàng vừa hỏi, vừa chỉ vào năm dấu tay vẫn còn đỏ tươi trên mặt hấn.

Việc vừa rồi chưa toại thì lẽ tất nhiên Mộ Dung Thiên không tiện nói cho Lộ Thiển biết, hấn bình tĩnh nói:

- Cũng không có gì, Lộ Thiển, vừa rồi là huynh luyện thiết kiếm công [1], để Bích Dạ tỷ tỷ của muội giúp ta kiểm tra một chút ấy mà, hiện tại xem ra còn thiếu một chút hỏa hầu nữa.

Lộ Thiển hoàn toàn tin là thực, đáp lại:

- À, thì ra là vậy. La Dịch ca ca, bộ trên đời này còn có loại kỹ năng kỳ diệu đến thế sao? Mà thôi, chúng ta xuống lầu đi, người của công hội chờ đã sốt ruột rồi.

Nàng nắm lấy tay Mộ Dung Thiên để kéo đi, nhưng chợt ngạc nhiên “a” lên một tiếng. Nàng nhìn tay của Mộ Dung Thiên, rồi lại nhìn tay mình, hỏi:

- La Dịch ca ca, sao tay huynh ướt quá vậy?

Mộ Dung Thiên tiếp tục lấp liếm:

- Không có gì, đó là do Thủy hệ đấu khí của Bích Dạ mạnh quá, không ngờ làm ướt hết cả tay ta.

Mộ Dung Thiên giải thích xong thì bước thẳng xuống lầu, còn Lộ Thiển tuy bước theo sau hấn nhưng nghĩ hoài cũng không hiểu nổi lời vừa rồi của hấn. Bộ không phải Bích Dạ tỷ tỷ đang tu luyện Hỏa đấu khí sao, vậy sao bây giờ lại học được Thủy đấu khí, và lại còn dính dính nữa chứ?

Khi mộ Dung Thiên đi tới đại sảnh, thì mới phát hiện ra người đến tìm hấn không chỉ có một, mà là cả nhóm. Xem cách ăn mặc của họ thì biết không phải cùng một công hội. Trừ việc đó ra, những tiêu chí ở trên trang phục của họ cũng nói rõ thân phận và công tác khác nhau của họ, ai nấy cũng đều là những nhân vật thượng tầng có mặt mũi cả. Tên sắc lang vừa trông thấy họ thì đã bị dọa gần chết khiếp, bao nhiêu tâm tình bất mãn lúc nãy cũng bay biến mất. Mẹ kiếp, không cần khoa trương đến vậy chứ?

Hết hồi 121

=====

Chú thích:

[1] thiết kiếm: mặt sắt.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

123. Hồi 122: Quạt Khởi

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 122: Quạt Khởi

Dịch giả: knowledge89

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Những vị khách không mời đó đều cảm thấy có chút kỳ quái khi nhìn thấy trên mặt Mộ Dung Thiên vẫn còn in một dấu bàn tay đỏ tươi thật chói mắt, lại thêm vừa rồi Bích Dạ tiểu thư hoảng hoảng hốt hốt từ trên lầu chạy xuống nữa, chẳng lẽ giữa hai người họ có bí mật không thể cho người ngoài biết được chăng?

Ở tại Thần Phong đại lục này, chỉ cần là người trẻ tuổi nổi danh, thiếu niên phong lưu, không nhiều thì ít sẽ bị nhiệm phải vận đào hoa, còn những người đang ngồi tại đây đều là những người từng trải và thấy được cũng khá nhiều việc. Tuy nhiên, nữ nhân kia chính là Bích Dạ, vậy thì đó lại là chuyện khác, quả đúng là anh hùng xuất thiếu niên! Ngay cả nữ đồng đỉnh đỉnh đại danh mà cũng có thể nắm vào tay, thật không hổ là người dẫn đầu đám tân học viên của An Cách La Hy, và cũng là người có khả năng tranh đoạt chức quán quân trong đại hội luận võ kỳ này.

Trong lúc mọi người chào hỏi nhau thì Khảm Sắt Lâm cũng vừa bước ra từ phòng ăn, những người có mặt lại thêm một phen nể sợ: Thật là quá lắm! Thì ra không phải Bích Dạ lén lút vụng trộm ở sau lưng tình nhân, mà nguyên lai là ba người đồng sàng! Chậc chậc, diễm phúc, diễm phúc mà!

Mộ Dung Thiên nhìn thấy ánh mắt vô cùng hắc ám của mọi người thì vội ho khan một tiếng rồi hỏi:

- Chưa vị tiên sinh tôn quý đến tìm ta có việc gì vậy?

Lời hẩn vừa dứt thì lập tức có người nói:

- La Dịch đồng học, ta là Văn Sâm Đặc, người đại diện phát ngôn và ký hiệp ước cho Kỹ Năng công hội của đế quốc, khi người giao đấu với Lý Ngang đồng học thì đã phát ra kỹ năng hắc cầu có uy lực rất lớn, nhưng ở trong tư liệu của chúng ta vẫn chưa hề có ghi nhận gì về nó, chẳng biết người có thể đem phương pháp tu luyện ấy bán ra không?

Từ trước tới nay, kỹ năng cao cấp chưa từng xuất hiện trên đại lục vô cùng đáng giá, nếu cảm thấy hứng thú, Kỹ năng công hội sẽ phái người tới đàm phán để xem có thể thu mua phương pháp tu luyện đó hay không. Nếu như có thể thuận lợi ký kết, tương đương với việc được độc quyền, công hội có thể bán lại nó cho các đại học viện hay gia tộc, hoặc có thể phát hành dưới dạng sách kỹ năng (kỹ năng thư). Người bán kỹ năng cao cấp sẽ thu được một khoản tiền khổng lồ không thể hình dung nổi, chỉ riêng tiền phần trăm của kỹ năng thư cũng đã khó mà xác định rồi, có điều, thông thường các bí kỹ đều được truyền lại trong nội bộ các gia tộc hoặc giữa các cường giả với nhau, bọn họ căn bản không thiếu tiền, hầu hết đều là giữ làm của riêng.

Mộ Dung Thiên biết mình sẽ có thể thu được một khoản tiền cao ngất trời, cả đời sau này cũng sẽ không phải lo tới cơm áo gạo tiền, cả ngày không làm gì mà chỉ ném tiền qua cửa thôi thì cũng xài không hết. Tuy nhiên, thứ hẩn cần không phải là tiền, hướng hồ chỉ ngay cả hẩn cũng không biết làm sao để luyện thành Ma Bạo Phá nữa cơ mà. Vì vậy, hẩn lạnh nhạt cự tuyệt:

- Xin lỗi, đây là kỹ năng bí truyền của gia phụ, người không có cùng huyết thống sẽ không tài nào luyện được.

Văn Sâm Đặc nghe vậy thì có chút thất vọng, nói:

- Thì ra là gia tộc huyết kế bí kỹ [1] à, đáng tiếc thật!

Huyết kế là điều kiện kế thừa của một loại kỹ năng hơi đặc biệt, chỉ có thể một đời truyền một đời. Những người khác dù biết phương pháp tu luyện, nhưng do còn khiếm khuyết một yếu tố di truyền nào đó trong cơ thể mà không thể tu luyện được.

Tiếp theo đó, những người khác cũng đều tranh nhau lên tiếng.

- Ta là phó hội trưởng của Phật Lạc Lý Tư thành thủ công hội, Phát Nông. Đồng học La Dịch, sau khi tốt nghiệp, nếu người có ý đến công hội chúng ta làm việc thì nhất định sẽ có thể nhận được vị trí trọng yếu!

- Đồng học La Dịch có hứng thú gia nhập Dong Binh công hội của Phật Lạc Lý Tư hay không? Chúng tôi có thể phá lệ cấp cho người một danh hiệu dong binh thực tập ngay trước khi tốt nghiệp, nhưng vẫn được hưởng đầy đủ mọi sự đãi ngộ của một dong binh thực sự!

- Ta là phó hội trưởng Tư Đồ Á Đặc của Lĩnh Vực công hội, rất thành tâm mong đợi đồng học La Dịch trở thành một trong những thành viên chuyên gia nghiên cứu kỹ năng cao tăng của chúng tôi.

- Đặc chức công hội....

-

Những nhân vật cao cấp của các công hội tranh nhau đưa ra các lời mời hấp dẫn. Trong xã hội này, trước khi Mộ Dung Thiên xuất đạo, cho dù hắn có mạnh đến đâu thì người ta vẫn có thói quen gọi là đồng học.

Mộ Dung Thiên đón nhận được nhiều sự ưu ái mà cảm thấy lo sợ, đồng thời cũng có chút phiền não. Công việc ở những công hội khác sẽ không giống như cái chức được sư hết ăn rồi nằm của hắn bây giờ, sau khi nhậm chức ở nơi khác thì sẽ bị mất đi sự tự do, mỗi tháng còn phải hoàn thành tất cả những nhiệm vụ được giao phó. Đương nhiên, đối với những người được trọng dụng mà nói, lượng công việc tương đối vẫn còn rất nhẹ. Tuy nhiên, chí hướng của Mộ Dung Thiên cũng không ở yên tại những chỗ bình đạm suốt đời, hơn nữa hắn thủy chung vẫn còn thích tự do, giống như hôm nay vậy đã là tạm đủ rồi. Từ lúc nhậm chức đến nay đã là mấy tháng, hắn chỉ dùng một ít thời gian và căn cứ vào phương pháp phối thuốc ở địa cầu mà chế ra một số loại tân dược, những loại thuốc ấy khi ở địa cầu thì chỉ là mấy loại thuốc dùng để cường thân kiện thể, nhưng ở bên Dược Sư công hội thì lại cực kỳ hoan hỷ. Họ nói những loại thuốc ấy rất thần kỳ, có thể dễ dàng tổ chức bên trong cơ thể con người, mặc dù chỉ là một chút, nhưng đó cũng đã là chuyện khó lường rồi, và còn không ngừng tán dương hắn là cái gì tuyệt thế thiên tài nữa chứ; đồng thời, họ lại còn sẵn sàng chuyển một số tiền lớn vào ma pháp tạp của hắn. Hơn nữa, cũng nhờ vào những loại thuốc cường thân kiện thể kia mà chức nghiệp dược sư của Mộ Dung Thiên đã được nhảy lên cấp độ thuần thực, tốc độ tăng cấp cực nhanh, ở trên đại lục từ xưa tới nay vẫn chưa hề có người nào có thể làm được như vậy.

Cuối cùng, Mộ Dung Thiên nói:

- Đa tạ hảo ý của chư vị, vì hiện nay La Dịch đang ở giai đoạn học tập nên không muốn bị phân tâm, nếu có chuyện gì, hãy đợi sau khi tốt nghiệp rồi mới nói tiếp.

Có vài công chức nhân sĩ vẫn chưa từ bỏ ý định, họ đưa ra các loại danh hiệu đặc biệt trong khi còn đi học để làm điều kiện, chỉ tiếc là tâm ý của Mộ Dung Thiên đã quyết, bất vi sở động [2]. Nhìn thấy hắn kiên định như vậy nên mọi người không thể làm gì khác hơn, rốt cuộc chỉ đành lần lượt cáo từ ra về; tuy nhiên, trước khi đi, họ đều để lại phương thức liên lạc.

Đợi toàn bộ nhóm người này đi rồi, Mộ Dung Thiên mới ý thức được bản thân mình ở trên đại lục đã trở thành một nhân vật có tiếng nói, là nhân vật trọng điểm mà các nơi đều muốn tranh giành lôi kéo, điều đó khiến hắn không khỏi than thở. Chỉ đấu với Lý Ngang một trận mà quả nhiên đã khiến hắn danh chấn thiên hạ. Thì ra chỉ cần là người có thể tiến sâu vào các vòng trong của đại hội luận võ do cả hai học viện tổ chức thì dù có muốn làm một kẻ vô danh không ai biết đến cũng không được.

Trở lại phòng ăn, Mộ Dung Thiên nhìn thấy Phỉ Lợi Phổ và Thác Mễ Á đều say như chết, nằm úp xuống bàn mà nói mơ. Khiết Tây Tạp sợ mình uống say thì sẽ để bại lộ thân phận nên chỉ uống một chút rồi thôi, nhờ vậy mà tới giờ vẫn đủ sức để che giấu danh tính thật. Còn Bích Dạ là người vừa mới bị dọa một trận làm cho tỉnh cả rượu thì đang ngồi với Khải Sát Lâm thì thầm to nhỏ ở một bên. Khi trông thấy Mộ Dung Thiên bước vào thì khuôn mặt của Bích Dạ đỏ bừng lên, không biết có phải đang nghĩ tới thời khắc vừa rồi hai người ở cùng một chỗ và đã làm ra chuyện thất thổ kia hay không nữa.

Trên má của Mộ Dung Thiên vẫn còn in rõ năm dấu tay chói mắt như cũ, Khiết Tây Tạp chỉ liếc một cái đã thấy được ngay, thế là nàng liền che miệng cười trộm, tên sắc lang này rốt cuộc cũng ăn thiệt thòi ở trước mặt nữ nhân rồi. Chỉ tiếc nàng không hề biết rằng, Mộ Dung Thiên kiếm được lợi còn nhiều hơn so với bị thiệt thòi nhiều lắm.

Khải Sát Lâm nhìn thấy Mộ Dung Thiên bị đánh sưng mặt chẳng khác nào cái mặt heo, nên vừa nghi hoặc vừa thấp giọng hỏi Bích Dạ vài câu, còn Bích Dạ thì lại sử dụng cả tay và chân để giải thích rõ ràng điều gì đó, nhưng có lẽ nàng ta tựa hồ cũng không biết cách nói xạo, nên rốt cuộc thì Khải Sát Lâm vẫn cũng chỉ nửa tin nửa ngờ.

oooOooo

- Lăng Đế Tư, hôm qua ngươi có tới xem thi đấu không?

Khiết Tây Tạp vừa nhìn thấy người bạn tốt thì liền hỏi ngay.

Tinh thần của Lăng Đế Tư có chút hoảng hốt, nàng thuận miệng hỏi lại:

- Sao? Ngươi nói cái gì?

Khiết Tây Tạng bắt đầu nói:

- Lăng Đế Tư, gần đây ngươi bị làm sao vậy, lúc nào cũng thấy ngươi tâm thần rối loạn, không yên, không phải nó tới rồi chứ? Mà dù nó có tới thì cũng không lâu như vậy mới phải!

Lăng Đế Tư cố gắng trấn định tinh thần rồi nói:

- Có thể là khoảng thời gian trước khi thi đấu đã bị mệt mỏi quá độ thôi.

Khiết Tây Tạng khịt mũi, cười nhạt nói:

- Phì, với thực lực hiện nay của ngươi, trong cuộc thi đấu ba năm một lần này thì còn ai có thể làm cho ngươi mệt mỏi được nữa chứ?

Nói vừa xong, nàng liền tỏ vẻ hơi có chút hưng phấn, tiếp:

- Ta nói cho ngươi biết một việc nhé, nhất định ngươi sẽ không đoán ra được đâu!

- Là việc gì?

- Người thần bí cứu chúng ta vào buổi tối hôm đó, đã tung ra một quả hắc cầu thuộc Phi hành kỹ năng, mà uy lực và hiệu quả của nó lại giống như Bạo Liệt Phù của phù chú sư đó, thì ra hẳn lại chính là cái gã sắc lang, bạn cùng phòng với ta!!!! Thế nào, tuyệt đối không ngờ tới có phải không?

Lăng Đế Tư hồ hững đáp:

- Ừm!

Khiết Tây Tạng nhìn thấy phản ứng của bạn khác một trời một vực so với dự đoán của mình, nên cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Tại sao ngươi lại bình thản như thế?

Lăng Đế Tư nói:

- Chuyện này ta cũng nghe người ta nói lại, khi đó hẳn đấu với Lý Ngang cho đến thời khắc tối hậu thì mới dùng tới hắc cầu, có đúng không?

Khiết Tây Tạng chợt tỉnh ngộ, nghĩ: “Cũng đúng nhỉ, với sự việc chấn động như vậy, đừng nói là người của hai học viện chúng ta, nói không chừng tin tức ấy cũng đã truyền đi khắp cả thành Phật Lạt Lý Tư rồi, thậm chí có khi là đã truyền đi hết phân nửa Lam Nguyệt đế quốc rồi cũng nên.”

Nghĩ vậy rồi, nàng liền thở dài, nói:

- Lăng Đế Tư, ngươi có nghĩ đến không? Khi mới vừa nhập học, hẳn vẫn còn là một con gà mờ không để ý đến bất cứ việc gì. Lúc đầu, đích xác là hẳn đã ẩn giấu thực lực, nhưng ta dám cam đoan, trình độ của hẳn lúc ấy so với bây giờ thì tuyệt đối là một trời một vực, hẳn ở đế quốc đã có danh tiếng cao nhất, là một nhân vật mới nổi với hào quang vạn trượng, danh khí lên như thuyền gặp nước, đã có một ít người so sánh ngang hàng với chúng ta rồi đó. Nghe nói, trong thập đại thiếu niên anh kiệt của năm nay, hẳn rất có khả năng chiếm lấy một vị trí trong đó, oai không?

Khiết Tây Tạng kể một thôi một hồi mà không có chút đồ kỳ nào, nếu bạn cùng phòng của nàng là người yếu kém, tối ngày chỉ biết ăn ngủ và nói lia chia, thì có lẽ nàng sẽ rất buồn bực, nhưng bây giờ cảm giác lại rất dễ chịu.

Không ai có thể nghĩ đến việc Mộ Dung Thiên quật khởi quá nhanh giống như sao chổi vậy, ngay cả Bồ Luân Đặc là người đã đích thân huấn luyện hẳn cũng không ngoại lệ. Song, trong số những người đó, người mà cảm thấy khó tin nhất chính là Lăng Đế Tư, nàng đã từng là thê tử của hẳn, nên hẳn có bao nhiêu cân lượng thì nàng là người rõ ràng nhất. Một người sau khi tiếp nhận Linh lực phụng hiến của mình rồi, mà ngay cả ma thú cấp H cũng không thể giết chết, nhưng tại sao chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà hẳn lại có thể bộc lộ tài năng và trở thành một ngôi sao mới như thế chứ?

Mấy trận đấu kế tiếp, Mộ Dung Thiên đánh rất nhẹ nhàng, các đối thủ của hẳn đều là những người có thực lực trung bình; hơn nữa họ đều bị khí thế đánh bại Lý Ngang của hẳn hù cho sợ, nên không có lòng ham

chiến, do đó mà hầu như chỉ có thể cầm cự được một lúc là bại trận ngay. Cứ như vậy, danh vị của Mộ Dung Thiên cứ tăng dần như điều gặp gió, chỉ cần một trận nữa là hắn sẽ có thể thuận lợi tiến vào cuộc thi đấu của các học viên năm ba.

Hai con tiểu hắc mã là Khiết Tây Tật và Khoa Tư Mạc cùng với con đại hắc mã Mộ Dung Thiên cứ như vậy mà chạy đến giai đoạn cuối thì rốt cuộc cũng phải dừng lại, có thể tiến xa đến mức này thì Khoa Tư Mạc đã rất hài lòng rồi, chỉ riêng Khiết Tây Tật là có chút khó chịu, bởi vì phụ thân của nàng có mặt trong lúc thi đấu, nên khiến cho tay chân của nàng lỏng lẻo, lại gặp lúc đụng phải khắc tinh của ma pháp sư, tức Tinh Linh cung tiền thủ, là người có sự công kích tâm xa rất lợi hại. Rốt cuộc nàng không thể làm gì hơn nên chỉ đành nhận thua.

Cùng lúc đó, những cuộc khiêu chiến của Mông Na Lâm xảy ra rất thuận buồm xuôi gió, bốn người do gã lựa chọn đều từ chối thi đấu, còn lại năm người thì đều bị thua rất nhanh. Mông Na Lâm căn bản là không gặp phải trở ngại gì, tuy nhiên, biểu hiện của hắn cũng rất rộng lượng, thuần túy chỉ tỏ ra phong phạm tìm bạn học cấp thấp hơn để giao lưu học hỏi mà thôi, do đó mà gã cũng chiếm được thiện cảm của khá nhiều người. Danh tiếng của Mông Na Lâm ở đế quốc cũng tương đối tốt, thân là công tử của vị hội trưởng Liên chức công hội, quyền khuynh một thời, tuổi trẻ có tài, đương nhiên là rất được nữ nhân hoan nghênh. Mà những chuyện không thể phơi bày ra ánh sáng của gã thì đều bị ếm nhem hết đi, còn những ai đã biết được thì đều bị buộc phải im lặng bằng cách hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.

Mộ Dung Thiên cũng không hiểu rõ rốt cuộc Mông Na Lâm thi đấu với cấp thấp là vì điều gì, vì ngay cả quyền chủ động khiêu chiến của gã cũng không dùng được nữa kia mà.

Mộ Dung Thiên chỉ lo lắng có một việc, đó là sẽ đụng phải Lộ Thiển ở vòng thi đấu của các học viên năm hai, nhưng cuối cùng hắn cũng may mắn không gặp phải điều đó. Tuy nhiên, điều nằm ngoài ý muốn của mọi người nhất chính là việc Mông Na Lâm ngẫu nhiên rút được thăm khiêu chiến Lộ Thiển!

Hết hồi 122

=====

Chú thích:

[1] gia tộc huyết kế bí kỹ: là bí kỹ chỉ có người kế tục huyết thống trong gia tộc mới luyện được.

[2] Nguyên văn: bất vi sở động () – làm gì cũng không lay động được.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

124. Hồi 123: Phối Hợp

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 123: Phối Hợp

Dịch giả: knowledge89

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

- Tiểu Lộ, muội thật muốn đấu với hắn sao?

Mộ Dung Thiên không khỏi có phần lo lắng hồi, dù ngay chính hắn phải thượng đài thi đấu thì cũng chưa đến mức khẩn trương tới như vậy.

Lộ Thiển nói:

- Đúng vậy, La Dịch ca ca. Muội nghĩ là không có vấn đề gì đâu, cứ nhìn từ chín trận đấu trước của Mông Na Lâm thì có lẽ hắn đang yếu dần đi rồi.

Mặc dù không nhìn ra Mông Na Lâm có ý đồ gì, nhưng Mộ Dung Thiên mơ hồ cảm thấy có chút bất an, nói:

- Huynh thấy không đơn giản vậy đâu, người này thật sự là một người rất âm hiểm.

Lộ Thiển cười nói:

- La Dịch ca ca, huynh hãy yên tâm đi, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi, muội muốn chứng minh cho huynh xem, rằng muội đã trở nên mạnh mẽ, sẽ không phải là gánh nặng của huynh nữa đâu. Hơn nữa, sau khi tỷ thí với hắn một trận thì muội sẽ có thể thăm dò một số thứ, tỷ như thói quen chiến đấu của hắn, vv.....đến lúc huynh thi đấu với hắn, nói không chừng sẽ có thể giúp ích được cho huynh cũng nên.

Trên thực tế, nếu một đấu sĩ đứng bên ngoài quan chiến thì sẽ có thể nhìn ra được chút ít manh mối, nhưng dù sao vẫn không bằng được tự mình tham chiến và rút tĩa kinh nghiệm, khi đó thì mọi sự cảm thụ sẽ sâu sắc hơn.

Mộ Dung Thiên chỉ có một loại dự cảm không tốt, nhưng lại nói không ra được vấn đề ở đâu. Với cá tính đối trá của Mông Na Lâm, có lẽ gã cũng không thể làm ra chuyện gì quá phận ngay tại trước mắt của mấy vạn người đâu. Vì vậy, Mộ Dung Thiên không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, thế nhưng hắn lại không yên tâm nên phải dặn dò thêm:

- Tiểu Lộ, muội nhất định phải thật cẩn thận đó, có biết không?

Trong thời gian qua, Lộ Thiển đã khắc khổ luyện tập nên tiến bộ rất nhanh, điều đó có thể thấy được khi nàng giao đấu cùng các đối thủ lợi hại; hơn nữa, sau khi nàng được Phỉ Lợi Phổ tặng cho Ma hành thì lại càng như hổ thêm cánh, đây chính là một trong những nguyên nhân khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy yên tâm. Cho dù Lộ Thiển đánh không lại Mông Na Lâm, nhưng nàng vẫn còn dư sức để tự bảo vệ mình.

oooOooo

Ngày hôm sau, thi đấu vẫn tiến hành bình thường, trận kịch chiến giữa Nghĩ linh sứ Lộ Thiển cùng với Hắc ám chi phối giả Mông Na Lâm được nhiều người xem nặng. Cả hai đều là những người mang chức nghiệp đặc biệt, Nghĩ linh sứ của Lộ Thiển yêu cầu điều kiện rất hà khắc, đó là điều mà ai cũng biết, nên số lượng Nghĩ linh sứ không nhiều; còn số lượng của Chi phối giả cũng không nhiều hơn bao nhiêu, đặc biệt là Hắc Ám hệ Chi phối giả thì lại càng hiếm thấy hơn. Vì đây là trận đấu giữa hai chức nghiệp đặc thù nên kỳ chiêu dị thức hẳn là sẽ được tung ra không ngừng, và những ai quan chiến tất sẽ được một phen mở rộng tầm mắt, vì vậy mà khán giả rất háo hức chờ xem. Ai nấy cũng đều hy vọng sẽ có thể theo dõi một trận long tranh hổ đấu đầy đặc sắc.

Mộ Dung Thiên lo lắng nhìn Lộ Thiển đứng trên đài với Mông Na Lâm, hắn thà rằng Lộ Thiển thua trận này chứ cũng không muốn phải chờ đợi lâu như thế, chung quy hắn vẫn cảm thấy có điều gì đó bất ổn.

Bích Dạ ngồi bên cạnh hắn, nhìn bộ dạng nôn nóng của Mộ Dung Thiên như kiến bò trên chảo, cứ nhích tới nhích lui, đứng ngồi không yên, nàng liền an ủi:

- La Dịch tiên sinh, người yên tâm đi, với tính cách của Mông Na Lâm, hắn sẽ không để lộ bộ mặt thật ở trước đám đông như thế này đâu, đặc biệt đối thủ lại là nữ tử nữa.

Sau lần thất thố của đêm đó, Bích Dạ tựa như là xem không có chuyện gì xảy ra vậy, và nàng cũng không hề đề cập tới nó nữa.

Mộ Dung Thiên đương nhiên cũng biết cái đạo lý này, khi quá quan tâm đến việc gì thì lòng sẽ bị loạn, nhưng đối với hắn, Lộ Thiển so với chính bản thân hắn còn quan trọng hơn rất nhiều. Tuy nhiên, giờ đây dù có gấp gáp thì cũng chẳng được việc gì, hắn chỉ có thể cầu thần linh phù hộ cho nàng mà thôi.

Âm thanh tuyên bố trận đấu gần sắp bắt đầu vang lên.

Mông Na Lâm lập tức cúi người thi lễ với đối thủ:

- Lộ Thiển sư muội, mời chỉ giáo!

Trên mặt gã vẫn treo một nụ cười muôn thuở, phẳng phất như đã quên hết những sự thất bại vì theo đuổi Lộ Thiển không thành từ mấy tháng trước.

Bình luận viên cảm thán nói:

- Mông Na Lâm đồng học là học sinh đặc ý của Tát Á Da Lộ học viện, là quán quân của giới thượng lưu, và lại còn là nhi tử của hội trưởng Liên chức công hội Cát Tư, vậy mà không hề kiêu ngạo chút nào. Ý rất nhiệt tình chỉ dẫn các bạn học thuộc cấp thấp hơn để họ được tăng cao thực lực, quả là một tấm gương đáng để cho bất cứ người nào trong chúng ta noi theo.

Bích Dạ nghe thấy vậy thì chỉ hừ lạnh một tiếng, cơ hồ tất cả mọi người đều bị bộ mặt giả tạo của Mông Na Lâm che mắt, nhưng nàng lại không thể lộ trần được nó, nàng có lời mà nói không được, vì thế nên rất bực mình.

Lộ Thiển thấy Mông Na Lâm khách khí như vậy, trái lại chỉ lạnh lùng nói:

- Mông Na Lâm sư huynh, có thể giao đấu với người là vinh hạnh của Lộ Thiển, xin chỉ dạy nhiều.

Sau khi tiếng chuông báo hiệu trận đấu chính thức bắt đầu vừa vang lên, Mông Na Lâm vẫn chưa vội tấn công, mà gã vẫn ung dung đứng tại chỗ chờ đợi. Khi giao đấu với chức nghiệp Nghĩ linh sứ, phương pháp tốt nhất là làm mất dây mà ra tay trước khi đối phương chế tạo ra khôi lỗi nguyên tố, rồi liên tục tấn công cho đến khi phân thắng bại mới thôi; nếu không vậy thì một khi đã bị khôi lỗi quấn lấy tất sẽ rất khó thoát thân. Song, Mông Na Lâm lại không làm như vậy, phong độ này của gã lại dành được một tràng hoan hô nhiệt liệt.

Lộ Thiển cảm thấy khá bất ngờ, nhưng nàng cũng không khách khí, hai tay trái phải chọt lóe lên bảy tia sáng với bảy màu sắc khác nhau, rồi sau đó từ trong lòng bàn tay của nàng liền có một khối bùn chưa rõ hình dạng xuất hiện và nó không ngừng nhúc nhích, biến ảo. Bộ dạng của Lộ Thiển lúc này trông giống như một đứa trẻ đang nhào nặn món đồ chơi bằng đất sét của mình vậy. Không lâu sau, trong tay nàng liền thấy xuất hiện hai con khôi lỗi nho nhỏ, khi chúng vừa gặp gió thì biến lớn lên rất nhanh, lúc này đã có thể nhìn rõ chúng là hình dạng gì rồi.

Trong đó có một con là khôi lỗi Thủy nguyên tố có hình dạng giống chiếc hồ lô, nó không có tay chân, toàn thân trên dưới đều trong suốt như là nước chảy không ngừng, bởi vì nó không có bộ xương và không có vật gì cứng rắn để chống đỡ, nên thân hình uốn a uốn éo trông rất là quái dị. Ngoài ra, nó còn có đôi mắt, trừ điều đó ra thì không còn bất cứ chỗ nào là giống con người nữa cả. Mộ Dung Thiên từng nghe Lộ Thiển đặt tên cho con thủy khôi lỗi này là: Thủy Thủy. Cái tên thật là đáng yêu, lại rất giống với dáng vẻ bề ngoài của nó nữa. Còn con khôi lỗi thứ hai thuộc hệ Kim thì lại không đáng yêu như Thủy Thủy, hình dáng của nó giống như một con Kiếm Long thuộc thời cổ đại ở địa cầu. Nó có hai hàng răng sắc nhọn, trên người tràn đầy gai nhọn sắc bén giống như những lưỡi đao, quang mang phát ra từ những gai nhọn đó chói lòa thật khiến người ta sợ hãi. Nó có tên gọi là Thích Khôi.

Người ta có thể dễ dàng thấy được tác dụng của hai con khôi lỗi này, Dưới tình huống thông thường, việc làm quan trọng đầu tiên của Nghĩ linh sứ trước khi giao đấu chính là tạo ra khôi lỗi dùng để phòng thủ, họ cần phải bảo vệ thân thể yếu ớt của mình trước, tránh cho đối thủ phát động tấn công như sấm giáng chớp giật để rồi chính bản thân mình chịu không nổi mà phải nhận lấy thất bại. Tuy nhiên, Mông Na Lâm lại không làm giống như những người khác, nhờ đó mà Lộ Thiển mới có đủ thời gian để chế tạo một lúc hai con khôi lỗi một công một thủ như thế.

Tất nhiên Thủy Thủy luôn ở bên cạnh để tùy thời bảo vệ chủ nhân, Thích Khôi cũng chưa tấn công ngay, nó chỉ ở một bên nhìn chăm chăm vào Mông Na Lâm mà găm nhẹ, dáng vẻ tựa như lão hổ đang rình mồi vậy, và đó cũng là tín hiệu để cảnh cáo gã. Lúc này, động tác mà nó đang tạo ra chính là một mặt khác của phương thức phòng ngự - ức chế. Nếu như Mông Na Lâm muốn tập kích bất ngờ thì đầu tiên phải vượt qua cửa ải của nó trước.

Mông Na Lâm vẫn đứng thẳng với dáng vẻ nhàn nhã như cũ, gã không hề có ý định phát động tấn công, thật giống như đang chơi trò chơi chứ không phải là đang chiến đấu. Cả bình luận viên và khán giả ngồi xem ở dưới đài đều tấm tắc tán thưởng sự tự tin của gã không thôi.

Bản thân của một Nghĩ linh sứ vốn không cần trực tiếp tham gia tác chiến, nên Lộ Thiển vẫn tiếp tục tạo ra thêm bốn con khôỉ lỗi nữa. Con thứ nhất là Hỏa diễm tri thù [1], toàn thân nó phát ra hơi nóng khiến người, con thứ hai là Kim giáp cự nhân [2], tay cầm đại chùy; con thứ ba là Mộc măng xà, thân thể mềm dẻo uốn khúc, và con thứ tư là Điện tinh, toàn thân lập lòe ánh điện quang. Linh lực của những con rối này cộng lại đã vượt xa linh lực của bản thân Lộ Thiển, thế nhưng nòng lại dễ dàng tạo ra chúng. Đây chính là điểm mạnh của Nghĩ linh sứ, khôỉ lỗi có khả năng hấp thu nguyên tố ở trong không gian để tự phát triển, Lộ Thiển chỉ cần sử dụng một ít linh lực để làm mầm mống là được. Sức quân bình nguyên tố càng mạnh thì mầm mống tạo ra càng tốt và năng lực phát triển cũng càng mạnh; bởi vậy, đối với Nghĩ linh sứ mà nói, điều quan trọng hơn tố chất chính là sức quân bình nguyên tố, ngoài việc đó ra thì khả năng giao phó ý thức cho khôỉ lỗi cũng không kém phần quan trọng, vì nếu khả năng giao phó ý thức của Nghĩ linh sứ càng cao thì khôỉ lỗi được tạo ra sẽ càng thông minh, thậm chí chúng không cần có người dạy mà cũng tự thông hiểu được cách sử dụng các loại kỹ năng. Cuối cùng, từ trên tay Lộ Thiển lại thấy xuất hiện năm con Phong ưng, bay thẳng về phía Mông Na Lâm và phân ra các góc độ khác nhau mà không ngừng bay lượn ở ngay trên đầu gã. Chúng chuẩn bị tùy thời phát động tập kích, còn trong miệng thì phát ra những tiếng rít chói tai dễ gây nhiễu loạn tinh thần của đối thủ, đích thật là những con khôỉ lỗi rất thông minh.

Được tận mắt chứng kiến những con khôỉ lỗi có thiên hình vạn trạng rõ ràng như thế, những khán giả đang quan chiến đều được mở rộng tầm mắt, nên khen ngợi không ngớt. Trước kia, Lộ Thiển chỉ cần một lần tạo ra bốn hay năm con khôỉ lỗi, hoặc tối đa là sau ba lần chế tạo khôỉ lỗi thì đã có thể chiến thắng rồi. Nhưng lúc này nòng lại liên tiếp tạo ra mười một con, đồng thời lại còn sử dụng bảy hệ nguyên tố Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, và Điện, trên trời dưới đất đều có, góc độ công kích và phương thức tác chiến cũng khác nhau, đích thật là rất khó chơi. Xem ra, Lộ Thiển quả nhiên không dám xem thường Mông Na Lâm, nòng đã dốc toàn lực rồi.

Mỗi lần nhìn thấy những con khôỉ lỗi của Lộ Thiển thì Mộ Dung Thiên lại cảm thán không ngớt, bởi vì ngay cả địa cầu vốn là nơi khoa học được phát triển mạnh như vậy, thế nhưng để chế tạo ra tính mạng thì đó là cả một vấn đề rất khó khăn, ấy vậy mà Nghĩ linh sứ lại dễ dàng làm được; chẳng những thế, những con khôỉ lỗi được tạo ra liền có ngay ý thức của riêng mình, chúng biết bảo vệ chủ nhân, và còn biết làm thế nào để sử dụng kỹ năng phòng thủ hoặc tấn công, quả thật là quá kỳ diệu!

Nhìn mười con khôỉ lỗi vây quanh Mông Na Lâm, khán giả bắt đầu lo lắng thay cho gã, trong vòng vây của thiên la địa võng, thì tình cảnh nơi nào cũng đều là nguy cơ trùng trùng.

Nhìn thấy thời cơ đã chín mùi, Lộ Thiển khẽ quát một tiếng:

- Đi!

Sau khi nghe mệnh lệnh tấn công của chủ nhân, ba con Phong ưng rít lên chói tai rồi lao nhanh xuống, Kim giáp cự nhân thì huy động đại chùy xông lên, con Điện tinh thì phóng ra các tia điện, Hỏa diễm tri thù với thân hình hùng hực lửa thì nhào về phía Mông Na Lâm. Mộc măng xà cùng với Thích Khôi và hai con Phong ưng còn lại ở trên không thì canh giữ bên ngoài, nếu Mông Na Lâm thoát ra được thì lập tức sẽ bị chúng quần lấy, rồi sau đó, những con khôỉ lỗi trước bị tấn công thất bại sẽ lại hình thành vòng vây quanh gã thêm một lần nữa, nhất quyết vây khốn địch nhân ở trong đó cho tới chết mới thôi. Ngoài sự thông minh ra, những con khôỉ lỗi này lại còn có tính kỷ luật và năng lực phối hợp tập thể, biết dùng chiến lược để thủ thắng, bởi vậy nên mọi người đều có thể thấy được khả năng giao phó ý thức của Lộ Thiển rất cao. Sau khi nòng có được Ma hành, thực lực so với lúc trước rõ ràng đã tiến thêm một bước dài, do đó mà Mộ Dung Thiên cũng được yên tâm không ít.

Mắt thấy từ trên đầu và ở trên mặt đất có sáu con khôỉ lỗi đang phóng đến, Mông Na Lâm lập tức bày ra tư thế phòng thủ kín mít, hắc ám khí từ hai tay được phóng ra như mưa. Nhưng lúc này dưới chân gã đột nhiên lại bị vật gì đó cuốn lấy, khiến cho gã không thể nào di chuyển được.

- Oa!

Thì ra từ dưới sàn đài chọt nổi lên một khối gì đó, té ra nó là một con Thổ oa [3] vừa từ nơi trống rỗng

nhảy ra. Nó chính là con vật đang giữ chân Mông Na Lâm bằng cách thò chiếc lưỡi thật dài của mình ra cuốn chặt lấy hai chân của gã.

- A?!

Những người đang quan chiến đều tỏ ra kinh ngạc, con ếch này được tạo ra từ lúc nào thế? Tại sao vừa rồi lại không nhìn thấy nó?

Tại đương trường, chỉ có Mộ Dung Thiên là người biết rõ các chiêu thức của Lộ Thiển nhất, nên cũng chỉ có hắn là biết rõ nguyên nhân. Con khôi lồ đầu tiên mà Lộ Thiển tạo ra vốn không phải là Thủy Thủy hay Thích Khôi, mà chính là con ếch này, tuy nhiên, nàng đã âm thầm tạo nên mầm móng cho nó. Do không có ai nhận ra được tình huống ở dưới mặt đất, nên càng giúp cho nó dễ dàng dung nhập vào lòng đất và tự mình phát triển; hơn nữa, nhờ vào việc nguyên tố trao đổi ở dưới lòng đất là luôn luôn yên lặng và không có tiếng động, nên nó đã lặng lẽ tiến đến dưới chân của Mông Na Lâm mà không hề phát ra một âm thanh nào, để rồi sau đó lại bất ngờ phát động. Đây chính là một chiêu số xảo diệu khó có thể phòng ngự được.

Sau khi nhìn thấy Mông Na Lâm bị khốn, những con khôi lồ còn lại liền lộ ra nét vui sướng, bọn chúng trông chẳng khác nào cũng có được những tâm tình hỷ nộ ái ố giống loài người vậy, điều đó khiến cho người xem nhìn thấy thì lại cảm thấy có chút tức cười. Thế nhưng những đòn tấn công sắc bén của chúng thì lại không tức cười chút nào. Mắt thấy Mông Na Lâm bị phong tỏa hành động, tất cả người xem đều rất lo lắng, chẳng lẽ một nhân tuyển sáng giá nhất được xem là sẽ đoạt giải quán quân thì lại bị thua dưới đợt công kích đầu tiên của đối thủ như vậy sao?

Hết hồi 123

=====

Chú thích:

[1] Hỏa diễm tri thù: nhện lửa.

[2] Kim giáp cự nhân: người khổng lồ mặc giáp vàng.

[3] Thổ oa: ếch đất.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

125. Hồi 124: Trọng Sinh

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 124: Trọng Sinh

(Sống lại)

Dịch giả: Hồ Điệp

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Toàn thân Mông Na Lâm chợt bộc phát hắc khí rất mãnh liệt, cả người gã đều bị phủ trùm ở trong đó, người ta chỉ có thể thấy nó hao hao giống như một cái ổ tò vò mà thôi.

Sáu con khôi lỗi hầu như cùng lúc đâm nhào vào ổ tò vò đó, luồng khí thể ấy trông như không có chút lực phòng ngự nào, song, vô luận là đôi trảo của Phong ưng, hỏa cầu của Hỏa tri thù, đại chùy của Kim giáp cự nhân, và cả điện kích của Điện tinh, tất cả những thứ đó sau khi tiến vào bên trong lớp vỏ của ổ tò vò thì đều biến mất một cách vô thanh vô tức, giống như là đá chìm đáy biển vậy.

Bình luận viên hưng phấn nói:

- Hắc ám tí hợ! Đây chính là hộ thể đấu khí thuộc Hắc Ám hệ đây mà!

So với đấu khí của các hệ khác, việc tu luyện hộ thể đấu khí của Hắc Ám hệ và Quang Minh hệ thì khó khăn hơn rất nhiều, do đó mà bình luận viên mới có biểu hiện vui mừng như thế.

Hắc khí tiêu tán, thân ảnh của Mông Na Lâm lại xuất hiện trước mắt mọi người, và gã không hề mang một chút thương tích nào, hẳn là đã hóa giải toàn bộ lần công kích vừa qua. Chiếc lưới của con Thổ oa lúc này đang cuốn lấy hai chân gã thì giờ đây cũng đã biến thành một đồng đất vụn. Ngoài Quang Minh hệ ra, Hắc Ám hệ chính là khắc tinh của tất cả những nguyên tố khác, quả nhiên danh bất hư truyền.

Lộ Thiên cũng thầm giật mình trước chiêu Hắc ám tí hợ của Mông Na Lâm. Căn cứ theo số tư liệu mà Bích Dạ cung cấp, từ trước đến nay gã chưa từng thể hiện chiêu này qua một lần, cho dù ở trận chung kết trong cuộc thi đấu năm ngoái cũng không hề sử dụng tới. Có lẽ lúc ấy gã còn chưa học được, nếu không thì lúc đó gã rất có khả năng đã giết được giải quán quân rồi.

Nguyên tố khôi lỗi có tâm tình rất phong phú, thế nhưng chúng sẽ không nảy sinh ra tâm lý sợ hãi. Nhìn thấy đợt tấn công đầu tiên không có kết quả, chúng lập tức chuẩn bị phát động đợt tấn công thứ hai. Tuy nhiên, vào lúc này Mông Na Lâm đã hành động trước, song thủ của gã xuất ra một cụm hắc khí, càng lúc càng đậm, cuối cùng thì trở thành trạng thái đặc sánh như dịch thể của mực nước.

Bình luận viên liếng thoáng giải thích như pháo nổ liên hồi:

- Nguyên tố dịch hóa! Trong trận chung kết của đại hội luận võ lần trước, ta đã may mắn từng được thấy qua. Tin rằng rất nhiều bạn học cũ cũng không xa lạ gì với nó. Tuy nhiên, vì để cho trận đấu được công bằng, ta trước tiên tạm thời không tiết lộ danh tự và tác dụng của nó.

Không lâu sau, những người quan chiến liền biết được tác dụng của nó. Hắc dịch đặc sánh trên tay Mông Na Lâm từ một chia ra làm mười một sợi nhỏ, rồi lần lượt nhắm tới mười một con khôi lỗi đang bao vây hắn mà bắn nhanh ra.

Kim giáp cự nhân có cự ly gần nhất nên bị trúng chiêu đầu tiên, nó bị một luồng dịch thể dính vào vũ khí và thân trên. Ngay sau đó, sự tình đáng sợ liền phát sinh, bộ khôi giáp bằng kim loại và thanh đại chùy cứng rắn dường như đọng phải chất lưu huyền đặc sánh, nên nhanh chóng bị nung chảy và bốc ra khói dày đặc. Không lâu sau, toàn bộ con kim giáp cự nhân to lớn uy vũ như thế liền bị dịch thể phá hủy trăm lỗ ngàn vết, thương tích đầy mình.

Mặt khác, những con khôi lỗi cũng bị trúng chiêu là Thổ oa, Hỏa tri thù, Mộc măng xà, Thích Khôi, Điện tinh, vv..... cũng đều rơi vào tình trạng tương tự. Chỉ có phản ứng của Phong ưng là đủ nhanh nhẹn, nên sớm tránh thoát được; tuy nhiên, vẫn còn một con bắt hạnh bị dính một ít dịch thể lên đôi cánh, dù nó cố gắng vỗ cánh cách nào đi nữa thì cũng không thể di chuyển được. Sau cùng, nó chỉ biết gào thét thảm thiết rồi rơi xuống sân đài.

- Chư vị đã thấy tác dụng của nó chưa? Ngoài Quang Minh hệ ra, còn lại bất cứ hệ nguyên tố nào khác hoặc là những vật được làm từ bất kỳ hệ nguyên tố nào khác cũng bị nó ăn mòn. Hắc Ám hủ thực thật đáng sợ!

Đến lúc này thì bình luận viên mới giải thích mọi thắc mắc cho các khán giả, tác dụng của chiêu này bây giờ đã hiển hiện rõ ràng ngay trước mắt mọi người, nên dù y có nói ra thì cũng không làm ảnh hưởng tới tính công bằng của cuộc đấu.

Bích Dạ và Mộ Dung Thiên đều rất khấn trương. Chiêu số của Mông Na Lâm quả thật là quá bá đạo và ngoan độc, chỉ một lần xuất chiêu mà đã phá hủy hết bảy, tám con nguyên tố khôi lỗi mà Lộ Thiên đã vất vả tạo ra. Trận đấu này quả thật rất khó đánh, phần thắng không lạc quan chút nào.

Lộ Thiên nhìn thấy kết quả trước mắt mà chợt biến sắc mặt, tuy nhiên, nàng nhanh chóng khôi phục lại như thường, rồi từ tốn phóng ra một đàn ong. Loại khôi lỗi nhỏ bé này rất linh hoạt, cho dù là Hắc ám hủ thực cũng rất khó đánh trúng, hơn nữa trong quá trình chế tạo ra chúng cũng đòi hỏi rất ít linh lực. Trước đây, khi chưa bắt đầu thi đấu, Lộ Thiên đã sớm bồi dưỡng được tố chất tâm lý rất tốt. Mà điều càng quan trọng hơn là nàng muốn chứng tỏ cho Mộ Dung Thiên thấy mình đã là một cường giả, là người có dư sức để giúp đỡ hắn, chứ không phải là một gánh nặng luôn gây trở ngại cho hắn.

Mông Na Lâm vừa định thừa cơ truy kích, thế nhưng dưới chân lại bị thụt xuống một chút, thiếu chút nữa là ngã sấp ra đất. Đợi đến khi ổn định lại thân hình và nhìn kỹ xuống chân, thì ra con Thổ oa lúc nãy đã khiến gã bị thiệt thòi đã hòa lẫn vào mặt đất của hội trường thành một thể, bây giờ lại xuất quỷ nhập thần hiện ra ám toán gã. Mông Na Lâm ngần lẩn không thể hiểu nổi, nguyên tố khôi lỗi vốn đều giống nhau, khi chúng bị hao tổn đến một mức độ nào đó thì sẽ bị tan vỡ ra thành nhiều mảnh, mà con Thổ oa kia lại ở gần gã nhất, theo lý phải bị Hắc Ám khí thể ăn mòn nặng nhất mới phải, thế nhưng tại sao lúc này lại thấy nó chẳng những là không việc gì mà lại còn mạnh như hổ báo nữa chứ, rốt cuộc đây là chuyện gì thế này?

Mông Na Lâm hoảng hốt phát hiện ra, không chỉ riêng Thổ oa, mà tất cả những con khôi lỗi khác bị Hắc ám hủ thực của gã gây trọng thương, vậy mà cũng đều nhanh chóng tự mình khôi phục lại hết. Nhưng điều khiến người ta giật mình nhất lại là việc con Hỏa tri thù vốn đã mất đi ba chân, vậy mà giờ đây các chân của nó lại dài ra như cũ, và chúng lại một lần nữa vây lấy Mông Na Lâm vào giữa.

Bình luận viên hô lớn:

- Trời ạ! Nếu ta đoán không sai, hình như đây chính là cảnh giới chỉ có trong truyền thuyết của chức nghiệp Nghĩ linh sứ - Khôi lỗi trọng sinh! Những con khôi lỗi đã bị thương sẽ có năng lực tự chữa trị cho mình. Thật không ngờ Lộ Thiên đồng học khả ái xinh đẹp như thiên sứ của Tát Á Đa Lộ học viện lại có thể luyện được cảnh giới siêu việt này ngay tại năm học đầu tiên. Nghe nói, trong lịch sử của toàn đại lục, trước nay chưa từng có mấy ai có thể lĩnh hội được kỹ năng này! Có tin đồn rằng, Lộ Thiên đồng học và siêu cấp hắc mã của đại hội lần này, tức La Địch đồng học, cùng sống chung với nhau, có quan hệ huynh muội rất thân thiết, quả nhiên là đều quý dị như nhau!

Trình độ của khôi lỗi sống lại so với Hoạt tính hộ thể đấu khí cũng không khác biệt bao nhiêu, đều là những thứ tuyệt diệu không thể tả xiết. Chẳng qua số lượng Nghĩ linh sứ vốn đã rất hiếm, do đó mà người luyện thành cảnh giới này lại càng hiếm hơn nữa.

Bích Dạ thấy Lộ Thiên chiếm được ưu thế lớn thì tâm tình đang căng như dây đàn liền buông lỏng ra, nàng quay sang cười cợt Mộ Dung Thiên:

- La Địch tiên sinh, ngay cả thanh danh của Lộ Thiên cũng bị ngươi làm hỏng rồi?

Mộ Dung Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, tâm tình thư thái đi nhiều, cười nói:

- Quý dị là tốt, quý dị là tuyệt diệu, quý dị không chèn vào đâu được. Bích Dạ tiểu thư, ta dám nói đó là một lời khen ngợi đấy, chỉ ít thì đó là đối với ngươi à nha. Nếu như vận khí của chúng ta được tốt, vậy thì mối đại thù của ngươi sẽ được báo ở trong tay Lộ Thiên. Tiểu Lộ cũng là đệ tử năm đầu tiên, hơn nữa lại còn là một nữ hài tử trẻ tuổi như vậy, nếu Mông Na Lâm bị thua ở dưới tay của một kẻ thuộc hàng sư muội như nàng thì e rằng sự đả kích đó còn trầm trọng hơn nữa ấy chứ. Nói không chừng điều đó lại có thể khiến cho hắn sống không bằng chết, so với bị loài thú cái xấu xí cường gian hàng trăm lần thì còn khó chịu hơn nữa kia, ha ha ha.....

Khải Sát Lâm ngồi bên cạnh hắn nghe vậy thì có hơi chút khó chịu, nàng vốn sớm đã biết người này dung tục thế nào, nhưng nếu muốn hắn đứng đắn một chút, quân tử một chút, thân sĩ một chút thì chỉ bằng trực tiếp giết hắn đi còn sáng khoái hơn.

Bích Dạ liếc xéo Mộ Dung Thiên một cái, rồi nói:

- Ngươi biết được Lộ Thiên vẫn còn nhỏ tuổi như thế là tốt!

Ý của nàng là chế nhạo cái tên sắc ma vô sỉ chuyên đi hủy hoại trẻ em và không chút nhân đạo này, chỉ tiếc là ẩn ý đằng sau lời nói của nàng được chôn giấu quá sâu nên Mộ Dung Thiên chẳng hề phát hiện ra, nên hắn chỉ dờ ánh mắt trở về lại sàn đấu. Ngay cả hắn cũng không biết được Lộ Thiên đã đột phá tới cảnh

giới mới này, có lẽ sau khi thu được Ma hành thì nàng mới đột nhiên tiến bộ như vậy, do đó mà nàng muốn dành cho mình một sự ngạc nhiên đây mà. Chẳng trách nào nàng lại tràn trề lòng tin như vậy.

Theo tư liệu của Bích Dạ cho biết, tuy rằng Hắc ám hộ thể đấu khí có lực phòng ngự rất cao, nhưng nó lại bị tiêu hao nhiều linh lực hơn so với những loại đấu khí tương đương nhưng thuộc khác hệ. Do đó, dù cho Mông Na Lâm có mạnh tới đâu đi nữa nhưng gã cũng khó lòng mà sử dụng nó lâu dài được. Nếu như gã cứ bị vây khốn như vậy thì nhất định gã sẽ không chống đỡ được lâu, đến lúc đó thì bại là cái chắc, chứ không còn gì để nghi ngờ. Trừ phi gã có thể thoát khỏi vòng vây, thế nhưng phần lớn số khôi lỗi ở đây đều rất linh mãnh, ở trên mặt đất thì không cần nói tới, mà ngay cả dưới lòng đất cũng có, lại thêm năm con phong ưng luôn tập kích từ trên không, do đó mà cơ hội để Mông Na Lâm có thể đào thoát e rằng không nhiều lắm. Với Hắc ám đấu khí của gã, dù có lợi hại hơn nữa thì cũng không thể tập trung thể công mà giết đi toàn bộ lũ khôi lỗi kia, kỳ thật, có thể tự bảo vệ đã là tốt lắm rồi. Chúc nghiệp Nghĩ Linh sử quả nhiên là đặc biệt, nhất là sau khi đột phá cảnh giới Khôi Lỗi Trọng Sinh, căn bản là không cần chút linh lực nào, và lại có thể duy trì sự tấn công khủng khiếp cho đến khi khôi lỗi tự mình tan vỡ thì mới thôi. Tuy nhiên, khi đợi được đến lúc đó thì có lẽ Mông Na Lâm đã bị thất bại trước rồi. Hắc ám chi phối giả được mệnh danh là Địa Ngục Sứ Giả, nhưng xem ra, người phải xuống địa ngục lúc này chính là bản thân Mông Na Lâm rồi.

Bình luận viên tiếp tục phân tích tình huống trận đấu:

- Ta nghĩ bây giờ Mông Na Lâm đồng học có phiền toái rất lớn, nếu như hắn không tập trung lực lượng để đánh chết một hoặc vài con khôi lỗi thật triệt để, vậy với khả năng trọng sinh vô hạn, chúng sẽ luôn luôn quấy rối cho đến khi địch nhân như đèn hết dầu, không còn năng lực chiến đấu nữa mới thôi! Nhưng nếu chỉ đối phó với một vài con khôi lỗi như thế, vậy thì khi những con còn lại tấn công, hắn sẽ phải ứng phó thế nào đây?

Nếu như đúng theo lời y nói, vậy tình thế của Mông Na Lâm trên sàn đấu sẽ càng lúc càng ác liệt. Trong khi đó, Lộ Thiển sau khi trải qua nguy hiểm lại càng tạo thêm nhiều khôi lỗi nữa, nàng cứ thả ra hết con này lại tới con khác, rồi chúng cứ bao vây lấy Mông Na Lâm trùng trùng điệp điệp, dần dần đến mức nước chảy cũng không lọt. Gã có thể tránh được vài con, chục con, nhưng cũng không tránh thoát được mấy chục con. Cho dù Mông Na Lâm có thể lợi dụng khinh thân thuật mà may mắn thoát khỏi vòng vây thứ nhất, khi chưa kịp tấn công chủ nhân của đám khôi lỗi kia thì gã sẽ lập tức lại bị quẩn lấy, sau đó những con khôi lỗi khác sẽ liên ồ ồ kéo đến và bao phủ lấy gã chỉ trong nháy mắt. Vì vậy, việc duy nhất mà Mông Na Lâm có thể làm là liên tục phóng ra Hắc ám hộ thể đấu khí để chống cự lại những đợt tấn công dồn dập như giông tố của đám khôi lỗi mà không hề có chút lực đánh trả nào.

Khán giả ai nấy cũng đều hồi hộp theo dõi trận đấu, họ thử tưởng tượng lấy mình so với người trong cuộc, nếu như rơi vào tình thế bị vây công điên cuồng như vậy thì chỉ sợ đã sớm thất bại hàng bao nhiêu lần rồi. Không một ai ngờ được, nàng tiểu Tinh Linh xinh đẹp khả ái kia lại có thực lực cường đại đến mức ấy, hầu hết mọi người đều bị vẻ ngoài ngọt ngào của nàng làm phân tán sự chú ý, họ vốn không hề liên tưởng đến nàng như một cường giả cao nhất. Nhưng hiện nay, xem nàng bức được Mông Na Lâm trở nên khốn đốn, bất cứ lúc nào cũng có thể rước lấy thảm bại, nên họ đều nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Sau khi liên tục phóng ra một lượng lớn khôi lỗi, cuối cùng Lộ Thiển cũng đã cảm thấy mệt mỏi, nàng liền nuốt luôn năm viên đan được, nàng dự tính sẽ dùng đợt tấn công này để kết liễu Mông Na Lâm. Nhìn vào tình huống hiện tại, nàng tuyệt đối đang chiếm giữ thượng phong, cho dù Mông Na Lâm có mọc thêm cánh thì cũng khó thoát nổi trùng vây, hơn nữa, trên không vẫn còn khá nhiều khôi lỗi.

Trong số người có mặt tại hiện trường, người có cùng suy nghĩ với Lộ Thiển không chỉ có mình nàng, mà hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy như thế, kể cả Mộ Dung Thiên và Bích Dạ. Cho dù bọn họ cũng nhận ra là mọi chuyện xảy ra đều quá thuận lợi và đơn giản, nhưng quả thật là họ không tìm ra được lý do khiến cho Lộ Thiển bị thất bại. Có lẽ là bởi vì chúc nghiệp Nghĩ linh sử quá ư biến thái chăng?

Hắc ám hộ thể đấu khí trên người Mông Na Lâm càng lúc càng nhạt dần đi, bất kỳ ai cũng đều thấy được gã đã sắp bị cạn kiệt linh lực, mà đan dược cũng chỉ còn lại một viên. Thế nhưng khoảng cách chiến đấu giữa gã và Lộ Thiển còn tới những bảy, tám trăm thước, và với khoảng cách này, hầu như có thể nói nó đúng là một khu vực an toàn trăm phần trăm. Trừ phi Mông Na Lâm có thể tấn công từ xa như cung tiễn thủ thì không có gì để nói, nhưng cho dù là cung tiễn thủ, trong lúc bị tấn công dồn dập như vậy, lại thêm

khoảng cách quá xa, mà đối phương lại còn có khôi lỗi cận thân trợ giúp phòng ngự, vậy thì việc có thể tạo ra đòn phản công có sức uy hiếp cũng rất là hiếm hoi.

Đang trong lúc tất cả mọi người đều không thể không tiếp nhận việc Mông Na Lâm sắp nhận cái kết quả ngoài ý muốn này, trong lúc Bích Dạ hưng phấn đến nỗi gần như muốn ôm chầm lấy Mộ Dung Thiên, thì đột nhiên tại khoảng trống cách chừng bốn trăm thước ở trước mặt Lộ Thiển có một cụm hắc khí lớn bốc lên.

Hết hồi 124

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

126. Hồi 125: Tội Hoa

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 125: Tội Hoa

(Vội hoa)

Dịch giả: darkboy12

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mọi người vốn đều tưởng rằng tình thế của Mông Na Lâm đã thành bại cuộc, và gã không còn cách nào để lật ngược thế cờ được nữa, nhưng ai nấy cũng đều ôm ấp một niềm hy vọng. Bởi lẽ, nếu gã thua quá dễ như vậy thì trận đấu này đâu còn thú vị gì nữa.

Đương nhiên, về phía Mộ Dung Thiên và Bích Dạ thì không cần biết trận đấu có thú vị hay không, chỉ cần Mông Na Lâm bại càng nhanh càng thảm thì họ sẽ càng vui càng thích hơn. Vừa thấy đấu trường phát sinh dị biến, cả hai người cùng khẩn trương hẳn lên. Cụm hắc khí bỗng nhiên xuất hiện ở xa xa kia thật là cổ quái. Bích Dạ đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết để điều tra tư liệu của Mông Na Lâm, vậy mà nàng cũng chưa từng nghe nói đến cụm hắc khí kỳ lạ này, vì thế mà trong lòng nàng lại càng khẩn trương hơn. Tuy nhiên, hiện giờ ưu thế vẫn đang nghiêng về Lộ Thiển, có lẽ Mông Na Lâm chỉ là đang cố gắng giằng co trước lúc thất bại thôi. Cả Mộ Dung Thiên và Bích Dạ đều chỉ có thể suy đoán như vậy.

Lộ Thiển cũng cảm thấy rất bất ngờ, nàng liền dùng chút linh lực còn sót lại để tạo ra một con khôi lỗi thuộc Kim hệ có hình dạng của loài rùa. Đây chỉ là để phòng chiêu Hắc ám hủ thực của Mông Na Lâm thôi. Cho dù không hoàn toàn phá giải được, nhưng ít nhất cũng sẽ ngăn cản được nó. Hơn nữa, lại còn một thân cây Mộc linh tràn trề sinh mệnh lực, hình thể giống như một loại dây leo có thể tùy ý vươn dài ra. Kim chúc giáp quy [3] tuy có lực phòng ngự rất mạnh, nhưng lại thiếu tính linh hoạt. Còn Mộc linh thụ thì vừa khéo có thể bù đắp vào khuyết điểm đó, để phòng mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Hắc khí tựa như những dòng nước tuôn ra ào ạt từ nguồn suối, cuộn cuộn không ngừng, diện tích càng lúc càng lớn. Khán giả càng thêm khẩn trương nhìn chằm chằm vào gã. Mọi người đều biết đây là hy vọng duy nhất của Mông Na Lâm, nhưng họ cũng không đoán ra được đây là kỹ năng gì, chẳng lẽ là Hắc ám hủ thực sao? Hay là một chiêu công kích từ xa khác? Nếu là vậy thì hẳn là gã phải có khả năng khống chế từ một khoảng cách xa tới hơn bốn trăm thước, quả thật là thần bí khó lường!

Xa xa, luồng hắc khí trên người Mông Na Lâm càng lúc càng yếu dần, rồi sau đó thì hoàn toàn biến mất. Rốt cuộc, thân thể gã lại hiện rõ ngay trước mặt những con khôi lỗi, thế là bọn chúng liền tranh nhau xông

lên và lần lượt thi triển các kỹ năng sở trường của mình, tuy vậy, chúng vẫn giữ lại chút vốn mà không xuất toàn lực. Lộ Thiển dù sao cũng là một thiếu nữ lương thiện, nàng không nỡ hạ độc thủ nên từ lúc bắt đầu cuộc chiến thì đã ra lệnh cho những con rối không được giết Mông Na Lâm rồi.

- A!

Khán giả toàn trường người thì thất vọng, người thì cao hứng đồng kêu lên thật lớn. Họ thất vọng là vì cuối cùng Mông Na Lâm cũng không kịp đánh ra một chiêu liều mạng, nên khiến cho họ không thể xem được một trận đấu đầy kịch tính. Còn những người cao hứng thì lại chính là những người ủng hộ Lộ Thiển. Ở tại học viện, Lộ Thiển rất được mọi người yêu thích, bởi vì nàng rất đơn thuần và đáng yêu, giống như một tiểu thiên sứ vậy.

“Bình!” Những kỹ năng của mấy con khôi lỗi hoàn toàn không lạc mục tiêu, và lại càng không gặp trở ngại gì, nhưng chúng lại trực tiếp xuyên qua thân thể của địch nhân và đều rơi hết xuống sàn đấu.

Chuyện gì thế này? Các khán giả đều mở trừng cặp mắt, họ thật khó mà tin vào cảnh tượng đang diễn ra. Nhưng sau đó thì thân thể của Mông Na Lâm bắt đầu vặn vẹo, càng lúc càng mờ nhạt và cuối cùng thì biến mất hẳn. Tại đương trường chỉ để lại một đám khôi lỗi trợn mắt lớn, trừng mắt nhỏ, chẳng biết làm sao mới phải.

Đừng nói là trí thông minh của những con khôi lỗi này có hạn, mà ngay cả loài người thông minh cũng nghĩ không ra nguyên nhân nữa. Tuy nhiên, bí mật này cũng nhanh chóng được giải đáp ngay, và đáp án chính là luồng hắc khí ở trước mặt Lộ Thiển kia; thể nhưng hiện nay nó không còn là hình dạng của một cụm nữa mà lại có hình dạng bầu dục, trông tựa như một cánh cửa tò vò rất kỳ quái, còn Mông Na Lâm thì lại từ trong cánh “cửa” đó mà thông thả bước ra ngoài!

- Hắc Ám truyền tống! Là kỹ năng vượt không gian của Hắc Ám hệ!

Phỉ Lợi Phổ giải đáp cho sự thắc mắc không lý giải nổi của bình luận viên. Năng lực của môn kỹ năng này chính là trong lúc bị vây khốn, tạo ra một không gian ở bên ngoài vòng vây để đột phá mà ra, sau đó người sử dụng có thể vượt qua không gian mà đến một nơi nào đó. Đây có thể nói là một kỹ năng cứu mạng chứ không ngoa. Đương nhiên, để tạo ra Hắc Ám không gian thì phải tốn hao một lượng linh lực không thể đo lường được, nếu không thì với sức của Mông Na Lâm, trong lúc khôi lỗi công kích điên cuồng thì ít nhất chỉ có thể chống đỡ được gần mười phút nữa thôi.

Hắc Ám truyền tống ngoài việc cần nhiều linh lực ra thì còn phải tốn không ít thời gian nữa. Gần đây Mông Na Lâm cũng chỉ mới vừa học được nó, phải bắt đầu dể dặt mới dùng tới, ít nhất cũng gần một phút mới có thể hoàn thành. May mà không có bao nhiêu người biết được loại tuyệt kỹ hiếm thấy này, bằng không, chỉ cần Lộ Thiển triệu hồi đám khôi lỗi về canh giữ bên “cửa” của Hắc Ám truyền tống thì Mông Na Lâm đã xong đời rồi.

Trong lúc cao thủ phân thắng bại, chỉ cần sai một ly thì sẽ hỏng hết toàn cuộc. Mộ Dung Thiên thật muốn ngắt đi, mới chỉ hai giây trước đây, cuộc diện còn rất tốt đẹp, nhưng hiện tại thì tình hình đã nghịch chuyển quá nhanh. Nếu cụm hắc khí đó chỉ là một loại kỹ năng tấn công và điều khiển từ xa, vậy thì Lộ Thiển sẽ nắm hơn chín phần chiến thắng, nhưng hiện tại thì người bước ra từ trong đó chính là chân thân của Mông Na Lâm, riêng phần Lộ Thiển thì đã tiêu hao quá nhiều linh lực và gần như không còn lại bao nhiêu nữa, mà sức phòng ngự của nàng lại yếu, hơn nữa lại không thể triệu hồi đám khôi lỗi trở về ngay được. Những con nào có thể trở về bảo vệ cho nàng trong thời gian sớm nhất thì chỉ có phi ưng, nhưng với thuật khinh thân của Mông Na Lâm thì nếu muốn đánh bại Lộ Thiển trước khi chúng kịp trở về cũng không phải là việc khó.

Các khán giả cùng trở nên náo động, không ngờ Mông Na Lâm đã rơi vào tuyệt cảnh mà lại vẫn có thể khởi tử hồi sinh, Hắc Ám chi phối quả thật là đáng sợ, đúng là không thể xem thường họ dù là ở trong bất cứ tình huống nào.

Sau khi từ cánh cửa không gian bước ra, Mông Na Lâm lập tức uống hết số đan dược còn lại, rồi gã liền vận dụng khinh thân thuật lao về phía Lộ Thiển. Dù khoảng cách còn tới hơn bốn trăm thước, nhưng nếu muốn đến được vị trí của Lộ Thiển thì cũng chỉ chưa đến mười giây.

Lúc này Mộc linh thụ liền dùng cành của mình quán lấy Lộ Thiển, rồi kéo nàng ra xa xa ở phía sau. Sự ứng biến thần tốc của Lộ Thiển cũng làm người xem phải thán phục. Vì linh lực yếu ớt, mà khinh thân thuật của nàng cũng không giỏi, vậy cho nên nhờ vào khôi lỗi thì tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều. Sau khi Mộc linh thụ đưa Lộ Thiển ra xa, nó lại mang kim chúc giáp quy và Thủy Thủy kéo về bên cạnh Lộ Thiển, trong khi bản thân nó vẫn bất động tại chỗ. Những cành cây của Mộc linh thụ tuy rất linh hoạt, nhưng cả thân cây thì lại di chuyển rất chậm, vì thế mà nó chỉ đành đưa hai đồng bạn đi trước để bảo vệ cho chủ nhân, còn mình thì từ từ mới lui về sau.

Một đám ma thú tuy ở xa nhưng do tâm ý tương thông với chủ nhân, nên lập tức nhận được tín hiệu nguy hiểm. Thế là chúng liền ồ ạt xông về phía Mông Na Lâm, trong số đó thì phong ưng là có tốc độ nhanh nhất.

Trước tiên, Mông Na Lâm đánh thẳng vào Mộc linh thụ, hắc ám hủ thực của gã liền bắn ra nhanh như tên để nung chảy toàn bộ dây leo. Sau đó, gã không ngừng lại mà phóng nhanh tới chỗ Lộ Thiển. Không biết có phải do lần công kích vừa rồi đã làm cho gã tiêu hao nhiều linh lực hay không mà tốc độ hiện nay của gã đã chậm hẳn đi, do đó mà phong ưng cũng nhanh chóng rút ngắn khoảng cách lại.

Lộ Thiển lùi đến sát mép của sàn đấu, giờ nàng có muốn tránh cũng không thể tránh được nữa. Còn Mông Na Lâm thì cũng đã tới gần chỉ còn cách hơn mười thước nữa thôi. Hắc khí trên người gã lại lưu chuyển lần nữa và bao phủ lấy cả toàn thân. Hắc Ám hủ thực khác với hệ thể đấu khí ở chỗ những luồng hắc khí ở trên người Mông Na Lâm có hình dạng như một chiếc lưới đan xen tại một điểm, khi tứ chi của gã giang ra thì chiếc lưới ấy cũng được mở lớn, trông tựa như gã muốn dùng tấm lưới lớn này để bắt giữ con mồi vậy.

Nhìn thấy chiêu thức thần kỳ như vậy, trong mắt Lộ Thiển rốt cuộc cũng hiện lên nét sợ hãi. Dù sao đi nữa thì nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương chưa có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, có thể trấn định được tới giờ phút này thì đã là hiếm có lắm rồi.

Ngay tại lúc nàng muốn né tránh thì đột nhiên đôi mắt của Mông Na Lâm bắn ra quang mang lờ lờ, không có dấu hiệu nào của sinh khí và sinh mệnh. Lộ Thiển vốn đã khiếp sợ, nay liền bị thôi miên ngay lập tức, nàng chỉ đứng yên tại chỗ, trong một nháy mắt, thân thể nàng đã mất khả năng hành động. Đây chính là kỹ năng khống chế tinh thần mà Mông Na Lâm đã âm thầm tu luyện, có tên gọi là U Minh Chi Đồng. Nó từng không có hiệu quả với Mộ Dung Thiên, nhưng lúc này thì Lộ Thiển lại bất hạnh bị trúng chiêu rồi.

Cả hai chân và hai tay của Mông Na Lâm đồng thời co lại ở phía trước, tấm lưới khổng lồ do hắc khí đan thành liền hé lộ ra và chậm rãi bay về phía Lộ Thiển.

Ngay lúc Mộ Dung Thiên nghĩ rằng đó chỉ là một loại kỹ năng phong tỏa thì Phỉ Lợi Phổ đang ngồi bên cạnh đột nhiên biến sắc và hô lớn:

- Không hay, Hắc Ám Triệt Hồn! [1]

Mộ Dung Thiên tuy không biết “Hắc Ám Triệt Hồn” là cái gì, nhưng nghe qua giọng điệu của Phỉ Lợi Phổ và tên gọi của nó thì cũng cảm thấy không hay chút nào. Từ giây phút Lộ Thiển tiếp nhận quyết đấu với Mông Na Lâm, thì thời khắc nào hắn cũng bị quấy nhiễu bởi một dự cảm không tốt, nhưng chỉ là cảm giác đó như có như không; mà với cái thứ dự cảm này, không ai có thể nói là nó có chính xác hay không. Bởi vậy nên Mộ Dung Thiên mới không ngăn cản quyết định đó của Lộ Thiển. Hiện tại xem ra điều dự cảm không tốt đó đã trở thành sự thật rồi. Mộ Dung Thiên lập tức quỳnh quang nhảy ra khỏi chỗ ngồi. Cho dù có phải để cho Lộ Thiển nhận thua, thì hắn quyết cũng không để người thân nhất của mình phải chịu bất cứ một sự thương tổn nào!

Chỉ đáng tiếc, Mộ Dung Thiên đã tới trễ. Khi tinh thần của Lộ Thiển thoát ra được sự khống chế của U Minh Chi Đồng thì tấm lưới hắc khí đã quán chặt lấy nàng, muốn tránh cũng không kịp nữa. Cùng lúc đó, sáu con phong ưng cũng đã bay tới, bọn chúng từ trên không lao ập xuống, hơn nữa lại đều tự phóng ra hai đạo phong nhận [2]. Mười hai đạo phong nhận hợp lại tại không trung và lập tức tạo thành một chiếc móng vuốt thật lớn đánh thẳng vào lưng của Mông Na Lâm. Đây chính là kỹ năng tương tự như loại kỹ năng phối hợp quần thể của ma thú, uy lực so với lúc đánh riêng biệt của một cá thể còn mạnh hơn gấp mấy lần.

Trong tiếng kinh hô của khán giả, Mông Na Lâm và Lộ Thiển đồng thời đều bị đánh văng khỏi sàn đấu. Mông Na Lâm kêu thảm một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi, hơn nữa, cơ thể gã còn bị hắt văng vào

thành kết giới, rồi bị bắn ngược trở lại và ngã xuống đất. Còn Lộ Thiển thì chẳng hiểu vì sao lại không rên lấy một tiếng, nhẹ nhàng bay về phía kết giới. Dưới tác dụng của tấm lưới hắc khí, không ngờ nó lại có thể nhẹ nhàng nung chảy một phần của kết giới, rồi tiếp tục quấn lấy Lộ Thiển và bay luôn xuống đất. Cả đám khô lồi lúc này cũng đều bị tan vỡ hết, điều này nói lên một điềm không tốt.

- Lộ Thiển!

- Lộ Thiển!

Nhiều thanh âm khản trương cùng lúc vang lên, thì ra đó là của một nam một nữ, rồi tiếp theo là hai bóng người đồng thời phóng ra khỏi chỗ ngồi. Khỏi cần nói, một trong hai người đó chính là Mộ Dung Thiên, hắn đã dùng khinh thân thuật nhảy ra từ hậu trường chỉ một tích tắc trước khi sự việc xảy ra; còn người thứ hai là một nữ tử mặc y phục ẩn sĩ. Mộ Dung Thiên chỉ đến sớm hơn nữ tử kia một chút nên đã kịp ôm lấy Lộ Thiển vào lòng, sau đó hắn liền nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất.

Nhìn Lộ Thiển nằm trong lòng, Mộ Dung Thiên hoảng sợ phát hiện ra hai mắt của nàng đang nhắm chặt, thì ra nàng đã sớm ngất đi rồi. Còn tấm lưới hắc khí trên người nàng thì vẫn như con đĩa dai dẳng, điên cuồng xâm nhập vào cơ thể của nàng.

Mộ Dung Thiên kinh hoàng, vội vàng vận khởi băng hỏa linh lực để xé tan tấm lưới hắc khí ra, thế nhưng dù kéo, xé thế nào thì nó vẫn cứ như không có thực thể vậy, nó vẫn không ngừng thâm nhập vào trong người của Lộ Thiển rồi biến mất rất nhanh. Sắc mặt của Lộ Thiển liền trở nên xám xịt như đã chết, vẻ khỏe mạnh hồng hào trước đây còn đâu nữa.

Bình luận viên lấy lại tinh thần từ trận chiến kinh tâm động phách, thốt:

- Xem ra đây là một trận đấu lưỡng bại câu thương, rất ư là thảm liệt. Dường như tình trạng của Lộ Thiển đồng học không được mấy tốt, tuy nhiên cũng không thể trách Mông Na Lâm đồng học được. Đây chính là biện pháp tốt nhất để khiến cho Nghĩ linh sứ bị mất đi năng lực hành động, đồng thời cũng phá giải thế công của những con khô lồi kia. Hơn nữa, tình huống lúc đó rất nguy cấp, xem ra hắn cũng bị thương không nhẹ chút nào.

Mông Na Lâm tựa như muốn phối hợp với lời giải thích của bình luận viên, gã lão đạo phóng người tới. Khi đến trước mặt hai người thì hoảng hốt hỏi:

- Lộ Thiển sư muội, muội không sao chứ?

Song, trong lúc đưa lưng quay về phía mọi người, trên bộ mặt lúc nào cũng giữ nét phong độ của gã lại chợt thoáng lên vẻ âm độc, rồi dùng Tự âm thuật nói với Mộ Dung Thiên:

- Nếu ta đã không lấy được nàng, vậy thì ta sẽ hủy diệt nàng, ha ha ha!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì chỉ tay vào Mông Na Lâm, toàng thân run rẩy mà chỉ thốt được mấy tiếng:

- Người, người...

Tới giờ hắn mới hiểu được, thì ra tại thời khắc cuối cùng, Mông Na Lâm đã cố ý làm cho tốc độ của mình chậm lại chứ không phải là do linh lực không đủ. Từ uy lực của Hắc Ám Triệt Hồn có thể thấy, nếu Mông Na Lâm muốn duy trì khinh thân thuật thì cũng không phải là việc khó, chẳng qua là gã phải tạo ra cảnh bị nguyên tố khô lồi đuổi kịp mà đành phải đánh mạnh tay với chủ nhân của chúng mà thôi. Như vậy trong mắt khán giả thì gã sẽ không bị mang tiếng là xấu xa độc ác, cộng thêm việc diễn xuất tỏ ra quan tâm đau buồn vì người bại trận của gã trong lúc này, có thể qua mặt bao nhiêu người mà không mấy may bị nghi ngờ, thì phải nói là rất cao chiêu. Tuy nhiên, gã quả thật đã tính sai, vì không ngờ Lộ Thiển có thể bức gã phải sử dụng tới Hắc Ám truyền tống vốn là kỹ năng mà gã vẫn chưa luyện được thuần thục, suýt chút thì đã bị lật thuyền trong rãnh rồi. Đến cuối cùng lại còn bị phong ung dùng kỹ năng phối hợp quần thể đả thương, khiến gã vốn đã bị tiêu hao nhiều linh lực do việc sử dụng Hắc Ám Triệt Hồn mà bị thương thực sự. Tuy nhiên, với sự lãnh khốc vô tình, gã tình nguyện chịu chút thương tổn để khiến cho Lộ Thiển có kết cục này.

Mộ Dung Thiên tức giận khó mà giãi được, quát lớn:

- Lão tử phải giết ngươi!

Lời chưa dứt, trên tay hần liền đã hiện ra siêu ngưng tụ băng kiếm, rồi lập tức đâm vào người Mông Na Lâm.

Mông Na lâm không tránh không né, vẫn giả vờ như đang tự trách bản thân. Đương nhiên gã cũng sẽ không vì một kích của Mộ Dung Thiên mà mất mạng, bởi vì mấy vị đạo sư bảo vệ trật tự của đấu trường đã sớm chạy tới đánh văng băng kiếm của Mộ Dung Thiên.

- La Dịch đồng học, trong khi thi đấu, tất nhiên sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, đó là việc khó tránh được. Huống chi, Mông Na Lâm đồng học cũng không phải là cố tình, mong người đừng quá xung động. Hơn nữa, điều quan trọng hiện nay là hãy giao Lộ Thiển đồng học cho thần quan của chúng ta chữa trị khẩn cấp đã.

Mộ Dung Thiên vốn đang định tiếp tục đuổi giết Mông Na Lâm, nhưng khi vừa nghe câu cuối thì như bị tạt một gáo nước lạnh làm hần tỉnh táo lại. Đúng rồi, an nguy của Lộ Thiển là chuyện quan trọng nhất trong lúc này, những chuyện khác tạm thời gác lại đã.

Mộ Dung Thiên không giao Lộ Thiển cho thần quan của ban tổ chức, mà hần ôm lấy thân hình mềm mại của nàng chạy nhanh đến một góc của hội trường. Nơi đó đúng là hàng ghế dành cho khách quý, là chỗ ngồi của hội trưởng của Thần Quan công hội, An Cát Ly Na nữ sĩ. Mộ Dung Thiên vốn rất cẩn thận, tuy cuối cùng hần không cản Lộ Thiển thi đấu, nhưng cũng đã sớm chuẩn bị cho việc bất trắc xảy ra, và hần đã sớm lưu ý đến vị trí chỗ ngồi của An Cát Ly Na, vì bà ta chính là vị thần quan mạnh nhất trên đại lục này.

Mộ Dung Thiên trực tiếp giẫm lên đầu đám học viên mà băng mình đi tới trước mặt An Cát Ly Na trong thời gian ngắn nhất:

- Van xin người, An Cát Ly Na nữ sĩ tôn quý, xin hãy cứu lấy Lộ Thiển. Đại ân đại đức của người, ta nguyện suốt đời không quên!

Thần quan vốn là chức nghiệp tràn đầy thiện tâm, huống chi Lộ Thiển lại là nhân tài hiếm có của đế quốc, vì thế nên An Cát Ly Na lập tức nói:

- La Dịch đồng học, người hãy yên tâm, ta nhất định sẽ dốc hết sức.

Rồi sắc mặt của bà hơi ngưng trọng, tiếp:

- Tuy nhiên, tình trạng của Lộ Thiển đồng học không được tốt lắm, ta phải lập tức tìm một nơi yên tĩnh để thi thuật, xin người hãy tạm thời giao nàng cho ta được không?

Mộ Dung Thiên đương nhiên là rất tin tưởng An Cát Ly Na, vội vàng đáp:

- Được, tất nhiên là được! Đa tạ An Cát Ly Na nữ sĩ!

Sau khi nhận được sự đồng ý của hần, An Cát Ly Na liền vận linh lực chữa trị khẩn cấp cho Lộ Thiển, sau đó liền ôm nàng nhảy vọt đi.

Khán giả toàn trường đều vì biến cố bất ngờ mà kinh ngạc tốt độ, ai nấy cũng đều nghị luận rất sôi nổi.

Mộ Dung Thiên chuyển ánh mắt sang Mông Na Lâm lúc này đang giả vờ mệt mỏi, cắn răng nghiêng lợi chỉ vào mặt gã, gần từng tiếng một:

- Mông Na Lâm, lão tử muốn khiêu chiến với người! Con mẹ nó, nếu như người vẫn còn là nam nhân thì trận sau hãy dùng quyền tự chọn khiêu chiến mà chọn ta làm đối thủ.

Hết hồi 125

=====

Chú thích

[1] Nguyên gốc dịch là Hắc Âm Cức Hồn. Chữ “cức” ở đây có nghĩa là giết chóc, xử tử. Nhưng nhận thấy chữ “cức” không hay nên người biên dịch đổi thành Triệt.

[2] phong nhận: đao gió.

[3] kim chúc giáp quy: con rùa có bộ mu bằng sắt.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

127. Hồi 126: Tình Huống Tồi Tệ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 126: Tình Huống Tồi Tệ

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Đôi lời cùng độc giả:

Bắt đầu từ chương 126 cho tới chương 155 (trừ chương 135) là do dịch giả bigtet dịch theo đơn đặt hàng của huynh đệ Onismurai, và trước kia cả hai đã có nhã ý tặng bản dịch của 29 chương này cho Phiên Hỷ Lâu. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian gần đây, những bản dịch này đã được đăng tại một trang web khác, do đó, vì để tránh những hiểu lầm không cần thiết, nhóm dịch của PHL sẽ biên tập lại những chương này theo văn phong của những chương trước đã đăng tại PHL, đồng thời sẽ bổ xung thêm những chi tiết nhỏ còn bị thiếu. Mong các độc giả thông cảm và tiếp tục ủng hộ cho nhóm dịch của PHL nói riêng và Dị Giới Được Sư nói chung.

Sau cùng, xin chân thành cảm tạ dịch giả bigtet và huynh đệ Onimurai đã tặng bản dịch của 29 chương kể trên

Tật Phong cũng đã len lỏi ra được phía trước, nó hướng về Mông Na Lâm mà sửa inh ỏi, quả thật là chẳng còn đếm xỉa tới việc Bích Dạ hiện đang có mặt ở đây nữa, lông tóc toàn thân đều dựng ngược, trông có vẻ như muốn xông tới bất kỳ lúc nào.

Mông Na Lâm lúc này vẫn đang tiếp tục màn biểu diễn đặc sắc của vai nam diễn viên chính trong đại hội điện ảnh Oscar, gã tiêu sái bước đi trong sự dè dặt của người khác, khi vừa đến được ngưỡng cửa của lối ra vào hội trường, chợt nghe thấy những lời của Mộ Dung Thiên, nên liền quay đầu lại và nói với vẻ áy náy:

- La Dịch đồng học, thật xin lỗi, do tình huống cấp bách mà ta đã xuống tay quá nặng, khiến cho lệnh muội bị thương. Ta cũng rất áy náy, thành thật xin lỗi!

Mọi người có mặt cũng đều bị hành động trông rất thật của Mông Na Lâm lừa gạt, nên đều góp lời khuyên nhủ:

- La Dịch đồng học, ta thấy Mông Na Lâm sư huynh cũng không phải cố tình đâu, người xem hắn bị thương cũng không nhẹ...

Mộ Dung Thiên lạnh lùng quát:

- Câm miệng hết cho ta! Nếu ai còn dám nhiều lời, lão tử sẽ khiêu chiến với kẻ đó!

Mọi người nhất thời đều câm như hến, ai nấy cũng đều sợ bị vạ lây. Theo tính cách của Mộ Dung Thiên thì hẳn tuyệt đối nói được là làm được.

Mộ Dung Thiên lại quay về phía Mông Na Lâm nói:

- Hãy mau trả lời cho ta. Chấp nhận hay không chấp nhận? Đương nhiên, nếu người muốn thì vẫn có thể làm con rùa rút đầu để trốn tránh!

Mông Na Lâm thoáng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu như La Dịch đồng học vẫn chưa nguôi giận, vậy được rồi, ta chấp nhận lời khiêu chiến của người. Xem như là để cho người hả giận vậy, đồng thời cũng là để tỏ rõ lòng hối lỗi của ta đối với Lộ Thiên sư muội! Thời gian sẽ là ba ngày sau, sau khi trận đấu cuối cùng của các học viên năm hai kết thúc. Hiện nay tình thần của người đang rối loạn, nếu chúng ta tỷ đấu thì sẽ rất bất công đối với người.

Kỳ thật, gã phải hẹn thêm mấy ngày như vậy là vì chính bản thân gã cũng đã bị thương, tuy có thể khôi phục trong một thời gian rất ngắn, nhưng với cách nói đó thì gã đã đảo ngược tình thế, tỏ ra rằng tất cả chỉ vì lo nghĩ cho Mộ Dung Thiên, và tất nhiên là được mọi người hết lòng ca ngợi; trái lại, Mộ Dung Thiên thì bị biến thành một kẻ tiểu nhân, khí độ hẹp hòi.

Mộ Dung Thiên không phải là một kẻ ngu quân tử, mà hẳn chính là một kẻ tiểu nhân thực sự, nên hẳn vốn không cần để ý đến ấn tượng của người khác đối với mình thế nào. Khi vừa thấy Mông Na Lâm đồng ý, thì hẳn nói ngay:

- Tốt! Vậy thì quyết định ba ngày sau.

Mông Na Lâm không nói gì thêm, chỉ quay người đi thẳng ra sau hội trường.

Mộ Dung Thiên chợt nhớ ra điều gì, vội lao trở lại phía trước hội trường, đến trước mặt người mặc phục trang ẩn sĩ vừa rồi đã cùng lao tới tương cứu Lộ Thiên rồi nói:

- Đa tạ, đa tạ các hạ đã quan tâm đến Lộ Thiên!

Vị ẩn sĩ này tất nhiên là Lăng Đế Tư. Nay mắt thấy khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, tai nghe thanh âm vừa như lạ mà cũng vừa như quen thì nàng rất cuộc cũng xác nhận được, kẻ có tên gọi là La Dịch này chính là trượng phu trước kia của mình, là gã La Dịch nhu nhược và nhát gan. Nhưng đó chỉ là quá khứ mà thôi. Hiện tại hẳn đã được công nhận là một tân sinh có tiền đồ nhất của đế quốc, là một nhân vật dám công nhiên khiêu chiến với Mông Na Lâm. Lăng Đế Tư nhìn vị trượng phu cũ của mình phát triển với một tốc độ vô tiền khoáng hậu, có lẽ còn có khả năng sáng tạo ra kỷ lục trong lịch sử của đại lục nữa; nàng quả thật cũng không biết trong lòng đang có tư vị gì, chỉ mơ hồ đáp:

- À, không có chi!

Có thể là do thanh âm của Lăng Đế Tư không được rõ ràng, hoặc là do đang lo lắng cho Lộ Thiên nên Mộ Dung Thiên không nhận ra cổ nhân, hẳn chỉ gạt đầu nói:

- Ta đi xem thương thế của Lộ Thiên thế nào!

Lời vừa dứt thì hẳn cũng liền phóng ra khỏi hội trường.

Lăng Đế Tư nhìn theo thân ảnh đang khuất dần của hẳn mà thở dài. Nàng phát hiện bản thân mình so với thời gian trước kia, lúc còn cùng Khiết Tây Tập rong chơi nô đùa, thì nàng càng ngày càng trở nên đa sầu đa cảm hơn.

oooOooo

Nhìn Lộ Thiên đang nằm mê man trên giường bệnh, sắc mặt vẫn xám ngoét, không hề có chút huyết sắc nào, lòng Mộ Dung Thiên đau như dao cắt, chỉ biết ôm đầu đầy thống khổ. Ai ai cũng nhìn ra được, tình huống của Lộ Thiên thật không hề khả quan. Nữ sĩ An Cát Ly Na đã tận hết sức lực, thậm chí còn không ngại bản thân bị thương tổn để sử dụng kỹ năng cao cấp của thân quan là “Nữ thân tẩy lễ”, nhưng vẫn không thể hoàn toàn trừ đi hết Hắc Âm khí trong cơ thể Lộ Thiên. Hơn nữa, ngay cả linh đan diệu dược trân quý dùng để cứu mạng của Phỉ Lợi Phổ cũng chỉ có thể tạm thời ổn định bệnh tình mà thôi.

Hắc Âm Triệt Hồn là một loại kỹ năng mang tính chất thẩm thấu vừa bá đạo lại vừa âm độc. Nó có thể phá hoại cơ linh [1] của con người trên một phương diện rộng lớn. Nếu không phải nhờ có hội trưởng thân quan tối cường An Cát Ly Na cứu chữa thì rất có thể Lộ Thiên đã chết ngay tại đương trường rồi. Hiện giờ tuy tạm thời cứu được, nhưng nàng có thể vượt qua thời kỳ nguy hiểm mà tỉnh lại hay không thì đó còn là

một vấn đề không ai dám nắm chắc. Thủ đoạn của Mông Na Lâm quả thật là độc ác, đối với một tiểu cô nương như vậy mà cũng không hề lưu tình chút nào. Quả đúng như lời gã nói: “Đã không lấy được vào tay thì nhất định phải hủy diệt!”

Nhìn thấy tên sắc lang bình thường vẫn cười nói hỉ hả, vậy mà giờ đây lại biến thành bộ dạng thế này, điều đó khiến cho Bích Dạ cảm thấy khó chịu, lên tiếng:

- La Dịch tiên sinh, thật xin lỗi! Nếu không phải lần này ta đưa ra kế hoạch báo thù thì đã chẳng liên lụy tới Lộ Thiên!

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu lên, hắt hít sâu một hơi để đè nén tâm trạng đau đớn của mình, sau đó mới nói:

- Bích Dạ tiểu thư, việc này không liên quan tới nàng. Giữa ta và Mông Na Lâm vốn đã kết oán từ trước. Lần này hẳn đến là đã nhắm vào chúng ta sẵn rồi, nàng không cần phải tự trách.

Tuy đang rất thống khổ, nhưng Mộ Dung Thiên tuyệt không hề trút trách nhiệm lên đầu người khác để phát tiết cơn phẫn nộ của mình.

Bích Dạ thấy Mộ Dung Thiên khuyên ngược lại mình thì càng cảm thấy bất an hơn. Chỉ tiếc rằng, nàng đối với hiện trạng của Lộ Thiên cũng chỉ đành thúc thủ vô sách. Ngay cả hội trưởng thần quan An Cát Ly Na cũng không có biện pháp, thì đương nhiên những người khác lại càng không có quyền để lên tiếng.

Khiết Tây Tạng lo lắng hỏi:

- La Dịch, ba ngày sau người thật muốn quyết đấu với Mông Na Lâm sao?

Thấy thực lực kinh người vừa rồi của Mông Na Lâm, Khiết Tây Tạng cho rằng xác suất thắng trận của gã bạn cùng phòng của mình không được lớn lắm.

- Đúng vậy! Ta muốn hẳn phải chết!

Mộ Dung Thiên đáp mà nét mặt không hề biểu lộ chút tình cảm nào, khẩu khí của hắn cũng lạnh như băng, khiến cho mọi người có mặt tại đây đều phải rùng mình. Không ai dám hoài nghi tính chân thật trong lời nói đó của hắn. Lúc này khi trận đấu vừa kết thúc, nếu không phải có đạo sư trong hội trưởng kịp thời ngăn cản, thì có lẽ Mộ Dung Thiên đã ra tay đánh chết Mông Na Lâm rồi. Khiết Tây Tạng cảm nhận được hận ý ngút trời của hắn nên cũng không dám tiếp tục khuyên can nữa, ngay cả Phỉ Lợi Phổ cũng không ngoại lệ.

Tuy thân là hội trưởng thần quan, nhưng An Cát Ly Na nữ sĩ là một đại hảo nhân rất thiện lương mà lại không hề kiêu căng phách lối. Hơn nữa, bà ta lại đặc biệt coi trọng Lộ Thiên - một người có khả năng sẽ cống hiến rất nhiều cho đế quốc trong tương lai. Lúc này để Lộ Thiên lưu lại trong trụ sở lâm thời của bà ta để được chăm sóc cẩn thận, thì Mộ Dung Thiên rất yên tâm. Nơi này so với biệt thự của mình còn an toàn hơn nhiều, không cần lo lắng việc Mông Na Lâm sau khi biết Lộ Thiên không chết thì sẽ lại sử dụng thủ đoạn phi thường để tiếp tục gia hại nàng. Dù gã có to gan đến đâu, hay là dù thế lực của phụ thân gã có mạnh đến thế nào, thì gã quyết cũng không dám công nhiên mạo phạm một vị đường đường là công hội hội trưởng được.

Ở bên Lộ Thiên tới đêm, do không tiện quấy rầy thêm, nên Mộ Dung Thiên đành trở về biệt thự của mình. Bích Dạ lo lắng cho tình trạng của hắn, sợ hắn nhất thời xung động, không đợi được cái hẹn ba ngày mà lập tức tìm tới Mông Na Lâm trả thù. Nếu vậy thì hẳn chắc hẳn phải chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa, lúc đó, Mông Na Lâm sẽ có thể quang minh chính đại nói là vì tự vệ nên mới giết hắn. Vì thế Bích Dạ cũng theo Mộ Dung Thiên trở về, vừa là để phòng ngừa hành vi nóng nảy của hắn, vừa để thỉnh thoảng an ủi hắn.

Tòa biệt thự sau khi thiếu đi Lộ Thiên bỗng trở nên vắng lặng và hiu quạnh vô cùng. Mộ Dung Thiên ngồi trên ghế, nhớ tới tình cảnh của những ngày cuối tuần trước đây, lúc ấy hắn vẫn thoải mái nằm gối đầu trên đùi Lộ Thiên, vừa xem truyền hình và vừa hưởng thụ trái cây do nàng bóc vỏ, lại còn có Tật Phong vui đùa một bên. Vậy mà hôm nay, những thời khắc ấm áp kia không còn nữa, thậm chí, có lẽ sau này vĩnh viễn cũng sẽ không còn lặp lại nữa, vừa nghĩ tới đây, trong lòng Mộ Dung Thiên chợt dậy lên một nỗi sợ vô hình, không tài nào áp chế nổi.

Lúc này, trên mặt chiếc Quang hệ kính tượng [2] lại hiện lên hình ảnh của một nam tử toàn thân hắc y với sắc mặt âm trầm, Mộ Dung Thiên nhất thời tức giận không thể kiềm chế, cầm lấy chiếc khay trên bàn và ném mạnh đi.

“ Rầm!” một tiếng thật lớn, đạo cụ truyền hình bị tan vỡ, biến thành nhiều mảnh vụn rơi đầy trên đất.

Hết hồi 126

=====

Chú thích:

[1] Cơ linh:

[2] Quang hệ kính tượng: Ti vi.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

128. Hồi 127: Được Dịch

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 127: Được Dịch

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Bắt đầu từ chương 126 cho tới chương 155 (trừ chương 135) là do dịch giả bigtet dịch theo đơn đặt hàng của huynh đệ Onismurai, và trước kia cả hai đã có nhã ý tặng bản dịch của 29 chương này cho Phiên Hỷ Lâu. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian gần đây, những bản dịch này đã được đăng tại một trang web khác, do đó, vì để tránh những hiểu lầm không cần thiết, nhóm dịch của PHL sẽ biên tập lại những chương này theo văn phong của những chương trước đã đăng tại PHL, đồng thời sẽ bổ xung thêm những chi tiết nhỏ còn bị thiếu. Mong các độc giả thông cảm và tiếp tục ủng hộ cho nhóm dịch của PHL nói riêng và Dị Giới Được Sư nói chung.

Sau cùng, xin chân thành cảm tạ dịch giả bigtet và huynh đệ Onimurai đã tặng bản dịch của 29 chương kể trên.

Ngày hôm sau, trận đấu cuối cùng để giành tư cách vượt cấp của Mộ Dung Thiên diễn ra suôn sẻ, hắc thắng rất dễ dàng, có thể nói là hầu như không tốn một chút công sức nào. Đối thủ của hắc là một thợ săn, học viên năm thứ hai của Tát Á Đa Lộ học viện. Gã vốn cũng có chút thực lực, cho dù không thắng được thì cũng có thể chống đỡ được ít lâu, thế nhưng gã đã bị thần sắc và khí thế như muốn giết người của Mộ Dung Thiên dọa cho chết khiếp. Gã biết sau sự kiện bất hạnh của Lộ Thiển ngày hôm qua, thì gã đối thủ này của mình đang phấn nộ đến cực điểm, chỉ sợ hắc sẽ lấy mình làm nơi trút hận, đánh cho mình bị tổn thương cả cơ linh, hoặc là tứ chi tê liệt hay bán thân bất toại gì gì đó, đến lúc ấy dù có ân hận thì cũng đã quá muộn. Do đó mà gã chỉ chống đỡ qua loa lấy lệ, rồi sau đó thừa dịp Mộ Dung Thiên phát ra một đòn không quá mạnh, giả vờ mắc phải sai lầm, tự mình đưa thân ra hứng đòn; sau đó, trong tiếng kêu “thảm thiết”, gã cao hứng bước xuống đài, vui vẻ như mình thắng trận vậy.

oooOooo

- Ăn chút gì đi.

Bích Dạ đem tới mấy đĩa thức ăn và nói với Mộ Dung Thiên đang ngồi chờ dẫn trên ghế. Mấy ngày nay đều do nàng lo lắng việc cơm nước hàng ngày cho hắn, thật không khác gì một bảo mẫu vậy. Ngoài những việc như tắm rửa, vệ sinh cá nhân là không thể hỗ trợ ra, còn lại những việc khác đều do nàng làm cả. Từ khi trưởng thành cho tới nay, đây là lần đầu tiên mà Bích Dạ cam tâm tình nguyện phục vụ một nam nhân. Bình nhật do vẫn thường lui tới nơi đây làm khách, nên nàng hiểu rất rõ tình cảm của Mộ Dung Thiên dành cho Lộ Thiên là không thể thay thế được, chính vì như vậy mà nàng lại càng áy náy hơn. Cho dù bây giờ Mộ Dung Thiên có đưa ra yêu cầu gì quá phận, hay là muốn nàng qua đêm với hắn để phát tiết hết mọi sự thống khổ, thì Bích Dạ nghĩ rằng bản thân mình cũng sẽ không cách nào cự tuyệt được.

Khải Sát Lâm tất nhiên cũng ở chung với Bích Dạ, nàng tựa như là muốn tạ lỗi thay cho tình nhân vậy. Nếu là lúc bình thường, khi được ở chung với hai trang đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, mỗi người một vẻ như thế này thì Mộ Dung Thiên nhất định sẽ mồm năm miệng mười, ba hoa chích chòe một phen. Nhưng hiện tại bản chất sắc lang của hắn tựa như đã bị rút đi đâu cạn sạch, đối với việc gì cũng không còn thấy hứng thú nữa, ngay cả nhị vị mỹ nữ ở ngay trước mắt mà nhìn cứ như không thấy, và thỉnh thoảng thì lại cúi đầu trầm tư. Dù cho Khải Sát Lâm và Bích Dạ đều là những người thông tuệ, vậy mà họ cũng không thể đoán ra được hắn đang suy nghĩ điều gì.

Nhìn thức ăn trước mặt, Mộ Dung Thiên cũng chẳng nói nhiều, vội cầm chén lửa nhanh thức ăn vào miệng. Hắn sẽ không như những kẻ khác, hề gặp chuyện buồn thì đi tuyệt thực để cho tinh thần càng bị sa sút. Trái lại, hắn phải bổ sung đầy đủ năng lượng cho cơ thể để còn đi làm việc mà hắn phải làm, chứ không thể trốn tránh được.

Bích Dạ vốn còn tưởng rằng sẽ phải khuyên nhủ hắn một lúc, nhưng không ngờ Mộ Dung Thiên lại “ngoan” đến như vậy, nàng quả là có chút bất ngờ; đồng thời, nàng cũng nhận thức được rằng hắn còn bình tĩnh hơn cả trong tưởng tượng của mình nữa. Loại người chuyên làm việc theo lý trí, biết nhẫn nại và đè nén những cảm xúc cực đoan ở trong bất cứ tình huống nào chính là loại người đáng sợ nhất vậy.

Một đêm trầm lặng không chuyện trò trôi qua. Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng thì Mộ Dung Thiên đã ăn mặc chỉnh tề và rời khỏi biệt thự. Lúc hắn vừa kéo cánh cửa chính ra thì chợt nghe phía sau có tiếng gọi:

- La Địch tiên sinh, người đi đâu đó?

Mộ Dung Thiên ngoảnh đầu nhìn lại, hắn liền trông thấy nàng cung tiễn thủ xinh đẹp lúc này đang đứng tại cầu thang, trên người còn mặc vón vẹn bộ nội y chỉ vừa đủ che lấp phân nửa bộ phận đáng xấu hổ của nữ nhân mà thôi.

Trong mấy ngày nay, Bích Dạ luôn chú ý tới hành tung của Mộ Dung Thiên suốt hai mươi bốn tiếng. Ban ngày thì đích thân nàng theo dõi, còn ban đêm thì đã có Phong Linh lộ thay thế. Sáng sớm hôm nay nàng được sủng vật đánh thức, nên sau khi biết được Mộ Dung Thiên rời nhà, nàng liền hấp tấp chạy xuống ngăn cản hắn, vội đến mức cả y phục cũng chưa kịp mặc.

Thân thể của nàng vốn đã rất gợi cảm mượt mà, nay lại còn nửa kín nửa hở thì càng dễ khơi lên dục vọng của nam nhân, so với lúc không mặc gì thì lại càng thêm hấp dẫn. Tuy nhiên, lúc này Mộ Dung Thiên chỉ nhìn thoáng qua một cái, rồi quay đầu đi và nói:

- Không có gì, ta chỉ ra ngoài làm chút chuyện thôi.

Dứt lời, hắn liền quay người bước đi luôn.

Bích Dạ bỗng chú ý thấy Mộ Dung Thiên đang mặc bộ khôi giáp Phá Lãng được làm bằng da của loài Khánh Lan ngư. Thường ngày, ngoài những lúc chiến đấu ra, hắn vẫn không thích mặc áo giáp chút nào, vậy mà bây giờ lại ăn mặc như vậy, hiển nhiên là phải có vấn đề rồi. Bích Dạ nóng nảy, cũng chẳng màn tới việc y phục không kín đáo nữa, vội chạy đến níu lấy cánh tay của hắn rồi nói:

- Ta biết ngươi khó đè nén được cơn phẫn nộ, nhưng nếu ngươi cứ thế này mà đi tìm Mông Na Lâm, chỉ e rằng báo thù cho Lộ Thiên chưa xong, mà trái lại, sẽ bị hắn hại chết nữa!

Mộ Dung Thiên thần nhiên nói:

- Yên tâm, ta còn chưa gốc đến thế đâu.

Bích Dạ chỉ vào bộ khôi giáp trên người hắn, hỏi:

- Vậy, cái này là sao đây?

- Ta chỉ muốn đến Hung Linh sơn mạch một chuyến thôi.

Bích Dạ nghe vậy thì giật bắn mình. Hung Linh sơn mạch nằm ở phía đông ngoại ô của Phật Lạc Lý Tư, cách nơi ma thú tụ tập hơn năm mươi dặm. Địa phương đó có danh xưng là Hung Linh thì tất nhiên phải tàn bạo phi thường. Bích Dạ không thể hiểu nổi tại sao Mộ Dung Thiên lại muốn đến đó, chẳng lẽ là để rèn luyện kinh nghiệm thực chiến? Hiện nay chỉ còn cách trận đấu có hai ngày, đợi nước ngập tới chân rồi mới nhảy thì có tác dụng gì đâu, chẳng thà hắn dành thời gian đó để nghiên cứu thêm tư liệu về Mông Na Lâm thì nói không chừng còn có ích hơn.

Mộ Dung Thiên dường như nhìn ra được suy nghĩ của Bích Dạ, nên giải thích:

- Ta không phải muốn đi chiến đấu với ma thú, mà chỉ muốn tìm một vài vật.

Bích Dạ “à” một tiếng rồi nói:

- Vậy à? Nếu thế thì để ta đi với ngươi. Có Phong Linh lộ của ta thì ngươi sẽ được thuận tiện hơn nhiều. Hung Linh sơn mạch có dốc núi rất cao nên cũng rất khó leo trèo, nếu có ta đi với ngươi thì sẽ tiết kiệm được không ít thời gian đấy.

- Được!

Mộ Dung Thiên cũng không cự tuyệt. Vào lúc này, thời gian đối với hắn quả thật là rất quý giá.

Thấy hắn đã đồng ý, Bích Dạ liền trở về phòng thay đổi y phục, đồng thời cũng báo cho Khải Sắt Lâm biết và để nàng ta chờ ở đây. Sau đó, nàng mới bảo Phong Linh lộ biến thân cho lớn hơn, rồi hai người ngồi lên lưng nó bay đi.

Có loại sủng vật phi hành làm thú cưỡi quả thật là rất tiện lợi, chỉ nửa giờ sau thì hai người đã tới nơi. Ngồi trên lưng Phong Linh lộ nhìn xuống, chỉ thấy khắp nơi đều là ma thú, điều này khiến cho Mộ Dung Thiên phải thầm giật mình. Nếu không có Bích Dạ hỗ trợ, chỉ e rằng hành động lần này ở sơn mạch có lẽ sẽ hơi bị phiền toái. Lại thêm thỉnh thoảng cũng có một vài con ma thú phi hành (có cánh và bay trên không) tấn công hai người họ, nhưng với tài bắn cung chuẩn xác của Bích Dạ, chúng đều bị bắn rơi hết.

Bích Dạ phát hiện Mộ Dung Thiên chỉ đặc biệt tìm kiếm những nơi có cây cỏ rậm rạp để hạ cánh. Mỗi lần hạ xuống giữa đám cây cối xum xuê, hắn hết nhìn đông lại ngó tây, thỉnh thoảng còn nhổ vài nhánh cây để ngửi thử mùi vị hoặc là quan sát cẩn thận, có một số thì vất bỏ, còn một số khác thì nhét hết vào Trữ Vật Châu. [1]

Bích Dạ hơi ngạc nhiên, tuy nàng biết Mộ Dung Thiên là một dược sư, hơn nữa lại còn là một thiên tài dược sư có tố chất rất cao, thế nhưng trình độ của hắn vào lúc này thì còn chưa cao lắm, mới chỉ ở cấp độ thuần thực thôi. Hơn nữa, mọi người đều biết đan dược của dược sư chỉ phát sinh hiệu lực tức thời đối với những thương tích bình thường, tỷ như Khôi phục đan hay Ma lực dược gì gì đó, chứ đối với việc cơ linh bị tổn thương trầm trọng thì không hề có tác dụng gì, chỉ có thể giao cho thần quan trị liệu mà thôi. Nhưng nàng thấy bộ dạng chăm chú của Mộ Dung Thiên, lại nhớ tới việc trên người hắn có rất nhiều điểm quỷ dị, nên nàng cũng mơ hồ nảy ra mấy phần hy vọng. Thế nhưng khả năng nhận biết thực vật của nàng lại quá kém, chẳng thể giúp được gì, chỉ đành ngồi một bên đợi Mộ Dung Thiên và tiện thể giúp hắn tiêu diệt vài con ma thú vì đánh hơi được khí tức của con người mà kéo tới.

Ở Hung Linh sơn mạch cho đến khi màn đêm buông xuống, sau khi mà Trữ vật châu của hai người đã được nhét đầy các loại hoa cỏ, cành lá và rễ cây, thì lúc đó họ mới chịu lên đường trở về. Mộ Dung Thiên tất nhiên là phải đến chỗ của An Cát Ly Na để thăm Lộ Thiên trước tiên, điều đó đã trở thành công việc bắt buộc hàng ngày của hắn. Chỉ đáng tiếc là tình trạng của tiểu Tinh Linh vẫn không hề chuyển biến tốt hơn. Nàng vẫn nằm hôn mê trên giường, toàn thân bị phủ đầy bởi lớp hắc khí, lúc ẩn lúc hiện. Nếu không phải trái tim còn đập thì cơ thể chẳng khác gì người chết. Phỉ Lợi Phổ vừa kết giao với nàng chưa lâu, vậy mà lại

hết lòng cung tận tụy vì Lộ Thiển, lão trút hết những linh dược trân quý mà lão đã khổ công tích lũy bấy lâu để chữa trị cho nàng, chẳng những thế, lão còn đi “vơ vét” thêm của những bằng hữu có giao tình thâm hậu với lão. Đối với “muội muội” của mình, lão không hề tiếc rẻ điều gì mà luôn sẵn lòng giúp đỡ họ, và đó cũng chính là lý do tại sao lão tuy có danh xưng là sắc đạo nhưng vẫn được hầu hết các phụ nữ hoan nghênh.

So với biểu hiện cực kỳ bi thương trong ngày Lộ Thiển thọ thương, Mộ Dung Thiên đã hoàn toàn khác hẳn, giờ đây hắn có vẻ rất bình tĩnh. Ngay sau khi trở về biệt thự thì hắn tự nhốt mình trong mật thất luyện đan, tới mãi tận tối ngày hôm sau vẫn chưa thấy bước ra. Bích Dạ và Khải Sắt Lâm đều có chút lo lắng, họ tưởng rằng Mộ Dung Thiên vì bị kích thích nhiều quá, nên thần kinh có chút vấn đề.

Lại qua một đêm, Bích Dạ và Khải Sắt Lâm vẫn thấy cửa gian mật thất kia vẫn khóa trái.

Bích Dạ thở dài thườn thượt, nói:

- Khải Sắt Lâm, người thấy ta có phải là quá ích kỷ hay không? Vì để đạt được nguyện vọng của mình mà đã khiến cho hắn với Lộ Thiển phải mạo hiểm.

Khải Sắt Lâm trấn an nàng:

- Bích Dạ, nàng cũng đừng quá tự trách mình. Không ai ngờ sự việc lại xảy ra như thế. Nếu có muốn trách, thì chỉ có thể trách tên Mông Na Lâm kia thật quá âm hiểm và độc ác. Người như vậy sẽ không được chết tử tế đâu!

- Đúng thế! Hắn nhất định sẽ không được chết tử tế đâu, hơn nữa lại sẽ còn chết vào ngày hôm nay nữa!

Cửa phòng luyện đan kéo vang lên một tiếng rồi liền được mở rộng, Mộ Dung Thiên từ bên trong bước ra. Hắn nhìn có vẻ rất mệt mỏi, đôi tròng mắt nổi đầy gân máu, nhưng so với bộ dáng thương tâm sau khi thấy Lộ Thiển bị hại thì không giống chút nào. Hiện tại, hắn có vẻ như tràn trề hy vọng và đấu chí.

Hai nàng cơ hồ cùng thốt:

- La Địch tiên sinh! Người không sao chứ?

Mộ Dung Thiên cười cười nói:

- Không sao cả, không phải là chỉ thức có một đêm thôi sao, người trẻ tuổi thì lo gì chứ?

Đây là lần đầu tiên trong hai ngày nay hắn lộ vẻ tươi cười. Trước đây, mỗi khi Bích Dạ thấy hắn cười lên thì quả đúng là đồ háo sắc, nhưng lúc này lại cảm thấy nét tươi cười của hắn có phần đáng yêu không thể nói ra lời.

Mộ Dung Thiên lấy từ trong Trữ vật châu ra hai chiếc bình, một lớn một nhỏ, và một cuộn giấy, rồi nói:

- Bích Dạ tiểu thư, nhờ nàng lập tức cưới Phong Linh lộ để đến chỗ An Cát Ly Na nữ sĩ, lấy đan dược trong chiếc bình này cho Lộ Thiển uống.

Hắn đưa chiếc bình nhỏ cho Bích Dạ, rồi sau đó gơ chiếc bình lớn lên và nói:

- Còn thứ này thì dùng để bôi lên một số nơi trên cơ thể của Lộ Thiển.

Hắn mở cuộn giấy trong tay ra. Trên tấm giấy có vẽ đồ hình của cơ thể con người, hình thể trên giấy so với Lộ Thiển cũng không khác bao nhiêu, bên trên còn dùng bút khoanh rõ hơn mười điểm tròn, cạnh đó còn ghi chú: “Nhớ kỹ, phải dùng lực ma sát cho tới nóng lên mới thôi!”

Bích Dạ kinh ngạc phát hiện chiếc bình thứ hai chỉ chứa một loại chất lỏng. Trên đại lục này lại có được vật bằng chất lỏng sao? Hơn nữa, nó không phải được dùng để uống, mà lại là để bôi lên người, quả thật là mới gặp lần đầu. Khải Sắt Lâm cũng nghi hoặc giống vậy, liền nêu lên thắc mắc của cả hai:

- La Địch tiên sinh, cái này.....có hiệu quả sao?

Mộ Dung Thiên cười cười nói:

- Ta cũng không dám chắc lắm, nhưng dù sao cũng vẫn nên thử một chút.

Bích Dạ hỏi:

- La Dịch tiên sinh. Trên bản vẽ này có những điểm tròn tròn là cái gì? Xem ra người rất quen thuộc, vậy tại sao không tự mình cho Lộ Thiển dùng thuốc? Ta nghĩ.....ta nghĩ rằng các người đã có quan hệ rất thân mật rồi chứ, vậy thì còn e ngại điều gì nữa.

Nàng nghĩ là Mộ Dung Thiên vì e ngại vấn đề nam nữ nên mới nhờ mình làm việc này, chứ không phải vì nàng lười biếng mà muốn từ chối, chẳng qua là nàng cảm thấy nếu Mộ Dung Thiên đích thân ra tay thì có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn mà thôi.

Mộ Dung Thiên lắc đầu nói:

- Bây giờ thì không được, nên chỉ có thể nhờ đến nàng. Ta vẫn còn có chút việc.

Khải Sát Lâm không nhận được, buột miệng hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Nàng thật sự không hiểu nổi, trong giờ phút này, lại còn chuyện gì quan trọng hơn cả Lộ Thiển đây.

Nét tươi cười của Mộ Dung Thiên vụt tắt:

- Bởi vì bây giờ ta muốn cho Mông Na Lâm phải chết không được tử tế!

Bích Dạ và Khải Sát Lâm lúc này mới nhớ ra, hiện giờ đã là ngày thứ tư sau khi Lộ Thiển bị hại, cũng là ngày Mộ Dung Thiên và Mông Na Lâm quyết chiến một trận!

Hết hồi 127

=====

Chú thích:

[1] Trong nguyên tác, tác giả để là Không Gian Châu, nhưng kỳ thật, trong truyện chỉ có Trữ Vật Châu hoặc là Không Gian Giới Chỉ thôi. Hai loại này có công năng như nhau, nhưng Không Gian Giới Chỉ quý hiếm hơn, lại chứa được nhiều hơn và mắc tiền hơn (xin xem lại hồi 21 và 26 để biết rõ thêm). Vì từ đầu truyện cho tới lúc này, chưa thấy tác giả nhắc đến việc Mộ Dung Thiên có sở hữu Không Gian Giới Chỉ lần nào, do đó, có thể đôi lúc tác giả lẫn lộn 2 vật này. Vì vậy, người biên dịch xin mạn phép sửa chỗ này lại thành “Trữ Vật Châu” cho logic hơn.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

129. Hồi 127: Được Dịch

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 127: Được Dịch

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Bắt đầu từ chương 126 cho tới chương 155 (trừ chương 135) là do dịch giả bigtet dịch theo đơn đặt hàng của huynh đệ Onismurai, và trước kia cả hai đã có nhã ý tặng bản dịch của 29 chương này cho Phiên Hỷ Lâu. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian gần đây, những bản dịch này đã được đăng tại một trang web khác, do đó, vì để tránh những hiểu lầm không cần thiết, nhóm dịch của PHL sẽ biên tập lại những chương này theo văn phong của những chương trước đã đăng tại PHL, đồng thời sẽ bổ xung thêm những chi tiết nhỏ còn bị thiếu. Mong các độc giả thông cảm và tiếp tục ủng hộ cho nhóm dịch của PHL nói riêng và Dị Giới Được Sư nói chung.

Sau cùng, xin chân thành cảm tạ dịch giả bigtet và huynh đệ Onimurai đã tặng bản dịch của 29 chương kể trên.

Ngày hôm sau, trận đấu cuối cùng để giành tư cách vượt cấp của Mộ Dung Thiên diễn ra suôn sẻ, hần thắng rất dễ dàng, có thể nói là hầu như không tốn một chút công sức nào. Đối thủ của hần là một thợ săn, học viên năm thứ hai của Tát Á Đa Lộ học viện. Gã vốn cũng có chút thực lực, cho dù không thắng được thì cũng có thể chống đỡ được ít lâu, thế nhưng gã đã bị thần sắc và khí thế như muốn giết người của Mộ Dung Thiên dọa cho chết khiếp. Gã biết sau sự kiện bất hạnh của Lộ Thiển ngày hôm qua, thì gã đối thủ này của mình đang phần nộ đến cực điểm, chỉ sợ hần sẽ lấy mình làm nơi trút hận, đánh cho mình bị tổn thương cả cơ linh, hoặc là tứ chi tê liệt hay bán thân bất toại gì gì đó, đến lúc ấy dù có ân hận thì cũng đã quá muộn. Do đó mà gã chỉ chống đỡ qua loa lấy lệ, rồi sau đó thừa dịp Mộ Dung Thiên phát ra một đòn không quá mạnh, giả vờ mắc phải sai lầm, tự mình đưa thân ra hứng đòn; sau đó, trong tiếng kêu “thảm thiết”, gã cao hứng bước xuống đài, vui vẻ như mình thắng trận vậy.

oooOooo

- Ăn chút gì đi.

Bích Dạ đem tới mấy đĩa thức ăn và nói với Mộ Dung Thiên đang ngồi chờ dẫn trên ghế. Mấy ngày nay đều do nàng lo lắng việc cơm nước hàng ngày cho hần, thật không khác gì một bảo mẫu vậy. Ngoài những việc như tắm rửa, vệ sinh cá nhân là không thể hỗ trợ ra, còn lại những việc khác đều do nàng làm cả. Từ khi trưởng thành cho tới nay, đây là lần đầu tiên mà Bích Dạ cam tâm tình nguyện phục vụ một nam nhân. Bình nhật do vẫn thường lui tới nơi đây làm khách, nên nàng hiểu rất rõ tình cảm của Mộ Dung Thiên dành cho Lộ Thiển là không thể thay thế được, chính vì như vậy mà nàng lại càng áy náy hơn. Cho dù bây giờ Mộ Dung Thiên có đưa ra yêu cầu gì quá phận, hay là muốn nàng qua đêm với hần để phát tiết hết mọi sự thống khổ, thì Bích Dạ nghĩ rằng bản thân mình cũng sẽ không cách nào cự tuyệt được.

Khải Sát Lâm tất nhiên cũng ở chung với Bích Dạ, nàng tựa như là muốn tạ lỗi thay cho tình nhân vậy. Nếu là lúc bình thường, khi được ở chung với hai trang đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, mỗi người một vẻ như thế này thì Mộ Dung Thiên nhất định sẽ mồm năm miệng mười, ba hoa chích chèo một phen. Nhưng hiện tại bản chất sắc lang của hần tựa như đã bị rút đi đâu cạn sạch, đối với việc gì cũng không còn thấy hứng thú nữa, ngay cả nhị vị mỹ nữ ở ngay trước mắt mà nhìn cứ như không thấy, và thỉnh thoảng thì lại cúi đầu trầm tư. Dù cho Khải Sát Lâm và Bích Dạ đều là những người thông tuệ, vậy mà họ cũng không thể đoán ra được hần đang suy nghĩ điều gì.

Nhìn thức ăn trước mặt, Mộ Dung Thiên cũng chẳng nói nhiều, vội cầm chén lựa nhanh thức ăn vào miệng. Hần sẽ không như những kẻ khác, hề gặp chuyện buồn thì đi tuyệt thực để cho tinh thần càng bị sa sút. Trái lại, hần phải bổ sung đầy đủ năng lượng cho cơ thể để còn đi làm việc mà hần phải làm, chứ không thể trốn tránh được.

Bích Dạ vốn còn tưởng rằng sẽ phải khuyên nhủ hần một lúc, nhưng không ngờ Mộ Dung Thiên lại “ngaoan” đến như vậy, nàng quả là có chút bất ngờ; đồng thời, nàng cũng nhận thức được rằng hần còn bình tĩnh hơn cả trong tưởng tượng của mình nữa. Loại người chuyên làm việc theo lý trí, biết nhẫn nại và đè nén những cảm xúc cực đoan ở trong bất cứ tình huống nào chính là loại người đáng sợ nhất vậy.

Một đêm trầm lặng không chuyện trò trôi qua. Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng thì Mộ Dung Thiên đã ăn mặc chỉnh tề và rời khỏi biệt thự. Lúc hần vừa kéo cánh cửa chính ra thì chợt nghe phía sau có tiếng gọi:

- La Dịch tiên sinh, người đi đâu đó?

Mộ Dung Thiên ngoảnh đầu nhìn lại, hần liền trông thấy nàng cung tiễn thủ xinh đẹp lúc này đang đứng tại cầu thang, trên người còn mặc vồn vẹn bộ nội y chỉ vừa đủ che lấp phân nửa bộ phận đáng xấu hổ của nữ nhân mà thôi.

Trong mấy ngày nay, Bích Dạ luôn chú ý tới hành tung của Mộ Dung Thiên suốt hai mươi bốn tiếng. Ban ngày thì đích thân nàng theo dõi, còn ban đêm thì đã có Phong Linh lộ thay thế. Sáng sớm hôm nay nàng được sủng vật đánh thức, nên sau khi biết được Mộ Dung Thiên rời nhà, nàng liền hấp tấp chạy xuống ngăn cản hần, vội đến mức cả y phục cũng chưa kịp mặc.

Thân thể của nàng vốn đã rất gợi cảm mượt mà, nay lại còn nửa kín nửa hở thì càng dễ khơi lên dục vọng của nam nhân, so với lúc không mặc gì thì lại càng thêm hấp dẫn. Tuy nhiên, lúc này Mộ Dung Thiên chỉ nhìn thoáng qua một cái, rồi quay đầu đi và nói:

- Không có gì, ta chỉ ra ngoài làm chút chuyện thôi.

Dứt lời, hần liền quay người bước đi luôn.

Bích Dạ bỗng chú ý thấy Mộ Dung Thiên đang mặc bộ khôi giáp Phá Lãng được làm bằng da của loài Khánh Lan ngư. Thường ngày, ngoài những lúc chiến đấu ra, hần vẫn không thích mặc áo giáp chút nào, vậy mà bây giờ lại ăn mặc như vậy, hiển nhiên là phải có vấn đề rồi. Bích Dạ nóng nảy, cũng chẳng màn tới việc y phục không kín đáo nữa, vội chạy đến nắm lấy cánh tay của hần rồi nói:

- Ta biết người khó đè nén được cơn phẫn nộ, nhưng nếu người cứ thế này mà đi tìm Mông Na Lâm, chỉ e rằng báo thù cho Lộ Thiển chưa xong, mà trái lại, sẽ bị hần hại chết nữa!

Mộ Dung Thiên thần nhiên nói:

- Yên tâm, ta còn chưa ngốc đến thế đâu.

Bích Dạ chỉ vào bộ khôi giáp trên người hần, hỏi:

- Vậy, cái này là sao đây?

- Ta chỉ muốn đến Hung Linh sơn mạch một chuyến thôi.

Bích Dạ nghe vậy thì giật bản mình. Hung Linh sơn mạch nằm ở phía đông ngoại ô của Phật Lạc Lý Tư, cách nơi ma thú tụ tập hơn năm mươi dặm. Địa phương đó có danh xưng là Hung Linh thì tất nhiên phải tàn bạo phi thường. Bích Dạ không thể hiểu nổi tại sao Mộ Dung Thiên lại muốn đến đó, chẳng lẽ là để rèn luyện kinh nghiệm thực chiến? Hiện nay chỉ còn cách trận đấu có hai ngày, đợi nước ngập tới chân rồi mới nhảy thì có tác dụng gì đâu, chẳng thà hần dành thời gian đó để nghiên cứu thêm tư liệu về Mông Na Lâm thì nói không chừng còn có ích hơn.

Mộ Dung Thiên dường như nhìn ra được suy nghĩ của Bích Dạ, nên giải thích:

- Ta không phải muốn đi chiến đấu với ma thú, mà chỉ muốn tìm một vài vật.

Bích Dạ “à” một tiếng rồi nói:

- Vậy à? Nếu thế thì để ta đi với người. Có Phong Linh lộ của ta thì người sẽ được thuận tiện hơn nhiều. Hung Linh sơn mạch có dốc núi rất cao nên cũng rất khó leo trèo, nếu có ta đi với người thì sẽ tiết kiệm được không ít thời gian đấy.

- Được!

Mộ Dung Thiên cũng không cự tuyệt. Vào lúc này, thời gian đối với hần quả thật là rất quý giá.

Thấy hần đã đồng ý, Bích Dạ liền trở về phòng thay đổi y phục, đồng thời cũng báo cho Khải Sắt Lâm biết và để nàng ta chờ ở đây. Sau đó, nàng mới bảo Phong Linh lộ biến thân cho lớn hơn, rồi hai người ngồi lên lưng nó bay đi.

Có loại sủng vật phi hành làm thú cưỡi quả thật là rất tiện lợi, chỉ nửa giờ sau thì hai người đã tới nơi. Ngồi trên lưng Phong Linh lộ nhìn xuống, chỉ thấy khắp nơi đều là ma thú, điều này khiến cho Mộ Dung Thiên phải thầm giật mình. Nếu không có Bích Dạ hỗ trợ, chỉ e rằng hành động lần này ở sơn mạch có lẽ sẽ hơi bị

phiền toái. Lại thêm thỉnh thoảng cũng có một vài con ma thú phi hành (có cánh và bay trên không) tấn công hai người họ, nhưng với tài bắn cung chuẩn xác của Bích Dạ, chúng đều bị bắn rơi hết.

Bích Dạ phát hiện Mộ Dung Thiên chỉ đặc biệt tìm kiếm những nơi có cây cỏ rậm rạp để hạ cánh. Mỗi lần hạ xuống giữa đám cây cối xum xuê, hắn hết nhìn đông lại ngó tây, thỉnh thoảng còn nhổ vài nhánh cây để ngửi thử mùi vị hoặc là quan sát cẩn thận, có một số thì vất bỏ, còn một số khác thì nhét hết vào Trữ Vật Châu. [1]

Bích Dạ hơi ngạc nhiên, tuy nàng biết Mộ Dung Thiên là một dược sư, hơn nữa lại còn là một thiên tài dược sư có tố chất rất cao, thế nhưng trình độ của hắn vào lúc này thì còn chưa cao lắm, mới chỉ ở cấp độ thuần thực thôi. Hơn nữa, mọi người đều biết đan dược của dược sư chỉ phát sinh hiệu lực tức thời đối với những thương tích bình thường, tỷ như Khôi phục đan hay Ma lực dược gì gì đó, chứ đối với việc cơ linh bị tổn thương trầm trọng thì không hề có tác dụng gì, chỉ có thể giao cho thần quan trị liệu mà thôi. Nhưng nàng thấy bộ dạng chăm chú của Mộ Dung Thiên, lại nhớ tới việc trên người hắn có rất nhiều điểm quý dị, nên nàng cũng mơ hồ nảy ra mấy phần hy vọng. Thế nhưng khả năng nhận biết thực vật của nàng lại quá kém, chẳng thể giúp được gì, chỉ đành ngồi một bên đợi Mộ Dung Thiên và tiện thể giúp hắn tiêu diệt vài con ma thú vì đánh hơi được khí tức của con người mà kéo tới.

Ở Hung Linh sơn mạch cho đến khi màn đêm buông xuống, sau khi mà Trữ vật châu của hai người đã được nhét đầy các loại hoa cỏ, cành lá và rễ cây, thì lúc đó họ mới chịu lên đường trở về. Mộ Dung Thiên tất nhiên là phải đến chỗ của An Cát Ly Na để thăm Lộ Thiển trước tiên, điều đó đã trở thành công việc bắt buộc hàng ngày của hắn. Chỉ đáng tiếc là tình trạng của tiểu Tinh Linh vẫn không hề chuyển biến tốt hơn. Nàng vẫn nằm hôn mê trên giường, toàn thân bị phủ đầy bởi lớp hắc khí, lúc ẩn lúc hiện. Nếu không phải trái tim còn đập thì cơ hồ chẳng khác gì người chết. Phỉ Lợi Phổ vừa kết giao với nàng chưa lâu, vậy mà lại hết lòng cứu giúp tận tụy vì Lộ Thiển, lão trút hết những linh dược trân quý mà lão đã khổ công tích lũy bấy lâu để chữa trị cho nàng, chẳng những thế, lão còn đi “vơ vét” thêm của những bằng hữu có giao tình thâm hậu với lão. Đối với “muội muội” của mình, lão không hề tiếc rẻ điều gì mà luôn sẵn lòng giúp đỡ họ, và đó cũng chính là lý do tại sao lão tuy có danh xưng là sắc đạo nhưng vẫn được hầu hết các phụ nữ hoan nghênh.

So với biểu hiện cực kỳ bị thương trong ngày Lộ Thiển thọ thương, Mộ Dung Thiên đã hoàn toàn khác hẳn, giờ đây hắn có vẻ rất bình tĩnh. Ngay sau khi trở về biệt thự thì hắn tự nhốt mình trong mật thất luyện đan, tới mãi tận tối ngày hôm sau vẫn chưa thấy bước ra. Bích Dạ và Khải Sát Lâm đều có chút lo lắng, họ tưởng rằng Mộ Dung Thiên vì bị kích thích nhiều quá, nên thần kinh có chút vấn đề.

Lại qua một đêm, Bích Dạ và Khải Sát Lâm vẫn thấy cửa gian mật thất kia vẫn khóa trái.

Bích Dạ thở dài thườn thượt, nói:

- Khải Sát Lâm, người thấy ta có phải là quá ích kỷ hay không? Vì để đạt được nguyện vọng của mình mà đã khiến cho hắn với Lộ Thiển phải mạo hiểm.

Khải Sát Lâm trấn an nàng:

- Bích Dạ, nàng cũng đừng quá tự trách mình. Không ai ngờ sự việc lại xảy ra như thế. Nếu có muốn trách, thì chỉ có thể trách tên Mông Na Lâm kia thật quá âm hiểm và độc ác. Người như vậy sẽ không được chết tử tế đâu!

- Đúng thế! Hắn nhất định sẽ không được chết tử tế đâu, hơn nữa lại sẽ còn chết vào ngày hôm nay nữa!

Cửa phòng luyện đan kéo kẹt vang lên một tiếng rồi liền được mở rộng, Mộ Dung Thiên từ bên trong bước ra. Hắn nhìn có vẻ rất mệt mỏi, đôi tròng mắt nổi đầy gân máu, nhưng so với bộ dáng thương tâm sau khi thấy Lộ Thiển bị hại thì không giống chút nào. Hiện tại, hắn có vẻ như tràn trề hy vọng và đấu chí.

Hai nàng cơ hồ cùng thốt:

- La Địch tiên sinh! Người không sao chứ?

Mộ Dung Thiên cười cười nói:

- Không sao cả, không phải là chỉ thức có một đêm thôi sao, người trẻ tuổi thì lo gì chứ?

Đây là lần đầu tiên trong hai ngày nay hắc lộ vẻ tươi cười. Trước đây, mỗi khi Bích Dạ thấy hắc lộ cười lên thì quả đúng là đồ háo sắc, nhưng lúc này lại cảm thấy nét tươi cười của hắc lộ có phần đáng yêu không thể nói ra lời.

Mộ Dung Thiên lấy từ trong Trữ vật châu ra hai chiếc bình, một lớn một nhỏ, và một cuộn giấy, rồi nói:

- Bích Dạ tiểu thư, nhờ nàng lập tức cười Phong Linh lộ để đến chỗ An Cát Lỵ Na nữ sĩ, lấy đan dược trong chiếc bình này cho Lộ Thiển uống.

Hắc lộ đưa chiếc bình nhỏ cho Bích Dạ, rồi sau đó gơ chiếc bình lớn lên và nói:

- Còn thứ này thì dùng để bôi lên một số nơi trên cơ thể của Lộ Thiển.

Hắc lộ mở cuộn giấy trong tay ra. Trên tấm giấy có vẽ đồ hình của cơ thể con người, hình thể trên giấy so với Lộ Thiển cũng không khác bao nhiêu, bên trên còn dùng bút khoanh rõ hơn mười điểm tròn, cạnh đó còn ghi chú: “Nhớ kỹ, phải dùng lực ma sát cho tới nóng lên mới thôi!”

Bích Dạ kinh ngạc phát hiện chiếc bình thứ hai chỉ chứa một loại chất lỏng. Trên đại lục này lại có được vật bằng chất lỏng sao? Hơn nữa, nó không phải được dùng để uống, mà lại là để bôi lên người, quả thật là mới gặp lần đầu. Khảm Sát Lâm cũng nghi hoặc giống vậy, liền nêu lên thắc mắc của cả hai:

- La Địch tiên sinh, cái này.....có hiệu quả sao?

Mộ Dung Thiên cười cười nói:

- Ta cũng không dám chắc lắm, nhưng dù sao cũng vẫn nên thử một chút.

Bích Dạ hỏi:

- La Địch tiên sinh. Trên bản vẽ này có những điểm tròn tròn là cái gì? Xem ra người rất quen thuộc, vậy tại sao không tự mình cho Lộ Thiển dùng thuốc? Ta nghĩ.....ta nghĩ rằng các người đã có quan hệ rất thân mật rồi chứ, vậy thì còn e ngại điều gì nữa.

Nàng nghĩ là Mộ Dung Thiên vì e ngại vấn đề nam nữ nên mới nhờ mình làm việc này, chứ không phải vì nàng lười biếng mà muốn từ chối, chẳng qua là nàng cảm thấy nếu Mộ Dung Thiên đích thân ra tay thì có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn mà thôi.

Mộ Dung Thiên lắc đầu nói:

- Bây giờ thì không được, nên chỉ có thể nhờ đến nàng. Ta vẫn còn có chút việc.

Khảm Sát Lâm không nhịn được, buột miệng hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Nàng thật sự không hiểu nổi, trong giờ phút này, lại còn chuyện gì quan trọng hơn cả Lộ Thiển đây.

Nét tươi cười của Mộ Dung Thiên vụt tắt:

- Bởi vì bây giờ ta muốn cho Mông Na Lâm phải chết không được tử tế!

Bích Dạ và Khảm Sát Lâm lúc này mới nhớ ra, hiện giờ đã là ngày thứ tư sau khi Lộ Thiển bị hại, cũng là ngày Mộ Dung Thiên và Mông Na Lâm quyết chiến một trận!

Hết hồi 127

=====

Chú thích:

[1] Trong nguyên tác, tác giả để là Không Gian Châu, nhưng kỳ thật, trong truyện chỉ có Trữ Vật Châu hoặc là Không Gian Giới Chỉ thôi. Hai loại này có công năng như nhau, nhưng Không Gian Giới Chỉ quý hiếm hơn, lại chứa được nhiều hơn và mắc tiền hơn (xin xem lại hồi 21 và 26 để biết rõ thêm). Vì từ đầu truyện cho tới lúc này, chưa thấy tác giả nhắc đến việc Mộ Dung Thiên có sở hữu Không Gian Giới Chỉ lần nào, do đó, có thể đôi lúc tác giả lẫn lộn 2 vật này. Vì vậy, người biên dịch xin mạn phép sửa chỗ này lại thành “Trữ Vật Châu” cho logic hơn.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

130. Hồi 128: Cát Tư

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 128: Cát Tư

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Không khí tại hội trường sớm đã hết sức náo nhiệt, nhưng sự cổ vũ đó của khán giả không dành cho hai vị tuyển thủ đang thi đấu trên đài kia. Tuy rằng thực lực của họ cũng không tệ, nhưng so với trận đấu kế tiếp thì còn kém rất xa, bởi vì đó là trận đấu giữa “Hắc mã” La Dịch, người đã tự sáng tạo ra tuyệt kỹ bạo phá siêu cường và Hắc Âm Chi phối giả, người được xưng là “Địa ngục sứ giả” - Mông Na Lâm.

Sau khi đánh bại Lý Ngang, Mộ Dung Thiên liền được đánh giá là nhân vật thứ hai, ngoài Lăng Đế Tư, có khả năng tranh phong cùng Mông Na Lâm trong vòng đấu của các học viên cấp năm, và cũng là ứng cử viên để tranh đoạt giải quán quân trong trận chung kết. Vốn dĩ mọi người đều cho rằng phải tới thời khắc cuối cùng thì họ mới chạm trán với nhau, nhưng bởi vì sự kiện của Lộ Thiển vào ba ngày trước nên đã dẫn đến biến hóa đầy kịch tính này, và nó đã khiến cho trận chiến long tranh hổ đấu phải diễn ra trước dự đoán. Tuy đây chỉ là một trong những trận đấu của cấp hai, nhưng mọi người vẫn cho rằng mức độ thảm liệt và gây chấn quyết sẽ không thua gì trận tổng chung kết. Cho đến lúc này, Lộ Thiển vẫn chưa hề tỉnh lại, và tin tức này đã truyền đến tai người của cả hai học viện. Với tính cách của Mộ Dung Thiên và biểu hiện cực kỳ yêu thương của hắn đối với Lộ Thiển, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chỉ còn một trận nữa là sẽ tới trận đấu của mình, Mộ Dung Thiên bình tĩnh ngồi trên khán đài, bao nhiêu sự kích động và phẫn nộ của ba ngày trước đều đã biến mất hoàn toàn. Tuy nhiên, hai người Khiết Tây Tạng và Khoa Tư Mạc đang ngồi cạnh hắn thì lại biết được, giờ phút này hắn tựa như một con sói đói đang rình mồi, quả còn nguy hiểm hơn so với lúc bình thường. Chỉ cần một khi con mồi xuất hiện thì mức độ hung tàn và khát máu sẽ được bộc lộ vượt qua cả sức tưởng tượng của người thường nữa.

Bỗng nhiên từ giữa sân chợt vang lên một tràng pháo tay như sấm dậy, thậm chí còn nhiệt liệt hơn cả khi giới thiệu thánh cấp cường giả nữa. Ngay cả Mộ Dung Thiên cũng bị thu hút sự chú ý.

Nhìn theo ánh mắt của mọi người, tại nơi đó có một người tuổi trung niên được mấy vị Ma võ sĩ hộ tống đi về hướng ghế ngồi dành cho quý tân. Người này có khuôn mặt hình chữ điền vuông vắn, khí độ hiên ngang, ánh mắt sáng ngời, bước đi trầm ổn hữu lực, trông rất có khí thế. Ông ta có dáng vẻ ngạo nghễ, như nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt. Chỉ có điều là trên mép lại có hai hàng râu cá trê nên đã phá hỏng đi toàn bộ hình tượng tổng quát, đồng thời cũng làm tăng thêm vài phần gian hiểm cho ông ta. Đương nhiên, tại Thần Phong đại lục này, nam nhân có vóc dáng như thế đều được coi là rất có phong độ và tràn trề mỵ lực. Thế nhưng đáng tiếc là ở thế giới của Mộ Dung Thiên, loại người có dáng vẻ trang nghiêm đạo mạo như vậy thì lại chính là loại người có dã tâm bưng bưng, là loại kiêu hùng vì đạt mục đích mà bất chấp thủ đoạn. Luồng bá khí ở trên người họ lại có chút âm lãnh, đó chính là phản ánh của những gì ẩn sâu trong nội tâm họ. Những cư dân của Thần Phong đại lục quá sức “đơn thuần”, chỉ cần ai đó có vài phần thâm trầm thì

đều sẽ không thể thoát khỏi đôi mắt của Mộ Dung Thiên. Hắn rất có lòng tin đối với sự phán đoán của bản thân.

Trong lúc Mộ Dung Thiên đang thắc mắc về lai lịch của người này, không hiểu y là ai mà lại có nhiều Ma võ sĩ hộ vệ như vậy, thì lúc đó Khiết Tây Tập đã lên tiếng:

- Đó là Hội trưởng Liên Hiệp Công Hội, Cát Tư Mã Lợi Ba Đặc tiên sinh, tức phụ thân của Mông Na Lâm!

Vừa nghe thấy người này có quan hệ với Mông Na Lâm, thì sắc mặt của Mộ Dung Thiên liền trầm xuống. Quả nhiên là cha nào con nấy. Nghe nói Cát Tư là một nhân vật mang nhiều sắc thái truyền kỳ của Lam Nguyệt đế quốc. Nếu chỉ xét về mặt tổ chất, thì có thể nói y chỉ nằm ở mức chiến sĩ cấp thấp nhất, thế nhưng thành tựu của y thì vượt xa bất luận một chiến sĩ nào, thậm chí còn hơn cả thánh cấp chiến sĩ nữa. Là một Hội trưởng Liên Hiệp Công Hội của đế quốc, y cơ hồ gián tiếp nắm giữ vận mệnh của vạn dân, quyền khuynh thiên hạ, bất cứ ai cũng không dám đắc tội. Nếu như không có thủ đoạn phi thường thì một chiến sĩ cấp thấp làm thế nào có thể bò lên được địa vị của ngày hôm nay, mà chỉ với một cái dặm chân thì sẽ làm cho toàn bộ đế quốc bị rung động chứ? Ngoài việc đó ra, y còn là người duy nhất không thuộc dòng dõi hoàng thân quốc thích, hoặc danh gia vọng tộc hùng cứ một phương, hoặc là siêu cấp cường giả gì, mà vẫn có thể có được họ tên.

Bởi vì thấy y có thể một tay che trời, nên người nóng nảy như Bích Dạ cũng chỉ có thể bấm bụng nuốt giận đối với cái chết của muội muội mình, bằng không thì chỉ cần Cát Tư khẽ động một ngón tay thôi là cả gia tộc nàng sẽ không thể sống bình yên ở đế quốc này nữa. Thậm chí, nói không chừng toàn tộc còn sẽ bị biến mất trên cõi đời luôn.

Cát Tư có cả thấy ba người con trai, con trưởng Y Phàm có tổ chất chiến đấu cũng thấp giống như phụ thân, nên chẳng làm được tích sự gì. Con thứ Ước Sắt Phu có tính cách đơn giản, chuyên ý vào quyền thế của cha nên cũng hống hách kiêu ngạo, nhưng gã lại không có được tâm kế sâu sắc như phụ thân, nên cũng trở thành kẻ khiến cho Cát Tư mất mặt nhất và cũng chẳng hề được phụ thân coi trọng. Riêng con út Mông Na Lâm lại có tổ chất chiến đấu rất ưu tú, trời sinh đã là Hắc Ám Chi phối giả, hơn nữa tính cách lại âm trầm, nên Cát Tư nhìn thấy được hình bóng thời trai trẻ của mình trên người gã. Lại thêm cả đời y phải ôm hận vì khiên cưỡng luyện tập võ kỹ mà chẳng đi tới đâu, nay thấy được hậu nhân đã bù đắp được điều đó thì âu cũng là chuyện khiến người ta khoái trá. Do đó, Cát Tư rất quan tâm cưng chiều Mông Na Lâm, tùy ý để gã hành động vô pháp vô thiên tại Phật Lạc Lý Tư. Với trận đấu này, y đã bỏ cả trăm công ngàn việc để đích thân tới đây quan chiến, bởi vì y cũng đã nghe đến đại danh của Hắc mã Mộ Dung Thiên, một mầm non mới nổi nhưng lại có khả năng uy hiếp tới nhi tử của mình.

Cát Tư quả thật cũng rất có năng lực, y có gan cãi cách và đã có rất nhiều cống hiến trọng đại cho đế quốc. Thế nhưng cái mặt đen tối của phụ tử y vẫn được che giấu rất kỹ, bởi vậy cho tới nay, họ vẫn được mọi người hết lòng yêu mến và ủng hộ. Tròng pháo tay đón chào Cát Tư kéo dài cho tới khi y ngồi xuống mới thôi, tỏ rõ lòng tôn kính và chân thành hoan nghênh sự có mặt của y.

Tiếng còi báo hiệu trận đấu gần bắt đầu vang lên, Mộ Dung Thiên và Mông Na Lâm từ hai bên cánh gà nhảy thoát lên võ đài, khiến cho toàn trường náo động lên như băng sơn hải liệt. [1]

Cát Tư xuất hiện, tất nhiên nếu khán giả không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt Phật, lại thêm mấy hôm trước Mộ Dung Thiên đã làm mất phong độ, nên nhiều người vốn là cổ động viên của hắn thì nay lại chuyển sang ủng hộ cho Mông Na Lâm, do đó mà trong nhất thời, thanh thế của Mông Na Lâm như thủy triều lên cao, không gì cản nổi.

Nhưng Mộ Dung Thiên vẫn bình tĩnh như không, tâm tĩnh như nước. Điều hắn cần không phải là sự hoan hô của mọi người. Dù có được họ hoan hô thì cũng không thể thống khoái bằng việc đánh bại Mông Na Lâm được.

Hai người nhanh chóng thượng đài. Mông Na Lâm lúc này lại bắt đầu biểu diễn đóng kịch:

- La Địch đồng học, Lộ Thiển sư muội có khỏe hơn chút nào không?

Giống như phụ thân mình, gã rất thích vận dụng tâm kế, ép người phải khuất phục trong vô hình. Vừa lên đài thì liền sử dụng thuật công tâm, nhằm gây nhiễu loạn tinh thần của Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đa tạ Mông Na Lâm sư huynh quan tâm, Lộ Thiên so với trước đã tốt hơn rất nhiều. Đúng rồi, lần trước vì ta quá lo lắng cho Lộ Thiên nên đã có biểu hiện thiếu lễ độ, bây giờ ta xin chân thành xin lỗi sư huynh. Hy vọng người là đại nhân sẽ không chấp nhất với kẻ tiểu nhân, rộng lượng bỏ qua cho sự lỗ mãng của ta.

Mông Na Lâm thoáng sững người. Gã vốn tưởng Mộ Dung Thiên sẽ nổi trận lôi đình, hoặc là phải tỏ ra bi thương, hay là cố gắng kiềm chế bản thân đến nỗi chỉ có thể trầm mặc không nói gì, nhưng không ngờ hắn lại cười nói tự nhiên và còn xin lỗi mình, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Chẳng lẽ thương thế của Lộ Thiên đã thật sự có chuyển biến tốt đẹp dưới sự trị liệu của Hội trưởng Thần Quan Công Hội An Cát Ly Na rồi sao? Mông Na Lâm rất có tin tưởng đối với chiêu Hắc Ám Triệt Hồn của mình, nhưng lúc này lại nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của Mộ Dung Thiên thì niềm tin đã bị dao động. Nếu như tình huống của Lộ Thiên không chuyển biến tốt hơn mà hắn lại tỏ ra như không có chuyện gì và còn xin lỗi mình như vậy, thế thì người này còn thâm trầm hơn cả mình nữa. Vô luận đúng sai thế nào, chung quy thì việc này cũng không phải là chuyện tốt. Nghĩ đến đây, nụ cười của Mông Na Lâm bắt đầu hơi mất tự nhiên:

- La Địch đồng học quá lời rồi.

Tiếng nói của Mộ Dung Thiên đặc biệt lớn, nên khán giả toàn trường đều nghe được. Thì ra mấy hôm trước do Mộ Dung Thiên đánh mất phong độ võ sĩ mà khiến cho những cổ động viên sinh ra ác cảm và đã thay đổi cái nhìn về hắn rất nhiều, giờ nghĩ lại, lúc bấy giờ nữ hài mà hắn yêu thương nhất bị trọng thương, nên xảy ra thất thố cũng là lẽ đương nhiên. Nếu đổi ngược lại là mình, chỉ sợ rằng cũng chẳng khác gì mấy. Con người vốn là như vậy, nhận xét đúng sai, chẳng qua cũng chỉ do một ý niệm mà thôi.

Sắc mặt của Cát Tư vốn bình thản không hề dao động, sau khi nghe xong những lời của Mộ Dung Thiên thì liền “a” lên một tiếng. Ý nghĩ của y ở một mức độ nào đó cũng giống như của tên nhãi tử hay làm chuyện xấu của mình vậy. Y đã sớm nghe qua về chuyện của Lộ Thiên, nên dự đoán phản ứng của Mộ Dung Thiên cũng không khác gì Mông Na Lâm, nhưng không ngờ đối thủ của con mình lại có biểu hiện rộng lượng như vậy. Cát Tư là một lão hồ ly đã thành tinh, nên lập tức cảm thấy được tên Mộ Dung Thiên này không hề đơn giản chút nào. Trước kia y đã nghe nói tới “con hắc mã” này rất quý dị, nhưng lúc đó y chẳng thêm để tâm. Hôm nay xem ra quả là danh bất hư truyền. Vũ lực không phải là thứ đáng sợ nhất, mà thứ đáng sợ nhất chính là đầu óc. Người đã từng dùng bộ óc để trèo lên chiếc bảo tọa Hội trưởng Liên Hiệp Công Hội như Cát Tư thì đương nhiên lại càng hiểu rõ cái đạo lý này hơn.

Bình luận viên không bỏ qua cơ hội đưa tin, vội lên tiếng:

- Xem ra khúc mắc giữa La Địch đồng học và Mông Na Lâm đồng học đã được xóa bỏ, và cùng tha thứ cho nhau. Đây quả là chuyện tốt. Dù sao chúng ta cũng chỉ muốn nhìn thấy đôi bên tiếp xúc trong tình hữu nghị chứ không phải là oán hận lẫn nhau.

Người bình luận viên có lối bình luận trôi chảy này rất có hảo cảm với Mộ Dung Thiên, thế nhưng y cũng không dám đắc tội với Cát Tư đang có mặt tại đây. Nay thấy đôi bên tỏ vẻ hòa hoãn trở lại thì tất nhiên là rất vui mừng. Thật chẳng còn gì tốt hơn nữa.

Cùng lúc đó, tiếng còi báo hiệu trận đấu chính thức bắt đầu vang lên. Mông Na Lâm vẫn tỏ ra phong độ như cũ, thốt:

- La Địch đồng học, mời.

Làm sư huynh như gã tất nhiên là cũng ngại ra tay tấn công trước, làm vậy là rất ngu, vì như thế tức là có vẻ bắt nạt sư đệ thuộc cấp thấp hơn. Hơn nữa, gã thật sự cũng không biết trong hồ lô của Mộ Dung Thiên có bán thuốc gì, do đó, trước tiên hãy bình tĩnh quan sát biến hóa mới là tốt nhất.

Mộ Dung Thiên cũng không khách khí, nói:

- Tốt, Mông Na Lâm sư huynh, vậy thì người hãy cẩn thận!

Lời vừa dứt, hắn liền phi thân xông tới, tay phải chỉ rung lên một cái thì đã có một chiếc băng phủ xuất hiện trong tay, cứ thế mà chém về hướng của Mông Na Lâm.

Mông Na Lâm dù có phong độ của một bậc sư huynh nhiều hơn nữa thì cũng không dám đứng yên để cho người khác chém, hắc khí trên tay gã liền toát ra, lập tức có vài tấm thuẫn bài hình bầu dục xuất hiện. Đây chính là nguyên tố thuẫn thuộc Hắc Ám hệ, nếu đối phương không phải là Nghĩ linh sứ như Lộ Thiển, có thể dùng thật nhiều khôi lỗi đồng loạt tấn công từ bốn phương tám hướng thì chỉ dùng nguyên tố thuẫn cũng đủ chống đỡ; còn nếu dùng hộ thể đấu khí thì sẽ bị tiêu hao rất nhiều linh lực, hoàn toàn không có lợi chút nào.

Kết quả thật không có gì ngoài sở liệu, bằng phủ gặp phải Hắc Ám nguyên tố thuẫn thì lập tức bị nung chảy ngay, nhưng điều bất ngờ chính là nằm ở hành động tiếp theo của Mộ Dung Thiên. Tay trái của hắn lập tức phóng ra ba thanh hồi lực hỏa đao [2], còn tay phải thì lại sử dụng một cây băng tiên [3] thật dài.

Các khán giả ở đây đều biết rằng sở trường của Mộ Dung Thiên là lối đánh phòng thủ phản kích, tức là trước phòng thủ, sau phản kích, tìm thắng lợi trong hung hiểm mà thôi. Nhất là khi giao chiến với cường giả thì lại càng không ngoại lệ. Nếu là học viên của các cấp cao hơn, dưới tình huống được đối phương nhường ra đòn trước, thì nhiều lắm hắn cũng chỉ tùy tiện dùng linh lực vũ khí để đánh ra mấy đòn, sau khi khách khí quá chiêu thì sẽ lập tức quay về phòng ngự ngay.

Thế nhưng lần này hắn lại áp dụng phương pháp chủ động, mỗi lần ra tay đều là những chiêu số chưa từng để lộ ra ngoài!

Hết hồi 128

=====

Chú thích:

[1] băng sơn hải liệt: biển động núi lở.

[2] hồi lực hỏa đao: một loại hỏa đao có thể bay ngược trở lại, giống bu-mê-răng.

[3] băng tiên: roi bằng băng (đá).

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

131. Hồi 129: Tiêu Hao

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 129: Tiêu Hao

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mông Na Lâm cũng cảm thấy bất ngờ. Tuy gã rất kiêu ngạo, nhưng tuyệt đối không hề xem nhẹ thực lực của đối thủ. Gã đã điều tra rõ ràng những phương thức chiến đấu quen thuộc của Mộ Dung Thiên, nhưng chỉ không ngờ được là hắn lại chủ động tấn công.

Hắc Ám Chi phối giả cũng là một chức nghiệp có lực phòng ngự rất mạnh, nên Mông Na Lâm không hề hoang mang chút nào, gã đưa Hắc Ám nguyên tố thuẫn tới trước mặt, để nghênh đón Hỏa đao đánh tới.

Nhưng trước khi năm thanh Hỏa đao cong cong có hình thù kỳ lạ kia chạm vào Hắc Ám nguyên tố thuần, thì chúng tựa như có sinh mệnh vậy, đột nhiên thay đổi đường bay và vẽ lên một vòng cung rồi bay lướt ngang bên sườn của Mông Na Lâm.

Người thông minh như gã mà cũng bị bất ngờ và không thể lý giải được, rốt cuộc đây là chuyện gì thế này, chẳng lẽ có gì sơ xuất? Một cường giả mà lại có thể mắc phải sai sót sơ đẳng như vậy sao, ngay cả phương hướng của kỹ năng phi hành công kích mà cũng đoán sai?

Trong lúc Mông Na Lâm còn chưa dám xác định đường bay của năm thanh đao kia có phải là đòn công kích thật sự hay không thì đột nhiên nghe được tiếng kinh hô của khán giả, còn gã đối thủ ở trước mặt mình thì lại đang nở nụ cười đầy giảo hoạt.

Khi Mông Na Lâm cảm thấy không ổn thì phía sau cổ chợt thấy nhói lên ba lần, rồi sau đó liền có một luồng kinh lực nóng rực xâm nhập vào nội thể, giống như bị nướng vậy. Gã rên lên một tiếng, lần đầu tiên gã bị chút thua thiệt về mặt phòng ngự, Hắc Ám đầu khí mặc dù mạnh mẽ bá đạo song vẫn phải phòng ngự từ trước, khác hẳn với Hoạt Tính Hộ Thể đầu khí, bị xâm nhập vào thân thể rồi vẫn có thể hóa giải một cách nhàn nhã.

Cũng may là Mông Na Lâm đã từng thân kinh bách chiến [1], là người có phản ứng nhanh nhẹn. Gã nhớ rõ lúc Mộ Dung Thiên mới phát động thể công thì có cả thấy năm thanh Hỏa đao hình thù kỳ lạ, nhưng hiện tại mình mới trúng có ba, vậy hẳn là còn hai thanh. Do đó, Mông Na Lâm không hề xoay người lại mà lập tức nằm sấp xuống. Tuy rằng tư thế có vẻ khó coi, nhưng phán đoán lại vô cùng chính xác, vì hai thanh Hỏa đao liền bay xẹt qua gáy gã. Nếu vừa rồi gã quay đầu lại, nói không chừng đã bị thương hai mắt rồi.

Mộ Dung Thiên chụp lấy hai thanh Hỏa đao bay về tới tay, tung hứng xoay chuyển chúng như làm xiếc. Hắn không vội tấn công ngay mà chỉ nheo mắt nhìn Mông Na Lâm đang quỳ rạp trên mặt đất đầy vẻ giễu cợt.

Mông Na Lâm vừa sợ vừa giận. Gã thật sự không hiểu nổi vì sao mấy thanh Hỏa đao kia lại biết bay ngược trở về như là có mắt vậy.

Bình luận viên dường như cũng có nghi hoặc giống gã nên thốt lên:

- Oa, rốt cuộc đó là chiêu thức gì thế này? Kỹ năng phóng Hỏa đao đi và lại có thể khiến chúng bay một vòng tròn trên không rồi quay lại. Theo khoảng cách mà chúng phi hành, nhất định là không thể thao túng từ xa. Cho dù là Ma pháp sư thì cũng không thể thao túng kỹ năng của mình ở một khoảng cách xa như vậy được! Có phải kỹ thuật bên trong đó được ẩn chứa những điều xảo diệu mà người sử dụng không muốn cho kẻ khác biết hay không? Xem ra mỗi lần chiến đấu thì La Định đồng học đều tạo ra những vui mừng bất ngờ mới cho chúng ta!

Tuy nhiên, y cảm thấy nói vậy thì có phần bỉ mặt Mông Na Lâm quá, nên lại bổ xung thêm một câu:

- Đương nhiên, Mông Na Lâm đồng học cũng còn rất nhiều kỹ năng của Hắc Ám hệ mà vẫn chưa dùng tới, cũng không thể khinh thường.

Mấy thanh đao có thể lượn vòng đó được làm dựa trên nguyên lý Boomerang trên địa cầu, khi chịu lực cản không khí đủ lớn sẽ khiến những thứ có khối lượng tương đối nhẹ bay ngược trở lại nơi xuất phát. Thần Phong đại lực vốn không có vật như vậy, nên Mông Na Lâm mới không biết để đề phòng, vì thế đã bị trúng chiêu ngay.

Mộ Dung Thiên vẫn thản nhiên đùa nghịch hồi lực đao, đồng thời ném Băng tiên trên tay phải xuống đất. Hành động kỳ quái này lại khiến cho mọi người đều hết sức ngạc nhiên. Nhưng tiếp theo đó thì họ lại càng bất ngờ hơn vì Băng tiên sau khi rời khỏi tay của Mộ Dung Thiên thì không hề nằm bất động một chỗ, mà nó liền hóa thành một con linh xà thật dài, trườn tới trước mặt Mông Na Lâm, rồi thân rắn mới dựng thẳng lên, ngẩng cao cái đầu hình tam giác, chiếc lưỡi phun ra thụt vào không ngừng, đôi mắt rắn thấp thoáng phát ra tia sáng lạnh lẽo, nhím chăm chăm vào đối thủ. Bộ dáng của nó trông có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công đối phương vậy.

Hàn băng cứng rắn là thế, vốn không một ai có thể nghĩ rằng khi nó vào tay Mộ Dung Thiên thì lại có thể linh hoạt như Mộc hệ đến vậy, thậm chí lại còn linh hoạt hơn cả Mộc hệ nữa, thật là quái lạ vô cùng. Trước

kia, mọi người đều rõ Mộ Dung Thiên nhờ biết khéo léo vận dụng linh lực mà nổi danh, nhưng cũng không ngờ hẳn lại có thể đạt tới cảnh giới tối cao là đẳng phong tạo cực như vậy. Quả thật là trình độ ấy đã đạt gần tới cấp Thần trong truyền thuyết, và có khả năng phá vỡ sự hạn chế về đặc điểm của các loại nguyên tố. Lẽ tất nhiên, đây cũng không phải là Mộ Dung Thiên có khả năng giống như Lộ Thiển mà chế tạo ra sinh mệnh cho những con rối; kỳ thật, đó chỉ là một loại kỹ năng điều khiển từ xa mà thôi, vì linh xà vẫn là vật chết. Nếu là chiếc roi thường, Mộ Dung Thiên vẫn có thể khống chế nó, nhưng nếu biến nó thành hình thái thể này thì cũng có thể tạo nên áp lực mạnh cho địch nhân.

Tất cả mọi người đều biết, trong lúc rắn vồ mồi, nếu nó không phát động tấn công thì thôi, chứ một khi đã tấn công rồi thì động tác sẽ nhanh như chớp. Do đó, dù biết đây chỉ là do linh lực biến hóa nên, nhưng Mông Na Lâm nhìn con linh xà kia mà không dám chậm trễ ứng phó. Bởi lẽ nó trông rất giống thật, chiếc đầu rắn còn đung đưa qua lại, tựa như đang muốn tìm sơ hở của con mồi vậy.

Bỗng nhiên chiếc đầu rắn đang thè lưỡi phun phì phì kia chợt hạ thấp xuống mà không hề có dấu hiệu báo trước nào, miệng nó mở rộng, rồi mổ nhanh về hướng Mông Na Lâm. Nếu bị nó cắn trúng, tuy rằng nanh không có độc nhưng Băng hệ đầu khí sẽ không ngừng ào ạt xâm nhập vào nội thể của nạn nhân.

Mông Na Lâm hiểu rõ điều đó, nên gã lập tức phóng xuất Hắc Âm thuần gồm đủ công thủ, định là sẽ phá hủy nó.

Nào ngờ đầu rắn khi sắp chạm vào Hắc Âm thuần liền đột ngột dừng lại, rồi lập tức lùi về sau, khôi phục lại trạng thái rình mồi khi nãy, tiếp tục kiên nhẫn tìm kiếm sơ hở của địch nhân. Ngay khi Mông Na Lâm vừa thu thuần trở lại thì đầu rắn lại lập tức tấn công, tốc độ thật quá nhanh, khiến cho gã dù muốn tránh cũng tránh không kịp, nên lại phải dùng Hắc Âm thuần để đỡ đòn. Còn linh xà lúc này thì lại ngừng lại, rụt đầu trở về.

Bình luận viên là người đầu tiên nhìn ra được mục đích của Mộ Dung Thiên, nên hưng phấn nói:

- Chiêu số thật là tuyệt diệu. Linh xà của La Dịch đồng học tựa như có sinh mệnh vậy, nó có khả năng săn bắt con mồi không khác gì với loài rắn thật cả. Một kích không trúng thì sẽ bỏ qua, để rồi tiếp tục chờ đợi cơ hội. Rất nhiều con mồi có sức phòng ngự rất mạnh, nhưng cũng bởi chính vì chiêu thức vô lại và dai dẳng này mà bị lao lực quá độ, để rồi cuối cùng bị thất bại và trở thành thức ăn trong bụng rắn.

Y thoáng dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Đương nhiên, ta nghĩ Mông Na Lâm đồng học cũng sẽ không bó tay chịu trói dễ dàng như vậy. Ta nghĩ hẳn chắc chắn sẽ có phương pháp để phá giải thôi.

Mông Na Lâm cũng biết bản thân mình đã rơi vào thế bị động. Kỳ thật, phương pháp tốt nhất để đối phó với Hắc Âm Chi phối giả không phải là chọi cứng, mà phải làm tiêu hao sức lực của đối phương, nhất là thông qua phương thức tấn công từ bốn phương tám hướng, khiến gã không thể không sử dụng hộ thể đầu khí để bảo vệ toàn thân, giống như Lộ Thiển đã dùng khá nhiều khôi lỗi để vây khốn gã vậy. Khi đó, Mông Na Lâm chỉ có thể tuyệt đối rơi vào thế hạ phong mà thôi, nếu không phải gã mới sơ luyện được Hắc Âm Truyền Tổng, thì e rằng lúc ấy đã bị thảm bại rồi. Tuy nhiên, nếu muốn vừa tấn công như mưa sa bão táp, đồng thời lại phải làm tiêu hao thật nhiều linh lực của đối phương thì có lẽ cũng chỉ có Nghĩ linh sứ mới làm được thôi.

Ngoài việc phát động công kích từ nhiều góc độ ra, còn có một biện pháp hay khác, đó chính là giống như Mộ Dung Thiên đang làm bây giờ, dùng những đòn hư chiêu nhưng rất giống thật để tấn công, ép cho địch nhân phải phòng ngự, còn mình thì chẳng hề tiêu hao chút linh lực nào. Hắc Âm nguyên tố thuần có sức phòng ngự rất mạnh nhưng khuyết điểm rõ rệt nhất là không thể nào thực thể hóa được. Cứ xem Băng thuần của Mộ Dung Thiên kia, chỉ cần xuất ra là có thể duy trì trong một thời gian dài rồi mới biến mất. Còn Hắc Âm nguyên tố thuần thì chỉ có thể thu phát thật nhanh, bằng không thì sẽ phải tiêu hao rất nhiều linh lực để duy trì nó. Những người khác có thể không hề lưu ý đến sự khác biệt giữa hai người, nhưng Mộ Dung Thiên không phải là người khác. Hẳn là một tên lưu manh chuyên thừa cơ đột nhập bất cứ kẻ hở nào.

Lúc này, từ tay Mông Na Lâm bắn ra hai luồng chất lỏng của Hắc Âm Hủ Thực, bay thẳng về hướng của linh xà. Chỉ tiếc rằng ai cũng biết tốc độ né tránh và công kích của rắn đều rất nhanh, sau khi nó nhanh nhẹn tránh đòn thì liền tiếp tục nhìn chòng chọc vào Mông Na Lâm như trước. Kỳ thực, dù cho đòn đó có

bắn trúng đích thì cũng vô dụng, vì nhiều lắm thì gã cũng chỉ phá hủy được một món linh lực vũ khí nhỏ nhỏ mà thôi. Mộ Dung Thiên vẫn có thể tạo ra một số lượng lớn nữa, nhưng như vậy thì phải phân tâm không chế nhiều vật cùng một lúc, tuyệt đối không hữu hiệu bằng bây giờ.

Tuy không có đại chiến long trời lở đất, nhưng những đòn tấn công của Mộ Dung Thiên cũng đều xảo diệu tuyệt luân, cơ hồ có mùi vị của phản phác quy chân, tức là đơn giản nhất nhưng lại hữu hiệu nhất. Các khán giả đều có thể nhìn ra, con linh xà kia chẳng qua chỉ là một loại linh lực vũ khí mà thôi, không khác gì những chiếc roi bình thường khác, nhưng món linh lực vũ khí nhỏ nhỏ này lại có thể khiến cho Mông Na Lâm vô kế khả thi. Dưới ánh mắt của linh xà, thần kinh gã căng thẳng tựa như dây cung đang kéo hết cỡ vậy, còn phải tiêu hao một lượng lớn linh lực để liên tiếp sử dụng Hắc Âm nguyên tố thuần trong việc phòng ngự, đổi lại chỉ là những đòn tấn công nhàn nhả gần như không tốn chút linh lực nào của đối thủ. Hệ thống phòng ngự biến thái mà một Hắc Âm Chi phối giả như Mông Na Lâm vẫn luôn lấy làm tự hào là có thể dễ dàng hóa giải bất cứ loại nguyên tố đầu khí nào ngoại trừ Quang Minh hệ, thế mà trong tình huống này chưa công đã bị phá.

Tất nhiên không phải ai cũng có thể khéo léo tấn công như thế. Đầu khí của Ma võ sĩ căn bản đều là dễ phóng nhưng không dễ thu, pháp sư thì trong một khoảng cách ngắn cũng chỉ có thể thao túng và thay đổi phương hướng của kỹ năng phi hành mà thôi, còn cung tiễn thủ và rất nhiều chức nghiệp khác thì lại càng không đáng nói, vì họ chỉ có thể đánh thẳng; do đó mà chỉ cần sử dụng một tấm Hắc Âm nguyên tố thuần là đủ đối phó với họ rồi. Khác với nguyên tố thuần được miễn cưỡng tạo ra của các hệ khác, Hắc Âm nguyên tố thuần mạnh nhất là phòng ngự. Ngay cả kỵ sĩ là loại chức nghiệp lợi hại nhất trong việc phá giải sự phòng ngự mà dùng phải nó thì cũng không có tác dụng gì. Ảnh cấp thích khách tuy có thể dùng thuật phân thân để tấn công từ nhiều mặt, nhưng rốt cuộc cũng phải tiêu hao rất nhiều linh lực, thậm chí có khi còn tốn nhiều hơn cả khi người ta sử dụng Hắc Âm đầu khí; do đó, nếu phải giao đấu với Hắc Âm Chi phối giả cùng đẳng cấp thì phần thắng quả thật vẫn không cao.

Mông Na Lâm cảm thấy bản thân mình nếu cứ tiếp tục như vậy thì tinh thần sẽ suy sụp ngay. Nếu muốn phá loại công kích xảo diệu này thì trước tiên phải lùi về sau. Gã vốn cũng không phải là người thiếu kiên nhẫn, và cũng không giống một măng phụ như trước kia, nhưng việc bị một món linh lực vũ khí nhỏ nhỏ ép cho phải liên tiếp lùi ra sau như thế này thì thật là quá mất mặt, hơn nữa phụ thân lại đang ngồi bên ngoài quan chiến, nói không chừng việc này cũng sẽ liên quan tới mặt mũi y nữa.

Một phương pháp khác có thể sử dụng là chuyển thủ thành công, đổi mục tiêu tấn công sang chủ nhân của món vũ khí kia, vậy thì hẳn sẽ không thể tập trung để thao túng linh lực xà nữa. Mông Na Lâm không hề chần chừ mà chọn ngay cách thứ hai. Lúc này gã đã mất đi thể chủ động, bị ép phải toàn lực tấn công vào sở trường của Mộ Dung Thiên, người đã nổi danh có lực phòng ngự rất ư là biến thái. Thế nhưng gã lại không thể không làm vậy.

Nghĩ vậy rồi, hắc khí trên người Mông Na Lâm liền tuôn ra ào ạt, rốt cuộc gã cũng phản khách vi chủ. Trong lúc dùng khinh thân thuật tiến nhanh về hướng đối phương, đồng thời hai ngón trỏ của gã cũng bắn ra hai mũi tên hắc khí, nhưng khi chúng sắp tiếp cận Mộ Dung Thiên thì liền hóa thành sáu mũi tên, phân ra phong tỏa các lối thoát của đối phương.

Có rất nhiều khán giả đến giờ mới biết sức tấn công của Mông Na Lâm cũng mạnh ngang ngửa với khả năng phòng ngự của gã vậy.

Hết hồi 129

=====

Chú thích:

[1] thân kinh bách chiến: người trải qua trăm trận đấu, nôm na là có nhiều kinh nghiệm thực chiến.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

132. Hồi 130: Cổ Hoặc

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Vô Đại Hội

Hồi 130: Cổ Hoặc

(Bất thường)

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Tuyệt kỹ Mậu tử Hắc Ám tiến từ hai hóa thành sáu của Mông Na Lâm cũng không khác với Huyền ảnh kích của Lý Ngang là bao, Mộ Dung Thiên sớm đã có kinh nghiệm nên khi vừa nhìn thấy thì liền co gập người lại, thu nhỏ diện tích cần phòng thủ của mình cho đến mức nhỏ nhất, sau đó mới bắt đầu ngưng tụ bằng thuẫn trên tay trái.

“Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt” cơ hồ là ba tiếng đồng thời vang lên, bằng thuẫn của Mộ Dung Thiên bị Mậu tử tiến khoét thủng ba lỗ nhỏ, tuy nhiên, Mậu tử Hắc Ám tiến cũng đã biến mất. Mặc dù ngoài Quang Minh hệ ra, Hắc Ám đấu khí chính là khắc tinh của mọi loại nguyên tố khác, nhưng khả năng khắc chế cũng bị giới hạn ở một mức độ nhất định. Tỷ như nếu độ tinh thuần của Hắc Ám khí mà cực thấp thì không thể nào hoàn toàn ăn mòn bằng thuẫn có độ ngưng kết cao được.

Mông Na Lâm là người có kiến thức, nên tất nhiên gã cũng biết được khái niệm “siêu ngưng tụ”, vì Hắc Ám Hủ Thực của gã cũng chính là biến Hắc Ám đấu khí thành chất lỏng để đạt được sức ăn mòn cường đại. Lúc trước, gã đã từng chứng kiến tận mắt trận đấu của Mộ Dung Thiên với Lý Ngang, nên gã cũng biết trình độ đấu khí siêu ngưng tụ của tên đối thủ trước mắt đây đã đạt tới mức biến thái, bằng không thì hắn đã không thể đỡ nổi Lôi Đình Toái Không kích rồi. Ngay cả Mông Na Lâm cũng không dám đón đỡ chiêu đó nữa kia mà.

Mất thấy Hắc Ám đấu khí của mình vốn hoành hành không cố kỵ, chẳng ai dám đón đỡ mà lần này lại bị ngăn cản, tuy đã sớm có chuẩn bị tâm lý nhưng Mông Na Lâm vẫn thấy bất ngờ, bởi vì gã không nghĩ rằng nó chỉ có thể nung chảy vài cái lỗ bé tí như vậy, so với hiệu quả trong tưởng tượng còn kém rất xa.

Sau khi bị tấn công, Mộ Dung Thiên quả nhiên không thể phân tâm để thao túng bằng xà nữa. Do đó mà đầu của bằng xà liền mềm lại rồi rơi xuống đất, nằm bẹp ở trên võ đài và trở lại trạng thái của một vật chết.

Mộ Dung Thiên cũng không quan tâm tới bằng xà nữa. Sau khi hắn tiếp chiêu thì lập tức lùi lại, rồi phóng ra vài cây Hỏa đinh để ngăn cản Mông Na Lâm.

Mông Na Lâm lập tức hiểu ra ý định muốn kéo giãn khoảng cách của đối phương nên nhanh chóng áp sát tới, đồng thời xuất ra Hắc Ám nguyên tố thuẫn để nuốt lấy Hỏa đinh. Gã không vì phải phòng ngự mà chậm trễ việc tấn công đối thủ, do đó, gã liền há miệng thổi ra một luồng hắc khí. Màu sắc của luồng hắc khí đó nhanh chóng đen hơn, rồi đặc quánh lại thành một khối chất nhầy. Xem ra thứ chất nhầy lần này còn lợi hại hơn cả Hắc Ám Hủ Thực mà những lần trước đã gặp qua. Ở trong đó nổi lên từng đợt bong bóng, vỡ tan, lại nổi lên, rồi lại vỡ tan, trông rất ghê rợn, giống như là dung nham vậy. Chiêu này là một kỹ năng cao cường của Hắc Ám Hủ Thực, tức Địa ngục ma dịch. Chỉ cần dính một chút thì dù là nguyên tố hay vật do nguyên tố tạo thành cũng sẽ bị ăn mòn, kể cả người trong đó.

Mông Na Lâm há miệng phun đầy khắp nơi, những đám chất nhầy kia chia làm bốn luồng, trước sau cùng bắn về phía Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên chỉ có thể tránh bốn tia Địa ngục ma dịch này, mắt thấy còn một tia phóng tới trước mặt, nên hắn đành phải xuất ra một tấm băng thuẫn nữa. Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, lúc này nguyên tố thuẫn lập tức bị khoét một lỗ thật lớn, hơn nữa diện tích vẫn không ngừng khuếch tán. Mộ Dung Thiên liền vội vàng vận khởi linh lực, bổ sung thêm băng nguyên tố cho tấm thuẫn. Vì thế mà trên tấm thuẫn của hắn liền hiện lên một tình cảnh rất quái dị, có vài chỗ vẫn không ngừng bị nung chảy, nhưng đồng thời lại có vài chỗ được tái tạo rất nhanh.

Sau khi xâm nhập vào bên trong tấm thuẫn, Địa ngục ma dịch không có sự trợ giúp từ bên ngoài để tiếp tục tàn phá, nên một lúc sau thì nó cũng không còn hoành hành nữa, rồi cuối cùng cũng biến mất không còn dấu vết gì.

Mông Na Lâm thấy vậy thì rất đổi kinh sợ. Địa ngục ma dịch là do gã đã ngưng tụ Hắc Âm khí đến cực hạn rồi, nhưng không ngờ nó vẫn không thể phá vỡ được tuyến phòng ngự của Mộ Dung Thiên. Khi những vật thể bình thường do nguyên tố tạo ra bị hao tổn đến một mức độ nào đó, thì sự sắp xếp tổ hợp của nguyên tố sẽ bị phá hoại nghiêm trọng rồi đi đến tan rã. Thế nhưng đối thủ này lại còn có thể bổ xung đầu khí cho băng thuẫn của mình. Sửa chữa một tấm băng thuẫn hiển nhiên là tiết kiệm được nhiều linh lực hơn so với việc chế tạo ra một cái mới.

Tuy vậy, một kích vừa rồi cũng không phải là hoàn toàn vô dụng. Trong lúc Mộ Dung Thiên đỡ đòn, Mông Na Lâm đã thu hẹp lại khoảng cách với hắn chỉ còn vốn vẹn có hai, ba thước. Ai ai cũng biết, nếu để cho người có Hắc Âm đầu khí áp sát để đánh cận chiến là rất nguy hiểm, vì chỉ cần trong lúc loạn đấu mà bị nhiễm một chút Hắc Âm khí thôi là sẽ không chịu nổi ngay.

Trên chân Mông Na Lâm lúc này đang có một cụm hắc khí bao trùm lấy, gã cứ thế mà phi thân đá tới Mộ Dung Thiên, trong nháy mắt mà hóa thành bảy, tám đạo cước ảnh, hiển nhiên là đòn tấn công này rất rất là lăng lệ.

Mộ Dung Thiên cũng không ngờ vũ kỹ của Mông Na Lâm lại toàn diện như vậy. Khi chiến đấu cận thân, Băng thuẫn vốn vẫn khiếm khuyết về tính linh hoạt thì vẫn chưa đủ để phòng ngự, vì vậy mà trong lúc hốt hoảng, hắn chỉ có thể xuất ra một đôi hàn băng hộ tỳ [1], ngăn trở cước ảnh của Mông Na Lâm.

Bình luận viên hưng phấn kêu to:

- Thì ra vũ kỹ cận thân của Mông Na Lâm đồng học lại ưu tú như vậy, La Dịch đồng học hình như có vẻ rất bất ngờ, nên nhất thời đã bị rối loạn trận cước. Đừng nói là hắn, ngay cả ta cũng cảm thấy bất ngờ. Nếu ta nhớ không lầm, trong cuộc luận võ lần trước, Mông Na Lâm đồng học vẫn chưa từng thể hiện sức mạnh về phương diện này.

Kỳ thật, không phải là công phu cận chiến của Mông Na Lâm không tốt. Chiêu này là Huyền Âm Thối, là chiêu thức mà gã thành thạo nhất từ thuở niên thiếu, nhưng chẳng qua từ khi Hắc Âm đầu khí của gã có chút thành tựu thì mới không sử dụng tới nữa. Gã vốn không thích loại đấu pháp thấp hèn giống như của các chiến sĩ Dã Man nhân này, vì như vậy sẽ làm mất thân phận, và lại có vẻ cực kỳ thô lỗ nữa. Nhưng lần này gặp phải Mộ Dung Thiên rất ngoan cường, có thể phòng thủ kiên cố với Hắc Âm đầu khí, nên bắt buộc dĩ gã đành phải phá lệ, sử dụng lại kỹ năng cũ.

“Chát chát chát chát.....” liên tục bị tấn công một hồi, Mộ Dung Thiên không ngừng lùi về sau. Cước pháp của Mông Na Lâm quá mạnh, hơn nữa lại có đầu khí hủ thực bao phủ ở bên ngoài, nên hàn băng hộ tỳ của Mộ Dung Thiên dưới áp lực mạnh của vật lý và nguyên tố hủ thực nên rốt cuộc cũng không chịu nổi, chỉ nghe “cách” một tiếng, thế là nó liền vỡ tan mà không kịp bổ sung. Mông Na Lâm mừng rỡ, không có băng giáp bảo vệ hắn, vậy thì nhất định hắn sẽ không ngăn nổi Hắc Âm đầu khí của mình. Vì thế mà gã lập tức không nề nang gì, dùng cước nhắm vào trung môn của Mộ Dung Thiên mà điên cuồng đá tới, đồng thời cũng xuất ra thêm một tầng đầu khí bảo vệ lấy toàn thân, đề phòng đối phương dùng chiêu số lường bại câu thương.

Mộ Dung Thiên không hề tránh né. Hắn bị Mông Na Lâm bức đến mất thăng bằng nên cũng không kịp né tránh nữa. Mắt thấy thối ảnh mang theo hủ thực đầu khí đã đến trước mặt mình, Mộ Dung Thiên liền duỗi hai ngón tay trở về phía trước, lập tức có bốn đạo Băng đầu khí nhỏ như châm bắn ra thật nhanh. Hai đạo bay thẳng vào hai mắt của Mông Na Lâm, còn hai đạo khác thì đánh vào chỗ hiểm dưới cổ của gã.

Bình luận viên lại một lần nữa vì việc Mộ Dung Thiên sử xuất kỹ năng trong lúc khẩn cấp mà ngạc nhiên. Kỳ thật, kỹ năng này cũng không phải lạ lắm gì, y thốt lớn:

- Châm đầu khí!

Nhất thời, cước thế lừng lẹ của Mông Na Lâm hơi bị đình trệ lại. Châm đầu khí là một loại nguyên tố đầu khí hữu hình có mức độ ngưng tập cao nhất, dù cho bất cứ ai có sử dụng Hắc Ám hộ thể đầu khí thì cũng chưa dám chắc sẽ có thể ngăn cản được. Nếu như Mộ Dung Thiên tấn công vào những vị trí khác, có lẽ Mông Na Lâm sẽ liều mạng dùng hộ thể đầu khí đỡ đòn để khiến cho Mộ Dung Thiên trúng một cước. Nhưng mà mục tiêu của hắn lại là hai mắt và hạ thể của mình, mà cả hai vị trí này đều là chỗ yếu hại, lỗ thụ trọng thương thì đừng nói là đàn được chẳng thể khôi phục nổi, mà ngay cả thần quan cũng không dám nói là có thể trị liệu được nữa. Tuy nói hộ thể đầu khí có lẽ cũng có thể ngăn cản được Châm đầu khí, nhưng đó chỉ là có khả năng mà thôi. Vạn nhất mà nó không cản được thì Mông Na Lâm tất sẽ bị mù, hơn nữa cũng phải “say goodbye” đầy tiếc nuối với vấn đề sinh hoạt tình dục. Mông Na Lâm tuyệt đối không dám lấy chuyện này ra đùa giỡn, vì thế gã chỉ đành tình nguyện bỏ qua thành quả sắp đạt được, gấp rút chuyển Huyền Âm thối sắp đá trúng Mộ Dung Thiên mà đá trệch ra ngoài. Đòn tấn công của hai người đồng thời đều thất bại.

Bình luận viên tiếp tục tranh thủ thời gian để đưa tin:

- Thật là quá kinh tâm động phách. Hai người đều sử dụng những kỹ chiêu không ai ngờ nổi, và cũng đều có tác dụng đột kích như nhau. Ta không biết tên cước pháp của Mông Na Lâm đồng học gọi là gì, nhưng chiêu số mà La Dịch đồng học vừa sử dụng chính là Châm đầu khí mà Lý Ngang đồng học đã từng sử dụng qua. Thật ra hắn đã học được từ bao giờ? Sao từ lúc đại hội bắt đầu cho tới nay, chúng ta vẫn chưa thấy hắn sử dụng qua; thậm chí, ngay cả lúc khẩn yếu nhất như khi nghênh tiếp “Lôi Đình Toái Không kích” thì cũng không ngoại lệ. Hay là lúc đó hắn còn chưa học được, hoặc là hắn rất tự tin đối với bản thân và cảm thấy chưa cần thiết phải dùng tới? Nếu như giả thuyết thứ hai là đúng, vậy thì sức nhẫn nại của La Dịch đồng học thật là đáng sợ!

Cát Tư nghe bình luận viên nói vậy thì lập tức nhú mày ngay. Nếu quả đúng như lời y nói thì đối thủ của nhi tử của mình quả thật không phải chỉ là không đơn giản một cách bình thường, mà phải là không đơn giản một cách phi thường nữa kia.

Mộ Dung Thiên thầm kêu đáng tiếc. Đây là một cơ hội tốt, hắn vốn tưởng Mông Na Lâm sẽ ý vào lực phòng ngự siêu cường của hộ thể đầu khí mà vẫn tiếp tục đá tới, chứ không thềm tránh né. Không ngờ gã lại giảo hoạt như hồ ly, dưới tình huống chắc ăn như thế mà vẫn còn đề phòng. Nếu không thì vừa rồi bằng đầu khí siêu ngưng tụ đã khiến cho gã phải bị đoạn tử tuyệt tôn rồi. Mộ Dung Thiên không dám chắc loại hộ thể đầu khí kỳ quái trong cơ thể mình có thể hoàn toàn phòng ngự sức ăn mòn của Hắc Ám đầu khí hay không, nhưng nếu có thể đánh mù Mông Na Lâm thì mình vẫn còn lời chán.

Bấy rập lần này không thành công, Mộ Dung Thiên biết rõ với tính cách của Mông Na Lâm thì gã tuyệt sẽ không sợ ý nữa, và có lẽ cũng sẽ chẳng còn cơ hội để dẫn dụ gã mắc bẫy thêm lần thứ hai. Do đó mà hắn không tiếp tục ẩn dấu thực lực nữa, lập tức đối thủ làm công, Châm đầu khí từ đầu ngón tay nhanh chóng bắn ra, mục tiêu đều là những chỗ yếu hại ở trên người Mông Na Lâm. Ngoài Châm đầu khí ra, còn có các loại linh lực vũ khí với đủ các hình thù quái lạ như là song tiết côn, cửu xỉ đinh ba [2], tử mẫu tiêu, hồi lực đao, câu, giáo, kích, huyết trích tử [3], lang nha bổng, kim, kéo, vv....

Mộ Dung Thiên tựa như một lão bản đang phô bày hàng tạp hóa của mình, hắn phóng ra đủ các loại binh khí quái lạ làm hoa cả mắt những người đang quan chiến. Những món linh lực vũ khí không biết tên kia đều có đặc tính không giống nhau, tất cả đều xảo trá ác độc, thật khó lòng mà phòng bị cho xuể. Người xem trông thấy chúng cũng phải kinh hồn táng đờm, sợ toát mồ hôi chứ đừng nói tới Mông Na Lâm vốn là kẻ trong cuộc. Gã quả thật là khốn đốn vô cùng, mỗi khi sử dụng hộ thể đầu khí thì lại bị tiểu tử bỉ ổi kia dùng Châm đầu khí tấn công vào hai mắt và hạ âm, hoặc giả là tạm thời rút lui, đợi tới khi mình triệt tiêu hộ thể đầu khí thì lại dùng chiêu số cổ quái mà điên cuồng tấn công tiếp. Mông Na Lâm chống đỡ rất vất vả, nhưng lại không dám phản công, bởi vì đối phương còn rất nhiều ám chiêu mà mình chưa rõ, nếu không toàn lực phòng thủ thì bất cứ lúc nào cũng có thể trúng chiêu.

Đây là một cuộc diện giằng co, bên này công thì bên kia thủ. Mông Na Lâm cho rằng linh lực của Mộ Dung

Thiên không cao, cho dù hắc vận dụng đấu khí có giỏi tới đâu đi nữa nhưng với những đợt tấn công ồ ạt như vậy thì sẽ bị tiêu hao rất nhiều linh lực. Tuy bản thân gã phải liên tục phát ra Hắc Ám hộ thể đấu khí nên sức tiêu hao cũng nhanh hơn, nhưng gã nhận thấy rằng linh lực của mình tuyệt đối cao hơn Mộ Dung Thiên nhiều. Đợi đến khi dùng hết đan dược, người có thể chống chọi được tới cùng vẫn là mình. Thế nhưng rốt cuộc gã cũng phát hiện ra là mình đã tính sai. Sức tấn công của đối phương vẫn không hề cho thấy có hiện tượng suy kiệt chút nào, mà trái lại thì càng lúc càng lăng lẹ, trong khi đó thì Hắc Ám đấu khí của bản thân mình đã tiêu hao hơn một nửa, hắc khí cũng không còn dày đặc như trước, nếu bị Châm đấu khí bắn trúng, vậy thì lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm được.

Nhìn bộ dáng của Mộ Dung Thiên như một con hổ điên, hai mắt đỏ rực như máu, Mông Na Lâm mơ hồ cảm thấy trên người hắn có gì đó bất thường nhưng không biết vấn đề nằm ở đâu.

Hết hồi 130

=====

Chú thích:

[1] hàn băng hộ tỳ: đôi găng tay bằng băng.

[2] cửu xỉ đỉnh ba: đỉnh ba chín răng.

[3] huyết trích tử: là một loại vũ khí cực kỳ độc đáo trong võ học Trung Hoa! Loại vũ khí này đem lại sát thương rất cao và nguy hiểm nhất, nó luôn khiến đối phương bất ngờ và không kịp đối phó! Loại vũ khí bí hiểm và rất âm độc này là một trong những bí mật được lưu giữ thời nhà Thanh! Tương truyền rằng khi ấy, Ngao Bái thân tóm triều chính đã dùng huyết trích tử để tiêu diệt không ít các trung thần bên cạnh Khang Hy! Một thứ vũ khí giết người nhanh mà ít để lại dấu vết như vậy thật đáng liệt vào những hung khí đáng kinh hãi trong lịch sử Trung Hoa!

hình ảnh của huyết trích tử

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

133. Hồi 131: Lôi Bạo

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 131: Lôi Bạo

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhyla.com

Đầu mày của Cát Tư càng lúc càng nhăn tít lại. Y tới đây là để nhìn tên nhi tử mà mình vẫn lấy làm tự hào thể hiện tư thế của kẻ chiến thắng trên đấu trường. Nhưng tình thế hôm nay lại quá trái ngược so với trong tưởng tượng, Mông Na Lâm hiện giờ đang tràn ngập nguy cơ. Hơn nữa chiêu số của tên La Định kia lại quá mức độc ác vô sỉ, chuyên tấn công vào những chỗ hiểm khiến người ta phải bị tuyệt tử tuyệt tôn, mà lại tấn công một cách rất hưng phấn nữa chứ. Cát Tư cảm thấy mình đã rất vô sỉ rồi, nhưng vẫn luôn lén lút che giấu để duy trì thanh danh tốt đẹp, và Mông Na Lâm cũng vậy thôi. Những kẻ ngụy quân tử sợ nhất là gặp phải đám người chân tiểu nhân có da mặt dày như tường thành thế này.

Bình luận viên dụi dụi mắt với vẻ rất khoa trương:

- Chuyện này có phải thật không? Ta thật không dám tin vào hai mắt của mình. Không ngờ rằng Mông Na Lâm đồng học, một Hắc Ám Chi phối giả có danh xưng là Địa Ngục Sứ Giả, là người thân hoà lực lượng mang tính thống trị lại bị bức tới mức này! Nhưng La Địch đồng học cũng không thể khinh suất được, bởi vì những Hắc Ám Chi phối giả thực sự đều rất đáng sợ. Bọn họ có những chiêu số rất cường đại mà ngay cả ma quỷ cũng phải kiêng sợ. Lần trước, Lộ Thiển đồng học chính là một tấm gương đầy thôi.

Bình luận viên thốt ra những lời này vốn là muốn ngầm nhắc nhở Mộ Dung Thiên không nên lơ là, và y cũng tưởng rằng tình trạng của Lộ Thiển đã chuyển biến tốt, cho nên trước khi bắt đầu trận đấu thì Mộ Dung Thiên mới xin lỗi Mông Na Lâm. Chỉ tiếc rằng y không hề biết tình trạng của Lộ Thiển đang ác liệt như thế nào, chính vì vậy mà những lời này lại trở thành phản tác dụng. Mộ Dung Thiên vừa nghe qua những lời ấy thì tâm tư hơi bị nhiễu loạn, đôi tay đang tấn công cũng thoáng chậm lại đôi chút.

- A.....

Mông Na Lâm vốn đang là tấm bia chịu đòn, gần như sắp bại tới nơi, thì đột nhiên lại ngửa mặt lên trời hét lên điên cuồng. Đấu khí của gã vốn đã gần như tán loạn thì giờ đây lại như thủy triều tuôn ra ào ạt, có lẽ tuôn xa tới gần hai thước cũng nên, chúng xoáy quanh và bao phủ khắp trên dưới toàn thân của gã mà cuộn trào mãnh liệt, liên lạc như nước chảy. Bao nhiêu linh lực vũ khí của Mộ Dung Thiên khi bay đến cách gã chừng nửa thước thì đều bị ăn mòn hết. Bức tường đấu khí của Mông Na Lâm kia có bao nhiêu lợi hại thì không nói cũng biết.

Bình luận viên kinh ngạc thốt:

- Đây.....đây là chuyện gì thế này? Lực lượng của Mông Na Lâm đồng học hình như còn mạnh hơn cả lúc bắt đầu trận đấu nữa!

Cát Tư rốt cuộc cũng không giữ được sự trầm tĩnh, vội hô to:

- Mông Na Lâm, tỉnh táo lại!

Là phụ thân của Mông Na Lâm, tất nhiên y hiểu rất rõ nhĩ tử của mình. Chiêu thức mà hiện giờ Mông Na Lâm đang sử dụng là một loại chiêu thức tự làm tổn thương của Hắc Ám hệ, có tên gọi là Hắc Ám Giao Hoán [1], dùng Hắc Ám đấu khí để kích phát tiềm năng trong cơ thể, có khả năng đề thăng lực lượng lên cao hơn cả mức tột cùng của bản thân chỉ trong nháy mắt. Chỉ tiếc rằng khi sử dụng chiêu thức này thì phải trả một cái giá rất đắt, một là sẽ bị tổn thọ ít nhất một năm, hai là sau khi sử dụng xong thì linh lực sẽ thụt lùi; đồng thời, trong vòng hai năm cũng không thể sử dụng chiêu thức này thêm lần nào nữa, nếu không thì rất có thể sẽ chết bất đắc kỳ tử. Chính vì chiêu này chỉ làm thương tổn cho người mà lại không lợi mình nên mới gọi là Hắc Ám Giao Hoán, dùng sinh mệnh lực của mình để đổi lấy lực lượng tà ác.

Đáng lý ra nếu không phải rơi vào tình trạng tính mạng bị đe dọa, ngàn cân treo sợi tóc thì Mông Na Lâm sẽ không dùng đến Hắc Ám Giao Hoán, nhưng lúc này gã thực sự đã bị Mộ Dung Thiên bức tới cuống quýt cả tay chân, do đó mà không còn tiếc gì nữa. Nếu như nói tính cách của Mông Na Lâm có chỗ khác với phụ thân thì đó chính là tính kiêu ngạo. Cát Tư lập nghiệp từ vị trí của một chiến sĩ cấp thấp, tâm tính cực kỳ xảo hoạt, y có thể chịu đựng được những điều mà người khác không thể. Nhưng Mông Na Lâm vừa ra đời đã là nhĩ tử của Hội trưởng Liên Hiệp Công Hội, hơn nữa trên người lại mang một thân vũ kỹ tuyệt luân, những điều đó đã sớm bồi dưỡng nên tính cách kiêu ngạo của gã, làm sao có thể bại dưới tay một nam sinh cấp dưới, lại còn dám cướp đi thứ mà hắn muốn đạt được.

Sau khi sử dụng đến Hắc Ám Giao Hoán, Mông Na Lâm bắt đầu có chút hối hận, tuy nhiên, dù có hối hận thì cũng không có tác dụng gì, bởi vì một khi đã phát động chiêu này rồi thì cũng như nước đã hắt đi, làm sao thu lại được. Gã chỉ có thể phát tiết nỗi phần hận đang dâng trào lên người của kẻ đã gây ra chuyện này là Mộ Dung Thiên. Cùng lúc với việc Hắc Ám đấu khí thúc đẩy tiềm lực trong người, thì nó cũng làm bùng phát những tính tình hung bạo ẩn sâu tận đáy lòng, lột bỏ bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Mông Na Lâm mà hắn không cách nào kiểm soát nổi. Lúc này trên mặt gã nhăn nhúm lại, trông rất giống một ác ma, quát lớn:

- La Địch, ta phải cho ngươi không thể sống mà rời khỏi đấu trường này!

Lời này vừa thốt ra liền khiến cho toàn trường xôn xao cả lên, không ai ngờ được vị “học trưởng thân sĩ nhũ nhận” kia lại có bộ mặt ám muội như vậy. Vị đạo sư bảo vệ trật tự cũng không hề cho ngừng trận đấu vì lúc này vẫn chưa phân thắng bại. Lẽ tất nhiên, nếu Mộ Dung Thiên tự động nhận thua, mà Mông Na Lâm vẫn còn muốn ra tay thì họ sẽ không khoanh tay ngồi yên.

Cát Tư hơi đau đầu, những lời vừa rồi của Mông Na Lâm thật là quá mức; song, y biết rằng một khi nhĩ tử của mình tức điên lên, và lại còn bị tác động bởi Hắc Ám khí, thì chỉ cần gã nổi giận sẽ không có một ai khuyên can nổi.

Mông Na Lâm chẳng còn quan tâm đến hình tượng của mình như thế nào nữa, lúc này trong đầu gã chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là phải xé xác tên địch nhân đáng ghét ở trước mặt kia ra thành từng mảnh!

Mông Na Lâm chợt vung tay lên, liền theo đó là một sợi dây lưng màu đen nhanh chóng bay tới quần quanh lấy Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy gã đột nhiên phát khởi đấu khí như gió lốc thì trong lòng chợt rung mình, hẳn liền không dám chậm trễ đối với kỹ năng chưa từng thấy này, Bằng thuẫn được ngưng tụ tới cao độ lập tức đưa ra che lấy trước mặt.

Thế rồi Bằng thuẫn không hề bị ăn mòn như trong dự đoán, nhưng chẳng qua tình cảnh trước mắt lại còn quý dị hơn. Bằng thuẫn của Mộ Dung Thiên giống như bị rơi vào hồ mực vậy, nó bị Hắc Ám khí đồng hóa và khiến cho toàn thân trở nên đen thui.

- Ủi chà!

Mộ Dung Thiên thoáng bất ngờ, trong lúc hắn còn đang do dự xem có nên vất bỏ Bằng thuẫn hay không thì hắc khí đã lan tới hai tay của hắn, hơn nữa còn lập tức lan ra khắp toàn thân, thế nhưng hắn lại không cảm thấy có dị trạng gì. Giữa hai người lúc này lại bị ràng buộc bởi một sợi dây màu đen, nhưng không ai hiểu sợi dây đen kia có tác dụng gì. Mộ Dung Thiên thử dùng Bằng nhận và Hỏa đao để cắt đứt hoặc đốt cháy nó nhưng cả hai loại nguyên tố này đều bị thất bại, chúng chỉ xuyên thẳng qua nó mà không làm được gì, có thể nói nó gần như là vô hình vậy. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên phản ứng rất linh mẫn, lập tức nghĩ ra một kế sách khác. Hắn nhanh chóng lùi lại phía sau, mục đích là muốn kéo đứt sợi dây này, nhưng nó lại tựa như dài vô hạn, vì thế mà biện pháp này của hắn cũng không có hiệu quả nổi.

- Hắc Ám Khiêu Dẫn!

Mông Na Lâm gằn mạnh từng chữ, nói ra tên của kỹ năng này, trên mặt gã hiện lên nụ cười âm trầm khiến người ta không rét mà run:

- La Địch đồng học, ngươi tiêu rồi!

- Ruahhhhhhhhhh!

Mông Na Lâm lại hét lớn một lần nữa, Hắc Ám đấu khí đang lượn lờ quanh thân gã không hề bùng phát thêm, mà trái lại, chúng như những con đĩa điên cuồng chui vào trong thân thể gã. Toàn thân da thịt, tóc, lông mi, móng tay của Mông Na Lâm đều trở nên đen kịt, màu sắc lại càng lúc càng đậm. Tuy nhiên, sau khi Hắc Ám đấu khí bên ngoài cơ thể gã đã hoàn toàn bị hấp thu, thì thân thể của gã cũng mờ nhạt dần, tựa như là được hợp thành một với Hắc Ám vậy. Không lâu sau, thân thể gã cũng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại cái bóng của một hắc động và hai mắt đỏ rực bắn hung quang ra tứ phía. Lúc này Mông Na Lâm thực sự trông như một Câu hồn sứ giả đến từ địa ngục vậy.

Ngay trong lúc Mộ Dung Thiên đang tập trung toàn bộ tinh thần để phòng bị, không biết đòn tấn công tiếp theo của đối phương sẽ ra sao, thì bỗng nhiên từ trên sợi dây Hắc Ám vô hình vô chất kia liền truyền tới một luồng hấp lực. Thân hình đang không ngừng lui lại của hắn lập tức hơi bị đình trệ. Mộ Dung Thiên hơi hoảng sợ, khoảng cách giữa hắn và Mông Na Lâm đã được kéo dài hơn bốn trăm thước, nếu như luồng hấp lực này do gã phát ra thì thật là đáng sợ.

Hấp lực càng lúc càng mạnh. Mộ Dung Thiên hoảng sợ phát hiện ra tình cảnh trước mắt so với ngày trước mình bị hút vào lỗ đen thì cũng không khác gì mấy. Mà lúc này Mông Na Lâm lại chính là một cái hố đen, hắc khí đã hoàn toàn biến mất, không còn tuôn trào điên cuồng như trước nữa, nhưng vẫn gây cho người ta áp lực không gì sánh nổi. Tất cả những đá vụn và những mảnh vỡ của vũ khí nguyên tố ở trên mặt đất

đều bị hút lên, rồi bay mạnh về phía Mông Na Lâm. Thân thể của gã lẫn mất trong vùng hắc ám, nó tựa như một cái hắc động, vô tình nuốt hết tất cả mọi thứ, dùng Hắc Ám đầu khí phân giải thành hư vô.

Trong khi đó thì dưới tác dụng của Hắc Ám Khiêu Dẫn, Mộ Dung Thiên phải chịu đựng luồng hấp lực cực mạnh, không lâu sau sẽ vượt qua phạm vi có thể đối kháng. Lớp đá trên mặt đất vì không chịu được áp lực mà phải vỡ vụn, còn Mộ Dung Thiên cứ bị hút thẳng về phía Mông Na Lâm.

- Hắc Ám Toàn Qua!

Mông Na Lâm âm trầm thốt.

Mộ Dung Thiên biết nếu mình bị hút vào đó thì khẳng định sẽ trở thành cát bụi rồi hoàn toàn biến mất trên thế gian. Dưới tình thế cấp bách, hắn liền phóng ra một nắm Băng châm, nương theo hấp lực mà bay mạnh về hướng Mông Na Lâm. Đây chính là phi hành kỹ năng được tạo nên bởi Châm đầu khí, tuy không có sự lẳng lẽ nhưng cũng không thể xem thường. Thế rồi sau khi chạm vào Mông Na Lâm, chúng lại như không có tác dụng gì và vẫn bị nuốt chửng như những vật khác. Tuy vậy, Mộ Dung Thiên cũng phát hiện được đôi mắt và hạ thể của Mông Na Lâm hơi lệch qua một chút, do đó mà trong lòng hắn chợt động, đó quả là một phát hiện lớn. Thì ra hiện giờ Mông Na Lâm vẫn còn là một thực thể chứ không phải là cái hắc động kinh khủng như vậy, chẳng qua chỉ vì đầu khí ở bên ngoài thân thể gã quá mạnh nên mới tạo nên giả tượng như vậy thôi.

Ý nghĩ của Mộ Dung Thiên chỉ vừa hiện lên chớp nhoáng, thì thân thể của hắn cũng chỉ còn cách Mông Na Lâm chừng hơn ba mươi thước nữa thôi.

So với người trong cuộc, vị đạo sư giám sát ở dưới đài lại càng khẩn trương hơn. Ông ta chỉ đợi Mộ Dung Thiên mở miệng nhận thua thì sẽ lập tức nhảy lên đài cứu nguy ngay.

Còn hơn mười thước, thân hình của Mông Na Lâm lại xuất hiện dị trạng, trên vai gã đột nhiên mọc ra một đôi cánh trông như cánh dơi, còn “hắc động” thì lại giang rộng đôi cánh tay và cười lớn:

- Ha ha ha, đến đây nào, La Địch. Không cần trốn tránh, ma quỷ đang kêu gọi đấy, hắn sẽ đưa ngươi tới một góc u ám nhất của địa ngục!

Trên hàng ghế dành cho quý tân, vị anh hùng và cũng là Thành thủ của thành Duy Đa Lợi Á, đồng thời cũng là Quang Minh Chi phối giả Phát Thụy Đức bỗng nhiên đứng vụt dậy, gấp giọng kêu lớn:

- Hãy mau ngăn Mông Na Lâm lại! Đó chính là cấm chiêu của Hắc Ám hệ - Vòng tay ác ma! [2]

Do bản thân là một vị Quang Minh Chi phối giả và luôn là tử đối đầu của Hắc Ám hệ, nên khi ông ta vừa trông thấy đôi cánh dơi trên lưng Mông Na Lâm thì lập tức nhớ ngay tới chiêu đó.

Lời này vừa thốt ra, nhất thời liền khiến cho tất cả mọi người đều biến sắc. Những kỹ năng được xưng là “cấm chiêu” đều không giống những chiêu số âm độc bình thường khác, chúng chỉ được phép dùng để đối phó với ma thú; thậm chí, dù trong lúc nhân loại quyết đấu sống chết với nhau mà lại sử dụng tới chúng thì vẫn bị xem là phi nhân đạo. Nay Mông Na Lâm lại dùng tới cấm chiêu trong cuộc luận võ thì hẳn là tuyệt đối không được phép rồi.

Các khán giả lại thêm một phen nhốn nháo cả lên, không ngờ Mông Na Lâm lại ngoan độc tới thế, thì ra gã lại nhẫn tâm sử dụng cấm chiêu không khác gì hồng thủy mãnh thú đối với đối thủ của mình.

Cát Tư dù rất thâm trầm đa mưu, nhưng lúc này y cũng đành bó tay bất lực. Y ngàn vạn lần không ngờ tới Hắc Ám Giao Hoán lại có tác dụng phụ mạnh đến như vậy, nó hoàn toàn khống chế Mông Na Lâm, khiến cho một chút khả năng tự chủ của gã cũng không còn. Cấm chiêu vừa xuất thì hình tượng của nhi tử y cũng đã bị phá hủy toàn bộ.

Mông Na Lâm không quan tâm gì nhiều nữa, thời khắc này gã đã bị Hắc Ám khí thôi thúc và khơi dậy dục vọng khống chế nguyên thủy từ nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng, trong đầu óc gã chỉ còn lại duy nhất một ý niệm: hủy diệt, phải hủy diệt triệt để gã đối thủ ở trước mắt kia.

Tòa kết giới lập tức được triệt hạ, một nhóm đạo sư từ bên dưới gấp rút lao lên võ đài để ngăn cản trận đấu. Thế nhưng lúc này Mộ Dung Thiên chỉ còn cách Mông Na Lâm chừng ba mươi thước, và tốc độ bị hút đi vẫn đang còn rất nhanh, xem ra cũng không kịp để cứu viện nữa.

Mông Na Lâm nhìn đối thủ bị hút đến gần từng chút từng chút một, gã biết rằng sắp có một trường đồ máu đầy kích thích, nên liền cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Đột nhiên gã phát hiện tên địch nhân đáng ghét kia bỗng hợp hai tay lại, đến khi mở ra thì liền có một quả Hỏa diễm cầu lập tức bay thẳng đến mặt mình.

- Thanh hỏa diễm!

Mông Na Lâm thoáng chấn động. Không ngờ lực lượng của đối thủ lại có thể tăng nhanh đến cảnh giới thanh hỏa như vậy. Tuy nhiên, gã cũng chẳng mấy may lo sợ, vì trong lúc phát động Vòng Tay Ác Ma, sức phòng ngự và tấn công của gã đều đã đạt tới mức cực hạn, cho dù là Hỏa diễm cầu siêu ngưng kết thì cũng có thể ngăn cản được, hoặc cùng lắm thì chỉ để lại vết thương nhẹ không đáng kể mà thôi.

Trong tiếng ma sát ken kết với Hắc Ám khí, thể tích của siêu ngưng tụ thanh Hỏa cầu càng lúc càng nhỏ dần. Khi nó hoàn toàn phá vỡ hộ thể đấu khí của Mông Na Lâm thì chỉ còn bé bằng ngón tay út. Đột nhiên, lúc này thì quả hỏa diễm cầu nhỏ bé kia lại chợt nổ tung, tiếp theo đó thì có một thứ bột phấn gì đó bay tung tóe đầy trời, phủ lấy đầy mặt và đầu cổ Mông Na Lâm.

- A!

Mông Na Lâm hét thảm một tiếng. Đôi mắt của gã bị dính bột phấn khiến cho gã cảm thấy đau đớn như bị kim châm, còn cả khuôn mặt thì tê ngứa kinh khủng, tê ngứa tới mức khiến người ta cảm thấy chết đi còn tốt hơn. Đang trong lúc khuôn mặt của Mông Na Lâm có cảm giác ngứa ngáy giống như có muôn vàn con kiến đang cắn đốt, thì lúc đó, khuôn mặt của gã hầu như lập tức hiện lên một đám mụn nước, rồi chúng lan dần theo cổ và lan nhanh tới những nơi khác trên người, trông giống như bệnh sởi vậy, thật ghê rợn vô cùng.

Mông Na Lâm bị sức thuốc hành hạ giống như là đang bị tra tấn trong địa ngục vậy. Đến cuối cùng thì gã không thể tiếp tục duy trì Vòng Tay Ác Ma được nữa, vội rút hai tay đang giang rộng về, rồi không ngừng cào cào lên mặt. Gã thống khổ đến phát điên, nên chỉ mong được giải thoát. Giờ phút này dù có phải lột sạch toàn bộ da mặt xuống thì gã cũng không quan tâm tới, do đó mà bao nhiêu mụn nước kia đều bị móng tay của gã cào nát. Cảm giác đau đớn kịch liệt làm giảm đi sự ngứa ngáy điên dại, điều đó trái lại còn khiến cho gã được thư thái hơn rất nhiều.

Lúc này chợt có kinh khí ập tới, Mông Na Lâm cố hết sức mở đôi mắt đã bị sưng phù lên, vừa vịn lọt vào tầm mắt là tên đối thủ mà gã hận không thể nghiền nát cả tro xương kia; hắn đang huy động một thanh Băng đao chém mạnh từ trên xuống. Chiêu này tất nhiên là chẳng có gì đáng kể. Mông Na Lâm miễn cưỡng vịn khỏi Hắc Ám đấu khí đang bị hỗn loạn để trực tiếp nghênh đón nó.

Thế nhưng ngay sau đó, gã chợt phát hiện ra Hắc Ám hộ thể đấu khí của mình đã mất đi hiệu dụng vốn có, không, phải nói là chiêu thức của đối thủ càng mạnh hơn!

Trời đất nghiêng ngả, thân hình của Mông Na Lâm bị hất bay lên không trung, vô luận là bầu trời, hội trường, khán giả, vv.....tất cả mọi thứ ở xung quanh đều như là đang quay vòng vòng, hoa cả mắt.

Một cơn gió lốc có đường kính chừng bốn thước, cao tới mười thước đột nhiên xuất hiện ngay trung tâm của hội trường. Bao nhiêu tảng đá lớn ở trên mặt đất đều bị cuốn lên rất nhẹ nhàng, tựa như lông ngỗng vậy, sau đó lại bị cơn gió lốc ấy nghiền nát và tan thành cát bụi; còn trên mặt đất thì lập tức bị đào thành một rãnh sâu, sau đó tiếp tục lan ra các địa phương khác. Hình thái có uy lực mạnh mẽ nhất của gió, sự uy nghiêm của nó chính là sự bất khả xâm phạm, “tôi khô lạt hủ”. [3]

- Bạo Phong Tuyệt Sát!

Không một ai có mặt tại đây là không biết đến cái tên ấy. Đó là kỹ năng khủng bố độc nhất vô nhị của thánh cấp cường giả, viện trưởng An Cách La Hy học viện Bồ Luân Đặc, vậy mà giờ đây lại xuất hiện trên người La Địch!

Vô số đao Phong do long quyển phong (vòi rồng) tạo thành không ngừng cắt xé thân hình Mông Na Lâm, chỉ thấy tiên huyết không ngừng phun ra, xen lẫn với cuồng phong tạo thành một vòi rồng máu.

Hai mắt Cát Tư đỏ ngầu lên, vội ra lệnh cho mấy thủ hạ Ma võ sĩ của mình:

- Mau! Mau! Lập tức ngưng trận đấu lại!

Cát Tư vừa dứt lời thì trên hai tay của Mộ Dung Thiên liền xuất hiện hai quả nguyên tố cầu có đường kính chừng một thước, một Băng một Hỏa. Hỏa là thanh hỏa diễm, Băng là một quả Băng tinh có màu trắng bạc chưa từng xuất hiện bao giờ, trông nó cực kỳ rực rỡ, xinh đẹp mỹ lệ tựa như kim cương vậy.

Chiêu này của Mộ Dung Thiên xuất ra hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của mọi người. Nhân vật duy nhất trong hội trường hiểu rõ điều gì đang xảy ra chính là vị Ma pháp sư mạnh nhất của Băng hệ, Lý Tra Đức. Ông ta hít sâu một hơi:

- Băng pháp!

Đó là hình thái cao cấp của Băng nguyên tố, lợi hại cũng giống như Hỏa diễm vậy. Trên người tên La Dịch này có ẩn tàng những gì mà lại quá ư kinh người như thế?!

Không có gì là bất ngờ, đây chính là dấu hiệu báo trước của mỗi lần Mộ Dung Thiên phát động Ma Bảo Pháp, nhưng chẳng qua lần phát động này lại có vẻ đặc biệt tốn sức hơn bình thường, và hai tay của hắn nổi đầy những gân xanh. Trong tiếng quát điên cuồng, thanh hỏa diễm và băng tinh trên hai tay Mộ Dung Thiên dung hợp lại từng chút một, đồng thời cũng phát ra những tiếng ma sát bén nhọn thật lớn.

“Cót két! Cót két!” Sau khi Băng hỏa cầu đã hoàn toàn dung hợp, nó liền trở thành một trái cầu nhỏ màu đen kịt; nhưng khác với Ma Bảo Pháp mà mọi người đã từng thấy trước kia, bên ngoài trái cầu nhỏ này có rất nhiều tia lôi điện màu tử hồng (đỏ tía) lượn lờ vờn quanh nó. Những tiếng “cót két” kia chính là do chúng phát ra.

- Lôi đầu khí!

Đến lúc này thì không có một người nào, kể cả những cường giả cao cấp nhất cũng không thể che giấu được sự rung động ở trong lòng mình. Phải biết rằng, Lôi - là ma pháp chuyển hóa cao cấp của Điện hệ. Trong lịch sử của Thần Phong đại lục cũng chưa có mấy ai luyện được nó cả.

Nhìn về phía xa xa, Mộ Dung Thiên thấy có một cụm hắc khí đang sắp tụ thành một cánh cửa tò vò, thế là hắn lại quay nhìn về phía Mông Na Lâm đang khổ sở chống đỡ ở bên trong cơn gió lốc, rồi lầm bầm tự nói:

- Lại là Hắc Ám Truyền Tống? Chỉ tiếc là đã muộn rồi.

Dưới sự phản chiếu của những tia lôi quang màu tím, khuôn mặt của hắn đặc biệt trở nên dữ tợn hơn:

- Xin lỗi, gameover! Ám Hắc Lôi Bảo!

Trong tiếng quát của hắn, quả lôi cầu mang theo những tiếng cóc két bay nhanh như sao sẹt về hướng Mông Na Lâm.

Cát Tư chợt có một dự cảm không tốt dâng lên, y vội hét lớn:

- Đứng!

Nhưng tất cả đều đã quá muộn, Mông Na Lâm ở bên trong cơn gió lốc nhìn thấy quả lôi cầu trước mắt phóng lớn ra mà trong lòng ngập tràn một nỗi khiếp sợ vô cùng.

Lôi bạo hắc cầu xé tan luồng bạo phong không gì cản nổi, oanh tạc thẳng lên người Mông Na Lâm.

Trong tiếng nổ thật lớn, thân hình Mông Na Lâm bị hất ra khỏi luồng gió lốc và bắn thẳng lên cao tới một trăm thước. Những tia tử điện không ngừng tiến nhập vào người gã, cả Hắc Ám đầu khí khi gặp phải lôi điện thì cứ như là nước gặp bàn ủi, bốc hơi ngay lập tức.

Ngay lúc thân hình của Mông Na Lâm rơi thẳng từ trên cao xuống, cùng lúc ấy, vị tâm sư của học viện và các Ma võ sĩ thủ hạ của Cát Tư cũng đều chạy tới. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên đã nhanh hơn họ một bước và chạy về hướng Mông Na Lâm đang rơi xuống. Khi mọi người còn tưởng rằng hắn sẽ tiếp tục hạ độc thủ, thì Mộ Dung Thiên đã hứng lấy thân thể sắp rơi xuống đất của Mông Na Lâm, và cất tiếng với giọng lo lắng vạn phần:

- Mông Na Lâm sư huynh, không sao chứ?

Lục phủ ngũ tạng của Mông Na Lâm đều bị nướng chín. Dưới dự oanh kích cường đại của Ám Hắc Lôi Bảo, một chiêu số có điện lực cực cao, gã biết rằng Hắc Ám đầu khí mà mình đã vất vả tu luyện coi như tiêu

tùng. Giờ đây, nhìn thấy Mộ Dung Thiên lại giả trò mèo khóc chuột giống hệt mình đã từng làm với Lộ Thiên, thì trong mắt gã hiện lên nét thống khổ và cực kỳ oán độc.

Mộ Dung Thiên quay lưng về phía những người khác, nở nụ cười khoái chí, rồi dùng Tự âm thuật nói:

- Mông Na Lâm sư huynh, ta cũng muốn nói cho người biết một việc: Bỏ mặc con mẹ nó là ai dám gây thương tổn cho nữ nhân mà ta yêu thương, ta nhất định sẽ khiến cho hắn sống không bằng chết, ha ha ha ha....

Mông Na Lâm lúc này vốn chỉ còn được một điểm tỉnh táo, vừa nghe thấy lời ấy thì huyết khí công tâm, cổ họng cảm thấy ngọt ngào, thế rồi lại phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thì ngất lịm đi!

Hết hồi 131

=====

Chú thích:

[1] Hắc Âm Giao Hoán: trao đổi hắc ám.

[2] Nguyên văn tên của chiêu này là “Ác ma đích ủng bảo” , tức là cái ôm của ác ma, vì thấy tên này nghe không được hay lắm, nên người biên dịch xin mạn phép dịch là “vòng tay ác ma” cho nó văn vẻ hơn.

[3] Tồi khô lạt hủ: là thành ngữ, ở đây là chỉ sức mạnh của nó, có thể phá hủy mọi thứ, dễ như bẻ một cành khô (tồi khô), như đeo gỗ mục (lạt hủ).

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

134. Hồi 132: Triều Miên

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 132: Triều Miên

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Rốt cuộc các đạo sư và thần quan cũng chạy tới nơi. Căn bản là họ định chạy đến để ngăn cản Mông Na Lâm đối phó với Mộ Dung Thiên, chứ không thể ngờ tình thế lại nghịch chuyển nhanh như vậy, giờ lại trở thành giúp Mông Na Lâm trị liệu.

Mộ Dung Thiên đặt Mông Na Lâm xuống đất, trên người gã thỉnh thoảng vẫn có những luồng tử điện lóe lên chớp nhoáng. Một vị thần quan vội vàng ra tay cứu chữa, nhưng khi ông ta vừa chạm tay vào người Mông Na Lâm thì chợt có một tia tử điện lóe lên, giật mạnh bàn tay của ông ta. Nhất thời, bao nhiêu lông tóc của vị thần quan xui xẻo ấy đều dựng ngược cả lên. Ông ta chỉ kịp kêu “A” một tiếng rồi liền ngã lảo đảo, những vị thần quan khác thấy vậy thì tay chân đều luống cuống, đổi lại là cứu chữa cho vị thần quan xui xẻo kia trước, còn Mông Na Lâm đang nằm bên cạnh thì không dám tùy tiện chạm vào, tránh rơi vào vết xe đổ của đồng sự.

Một vị đạo sư sở trường về Thủy hệ, có kinh nghiệm rất phong phú nên khi ông ta vừa thấy tình trạng đó liền dùng tay phun ra một vòi nước và cho nó bắn thẳng vào người Mông Na Lâm. Từ lòi dùng nước làm đường dẫn, rồi nối đuôi nhau truyền hết xuống lòng đất. Tuy vậy, tình trạng của Mông Na Lâm thật là nguy ngập, toàn thân gã bị sét đánh cháy đen như than, so với Hắc Ám đấu khí thì thật sự còn đen hơn vài phần, quả xứng danh Hắc Ám Chi phối giả. Hơn nữa, da thịt trên người gã đã bị Phong nhận cắt nát, còn khắp khuôn mặt thì bị chính tay mình cào cho đến nổi tróc lỗ, mủ nước và máu vẫn tuôn ra không ngớt, thật khiến người ta buồn nôn. Cũng may là gã nhờ có Hắc Ám Giao Hoán đã thúc đẩy tiềm năng và đấu khí lên đến mức cực hạn để chống đỡ, nếu không thì chỉ e rằng gã đã sớm chết uổng mạng rồi.

Mộ Dung Thiên không hề có chút thương hại nào đối với thảm trạng của gã. Nếu không phải ngày đó có hội trưởng của Thần Quan công hội An Cát Ly Na ở đây, thì có lẽ Lộ Thiên bây giờ đã chẳng còn ở nhân thế nữa rồi. Chỉ với điểm đó thôi, dù Mộ Dung Thiên có phải giết gã một trăm lần đi nữa thì cũng sẽ không chút nhú mày.

Người trọng tài quên cả việc tuyên bố kết quả trận đấu, mà giờ phút này cũng chẳng còn ai chú ý tới thắng bại nữa. Trận đấu này thật là thảm khốc dữ dội, gần như đã khiến cho khán giả phải ngừng thở. Tuy người bị thảm bại và mang trọng thương sau cùng là Mông Na Lâm, nhưng ai nấy cũng đều cảm thấy Mộ Dung Thiên làm đúng. Bởi vì Mông Na Lâm phát động cấm chiêu “Vòng Tay Ác Ma” trước, nếu như Mộ Dung Thiên không may mắn thì đã bị hóa thành cát bụi trong vũ trụ này rồi. Hơn nữa, bọn họ đều đã nhìn thấy được bộ mặt hung tàn thô bạo của Mông Na Lâm, do vậy mà cũng bắt đầu hoài nghi sự việc lần trước xảy ra với Lộ Thiên, có lẽ nào là do gã cố tình hay không?

Mộ Dung Thiên cũng chẳng thêm để ý tới gã nữa, chạy luôn một mạch xuống đài. Cả Khiết Tây Táp và Khoa Tư Mạc đều kinh ngạc đến ngậy người ra, hai người nhìn hắn đang chạy tới gần mà giống như là đang nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy, cả hai đều há miệng to như quả trứng ngỗng, muốn khép lại cũng không được. Thành thật mà nhận xét, cho dù bản thân có được Quang Minh đấu khí, nhưng Khiết Tây Táp cảm thấy rằng dù mình có đấu với Mông Na Lâm thì cũng chỉ nắm được có hai phần thắng. Còn nếu như gã phát động tuyệt kỹ “Vòng Tay Ác Ma” đáng sợ như vừa rồi, thì căn bản là không hề có tí ti cơ hội nào, thất bại là cái chắc. Thật không ngờ, Mộ Dung Thiên chẳng những vẫn có thể toàn thân trở về, mà thậm chí còn đánh trọng thương Mông Na Lâm nữa. Chuyện này quả thật là không thể tưởng tượng nổi. Lúc này khi đến giai đoạn tối hậu, lực lượng của Mộ Dung Thiên đột nhiên bạo phát, Khiết Tây Táp cảm thấy như có điều gì đó cổ quái, song lại không thể nói ra nguyên do từ đâu.

Khi Mộ Dung Thiên chạy ngang qua hai người, hắn chỉ ném lại một câu:

- Táp Hy, Khoa Tư Mạc, ta phải lập tức đi thăm Lộ Thiên.

Dứt lời, hắn vẫn không ngừng lại mà tiếp tục chạy ra khỏi đấu trường. Hiện tại, khinh thân thuật của hắn so với trước trận đấu ít nhất là mạnh gấp đôi, nhưng chỉ có Mộ Dung Thiên mới biết mình là nỗ lực đã hết đà.

oooOooo

- La Địch ca ca!

Khi Mộ Dung Thiên chạy đến nơi trú thân của An Cát Ly Na, vừa mở cửa phòng của Lộ Thiên ra thì nghe được tiếng gọi thánh thót quen thuộc, khiến hắn chợt mừng như điên. Lộ Thiên đã tỉnh lại, như vậy tức là thuốc do mình chế luyện quả thật đã có hiệu quả!

Bích Dạ và Khải Sát Lâm không biết đã đi đâu, ở trước giường của Lộ Thiên có một người, là một hắc y nữ tử. Trong lúc Lộ Thiên lên tiếng, nàng liền quay người lại. Mái tóc vàng như suối, đôi mắt đặc biệt màu mực lục (xanh lá đậm) tràn ngập sự khiêu khích, nhãn thần ấy luôn khiến cho mỗi một nam nhân khi nhìn thấy đều bừng lên cảm giác muốn chinh phục, và lại còn có dáng người khêu gợi đầy mỵ lực kia, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Mộ Dung Thiên không ngờ Lăng Đế Tư cũng đến đây, nên nhất thời thấy hơi nhức đầu. Thế rồi đột nhiên khuôn mặt diễm lệ như ngọc của nàng chợt dần dần trở nên mơ hồ, trời đất quay cuồng, hắn cảm thấy nội lực và tinh thần lực của mình đều đang bị rút cạn đi rất nhanh, khung cảnh trước mắt bỗng tối sầm, rồi chỉ kịp nghe hai tiếng kinh hô vang lên thì đã ngã ra bất tỉnh. Đây không phải là vì nhìn thấy cự thủ, nữ

nhân đã khiến hần vừa yêu vừa hận kia mà trở nên kích động đến như thế - đó chẳng qua là do tác dụng phụ của dược vật, rốt cuộc cũng phát huy sức ảnh hưởng.

Loại thuốc mà Mộ Dung Thiên dùng chính là loại thuốc có cường lực hưng phấn với cùng một nguyên lý chế tạo giống như “Tu Nữ Dã Phong Cuồng”. Nhân vì lần trước hần thấy Lăng Đế Tư sau khi ăn nhầm “Tu Nữ Dã Phong Cuồng” thì thực lực đã gia tăng rất nhiều, nên hần đoán rằng loại thuốc đó quả thật có tác dụng kích phát tiềm năng trong cơ thể con người; do đó mà trong mấy ngày qua, hần liền tìm cách chế biến lại loại thuốc ấy. Ngoài việc gia tăng thêm liều thuốc, hần lại còn cho thêm một loại dược vật làm chậm sức thuốc, khiến cho tác dụng của nó bị chậm lại và phải gần hai mươi phút sau mới bộc phát, có như vậy thì vị tằm sư chuyên phụ trách kiểm tra các tuyển thủ mới không phát hiện ra được sự khác lạ ở bên trong.

Mộ Dung Thiên đặt tên cho loại thuốc này là “Khoảnh khắc thiên đường”, vì nó có thể khiến cho thực lực của người dùng tăng mạnh, nhưng lại chỉ có thể lên thiên đường trong một thời gian ngắn mà thôi. Nếu hần đoán không sai thì sau khi linh lực của người dùng thuốc này vượt tới cực hạn, sau đó sẽ phải trải qua một thời gian tĩnh dưỡng thì mới có thể hoàn toàn hồi phục được; hơn nữa, lại không thể dùng nhiều lần, nếu không thì sẽ sinh ra kháng tính, và hiệu quả sau này cũng giảm đi nhiều, thậm chí còn sẽ hoàn toàn miễn dịch nữa.

Lúc Mộ Dung Thiên tỉnh dậy, khuôn mặt của hần nóng như bị lửa thiêu, nhưng trên trán lại truyền tới từng đợt cảm giác mát mẻ thoải mái. Hần cố sức mở to đôi mắt, chỉ thấy trước mắt có một nữ tử đang dùng khăn ướt để giúp mình giảm nhiệt. Dưới tác dụng phụ của dược vật, tất cả mọi cảm quan của Mộ Dung Thiên tạm thời đều bị thoái hóa, vô luận là thị giác, khứu giác, thính giác hay xúc giác thì đều sinh ra ảo tưởng nửa thật nửa giả. Trong lúc mơ hồ, khuôn mặt của nữ tử ấy rất giống Lộ Thiển, và cũng chỉ có Lộ Thiển mới ôn nhu săn sóc hần như vậy mà thôi.

Khi nữ tử đắp khăn lên mặt hần, Mộ Dung Thiên liền nắm lấy tay nàng:

- Tiểu Lộ!

Tay “Lộ Thiển” hơi giãy giụa một chút, rồi sau đó lại để yên cho hần nắm lấy.

Trong lúc “Lộ Thiển” kêu lên hoảng hốt thì Mộ Dung Thiên đã dùng sức kéo nàng vào lòng rồi thốt trong mơ hồ:

- Tiểu Lộ, huynh yêu muội! Thật rất yêu muội!

Sau đó hần liền hôn tới tấp lên đôi môi đỏ mọng và mềm mại kia.

Tác dụng của thuốc đã thúc đẩy dục vọng muốn chiếm hữu điều mà hần yêu thích nhất từ tận đáy lòng, do đó mà Mộ Dung Thiên thô bạo dùng đầu lưỡi mở hàm răng của nàng ra, hần ôm chặt lấy thân thể của “Lộ Thiển”, một tay đã lần vào trong y phục của nàng và dùng sức nắm lấy một chỗ nngang nhất. Từ lúc nào mà Lộ Thiển đã nảy nở đến như vậy nhỉ? Mộ Dung Thiên hơi có chút nghi hoặc, nhưng do thần trí vẫn đang còn mơ hồ nên hần cũng chẳng suy nghĩ nhiều. Hần chỉ muốn lập tức phải có được Lộ Thiển, chỉ sợ nếu chỉ nói lỏng vòng tay một chút thì nàng sẽ vĩnh viễn rời xa mình. Đó là phản ứng tự nhiên được tạo nên sau mấy ngày lo nghĩ quá nhiều của Mộ Dung Thiên.

Thân thể của “Lộ Thiển” có phần hơi cứng nhắc, nhưng dưới sự vuốt ve và những nụ hôn nồng nhiệt của Mộ Dung Thiên, thân thể ấy liền nhanh chóng mềm nhũn ra, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn, cánh tay ngọc thon dài thì vòng ra sau ôm lấy cổ hần, hàm răng ngà mở ra, còn chiếc lưỡi thơm tho thì say đắm quấn lấy chiếc lưỡi của hần, nhiệt tình hưởng ứng với nam nhân trước mắt. Nàng có thể cảm nhận được khí tức nam tử nồng đậm, không thể kháng cự được của đối phương, và cả cảm giác an toàn khi nằm gọn trong lồng ngực vững chắc và rộng lớn này.

Người này đương nhiên không phải là Lộ Thiển đang bị thương, mà là một nữ nhân khác có quan hệ rối rắm với Mộ Dung Thiên, tức Lăng Đế Tư. Lúc Mộ Dung Thiên bị ngắt xỉu tại chỗ ở của An Cát Ly Na, sau khi trải qua kiểm tra thì được chuẩn đoán là do sử dụng linh lực quá độ mà gây nên hậu quả như thế. An Cát Ly Na cũng không hiểu tại sao Mộ Dung Thiên lại có thể tiêu hao linh lực tới mức này, toàn thân hần cơ hồ chỉ còn là một cái xác rỗng, nhưng lại không phải là bị nội thương, nên bà ta không có cách nào trị liệu được. Sau khi cho hần uống mấy viên cường lực đan mà vẫn không thấy khôi phục, bà ta chỉ đành để cho hần nghỉ ngơi, chỉ cần nghỉ ngơi đủ thì sẽ tỉnh lại. An Cát Ly Na là người tin thờ thần linh, thành

kính tới mức đem tất cả của mình hiến cho thần linh, tuyệt đối không nghĩ tới việc kết hôn, bởi vậy nên không tiện giữ một nam tử qua đêm trong nhà, tránh cho người ngoài lời ra tiếng vào, đồn thổi bậy bạ. Mà trụ sở của bà ta lúc này ngoài Lộ Thiên và Lăng Đế Tư ra thì không còn ai khác. Nhưng Lộ Thiên thì còn đang rất yếu, không thể rời khỏi giường được, vì thế mà việc đưa Mộ Dung Thiên về tất nhiên là phải nhờ cậy vào Lăng Đế Tư. Cuối cùng lại gián tiếp giúp cho đôi oan gia phu thê này lại thêm một lần hâm nóng tình cảm mãnh liệt của mình.

Lửa gần rơm, chỉ một thoáng là bốc cháy ngay. Sự tình tiếp theo cứ như nước chảy thành sông, y phục của hai người nhanh chóng bay mỗi nơi một mảnh. Hai thân thể nóng như lửa lập tức hòa vào một chỗ, điên cuồng như giông bão, cùng tận lực tìm lấy đối phương.

Mộ Dung Thiên hoàn toàn mê đắm trong cảm giác phiêu bồng, tùy ý buông thả, để cho dục vọng nguyên thủy nhất từ trong đáy lòng thao túng lấy mình, chỉ biết không ngừng nhấp nhô trên vóc thân đầy ma mị của Lăng Đế Tư. Mỗi lần xâm nhập vào phúc địa, hết lần này tới lần khác, hấn lại dùng tay và miệng tham lam đùa nghịch những vị trí mẫn cảm nhất của nữ tử.

Lăng Đế Tư cơ hồ bị niềm khoái cảm như thủy triều dâng làm cho ngất lịm đi, làn da màu tiểu mạch (lúa mì) thấm đầy mồ hôi, móng tay bấm sâu vào lưng Mộ Dung Thiên, vẽ lên nhiều lần đỏ khiến người ta trông thấy cũng phải giật mình. Đôi chân ngọc thon dài và trắng mịn kẹp chặt lấy lưng hấn, cả thân xác lẫn tâm hồn đều mở rộng để nghênh đón sự tấn công của hấn. Đây là nam tử duy nhất đã phát sinh quan hệ cực kỳ thân mật với nàng, và còn là người đã cho nàng khoái lạc tiêu hồn thực cốt của lần đầu tiên. Nàng vĩnh viễn không thể quên được xúc cảm mãnh liệt đó. Hấn tuy đã thay đổi rất nhiều, nhưng điểm ấy vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Không biết Lăng Đế Tư đã được đưa lên đỉnh cao của khoái lạc bao nhiêu lần, khi toàn thân của nàng đã mềm nhũn không còn chút sức lực, thì đột nhiên từ chỗ sâu nhất trong cơ thể truyền tới từng đợt cảm giác nóng rực, rồi trong một tiếng hô trầm thấp, Mộ Dung Thiên đã mãnh liệt phóng ra hết tinh hoa của mình. Lăng Đế Tư tựa như bị phỏng, cơ thể run lên vài lần, thiếu chút nữa là choáng váng ngất đi.

Hiệu quả của “Khoảnh khắc thiên đường” tan biến đi, cơn mệt mỏi lại ủa về, hạ thể của hai người vẫn còn đang kết nối thì Mộ Dung Thiên cứ phủ phục lên người Lăng Đế Tư mà ngủ thiếp đi.

Cuối cùng Lăng Đế Tư cũng tỉnh lại từ trong cơn mê đắm, nhớ đến cơn giông bão vừa rồi thì trên mặt lại nóng bừng. Nàng cũng không biết tại sao mình như bị ma xui quỷ khiến mà không thể kháng cự được yêu cầu của hấn. Nhìn khuôn mặt của Mộ Dung Thiên gần trong gang tấc, đôi mày rậm nhíu cao, đôi môi dày, sóng mũi thẳng tắp đang phát ra tiếng ngáy, nàng thầm nghĩ, người này trong lúc ngủ cũng có vẻ chừng chạc và tràn ngập mị lực như vậy - nếu như không có đôi ma trảo vẫn đang giữ chặt hai quả tuyết lê của mình mà không chịu buông.

Hết hồi 132

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

135. Hồi 133: Đạo Khiếm

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 133: Đạo Khiếm

(Xin Lỗi)

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Khi Mộ Dung Thiên thức dậy thì cảm thấy toàn thân rã rời, chỉ cử động một chút thôi là đã thấy mỏi nhừ, đau nhức muốn chết. Trong bụng lại càng trống rỗng, bao tử kêu rột rột liên tục như biểu tình vậy.

Mộ Dung Thiên tự làm bữa vài câu rồi bò xuống giường, tính đi tìm thứ gì đó để lót dạ cho đỡ đói.

Do sức còn yếu, nên hắn phải vịn vào tường thì mới có thể cất chân nổi. Trong lúc hắn gian nan lần mò xuống bếp thì đột nhiên lại ngửi được một mùi vị rất thơm tho.

Mộ Dung Thiên nuốt ực một ngụm nước miếng, hắn nhanh chóng phát hiện ra một khay thịt nướng thật lớn đang còn bốc khói nghi ngút ở trên mặt bàn, thế là hai mắt của hắn lập tức sáng rực lên, so với khi nhìn thấy đại mỹ nữ thì còn hưng phấn hơn vài phần. Mộ Dung Thiên gần như là lao mình tới trước, nắm luôn mấy miếng thịt nhét vào miệng, chỉ tiếc nỗi sao miệng mình lại quá nhỏ.

Thật lòng mà nói, món thịt nướng này cũng chẳng ngon lành gì cho lắm, vì nó hơi cháy xém, rõ ràng là đã dùng quá lửa, nhưng chẳng qua đối với người đang đói đến mức muốn ngất đi như Mộ Dung Thiên thì đây là món ăn có hương vị ngon nhất trên đời.

Đợi đến lúc bụng đã cảm thấy hơi no, Mộ Dung Thiên mới khôi phục năng lực suy xét. Vừa rồi do quá đói nên hắn không nghĩ tới điều gì hết, hiện giờ từng vấn đề cứ nổi nhau xuất hiện.

Đầu tiên là ai đưa mình về nhà? Kế đến là ai đã nướng khay thịt này? Thịt vẫn còn nóng hổi, chứng tỏ người đó đi chưa lâu. Điểm thứ ba và cũng là điều quan trọng nhất, tình trạng của Lộ Thiển bây giờ ra sao rồi?

Người đưa mình về có khả năng lớn nhất là Bích Dạ, và có lẽ thịt nướng cũng do nàng làm luôn, bởi vì trước trận đấu với Mông Na Lâm, tất cả mọi mọi vấn đề ăn uống cũng như mọi việc lớn nhỏ trong nhà của mình đều do nàng quán xuyến cả. Chỉ có điều là trình độ nướng thịt của Bích Dạ vẫn chưa được thuần thục thôi. Đúng rồi, có lẽ là nàng đã biết được tin Mông Na Lâm bị đánh bại nên mới hưng phấn đến mức này chăng?

Đột nhiên Mộ Dung Thiên cảm thấy trên người lạnh lạnh, đến lúc này hắn mới phát hiện ra rằng mình đang trần như nhộng, coi bộ người đi tới đi lui với “lão nhị” hở hang như vậy thì trên đời này cũng không có bao nhiêu. Bao nhiêu mồ hôi và các thứ dơ bẩn toát ra từ trận chiến kịch liệt vừa qua cũng đã được lau sạch. Mộ Dung Thiên nghĩ tới tình cảnh Bích Dạ giúp mình lau người thì lại cảm thấy hơi xấu hổ. “Lá gan của ma nữ này cũng lớn thật, lại dám đùa giỡn với ngọc thể thuần khiết của một thiếu niên con nhà danh hoạn.” Mộ Dung Thiên suy nghĩ đầy dâm dăng. Sau khi biết được Lộ Thiển đã tỉnh lại và thoát khỏi thời khắc nguy hiểm tới tính mạng, những khúc mắc ở trong lòng Mộ Dung Thiên mấy hôm nay cũng theo đó mà biến mất, tên sắc lang này lại khôi phục bản sắc lưu manh bỉ ổi của trước đây. Cho dù lần này Lộ Thiển có vì bị thương mà khả năng chiến đấu không được phục hồi lại như trước, vậy thì Mộ Dung Thiên cũng chẳng mấy quan tâm. Điều quan trọng hơn cả là: hắn không bị mất đi Lộ Thiển, không hề mất đi thân nhân duy nhất của mình.

Nhớ lại trường xuân mộng trong lúc mê man, cùng Lộ Thiển mây mưa triền miên, diên loan đảo phượng, khiến cho trời đất quay cuồng, nhật nguyệt u ám, Mộ Dung Thiên không khỏi bật cười. Nhưng hắn biết rõ chuyện đó không thể xảy ra, bởi lúc này thương thể của Lộ Thiển vẫn còn chưa khỏi, có lẽ giờ đây vẫn đang ở chỗ An Cát Ly Na nữ sĩ để được trị liệu và điều dưỡng, làm sao lại có thể đến đây làm chuyện hoang đường như thế với mình cơ chứ? Nhưng giấc mộng đó sao lại giống thật đến như thế?

Bích Dạ? Chẳng lẽ đó không phải là một giấc xuân mộng? Hay là mình đã bị tác động của “Khoảnh Khắc Thiên Đường” mà đã xoi tái nàng ta?

Mộ Dung Thiên hơi kinh hãi nhớ lại, nói không chừng điều đó cũng rất có khả năng xảy ra, vì “Tu nữ đã phong cuồng” quả thật rất có thể làm cho người ta hoàn toàn mất đi lý trí, lại thêm việc hắn đã gia tăng thêm liều lượng của “Khoảnh khắc thiên đường”, nên một khi tác dụng phụ của nó phát tác thì sẽ thôi thúc sự khao khát tình dục của hắn lên tới mức điên cuồng. Nếu như không có nữ nhân giúp hắn giải quyết, hiện giờ có lẽ hạ thể của hắn vẫn còn đang bị xung huyết, nói không chừng sẽ còn dẫn tới việc bạo liệt, chứ

không có cảm giác mệt mỏi nhưng toàn thân lại thư sướng như bây giờ, cảm giác như là đã từng được xuất tinh vậy.

Nếu phân tích kỹ lưỡng một chút, ngoài Lộ Thiển đang bị thương ra, chỉ có Bích Dạ là có khả năng mà thôi. Rất có thể sau khi nàng biết được Mông Na Lâm bị thảm bại và trọng thương, đại thù được báo nên trong lòng muốn cảm tạ và thực hiện lời hứa sẽ báo đáp, để cho mình tùy ý muốn làm gì thì làm. Chỉ tiếc lúc ấy mơ mơ màng màng, trong cảm giác “chinh chiến đã đời”, vậy mà lại không lưu chút ấn tượng nào. Mộ Dung Thiên nghĩ tới đây thì thấy hơi thất vọng.

Vừa ăn hết thịt nướng thì chuông cửa liền vang lên, chẳng lẽ là Lộ Thiển đã trở lại? Mộ Dung Thiên phóng nhanh ra mở cửa như một làn khói. Khi ra tới cửa thì mới thấy có chút không ổn. Nếu lỡ như An Cát Ly Na đưa nàng về, đến lúc đó mà trông thấy bộ dạng của mình thế này thì không tốt lắm, chỉ sợ bà ta sẽ tưởng mình là đồ biến thái thích bộc lộ thân thể. Còn nếu chỉ là Táp Hy và Khoa Tư Mạc thì không sao, Mộ Dung Thiên đối với nam bằng hữu thì không ngại chút nào, cũng giống như lúc trước khi còn ở ký túc xá của trường y khoa vậy, thỉnh thoảng vẫn có người đi tắm nhưng quên mang theo đồ lót, rồi họ cứ thế mà nghênh ngang đi lại, so với triển lãm còn thoải mái hơn nhiều.

Mộ Dung Thiên vội vàng chạy về phòng ngủ mặc lại quần áo, sau đó mới bước ra mở cửa.

Bích Dạ xinh xắn tươi cười đang đứng bên ngoài, lên tiếng hỏi:

- La Định tiên sinh, người tỉnh rồi à?

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ, người thừa biết rồi còn hỏi sao? Đã cùng người đại chiến một trận, lẽ nào trong lúc hôn mê mà lão tử cũng không duy trì nổi? Kỳ thật, đó mới chính là cảnh giới cao nhất của việc phòng the, mây mưa trong lúc hôn mê đó nha. Thế rồi Mộ Dung Thiên cười khan nói:

- Bích Dạ tiểu thư, nàng lại đùa rồi. À, đúng rồi, nàng vừa ra ngoài làm gì vậy?

Mặt Bích Dạ tỏ vẻ nghi hoặc:

- Đi ra ngoài? Ta vừa mới đến thôi mà. Lúc xế chiều và buổi tối hôm qua, ta đã đến nhiều lần, nhấn chuông cửa mà không thấy ai ra mở, làm ta còn tưởng người đã đi đâu rồi chứ.

Mộ Dung Thiên thấy nét nghi hoặc của nàng cũng cảm thấy buồn bực, hần nghĩ lại việc tối qua rồi chợt bình tĩnh hiểu ra. Hần là Bích Dạ sau khi phát sinh quan hệ với mình, có hơi ngại ngùng không dám đối mặt, vì vậy nên mới sinh giả bộ hồ đồ. Nếu không thì đã không cố ý nướng thịt xong rồi mới bỏ đi, sau đó lại trở về khi thịt còn chưa kịp nguội. Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ. Mộ Dung Thiên nhìn về mặt của nàng trông rất giống thật, liền trầm nghĩ: nàng ta còn cố mà giả vờ nữa à!

Nếu đối phương đã không muốn bị vạch trần thì thôi vậy, Mộ Dung Thiên nghĩ mình cũng không nên tính toán gì nữa. Kỳ thật, đôi bên cư xử như bây giờ cũng đâu tệ. Thôi thì cứ coi mỗi tình một đêm đó là một đoạn hồi ức đẹp đi. Nghĩ vậy rồi Mộ Dung Thiên liền cười nói:

- Đúng, đúng, là ta đã ngủ quên, thật là có chút hồ đồ. Khả khả!

Dứt lời, hần đưa ánh mắt chuyển lên thân hình nhấp nhô các đường cong tuyệt mỹ của nàng, thầm mong được ôn lại tình cảnh nóng bỏng của tối hôm qua.

Bích Dạ thấy hần vừa tỉnh dậy là bắt đầu hạ lưu, trầm nghĩ, bản tính của người này đúng là háo sắc mà. Nhưng chẳng qua, khi nàng nhìn thấy hần khôi phục lại bộ dáng của sắc lang, điều đó cũng chứng tỏ rằng tâm tình của hần đã thư thái lại nhờ tin tức tốt lành của Lộ Thiển, quả đúng là sau cơn mưa trời lại sáng, vì vậy mà nàng cũng thấy có chút vui lây. Thật lòng mà nói, Bích Dạ thà nhìn thấy bộ dáng hạ lưu vô sỉ này của hần còn hơn là đáng điệu sâu muộn thất thần của mấy ngày qua nhiều. Hơn nữa Mông Na Lâm bị thảm bại, đến giờ sinh tử vẫn chưa rõ, do đó mà tâm tình của Bích Dạ phải nói là cực tốt, tùy ý để cho ánh mắt của hần “ăn đậu hủ”.

- A, đúng rồi. Bích Dạ tiểu thư, ta muốn đi thăm Lộ Thiển ngay bây giờ.

- Được, ta và người cùng đi. La Định tiên sinh, được liệu do người chế ra thật là thần kỳ, ngay cả An Cát Ly Na nữ sĩ cũng khen không dứt lời đấy.

- Đâu có, đâu có, cũng bình thường thôi. Ha ha ha.....

-

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, lúc này ở góc đường Lục Hoa lại xuất hiện một ẩn sĩ, nhìn theo bóng lưng của hai người đang khuất xa dần. Người kia được an toàn rồi, rốt cuộc thì Lăng Đế Tư cũng đã vất bỏ được tảng đá lớn trong lòng. Không còn nghi ngờ gì nữa, người chiếu cố cho Mộ Dung Thiên hai ngày nay chính là nàng.

Bích Dạ tới bấm chuông mấy lần, Lăng Đế Tư chỉ có thể giả vờ không biết, nếu không thì thật không biết giải thích quan hệ không rõ ràng giữa nàng và Mộ Dung Thiên như thế nào nữa. Lúc tâm tình phức tạp, nàng không thể cự tuyệt được yêu cầu của hắn, nhưng rồi lại không có dũng khí để đối mặt với hắn khi hắn tỉnh lại, vì thế mà nàng chỉ còn cách làm như thế này thôi.

Sau đó hai học viện lại tung ra một tin tức kinh người - kẻ đã dùng một phong thái đẹp mắt để đánh bại học sinh năm thứ năm, Hắc Âm Chi phối giả Mông Na Lâm, và cũng là người có khả năng đoạt danh hiệu quán quân của học viện nhất - tức La Dịch, đã từ bỏ tư cách thi đấu của mình.

Đây là chuyện đã gây oanh động tại Phật Lạc Lý Tư, thậm chí là cả thủ đô của Lam Nguyệt đế quốc. Có thể đoạt được danh hiệu quán quân trong cuộc thi đấu của hai học viện, cũng có nghĩa là địa vị và vinh dự tốt cùng đã mỉm cười với hắn. Hơn nữa, La Dịch rất có thể thắng tiến một đường cho tới đích, ngoài trở ngại duy nhất của hắn là học viện năm thứ ba, thiên tài nữ đạo tặc Lăng Đế Tư, những người khác hầu như không thể đối chọi với hắn. Căn cứ theo thực lực siêu cường mà ngày đó Mộ Dung Thiên đã thể hiện, dù Lăng Đế Tư có khả năng tạo thành uy hiếp gì đối với hắn thì điều đó cũng rất có giới hạn. Hầu như có thể nói huy chương quán quân đã là vật trong tay hắn, thế nhưng không ai ngờ rằng người có khả năng như thế mà lại chịu từ bỏ một cơ hội tốt đến vậy.

Trong lòng Mộ Dung Thiên nghĩ gì, chỉ có hắn là hiểu rõ, bởi vì sau khi sử dụng “Khoảnh khắc thiên đường”, bản thân hắn đã suy yếu như một con cọp giấy, chỉ cần bị đụng nhẹ một cái là sẽ vỡ tan ra ngay, chứ đừng nói chi là chạm trán với Lăng Đế Tư; thậm chí, dù chỉ gặp một học sinh năm ba hơi ưu tú một chút thôi thì hắn cũng sẽ bị thất bại thảm hại ngay. Hơn nữa, hắn cũng không hề hứng thú với cái chức quán quân đó, chẳng thà dành nhiều thời gian để nghiên cứu được vật giúp cho Lộ Thiển sớm ngày khôi phục còn hơn.

Dựa vào nhiều lần kinh nghiệm mà Mộ Dung Thiên đã phát hiện, trên Thần Phong đại lục này có rất nhiều thảo dược giống với ở Địa cầu, kỳ thật, nói giống cũng không giống. Nhưng nếu hắn dùng số thảo dược này làm tài liệu và tỷ lệ phối thuốc của Địa cầu cùng với phương pháp luyện đan của dược sư thì đan dược do hắn tạo ra sẽ có hiệu quả mạnh gấp hàng chục lần. Đại lục này quả thật là thần kỳ, giống như lần trước vậy, hắn đã đưa cho công hội loại thuốc dùng để cường thân, hiện tại dược bán rất chạy trên toàn quốc, đắt khách đến nỗi không kịp cung ứng cho người tiêu thụ. Thứ thuốc ấy vốn không được xem là tài liệu thảo dược, do đó mà giá cả lại trở nên đắt đỏ hơn.

Mộ Dung Thiên cũng không rõ tại sao, có lẽ là thảo dược của Thần Phong đại lục thuộc về giống biến dị, nên công hiệu rất tốt. Hoặc có lẽ là do phối phương được nghiên cứu kỹ lưỡng của Trung Y học tại Địa Cầu còn cao cấp hơn rất nhiều so với hiểu biết của các dược sư ở đây, hoặc cũng có thể là do phương pháp luyện đan của đại lục quá xảo diệu, hoặc giả cũng có thể là do tác dụng của cả ba nguyên tố trên gộp lại mà tạo ra được kết quả như thế. Bất luận thế nào, thì đây cũng đều là chuyện tốt.

Loại thuốc mà lúc trước hắn đã cho Lộ Thiển dùng chính là lợi dụng cách điều chế của Địa cầu mà nấu ra, nó có công hiệu hư bổ ích dương [1]. Trước đây, Mộ Dung Thiên từng lo rằng khi mình già rồi thì bản lãnh nam nhân sẽ bị giảm đi, không cương “lão nhị” lên nổi, dù cương lên được thì cũng không thể kéo dài, dù có được lâu dài thì lại không thể xuất tinh, rồi dù có thể xuất tinh nhưng lại không được mãnh liệt thì cũng không tốt. Chuyện này đối với những tên sắc lang mà nói thì nó còn nghiêm trọng hơn cả việc trời sập tới mấy phần, bởi vậy nên hắn mới bỏ công ra để tìm kiếm rất nhiều bí phương. Trong đó có một thứ tương đối hữu hiệu và nó chính là thứ mà Lộ Thiển đã uống - “tiểu hoàn đan”, có tác dụng làm tăng dương khí, còn thứ được dùng để thoa ngoài da chính là rượu thuốc có tính nhiệt, mang tên là “Minh hu”, chủ yếu để kích thích các huyết đạo mang dương tính. Theo Mộ Dung Thiên suy đoán, Hắc Âm khí của Mông Na Lâm có lẽ cũng là một loại khí âm hàn cực độ, có thể phá hoại sự hòa hợp âm dương trong cơ thể con người đến mức nghiêm trọng, khiến cho nhiệm độ của người bị hại nghiêng hẳn về cực âm. Phương pháp trị liệu tốt

nhất là lợi dụng được vật để kích thích dương khí của người bị hại tăng lên, như vậy thì tự nhiên sẽ khỏi hẳn. Mộ Dung Thiên không dám dùng Thiếu Dương khí của mình để trục xuất Hắc Âm khí trong người Lộ Thiên, bởi vì thể chất giữa người và người khác nhau, lỡ như linh lực của hai người gặp nhau, tất sẽ sinh ra sự ma sát, rồi sẽ dẫn đến việc gây tổn thương tới thân thể; và đó cũng chính là nguyên lý cơ bản nhất để dùng linh lực chế địch.

Hắc khí trên người Lộ Thiên càng ngày càng nhạt, sắc mặt bắt đầu hồng hào trở lại, còn Mộ Dung Thiên cũng thông qua “Kinh mạch chu thiên vận chuyển” mà từ từ khôi phục lại linh lực của mình. Mặt khác, rốt cuộc thì bên phía của Mông Na Lâm cũng truyền ra tin tức của gã, thì ra gã không chết, nhưng chẳng qua cơ linh bị tổn thương nghiêm trọng, Hắc Âm đầu khí của gã bị Mộ Dung Thiên dùng Âm Hắc Lôi Bạo tàn phá, hầu như hoàn toàn bị hủy diệt, dù có tu luyện lại suốt nửa đời sau thì cũng không thể khôi phục lại trình độ như trước đây được.

Bích Dạ hơi thấy tiếc vì việc cừu nhân chưa chết, nhưng với kết quả đó thì cũng được khuây khỏa rất nhiều. Đối với một kẻ luôn kiêu ngạo về võ kỹ của mình như Mông Na Lâm, thì kết cuộc này có lẽ còn đau khổ hơn cả mất mạng nữa. Điều đó quả đúng như lời Mộ Dung Thiên từng nói - sống không bằng chết!

Lúc này lại có một tin tức rất chấn động truyền tới. Cát Tư đại diện cho nhi tử của mình trong lúc quá xung động đã sử dụng cấm chiêu đối với Mộ Dung Thiên mà ngỏ lời xin lỗi rất chân thành, và cũng nói rõ sẽ nghiêm trị Mông Na Lâm. Tên nhi tử mà mình thương yêu nhất lại bị rơi vào tình cảnh thảm hại thế này nhưng y vẫn có thể nén đau thương để thể hiện lòng độ lượng như vậy, hành động không vì việc tư mà làm trái pháp luật của Cát Tư hiển nhiên là đã được toàn thể mọi người trên dưới của đế quốc đang quan tâm đến chuyện này đều phải khen ngợi, tôn xưng y là một người nắm giữ vị trí cao rất xứng chức.

Nếu không phải đã được Bích Dạ cho biết những chuyện xấu xa của phụ tử nhà này, Mộ Dung Thiên khẳng định cũng sẽ bị hành vi giả nhân giả nghĩa của y lừa gạt. Chiêu này của lão cáo già quả thật là rất đẹp, không hổ là một nhân vật kiêu hùng gian ngoan của đế quốc. Vốn dĩ hành động dùng cấm chiêu để đối phó với nhân loại, nhất là đối với người không hề có thâm thù đại hận gì với mình, thì phải lãnh nhận sự điều tra nghiêm khắc của công hội, thậm chí còn có thể bị xử tử. Nhưng khi nghe Cát Tư nói là sẽ nghiêm trị Mông Na Lâm, thì người của công hội cũng không tiện nhúng tay vào nữa, nếu không tất lại mang tiếng là hoài nghi nhân cách của y, như vậy là không nể tình, đến lúc ấy chỉ e cả đôi bên đều khó hạ đài. Do đó, chỉ bằng cứ giữ thể diện cho vị hội trưởng Liên hiệp công hội này một phen còn hơn. Thế là việc giải quyết hậu quả của chuyện này liền biến thành chuyện nhà của Cát Tư, bao nhiêu phiền toái đều được giải quyết một cách êm thấm, danh tiếng của y không bị ảnh hưởng chút nào, trái lại còn được nâng cao thêm một bậc nữa.

Tuy nhiên, khuyết điểm chuyên bao che người nhà của Cát Tư, nhất là đối với tiểu nhi tử mà y thương yêu nhất thì Bích Dạ và Mộ Dung Thiên đều hiểu rất rõ. Hành động xin lỗi chỉ là để che mắt thiên hạ, chứ kỳ thật trong lòng y thì hận Mộ Dung Thiên đến thấu xương. Chỉ có điều tình huống đặc thù của Thần Phong đại lục và Địa Cầu không giống nhau, do đó đã khiến cho hắn phải tuân thủ quy tắc của trò chơi, cho dù quyền cao chức trọng cũng không thể ngoại lệ. Huống chi, ngày hôm nay Mộ Dung Thiên đã là nhân vật trọng điểm đang được toàn thể đế quốc chú ý đến, nếu như hành động thiếu suy nghĩ, thì sẽ tạo thành hậu quả không thể lường được. Nhất là đối với những vị cao tăng khác của đế quốc đang lăm le chiếc ghế hội trưởng Liên hiệp công hội của y, tình huống này quả thật là rất vi diệu, chỉ cần đi sai một bước sẽ để lại mối hận ngàn năm.

Mộ Dung Thiên biết rõ tâm tư của Cát Tư, nhưng hắn chẳng thèm quan tâm đến. Bắt đầu từ lúc mà Mông Na Lâm suýt giết chết Lộ Thiên, kể từ đó, cho dù là thiên hoàng lão tử đích thân giá lâm thì cũng không thể ngăn nổi cái tâm muốn giết Mông Na Lâm của hắn!

Tại một nơi đô hội đông đúc như Phật Lạc Lý Tư này, Cát Tư nhất định sẽ không dám tùy tiện phái thích khách đến để thanh toán Mộ Dung Thiên. Hắn là y sẽ không dùng tới thủ đoạn thấp kém như vậy, nếu lỡ bị đối thủ nắm được cán thì hậu quả thật không tưởng nổi. Ngoài lần trước Mộ Dung Thiên bị đả kích dữ dội ra, còn trong khoảng thời gian này, khi hắn còn chưa khôi phục lại linh lực hoàn toàn, thì lúc nào Bích Dạ cũng ở bên cạnh hắn. Có nàng cung tiễn thủ cường đại này làm bảo tiêu thì vấn đề an toàn của Mộ Dung Thiên được đảm bảo thêm vài phần, vả lại, những kẻ mà Cát Tư phái ra lại đang theo dõi sát hắn, do đó mà việc này so với việc mua bảo hiểm nhân thọ còn chắc ăn hơn nhiều. Vì thế mà tên sắc lang này

thừa dịp mà hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã, tỷ như nói - đêm nay đưa Lộ Thiển đến xem diễn xướng hội của Khải Sát Lâm.

Hết hồi 133

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

136. Hồi 134: Đoái Hiện

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 134: Đoái Hiện

(Thực hiện)

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Khải Sát Lâm tuy không phải là một chiến đấu giả, nhưng địa vị của nàng ở tại đế quốc thì không ai dám khinh thường, bởi lẽ nàng là một ca thủ nổi tiếng được bách tính hoan nghênh, trong đó có rất nhiều nhân vật thượng đẳng. Nếu lỡ đắc tội với nàng thì chẳng khác nào là đắc tội với toàn thể đế quốc, sẽ cực kỳ phiền toái. Bởi vậy, tại cuộc biểu diễn của Khải Sát Lâm tất sẽ rất ư an toàn, tuyệt đối không thể phát sinh những chuyện như là ẩu đả hay ám sát, thậm chí khán giả còn không được phép mang vũ khí vào sân. Một là vì lý do an ninh, bởi vì trong số những người tham dự, trong đó có rất nhiều nhân vật trọng yếu; thứ hai là khi đã đến đây mà còn mang theo vũ khí thì thật là làm mất sự tao nhã.

Khải Sát Lâm cứ cách một khoảng thời gian mới biểu diễn một lần, thông thường đều là vào những lúc tâm trạng của nàng rất tốt. Bởi vậy nên mỗi lần có biểu diễn hội của nàng, giá vé tuy rất cao nhưng cũng bán hết rất nhanh. Những người đến xem nàng biểu diễn ngoài việc có một ít tiền ra, còn lại thì ít nhất cũng phải là chiến chức giả từ trung cấp trở lên. Tuy số lượng người bình dân rất đông nhưng vé mua được thì lại ít nhất. Đó không phải là vì Khải Sát Lâm xem thường giới bình dân, mà là vì nàng chỉ phụ trách biểu diễn, những chuyện khác đều do Ngu Nhạc công hội [1] sắp xếp, nếu không phải do nàng ra sức yêu cầu phải phân một số lượng vé cho người dân thì chỉ e rằng những người thuộc nhóm sinh hoạt chức nghiệp giả cũng chỉ có thể nghe được ca hát qua loa phát thanh mà thôi, chứ đừng hòng nghĩ tới việc thưởng thức nàng biểu diễn.

Chỉ có một người có thể lấy vé vào cửa xem Khải Sát Lâm biểu diễn mà không tốn chút hơi sức nào, bất luận là ai ở tại đế quốc này cũng biết đó là ai, đó chính là tình nhân của Khải Sát Lâm - Bích Dạ. Bích Dạ trực tiếp yêu cầu Khải Sát Lâm tặng nàng ba vé, coi như là để cho Mộ Dung Thiên đưa Lộ Thiển đi giải sầu. Nếu cả ngày cứ phải uống thuốc và lại còn phải ở trong nhà quá lâu thì sẽ không được tốt lắm.

Sau cuộc chiến với Mông Na Lâm, Mộ Dung Thiên ngày hôm nay đã là nhân vật được mọi người chú ý. Ngu Nhạc công hội đã có quy định, tất cả mọi người đến xem biểu diễn đều không được mặc trang phục ẩn sĩ, đó là vì để bày tỏ sự tôn kính đối với Khải Sát Lâm, ngay cả Bích Dạ cũng không được ngoại lệ. Vì vậy, mấy người họ chỉ có thể lén lút tiến vào từ cửa hông. Cũng may là trong số chỗ ngồi của phần đông các chiến chức giả tầm thường, lại còn có một góc nhỏ vừa đủ cho ba người cùng tương đối tốt, hơn nữa họ đều đã cải trang, dưới ánh đèn ma pháp lung linh của hội trường, không ai nhận ra được. Bích Dạ tuy có thể

lấy được vé hạng sang dành cho khách quý nhưng chẳng qua nàng biết rõ tâm tư của Mộ Dung Thiên, sau khi hỏi qua ý kiến của hắc rồi cuối cùng mới quyết định lấy chỗ ngồi này.

Đây là một sân khấu lớn ngoài trời và không có kết giới bao bọc xung quanh, so với sân khấu biểu diễn của siêu sao ca nhạc tại Địa cầu cũng không khác là mấy. Phía trên sân khấu có treo một màn hình quang hệ thật lớn, chiếu lại hình ảnh từ tất cả các góc độ trên sân khấu. Lúc này buổi biểu diễn chưa chính thức bắt đầu, nên chiếc truyền hình lớn đang chiếu lại những đoạn biểu diễn cũ của Khải Sắt Lâm. Bầu không khí thật là sôi nổi, mọi người đều vui vẻ đàm luận. Mỗi một cuộc biểu diễn của Khải Sắt Lâm đều được xem là một tiểu thịnh hội tại Phật Lạc Lý Tư, và cũng là cơ hội tuyệt hảo để giúp cho tình bằng hữu càng thêm thân thiết.

Lộ Thiên khích động đến nổi mặt đỏ bừng. Lần đầu tiên nàng được đến tham dự buổi biểu diễn của Khải Sắt Lâm là lúc nàng còn nhỏ, khi đó phụ mẫu của nàng vẫn còn tại thế. Rồi kể từ lúc trở thành người không có chức nghiệp cho đến nay, nàng chưa từng nghĩ đến sẽ còn cơ hội để đến được cái hội trường này lần nữa. Tất cả những điều đó đều do nam nhân đang đi bên cạnh nàng đây đã ban tặng cho.

Nếu như phụ mẫu trên trời có linh thiêng, biết được mình đã có một điểm tựa mạnh mẽ thì họ nhất định là sẽ rất vui mừng. Nghĩ đến đó thì đôi mắt của Lộ Thiên đã hơi ngân ngấn nước.

Mộ Dung Thiên đang nói chuyện phiếm với Bích Dạ, thấy thế vội hỏi:

- Tiểu Lộ, muội sao vậy? Có phải là Hắc Ám đầu khí trong người lại phát tác không? Huynh có mang theo rất nhiều đan dược đây này.

Lộ Thiên lau mắt, rồi nép sát vào vòng tay của Mộ Dung Thiên như một chú chim nhỏ và nói:

- Không có gì đâu, La Dịch ca ca, muội chỉ là vui quá đó thôi.

- À, thì ra vậy, muội có gì mà vui đến thế chứ. Nếu muội thích, sau này mỗi lần Khải Sắt Lâm tỷ tỷ biểu diễn thì chúng ta lại nhờ Bích Dạ tỷ tỷ kiếm vé cho chúng ta đến xem, như vậy có tốt không?

Mộ Dung Thiên dù sao cũng không sâu sắc, chỉ có Bích Dạ vì cũng là nữ nhân nên mới hiểu được tâm tình của Lộ Thiên trong lúc này, nàng kéo Lộ Thiên lại gần rồi nói:

- Tiểu Lộ, đến đây, chúng ta tâm tình với nhau. La Dịch ca ca của muội là một người đầu gỗ, thật chẳng hiểu gì cả.

Mộ Dung Thiên khó hiểu, gãi gãi đầu nghĩ: “Lão tử thông minh tuyệt đỉnh, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, người gặp là thích, hoa gặp là nở, sao lại có thể là thứ người đầu gỗ chứ?”

Thế rồi nhìn hai nàng cứ ở một bên mà thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn mình, còn không thì che miệng hạ giọng thật nhỏ, coi bộ đề tài chính của họ lại có liên quan tới mình, nhưng Mộ Dung Thiên lại không nghe được họ nói những gì, vì thế mà cũng cảm thấy hơi buồn bực.

Đột nhiên lúc này đám đông lại xôn xao hẳn lên.

Mộ Dung Thiên nhìn sang nơi phát ra tiếng ồn ào, hắc lập tức thấy được trung tâm điểm mà ánh mắt của mọi người đổ dồn vào, người đó có thể xem như là một nửa người quen.

- Cát Tư tiên sinh!

- Là hội trưởng Liên hiệp công hội Cát Tư tiên sinh!

- Cát Tư tiên sinh thật không hề hồng hắc chút nào!

....

Cát Tư từ xa bước tới, luôn miệng trò chuyện vui vẻ với mọi người ở hai bên đường, trên mặt thì nở nụ cười hòa ái rất dễ gần.

Mộ Dung Thiên đối với chuyện những người khác ngấm ngầm đấu tranh với Cát Tư ở tại đế quốc này thì cũng nghe được một ít. Tất cả các hội trưởng Đại công hội vốn đều là những người nổi bật trong ngành, chỉ có Cát Tư là hội trưởng của Liên hiệp công hội nhưng xuất thân chỉ là một chiến sĩ cấp thấp. Tuy y đã

dựa vào thủ đoạn mà bỏ lên được vị trí này, nhưng vẫn có rất nhiều người không phục. Do đó mà Cát Tư hầu như đều phải nắm bắt mọi cơ hội để thu phục lòng người.

Trong hội trường buổi biểu diễn của Khải Sắt Lâm, thông thường các đại nhân vật đều vẫn giữ thân phận mà không thêm tới chỗ của người bình dân. Nhưng chỉ có Cát Tư lại làm việc này và không hề câu nệ tiểu tiết. Đó chính là một trong những nhân tố khiến cho người ta trở nên thành công.

Tuy nhiên, y cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu mà thôi, chứ không có khả năng để ý tới bọn người của Mộ Dung Thiên. Bích Dạ nhìn thấy Cát Tư, cũng vẫn lạnh nhạt xem như không. Từ sau khi biết tin Hắc Ám đầu khí của Mông Na Lâm bị hủy, coi như là gã đã bị báo ứng xứng đáng, vì thế mà mối thù hận của nàng cũng tan thành mây khói luôn.

Cát Tư đi một vòng chào hỏi xong, vừa trở về ghế của mình thì cũng đúng lúc buổi biểu diễn bắt đầu. Trong tiếng hoan hô vang dội, Khải Sắt Lâm bước ra với bộ trang phục lộng lẫy, lung linh huyền ảo dưới ánh đèn ma pháp. Hôm nay nàng mặc một bộ váy lụa dài màu trắng, vóc người thon thả nhẹ nhàng, cao nhã phiêu dật, xinh đẹp không khác gì một thiên nữ hạ phàm. Ngoài ra còn hơn mười Tinh Linh vũ nữ xếp thành một hàng theo sau nàng bước ra, trong số họ, ai nấy cũng đều là những đại mỹ nhân, nhưng khi so với Khải Sắt Lâm thì họ còn kém một bậc, thật chẳng khác nào các vì sao ảm đạm thất sắc đang vây xung quanh vầng trăng sáng vậy.

Lộ Thiển thấy vậy thì rất hâm mộ, nói:

- Khải Sắt Lâm tỷ tỷ thật là xinh đẹp, đặc biệt nhất là lúc này.

Bích Dạ cười nói:

- Tiểu Lộ, chỉ cần muội lớn hơn chút nữa thì nhất định cũng sẽ xinh đẹp như Khải Sắt Lâm tỷ tỷ vậy.

Lộ Thiển vốn chưa ý thức được chính bản thân mình cũng đã là một mỹ nữ đang làm khuynh đảo vô số nam nhân, chỉ vui vẻ nói:

- Nếu được thế thì rất là tốt.

Mộ Dung Thiên quả quyết:

- Tiểu Lộ, nhất định sẽ có một ngày, huynh sẽ để cho muội đứng trên một sân khấu còn lớn hơn thế này, để vạn người chiêm ngưỡng muội!

Bích Dạ vốn tưởng hần nói đùa, nhưng thấy thần tình nghiêm túc của hần thì cũng âm thầm kinh hãi. Nàng nghe được trong lời nói của Mộ Dung Thiên có hàm ẩn một điều gì đó, và nó chính là dã tâm. Bích Dạ cũng không biết trực giác của mình có sai hay không, nhưng chẳng qua nếu gã sắc lang này mà chịu chú tâm đi làm một việc gì, thì điều đó quả thật là rất đáng sợ.

Lúc này tiếng hát êm ái như dạ oanh của Khải Sắt Lâm vang lên trên sân khấu đã hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Nhờ có các phương tiện ma pháp, những buổi biểu diễn trên Thần Phong đại lục đều rất ngoạn mục. Các Tinh Linh vũ nữ hiển nhiên đều là những ma pháp sư đã được trải qua huấn luyện kỹ lưỡng, ngoài vũ kỹ xuất sắc ra, còn có thể dùng khinh thân thuật để biểu diễn nhiều động tác đa dạng, có độ khó rất cao mà người trên Địa cầu không thể làm được, ví dụ như là nhảy vọt lên cao và múa trên không, trượt xuyên qua nhau, vv....các loại linh lực kỹ năng hoa lệ nhiều màu sắc nhưng không có tính sát thương nương theo dáng người uyển chuyển của những vũ nữ mà tung bay rợp trời, thật là kinh tâm động phách.

Mộ Dung Thiên cũng rất háo hức thưởng thức vũ đạo mang phong vị đặc biệt và thanh âm mỹ diệu của Mỹ Âm tộc do Khải Sắt Lâm biểu diễn. Nàng hần là một người theo chủ nghĩa hòa bình, vì Mộ Dung Thiên nhận ra từ trong tiếng ca của nàng là một khát vọng về một thế giới hoàn mỹ vô khuyết, những người sống tại đó đều hòa thuận chung vui dưới một mái nhà, đoàn kết yêu thương, không có giai cấp, và cũng không có sự áp bức nào.

Không thể phủ nhận Khải Sắt Lâm có giọng hát thanh tao rất dễ động lòng người. Mỗi một người trong hội trường đều bị cái thế giới lý tưởng của nàng hấp dẫn và mơ hồ tiến sâu vào trong đó, nhưng Mộ Dung Thiên biết rất rõ, cái loại xã hội lý tưởng như vậy thật khó có thể thực hiện được. Cứ dựa theo lịch sử phát

triển suốt mấy ngàn năm của Địa cầu mà thấy được, chỉ cần địa phương nào có người, thì nơi đó sẽ có dục vọng. Bất luận tiếng ca của Khải Sắt Lâm có sức ảnh hưởng đến tinh thần của mọi người đến đâu đi chăng nữa, thì nó cũng chỉ có thể tạm thời cảm hóa một số ít người mà thôi, chứ không có khả năng thay đổi triệt để thiên tính của nhân loại. Cá lớn nuốt cá bé, đó mới chính là chân lý vĩnh hằng bất biến của vũ trụ. Bởi vậy nên Mộ Dung Thiên chỉ thưởng thức ca kỹ cao siêu của nàng, chứ chẳng dám đồng ý với mộng tưởng của nàng.

Lộ Thiển cũng hoàn toàn chìm đắm trong tiếng hát tràn ngập ma lực của Khải Sắt Lâm, hai tay nâng má mà nghe say sưa, đến nỗi quên hết tất cả mọi việc.

Đột nhiên, Mộ Dung Thiên cảm thấy cánh tay của mình đang truyền tới một luồng lực đạo rất nhỏ, hần liền quay đầu nhìn lại thì thấy Bích Dạ đang kéo tay áo hần. Mộ Dung Thiên vừa định lên tiếng, thì Bích Dạ đã đặt ngón trỏ lên đôi môi thơm, biểu thị đừng lên tiếng.

Mộ Dung Thiên nghi hoặc, không hiểu Bích Dạ đang lén lút muốn làm gì.

Bích Dạ buông Lộ Thiển đang lắng nghe đến xuất thần ra, rồi lặng lẽ nhích người xích qua. Thân thể mềm mại thơm ngát của nàng ép sát lại, khiến cho hương thơm ngào ngạt bay vào mũi Mộ Dung Thiên, điều đó làm cho trong đầu hần liền xuất hiện những ý nghĩ kỳ quái, dâm ý nhộn nhào.

Bích Dạ kề sát đôi môi đỏ mọng đến bên tai hần:

- La Định tiên sinh, đêm nay chính là lúc Bích Dạ sẽ thực hiện lời hứa của mình. Sau buổi biểu diễn, Khải Sắt Lâm và ta sẽ đến quý phủ trước nhé.

Hơi thở ấm áp của nàng thổi vào tai Mộ Dung Thiên làm cho hần cảm thấy nhột nhạt khó chịu, nhưng ý tứ trong lời nói của nàng lại rất kích thích. Mộ Dung Thiên không kìm lòng nổi, giật mình kinh hô:

- Cái gì?

Lần trước không phải nàng đã hoàn thành lời hứa rồi sao? Tuy Khải Sắt Lâm không có đến, nhưng hần cũng không muốn ép nàng. Dù sao Khải Sắt Lâm cũng là người vô tội, không nên bị kéo vào cuộc.

Chẳng lẽ vì nàng thấy Mông Na Lâm bị mình đánh trọng thương đến như vậy, và thấy đại thù đã được báo nên quá vui mà muốn tặng thêm chút lợi tức cho mình? Nhìn Khải Sắt Lâm biểu diễn trên sân khấu, dáng vẻ phiêu dật như tiên, mái tóc dài tung bay trong gió, thật giống như một đại minh tinh, không có nơi nào là không lộ xuất nét kiêu diễm vũ mỵ; lại thêm nàng cung tiễn thủ xinh đẹp, gợi cảm và thành thực Bích Dạ ở bên cạnh, trong đầu Mộ Dung Thiên liền nhanh chóng phác họa ra một bức tranh hai nàng mỹ nữ đồng tính âu yếm với nhau. Vừa nghĩ tới đây, hần lại cảm thấy kích thích thập phần, khiến cho dục niệm bốc cao thật khó mà áp chế được.

Hết hồi 134

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

137. Hồi 135: 3p

Dị Giới Được Sứ

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 135: 3P

(Ba người)

Dịch giả: darkboy12

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên nuốt ực một ngụm nước miếng, miệng nóng lưỡi khô, khó khăn thốt:

- Bích Dạ tiểu thư, nàng nói thật chứ? Nàng thật muốn làm vậy à?

Ý của tên sắc lang là muốn nói về “mối lợi tức”, Bích Dạ cắn môi, nói:

- Đúng vậy! Người đã hoàn thành nhiệm vụ của ta rất xuất sắc. Thậm chí, hiệu quả còn vượt xa cả dự tính của ta, tất nhiên là phải được hưởng phần thưởng xứng đáng với công lao đó.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu rồi ấp úng nói:

- Vậy.....vậy còn Khải Sát Lâm tiểu thư thì sao? Nàng ta có bằng lòng hay không? Có cam tâm tình nguyện hay không?

Bích Dạ nhẹ gạt đầu, sắc mặt đỏ bừng như lửa thiêu:

- Người yên tâm đi, ta đã sớm nói với nàng ta. Tóm lại, chỉ cần người gạt đầu thì lúc nào cũng được cả.

Mộ Dung Thiên xoa xoa hai bàn tay vào nhau, tỏ vẻ rất hưng phấn. Nhìn Khải Sát Lâm đang biểu diễn kỹ thuật nhảy múa trên sân khấu, nhiệt lực toát ra từ phía từ thân thể nóng bỏng kia, hẳn có cảm giác hơi chút hoang đường. Chẳng lẽ đêm nay đại minh tinh sáng chói hào quang kia, cùng với nữ nhân nóng bỏng đang ở bên cạnh mình đây, hai nàng mỹ nhân đồng tính nổi tiếng khắp đế quốc này đều sẽ thuộc về mình sao?

Lúc này, một khúc nhạc vừa kết thúc, Lộ Thiển cũng hồi phục lại tinh thần, nàng thấy hai người đang ngồi sát vào nhau mà thì thầm trò chuyện, nên hiếu kỳ hỏi:

- La Dịch ca ca, Bích Dạ tỷ tỷ. Hai người đang nói chuyện gì vậy?

Mộ Dung Thiên ho khan hai tiếng rồi đáp:

- Chúng ta đang bàn chuyện người lớn. Tiểu Lộ, muội còn nhỏ nên chưa hiểu đầu, sau này đợi muội lớn rồi, huynh sẽ nói cho muội biết.

Thiếu chút nữa thì Bích Dạ ngất xỉu. Cũng may là hẳn còn biết xấu hổ mà bảo Lộ Thiển còn nhỏ, nếu không thì chỉ sợ không biết hẳn đã nói với Lộ Thiển bao nhiêu lần “chuyện người lớn” rồi. Cùng ở chung với một Tinh Linh muội muội xinh đẹp như vậy, Bích Dạ tuyệt đối không tin tên sắc lang Mộ Dung Thiên có thể buông tha cho đóa hoa tươi vừa hé nở này. Trong thời gian Bích Dạ lưu lại tại nhà Mộ Dung Thiên, có lúc cũng lén sờ lên người nàng vài cái, giả vờ nựng yêu nàng y như bào muội của mình vậy. Nếu như nàng không phải là nữ nhân của Mộ Dung Thiên, nói không chừng Bích Dạ rất có thể đã kéo nàng gia nhập vào hàng ngũ của mình và Khải Sát Lâm rồi. Hơn nữa, Khải Sát Lâm vốn là người yêu cái “đẹp”, rõ ràng là có mối “hảo cảm” bất bình thường đối với Lộ Thiển nữa chứ.

Lộ Thiển chu chiếc miệng nhỏ nhắn, bất mãn nói:

- Muội đâu còn nhỏ chứ, Lộ Thiển đã trưởng thành rồi!

Và như để chứng minh cho lời nói của mình, nàng cố gắng ưỡn bộ ngực đã nảy nở bằng chiếc bánh bao nhỏ lên. Đương nhiên, so với Bích Dạ thì nàng vẫn còn thua xa lắm, vì thế mà nàng phải tiếp tục cố gắng nữa thì “cách mạng” mới có thể thành công.

Nếu là lúc bình thường, ánh mắt của Mộ Dung Thiên nhất định sẽ sáng lên, và sắc tâm cũng bùng dậy. Tuy nhiên, vào lúc này thì tinh thần của hẳn đang bị hấp dẫn bởi cuộc “đại chiến ba người” với Bích Dạ và Khải Sát Lâm, nên chỉ thuận miệng nói:

- Phải, phải, Tiểu Lộ ngoan, muội lớn rồi. À, hãy tập trung xem Khải Sát Lâm tỷ tỷ hát đi, ca ca và Bích Dạ tỷ tỷ của muội còn có việc riêng cần bàn.

- Dạ!

Lộ Thiển nghe lời hắn, lại chuyển ánh mắt về phía sân khấu, còn về phần Mộ Dung Thiên và Bích Dạ đến đêm nay sẽ làm gì đó thì nàng cũng không để ý nữa. Nàng chỉ cần biết Mộ Dung Thiên đối tốt với mình, vậy là đủ rồi.

Mộ Dung Thiên ngồi lại ngay ngắn, tạo cho mình chút ít hình tượng quân tử rồi nói:

- À, chuyện đó....Bích Dạ tiểu thư, vậy quyết định đêm nay nhé.

Bích Dạ nghe hắn trả lời, liền nghĩ tới cảnh tượng mà mình sẽ phải đương đầu thì nhịp tim đập loạn hân lên, đầu cúi gằm xuống ngực, không dám nói gì nữa.

Một bầu không khí khác lạ bao trùm lấy hai người. Mộ Dung Thiên nhìn Khải Sát Lâm đang múa hát trên sân khấu mà trong lòng cảm thấy không yên.

Thế rồi những tiếng vỗ tay nhiệt liệt như cuồng phong mưa gió kéo dài không dứt làm cho hai người bừng tỉnh, vội nhanh chóng lấy lại tinh thần.

- Hay quá!

Lộ Thiển không ngừng vỗ đôi tay nhỏ bé và cứ luôn miệng hò hét. Nhìn lại trên sân khấu, Khải Sát Lâm đang dẫn theo các Tinh Linh vũ nữ hành lễ với khán giả, sau đó liền nói lời đa tạ để kết thúc buổi trình diễn. Thời gian mới đó mà đã hơn hai giờ trôi qua rồi.

Lộ Thiển vẫn chưa hết hứng thú, thốt:

- Khải Sát Lâm tỷ tỷ hát hay quá, nhảy múa cũng rất đẹp nữa. Hôm nào rảnh rồi, muội cũng muốn theo Khải Sát Lâm tỷ tỷ để học hát.

Không biết quang cảnh lúc nàng mỹ nữ Mỵ Âm tộc có khí chất vừa cao nhã vừa quyến rũ kia ở trên giường và phát ra một loại “ca” khác thì sẽ thế nào nhỉ? Mộ Dung Thiên vừa nghĩ đến đó liền cảm thấy miệng khô khốc, hô hấp thật khó khăn.

Khi Mộ Dung Thiên và Bích Dạ gặp Khải Sát Lâm tại nơi đã được hẹn từ trước, thì chỉ thấy nàng ta toàn thân mồ hôi đầm đìa. Sự hưng phấn còn lại trong các tế bào vẫn chưa biến mất. Trong các buổi trình diễn, Khải Sát Lâm luôn thể hiện hết mình, bao nhiêu tinh lực đều dồn hết vào cuộc trình diễn, do đó mà nàng thường bị tiêu hao rất nhiều thể lực.

Nhìn thấy nàng thở hổn hển, bộ ngực sữa phập phồng lên xuống, Mộ Dung Thiên lại một lần nữa như lạc vào cõi thần tiên. Tên sắc lang này chợt phát hiện ra tinh thần của mình từ sau khi nghe được lời hứa hẹn của Bích Dạ thì nó đã bị những dục vọng xấu xa xâm chiếm mất rồi. Hắn đã từng xem nữ nhân âu yếm nhau trong những bộ phim cấp ba rất nhiều, thế nhưng, trong thực tế thì đây mới là lần đầu gặp phải; hơn nữa, lại còn phát sinh quan hệ với mình. Những chuyện thế này, quả thật trước kia dù có nghĩ tới cũng không dám nghĩ nữa.

Do Hắc Âm khí chưa hoàn toàn được thanh trừ nên Lộ Thiển cần phải nghỉ ngơi nhiều, vả lại, hôm nay được xem Khải Sát Lâm biểu diễn quá hay nên nàng cũng rất hưng phấn, do đó mà giờ đây lại càng mệt mỏi hơn. Sau khi trở về biệt thự, nàng và Mộ Dung Thiên tắm rửa xong liền cảm thấy buồn ngủ, thế là không lâu sau đó đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Trong cơn ngủ say, khuôn mặt xinh xắn của nàng vẫn mỉm cười tươi tắn, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, Mộ Dung Thiên hôn nhẹ lên gương mặt mịn màng của nàng một cái, sau đó giúp nàng đắp chăn lại, rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Bích Dạ và Khải Sát Lâm đang chờ đợi ở phòng khách mà các nàng vẫn thường ở. Cả hai cũng vừa mới tắm xong, nên hương thơm lan tỏa khắp phòng. Họ chỉ mặc chiếc áo ngủ mỏng manh và gọi cảm ngồi ở bên giường, hơi nhẩn nha cứ như kỹ nữ lần đầu tiên tiếp khách vậy. Khi nhìn thấy Mộ Dung Thiên bước vào, Bích Dạ liền thúc nhẹ Khải Sát Lâm một cái. Kỳ thật, Khải Sát Lâm vốn không muốn thực hiện việc này chút nào, vì thế mà nàng chỉ đành miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

- Hi!

Mộ Dung Thiên cất tiếng chào rồi thông thả bước vào phòng. Sau đó cũng không hề khách khí mà đặt người ngồi vào giữa hai nàng.

Không biết có phải là đã nghĩ thông rồi hay không mà vẻ ngượng ngùng của Bích Dạ khi còn ở hội trường biểu diễn không còn nữa, nàng mỉm cười đầy quyến rũ, nhẹ thốt:

- La Địch tiên sinh, ngài đến rồi à.

Mộ Dung Thiên ngửi thấy từ hai bên trái phải truyền đến hai luồng hương khác biệt, nhưng đều rất mê người. Bích Dạ vô luận là tính cách, dung mạo, thậm chí là hương thơm trên người nàng đều như một đóa hoa hồng. Còn Khải Sắt Lâm thì giống như một đóa thủy tiên nhiều hơn, cả hai cũng đều là vưu vật mà ông trời ban tặng cho nam nhân. Mộ Dung Thiên trái ôm phải ấp, hạnh phúc bay bổng, thiếu chút nữa là quên luôn cả việc mình đang ở đâu nữa. Hắn cười hì hì, nói:

- Mỹ nữ đã hẹn, sao ta lại dám không đến chứ, ha ha ha.

Trước trận chiến thì phải chào hỏi nhau đã, mới gặp mặt mà đã xấp tới liền thì có khác gì cầm thú đâu? Lưu manh cũng phải biết tình điệu chứ!

Thấy Khải Sắt Lâm im lặng, Mộ Dung Thiên lên tiếng khen:

- Khải Sắt Lâm tiểu thư, đêm nay nàng trông đặc biệt mỹ lệ.

Hắn cho rằng Khải Sắt Lâm tạm thời chưa thả lỏng được, cho nên muốn thông qua lời nói để đôi bên tìm hiểu và gần gũi nhau hơn.

Khải Sắt Lâm cười có chút miễn cưỡng:

- La Địch tiên sinh, ngài quá khen rồi.

Mộ Dung Thiên thấy bộ dạng của nàng như vậy thì liền ngậy ra, bởi vì Khải Sắt Lâm hình như có vẻ không vui.

Bích Dạ vội vàng giải thích:

- Có lẽ sau khi trình diễn, Khải Sắt Lâm hơi mệt một chút, phải vậy không?

Nàng vừa nói vừa không ngừng ra dấu với Khải Sắt Lâm.

Khải Sắt Lâm cố lấy lại tinh thần nói:

- Có lẽ là thế.

Mộ Dung Thiên hơi trầm ngâm một chút, rồi sau đó cười nói:

- Vậy Khải Sắt Lâm tiểu thư hãy nghỉ ngơi sớm đi, ta cũng muốn đi ngủ rồi, chúc hai nàng ngủ ngon!

Nói xong, hắn chẳng thèm giữ gìn phong độ mà ngáp một hơi rõ to ngay trước mặt hai nàng, sau đó liền đứng dậy và bước thẳng ra cửa.

- O...

Bích Dạ thấy hành động kỳ lạ của Mộ Dung Thiên, nàng nhin không được liền gọi:

- La Địch tiên sinh?

Mộ Dung Thiên quay đầu lại:

- Bích Dạ tiểu thư, còn có chuyện gì muốn nhờ ta sao?

Bích Dạ cắn môi dưới như cố lấy dũng khí, thốt:

- La Địch tiên sinh, không phải chúng ta đã nói rõ rồi sao? Đêm nay là lúc để Bích Dạ báo đáp ngài kia mà?

Câu này mang hàm ý rất rõ, chính là ngỏ lời muốn hiến thân rồi.

Mộ Dung Thiên chớp chớp mắt, hỏi ngược lại:

- Không phải nàng đã báo đáp rồi sao?

Bích Dạ khó hiểu:

- Báo đáp rồi?

Mộ Dung Thiên cười lớn:

- Buổi trình diễn đặc sắc của Khải Sắt Lâm tiểu thư hôm nay đã làm cho Lộ Thiển được vui vẻ cả đêm. Chẳng lẽ đó không phải là sự báo đáp tốt nhất hay sao?

Không đợi Bích Dạ kịp trả lời, hắn lại nói tiếp:

- Nhị vị tiểu thư xinh đẹp, chúc ngủ ngon! Vị nữ thần khoái lạc Duy Đa Lợi Á sẽ đưa hai nàng vào giấc mộng đẹp.

Nói xong, Mộ Dung Thiên liền đặt tay lên miệng rồi thả ra, tạo thành một nụ hôn gió, nhả nhận thổi về phía hai nàng, sau đó mới chậm rãi bước đi.

Khải Sắt Lâm ngạc nhiên nhìn Mộ Dung Thiên biến mất tại ngưỡng cửa. Tình huống này đã từng xảy ra. Đó là lần nàng cải trang thành một người khác, tức nữ thợ may Khắc Lý Tư Đế. Khi đó, nàng dụ dỗ Mộ Dung Thiên cùng đến nơi hẹn ước bí mật với Bích Dạ. Hắn đã bỏ qua một mỹ nhân đã tới tay để đi cứu và thu nhận một người ăn mày không có chức nghiệp gì, tức là Lộ Thiển. Lúc ấy, toàn thân Lộ Thiển rất dơ bẩn, Khải Sắt Lâm biết dù nhan quang của Mộ Dung Thiên có sắc bén đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể nhìn ra được chân diện mạo xinh đẹp của Lộ Thiển, do đó mà nàng vẫn luôn không hiểu tại sao hắn lại làm vậy. Giờ đây lịch sử lại tái diễn, Khải Sắt Lâm vẫn thắc mắc khó hiểu như trước kia. Tên La Địch này rất háo sắc, thường không thể tin được. Nàng theo Bích Dạ tới đây làm khách đôi lần nên đã sớm biết rõ điều đó. Song, hắn đã hai lần bỏ qua sự cảm dỗ mà ngay đến cả người quân tử nhất cũng không có cách nào kháng cự nổi. Khải Sắt Lâm tuyệt đối tin tưởng vào mỵ lực của mình và Bích Dạ, do đó mà trong mắt nàng lại càng tràn ngập nét khó hiểu.

Lúc này, Mộ Dung Thiên đã đi sang một căn phòng khách khác. Hắn bị hai nàng đồng tính xinh đẹp gọi cảm làm khơi lên dục hỏa, lại thêm chờ suốt buổi chiều, nên giờ đây hắn cảm thấy mình không khác với một con sói đói là bao. Hắn không dám trở về phòng riêng, sợ rằng mình sẽ không nhịn được mà ra tay với tiểu Tinh Linh. Hiện tại Lộ Thiển đang phải dưỡng thương, nếu làm vậy thì sẽ gây hại đến thân thể của nàng.

Lúc trước Bích Dạ nói Khải Sắt Lâm đã đồng ý với mình, khi ấy Mộ Dung Thiên bị dục hỏa che mờ lý trí nên tin là thật, tuy nhiên, vừa rồi chỉ nhìn qua bộ dáng của Khải Sắt Lâm thì hắn biết mình đã bị lừa. Bích Dạ quả thật là cảm kích hắn đến rơi nước mắt, không tiếc dùng thân thể để báo đáp, nhưng còn Khải Sắt Lâm thì đúng là một kẻ vô tội bị vạ lây. Nếu như mọi người đều tình nguyện cùng nhau qua đêm vui vẻ, Mộ Dung Thiên chắc chắn sẽ không để ý. Nhưng Khải Sắt Lâm thì quả thật là quá miễn cưỡng, nói không chừng đến lúc đó thì nàng rất có thể sẽ nằm yên trên giường như một xác chết, tùy ý cho hắn vui dập, như vậy so với gian dâm thì có gì khác biệt đâu? Mộ Dung Thiên vừa nghĩ đến đó thì liền cảm thấy ghê tởm đến buồn nôn. Hơn nữa, sau đêm nay, có khi Khải Sắt Lâm sẽ lại ghi hận trong lòng và càng chán ghét mình hơn. Bởi vậy, Mộ Dung Thiên tình nguyện bỏ qua cơ hội đêm nay, để hắn lưu lại trong lòng các nàng một ấn tượng tốt còn hơn.

Đương nhiên, bỏ qua hai miếng thịt béo này thì đúng là một chuyện rất thống khổ. Gã sắc lang sau khi bước vào phòng thì liền cảm thấy chán nản đến cực điểm, không ngừng tát mình mấy cái. “Tổ bà nó, Mộ Dung Thiên, lão tử cho ngươi làm quân tử! Cho ngươi làm thân sĩ! Ngươi làm sao đối mặt với kỳ vọng của đảng và nhân dân đây? Làm sao đối mặt với thầy hay bạn tốt là mấy ngàn cuốn phim cấp ba đã dạy dỗ ngươi đây?”

Tuy nhiên, nước đã đổ đi thì khó mà thu lại được. Mộ Dung Thiên chỉ có thể tiếp tục mạt sát mình thôi.

- Mă lý an nột!

Ngọn đèn ma pháp theo tiếng hô mà tắt ngúm, tiếp theo đó là bóng đêm bao trùm tất cả. Mộ Dung Thiên nằm trên giường mà không có cách nào vô yên giấc ngủ được. Trong đầu chỉ nghĩ đến cảnh tượng Bích Dạ và Khải Sắt Lâm âu yếm nhau ở ngay trước mặt mình, không ngừng rên rỉ và phát ra những âm thanh thật

mê ly. Hắn đã tưởng tượng cả buổi, chiều số nào cũng đều nghĩ tới, chỉ là không ngờ kế hoạch lại bị đổ bể ngay khi còn trong trứng nước.

Lửa dục hừng hực bốc cao, thật khó mà ngăn cản. Mộ Dung Thiên thò tay nắm lấy “tiểu huynh đệ”, hắn không thể chịu nổi cái loại hành hạ vô nhân đạo như thế này. Đã không có chỗ phát tiết thì hắn chỉ đành dùng lại nghề cũ, tự mình tìm khoái cảm thôi.

- La Dịch tiên sinh, có cần chúng ta giúp không?

Đang lúc Mộ Dung Thiên nhắm mắt tự sướng và tưởng tượng về tình cảnh Bích Dạ và Khải sắt Lâm âu yếm nhau. Hắn đang sướng muốn chết, đột nhiên lại nghe được giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

- Ủi chà!

Mộ Dung Thiên giật mình thả bàn tay ở dưới hạ thể ra, trong đêm tối, hắn nhìn thấy hai đôi mắt vừa to vừa sáng.

- Bích Dạ tiểu thư, Khải Sắt Lâm tiểu thư, hai người.....hai người....

Vừa rồi vì quá hưng phấn, nên hai nàng vào phòng lúc nào mà hắn không hay; thậm chí, hai nàng vào đây để làm gì thì hắn lại càng không biết nốt. Tuy nhiên, để người ngoài thấy được trò xấu của mình thì dù da mặt của Mộ Dung Thiên có dày đến đâu cũng vẫn thấy xấu hổ gần chết. Hắn chỉ hận không tìm được cái lỗ nào để chui vào cho xong.

Bích Dạ quỳ gối xuống trước giường, ôn nhu bắt lấy trường thương của Mộ Dung Thiên. Sau đó nàng liền hé mở đôi môi gợi cảm mềm mại, không chút do dự mà ngậm lấy nó.

- Bích Dạ tiểu thư, nàng....

Lời chưa dứt, hắn đã bị luồng khoái cảm như thủy triều dâng bao trùm lấy, rốt cuộc không nói được gì nữa. “Tiểu huynh đệ” của hắn được đôi môi đỏ mọng bao phủ, và lại còn có chiếc lưỡi thơm tho mềm mại quấn quanh, giờ đây, ngoài xúc cảm bị kích thích đến cực điểm ra, Mộ Dung Thiên còn nổi lên khoái cảm mãnh liệt. Nên biết, đối phương dù sao cũng là một nữ nhân đồng tính xinh đẹp quyến rũ, đại danh鼎鼎 của Đế quốc, vậy mà bây giờ lại chịu hạ mình để làm một việc thấp kém như một nữ nô để phục vụ hắn.

Chiếc váy lụa mỏng manh của Khải Sắt Lâm cũng lặng lẽ rơi xuống đất, không gây ra tiếng động nào. Thân thể của nàng uyển chuyển như rắn quấn lấy hắn, sắc mặt ửng đỏ như bị lửa thiêu, nhẹ nhàng thốt:

- La Dịch tiên sinh, ta thừa nhận là ta có chút yêu thích ngài, nhưng chỉ là một chút, một chút thôi!

Tuy nói vậy, nhưng nàng lại rất nhiệt tình, thậm chí còn rất điên cuồng nữa. Nàng từ từ áp đôi gò bồng đảo đến trước miệng hắn, để hắn mặc sức thưởng thức, đồng thời nàng lại còn phát ra thanh âm rên rỉ thật là tiêu hồn động phách. Với nữ nhân của Mỵ Âm tộc, chỉ là tiếng rên ở trong phòng thôi cũng đã có thể khiến người ta đạt tới cao trào rồi.

Mộ Dung Thiên hạnh phúc đến nỗi muốn ngất đi, thật không ngờ diễm ngộ đến với mình quá đột ngột như vậy. Hắn chợt nhớ đến một chiêu tán gái cao cấp nhất ở Địa cầu - dục cảm tiên túng [1], xem ra mình đã vô tình dùng đúng chiêu đó rồi.

Hai vầng trăng trên Thần Phong đại lục bị mây đen che kín, toàn bộ thế giới lập tức chìm vào bóng tối, nhưng đêm đen dâm dăng, giờ đây mới bắt đầu....

Hết hồi 135

=====

[1] dục cảm tiên túng: muốn bắt thì phải thả trước.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

138. Hồi 136: Tình Nhân

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Vô Đại Hội

Hồi 136: Tình Nhân

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Khi Mộ Dung Thiên tỉnh lại thì trời đã tờ mờ sáng. Đầu vừa khê nhúc nhích thì liền chạm phải thứ gì đó rất mềm mại. Mộ Dung Thiên dụi dụi mắt, lập tức nhìn thấy hai tòa núi nhỏ nguy nga, rung động lên xuống theo nhịp hô hấp, cực kỳ mê người.

Thân hình Khảm Sắt Lâm và Bích Dạ như hai tác phẩm nghệ thuật nằm ngang dọc trên giường. Cánh tay ngọc của Bích Dạ vẫn còn đang ôm chặt lấy đầu Mộ Dung Thiên và áp đầu hắn vào giữa khe ngực thật sâu, tựa như đang cho hài tử bú vậy. Một đêm trôi qua như thế này mà Mộ Dung Thiên không bị ngạt thở mà chết thì thật đúng là một kỳ tích. Tư thế ngủ của Khảm Sắt Lâm thì có phần ưu nhã hơn một chút, nàng nằm nghiêng dựa vào người Mộ Dung Thiên, một tay đặt trên lồng ngực rắn chắc của hắn, suối tóc dài của nàng phủ lên tấm thân lỏa thể của hắn, khiến cho hắn cảm thấy rất khoan khoái; trong khi đó thì ma trảo của Mộ Dung Thiên lại đang đặt ở bờ mông tròn trịa, cao vút và rất đàn hồi của nàng.

Đêm qua thực sự là quá điên cuồng. Mộ Dung Thiên nghĩ lại mà muốn ngất lịm đi, hắn cũng chẳng nhớ rằng mình đã mây mưa bao nhiêu lần, và mỗi lần kéo dài bao lâu. Tóm lại thì cả chiếc giường đơn đều ướt đầm, giống như là bị ngập nước vậy, những thứ đó là hỗn hợp của mồ hôi, xuân dịch, và lại có cả sinh mạng tinh hoa, dơ bẩn không ra bộ dáng gì. Không có huyết tích của xử nữ, có lẽ “lần đầu” của các nàng đã cho nhau rồi, hắn là có dùng một số “công cụ” có tính xuyên phá dành cho nữ nhân. Tuy nhiên, đây đúng là lần đầu mà các nàng có quan hệ với nam giới, bởi lẽ lúc đó tư thế phối hợp của cả hai còn rất vụng về. Dù sao nam nữ làm chuyện này cũng khác với nữ nhân làm với nhau. Kỳ thật, các nàng không được kể là xử nữ, nhưng vì Mộ Dung Thiên vốn đến từ Địa cầu, tư tưởng cũng thoáng, nên hắn không hề để ý tới việc đó. Thế nhưng chỉ nghĩ tới việc các nàng chưa từng qua tay nam nhân nào khác, thì trong lòng hắn lại càng vui hơn.

Nhớ lại cảnh đêm mỹ ấy, tâm hồn Mộ Dung Thiên vẫn còn rung động không thôi. Lần đầu tiên tham gia chuyện phòng the ba người, quả thật là cực kỳ kích thích. Hai nữ nhân này quá ư hào phóng, hào phóng đến nỗi một kẻ dày dặn kinh nghiệm xem phim cấp ba như Mộ Dung Thiên mà vẫn còn thấy thua kém. Sở dĩ như thế thì cũng phải cảm ơn Thần Phong đại lực, vì tại đây, thể chất con người quả là rất tốt, có thể bày ra nhiều tư thế lạ mà trên Địa cầu không thể làm nổi. Có lẽ lúc bình thường các nàng đùa nghịch nhau cũng rất “nóng bỏng”, vì đêm qua họ đã “biểu diễn” cho Mộ Dung Thiên xem. Tình cảnh khi hai tấm thân xà mỹ nữ quấn lấy nhau thật là muốn sôi trào, khiến cho dục hỏa của tên sắc lang hết lần này tới lần khác cứ bùng nổ dâng trào, không thể nào đình chỉ được.

Sau khi bão tố qua đi, hai nàng đều mệt rũ rời, ngay cả một ngón tay mà cũng không nhấc được nữa, và họ cứ thế mà ngủ mê mết. Tuy nhiên, đôi ngực đồ sộ của Bích Dạ bị Mộ Dung Thiên va chạm, khiến nàng khó chịu nên cũng tỉnh lại ngay. Nhìn thấy hai mắt Mộ Dung Thiên sáng quắc nhìn chăm chăm vào ngực mình, một tay còn đang vuốt ve dọc theo đùi và sắp lên tới vùng hoa viên bí ẩn của mình.

Bích Dạ kinh hô một tiếng, vội giữ lấy bàn tay đang định làm ác của Mộ Dung Thiên, nhỏ nhẹ cầu khẩn:

- La Dịch tiên sinh, Bích Dạ sợ không chịu nổi nữa đâu.

Nàng thực sự sợ Mộ Dung Thiên lại khiến nàng tiếp tục lâm vào trạng thái hư thoát, nhưng lại mỹ diệu không thể tả. Đây là lần đầu Bích Dạ trải qua chuyện gối chăn với nam nhân, không ngờ việc đó lại mang

đến nhiều khoái cảm tới như vậy, so với lúc mình cùng hoan hảo với Khải Sắt Lâm thì còn có thêm nhiều loại tư vị khó nói thành lời. Có lẽ là vì dục vọng và năng lực của nam nhân này quá mạnh mẽ, cho nên tới tận lúc này rồi mà Bích Dạ vẫn còn thấy lười và rất mệt mỏi, không muốn nhúc nhích chút nào.

Mộ Dung Thiên cảm thấy hơi đắc ý. Có thể khiến cho nữ nhân nể sợ năng lực nam nhân của mình thì đó là một điều đáng kiêu ngạo. Ngay bản thân Mộ Dung Thiên cũng không ngờ mình lại mạnh mẽ đến như vậy, xem ra còn mạnh hơn cả “Triệu Ngũ” vài phần nữa. Điều mà Mộ Dung Thiên không biết chính là Thiếu Âm và Thiếu Dương nhị khí của hắn đã làm cho tốc độ khai triển nguyên tinh nhanh hơn người thường rất nhiều, nếu không thì với một đêm cuồng hoan như hôm qua thì cũng đủ khiến cho hắn bị “tinh tấn nhân vong” rồi. [1]

Lúc này Khải Sắt Lâm cũng bị giật mình thức giấc, nàng còn chưa kịp mở mắt thì đã vươn vai duỗi lưng, phong tư uể oải ấy lại khiến đôi mắt của Mộ Dung Thiên dán chặt vào tấm thân mềm mại của mỹ nhân. Báo hại cho hai luồng khí Thiếu Âm và Thiếu Dương trong cơ thể hắn lại cần cù vất vả chế tạo nguyên tinh.

Bởi vì tới hôm qua do hai nàng chủ động, nên giờ đây Bích Dạ và Khải Sắt Lâm cũng đều trở nên khoáng đạt hơn. Hôm nay ở trước mặt nam nhân đã có quan hệ gối chăn với mình này, thì cũng không còn ngại ngùng gì nữa, chỉ đành để mặc ánh mắt dâm loạn của hắn nhìn cho thật no, hoặc là bỏ mặc cho hắn sờ bên này một cái, rồi lại nắn bên kia một chút; vì dù sao thì cả hai cũng không còn khí lực để phản kháng nữa. Chỉ cần hắn không đòi hỏi thêm một lần nữa là được.

Náo loạn một hồi, ba người mới đi tắm rửa. Nếu không muộn thêm chút nữa thì Lộ Thiển sẽ tỉnh dậy mất.

Mộ Dung Thiên tựa người vào một khối nham thạch trong suối nước nóng, làn nước nóng hồi chảy qua từng tắc da, tắc thịt, cuốn trôi đi hết tất cả mọi mệt mỏi và đau nhức. Mộ Dung Thiên thoải mái cơ hồ muốn hô lớn một câu “oh yeah”, và điều càng sung sướng hơn chính là đang có hai nàng mỹ nhân ngư đang bơi qua bơi lại nô đùa vui vẻ ở phía trước.

Mộ Dung Thiên cảm nhận từng chút, từng chút điểm ngũ của mình, còn ánh mắt thì rơi lên người hai mỹ nữ trước mắt.

Màu da của Bích Dạ hơi ngăm ngăm một chút nhưng không hề thô ráp, mịn màng láng bóng, tỏa ra nét bóng bẩy khỏe mạnh. Loại màu da này làm cho người ta thoát nhìn sẽ cảm thấy nàng có vài phần dã tính. Mà trên thực tế, nàng đúng thật là có đầy đủ sự hoang dã, so với bất luận một nữ diễn viên nào trong các phim cấp ba mà Mộ Dung Thiên đã từng xem, thì nàng cũng đều hơn hẳn mấy phần, luôn luôn khao khát, luôn luôn phóng thích dục vọng trong lòng. Có lẽ do chuyện của muội muội nàng mà đã khiến cho nàng phải chịu quá nhiều áp lực, vì vậy nên nàng mới trở thành dâm đảng như thế. Nếu đổi lại là một nam nhân nhu nhược một chút thì chỉ e đã không thể chịu nổi ma nữ này.

Trong khi đó, Khải Sắt Lâm lại trắng trẻo hơn nhiều, da thịt như tuyết, mịn màng vô cùng. Nàng có khí chất ưu nhã như thiên sứ, trong nội tâm lại toát ra nét quyến rũ khiến người ta mê hoặc, vạn kiếp bất phục. Sự điên cuồng của nàng trong đêm qua cũng không thua gì Bích Dạ, nếu chỉ nhìn vẻ ngoài thì không thể nhìn ra được điều đó. Chính xác mà nói, nàng giống như một thiên sứ bị lạc xuống trần gian hơn.

Hai mỹ nhân vừa như ma nữ vừa như thiên sứ này tới hôm qua đều hết sức chiều chuộng, khiến hắn được hưởng tận thú ôn nhu. Mộ Dung Thiên vừa nghĩ đến đây thì từ trong lòng chợt cảm thấy đắc ý. Lúc này hắn thấy Khải Sắt Lâm đang bị Bích Dạ truy đuổi nên phải bơi qua bên cạnh mình, thế là hắn liền quàng tay ôm lấy nàng vào lòng, bỏ ngoài tai tiếng kinh hô của nàng.

Khải Sắt Lâm bối rối dấy dựa hai cái rồi sau đó chỉ đành bỏ cuộc, nàng lườm Mộ Dung Thiên nói:

- La Định tiên sinh, ta và Bích Dạ đã thanh toán xong thù lao cho ngài rồi mà.

Mộ Dung Thiên biết rõ ý nàng muốn hai người từ nay sẽ vạch rõ ranh giới, vì vậy mà hắn không khỏi có hơi thất vọng. Tuy nhiên, hắn biết rõ Bích Dạ và Khải Sắt Lâm đều là những nữ tử có tính cách độc lập trên Thần Phong đại lục, các nàng sẽ không giống như Lộ Thiển hay các nữ nhân bình thường khác, luôn phải dựa dẫm vào nam nhân mà sống. Thế nhưng Mộ Dung Thiên lại rất thích tính cách của hai nàng, vì vậy, hắn bật tiếng cười ha hả, buông tay ra và nói:

- Đúng vậy, tuy nhiên, được cùng nhị vị mỹ nữ trải qua một đêm khoái hoạt, điều đó sẽ trở thành kỷ niệm đẹp nhất trong đời ta. La Định vĩnh viễn sẽ ghi nhớ trong lòng.

Khải Sát Lâm nghe vậy thì sững người, nàng không ngờ hẳn lại khoáng đạt đến như vậy. Có rất nhiều nam nhân lúc nào cũng muốn vĩnh viễn giữ lấy nữ tử đã có quan hệ gối chằng với mình, nhất là đối với những mỹ nữ. Gã La Định này thật đúng là đặc biệt.

Khải Sát Lâm hé miệng cười nhẹ:

- Nếu như sau này hai tỷ muội ta có việc “cần” nhờ, chẳng hay La Định tiên sinh có thể hỗ trợ không?

Mộ Dung Thiên vui vẻ nói:

- Lúc nào cũng sẵn sàng!

Không biết Khải Sát Lâm tại sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng đây đúng là chuyện tốt. Vốn tưởng rằng mình chỉ có phiếu cơm cho một bữa duy nhất, ai ngờ đột nhiên lại biến thành phiếu tháng, thậm chí còn có thể là phiếu cho cả năm hoặc cả đời nữa. Tuy nhiên, theo ý tứ trong lời nói của Khải Sát Lâm thì hẳn phải được các nàng đồng ý rồi mới có thể đi xa hơn, nhưng chẳng qua Mộ Dung Thiên rất có tự tin với bản thân mình, đến lúc đó, chỉ cần tốn chút tâm tư, dùng vài chiêu thức dâm dăng khiến các nàng đạt nhiều khoái cảm, sống dở chết dở, khiến cho các nàng thấy rằng một khi rời xa mình thì cả thế giới này sẽ trở nên u ám, cuộc sống cũng trở thành buồn tẻ khô khan, vậy chẳng phải họ còn không để cho mình tùy ý muốn làm gì thì làm sao? Đến lúc ấy thì roi da, đèn cây, xích sắt, nhảy vòng, vv....tha hồ mà sử dụng. Mộ Dung Thiên suy nghĩ cực kỳ dâm dăng, đang tính xem nên dùng “Cửu Âm Bạch Cốt Trảo” hay “Cần Khôn Đại Na Di” để đoạt lại quyền chủ động trong tình ái về mình.

Bích Dạ không hề có ý kiến gì đối với quyết định của Khải Sát Lâm, thế là mối quan hệ tình nhân giữa các nàng và Mộ Dung Thiên liền được thành lập cũng bởi chính vì lời nói đó.

Ba người tắm rửa xong, thì cũng vừa đúng lúc Lộ Thiển tỉnh dậy. Nàng vừa ra khỏi phòng ngủ liền gặp phải ba người. Tiểu Tinh linh dụi mắt, thắc mắc hỏi:

- La Định ca ca, sao hôm nay huynh ra khỏi giường sớm vậy? Cả Bích Dạ và Khải Sát Lâm tỷ tỷ nữa.

Nghĩ tới chuyện ba người gạt Lộ Thiển để cuồng hoan suốt gần một đêm, Khải Sát Lâm và Bích Dạ đều cảm thấy hơi ngượng, liền trả lời qua loa:

- Ừm, muội cũng dậy sớm nhỉ.

Lộ Thiển nhìn hai nàng đầy kỳ quái, thốt:

- Nhị vị tỷ tỷ, hôm nay trông nhị vị xinh đẹp hơn hẳn đó nha.

Nữ nhân sau khi trải qua chuyện gối chằng là xinh đẹp nhất, lời đó quả nhiên là thật, mà Mộ Dung Thiên cũng có cảm giác ấy. Hẳn thâm nghĩ, căn cứ theo nguyên lý chất lượng suy nhược của vật thể, đúng là nữ nhân vẫn có lời, còn nam nhân thì luôn lỗ vốn, thế nhưng hẳn lại yêu thích cái loại buôn bán lỗ vốn này; hơn nữa còn muốn tiếp tục làm mãi, làm tới khi không làm được nữa mới thôi.

Cuộc thi đấu ở học viện đã kết thúc. Bởi vì thiếu những đối thủ cạnh tranh có khả năng uy hiếp nhất, nên Lăng Đế Tư đã đoạt được chức quán quân quá dễ dàng. Mộ Dung Thiên được Bồ Luân Đặc cho phép tiếp tục dưỡng thương. Còn tình trạng của Lộ Thiển cũng tốt hơn từng ngày, chỉ có điều cơ linh của nàng vẫn bị hao tổn chút ít, có lẽ phải mất thêm một thời gian nữa thì mới có thể khôi phục lại được như ban đầu. Bích Dạ và Khải Sát Lâm sau lần đầu nếm thử quan hệ tình ái với nam tử, nên đã quen hơi, thỉnh thoảng hai nàng lại đến thăm biệt thự của Mộ Dung Thiên một chuyến, tất nhiên là không chỉ trò chuyện đơn giản như vậy, mà mỗi lần đến là lại có một đêm cuồng hoan rất mãnh liệt.

Vào một buổi tối, Mộ Dung Thiên vẫn như mọi khi, sau bữa cơm chiều liền mở chiếc quang hệ kính tượng mới của mình lên, thâm nghĩ không biết có nên trở lại học viện hay không. Linh lực của mình đã khôi phục được chín phần, còn tình trạng hồi phục của Lộ Thiển cũng khá không kém. Tác dụng của dược vật đã tới cực hạn, cơ linh bị hao tổn của nàng chỉ có thể thông qua tu luyện thì mới chữa trị được. Không thể ở mãi trong nhà được, nếu cứ như thế thì rất khó tiến bộ được.

Lúc này có một tin tức chợt hấp dẫn sự chú ý của hắn. Thường ngày “giới truyền thông” vẫn chỉ phát hành các tin tức xì căn đàn của những người nổi tiếng trong giới quý tộc, thế nhưng hôm nay họ lại đột nhiên truyền ra một tin tức khác:

- Kể từ sau khi vấn đề tốc độ sinh trưởng của thực vật bị giảm đi một cách quỷ dị, nay tại Đế quốc lại thấy xuất hiện một sự kiện kỳ quái mới. Cứ theo kết quả thống kê hàng năm của công hội điều tra nhân số, không biết là do trùng hợp hay là có nguyên nhân gì khác, số lượng người tử vong bất ngờ của phần lớn các đoàn trưởng của các binh đoàn hoặc thủ lĩnh của các tập đoàn chiến đấu khác, trong năm ngoái đã đạt đến mức kinh người!

Hết hồi 136

=====

[1] Tinh tấn nhân vong: tinh khí khô kiệt dẫn tới mất mạng.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

139. Hồi 137: Chiến Tranh

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 6 – Luận Võ Đại Hội

Hồi 137: Chiến Tranh

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Tin tức này được đưa ra khiến cho Mộ Dung Thiên có phần kinh ngạc, vừa lúc Bích Dạ và Khải Sát Lâm cũng mới tắm xong, và bước ra từ phòng tắm. Mộ Dung Thiên liền gọi:

- Bích Dạ tiểu thư, Khải Sát Lâm tiểu thư, các người tới đây xem này, có chuyện thật là kỳ quái đó.

Tuy rằng đang mang quan hệ tình nhân, nhưng chỉ có trong những lúc thân mật thì Mộ Dung Thiên và hai nàng mới gọi thẳng tên của nhau, còn lúc bình thường thì vẫn xưng hô là tiểu thư và tiên sinh, để tránh gọi nhau quá mật thiết mà trở thành thói quen rồi sẽ bị lộ trước công chúng.

Bích Dạ và Khải Sát Lâm xoa mái tóc ướt đầm, bước đến cạnh hắn và hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lúc này Lộ Thiển vẫn đang ở trong phòng bếp, Mộ Dung Thiên liền kéo hai nàng ngồi xuống bên cạnh mình, rồi đặt hai tay lên đùi của hai nàng, nói:

- Hai nàng xem sẽ biết.

Lộ Thiển tuy có tâm cơ rất đơn thuần, nhưng không phải là ngu ngốc. Nàng đã loáng thoáng nhận ra được quan hệ của ba người Khải Sát Lâm, Bích Dạ và Mộ Dung Thiên. Đường nhiên, nàng chẳng hề có lời oán hận nào, bởi vì đối với việc những cường giả ở trên đại lục này có nhiều nữ nhân thì đó cũng là chuyện bình thường. Với danh tiếng như mặt trời ban trưa của Mộ Dung Thiên hiện nay, tất nhiên là hắn đã trở thành thần tượng của rất nhiều nữ tử trẻ tuổi, ai nấy cũng đều muốn có quan hệ với hắn, dù chỉ là mối quan hệ

mập mờ thôi thì đừng nói là vài người, dù mười người hay hơn nữa cũng là rất bình thường. Bây giờ chỉ có mỗi Bích Dạ và Khải Sát Lâm thì vẫn còn rất ít rồi, hơn nữa, họ đều là các tỷ tỷ quan tâm chăm sóc và đối với mình rất tốt, do đó mà Lộ Thiển không thấy ngại chút nào. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên không hiểu rõ tâm tư của nàng, nên lúc nào ở trước mặt Lộ Thiển thì hấn tương đối giữ mình, chỉ có lén lút giao hoan với hai mỹ nữ ở sau lưng nàng mà thôi.

Lúc này, thông tin kia lại vừa được phát lại một lần nữa, Bích Dạ cau mày nói:

- Đúng là rất kỳ quái.

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Bích Dạ, đoàn trưởng Khổng Đặc của Cuồng Bạo dong binh đoàn của nàng không sao chứ?

Khổng Đặc là một Ma pháp sư hết lòng ra sức vì dân, Mộ Dung Thiên tuy không có mối thâm giao với lão, nhưng hắn cũng thật không muốn một người tốt như vậy lại xảy ra chuyện không may.

Bích Dạ lắc đầu:

- Không sao cả. Hơn nửa tháng trước, Tập Lâm từng dùng Linh diệu truyền tin cho ta, nói rằng thủ lĩnh bị tập kích một lần, nhưng may mắn thoát hiểm. Lúc ấy ta còn không để ý lắm, chỉ nghĩ là do cừu nhân làm. Y luôn vì giới bình dân của đế quốc mà suốt ngày奔走, mưu cầu lợi ích cho họ, vì vậy mà khó tránh khỏi đắc tội với một số người. Nhưng bây giờ xem ra, vấn đề dường như không hề đơn giản như vậy thôi đâu!

Tập Lâm là vị Mục sư muội muội nhỏ tuổi nhất trong Cuồng Bạo dong binh đoàn, nàng ta có quan hệ rất tốt với Bích Dạ, đôi bên thường gửi thư từ qua lại để thông báo tin tức cho nhau.

Do tác động của vật lý, hơn nữa lại bị áp lực trước sự tấn công của ma thú, vì vậy mà người ở trên đại lục rất dễ nảy ra xung đột. Chỉ cần một lời không hợp thì sẽ có thể dẫn đến ước định quyết đấu sinh tử, do đó mà số lượng người bị trọng thương hoặc chết hàng năm cũng đều không ít, miễn là các đại gia tộc đừng để xảy ra xung đột quá lớn, vậy thì Đế quốc sẽ không quản tới, mà căn bản dù Đế quốc có muốn quản thì cũng không quản được. Thế nhưng, số lượng đầu lĩnh của những tập đoàn chiến đấu bị mất mạng nhiều như vậy thì tương đối hiếm. Những ai có thể trở thành thủ lĩnh thì hẳn đều là những người rất bình tĩnh, ít khi phát sinh xung đột không đáng có mới phải.

Khải Sát Lâm gật đầu nói:

- Xem ra năm nay đại lục đúng là gặp phải khá nhiều tai nạn. Lần trước là việc thu hoạch lương thực, nó đã lan ra đến các quốc gia khác trên đại lục, không riêng gì Lam Nguyệt đế quốc chúng ta cả.

Bích Dạ lo lắng:

- Đến lúc ma thú náo loạn, chắc sẽ không có việc gì xảy ra ngoài ý muốn chứ?

Vừa nói tới mấy tiếng “ma thú náo loạn”, Bích Dạ và Khải Sát Lâm đều run lên nhè nhẹ, có thể thấy chuyện đó khủng khiếp đến thế nào.

Khải Sát Lâm hít sâu một hơi rồi nói:

- Hơn mười năm nay, việc phòng ngự của Đế quốc đã được thực thi mỗi lúc một tốt hơn. Với những tòa thành siêu cấp và cả những tòa thành cấp một, vô luận là tường thành hay nhân lực đều không có vấn đề gì. Chỉ có những tòa thành cấp thấp hơn thì thật khó nói.

Bởi vì tính chất an toàn của các thành thị lớn rất cao nên các nhân tài ưu tú từ các thị trấn nhỏ kéo đến càng ngày càng nhiều. Nếu cứ như vậy, những thành thị nhỏ sẽ không còn được như trước kia nữa, điển hình như Cách Lâm trấn của năm ngoái vậy, thậm chí sẽ không được các thành lớn chi viện rồi sẽ thất thủ. Năm xưa, song thân của Lộ Thiển cũng vì thủ thành thất bại mà hy sinh đó thôi.

Ba người thảo luận về hai sự việc kỳ quái đã phát sinh trong năm nay, và đều không thể lý giải được nguyên nhân của chúng; cho tới khi Lộ Thiển nấu ăn xong và bước ra khỏi phòng bếp, thì Bích Dạ và Khải Sát Lâm mới rời khỏi tên sắc lang và kéo đến bên Lộ Thiển nói chuyện phiếm.

oooOooo

- Ừ, ừ, a, a.....

Hàng loạt thanh âm mập mờ vang lên, khiến người nghe nhất định sẽ đoán rằng ở đâu đó đang chiếu phim cấp ba rất nóng bỏng. Mà suy đoán đó quả không sai, hiện tại, một trận kịch chiến đang diễn ra ngay trong phòng ngủ của một ngôi biệt thự trên đường Lục Hoa, khu Mộng Huyền.

Bích Dạ với tấm thân lửa thể đang ngồi trên bụng của Mộ Dung Thiên, bờ mông đầy đặn không ngừng nhấp nhô lên xuống, phối hợp với những loạt tấn công tối hậu của Mộ Dung Thiên. Còn Khải Sắt Lâm lúc này thì đã hoàn toàn thỏa mãn, thân thể rã rời áp sát vào ngực của Bích Dạ, chiếc lưỡi thơm tho mơn trớn hạt bồ đào hồng nhuận, thỉnh thoảng lại ngậm vào rồi thả ra. Nàng biết rõ đây là nơi mãn cảm nhất trên người của Bích Dạ, chỉ cần nhẹ nhàng vuốt ve nó thì sẽ tạo ra cơn hưng phấn phi thường. Trong thời khắc máu chốt này, nếu tạo thêm sự kích thích thì sẽ càng khiến cho Bích Dạ đạt tới cảnh giới cực khoái. Giờ đây, Bích Dạ tựa như đã bay tới thiên đường, lơ lửng bồng bềnh giữa chín tầng mây, tứ chi chỉ biết khuỵu động không ngừng và tạo ra những động tác nguyên thủy nhất.

Chiếc chăn đơn dưới hạ thân của hai người đã ướt sũng, Mộ Dung Thiên cũng sắp không trụ nổi nữa, hai tay hần liên tục xoa nắn song phong của nàng, trong đợt sóng công kích cuối cùng này liên gia tăng tốc độ, rồi tiếp theo đó thì phóng xuất tất cả tinh hoa của sinh mệnh vào động tiên. Nữ tử trên đại lục có một thuật phòng the rất hay, đó là lợi dụng linh lực để phòng ngừa việc thụ thai, nhờ đó mà nam nhân cũng được đặc biệt hạnh phúc, không phải dùng tới “áo mưa” và cứ tận tình vui vẻ.

Dưới sức bắn mãnh liệt, Bích Dạ cuối cùng cũng không tự chủ được nữa, thốt lên một tiếng “ừ...” rồi toàn thân co lại, run rẩy kịch liệt đến nửa phút, sau đó thì cả người mềm nhũn nép vào ngực Mộ Dung Thiên, tuy vậy, đôi ngực đồ sộ của nàng vẫn phập phồng lên xuống không ngừng, trong nhất thời không thể bình tĩnh lại được từ cơn cao trào vừa rồi.

Một lúc lâu sau nàng mới thở ra một hơi, nói:

- La Địch, chàng thật lợi hại, thiếu chút nữa là lấy mạng ta rồi!

Nam tử trẻ tuổi này lần nào cũng có thể đem lại thật nhiều khoái cảm cho nàng. Bích Dạ cảm thấy hần giống như là một loại độc phẩm gây nghiện vậy, quả thật khiến người ta không dứt ra được. Nhất là mấy ngày gần đây, số lần mà bọn nàng đến tìm hần càng lúc càng nhiều, ngay cả sau những lần vui vẻ với Khải Sắt Lâm thì nàng lại cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó, và Khải Sắt Lâm cũng có cùng một cảm giác giống như vậy.

Những lời Bích Dạ vừa thốt ra chính là những lời khen ngợi tuyệt nhất đối với nam giới. Mộ Dung Thiên dương dương tự đắc nói:

- Nhị vị tiểu thư xinh đẹp như vậy, tất nhiên là ta phải làm hết sức để giúp các nàng đạt được khoái lạc cao nhất rồi.

Lời nói này của hần rất giống với phong cách nói chuyện của kỹ sĩ, nhưng có điều chắc chắn là kỹ sĩ sẽ không biết nói những lời như thế ở trên giường.

Khải Sắt Lâm lúc này cũng lưỡi không muốn nói chuyện, nàng chỉ âu yếm ngụyết hần một cái, khiến cho tên sắc lang lại thấy nhột nhạo trong người.

Bích Dạ lập tức cảm nhận được biến hóa của hần, nhưng nàng đã hết khả năng tiếp nhận thêm cuộc mây mưa nào, nên cố gắng lật người lại và nằm sang bên cạnh hần.

Hai mỹ nhân một trái một phải không ngừng quyến luyến vuốt ve cơ ngực rắn chắc của hần, trong lúc cả ba đang tận hưởng dư vị của cơn cao trào vừa qua, Mộ Dung Thiên đột nhiên lên tiếng:

- À, đúng rồi, ta phải nói cho các nàng biết một việc. Mấy ngày nữa ta và Lộ Thiên sẽ trở về học viện.

Mặc dù thời gian gần một tháng qua thật là rất tuyệt diệu, hần cứ như là đang sống trong mộng vậy, thế nhưng hần lại không thể tiếp tục như thế hoài. Linh lực của hần đã khôi phục, mà thương thế của Lộ Thiên cũng tốt rồi, dù sao cũng không thể kéo dài thế này mãi được.

- Sao?

Bích Dạ và Khải Sắt Lâm cùng kêu lên ngạc nhiên, cả hai đều mơ hồ cảm thấy có chút mất mát.

Mộ Dung Thiên nhìn dáng vẻ của các nàng thì cười hỏi:

- Chẳng lẽ nhị vị tiểu thư đều quyền luyện không nở xa ta sao?

Tuy đã là tình nhân, nhưng Bích Dạ không như những nữ tử khác mà trở nên vạn phần nhu thuận. Bình nhật, khi họ gặp nhau thì cũng tựa như oan gia đối đầu vậy, nay nghe hắn nói thế thì liền trách móc:

- Chẳng lẽ ngươi là của hiếm sao? Bộ ta và Khải Sắt Lâm không tự vui vẻ với nhau được à?

Nói xong, nàng liền bò qua bên kia và đưa tay vuốt ve trên người Khải Sắt Lâm một hồi, như là để thị uy với hắn vậy. Vả lại, các nàng cũng không muốn thừa nhận tâm tình mất mát, như vậy có nghĩa là mình đã bị nam nhân trói buộc. Các nàng đều yêu thích tự do, quyết không thể tha thứ cho mình được.

Mộ Dung Thiên cũng không nghĩ tới việc ràng buộc tư tưởng tự do của các nàng, nếu không thì họ đã đánh mất đi cá tính của mình. Hơn nữa, chỉ cần ba người bọn họ vui vẻ thoải mái là được, phải có tự do phóng túng thì mới tốt. Dù sao thì ngoài hắn ra, hai mỹ nữ này cũng sẽ không tiếp nhận thêm nam nhân nào khác, điều này thì Mộ Dung Thiên có thể khẳng định chắc chắn như thế, do đó mà hắn lơ đãng nói:

- Học viện cũng sắp đến kỳ nghỉ rồi. Hơn nữa, ta đang định năm sau sẽ cùng Lộ Thiên nhảy thẳng lên cấp năm để học, rồi sau đó sẽ sớm tốt nghiệp thôi.

Mộ Dung Thiên cảm thấy những điều mà mình đã tự lĩnh ngộ và học được đã sớm vượt qua bốn năm học kia nhiều lắm, nếu cứ tuần tự mà học tiếp từng cấp một thì thật là phí thời gian.

Bích Dạ và Khải Sắt Lâm nghe được tin này thì lại vui vẻ ngay. Sau khi đùa giỡn một hồi, dục hỏa của Mộ Dung Thiên lại bốc cao, hắn không để ý tới sự kháng nghị của hai nàng mà tiếp tục mở màn một cuộc chiến mới. Cảm giác nắm lấy quyền chủ động ở trong tay thật là sướng khoái, Mộ Dung Thiên vừa tấn công nhị nữ ở bên dưới, vừa thầm cảm thấy đắc ý. Chỉ đáng tiếc là Lộ Thiên còn hơi nhỏ, đợi nàng lớn thêm một chút thì sẽ kéo luôn nàng vào đây, lúc đó bốn người một giường, thật là hoành tráng! Vừa nghĩ tới đây, nhiệt huyết của hắn lại sôi trào, tự nhủ: “Mộ Dung Thiên ơi là Mộ Dung Thiên, ngươi thật là càng lúc càng dâm dăng đó nha!”

Trước khi Mộ Dung Thiên trở lại học viện, vào buổi tối ngày hôm sau, trên quang kính lại truyền ra một tin tức mới. Lần này không chỉ có chấn động toàn thể Lam Nguyệt đế quốc, mà còn làm chấn động cả toàn bộ đại lục nữa: Theo thống kê nhân số hàng năm, hai đại cường quốc của đại lục là Cát Tổ Nhĩ thú nhân đế quốc nằm giáp giới với Lam Nguyệt đế quốc về phía đông, và Đặc Lý Đa Tây, tức thiên đường của người Tinh Linh, nằm ở vùng phụ cận của An Tác Tổ Á đại hải dương - bờ biển phân chia nam bắc đại lục, trong năm qua đã có rất nhiều đoàn trưởng của các binh đoàn và thủ lĩnh các tập đoàn chiến chức giả đều bị tử vong hoặc trọng thương.

Tin này vừa phát ra thì lòng người trên đại lục đều cảm thấy bàng hoàng, nhất là các thủ lĩnh chiến chức, ai nấy đều cảm thấy bất an. Tuy nhiên, đợt khủng hoảng này còn chưa dứt thì lại có tin tức động trời khác được truyền tới. Thì ra các đế quốc như Hải Nhĩ đế quốc của Dã man nhân, Áo Đa Mại đế quốc của Ái nhân, Sâm Lâm vương quốc, Bất Dạ Thiên đô thành của Âm dạ hành giả, Vụ quốc của Thủy nhân, vv.....tất cả các nước lớn nhỏ đều gặp phải cùng một ách vận như trên. Trong lúc mà mọi người đều tưởng rằng bị ma quỷ nguyên rủa, thì bọn họ chợt phát hiện ra một bí mật kinh người. Những quốc gia gặp tai ương này đều là những quốc gia nằm ở trung tâm hoặc miền Đông Nam của đại lục, còn những đế quốc nằm ở hướng Tây Bắc như là Mạch Gia đế quốc của Dạ Xoa tộc, Cuồng Sa thành của Sa nhân thuần chủng, Hắc Âm hoàng triều của Hấp Huyết Ma Tinh tộc - một tộc người bị mọi người xem là ma quỷ hóa thân, Hồn đô [1] của Linh Phách tộc, vv....lại không có gì khác lạ.

Vì sao tình trạng ở hai bên bờ An Tác Tổ Á đại dương lại có sự khác biệt lớn tới như vậy? Một sự suy đoán đáng sợ chưa từng xuất hiện bao giờ liền được nhanh chóng truyền đi trong nhân gian của hai vùng trung tâm và Đông Nam đại lục. Các Đế quốc dù có muốn thẳng tay áp đảo nguồn dư luận đó thì cũng không thể áp đảo được, do đó mà xã hội lập tức bị chấn động rung chuyển và cực kỳ bất an.

Sự suy đoán của mọi người liền nhanh chóng được chứng thực. Lam Nguyệt đế quốc nằm tại miền trung bộ của đại lục là quốc gia bị tấn công đầu tiên, họ bị một cường quốc ngang ngửa với mình là Mạch Gia đế

quốc đột ngột tập kích. Trong khi đó, các quốc gia khác ở vùng Tây Bắc bộ cũng vượt qua An Tác Tổ Á đại dương để tấn công các nước đối diện bên kia bờ biển của mình.

Một cuộc chiến tranh đại quy mô, liên quan tới toàn thể thế giới, và cũng là cuộc nội chiến đầu tiên của nhân loại tại Thần Phong đại lục liền được rầm rộ mở màn, mà không hề có một chút dấu hiệu nào để báo trước!

Hết hồi 137 - Hết quyển 6

=====

Chú Thích:

[1] đô: đế đô, thành thị.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

140. Hồi 138: Bổ Nhiệm

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dừng

Hồi 138: Bổ Nhiệm

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Trận nội chiến đầu tiên của nhân loại xảy ra vào ngày 26 tháng 15, năm 2109, còn gọi là ngày 1 tháng 1 năm An Tác Tổ Á thứ nhất. Cột mốc đánh dấu quan hệ hữu nghị của nhân loại ở hai bên bờ An Tác Tổ Á bị vỡ tan, và nhân loại bắt đầu tiến vào thời loạn thế.

Thần Phong đại lục đã có hơn hai ngàn năm lịch sử, và từng trải qua nhiều giai đoạn khác nhau. Từ lúc đầu chỉ dựa vào tổ chất bẩm sinh, vật phẩm thiên nhiên và quả đấm làm vũ khí, rồi dần dần phát triển, học được cách lợi dụng kim loại làm vũ khí, chế tạo khôi giáp, sáng tạo ra các loại kỹ năng. Bởi lẽ có chung địch nhân là ma thú, nên các thế lực lớn của nhân loại trên đại lục đều bảo trì quan hệ hợp tác tốt đẹp, giúp đỡ nhau chống lại sự tấn công của ma thú.

Vì lực lượng của ma thú rất cường đại, nên nhân loại chỉ có thể dựa vào lực lượng tăng trưởng từ từ của mình mà sống tạm qua ngày, mỗi lần ma thú công thành là dân chúng lại bị tử vong, và sau mỗi lần như vậy là lại tới giai đoạn ổn định. Năm trăm năm trước, trên Thần Phong đại lục xuất hiện ma pháp, đó là bước ngoặt lớn trong lịch sử phát triển của nhân loại. Từ đó về sau, loài người mới biết lợi dụng lực lượng của các nguyên tố thiên nhiên để chống lại với lực lượng của ma thú, rồi dần dần chiếm được ưu thế, bắt đầu xây dựng các thành thị lớn có lực phòng ngự cực mạnh, thậm chí còn thành lập quốc gia, đồng thời các công hội cũng lần lượt xuất hiện để duy trì pháp kỷ của xã hội. Vào thời điểm đó, địa vị của Ma pháp sư cũng trở nên cực cao, đúng là đã đạt tới thời kỳ toàn thịnh, họ nắm quyền sinh sát trong tay và không có bất cứ một chức nghiệp nào khác có thể sánh bằng. Mãi cho tới hai trăm năm sau, khi thuật tu luyện ra đời thì quyền lực của Ma pháp sư mới không còn được như trước nữa.

Tu luyện thuật là một phương pháp xảo diệu dùng để đề thăng lực lượng của bản thân và có hiệu quả cũng như ma pháp vậy. Đấu khí do tu luyện thuật mang lại đã nhanh chóng đánh tan sự lũng đoạn của Ma pháp

sư, khiến cho các chức nghiệp khác có thể vượt lên ngang hàng với Ma pháp sư - vốn được xem là chức nghiệp cứu tinh của nhân loại. Chiến sĩ, kỵ sĩ, cung tiễn thủ, thích khách, thợ săn, Chi phối giả, vv.....phần lớn các chức nghiệp đều được hưng thịnh từ sau khi có sự xuất hiện của đấu khí. Còn những chiến đấu chức nghiệp đặc thù như là Nghĩ linh sứ, Triệu hoán sư, Phù chú sư, vv....thì là do đấu khí kết hợp với ma pháp nên cực kỳ cường đại.

Đương nhiên, nhân loại không có khả năng chống lại toàn bộ ma thú trên đại lục, và cũng không thể làm như Địa cầu, tức là tiêu diệt hết những sinh vật có sức uy hiếp đến họ để chiếm giữ lấy địa vị độc tôn. Lý do khiến họ không thể làm vậy, đó là thứ nhất, ma thú là do yêu lực biến thành, có thể sản sinh vô cùng vô tận; thứ hai, số lượng ma thú quả thật là quá kinh khủng, ngoài các thành trấn của nhân loại ra, toàn bộ các nơi khác của đại lục đều bị ma thú chiếm cứ. Cũng may là trong những lúc công thành, chỉ có một bộ phận nhỏ của chúng tham gia, chứ không phải là toàn bộ, nếu không thì nhân loại đã sớm bị diệt vong rồi.

Nhưng cùng với sự tăng trưởng về mặt lực lượng của nhân loại, thì lực lượng công thành của ma thú cũng tăng theo. Những con ma thú biến dị càng thêm lợi hại, tựa hồ như có một quy luật vô hình nào đó đang quản thúc chúng vậy. Lực lượng giữa người và thú tại Thần Phong đại lục luôn nằm ở thế cân bằng rất vi diệu. Nếu cho rằng ma pháp là một bước ngoặt trong lịch sử phát triển lực lượng của nhân loại, thì đấu khí lại là một bước ngoặt khác để phân rõ lực lượng giữa nhân loại và ma thú. Nó đã khiến cho toàn thể lực lượng của nhân loại trong suốt hai trăm năm trở lại đây phát triển cực mạnh, và sức chống trả sự hỗn loạn do ma thú tạo ra cũng càng ngày càng lớn. Những sự tổn thất sau mỗi lần ma thú công thành cũng càng ngày càng giảm đi, và sự tăng trưởng của ma thú ở tại một địa phương bất kỳ nào đó cũng không còn theo kịp sự phát triển của nhân loại nữa. Do đó mà những ngày tháng lo sợ pháp phòng của nhân loại cũng không còn nữa, họ rốt cuộc cũng đã có cuộc sống ổn định để tiếp tục phát triển. Siêu cấp thành thị chính là một điểm mốc đánh dấu sự huy hoàng của nhân loại. Song song với siêu cấp thành thị, sức phòng ngự của nó cũng mạnh đến không tưởng nổi. Cũng như ngày đầu tiên khi Mộ Dung Thiên đặt chân đến Phật Lạc Lý Tư, hắn đã thấy được tường thành dày tới hơn trăm thước, cao chừng năm mươi thước; hơn nữa, nhân tài ở trong thành nhiều vô số, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì nó rất khó bị công phá; ngoài ra, sức an toàn ở trong thành cũng mạnh hơn rất nhiều. Điều này không giống như trước kia, mỗi một lần ma thú công thành thì lúc nào nhân loại cũng gặp phải nguy cơ bị diệt vong. Ai ai cũng vậy, họ đều phải sống một cuộc sống pháp phòng lo âu, có hôm nay nhưng chưa chắc đã có ngày mai, mới buổi sáng có rượu để say đây thôi, nhưng đến tối thì rất có khả năng họ sẽ không thể nhìn được ánh mặt trời của ngày hôm sau nữa rồi.

Sau khi cuộc sống đã được ổn định, nhân loại vốn không bao giờ thỏa mãn với tình trạng hiện tại của mình, thế là họ đã nảy ra dục vọng mãnh liệt, mà người đã phát động nên chiến tranh chính là Mạch Gia đế quốc, một quốc gia điển hình đứng đầu về quân đội của một phương.

Mạch Gia đế quốc là một quốc gia do nhân tộc làm chủ cũng giống như những nơi khác, nhưng nó khác với Lam Nguyệt đế quốc ở chỗ họ sinh sống tại nơi Tây Bắc bản hàn, khu vực ấy ngoài việc có khí hậu ác liệt ra, thì ma thú ở đó cũng hung hãn hơn nhiều so với các địa phương khác trên đại lục. Do quanh năm phải thường chống đỡ với các cuộc tấn công đẫm máu của ma thú, nên việc đó đã bồi dưỡng nên tính cách hung hãn và ngạo khí của những người dân sinh sống tại đây. Họ tự nhận là chủng tộc ưu tú nhất trên đại lục, ưu tú hơn cả các chủng tộc nhân loại ở vùng Tây Bắc bộ, cũng như những giống người ưa thích an nhàn ở vùng Đông Nam và Trung bộ. Do đó mà họ tuyệt đối không thể chấp nhận cho những kẻ yếu kém hơn mình lại có được đất đai màu mỡ và cuộc sống sung túc. Tùy theo đấu khí sản sinh, thực lực của nhân loại khu Tây Bắc nhanh chóng lớn mạnh, đến khi đạt tới một mức độ nhất định và thoát khỏi sự quấy nhiễu của ma thú, mầm mống của tham vọng đó bắt đầu bành trướng, từ hâm mộ đến đổ ỳ, rồi tới mức không thể nhẫn nhịn được nữa, chiến tranh cứ tự nhiên mà bùng phát.

Chiến tranh ở đây khác với chiến tranh trên Địa cầu ở một điểm, quân đội của Mạch Gia đế quốc được chia làm nhiều cánh quân nhỏ và tấn công địch phương từ nhiều hướng khác nhau. Chiến lược của họ tựa như sóng thủy triều tràn tới, chứ không phải tập trung lực lượng mà chiến đấu. Phong cách chiến đấu này lại khiến cho mọi người liên tưởng đến sự kiện thủ lĩnh của các quân đoàn bị mất tích trước đây không lâu.

Cuộc chiến này sớm đã có dự mưu từ trước, có lẽ sau đợt ma thú công thành lần trước thì nó đã được bắt đầu, lấy kế hoạch “Lạc Nguyệt chi chiến” làm chủ, mà chữ “Nguyệt” trong đó chính là Lam Nguyệt đế quốc. Lam Nguyệt đế quốc là quốc gia cường đại nhất tại Đông Nam và Trung bộ, là lá chắn cho mảnh đất màu mỡ của nhân loại tại phía Đông Nam của đại lục. Kế hoạch Lạc Nguyệt chính là ám chỉ ý đồ muốn phá vỡ

Lam Nguyệt đế quốc, thậm chí là toàn thể Đông Nam bộ.

Trọng điểm của kế hoạch Lạc Nguyệt là mai phục một nhóm lớn tử sĩ tại các quốc gia ở miền Đông Nam và Trung bộ. Những người tử sĩ này đều là những cường giả lợi hại nhất của Tây Bắc bộ, chỉ ít cũng đều là từ cấp tông sư trở lên. Nhiệm vụ của bọn họ là tận hết khả năng để ám sát các nhân vật thủ lĩnh của các quân đoàn tại các quốc gia thuộc miền Đông Nam bộ, nhất là tại các cường quốc. Gã Ảnh cấp thích khách mà Lăng Đế Tư và Khiết Tây Tập đã chạm trán trước kia chính một thành viên trong nhóm tử sĩ tiềm phục tại Phật Lạc Lý Tư. Lúc bấy giờ, Lăng Đế Tư bị thích sát bởi vì nàng là một nhân tài trong hàng ngũ những tân sinh ưu tú nhất, do đó mới bị liệt vào danh sách đen của chúng. Đương nhiên, nhóm tử sĩ này cũng không dám ra tay với những nhân vật tai to mặt lớn, ví dụ như các hội trưởng liên hiệp công hội, hoặc tộc trưởng của một đại tộc nào đó, vv....nếu làm vậy thì sẽ tạo ra sự kiện chấn động quá lớn, nói không chừng kế hoạch Lạc Nguyệt có thể sẽ vì lý do đó mà thất bại. Một trong những yếu tố an toàn của kế hoạch này là một khi ám sát không thành, tuyệt sẽ không tiến hành ám sát lần hai.

Người trên Thần Phong đại lục cũng không phải hạng ngu ngốc. Bọn họ hiểu rất rõ tầm quan trọng của những nhân tài thủ lĩnh trong chiến tranh như thế nào, ví dụ như một đoàn trưởng sáng suốt nắm trong tay một binh đoàn, trong lúc chiến đấu ngang sức với quân địch thì sẽ đưa ra các sách lược chính xác, giúp cho các thành viên trong đoàn không bị tổn thất gì, hoặc chỉ ít cũng làm cho sự tổn thất được giảm xuống tới mức thấp nhất. Nếu thay vào đó là một thủ lĩnh có tính nóng nảy và bốc đồng, nói không chừng toàn quân sẽ bị diệt, sự thắng bại chỉ ở trong một ý niệm mà thôi.

Nếu chính diện giao phong, cho dù có phát động đột kích thì cũng khó tiêu diệt hết được số lượng nhân tài đông đảo của Lam Nguyệt đế quốc, bởi vì dân cư tại đây rất đông, mà thực lực của họ lại càng cao vọt, nên xác suất thành công sẽ không cao. Vì vậy mà Mạch Gia đế quốc mới đưa ra kế hoạch ám sát đại bộ phận các nhân vật thủ lĩnh của Lam Nguyệt, sau đó phối hợp với việc bao vây và tấn công từ bốn phương tám hướng. Như vậy thì mỗi một cánh quân của Lam Nguyệt sẽ phải cần ít nhất là một vị chỉ huy xứng đáng để điều khiển binh đoàn của mình, nhưng trong khi đó thì Lam Nguyệt đế quốc vì kế hoạch Lạc Nguyệt mà bị tiêu hao cường giả đến mức thảm trọng, không còn đủ nhân tài để dùng, đến cuối cùng tất sẽ rơi vào thế bị động hoàn toàn. Mặc dù Lam Nguyệt đế quốc có không ít cường giả, nhưng chẳng qua cường giả khác với tướng tài, những người biết khéo léo bày mưu tính kế đều khó có thể dễ dàng bồi dưỡng nên được.

Những thích khách tử sĩ của Mạch Gia đế quốc này đều là cường giả của các quốc gia khác nhau, họ có đầy đủ tiền tài và địa vị, vinh viễn không bao giờ thiếu tiền xài. Họ chỉ thiếu mỗi một thứ, đó là niềm vinh dự được ghi tên vào trong sử sách của quốc gia mà thôi. Vì vậy, so với những người đã được thụ huấn tinh thần võ sĩ đạo thì họ còn trung thành hơn nhiều, tuyệt đối sẽ không phản bội đất nước. Do đó mà kế hoạch Lạc Nguyệt không hề có ai vì bị cám dỗ mà phản bội lại tổ chức và tiết lộ tin tức ra ngoài. Vả lại, hàng năm trên đại lục, số người tử vong vì tư đấu cũng không ít, thân nhân bằng hữu của người bị hại chỉ nghĩ là nạn nhân đã đắc tội với cường giả mà thôi, chứ không ai nghĩ tới việc nhân loại lại đi tương tàn lẫn nhau. Kế hoạch này tuy không thể kể là kín như áo trời, nhưng do phối hợp với điều kiện đặc biệt trên đại lục thì nó lại được thành công mỹ mãn.

Mà ngay cả như Mộ Dung Thiên vốn là người đến từ Địa cầu, hẳn biết rõ sự đấu tranh giữa các quốc gia, trong chiến tranh, người ta vẫn sử dụng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng hẳn cũng không thể không kính sợ sách lược của Mạch Gia đế quốc. Kế hoạch của họ quả thật quá âm độc và táo bạo, chỉ vừa vào cuộc mà đã làm tê liệt đối phương. Lam Nguyệt đế quốc là nơi đứng mũi chịu sào, họ lập tức rơi vào tình trạng hỗn loạn. Trong lúc họ gấp rút truyền lệnh đi khắp nơi cho các đơn vị binh đoàn tại các thành thị cùng với các chiến chức giả luân phiên tiến hành chống đỡ, thì quân đội của Mạch Gia đế quốc đã tàn phá một số thành thị nhỏ ở biên giới, đồng thời vẫn không ngừng tiến về thủ đô của Lam Nguyệt đế quốc. Cùng lúc đó, tình thế của các nước khác ở Đông Nam Lâm hải cũng không hề lạc quan chút nào. Giờ đây bọn họ mới hiểu tại sao năm nay các nước ở phía Tây Bắc lại huấn luyện quân lực đại quy mô như vậy, trước kia còn tưởng là vì để dùng đối phó với việc ma thú công thành, nhưng bây giờ thì họ mới biết, đó là để chuẩn bị cho cuộc chiến này. Chiến tranh vừa phát động, các đơn vị binh đoàn lập tức biến thành những đoàn quân có đầy đủ tính kỷ luật của quân đội ngay.

Theo lời những người may mắn chạy thoát khỏi những thành thị bị tàn phá thuật lại, quân đội của Mạch Gia đế quốc đi tới đâu thì đốt nhà cướp của, giết người, hãm hiếp, hoặc bắt thanh niên làm nô lệ, không một việc xấu nào là không làm, thật khiến cho người ta phải khiếp hãi. Lúc này mọi người mới ý thức được,

thì ra chiến đấu với đồng loại còn đáng sợ hơn là chiến đấu với ma thú nhiều lắm.

Trong lúc đế quốc đang như ngọn cỏ lay động trong mưa gió, Mộ Dung Thiên dĩ nhiên cũng cảm nhận được tình thế nghiêm trọng, nên hắn cũng không còn bụng dạ nào để trở về học viện nữa, mà thay vào đó, mỗi ngày hắn chỉ nhìn chăm chăm vào ma pháp kính tượng để theo dõi tin tức. Hắn vốn đã xem Lam Nguyệt đế quốc là quê hương của mình, nếu như đất nước bị diệt vong thì hắn cũng sẽ trở thành dân nô lệ mất nước. Hơn nữa, điều hắn đang lo lắng hơn cả chính là việc quân địch đã tới gần Uy Nhĩ thành, ba người Lạc Na, Lệ Toa và Tư Ân chắc chắn là đang gặp phải nguy hiểm phi thường. Nghe được ác tích của quân đội Mạch Gia đế quốc, hắn thật không dám tưởng tượng đến cảnh một khi Uy Nhĩ thành bị phá, kết quả của Tư Ân và nhị nữ tất sẽ rất bi thảm. Bích Dạ là một thành viên dày dặn kinh nghiệm của dòng binh đoàn, nên sớm đã được triệu đi, vì vậy mà giờ đây hắn muốn mượn Phong Linh lộ của nàng để đi đón bọn họ cũng không được nữa.

Trong lúc tay chân đang luống cuống, Mộ Dung Thiên lại bị học viện triệu về, hơn nữa lại còn do đích thân Bồ Luân Đặc viện trưởng hạ lệnh triệu tập.

Khi Mộ Dung Thiên tiến vào văn phòng của viện trưởng, Bồ Luân Đặc chỉ nghiêm túc thốt một câu:

- La Dịch, thông qua quyết định của công hội, người được phong chức đoàn trưởng quân đoàn 376 của đế quốc, lập tức trở về thu thập hành lý, sau đó sẽ cùng những học viên được tuyển lựa khác của học viện để chuẩn bị gấp rút tiến đến tập trung tại chiến điểm - Uy Nhĩ thành.

Hết hồi 138

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

141. Hồi 139: Tiểu Binh

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dừng

Hồi 139: Tiểu Binh

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

- Cái gì?

Mộ Dung Thiên kinh ngạc đến ngây người. Tin tức này đến quá đột ngột, hắn còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, mà thời gian lại quá gấp.

Bồ Luân Đặc gượng cười, nói:

- Ta hiểu được tâm tình của người, nhưng ta cũng vừa mới nhận được thông báo của công hội mà thôi. La Dịch, người hắn cũng biết, hiện nay đế quốc đang ở trong thời điểm cực kỳ biến động, mọi công dân đều phải phục tùng mệnh lệnh và sự điều phối của quốc gia vô điều kiện, kể cả những người trong học viện chúng ta. Ngoài tính khiêu chiến ra thì đây cũng là một cơ hội tốt để rèn luyện!

Bồ Luân Đặc thở dài, thật ra ông ta rất muốn nói thêm một câu: “Nếu như có thể sống sót.” Nhưng chẳng qua ông ta sợ sẽ dả kích niềm tin của Mộ Dung Thiên. Đối với những học viên chưa từng trải qua kinh

nghiệm thực tế như hần, nếu muốn một bước lên trời, đột nhiên bị phái đi ứng chiến, phải chiến đấu lại với đồng loại còn gian ác hung tàn hơn cả ma thú thì quả là quá miễn cưỡng. Tuy nhiên, Bồ Luân Đặc cũng hiểu rõ là quốc gia đang thiếu thốn nhân tài, nên họ phải bắt đắ dĩ lắm mới làm vậy. Hiện có rất nhiều tinh anh lớn nhỏ của học viện cũng đều được phái đi tòng quân.

Mộ Dung Thiên lấp bắp hỏi:

- Nhưng.....nhưng.....bảo ta đi làm đoàn trưởng, điều này có phải là quá miễn cưỡng không?

Bồ Luân Đặc cũng hiểu ở đây có điểm kỳ quái. Tìm một kẻ không hề có kinh nghiệm chiến đấu để làm thủ lĩnh một đội ngũ thì quả là một trò đùa. Tuy Bồ Luân Đặc rất có lòng tin với tên đệ tử đắc ý này, nhưng hiện tại Mộ Dung Thiên chỉ xứng với chức danh dũng sĩ mà thôi, hoặc tối đa thì cũng chỉ có thể làm một tên phó tướng trợ giúp dưới cờ, chứ bắt hần đảm đương chức vị đoàn trưởng thì trọng trách đó thật quá trầm trọng đi.

- Ta cũng không rõ. Nói chung, đây là quyết định của cao tầng công hội. Bọn họ dường như rất coi trọng người, muốn mau chóng bồi dưỡng người thành một nhân tài cống hiến trọng đại cho đế quốc, nên mới giao phó trọng trách cho người. Hơn nữa, nghe nói họ còn ủy thác một số tiền bối có kinh nghiệm phong phú đến chỉ điểm cho người một chút, cứ yên tâm đi, La Địch. Phải rồi, đến lúc đó người nhớ phải khiêm tốn và tôn trọng ý kiến của họ, ngàn vạn lần đừng hành động theo cảm tình, biết không?

Ông ta sợ Mộ Dung Thiên là loại ghé con không sợ cộp, chỉ lo đến khi đó hần hành động nông nổi thì sẽ gặp phải phiền toái, cho nên mới dặn dò như vậy.

Nghe được có tiền bối tương trợ, Mộ Dung Thiên mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Kỳ thật, khi phải tùy tiện tiếp nhận cái chức vụ này, trong lòng hần cảm thấy rất mong lung.

Bồ Luân Đặc vỗ vỗ vai hần:

- Được rồi, trở về chuẩn bị đi. Sau ba giờ nữa thì trở lại tập họp tại sân huấn luyện của học viện. Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, hãy cố gắng tận dụng đi!

Thời gian không những là không còn nhiều mà quả thật là rất gấp gáp. Ngay một ngày thời gian cũng còn là ít, chứ đừng nói ba giờ. Còn bao nhiêu chuyện chưa giải quyết xong. Lộ Thiển phải làm thế nào? Nàng có bị Tát Á Đa Lộ học viện hoặc Đặc Chức công hội triệu tập hay không? Nếu vậy thì hai người sẽ bị phân tán và sẽ rất là phiền toái. Mộ Dung Thiên không muốn Lộ Thiển rời xa mình dù chỉ một chút, chứ đừng nói là phải tham gia vào một cuộc chiến rất có khả năng có đi mà không có về này. Dọc đường đi, người người vội vã, thân nhân cáo biệt, tình nhân chia lìa, bằng hữu tạm biệt nhau. Trên mặt họ tràn ngập vẻ lo lắng, vô luận là thân nhân, bằng hữu hay tình nhân hoặc chính mình phải ra chiến trường lần này, hiển nhiên tất cả đều là những chuyện cực kỳ thống khổ. Bình thường, khi ma thú công thành, người ta vẫn còn đủ thời gian để chuẩn bị, nhưng còn bây giờ thì mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, tình thế của đế quốc thập phần nguy ngập. Những người hưởng ứng lời kêu gọi nhập ngũ vốn chẳng hề có chút chuẩn bị nào về mặt tâm lý, thậm chí, họ cũng không hề biết quân dịch mà mình sắp phải đối mặt sẽ mạnh mẽ tới dường nào, chuyến này ra đi rất có thể sẽ là sinh ly tử biệt. Chiến tranh, thật là quá khủng khiếp. Mỗi một người đều mang trong lòng nỗi ám ảnh của sự bàng hoàng không nơi giúp đỡ. Rốt cuộc, một kẻ luôn sống trong thời kỳ hòa bình tại Địa cầu như Mộ Dung Thiên cũng bắt đầu thấu hiểu được cảm giác kinh hoàng này.

oooOooo

Khi về tới nhà, Mộ Dung Thiên mở cửa đi vào, hần tìm một vòng trong biệt thự, nhưng không thấy Lộ Thiển ở nhà, không biết nàng đã đi đâu. Mộ Dung Thiên nóng lòng như lửa đốt. Ba tiếng vốn đã ngắn ngủi, hần còn rất nhiều việc còn chưa dặn dò nàng, mãi tới lúc gấp như kiến bò chảo nóng, thì cửa chính hé mở, Lộ Thiển bước vào với khuôn mặt sầu khổ.

Mộ Dung Thiên thở phào một hơi, rồi hỏi:

- Tiểu Lộ, muội đi đâu vậy? Huynh có việc gấp cần bàn với muội.

Lộ Thiển cắn môi dưới:

- La Địch ca ca, muội cũng có việc gấp cần nói với huynh!

Mộ Dung Thiên giật mình, nói:

- Chuyện gì, muội mau nói trước đi.

Nước mắt của Lộ Thiển bắt đầu lưng tròng, nàng cúi đầu nói:

- Muội vừa được học viện thông báo, phải lập tức nhập ngũ, bây giờ trở về để từ biệt huynh. La Địch ca ca, muội không muốn xa huynh đâu!

Lộ Thiển nói xong liền lao vào lòng Mộ Dung Thiên và khóc òa lên.

Trái tim của Mộ Dung Thiên lập tức như muốn vỡ tan. Lộ Thiển quả nhiên cũng bị triệu tập, nhưng đây là mệnh lệnh cưỡng chế của quốc gia, không ai có thể kháng cự được.

Mộ Dung Thiên ôm lấy vai Lộ Thiển, rồi an ủi:

- Tiểu Lộ, đừng khóc, chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại nhau, muội nói phải không?

Lộ Thiển nghe được lời an ủi của Mộ Dung Thiên thì lại càng khóc nức nở hơn. Nàng cũng biết tình thế của đế quốc rất nghiêm trọng, nếu không thì người ta cũng sẽ không dùng tới những đệ tử ưu tú chưa tốt nghiệp của học viện. Hai người ra đi chuyến này, bất kể là có chuyện gì không may xảy ra, chỉ e đây chính là lần vĩnh biệt sau cùng vậy. Lộ Thiển làm sao chịu nổi. Hơn nữa, nàng đã sớm có thói quen dựa dẫm vào Mộ Dung Thiên, nghĩ tới hôm nay đường ai nấy đi, cả hai cùng tham gia vào cuộc chiến lạnh ít dữ dội, vì vậy mà trong lòng nàng liền dâng lên nỗi sợ khó nói thành lời.

Mộ Dung Thiên thở dài, hỏi:

- Lộ Thiển, muội bị phái tới quân đoàn nào?

Hắn muốn tìm hiểu xem quân đoàn đó có người quen hay không, nếu có thì hắn sẽ nhờ người quen chiếu cố cho Lộ Thiển mới được.

Lộ Thiển từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên nức nở thốt:

- 376.

- 376?

Mộ Dung Thiên nhú mày. Con số này sao lại nghe quen thế nhỉ. Đột nhiên hắn vui mừng hỏi:

- Muội nói là 376?

Lộ Thiển gật nhẹ:

- Dạ!

Mộ Dung Thiên ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Ha ha ha, vậy thì tốt quá.

Lộ Thiển trừng đôi mắt xinh đẹp nhìn Mộ Dung Thiên, không hiểu sao hắn nghe thấy tin tức khiến người ta đau lòng muốn chết này mà lại vui vẻ như thế.

Mộ Dung Thiên lập tức cho nàng câu trả lời:

- Vừa khéo ta lại chính là đoàn trưởng của quân đoàn 376 đây.

Lộ Thiển nghe vậy thì không dám tin ngay, thẳng thốt hỏi lại:

- La Địch ca ca, điều đó đúng thật chứ?

Mộ Dung Thiên mỉm cười nói:

- Tiểu Lộ, muội phải gọi ta là La Địch đoàn trưởng đây.

Lộ Thiển nhìn thấy bộ dáng của Mộ Dung Thiên, xác định hắn không nói đùa, thì liền nín khóc rồi mỉm cười nói:

- A, quả thật vậy thì quá tốt.

Rồi nàng còn đặt tay phải lên vai trái, làm một động tác chào không đúng tiêu chuẩn theo nghi thức của quân đội:

- La Định đoàn trưởng, tiểu binh dưới trướng của ngài, Lộ Thiển, xin đến báo danh.

Hóa ra địa ngục và thiên đường chỉ cách nhau có một đường tơ. Vừa rồi Lộ Thiển còn đau lòng đến mức tan nát ruột gan, nhưng mới đó mà đã lấy lại niềm vui vô bờ bến ngay trong một tích tắc. Chỉ cần được ở chung một nơi với Mộ Dung Thiên, cho dù có bị chết trên sa trường thì đối với nàng, đó cũng là một chuyện rất hạnh phúc. Lộ Thiển sau khi thoát khỏi sự sợ hãi liền bắt đầu đùa giỡn.

Mộ Dung Thiên ra vẻ nghiêm túc nói:

- Lộ Thiển, trước tiên ta phải tiến hành kiểm tra sức khỏe của muội, rồi sau đó mới xác nhận muội có đủ tư cách gia nhập quân đoàn 376 hay không.

Nói xong hần vươn ma trảo luồn vào trong lớp y phục của Lộ Thiển, xoa nắn dày vò đôi tiểu thổ tử còn đang phát dục. Hầu như những chuyện mà hần cần phải thu xếp đều liên quan tới Lộ Thiển, nhưng giờ đây nàng đã ở cùng quân đoàn với mình, tất sẽ không còn chuyện gì phải lo nữa. Ba tiếng kia thừa sức để lo liệu những việc còn lại, lúc này hần dư thời gian để hù hỉ với nàng một phen. Tuy nhiên, không biết sao lại trùng hợp vậy nhỉ? Trên thực tế thì quốc gia cũng phải có ít nhất là hơn một ngàn cánh quân, nhưng sao Lộ Thiển lại được phái đến gia nhập vào đúng quân đoàn của mình? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thôi sao, hay là vì công hội đã biết Lộ Thiển và mình là huynh muội? Nhưng bây giờ là đang trong thời điểm dầu sôi lửa bỏng, đáng lẽ bọn họ không có rỗi hơi đi bận tâm tới quan hệ cá nhân mới đúng. Mộ Dung Thiên có chút băn khoăn, nhưng nói gì thì nói, chuyện này dù sao cũng là một chuyện tốt cả thôi.

Lộ Thiển nhắm mắt lại, dưới sự vuốt ve của Mộ Dung Thiên, hơi thở của nàng trở nên gấp gáp hơn. Nàng để tùy ý hần muốn làm gì thì làm. La Định ca ca của nàng tuy thoát nhìn thì có vẻ rất háo sắc, nhưng kỳ thực thì lại rất nghiêm chỉnh. Có đôi lúc nàng muốn chủ động trao thân cho hần, nhưng cuối cùng lại không dám mở lời, vì nếu nói ra những lời ấy thì nàng lại biến thành một người dâm dăng. Tất nhiên Lộ Thiển không phải là dâm nữ, mà nàng chỉ yêu mến một mình hần thôi.

Hai người cũng không có đồ đạc gì cần thu thập, họ chỉ cầm theo ma pháp tạp [1], huy chương chức nghiệp, và khôi giáp các thứ rồi rời đi. Trước khi đóng cửa, Mộ Dung Thiên đưa mắt nhìn lại nơi ở đầu tiên của mình trên đại lục, và cũng là nơi hần coi là nhà. Đột nhiên, hần có một dự cảm kỳ quái: có lẽ vĩnh viễn hần sẽ không thể trở lại nơi này được nữa. Mộ Dung Thiên không thích cái cảm giác này chút nào, vì vậy hần liền nhanh chóng cố quên đi.

Khi hai người cùng đi tới sân huấn luyện của An Cách La Hy thì nơi đây đã chật ních người. Những học viên cấp năm của cả hai học viện đều được cho phép tốt nghiệp sớm. Cả những học viên cấp bốn cũng bị rút ra phần lớn. Còn những học viên cấp một, cấp hai, và cấp ba được tuyển lựa đều là những người ưu tú nhất hoặc là những người có biểu hiện xuất sắc trong cuộc luận võ vừa rồi.

Đáng lẽ Mộ Dung Thiên vốn định sau khi tập trung thì sẽ kể chuyện mình phải ra tiền tuyển cho bạn cùng phòng nghe. Song, khi hần vừa tới nơi tập trung của quân đoàn 376 thì liền gặp ngay Khiết Tây Tập. Do thường xuyên đi chung với hắc mã La Định, nên trong cuộc luận võ vừa qua, nàng cũng nhiễm chút chất “hắc”, biểu hiện rất tốt, và thế là cũng bất hạnh nằm trong số người bị chọn trúng. Ngoài nàng ra, trong số bạn học cùng lớp của Mộ Dung Thiên được chọn nhập ngũ thì còn có nữ Tinh Linh nổi bật nhất lớp nữa. Nàng ta cũng được phái đến gia nhập cùng một quân đoàn với bọn hần. Do đã là chỗ quen biết nên họ cũng dễ phối hợp với nhau hơn một chút, và về mặt tâm lý thì họ cũng có chỗ để nương tựa. Còn những thành viên dong binh đoàn hoặc chiến chức giả có nhiều kinh nghiệm mà Bồ Luân Đặc nhắc tới thì trên đường mới có thể gặp mặt.

Ngoài ba người họ là bạn học cùng lớp ra, còn những học viên khác đều là những thành phần hỗn tạp đến từ những lớp khác, kể cả học viên của Tất Á Da Lộ; tuy nhiên, trong đó cũng còn một người quen cũ của Mộ Dung Thiên.

- A ha, La Định, chúng ta lại gặp mặt nhau rồi. Thật không ngờ bây giờ chúng ta lại còn có quan hệ chiến hữu nữa!

Một đại hán mặc trên người bộ khôi giáp có trạm trổ rất nhiều bảo thạch, trông thật hoa lệ, liền xuất hiện theo lời nói. Một kẻ coi trọng vẻ bề ngoài như vậy thì Mộ Dung Thiên vĩnh viễn không quên được, gã chính là đối thủ đầu tiên của hắn trong đại hội luận võ vừa rồi - Ốc Thập Lạp Cơ.

Mộ Dung Thiên cảm thấy nhức đầu, phải quản lý người này quả thật không phải là chuyện dễ dàng gì.

Hết hồi 139

=====

Chú Thích:

[1] ma pháp tạp: thẻ tín dụng được sử dụng như một tài khoản ngân hàng vậy.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

142. Hồi 140: Tổng Hành

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dưng

Hồi 140: Tổng Hành

(Tiền Đưa)

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Khi Bồ Luân Đặc đứng yên trên đài cao của sân huấn luyện, thì lúc đó bao nhiêu sự bàn tán xôn xao của các học viên mới được lắng xuống.

Bồ Luân Đặc khẽ hắng giọng, rồi sau đó thanh âm trầm thấp của ông ta mới vang lên thông qua thuật khuếch tán âm thanh, từng tiếng rất rõ ràng lọt vào tai mọi người:

- Ta nghĩ hẳn là mọi người đều đã minh bạch mục đích của chuyến đi lần này phải không? Thời gian quả thật có gấp gáp, nhưng chắc chắn tất cả các người cũng đều hiểu rõ tình thế hiện nay của đế quốc rồi. Trước tiên, mọi người không nên kinh hoảng. Những người có mặt tại đây đều là những tinh anh ưu tú thế hệ mới của đế quốc, là hy vọng của tương lai. Đế quốc không thể nào để các người hy sinh vô ích đâu. Binh đoàn các người được sắp xếp vào lần này đều đã trải qua kiểm chứng, thực lực mạnh hơn khá so với quân địch, độ nguy hiểm cũng thấp hơn nhiều so với các đội ngũ khác.

Mọi người nghe vậy khẽ thở phào nhẹ nhõm. Thật ra không phải họ sợ chết, nhưng chẳng qua vì họ chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu sinh tử bao giờ, nếu gặp phải địch nhân ngang cơ hoặc mạnh hơn, vậy thì rất có khả năng họ sẽ bị mất mạng. Bọn họ nguyện dốc sức vì quê hương, nhưng không thể hy sinh vô ích và chết như con thiêu thân lao đầu vào lửa khi còn chưa hoàn toàn trưởng thành.

Bồ Luân Đặc lộ vẻ tươi cười:

- Ta còn có một tin tốt muốn nói cho các người nghe. Những bậc cao tăng của đế quốc đã đi xin cứu viện của những quốc gia gần chúng ta nhất, như là Cát Tốt Nhĩ Thứ nhân đế quốc, Đạt Lâm Đa Ty đế quốc, Huyền Tinh đế quốc và hơn mười quốc gia khác, hơn nữa cũng đã được đáp ứng. Viện quân hiện đang được

tổ chức cấp tốc, họ sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để đến đây tiếp viện cho chúng ta. Điều mà chúng ta cần phải làm là ra sức ngăn cản địch nhân ở ngoài chiến điểm trước khi viện quân tới.

Đây quả thật là một tin tức khiến lòng người phấn chấn. Cát Tổ Nhĩ Thú nhân đế quốc, Đạt Lâm Đa Ty đế quốc, Huyền Tinh đế quốc, vv....đều là các nước láng giềng với Lam Nguyệt, là hậu phương của chiến tuyến đang bị vây đánh. Nếu như đế quốc mạnh nhất tại Trung bộ là Lam Nguyệt bị diệt vong, vậy thì lúc đó con đường tiến quân của liên quân Tây Bắc sẽ không còn trở ngại gì, mục tiêu kế tiếp khẳng định là bọn họ. Rõ ràng quan hệ giữa bọn họ đúng là môi hở răng lạnh chứ chẳng sai. Đây giống như là một trận thế chiến ở Thần Phong đại lục vậy, những quốc gia khác đều bị cơn chiến hỏa lôi kéo vào cuộc, không ai có thể chỉ biết lo cho bản thân mà đặt mình ngoài cuộc được.

Mặc dù đây là cuộc nội chiến đầu tiên, nhưng người có chút kiến thức cũng có thể nhận ra, với tầm quan trọng của tuyến phòng ngự Lam Nguyệt đế quốc tại Trung Bộ, viện trợ có được cũng là nhiều nhất. Với cuộc chiến trước mắt, cả kẻ xâm lược và người bảo vệ đất nước đều phải chạy đua với thời gian. Nếu như liên quân Tây Bắc có thể vượt qua chiến tuyến này và nhổ đi cái đinh trong mắt là Lam Nguyệt trước khi viện quân của họ tới nơi, hoặc giả có thể công chiếm một thành thị có lực phòng ngự lớn nhất làm cứ điểm, rồi từng bước chiếm đoạt các quốc gia khác thì mộng tưởng của họ sẽ có thể đạt được. Bằng không, nếu để cho viện quân của đối phương tới nơi, nói không chừng họ sẽ bị đẩy lùi trở về Tây Bắc, từ nay về sau sẽ khó có được cơ hội lần thứ hai. Dù sao thì việc vượt qua An Tác Tổ Á đại dương để tập kích đối phương là một vấn đề rất khó khăn, vì việc điều phối quân hậu viện rất trắc trở. Chỉ cần quân đội của Lam Nguyệt bố trí ổn thỏa một phòng tuyến cường đại ở bờ bên này của An Tác Tổ Á, vậy thì trên cơ bản, quân Tây Bắc sẽ không thể thành công được. Bề ngoài của liên quân Tây Bắc do Mạch Gia đế quốc đứng đầu thì oai phong bát diện, thế như chẻ tre không gì ngăn được, lần lượt đánh chiếm từng thành thị một, nhưng hạn chế lớn nhất và cũng là nhân tố bất lợi nhất của chúng chính là xâm lược vượt đại dương. Đây cũng chính là lý do tại sao họ phải xuất kỳ bất ý đánh lén diên cuồng như vậy. Trận chiến này, hươu chết về tay ai, đến giờ vẫn chưa thể đoán trước được.

Đó là những gì mà Mộ Dung Thiên đã suy đoán ra. Quê hương tại Địa cầu của hắn đã trải qua trên dưới năm ngàn năm chinh chiến, mang tới cho hắn tri thức quân sự siêu việt hơn hẳn những người khác trên Thần Phong đại lục này, mà phán đoán của hắn cũng rất chuẩn xác và cay độc, quả thật là nhất châm kiến huyết. [1]Sau khi công bố tin tức về viện quân, khuôn mặt của Bồ Luân Đặc liền trở lại vẻ nghiêm túc:

- Ta biết đại đa số các người chưa từng giết qua ma thú, chứ đừng nói tới là giết người. Nhưng ta phải cảnh báo trước một câu: nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình! Đó chính là lời giáo huấn quý giá nhất của ta sau bao phen xuất sinh nhập tử. Các người hiểu rõ những lời này chứ?

Mọi người cùng hô vang:

- Hiểu rõ!

Bồ Luân Đặc gật đầu nói:

- Tiếp theo sẽ là phần điểm danh, mọi người hãy đưa ra chức nghiệp huy chương và học viện huân chương của mình!

Mọi người nghe vậy thì lập tức theo lời mà làm. Các Tuần thú sư liền thả thiên mục thú bay lên cao, hoàn cảnh lúc này so với ngày trước di dân ở Cách Lâm trấn cũng không khác gì mấy.

Không bao lâu sau đã điểm danh xong, Bồ Luân Đặc thỏa mãn nói:

- Rất tốt. Tính kỷ luật và việc tuân thủ thời gian của mọi người đều rất tốt, không có ai vắng mặt hay tới muộn. Hỡi các học viên của An Cách La Hy và Tát Á Đa Lộ học viện, bình thường các người vẫn xem nhau là đối thủ để cạnh tranh, không ai nhường ai, nhưng ta mong rằng, khi đến được chiến trường, các người sẽ trở nên thân thiết với nhau hơn, trở thành chiến hữu phối hợp tác chiến thật tốt, giống như ta và Áo Tư Tạt vậy!

Lúc này, sắc mặt của Bồ Luân Đặc rất là trang trọng, hai tay giao nhau ở trước ngực, biểu lộ một lễ tiết tôn kính nhất với người trước mặt:

- Các dũng sĩ, thời khắc xuất phát đã tới. Chiến thần sẽ chúc phúc cho các người. Chúc mọi người lấy máu

tươi của địch nhân, tắm mình trong hào quang của vinh dự, khải hoàn trong tiếng vỗ tay đón mừng các anh hùng, chiến thắng trở về!

- Chiến thắng trở về!

- Chiến thắng trở về!

- Chiến thắng trở về!

-

Ngày thường dù Bồ Luân Đặc vẫn nổi danh là kẻ ăn nói chất phác, nhưng lúc này ông ta cũng trở thành một diễn thuyết gia xuất sắc, khích động được nhân tâm, làm dâng trào khí huyết của một đội quân non trẻ chưa từng trải qua sinh tử chiến, tạo nên khí thế thật hùng hồn. Mới đây không lâu, họ còn sợ hãi bàng hoàng, thế mà giờ đây, những tâm tình xấu xa nhỏ nhen đó đều đã không cánh mà bay. Mộ Dung Thiên cũng khích động không ngớt, hẳn chưa từng nghĩ là mình sẽ có một ngày bước đi trên con đường bảo vệ quốc gia, dùng phương thức nguyên thủy nhất, cũng là phương thức kích động nhân tâm nhất!

Giữa tiếng reo hò vang dậy, từng cánh quân lần lượt xuất phát. Thành quả này phải quy công lao về cho khóa huấn luyện kỷ luật của học kỳ thứ nhất tại học viện, vì lúc đó, mỗi một tuần học viện đều bắt các học viên phải học kỷ luật một buổi, để đến khi gặp phải thời khắc có biến cố như thế này thì liền phát huy tác dụng.

Thông qua Truyền tống miễn phí do quân đội đặc biệt kiến tạo, tất cả các cánh quân đều nhanh chóng được đưa tới những điểm xuất phát khác nhau ở ngoài cửa thành Phật Lạc Lý Tư. Mục tiêu của Mộ Dung Thiên là Uy Nhi thành ở hướng Đông Nam, nên lẽ tất nhiên là được truyền tống ra cửa Đông Nam. Lúc này hẳn vẫn chưa có nửa điểm kinh nghiệm cầm quân, nhưng cũng may là mỗi cánh quân đều được phái tới mười đội viên giàu kinh nghiệm tác chiến của dòng binh đoàn để giúp đỡ; tuy không phải là cấp đoàn trưởng, nhưng họ đều là những dòng binh của các binh đoàn trứ danh, với những việc như khống chế đội ngũ thì thật không thành vấn đề.

- Hài, ta nên gọi người là La Dịch tiên sinh hay đoàn trưởng La Dịch đây nhỉ?

Một thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến, Mộ Dung Thiên và Lộ Thiển vừa nghe được thì vui mừng quay lại, gọi:

- Bích Dạ tiểu thư!

- Bích Dạ tỷ tỷ!

Sau lưng Bích Dạ còn có cả Khải Sắt Lâm. Mộ Dung Thiên vốn cho rằng Bích Dạ đã bị triệu đi, còn mình thì lại không có thời gian để tạm biệt Khải Sắt Lâm, nên trong lòng cũng thấy nuối tiếc, không ngờ các nàng cũng đều lại tới đây.

Mộ Dung Thiên thắc mắc hỏi:

- Nhị vị tiểu thư, sao hai người lại ở đây?

Bích Dạ trừng mắt lườm hắn, nói:

- Khải Sắt Lâm đến đây là để tiễn đưa, còn ta thì lại là một trong những sĩ quan phụ tá do đế quốc phái đến quân đoàn 376 này, tất nhiên là phải đi theo quân đoàn rồi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì rất đổi vui mừng, hỏi lại:

- Không thể nào, thật chứ?

Được ở chung một quân đoàn với Lộ Thiển đã là rất may mắn rồi, vậy mà cả Khiết Tây Táp và Bích Dạ cũng đều là người của quân đoàn 376, chẳng lẽ thượng cấp quả thật an bài tử mĩ đến vậy sao? Có thể cho mình và các thân hữu cùng xuất chinh?

Bích Dạ thở dài một hơi, rồi nói:

- Ài, chỉ mới nháy mắt thôi mà La Dịch tiên sinh lại đã trở thành người lãnh đạo trực tiếp của ta. Ta thật sự rất ghen tỵ đó. À phải rồi, từ nay về sau, có phải ta nên đổi giọng mà gọi người là La Dịch đoàn trưởng không?

Lẽ tất nhiên đây chỉ là câu nói đùa, nhưng việc Mộ Dung Thiên đảm nhiệm chức vụ trọng yếu như vậy quả thật là nằm ngoài dự đoán của nàng.

Mộ Dung Thiên mừng rỡ vô cùng. Có Bích Dạ của Cuồng Bạo dong binh đoàn hỗ trợ, vậy thì việc chỉ huy và những công việc khác sẽ thuận lợi nhiều lắm. Nghe khẩu khí của Bích Dạ không khác nào Lộ Thiển, Mộ Dung Thiên liền muốn “kiểm tra sức khỏe” một chút, tuy nhiên, vì ở đây đông người quá, nên không tiện ra tay chút nào.

Lúc này Khải Sắt Lâm mới chậm rãi tiến tới, trong tay cầm một cái chén nhỏ và nói:

- Khải Sắt Lâm xin chúc La Dịch đoàn trưởng sớm ngày chiến thắng trở về.

Trong tay nàng là một chén rượu, loại rượu này có màu xanh lam nhàn nhạt, có tên gọi là Khải Toàn, ý nghĩa và tên gọi của nó không khác nhau chút nào, là thứ rượu chuyên dùng trước lúc xuất chinh.

Mắt thấy mỹ nhân đích thân đưa tiễn, bên cạnh lại có một trợ thủ đắc lực giúp đỡ, hào tình của Mộ Dung Thiên liền bốc lên ngàn ngút, hần tiếp lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, rồi nói:

- Nhờ lời chúc của Khải Sắt Lâm tiểu thư, trận chiến này nhất định sẽ thành công.

Vóc người của hần cao lớn, lại thêm làn quang của “Phá lãng” chớp lóe sáng ngời, cộng với hào khí can vãn, bộ dáng này so với bộ dáng hạ lưu thường ngày thì khác biệt một trời một vực, quả thật cũng có vài phần khí thế của một mãnh tướng. Khải Sắt Lâm và Bích Dạ nhìn thẳng hần mà hai mắt không ngừng lóe lên những tia sáng kỳ lạ.

Các dũng sĩ của quân đoàn 376 thật là may mắn, họ mang theo bầu nhiệt huyết sôi trào và chiến ý dâng cao, lần lượt leo lên những con cự tích [2] trong tiếng hát ủng hộ của Khải Sắt Lâm, bắt đầu xuất phát. Đoàn trưởng Mộ Dung Thiên hăng hái ngồi trên đầu con cự tích tiên phong, Bích Dạ cùng với một sĩ quan phụ tá khác và Lộ Thiển thì cùng ngồi trên Phong Linh lộ bay lượn trên không.

Nhớ tới lúc trước, khi rời khỏi Uy Nhĩ thành thì bản thân mình vẫn còn là một kẻ không có chức nghiệp gì, vậy mà hôm nay đã đường đường là thủ lĩnh của một cánh quân. Mộ Dung Thiên cảm thấy hơi có chút hoang đường. Không biết đến lúc Lệ Toa và Lạc Na trông thấy mình thì sẽ có cảm nghĩ ra sao nhỉ?

oooOooo

- Thứ sáu, cuối tuần, bầu trời quang đãng, đây là một ngày đặc biệt....

Tiếng bút di động trên mặt giấy, phát ra những tiếng soàn soạt. Ngày này đối với Lam Nguyệt đế quốc, thậm chí là cả toàn bộ đại lục mà nói, thì đây quả là một ngày rất đặc biệt. Tuy nhiên, người viết nhật ký lại không phải là Mộ Dung Thiên, mà cũng không phải Lộ Thiển, Bích Dạ, Khải Sắt Lâm, Khiết Tây Tạp, Lăng Đế Tư hay bất kỳ một binh sĩ nào vừa mới gia nhập quân đội, thậm chí cũng không phải là bất kỳ một người nào ở trên Thần Phong đại lục cả.

Tiêu Băng tiếp tục viết:

- Sinh nhật hai mươi tuổi, mình đã nhận được rất nhiều quà....

Nàng ngẩng đầu nhìn khắp gian phòng ngủ gần như đầy chật quà, cùng với rất nhiều thứ khác đẹp đẽ. Tất cả những thứ này đều là của những nam sinh trong trường có ý theo đuổi nàng tặng cho. Bọn họ biết được, trong quá khứ, Tiêu Băng không dễ dàng tiếp nhận quà của ai, vì vậy nên mới nhờ người khác đưa tới tận phòng cho nàng. Những món quà này đều là hoa tươi, bánh ngọt, mỹ phẩm, túi xách tay, đồng hồ, y phục thời trang, trang sức, đồ cổ, và có cả vé đi xem siêu sao biểu diễn ca nhạc, thậm chí là cả dây chuyền kim cương...vv...thứ gì cũng có. Tất cả đều là do các phú gia công tử vất óc suy nghĩ để lấy lòng băng sơn mỹ nữ cho bằng được.

Nếu đổi lại một người con gái khác, chắc chắn họ sẽ sung sướng đến phát điên vì đồng quà cáp muôn màu muôn sắc này, nói không chừng còn bị chúng làm cho choáng váng đến ngất xỉu cũng nên. Thế nhưng ánh

mắt của Tiêu Băng chỉ lướt nhanh qua chúng mà không hề dừng lại. Nàng vẫn cảm thấy còn thiếu một thứ gì đó, còn thiếu quà của một người, một nam nhân hảo sắc mà từ sau khi quen biết mình tới nay, năm nào hắn cũng tặng một món quà kỳ lạ.

Nhớ lại thời gian hai năm trước, trong lúc sinh nhật mười tám tuổi của Tiêu Băng, lúc đó nàng còn đang học năm thứ ba ở Cao Trung (tức lớp 12). Lúc bấy giờ còn cách ngày thi vào đại học không xa, thời gian rất cấp bách. Do đó mà trường học cấm chỉ tất cả mọi người tổ chức tiệc tùng riêng tư trong những ngày không phải nghỉ lễ này. Tuy rằng thường ngày Tiêu Băng cũng chẳng hề quan tâm đến việc tổ chức sinh nhật cho mình, nhưng ngày đó là một ngày đặc biệt, là ngày đánh dấu cho một người bước vào tuổi trưởng thành, trong đời chỉ có một lần. Bởi vậy mà nàng cũng có hơi tiếc nuối. Đêm đó tan học, thời gian của ngày sinh nhật chỉ còn lại hai tiếng, nàng trở về ký túc xá mà trong lòng tràn ngập nỗi mất mát. Rồi bỗng nhiên Mộ Dung Thiên không biết từ đâu xuất hiện, hắn không nói hai lời, chỉ kéo nàng chạy đến ngọn núi phía sau trường. Lúc này Tiêu Băng giật mình, tưởng tên sắc lang này nổi ý dâm dục muốn làm bậy, nhưng sau đó nàng mới biết là mình đoán sai. Hắn chỉ kéo nàng nhảy qua tường, rồi lên xe máy chạy thẳng tới khu trung tâm thương mại trong thành phố, đãi nàng một bữa cơm Tây dưới ánh nến đầy lãng mạn, có cả tiếng dương cầm ưu nhã và hoa Tu Luy mà nàng thích nhất, lại thêm một bình rượu nho đỏ tươi như máu. Tên sắc lang ấy còn bắt nàng uống vài ly, và còn tuyên bố rằng nàng đã trưởng thành, ngực đã khá lớn, từ nay về sau có thể uống rượu, thoải mái, rồi sau đó còn nói một tràng một thôi những thứ linh tinh khác nữa. Kỳ thật, lúc đó Tiêu Băng nghĩ mãi vẫn không hiểu được, chuyện uống rượu với ngực lớn thì lại có quan hệ gì với nhau chứ?

Tối hôm đó, hai người ăn uống cho tới ba giờ đêm mới lén lút trở về. Sáng hôm sau, Tiêu Băng vẫn đi học như thường lệ, nhưng lại bị ngủ gục trong lớp, sau đó còn rửa thầm hành vi càn quấy của Mộ Dung Thiên nữa. Nhưng chỉ có trong lòng nàng mới biết, đêm đó nàng thật sự rất vui vẻ. Lần đầu tiên trèo tường, lần đầu tiên uống rượu, lần đầu tiên đi chơi khuya, tất cả những hành động đó đều là những việc chưa từng xảy ra, tạo cho nàng một cảm giác kích thích khi vượt ra ngoài khuôn phép. Bề ngoài của nàng là mô dạng của một thiếu nữ ngoan ngoãn, hành vi luôn theo khuôn khổ, cẩn thận giữ gìn từng chút một, nhưng kỳ thật bên trong nội tâm của nàng vẫn luôn khao khát thỉnh thoảng được phá lệ một lần. Mộ Dung Thiên khiến nàng cảm nhận được cảm giác tình nghịch đầu tiên, nhất là đối với nghi thức thành niên [3], đó đúng là một món quà có ý nghĩa, không gì sánh bằng.

Lại nhớ tới lần sinh nhật năm mười lăm tuổi, tên sắc lang ấy cũng chặn đường mình ở trong trường giống như vậy, trên tay cầm một bó hoa “Kim Giới Chỉ” giá vài đồng, không biết mua ở cái vỉa hè nào, dúi vào tay mình rồi lại còn hô to:

- Anh yêu em!

Lời “tuyên ngôn” thế này đối với một học sinh trung học mà nói thì thật là long trời lở đất, làm chấn động cả toàn trường, khiến Tiêu Băng trong suốt một thời gian dài bị xấu hổ muốn chết. Nhưng giờ đây nhớ lại, cái thời thiếu nữ tình cảm mới chớm nở đó, đột nhiên được một nam sinh ngỏ lời, làm sao không có chút vui sướng chứ! Đương nhiên nàng biết Mộ Dung Thiên chỉ là đùa giỡn thôi, vì hắn là một loại sắc lang, chỉ biết “tính” [4], chứ làm sao biết “ái” [5] là gì.

Ngoài lần đó ra, tên sắc lang ấy cũng làm vô số chuyện hoang đường. Nếu hắn còn ở đây, không biết hôm nay sẽ lại tặng mình thứ gì đặc biệt nhỉ? Tiêu Băng kim lòng không nổi mà suy đoán lung tung, rồi đột nhiên nàng lại đỏ mặt. Bởi nàng nghĩ tới tính cách và cảnh giới hạ lưu hiện nay của hắn, nói không chừng hắn sẽ lại tặng mình một món đồ chơi dành cho người lớn chạy bằng điện và vài quả trứng biết nhảy múa, rồi lưu lại một tấm thiệp mừng sinh nhật với hàng chữ: “Ngực lớn ngồi cùng bàn, người vẫn chưa có bạn trai phải không? Có chúng nó rồi thì từ nay về sau sẽ có ”phương tiện” rồi nhé!”

Nhưng nàng đâu biết rằng, cái tên sắc lang hạ lưu ấy giờ đây lại đang trở thành một anh hùng bước đi trên con đường bảo vệ quốc gia!

Hết hồi 140

=====

Chú thích

[1] nhất châm kiến huyết: một châm thấy máu, ý là “nói trúng điểm trọng yếu”.

[2] cự tích: con mối lớn.

[3] nghi thức thành niên: người phương Tây mỗi khi tới 21 tuổi thì chính thức trở thành người lớn, chính thức đủ tuổi uống rượu và hút thuốc. Nên mỗi khi có ai đến tuổi này, thông thường bạn bè sẽ tổ chức sinh nhật cho họ và để họ uống ly rượu đầu tiên để mừng tuổi trưởng thành, đó gọi là nghi thức thành niên. Có lẽ ở Trung Hoa, đến 18 tuổi thì đã đủ tuổi để uống rượu, nên Mộ Dung Thiên mới tổ chức nghi lễ này cho Tiêu Băng.

[4] tính: tính dục

[5] ái: tình yêu

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

143. Hồi 141: Nghi Hoặc

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dừng

Hồi 141: Nghi Hoặc

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Dấu đội ngũ chuyên chở chính là cự tích ưu tú hơn người, song trong tình huống phải gấp rút lên đường để đến Uy Nhĩ thành thì vẫn cần tối thiểu là bốn ngày đường. Tuy nhiên, căn cứ theo tin tình báo nhận được, thành thị cấp ba Lang Đạo ở tiền phương Uy Nhĩ thành tuy vẫn đang toàn lực chống đỡ, nhưng sẽ nhanh chóng bị thất thủ, phần lớn dân chúng đang di tản đi nơi khác, xem ra sẽ sớm bị công phá, mà quân địch nhanh thì sáu ngày, chậm thì bảy ngày sẽ có thể dẫn binh đánh đến Uy Nhĩ thành. Nói một cách khác, Mộ Dung Thiên chỉ còn vốn vẹn có hai, ba ngày để chuẩn bị mọi thứ mà thôi.

Buổi tối, đội ngũ vẫn nghỉ ngơi bình thường. Đây là đề nghị của Bích Dạ, thời gian đầu có cấp bách nhưng cũng không nên hành quân thâu đêm, nếu không sẽ gây áp lực tâm lý cho mọi người. Tuy nghe nói lực lượng quân địch có lẽ kém hơn một chút nhưng dù sao đội quân này cũng đều là những tân binh, bảy tám đường gom góp lại mà thành. Tất cả bọn họ đều thiếu sót kinh nghiệm, khả năng để xảy ra chuyện ngoài ý sẽ cao hơn, do đó bước đầu nên xây dựng ổn thỏa nền tảng cho tốt, tránh cho quân tâm dao động, được không bù mất.

Mộ Dung Thiên vốn là gặp cảnh lâm nguy rồi mới nhận lệnh, căn bản chưa từng trải qua huấn luyện gì, mọi chuyện cơ bản đều phải hỏi ý kiến Bích Dạ và các sĩ quan phụ tá khác. Thái độ hỏi han khiêm tốn của hắn ngược lại chiếm được cảm tình của các thành viên dày dặn kinh nghiệm, hơn nữa thỉnh thoảng hắn lại còn đề xuất những ý kiến tuyệt diệu ngoài sức tưởng tượng. Vốn dĩ cũng có một vài người bất mãn với việc để một người không có kinh nghiệm như hắn nắm giữ trọng trách, nhưng lúc này thì họ cũng miễn cưỡng chấp nhận vị tân đoàn trưởng trẻ tuổi này. Các thành viên còn lại đều là những tân binh đến từ An Cách La Hy, Tát Á Đa Lộ, và các học viện khác của Phật Lạc Lý Tư, họ đối với Mộ Dung Thiên đều tâm phục khẩu phục, bởi vì danh tiếng của hắn tại Phật Lạc Lý Tư đã rất vang dội, như sấm bên tai vậy. Nhất là những ai đã được chính mắt chứng kiến những trận đấu mà hắn đã đánh bại Lý Ngang và Mông Na Lâm,

thì lại càng thêm cung cung kính kính, không dám có một câu oán hận. Đây là một thế giới mà sức mạnh nắm quyền chỉ thượng, nắm đấm của ai cũng thì họ cũng dễ dàng đoạt được sự tín nhiệm và tôn kính của người khác.

Đương nhiên những ý kiến mà Mộ Dung Thiên bổ sung đều đến từ tri thức quân sự của Địa cầu, tỷ như việc đề xuất biên chế thụ thức: chia nhỏ mỗi năm người thành một tổ, giúp đỡ, săn sóc, đốc thúc lẫn nhau. Đồng thời bổ nhiệm một người làm tổ trưởng, nếu có thương vong hoặc tình huống đặc biệt khác phát sinh thì có thể lập tức báo cáo cho người trên mình một cấp - tức đội trưởng, biết. Trên đội trưởng là trung đội trưởng, sĩ quan phụ tá tự nhiên trở thành người chỉ đứng sau đoàn trưởng - là liên trưởng, so với chế độ quân hàm ở Địa cầu cũng không khác biệt mấy.

Ngoài việc đó ra, còn có một vài việc khác nữa, những lý luận này đối với Mộ Dung Thiên mà nói thì rất đơn giản. Trên Địa cầu, ngay cả đến một tiểu hài tử ba tuổi cũng có thể hiểu rõ. Thần Phong đại lục mỗi năm đều trải qua một lần khảo nghiệm ma thú công thành, về phương diện phối hợp tác chiến cũng không phải ngớ ngẩn, nhưng chẳng qua so với Địa cầu vốn có chiến tranh liên tục suốt mấy ngàn năm thì vẫn còn cách xa lắm.

Về phần quy hoạch tác dụng binh chủng, ví như quân viễn chinh, cận chiến, lực lượng phòng ngự mạnh yếu, trực tiếp chiến đấu hay phụ trợ, v.v.....những thứ này Mộ Dung Thiên không rõ lắm, cơ hồ chẳng khác gì gà mờ, hiển nhiên là phải lắng nghe ý kiến của mấy người Bích Dạ vốn đều là những người có kinh nghiệm phong phú.

oooOooo

Ngọn lửa trại bốc cháy hừng hực, phản chiếu lên khuôn mặt của ba người Mộ Dung Thiên, Lộ Thiển và Bích Dạ một mảng đỏ bừng. Thịt nướng trên lửa đang tỏa ra mùi thơm nồng đậm, mỡ không ngừng chảy xuống, trông thật là mê người. Khi hạ trại, đoàn trưởng được ưu đãi nhất, chiếm địa phương lớn nằm giữa đội ngũ, lại có một căn lều giăng kết giới với tác dụng phòng hộ, cách âm để nghỉ ngơi, những người khác chỉ có thể dùng căn lều bình thường. Mặc dù con đường này ít khi có ma thú nhưng xung quanh vẫn bố trí binh sĩ tuần tra để phòng ngừa biến cố ngoài ý muốn.

Cả khu doanh địa rộng lớn này của đoàn trưởng vốn không có ai quấy rầy, người ở gần nhất cũng là ở ngoài hai mươi hoặc ba mươi thước. Mộ Dung Thiên có ý riêng mới cho gọi Lộ Thiển và Bích Dạ vào trước của mình, tuyệt chẳng phải muốn tối trời dám đăng một phen. Qua mấy ngày nữa là sẽ phải chiến đấu, nên phải tranh thủ nghỉ ngơi dưỡng sức, không lẽ hắn còn dám có bộ dạng háo sắc mà chẳng biết sống chết sao. Hơn nữa, biến số trong chiến tranh thực sự quá nhiều, không ai dám cam đoan thắng thua trăm phần trăm. Mộ Dung Thiên rất sợ bản thân mình sẽ có bất trắc gì, cho nên hắn phải nắm chặt mọi khả năng và tận dụng thời gian ở bên hai nàng nhiều hơn. Hắn còn muốn bổ nhiệm Bích Dạ làm tham mưu, Lộ Thiển làm hộ vệ cận thân, cả hai luôn là thành viên trong quân đội theo sát bên mình; tuy nói ra có vẻ đường đường chính chính là vậy đó, nhưng thật ra thì tên sắc lang này ít nhiều gì cũng có chút tư tâm.

Bên ngoài thịt nướng đã vàng rộm, mỡ cũng sắp chảy hết. Mộ Dung Thiên biết rõ độ lửa đã đủ, liền lấy thịt nướng trên giá gỗ xuống, rồi dùng một thanh tiểu đao cắt một miếng thịt lớn ở chỗ đùi đưa cho nhị nữ.

Lộ Thiển tiểu ý dạt dào, ngồi kề sát bên người Mộ Dung Thiên, nàng đưa miếng thịt cho Mộ Dung Thiên cắn qua một miếng, sau đó mới ăn. Có thể ở cùng một chỗ với hắn, nàng cũng không còn cảm thấy bất cứ áp lực nào nữa.

Bích Dạ ngồi bên kia thì sắc mặt lại có phần nghiêm trọng. Ngày thường nàng ăn rất ngon miệng, hôm nay lại chỉ cắn hai miếng rồi thôi, nhìn qua Mộ Dung Thiên muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc vẫn không mở lời.

Mộ Dung Thiên thấy thế liền cười nói:

- Bích Dạ tiểu thư, có phải là “tú sắc khả xan” [1], trông thấy đường đường một đại soái ca ta đây thì không cần ăn nữa à?

Bích Dạ phì cười, nói:

- Thật không biết xấu hổ, mề khen mề dài đuôi.

Mộ Dung Thiên làm mặt dày, nói với Lộ Thiển:

- Lộ Thiến, muội nói xem có phải La Địch ca ca là nam nhân ưu việt nhất trên đời không?

Lộ Thiến ngọt ngào cười đáp:

- Đương nhiên rồi.

Bích Dạ lườm Mộ Dung Thiên một cái:

- Chỉ biết nhờ Lộ Thiến giúp.

Nàng cũng lờ mờ cảm thấy Lộ Thiến đã biết quan hệ giữa mình, Khải Sát Lâm và Mộ Dung Thiên, nên cũng không che giấu nữa, cứ thuận theo tự nhiên, khi không có người ngoài cũng thường cời mở đùa giỡn như vậy.

Mộ Dung Thiên bật cười hắc hắc, chẳng để tâm đến lời của nàng. Chẳng qua hắn thấy được Bích Dạ quả có tâm sự nên mới trêu nàng cười một cái để thư giãn thể thôi. Nếu chuyện này có quan hệ với cuộc chiến, thì hắn vẫn phải hỏi rõ thì tốt hơn:

- Bích Dạ tiểu thư, nàng có chuyện gì lo lắng phải không?

Bích Dạ thở dài:

- La Địch, có một tin tức ta phải nói cho người biết, nhưng người phải giữ bình tĩnh.

Mộ Dung Thiên thấy nàng nói nghiêm túc như vậy, liền lộ vẻ chăm chú hơn, rồi gật đầu nói:

- Có chuyện gì vậy? Nói đi.

- Lần này người trở thành đoàn trưởng của quân đoàn 376, người có cảm thấy là có vấn đề gì không?

Về điểm này, kỳ thật Mộ Dung Thiên vẫn luôn thắc mắc. Đế quốc dù không có người thì cũng không thể để một tên thiếu kinh nghiệm như hắn giữ chức đoàn trưởng. Tuy rằng trước lúc lên đường, Bồ Luân Đặc đã trịnh trọng nhấn mạnh, nhất định phải làm theo ý kiến của những sĩ quan phụ tá nắm giữ quyền lực khác, nhưng vì sao đế quốc không cử người có kinh nghiệm làm đoàn trưởng và cho mình làm sĩ quan phụ tá để học tập chứ? Hắn lắc đầu, cũng không muốn nghĩ thêm nữa cho một óc, đáp án cho vấn đề này tựa hồ đã ở trong miệng Bích Dạ rồi.

Lộ Thiến cũng ngừng ăn, yên lặng chờ đợi. Bích Dạ chậm rãi nói:

- Theo tin tức ta nhận được từ Khải Sát Lâm, lần này người chủ trương đề bạt người làm đoàn trưởng là phó hội trưởng công hội về chức vụ và quân hàm của đế quốc – Mặc Tác Ni.

Mộ Dung Thiên cau mày:

- Vậy thì sao?

Bích Dạ ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía Mộ Dung Thiên nói:

- Rất nhiều người biết, Mặc Tác Ni có mối quan hệ dây mơ rễ má với một người, và kẻ đó chính là Cát Tư!

Mộ Dung Thiên lúc này rốt cuộc cũng không nén được kinh ngạc trong lòng:

- Cái gì?

Lần này xuất chinh, dựa trên lực lượng vẫn là bên mình chiếm ưu thế, phần thắng cũng khá lớn, rất có khả năng thuận lợi ngăn cản quân địch cho tới khi viện quân hùng hậu của đế quốc đến nơi. Người nhậm chức đoàn trưởng quân đoàn 376 dễ dàng đạt được vinh dự hơn so với người khác, có thể nói là một nhiệm vụ béo bở.

Cát Tư là lão hồ ly, lại là một lão hồ ly có tính bao che. Bởi vì việc tiểu nhi tử Mông Na Lâm yêu thương nhất của lão bị hủy hoại, nhất định là lão phải hận mình thấu xương, chứ làm gì có chuyện giao cái nhiệm vụ béo bở ấy vào tay mình được? Điều này thật sự là kỳ quái. Hơn nữa, lão cũng không có khả năng giữ trò ma quỷ bịp bợm gì mới đúng. Dù sao đây cũng là chiến tranh, hơn hai vạn người, quy mô đạt đến một đội ngũ có trình độ nhất định, Cát Tư không thể tùy ý sai khiến đùa giỡn, dùng việc công giải quyết ân oán cá nhân. Nếu chỉ vốn vẹn hơn một ngàn người thì còn họa may có thể giữ trò được. Lão là một kẻ kiêu hùng,

không phải hạng xuẩn ngốc, cái gì nhẹ, cái gì nặng hiển nhiên lão phải rõ ràng mới đúng. Mộ Dung Thiên cảm thấy rất nghi hoặc.

Hết hồi 141

=====

[1] tú sắc khả xan: sắc đẹp cũng có thể thành cơm.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

144. Hồi 142: Cấp Chuyển

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dừng

Hồi 142: Cấp Chuyển

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên biết rõ Cát Tư chắc chắn có ý đồ, nhưng rốt cuộc hắn vẫn không đoán ra được là ý đồ gì. Hắn lại phát hiện ra trong danh sách thành viên của đoàn có điểm cổ quái. Trong đội ngũ này vốn không có người thuộc danh môn vọng tộc hay thiếu niên anh kiệt liên quan tới hoàng thất, cho dù là người của tiểu tộc thì cũng ít đến mức đáng thương. Tuy nhìn tổng thể, thực lực của đoàn viên không kém nhưng chỉ toàn là con cái bình dân, như bối cảnh gia đình của tên Ốc Thập Lạp Cơ dường như đã là tốt nhất trong đoàn rồi.

Sau khi hắn nói ra điểm này, Bích Dạ càng thêm nghi ngờ lo lắng, có điều là hai người nghĩ đi nghĩ lại, nhưng kết quả vẫn không biết được Cát Tư có âm mưu gì, cuối cùng đành gác lại, bình tới tướng đỡ, nước lên đất chặn.

oooOooo

Khiết Tây Tạng đang mặc cả y phục nằm trong trường, cứ trở qua trở lại, không ngủ được. Lần này bị lệnh triệu tập nhập quân, trong kinh hoàng còn có nhiều kích thích. Nếu như vẫn còn ở trong gia tộc, đám thân nhân ấy chẳng thể nào để nàng – hậu duệ duy nhất và là bảo vật trong tay của cả gia tộc – dẫn thân vào mạo hiểm, khẳng định sẽ thông qua quan hệ để miễn trừ quân dịch cho nàng, nhưng hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội mạo hiểm, nên Khiết Tây Tạng cảm thấy rất hưng phấn. Tuy nhiên, phải ở lẫn với nam binh doanh khiến nàng có hơi khó chịu, cũng may là nàng nhận chức tiểu đội trưởng, có trưởng riêng của mình, chứ nếu chen chúc cùng mấy tên tân binh khác trong một trường thì thật là đại phiền toái.

Hai tiểu đội trưởng khác trong cùng đại đội với nàng là Khoa Tư Mạc và Ốc Thập Lạp Cơ thì đều đã ngủ, muốn trò chuyện một chút cũng không được. Khiết Tây Tạng không sao ngủ nổi, cứ mở mắt thao láo không biết làm sao mới tốt.

- Tạp Hy, đã ngủ chưa?

Trong lúc nghĩ ngợi miên man thì thanh âm của Mộ Dung Thiên từ ngoài trường vọng vào.

Đang lúc buồn chán đến mức muốn đếm cừu giết thời gian, thì thanh âm của tên bạn cùng phòng như tiêm vào một liều thuốc kích thích, Khiết Tây Tạng liền bật dậy, mở cửa trường và cười nói:

- La Dịch đoàn trưởng, có việc gì vậy?

Để giữ nghiêm tính kỷ luật trong quân, Khiết Tây Tạng cũng đã dùng cách xưng hô cung kính với Mộ Dung Thiên, tuy nhiên, nàng cảm thấy rất không quen.

Mộ Dung Thiên khom lưng chui vào:

- Lão huynh, hiện giờ không có người khác, cứ gọi ta là La Dịch được rồi.

Hắn nhăn mũi hít hít mấy cái rồi nói:

- Tạng Hy, sao trong trường của ngươi thơm vậy? Nếu nói ở tức xả phun nước thơm còn được, nhưng giờ chúng ta đang đi đánh giặc, nếu bị thủ hạ ngươi biết được, rất dễ hiểu lầm ngươi là cô nương ảo lã đó, hắc hắc.

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì hơi ngượng ngùng, nàng từ trước đến nay chẳng hề sử dụng nước hoa gì cả. Cái mùi mà Mộ Dung Thiên ngửi được là do cơ thể nàng tự nhiên phát ra, là hương thơm đặc trưng của nữ nhi mà thôi.

- Ta hỏi lại La Dịch đoàn trưởng ngươi, muộn thế này mà còn chưa ngủ, không phải tới tìm một tên lính quèn như ta để nói chuyện phiếm thôi đó chứ?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- đương nhiên là có chuyện. Bích Dạ và Lộ Thiển đều đã ngủ trong trường của ta, cho nên ta....

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì cả kinh, chẳng lẽ hắn muốn nói không tiện cùng hai người tình ngủ chung trong quân doanh, nên tìm đến chỗ mình tá túc, như vậy thì ngàn vạn lần không được! Khiết Tây Tạng vội vàng ngắt lời:

- La Dịch, nơi này của ta nhỏ lắm. Hơn nữa nếu chen chúc chật chội quá thì ta không ngủ được.

Mộ Dung Thiên sững người nói:

- Ai nói muốn ngủ chung với ngươi chứ. Bên kia còn có hai mỹ nữ yêu kiều khả ái, có quỷ mới cùng với gã nam nhân thô lỗ như ngươi chen chúc trên một giường đó. Ta chỉ muốn gọi ngươi sang ăn ít thịt nướng, ha ha....

Khiết Tây Tạng thỉnh thoảng cũng đến nhà Mộ Dung Thiên ở Phật Lạc Lý Tư làm khách. Hơn nữa, Bích Dạ hay đến học viện tìm hắn, thậm chí còn ngủ lại, tất nhiên là Khiết Tây Tạng biết rõ đó là chuyện gì. Mà Mộ Dung Thiên cũng không che giấu, chỉ yêu cầu nàng giữ bí mật, bằng không sẽ đập bẹp “cơ ngực” của nàng. Vì vậy, dù Khiết Tây Tạng có lắm miệng đi nữa thì cũng không dám nói ra, nếu không tên bạn sắc lang cùng phòng ấy thật sự ra tay thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Khiết Tây Tạng quả thật nghĩ không ra chuyện Bích Dạ và Lộ Thiển ngủ rồi thì liên quan gì tới việc hắn gọi mình sang ăn thịt nướng chứ. Chẳng qua là nàng vĩnh viễn không hiểu nổi tư duy của gã bạn cùng phòng không phải người này. Cũng may là không cần tháo gỡ vấn nạn ngủ chung giường, Khiết Tây Tạng yên lòng, mỉm cười nói:

- La Dịch. Bình thường quân đội không cho phép mang theo gia quyến. Ta thấy ngươi là đoàn trưởng dân đảng nhất trong toàn bộ đế quốc rồi. Nhưng dù sao cũng nên tiết chế một chút, đừng để trước khi lên giường tình tấn thân vong!

Sắc mặt của Mộ Dung Thiên không hề thay đổi:

- Bọn họ không phải là gia quyến của ta, mà là tham mưu và thị vệ cận thân. Hắc hắc, buổi tối đi ngủ nằm sát cạnh ta, nếu không như thế sao gọi là cận thân chứ? Đến đây đi, bằng hữu chúng ta tâm sự, chuyện trò một chút.

Không để Khiết Tây Tạng nói gì thêm, Mộ Dung Thiên liền nắm tay nàng kéo ra khỏi trường. Kỳ thật trong lòng hắn cũng có chút lo lắng, dù sao cũng là lần đầu dẫn quân, hơn nữa cũng chẳng phải là một đội ngũ

có quy mô nhỏ, nên cũng khó tránh lo lắng bất an, nhưng hẳn không thể để lộ ra trước mặt hai nữ tử Bích Dạ và Lộ Thiên, chỉ đành tìm người bạn tốt “nam tính” Khiết Tây Tạp vậy.

oooOooo

Mấy ngày sau đó, đội ngũ đều phải ngày đi đêm nghỉ. Trên đường gặp vô số thường dân bá tánh đi lánh nạn, có đoàn cự tích vận chuyển về hướng nội thành. Những người này đều từ thành thị tiền phương bị công phá mà kéo đến, Uy Nhĩ thành thực tại không chứa được nhiều người như vậy, hơn nữa chưa chắc đã an toàn, nên chỉ có thể rút lui về những địa phương xa biên cảnh hơn. Nhưng mà trong chiến tranh, dùng cự tích rất tốn kém, sức chuyên chở của chúng cơ hồ đã đạt tới mức cực hạn, lại còn phải vận chuyển từng đợt, cho nên người đông nghìn nghịt, chỉ nghe tiếng người già, phụ nữ, trẻ em khóc than không dứt, thật là cực kỳ hỗn loạn. Các vị tuần thú sư duy trì trật tự cũng coi quản không xuể.

Lão binh thì chẳng sao, nhưng đám tân binh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì tâm tình trở nên trầm trọng không thôi. Vận nạn mà chiến tranh mang tới thật khó có thể tưởng tượng được. Vốn dĩ lực lượng nhân loại càng mạnh, hành vi thấp hèn công thành của ma thú càng giảm đi, những tướng có thể được sống bình yên, hạnh phúc, nào ngờ nhân loại lại phát sinh nội chiến, thậm chí so với ma thú công thành còn đáng sợ hơn. Thời đại chung sống hòa bình đã qua, liên quân Tây Bắc đốt nhà giết người, gian dân phụ nữ, không việc ác nào là không làm, làm đủ mọi chuyện xấu xa tội tệ không tưởng tượng nổi, khiến người ta thống hận. Chỉ có Mộ Dung Thiên là không thấy kỳ quái. Trong tính cách con người vốn dĩ luôn tồn tại một mặt hủy diệt, phá hoại, loại tâm tình dục vọng này ở một số điều kiện rất dễ được khai phá, mà chiến tranh chính là một trong số những điều kiện đó.

Sau khi đi qua vài tiểu thành thị, quân đoàn 376 đã thu nạp không ít tân, lão binh vốn nhận được lệnh triệu tập. Họ lập tức được sắp xếp vào các tiểu đội hoặc tiểu tổ tương ứng, và đội ngũ dần dần lớn mạnh hơn. Số lượng cự tích đã lên đến hơn hai trăm, hơn nữa còn đang không ngừng gia tăng. Cứ tính mỗi cự tích chở gần một trăm người, nhân số đội ngũ đã lên tới hai vạn. Mộ Dung Thiên như nặng hạn cầu mưa tiếp thu kiến thức và phương pháp điều phối binh chủng do Bích Dạ cùng mấy người khác truyền dạy, dù cho là Y Khóa, lớp Kinh Mạch học vào ngày trước của mỹ nữ giảng sư có vòng một cỡ D cũng chẳng được chăm chú như thế. Dù sao đại chiến cũng quan hệ tới hai vạn người dưới tay và dân cư Uy Nhĩ thành, Mộ Dung Thiên thật không dám lười biếng, trong lúc bất tri bất giác, mọi người đã trông thấy Uy Nhĩ thành ở phía xa xa.

Vốn lòng người đang tán loạn, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng chào mừng viện quân của Uy Nhĩ thành, thân là đoàn trưởng quân đoàn 376, Mộ Dung Thiên tự nhiên đã trở thành anh hùng do trời phái xuống.

Áo gấm hồi hương là chuyện cực kỳ sung sướng, nhưng Mộ Dung Thiên không rảnh để hưởng thụ vinh dự đặc biệt này, bởi vì Lang Đạo thành ở phía trước Uy Nhĩ thành đã bị phá, quân địch sẽ nhanh chóng tiến đến Uy Nhĩ thành. Cũng may là thủ vệ kiên cường, chống cự lâu hơn so với dự đoán một ngày. Một ngày này đối với binh đoàn chưa được chuẩn bị đầy đủ mà nói thì thật là rất quý giá. Công tác di chuyển dân chúng ở Lang Đạo thành cũng xem là thuận lợi. Quan tổng chỉ huy thủ thành nhìn việc rất chuẩn xác, lòng biết không thể đợi viện quân đến kịp, nên đã đưa ra quyết định sáng suốt, sau khi hoàn tất việc di tản dân chúng, trước khi Lang Đạo bị công phá, sớm đã bỏ thành, sau đó lui về Uy Nhĩ Thành hợp quân với đoàn 376. Đất tuy mất nhưng thương vong của tướng sĩ giảm đến mức thấp nhất, có thể nói là cực kỳ thành công, một trận đánh đẹp, dù bại vẫn vinh.

Sắp xếp cho đại quân trong thành xong, Mộ Dung Thiên liền phân công các liên trưởng, trung đội trưởng dẫn họa sư đi vẽ bản đồ thật chính xác những điểm phòng thủ trong và ngoài thành, không được bỏ qua bất kỳ một con sông, khe suối hay đồi gò nhỏ nào. Sau khi hợp lại tạo thành bản đồ chiến lược hoàn thiện, chỉ cần nhìn qua là biết ngay toàn bộ địa thế cũng như nơi công thủ hiểm yếu. Ý kiến này của hắn đưa ra liền được toàn bộ sĩ quan phụ tá tán thành.

Địa đồ còn được thuật sĩ in màu ra thành nhiều bản, phân phát cho mỗi binh lính. Thành Uy Nhĩ là nơi xa lạ đối với những kẻ không phải người bản địa này, nên nếu khiến họ quen thuộc được thì sẽ càng giảm bớt những tâm lý tiêu cực.

Gió trên bãi đất Lan Lăng rất mạnh, thổi y phục Mộ Dung Thiên và Bích Dạ bay phấp phật. Lộ Thiên có hơi lạnh, núp sau hai người. Sườn dốc mấy ngàn thước này là thủ điểm tuyệt hảo dành cho việc phòng ngự,

tác dụng của nó thậm chí còn vượt qua cả tường thành Uy Nhi. Không nghi ngờ gì, trọng điểm của cuộc chiến chắc chắn sẽ xảy ra tại gò Lan Lăng, cho dù có thất thủ, chí ít cũng phải khiến quân địch thương vong thảm trọng, hơn nữa phe mình còn có thể rút về Uy Nhi thành. Mộ Dung Thiên thậm chí dám chắc rằng, chỗ này chính là nơi quân địch thua tan tác nếu quả lực lượng của chúng kém hơn mình. Chiếm cứ địa lợi thế này, không có lý gì mà đánh không thắng. Mộ Dung Thiên hôm nay tin tưởng hơn rất nhiều, vì thế nên tâm tình của tên sắc lang rất tốt, nói với mỹ nữ cung tiễn thủ bên cạnh:

- Bích Dạ tiểu thư, ta thấy chúng ta cũng quá lo xa rồi. Cát Tư lão hồ ly ấy chắc vì nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó nên mới để cho ta đảm nhiệm chức đoàn trưởng này đây, ha ha ha.

Bích Dạ cười nói:

- Ta cũng hy vọng là như thế. Ta thật không nghĩ ra được lý do gì, bất luận ra sao, dù lão muốn đối phó với chúng ta thì cũng không thể đem an nguy của đế quốc ra làm trò đùa mới phải.

Lúc này một chấm đen nhỏ ở phía chân trời xa xa bay tới, càng lúc càng lớn dần, và hóa thành một bóng đen. Hóa ra là Phong Linh lộ của Bích Dạ. Từ cái ngày Bích Dạ nói ra nỗi bất an trong lòng đó, nàng đã thả Phong Linh Lộ ra, nhưng bản thân lại cùng Lộ Thiển cười cự tích. Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy kỳ quái nhưng không hỏi nhiều.

Sau khi Phong Linh Lộ thu nhỏ lại, lú ra lú rú không biết nói gì đó. Bích Dạ nghe xong sắc mặt đột nhiên đại biến.

Mộ Dung Thiên thấy thế liền khẩn trương hỏi:

- Bích Dạ tiểu thư, sao vậy?

Bích Dạ ngưng trọng nói:

- Về phía đông của Uy Nhi thành chừng hơn một ngàn dặm là thành thị cấp ba Phách Ngao, về phía tây cách hơn một ngàn hai trăm dặm là thành thị cấp hai Lệnh Đạt Nhĩ, còn có năm tòa thành cấp bốn ở xung quanh, tất cả là bảy lộ liên quân Tây Bắc đã bỏ mục tiêu, nhanh chóng quay ngược lại Uy Nhi thành. Nếu chúng có thể hợp lại, số lượng ít nhất đã hơn ta gấp năm lần!

Hết hồi 142

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

145. Hồi 143: Lương Thực

Dị Giới Duyệt Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dừng

Hồi 143: Lương Thực

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi:

- Gấp năm lần? Bích Dạ tiểu thư, nàng xác định không lầm chứ?

Kỳ thật lúc này hẳn đã tin tám phần. Bích Dạ ngày thường tùy tùy tiện, những nàng đã là thành viên của binh đoàn thì tuyệt sẽ không đem chuyện quân tình ra nói chơi. Nếu sơ sẩy một chút, tính toán sai lầm sẽ gây hậu quả không thể tưởng tượng được.

Bích Dạ lắc đầu:

- Tuyệt đối chính xác. Gấp năm lần vẫn chỉ là con số thận trọng, rất có thể gấp sáu hoặc bảy lần, hơn nữa ta đã tính cả thủ quân rút từ Phách Ngao thành rồi. Phong Linh lộ rất thông minh, trinh sát chưa hề sai sót bao giờ! Ngoài ra, trong liên quân của hai thành Ngao Vũ và Lệnh Đạt Nhĩ còn có rất nhiều kỵ sĩ, cung tiễn thủ và ma pháp sư.

Phong Linh lộ là sủng vật cao cấp thuộc phi hành hệ, làm trinh sát là thích hợp nhất, tốc độ nhanh, bản thân lại có lực phòng ngự cường đại, sẽ không bị ma sủng hoặc cung tiễn thủ của đối phương dễ dàng đánh rơi.

- Vậy thì phiền toái rồi.

Mộ Dung Thiên nhíu mày, tâm hoảng ý loạn đi tới đi lui, vừa tự nói với mình “ Bình tĩnh, phải bình tĩnh!” Nhưng lúc này làm sao hắn có thể tâm bình khí hòa được. Nếu chỉ chênh lệch một hay hai lần thì còn có thể dựa vào thiên thời địa lợi mà liều mạng, nhưng hôm nay số lượng quân địch vượt xa tưởng tượng, lại còn có bộ phận kỵ sĩ tối quan trọng, công thành chiến cực nhanh và còn cung tiễn thủ và ma pháp sư, nên vấn đề lại càng phiền toái hơn.

Nghe nói các thành phụ cận Uy Nhĩ là Phách Ngao, Lệnh Đạt Nhĩ đều sắp bị công phá, nhưng vì sao các cánh liên quân Tây Bắc lại bỏ qua miếng thịt béo đã tới tay mà chuyển sang công kích Uy Nhĩ thành? Mộ Dung Thiên đang đau khổ suy nghĩ, chợt loé lên ánh sáng, nảy ra hai chữ: lương thực!

Nếu là bình thường thì chả ai lo tới vấn đề này. Cho dù là đất đai cằn cỗi nhất của Thần Phong đại lục, chỉ dựa vào đặc điểm tăng trưởng thu hoạch cực nhanh, chu kỳ kết trái ngắn kết hợp với pháp thuật của thuật sĩ để rút ngắn thời gian, vậy là có thể trong khoảng thời gian rất ngắn là thu đủ lương thực, chẳng có gì phải lo ngại. Tuy nhiên, sau khi phát sinh sự kiện quỷ dị về sự trưởng thành của cây trồng, thì bất tri bất giác vấn đề lương thực đã bắt đầu chiếm giữ địa vị càng lúc càng quan trọng trên vũ đài nhân loại. Nguyên nhân liên quân Tây Bắc bỗng nhiên phát động tấn công điên cuồng, ngoại trừ đích thực là đã có dự mưu từ trước, nhưng vấn đề lương thực cũng góp phần châm thêm dầu vào lửa. Bởi lẽ đất đai Tây Bắc cằn cỗi, sau việc cây trồng sinh trưởng chậm lại, họ lập tức đối mặt với nguy cơ của bệnh dịch. Vốn họ dự định ở giai đoạn cuối cùng của kế hoạch Lạc Nguyệt là dùng tử sĩ tiêu diệt một số nhân vật cấp cao làm cho cả đế quốc đại loạn, rồi sau đó mới phát động tập kích, nhưng vấn đề lương thực đã khiến họ phải ra tay sớm hơn.

Liên quân Tây Bắc vượt biển tấn công, càng gặp phải nguy cơ lương thực cung ứng không đủ, bởi vậy bọn họ sau khi biết được tin tức Lạc Nguyệt đế quốc có viện quân, liền lập tức tập trung lực lượng công phá chiếm lĩnh thành trì có thể cung cấp vật tư phong phú làm nơi dừng chân, mà Uy Nhĩ thành lại là vùng đất nổi danh màu mỡ, lương thực dồi dào, tự nhiên sẽ trở thành mục tiêu trọng yếu của liên quân. Hơn nữa, nơi đó địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, là cứ điểm cực tốt. Bọn họ dù phải trả giá đắt thì cũng phải giành cho được. Vật tư của Phách Ngao, Lệnh Đạt Nhĩ cũng như những thành trì khác, nếu so với Uy Nhĩ thành còn kém quá xa, công phá được cũng không có nhiều ý nghĩa. Hơn nữa, nếu lực lượng phân tán đến các tiểu thành thị, liên quân phản công sẽ rất khó giữ vững, chẳng bằng tập trung lực lượng chiếm cứ nơi có thể tự cung tự cấp như Uy Nhĩ thành thì lại dễ dàng thủ hộ còn hơn.

Ác độc, thật là ác độc! Mộ Dung Thiên thầm than. Nghe nói Cát Tư là cáo già lão luyện, vốn khởi nghiệp là một thương nhân, quả nhiên cách nhìn thật thấu triệt. Lão không phải không biết Uy Nhĩ thành quan trọng đối với liên quân Tây Bắc, cũng không phải cố ý phái ít người đến bảo hộ. Giữa đại nghiệp quốc gia và ân oán cá nhân, thế nào lão cũng sẽ nhất định chọn ân oán cá nhân, nhưng gặp lúc này đang là lúc cần điều động nhân lực rất gấp, cứ nhìn vào sự tập nham của nhóm quân này thì cũng có thể thấy được điều đó. Nếu như quân đoàn 376 có thể giữ vững Uy Nhĩ thành, điều đó hiển nhiên là chuyện mừng lớn, nhưng trên thực tế thì khả năng này lại rất thấp, cho dù không thất bại, lợi dụng ưu điểm địa hình của Uy Nhĩ thành khiến quân địch phải chịu mức độ thảm trọng thương vong nhất định cũng không có vấn đề, rốt cuộc vẫn được lợi. Chỉ có điều là đội ngũ bị phái đi bảo vệ Uy Nhĩ thành thì xem như trở thành bia đỡ đạn. Cho dù Cát Tư không tuyển Mộ Dung Thiên, lão vẫn phải tuyển một người khác đến làm bia, nếu như thế, tại sao

không nhân cơ hội này một mũi tên mà bắn hai chim? Trong tình huống lo nghĩ cho lợi ích đế quốc, có thể khiến cái gã tiểu tử mình hận thấu xương này bỏ mạng, thì đúng là nhất cử lưỡng tiện, kế hoạch hầu như hoàn mỹ, quả không hổ là nhân vật đại kiêu hùng trên đế quốc.

Chả trách trong tình huống thủ thành tốt như vậy mà đế quốc vẫn không ngừng cho dân chúng dời đi, hóa ra đã có chuẩn bị cho tình huống xấu. Mộ Dung Thiên thở dài, đúng là so với lão cáo già này thì mình vẫn còn quá non nớt. Hơn nữa, cho dù Mộ Dung Thiên biết rõ Cát Tư muốn hấn đi làm bia đỡ đạn thì cũng chẳng thể có biện pháp gì. Hấn cũng không thể nói ra việc này vì sợ quân tâm hỗn loạn. Nếu để mọi người trong quân biết mình đi chịu chết, vậy thì không cần đánh cũng đã thua hết phân nửa. Nhìn từ góc độ khác, Cát Tư vẫn là vì Lam Nguyệt đế quốc mà suy tính. Đương nhiên thủ đoạn mà lão dùng tưởng như là vô hình nhưng lại rất trí mạng.

Mộ Dung Thiên không thể bỏ thành Uy Nhĩ mà chạy trốn. Bích Dạ và các phó tướng khác chắc chắn cũng sẽ không đồng ý. Bọn họ đều là những người trung thành với đế quốc, nhất định sẽ kiên quyết tử thủ, cho dù cơ hội sống sót là không lớn. Mà cho dù có thể chạy thoát, Cát Tư cũng sẽ khép mình vào tội đào binh để xử tử. Uy Nhĩ là một thành trì trọng yếu, hơn nữa lại có một số lượng lớn dân chúng chưa rời đi, Mộ Dung Thiên thật sự vô cùng bị quan. Phải làm thế nào mới tốt đây?

Bích Dạ thấy bộ dạng lực thần vô chủ của Mộ Dung Thiên thì lại càng lo cho hấn. Nàng biết rõ cái tin tức này mang tới điều gì, nhưng lại không thể giấu diếm không báo, nếu không thì hậu quả lúc đó sẽ càng thêm nghiêm trọng.

“Cộp, cộp, cộp...” Tiếng ma kỵ từ xa truyền tới. Ba người Mộ Dung Thiên theo tiếng nhìn lại, nhưng thấy trong sự bảo vệ trước sau của trường thương kỵ sĩ có lực phòng ngự cực mạnh, một đoàn dũng sĩ chuyên nghiệp dùng khinh thân thuật bay đến gò Lan Lăng, lẫn trong đó còn có không ít chiến sủng của họ.

Quân địch đương nhiên không đến nhanh như vậy, hơn nữa, Mộ Dung Thiên vui mừng nhận ra người pháp sư mặc áo tím tay cầm ma trượng đi phía trước đội ngũ kia lại là người quen cũ, và y cũng là người mà Bích Dạ tôn kính nhất – đoàn trưởng Cuồng Bạo dong binh đoàn, Khăng Đặc tiên sinh, là một vị ma pháp sư ngũ tinh, một trung niên nam tử có tài lãnh đạo xuất chúng.

Không lâu sau đó, Mộ Dung Thiên liền nhận ra mấy vị thành viên khác của dong binh đoàn: Tập Thập - nhân xưng “Bạo Lực chiến sĩ”, phù chú sư Bồ Lô Tư, kỵ sĩ Na Lâm Cách, và còn có nàng mục sư hay thẹn thùng Tập Lâm kia nữa. Toàn bộ đều ở chính giữa đội ngũ, là đầu lĩnh của tất cả binh chủng, nhìn từ ngoài vào rất dễ dàng nhận ra được.

Mộ Dung Thiên vui mừng như gặp mây, từ huân chương lam sắc trước ngực Khăng Đặc mà biết được, người này chính là quan tổng chỉ huy của Phách Ngao thành vừa bị công phá. Chẳng trách có thể đưa ra quyết định chính xác như vậy, hóa ra là nhờ vị đoàn trưởng dong binh đoàn kinh nghiệm phong phú, túc trí đa mưu này! Có người tài hoa như y giúp đỡ, cộng với sự hỗ trợ của các thành viên dong binh đoàn, thật sự là phúc lớn.

Mấy ngàn quân thủ thành Phách Ngao mới tới tất nhiên đều được sát nhập vào sự quản lý của quân đoàn 376, sau khi được những người phụ trách từ chức trung đội trưởng trở xuống phân phối, họ lập tức tiến hành chuẩn bị. Còn Mộ Dung Thiên thì cùng Khăng Đặc và các nhân vật chủ chốt tiến hành thương nghị khẩn cấp.

- Đoàn trưởng, gặp được người thật là quá tốt!

Bích Dạ cũng rất bất ngờ. Hiển nhiên nàng cũng không ngờ Khăng Đặc lại là quan tổng chỉ huy thủ thành Phách Ngao, nhưng đây đúng là một sự kinh hỷ không thể chối cãi. Là thành viên của dong binh đoàn, nàng là người hiểu rõ năng lực của Khăng Đặc nhất.

Khăng Đặc vẫn giữ bộ dáng bình tĩnh không ngạc nhiên không mừng rỡ, dường như dù trời có sập xuống cũng không nhú mày. Y thần nhiên nói:

- Bích Dạ, La Địch tiên sinh bây giờ mới là người phụ trách cao nhất của quân đoàn 376, người tốt nhất nên gọi ta là phó đoàn trưởng đi.

Khăng Đặc là một trong những người Bích Dạ tôn kính nhất, nàng nghe vậy thì liền chữa lời:

- Vâng, vâng, Khăng Đặc đoàn....phó đoàn trưởng.

Tuy nàng là thành viên của dong binh đoàn, rất rõ sự trọng yếu của tính kỷ luật, chẳng qua xưng hô Khăng Đặc tôn kính nhất là phó, mà cái tên sắc lang Mộ Dung Thiên này là trưởng, thì vẫn còn có chút chưa quen. Mặc dù là mệnh lệnh của đế quốc, Bích Dạ đã bắt đầu nghĩ tới việc tìm cơ hội “trừng phạt” tên sắc lang này một phen. Ai bảo hấn dám có chức vụ và quân hàm cao hơn Khăng Đặc chứ.

Chẳng qua việc cấp bách hiện nay không phải là trừng trị Mộ Dung Thiên, mà là làm thế nào để giải quyết nguy cơ trước mắt. Nếu không có cách nào sống sót, vậy thì chuyện “trừng trị” sung sướng thế cũng thành nói suông. Vì thế, Bích Dạ lập tức nói ra tình hình các đạo liên quân Tây Bắc đang chuẩn bị hợp công Uy Nhĩ thành.

Lời nói của nàng vừa dứt, tựa như một viên đá ném xuống mặt hồ yên tĩnh, mọi người đều trở nên nhốn nháo. Chuyển biến của liên quân quá nhanh, bọn họ còn chưa nắm bắt được tin tức gì. Vốn đang vui mừng vì sự hội tụ cùng quân đoàn 376, nay ai nấy đều chuyển thành vẻ u sầu. Với tỷ lệ một chọi sáu, mà đối phương lại có cả kỵ sĩ, ma pháp sư, và các cung tiễn thủ, toàn những binh chủng có lợi cho việc công thành nhanh chóng, phần thắng thực sự quá nhỏ, rất khó thủ vững cho đến khi viện quân của đế quốc tới nơi. Ngay cả người gặp bất cứ chuyện gì cũng có thể giữ bình tĩnh như Khăng Đặc mà cũng phải nhũn mày, như thế cũng đủ thấy tính nghiêm trọng của vấn đề.

Sau đó mọi người đều nhao nhao phát biểu thảo luận, vắt óc tìm mưu kế, đưa ra các loại chiến thuật, nhưng dưới sự vượt trội về lực lượng, có vẻ như tất cả đều bất lực, nhiều nhất chỉ có thể kéo dài thời gian trước khi thất thủ, chuyện toàn quân bị diệt chỉ là sớm muộn.

Nhưng mà bọn họ biết rõ địa vị chiến lược của thành Uy Nhĩ, không có ai đề nghị rút lui, hướng hồ cũng không ai nhả tâm bỏ rơi nhiều dân chúng chưa rời đi mà lại không có khả năng tác chiến như vậy.

- Khụ, khụ!

Mộ Dung Thiên từ nãy tới giờ vẫn không hề lên tiếng, lúc này chợt ho khan hai tiếng.

Mọi người biết hấn chỉ là mao đầu tiểu tử mới tốt nghiệp học viện, cho dù vũ kỹ có thành tựu nhất định nhưng về phương diện năng lực chỉ huy thì thủy chung vẫn có thiếu sót, trong cuộc chiến đại quy mô như thế này, không phải dựa vào sức mạnh của vài cá nhân là có thể thủ thắng. Bởi vậy, họ không hiểu vì sao đế quốc lại bổ nhiệm tên gà mờ này làm đoàn trưởng, họ vẫn coi người phụ trách cao nhất này như không có vậy.

Lúc này một người tàng hình đột nhiên lên tiếng, mọi người đều cảm thấy kỳ quái, đồng loạt nhìn về phía hấn.

Mộ Dung Thiên hắng giọng nói:

- Các vị, không phải ta đề cao quân địch mà hạ thấp uy phong của mình, chẳng qua muốn đối đầu với quân địch đông gấp sáu, bảy lần là chuyện phi thường ngu xuẩn, ta nghĩ liệu chúng ta có thể tránh đi mũi nhọn mà dời mục tiêu tới địa phương khác hay không?

Mọi người nghi ngờ hỏi lại:

- Dời đi?

Khóe miệng của Mộ Dung Thiên lộ ra một nụ cười mỉm khó hiểu:

- Đúng vậy, chuẩn bị cho bọn chúng một số thứ.

Hấn dừng lại một chút rồi nhấn mạnh:

- Lương thực!

Mọi người đều thấy khó hiểu, nhưng chỉ có Khăng Đặc vốn đang lắng nghe cuộc tranh luận sôi nổi và chưa hề mở miệng thì nay đã thay đổi sắc mặt, y vốn đang sa sầm sắc mặt thì giờ lại bỗng nhiên bừng sáng rất kỳ lạ.

Hết hồi 143

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

146. Hồi 144: Dâm Đăng

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dưng

Hồi 144: Dâm Đăng

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

- Lương thực?

Mọi người vẫn còn khó hiểu, vội hỏi lại.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đầu tiên, chúng ta phải định rõ mục tiêu của trận chiến lần này là đẩy lui quân địch hay là tận lực kéo dài thời gian để chờ viện binh, chứ không phải là tiêu diệt quân địch. Với lực lượng của đối phương, nếu liều mạng thì chúng ta có thể kiên trì được bao lâu, ta nghĩ chắc trong lòng mọi người đều rõ ràng rồi. Tuy nhiên, chuyển này cường địch trở lại thì chúng cũng có chỗ yếu hại của chúng. Giống như khi cường giả đối chiến, nếu như dùng linh lực đối kháng, bên yếu hơn tất nhiên sẽ thất bại, nhưng nếu bên yếu hơn biết chiến đấu linh hoạt, tấn công vào những chỗ yếu hại như mắt, âm bộ, vv....thì có thể ngăn cản đối phương một chút, nói không chừng lại có thể chuyển bại thành thắng. Cho nên, trong trường hợp này, lương thực chính là chỗ yếu hại của địch nhân.

Mặc dù Mộ Dung Thiên nói lời thô tục, nhưng mọi người đều thông qua ví dụ sinh động này, chậm rãi suy ngẫm tìm ra ý tứ trong đó. Bích Dạ đã quá quen với tính hạ lưu của hắn, nhưng cũng không ngờ trong hội nghị bàn chiến thuật đứng đắn như thế này mà hắn lại có thể ăn nói điên khùng, nàng nhìn sang thấy Tập Lâm đang ngượng ngịu cúi đầu, Bích Dạ liền nguýt hắn một cái thật dài.

Mộ Dung Thiên không thèm quan tâm đến nàng, chỉ nói tiếp:

- Chắc các vị ngồi đây đều không lạ gì về việc cây trồng bị sinh trưởng chậm. Nếu như lúc này chúng ta không cùng họ xung đột chính diện, mà nhắm vào lương thực của bọn họ, tấn công đột kích, vật tư hậu cần không đủ thì bọn họ sẽ thế nào? Hắc hắc....

Mọi người nghe hắn giải thích xong thì đều giật mình, nếu nói như vậy thì trận này không cần đánh mà quân ta đã thắng rồi. Bởi vì đây là cuộc nội chiến đầu tiên, nên không ai nghĩ tới kế sách quỷ dị này. Trước kia khi ma thú công thành, người ta vốn không thể nào đi phá hủy lương thực của ma thú được, bởi lẽ ma thú không cần lương thực, chúng chỉ cần hấp thụ yêu khí trong thiên địa để tồn tại. Mà ma thú lại càng không thông minh tới mức ra tay với lương thực của nhân loại. Dù có ra tay thì cũng chẳng có tác dụng gì mấy, bởi lúc ấy lương thực gặt hái được từ đồng ruộng thật là quá nhanh.

Kỵ sĩ Tát Na Lâm đứng đầu binh chủng kỵ sĩ, đã được bổ nhiệm làm Doanh trưởng của quân đoàn 376, liền đưa ra nghi vấn:

- Nhưng chúng ta làm cách nào mới có thể hủy được lương thảo của quân địch? Cho dù địch nhân không ngờ tới phương án này và không có phòng bị, vậy họ cũng không thể tùy tiện để lương thực nghênh ngang

ở ngoài quân doanh, nhất định phải đặt trong khu vực đại quân. Chúng ta không có khả năng phái ra số lớn binh lực để chơi thắng với chúng. Trước tiên, quân địch đông hơn ta gấp mấy lần, kể đến thì chỉ cần bỏ đi địa hình thuận lợi cho phòng thủ này mà lại đi tấn công, e rằng đó không phải là cách làm sáng suốt.

Y vừa đưa ra vấn đề này thì liền được mấy người khác đồng ý. Đây quả thực là một nan đề, chỗ hiểm đứng là có, nhưng làm sao tấn công được vào đó? Khăng Đặc cũng lộ vẻ trầm tư. Vấn đề này quả thật khiến người ta phải hao tổn tâm trí, nếu không nghĩ ra biện pháp hữu hiệu thì dù có biết rõ chỗ yếu hại của quân địch cũng bằng không.

Đợi cho mọi người nêu ý kiến xong, Mộ Dung Thiên mới chậm rãi nói:

- Ta có một kế hoạch vừa táo bạo vừa mạo hiểm.

Tất cả mọi người đối với vị thủ lĩnh gà mờ này đã có tôn kính hơn trước một chút, nên ai nấy đều yên lặng đợi hắn lên tiếng.

Mộ Dung Thiên cũng không nói đến kế hoạch ngay mà lại nháy mắt với Bích Dạ đang đứng bên cạnh.

Theo mấy lần thảo luận khi vừa đến Phật Lạc Lý Tư ngày trước, Bích Dạ đã rõ thói quen của hắn, lập tức đứng lên lấy ra mũi tên nhỏ, đi thẳng tới chỗ treo địa đồ chiến lược trên tường.

Đến lúc này Mộ Dung Thiên mới lên tiếng:

- Trận đánh đầu tiên của chúng ta nhất định sẽ xảy ra tại gò Lan Lăng, điều này ta nghĩ mọi người đều đồng ý phải không?

Bích Dạ theo lời diễn giải của hắn, nàng cầm mũi tên chỉ vào một khu vực màu vàng đậm, chính là gò Lan Lăng.

Thấy mọi người đều gật đầu đồng ý, Mộ Dung Thiên tiếp tục nói:

- Quân địch cũng biết tin viện quân của ta sắp tới, bởi vậy chúng nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để tới được đây và công hạ Uy Nhĩ thành trước khi viện quân của chúng ta đến. Thời gian hành quân của các lộ quân địch do đường xá không giống nhau nên sẽ có sai biệt, nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều, hẳn là sẽ tới vào khoảng từ ba giờ chiều đến tám giờ tối.

Những người đang ngồi ở đây đều là thủ lĩnh thân kinh bách chiến, từng có nhiều kinh nghiệm lãnh đạo chống ma thú công thành, nên việc tính toán thời gian chênh lệch giữa các binh chủng cũng không thành vấn đề, lập tức lại gật đầu.

- Quân địch không thể vừa tới đã lập tức tấn công chúng ta. Thứ nhất là ngày đêm hành quân đã vô cùng mệt mỏi, sau đó chúng còn phải bố trí chỉnh đốn, thống nhất chỉ huy, hơn nữa phải thương thảo kế hoạch công thành. Vô luận là do nguyên nhân nào, khăng định chúng sẽ dừng lại ở ngoại ô Uy Nhĩ thành một đêm, hôm sau mới phát động công kích. Mà địa điểm chúng hạ trại, có khả năng nhất chính là khu bình nguyên phía dưới gò Lan Lăng, diện tích không lớn không nhỏ, vừa đủ lớn để trú quân.

Đợi Bích Dạ dùng mũi tên chỉ vào một khu vực có đánh dấu màu xanh xong, hắn lại nói tiếp:

- Vì sao à, thứ nhất là nơi này gần nguồn nước, nấu nướng thuận tiện. Thứ hai là khu đó tương đối an toàn, ít khi có ma thú xuất hiện. Bởi vậy ta nghĩ không ra lý do bọn chúng sẽ bỏ qua nơi này mà lựa chọn một địa điểm khác.

Khăng Đặc là người đầu tiên vượt cảm đồng ý. Kỳ thật, ngay cả lão cũng có phần xem nhẹ tiểu tử này, không nghĩ một tên gà mờ như thế mà cũng có thể đứng dậy phân tích thao thao bất tuyệt, đầu đó rõ ràng, hơn nữa lại còn vạch ra nguyên nhân chính xác, khiến mọi người không thể không tin phục. Chỉ có điều lão không rõ Mộ Dung Thiên suy đoán nơi quân địch đóng quân có tác dụng gì, vì vậy nên mới lên tiếng:

- La Địch đoàn trưởng, chẳng lẽ chúng ta phải tiến hành mai phục trước ở nơi đó? Nhưng khu đất trống như vậy dường như là không có khả năng thì phải? Kể cả nếu đó là một khu rừng rậm thì nhiều người mai phục cũng là cả một vấn đề!

Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Mai phục không nhất định là phải ở trên mặt đất.

Nói xong, hần lại chỉ ngón tay xuống đất.

Trong lúc mọi người còn chưa có phản ứng gì, thì Khăng Đặc đã hiểu ý, vỗ tay cười nói:

- Hay, diệu kế!

Rồi lão lại giải thích thay cho Mộ Dung Thiên:

- Chúng ta có thể tìm một số binh sĩ tinh thông Thổ hệ, có khả năng khoan động và tu bổ địa huyết, để họ ra tay tại dải đất trung tâm bình nguyên Lan Lăng, vùng phụ cận nguồn nước. Vả lại, đến lúc đó, quân địch nhất định sẽ mệt mỏi quá mức nhưng sau đó lại bất ngờ phát hiện ra ốc đảo với nguồn nước sung túc, hẳn là sẽ càng hưng phấn hơn.

Tất cả mọi người có mặt đều nghe tới xuất thần, Mộ Dung Thiên cười nói với họ:

- Nói dối với thiện ý có đôi khi là cần thiết.

Khăng Đặc là người đầu tiên đồng ý:

- Ta tán thành. Binh pháp chỉ là vật chết, quyết định thích hợp nhất với tình thế chiến trường mới là quyết định tốt nhất!

Mặt khác, Lao Luân Tư thấy Khăng Đặc không có dị nghị gì nên cũng không lên tiếng. Nếu không nhờ có Khăng Đặc kịp thời tới cứu viện và chỉ huy đại cuộc, chỉ e rằng Phách Ngao thành lúc ấy tràn ngập nguy cơ như vậy hẳn đã sớm bị công hãm rồi.

Tập Tháp vui vẻ cười lớn, nói:

- Ha ha, nếu lương thực của bọn chúng bị hủy thì chỉ có thể ử rử lui quân mà thôi, hẳn là không còn gì phải lo nữa nhỉ?

Mộ Dung Thiên khoát khoát tay nói:

- Không, chúng ta rất khó có thể đốt cháy hoàn toàn lương thực của chúng. Vô luận là chúng có chuẩn bị tốt hay có thể cứu được một phần cũng thế. Quân chúng ta có thể mai phục quả thật là quá ít, rất có thể chúng sẽ lưu lại được một ít lương thực vừa đủ dùng trong mấy ngày. Mà trong tình huống tất thắng lại thất bại trong gang tấc, địch quân có thể thẹn quá hóa giận, muốn chúng ta phải gánh chịu hậu quả, hoặc giả là chúng muốn liều một phen, thử xem trong tình huống còn chút ít lương thực mà xông lên tấn công, quyết chiếm cho được Uy Nhĩ thành trong một thời gian ngắn nhất. Như vậy thì sự tấn công của chúng nhất định sẽ rất điên cuồng, do đó, chúng ta phải để cho binh sĩ của mình được chuẩn bị tâm lý cho thật tốt!

Tập Tháp nghe vậy cũng thấy có lý, liền lo lắng hỏi:

- La Dịch đoàn trưởng, vậy chúng ta phải làm sao? Nếu bọn chúng không tiếc phải trả giá đắt, cố liều mạng công phá Uy Nhĩ thành trong khoảng thời gian ngắn nhất thì cũng không phải là không có khả năng. Đến lúc đó, bọn chúng dựa vào lương thực trong thành cũng có thể chiếm đóng Uy Nhĩ thành lâu dài.

Gã rất bội phục Mộ Dung Thiên, nên muốn hỏi ý kiến hần trước tiên.

Nét mặt Mộ Dung Thiên sa sầm hần lại, chậm rãi thốt ra một tiếng:

- Đốt!

Mọi người một lần nữa lại lâm vào tình cảnh hoang mang, nghĩ mãi mà không hiểu rõ là chuyện gì, rốt cuộc chỉ đành hỏi lại:

- Đốt? Đốt cái gì?

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc vài tiếng rồi nói:

- Đốt lương thực của chúng ta. Nếu thấy có khuynh hướng chống đỡ không nổi, chúng ta sẽ hủy toàn bộ lương thực của mình. Cho dù quân địch đến được Uy Nhĩ thành thì nó cũng chỉ là thành không nhà trống,

đến lúc đó khi viện quân của đế quốc tới, chẳng lẽ bọn chúng còn không ngoan ngoãn chấp tay quy hàng như lũ rùa đen rút đầu vào mai hay sao? Không, hẳn là khi đại quân đế quốc còn chưa tới, bọn chúng đã phải chạy về nước trước rồi, nếu không sẽ chết đói tại Uy Nhĩ thành, đến cả thi thể cũng không ai thu nhặt giúp, ha ha ha ha....

Tiếng cười gian tà của Mộ Dung Thiên vang lên vắng vắng trong phòng, đến nỗi đáy lòng của ai nấy đều phát lạnh. Vật tư hậu cần của đế quốc tuyệt đối không có gì phải lo lắng tới, cho dù có hy sinh toàn bộ lương thực trong thành thì cũng không ảnh hưởng gì cả. Nhưng chuyện này đối với quân địch thì lại rất nghiêm trọng, bất ngờ bị giáng một gậy vào đầu, hẳn sẽ khiến bọn chúng không còn biết Đông Nam Tây Bắc ở đâu nữa. Tự tổn một trăm, dẫu thương địch một ngàn! Độc! Thật sự là quá độc! Lúc này mọi người không còn dám coi thường tiểu tử gà mờ này nữa, trong lòng đã bắt đầu nảy sinh sự kính sợ. Họ đã sớm nghe nói trong cuộc luận võ giữa Tát Á Đa Lộ và An Cách La Hy học viện, tiểu tử này hạ lưu dâm đẳng nhất, nữ đệ tử nào xui xẻo gặp phải hắn thì xem như gặp phải quỷ và lập tức bỏ cuộc. Thì ra quả thật không sai, tư tưởng vô sỉ của hắn xem ra đã được phát huy, tiếp tục phát dương quang đại trong lĩnh vực chiến thuật.

Dù sao đi nữa, đây cũng là điều cực kỳ may mắn cho phe mình. Từ lúc đầu, mọi người ai cũng nghĩ rằng trận chiến này không hề có phần thắng, ai nấy cũng đều phải trở thành vật hy sinh cho đế quốc, nhưng nay đột nhiên biết mình có cơ hội sống sót, nếu không thủ nổi thì vẫn có thể chạy trốn, về sau cũng chẳng có gì phải lo lắng, thật sự quá sung sướng! Vì vậy mà mọi người đều cao hứng hơn hớn, trăm miệng một lời đồng thanh nói:

- La Địch đoàn trưởng, chúng ta xin lập tức đi chuẩn bị!

Mộ Dung Thiên ngăn những người đang nóng ruột này lại, rồi nói:

- Đợi một chút, các người không cần vội, ta còn muốn đề nghị một chuyện nữa. Đúng thế, “bạn tốt” đường xa tới thăm, chúng ta là chủ nhân thì không thể thất lễ. Đợi đến đêm khi bọn chúng đóng quân ở đó, chúng ta cứ tùy tiện tìm một số cung tiễn thủ tầm xa có lực công kích thật mạnh để khai tiệc “chào mừng” chúng. Á không, là mang đến nhiều lễ pháo, khiến chúng trải qua một đêm “vui vẻ”, không thể ngủ yên, hôm sau lên sàn diễn mới “thân thiện” một chút. Thêm nữa, phải cho người lên thượng du ngăn nước lại, để cho mực nước dâng lên đến mức cao nhất, rồi đến khi tháo đập ra thì dòng nước phải chảy thật dữ dội mới được. Bọn chúng đi đường xa gió bụi mệt mỏi là thế, dù sao thì chúng ta cũng phải giúp người ta tắm rửa một chút, chỉ là không biết bọn chúng có biết bơi hay không?

Mộ Dung Thiên đã “vào guồng”, thể hiện sự đề tiện vô địch thiên hạ của hắn. Trước, tâm tính của tên gà mờ này không cánh mà tung bay theo nước bọt tung tóe trên không, sau lại thao thao như Trường Giang cuộn cuộn, Hoàng Hà vỡ òa:

- À, chúng ta có đến hai ngày chuẩn bị cơ mà. Dã Man chiến sĩ của chúng ta cũng rảnh rồi nhỉ? Cứ cho họ tới chặt một ít cây cối để đặt lên đỉnh gò Lan Lăng, đến khi đốt đuốc lên, chúng ta sẽ cùng chơi trò nướng thịt. Cuối cùng là phải thu thập các loại đậu trong thành, nghe nói quân địch có rất đông kỵ sĩ, đến lúc đó chúng ta sẽ mời chúng chơi trượt băng nghệ thuật, người thú cùng chung vui. Tạm thời ta chỉ mới nghĩ được có vậy thôi. Bây giờ bắt đầu được rồi, khi nào nghĩ ra tiếp thì ta sẽ lại bổ sung thêm, hắc hắc!

Mọi người nghe hắn nói thì đều trợn mắt há miệng, da đầu tê dại. Nhiều mảnh khốe độc ác tới cực điểm như vậy, thật không biết người này làm sao nghĩ ra được. Lúc này câu mà mọi người muốn nói với Mộ Dung Thiên nhất chính là: người không phải là người!

Khi các tướng lĩnh lớn nhỏ được Mộ Dung Thiên “khai trí” xong thì ai nấy cũng đều bưng bưng chiến chí, một bụng ôm đầy tà tâm không gì sánh bằng. Bọn họ vừa đi ra cửa, thì lại nghe được tên sắc lang lăm lăm bấm một mình ở sau lưng:

- Thật đáng tiếc, nếu không phải những người thường dân ở trong thành còn quá nhiều, ta thật muốn dụ cho ma thú từ ao đầm Lạp Kỳ Mã tới đây và khiến cho quân địch bị chết thêm một ít trong tay ma thú nữa rồi!

Mọi người nghe vậy thì hai chân lập tức như nhũn ra, Tạt Thập làm “rầm” một tiếng, té lăn ra đất.

Hết hồi 144

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

147. Hồi 145: Hồi Quy

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dừng

Hồi 145: Hồi Quy

(Trở Về)

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng biết được sự bận rộn và mệt mỏi của một vị thống soái. Hiện nay các thủ hạ đều tín nhiệm kẻ thủ lĩnh như hắn, việc gì cũng tới hỏi han ý kiến qua. Cả một đồng việc lớn việc nhỏ, việc quan trọng hay việc vụn vặt, Mộ Dung Thiên hiện tại có cảm giác như đang chơi một ván cờ khổng lồ. Vô luận là quân cờ nào cũng phải chú ý, còn có mối liên hệ và tác dụng hỗ trợ giữa chúng, không ngờ được lo cái nọ lại mất cái kia, thật là nhức đầu. Cũng may là những thành viên của Cuồng Bạo đông binh đoàn và các doanh trưởng trong đoàn đều là những nhân vật đặc lực, ít ra những việc mà hắn tùy tiện giao phó thì bọn họ đều có thể hoàn thành tốt đẹp cả.

Sau một ngày trôi qua, thân thể của Mộ Dung Thiên tuy không mệt mỏi lắm, nhưng vì phải tiêu hao quá nhiều chất xám nên toàn thân gần như tê liệt. Hắn tin rằng mình phải thư giãn chút đỉnh, nếu giờ hỏi hắn 1 1 bằng mấy thì hắn cũng lười chẳng buồn tính nữa.

Thấy công việc phòng ngự đã được chuẩn bị chu đáo, rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, hắn nằm dài trên bảo tọa của đoàn trưởng với một tư thế rất thiếu phong độ, rồi gọi:

- Bích Dạ tham mưu trưởng, mau tới đây, ta có chút việc.

Bích Dạ thấy vẻ mặt của hắn nghiêm túc, nên ngạc nhiên hỏi:

- La Dịch đoàn trưởng, có chuyện gì quan trọng không? Ta sẽ lập tức sai hạ nhân đi làm.

Mộ Dung Thiên vội ho khan một tiếng rồi nói:

- Bích Dạ tham mưu trưởng, không cần tới hạ nhân, người tới làm là tốt rồi.

- Hả?

Mộ Dung Thiên vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta nói thống soái các người rất mệt mỏi, sự tình này quan trọng lắm phải không? Bích Dạ tham mưu trưởng hãy tới mát xa giúp ta đi!

Lộ Thiển là thiếp thân hộ vệ vẫn ở bên người hắn, còn đang giúp hắn xoa bóp bắp đùi, chỉ là Mộ Dung Thiên cảm thấy còn chưa đủ thoải mái. Với cái thân phận đoàn trưởng này, nếu không biết tận dụng uy thế của nó thì thật uổng phí, dầu sao cũng không thể làm cực thân mà chẳng được hưởng thụ chút nào!

Bích Dạ lườm hắn một cái rồi nói:

- La Định đoàn trưởng, việc này hình như là không phải là trách nhiệm của ta đó nhé. Người đừng có lạm dụng tư quyền.

Mộ Dung Thiên vẫn tỉnh queo, vô liêm sỉ nói:

- Cái này là lạm dụng tư quyền à, rõ ràng là chuyện công trọng đại đấy chứ. Nếu thống soái mệt mỏi ngã bệnh, rồi lại có một kẻ không có đầu óc lên thay, vậy nàng nói xem, trận này chúng ta làm sao đánh đây?

Lộ Thiên nghe hắn nói thú vị thì cười “phì” một tiếng.

- Chỉ giỏi ngụy biện.

Bích Dạ phản bác một câu, sau đó cũng miễn cưỡng đi tới sau lưng hắn, nàng đặt bàn tay mềm mại lên bờ vai hắn, rồi bắt đầu dùng lực vừa đủ để xoa bóp.

Được hai mỹ nữ lớn nhỏ, một trước một sau hầu hạ, Mộ Dung Thiên cảm thấy thật sung sướng như thần tiên, hắn lim dim nhắm hai mắt lại rồi cất lên mấy tiếng rên rỉ “oh yeah, oh yeah” đầy dâm dăng, đã thế, một tay của hắn còn đưa ra sau vuốt ve đôi chân nõn nà, khiến Bích Dạ chỉ muốn đánh bẹp mặt tên tiểu tử thói đã được voi lại còn đòi tiên này nữa.

Từ đêm đầu hành quân, Mộ Dung Thiên đã gọi Bích Dạ đến để cùng ngủ chung với mình. Hắn vốn có ý định muốn khơi gợi đốt cháy quan hệ của hai người, mấy ngày nay tuy không có “quan hệ” nhưng ban đêm nằm chung một giường mà không ăn chút đậu hủ hay chiếm một chút tiện nghi thì Mộ Dung Thiên chẳng phải là sắc lang nữa. Đối với những trò như hôn hít hay mò mẫm sờ soạn giữa hai người họ thì Lộ Thiên sớm đã nhìn quen mắt, nên cũng chẳng trách và cũng chẳng thấy ngạc nhiên nữa.

Lúc này đột nhiên từ ngoài cửa có tiếng bước chân truyền tới, sau đó liền có người gõ cửa, Bích Dạ và Lộ Thiên vội buông tay, rồi trở về vị trí của mình. Mộ Dung Thiên trong lòng cảm thấy bực mình. “Con bà nó, khó khăn lắm mới thư giãn được một chút, tên tiểu tử nào mà lại dám cả gan quấy rầy bốn soái nghị nghị, quả là tội ác tày trời, nhất định phải xử trí theo quân pháp, đánh một trăm roi mới hả giận”. Hắn giận dữ hô:

- Vào đi!

Bích Dạ và Lộ Thiên nhìn thấy hắn sa sầm nét mặt thì cũng lo thay cho kẻ nào sắp vào đây. Chọc vào tên đoàn trưởng mà đầu dâm dăng này thì thật là hồng bét.

Tiếp theo đó, một bóng trắng liền xuất hiện, thì ra là nàng nữ mục sư then thùng nhút nhát, Tạp Lâm. Nàng ta cúi đầu e lệ bước vào, khuôn mặt đỏ bừng, lí nhí thốt:

- La Định đoàn trưởng, ta.....ta không quấy rầy người chứ?

Đối với mỹ nữ, nhất là tiểu mỹ nữ có ý tứ như vậy, Mộ Dung Thiên dù muốn nóng thì cũng không nóng được, nét âm trầm liền nhanh chóng biến mất và khuôn mặt của hắn hoàn toàn trở nên tươi sáng, cất giọng ôn hòa nói:

- Đâu có, Tạp Lâm doanh trưởng đã nói quá lời, trái lại nàng phải vất vả rồi!

Bích Dạ thấy thái độ của hắn thay đổi đến một trăm tám mươi độ thì thiếu chút nữa là tức đến nổi thổ huyết. Nàng thừa biết hắn thay đổi thái độ là vì nguyên nhân gì, chỉ cần nữ nhân hơi có chút tư sắc thì bộ dạng của hắn sẽ là như vậy. Bích Dạ cũng hơi lo lắng cho Tạp Lâm, tuy nàng ta là thành viên nhỏ nhất của dòng binh đoàn, vẫn thường hay đổ mắt với người khác, nhưng khi ở trước mặt tên sắc lang này thì dường như có đồ nhiều hơn một chút. Cảm giác này thật không ổn, Bích Dạ thầm nghĩ phải tìm cơ hội để nhắc nhở nàng ta mới được, cái tên tiểu tử trông có vẻ rất uy phong này tuyệt không phải là người tốt, ngàn vạn lần đừng mắc lừa của hắn.

Tạp Lâm cầm một bản ghi chép, đưa tới trước và nói:

- Đây....đây là kế hoạch rút lui của cư dân trong thành, dùng số lượng cự tích có thể điều động với tốc độ nhanh nhất để di chuyển bọn họ đến tòa thành gần nhất thì cũng phải mất tối thiểu là bốn ngày.

Bởi vì sức chiến đấu của bá tánh bình dân quá thấp, nếu không có cự tích hộ tống thì lúc rút lui vẫn có thể gặp nguy hiểm. Tuy rằng dọc đường đi không có nhiều ma thú, nhưng chỉ cần có vài con cấp thấp như Dã

Đạt La mà trước kia Mộ Dung Thiên đã từng gặp thì cũng đủ để thanh toán một nhóm người lớn, do đó mà muốn đi bộ tới thành thị gần nhất có thể nói là cử tử nhất sinh.

Bốn ngày? Tối mai là quân địch sẽ kéo tới ngoại ô rồi, hắn là sáng ngày hôm sau sẽ bắt đầu công thành, như vậy là còn tới những ba ngày. Nếu kế hoạch đốt lương thành công, liệu có thể ngăn cản địch nhân tấn công điên cuồng trong ba ngày đó hay không? Mộ Dung Thiên cũng không dám nói chắc trăm phần trăm.

- Ừ.

Mộ Dung Thiên lơ đãng nhắm hai mắt, đặt bản kế hoạch xuống bàn, rồi hỏi:

- Trình tự rút lui như thế nào?

Đây là quy định thống nhất của các công hội, dù là quân đoàn trưởng hộ thành như Mộ Dung Thiên thì cũng không được thay đổi lung tung.

Sau khi nói với Mộ Dung Thiên đôi ba câu, cuối cùng Tật Lâm kết luận:

- Chủ yếu là căn cứ vào đẳng cấp chức nghiệp, và thời gian định cư trong thành.

Đế quốc làm như vậy là để tận lực lưu lại những người có thể cống hiến tốt cho quốc gia. Những người ở tầng thấp nhất phải chịu nguy hiểm. Nếu Uy Nhĩ thành bị phá, cự tích không kịp đưa họ rời đi, vậy thì dù là có lại thành hay tự mình bỏ đi cũng chỉ có con đường chết, điều khác biệt duy nhất là chết trong tay đồng loại hay ma thú mà thôi.

- Ừm!

Mộ Dung Thiên nhẹ gật đầu, rồi đột nhiên nhớ ra, như vậy không phải ba người Tư Ân, Lệ Toa và Lạc Na sẽ phải là nhóm cuối cùng sao? Người chế rượu và thương nhân có địa vị không cao, cơ hồ thuộc nhóm chức nghiệp có địa vị thấp nhất, hơn nữa họ mới từ Cách Lâm trấn mà dời tới Uy Nhĩ thành này. Căn cứ vào quy định của công hội, nhất định là họ phải ở lại cuối cùng chứ không còn nghi ngờ gì nữa, nói không chừng còn có thể bị người ta bỏ rơi nữa.

Từ lúc hắn đến Uy Nhĩ thành cho tới nay, công việc bận rộn đến tối tăm mặt mũi, nên vẫn chưa có thời gian quan tâm tới họ, vừa nghĩ tới đây thì Mộ Dung Thiên liền cảm thấy lòng như lửa đốt:

- Tật Lâm doanh trưởng, người còn chuyện gì cần bẩm báo nữa không?

Tật Lâm sững người nói:

- Không có.

Mộ Dung Thiên phát phát tay nói:

- Vậy người đi chuẩn bị một chút đi.

Hắn vốn còn định đùa giỡn với cô bé hay thẹn thùng này một chút để rèn luyện đảm lược cho nàng, nhưng giờ phút này Mộ Dung Thiên không còn tâm tình đó nữa.

Thấy Tật Lâm đi rồi, Bích Dạ và Lộ Thiên chủ động bước tới định tiếp tục phục vụ tên sắc lang, không ngờ hắn lại đứng dậy nói:

- Ta phải vào thành một chuyến, nếu có chuyện gì thì Bích Dạ hãy tạm thời thay ta. Tiểu Lộ, muội cũng ở lại đây giúp đỡ một tay nhé.

oooOooo

Uy Nhĩ thành là một thành thị cấp hai, giao thông so với Phật Lạc Lý Tư thì không được thuận tiện lắm. Truyền tống trận ít tới mức thảm thương, nhưng do diện tích của thành không rộng lớn như tòa thành siêu cấp đó, nên nếu muốn đến nơi nào trong thành, chỉ cần ngồi ma thú đi nhanh một chút thì cũng không mất nhiều thời gian lắm.

Mộ Dung Thiên ngồi trên tọa kỵ được chuẩn bị đặc biệt cho đoàn trưởng, đó là một loại ma thú ôn thuận, có tên gọi là Do Nghê, chạy thẳng tới quán rượu Tư Ân. Hắn mặc bộ y phục của ẩn sĩ để tránh khỏi phải bị mọi người trong thành kéo lại hỏi han tình hình chiến sự.

Dân chúng trong thành đã di cư được hơn một nửa, khung cảnh lạnh lẽo vắng lặng, không còn vẻ náo nhiệt phồn hoa trước kia. Cũng may, nhờ Mộ Dung Thiên truyền tin tức giả nên mọi người cũng không quá kinh hoàng, người buôn bán vẫn cứ buôn bán, nhưng dù sao thì họ cũng chỉ chờ đợi thời cơ để rút lui mà thôi. Đối với giải thích ngoài mặt thì đây chỉ là để tránh tình huống dị thường phát sinh, nhưng thực ra nếu mọi người rút đi hết thì Uy Nhĩ thành cũng không còn an toàn nữa. Tất cả lương thực đều được nộp lên, nghe thông báo là trong thời kỳ phi thường này phải thống nhất sự điều phối, nhưng không ai ngờ được là số lương thực này rất có thể sẽ bị quân đội của mình tiêu hủy hết.

Càng lúc càng tới gần quán của Tư Ân, Mộ Dung Thiên không biết là mình có cảm giác gì. Mấy tháng trước, khi cùng Lộ Thiển rời khỏi Uy Nhĩ thành thì mình vẫn còn là một tiểu tử không địa vị, nhưng hôm nay đã là kẻ đứng đầu một đội quân, là vị cứu tinh trên trời phái xuống, gánh vác hy vọng của bách tính trong thành. Biến hóa to lớn như vậy, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Quán rượu Tư Ân cũng có thể coi là một nửa gia đình của mình, hôm nay có thể coi là áo gấm vinh quy hay không?

Giữa tiếng hí nhe của Do Nghê, băng hiệu “Tinh Nguyệt Hư Nhân” đã hiện ra trước mắt Mộ Dung Thiên, ánh sáng xanh nhàn nhạt ấy, khiến người ta nhìn vào thì cảm thấy thư thái.

Quán xá không có gì thay đổi, vẫn trang hoàng như trước kia, thịt nướng vẫn thơm phức như vậy, Bích Da Linh vẫn thanh sáng như thế khiến người ta thèm chảy nước miếng. Khách nhân so với ngày thường còn đông hơn, bởi họ đều tới quán rượu bàn luận, chủ đề đương nhiên không ngoài tình huống chiến sự.

Tư Ân vẫn ở sau cửa hàng nướng thịt, Lệ Toa và Lạc Na đang ở trước quầy bận rộn tiếp khách. Các nàng vẫn nhiệt tình hào phóng, xinh đẹp động lòng người như thế. Nhìn thấy hai nữ nhân từng vô tư giúp đỡ mình trong lúc rủi ro, lại ở chung rất vui vẻ với mình một thời gian, trong lòng Mộ Dung Thiên liền dâng lên một cảm giác thân thiết vô cùng, hần ngồi vào bàn cạnh quầy:

- Hay, các tiểu thư xinh đẹp, cho một ly Bích Da Linh, phải là một ly lớn đấy.

- Được, xin chờ một chút.

Lệ Toa và Lạc Na cũng không quay đầu lại, trả lời một câu theo quán tính, sau đó bắt đầu rót rượu. Nhưng mới được một lúc các nàng liền bình tĩnh, sao giọng nói ấy lại quen thuộc, và lại có khẩu khí độc nhất vô nhị “Hay” vậy nhỉ?

Hai nàng cơ hồ cùng xoay người lại, thất thanh kêu lên:

- Người!?

Mộ Dung Thiên cười hì hì, kéo chiếc mũ xuống, để lộ ra khuôn mặt thật, rồi nói:

- Lệ Toa, Lạc Na, đã lâu không gặp!

Hết hồi 145

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

148. Hồi 146: Biến Dị

Dị Giới Được Sứ

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dững

Hồi 146: Biến Dị

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Lạc Na và Lệ Toa cơ hồ hai miệng một lời, vừa mừng vừa sợ kêu lên:

- La Địch tiên sinh?

Tiếng kêu của hai nàng quá lớn, nên bao nhiêu khách nhân đều quay nhìn về phía hấn.

Lúc này đã có người nhận ra vị La Địch kia chính là cứu tinh của thành, đoàn trưởng quân đoàn 376 đại danh鼎鼎, nên liền bước tới vấn an và hỏi thăm tình hình chiến sự, rồi thế là quán Tinh Nguyệt Hư Nhân trở nên huyên náo hẳn lên.

Mộ Dung Thiên an ủi bọn họ:

- Chư vị cứ yên tâm, viện quân của đế quốc sẽ đến đây rất nhanh, mọi người chỉ cần làm tốt công việc hằng ngày của mình là được rồi.

Nghe được lời đó từ chính miệng của đoàn trưởng nói ra, mọi người đều có cảm giác như vừa được tiêm một liều thuốc an thần, trong nhất thời tiếng hoan hô vang lên như thủy triều dâng, tất cả đều là những lời ca ngợi Mộ Dung Thiên tuổi trẻ đầy triển vọng, anh minh thần võ, công đức vô lượng, vân vân và vân vân. Nhưng bọn họ không biết rằng ngay cả Mộ Dung Thiên cũng không nắm chắc kết quả sẽ như thế nào. Nếu như không thể thoát triệt, vậy thì vài hôm sau những người đang sống sờ sờ đây sẽ không còn được hưởng thụ thịt ngon rượu tốt và bàn chuyện trên trời dưới đất như hôm nay nữa. Cho dù là quân Tây Bắc vì thẹn quá hóa giận hay là ma thú hung tàn thô bạo cũng đều sẽ không bỏ qua họ.

Mộ Dung Thiên trầm thở một hơi dài, rồi nói:

- Các vị ai đang ăn thì cứ tiếp tục ăn, ai đang uống thì cứ tiếp tục uống, ta phải đi gặp lão bằng hữu đã.

Tất cả mọi người nghe vậy thì đều hiểu ý, ai nấy liền trở về chỗ ngồi, không quấy rầy hấn nữa.

Lệ Toa và Lạc Na hưng phấn đến nỗi không biết phải nói gì, cuối cùng mới lên tiếng:

- La Địch đoàn trưởng, thật là người rồi!

Tuy không quen với cách xưng hô này, nhưng hiện nay thanh danh của Mộ Dung Thiên ở trong thành rất vang dội, địa vị giữa họ và hấn có sự chênh lệch quá lớn, do đó mà hai nàng không dám xưng hô như trước đây. Các nàng sớm đã nghe nói vị thống soái chỉ huy viện quân vừa mới đến thành này có tên gọi là La Địch, nhưng chẳng qua khi hấn chính thức xuất hiện ngay trước mặt họ, thì thủy chung gì cũng vẫn không thể tin nổi vào mắt mình. Chỉ cách biệt có vài tháng ngắn ngủi mà hấn đã leo lên được một vị trí cao vợi như thế, lại còn thống lĩnh một quân đoàn có tới mấy vạn người, hơn nữa, lại còn là niềm hy vọng của dân chúng trong Uy Nhĩ thành nữa.

Mộ Dung Thiên cảm thấy không được tự nhiên lắm, vì ngay cả Lộ Thiển hay Bích Dạ cũng vậy, trong lúc chiến đấu mà gọi hấn là đoàn trưởng thì cũng chẳng có gì, nhưng hai thiếu nữ này đều là những người đã quen biết hấn từ lúc còn chưa có chức nghiệp gì, và nay lại gọi hấn như thế thì chỉ khiến bản thân không được thoải mái mà thôi.

Thế rồi Mộ Dung Thiên cười nói:

- Lệ Toa, Lạc Na, các nàng hãy cứ gọi ta như trước kia đi. Dù thế nào đi nữa, khi ở trước mặt các nàng, ta vẫn là La Địch thôi. À, đúng rồi, đừng quên Bích Da Linh của ta đó!

Nhị nữ có tâm tính đơn thuần, hơn nữa lại hiểu rõ Mộ Dung Thiên vốn khiêm tốn ôn hòa, nên vui vẻ đổi giọng:

- La Địch tiên sinh, người hãy chờ một chút nhé.

Thế rồi một người cầm chai, một người cầm cốc, rót cho Mộ Dung Thiên thứ nước uống có màu xanh lục thơm ngon.

Vừa vặn lúc này Tư Ân cũng từ phía sau đem thịt nướng lên tới, khi lão vừa thấy Mộ Dung Thiên thì thiếu chút nữa đã đánh rơi khay thức ăn trong tay xuống đất, lắp bắp nói:

- La....La Địch đoàn trưởng, hoan nghênh quang lâm.

Lão là người nhất gan và thành thật, tuy rằng trước kia Mộ Dung Thiên đã từng ở “chùa” nơi đây suốt hơn một tháng, nhưng y vẫn không dám dựa hơi vào mối quan hệ với hắn.

Nếu như lúc đầu không được lão nhân hiền lành thiện lương này mạo hiểm làm trái với quy định của chức nghiệp công hội mà cung cấp thức ăn cho hắn, nói không chừng hắn đã sớm bị chết đói rồi. Thế rồi Mộ Dung Thiên cười nói:

- Tư Ân lão bản, người có ân cứu mạng với ta, ngàn vạn lần đừng bao giờ khách khí với ta đấy. Cứ gọi ta là La Địch được rồi. Ta đã coi nơi này như nhà của mình, trừ phi lão xem ta là người ngoài thôi.

Tư Ân nghe được lời đó và lại thấy Mộ Dung Thiên không phải đang làm bộ, nên sự sợ hãi trong lòng cũng bớt đi không ít. Trước kia, khi biết được tố chất được sư của Mộ Dung Thiên siêu cao, ông sống chết cũng không chịu xưng hô là hạ bối, hiện giờ sao dám lỗ mãng, tuy không gọi là đoàn trưởng nhưng vẫn gọi là tiên sinh như trước. Nhưng vừa rồi, khi nghe Mộ Dung Thiên tự nhận mình là một thành viên của quán Tỉnh Nguyệt Hư Nhân, thì trên mặt lão như bừng sáng, nét già nua cũng tươi tắn hồng hào hẳn lên, lão vội nói với nhị nữ:

- Lệ Toa, Lạc Na, các người hãy mau mời La Địch tiên sinh lên lầu trò chuyện đi. Ở dưới đây đông người, hẳn các người sẽ không có thời gian tiếp đãi tiên sinh đâu, mọi chuyện ở đây cứ để ta lo được rồi.

Tuy Mộ Dung Thiên có cho lão một số tiền lớn đủ để an hưởng tuổi già, nhưng căn cứ theo quy định của công hội, những ai chưa đủ tuổi thì không thể nghỉ hưu, thậm chí dù có muốn thuê thêm hai người cũng không được. Đây chính là nỗi khổ của những người mang chức nghiệp sinh hoạt, cái loại chức nghiệp tầm thường nhất trong xã hội vậy.

Những khách nhân trong quán từ lúc nghe được Mộ Dung Thiên là bạn cũ của Lệ Toa và Lạc Na, và nay tới thăm họ thì ai nấy cũng đều thức thời mà không gọi phục vụ nữa, tránh quấy rầy hai nàng. Hơn nữa, họ lại còn nghe Mộ Dung Thiên tự nhận là một thành viên của Uy Nhi thành thì lại càng yên tâm không ít. Bởi vì bất luận thế nào, hẳn nhất định cũng sẽ niệm tình chốn cũ mà tận lực kháng địch.

Lệ Toa và Lạc Na cũng nhìn ra trong khoảng thời gian ngắn này, có lẽ khách nhân cũng không cần phục vụ nhiều lắm, vì vậy liền bỏ bình rượu trong tay xuống, rồi cao hứng thốt:

- Tư Ân lão bản, vậy thì làm phiền lão nhé!

Sau đó, hai nàng liền nắm tay Mộ Dung Thiên kéo lên lầu.

Mộ Dung Thiên chợt phát hiện cách bày biện của gian phòng mà mình ở lúc trước vẫn không hề thay đổi, nào dép nào áo, tất cả vẫn được vắt bừa bãi một bên, thật giống hệt như lúc mình rời đi vậy.

Lạc Na cười nói:

- Trong quán của chúng ta không có người khác, cho nên Tư Ân lão bản cùng với ta và Lệ Toa quyết định giữ lại căn phòng này. Chúng ta tin rằng sẽ có một ngày người sẽ trở lại thăm chúng tôi, quả thật không sai, hơn nữa còn chưa tới nửa năm.

Được cùng ở chung với hai thị nữ này là thoải mái nhất, Mộ Dung Thiên vẫn thích đùa giỡn như trước kia, hắn cười nói:

- Biết có hai vị đại mỹ nữ ở phương xa kiếng chân trông ngóng, ta tất nhiên là phải nhanh chóng trở về rồi, ha ha ha....

Lạc Na và Lệ Toa vốn luôn bị nhân tộc kỳ thị, nên hai nàng rất ít khi được nghe người khác khen ngợi, giờ đây nghe hắn khen như thế thì rất cao hứng, hơn nữa người tán thưởng các nàng hôm nay lại là đại nhân vật danh chấn đế quốc nên lại càng vui sướng hơn, cả hai chỉ vờ hờn dỗi hứ lên vài tiếng, sau đó theo thói

quen ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Thiên, nghe hắn thao thao bất tuyệt kể lại những chuyện phần khích trong mấy tháng qua, còn cả những chuyện tai nghe mắt thấy ở siêu cấp thành thị, những thứ ấy dù sao khi liên lạc qua thư tín cũng không bằng được mặt đối mặt để hỏi han tự sự. Nhị nữ chăm chú nghe tới mê mẩn, không ngừng trầm trồ, ước ao được đến nơi thành thị phồn hoa cái gì cũng có như thế.

Mộ Dung Thiên giờ đây không còn là một tiểu tử chưa từng trải, có sắc tâm mà không có sắc dâm nữa. Sau nhiều lần hoan hảo với Bích Dạ và Khải Sát Lâm, hắn đã trở thành một người dày dặn kinh nghiệm, đối với tâm tư của nữ nhân cũng hiểu rõ hơn nhiều, vì thế mà lúc này đương nhiên cũng biết rõ hai nữ tử xinh đẹp này đối với hắn cũng có chút ý tứ. Hắn lập tức không chút khách khí, hai tay ôm lấy đôi eo thon nhỏ của hai nàng, hưởng thụ thú vui trái ôm phải ấp, cùng với ánh mắt sùng bái của các nàng, trong lòng cực kỳ đắc ý.

Lệ Toa và Lạc Na cũng không chống cự, tùy ý để hắn ôm, chẳng những thế mà hai nàng còn dán sát vào hắn, thầm nghĩ chẳng lẽ cái tên đầu gỗ chỉ khôn khéo ngoài mặt này bây giờ lại hiểu quan hệ nam nữ rồi sao? Nghĩ đến đó thì trong lòng hai nàng vui mừng khôn siết. Nam tử trẻ tuổi này đầy khôi hài, có sức sống, có chí khí, lại không vì đã có quyền thế mà thay đổi cách sống bình dị và tấm lòng son sắt, đó mới chính là đối tượng chung thân tốt nhất. Đương nhiên, hai nàng cũng không có nhiều dã tâm, không nhất thiết phải trở thành thê tử của Mộ Dung Thiên, chỉ cần được làm thị thiếp thì cũng đủ thỏa mãn rồi. Cho dù có làm hạ đẳng thị nữ của Linh vực ma võ sĩ thì so với địa vị của ngày hôm nay cũng đã là một trời một vực rồi, dù hắn không ngại, muốn cưới các nàng về làm thê tử thì họ cũng không dám đồng ý, chỉ mong sao có thể kết hợp là đã hạnh phúc lắm rồi.

Nghe Mộ Dung Thiên nói xong, Lệ Toa bỗng nhiên nói:

- La Địch tiên sinh, mấy tháng vừa qua, chúng ta cũng thay đổi không ít đâu.

Lạc Na cũng vội vàng tiếp lời:

- Đúng vậy, La Địch tiên sinh. Người muốn xem qua không?

Mộ Dung Thiên đang thích thú kiểm tra những bộ ngực mỹ miều của các nàng, vừa nghe vậy thì liền mỉm cười đầy dâm dăng nói:

- Ta thấy rồi, Lệ Toa, Lạc Na, không ngờ chỉ cách biệt ít lâu mà các ngươi đã đầy đặn hơn nhiều, hắc hắc.

Hai nàng nghe xong lời đó thì biết ngay hắn đang ám chỉ tới điều gì, vì thế mà khuôn mặt của cả hai chợt đỏ bừng, thầm nghĩ cá tính sắc lang của hắn đúng là không thay đổi. Lệ Toa vội giải thích:

- Chúng ta không phải nói tới việc đó mà.

Dứt lời, nàng vội cựa mình thoát khỏi vòng tay của Mộ Dung Thiên, đứng dậy niệm chú ngữ, rồi từ trên bàn tay của nàng chợt xuất hiện một vật có màu xám hơi trong suốt, hình dáng của nó trông như một chiếc lông ngỗng, rồi nhẹ nhàng bay tới trên giường. Sau đó màu xám lan tràn ra khắp chiếc giường, không lâu sau cả chiếc giường đều bị thấm màu xám của linh lực vật thể do nàng tạo ra.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Mộ Dung Thiên, Lệ Toa cười hì hì đồng thời cũng co ngón trở bên tay phải lại, sau đó Mộ Dung Thiên cảm thấy mình hình như đang dần dần cách xa mặt đất hơn, không, phải nói là cả hắn và chiếc giường đều đang bay lên, lơ lửng giữa không trung. Sau đó ngón tay của Lệ Toa hơi vẫy vẫy, rồi chiếc giường chợt bay đi như một tấm thảm vậy.

- Chuyện này.....đây là!?

Từ trước tới nay, Mộ Dung Thiên vẫn chưa hề nghe ai nói đến loại kỹ năng tựa như siêu năng lực thế này. Đoạn chú ngữ mà Lệ Toa vừa niệm chính là loại chú ngữ có năng lực khu động vật thể của xà tộc - khu vật. Trước kia Mộ Dung Thiên đã từng thấy nàng dùng cách này để đóng cửa quán, nhưng khi đó, món vật được khu động phải có phù chú đặc biệt, hơn nữa lại phải xác định một quỹ đạo nhất định từ trước. Ví dụ như chỉ đi được từ mặt đất lên tới trần quán, mà không có thể di chuyển sang địa phương khác. Nhưng vào lúc này thì kỹ năng của Lệ Toa ngoài việc không cần dùng tới phù chú ra, nàng còn có thể tùy ý khống chế phương hướng bay, rõ ràng đã thoát ly được quy luật trước kia.

Chiếc giường chậm rãi hạ xuống, trở lại vị trí cũ. Lệ Toa nhìn vẻ mặt đầy kinh ngạc của Mộ Dung Thiên, thì đắc ý cười hỏi:

- La Địch tiên sinh, người thấy sao?

Mộ Dung Thiên kinh ngạc đến nỗi há hốc miệng, hần liền tự tát vào miệng của mình một cái rồi nói:

- Lệ Toa, sao nàng làm được như thế vậy?

Lệ Toa cười nói:

- Đó là nhờ người dạy cho ta thuật tu luyện đấy. Sau khi luyện một thời gian, ta chợt phát hiện ngoài việc mình trở nên xinh đẹp hơn, mà ta còn có thể sử dụng loại linh lực màu xám này nữa, nó đã giúp cho khả năng khu vật của ta đạt đến một cảnh giới cao hơn trước.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì muốn ngắt. Hắn không ngờ lại có việc như thế. Đại khái là do phương pháp tu luyện “Linh lực vận chuyển chu thiên” của hắn đối với kết cấu cơ thể đầy khác biệt của yêu tộc có tác dụng giống nhau nên dẫn đến sự biến dị của linh lực. Hắn cũng chỉ có thể dùng cách phân tích này để giải thích sự việc kỳ lạ này mà thôi.

Lạc Na cũng không muốn tỏ ra yếu thế, liền nói:

- La Địch tiên sinh, ta cũng muốn biểu diễn kỹ năng mới của ta cho người xem nữa.

Vừa dứt lời, trên tay nàng liền hiện lên một đóm hỏa diễm lớn, nhưng màu sắc của hỏa diễm lại toàn một màu đen. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì kinh ngạc vô cùng, theo hắn biết, hỏa diễm chỉ có sáu loại là hồng, hoàng, lam, thanh, tử, và bạch; còn hắc hỏa diễm thì chưa nghe qua bao giờ. Từ màu sắc tựa như u minh đó, Mộ Dung Thiên mơ hồ cảm giác được chút gì đó khác biệt

Hai tay Lạc Na khép lại, hỏa diễm liền biến mất, nhưng trong tay nàng lại xuất hiện một vật hình tròn như quả trứng vậy.

- La Địch tiên sinh, ta nghĩ người nhất định sẽ không đoán ra tác dụng của nó đâu nhỉ.

Mộ Dung Thiên thấy vật kia trông giống như một quả lựu đạn, nên bật thốt:

- Đạn nổ?

Lạc Na hơi ngạc nhiên:

- La Địch tiên sinh, sao người biết thế?

Mộ Dung Thiên không trả lời ngay, mà hỏi lại:

- Lạc Na, hãy mau nói cụ thể cách dùng của nó thế nào đã. Một quả lựu đạn như vậy có uy lực như thế nào? Mỗi lần nàng có thể chế tạo được bao nhiêu quả?

Lạc Na thoáng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta và Lệ Toa đã từng ra ngoài thành thí nghiệm. Một quả với kích thước nhỏ thế này có thể làm nổ tung một phạm vi có đường kính chừng bốn thước. Với linh lực của ta hiện giờ, nhiều nhất thì chỉ chế tạo được hai trăm quả, và chúng có thể tồn tại trong một thời gian ngắn. Còn phương pháp làm nổ chúng thì có hai cách, một là tạo ra áp lực thật lớn còn hai là do ta dùng ý niệm để làm chúng phát nổ. Nếu có người khác tạo áp lực để gây nổ thì ta có thể dùng ý niệm để khống chế không cho nổ cũng được.

Mộ Dung Thiên nghe xong thì cực kỳ hưng phấn, kêu lên:

- Tốt lắm, Lệ Toa, Lạc Na, ta đại biểu cho quân đoàn 376 thu nhận các nàng nhập ngũ, cùng tham dự cuộc chiến vinh quang bảo vệ Uy Nhĩ thành!

Hết hồi 146

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

149. Hồi 147: Kịch Nộ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dưng

Hồi 147: Kịch Nộ

(Chọc giận)

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Đêm, màn trời tối đen như con ma thú đáng sợ nhất, không ai có thể biết trong bóng đêm ấy sẽ có điều gì xảy ra.

Mộ Dung Thiên đứng trên gò Lan Lăng, tai nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng và hỗn loạn của địch nhân từ phía dưới truyền lại, nét mặt biến hóa không ngừng. Mắt thấy xa xa từng đợt mũi tên đầu khí mang theo các loại linh lực khác nhau và phóng ra những quang hoa chói mắt, tạo thành những đường bán nguyệt đánh úp về phía địch doanh, kèm theo đó là vài tiếng kêu thảm cùng với rất nhiều tiếng máng chửi đầy tức giận.

Hơn một ngàn cung tiễn thủ vừa hoàn thành nhiệm vụ của họ. Sau khi tấn công quân Tây Bắc xong, dưới sự chỉ huy đầu vào đây của Bích Dạ, họ liền thoái lui về phía sau. Đây là lần quấy rối thứ mười một trong đêm nay, đương nhiên là không có khả năng gây thương tổn quá nhiều cho địch nhân, tuy vậy, họ cũng có thể khiến kẻ địch vừa đi đường xa tới đây bị hoảng hoảng hốt hốt, sức cùng lực kiệt, ngủ không đủ giấc, và do đó mà sức chiến đấu sẽ bị giảm nhiều. Lợi dụng binh lực ít nhất để đạt hiệu quả tốt nhất, đạo dùng binh của Mộ Dung Thiên quả không phải là tầm thường, dù sao thì hắn cũng là người đến từ nơi khác và lại dày dạn kinh nghiệm với chiến tranh.

Mà ngay cả ông trời, không, ngay cả Thần may mắn cũng giúp cho phe mình, khi không lại được thuận gió. Dưới sức gió, những mũi tên linh lực bay xa hơn nhiều, tạo thành hiệu quả lại càng tốt hơn.

Khảng Đặc vốn là người không bao giờ để cho tâm tình bị dao động, nhưng lúc này cũng rất hưng phấn, nói:

- La Dịch đoàn trưởng, phán đoán của đoàn trưởng quả không có đến nửa điểm sai lầm!

Trong quân đoàn 376, có đến sáu, bảy phần nhân số binh sĩ đều là những người được triệu tập gấp rút như các học viên chưa tốt nghiệp hoặc dong binh mới chưa có nhiều kinh nghiệm, nếu có thể thuận lợi thủ vững Uy Nhi thành trước liên quân Tây Bắc - vốn là một đội quân được phân phối hoàn mỹ, binh chủng ưu tú, cùng với tỷ lệ phối hợp tuyệt hảo; hoặc giả nếu họ có thể kéo dài sự cầm cự cho đến lúc đại bộ phận dân chúng rút đi an toàn, vậy thì chiến dịch này khả dĩ có thể ghi vào trang sử của những chiến dịch vĩ đại nhất của đế quốc. Nghĩ đến đây, Khảng Đặc thật không cách nào kiềm chế nổi sự kích động ở trong lòng.

Mộ Dung Thiên tính toán rất chuẩn xác, theo báo cáo của người lính gác thuộc Tam Mục tộc - một chủng tộc có thị lực mạnh nhất - địch nhân quả nhiên không ngoài dự kiến, đã dừng lại ở Phỉ Nạp để hạ trại, còn đoàn cự tích vận chuyển lương thực thì nằm ở trung tâm quân doanh, bên cạnh thượng lưu, sau đó thì chúng lấy lương thực xuống để nấu nướng. Đương nhiên, bất luận nhìn từ góc độ nào, xét về mặt thuận tiện hay an toàn thì cách làm này rất có khoa học. Thế nhưng bọn chúng lại không thể ngờ rằng, tại đây đã sớm có người mai phục ngay bên dưới lòng đất, nơi mà đại quân đang hạ trại.

Chiến thuật quấy rối của Mộ Dung Thiên rất quan trọng đối với việc mai phục được thuận lợi trong doanh trại của địch, và cũng tạo lợi ích không nhỏ cho những người chấp hành kế hoạch đốt lương. Quân địch đi

đường xa mệt mỏi, bất luận là tâm lý hay thân thể đều hết sức mệt nhọc. Sau hàng loạt những đợt tấn công như gãi ngứa, bọn chúng sẽ biết bên Mộ Dung Thiên kỳ thật không dám chính thức tập kích, từ đó chúng cũng sẽ buông lỏng cảnh giác, vậy thì cơ hội thành công của nhóm người mai phục sẽ được cao hơn.

Thời gian mai phục sẽ được phát động vào một khắc trước bình minh, đó cũng là lúc cơ thể con người mệt mỏi nhất. Mộ Dung Thiên biết, thời khắc khẩn trương và kích động nhân tâm sẽ đến rất nhanh. Hắn đột nhiên cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Dường như hôm nay mình đang chơi một ván cờ khổng lồ, tính mạng của hàng ngàn hàng vạn người đang nằm trong tay của mình, thắng hay thua, thành hay bại chỉ nằm trong một ý niệm. Loại cảm giác kích thích khôn cùng này không cần nói cũng có thể biết được.

Cận vệ thiết thân của đoàn trưởng là Lộ Thiển, đứng cạnh Mộ Dung Thiên và trong lòng ngập tràn sự ngưỡng mộ. Thái độ của La Dịch ca ca của nàng đêm nay hoàn toàn khác hẳn với thái độ xuề xòa biếng nhác và vô lại hạ lưu của hàng ngày. Đêm nay hắn thể hiện khí khái của một vị thống soái anh minh, là người vận trù kế sách, trong ánh mắt tràn đầy tự tin, toàn thân toát ra một loại mỵ lực khiến người ta tín nhiệm và thấy xứng đáng để nương tựa. Lộ Thiển cũng chưa bao giờ lo lắng quá nhiều. Nàng chỉ biết là, đứng lên cạnh Mộ Dung Thiên, đó là nơi tốt đẹp nhất và an toàn nhất trong đất trời này.

Lạc Na và Lệ Toa cũng chia nhau đứng hai bên Mộ Dung Thiên. Các nàng là binh chủng đặc thù nhất trong quân đoàn, do chính Mộ Dung Thiên trực tiếp chỉ huy.

Người thủ lĩnh của tiểu đội cung tiễn thủ kiêm một trong những tham mưu trưởng của Mộ Dung Thiên là Bích Dạ, sau khi cho tiểu đội của mình lui về, nàng liền đi thẳng đến bên cạnh Mộ Dung Thiên báo cáo:

- Báo cáo La Dịch đoàn trưởng, kế hoạch quấy rầy của chúng ta được tiến hành rất thuận lợi!

Mộ Dung Thiên nhìn nàng cung tiễn thủ xinh đẹp, anh tư lẫm lẫm trước mắt, nét mặt không hề thay đổi, nhẹ nhàng gật đầu:

- Bích Dạ doanh trưởng, làm tốt lắm!

Thoát khỏi bộ dáng vô lại, Mộ Dung Thiên quả thật có thần thái trông rất lãnh khốc, và có một loại khí độ rất khó hình dung, khiến cho Bích Dạ vốn đã quen với bộ dáng thường ngày của hắn mà cũng sinh ra một cảm giác giống như Lộ Thiển vậy. Nàng rất kinh ngạc, không ngờ cùng trên một con người mà lại có hai loại khí chất hoàn toàn khác biệt như vậy. Đặc điểm bí ẩn này lại khiến Mộ Dung Thiên có thêm vài phần mỵ lực.

Trên thực tế, Mộ Dung Thiên chỉ đưa ra nhiều kiến nghị ngoan độc ngoài sức tưởng tượng của mọi người, cùng với những chi tiết cần có chủ ý, nhưng người chính thức nắm toàn quyền chỉ huy chiến đấu lại là Khổng Đặc. Mộ Dung Thiên biết mình ở phương diện mưu kế quả thật không tồi, nhưng chẳng qua luận về năng lực điều hành, hắn chỉ là một tên gà mờ, còn kém xa Khổng Đặc vốn là người có kinh nghiệm phong phú, nên không cần phải mạo xưng là hảo hán. Bởi vậy hắn đơn giản trao toàn bộ quyền chỉ huy cho cấp dưới, lại cho phép Khổng Đặc không cần gặp chuyện gì cũng phải báo cáo với hắn, cứ tự mình quyết định là được. Tình thế nơi chiến trường thường thay đổi trong nháy mắt, thời gian phát ra mệnh lệnh càng ngắn càng tốt.

Hôm nay Mộ Dung Thiên chỉ là người đứng xem, ngược lại còn được thoải mái hơn hôm qua nhiều. Hắn chỉ muốn đứng trên đài thống soái mà nhìn Khổng Đặc chỉ huy, rồi học tập kinh nghiệm quý giá của lão là được.

Rốt cuộc thiên la địa võng của kế hoạch phòng thủ đã hoàn thành, giờ đây chỉ thiếu một kích yếu hại đánh vào địch nhân nữa thôi, rồi sau đó cho chúng tằm một trận. Nhìn sắc trời đang hé lộ một tia sáng trắng, Mộ Dung Thiên lẩm bẩm:

- À, xem ra đã tới lúc rồi!

Vừa dứt lời, từ phía doanh trại ở bên dưới chợt có vài đóm hỏa quang bay thẳng lên cao, tiếp theo là những âm thanh còn vang dội hơn cả những lúc quấy rối của đội ngũ cung tiễn thủ truyền tới. Toàn thể doanh trại của quân địch liền trở nên đại loạn, gần như sôi trào. Từ xa nhìn lại, có vô số chấm đen nhỏ đang lao nhanh về hướng những đóm lửa vừa bốc lên cao.

Mộ Dung Thiên vỗ tay cười nói:

- Thành công rồi, hắc hắc....

Khăng Đặc, Bích Dạ và các doanh trưởng khác trên đài thống soái cũng thấy tinh thần phấn chấn, vui vẻ cổ vũ.

Khăng Đặc lập tức nói:

- Bích Dạ doanh trưởng, hãy mau lập tức chỉ huy tiểu đội cung tiễn thủ phát động tấn công lần nữa, gây thêm cảnh hỗn loạn để người của chúng ta có thể chạy thoát dễ dàng.

Hôm nay lão tạm thời nắm quyền chỉ huy, nên cũng không chút khách khí, để tránh làm lỡ thời cơ chiến đấu.

- Dạ!

Bích Dạ ứng tiếng đáp lại, sau đó liền dẫn đầu một đám cung tiễn thủ lao nhanh về phía dưới gò Lan Lăng. Không lâu sau, ưu thế bên ngoài của quân địch bị rối loạn, binh lính cứu viện gấp rút xông ra không được phòng ngự đầy đủ nên thương vong trong đợt công kích này lớn hơn nhiều so với những lần trước. Tuy con số đó không thấm vào đâu so với số lượng tổng thể của quân địch, nhưng nếu chỉ nhằm vào mục đích gây hỗn loạn cho chúng thì cũng đã quá đủ.

Vài phút sau, Bích Dạ cùng đội cung tiễn thủ kéo nhau trở về, theo sau còn có vị phù chú sư tính tình trầm ổn, người phụ trách kế hoạch đốt lương lần này - Bồ Lỗ Tư. Đi theo y là mười binh sĩ không chính quy nhưng tinh thông Hỏa hệ dấu khói, và đi sau cùng là một đám chiến sĩ đen xì, thấp bé lưng còng - Huyết cư nhân chiến sĩ (người sống trong lòng đất). Tướng mạo của họ tuy xấu xí, nhìn không thuận mắt, nhưng đâu ai ngờ rằng khâu trọng yếu nhất trong kế hoạch lần này lại do chính bọn họ hoàn thành. Và hơn nữa, lại càng không ai ngờ được sau trận chiến này, những kẻ luôn bị coi là chỉ hợp với lao động khổ sai, chỉ là những người ăn lông ở lỗ và không hề có tiếng tăm gì nhưng khi bước lên vũ đài chiến tranh của đại lục, họ liền trở thành một binh chủng không thể thiếu.

Mộ Dung Thiên đứng dậy tự mình nghênh đón:

- Hoan nghênh các chiến sĩ dũng cảm trở về. Các người đã vất vả rồi, để quốc nhất định sẽ tôn vinh các người!

Tuy không hiểu phương cách chỉ huy ra sao, nhưng mấy chuyện như khích động sĩ khí thì đúng là môn sở trường của Mộ Dung Thiên, không phải chỉ một hai câu mà thôi.

Được vị thống soái tôn kính chân thành khen ngợi, tâm tình của những chiến sĩ Huyết cư nhân vừa hoàn thành nhiệm vụ vốn đang rất yên tĩnh thì lúc này lại trở nên rất khích động. Mỗi người đều hận không thể vì đế quốc mà máu chảy đầu rơi, cống hiến sức lực lớn nhất của bản thân.

Bồ Lỗ Tư lên tiếng báo cáo với sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng trong thanh âm không che giấu nổi niềm hưng phấn:

- La Địch đoàn trưởng, kế hoạch đốt lương đã được hoàn thành rất thuận lợi. Chỉ có hai Huyết cư nhân không kịp lui về nên mất mạng, còn một chiến sĩ bị thương nhẹ.

Tuy nói Khăng Đặc là người toàn quyền chỉ huy, nhưng các doanh trưởng đều vì ngưỡng mộ hắn mà tất cả đều báo cáo trực tiếp với Mộ Dung Thiên, nhằm để thể hiện sự tôn kính với thủ lĩnh. Đương nhiên, do Khăng Đặc cũng đang ở bên cạnh hắn, nên việc này cũng tương đương với báo cáo cho cả hai người.

Nghe nói có người hy sinh, trong lòng Mộ Dung Thiên không khỏi rung động, nhưng hắn biết rõ đây là chuyện không thể tránh khỏi trong chiến tranh. Có thể đánh vào nơi hiểm yếu của quân địch mà hầu như không tổn thất đã là một chiến tích đáng tự hào. Nhưng việc có hai chiến sĩ Huyết cư nhân bị chết đi thì cũng làm nụ cười của hắn mất hẳn. Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thiên vội vàng cố nén đau thương xuống, lạnh nhạt nói:

- Tốt lắm, làm rất tốt! Những binh sĩ đã anh dũng hy sinh nhất định sẽ được đế quốc vĩnh viễn ghi nhớ!

Khăng Đặc là người thân kinh bách chiến, đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, nên đã xem những chuyện thế này là quá thường tình.

Từ phía xa xa, ánh lửa đang bốc cháy tại trung tâm dịch doanh rớt cuộc cũng được dập tắt, kể đến là những tiếng mắng chửi om xòm như thủy triều dâng của địch nhân truyền tới. Hiển nhiên bọn chúng cũng hiểu được tầm quan trọng của lương thực đối với phe mình. Không còn nghi ngờ gì nữa, chiến thuật vô sỉ của Mộ Dung Thiên đã hoàn toàn chọc giận bọn chúng.

Nhìn quân địch tụ tập lại thành từng nhóm, Mộ Dung Thiên chẳng những không kinh sợ mà còn mừng rỡ nói:

- Thống soái của địch nhân đúng là một loại SB [1], cuối cùng đã không giữ được bình tĩnh mà phải phát động tấn công trước dự kiến. Ha ha, toàn quân chuẩn bị, chúng ta trước hết hãy đè bẹp oai phong của bọn chúng một phen!

Tuy hẳn không biết cách điều hành quân đội, nhưng những trò như cáo mượn oai hùm thì rất rành rọt. Hơn nữa, vạch ra toàn bộ kế hoạch lần này, mình dĩ nhiên là người có công lớn nhất, không có tướng lĩnh nào dám coi thường. Thế nhưng bọn họ chỉ không hiểu cái từ “SB” ở trong lời của Mộ Dung Thiên là cái quái gì?

Lẽ tất nhiên, thống soái của địch nhân cũng không phải là loại “SB” gì. Vì phải trường kỳ chống chọi với ma thú hung mãnh, nên điều đó đã khiến cho người Tây Bắc rất hung hăng, nhất là khi vấp phải cản trở, chúng cho rằng dựa vào sự hung hãn được kích thích của binh sĩ cộng với ưu thế tuyệt đối là nhân số đông gấp sáu lần đối phương, nên họ cho rằng mình có thể một lần đánh bại, hoặc ít nhất cũng khiến cho đối phương bị đả kích nặng - đó là đặt trường hợp thống soái của đối phương không phải hạng hèn hạ bỉ ổi đến biến thái mà thôi.

Hết hồi 147

=====

[1] SB: sõa bực = stupid .

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

150. Hồi 148: Ác Đậu

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dững

Hồi 148: Ác Đậu

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Liên quân Tây Bắc nổi giận nhưng không loạn. Đội ngũ của chúng vẫn rất nghiêm chỉnh rõ ràng. Dù sao cũng là quân đội có tính kỷ luật sâu nghiêm và đã được huấn luyện rất kỹ, không thể đánh đồng với đám quân ô hợp được.

Theo tia sáng bình minh đầu tiên đang rớt xuống mặt đất, tiếng kèn hiệu xông pha chiến trận cuối cùng cũng vang lên. Đi tiên phong là một đội quân có số lượng chừng hai ngàn kỵ sĩ, vô luận là sức tấn công hay phòng thủ cũng đều rất mạnh, mỗi một người đều mặc trên thân bộ áo giáp hạng nặng có màu đen tuyền, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Thiết kỵ sĩ của liên quân Tây Bắc rất trứ danh. Đầu tiên là người ngựa của chúng đều rất cao lớn, lực lượng thật hùng hồn; ai nấy đều cầm cương mâu to dài hơn vũ khí của những kỵ sĩ tầm thường của Lam Nguyệt đế quốc ít nhất là gấp rưỡi, quả thật rất kinh người. Một hàng mâu trùng trùng điệp điệp tạo ra áp lực rất lớn cho đối phương. Còn tay trái của chúng thì cầm tháp thuẫn với kích cỡ rất lớn, nhờ đó mà có thể giúp cho các thành viên của Thiết kỵ sĩ chống lại được sự tấn công từ xa của cung tiễn thủ.

Những đôi mắt của đám thú cưỡi (tọa kỵ) của Thiết kỵ sĩ thì lớn như chuông đồng, đôi răng nanh cong vút và sắc bén lộ hẳn ra ngoài, còn lớp da bên ngoài thì nổi lên từng tảng thịt lờm chờm sần sùi. Đây chính là Đa kỳ, một loại ma thú không tầm thường, ngoài việc có sức chịu đựng rất tốt, khí lực mạnh mẽ, da dày thịt chắc ra, thì sức phòng ngự cũng khá cao, những loại linh lực tiến bình thường không thể khiến chúng bị thương được. Loại ma thú này sinh sản rất nhiều ở nơi cực hàn của Tây Bắc, người ta có thể bắt chúng về để dùng làm thú cưỡi. Kỵ sĩ đoàn của liên quân thường hoành hoành bá đạo tất không thể không kể tới công lao của chúng.

Đội kỵ sĩ này chỉ là nhóm tiên phong, được chủ soái cho tiến lên thử sức. Nhưng chẳng qua đây là đợt tấn công đầu tiên nên quân địch chỉ sử dụng gần hai ngàn kỵ sĩ, gần như ngang ngửa với tổng số kỵ sĩ mà bên Mộ Dung Thiên đang có, như vậy có thể thấy được thực lực của quân địch quả là rất mạnh.

Nếu như là lúc bình thường, một đội kỵ sĩ như vậy rất có khả năng chọc xuyên vào tuyến phòng thủ của địch quân và mở toang một lỗ hổng, sau đó sẽ bắt đầu tấn công vào lỗ hổng này. Nhưng hiện nay lại không phải là thời điểm bình thường, bởi vì bọn chúng đang chạm trán với một đối thủ xảo trá nhất.

Hơn nữa, nếu đôi bên đối kháng chính diện thì quân đoàn 376 tất sẽ bị đánh tan rất nhanh, nhưng Mộ Dung Thiên đã bố trí binh lực của mình vào những vị trí có thể phát huy tác dụng lớn nhất, tỷ như việc cung tiễn thủ quấy rầy địch nhân, làm cho chúng không tài nào ngủ ngon giấc, rồi còn có các binh chủng khác cũng được vận dụng rất kỳ diệu, cứ như vậy thì không thể so sánh thực lực đôi bên cho chính xác được.

Kỵ sĩ của liên quân theo triển dốc mà tiến thẳng lên, quả thật sức chịu đựng và sức bật của loài Đa kỳ thú rất mạnh, tại sườn dốc nghiêng như vậy mà chúng vẫn có thể tiến lên ào ạt, chẳng những tốc độ không giảm mà lại còn tăng nữa. Mắt thấy chỉ còn cách đỉnh gò Lan Lăng một đoạn, thế mà cho tới giờ mà vẫn chưa gặp phải bất cứ sự ngăn cản nào, điều này đã khiến cho bọn kỵ sĩ cảm thấy kỳ quái không hiểu tại sao. Tình huống này có chút quỷ dị, cho dù đối phương không chống đỡ nổi thì ít nhiều gì cũng phải có chút biểu thị chứ, nhưng nói thế nào thì đây cũng là một việc tốt. Cứ dựa vào kinh nghiệm trước đây, đã chạy qua hơn nửa lộ trình, hơn nửa tốc độ của Đa Kỳ thú đã được tăng lên đến mức tối đa, lại thêm sự phối hợp với kỵ sĩ thì những điều này đã tạo thành một khí thế mà trước nay chưa từng có. Với số lượng binh sĩ của đối phương, bất luận là loại binh chủng nào thì cũng không thể kháng cự được với một khí thế cuộn cuộn thế này, nhất định sẽ bị hai ngàn ngọn trường thương đó xuyên thủng.

Giữa lúc khí thế của liên quân đang hùng hực, chợt ở phía trước bỗng xuất hiện một đoàn binh sĩ thuộc Tứ Tỷ tộc [1]. Bọn kỵ sĩ thấy vậy thì chẳng thêm để ý, cứ tiếp tục thúc thú cưỡi xông lên không ngừng. Cho dù có to lớn như người của tộc Dã Man nhân thì vẫn không có khả năng chống lại khí thế hùng hực của đội ngũ đang xông lên như một cơn lốc được, chứ đừng nói tới người của Tứ Tỷ tộc.

Khi còn cách nhóm binh sĩ Tứ Tỷ tộc chỉ vón vẹn hơn trăm thước, đám kỵ sĩ tràn trề khí thế kia liền rậm rạp giờ trường thương lên cao. Đội hình lúc này chợt chia thành mấy nhóm, ba trăm người phía trước tấn công đầu ra, theo sát phía sau là ba trăm người, xen vào khoảng giữa những người của lượt đầu tiên, hình thành đợt công kích thứ hai. Phía sau lại có tiếp ba trăm người, cũng đứng xen vào giữa của nhóm phía trước, cứ hết lượt này tới lượt khác, hai ngàn một trăm kỵ sĩ tổng cộng chia thành bảy lượt.

Kỵ sĩ giỏi nhất là xung kích, nếu gặp tình thế bị ngăn cản thì việc đánh giáp lá cà là một việc thiếu thông minh. Cũng giống như lúc Lý Ngang chiến đấu với Mộ Dung Thiên vậy, cứ hết xông lên thì lại thoái lui, thoái xong rồi lại tiến, một khi đã hình thành thế công thì sẽ không thay đổi nữa, thế nhưng điều đó lại rất hữu hiệu. Nếu nhóm đầu không xé rách được phòng tuyến của đối phương thì họ sẽ tỏa ra hai bên để lùi về sau, để cho nhóm sau xông lên tấn công, cứ thế mà tiếp diễn, đợi cho nhóm sau cùng tấn công và rút lui xong, nhóm đầu tiên sẽ tăng dần dần tốc độ và bắt đầu đợt tấn công lần thứ hai. Đây chính là phương thức tấn công đặc thù của binh chủng kỵ sĩ của liên quân Tây Bắc, “Lưỡng thủy trùng kích”, bức đối phương phải lấy cứng chọi cứng, phải chịu đựng áp lực liên miên bất tuyệt. Trong những lúc công thành phá trại, chiêu này của họ rất ư là hữu hiệu.

Chẳng lâu sau, bọn kỵ sĩ liền phát hiện ra nhóm binh sĩ Tứ Tỷ tộc không hề sử dụng tới chiêu thức phòng thủ hậu bị nào, mà mỗi người cầm trên tay một cái thúng. Trong lúc còn đang nghi hoặc thì đột nhiên có rất nhiều chấm đen bay tới ào ạt như mưa, bọn kỵ sĩ không biết đó là thứ vũ khí gì, vì chúng chưa từng nhìn thấy hay nghe nói tới bao giờ; tuy nhiên, chính những điều mình không biết thì mới là những thứ đáng sợ nhất. Trong lòng bọn chúng thoáng rung động, rồi không dám chậm trễ, lập tức giơ tháp thuẫn lên che ở trước mặt mình và thú cười, thế nhưng những điểm đen kia lại quá nhiều, hai đợt kỵ sĩ đều bị đánh trúng người, nhưng những vật đó đều bị những bộ giáp nặng đẩy bật ra và không tạo thành một chút thương tổn nào.

Bọn kỵ sĩ còn đang nghi hoặc chưa biết xảy ra chuyện gì thì bỗng nhiên thân thể bị nghiêng đi, mắt thấy trời đất xoay chuyển, rồi trong tiếng rống thảm của đám Đa Kỳ thú, bọn họ đều bị ném rơi phịch xuống đất. Bởi trên người đang mặc áo giáp hạng nặng, mà tốc độ đang lướt tới lại chẳng khác gì xe lửa, do đó mà sau khi bị ngã thì bọn kỵ sĩ ai nấy cũng đều bị choáng váng đầu óc, khí huyết hỗn loạn, có một số tên còn bị thú cười nặng mấy trăm cân của mình đè lên và khiến cho bị thương không nhẹ nữa. Đến lúc này thì bọn chúng mới phát hiện ra trên mặt đất đều toàn là những hạt đậu tròn tròn, trơn mượt và cứng rắn. Những thứ nhìn không ra gì này lại hoàn toàn phá tan đòn tấn công lăng lệ của mình, người rơi ngựa ngã, đối với kỵ sĩ thì đây quả là nỗi sỉ nhục lớn nhất. Hơn nữa, kẻ mang lại mối sỉ nhục này cho bọn chúng lại là mấy hạt đậu chẳng đáng một xu, điều đó khiến cho bọn chúng phiền muộn đến mức nội tiết bị mất đi sự cân bằng luôn.

Nhưng mọi chuyện chưa chấm dứt ở đây, bởi vì đội hình phía trước đột nhiên hỗn loạn, nên nhóm kỵ sĩ phía sau cũng hoảng loạn, chân tay luống cuống, dù muốn cho đám Đa kỳ thú dừng lại cũng không được. Vì thế mà cả người lẫn thú đều đâm sầm vào đồng bạn không may ở phía trước, khiến cho cả đám bay ra xa tới hơn chục thước, quả thật quá đã.

Thế nhưng bấy nhiêu đó vẫn còn chưa đủ, cả nhóm người đi sau cũng đều theo gót “những người đi trước”, những con thú cười lần lượt ngã lăn ra đất, còn những kỵ sĩ trên lưng chúng cũng chịu chung số phận, toàn bộ đội quân kỵ sĩ giống như những quân bài domino - mi - nô vậy, kéo nhau ngã lăn ra đất theo dạng phản ứng dây chuyền, liên miên không dứt. Dưới “sự thần kỳ” của những hạt nhỏ đen như hạt đậu kia, đám quân kỵ sĩ vốn rất đường bệ kiêu ngạo, một lòng ôm chí “cần ta phải chết” này cùng với đám sủng vật của chúng lần lượt ngã xuống từng người từng người một.

Rốt cuộc, nhóm kỵ sĩ đi sau cùng cũng miễn cưỡng có đủ thời gian để dừng thú cười của mình lại, nhưng chẳng qua chúng cũng không dám manh động gì, vì nếu chẳng may giẫm phải những hạt đậu kia thì bao nhiêu tôn nghiêm của kỵ sĩ sẽ đều bị hủy hoại trong chốc lát và rồi chỉ chuốc lấy thân bại danh liệt mà thôi. Những binh chủng khác ở phía sau đang chuẩn bị xông lên nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì đều trợn mắt há miệng. Không ngờ đội kỵ binh trong quá khứ oai phong lẫm liệt biết đường nào, vậy mà hôm nay chưa kịp đụng tới một cọng lông của kẻ địch thì đã bị thất bại, hơn nữa lại còn là thảm bại rất thảm thương nữa.

Toàn bộ đội hình đều bị tan rã, đám Đa Kỳ thú hết lớp này tới lớp khác đều ngã sóng soài trên mặt đất, rồi lại gượng đứng dậy nhưng đều giẫm lên những hạt đậu nhỏ và lại ngã lăn xuống, chỉ có đoàn trưởng của đội kỵ binh này vốn là người có phòng ngự đầu khí nên may mắn thoát được, nhưng nhìn thấy tình hình trước mắt thì gã tức đến muốn ói máu. Gã liền thề rằng nếu như quả có thể hạ được Uy Nhĩ thành, vậy thì việc làm đầu tiên của gã sẽ là đốt hết con mẹ nó họ hàng nhà đậu.

Mất thấy đàn Đa kỳ thú trên mặt đất không tài nào đứng dậy nổi, toán quân kỵ sĩ chỉ đành vứt bỏ thú cười, rồi lui nhanh về phía trại doanh của phe mình. Cũng may trên người chúng có mặc những bộ giáp hạng nặng nên sức phòng ngự cũng rất mạnh, nếu không thì chỉ cần gặp phải một toán cung tiễn thủ thôi cũng đã đủ phiền phức rồi. Tuy nhiên, chuyện gì cũng có hai mặt của nó, bọn kỵ sĩ cũng nhanh chóng hiểu ra được chân lý này, thế nhưng đó lại là một bài học rất thảm khốc.

Đột nhiên có một cột khói bốc lên, tiếp theo là những khoanh gỗ tròn cháy bùng bùng từ trên đỉnh gò Lan Lăng lăn xuống. Rồi lại có một đám Dã Man nhân không ngừng đẩy hỏa mộc lăn xuống. Hơn nữa, Lệ Toa còn lợi hại hơn, với kỹ năng khu vật đã tiến hóa, “Đồng hóa thảo túng”, hỏa mộc của nàng còn liên miên bất tuyệt, ghê gớm hơn cả “Lưu thủy trùng kích” của kỵ sĩ nữa. Kỳ thật, những khoanh gỗ này chỉ cần lăn xuống là đủ, vốn chẳng tiêu hao linh lực là mấy, vì vậy mà Lệ Toa ung dung vui vẻ, coi như đang chơi đùa

vậy.

Phía sau nàng là Tập Tháp thì lại càng điên cuồng và thích phóng hỏa nhất. Y dẫn đầu một đám binh sĩ tinh thông Hỏa đầu khí, nhanh chóng đốt cháy các khối gỗ, còn miệng thì ngoác thật lớn:

- Sướng quá! Sướng quá!

Trong lúc đội kỵ sĩ còn đang bị hồn phi phách tán, chưa kịp chạy thì đã bị hỏa mộc bao phủ lấy. Những bộ giáp hạng nặng đang mặc trên người chúng giờ đây lại trở thành gánh nặng, khiến chúng không thể nào thi triển khinh thân thuật được. Mà mọi người đều biết là tính dẫn nhiệt của sắt rất tốt, những kỵ sĩ này bị nhốt trong các bộ giáp hạng nặng ấy thì chẳng khác gì như bị nướng chả. Tiếng kêu gào thảm thiết của chúng khiến cho những binh chủng phía sau nghe mà sồn hết gai ốc, nhưng lại không dám tiến lên cứu viện. Kỵ sĩ giỏi nhất là tấn công, nếu họ đã không phá vỡ được tuyến phòng ngự của đối phương, thì những kẻ khác nếu cứ xông càn lên tất chỉ gặt được kết quả duy nhất là diệt vong mà thôi.

Ở bên dưới sườn dốc gò Lan Lăng là mấy ngàn thước chỉ trong chốc lát đã biến thành biển lửa, cháy suốt hai giờ. Liên quân Tây Bắc ngoại trừ kỵ sĩ đoàn trưởng và một đám phía sau xem thấy tình hình bất ổn nên lập tức gỡ bỏ áo giáp, rồi bỏ luôn thú cưỡi mà chạy thật xa, còn lại những kẻ khác thì chẳng ai may mắn sống sót. Trên căn bản, kỵ sĩ lậm trận mà bỏ chạy là một chuyện rất đáng xấu hổ, nhưng hiện tại chẳng ai trách họ, vì nếu không chạy thì giờ đây cũng chỉ biến thành một viên than bị thiêu cháy trên sườn dốc mà thôi.

Liên quân Tây Bắc quá tự cao. Mới đợt tấn công đầu tiên mà đã phái ra hai ngàn kỵ sĩ, điều này khiến chúng phải trả giá đắt. Hai ngàn một trăm kỵ sĩ, chỉ còn lại hơn ba trăm người, mà Đa kỳ thú thì bị tiêu diệt sạch. Liên quân giờ đây đã hoàn toàn mất hết nhuệ khí, chỉ còn cách lạng lè lui về doanh địa để tính bước kế tiếp.

Mũi tấn công đầu tiên của đối phương đã bị bẻ gọn, mà bên mình trừ vài binh sĩ Dã Man nhân sơ ý bị phóng trong lúc phóng hỏa mộc ra, thì không có chút thương vong nào. Chiến tích này tuyệt đối đáng để kiêu ngạo và khiến nhân tâm được phấn chấn. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây đúng là chiến dịch kinh điển nhất trong chiến tranh của đế quốc. Những người đang hiện diện trên gò Lan Lăng, ai nấy cũng đều hưng phấn vỗ tay chúc mừng.

Phía quân địch lúc này đang thương nghị kế hoạch cho cuộc tấn công lần sau, mà nhiệm vụ hàng đầu của chúng chính là làm sao để giải quyết lũ “ác đạo” kia.

Hết hồi 148

=====

Chú thích

1) Tứ Tỳ tộc: tộc bốn tay.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

151. Hồi 149: Không Thành

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dừng

Hồi 149: Không Thành

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Liên quân Tây Bắc cũng không phải hạng ngu ngốc, không lâu sau đó họ liền tìm ra được biện pháp để ứng phó. Kỵ sĩ, Dã Man nhân chiến sĩ, Kết Giới sư, và các loại binh chủng khác với lực phòng ngự cường đại sẽ toàn lực che trở cho một đám Thủy hệ pháp sư, chậm rãi biến cho đất đai cứng rắn của sườn dốc trở nên lầy lội, những hạt đậu kia có được thả xuống dốc thì sẽ bị dính hết vào đất, Đa Kỳ thú có dẫm lên cũng không trượt ngã được nữa, và còn có thể chống được hỏa mộc lẫn từ trên xuống ở một trình độ nhất định nào đó.

Mộ Dung Thiên cũng biết loại chiến thuật đơn giản này không thể có hiệu quả lâu dài, việc rải đậu chỉ mang tính tượng trưng mà thôi, khi thấy không dùng được nữa thì liền bỏ qua. Việc đôi bên chính thức mặt đối mặt, tự do chém giết thì bây giờ mới bắt đầu mở màn.

Nhờ dựa vào ưu thế tuyệt đối về địa hình, phe của Mộ Dung Thiên hiển nhiên là đang chiếm thế thượng phong, nhưng chỉ kém về mặt nhân lực, hơn nữa quân địch liều chết xông lên; Kỵ sĩ, Dã Man nhân, Thạch nhân, đều là những binh chủng có sức tấn công mạnh lao tới, bởi vậy cho dù là Khăng Đặc, một người năng lực điều binh rất giỏi thì cuối cùng cũng không chống đỡ nổi. Sau khi kịch chiến suốt một ngày, gò Lan Lăng đã bị quân địch chiếm dần từng chút từng chút một, tuy nhiên chúng tấn công điên cuồng như vậy nên thương vong cũng rất thảm trọng. Gò Lan Lăng thay chất như núi, đất bị nhuộm một màu đỏ rực, hơn nữa tử trạng của các chiến sĩ đều khác nhau. Có kẻ bị đốt thành than, có người bị đá đè nát, có kẻ bị mộc linh xâm nhập mà thất khiếu chảy máu, mặt mũi nhăn nhúm thống khổ mà chết, có kẻ bị phong nhận cắt thành từng mảnh, có kẻ bị tên bắn thành con nhím, vv....đúng là thiên hình vạn trạng, kiểu chết cổ quái nào cũng có. Những binh sĩ bình thường này không có khả năng chống lại đầu khí của các bậc cao thủ, có rất nhiều người ngay cả cơ hội sử dụng khôi phục đan cũng không có thì đã mất mạng rồi.

Khắp nơi trên mặt đất đều là chân tay đứt lìa, ruột gan và các thứ nội tạng khác, mùi máu tanh nồng nặc theo gió núi truyền tới, khiến người ta muốn nôn mửa. Những người còn đứng vững hầu như phải đạp lên xác chết mà chiến đấu. Đây đúng là lần đầu tiên Mộ Dung Thiên được chứng kiến cảnh tàn khốc của chiến tranh. Mỗi một sinh mạng đều rẻ mạt như một cọng cỏ vậy, tùy ý để cho lưỡi hái của tử thần thu gặt, mà không có một chút năng lực phản kháng nào. Nhưng hắn cũng không thể biểu lộ sự đồng tình, vì bên nào mềm lòng thì sẽ chết nhanh hơn.

Kỵ sĩ của phe địch chỉ còn cách đỉnh gò mấy trăm thước, ở hậu phương, dưới sự yểm trợ từ xa của cung tiễn thủ và ma pháp sư, Khăng Đặc bất đắc dĩ phải hạ lệnh rời bỏ chiến điểm, toàn quân nhanh chóng lui về Uy Nhĩ thành. Có thể bức quân địch phải trả giá đắt như vậy đã là một điều rất khó rồi. Bọn họ ít nhất bị tổn thất một phần mười nhân số, mà phe mình còn lại tới ba phần mười. Tỷ lệ thương vong là một đối ba, xem ra làm ăn vẫn còn lời chán.

Khi quân địch chiếm được gò Lan Lăng thì cũng không tiếp tục truy kích nữa. Vả lại, sau một ngày hỗn chiến, ai nấy cũng đều quá mệt mỏi, không còn khả năng triển khai đợt tấn công nào khác để hạ Uy Nhĩ thành, chỉ bằng trước tiên nghỉ ngơi một đêm, rồi sáng mai tiếp tục tái chiến. Lần này đóng quân, liên quân đã đặc biệt cẩn thận rồi, họ cơ hồ đã đào sâu ba thước để phòng ngừa lương thực lại bị hủy một lần nữa. Hôm qua sau khi bị đốt lương, bọn họ chỉ có thể cứu được một chút lương thực ít tới thảm thương, có một số lương thực cách quân canh gác quá gần, những người mai phục không dám đốt, sợ làm kinh động tới chúng, rốt cuộc nhờ vậy mà chúng mới may mắn còn sót lại.

Buổi tối liên quân không bị quấy rầy nhiều lắm. Dù sao thì phe Mộ Dung Thiên cũng đã bỏ qua địa hình có lợi, nên không dám ra khỏi thành để tránh cung tiễn thủ của phe mình bị quân địch bao vây tiêu diệt. Bởi vậy liên quân Tây Bắc được ngủ một giấc thoải mái. Nhưng chẳng qua khi sang ngày hôm sau, lúc bọn họ đã nghỉ ngơi đầy đủ tinh thần và ồ ạt kéo đến trước Uy Nhĩ thành, thì họ đã thấy một cảnh tượng khiến người ta muốn ngất - các cửa thành đều đã được chất đầy đá nham thạch.

Từ trước tới nay chỉ nghe tới chiến thuật phòng ngự bằng cách đóng cửa thành, sắp xếp nhân thủ để bảo vệ cửa chứ chưa nghe tới chiến thuật đem đá lấp kín cửa thành thế này bao giờ. Mẹ nó, thế này rõ ràng là chẳng đếm xỉa gì tới quy tắc cuộc chơi, khi không tên nào đó lại có thể nghĩ ra chiêu số vô lại cực độ này.

Liên quân Tây Bắc quả thật là phục sát đất, cơ hồ mỗi người đều muốn lôi mẫu thân và các nữ quyến của kẻ đã đưa ra kế này mà đánh cho trăm hèo.

Bất đắc dĩ lắm, binh lính Dã Man nhân đành phải mặc trọng giáp, sau đó mới từ quân doanh chạy tới cổng thành để dời đi những tảng đá kia, còn cung tiễn thủ và ma pháp sư thì không ngừng phát động tấn công từ xa để yểm trợ cho họ. Nhưng lần này họ thật sự đã tính sai. Khi những người Dã Man nhân được vũ trang đầy đủ chạy tới được nửa đường thì mới phát hiện ra mình không phải đụng với linh lực tiên, phong nhận, hỏa cầu hay trường mâu đại đao gì, mà chướng ngại lần này lại chính là một trận hồng thủy. Mộ Dung Thiên sớm đã cho người đắp đập trúc ở thượng du con sông, khiến mực nước dâng cao tới đỉnh rồi tạo nên hồng thủy. Trong tất cả các loại nguyên tố, thủy là loại nguyên tố có lực công kích thấp nhất, nhưng nó lại trở thành cơn ác mộng của Dã Man nhân. Bọn họ vốn không biết bơi, không thể sử dụng khinh thân thuật, mà trên người lại mặc khôi giáp hạng nặng nên lại càng mau chìm xuống đáy. Không thể hô hấp thì dù có ăn khôi phục đan tất cũng chẳng có tác dụng gì, cuối cùng chỉ là tử vong mà thôi. Trong khi đó, địa thế của Uy Nhĩ thành và gò Lan Lăng đều trũng thấp, hồng thủy trực tiếp tràn ngập khắp một mảnh đất lớn ở ngoài thành, những người Dã Man nhân không có cách nào rút lui, thế là toàn bộ đều biến thành quỷ nước.

Lực lượng chủ yếu để công thành lại một lần nữa bị tổn thất lớn. Đây không còn nghi ngờ gì nữa, chính là đòn phủ đầu lần thứ hai sau chiến thuật “hạt đậu”, gây nên đả kích trầm trọng khiến cho liên quân Tây Bắc muốn phát điên lên. Bọn chúng vốn cho rằng có thể hạ được tòa thành này rất dễ dàng, nhưng hôm nay lại bị bó chân bó tay, khó giải quyết vô cùng. Các tướng lĩnh đều bị những kế hoạch vô sỉ của đối phương làm cho phải lạnh mình, nào là rải đậu, lăn đá, hỏa thiêu, nước lụt, vv...không biết lần sau sẽ tới cái gì nữa?

Nếu như chính diện giao tranh thì dù bên mình có tổn thất thảm trọng cũng không có uất ức như thế này. Đối phương không tổn hại một binh một chốt nào, mà lại khiến cho rất nhiều chiến sĩ Dã Man nhân thiệt mạng. Uy Nhĩ thành vốn dịu dàng ngoan ngoãn như chú cừu non, nay đột nhiên hóa thành một con ác lang. Dưới tình thế này, quả thật là còn chưa biết hươu chết về tay ai.

oooOooo

Mộ Dung Thiên chăm chú theo dõi cuộc chiến suốt một ngày một đêm đến giờ cũng có phần chịu không nổi, nên giờ đây đang ôm Lộ Thiển ngủ tại nơi dành cho đoàn trưởng. Hiện nay mọi việc đang có Khổng Đặc chỉ huy, bản thân Mộ Dung Thiên chỉ mới học được một chút võ ngoài của việc thống lĩnh nên cũng không cần phải hao tổn tâm trí nhiều.

Mộ Dung Thiên trong cơn ngủ say mà vẫn đưa ra một tay để nắm lấy trái đào tiên của tiểu Tinh Linh, tên sắc lang trong lúc ngủ mà vẫn không quên cá tính háo sắc của mình. Lệ Toa và Lạc Na cũng nằm bên cạnh nghỉ ngơi. Mộ Dung Thiên dùng dâm uy của mình bắt hai nàng ở lại bên cạnh để đợi nhiệm vụ trọng yếu sắp tới. Các nàng hiển nhiên là đã được hắc chỉ định trở thành “thiếp thân” hộ vệ của mình, với cá tính của tên sắc lang này, hắc thật không dễ để cho các nàng rời xa mình.

Đột nhiên nghe có tiếng người gõ cửa, Mộ Dung Thiên mơ mơ hồ hồ đáp lời, sau đó lại thấy Bích Dạ vội vã đi vào.

Mộ Dung Thiên hé mắt, hữu khí vô lực nói:

- Bích Dạ tiểu thư, đến đây ngủ với ta một lúc nào!

Bích Dạ nhìn thấy bộ dạng thối nát của hắc, không biết làm sao lại đem hai thị nữ yêu tộc phục vụ trong quán rượu tại Cách Lâm trấn tới đây, nên tức giận nói:

- La Địch đoàn trưởng, ta có chuyện quan trọng cần bẩm báo, mời người nghiêm túc một chút.

Bình thường những người chỉ huy binh sĩ nếu có việc sẽ trực tiếp đi tìm Khổng Đặc. Còn nếu như đã tìm tới Mộ Dung Thiên thì tức là có vấn đề về chiến thuật cần hỏi, muốn cái đầu quỷ dị của hắc cung cấp chút kiến nghị ngoan độc để giải quyết.

Mộ Dung Thiên rút tay ra khỏi áo Lộ Thiển, ngáp một cái rồi nói:

- Chuyện gì vậy? Rõ ràng là còn gấp hơn cả việc nghỉ ngơi của bản đoàn trưởng nữa. Chẳng lẽ quân địch phái mỹ nữ để lộ đuôi và ngực tới dụ dỗ binh lính bên ta chăng? Chuyện này quả thật rất nghiêm trọng đó

nha!

Bích Dạ không biết là xấu hổ hay bị chọc giận, nói:

- Người theo ta sẽ biết.

Khi Mộ Dung Thiên tới tường thành thì đã thấy hồng thủy cạn đi không ít. Thì ra ở phía xa xa, binh sĩ của liên quân đang đào mương dẫn nước, nếu như thành vẫn đang bị ngập lụt thế này thì bọn chúng cũng sẽ không thể phát động công kích được.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, nói:

- Bọn chúng cũng hay nhỉ, lại biết học theo Đại Vũ!

Bích Dạ tức giận nói:

- Người còn cười được! Tuy chúng ta khiến cho Kỵ sĩ và Dã Man nhân của quân địch thiệt hại nặng nề, nhưng nghe nói chúng còn có một số lượng lớn Thổ hệ ma pháp sư, chỉ ít cũng hơn ngàn người. Tuy số lượng binh sĩ Dã Man nhân đã chết một số lớn và điều đó đã làm trì hoãn thời gian công thành không ít, nhưng nếu dùng tới một lượng lớn Thổ hệ ma pháp sư như vậy thì chỉ cần một ngày là họ có thể hợp lực dùng “khu thổ thuật” để không chế đất đá dưới tường thành, dựng lên một đoạn dốc chạy tới đỉnh tường thành, đến lúc đó thì chúng ta phiền to.

Khổng Đặc cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy! Không ngờ bọn chúng lại có nhiều Thổ hệ ma pháp sư đến như vậy, quả thật là phiền phức. La Địch đoàn trưởng, người có đề nghị gì không?

Mộ Dung Thiên lơ đãng nói:

- Nếu tiêu diệt hết bọn chúng, vậy có phải là tốt không?

Khổng Đặc nghe vậy chỉ cười gượng mà không nói gì.

Bích Dạ trợn mắt nhìn hắn nói:

- La Địch đoàn trưởng, người nói dễ nghe nhỉ. Ai chẳng biết tầm quan trọng của ma pháp sư, bọn họ có Kỵ sĩ đoàn và có cả Kết giới sư bày sẵn kết giới để bảo vệ, lại cách không thi thuật. Còn ở bên ngoài chừng sáu bảy mươi thước thì đã có cung tiễn thủ của chúng ta, nhưng với khoảng cách đó thì mình cũng hoàn toàn không có biện pháp gì. Bao nhiêu cung tên bắn vào thì đều bị bọn Kỵ sĩ và Kết giới sư của chúng phá tan, trừ phi là tiến hành cận chiến, nhưng chúng ta không thể làm một chuyện ngu ngốc như vậy chứ?

Nếu như có một loại nguyên tố vật chất ngang sức với các loại nguyên tố thiên nhiên làm vật dẫn, vậy thì sẽ có nhiều ma pháp sư có thể phát động kỹ năng điều khiển từ xa (cách không thao túng), mà Thổ hệ chính là tiện lợi nhất trong số đó.

Mộ Dung Thiên thần nhiên nói:

- Chỉ có sáu, bảy mươi thước thôi chứ gì, không thành vấn đề. Bích Dạ tham mưu, Khổng Đặc tham mưu, các người cứ chờ xem kịch vui đi. Nhóm người này để ta giải quyết hết. Hãy mau gọi cung tiễn thủ chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ sẽ có cơ hội bất cứ lúc nào đấy.

Bích Dạ và Khổng Đặc thấy hắn nói chắc chắn như vậy thì có hơi nghi hoặc. Mặc dù không biết hắn dùng biện pháp gì, nhưng rốt cuộc cũng yên tâm hơn nhiều. Bích Dạ biết rõ Ma bạo phá của Mộ Dung Thiên có uy lực kinh người, nhưng nếu muốn nổ chết hơn một ngàn ma pháp sư thì tuyệt không có khả năng. Ngay cả uy lực của Âm hắc lôi bạo thì cũng chỉ đánh chết bảy, tám chục người là cực hạn rồi.

Khổng Đặc và Bích Dạ suy đoán không sai. Sau khi dẫn nước thoát đi, dưới sự yểm hộ của Kỵ sĩ và Kết giới sư, các Thổ hệ ma pháp sư bắt đầu thi thuật tập thể ở một khoảng cách chừng sáu, bảy mươi thước. Ngay từ đầu chỉ có hơn sáu trăm người, nhưng sau đó lại nhanh chóng tăng lên tám trăm. Bởi vì chiến thuật quỷ dị của đối phương mà đã kéo dài thời gian công thành nhiều hơn so với dự tính. Liên quân Tây Bắc cảm thấy gấp gáp, không thể chờ đợi được nữa, huống chi bọn họ cũng không thể tưởng tượng ra được còn có nguy hiểm gì nữa.

Tuy nhiên, nghĩ không ra thì không có nghĩa là không có nguy hiểm gì. Ngay khi số lượng ma pháp sư đến tiếp viện đạt lên tới con số tám trăm, thì kỳ biến liền xuất hiện. Lần này không hề có cung tên của đối phương uy hiếp, không phải hỏa thiêu, đá lăn, nước ngập, vv.....hôm nay, những mưu kế này không hề được dùng tới.

Nổ mạnh, dưới tình huống không hề báo trước, một loạt nổ liên hoàn chợt vang lên, cự ly cách xa tường thành chừng bảy mươi thước, vừa vặn lại xảy ra ngay dưới chân của các ma pháp sư. Tuy đã có lực phòng ngự cường đại của các Kỵ sĩ và Kết giới sư bảo hộ, nên sự tổn hại của các ma pháp sư đã được giảm bớt, nhưng thân thể yếu ớt của họ vẫn bị sức nổ cực mạnh kia hất bay đi như điều đứt dây. Tám trăm người lập tức chết tới năm, sáu trăm; hơn nữa, đội ngũ cung tiễn thủ đã phục sẵn ở trên thành nay thừa dịp đục nước béo cò, sau một loạt tên được bắn ra, liền có ít nhất là khoảng ba trăm rưỡi ma pháp sư vừa bị nổ bay nhưng chưa chết, thì giờ đây vì không được Kỵ sĩ và Kết giới sư bảo hộ nên cũng đều biến thành một bầy nhím.

Liên quân Tây Bắc mở to mắt khiếp sợ, trong đầu đầy dấu hỏi. Đây là kỹ năng cổ quái gì mà đáng sợ như thế, sao lại có thể chôn sẵn trong đất rồi kích nổ từ xa, quá ư thần kỳ như thế?

Đương nhiên đây là màn biểu diễn của hai nàng thị nữ có linh lực biến dị, Lệ Toa và Lạc Na. Trong lúc quân địch đang đào mương để dẫn nước thoát đi, các nàng đã bí mật ra tay, một người thì chế tạo rất nhiều “linh lôi”, còn người kia thì dùng “Đồng hóa thao túng” để vận chuyển “tạc đạn” tới chỗ cách tường thành sáu, bảy mươi thước chôn xuống, rồi từ từ đợi đám ma pháp sư kia mắc câu. Khoảng cách vận chuyển của “Đồng hóa thao túng” của Lệ Toa có tỷ lệ nghịch với trọng lượng của vật cần vận chuyển, nhưng “linh lôi” chỉ nhẹ như mấy viên đá nhỏ, nàng có thể đưa chúng ra ngoài ba trăm thước rất dễ dàng, chứ đừng nói chỉ có sáu, bảy chục thước thể này.

Mộ Dung Thiên chấp hai tay lại, rồi đột nhiên từ lòng đôi bàn tay của hắn chợt xuất hiện hai quả linh lực cầu, một bằng một hỏa. Tiếp theo đó, “Ma bạo phá” liền hướng về phía hai vị ma pháp sư còn may mắn sống sót mà bay tới, một Kỵ sĩ đứng gần đó không biết đây là kỹ năng gì vội vã giơ thuẫn lên đỡ.

“Ầm, ầm!” Tiếng nổ lần này so với lần thứ nhất còn to hơn. Đừng nói là ma pháp sư, lúc này ngay cả Kỵ sĩ và thú cưỡi của gã cũng đều bị hất bay lên không. Ngoài kẻ trực tiếp trúng đòn ra, cách đó vài thước có ba tên Kỵ sĩ khác cũng chịu chung số phận, cả ba đều bị hất tung lên trời rồi rơi phịch xuống đất, không biết sống chết thế nào.

Nhìn mấy tên ma pháp sư bị sợ vỡ mật và đang chạy thực mạng về hướng doanh trại của chúng, Mộ Dung Thiên biết dù bây giờ có phát thêm Ma bạo phá thì cũng không kịp nữa rồi, mà bản thân hắn cũng không thể tạo ra quá nhiều Ma bạo phá. Hắn ngáp một cái rõ to, rồi đưa mắt nhìn Bích Dạ và nói:

- Bích Dạ tham mưu trưởng, ta đi ngủ đây. Nếu không có việc gì thì đừng tới tìm ta, tuy nhiên, nếu muốn gối đầu tâm sự thì ta rất hoan nghênh, hắc hắc.

oooOooo

Ba ngày sau, liên quân Tây Bắc ổn định tâm lý, cẩn cẩn thận thận khổ cực lắm mới chiếm được Uy Nhĩ thành, nhưng lúc này thì bọn chúng chợt phát hiện nơi đây chỉ còn là một toàn thành trống, trong ngoài đều không có một bóng người, lương thực vật tư đều bị đốt sạch, lửa cháy rực trời, ngọn lửa như đang cười nhạo chúng. Cả tòa thành đều bị bao phủ trong khói lửa mịt mù.

Hao tổn tâm cơ, lương thảo bị hủy, lại bị hỏa thiêu, nước ngập, đá lăn, trải qua bao nhiêu cực khổ, trả giá bằng thương vong gấp mấy lần đối phương, cuối cùng chỉ đoạt được một tòa phế thành trống rỗng sao? Liên quân Tây Bắc muốn khóc to, bọn chúng đã đánh giá quá thấp sự vô sỉ của thống soái đối phương. Nhưng ngược lại, phe của Mộ Dung Thiên đã thuận lợi chống cự quân địch được bốn ngày kéo dài thời gian vừa đủ để cho toàn bộ dân chúng của Uy Nhĩ thành di tản đi nơi khác, còn hắn thì mang theo các dũng sĩ của quân đoàn 376, hoan hoan hỷ hỷ rút lui an toàn.

Hết hồi 149

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

152. Hồi 150: Dự Cảm

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dưng

Hồi 150: Dự Cảm

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

- Bích Dạ tiểu thư, người nói xem, khi liên quân Tây Bắc phát hiện Uy Nhĩ thành chỉ còn lại là một tòa thành trống, không thể cung cấp bất cứ một chút vật tư cần thiết nào cho chúng, vậy chúng sẽ có phản ứng gì?

Mộ Dung Thiên cười cợt nhả nói.

Quân đoàn 376 đã rút lui, sau một ngày đường, buổi tối đó liền hạ trại nghỉ ngơi. Hần không hề lo lắng việc liên quân truy sát, vì chúng không có một chút lương thảo, nên tất nhiên cũng không có gan làm việc đó. Viện quân đế quốc khoảng hai ngày sau sẽ tới, việc liên quân có thể làm bây giờ là tranh thủ thời gian rời khỏi Uy Nhĩ thành, bằng không thì bọn chúng sẽ không thể chạy nổi nữa. Chúng có thể rút về các địa phương khác có liên quân trú đóng, dù sao thì liên quân Tây Bắc cũng đã chiếm được không ít những thành thị trọng yếu, nên có thể tự cung tự cấp được. Xem ra trận nội chiến này trong thời gian ngắn sẽ rơi vào cục diện giằng co.

Một trận chiến hấp dẫn khiến cho Mộ Dung Thiên hăng hái hẳn lên. Sau mấy ngày đè nén, nay sắc tâm của hắn lại nổi lên, đêm đó lợi dụng lý do “có việc quân tình trọng yếu cần thương lượng” mà gọi Bích Dạ vào trong doanh trường của mình, hắn định là sẽ buông thả lòng hư dục vượt một đêm. Nếu không phải do trưởng bối không đủ lớn, thì lại sợ Bích Dạ sinh ra phản cảm, Mộ Dung Thiên còn nghĩ đến việc gọi luôn cả Lệ Toa và Lạc Na đến ngủ chung, nhưng vì các nàng là cận vệ của mình, nên trưởng bối của họ chỉ cách có mấy thước, đi hai ba bước là tới. Mộ Dung Thiên cũng đang tính toán tới việc nửa đêm đi thâu hương một phen.

Bích Dạ liếc hắn một cái đầy vũ my, rồi hỏi:

- La Địch đoàn trưởng, người đang khoe khoang chiến tích đó sao?

Mộ Dung Thiên cực kỳ đắc ý, nói:

- Ta nghĩ tâm tình bọn chúng bây giờ nhất định là giống như một gã nam nhân đã vất vả lột sạch y phục của một nữ nhân ra định cưỡng bạo, nhưng rồi cuộc lại phát hiện ra nữ nhân kia hóa ra lại là một nhân yêu [1], ha ha....

Nghe hắn so sánh như vậy, Bích Dạ cảm thấy có hơi tởm lợm, thế nhưng về phương diện quỷ kế đa đoan của Mộ Dung Thiên thì nàng lại bội phục từ tận đáy lòng:

- La Địch đoàn trưởng, ta thật sự nghĩ mãi không ra, đầu óc của người có được cấu tạo giống như người bình thường hay không, sao lại có nhiều chủ ý quỷ quái như vậy?

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ, cái này là đương nhiên, lão tử vốn không phải là người của thế giới này, nếu không cổ quái thì thật là có lỗi với Đảng và nhân dân đó chứ. Hiện tại, hai người đối thoại với nhau mà phân nửa giống như thượng cấp hạ cấp, còn phân nửa khác thì giống như nam nữ liếc mắt đưa tình. Mộ Dung Thiên bị loại quan hệ đặc thù này kích thích, thật không thể kìm lòng nổi.

Hắn đưa tay kéo đại mỹ nữ đến gần rồi nói:

- Bích Dạ tham mưu trưởng, bốn đoàn trưởng vừa cứu được toàn bộ bách tính trong Uy Nhĩ thành ra khỏi nơi nước sôi lửa bỏng, có phải là cũng nên có chút phần thưởng hay không?

Tuy miệng hỏi vậy, nhưng hắn đã tự mình hành động trước, một tay đưa về phía Bích Dạ.

Bích Dạ tránh một hai lần nhưng không thoát nên cũng không tránh nữa, đành để cho hắn nắm lấy. Kỳ thật, chuyện này nàng cũng vì việc hoàn thành nhiệm vụ vô cùng khó khăn này mà cực kỳ cao hứng. Dân chúng của toàn thành đều được dời đi, phe mình bị thương vong khoảng hơn năm ngàn, còn quân địch thì bị thương vong tới hơn một vạn sáu ngàn, mà chúng phải trả giá lớn như vậy chỉ để đổi lấy một tòa thành trì vô dụng. Có thể đạt được điều đó thì quý kẻ do tên sắc lang này đưa ra chiếm tới tám phần công lao, nhất là khiến những binh chủng trọng yếu của quân địch bị tổn thất thảm trọng. Tất cả đều xuất phát từ những âm mưu xấu xa của hắn, và đó cũng là then chốt trực tiếp gây ảnh hưởng tới cuộc chiến này vậy.

Do đó mà Bích Dạ cũng hiểu là cũng nên cho tên sắc lang này hưởng chút ngon ngọt, bằng không thì khó tránh hắn sẽ bị mất hứng. Hơn nữa, sau khi nàng nhìn thấy lúc hắn có mặt tại chiến trường, một mặt vừa nói cười hỉ hả, một mặt lại dụng binh như thần, trấn định tự nhiên, rõ ràng là có một loại khí chất hoàn toàn khác, vì thế, không hiểu sao nàng lại có hơi động tâm.

Lộ Thiên chớp mắt cười nói:

- La Địch ca ca, huynh hiện giờ đang chuẩn bị chơi đấu vật với Bích Dạ tỷ tỷ đấy à?

Ngày trước, có lần Mộ Dung Thiên cùng với Bích Dạ và Khải Sắt Lâm vui vẻ qua đêm trong phòng mà lại quên đóng cửa. Khi ấy, Lộ Thiên nửa đêm tỉnh lại, không thấy Mộ Dung Thiên đâu nhưng lại nghe được thanh âm từ phòng bên vọng sang. Nàng bất giác tiến vào, nên nhìn thấy được cảnh tượng xấu hổ kia. Vì thế nên Mộ Dung Thiên làm mặt dày nói là đang chơi đấu vật. Tất nhiên là Lộ Thiên không ngốc tới mức họ làm gì mà cũng không biết, nhưng chẳng qua nàng cũng giả bộ hồ đồ, hơn nữa thỉnh thoảng lại lấy chuyện này ra trêu Bích Dạ và Khải Sắt Lâm.

- Đúng vậy, chờ tới khi Lộ Thiên lớn hơn một chút, La Địch ca ca sẽ chơi với muội.

Mộ Dung Thiên cười dâm đãng đưa tay kia vào giữa hai đùi của Bích Dạ, tùy tiện sờn trớn kích phát dục vọng của nàng.

Chiến thuật của Mộ Dung Thiên ở phương diện này cũng tuyệt đối không thua kém khi đối phó với liên quân Tây Bắc, thậm chí còn có phần hơn. Bích Dạ bị ma trảo tà ác của hắn trên dưới giáp công, khiến cho xuân ý nhộn nhạo mà không tự chủ nổi, lồng ngực phập phồng kịch liệt, hơi thở hỗn hển, cơ thể như tê dại.

Mộ Dung Thiên rút ngón tay ra, trên ngón trỏ và ngón giữa của hắn đã ướt sũng một thứ chất lỏng đặc dính, sáng bóng, và tỏa ra mùi vị gợi dục trong không khí. Lộ Thiên nhìn thấy cảnh tượng này thì mặt cũng đỏ ra tới mang tai, trong lòng nhộn nhạo như bị một thứ gì đó cấu xé, một loại cảm giác rất lạ không thể diễn tả bằng lời.

- Hê hê, Bích Dạ tham mưu trưởng, người thật là một nữ nhân mãn cảm à nha!

Mộ Dung Thiên thở một hơi thật dài. Loại nữ nhân ướt át này rất cuồng dã, đặc biệt là trên giường lại rất phóng khoáng, chính là vưu vật trời ban cho nam nhân. Trong lòng Mộ Dung Thiên rất đắc ý. Vưu vật gợi cảm thành thực này hôm nay là tình nhân của mình, có thể tùy ý đùa bỡn và hưởng thụ, chỉ nghĩ đến đó thôi mà tâm hồn của hắn liền như bay bổng lên tận chín tầng mây rồi.

Mộ Dung Thiên chẳng quan tâm đến việc Lộ Thiên vẫn còn ở trong trường, hắn đã cố nén nhiều ngày nên giờ đây cảm thấy rất khó chịu. Âm dương nhị khí của hắn có năng lực sinh tinh khí rất mạnh, nên nhu cầu tình dục so với người thường cũng nhiều hơn rất nhiều. Thế là hắn lập tức mở màn một hồi nhân thú đại chiến, mỹ nhân đấu với cầm thú. Trong trường bỗng có một tầng kết giới cách âm một chiều, tiếng động từ bên ngoài có thể truyền vào, nhưng âm thanh từ bên trong thì lại không thể truyền ra ngoài, do đó mà hắn cũng không cần lo lắng dâm ngôn uế ngữ, và tiếng rên rỉ mãnh liệt của hai người bị người ngoài nghe được.

Mộ Dung Thiên hưởng hết khoái hoạt, hắn cùng Bích Dạ triền miên không dứt, đôi bên đều nhiệt tình tìm đến nhau, chẳng những vậy mà họ lại còn cởi sạch Lộ Thiên ra để đùa bỡn nữa. Tuy tạm thời chưa thể ăn

ngay, nhưng ít ra cũng tăng thêm không ít tình thú. Chỉ khổ cho Lộ Thiển, tuy nàng chưa hoàn toàn phát dục, nhưng tính dục của một thiếu nữ vẫn có; hơn nữa lại thường xuyên bị Mộ Dung Thiên vuốt ve, nên nàng đối với chuyện nam nữ sớm đã như hiểu như không, và vẫn mơ hồ khát vọng sớm được hiến thân cho nam nhân mình yêu thương, chẳng cần như hiện tại, phải ngồi nghe những tiếng động đầy khiêu khích như thế, mà đã có thể cùng chung khoái hoạt với họ rồi. Chỉ tiếc là dù mình ngàn tình vạn nguyện, nhưng La Địch ca ca thường ngày vẫn mê đắm nữ sắc, vậy mà đối với mình lại có phần quân tử còn hơn cả quân tử chân chính nữa. Vô luận nàng có ám chỉ thế nào thì hắn vẫn một mực thờ ơ. Trên thực tế, không phải là Mộ Dung Thiên không động tâm, nhưng hắn thấy khuôn mặt Lộ Thiển còn non nớt, cơ thể chưa phát dục đầy đủ, nếu như “xơi” ngay thì hắn thật không khác gì mấy kẻ ham thích trẻ em cả.

Sau khi “mây tan mưa tạnh”, cuộc đại chiến bên trong trường bông đã được dẹp yên, mà ngay cả Lộ Thiển lần đầu tiên được hưởng khoái cảm mãnh liệt nhất thế gian cũng chìm vào giấc ngủ.

Mộ Dung Thiên đưa bàn tay còn dư vị kích tình mãnh liệt, đặt lên nhũ phong của Bích Dạ lúc này đang nhắm đôi mắt đẹp thở dốc, ngón trỏ của hắn nhẹ nhàng gầy viên bồ đào đỏ tươi, tạo nên cảm giác tê rần sướng khoái cho mỹ nhân.

Bích Dạ tỉnh lại từ cảm giác thất thần vì cực khoái, nhẹ nhàng thở phào một hơi:

- La Địch đoàn trưởng, người càng ngày càng lợi hại.

Mộ Dung Thiên cực kỳ đặc ý nói:

- Nhờ có tham mưu Bích Dạ chỉ bảo, ta mới vừa học xong chiến thuật tứ lộ cùng tiến.

Nhớ lại vừa rồi mình dâm loạn điên cuồng trước mặt Lộ Thiển, hoàn toàn không còn dáng vẻ tỷ tỷ, Bích Dạ hơi đỏ mặt, nàng véo nhẹ Mộ Dung Thiên một cái, rồi nói:

- Lúc này người oai phong rồi, có diệu kế phá địch, khi trở về Phật Lạc Lý Tư thì sẽ rất vẻ vang. Đến lúc đó, chức đoàn trưởng tạm thời của người không chừng sẽ trở thành chính thức đấy.

Mộ Dung Thiên cũng từng mơ mộng tới cảnh mình trở lại Phật Lạc Lý Tư, khi đó sẽ được dân chúng khắp nơi hoan nghênh, vô số thiếu nữ hoài xuân sẽ dùng tiếng hét chói tai để biểu lộ lòng ái mộ với bậc anh hùng. Thậm chí còn lén lút tìm tới cửa để thể hiện tình yêu thương nhưng nhớ. Mộ Dung Thiên nghĩ đến đó mà hết sức hưng phấn. Hoa tươi, tiếng vỗ tay, mỹ nữ ngưỡng mộ, vv....những sự đãi ngộ của anh hùng luôn khiến lòng người mê say!

Đúng rồi, nếu như nữ nhân kia biết được gã trưởng phu nhất gan của nàng đã trở thành một thiếu niên anh hùng, không biết sẽ có cảm nghĩ gì? Mộ Dung Thiên bỗng có một loại khoái cảm không nói lên lời, hắn cười nói:

- Lão cáo già Cát Tư kia muốn ta đi làm bia đỡ đạn, nhưng chuyện này quả thật là đã bị lật thuyền trong mương rồi.

Căn cứ theo phân tích của Mộ Dung Thiên, những kẻ đối đầu với Cát Tư sẽ dùng chiến công này để phóng đại lên rồi hét lòng đề bạt mình. Nếu như có thể tiếp nhận chức vị cao, vậy thì mục tiêu huy hoàng của mình sẽ lại được tiến gần thêm một bước.

Bích Dạ thấy nụ cười của Mộ Dung Thiên có chút quỷ dị và tạo nên chút cảm giác thần bí. Cái gã sắc lang này bề ngoài có vẻ như trừ nữ nhân ra thì không biết tới thứ gì nữa, nhưng càng tiếp xúc thì nàng càng thấy hắn không đơn giản. Vô luận là võ kỹ cá nhân, tư tưởng, hay tâm cơ thì hắn đều hơn xa mình tưởng tượng. Chỉ có điều người bình thường rất dễ bị vẻ bề ngoài của hắn đánh lừa. Trong tiềm thức của Bích Dạ, nàng cảm thấy Mộ Dung Thiên là một người đáng sợ, giống như một loài động vật một tế bào vậy, thậm chí có thể còn thâm trầm hơn cả Cát Tư. Chẳng qua sự thâm trầm của hắn tuyệt sẽ không dùng đối với người mà hắn yêu thích. Hắn đối với Lộ Thiển, đối với mình và Khải Sát Lâm đều là toàn tâm toàn ý. Điểm đó thì với trực giác của nữ nhân, Bích Dạ hoàn toàn có thể khẳng định được.

- La Địch đoàn trưởng, xin hỏi Bích Dạ tham mưu trưởng có ở đây không? Khổng Đặc phó đoàn trưởng có việc quan trọng cần tìm nàng.

Sáng hôm sau trời còn chưa sáng, Mộ Dung Thiên đã bị nữ binh đến đánh thức. Nếu như lúc này là người khác tới tìm hắn, Mộ Dung Thiên hẳn sẽ nổi trận lôi đình, nhưng người đến tìm lại là Khổng Đặc, phó đoàn trưởng kiêm tham mưu của quân đoàn 376, kiêm đoàn trưởng “Cuồng bạo dong binh đoàn”, một lão nhân vừa thiện lương lại vừa có đại trí tuệ. Vô luận là với thân phận nào của lão, Mộ Dung Thiên cũng không dám chậm trễ.

Chắc tới qua Khổng Đặc từ miệng binh sĩ tuần đêm mà biết được việc Bích Dạ tới đây, cho nên lão mới biết mình “cầu kết” với mỹ nữ dong binh dưới quyền của lão. Da mặt của Mộ Dung Thiên tuy dày, nhưng hẳn vẫn hơi thấy xấu hổ.

Để vị đoàn trưởng kính yêu biết mình có quan hệ với tên sắc lang, Bích Dạ dù có phóng khoáng tới đâu thì cũng hơi đỏ mặt, nhưng nàng cũng không dám chậm trễ. Nàng tuyệt không dám làm trái lại mệnh lệnh của Khổng Đặc, thế là vội vàng vàng mặc y phục vào thật tử tế.

Thấy Bích Dạ rời khỏi trưởng, trong lòng Mộ Dung Thiên tràn ngập nghi ngờ. Sự tình nhất định là không tầm thường, nếu không thì Khổng Đặc đã không “bỏ đả uyên ương” [2]. Trước lúc xuất chinh, trong lúc sắp rời khỏi Phật Lạc Lý Tư thì hắn đã từng có dự cảm không lành, bỗng nay cảm giác đó lại nổi lên.

Hết hồi 150

=====

Chú thích

[1] nhân yêu: gay

[2] bỏ đả uyên ương: nôm na là vác gậy ra oánh uyên ương. Nghĩa đơn giản là chia rẽ đôi lứa..

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

153. Hồi 151: Thông Tập

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dững

Hồi 151: Thông Tập

Truy Nã

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Khi Bích Dạ trở về, sắc mặt của nàng không được tốt lắm, nét vui vẻ lúc nãy không còn nữa. Mộ Dung Thiên thấy trong lòng hồi hộp, vội hỏi:

- Bích Dạ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Có phải là địch tình có biến, hay là liên quân đã đuổi kịp ta rồi?

Bích Dạ cười gượng:

- Không có gì, người đừng lo nhiều.

Tuy nhiên, dù là người mù thì cũng thấy được nhất định là nàng đang có tâm sự.

Cứ dựa theo tình huống không nhanh không chậm của quân đội, hiển nhiên việc này không hề liên quan đến liên quân, vậy thì chỉ có thể là việc tư mà thôi. Chẳng lẽ trong gia tộc của Bích Dạ đã xảy ra chuyện không hay? Chẳng hạn như là thân nhân theo lệnh triệu tập tòng quân mà bị hy sinh. Càng nghĩ càng thấy khả năng này có tính thành lập rất lớn. Nếu như là việc công, tất nhiên Khăng Đặc đã không chỉ gọi riêng lẻ một mình nàng tới mà thôi, ít nhất cũng phải tôn trọng mình nữa mới đúng. Nghĩ tới đây, Mộ Dung Thiên cảm thấy yên tâm hơn một chút. Loại chuyện không vui này tốt hơn là không nên hỏi nhiều. Mộ Dung Thiên chỉ than “à” một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Đến khi Mộ Dung Thiên cùng với Lộ Thiên và hai nàng thị nữ Lệ Tư và Lạc Na bước ra gặp mặt các tướng lĩnh, thì mới phát hiện sắc mặt của mọi người đều rất cổ quái, hầu hết đều như vô tình hoặc hữu ý liếc về phía mình vài lần. Nhất là Tập Tháp Tắc vốn là người không biết che dấu tâm tình chút nào.

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt mũi, chẳng lẽ chuyện của Bích Dạ đã truyền tới tai họ rồi sao? Mọi người ai cũng biết nàng cung tiễn thủ xinh đẹp của “Cuồng Bạo dong binh đoàn” này là nữ nhân đồng tính, chẳng bao giờ thích nam nhân, mà tình nhân của nàng lại chính là nữ ca thủ nổi tiếng tại Phật Lạc Lý Tư, Khải Sát Lâm. khi họ biết tin này mới lộ ra thần sắc quái dị này chẳng? Mộ Dung Thiên da mặt cũng dày nhưng thấy mọi người ai cũng nhìn mình với mục quang “mập mờ” như vậy quả thực cũng có chút ăn không tiêu:

- Các vị, trên mặt bản đoàn trưởng nở hoa sao?

Mấy người Tập Tháp cười gượng hai tiếng thay cho câu trả lời. Nếu là lúc bình thường thì Mộ Dung Thiên cũng cười đùa với họ một chút cho bầu không khí thoải mái hơn nhiều. Nhưng hôm nay lại ngoại lệ, hẳn nhận ra họ chỉ cười xã giao nên lại càng thêm xấu hổ.

Cuối cùng Mộ Dung Thiên ho khan hai tiếng rồi nói:

- Khăng Đặc phó đoàn trưởng, chúng ta lên đường thôi.

Chỉ có Khăng Đặc là vẫn luôn giữ được vẻ bình tĩnh, tựa như dù trời có sập xuống thì ông ta cũng không hề nhú mày. Đến lúc này ông ta mới lên tiếng:

- La Dịch đoàn trưởng, ta nghĩ tạm thời chúng ta không nên đi.

Mộ Dung Thiên thắc mắc, hỏi:

- Tại sao?

Khăng Đặc thản nhiên nói:

- Tối hôm qua lính truyền tin của đoàn chúng ta nhận được lệnh khẩn của Hán Khắc, tức quan tổng chỉ huy của viện quân do Đế quốc phái đến, họ muốn chúng ta lưu lại đây để hội họp với đại quân. Giữa trưa nay họ sẽ đến.

Mộ Dung Thiên cau mày hỏi:

- Có chuyện đó sao?

Bởi vì quân đoàn 376 là một đơn vị tạp nham, binh lính chính quy không nhiều, đa số đều là những người thiếu kinh nghiệm và đệ tử học viện. Những người này đều là những nhân thủ do Đế quốc trong lúc bắt đắc dĩ phải triệu tập gấp, bởi vậy nên trước khi nhận được mệnh lệnh, Mộ Dung Thiên đã tính cho quân đoàn của mình ban sư hồi triều, rồi sau đó sẽ tiếp tục tu học hoặc ma luyện. Nếu không thì chỉ e rằng vì bản thân mình bị thiếu kinh nghiệm chiến đấu rồi sẽ khiến cho rất nhiều nhân tài có tiềm lực bị hy sinh một cách không minh bạch tại chiến trường, điều đó quả thật là một tổn thất rất lớn.

Tại sao mệnh lệnh đến lúc này lại thay đổi? Hơn nữa kẻ nhận lệnh lại không phải là một đoàn trưởng như mình mà lại là Khăng Đặc, có phải Đế quốc chỉ cho mình là bù nhìn, còn Khăng Đặc mới là người chỉ huy chính của đội quân này không? Mộ Dung Thiên tin tưởng Khăng Đặc không lừa mình, vì vậy nên cười nói:

- Vậy cũng được. Chúng ta lại được nghỉ ngơi.

Suốt buổi sáng, Mộ Dung Thiên bị rơi vào tâm trạng đầy áp lực, không nói rõ thành lời được. Theo tình lý thì việc hoàn thành nhiệm vụ là một vinh quang, cảnh mình trở về phải rất nhẹ nhàng vui sướng mới đúng,

nhưng giờ lại không cao hứng nổi. Khăng Đặc và các tướng lĩnh không nhiều thì ít đều có vẻ xa cách, không còn thân mật khăng khít, kẻ vai sát cánh chiến đấu như ngày trước nữa.

Đến gần trưa, bầu trời đang đầy nắng ấm bỗng dưng biến đổi. Mây đen cuộn cuộn kéo tới, giống như yêu ma sắp giáng hạ, không khí thật là nặng nề phi thường. Dự cảm bất lành trong lòng Mộ Dung Thiên càng lúc càng mãnh liệt. Thế nhưng vào lúc này, tiếng vó hỗn loạn, trùng trùng điệp điệp của đoàn ma kỵ xen lẫn trong gió truyền tới - viện quân của Đế quốc đã tới.

Nhưng trước khi Mộ Dung Thiên kịp ra đón thì lại bị Bích Dạ kéo lại:

- La Dịch đoàn trưởng, người không cần đi, Khăng Đặc phó đoàn trưởng sẽ giải quyết thay người.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế? Dù gì thì trên danh nghĩa ta cũng là đoàn trưởng của quân đoàn 376. Nếu làm vậy thì e rằng quá thất lễ.

Sắc mặt của Bích Dạ có vẻ không yên:

- Chuyện đó ta sẽ cho người biết sau. Tóm lại trong lúc này, tốt nhất người hãy ở lại đây đã.

Hán Khắc là một lang nhân dũng mãnh và cũng là một trong những thú nhân dũng sĩ trứ danh của Lam Nguyệt đế quốc. Hắn hiểu rõ tuyệt kỹ thú hóa và đã đột phá được đến tầng thứ ba. Thú nhân có thể đạt được đến mức này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Giờ đây hắn đang trêm chệ cười con ma liêm thất lớn, theo sát sau lưng là đại quân đông nghìn nghịt.

Khăng Đặc hành lễ rồi thốt:

- Hoan nghênh Hán Khắc Tổng chỉ huy sứ cùng quý bộ thuộc tới đây.

Hán Khắc khẽ gật đầu, sau đó hỏi lại Khăng Đặc:

- Khăng Đặc đoàn trưởng, ngài đã bắt giữ La Dịch chưa?

Những lời này quả thật là kinh thiên động địa, ngoài những vị tướng lãnh cao cấp như Táp Thập là đã có chuẩn sẵn tâm lý từ trước ra, còn lại các liên trưởng, đại, tiểu đội trưởng và một số binh sĩ bình thường ở gần đó đều lập tức trở nên xôn xao. Tuy rằng trong mấy ngày qua, việc chỉ huy quân đội đều do một tay Khăng Đặc lo liệu, nhưng ai nấy cũng đều biết những kế sách thần kỳ kia đều là từ vị thống soái trẻ tuổi kia mà ra. Nếu như không có hắn, đừng nói là dân chúng toàn thể Uy Nhĩ thành đã không có cách nào rút lui, nói không chừng tất cả mọi người chỉ còn cách liều chết thủ thành, vì quốc vong thân mà thôi. Thế nhưng họ lại có thể hoàn thành nhiệm vụ và sống sót trở về rất thuận lợi, tất cả đều nhờ vào công lao của vị đoàn trưởng này. Với công trạng như vậy thì phải có được danh vọng tột đỉnh mới đúng, chứ sao lại bị xử tội?

Khăng Đặc tiến lên trước một bước rồi nói:

- Hán Khắc tổng chỉ huy, ta không rõ vì sao thượng cấp lại hạ lệnh truy nã, nhưng ta dám lấy nhân cách ra để bảo đảm, La Dịch đoàn trưởng tuyệt đối xứng đáng là một vị thủ lĩnh. Trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm.

Thật ra lão đã nhận được mật thư, nội dung bên trong ngoài việc để quân đội tiếp tục đóng quân lại đó, còn có một số việc khác như là: lập tức tiếp nhận chức đoàn trưởng của quân đoàn 376, đồng thời bắt giữ lấy Mộ Dung Thiên!

Đây cũng chính là lý do Khăng Đặc gọi Bích Dạ ra thương nghị. Hắn không thể cãi lệnh quân đội Đế quốc, nhưng cũng không thể thi hành một mệnh lệnh không rõ ràng như vậy.

Ngay cả Táp Lâm là người vốn hay thẹn thùng vậy mà cũng trở nên khích động, nói:

- Hán Khắc tổng chỉ huy, xin hãy cho chúng ta biết, thật ra chuyện này là thế nào?

Tát Na Lâm cũng đứng dậy nói:

- Xin hãy cho chúng ta một lý do hợp lý, nếu không thì chúng ta sẽ không giao ra La Dịch đoàn trưởng.

Tạp Tháp là người nóng nảy nhất, mà gã lại rất bội phục những âm mưu quỷ kế của Mộ Dung Thiên, giờ đây cũng lớn tiếng nói:

- Con bà nói, kẻ nào muốn đối phó với La Dịch đoàn trưởng thì phải qua cửa của ta trước đã!

Ngoài ra còn có Bồ Lô Tư, và cả người cực kỳ bảo thủ, khuôn mặt lúc nào cũng cứng ngắc và luôn coi trọng quân kỷ, Lao Luân Tư, cũng lên tiếng ủng hộ Mộ Dung Thiên, bởi vì lệnh bắt người lần này thật sự là quá vô lý.

Hán Khắc không lộ chút biểu tình nào, chỉ thốt:

- Ta chỉ phụng mệnh hành sự! Nếu có thắc mắc gì thì đợi áp giải La Dịch về rồi hãy bàn!

Nói xong, hắn khoác tay một cái. Hơn mười dũng sĩ thuộc nhiều chức nghiệp khác nhau, được trang bị hoàn mỹ, vô thanh vô tức xuất hiện ngay giữa trong quân. Hành động nhanh nhẹn như vậy chứng tỏ họ đều là cường giả. Mà trên vai trái của họ đều có xăm một tiêu chí hình tử thần, tay cầm lưỡi hái đầm đầy máu, một bên miệng của chiếc đầu lâu thì khe nhếch lên, phẳng phất như đang cười lạnh lùng, trông rất sống động, thật khiến người ta khi nhìn thấy thì cũng phát sinh cảm giác không thoải mái. Nhưng điều càng đáng sợ hơn chính là ý nghĩa của cái tiêu chí này - đế quốc Tử Thần truy sát đoàn. Nhóm người này chuyên đi truy sát những kẻ tội ác tày trời, gây tổn hại nghiêm trọng tới lợi ích của đế quốc.

Bích Dạ và những người liên quan vừa trông thấy Tử Thần truy sát đoàn thì trong lòng đều rúng động. Khổng Đặc biết rõ không còn cách nào để đàm phán nữa, lão liền lạnh lùng nói:

- Hán Khắc tổng chỉ huy sứ, nếu đã là vậy thì hạ quan chỉ đành đắc tội!

Lời vừa nói xong, từ trong tay lão chợt toát ra một luồng lãnh khí. Tạp Tháp và những người khác cũng không hèn mà cùng rút vũ khí ra một lượt.

Hán Khắc cả giận quát:

- Khổng Đặc, ngươi dám công nhiên cãi lệnh?

Khổng Đặc lơ đãng nói:

- Ta chỉ muốn đòi sự công bằng cho La Dịch đoàn trưởng mà thôi!

Lão sớm đã nghe nói đến ân oán giữa Mộ Dung Thiên và Mông Na Lâm, chuyện này nhất định là có liên quan đến Cát Tư. Nếu như không có việc ngoài ý muốn, lúc quân đoàn 376 đối kháng với liên quân Tây Bắc thì chắc chắn là toàn quân đã bị tiêu diệt. Cát Tư phái Mộ Dung Thiên đảm nhiệm chức đoàn trưởng hiển nhiên là muốn mượn việc công để báo thù riêng. Bây giờ quân đoàn 376 vẫn được bình yên vô sự, thậm chí lại còn lập đại công, tất nhiên là Cát Tư không thể để cái đinh trong mắt tiếp tục tồn tại, cho nên mới hạ cái mệnh lệnh mơ hồ kia. Tuy thân là đoàn trưởng dòng binh đoàn, Khổng Đặc hiển nhiên hiểu rất rõ tầm quan trọng của việc phục tùng mệnh lệnh, nhưng lão quyết không thể để một vị thống soái đã cứu mạng ít nhất là mấy vạn bình dân và hơn hai vạn quân lính bị bắt đi một cách vô duyên vô cớ như vậy được.

Một đạo ánh sáng bảy màu từ tay Khổng Đặc bốc thẳng lên cao, dưới bầu trời dày đặc mây đen, đạo ánh sáng đó trông càng thêm rực rỡ.

Sắc mặt của Hán Khắc đại biến. Hắn biết rõ loại đạn tín hiệu được phát ra trong thời khắc mấu chốt này nhất định là có ý nghĩa đặc biệt nào đó. Hắn lập tức vùng tay lên, rồi hô lớn:

- Kẻ trái lệnh, giết không tha! Tất cả các binh sĩ khác không được nhúc nhích!

Tuy hắn phải bằng mọi giá để bắt cho được Mộ Dung Thiên, nhưng cũng không thể vì thế mà để xảy ra can qua, khiến trong nội bộ quân mình phải chém giết sống mái với nhau được.

Binh sĩ của quân đoàn 376 tuy không biết tại sao lại xảy ra xung đột, nhưng đám người Khổng Đặc đã cùng họ vào sinh ra tử, cùng tắm máu kẻ vai tác chiến, nên trong lòng họ đã nhận định các tướng lĩnh ấy mới là những người chỉ huy của mình. Hơn nữa đa số binh sĩ ở đây đều là những kẻ mới nhập ngũ và chưa từng thông qua huấn luyện, giờ đây huyết khí của ai nấy cũng đều dâng trào, họ mặc kệ Hán Khắc nói những gì, tất cả đều nhất tề rút binh khí ra và giơ lên thủ thế.

Khăng Đặc lạnh lùng nói:

- Tất cả nghe lệnh, không được hành động thiếu suy nghĩ!

Tuy không giao ra Mộ Dung Thiên, nhưng Khăng Đặc vẫn phải lấy đại cuộc làm trọng, tuyệt không để cho song phương sống mái với nhau. Nếu như Hán Khắc xác định dùng đến quy tắc, vậy thì lão cũng sẽ theo quy tắc đó mà hành xử cho tốt.

Nhưng vào lúc này, Bích Dạ và Mộ Dung Thiên ở quân doanh phía sau cũng đã nhìn thấy đạn tín hiệu đại biểu cho tình thế khẩn cấp bay lên, Mộ Dung Thiên cau mày hỏi:

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Bích Dạ tham mưu trưởng, có phải là người đang dấu giếm ta chuyện gì phải không?

Khuôn mặt của Bích Dạ tái nhợt, nàng rút từ trong túi ra một cuộn giấy, nhét vội vào tay Mộ Dung Thiên rồi nói:

- La Dịch, hãy lập tức dẫn Lộ Thiên chạy theo tuyến đường đã được vẽ trên bản đồ ma pháp này mà trốn đi. Người đã bị hạ lệnh truy nã trên toàn Đế quốc. Chỉ sợ giờ đây trên toàn bộ lãnh thổ của Lam Nguyệt đế quốc, người đã không còn chỗ nào có thể dung thân được nữa rồi.

- Cái gì?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lập tức ngây ra như tượng gỗ.

Hết hồi 151

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

154. Hồi 152: Vong Mệnh

Dị Giới Duyệt Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dưng

Hồi 152: Vong Mệnh

Đào mạng

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Mưa vẫn điên cuồng trút xuống, sắc trời xám xịt và nặng nề, phía trước là một khoảng không mênh mang, nhưng dưới mưa to như vậy lại có bốn đạo nhân ảnh cười những con thủy kỳ lân đang ngược mưa gió chạy đi một cách vội vã.

Tâm tình Mộ Dung Thiên cũng đang kích động ác liệt như thời tiết này, bởi lẽ hôm nay hắn đã là tội nhân của toàn bộ Lam Nguyệt đế quốc, thậm chí còn là công địch của tất cả các quốc gia phía Đông Nam và Trung bộ. Tội danh là: Phản quốc. Giữ trách nhiệm thủ thành Uy Nhĩ mà lại bỏ thành chạy trốn, khiến cho toàn bộ thành Uy Nhĩ đã bị thất thủ và đế quốc bị tổn thất nặng nề. Nhưng may là có viện quân đến kịp thời, họ đã anh dũng tác chiến và cũng đoạt lại được thành Uy Nhĩ.

Cái tội danh này khiến cho Mộ Dung Thiên tức muốn học máu nhưng lại khó có thể giải bày. Đừng nói hẳn chỉ là một tiểu đoàn trưởng, mà ngay cả những nhân sĩ cao tăng của Lam Nguyệt đế quốc cũng vẫn bị định tội danh này. Mà những người này đều là những kẻ đối đầu với Cát Tư hoặc là đối đầu với những thủ hạ trọng yếu của y.

Chiến tranh đột nhiên bùng nổ, khiến cho đại quyền trong quân đội tạm thời rơi vào tay Cát Tư. Là hội trưởng Liên hiệp công hội, y đúng là một nhân tuyển tốt nhất. Với chuyện này, những kẻ đối đầu với Cát Tư cũng không thể có ý kiến gì khác được, chỉ đành để tùy ý y điều phối. Nhưng không ai ngờ được, cuộc nội chiến chính trị của đế quốc lại xảy ra đột ngột giống như việc liên quân Tây Bắc tập kích họ bất ngờ vậy. Những kẻ đối lập với Cát Tư đều không ngờ tới việc y lợi dụng cơ hội hỗn loạn của chiến tranh mà đẩy quân đoàn 376 vào bẫy rập, rồi thừa thế mượn đao giết người, hoặc tùy ý bề cong sự thật, đồng thời còn lợi dụng thời gian ngắn ngủi tạm nắm quân quyền trong tay này để hạ thủ, khiến cho những kẻ đối đầu với mình trở tay không kịp, khiến cho họ hoặc là trực tiếp bị quân địch tiêu diệt, hoặc là vì trong lúc tự vệ phản kháng thượng lệnh, rồi lúc đó mới gán cho họ tội danh kháng lệnh hoặc phản quốc. Trong chiến tranh, mọi người đều bị rơi vào trạng thái cực kỳ hỗn loạn, ai nấy chỉ đều chú ý đến kết quả chiến cuộc, hoặc là tương lai ngày mai của bản thân mình sẽ ra sao mà thôi. Do đó, cùng với tin đồn thất thiệt, lại thêm những lúc bình thường, Cát Tư vẫn luôn bày ra bộ mặt giả nhân giả nghĩa, nên hầu như tuyệt đại đa số bách tính đều cho rằng y không thể làm ra những chuyện vô sỉ như vậy, hầu như mọi người đều tin là thật, và họ chỉ cho rằng những kẻ kia đều không muốn nghe theo lệnh điều phối của y, thậm chí còn không tiếc gây ra chiến tranh nội bộ, vì thế mà dân tình cuồng nộ, lớn tiếng mắng nhiếc họ không nguôi. Tuy cũng có một số lời đồn Cát Tư vì tư thù mà sát hại đồng僚, nhưng những lời ấy cũng sớm bị dập tắt đi rất nhanh.

Trong lúc nhất thời, giới cao tăng của đế quốc gặp phải đại biến, rất nhiều người thấy chuyện không hay thì đều quy thuận Cát Tư. Sau khi đấu đá bè cánh xong, quyền thế Cát Tư liền đạt tới đỉnh điểm, không thể lay chuyển được.

Mộ Dung Thiên đã đánh giá thấp Cát Tư. Ngoài “nhẫn” ra, y còn có thủ đoạn “ngoan” và “độc”, không từ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào. Tử thần truy sát đoàn vốn được thành lập theo ý của y, mục đích là để tiêu diệt những kẻ sâu mọt gây hại cho đế quốc, nhưng chẳng qua lần này chúng lại không tiêu diệt sâu mọt gây hại cho đế quốc, mà là những con sâu mọt đáng ghét trong mắt Cát Tư. Y được bách tính ủng hộ, những người bị y vu hại luôn bị Tử thần truy sát đoàn mai phục trong quân trực tiếp giết chết.

Cát Tư phát động một kích lôi đình này đã chọn thời cơ rất chuẩn xác, vào ngay đúng lúc viện quân của đế quốc đến nơi thì thế cuộc đã định, thỏ chết chó vào nôi, không còn ảnh hưởng gì tới an nguy của đế quốc, lại có thể tiêu trừ những kẻ đối lập. Những chuyện thế này trong lịch sử cổ đại của Địa cầu đã có không ít các vị quân chủ đã từng làm qua. Rất đơn giản, nhưng cũng lại rất có hiệu quả. Tuy rằng có thể sẽ bị ảnh hưởng chút ít đến thanh danh, nhưng một chút ảnh hưởng đó so với với những lợi ích thu hoạch được thì thật là quá nhỏ bé. Lão hồ ly này quả thật quá ngoan độc, đợi lúc tâm lý mọi người buông lỏng, nên đã phát động thời cơ, mượn đao giết người. Ngoài việc vẫn chưa đánh rơi mặt nạ ra, một chút tổn thất về nhân khí nhưng lại không liên quan đến đại cuộc như vậy, mọi thứ còn lại đều rất hoàn mỹ.

Mộ Dung Thiên lúc đầu còn cảm thấy mình oan ức, nhưng sau khi biết rõ những thay đổi lớn của đế quốc, hẳn không còn có thể làm gì được nữa. So với những nhân vật cao tăng đối đầu với Cát Tư để rồi bị chết oan, Mộ Dung Thiên chỉ là một con kiến mà thôi. Nếu không phải hẳn đã làm Mông Na Lâm bị thương nặng, có lẽ Cát Tư cũng chẳng thèm ngó đến một tiểu nhân vật như hẳn. Đây chẳng qua chỉ là “thuận tiện” có thêm một người chôn cùng với những nhân vật cao tăng của đế quốc mà thôi. Nếu không thì lão hồ ly kia cũng đã không phải chỉ vốn vẹn có mười thành viên của Tử thần truy sát đoàn tới đây như vậy.

Ròng rã liều mạng chạy trốn suốt bảy ngày, Mộ Dung Thiên rốt cuộc đã có hơi chút mệt mỏi, hẳn đã như vậy thì đương nhiên Lộ Thiển, Lệ Toa và Lạc Na thì càng khỏi phải nói. Cũng may nhờ có Thủy kỳ lân, một loại Nguyên tố khôi lỗi của Lộ Thiển, trong mưa lớn không ngừng được bổ xung năng lượng, nên chúng vẫn có thể chở bọn họ cao bay xa chạy. Nếu không thì dù hai nàng thị nữ tuy có được linh lực biến dị tăng mạnh, lại thêm thành thạo bí pháp “Linh lực chu thiên vận chuyển” thì chỉ sợ cũng khó tài nào chịu đựng nổi.

Trong lúc đang chạy trốn, đột nhiên trước mắt mọi người trở nên sáng lòa, lúc này bọn họ mới phát hiện ra là mình đã rời khỏi khu rừng rậm và hiện đang đứng trên đỉnh một vách núi, mà bên dưới là biển rộng

mênh mông. Ở xa xa ven biển, một tòa thành trì loáng thoáng hiện ra trong màn mưa.

Sau một ngày một đêm chạy trốn chết không nghỉ ngơi, thể xác và tinh thần đều bị mệt mỏi là một việc không thể tránh. Nhìn về mặt bờ phờ của hai thị nữ, rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng nói:

- Lộ Thiên, Lệ Toa, Lạc Na, chúng ta hãy nghỉ ngơi và kiếm gì ăn một chút, rồi mới tính sau.

Lộ Thiên khẽ gật đầu, rồi nàng dùng ý niệm khống chế Thủy kỳ lân cho chúng dần dần giảm tốc độ, và cuối cùng thì dừng hẳn lại.

Mộ Dung Thiên lấy ra vài món thức ăn chín từ trong Không Gian châu đưa cho tam nữ, rồi hẳn cũng ăn vài miếng, nhưng lại không tài nào nuốt trôi. Nhớ tới nhà mình, tình nhân của mình, địa vị mà mình vất vả mới có được, tất cả mọi thứ giờ đây đều không còn nữa. Bảy ngày trước, cuộc sống thật tràn trề hy vọng, không ngờ hôm nay lại chạy trốn như chó nhà tang. Tội phản quốc là một tội cực nặng, người người phỉ nhổ. Mộ Dung Thiên tuyệt không ngờ tới có một ngày mình lại lâm vào tình cảnh này. Những thế lực đối đầu với Cát Tư mạnh như vậy mà cũng đều bị lật thuyền trong mương. Quân đoàn 376 chỉ có hơn hai vạn người thì có thể thanh minh được gì? Rất có thể vĩnh viễn hẳn sẽ không còn cách nào để dung thân tại Lam Nguyệt đế quốc được nữa. Nó chính là quê hương của hẳn ở trên Thần Phong đại lục, vậy mà giờ đây bị buộc phải rời khỏi mảnh đất thân thương này, nghĩ tới đây Mộ Dung Thiên cảm thấy thật đau lòng!

- A! Con bà nó! Lão tử không trở về được! Vĩnh viễn không thể trở về được nữa rồi!

Mộ Dung Thiên cảm thấy trong lòng bực tức không nhịn nổi, hẳn đâm một quyền vào thân cây Lam Tinh mọc ở bên cạnh. Cây đại thụ lập tức bị gãy rời, nó chỉ kêu “rầm” một tiếng rồi ngã xuống đất, bao nhiêu cành gãy lá rụng đập mạnh xuống nước bùn làm bắn hết lên mặt lên cổ Mộ Dung Thiên.

Tam nữ thấy thế đều ngẩn cả người. Từ trước tới nay các nàng chưa từng trông thấy một người tâm tính côi mớ như hẳn lại có biểu hiện nóng nảy như vậy. Một lúc lâu sau Lộ Thiên mới cúi đầu bước đến gần, rồi nói:

- Xin lỗi La Định ca ca, nếu không phải tại muội thì huynh cũng không kết thù với Cát Tư.

Sau khi đâm gãy cây đại thụ, lửa giận của Mộ Dung Thiên đã phát tiết được hơn phân nửa, giờ nghe thấy Lộ Thiên xin lỗi, hẳn liền nắm lấy đôi bờ vai của nàng rồi nghiêm mặt nói:

- Tiểu Lộ, việc này không liên quan tới muội.

Nhìn thấy vẻ rụt rè của tiểu Tinh Linh, trong lòng Mộ Dung Thiên lại dậy lên nỗi chua xót. Tuy không còn vinh quang, thậm chí còn bị quốc gia ruồng bỏ, nhưng chí ít vẫn còn có Lộ Thiên, một nữ hài luôn cho hẳn cảm giác ấm cúng của tình thân và gia đình. Đừng nói chỉ là Cát Tư hay Lam Nguyệt đế quốc, thậm chí cho dù là cả Thần Phong đại lục thì Mộ Dung Thiên cũng dám đối địch.

Lệ Toa và Lạc Na cũng đều đồng thanh nói:

- La Định tiên sinh, chúng ta vĩnh viễn sẽ ở bên người!

Từ lúc Mộ Dung Thiên dạy các nàng phương pháp tu luyện, họ đã tự xem mình là nữ nhân của hẳn rồi vậy. Trong hoàn cảnh sinh tử lâm đầu này mà họ vẫn không nghe lời khuyên nhủ, kiên quyết ở lại bên hẳn. Phẩm hạnh tri ân tất báo của yêu tộc, một tầng lớp thấp nhất trên Thần Phong đại lục lúc này lại được biểu lộ hoàn toàn. Có gặp hoạn nạn thì mới thấy chân tình, Mộ Dung Thiên quả thật cảm kích đến nỗi không thốt nên lời.

Chính mình không có lỗi với Lam Nguyệt đế quốc. Cứu mấy vạn dân, mình không thẹn với bất cứ ai. Những người bình dân được cứu sống tại Uy Nhĩ thành vì để giữ tính mạng tất nhiên không dám chống đối dám uy của Cát Tư, nhưng trong lòng họ khẳng định là rất cảm kích vị đoàn trưởng của quân đoàn 376 này. Nghĩ đến đây, tâm tình bi đát của Mộ Dung Thiên lập tức bay biến, tinh thần phấn chấn trở lại. Hẳn lấy ra tấm bản đồ ma pháp mà Bích Dạ đã đưa cho, rồi nói:

- Nhiều lắm thì chỉ còn nửa ngày là chúng ta sẽ đến được phạm vi nội hải do Đạt Lạp quản hạt, sau đó đi thuyền tới đảo quốc Tát La, và đó cũng là đích cuối cùng của chúng ta.

oooOooo

Ngoài hai bờ đại dương An Tác Tổ Á bị cuốn vào chiến tranh, và ngoài những quốc gia có lập trường rõ rệt thì trên đại lục còn có một số thế lực đặc thù khác nữa. Bọn họ không xung đột lợi ích với bất kỳ phe nào, nếu có thì cũng chỉ là xung đột rất nhỏ, do đó mà rốt cuộc đã lựa chọn đứng giữa. Sau khi liên quân Tây Bắc và liên quân Đông Nam Trung bộ lôi kéo họ không có kết quả thì cũng không miễn cưỡng xâm phạm họ, để tránh tình trạng bức họ gia nhập vào phe địch. Do đó mà bộ phận trung lập này lại trở thành miền đất an lạc không bị ảnh hưởng bởi chiến hỏa, họ vẫn có thể tiếp tục phát triển sinh ý. Đế quốc Tát La là một trong số đó và cũng là một trong những địa phương mà Mộ Dung Thiên có thể đến được. “Phản bội” Lam Nguyệt đế quốc thì cũng sẽ phải chịu sự đả ngộ tương tự ở các nước đồng minh của Lam Nguyệt, tất nhiên hẳn sẽ bị người ở những nơi đó phỉ nhổ, nếu đến chỗ họ thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Hải cảng của Đại Lạp nội hải là một trong những trung tâm mậu dịch trọng yếu của những thế lực trung lập, vị trí rất đặc thù. Ngay cả liên quân Tây Bắc và phe của Lam Nguyệt đế quốc cũng không dám ở nơi này mà công nhiên động võ, nhiều lắm cũng chỉ phải một số lượng nhân thủ rất ít đến đây để ám sát đào phạm. Nếu Mộ Dung Thiên đến được nơi đó thì sự an toàn tăng lên rất nhiều. Tử thần truy sát đoàn rất giỏi thuật truy tung, chúng theo sát mục tiêu giống như những con giòi trong xương vậy, cực kỳ phiền phức. Cũng may là có nhóm người Khảng Đặc ngăn cản một lúc, hơn nữa lúc ấy lại xảy ra một chuyện rất kỳ lạ. Không hiểu sao đám người của Tử thần truy sát đoàn lại trông thấy một “La Địch” khác một mình chạy theo hướng ngược lại, thu hút sự chú ý của chúng, tạo thời gian quý báu cho Mộ Dung Thiên may mắn thoát đi. Chẳng qua chỉ không biết người kia là ai? Sao lại có thể bất chấp nguy hiểm tính mạng để trợ giúp mình, hơn nữa lại còn có năng lực qua mắt Tử thần truy sát đoàn nữa chứ? Mộ Dung Thiên nghĩ nát óc cũng không ra.

Trận mưa liên miên không dứt, khiến dấu vết bị xóa nhòa không ít. Người của Tử thần truy sát đoàn dù có giỏi truy tung thì cũng gặp rất nhiều khó khăn. Theo sự báo cáo lại của vài con ong khô lỗi do Lộ Thiển thả ra để trinh sát, chúng vẫn chưa phát hiện ra bóng dáng của đám sát thủ kia. Loại ong khô lỗi này có tầm trinh sát lớn nhất là trong phạm vi một trăm dặm. Như vậy ít nhất thì đám người của Mộ Dung Thiên đã bỏ xa đối phương cũng được hơn trăm dặm. Hải cảng nội hải Đại Lạp cơ hồ lúc nào cũng có thuyền ra vào, nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn thì Tử thần truy sát đoàn cũng không thể đuổi kịp. Đến lúc này thì Mộ Dung Thiên mới thở phào nhẹ nhõm. Liên quân Tây Bắc và Lam Nguyệt đang rơi vào thế giằng co. Lam Nguyệt căn cứ vào tình hình chiến tranh mà phải điều chỉnh lại một số chế độ, cả những cuộc đấu tranh chính trị ngầm ngầm cũng phải hòa hoãn lại. Còn liên quân Tây Bắc thì chỉ lo việc củng cố thành trì, phòng ngừa sự phản công của đối phương. Do đôi bên đều có sự e dè, nên tạm thời quân đội của cả hai phe đều rất yên tĩnh, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Được rồi, chúng ta đi thôi, cũng sắp tới được hải cảng rồi.

Mộ Dung Thiên đứng dậy, nhưng bỗng nhiên cảnh giác, đồng thời hẳn theo tiềm thức mà lách người tránh sang một bên.

Một tia niêm dịch màu đen bay xẹt qua người hắn và rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh xèo xèo. Vùng cỏ bị tia niêm dịch kia dính phải liền trở nên héo úa, giống như sinh mệnh lực bị rút sạch vậy. Đấu khí quen thuộc này khiến Mộ Dung Thiên lập tức nhớ đến một người, nhưng gã không thể nào lại xuất hiện ở đây được!

Hết hồi 152

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

155. Hồi 153: Lan Tiệt

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 7 – Phong Khởi Vân Dững

Hồi 153: Lan Tiệt

Chặn lại

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Lúc này, con Tật Phong đang nằm trong lòng Lộ Thiên liền sửa lên inh ỏi, tiếp theo đó liền có một người toàn thân mặc hắc y từ trong rừng rậm chậm rãi đi ra.

- Lão bằng hữu, đã lâu không gặp, ha ha ha!

Âm thanh đầy hàn khí, tiếng cười lạnh lẽo, tất cả đều khiến người ta bức bối khó chịu. Lộ Thiên vừa nhìn thấy người này, thì thân hình nhỏ bé nhất thời run lên - đây chính là tác dụng phụ được lưu lại của U Minh đồng vậy.

Đôi đồng tử của Mộ Dung Thiên chợt co rút lại, hấn rít lên:

- Mông Na Lâm?

Khuôn mặt như xác chết, một nửa lộ xương trắng, so với một cái khô lâu còn xấu xí ghê tởm hơn nhiều, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn nhận ra được, chỉ là hắn không hiểu, chẳng phải Mông Na Lâm đã bị trọng thương, Hắc Ám đầu khí cơ hồ bị hủy toàn bộ và đã mất đi năng lực hành động, thậm chí còn yếu hơn một người dân bình thường hay sao? Tại sao gã lại có thể xuất hiện ở đây? Hơn nữa, nhìn sức hủ thực từ luồng chất nhờn khi này, xem ra đầu khí của gã đã được khôi phục rất nhiều, chuyện này rốt cuộc là sao đây? Mộ Dung Thiên vô cùng nghi hoặc, nhưng hắn không có thời gian để nghĩ nhiều, bởi vì phiền phức lớn đã đến rồi.

Theo sự xuất hiện lặng lẽ của Mông Na Lâm còn có mười hai người mặc áo choàng đen, toàn thân đều phát ra khí tức tử vong. Trên người chúng đều có đồ án khô lâu, và đó cũng là tiêu chí mà Mộ Dung Thiên căm thù đến tận xương tủy. Không nghi ngờ gì nữa, bọn chúng chính là người của Tử thần truy sát đoàn chết tiệt kia. Nhưng theo vóc người và chức nghiệp của chúng mà phán đoán, tựa hồ đám người này không cùng một đội với những kẻ vẫn truy sát mình từ quân đoàn 376, nhóm người này hẳn là những thành viên khác của Tử thần truy sát đoàn rồi.

Nhưng người xuất hiện sau cùng mới là bất ngờ nhất, dù có đánh chết thì Mộ Dung Thiên cũng không ngờ tới - Lăng Đế Tư!

So với vẻ mặt cực kỳ kích động của Mộ Dung Thiên, thì nét mặt của Lăng Đế Tư lại rất bình tĩnh, thật giống như là không trông thấy Mộ Dung Thiên vậy.

- Vừa khéo ta lại là tổng chỉ huy của Âu Đa Mỗ thành, là nơi gần với nội hải Đạt Lạp nhất. Lão bằng hữu muốn đi xa, tất nhiên ta phải đưa tiễn chứ! Nếu không thì chẳng phải là rất thất lễ sao?

Trong lời nói của Mông Na Lâm, quả thật nó có mang theo sự lưu luyến khi chia tay giữa bằng hữu với nhau, nhưng chỉ tiếc ánh mắt của gã lại hấn lên nét oán độc. Đối với kẻ thù đã hại gã sống không bằng chết này, không thời khắc nào là Mông Na Lâm không muốn bầm xương chẻ thịt hắn ra, nhưng vào lúc này đây, khi cơ hội đã đến trước mắt thì trái lại gã lại có phần cảm thấy rất ung dung thoải mái.

Cuối cùng Mộ Dung Thiên cũng thu hồi lại ánh mắt từ trên khuôn mặt Lăng Đế Tư và chuyển sang trên người Mông Na Lâm, trong lòng thầm tính toán nhanh chóng. Lạc Na, Lệ Toa hai người có biến dị linh lực rất mạnh, hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người, nhưng chẳng qua kinh nghiệm chiến đấu quá ít. Tốc độ tạo nguyên tố khôi lỗi của Lộ Thiên khẳng định là không bằng tốc độ phá hủy của đối phương, lại còn có mười hai người trong Tử thần truy sát đoàn, chắc chắn thực lực cũng không tầm thường, lại cộng thêm Mông Na Lâm không hiểu vì sao lại đã khôi phục đầu khí được ít nhất là bốn năm thành, rồi còn có cả Lăng Đế Tư đáng sợ không thua gì Mông Na Lâm khi đầu khí của gã còn chưa bị hủy, e rằng phần thắng không

được mấy lạc quan. Sau lưng là vách núi, bên dưới là biển rộng mênh mông, nếu bên dưới có đá ngầm, một khi bị rơi xuống thì sẽ chết chắc. Nếu muốn chạy trốn theo đường khác thì chỉ có cách toàn lực thi triển khinh công, một mình mình cũng không có bốn phần mười khả năng thành công, còn Lộ Thiển, Lạc Na và Lệ Toa hẳn là phải chết. Đương nhiên Mộ Dung Thiên tuyệt đối không thể bỏ họ lại mà chạy được.

Dù Mộ Dung Thiên gian trá như hồ ly thì lúc này cũng không nghĩ ra biện pháp nào, dù liều mạng chạy trốn, hay dùng các loại ám chiêu đùa bỡn với tử thần cũng đều không xong. Trong lòng hắn lo lắng tới cực điểm, mồ hôi lạnh tuôn ra xối xả. Hắn rất muốn tự trấn tĩnh bản thân, không để Mông Na Lâm nhận ra nhưng lại không cách nào làm được. Không ngờ đã tới gần nội hải Đạt Lạp, nhìn thấy hải cảng xa xa mà lại thất bại ngay trong gang tấc, chạm trán với đại cừu nhân bất cộng đái thiên này. Mộ Dung Thiên rầu rĩ muốn phát điên.

Mông Na Lâm vẫn rất ung dung nhàn nhã, không nóng lòng ra lệnh xuất thủ ngay, tựa hồ như gã đang tận hưởng cảm giác mèo vờn chuột, khiến đối phương tuyệt vọng rồi mới chậm rãi dìm vò Mộ Dung Thiên trong thống khổ. Chứng kiến gương mặt Mộ Dung Thiên liên tục thay đổi trong nháy mắt, trông rất ư đặc sắc, hiển nhiên là hắn đã biết tình huống trước mắt là vô kế khả thi, do đó mà trong lòng Mông Na Lâm cực kỳ khoái trá.

Thì ra nguyên bản gã đã dùng một loại bí thuật của Hắc Ám hệ dị thường ác độc, thiên lý không dung giống như U Minh đồng để cấp tốc khôi phục linh lực, nhưng bí thuật này vừa làm hại người, lại vừa rút ngắn đi tuổi thọ rất nhiều, rất có thể gã sẽ không sống được qua năm hai mươi tuổi. Nhưng Mông Na Lâm là một kẻ rất tự kiêu, gã không thể nào chấp nhận nổi việc bị mất đi vũ kỹ, nên đã oán hận Mộ Dung Thiên đến cùng cực, ngay cả Cát Tư đã tận lực khuyên nhủ mà cũng không thể thuyết phục được tên nhi tử đã hoàn toàn bị cừu hận che mắt này, y chỉ đành cắn răng mà giúp gã hoàn thành tâm nguyện. Y tuyên bố với bên ngoài là sau thời gian bị phạt nặng, Mông Na Lâm đã biết suy nghĩ lại, hơn nữa, gã dùng thuật tự tổn thọ để khôi phục linh lực, hy vọng trong lúc đế quốc gặp nạn có thể cống hiến chút lực lượng ít ỏi của mình. Những người không rõ sự tình còn khen ngợi gã biết hối cải, đồng thời Mông Na Lâm cũng được danh chính ngôn thuận ngồi lên chức tổng chỉ huy của thành Âu Đa Mỗ nữa.

Công việc đối kháng với quân Tây Bắc tưởng chừng như nguy hiểm, nhưng trên thực tế thì lại là một công vụ rất béo bở. Tới gần khu vực hải cảng của Đạt Lạp nội hải, là một khu trung tâm mậu dịch, nên dù thế nào thì liên quân Tây Bắc cũng sẽ không dám dấy động can qua tại đây.

Cùng được hưởng mỗi công vụ béo bở này còn có hậu duệ của những nhân vật trọng yếu khác, và Lăng Đế Tư chính là một trong số đó. Lăng Đế Tư là người của Khải Âm gia tộc, là gia tộc lớn nhất tại Lam Nguyệt đế quốc, cường giả như mây. Bọn họ đối với sự chuyên quyền trước kia của Cát Tư thì vẫn luôn bảo trì thái độ trung lập, mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không đụng chạm tới lợi ích của mình là được, nhằm để tránh phiền phức. Mà phụ thân của Lăng Đế Tư là Phát Lan Đa Khải Âm cũng chính là nhân vật đứng đầu gia tộc, lão vô cùng khôn khéo lợi hại, so với Cát Tư còn hơn ở chỗ có thể lực cha truyền con nối, ông ta liên hợp các tài năng lại để tạo thành thế uy hiếp. Lúc chiến tranh bùng nổ, Cát Tư dùng thủ đoạn diệt trừ địch thủ nhưng Phát Lan Đa vẫn là người mà y phải kiêng kỵ ba phần. Hơn nữa ai ai cũng biết Khải Âm và Thụy Mạn gia tộc có mối quan hệ thể giao cực kỳ thân thiết, nếu muốn thông qua chiến tranh để diệt trừ bọn họ thì quả rất khó khăn. Sau khi cân nhắc lợi hại, loại cáo già xuất thân từ một kẻ thương nhân như Cát Tư tất nhiên là phải sáng suốt lựa chọn việc bảo trì mối quan hệ tốt đẹp với hai gia tộc này, hòa khí sinh tài, không đụng chạm đến nhau. Lăng Đế Tư là một thành viên của Khải Âm gia tộc, lại là người ưu tú nhất trong thế hệ trẻ của họ, tất nhiên năng cũng được hưởng sự an bài tốt nhất, vì vậy mà đã được phái đến trấn thủ Âu Đa Mỗ thành cùng với Mông Na Lâm.

Vài giờ trước đây, Mông Na Lâm đã nhận được cấp báo, đại cừu nhân của gã đang chạy qua Âu Đa Mỗ thành, hướng tới Đạt Lạp nội hải. Tin tức này giống như trời giáng cam lộ. Nhưng chẳng qua đây là thời kỳ phi thường, đuổi giết tù phạm chiến tranh là nhiệm vụ đặc biệt của Tử thần truy sát đoàn, các lực lượng thủ thành phải lấy đại cuộc làm trọng, không thể sai quá nhiều lực lượng hiệp trợ. Tuy Âu Đa Mỗ thành không có nhiều nguy hiểm nhưng gã vẫn phải làm ra dáng của một vị tổng chỉ huy mới được. Nếu người ta biết được đường đường một tổng chỉ huy mà rời thành truy đuổi đào phạm, thì một chút thanh danh của Mông Na Lâm vất vả tạo nên sẽ một lần nữa vì chuyện lấy công trả thù riêng mà bị hủy. Nhưng gã lại cực kỳ khao khát muốn nhìn tận mắt cảnh Mộ Dung Thiên bị mình hành hạ mà chết. Bởi vậy gã nghĩ ra một kế vện cả đôi đường, phái một bộ phận binh lính đi tuần tra, nếu thấy người nào khả nghi thì phải lập tức

báo cáo. Sau đó dựa theo các tin tức thu thập được, cứ lưu ý tới nhóm người nào có nhân số tương ứng với nhóm người của Mộ Dung Thiên, đồng thời trong đó còn có một người có thân hình cao lớn như tên sắc lang, sau khi so sánh các tin tức và nhận định rõ đúng là Mộ Dung Thiên thì gã lập tức che giấu những người lân cận, bí mật rời khỏi thành cùng với những bộ hạ trung thành. Sau đó chặn đường Mộ Dung Thiên trước Đạt Lạp nội hải.

Cát Tư phái mười hai thành viên tín cẩn của Tử thần truy sát đoàn theo gã, tất nhiên chúng sẽ không có khả năng tiết lộ tin tức ra ngoài. Với lực lượng vượt trội như vậy hẳn là có thể dễ dàng hạ thủ kẻ thù đang trốn chạy kia. Tuy rằng gã đoán Mộ Dung Thiên trong cuộc luận võ vừa rồi giữa hai học viện cũng đã dùng một loại kỹ năng nào đó tương tự như Hắc Ám giao hoán tự gây hại bản thân để đầu khí được tăng vọt, nhưng sau khi sử dụng thì lập tức bị tan mất, để rồi sau đó phải từ bỏ quyền thi đấu trong trận chung kết. Thế nhưng gã vẫn không yên tâm, nên phải gọi thêm một cường giả có thể lấy một địch trăm cùng đi với mình, và người đó chính là Lăng Đế Tư.

Mông Na Lâm và Lý Ngang có mối giao tình không sâu không cạn, sau khi theo đuổi Lăng Đế Tư không thành. Trong một lần Lý Ngang say rượu, gã đã thổ lộ đôi lời về quan hệ giữa Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư. Mông Na Lâm từ những thông tin câu được câu mất kia mà suy đoán, giữa Lăng Đế Tư và Mộ Dung Thiên đã từng phát sinh “Linh lực phụng hiến”, mà dường như Lăng Đế Tư là bị ép. Sau đó quan hệ giữa hai người vì lý do đặc thù nào đó mà giải trừ. Tuy Mông Na Lâm không nắm được đầy đủ thông tin, nhưng gã xác định Lăng Đế Tư hiển nhiên đối với kẻ đã “cưỡng gian” và “uy hiếp” mình tiến hành “Linh lực phụng hiến” phải là hận thấu xương. Bởi vậy Mông Na Lâm không chút do dự mà chọn ngay Lăng Đế Tư hợp tác. Có thêm nữ đạo tặc thiên tài này thì kế hoạch truy sát sẽ càng nắm chắc. Mà quả đúng như ý của gã, từ đầu tới giờ Lăng Đế Tư phối hợp rất nhịp nhàng, còn dứt khoát quả quyết hơn so với gã tưởng tượng nữa.

Mất thấy đại thù sắp được báo, trong nội tâm đang nghĩ xem nên hành hạ Mộ Dung Thiên như thế nào, hơn nữa còn làm nhục Lộ Thiển và hai nữ nhân Yêu tộc kia ngay trước mặt tên sắc lang, chỉ nghĩ tới đó thôi mà Mông Na Lâm cảm thấy hưng phấn vô cùng, gã nói với nữ đạo tặc sau lưng:

- Lăng Đế Tư, La Dịch giao cho người. Chỉ có điều hãy lưu lại mạng của hắn để ta “chiêu đãi” hắn thật tốt, ha ha

“Thuyền nát cũng còn ba cân đinh”, Mông Na Lâm cho rằng dù Mộ Dung Thiên có bị tác dụng phụ sau khi dùng bí thuật thì cũng vẫn khó giải quyết, huống chi hắn còn nổi tiếng vì quỷ kế đa đoan nữa, do đó mà để Lăng Đế Tư thanh toán hắn, tốt nhất là hai người cùng lưỡng bại câu thương. Đến lúc đó Lăng Đế Tư tất cũng sẽ bị trọng thương, rồi gã sẽ.....hắc hắc.... trên mặt Mông Na Lâm hiện lên nụ cười đầy dâm tà.

Lộ Thiển hốt hoảng kêu lên:

- Lăng tỷ tỷ, tỷ thật sẽ ra tay với La Dịch ca ca sao? La Dịch ca ca không hề phản quốc, quyết không phải là người như tỷ tưởng đâu....

Mông Na Lâm cũng biết Lăng Đế Tư và Lộ Thiển có chút giao tình, gã chỉ sợ lúc này nàng sẽ mềm lòng, vội nói:

- Lăng Đế Tư, Lộ Thiển chỉ là người bị tên bại hoại kia giật dây mà thôi. Chuyện gì cũng có nguyên do của nó, ta dám cam đoan sau này để quốc tuyệt sẽ không truy cứu trách nhiệm của nàng ta.

Lăng Đế Tư lạnh lùng thốt:

- Không sai, Lộ Thiển, muội không hiểu rõ chân diện mục của La Dịch, trên thực tế hắn là một đại ác ma đáng bị chu diệt!

Nàng dùng hành động để biểu lộ lập trường của mình, đầu khí dâng lên bao bọc lấy toàn thân, thanh hỏa trên tay cũng bốc lên cực mạnh.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy nàng vừa ra tay đã dùng đến thanh hỏa, xem ra là muốn toàn lực đánh chết mình, không chút lưu tình, vì vậy mà đột nhiên cảm thấy nản lòng thoái chí. Chẳng lẽ nữ nhân đã từng là thể tử của mình đây lại hận mình đến vậy sao?

Mông Na Lâm nhìn dáng vẻ thịnh nộ của Lăng Đế Tư thì cảm thấy như đã buông xuống được tảng đá lớn trong lòng, lạnh lùng ra lệnh cho các thành viên của Tử thần truy sát đoàn:

- Lên!

Ngay khi gã đang muốn vận khởi đầu khí để phối hợp truy bắt mấy nữ nhân kia, đột nhiên sau lưng cảm thấy đau nhói, sau đó lại thấy một ngọn chủy thủ sắc bén được bao bọc bởi hỏa diễm đâm xuyên qua ngực. Còn mười thành viên của Tử thần truy sát đoàn đứng gần đó vì không đề phòng nên cũng có kết cục tương tự, toàn bộ ngã xuống trong tiếng kêu thảm thiết. Điểm bất đồng duy nhất chính là xuyên thủng trái tim họ không phải là thanh trủy thủ mà là những ngọn phong nhận xanh thẫm.

Hắc Ám đầu khí của Mông Na Lâm dù sao cũng có năng lực hộ thể rất mạnh, nó giúp gã không chết ngay tại chỗ, mà chỉ phun trào máu tươi, gã nắm lấy thanh trủy thủ rồi quay đầu nhìn lại kẻ vừa đánh lén mình là Lăng Đế Tư, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin:

- Người? Tại sao?!

Lăng Đế Tư giờ phút này trông tựa như một sát thủ lãnh huyết vô tình, mặt không chút biểu tình, thốt:

- Mông Na Lâm, hãy cút đến thiên quốc mà xin lỗi những nữ tử đã từng bị ngươi gian sát đi!

Hai thành viên còn lại của Tử thần truy sát đoàn nhìn thấy biến hóa bất ngờ mà sợ đến ngây người, nhưng bọn chúng đã quá quen với những cảnh thế này nên lập tức lui nhanh về sau rồi cùng quay người bỏ chạy. Bọn chúng đều là những kẻ lão luyện, nên khi chạy thì cũng biết tự chia ra hai hướng khác nhau mà chạy.

Lăng Đế Tư vội kêu lên:

- Mau, lập tức giết chúng!

Lời vừa dứt, nàng lập tức đuổi theo một người. Nếu để hai kẻ này trốn thoát, vậy thì hậu họa sẽ khôn lường.

Mộ Dung Thiên là người có phản ứng đầu tiên, lập tức triển khai khinh thân thuật đuổi theo, đồng thời Ma Bạo phá hắc cầu cũng xuất hiện trong tay, sau đó Lộ Thiển lập tức cưỡi thủy kỳ lân đuổi theo và toàn lực phóng ra phong ưng có tốc độ nhanh nhất để chặn đường. Lạc Na cũng cưỡi thủy kỳ lân phát ra đồng hóa thao túng phù bay nhanh như tên, tạo thành một bức tường nước mọc lên ở ngoài hai trăm thước,, ngăn cản tên sát thủ mà Mộ Dung Thiên đang truy đuổi. Còn hắc sắc hỏa diễm của Lệ Toa thì biến thành sáu quả linh lôi song song bay về phía của gã mà oanh tạc.

Đạo tặc vốn nổi tiếng bởi tốc độ, hơn nữa lại là Lăng Đế Tư, nên nàng đã nhanh chóng đuổi kịp gã kia, sau đó tay phải lấy chuồng làm đao, mang theo quang mang màu xanh đánh xuống. Người nọ chẳng kịp kêu một tiếng, đầu lâu còn mang theo cả áo choàng bay tung lên cao, máu phun đầy đất. Mà tên còn lại dưới hợp công của mấy người Mộ Dung Thiên cũng đã xương tan thịt nát, chỉ để lại vài mảnh thịt vụn trên mặt đất.

Đột nhiên Lộ Thiển kinh hô:

- Mông Na Lâm, Mông Na Lâm biến mất rồi!

Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư ở xa nghe vậy thì kinh hãi, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất phóng trở về. Quả nhiên như lời Lộ Thiển nói, Mông Na Lâm đã biến mất, chẳng qua chỗ hắn nằm trước đây có một vệt máu dài, kéo tới phía bờ vực.

Lăng Đế Tư nhẹ nhàng thở ra:

- Vừa rồi ta tập kích hắn, nên đã phát hiện trái tim của hắn nằm hơi lệch vị trí so với của người thường, cho nên chưa chết hẳn. Chẳng qua hắn bò về phía đó, dù có rơi xuống thì cũng không thể sống được. Hắn đã bị trọng thương như vậy, chắc chắn sẽ bị táng thân nơi biển rộng!

Mặt Lăng Đế Tư hơi tái nhợt. Vừa rồi nàng có thể giết mười người trong Tử thần truy sát đoàn cùng một lúc, ngoài nguyên nhân là do họ không đề phòng ra, lại còn phải dùng tới “Tử vong chân không nhận vũ” - bí chiêu chưa đến lúc cấp thiết lắm thì không thể dùng tới của gia tộc Khải Âm, trong lúc đầu khí đột phá đến mức cực hạn của thanh hỏa diễm thì phát ra. Nhưng cái giá phải trả là tổn hại cơ linh, tuy mức tổn hại còn thua xa Hắc Ám giao hoán nhưng cũng bị mất sức rất nhiều.

Lộ Thiển hỏi:

- Lãng tử tử, thanh thủy thủ của tử thì sao?

Không biết có phải vì không muốn cho hai tên kia có cơ hội chạy thoát mà nàng đành để cho Mông Na Lâm nắm chặt thanh thủy thủ, sau đó lại vội truy đuổi những kẻ bỏ chạy nên Lãng Đế Tư cũng không kịp rút ra hay không.

Lãng Đế Tư lấy ra vài viên Khôi phục đan uống vào, rồi sau đó nói:

- Không sao đâu, chỉ là một thanh vũ khí mà thôi.

Mộ Dung Thiên rót cuộc nhện không được mà lên tiếng:

- Tại sao lại cứu ta?

Lãng Đế Tư thần nhiên nói:

- Mông Na Lâm lợi dụng bí thuật “Hắc Âm hấp thu”, trong lúc chiến loạn đã gian sát không dưới mấy trăm nữ tử có tố chất Hắc Âm hoặc nhiều hoặc ít để tự khôi phục linh lực. Loại người này tội ác tày trời, đáng chết vạn lần. Hơn nữa, theo ta được biết, người không hề phản quốc!

Mộ Dung Thiên nghi hoặc hỏi lại:

- Hai việc đó làm sao nàng biết được?

Bởi vì hần bị vu oan phản quốc, tin tức đã lan ra khắp cả đế quốc, căn bản là không có khả năng rửa sạch. Mà việc Mông Na Lâm dùng bí thuật “Hắc Âm hấp thu” là chuyện thương thiên hại lý, đáng lẽ cũng phải là chuyện bí mật phi thường mới đúng.

Lãng Đế Tư không đáp lời thẳng, mà chỉ ngạo nghễ thốt:

- Bởi vì Khải Âm gia tộc chúng ta là gia tộc có tin tức linh thông và chuẩn xác nhất trên toàn đại lục!

Bởi vì Lãng Đế Tư và Mông Na Lâm cùng giữ thành, cơ hội tiếp xúc rất nhiều, nên Phát Lan Đa Khải Âm sợ loại người điên cuồng như Mông Na Lâm sẽ hạ thủ với nàng, vì vậy mà lão mới phải gửi thư nhắc nhở, nếu như không cần thiết thì không được ở cùng một chỗ với Mông Na Lâm.

Mộ Dung Thiên im lặng một lúc lâu rồi mới nhẹ thốt:

- Đa tạ!

Lãng Đế Tư nghe vậy thì hơi sững sốt, rồi sau đó mỉm cười nói:

- Không cần, với đảm lượng của ngươi như vậy mà dám làm chuyện phản quốc sao?

Lời này vừa thốt ra, Lãng Đế Tư liền cảm thấy có chút hối hận, nhưng nàng cũng chẳng hiểu tại sao mình lại nói những lời thừa này.

Mộ Dung Thiên vốn đang cảm kích nàng muôn phần, giờ đây nghe vậy thì tức giận bừng bưng:

- Vậy sao? Dưới con mắt của Lãng Đế Tư tiểu thư, ta quả thật không có cái gan này ư? Đại ân không lời nào cảm tạ cho hết, sau này nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp! Tiểu Lộ, chúng ta đi thôi!

Kỳ thật, nếu Mộ Dung Thiên chịu suy nghĩ một chút thì sẽ hiểu được ý chính của Lãng Đế Tư không phải như lời nói đó, nhưng mỗi lần hần đứng trước mặt nữ nhân đã từng là thê tử của mình này thì chẳng bao giờ giữ được tỉnh táo, dễ dàng bị lửa giận che mắt, lúc này lại càng chẳng thêm suy nghĩ tới điều gì nữa.

Lạc Na và Lệ Toa đương nhiên cũng cười thủy kỳ lân chạy theo Mộ Dung Thiên, còn Lộ Thiển thì hơi do dự, vội nói với Lãng Đế Tư:

- Lãng tử tử, đa tạ tử tử!

Dứt lời, nàng cũng thúc thủy kỳ lân đuổi theo sau.

- Lộ Thiển!

Lăng Đế Tư gọi tiểu Tinh Linh dừng lại, nhưng ánh mắt thì lại nhìn về phía Mộ Dung Thiên rồi lớn tiếng nói:

- Hãy bảo trọng!

Lộ Thiển nhẹ gật đầu, sau đó thủy kỳ lân phi nước đại chạy đi.

Sau khi chạy được một đoạn, Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng không nhịn được mà quay đầu nhìn lại. Bóng dáng thướt tha của Lăng Đế Tư mờ mịt trong mưa, nhưng vẫn đứng tại đó, tiển hần từ xa. Trong lòng Mộ Dung Thiên khẽ run lên, phảng phất như bị vật gì khuấy động vậy.

Lăng Đế Tư cũng nhìn thấy cảnh Mộ Dung Thiên quay đầu lại, nàng thở dài buồn bã nói:

- La Địch, người quả là đồ ngốc!

Hết hồi 153

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

156. Hồi 154: Tát La

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 154: Tát La

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

- U, u.....

Tiếng còi tàu vang lên báo hiệu sắp tới nơi. Hàng loạt đảo nhỏ hiện lên xa xa phía chân trời. Những tia nắng hoàng hôn còn sót lại phủ lên vô số hòn đảo lớn nhỏ, trông giống như những thỏi vàng được chạm trổ lấp lánh vậy. Đây chính là cảnh đẹp của đảo quốc Tát La. Nếu không phải bị bức chạy đến đây mà là đi du ngoạn ngắm cảnh thì chuyến đi này quả thật sẽ là một chuyến lữ trình kỳ thú.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thiên vượt biển để rời khỏi Thần Phong đại lục, thuyền nơi đây thật kỳ lạ, không có cánh quạt, không có động cơ, không có buồm, và cũng không có việc chuẩn bị mọi thứ nhu yếu phẩm như các đội thuyền ở Địa cầu. Chính xác mà nói, đây không phải là thuyền, mà là một loại sinh vật kỳ dị gọi là Hải Mao. Giống sinh vật này to lớn phi thường, tựa như một hòn đảo nhỏ trôi nổi bênh bồng vậy. Vỏ của nó cứng như mai rùa và đó cũng chính là boong tàu, chẳng qua so với mai rùa thì bằng phẳng hơn nhiều, đi lại ở trên đó như đi trên đất bằng vậy, hành khách không hề có cảm giác như đang ở trên biển chút nào.

Hải Mao không phải là một loại sinh vật hung hãn, thậm chí còn ôn thuận hơn cả mèo Ba Tư, chẳng bao giờ nổi giận. Nó được xưng là “Cự tích trên biển”, giống sinh vật này cùng với loài Cự Tích trên lục địa được nổi danh là phương tiện chuyên chở tiện lợi nhất. Các chuyến mậu dịch giữa hai bờ hải lục có thể phát đạt như vậy, công lao của Hải Mao đương nhiên là rất lớn.

Ngoài bản thân Hải Mao ra, bơi xung quanh còn vài chục đầu hải thú như tiểu kinh ngư (cá voi nhỏ) hỗ trợ, dưới sự điều khiển của các tuần thú sư, chúng theo gió vượt sóng di chuyển về hướng bờ bên kia, tốc độ còn

nhANH HƠN DU THUYỀN CỦA ĐỊA CẦU RẤT NHIỀU. CHỈ MẤT GẦN TÁM NGÀY TÁM ĐÊM THÌ ĐÃ ĐẾN ĐƯỢC TRUNG TÂM CỦA ĐẠT LẠP NỘI HẢI LÀ TẮT LA.

Thuyền từ từ cập vào bờ, nơi đây là ngoại vi của một hòn tiểu đảo nằm ở phía đông, cũng là một tòa thành cấp ba của TẮT LA, tức thành Ủy Thụy Lạp. Mỗi một hòn đảo nhỏ trong quần đảo của ĐẠT LẠP NỘI HẢI, đều là một thành thị của TẮT LA. Đương nhiên, diện tích của đảo quốc không thể so sánh được với lục địa, toàn bộ đảo quốc cũng chỉ có một tòa siêu cấp thành thị, và đó cũng chính là thủ đô của TẮT LA, hòn đảo lớn nhất cả nước - Tư Ba ĐạT KhắC Lộ. Những tòa thành cấp một cũng không nhiều, hầu hết đều là các thành thị cấp hai hoặc cấp ba.

Mộ Dung Thiên nhìn địa phương giàu có, cảnh vật mỹ lệ nơi hải dương, trong lòng cảm khái hàng vạn lần. Một thời gian dài sau này, thậm chí có thể là vĩnh viễn hắn sẽ phải sống ở nơi này rồi. Cũng may hoàn cảnh xem chừng cũng không tệ. Bên ngoài chiến hỏa phân tranh, tình thế rất hỗn loạn, thế nhưng TẮT LA vẫn yên bình như thế, không bị chút ảnh hưởng, quả giống như một nơi thế ngoại đào viên, chẳng nhiễm chút bụi trần. Ở đây mọi người chỉ bàn luận về rượu ngon, mỹ nữ, tiền tài là nhiều, chứ không bàn về ma thú, chức nghiệp, hay thăng cấp hoặc chiến tranh, sinh hoạt ở đây rất giống với Địa cầu. Xem ra đời sống nhân rồi yên bình chỉ chuyên chú vào mưu dịch như ở TẮT LA thì lại rất gần giống với Địa cầu.

- Hoan nghênh quý khách quang lâm TẮT LA, mong chư vị sẽ có một thời gian vui vẻ tại đây!

Mộ Dung Thiên nghe tiếng liền nhìn về phía phát ra âm thanh, lần đầu tiên hắn thấy được mỹ nhân ngư trong truyền thuyết, không, ở Thần Phong đại lục phải gọi là Hải nhân trong ngư tộc. Họ và các mỹ nhân ngư chẳng khác nhau chút nào, đầu người thân cá, diện mạo hầu hết đều khá đẹp, dáng người uyển chuyển, lộ bờ vai mượt mà mềm mại. Hai cánh tay như ngó sen, trước ngực là hai trái đào tiên, không có mặc áo ngoài, chỉ có một ít dây chuyền hạt sen nửa che nửa đậy chỗ kín của nữ nhân, còn mái tóc dài xoắn cũng có chút tác dụng che đậy, trông rất gợi cảm. Rốt cuộc tên sắc lang cũng thấy rất kích thích, điều đó làm cho hắn tự cảm thấy bản thân thật không chính đáng. Phải rồi, những mỹ nhân ngư này làm sao giao phối nhỉ? Mộ Dung Thiên mang theo nghi vấn đi vòng quanh và không ngừng ngắm nghía từ trên xuống dưới những thiếu nữ mỹ nhân ngư ra đón tiếp kia, cuối cùng chỉ phát hiện họ ai nấy cũng có một cái đuôi cá thật dài, không có “vườn hoa” thần bí. Mộ Dung Thiên nghĩ mãi không ra, nhưng thấy những chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn và đôi môi gợi cảm, hắn nghĩ không lẽ thật phải tiến nhập vào từ nơi đó hay sao? Nghĩ đến tình cảnh được nàng mỹ nhân ngư với chiếc đuôi cá mềm mại kia phục vụ những việc không thích hợp với nhi đồng, Mộ Dung Thiên kiềm lòng không được mà đã cảm thấy miệng khô lưỡi nóng.

Hải nhân tộc không thể sinh sống xa nguồn nước, bởi vậy nên từ trước tới giờ, ba người Lộ Thiển, Lệ Toa và Lạc Na cũng chưa từng gặp qua. Lệ Toa hiểu kỳ quan xét khắp người họ rồi hỏi:

- La Địch tiên sinh, bọn họ trông thật kỳ quái nhỉ.

Lạc Na cũng chưa từng thấy người của Hải tộc bao giờ, nên tiếp lời Lệ Toa:

- Đúng rồi đó, họ không có chân thì làm sao đi đường nhỉ?

Một vị mỹ nhân ngư đón khách lập tức giải mối nghi hoặc của mấy người. Nàng ta dùng đuôi, phối hợp với động tác lắc eo, vung vẩy “đi” về phía trước, trông rất dễ dàng.

Sau khi thoát khỏi nguy hiểm, tâm tình của mọi người đều tốt hơn nhiều. Lộ Thiển vỗ đôi bàn tay nhỏ bé, hưng phấn nói:

- Thật là thần kỳ, La Địch ca ca nhỉ!

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đúng vậy. Nếu không nhờ lão quy đầu Cát Tư, chúng ta vĩnh viễn sẽ không được mắt thấy tai nghe những điều mới lạ thế này!

Hắn là loại người vĩnh viễn không bao giờ bị sa sút tinh thần. Chỉ cần có nữ nhân, nhất là địa phương nhiều mỹ nữ, sắc lang vĩnh viễn sẽ không mất đi sức sống. Giờ phút này tuy có chán nản, nhưng dù sao vẫn còn được an toàn. Giờ đây lại quay về điểm khởi đầu, vốn mình cũng không phải là người được sinh ra ở Lam Nguyệt đế quốc, đi rồi thì kể như mọi chuyện đều xong, chỉ cần có những nữ nhân thân nhất ở bên cạnh, nơi nào mà không thể là nhà?

Có thể vì phải sống thường xuyên trong nước, những thiếu nữ hải nhân tộc có khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng, trắng hồng. Các nàng chỉ có một điểm giống nhau đó là mái tóc và màu sắc của chiếc đuôi cá, đại khái có lẽ là vì quan hệ chủng tộc cùng gien với nhau. Không biết có phải do người của hải nhân tộc trời sinh đã hay thẹn thùng hay là vì bị Mộ Dung Thiên nhìn chòng chọc chẳng hề giữ ý tứ gì, nên khuôn mặt của các nàng đều đỏ rực, ai nấy đều thẹn thùng hơi cúi đầu. Những nét kiều mỵ làm động lòng người ấy lại làm tăng kích thích tố sinh dục của Mộ Dung Thiên thêm vài phần nữa.

Những thiếu nữ mỹ nhân ngư này là hướng dẫn viên du lịch của thành thị, nếu có lời yêu cầu, các nàng có thể đưa khách mới từ trên thuyền xuống đi ngắm cảnh thành Ủy Thụy Lạp, tìm kiếm nơi nghỉ chân, tận hưởng những món ăn nổi tiếng của hải quốc, hoặc đến nơi giao dịch buôn bán, tham gia các cuộc đấu giá để tìm vận may, vv....Các nàng quen thuộc hết mọi ngõ ngách, dù là trên phương diện sinh hoạt hay buôn bán, các nàng cũng có thể đưa ra những đề nghị để cho khách nhân tham khảo. Mà giá tiền lại rẻ vô cùng, một ngày vền vền chỉ cần một ngân tệ. Loại đãi ngộ này tương đương với thuật sĩ trồng trọt trên đại lục hoặc những người chăn nuôi, thậm chí còn thấp hơn một chút, cực kỳ ít ỏi. Hơn nữa, phải nhận một số chức nghiệp phụ hàng tháng của công hội thì mới gần đủ cho nhu cầu cuộc sống hàng ngày. Muốn hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp trên Thần Phong đại lục thì dù ở đâu cũng phải có thực lực, cho dù ở hải quốc giàu có này cũng vậy.

Bởi Tát La là vương quốc trên biển, lương thực chủ yếu là hải sản chứ không phải cây trái nông nghiệp, đất đai rất thưa thớt và trân quý, đa số là dùng để làm kiến trúc hoặc thương nghiệp, nếu lấy để trồng trọt thì thật quá lãng phí. Tài nguyên trên biển nhiều vô tận, chẳng cần phải bỏ gốc lấy ngọn.

Lạc Na, Lệ Toa thấy sắc lang sau khi thoát khỏi nguy hiểm liền khôi phục bản tính, thì hơi hờn dỗi, lên tiếng gọi:

- La Dịch tiên sinh.....

Nếu là lúc bình thường, muốn tên sắc lang này trông thấy mỹ nữ mà không nhìn ngắm vài lần thì còn khó hơn cả việc cấm chó ăn phân, nhưng chẳng qua bây giờ đang ở giữa chốn đông người mà hấn lại công nhiên dùng ánh mắt dâm tà uy hiếp thiếu nữ hải nhân tộc, thật là quá thất lễ, do đó mà khiến các nàng đều thấy ngượng ngùng.

Mộ Dung Thiên lưu luyến thu lại ánh mắt của mình, hăm cảm thấy có hơi chút oan uổng. Chẳng phải thầy giáo đã dạy chúng ta phải tích cực tìm tòi khám phá để con người mau chóng được tiến bộ hay sao?

Mới tới đất khách nên tất nhiên điều quan thiết trước mắt là phải tìm hiểu địa phương, nhìn thấy một loạt mỹ nhân ngư diễm đạm đáng yêu, vừa ngượng ngùng vừa khao khát được thuê làm việc, Mộ Dung Thiên quả không biết chọn ai. Cuối cùng hấn chọn một thiếu nữ mỹ nhân ngư tóc lam đuôi lam. Nàng có vẻ đặc biệt thẹn thùng, mặt cúi gằm xuống ngực, đằng sau mái tóc cuộn sóng như ẩn như hiện đôi nhũ phong rất đầy đặn, mà khuôn mặt còn chưa hết nét trẻ con thể hiện rõ ràng nàng là một thiếu nữ mới trưởng thành, thậm chí còn có thể chưa thành niên nữa, chỉ là trưởng thành tương đối sớm mà thôi.

Thần Phong đại lục dù sao cũng không phải là thiên đường. Mộ Dung Thiên rất đồng tình với những người phải lặn lội mưu sinh để cuộc sống được ấm no này. Ở Địa cầu, mỹ nhân ngư trong truyền thuyết luôn được nâng niu, nhưng ở Thần Phong đại lục, các nàng không thể không dùng cái đuôi cá nhỏ nhắn yếu ớt để dẫn khách nhân bốn ba khắp đảo, vì sinh tồn mà phấn đấu. Có rất nhiều mỹ nhân ngư quần một lớp vải thô ráp quanh đuôi của mình, đó chính là vật kỷ niệm của cuộc sống cực khổ lưu lại. Nhìn cách tiếp đãi không mấy năng động của thiếu nữ tóc lam, hiển nhiên nàng phải là “lính mới” rồi. Bị động như vậy làm sao mà có khách chứ? Mộ Dung Thiên thầm thở dài rồi chỉ vào nàng nói:

- Xin chào, tiểu thư khỏe chứ.

Đương nhiên, khi hấn chọn nàng mỹ nhân ngư này, ngoài sự cảm thông ra, hấn cũng không thể phủ nhận là còn có một nguyên nhân khác, đó là nàng mỹ nhân ngư này vừa xinh đẹp lại vừa có khí chất hơn hẳn những nàng khác. Có lẽ nguyên nhân là vì nàng mới vừa ra đời làm việc, nên mộng đẹp của thiếu nữ còn chưa bị áp lực của cuộc sống xé nát chẳng?

Những nàng mỹ nhân ngư khác nghe hấn nói vậy thì thất vọng vô cùng, nhưng vẫn lễ phép thi lễ với hấn, sau đó mới đi tìm khách nhân khác.

Khi vừa được chỉ định, khuôn mặt của nàng mỹ nhân ngư tóc lam lập tức tràn ngập vẻ vui mừng và bất ngờ, không tưởng tượng được mình mới lần đầu đi làm công tác hướng dẫn viên mà đã may mắn được chọn. Có rất nhiều người phải khổ cực cả ngày mà vẫn không thể tìm được một người khách. Thế rồi thiếu nữ kia gật đầu lia lịa rồi nói:

- Đa tạ tiên sinh! Đa tạ tiên sinh!

Thanh âm của nàng rất dễ nghe, giống như tiếng của phong linh vậy.

- Nàng tên là gì?

- Hải Luân Na, tiên sinh.

-Ồ, được. Hải Luân Na, nàng có hiểu rõ Ủy Thụy Lạp không?

Bởi nàng là người mới, Mộ Dung Thiên phải hỏi kỹ càng. Đương nhiên nếu chưa quen thuộc thì Mộ Dung Thiên cũng vì cảm thông mà không lập tức đuổi nàng đi, cùng lắm là thuê thêm người nữa. Dù phải thuê hai người hướng dẫn thì cũng không tốn bao nhiêu.

Hải Luân Na khấn trương hăn lên:

- Hiểu rõ chứ, hiểu rõ chứ. Ta đã có hơn một ngàn năm kinh nghiệm công tác rồi!

Mộ Dung Thiên phì cười, thốt:

- Hải Luân Na tiểu thư, nếu ta đoán không sai, nàng nhiều lắm cũng chưa công tác được tới một tháng phải không?

Hải Luân Na thấy lời nói dối của mình bị vạch trần, nên có vẻ rất sợ hãi, bởi vì lừa gạt khách nhân là một loại hành vi rất sai trái, nếu bị tố cáo với công hội thì coi như mất miếng ăn. Bởi vậy Hải Luân Na sợ đến mức gần như muốn khóc, thốt thức nói:

- Thật xin lỗi tiên sinh, ta không phải cố ý lừa gạt ngài, nhưng ta có nỗi khổ tâm. Xin ngài hãy tin tưởng ta. Từ lúc ba tuổi, ta đã chuẩn bị cho chức nghiệp này, cả ngày chỉ chạy rong trong thành. Hải Luân Na có thể cam đoan, ta rất hiểu thành Ủy Thụy Lạp, còn nắm rõ nó hơn các bạn đồng nghiệp nhiều lắm!

Mộ Dung Thiên vốn chỉ là đùa một chút, không ngờ nàng lại sợ đến như vậy, do đó hắn cũng cảm thấy có lỗi, vội nói:

- Hải Luân Na, ta chỉ là tùy tiện hỏi thế thôi, nàng không cần sợ như vậy.

Hải Luân Na lúc này mới như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhưng vẫn còn lo lắng, nên lại nói thêm vài câu xin lỗi nữa.

Mộ Dung Thiên cười cười nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Hải Luân Na gật đầu hỏi:

- Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn đến đâu? Hay là tiên sinh muốn ăn thứ gì, tìm nơi nghỉ chân, hay muốn đi mua bán thứ gì?

Mộ Dung Thiên suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Trước tiên chúng ta hãy đi dạo một vòng đã.

Vì bị đuổi giết liên tục nhiều ngày, nên tâm trạng ai nấy cũng đều buồn bực vô cùng, Mộ Dung Thiên thăm nghĩ cứ đi giải trí cho khuây khỏa chút đã.

Thành thị ở lục địa và hải dương quả thật không giống nhau. Vật liệu kiến trúc là đủ các loại đá san hô nhiều màu, hoặc các chất bài tiết đã được hóa thạch của các loài sinh vật của hải dương. Mọi công trình xây dựng đều rất có quy tắc, nhưng so với các tòa kiến trúc vuông vắn ngăn nắp ở Lam Nguyệt thì hoàn toàn khác biệt một trời một vực. Những hải dương sinh vật này đều là những nhà nghệ thuật gia của thiên nhiên, họ xây dựng kiến trúc dựa vào mỹ cảm tinh vi, nên chúng trông rất tinh xảo. Căn cứ vào lời giải

thích của Hải Luân Na, những phòng ốc này được kiến tạo theo một phương thức rất kỳ lạ. Những kiến trúc sư thao túng một giống trùng, là một loại sinh vật tựa như san hô để chúng bài tiết một loại dịch thể vào một vị trí cố định đã được dựng sẵn dần giáo từ trước, xây lên từng tầng một, sau đó đợi chúng hóa thành thể rắn thì phòng ốc cũng hoàn thành. Lẽ tất nhiên tốc độ hóa thạch của những dịch thể được giống trùng này bài tiết ra phải nhanh hơn tốc độ hóa thạch của san hô rất nhiều, bình thường thì khoảng bốn, năm ngày gì đó là có thể hoàn thành một tòa nhà nhỏ.

Phương tiện giao thông của hải quốc tràn đầy vẻ đặc sắc của hải dương, hầu hết đều là những loài sinh vật như loài đĩa biển, bạch tuộc, vv.....vừa có thể di chuyển trên cạn, vừa ở được dưới nước. Bởi lẽ Ủy Thụy Lạp có sông ngòi trong thành, thỉnh thoảng lại phải đi qua nước. Mộ Dung Thiên thuê một con vật trông giống như loài bạch tuộc ở Địa cầu, chỉ là lớn hơn vài lần, hơn nữa lại còn có mười chân, từ từ đi ngắm cảnh.

Trên đường đi, họ nhìn thấy đủ loại hải nhân hình dạng màu sắc rất kỳ quái, nào là giải nhân (người cua) đi ngang, nào là sa nhân (người cá mập), đầu cá thân người, có hàm răng sắc bén, rồi còn có nghê nhân (người cá kình), miệng nhiều ra bọt biển có chất nhờn sền sệt để phong tỏa hành động của đối thủ; rồi lại có quy nhân mang mai rùa trông rất buồn cười; rồi lại có tử mẫu ngư nhân có hai đầu, ngao nhân (người ba ba) uy phong lẫm lẫm, bĩ mục nhân một mắt, vv...Mộ Dung Thiên cảm thấy như mình đã lạc tới Hải Long cung trong Tây Du Ký vậy, nhất thời quả thật không thể tiếp nhận nổi.

Những cư dân này có tỷ lệ không cao ở Tát La, bởi vì nơi đây là trung tâm mậu dịch, nên thương nhân của các quốc gia khác lại chiếm tuyệt đại đa số, tộc nào cũng có. Bởi vậy nên người của các tộc như nhân loại, Tinh Linh, Yêu tộc như Mộ Dung Thiên, Lộ Thiên, Lạc Na, và Lệ Toa cũng không bị mọi người chú ý.

Sau khi làm quen với cảnh mới người mới xong, Mộ Dung Thiên chợt nghĩ tới một chuyện liền nói:

- A, đúng rồi, Hải Luân Na, hãy dẫn ta đến tiền trang quốc tế gần đây nhất đi.

Trên người bọn họ cũng không mang nhiều kim tệ, mua vé tàu và tám ngày vùng tay xài sang đã gần hết sạch, giờ đây tất nhiên phải rút thêm một ít tiền mới được.

Khi Mộ Dung Thiên rút ma pháp tạp [1] đưa vào máy rút tiền quét qua một lượt, lúc đó liền có một giọng nói thánh thót vang lên:

- Thật xin lỗi, thẻ ma pháp của quý khách đã bị đóng băng!

Hết hồi 154

=====

Chú thích:

[1] ma pháp tạp: thẻ rút tiền cao cấp của giới thượng lưu.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

157. Hồi 155: Kỳ Hóa

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 155: Kỳ Hóa

Hàng đặc biệt

Dịch giả: bigtet

(tài trợ bởi Onismurai)

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên nhất thời ngó người ra, tam nữ đứng sau lưng cũng mở to hai mắt đầy thắc mắc.

Tên sắc lang không cam lòng lại quét một lần nữa, chỉ tiếc câu nói trong trẻo kia vẫn không thay đổi:

- Thật xin lỗi, ma pháp tạp của quý khách đã bị đóng băng!

Mộ Dung Thiên bực mình nói:

- Tổ bà nó, bà nội người mới bị đóng băng!

Tuy biết nó chỉ là một cái máy không có sinh mạng, nhưng vì đang bực tức nên Mộ Dung Thiên nhịn không được mà chửi ầm lên để phát tiết.

Mấy nữ nhân phía sau vốn biết hần thô tục nên cũng không thèm để ý. Lệ Toa lên tiếng:

- La Dịch tiên sinh. Ta nghĩ hần là để quốc công hội đã hủy bỏ quốc tịch của người, nên người cũng không còn tư cách sử dụng ma pháp tạp nữa.

Mộ Dung Thiên cảm thấy thật là chán nản. Đương nhiên hần biết rõ là ai đã làm cái chuyện tốt này, cái chuyện đơn giản đến dùng móng đít cũng nghĩ ra được. Hôm nay hần đã là “kẻ gian bán nước”, chẳng lẽ để quốc còn cho hần được hưởng đặc quyền sao? Mộ Dung Thiên đau lòng gần chết. Tiền lương mỗi tháng của hần và Lộ Thiên cùng với tiền thưởng vừa nhận chức, cộng thêm tiền đầu giá hai căn biệt thự, tổng cộng có hơn hai vạn kim tệ! Thế mà chỉ nhaoáng một cái là đã không còn gì. Đó đều là kim tệ, sáng loáng, kêu leng keng, đáng yêu vô cùng! Mộ Dung Thiên cảm thấy thế giới của mình như đã sụp đổ một nửa rồi vậy.

Lúc này Lệ Toa và Lạc Na lại hỏi:

- La Dịch tiên sinh, hay là hãy thử thể của chúng tôi xem?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì tinh thần phần chấn trở lại. Đúng thế, thể của các nàng chỉ là loại kim tạp thông thường của giới bình dân, chứ không phải là loại ma pháp tạp cao cấp, nhưng nó vẫn có thể lấy tiền từ tiền trang quốc tế. Mình đã cho hai nàng một khoản tiền lớn, biết đâu có thể dùng trong một thời gian ngắn cũng nên. Nghĩ vậy xong, hần liền nói liên thanh:

- Tốt, tốt, các người mau thử xem sao.

Trong ánh mắt trông đợi của mọi người, cỗ máy rút tiền lại lặp lại câu nói vừa rồi. Mộ Dung Thiên tức tới mức muốn thổ huyết, chỉ muốn lập tức dùng Ma bạo phá làm nổ tung cái máy quỷ quái này, nhưng cuối cùng hần cũng kìm chế được, nếu không thì chỉ sợ đèn không nổi cái máy khác thì lại khổ. Có lẽ để quốc đã điều tra ra được thân phận của Lạc Na và Lệ Toa và biết được họ cũng bỏ trốn với mình nên đã đóng băng tài khoản của hai người họ. Không biết Tư Ân có gặp chuyện không may gì chẳng? Mộ Dung Thiên hơi lo lắng, nhưng nghĩ chắc Cát Tư sẽ không có những hành vi trả thù vô nghĩa với Tư Ân. Hơn nữa, tuy Lệ Toa và Lạc Na có tình nghĩa như phụ tử với Tư Ân, nhưng biểu hiện bên ngoài của họ vẫn là người làm thuê. Cát Tư chắc không thèm làm chuyện dư thừa như vậy. Đúng thế, lão cáo già này còn bận rộn phải lo đối nội, chắc là không làm mấy chuyện như thế đâu. Nghĩ vậy Mộ Dung Thiên liền cảm thấy an tâm hơn một chút.

Hần thở dài nói:

- Ài, chúng ta lấy hết tiền trên người ra, thử xem còn lại bao nhiêu rồi mới quyết định.

Thế là mọi người lấy hết tất cả vật phẩm trong Không gian châu ra, tính toán lại còn được: ba kim tệ, hai ngân tệ, và năm đồng tệ.

Mộ Dung Thiên nhú mày, chút tiền ấy thật sự là ít tới đáng thương. Vả lại chi phí ở Tát La hơi cao, chút tiền ấy chỉ dùng vài ngày là hết. Chỉ với đêm nay thôi, chi phí ăn ở của bốn người cũng tốn không ít. Trước kia còn tưởng được ở Tát La hưởng thụ một thời gian, không ngờ mơ ước tốt đẹp luôn như bọt xà phòng dễ dàng vỡ tan như thế.

Lộ Thiên lo lắng hỏi:

- La Dịch ca ca, làm thế nào bây giờ? Muội lúc ở trên thuyền đã từng nghe, ngoại trừ buôn bán ra, dân ngoại tịch ở Tát La không thể đảm nhiệm bất cứ chức nghiệp gì.

Bởi vì hiện nay đang là thời kỳ cực kỳ hỗn loạn của đại lục, để đề phòng các quốc gia khác phái gián điệp trà trộn, đảm nhiệm chức vụ cao rồi thôn tính mình, công hội Tát La đặc biệt hạ một pháp lệnh mới. Nói cách khác, những người ngoại tịch muốn sống ở trên đảo này chỉ có cách kiếm tiền bằng con đường buôn bán mà thôi.

Lệ Toa và Lạc Na cũng lo lắng nhìn Mộ Dung Thiên. Từ nhỏ đến lớn, các nàng chỉ làm thị nữ ở quán rượu của Tư Ân mãi cho tới giờ, kinh nghiệm rất nông cạn, nên chỉ có thể đặt hy vọng vào Mộ Dung Thiên. Các nàng biết nam tử này thường có những biện pháp vô cùng cổ quái kinh nhân.

Quả đúng vậy, tên sắc lang gần đây cũng không làm người khác thất vọng, và lúc này cũng không ngoại lệ. Hắn không trả lời tam nữ mà chỉ cúi đầu trầm tư. Hai phút sau, đôi mày đang nhíu chặt của hắn liền giãn ra, trên mặt lộ ra nụ cười:

- Ha ha, tốt, vậy thì cứ buôn bán, có gì đâu mà không được.

Tam nữ nhìn thấy thần thái của Mộ Dung Thiên thì biết trong đầu hắn đã có biện pháp. Nhưng hai thiếu nữ Yêu tộc vẫn nghi hoặc, Lạc Na nói:

- La Dịch tiên sinh, trước kia ta chưa từng nghe nói người có kinh nghiệm buôn bán gì kia mà. Buôn bán không phải chuyện đơn giản đâu nhé, nhất là ở tại một quốc gia chuyên về thương mại như Tát La, cạnh tranh rất kịch liệt.

Lệ Toa chen lời:

- Hơn nữa tiền vốn của chúng ta không đủ.

Các nàng dù sao cũng đã làm việc ở quán của Tư Ân được một thời gian dài, nên cũng hiểu đôi điều cơ bản về đạo lý kinh doanh. Lộ Thiên vì nghe không hiểu, nên chỉ có thể mở to mắt mà nhìn hai người họ nêu ra nghi vấn. Thế nhưng nàng lại tuyệt đối tin tưởng vào Mộ Dung Thiên, hầu như là đã tới mức mù quáng, do đó nếu hắn đã nói không có vấn đề, thì chắc chắn là sẽ không có vấn đề gì.

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc mấy tiếng, rồi sau đó thốt ra bốn chữ:

- Đầu tư kiếm lợi!

Lệ Toa và Lạc Na không hiểu ý của hắn, nên hỏi lại:

- Đầu tư kiếm lợi?

Mộ Dung Thiên giải thích:

- Đại khái là thu mua đồ quý hiếm rồi bán lại kiếm lời, những thứ càng hiếm thì càng đáng giá.

Hai nàng chợt tỉnh ngộ, nhưng vẫn hỏi lại:

- Chúng ta đâu có thứ gì quý hiếm và đáng giá đâu chứ?

Mộ Dung Thiên hấp háy mắt, cười nói:

- Hiện tại thì không có, nhưng rất nhanh sẽ có, chỉ cần hai ngày nữa thôi thì các nàng sẽ biết. Tóm lại là cứ tin ở ta. Vài ngày sau, ta sẽ để các người được nổi tiếng, ăn ngon, uống tốt, chơi gái đẹp....à không, là hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp mới phải.

Hai nàng thấy Mộ Dung Thiên nói cứng như vậy thì cũng không truy vấn thêm. Tóm lại, chỉ cần mọi người được sắp xếp ổn thỏa là được.

Thấy sắc trời bắt đầu tối mịt, Mộ Dung Thiên tự nhủ:

- Nhưng trước lúc đó, chúng ta phải chi tiêu tiết kiệm một chút mới được.

Hắn dẫn tam nữ trở lại gặp Hải Luân Na đang đợi bên kia đường, và nói:

- Hải Luân Na tiểu thư, ta mạo muội có một yêu cầu quá đáng, không biết nàng có thể đáp ứng hay không?

Hải Luân Na nghe vậy thì hơi sững người, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ bừng. Nàng từng nghe các bằng hữu kể lại rằng, có một số khách nhân yêu cầu những hướng dẫn viên mỹ nhân ngư xinh đẹp ở lại cùng qua đêm với họ, nếu đáp ứng thì sẽ được một số tiền thưởng khá lớn, cao hơn tiền công của một ngày làm việc rất nhiều. Các bằng hữu của Hải Luân Na đều cảm thấy nàng xinh đẹp và có khí chất như vậy, tất nhiên là rất hợp tiêu chuẩn để làm việc này, và họ cũng khuyên nàng nếu gặp được chuyện tốt như thế thì hãy nên đồng ý. Dù sao cơ hội cũng không nhiều lắm, bởi vì hầu hết nhân loại đều coi ngư nhân là chủng tộc thấp nhất, nếu phát sinh quan hệ là họ tự hạ thấp thân phận của mình. Bởi vậy, những người đưa ra yêu cầu kiểu này cũng thường là những người ở tầng lớp thấp như thủy thủ hay ngư dân mà thôi. Những người này quanh năm phải xuất ngoại để làm việc, họ thường gặp nhiều nguy hiểm nhưng lương bổng cũng tương đối cao, vì thế mà mỗi lần ra tay đều không hề keo kiệt, rất ít khi để dành tiền. Trên căn bản là có bao nhiêu sẽ xài bấy nhiêu, dù sao thì cầm tiền vui vẻ hưởng thụ còn hơn là một ngày nào đó mang chúng chìm xuống đáy biển theo mình.

Hải Luân Na không nghĩ tới ngày đầu tiên đi làm đã “may mắn” trúng thưởng. Trái tim nàng đang đập loạn xạ. Nam tử trẻ tuổi trước mặt đây ăn mặc cũng không tệ, rồi lại còn dẫn theo một nữ Tinh Linh xinh đẹp và hai thị nữ Yêu tộc, lại có cả ma pháp tạp mà chỉ có các nhân sĩ thuộc giới thượng lưu mới có. Thoáng nhìn qua thì người này không phải là một người có thân phận thấp kém mới phải, sao lại để ý tới mình nhỉ? Qua sự tiếp xúc dọc đường đi, nàng cảm thấy hắn không chút nào đáng ghét, thậm chí còn là hòa ái dễ gần, nhưng Hải Luân Na cảm thấy lần này hắn “yêu cầu” thật quá mạo muội. Hơn nữa nàng cũng không muốn dựa vào thân thể của mình để kiếm tiền. Có rất nhiều bằng hữu của nàng từng nói, trước kia họ cũng có ý nghĩ như nàng, nhưng sau này cũng từ từ quen dần, hoặc nói một cách khác là từ từ khuất phục. Thế nhưng chẳng qua Hải Luân Na vẫn muốn kiên trì với nguyên tắc của mình, ít nhất thì nàng cũng chưa sa vào hoàn cảnh của các bằng hữu của mình, nên vẫn có thể tiếp tục ôm hoài bão hồn nhiên của thiếu nữ.

- Tiên sinh, điều ngài muốn nói là chuyện gì?

Hải Luân Na cúi đầu nhỏ giọng thăm dò. Một khi đối phương đưa ra yêu cầu kia thì nàng sẽ lập tức cự tuyệt ngay.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, rồi ngượng ngùng nói:

- Chuyện này.....thật ra ma pháp tạp của chúng ta vì một nguyên nhân đặc biệt mà không thể sử dụng được nữa. Trong khi đó thì trên người chúng ta cũng không còn nhiều tiền lắm, mà ở Tất La lại không có bằng hữu nữa. Chỉ e rằng không thể chịu được giá cả của khách điểm, dù chỉ là hạng bình dân thôi, vì vậy nàng có thể cho chúng ta tá túc một đêm không?

- Ủa?

Hải Luân Na kêu lên kinh ngạc, nhìn Mộ Dung Thiên không có vẻ đang nói đùa. Hơn nữa hắn lại muốn ở nhờ một đêm tại nơi ở của ngư nhân thấp kém. Chẳng lẽ đây là yêu cầu quá đáng của hắn sao? Hóa ra là mình hiểu lầm, lại đi suy nghĩ lệch lạc. Nghĩ tới đây, khuôn mặt của Hải Luân Na chợt đỏ bừng.

Mộ Dung Thiên thấy Hải Luân Na ngẩn người ra mà vẫn không trả lời, hắn tưởng nàng do dự, liền vội bổ xung:

- Hải Luân Na tiểu thư, ta cam đoan chúng ta không phải là người xấu. Hơn nữa, ta có thể trả cho nàng mỗi ngày hai ngàn tệ, coi như là phí ăn ở. Chờ mấy ngày nữa giải quyết xong vấn đề của ma pháp tạp, ta sẽ có hậu tạ nữa.

Tất nhiên Mộ Dung Thiên biết rõ là ma pháp tạp của mình cả đời cũng sẽ không thể sử dụng được nữa. Nhưng sở dĩ hắn nói như vậy là vì hắn tin rằng trong vài ngày sắp tới, hắn sẽ có thể kiếm được tiền.

Hải Luân Na nghe vậy thì có hơi bối rối, vội nói:

- Tiên sinh, ngài quá lời rồi. Có thể được tiếp đãi chư vị ở hàn xá, đó là vinh hạnh của Hải Luân Na. Chỉ sợ nhà của ta đơn sơ nhỏ hẹp sẽ khiến tiên sinh chịu ủy khuất.

Thấy Hải Luân Na đáp ứng, Mộ Dung Thiên dứt khoát nói:

- Không ủy khuất chút nào, cứ quyết định như thế nhé, ha ha ha....

oooOooo

Chỗ ở của Hải Luân Na là một khu dân nghèo ở ngoại ô phía đông, bên bờ một con sông nhỏ, cách nội thành rất xa. Hải Luân Na chỉ có khả năng làm thuê ở bến tàu, phải đi qua hai con đường nhỏ mới đến được, mà ngồi ma thú thì quá xa xỉ đối với nàng. Bởi lẽ đó, mỗi sáng nàng đều phải dậy thật sớm để đi làm. Hầu hết các đội thuyền đều cập bến vào buổi sáng, nếu đến trễ thì cơ hội kiếm được việc sẽ giảm đi. Còn nếu như liên tục không kiếm nổi một người khách thì chỉ có cách nhịn đói, bởi vì lương thực ở rong nhà nàng chỉ dành dụm được một chút mà thôi.

Những ngôi nhà ở ven sông được xây nối liền san sát với nhau, đều dùng điêu thạch thô lậu để xây cất, cứ từng khối từng khối đặt lại với nhau, nhiều chỗ không kín thì dùng một ít da động vật biển che lại để tránh mưa gió, chỉ mong che chắn được là tốt rồi, quan tâm tới đẹp làm gì.

Ở nơi đây toàn là nữ tử ngư nhân, thấy Hải Luân Na dẫn bốn người lạ thuộc chủng tộc khác về, ai nấy đều rất ngạc nhiên và cùng chạy lại xem náo nhiệt, nhưng lại không dám đến quá gần, chỉ đứng từ xa chỉ trỏ, có vẻ như rất hâm mộ vận khí của nàng. Mộ Dung Thiên là người ngoài nên không phát hiện ra, nhưng trái lại thì Hải Luân Na phải cúi đầu vội vàng bước về phía trước. Cũng may màn đêm đã buông xuống, đèn đường của khu dân nghèo cũng không nhiều lắm, nếu không thì xấu hổ chết đi được.

Mãi cho đến lúc mở xong khóa phòng thì Hải Luân Na mới thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Dung Thiên cẩn thận quan sát vật chất nơi đây, quả đúng như “hàn xá” mà Hải Luân Na đã mô tả; đúng là lạnh lẽo trống trải, cả phòng khách chỉ có một băng ghế bằng gỗ, một cái bàn, và một số vật dụng hàng ngày khác. Tuy nhiên, Hải Luân Na đã dùng ốc biển các màu và vỏ sò hợp lại thành từng chuỗi để trang trí phòng ốc, khiến nó trông lịch sự tao nhã hơn rất nhiều.

Thấy Mộ Dung Thiên nhìn tới nhìn lui trong phòng khách, Hải Luân Na thẹn thùng nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, thật xin lỗi, nhà ta quả thật quá đơn sơ.

Trên đường đi, Mộ Dung Thiên đã giới thiệu tên của bốn người, đương nhiên tất cả đều là tên giả. Chính cái tên Đan Ni Tư này hẳn đã từng dùng qua một lần khi cùng đi dự tiệc với Bích Dạ. Đương nhiên mấy người Lộ Thiển cũng tạm thời đổi tên.

Cả Quang hệ kính cũng không có, như vậy những thứ giải trí tinh thần cơ bản nhất của nhân loại đi đâu hết rồi? Xem ra sự phân hóa giữa hai thái cực giàu nghèo ở Tất La quả là nghiêm trọng. Cuộc sống của ngư nhân còn kém hơn những tầng lớp thấp nhất của Lam Nguyệt đế quốc nữa. Nhưng Mộ Dung Thiên cũng không ngại việc này. Ít nhất so với căn phòng nhỏ mà lão nhân để lại cho mình tại Địa cầu còn rộng rãi hơn nhiều. Hơn nữa, phía sau nhà của Hải Luân Na là con sông nhỏ, không khí ở đây mang theo hơi nước tươi mát xuyên qua cửa sổ và thổi vào phòng, thật khiến người ta thoải mái. Lộ Thiển lại càng không ngại, trước kia nàng vốn là người không có chức nghiệp, cảnh ngộ từng gặp còn thê thảm hơn nhiều. Còn hoàn cảnh làm việc của Lạc Na và Lệ Toa tại quán của Tư Ân trước kia cũng không khác hoàn cảnh này bao nhiêu, do đó mà họ cũng cảm thấy chẳng có vấn đề gì.

Mộ Dung Thiên lơ đãng cười nói:

- Không sao đâu, nhưng Hải Luân Na này, nàng cũng thật là khéo tay đó nhỉ.

Lộ Thiển cũng tán dương:

- Đúng vậy đó Hải Luân Na, những vật này đều rất xinh đẹp.

Lạc Na và Lệ Toa cũng mỗi người một câu phụ họa theo. Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Hải Luân Na, bốn bốn người Mộ Dung Thiên trông có vẻ giống như là chủ nhân hơn, còn nàng thì lại rất giống là khách đến thăm, quả thật là xấu hổ.

Hải Luân Na khiêm tốn giải thích mấy món trang trí ấy chỉ được nàng kết bằng vỏ sò, thấy bốn người không chê bai thì bao nhiêu lo lắng lúc trước, sợ sẽ bị họ khinh thường liền tan biến, trong lòng vui mừng nói:

- Đa tạ mọi người đã khích lệ!

Sau khi mời Mộ Dung Thiên và ba thiếu nữ ngồi xuống, Hải Luân Na lần lượt rót trà cho mọi người.

Mộ Dung Thiên cầm tách trà nhắm nháp một ngụm, đúng là không phải loại trà ngon gì, nhưng mùi thơm ngát mê người, lại mang thêm hương vị của biển rộng. Hắn lên tiếng hỏi nàng mỹ nhân ngư:

- Đúng rồi, Hải Luân Na tiểu thư, mẫu thân của nàng đâu?

Bởi vì ngư nhân tộc không có nam giới, đến khi sinh lý trưởng thành liền tự thai nghén và sinh ra hậu nhân. Do đó mà Mộ Dung Thiên không hỏi đến phụ thân nàng là vậy.

Tầm lưng ong của Hải Luân Na khẽ run một chút, sau đó nàng dừng tay lại và nói:

- Mẫu thân ta đã qua đời vài ngày trước. Bởi vậy nên ta mới được nhận chức trước tuổi thành niên.

Mộ Dung Thiên thở dài:

- Thật xin lỗi, Hải Luân Na tiểu thư.

Hắn cũng không ngờ Hải Luân Na trông vậy mà vẫn còn chưa trưởng thành. Có lẽ là do dáng người đã phát dục đầy đủ, không ngờ nàng còn nhỏ tuổi mà đã không còn thân nhân che chở, và lại phải gánh vác trọng trách như vậy nữa, ài, Mộ Dung Thiên chỉ đành lắc đầu than thở không thôi.

Hải Luân Na cười thật mạnh dạn, rồi nói:

- Không sao đâu. Người ta luôn phải đối mặt với hiện thực phải không? Hơn nữa mẫu thân trước khi lâm chung đã nói với ta, nhất định phải sống cho thật tốt, phải quý mạng sống của mình!

Nghe xong lời đó, ấn tượng của Mộ Dung Thiên đối với nàng lại tốt hơn một chút. Vị tiểu mỹ nhân ngư đáng thương này rất kiên cường và rất lạc quan. Mà mẫu thân nàng tuy có địa vị thấp kém trong xã hội, nhưng bà tuyệt đối là một người rất đáng kính.

Lộ Thiển, Lạc Na, Lệ Toa đều là những người có thân thể đáng thương, sau khi nghe vậy thì ai nấy cũng đều tỏ lòng thương cảm, họ chỉ tiếc bây giờ lực bất tòng tâm, nhưng ai nấy đều đã có quyết định trong lòng. Nếu như sau này Mộ Dung Thiên có thể kiếm đủ tiền, đến lúc đó thế nào cũng phải xin hắn hỗ trợ cho Hải Luân Na mới được.

oooOooo

Hội trưởng đầu giá công hội của thành Ủy Thụy Lạp là Lợi An Đức Nhĩ, hôm nay y rất tức giận, bởi lẽ sinh hoạt tình dục hôm qua không được hài lòng. Chính xác mà nói thì mấy năm nay y đã không còn được hài lòng với bản thân nữa. Bởi lẽ y có quá nhiều thê thiếp, tuy năm nay mới ngoài bốn mươi, vốn đang là tuổi tráng niên nhưng vì tử sắc quá độ nên bây giờ về phương diện sinh lý thì suy giảm hẳn, cuối cùng đã gần như bất lực. Điều càng đáng chết hơn chính là hồi nửa năm trước, tiểu thiếp thứ ba mươi tám của y trong lúc nói chuyện phiếm với mấy vị phu nhân tiểu thư của các quan viên quý tộc trong thành, đã vô ý để lộ ra. Kết quả là một truyền mười, mười truyền trăm. Không bao lâu thì cả thành đều biết. Trên thực tế, người bị bất lực không chỉ có mỗi mình y, thậm chí còn là rất nhiều. Những kẻ ở trong thế giới thượng lưu có ai lại không dâm loạn? Rất nhiều kẻ lúc còn trẻ cũng như vậy, họ không biết tiết chế, để rồi cuộc đời có vấn đề tương tự. Hơi dùng đầu óc suy nghĩ một chút, nếu có mỹ nữ trong tay, có nhà cao cửa rộng để chứa chấp mỹ nhân, vậy thì có nam nhân nào mà không điên cuồng đây?

Chẳng qua những người kia biết giữ bí mật tốt hơn mà thôi. Hôm nay chuyện này bị truyền đi, mọi người tự nhiên là giấu cợt hết mình, dùng điều đó để biểu hiện ta đây bình thường, hơn nữa lấy khoái cảm đó để bù đắp cho sự tự ti của bản thân. Tâm tính xấu xa của những người xung quanh khiến Lợi An Đức Nhĩ bất hạnh đã trở thành trò cười cho cả thành. Cũng may là sự xấu hổ ban đầu cũng dần qua đi, và Lợi An Đức Nhĩ cũng dần quen dần. Thế nhưng điều khiến y cảm tức nhất chính là tối qua đã dùng “Nhất chỉ thiên” bù đắp, những người thiếp của y đều giả vờ rên rỉ để làm vừa lòng y. Người điếc có nghe thì cũng biết đó là họ giả vờ. Ngón tay dù sao cũng không thể thay thế lâu dài cho “đại thương” được.

Nếu nói Lợi An Đức Nhĩ bất lực và điều đó đã làm thế giới của y sụp đổ phân nửa, thì điều an ủi nhỏ nhoi duy nhất của y là “Nhất chỉ thiên”, nhưng nó lại mất đi tác dụng thì điều này đã khiến cho cả thế giới của y hoàn toàn bị sụp đổ. Đang lúc Lợi An Đức Nhĩ mang tâm tình bức bối bước ra khỏi nhà, thì lúc này y

lại nhìn thấy một người có dáng vẻ rất bình thường, một loại người mà đầy dẫy ngoài đường, chỗ nào cũng có. Người kia cười hì hì mấy tiếng, rồi nói:

- Lợi An Đức Nhĩ tiên sinh, ta nghe nói, ài.....cái kia, phương diện nào đó của ngươi có vấn đề khó nói phải không?

Lời nói này quả như đổ dầu vào lửa, Lợi An Đức Nhĩ giận đến tím mặt. Trong lúc y đang muốn đập bét mặt hay đem cái tên khốn này ném xuống nước cho cá mập xơi, thì hăn lại đột nhiên móc ra một chiếc bình nhỏ, cười hì hì và đặt chiếc bình xuống trước mặt y, rồi nói:

- Lợi An Đức Nhĩ tiên sinh, ta nghĩ bình “Kim thương bất đảo” này có thể giúp được ngươi chút ít đấy.

Hết hồi 155

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

158. Hồi 156: Bạo Phú

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 156: Bạo Phú

Làm giàu nhanh

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Lợi An Đức Nhĩ tạm dằn lại ý muốn xé xác tên này thành mười tám mảnh, rồi lạnh lùng thốt:

- Ngươi nói cái gì, cái gì bất đảo?

Mộ Dung Thiên lúc này trông như một gã hèn mọn bỉ ổi, cười hì hì nói:

- Kim thương bất đảo!!

Lợi An Đức Nhĩ cau mày hỏi:

- Loại thuốc này có tác dụng gì, và nó liên quan gì tới ta?

Mộ Dung Thiên thấp giọng nói:

- Lợi An Đức Nhĩ tiên sinh, thứ thuốc này có quan hệ rất lớn đến ngươi đấy. Tác dụng của nó đúng như tên gọi, nó sẽ giúp cho nam nhân khôi phục hùng phong tại chốn phòng the, tung hoành vô địch, kim thương bất đảo! Và khiến cho nữ nhân của ngươi sẽ vừa thương vừa sợ đối với ngươi, hắc hắc

Nói xong hăn lại buông một trang cười thâm dật, thể hiện rõ bộ mặt của một kẻ “đồng đạo”.

Kim thương bất đảo, cái tên thật khoa trương! Có thể khiến cho nữ nhân vừa thương vừa sợ trong chốn phòng the, đó chính là thành tựu lớn nhất của nam nhân. Lợi An Đức Nhĩ cũng từng có thành tựu như vậy, nhưng đó là lúc y tuổi trẻ khí thịnh, quanh năm suốt tháng miệt mài với tử sắc, nên giờ đây đã không còn được sự phong độ đó nữa. Lúc này đây nghe Mộ Dung Thiên nói vậy thì tim không khỏi đập thình thịch.

Y đã ném qua không ít thuốc trắng dương, nhưng các loại đan dược có tác dụng như loại đan dược này thì y chỉ mới nghe lần đầu. Lợi An Đức Nhĩ thờ ơ nói:

- Đừng hòng dùng loại đan dược thấp kém này để lừa tiền ta, nếu không thì đại hải chính là nơi chôn thây của người!

Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Đại danh của Lợi An Đức Nhĩ tiên sinh đã truyền đi khắp Tát La, dù có ăn gan cá voi thì ta cũng không dám động thủ trên đầu thái tử. Chẳng lẽ tiên sinh không có lòng tin đối với uy nghiêm của mình sao?

Mấy lời nịnh nọt này thật là vừa khéo. Lợi An Đức Nhĩ nghe xong thì tựa như ăn được nhân sâm vậy, một vạn sáu ngàn lỗ chân lông trên khắp toàn thân đều mở rộng, sắc mặt tươi rói hẳn, nhưng y vẫn còn bán tín bán nghi hỏi lại:

- Người nói thật sao? Đồ tốt như vậy mà tại sao ta vẫn chưa từng nghe tới?

Mộ Dung Thiên vỗ ngực nói:

- Tất nhiên rồi. Nếu không tốt thì sao ta dám tiến cử nó với Lợi An Đức Nhĩ tiên sinh chứ? Đây là phương thuốc bí truyền, đáng lý ta không được tiết lộ ra ngoài. Nếu không phải do chiến tranh khiến gia đạo ta bị suy đồi, để rồi cuối cùng gặp rủi ro và phải phiêu bạt đến Tát La này, thì ta cũng không lấy ra để mưu sinh đâu, hải....

Hắn diễn kịch như thật, sau đó lại còn thở dài một tiếng.

Thấy Lợi An Đức Nhĩ còn có vẻ do dự, Mộ Dung Thiên liền “tống” thêm cho y một viên thuốc an thần:

- Lợi An Đức Nhĩ tiên sinh, bình Kim thương bất đảo này ta xin tặng miễn phí cho ngài, tuyệt không lấy một đồng tệ nào!

Lợi An Đức Nhĩ nghe vậy thì lập tức không do dự nữa. Kỳ thật y cũng không phải hạng keo kiệt, nếu có thể trị khỏi căn bệnh kín này và khôi phục cuộc sống tình dục, dù có tốn bao nhiêu tiền thì y cũng sẵn sàng. Nhưng nhiều năm qua, y đã dùng đủ loại thuốc bổ cho nam giới mà đều không có hiệu quả, do đó mà y đã dần mất đi lòng tin. Hôm nay y thấy cao hứng không phải là vì đối phương không lấy tiền, mà bởi vì y nhận thấy đối phương có lòng tin tuyệt đối vào bình thuốc ấy. Nếu là kẻ lừa đảo thì phải nắm lấy cơ hội và dùng mọi lời lẽ biện luận để lấy được tiền, sau đó liền lập tức bỏ trốn thì mới phải.

Nói không chừng cái thứ “Kim thương bất đảo” này thật sự có hiệu lực cũng nên. Nghĩ đến đây, trong lòng Lợi An Đức Nhĩ chợt xuất hiện một tia hưng phấn mà đã lâu chưa từng có. Thế nhưng y lập tức trấn tĩnh và hỏi ngay:

- Nói! Người muốn gì?

Y là lão gian thương, đối phương tất nhiên không phải vô duyên vô cớ mà “tặng than trong tuyết” cho y, nhất định là phải có mưu mô. Lợi An Đức Nhĩ còn phải tính toán lợi hại được mất rồi sau đó mới quyết định.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Thật ra cũng không có gì, ta chỉ muốn tiên sinh cho phép “Kim thương bất đảo” của ta trở thành vật phẩm được đấu giá mà thôi.

Án theo luật lệ của đấu giá hội, phàm là những vật phẩm muốn đưa ra đấu giá thì phải là hàng có giá trị hoặc người bán phải là những nhân vật có tiếng tăm, thế nhưng đan dược của Mộ Dung Thiên lại chẳng có tiếng tăm gì, đấu giá hội tất nhiên sẽ không nhận đấu giá.

Lợi An Đức Nhĩ khó xử nói:

- Điều này.....người cũng biết quy cũ của Đấu giá hội rồi đấy. “Kim thương bất đảo” của người ta cũng chưa từng nghe qua.....

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đây chính là nguyên nhân mà ta tìm đến tiên sinh. Nếu như được ngài đích thân thực nghiệm và chứng thực tác dụng của nó, loại đan dược này của ta chẳng lẽ còn không có tư cách để bán đấu giá hay sao? Những nhà quý tộc phú hào không có đủ “năng lực” trong thành hản cũng không ít, loại đan dược này chắc sẽ rất được hoan nghênh. Lợi An Đức Nhĩ tiên sinh, người hãy cứ thử trước xem đã, nếu quả thật không có hiệu quả như lời ta nói, vậy ta cũng không dám nài ép, được chứ?

Lợi An Đức Nhĩ không còn do dự nữa, thốt:

- Được!

Nếu đan dược này có hiệu quả như vậy, giải quyết được “nỗi khổ” của các thế lực cao tầng, thế thì so với kỳ trân dị bảo đem bán đấu giá còn hữu dụng hơn nhiều. Y là người giới thiệu “mặt hàng” mới này cũng có mặt mũi, chuyện tốt thế này đâu mấy dễ tìm được chứ?

oooOooo

Màn đêm buông xuống, trong căn phòng ngủ nằm phía sau hậu viện của phủ đệ hội trưởng đấu giá hội, lúc này đang có hơn mười mỹ nữ thuộc các chủng tộc khác nhau tụ tập đông đủ. Ngay giữa phòng là một chiếc giường thật lớn, Lợi An Đức Nhĩ cũng quá dâm loạn, nhưng đó chỉ là trước kia thôi. Từ khi y mắc phải bệnh kín, chuyện rầm rộ như vậy không còn nữa, mỗi đêm chỉ có thể dùng ngón tay hoặc “đồ chơi” để giúp một hai nữ nhân đỡ “thèm” mà thôi. Do đó mà trên mặt những nữ nhân này đều là vẻ mặt của các dâm phụ đầy lòng bất mãn, nhưng họ đều thấy kỳ quái, không hiểu hôm nay vì sao Lợi An Đức Nhĩ lại triệu tập họ vào đây, mà thời gian lại còn sớm, phải còn một lúc lâu nữa mới tới giờ ngủ.

Trong lúc mọi người đang bàn tán, suy đoán xem có phải Lợi An Đức Nhĩ vừa tìm được một vài thứ “đồ chơi” mới gì đó hay không, thì đột nhiên từ ngoài cửa vang lên một tiếng “rầm”, và sau đó liền mở toang ra. Hơn mười mỹ nữ đều giật bắn người rồi quay nhìn về phía cửa vừa mở, lúc đó họ liền bắt gặp Lợi An Đức Nhĩ đang khích động xông tới. Ai nấy đều nhìn thấy hai tay y trống trơn thì đều thất vọng vô cùng. Vốn dĩ việc trượng phu bị bắt lực đã là một chuyện rất thất vọng rồi, giờ ngay cả công cụ phụ trợ tìm khoái cảm cũng không có, vậy thì càng đáng buồn hơn, thế là có không ít người đã thầm chửi bới trong lòng. Nhưng lúc này mặt mũi của Lợi An Đức Nhĩ rất hồng nhuận, y ngẩng đầu ưỡn ngực, khác hẳn với bộ dạng như con rắn chết của thường ngày. Những oán phụ này đều tấm tắc thấy lạ. Chẳng lẽ đấu giá hội bán được món hời nên đã thu được một khoản lớn hay sao?

Lợi An Đức Nhĩ hưng phấn đến nỗi toàn thân run rẩy, giống như trâu đực động dục vậy, y chỉ ngón tay, như tướng quân nơi sa trường điểm binh nói:

- Ba Ly, đến đây!

Một nữ tử với dáng người thon thả, đôi ngực cao vút, cặp mông căng tròn, làn da rám nắng lóng lánh, hàm răng lại đặc biệt trắng, chậm rãi từ trên giường bò đến gần. Đây là Ba Ly, là một thị nữ trẻ tuổi nhất, thuộc chủng tộc Dạ Xoa mà Lợi An Đức Nhĩ mới cưới không lâu. Nữ nhân của Dạ Xoa tộc rất mạnh về tính dục, nên rất thích hưởng thụ tình ái mạnh mẽ. Từ khi theo Lợi An Đức Nhĩ, nàng chỉ có thể dựa vào các tỷ muội đồng tính để giải quyết vấn đề sinh lý, nên vẫn luôn không được thỏa mãn. Nghĩ tới việc phải phụng dưỡng cái tên bên ngoài trông khá nhưng lại bất lực này, thì trong nội tâm nàng không tình nguyện chút nào. Thế nhưng nàng cũng không dám kháng lệnh, thậm chí cũng không dám tỏ ra chút bất mãn nào, chỉ là trong lòng sớm đã mắng chửi không biết bao nhiêu lần.

Đợi Ba Ly tiến tới trước người mình, Lợi An Đức Nhĩ liền đè mạnh đầu nàng xuống, khiến cho nàng phải quỳ thấp xuống, miệng vừa vắn nằm ở hạ thể của y.

Ba Ly lập tức minh bạch ý đồ của y, trong lòng cảm thấy rất khinh thường, nghĩ: “Hừ, dù có thử thế nào thì cũng vô dụng thôi.” Thế nhưng khi nàng vừa cỡi nội khổ của Lợi An Đức Nhĩ ra, thì lập tức bị một thứ gì đó nóng như lửa áp lên mặt, nàng giật mình hét lên một tiếng. Mà không những thế, người kinh ngạc không chỉ có mình nàng, mà các nữ tử khác đang có mặt trong phòng cũng đều không hẹn mà cùng kêu lên. Bởi vì họ trông thấy hạ thể của Lợi An Đức Nhĩ không còn là con rắn chết nữa, mà là một con rồng hung mãnh dị thường.

Ba Ly từ khiếp sợ nhanh chóng chuyển thành vui mừng, sau đó không do dự nắm lấy “thần thương” của trượng phu đút vào miệng.

Lợi An Đức Nhĩ hạnh phúc bật lên những tiếng rên rỉ, đồng thời phối hợp với động tác của Ba Ly. Đã bao lâu rồi không được hưởng cảm giác này nhỉ? Lòng tự tôn của nam nhân đã bị hủy diệt từ lâu, nay nhanh chóng được gây dựng lại. Nhìn một đồng kiều thê mỹ thiếp trước mắt, hào khí của Lợi An Đức Nhĩ dâng cao. Dám xem thường ta? Hôm nay ta sẽ “làm” chết các người, khiến cho các người ít nhất là ba ngày cũng không xuống giường được!

oooOooo

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Mộ Dung Thiên đúng hẹn có mặt tại phủ hội trưởng. Giờ phút này Lợi An Đức Nhĩ đã coi hấn như cứu tinh được thần phái tới, nên khách khí dị thường. Y mời Mộ Dung Thiên tới phòng khách quý, và còn sai hạ nhân dâng lên trà thơm tốt nhất.

- Đan Ni Tư tiên sinh, chúng ta cứ từ từ bàn lại đã.

Sau khi chủ, khách đã yên vị, Mộ Dung Thiên mới quan sát Lợi An Đức Nhĩ từ trên xuống dưới một lượt, rồi giả bộ kinh ngạc nói:

- Lợi An Đức Nhĩ tiên sinh, không biết có phải là ta cảm giác sai hay không, dường như hôm nay người trông như trẻ ra mười tuổi vậy.

Lợi An Đức Nhĩ cao hứng nói:

- Đúng vậy, thê thiếp của ta cũng đều nói thế.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Xem dáng vẻ của tiên sinh, tối qua chắc là cực kỳ dững mãnh đây!

Lợi An Đức Nhĩ đắc ý phi phàm:

- Đan Ni Tư tiên sinh, đan dược mà người đem tới quả là một món hàng tuyệt thế, đúng là có hiệu quả khởi tử hồi sinh.

Rồi y lại hạ giọng nói:

- Mười mấy thê thiếp của ta giờ này vẫn còn nằm mềm nhũn trên giường, không bò dậy nổi! Kim thương bất đảo thật đúng là Kim thương bất đảo!

Nói xong y liền cười rộ lên, Mộ Dung Thiên cũng lập tức cười phụ họa. Tiếng cười của hai người thật là cực kỳ dâm dăng, và họ đều hiểu ngầm với nhau, khiến cho thị nữ dâng trà sợ tới xanh mặt, không hiểu họ trao đổi kế hoạch biến thái gì. Tối hôm qua hậu viện tràn ngập tiếng rên rỉ vừa khoái hoạt vừa thống khổ, khiến toàn bộ thị nữ trong phủ đều kinh hồn táng đởm, hơn nữa hôm nay toàn bộ các phu nhân đều không rời khỏi giường, chẳng biết sống chết ra sao. Không phải tâm tình của lão gia không tốt rồi đem họ lọc thịt nướng chả hết rồi chứ? Nghĩ tới đây, hai chân ả thị nữ liền mềm nhũn ra.

Sau khi nhấp một ngụm trà, Mộ Dung Thiên ướm lời:

- Như vậy thì chuyện đấu giá....

Lợi An Đức Nhĩ trả lời rất kiên quyết:

- Không thành vấn đề! Vừa vặn hai ngày tới chúng ta sẽ cử hành một cuộc đấu giá đại quy mô. Đến lúc đó ta sẽ tự mình đề cử món hàng này. Đan Ni Tư tiên sinh, việc này người có thể hoàn toàn yên tâm.

Mặc dù Mộ Dung Thiên đã sớm biết tỷ lệ thành công của mình là 99,99 phần trăm nhưng khi nghe Lợi An Đức Nhĩ tự mình đáp ứng thì vẫn vui mừng khôn xiết, vươn tay ra và nói:

- Lợi An Đức Nhĩ tiên sinh, hợp tác vui vẻ.

Lợi An Đức Nhĩ cũng vươn tay ra bắt lấy tay hấn:

- Ha ha, đúng là, hợp tác vui vẻ!

Sau đó hấn móc ra một vật gì đó đưa ra và nói:

- Đây là thẻ kim tạp không hạn chế còn mới tinh chưa tháo niêm phong, bên trong có hai ngàn kim tệ. Đan Ni Tư tiên sinh, đây là chút lòng thành của ta, chỉ để tỏ lòng cảm kích mà thôi.

“Kim tạp không hạn chế” là loại thẻ dùng để thanh toán mà bất cứ ai sở hữu nó đều có thể sử dụng chứ không chỉ riêng người làm ra thẻ. Nếu là người không phải chủ nhân của thẻ thì chỉ cần sử dụng máu tươi để mở phong ấn thì tấm thẻ ấy sẽ thuộc về người đó. Lẽ tất nhiên, người đó sẽ không được hưởng những ưu đãi đặc biệt giống như khi dựa vào chức nghiệp huy chương của mình để làm ra thẻ. Những ưu đãi của người sử dụng sẽ bị cắt đi rất nhiều, ví dụ như vào những quán ăn cao cấp, hưởng thụ những dịch vụ tốt hơn, vv.v.... Tại nơi thương mại thịnh hành như Tát La này, loại kim tạp đặc thù kia cũng không được sử dụng rộng rãi cho lắm, đa phần dùng để chuyển khoản, hối lộ hay làm quà tặng mà thôi.

Mộ Dung Thiên biết Lợi An Đức Nhĩ ắt là có chuyện muốn nhờ. Quả nhiên sau đó y lại lúng túng nói:

- Đúng rồi, Đan Ni Tư tiên sinh, mỗi tháng ngươi có thể bán cho ta một bình “Kim thương bất đảo” hay không? Về phương diện giá cả thì ta sẽ không để ngươi thất vọng đâu.

Một bình “Kim thương bất đảo” đại khái có khoảng chừng hai mươi viên. Cho dù mỗi đêm đều hành sự, nhưng nếu không phải ứng phó với quá nhiều nữ nhân thì một viên có thể chia ra để dùng, có lẽ cũng đủ trong một tháng. Dựa theo giá đan dược trước đây y đã từng dùng, thì một viên đan dược giá năm mươi kim tệ, đắt thấy khiếp. Thế nhưng Lợi An Đức Nhĩ nói chỉ cần một khi nó lộ diện ở đấu giá hội thì giá tiền có thể sẽ lên tới gấp nhiều lần hiện nay. Lại thêm Mộ Dung Thiên còn kể ra đủ thứ nguyên nhân khó khăn, nói rằng số lượng đan dược này hàng tháng không sản xuất được nhiều lắm, do đó mới càng trân quý hơn. Đến lúc đó chỉ sợ người ta sẽ tranh đoạt tới điên cuồng, cung không đủ cầu. Lợi An Đức Nhĩ sợ đến lúc đó dù người có tiền mà không có thể lực cũng không thể tranh đoạt nổi với những người có địa vị hơn, vì họ không dám đắc tội với người ta. Vậy đến tháng sau, mình hết “vốn” thì sẽ trở lại như nguyên trạng. Do đó mà y phải nhân cơ hội này để móc nối giao tình và thỏa thuận trước với Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên cũng không khách khí, tiếp nhận kim tạp rồi cười ha hả, hào phóng nói:

- Không thành vấn đề!

Hôm nay hẳn đã có chút tiền, nên bao nhiêu nỗi buồn bực trong mấy ngày qua đều tan biến cả.

Lợi An Đức Nhĩ cảm động đến rơi nước mắt:

- Đa tạ, đa tạ!

Mộ Dung Thiên cầm hai ngàn kim tệ, nhắm mắt lại, dùng xúc cảm mà lắng nghe những tiếng leng keng của nó:

- Tiếng kim tệ vĩnh viễn vẫn tuyệt vời như vậy, vĩnh viễn cũng không khiến người ta chán ghét!

Nói xong, hắn lại thở phào một hơi.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

159. Hồi 157: Đấu Giá

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 157: Đấu Giá

Dịch giả: duy_daica310

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Bầu không khí trong phòng đấu giá rất ồn ào hỗn loạn và rất náo nhiệt, đây chính là một thịnh hội cực kỳ hấp dẫn. Tất La là vương quốc rất thịnh vượng về phương diện mậu dịch, nên mỗi lần có đấu giá hội thì tính kích thích của nó lại càng đạt lên tới đỉnh cao mà không quốc gia nào có được. Tại đây, nếu gặp cơ hội tốt, người ta có thể dùng tiền để thu mua các món bảo vật mà bình thường dù có bỏ ngàn vàng ra cũng chưa chắc đã mua được, hoặc giả có thể mở mang kiến thức và hiểu biết thêm nhiều thứ kỳ lạ cổ quái. Đấu giá hội có thể xem là một hình ảnh thu nhỏ có trưng bày đầy đủ đặc sản của tất cả các quốc gia. Bất luận là vật gì hay xuất xứ ở đâu, mọi người đều cảm thấy hứng thú với nó, nhất là những kẻ có tiền.

Vé vào cửa của một hội đấu giá lớn thì cũng phải trả đến mười kim tệ một vé, nhưng có một điều không thể nghi ngờ, đó là vé vào cửa nhất định sẽ là cung không đủ cầu, người có thể tiến vào hội trường của các buổi đấu giá nếu không phải có vật phẩm để đấu giá thì cũng là các nhà đại phú hào; những người này đều có thể dùng tiền để đề chết người, cho nên đâu có ai lại để tâm đến mười kim tệ làm gì. Phí vào cửa chỉ có thể xem như là “chút lòng thành” mà thôi. Điều mà họ lo lắng chính là không mua được vé.

Bởi vì thuyền hàng cập bến ở đây rất đông, những buổi đấu giá tại Ủy Thụy Lạp lại càng đặc biệt náo nhiệt. Đấu giá trường đã được sửa chữa và mở mang thêm không biết đến bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng vẫn là chật kín người.

Tất La tuy là đất nước trung lập, nhưng không có quốc gia nào dám ngang nhiên phái người đến nơi này để gây rối hay truy bắt tội phạm. Ngoài Bích Dạ và Khăng Đặc là những người đã cung cấp bản đồ ra, có lẽ không còn ai biết được Mộ Dung Thiên đang ở trên đảo quốc của Đạt Lạp nội hải. Tuy nhiên, vì đề phòng vạn nhất có người nhận diện được bọn hắn, Mộ Dung Thiên vẫn có ý định mai danh ẩn tính và thay đổi dung mạo. Từ ngày đầu tiên bọn họ đến nhà Hải Luân Na, cả bọn đã sửa sang lại dung mạo của mình. Kể từ lúc đến Thần Phong đại lục này, tóc của Mộ Dung Thiên đã dài ra rất nhiều, do đó mà hắn liền quyết định học theo kiểu phục trang của các võ giả xuất hiện trên đài truyền hình. Tóc thì cột theo hình đuôi ngựa, trên trán thì phủ một lớp tóc để che đi vầng trán và thái dương, hơn nữa lại còn che đi một bên mắt, ngoài ra còn bôi lên người một thứ chất lỏng màu đen mua được từ những chuyên gia về màu sắc. Thứ chất lỏng này rất khó dùng nước để tẩy rửa được. Nước da của hắn vốn đã vàng nhạt thì nay lại càng trở nên ngăm đen hơn rất nhiều. Nếu không cố tâm lưu ý thì dù là người quen cũng chưa chắc sẽ nhận ra được.

Sau khi cải trang, không ngờ tên sắc lang lại trở nên uy phong凛冽 hơn, vả lại còn có thêm vài phần lãnh khốc và cứng cỏi. Tướng mạo của hắn lúc này hoàn toàn khác biệt so với tướng mạo hung dữ dọa người lúc trước. Tam nữ cũng đều tự thay đổi tướng mạo, Lệ Toa đem cái đuôi giả vào quần trong, mặc dù hơi có chút không quen, nhưng dần dần cũng thích ứng được. Còn Lạc Na thì tốt hơn một chút, nàng có thể đem đôi tai thỏ thu nhỏ lại, sau đó cải trang thêm chút ít, rốt cuộc hình dáng của nàng so với Miêu yêu cũng không khác nhau mấy, vàng thau lẫn lộn và rất khó nhận ra.

Sau khi Mộ Dung Thiên giải thích sơ lược việc bọn họ phải cải dung, Hải Luân Na liền tin tưởng ngay mà không chút nghi ngờ gì. Do đó, bọn bốn người họ, gồm Linh vực ma võ sĩ Mộ Dung Thiên, Nghĩ linh sứ Lộ Thiển, Thỏ yêu Lạc Na, Xà yêu Lệ Toa tạm thời đã “biến mất” khỏi thế gian, ngược lại thì có một đám người lạ mặt xuất hiện: thương nhân nhân tộc Đan Ni Tư, Tinh Linh muội muội Ba Ba Lạp là em cùng cha khác mẹ của Đan Ni Tư, thị nữ của Đan Ni Tư là Đại Bỉ và Mạt Ly.

oooOooo

Bầu không khí tại hiện trường cũng dần lắng xuống. Đám nữ nhân mang theo tâm trạng hưng phấn yên lặng chờ buổi đấu giá bắt đầu. Bọn họ hiện đang ngồi ở một góc khuất tầm mắt đám đông, mặc dù thân là hội trưởng, nhưng Lợi An Đức Nhĩ vì cảm kích nên vẫn phá lệ cấp cho Mộ Dung Thiên năm vé vào cửa, tuy nhiên, y cũng chỉ có thể cho bọn họ những vị trí xấu nhất mà thôi. Nếu chỉ có một mình Mộ Dung Thiên, Lợi An Đức Nhĩ rất có thể sẽ kiếm được cho hắn một tấm vé dành cho khách quý, nhưng nếu là năm người thì chỉ có thể để họ phải chịu ủy khuất một chút mà thôi.

Hải Luân Na đặc biệt khẩn trương và kích động, từ trước tới nay, nàng chưa từng nghĩ rằng bản thân mình

cũng có thể ngồi ở trong hội trường đấu giá, nơi mà nghe nói chỉ có người giàu mới có tư cách tham gia. Nàng cũng có cải trang qua tí chút, nhưng chẳng qua chỉ là thay đổi phục sức mà thôi. Giờ đây nàng đang mặc một bộ váy dài màu lam chấm đất và quần dài bách điệp, toàn bộ đều phủ kín chiếc đuôi cá của nàng. Nếu không làm vậy, lỡ như để người ta biết được tự nhiên có một ngư nhân tộc thuộc tầng lớp thấp kém nhất xuất hiện tại đây, chỉ e sẽ làm cho mọi người kinh ngạc mất.

Kỳ thật, nàng mặc váy dài trông rất khả ái, vóc dáng của mỹ nhân ngư vốn đã thon gầy, mặc váy dài vào thì khí chất lại càng đẹp hơn. Mộ Dung Thiên dám bảo đảm, nếu là ở Địa cầu, mỹ nhân ngư nhất định sẽ là những vũ đạo gia được hoan nghênh nhất. Vòng eo của các nàng lay động tự nhiên, thật giống như đang khiêu vũ vậy, váy dài cũng tùy theo đó mà tung bay, hình dáng muôn vẻ. Trên Địa cầu, mỹ nhân ngư cũng có thể xem là biểu tượng của cái “đẹp”, và giống sinh vật này chỉ có thể xuất hiện trong truyện cổ tích của nhi đồng. Thế nhưng khi ở tại Thần Phong đại lục thì họ lại trở thành một tầng lớp thấp kém đến như vậy, quả thật làm người ta khó mà tin được. Chẳng lẽ người trong thế giới này đều bị mù hết, không thấy được sự tồn tại của cái “đẹp”? Hoặc có lẽ, trong mắt người ở đại lục này, định nghĩa của cái “đẹp” chỉ là “lực lượng” mà thôi.

Cái đuôi cá bên trong váy dài của Hải Luân Na có khoắc lên một lớp tất trắng, đó là thứ dùng để đề phòng bị ma sát với mặt đất cứng rắn, tránh làm tổn hại đuôi cá của mình. Nó có tên gọi là Ngưng Bích hồ vĩ (tất đuôi Ngưng Bích), là một loại đặc sản của Đạp Lạp nội hải, là loại tơ được lấy từ Ngưng Bích tằm, bện lại mà thành trang phục cao cấp. Ngoại trừ vẻ ngoài cao quý trang nhã ra, loại tơ Ngưng Bích này còn nhiều điểm hay khác nữa, đầu tiên là nó rất bền bỉ, tính bảo hộ cao, sau khi mặc nó vào, cho dù là đi chân trần mà đứng trên đá nhọn thì cũng không cảm thấy đau đớn, và cũng sẽ không dễ dàng bị rách. Điểm hay thứ hai của tơ Ngưng Bích là thoáng khí nhưng không thấm nước, thứ ba là mười phần co giãn mềm mại như bông, tránh việc bó sát gây đau nhức da thịt, thứ tư là khó bị làm bẩn, không dính nước, không dính cát bụi bùn lầy, bởi vậy nên loại tơ Ngưng Bích này được đám phu nhân tiểu thư quý tộc thích chưng diện mà lại bảo vệ tốt cho da rất ưa chuộng.

Bởi vì giống Ngưng Bích tằm chỉ ký sinh trên thân của Khuyển Nha Sa (cá mập răng chó), điều đó có nghĩa là nếu muốn có được nó thì trước hết phải bắt được Khuyển Nha Sa; hơn nữa, mỗi một con Ngưng Bích tằm suốt đời nhả tơ cũng không nhiều lắm, bởi vậy vớ và bao tay được làm từ loại tơ này có giá cực cao, giống như bộ trên người Hải Luân Na cũng phải là hơn năm trăm kim tệ rồi. Trước kia nàng chỉ có thể mơ tưởng tới nó một chút mà thôi, không ngờ lại gặp được quý nhân. Có một hôm, Mộ Dung Thiên đưa đám nữ nhân đi dạo phố và đồng thời cũng để mua y phục, hần chợt phát hiện ánh mắt đầy khao khát của Hải Luân Na khi ngắm nhìn bộ Ngưng Bích hồ vĩ, thế rồi ngày hôm sau hần lập tức mang đến một bộ hồ vĩ (tất đuôi) làm từ vải Ngưng Bích để tặng cho Hải luân Na. Hải Luân Na vừa vui mừng vừa sợ hãi, phải từ chối cả nửa ngày nhưng cuối cùng vẫn phải nhận, bởi vì loại tất này là đặc biệt may riêng cho mỹ nhân ngư, dù có muốn đem trả thì cũng không được, nhưng chẳng lẽ lại có người muốn mua thứ đắt đỏ quý giá này cho đám ngư nhân thấp hèn hay sao?

Sau khi có được Ngưng Bích hồ vĩ, quả nhiên Hải Luân Na không còn cảm thấy đau đớn ở phần đuôi nữa. Nỗi sợ mỗi khi đi đường của trước kia thì bây giờ lại trở thành một loại hưởng thụ, Hải Luân Na hạnh phúc đến choáng váng. Nhìn Đan Ni Tư tiên sinh siêu cấp hào phóng giống như chẳng xem tiền ra gì ở bên cạnh, nàng cảm kích đến nỗi không thốt nên lời. Đương nhiên là Mộ Dung Thiên cũng không để ý đến điều này, bởi vì đối với mỹ nữ, hần sẽ không keo kiệt, hơn nữa, sắp tới hần sẽ nhanh chóng kiếm được một khoản tiền lớn, và sau này cũng sẽ còn nhiều hơn nữa.

Đấu giá hội sắp sửa bắt đầu, tiếng động ồn ào của đám đông liền được lắng xuống. Người chủ trì buổi đấu giá là một nam tử thuộc Mỹ Âm tộc, người của chủng tộc này thích hợp nhất là làm người phát ngôn, thanh âm đầy ma lực của họ sẽ càng khiến cho vật phẩm đấu giá trở nên hấp dẫn hơn, khiến người tham gia đấu giá sẽ càng nâng giá lên cao hơn, còn hai nàng Tinh Linh mỹ nữ đi theo gã thì sẽ giải thích hoặc biểu diễn tác dụng của vật phẩm cho toàn trường xem.

- Cực hạn bì tiên (roi), xuất xứ từ khu vực Hải Tây Lưu Hoang Tử Thủy, do da cá voi tạo thành, cứng rắn vô cùng, cho dù là kiếm được làm từ các loại hàn thiết sắc bén thì cũng không thể chặt đứt được, tổn thất hầu như không đáng kể. Đây là món vũ khí tuyệt hảo đối với các võ giả chuyên dùng roi...

Người chủ trì sau một đoạn giới thiệu dài dòng liền nói:

- Được rồi, bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm là một ngàn kim tệ!

Đấu giá hội được phân thành hai loại là đấu giá công khai và đấu giá ngầm, hai bên mua bán đều có thể dùng phím bấm để báo giá, như vậy thì chủ nhân ban đầu của bảo vật và người thắng cuộc đấu giá là ai thì người khác không thể biết được. “Hoài bích kỳ tội”, đạo lý này ai ai cũng biết, người ở Thần Phong đại lục cũng không ngoại lệ. Ngoài ra, đấu giá ngầm còn có thể tránh xảy ra xung đột, nếu không chỉ sợ đến khi hai bên đều coi trọng một thứ gì đó, nhưng một bên tuy có tiền nhưng dưới sức ép và thế lực to lớn của đối phương, vì sợ bị trả thù mà không dám ra giá.

Tuyệt đại đa số người tham gia đều áp dụng phương thức đấu giá ngầm, vì vậy người chủ trì liền lớn tiếng báo ra từng giá mới nhất:

- Một ngàn năm trăm kim tệ!

- Một ngàn tám trăm kim tệ!

- Hai ngàn kim tệ!

-

Kiện vật phẩm này có vẻ không được nhiều người hứng thú lắm, qua một vài lần ra giá, cuối cùng cũng đã được bán đi với giá hai ngàn bảy trăm kim tệ. Giá cao như vậy, Lệ Toa và Lạc Na cũng thầm le lưỡi, Hải Luân Na thì càng kinh sợ hơn. Chỉ có điều đối với đại phú hào mà nói, đây chỉ là chút ít mà thôi.

- Thiểm Quang khôi mao, mũ giáp có chứa năm phần trăm hỗn hợp của đá Thiểm Quang, có thể phát ra cường quang. Trong lúc chiến đấu, nó có thể tùy thời làm ảnh hưởng đến thị giác của địch nhân, khiến cho tình thế nghịch chuyển, như vậy sẽ giúp cho chủ nhân có được cơ hội “một chiêu tất sát”. Giá khởi điểm là hai ngàn năm trăm kim tệ.

Lần này quả có chút thu hút hơn lần trước, cuối cùng được mua với giá sáu ngàn kim tệ.

- Lạp Nhã Miêu Nhân - Lễ phục dạ hội dành cho nữ nhân, do đích thân tông sư thời trang của Tát La, tức ngài A Tư La, phải mất nửa tháng mới hoàn thành, thủ công tinh xảo, tạo hình cao nhã...

- Mầm non của cây Song Vị Ba Linh Quả, là loại quả đặc thù xuất xứ từ quần đảo Nam Gia Dương, trên cùng một cây có thể kết thành hai loại quả có ngoại hình và hương vị khác nhau, mọi người chắc đều biết tỷ lệ sống sót của loại cây này thấp đến thương cảm...

- Thất Đa Mỗ tinh hạch, đem khảm nạm lên ma pháp trượng, có thể nâng cao tốc độ thi triển kỹ năng của người sử dụng lên đến ba phần trăm

- Bồ Đa hương liệu.....

- Gia Phi Truy Tung Phong..... (áo choàng)

-

Vật phẩm đấu giá có nhiều không đếm xuể, vũ khí, phòng cụ (công cụ dùng để phòng vệ), y phục, vật phẩm trang sức, sủng vật, hương liệu, bảo thạch, đan dược, vv..... Tất cả mọi người đều như hoa mắt, cảm thấy chuyển đi này quả không uống công chút nào.

Đấu giá hội dần đến giai đoạn cao trào, lúc này mọi người đều kinh ngạc phát hiện, người chủ trì đã đi xuống đài đấu giá, mà người chiếm lấy vị trí ấy giờ lại chính là đấu giá hội trưởng Lợi An Đức Nhĩ.

Lợi An Đức Nhĩ vì trước kia thường bị chê cười quá nhiều mà đã dưỡng thành bộ mặt trầm ngâm hậm hực, nhưng giờ đây thì khuôn mặt của y đang hớn hởi tươi rói, lớn tiếng nói:

- Vật cạnh tranh của vòng tiếp theo, có lẽ không phải là một vật đáng giá gì, nhưng tuyệt đối sẽ có rất nhiều người, nhất là các nam sĩ sẽ cảm thấy hứng thú với nó!

Mọi người nghe vậy thì đều nhốn nháo cả lên. Lần này đích thân hội trưởng Lợi An Đức Nhĩ xuất mã, tình huống như thế này quả thật là hy hữu, có lẽ vật sắp đấu giá chắc hẳn không phải là vật tầm thường, nhưng y lại nói nó không phải là thứ gì đáng giá, như vậy nghĩa là sao? Đám đông sau một lúc tranh cãi liền nhanh chóng an tĩnh lại, bởi vì họ muốn sớm coi cho biết rốt cuộc đó là thứ gì? Tại sao lại huyền bí như vậy.

Lợi An Đức Nhĩ nhìn khắp hội trường một vòng, sau đó lấy ra một viên đan dược nhỏ bằng ngón út màu phấn hồng và nói:

- Khóa đan dược “Kim Thương Bất Đảo” này chính là tin mừng cho các nam sĩ, khả khả, ta nghĩ chư vị hẳn là biết nó có công dụng gì rồi phải không?

Lần này thì mọi người đều không ồn ào nữa, thế nhưng trên khuôn mặt của hầu hết các nam nhân có tuổi ở đây đều giật giật vài cái. Từ lúc Lợi An Đức Nhĩ lên đài, Mộ Dung Thiên vẫn một mực chú ý quan sát, khóe miệng lộ ra một tia cười nhạt khó nhận ra.

Đột nhiên hắn nghe thấy từ phía sau truyền đến một tiếng quát khê:

- Hừ, đám nam nhân thói tha, xấu xa muốn chết!

Hết hồi 157

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

160. Hồi 158: Long Nữ

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 158: Long Nữ

Dịch giả: duy_daica310

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một vị mỹ nữ áo lục ước chừng mười ba, mười bốn tuổi. Tất cả đặc trưng về dung mạo bên ngoài của nàng đều không khác gì nhân tộc, nhưng trên đầu lại có hai nhánh sừng màu lam. Dung mạo của nàng có phần diễm lệ, mũi thẳng môi anh đào, mày liễu xéch cao, vóc người cao gầy, đùi đẹp thon dài, vòng eo mảnh mai vừa vòng tay, khiến người ta cảm thấy lo lắng không biết lúc nào sẽ bị gãy. Chỉ có một điều chưa được hoàn mỹ, đó là bộ ngực hơi nhỏ, thậm chí nó còn nhỏ hơn của Lộ Thiển nữa, gần như là không gây chú ý bao nhiêu.

Vóc dáng ngoại hình của nữ nhân này tuy không có gì đặc sắc lắm, nhưng tính cách thì có vẻ tệ hơn. Nàng khoanh hai tay trước ngực, lưng dựa vào ghế, một chân vắt lên gối, không hề có chút phong thái thực nữ chút nào. Thần tình rất ngạo mạn, bộ dạng có vẻ khá thô lỗ, chỉ thiếu mỗi một điểm là trên mặt có khắc lên vài chữ “nữ tử được nuông chiều” mà thôi. Không biết là thiên kim tiểu thư của nhà nào được nuông chiều từ bé, không ngờ lại một mình chạy đến đấu giá trường này. Mộ Dung Thiên quả thật hoài nghi không biết có phải vì nàng khoanh tay trước ngực quanh năm suốt tháng hoài nên mới dẫn đến hậu quả là ngực không phát triển như vậy hay không nữa.

Bên cạnh lục y mỹ nữ còn có một con sủng vật uy mãnh có hình dạng như sư tử, đầu bẹt, mắt to như chuông đồng, hàm răng sắc nhọn lấp lánh hàn quang, hiển nhiên là sắc bén vô cùng, trong tiếng hít thở còn mang theo vài phần rít gào. Loại sủng vật này gọi là Khiếu Thiên Sư, ngoại trừ khả năng công kích chớp nhoáng ra, thì nó chính là Thanh hệ huyền thú mà lần đầu tiên hắn gặp được.

Thấy Mộ Dung Thiên nhìn mình chằm chằm, đôi mắt hạnh [1] của nữ nhân ấy trừng lớn, hừ một tiếng, rồi nói:

- Nhìn gì, tên quỷ mặt đen kia? Bộ chưa từng thấy mỹ nữ sao, hãy cẩn thận coi chừng bốn tiểu thư móc mắt người ra bây giờ!

- Đã từng gặp qua, chỉ có điều chưa từng gặp tiểu thư nào xinh đẹp như vậy thôi.

Mộ Dung Thiên cười hì hì đáp lại một câu, rồi sau đó quay đầu lại, tuy hấn to gan lớn mật, nhưng hấn biết những lời này sẽ không làm cho nàng ta tức giận.

Quả nhiên, không có nữ nhân nào là không thích được tán dương dung mạo của mình, nữ tử kia không còn tức giận và cũng không mắng Mộ Dung Thiên nữa.

Mộ Dung Thiên lại thấp giọng nói nhỏ một câu:

- Điều ngoa như vậy cũng chưa từng thấy qua.

Hấn nói mơ hồ, thiếu nữ kia nghe không rõ lắm, chỉ có điều cảm thấy tiểu tử này đang oán giận mình, nên nhú mày nói:

- Người nói gì? Lập lại lần nữa xem!

Mộ Dung Thiên cười ha hả đáp:

- Tiểu thư, ta nói hội đấu giá hôm nay thật đặc sắc, quả khiến ta được mở rộng tầm mắt.

Nữ tử lại “hừ” một tiếng, rồi văng tục:

- Đặc sắc cái rắm, ta mà biết tên được sư nào chế ra loại thuốc này, ta sẽ thiến hấn, rồi vắt nó cho tiểu Thiên.

Mộ Dung Thiên rung mình, thiếu chút nữa từ chỗ ngồi ngã sấp xuống, nhưng hấn vội hít vào một hơi thanh khí để trấn tĩnh rồi thềm nói:

- Độc, nữ nhân này thật độc!

Lộ Thiển, Lệ Toa, Lạc Na đều đỏ mặt, muốn cười lại không dám cười, sợ bị trách cứ, còn Hải Luân Na thì lại có chút bất an.

Con Khiếu Thiên Sư của lục y nữ tử cũng phối hợp với lời nói của chủ nhân, nó gầm nhẹ một tiếng, tạo nên thanh âm như sấm rền. Chắc nó đúng là “tiểu Thiên” trong lời của nữ tử rồi.

Mộ Dung Thiên cực kỳ buồn bực, ngoại trừ lo lắng phiền muộn ra, một phần khác còn có liên quan tới việc lục y nữ tử kia gọi tên con sủng vật của nàng nữa. Lúc còn nhỏ, lão đầu thường gọi mình là tiểu Thiên, bây giờ cái danh xưng đó lại được nàng tiểu thư điều ngoa này dùng để gọi sủng vật, nên khiến hấn khó chịu vô cùng.

Tật Phong đối với những thứ bảo vật mà loài người đang nhắc tới thì không hề có chút hứng thú, nó cảm thấy có chút bực mình, giờ lại thấy mấy nữ nhân không thèm chú ý đến nó, thì liền chui ra khỏi lòng Lộ Thiển và nhảy xuống đất, rồi sau đó lại lập tức bắt gặp con Khiếu Thiên Sư ở sau lưng.

Lục y nữ tử ngạc nhiên hỏi:

- Í, quỷ mặt đen, con vật đó của người là chiến sủng sao?

Mộ Dung Thiên cũng không quay đầu lại nói:

- Đúng vậy.

Mặc dù cho rằng Tật Phong không thể chiến đấu, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn trả lời bừa một câu, bởi vì chỉ có nữ tử và tiểu hài tử mới mang theo các loài vật không phải chiến sủng mà đi khắp nơi. Nếu hấn nói không phải, vậy thật là quá mất mặt, vì dù sao các giống ma thú ở trên đại lục này cũng nhiều như lông trâu. Đến lúc bị hỏi, chỉ cần tùy tiện bịa một cái tên là được.

Tật Phong nghe vậy rất khó chịu, nó liền chạy thẳng đến trước mặt con Khiếu Thiên Sư của nàng, mặt đối mặt nhìn chăm chăm, giống như là đang khiêu khích vậy.

Lục y nữ tử có chút kinh ngạc, không ngờ con chiến sủng “cấp thấp” này lại dám đến gần tiểu Thiên của mình. Quả là lớn mật mà.

Lộ Thiên thấy vậy cũng có chút lo lắng, liền muốn gọi nó quay trở về.

Tật Phong tuy đã thối hóa thành trứng và bắt đầu trưởng thành lại một lần, bao nhiêu yêu khí trên người cũng đã tiêu tán toàn bộ, lực lượng không còn mạnh mẽ nữa, nhưng ít nhất thì so với ngày mới đến đây cũng đã cách biệt một trời một vực. Chỉ có điều lực lượng của ma thú cấp S thật sự quá biến thái, cho dù sau khi đã hóa noãn, ít nhiều vẫn lưu lại một chút dấu vết của yêu lực, không thể hoàn toàn mất đi được. Loại dấu vết này dù là nhân loại hay các giống ma thú cấp thấp đều khó có thể phát hiện, nhưng Khiếu Thiên Sư là một loại ma thú cao cấp, có xúc giác về nguy hiểm rất mãnh liệt. Sau khi tiếp cận với Tật Phong thì liền nhận ra ngay. Mặc dù loại yêu lực đó thoang thoảng như có như không, nhưng nó vẫn rất kiêng kỵ, nào dám tức giận, thậm chí tiếng thở trầm thấp như rít gào cũng lập tức đình chỉ. Loại ma thú cấp S có uy lực rất ghê gớm, trên đại lục này, chúng tuyệt đối là bậc vương giả, do đó đừng nói là nhân loại, cho dù có là ma thú cao cấp đến đâu cũng không dám xúc phạm.

Lục y nữ tử thân là chủ nhân của Khiếu Thiên Sư, nàng liền nhìn ra được vẻ khiếp sợ của nó, liền hốt hoảng hỏi

- Tiểu Thiên, người làm sao vậy?

Con sủng vật này trước đến nay vẫn không sợ trời không sợ đất, không ngờ lại có lúc cũng biết khiếp sợ như vậy.

Mặc cho nàng trách mắng, con Khiếu Thiên Sư bình thường rất vâng lời nhưng giờ đây ngay cả một tiếng hừ cũng không dám, dù sao thì cái mạng nhỏ của mình vẫn quan trọng hơn mặt mũi nhiều lắm.

Tật Phong hài lòng chậm rãi quay trở về, vừa định nằm lên đùi Lộ Thiên nghỉ ngơi, nhưng Mộ Dung Thiên đã nắm một chân sau của nó kéo lại gần mình rồi nói:

- Tật Phong, đêm nay chúng ta sẽ ăn “Khiếu hóa chá” [2] ha, hắc hắc!

Hắn quả thật rất đặc ý, không ngờ Tật Phong mới ra oai một phen thì đã lấy lại mặt mũi cho mình, đương nhiên phải khao thưởng thật tốt mới được.

Tật Phong vốn đang bất mãn vì bị hắn kéo lại, nhưng giờ nghe vậy thì lập tức hai mắt tỏa sáng, “Khiếu hóa chá” là loại thức ăn mà nó thích nhất khi còn ở Địa cầu, món đó thật đúng là mỹ vị, hương vị thấm từ da cho đến tận các đầu khớp xương, so với thịt nướng còn ngon hơn nhiều. Chỉ nghĩ tới đó thôi thì nước miếng của nó đã nhiều xuống thành dòng rồi.

Mộ Dung Thiên lại thấp giọng lẩm bẩm:

- Sủng vật của mình ngay cả một con chó nhỏ mà cũng sợ, vậy mà còn kiêu ngạo như thế.

Lục y nữ tử không nghe được rõ ràng liền nhíu mày, bộ dạng nhíu mày của nàng cũng khá bắt mắt, chỉ tiếc là tính tình thì lại quá điều ngoa ngang ngược.

Lúc này Lợi An Đức Nhĩ lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, giảng giải về công dụng của thuốc, nên việc tranh chấp của đôi bên cũng dừng lại ở đó.

- Thuốc này hôm nay chỉ có năm mươi bình, mỗi bình có hai mươi viên nhỏ, bên trong còn có bản hướng dẫn cách sử dụng. Theo như lời người bán đã tiết lộ, ngoài việc vị được sư điều chế thuốc phải đạt đến cấp bậc tông sư ra, còn phải có bí pháp huyết kế của gia tộc thì mới có thể luyện thành loại đan dược “Kim thương bất đảo” này. Dù người ngoài có được phương pháp điều chế thì cũng không thể làm theo, bởi vì khi luyện chế thuốc này sẽ phải hao tổn tinh thần lực rất lớn, kéo dài thời gian làm việc, bởi vậy mỗi tháng người bán chỉ có thể làm ra được năm mươi bình nhỏ. Đồng thời còn là do đầu giá trường của chúng ta độc quyền đại lý. Mà theo yêu cầu của người bán, mỗi người chỉ được phép mua một bình. Được rồi, đầu giá bắt đầu.

Hạn chế mỗi người chỉ có thể mua được một bình cũng không phải là không có đạo lý, Mộ Dung Thiên ranh ma quỷ quyết như vậy, căn cứ theo kế hoạch, hắn cũng có thể móc nối quan hệ tốt với những nhân sĩ của tầng lớp thượng lưu. Dù cho sau này tiếng tăm của “Kim thương bất đảo” có vang dội thì hắn vẫn giữ ý định đem bán đầu giá. Phương thức đầu giá ngầm của đầu giá trường là một việc rất khôn khéo, nếu bán

thân bán ở cửa hàng, vạn nhất có thể lực cực mạnh tại Tát La muốn cướp ngang, hoặc thậm chí đặt hàng trước dài hạn, thì chính mình cũng sẽ gặp rắc rối rồi. Còn nếu như bán rộng rãi thì sẽ không có cách nào mở rộng quan hệ, nếu lỡ cự tuyệt thì lại sợ sẽ đắc tội với người khác. Không bằng đem đi đấu giá. Dù sao thì chủ sự của đấu giá trường cũng chỉ thu hai phần trăm thù lao, chút tiền ấy cũng không đáng kể.

- Giá khởi điểm là hai trăm kim tệ!

Lợi An Đức Nhĩ cao giọng nói, sau đó lấy búa đập vào dụng cụ ghi chép báo giá. Giá khởi điểm của các vật phẩm cũng có phân cao thấp, căn cứ vào cấp bậc và chủng loại mà quyết định, chứ không thể tùy tiện đặt giá. “Kim thương bất đảo” thuộc về loại đan dược đặc thù chưa được đăng ký, hai trăm kim tệ đã là giá khởi điểm cao nhất rồi.

- Tích tích tích tích tích tích tích....

Lợi An Đức Nhĩ vừa dứt lời, vô số tiếng ầm nức hầu như cùng lúc vang lên. Lợi An Đức Nhĩ hơi sững sốt một chút rồi hô:

- Hai ngàn kim tệ!

Hầu như tất cả trị số đều là hai ngàn. Căn cứ theo quy định, một khi người đấu giá đã nâng giá lên gấp mười lần giá khởi điểm thì sẽ thành giao, không cần phải cạnh tranh với người khác nữa.

Lợi An Đức Nhĩ đã xem nhẹ sức hấp dẫn của nó, lúc đang ba hoa thì y vẫn còn lo lắng, tưởng rằng khách nhân ít nhất sẽ thấy do dự một chút, hoặc tạm thời mua một bình về sử dụng xem có thật sự hữu hiệu hay không, sau này mới có thể định giá, nhưng không ngờ cạnh tranh lại kịch liệt như vậy. Trong quá khứ, đấu giá trường này cũng đã bán không ít các loại đan dược tráng dương bổ thận, nhưng hiệu quả không lớn, thậm chí còn thua cả mấy loại thuốc mà mình tự đi kiếm ở bên ngoài nữa, do đó mà khách nhân cũng chưa chắc đã nguyện ý trả giá cao.

Nhưng Lợi An Đức Nhĩ đã xem nhẹ hiệu quả của việc đích thân mình tuyên truyền cho sự công hiệu của thuốc. Người người tại Ủy Thụy Lạp đều biết rõ vị hội trưởng này nổi tiếng là người bất lực, nhưng đột nhiên hôm nay lại trở nên long tinh hổ mãnh, thì hiển nhiên là nhờ vào tác dụng của “Kim thương bất đảo”, hơn nữa còn có lời rao “tông sư” và “huyết kế” phụ trợ, nên ai nấy cũng đều lập tức tin tưởng ngay. Số lượng đan dược ít như vậy, bọn họ chỉ sợ mình không mua được thuốc, nên liền đưa ra một giá quyết định luôn.

Tất cả đều là giá quyết định, tất nhiên là người nhanh thì được trước, Lợi An Đức Nhĩ thu lại dây số đó, sau đó lại tiếp tục đấu giá bình tiếp theo. Lần này toàn bộ cũng đều là giá quyết định, vừa rồi còn có mấy người hơi do dự, nhưng giờ đây thì ai nấy cũng nhanh chóng toàn lực tranh đoạt cho đến khi năm mươi bình “Kim thương bất đảo” đều được bán sạch.

Lục y thiếu nữ cũng rất là thú vị, mỗi lần có một bình được bán thì lại chửi nhỏ một tiếng “xú nam nhân”, nàng chửi đủ năm mươi lần, không hơn kém, giống như không phải là đang bán đấu giá đan dược mà là đấu giá đêm đầu xử nữ của nàng vậy.

Mộ Dung Thiên thì hơi có chút choáng váng, năm mươi cái hai ngàn, tức là mười vạn kim tệ, sau khi trừ đi hai phần trăm tiền đấu giá, vậy vẫn còn lại chín vạn tám nghìn. Số tiền này cũng đủ để chết mình mấy lần rồi. Chín vạn tám nghìn kim tệ đó giống như là từ trên trời rớt xuống vậy, đến tay thật quá dễ dàng. Trước kia khi còn ở tại Lam Nguyệt đế quốc, mỗi tháng hắn đi lãnh lương đã cảm thấy cao rồi, nhưng so với bây giờ, quả thật chả là cái rắm gì, hơn nữa bán đấu giá “Kim thương bất đảo” cũng chỉ mới là một phần trong kế hoạch kiếm tiền của hắn mà thôi.

Mấy nữ nhân bên cạnh hắn lại càng lú lẫm, mười vạn kim tệ, lấp lánh biết bao nhiêu, còn con Tật Phong thì đã sớm tính toán xem chừng đó tiền có thể mua được bao nhiêu “Khiếu hóa chá” rồi.

Lợi An Đức Nhĩ hưng phấn bưng bưng, nói:

- Tốt, đợt đấu giá “Kim thương bất đảo” tháng này đã kết thúc, tháng sau vào thời gian này, chúng ta lại sẽ cho đấu giá loại đan dược này một lần nữa, hy vọng chư vị sẽ đại giá quang lâm. À đúng rồi, nhân tiện cũng xin nhắc nhở một chút, vị dược sư bán chế thuốc này đã từng nói qua, điều kiện để luyện chế “Kim thương bất đảo” rất hà khắc, cần phải dốc toàn lực để luyện thuốc, chỉ cần một chút phân tâm thì sẽ dẫn

đến thất bại ngay. Bởi vậy ông ta không muốn bị thế tục ràng buộc quá nhiều, để tránh phân tâm thì sẽ không thể luyện chế ra đan dược được nữa.

Đây là do trước đó Mộ Dung Thiên đã nhờ Lợi An Đức Nhĩ ở tại đấu giá trường mà nói thêm vào, cho dù là đấu giá ngầm, nhưng thuốc này thật sự rất cần thiết cho rất nhiều người. Khẳng định sẽ có người dùng đủ mọi cách để hòng mua thêm thuốc. Nhiều người như vậy mà thể lực của họ lại không nhỏ, bởi vậy nên hẳn mới nghĩ ra cách này. Khi những vị khách mới dùng thuốc biết rằng nếu việc quấy rầy sẽ dẫn đến thất bại trong khi luyện chế thuốc, tất nhiên họ sẽ sợ ném chuột vỡ đồ, rồi sẽ bỏ đi ý nghĩ độc chiếm, để tránh việc đan dược không đến được tay, vậy thì sẽ càng đắc tội với rất nhiều người.

Lợi An Đức Nhĩ bước xuống đài, người chủ trì Mỵ Âm tộc lúc trước lại bước lên và tiếp tục chương trình:

- Vật mà chúng ta sẽ đấu giá tiếp theo là Mộng châu, là loại bảo thạch mà chỉ có loài Mộng bạng (ngọc trai) sinh sống ở đáy biển phía tây nam Đại Lạp nội hải mới dưỡng thành. Nó có thể tùy thời phát ra tám loại ánh sáng: trắng, hồng, cam, lam, lục, xanh, trong suốt, và tím. Khi Mộng bạng mới kết tinh thành bảo châu thì bảo châu sẽ là màu trắng, mỗi một trăm năm thì mới tăng thêm một loại ánh sáng khác. Mộng châu tám màu ít nhất cũng phải do Mộng bạng sống hơn bảy, tám trăm năm mới kết tinh mà thành. Ngoài vẻ đẹp long lanh của nó ra, nó còn có thể phát ra một loại âm thanh xào xạc như tiếng leo trèo của Mộng bạng để giúp chú vị tiến vào mộng đẹp. Đây là một món bảo vật rất tốt dành cho các vị quý tộc tiểu thư, chú vị có thể dùng nó để trang trí cho khuê phòng hoặc dùng làm vật trang sức tùy thân.

Cùng với lời diễn tả của người chủ trì, một nữ Tinh Linh nâng một viên châu lớn lên cao. Ánh sáng tám màu từ trên hạt châu không ngừng chớp động, rất nhu hòa và không hề chói mắt, mỹ lệ vô cùng. Những thứ như vậy lúc Mộ Dung Thiên còn ở Địa cầu đã thấy qua không ít tinh phẩm nên cũng không quá ngạc nhiên. Thế rồi nữ Tinh Linh kia lại đặt viên Mộng châu ở trước loa khuếch thanh, âm thanh xào xạc nhẹ nhàng vang lên, đúng như lời người chủ trì vừa nói, đây quả là cách thời miên tốt nhất.

- Giá khởi điểm là hai ngàn năm trăm kim tệ!

Đối với các loại bảo thạch hoa lệ không có nhiều tác dụng thì đó đã là giá cao nhất rồi.

- Hai ngàn năm trăm!

- Hai ngàn tám trăm!

-

Lắc rắc vang lên vài lần báo giá, hẳn là ở đây có vài nữ nhân có chút hứng thú với nó, nhưng sức nóng cạnh tranh so với “Kim thương bất đảo” có thể nói là một trời một vực. Mặc dù viên bảo thạch này rất đẹp, nhưng giá khởi điểm như thế là đã quá cao. Nữ nhân thích trưng diện thì cũng giống như những nữ nhân khôn khéo biết yêu tiền, các nàng không vì cái đẹp mà chấp nhận quá tốn kém được.

- Một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín kim tệ!

Đột nhiên có một giọng nó trong vút vang lên trong không trung, nhưng lại không phải của người chủ trì.

Mọi người theo âm thanh nhìn lại, từ phía sau của hội trường, trong một góc tối ít người chú ý, lục y nữ tử với đôi sừng màu lam dài đứng lên, thanh âm vừa rồi chính là do miệng nàng phát ra.

Mộ Dung Thiên cũng quay đầu, rồi hẳn nhin không được mà phải phì cười. Quả là kiêu ngạo, phần lớn người ngồi ở đây đều ra giá ngầm, chỉ có mình nàng là trực tiếp báo giá. Hơn nữa lại còn ra giá một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín kim tệ, giá như vậy thì chỉ cách giá quyết định có một kim tệ mà thôi, hình như là còn muốn lưu lại cơ hội cho người khác vậy, không biết là có ý tứ gì đây? Con bà nó, quả là rất có cá tính!

- Là Long nữ Mâu Cơ?

- Nàng là tiểu công chúa của Long tộc, con gái thứ ba của đảo chủ Long đảo Bì Đa Tư, Mạch Khắc Tắc Nhĩ!

- A, ngàn vạn lần đừng đấu giá với nàng ta, nếu không thì sẽ gặp xui xẻo đấy!

-

Từ trong tiếng nghị luận của mọi người, Mộ Dung Thiên rốt cuộc cũng đã biết được thân phận của lục y nữ tử, cũng khó trách nàng ta lại kiêu ngạo như vậy, thì ra là người của Long đảo, đã thế lại còn có thân phận khiếp người như thế. Long tộc là một trong những hải nhân tộc mạnh nhất ở Tát La, danh chấn thiên hạ. Trên thực tế, số lượng Long nhân cũng không nhiều, chỉ có điều Long hệ gia tộc rất khổng lồ, uy danh của chủng tộc đó đều tập trung trên một gia tộc. Long tộc của Tát La cùng với Khảm Âm gia tộc của Lam Nguyệt đế quốc, Gia Tây Lâm gia tộc của Mạch Gia đế quốc, Bạo Sa gia tộc của Cuồng Sa thành, và rất nhiều gia tộc nổi danh của nhiều nước lớn khác đều là những gia tộc cực mạnh trên Thần Phong đại lục. Đảo chủ Mạch Khắc Tắc Nhĩ lúc tuổi tráng niên đã bước lên bậc thánh cấp, là vị thánh cấp cường giả trẻ tuổi nhất của toàn bộ đại lục. Tại Tát La, người có thể thực sự hoành hành không phải là Giải nhân, mà là Long tộc.

Mâu Cơ chính là tiểu nữ nhi mà Mạch Khắc Tắc Nhĩ thương yêu nhất, do đó mà từ nhỏ đã trở nên kiêu căng, hơn nữa tính tình lại điêu ngoa tùy hứng, nếu ai không may mạo phạm tiểu ma nữ này, thì nàng sẽ đùa giỡn người đó từng giây từng khắc, thật khiến người ta phải phát khóc, gần như phải cúi lạy cầu xin tha thứ thì nàng mới chịu buông tha. Toàn bộ Tát La quốc này bất luận là người của giai cấp thượng tầng hay hạ tầng đều rất sợ nàng. Mà khả năng tiêu tiền của nàng cũng khiến người ta phải kinh hãi, mặc dù Long tộc phú giáp thiên hạ, nhưng nàng đúng là hạng “mại gia chi tử” [3]. Ngay cả Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng rất đau đầu bởi vì tiểu nữ nhi này của y giống như coi gia tộc là cái máy in tiền vậy, toàn mua về những thứ vô vãng vô dụng, chỉ tiếc là dạy hoài không được, vì thế mà y không thể làm gì khác hơn là tự mình nuốt quả đắng này thôi.

Ngoài tính điêu ngoa ra, Mâu Cơ còn nổi danh với tính tình cổ quái nữa, cũng giống như lần đấu giá này vậy, nàng không muốn ngồi ở hàng ghế của quý khách mà lại tìm một góc ít ai để ý, và lại luôn ra giá thấp hơn giá quyết định một kim tệ. Đến giờ, ngoài cái người đầu tiên không biết vì có gì lại tự nhiên như bị phát rồ mà bỏ chạy ra ngoài, còn lại thì không còn ai dám xuất hiện để báo thêm một kim tệ còn lại đó nữa.

Lợi An Đức Nhĩ dưới hội trường nở nụ cười gian, y rất rõ cá tính của Long nữ Mâu Cơ, nàng thích nhất là những loại bảo thạch mỹ lệ kỳ quái hiếm thấy, tuyên truyền như vậy quả nhiên đã khiến nàng chú ý.

- Một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín kim tệ lần một!
- Một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín kim tệ lần hai!
- Một vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín kim tệ lần ba, thành giao!

Cây búa đập xuống, liền không ai còn có thể cạnh tranh nữa.

Mâu Cơ lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, đặt móng ngồi lại trên ghế, mọi người cũng không dám nhìn thêm, nếu không chẳng may chọc giận nàng thì phiền to.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Mộ Dung Thiên khoát chỉ đi ra khỏi hội trường, kiếm được một món tiền lớn như vậy, phải cùng chúng nữ đi tìm một nơi cao cấp, thoải mái ăn chơi một phen mới được.

- Ê, quý mặt đen, chờ chút...!

Mộ Dung Thiên cùng chúng nữ không hẹn mà cùng quay đầu lại, kỳ thật không cần nghĩ cũng biết người gọi Mộ Dung Thiên như vậy là ai rồi, quả nhiên họ liền nhìn thấy Mâu Cơ dẫn theo Khiếu Thiên Sư của nàng lao vút đến.

Mộ Dung Thiên cũng không tức giận mà từ tốn đáp:

- Tiểu thư, xin hỏi tìm ta có chuyện gì?

Mâu Cơ chỉ vào con Tật Phong mà Lộ Thiên đang ôm, nói ngay vào vấn đề:

- Giải trừ chú ngữ, bán con sủng vật đó cho ta đi!

Lộ Thiên vừa nghe vậy thì phát hoảng, vội ôm chặt lấy Tật Phong hơn.

Mâu Cơ ngạo nghễ nói:

- Muốn bao nhiêu tiền, hay muốn trao đổi bảo vật gì, người cứ việc thoải mái ra giá đi!

Lộ Thiển khẩn trương nhìn Mộ Dung Thiên, mặc dù sớm biết Long tộc có trả bao nhiêu tiền thì hắn cũng sẽ không bán Tật Phong, nhưng quan tâm quá sẽ bị loạn, Lộ Thiển chỉ mong sớm nghe được chính miệng hắn nói ra cái chữ “không” kia.

Thế nhưng không ngờ Mộ Dung Thiên lại trả lời một câu khiến cho chúng nữ và cả con Tật Phong cũng suýt té bật ngựa:

- Được!

Hết hồi 158

=====

Chú thích:

[1] mắt hạnh: danh từ dùng để tả mắt của phụ nữ.

[2] khiêu hóa kê là gà ăn mày, khiêu hóa chá cũng tương tự như khiêu hóa kê, nhưng thay vì là gà thì là chim.

[3] mại gia chi tử: con cái phá của.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

161. Hồi 159: Tập Trường

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 159: Tập Trường

Đập Phá

Dịch giả: duy_daica310

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mâu Cơ nở nụ cười thỏa mãn, từ lúc nhìn thấy con Khiêu Thiên Sư của nàng biểu lộ sự sợ hãi trước con tiểu ma thú lông trắng kia, nàng nghĩ rằng trong đó nhất định có điều cổ quái. Nàng rất có hứng thú đối với những thứ cổ quái lạ lùng, do đó mà lập tức nảy sinh lòng hiếu kỳ và lòng ham muốn chiếm giữ rất mãnh liệt. Thế nhưng trong buổi đấu giá thì lại không tiện thương lượng, nên sau khi nó vừa kết thúc, nàng liền tìm đến hắn ngay.

Lộ Thiển gấp đến độ muốn khóc, nói:

- La.....Đan Ni Tư ca ca, đừng bán Tật Phong!

Lệ Toa và Lạc Na cũng bước lên ra sức khuyên can, dẫu sao thì bán đi con sủng vật có cảm tình sâu đậm với mình vẫn là một việc rất tàn nhẫn.

Mâu Cơ thấy thế cũng có chút không đành lòng, song vì lòng hiếu kỳ không thể áp chế nên nàng đã hạ quyết tâm, nói với Mộ Dung Thiên:

- Nói đi, ngươi muốn tiền hay là vật đổi vật.

Mộ Dung Thiên chỉ vào Mâu Cơ, cười nói:

- Được rồi, thế thì đổi người nhé.

Mâu Cơ tròn mắt ngạc nhiên:

- Ta?

Sau đó nàng liền phát hiện ra mình đang bị Mộ Dung Thiên đùa giỡn, nàng giận đến nổi muốn ngất đi, thốt:

- Người...

Lộ Thiển nghe vậy thì lập tức nín khóc ngay và nhoẻn miệng cười thật tươi, thì ra Mộ Dung Thiên đang nói đùa.

Tay Mâu Cơ vung lên, không biết từ đâu chợt xuất hiện một cây cốt tiên (roi bằng xương), đánh thẳng vào mặt Mộ Dung Thiên.

Chúng nữ sợ hãi kêu lên thất thanh, Mộ Dung Thiên cũng không ngờ nàng sẽ đánh thật, liền vội vàng đưa tay ra ngăn trở.

“Chát!” Roi chưa đánh trúng mục tiêu thì đã được thu gấp lại, ở trên không trung, đoạn đầu và đoạn đuôi của nó va chạm vào nhau, phát ra âm thanh bạo liệt như pháo nổ, Mộ Dung Thiên chỉ cảm thấy kinh phong như dao cắt đập vào mặt, rồi sau đó liền tan biến.

Mâu Cơ nghiêng răng nói:

- Quỷ mặt đen, ta sẽ không để yên cho người đâu.

Nàng nói xong bèn xoay người hăm hăm bỏ đi. Mộ Dung Thiên mới đến Tát La nên còn chưa biết đại danh của ma nữ này, chỉ nghĩ cùng lắm là nàng ta có tính trẻ con và rất điệu ngoa mà thôi. Mới vừa rồi ở tại đấu giá trường, hắn đã trông thấy nàng kiêu ngạo lớn lối thế nào rồi, nên hắn không nhận được bèn trêu cợt một chút, nhưng giờ đây thì lại có chút lo lắng, nữ nhân này rất nóng tính, nói không chừng thật dám làm ra chuyện gì đó không thể đoán được cũng nên.

Hải Luân Na lo lắng nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, người không nên chọc vào nàng ta. Tam công chúa của Long tộc còn nhiều trò quỷ lắm.

Nàng vừa nói vừa không ngừng cẩn thận nhìn khắp xung quanh, như là sợ việc nàng nói xấu người khác sau lưng sẽ truyền ra ngoài vậy.

Nếu có đắc tội thì cũng đã đắc tội rồi, dù có suy nghĩ nhiều thì cũng vô dụng. Nếu không kiên quyết từ chối, thì với tính cách điệu ngoa, Mâu Cơ chắc chắn sẽ còn quấy rầy mãi không thôi. Nói không chừng lão tía của nàng còn là một “héo ca” (người liệt dương), đến lúc đó biết đâu còn sẽ phải cầu mình giúp đỡ thì sao, hắc hắc. Mộ Dung Thiên không tán đồng, nói:

- Được rồi, Hải Luân Na, các người cũng không cần sợ, nếu trời sắp xuống thì sẽ có ta chống đỡ đây!

oooOooo

Loại thời tình dược “Kim thương bắt đảo” được chế biến từ “Tu nữ dã phong cuồng” với liều lượng nhẹ hơn nhiều. Tỷ suất luyện chế thuốc không hề nghiêm ngặt, vật liệu vẫn còn thiếu một vị. Có nhiều vị đã bị phản tác dụng, vì vậy mà hiệu quả của nó đã bị giảm xuống. Bằng không thì khi dùng “Tu nữ dã phong cuồng”, sức kích phát hỏa của nó sẽ rất mạnh, nói không chừng sẽ có thể làm chết một nữ tử bình dân nữa ấy chứ.

Tuy liều lượng đã giảm nhẹ đi nhiều, song hiệu dụng và tác dụng của nó vẫn có thể khiến người ta điên cuồng như thường. Sau khi đấu giá hội kết thúc được vài ngày, công hiệu thần kỳ của nó giống như bão biển mỗi năm một lần ở Tát La vậy, nhanh chóng cán quét toàn bộ thành Ủy Thụy Lạp, hơn nữa một truyền mười, mười truyền trăm, rồi lại nhanh chóng truyền tới các đảo nhỏ khác của Tát La. Những người nghe tiếng mà tìm đến rất đông. Chỉ tiếc rằng huyết kế được sư Đan Ni Tư mỗi tháng chỉ điều chế được vốn vẹn năm mươi bình, nhiều người gấp đến độ phải vắng tục, nhưng vẫn phải đành chịu. Trên thực tế, Mộ Dung

Thiên có thể luyện “Kim thương bất đảo” nhiều hơn, nhưng hắn rất hiểu rõ cái đạo lý “vật gì hiếm sẽ quý”. Nếu như có nhiều thì lại chẳng quý nữa, nó chỉ là đại biểu cho một thương hiệu, một công cụ mang lại tiếng tăm cho hắn mà thôi, còn kiếm tiền ư, hắn sẽ dựa vào thứ khác.

Thôi tình được là bí công có thể kích thích dục hỏa rất nhanh, khiến nam nhân sinh ra hứng thú cực độ, khôi phục lại chức năng sinh lý bình thường, và thậm chí còn mạnh hơn nữa, uy phong bát diện ở trong chốn phòng the. Song, nếu chỉ dựa vào “Kim thương bất đảo” để chèo chống thì quả không phải là phương pháp lâu dài. Trong bản hướng dẫn cách sử dụng, Mộ Dung Thiên đã nhấn mạnh rằng không được quá lợi dụng việc gối chăn, một tháng ít nhất cũng phải nghỉ ngơi vài ngày. Mặc dù phương pháp luyện được ở Thần Phong đại lục và Địa cầu đều có tác dụng giống nhau, và đã cho ra đời các loại dược vật rất thần kỳ, nhưng dù sao cũng không thể vượt qua giới hạn cực độ của thân thể con người. Ngoài việc sử dụng thuốc này ra, người dùng còn phải sử dụng các vật bổ dưỡng khác để phụ trợ, cả hai cùng tiến hành song song, nếu không nghe lời thì chỉ thấy được cái lợi trước mắt mà không thấy được cái hại về lâu về dài.

oooOooo

Phía đông thành Ủy Thụy Lạp có một dược điểm mới mở rất đúng dịp, chuyên bán hai loại thuốc tráng dương có tên là “Ích Dương” và “Úc Hư”, tên dược điểm là “Hồi Xuân Đường”, còn chủ nhân thì chính là dược sư Đan Ni Tư. Thuốc tráng dương là một loại dược vật không cùng tính chất với “Kim thương bất đảo”, vì “Kim thương bất đảo” là loại thuốc thôi tình, còn thuốc tráng dương thì nghiêng về bổ dưỡng hơn. Kỳ thật, Ích Dương đan và Úc Hư đan là do trước kia khi Lộ Thiên bị Hắc Âm khí của Mông Na Lâm làm tổn thương, nên Mộ Dung Thiên vì muốn chữa thương cho nàng mà cố gắng nghiên cứu và tạo ra chúng. Hai loại thuốc Ích Dương và Úc Hư chính là được chế biến từ Tiểu Hoàn đan và Minh Hư với liều lượng nhẹ hơn.

Người có bóng, cây có tên. Mặc dù dược điểm này không bán “Kim thương bất đảo”, nhưng “Ích Dương” và “Úc Hư” thì bán rất chạy, cung không đủ cầu, ngày đầu tiên đã bán hết toàn bộ. Một người thì bận không ngóc đầu lên nổi, nên Mộ Dung Thiên không thể làm gì khác hơn là thuê người phụ tá cho dược sư, hắn cũng không sợ phương pháp luyện đan bị tiết lộ ra ngoài, vì quy mô sản xuất lớn như vậy, nếu không tiết lộ ra ngoài là không thể nào; song, đã có chiêu bài “Kim thương bất đảo” này chống đỡ nên không có vấn đề gì. Với thương hiệu đất khách như “Kim thương bất đảo” chống đỡ, chỉ nghề này thôi thì hắn tuyệt đối vẫn có thể lên mặt, đây chính là nguyên nhân ban đầu mà Mộ Dung Thiên đã tung ra “Kim thương bất đảo”. Hơn nữa, hiệu quả của phương pháp điều chế hiện nay vẫn còn rất tệ, còn rất nhiều dược vị hỗn tạp và vô dụng ở bên trong, thậm chí còn có thể có các loại bị phản tác dụng nữa, vì vậy nên mới tạo ra hiệu quả yếu kém hơn thôi tình dược nhiều. Chỉ cần sau này thay đổi một chút, chế luyện đến đời thứ hai, đời thứ ba, đời thứ tư, đời thứ “n” thì chất thuốc sẽ tốt lên thôi. Nó cũng giống như phần mềm của máy tính vậy, chỉ cần cho thêm một vài chức năng vật vãnh là lại có thể kiếm được bội tiền.

Sau khi thuê một đám phụ tá dược sư, tốc độ sản xuất đan dược của Hồi Xuân Đường vẫn còn lâu mới có thể thỏa mãn nhu cầu dược, nhưng tạm thời cũng chỉ có thể như vậy, vì tiền vốn không đủ. Đời tháng sau có đấu giá hội lần nữa, hắn sẽ lại kiếm thêm một khoản lớn, hơn nữa sinh ý của Hồi Xuân Đường được thuận lợi như hôm nay, như nước chảy vào trướng đều đã nằm trong dự liệu. Nếu muốn mở thêm Tam gia Hồi Xuân Đường thì rất dễ dàng, sau đó cứ lãi mẹ đẻ lãi con, tháng này qua tháng nọ, không bao lâu nữa thôi, dược điểm sẽ có thể phân bố cho toàn bộ Tất La, thậm chí phát triển ra bên ngoài nữa, ha ha.

Toàn bộ mọi việc tiến hành dường như quá thuận lợi, tuy nhiên số lượng nhân sĩ có thể lực đòi hỏi “Kim thương bất đảo” quá đông, bất kỳ người nào cũng là một quân cờ hữu dụng như con “xe” vậy. Có những cường nhân này trợ giúp, khi gặp phải vấn đề gì thì chỉ cần bọn họ tùy tiện nói một câu thôi là con đường làm ăn của hắn sẽ được thuận buồm xuôi gió. Nếu đổi lại là những người khác, dù có bản lĩnh cỡ nào thì cũng sẽ gặp phải rất nhiều nhân tố thất bại khó biết trước được. Không ngờ hắn lại có thể dựa vào vài phương pháp điều chế thuốc của Địa cầu để mà lập nghiệp, hơn nữa tiền đồ xem ra lại còn bất khả hạn lượng, thật sự là quá sung sướng.

oooOooo

Tại căn biệt thự bên bờ sông Lai Nhân, Mộ Dung Thiên thoải mái nằm trong hồ tắm và miên man suy nghĩ đến bản kế hoạch tốt đẹp của mình. Khu vực sông Lai Nhân có môi trường thanh nhã, và nó cũng chính là vùng đất duy nhất trong thành Ủy Thụy Lạp dành riêng cho nhân viên ngoại tịch thuê lâu dài chứ không

phải dùng để bán. Dù sao thì hải đảo cũng không rộng lớn bằng đế quốc Lam Nguyệt được, tuy thời hạn sử dụng ở đây chỉ vón vẹn chừng 30 năm, sau đó sẽ được thu lại hoặc tiếp tục gia hạn, nhưng dù thế thì đất ở đây cũng vẫn khó mà đoạt tới tay, nhưng chẳng qua khó khăn này là đối với người bình thường mà thôi, còn với tên Mộ Dung Thiên âm đang này thì hiển nhiên không phải là người bình thường. Hắn chỉ cần phái người đến phủ đệ của hội trưởng Thổ Địa công hội của thành Ủy Thụy Lạp, dâng lên chút lễ vật nhỏ là hai bình “Kim thương bất đảo” để tỏ tấm lòng tôn kính, ngày hôm sau giấy thuê mảnh đất này liền tới tay ngay.

Nếu không phải là vì tòa biệt thự này thì hắn đã có thể mở được hai căn Hồi Xuân Đường rồi, tuy nhiên, có tiền rồi thì nhất định phải hưởng thụ, Mộ Dung Thiên tuyệt sẽ không để mình bị ủy khuất, càng sẽ không để bản thân phải chịu khổ, thậm chí liên lụy ba người Lộ Thiên, Lạc Na và Lệ Toa mất đi quốc tịch Lam Nguyệt. Hải Luân Na chịu khổ đã nhiều, nên hắn muốn lập tức để cho nàng biết cuộc sống hóa ra vẫn còn mặt tốt đẹp.

Từ ngày bắt đầu kiếm tiền đến bây giờ, Mộ Dung Thiên đã điên cuồng luyện được, đầu tiên là “Kim thương bất đảo”, sau là “Ích Dương” và “Úc Hư”, cơ hồ không có thời khắc nào là rảnh rỗi. Toàn thân mệt mỏi như muốn rã ra từng mảnh. Hiếm khi có được thời gian nhàn hạ, nên giờ đây hắn mở rộng tứ chi nằm ở trên chiếc giường lông to lớn đồ sộ và xa hoa, hai mắt nhắm lại, chậm rãi hưởng thụ sự phục vụ của chúng nữ, tinh thần phơi phới bay bổng. Lộ Thiên đắm bóp ngực và vai cho hắn, còn Hải Luân Na thì mát xa khuôn mặt, Lạc Na và Lệ Toa thì phân công đắm bóp tay chân, tất cả các bộ phận toàn thân của hắn đều rất thoải mái, chỉ có một bộ phận không được hoàn mỹ duy nhất chính là “tiểu huynh đệ” của hắn vì bị lạnh nhạt. Đầu ngón tay của Lệ Toa thỉnh thoảng mon men lên đùi và tiến đến gần chỗ hiểm, nhưng lúc nào cũng sắp đụng vào mục tiêu thì lại rút quân về, làm Mộ Dung Thiên thật khó chịu, chỉ hận không thể làm mất dây mà mở miệng bảo nàng đối xử bình đẳng được.

Mộ Dung Thiên mở mắt, trước mặt hắn là bốn nàng mỹ nữ của ba chủng tộc khác nhau, hoặc thuần khiết e lệ, hoặc hào phóng sáng khoái, hoặc ngượng ngùng e ấp, tất cả đều có sắc thái đặc thù riêng, dáng người cũng không giống nhau, thậm chí là cơ cấu thân thể cũng không giống nhau. Nếu như được cùng các nàng vui vậy một chuyến, nhất định là sẽ rất phấn khích, nghĩ tới đó thôi thì tinh trùng của tên sắc lang đã bắt đầu dâng lên óc rồi.

- Thoải mái không Đan Ni Tư tiên sinh?

Khuôn mặt của Hải Luân Na rưng đỏ, ngượng ngùng cất tiếng hỏi. Sau khi nàng quỳ ở bên đầu Mộ Dung Thiên, tóc dài gọn sóng màu xanh da trời rủ xuống, chạm vào mặt hắn, làm Mộ Dung Thiên ngứa ngáy vô cùng.

- Thoải mái, đương nhiên rất thoải mái.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên liếc lên trên, lập tức nhìn xuyên qua khe hở nơi cổ áo của nàng và thấy được hai quả đào mật co giãn căng tròn, khiến cho khí huyết của hắn dâng trào. Khà, thật muốn chét người mà, Hải Luân Na rõ ràng còn chưa trưởng thành, sinh hoạt trước đây hẳn như thế, vì sao lại phát dục thành thực mê người như vậy chứ? Rõ ràng đã có thể hái xuống rồi, không phải là nàng khai gian tuổi để ngừa sắc lang dụ dỗ gian dân chứ? Dám gạt người ư? Quả thật tội không thể tha, tội không thể tha mà!

Đang lúc Mộ Dung Thiên mơ tưởng viễn vông, suy tính làm thế nào để “trừng phạt” Hải Luân Na thì một chú chim bồ câu đưa thư bỗng nhiên bay đến, và đáp thẳng lên tay hắn. Đây là chim thông tin mà hắn mới mua về hôm trước, có khả năng chuyển tin rất nhanh, nếu cần được điểm bên kia xảy ra chuyện gì mà nhân viên tạm thời không giải quyết được, vậy thì họ sẽ lập tức dùng chim bồ câu đưa tin đến ông chủ là hắn đây.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên khẽ động, chẳng lẽ mới đó mà đã có chuyện gì xảy ra rồi sao? Có nhiều đại nhân vật hậu thuẫn như vậy mà vẫn còn có người dám động thủ trên đầu thái tử hay sao? Xem ra chuyện này không đơn giản chút nào rồi.

Mộ Dung Thiên nghi nghi hoặc hoặc gỡ tấm giấy từ trên chân chim bồ câu xuống, hắn liếc mắt nhìn vào rồi trở mình ngồi bật dậy:

- Con bà nó, có người đến đập phá quán!

Hết hồi 159

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

162. Hồi 160: Phong Hung

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 160: Phong Hung

Bơm ngực

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Khi Mộ Dung Thiên chạy đến nơi thì lập tức nhìn thấy ngay một nữ tử đang hung hăng đứng chống nạnh ở cửa điếm. Dám đến địa bàn của hắn để quấy rối thì cũng chẳng khác nào gián tiếp đối địch với giới cao tầng của Tát La. Phá được điếm của hắn thì cũng tức là đi phá “điểm tựa” của bọn họ. Thế mà người này lại dám đơn thương độc mã tới đây, tuy nhiên, trên đầu nàng lại có đôi sừng rồng, trong tay cầm cốt tiên, trên thân lại mặc bộ lục y quen thuộc; với bao nhiêu đó thôi cũng đủ để chứng minh tư cách không sợ trời không sợ đất của nàng rồi.

Mộ Dung Thiên thấy hơi đau đầu, không ngờ Mâu Cơ lại to gan như vậy, khi không lại ngang nhiên đi ngăn cản tài lộ của hắn. Có nàng long nữ này gây sóng gió ở đây thì còn ai dám tới mua thuốc nữa chứ? Huống chi, khách hàng ở đây vốn đều không đích thân đến mua mà chỉ phái hạ nhân đến thay, nhằm để tránh người khác biết mình bị lép vế ở “phương diện” kia. Mà ngay cả nếu như chủ nhân có mặt ở đây thì họ cũng phải kiêng kỵ nàng ba phần, chứ đừng nói tới hạ nhân.

- Lão bản của các người ở đâu, tại sao còn chưa xuất hiện?

Cây roi của nàng theo thói quen vung lên không trung, tạo ra những tiếng kêu vun vút.

Mấy vị dược sư có tư cách đại diện khi Mộ Dung Thiên vắng mặt, và có trách nhiệm trông coi sổ sách cũng bị nàng dọa hết hồn, run giọng nói:

- Mâu Cơ tiểu thư, xin... xin tiểu thư chờ một chút, chúng ta đã cho người đi báo với lão bản rồi!

Mâu Cơ hừ một tiếng nói:

- Đáng ghét! Đồ gan chó thật là lớn mật, dám để bản tiểu thư đợi lâu như vậy! Được, ta sẽ cho hắn nửa giờ, nếu còn không thấy người thì đừng trách ta không khách khí!

Chợt ngay vào lúc đó, một giọng nói có vẻ hơi quen thuộc vang lên sau lưng nàng:

- Mâu Cơ tiểu thư, xin hỏi tìm ta có việc gì?

Lại là cái loại khẩu khí đáng ghét này? Mâu Cơ quay người lại, nàng lập tức nhìn thấy một khuôn mặt không hề xa lạ, chính là tên quỷ mặt đen mà nàng đã gặp qua tại trường đấu giá, người không chịu bán sừng vật cổ quái kia, và lại còn dám thừa cơ hội trêu chọc mình một phen.

Hóa ra tên này lại là lão bản của dược điếm này ư? Thế là bao nhiêu thù cũ hận mới đều cùng nhau kéo về. Mâu Cơ nhất thời vì quá phẫn nộ mà hơi thở bị mất điều hòa, nàng vung roi chỉ vào Mộ Dung Thiên nói:

- Được lắm, người, người, người....

Mâu Cơ thốt lên một tràng tiếng “người”, mà mãi một lúc lâu sau vẫn không biết phải mắng tiếp thế nào mới tốt.

Nếu như nàng bớt điều ngoa một chút, thì Mộ Dung Thiên còn cảm thấy cá tính của nàng Long nữ này cũng khá đáng yêu, có điều nàng ta không phải chỉ điều ngoa một chút mà là rất điều ngoa, điều ngoa vô cùng... Tuy vậy, Mộ Dung Thiên cũng không dám sơ suất, vì chuyện của con Tật Phong mà hắn đã kết oán với Mâu Cơ, giờ đây lại xảy ra vấn đề có liên quan tới “Kim thương bất đảo”, nên phiền toái lại tìm đến rồi.

Mộ Dung Thiên bắt đầu dĩ hởi:

- Mâu Cơ tiểu thư, người muốn thế nào?

Mâu Cơ rút cuộc cũng bình tĩnh trở lại, nàng thốt từng tiếng với thanh âm lạnh lẽo như gió đông bắc:

- Quỷ mặt đen, nếu muốn ta bỏ qua cho người thì trước tiên người phải công khai xin lỗi ta, sau đó đổi sang buôn bán thứ khác, hoặc giả phải lập tức đóng cửa được điểm, vĩnh viễn không được bán loại thuốc bất lịch sự kia nữa. Sau cùng là không được cho bán đấu giá cái loại thuốc chết tiệt “Kim thương bất đảo” kia nữa.

Khi nàng nhắc đến cái tên “Kim thương bất đảo” thì khuôn mặt diễm lệ chợt đỏ bừng, trông rất là sống động, nhìn thế cũng đủ biết là nàng đang nghĩ đến hiệu quả của việc uống thuốc.

Chỉ cần nàng không gây náo loạn thì đừng nói là xin lỗi, dù có muốn hắn quỳ xuống liếm ngón chân của nàng thì tên sắc lang Mộ Dung Thiên cũng chịu ngay. Thế nhưng hôm nay rõ ràng là nàng muốn phá đám con đường làm ăn của hắn thì tuyệt đối không được. Mộ Dung Thiên cố giữ kiên nhẫn, nhỏ nhẹ nói:

- Mâu Cơ tiểu thư, nàng đại nhân đại lượng, đừng so đo với kẻ tiểu nhân làm gì. Nếu tiểu thư muốn ta công khai xin lỗi thì việc đó không thành vấn đề. Nhưng còn về chuyện sinh ý thì ta nhất định không thể dẹp đi theo ý tiểu thư được. Tiểu thư hãy thương xót cho ta đi. Ta trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới lại có con nhỏ ba tuổi, ai nấy cũng đều cần ta nuôi dưỡng đấy.

Mâu Cơ chẳng thêm tin vào những lời ba hoa của hắn, chỉ nói:

- Quỷ mới tin người! Nếu người cần nuôi mẹ nuôi con thì ta có thể cho người chút tiền, muốn tiêu đến hết đời cũng được. Thôi đừng nói nhảm nữa, nếu không thì ta sẽ tự tay giúp người hủy đi được điểm này vậy!

Mộ Dung Thiên biết là không thể dựa dẫm vào sự cảm thông của nàng để thương lượng nữa rồi, hắn chỉ còn cách hạ thủ vào mục tiêu khác thôi. Thế là mặt hắn liền đổi sắc, cười hì hì nói:

- Mâu Cơ tiểu thư là trang tuyệt sắc, thiên hạ vô song, đáng người uyển chuyển tới cực điểm, giống như là trăng sáng giữa bầu trời đêm, và cũng chính là tình nhân trong mộng của toàn thể thiếu niên của đế quốc. Bất cứ một loại ngôn ngữ nào cũng không thể miêu tả nổi một phần vẻ đẹp của tiểu thư. Tại hạ thật sự rất hâm mộ!

Mâu Cơ nghe vậy thì hơi sững người, trong lòng tuy rất thích nhưng lại lập tức nói:

- Dù người có nói đúng đi nữa, nhưng chỉ vài câu vuốt mông ngựa như vậy mà muốn bốn tiểu thư tha cho người thì đừng hòng!

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Chỉ tiếc....

Mâu Cơ thấy hắn ngập ngừng như vậy thì cảm thấy có chút căng thẳng, vội hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Mộ Dung Thiên nhìn chằm chằm vào ngực Mâu Cơ rồi nói:

- Chỉ tiếc Mâu Cơ tiểu thư là nữ tử hoàn mỹ như thế, vóc người tuyệt vời như vậy nhưng lại có một điểm không hoàn mỹ, thật khiến người ta không khỏi thở dài!

Mâu Cơ biết ý hần nói mình là “Thái Bình công chúa”, điều đó luôn là nỗi đau trong lòng Long nữ. Nàng rất miễn cảm với vấn đề ấy, vì nó chính là “vây ngược” của rồng, không thể động tới, vậy nên sau khi nghe thế thì nàng lập tức nổi giận ngay:

- Người dám châm chọc ta? Thật to gan!

Cây cốt tiên trong tay nàng lập tức vung lên và quất về phía Mộ Dung Thiên, lần này thì không phải là dọa nữa.

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc nói:

- Vừa khéo tại hạ lại có được một bí dược với tác dụng giúp cho nữ tử nảy nở đôi “tuyệt lê”.

Vừa nghe xong lời nói đó thì cổ tay của Mâu Cơ khẽ lắc một cái, cây roi trong tay nàng lập tức lệch đi, đánh trượt qua người Mộ Dung Thiên, và quất xuống mặt đường bằng đá. “Chát” một tiếng, mặt đường bằng đá liền thấy xuất hiện một cái rãnh sâu, những mảnh đá vỡ bay tung tóe. Mộ Dung Thiên thầm kinh hãi trong lòng. Nữ tử điêu ngoa này cũng thật lợi hại. Nếu đổi lại là một người dân bình thường mà bị đánh một roi như vậy thì chỉ sợ xương cốt sẽ bị gãy đoạn.

Mâu Cơ vội vàng hỏi:

- Người vừa nói cái gì?

Mộ Dung Thiên thấy bộ dạng khấn trương của nàng thì đắc ý vô cùng, nói:

- Tại hạ may mắn có một bí phương, chỉ cần trải qua một thời gian thì Mâu Cơ tiểu thư sẽ có được sự kiều ngạo của nữ nhân ngay!

Ánh mắt của hần tựa như con ruồi dán chặt vào ngực Long nữ. Hình như đó không phải là sân bay mà là đồi núi trùng điệp vậy. Trước kia khi hần còn ở trường y khoa thì đã từng theo đuổi một thiếu nữ được gọi là “Thái Bình công chúa”. Vì muốn giai nhân vui vẻ, Mộ Dung Thiên đã tìm đủ mọi cách để bổ khuyết cho nàng, so với việc phối chế “Tu nữ đã phong cuồng” thì còn tích cực hơn nữa. Hần đã sưu tầm đủ mọi bí phương, lại dùng trâu mẹ heo nái thí nghiệm, vất vả trong suốt hơn nửa năm học thì cuối cùng cũng thành công. Không ngờ loại thuốc đặc biệt ấy được dùng trên thân thể con người thì lập tức xuất hiện kỳ tích, nên hần đặt tên cho nó là: Y Nhĩ Đỉnh. Chỉ tiếc rằng mỹ nữ ấy sau khi qua sông thì đoạn cầu, kiếm một bạn trai khác tốt lành hơn. Mộ Dung Thiên ở Địa cầu bị thất bại, nhưng cuối cùng bí phương này lại được phát huy công dụng tại Thần Phong đại lục. Ngay cả Lộ Thiển cũng đã được hưởng thành quả của Y Nhĩ Đỉnh rồi, đôi ngực của nàng nhanh chóng nảy nở từ trái cam thành trái bưởi, đó đều là nhờ vào công lao của Y Nhĩ Đỉnh mà thôi.

Sau khi Mâu Cơ nghe tới đây thì chẳng khác nào người sắp chết khát trong sa mạc mà tìm được ốc đảo vậy. Nàng nóng lòng đến nỗi chẳng thèm so đo với ánh mắt tham lam của tên quỷ mặt đen đang chiếm tiện nghi trên người mình, lập tức hỏi lại:

- Thật sao?

Nàng hơi ngừng một chút rồi nói:

- Nếu người dám lừa ta, thì....hừ hừ!!

Nàng dùng mấy tiếng hừ lạnh để cảnh cáo Mộ Dung Thiên. Nếu như hần dám làm tia hy vọng vừa mới nhen nhóm lên của nàng bị tan biến, thì tất nhiên nàng sẽ nổi cơn thịnh nộ, và hậu quả sẽ là cực kỳ nghiêm trọng!

Mộ Dung Thiên cười ha hả, nói với giọng đầy tự tin:

- Yên tâm đi, không phải là ta khoác lác đâu. Mâu Cơ tiểu thư cứ nhìn vào hiệu quả của Kim thương bất đảo do ta chế luyện thì đủ biết rồi đây. Ta có thể khiến nam nhân kiên cường không ngã thì hiển nhiên cũng có thể khiến nữ nhân ngạo nghễ vươn cao.

Mâu Cơ hồi tưởng lại cảnh tượng sôi trào của buổi đấu giá hôm ấy, mỗi một lần thuốc của hần được bán ra thì tất cả đều được mua bởi một giá quyết định, toàn là những đại nhân vật giành mua với nhau, do đó mà Mâu Cơ không thể không tin tưởng vào lời hứa đầy cuồng vọng của hần. Nàng tưởng tượng ra cảnh mình

ngẩng đầu ưỡn ngực, không bao giờ bị người khác nhìn mình với ánh mắt mập mờ và khiến bản thân bị xấu hổ nữa. Mới nghĩ tới đó thôi thì trái tim của Mâu Cơ liền đập thình thịch, nàng vội nói:

- Ha....người mau mau giúp ta đi!

Trong lòng Mộ Dung Thiên biết hiện tại mình đã “phản khách vi chủ” rồi, nên hắn chậm rãi nói:

- Thế nhưng loại bí được này được chế luyện rất khó khăn, kẻ làm được sư phải rất vất vả đấy. Ài, không dễ làm, không dễ làm đâu!

Hắn biết loại thiên chi kiêu nữ này vô luận là gia thế, vũ kỹ, hay vóc người đều rất hoàn mỹ, nhưng chỉ cần họ có một khuyết điểm khó có thể bổ khuyết thì nhất định sẽ rất phiền muộn, và sẽ muốn tìm mọi cách, không tiếc mọi giá để bù đắp. Nay hắn đã nắm được “yếu điểm” của vị tiểu công chúa Long tộc này trong tay, thì phải nắm cho chặt, nếu không thì thật là có lỗi với Đảng và nhân dân rồi!

Mâu Cơ là người điêu ngoa nông nổi, không phải là đối thủ của loại cáo già như Mộ Dung Thiên, rốt cuộc thì cũng luống cuống tay chân:

- Vậy phải làm sao thì người mới chịu hỗ trợ? Người muốn có những vật liệu thế nào để điều chế đan dược thì cứ việc nói ra!

Mộ Dung Thiên thể hiện đủ mười phần du côn, cười nói:

- Việc này có gấp cũng không được. Đầu tiên là vật liệu thu thập rất khó khăn, phải có chín chín tám mươi mốt vị, nhưng vị nào vị nấy cũng đều rất khan hiếm. Sau đó ta còn phải chuẩn bị trong một khoảng thời gian. Hiện tại cửa hàng mới vừa thành lập, công việc còn rất bề bộn, ta làm sao có thể chuyên tâm chế thuốc đây? Đã vậy mà Mâu Cơ tiểu thư còn muốn đập tan được điểm của ta, vậy thì trong lúc tinh thần hoảng loạn, chỉ e rằng sẽ làm ảnh hưởng tới việc luyện đan mà thôi.

Mâu Cơ hiểu ý tứ của hắn, sau khi cân nhắc lợi hại thì “tuyệt lộ” của mình vẫn quan trọng hơn, vì vậy liền nói:

- Người có thể khiến ta lớn.....giúp ta được “kiêu ngạo” thì bốn tiểu thư sẽ không tính toán với người nữa.

Mộ Dung Thiên tiếp tục được voi đòi tiên:

- Ài, trong lòng có phiền não, nói không chừng xác suất thành công cũng bị giảm hẳn.

Mâu Cơ khề dềng mũi bàn chân chà chà trên đất, đồng thời ngáp ngừng nói:

- Mặc kệ thế nào thì ta cũng sẽ không làm khó dễ người nữa, vậy được chưa?

Mộ Dung Thiên lập tức nói:

- Tốt, một lời đã định. Như vậy thì ta có thể chuyên tâm giải quyết vấn đề của Mâu Cơ tiểu thư rồi.

Mâu Cơ gấp đến nỗi không thể chờ được, vội hỏi:

- Vậy thì cần bao lâu mới thấy được hiệu quả?

Mộ Dung Thiên cười ha hả đáp:

- Tiểu thư đã bị bao nhiêu năm rồi, sao giờ lại muốn một bước lên trời ngay thế?

Mâu Cơ hơi thất vọng, hỏi lại lần nữa:

- Người nói cụ thể xem là phải mất bao lâu nào?

- Đại khái là năm, sáu tháng đi. Ta không dám cam đoan là sẽ có hiệu quả ngay. Không biết Mâu Cơ tiểu thư có đủ kiên nhẫn hay không?

Mâu Cơ vốn tưởng rằng ít nhất phải mất tới năm rưỡi hoặc hai năm. Hóa ra bây giờ chỉ mất có năm, sáu tháng, thời gian ngắn hơn nàng tưởng nhiều. Do đó, nàng liền nói với giọng rất phấn khởi:

- Được lắm, ta sẽ chờ người!

Lời này nói ra thì hơi có chút mập mờ, giống như là thiếu nữ nói lời từ biệt với tình lang vậy. Nhưng chẳng qua là cái tâm của Mậu Cơ quá đơn giản, chẳng cảm nhận ra chút gì.

Kỳ thật thời gian mà Mộ Dung Thiên cần thì cũng chỉ khoảng hơn mười ngày là đủ. Được thảo để chế thuốc cũng đều là những thứ vẫn thường thấy, chứ không phải như hắc đã phóng đại, phải có tới tám mươi mốt vị. Nhưng trong khoảng thời gian này, hắc phải tận tình bóc lột Mậu Cơ mới được. Long tộc của nàng giàu có như vậy, nếu không bòn rút một phen cho thỏa thích thì thật uổng phí. Nghĩ tới đây, Mộ Dung Thiên liền nở nụ cười xảo trá, trông không khác gì một tiểu hồ ly vậy.

Ừ, được rồi. Được điểm có nên bán thêm loại thuốc kích thích gây tăng trưởng ngực này không nhỉ? Hồng nhan họa thủy, mà họa thủy cũng phải nắm chắc chứ!

Hết hồi 160

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

163. Hồi 161: Bại Lộ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 161: Bại Lộ

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên ngồi trên tấm thảm da ưng ngư mềm mại, hắc vừa uống mỹ tửu thơm ngon được làm từ loại rong biển sinh trưởng tại Đạt Lạp nội hải, vừa thưởng thức tiếng hát thánh thót tự nhiên của nàng ca cơ Mỹ Âm tộc trữ danh, Xiệp Diệu. Dân vũ sư của nàng chính là hơn mười nữ tử điệp yêu tộc với dáng điệu uyển chuyển, khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn. Mỗi một bước nhảy của họ đều phối hợp nhịp nhàng với từng lời ca tiếng hát của Xiệp Diệu rất hoàn mỹ. Nếu có người hỏi Mộ Dung Thiên, ai có thể sánh với mỹ nhân ngư để trở thành những vũ sư xuất sắc nhất thì hắc sẽ không do dự mà trả lời ngay, đó chính là điệp yêu.

Những nàng điệp yêu xòe rộng đôi cánh xinh đẹp mỹ lệ rợp ngời cả không gian, các nàng giống như những chú chim khổng tước xòe đuôi khoe sắc với những tấm thân nhỏ nhắn mềm mại như ẩn như hiện. Khí chất của các nàng thanh thoát đáng yêu, rất dễ gợi lên dục vọng ham muốn hành hạ đối tác đang ẩn sâu trong đáy lòng các nam tử. Trong bữa tiệc của giới thượng lưu ngày hôm nay, các nhân vật có mặt đều là những người có tiếng tăm và uy tín, đầy phong độ và rất có nội hàm, thế nhưng vào lúc này đây thì ai nấy cũng đều lộ ra những khuôn mặt của bầy sói đói khi trông thấy cừu non, mặt người dạ thú đều hiện rõ mồn một. Ở trên đại lục này, điệp yêu tộc là một chi tộc có nhân số rất ít ỏi của yêu tộc, họ sinh trưởng ở những khu rừng rậm và các tộc dân thuộc chi tộc này đều có một kết cuộc rất thê thảm. Chỉ cần họ bị kẻ khác phát hiện thì hơn phân nửa sẽ bị bắt làm nô lệ. Địa vị của Yêu tộc rất thấp kém, nên trên căn bản là họ không có sức để phản kháng. Mà các nhân vật của giới cao tầng trong xã hội cũng chẳng ưa gì các loại Yêu tộc khác, ngoài điệp yêu tộc ra, họ đều cho rằng người của Yêu tộc là những thiên sứ phạm tội nên mới bị chư thần đày xuống nhân gian. Điệp yêu tộc cũng giống như mỹ nhân ngư vậy, cả hai tộc này đều là những chủng tộc đơn tính.

Mộ Dung Thiên hôm nay đang có mặt tại Hải Thiên Các, nơi đây có tiếng là chốn phong nguyệt tại Gia Đồ Thác - tòa thành cấp một lớn nhất của Tát La. Khuôn mặt của hắn lúc này so với ba tháng trước thì đã khác hẳn một trời một vực rồi, nhưng nếu nhìn kỹ lại thì dường như cũng không thay đổi nhiều lắm. Đây là một loại cảm giác rất huyền bí, vì đó chính là hiệu quả được tạo nên từ tấm mặt nạ “Thiên biến vạn hóa” ở trên mặt hắn. Tấm mặt nạ “Thiên biến vạn hóa” này chính là món bảo vật trân quý của Long tộc tộc trưởng, tức cũng là phụ thân của Mâu Cơ - Mạch Khắc Tắc Nhĩ.

Mấy trăm năm trước, Thiên diện đạo tặc Đức Khắc Cơ đã dùng thủ pháp đặc thù phối hợp với phương pháp huyết kế gia tộc mà chế ra tấm mặt nạ dịch dung này. Kỳ thật, trên danh nghĩa thì Đức Khắc Cơ cũng chẳng khác gì một tên trộm vặt ở trên Địa cầu vậy, do nhàn rỗi không có việc gì làm nên y đã đi trộm đồ ở khắp nơi, rồi lâu dần mà trở nên bị ghiền, do đó cũng tạo nên rất nhiều kẻ thù. Tuy nhiên, sau khi y có được tấm mặt nạ “Thiên biến vạn hóa” này thì lại có thể tiếp tục làm càn, mãi cho đến lúc chết già rồi mà vẫn chưa thấy ai có thể trả thù được y. Ngoài sự kích thích khi trộm cắp ra, Đức Khắc Cơ cũng không còn thú vui nào khác. Cả đời y cũng chưa từng lập gia đình, do đó mà huyết kế đoạn tuyệt, tất nhiên cũng sẽ không còn ai có thể chế tạo ra loại mặt nạ “Thiên biến vạn hóa” này nữa. Duy nhất sót lại chỉ là hai tấm mặt nạ mà khi còn sống y đã từng sử dụng mà thôi.

Tuy nói là bảo vật quý giá, nhưng trên thực tế thì Mạch Khắc Tắc Nhĩ chẳng hề coi trọng đến nó, dù đó là mặt nạ do Đức Khắc Cơ khét tiếng thiên hạ để lại. Kỳ thật, khi Mâu Cơ lên dẫn Mộ Dung Thiên đến bảo khố, thì hắn mới phát hiện ở trong đó có vô số các món bảo vật mà người người mơ tưởng cũng không có được, tất cả đều bị phủ đầy những lớp bụi dày, thật đúng là phí của trời.

Tài phú và sự yêu thích sưu tầm bảo vật của Long tộc đều nổi tiếng như nhau, nhưng điều mà họ yêu thích nhất chính là cảm giác có được những thứ tốt nhất chứ không phải là giá trị thực dụng của đám bảo vật sưu tầm được. Do đó mà Mộ Dung Thiên thoải mái thông qua Mâu Cơ mà “mượn” một vài thứ mình dùng được, và hai tấm mặt nạ “Thiên biến vạn hóa” chính là một trong số đó. Mộ Dung Thiên giữ một tấm để mình tự dùng, còn tấm thứ hai thì cho Lộ Thiển sử dụng. Thông qua loại mặt nạ này, người sử dụng có thể tùy ý thay đổi màu da, hoặc điều chỉnh một vài nét nhỏ ở trên khuôn mặt của mình, từ người thanh tú có thể đổi thành người thô lỗ dữ dằn, từ mỹ nữ có thể biến thành xú phụ, v...vv....quả thật rất tiện lợi.

Từ sau ngày đầu tiên có được “Thiên biến vạn hóa”, Mộ Dung Thiên đã từ từ dùng nó để thay đổi dung mạo của mình. Những biến hóa đó cực kỳ nhỏ bé, nên Mộ Dung Thiên không chế được nó rất tốt. Mỗi ngày thay đổi một điểm, bởi vì đã có khá nhiều người từng giáp mặt hắn, nên nếu đột nhiên thay đổi dung mạo thì khẳng định là sẽ có vấn đề. Còn nếu cứ tuần tự thay đổi dần thì thế nào người ngoài cũng sẽ không thấy lạ nữa. Nếu một người cứ thay đổi một chút mỗi ngày, dù đến cuối cùng vẫn trở nên hoàn toàn khác biệt với lúc ban đầu thì mọi người cũng sẽ chẳng thấy được sự thay đổi là bao nhiêu.

Dựa vào tấm mặt nạ này, Mộ Dung Thiên không còn sợ phải xuất đầu lộ diện nữa, vì dịch nhân ở Lam Nguyệt lúc trước sẽ không thể nhận ra được hắn. Do đó, nhờ vào hai món được vật lập nghiệp vừa mới mẻ vừa đặc biệt quý hiếm ở Tát La, hắn càng ngày càng xuất hiện thường xuyên trong các buổi giao tiếp của giới thượng lưu, đơn giản chỉ là vì hắn muốn học tập và hiểu rõ các trò đấu tranh chính trị. Mặc dù trước kia khi còn ở Địa cầu, hắn vẫn ghét nhất là chính trị, nhưng hắn không còn biện pháp nào nữa. Trước đây hắn quả thật còn quá non nớt, chỉ thiếu chút nữa là đã bị Cát Tư tùy tiện hại chết luôn rồi.

Thương nhân ngoại tịch không thể giao thiệp với chính giới [1] của Tát La, nhưng Mộ Dung Thiên bằng vào thủ đoạn gián tiếp khống chế người khác mà đã có thể nâng cao địa vị và thế lực của mình lên. Hắn của ngày hôm nay đã là một người có thể nói chuyện ở trong giới thượng lưu rồi.

Tất cả những điều đó đều nhờ vào các phương pháp điều chế được vật mà hắn đã học được khi còn ở Địa cầu. Câu nói “tri thức là sức mạnh” quả thật không sai chút nào. Mộ Dung Thiên bắt đầu cảm thấy hối hận vì ngày trước chỉ thường lêu lổng mà không chịu học hành gì, nhưng cũng may là lúc này cũng không đến nỗi tệ lắm.

- Đan Ni Tư tiên sinh?

Bỗng nhiên nghe tiếng ai đó gọi mình, Mộ Dung Thiên đang trầm tư suy nghĩ liền vội lấy lại tinh thần và nhìn về phía có tiếng gọi. Hắn chỉ thấy một vị trung niên man nhân [2] mặt trắng với hàng râu cá trê đang mỉm cười đầy thâm dâm và đứng rất gần mình. Y chính là chủ nhân của buổi tiệc tối nay, hội trưởng hội

thu thuế của thành Gia Đồ Thác, Chiêm Mỗ Sĩ. Sau khi màn vũ đạo kết thúc, các nàng điệp yêu lại phân thành ba hàng đứng ngay giữa trung tâm của sân khấu.

Mộ Dung Thiên bị hấn nhìn đến nổi da gà. Trông dáng vẻ của tên mặt trắng này, chẳng lẽ y lại là loại người có ẩn tình “đoạn tụ chi phích” [3] hay sao? Nhưng ngay sau đó hấn liền biết ngay là mình đã đoán sai.

- Đan Ni Tư tiên sinh, ngài thấy điệp yêu ở đây thế nào? Nếu ngài thấy vừa mắt, vậy thì lát nữa đây có thể mang về một người để hầu hạ ngài thật tốt. Không biết tiên sinh đã từng thưởng thức điệp yêu lần nào chưa? Họ rất nồng nhiệt đấy, khả khả.....

Đối với việc tặng nô tỳ để móc nối quan hệ tại các bữa dạ tiệc như thế này thì Mộ Dung Thiên đã gặp không ít, nên hấn liền lộ ra dáng vẻ như “ô quy kiến vương bát” [4], đồng đạo gặp nhau, và nở nụ cười đầy thâm đẳng, nói:

- Tốt! Xin đa tạ ý tốt của Chiêm Mỗ Sĩ tiên sinh!

Hấn không thể cự tuyệt phần lễ vật này, vì nếu không thì chủ nhân sẽ cho rằng hấn chẳng nghĩ tình hoặc là không có hảo cảm với y, điều đó có thể sẽ khiến y không hài lòng và rồi sẽ tạo ra xung đột. Mộ Dung Thiên ngày hôm nay phải thật khéo léo, tranh thủ trong khoảng thời gian ngắn nhất mà kết giao với thật nhiều nhân vật có thể lực hùng mạnh. Do đó mà hấn sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn. Hơn nữa, những nữ tử bị tặng đều là những người không có địa vị gì, thông thường thì chỉ có thể trở thành công cụ tiết dục của người được tặng, sau khi bị hành hạ xong thì sẽ bị vất bỏ hoặc xa lánh, kết cục rất bi thảm. Chỉ bằng mình cứ nhận lấy, ít ra so với việc rơi vào tay người khác thì các nàng còn được tốt hơn nhiều. Kể từ lúc Mộ Dung Thiên bắt tay vào công việc xã giao cho tới nay, hấn đã nhận được tám nàng nô tỳ rồi. Giờ đây các việc quét dọn lau chùi hay sửa sang trong phủ cũng không cần đích thân Lộ Thiên, Lệ Toa, và Hải Luân Na đi làm nữa.

Chiêm Mỗ Sĩ thấy hấn đồng ý tiếp nhận, liền vui vẻ nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, tốt lắm, ngài hãy chọn một người đi. Xem thử ai là người may mắn được ngài sủng hạnh nào.

Mộ Dung Thiên đưa mắt nhìn lên sân khấu, hấn lướt mắt nhìn qua các nàng điệp yêu một vòng, ai nấy cũng đều có đeo lụa trắng che mặt, nên không thể nhìn thấy rõ mặt mũi. Đây chính là tập quán thường xảy ra mỗi khi có việc tặng tỳ nữ, và đó cũng là một việc mang tính kích thích rất lớn. Các nàng điệp yêu cũng đều nhìn Mộ Dung Thiên với ánh mắt khao khát mong đợi không hề che giấu chút nào, bởi vì hấn là người trẻ tuổi nhất trong hàng tân khách, dù sau khi cải trang dung mạo, hấn đã không còn nét anh tuấn nữa nhưng ngược lại thì có được nét phóng khoáng hào hùng. Nếu được trở thành nô tỳ của hấn thì còn tốt hơn là phải làm nô tỳ cho mấy lão nhân gần đất xa trời, đáng tuổi gia gia của mình ấy chứ.

Chiêm Mỗ Sĩ ở bên cạnh trấn an hấn:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ngài có thể yên tâm, mỗi một người trong số họ đều là mỹ nữ đấy.

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên dừng lại trên người một nàng điệp yêu vũ nữ có dáng vẻ cao gầy nhất và nói:

- Chiêm Mỗ Sĩ tiên sinh, ta chọn nàng mặc bộ y phục màu vàng nhạt ở hàng thứ hai kia được rồi.

Nhân vì lúc này xem biểu diễn vũ đạo, Mộ Dung Thiên đã nhìn ra nữ tử này trong lúc múa có vẻ khá gian nan, tựa hồ như nàng đang bị thương vậy. Hấn tuyển nô tỳ lúc nào cũng đều chọn những người đáng thương nhất, để tận lực giúp đỡ những người cần được giúp đỡ nhất. Vả lại, những nàng điệp yêu khác đều lộ vẻ muốn được hấn lựa chọn, chỉ có nàng kia là ngoại lệ, thậm chí còn quay đầu đi, ngay cả liếc Mộ Dung Thiên một cái cũng không có, mà tên sắc lang này lại rất thích những nữ tử khác thường.

Chiêm Mỗ Sĩ thở dài, than:

- Đan Ni Tư tiên sinh. Kỳ thật, tố chất về vũ đạo của điệp yêu lại trái ngược với chiều cao của họ. Người ưu tú nhất có thể đứng múa trên bàn tay, có thể nói đó là cực phẩm. Chỉ tiếc mỗi người chỉ có một cơ hội lựa chọn. Đan Ni Tư tiên sinh, thật là đáng tiếc, nhưng lần sau sẽ lại có cơ hội, đến chừng đó thì ngài nên nhớ kỹ nhé.

Mộ Dung Thiên giả vờ tiếc nuối:

- Ủi chà, thật là xui xẻo! Chiêm Mỗ Sĩ tiên sinh, nếu như còn có cơ hội thì ngàn vạn lần đừng quên tại hạ nhé!

Chiêm Mỗ Sĩ cười nói:

- Nhất định, nhất định!

Nàng điệp yêu vừa bị chọn trúng kia được một nam tỳ quy nhân [5] đưa xuống sân khấu, những nàng điệp yêu khác đều lộ vẻ thất vọng, nhưng sau đó lại tiếp tục hướng ánh mắt về phía những nam tử tương đối thuận mắt khác mà đặt kỳ vọng.

- Đan Ni Tư tiên sinh, tám ngày nữa Áo Tỷ sẽ cử hành yến hội tại Khách Lạp Mật Cách, không biết tiên sinh có đến tham dự được chăng?

Chiêm Mỗ Sĩ vừa đi thì liền có một trung niên nam tử khác bước sang đưa thiệp thỉnh mời Mộ Dung Thiên đến dự tiệc.

Trước khi buổi dạ tiệc bắt đầu, Chiêm Mỗ Sĩ đã giới thiệu mọi người với nhau, nên Mộ Dung Thiên nhận ra được ý. Ý chính là Áo Tỷ, thành thủ của tòa thành cấp một Khách Lạp Mật Cách.

Mộ Dung Thiên nhắm tính thật nhanh, hắn thấy khoản thời gian đó mình cũng được rảnh rang, liền nói:

- Áo Tỷ tiên sinh, thịnh tình không thể chối từ, đến lúc đó tại hạ nhất định sẽ có mặt đúng giờ.

Sau khi trao đổi vài câu khách sáo với Áo Tỷ xong, thì tam đương gia Áo Lợi Phát Ái Tác của Ái Tác gia tộc của Tất Bý thành cũng lần la tới làm quen:

- Áo Lợi Phát xin được đại diện cho gia tộc thành tâm thỉnh mời Đan Ni Tư tiên sinh đến thưởng thức màn biểu diễn “linh côn [6] thủy thượng nhiệt vũ” do chúng ta huấn luyện đặc biệt.

Tất cả mọi người đều biết sau tiết mục tặng tỳ nữ thì buổi dạ tiệc cũng sẽ đến lúc kết thúc, do đó mà ai nấy cũng đều tận lực đi mời mọc khắp nơi, mà Mộ Dung Thiên lại là một quý nhân mới nổi lên tại Tất La với tốc độ cực nhanh, vì vậy hắn cũng trở thành tiêu điểm của mọi người. Cuộc sống của các chính khách luôn luôn bận rộn và mệt mỏi như thế, lúc này Mộ Dung Thiên đã cảm nhận được điều đó rất sâu sắc.

Sau khi ứng phó xong với tất cả mọi người, Mộ Dung Thiên vừa thở phào một hơi thì phía sau lại truyền đến tiếng gọi.

- Đan Ni Tư tiên sinh.

Mộ Dung Thiên nghe tiếng thì gần như chết lặng, hắn quay đầu nhìn lại thì trông thấy được một vị chiến sĩ toàn thân mặc giáp trắng, trên đầu có một đôi sừng cứng và dài, nói:

- Tệ gia chủ có lời mời tiên sinh quá bộ một chuyến, buổi tối ngày mai, mong ngài sẽ đến đúng giờ!

Những người khác khi đến thỉnh mời Mộ Dung Thiên đều rất khách khí, chỉ có gã chiến sĩ giáp trắng này là ngoại lệ, nhưng gã quả thật rất có tư cách đó, bởi vì gã đại diện cho đảo chủ Long đảo, cường giả thánh cấp Mạch Khắc Tắc Nhĩ.

Mộ Dung Thiên thầm cả kinh, chẳng lẽ chuyện hắn lợi dụng Mâu Cơ “chôm đồ nhà” của họ đã bị bại lộ, và Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã biết rồi?

Hết hồi 61

=====

Chú thích:

[1] chính giới: giới chính trị.

[2] man nhân: người cá chình.

[3] đoạn tụ chi phích: có ý chỉ người đồng tính luyến ái. Ngày xưa, Hán Ai Đế sủng ái Đồng Hiền vốn là người rất tuần tú. Ai Đế thường giữ Đồng Hiền luôn ở bên cạnh, cả đi đứng nằm ngồi cũng không rời nửa bước. Một hôm, Ai Đế thức dậy sớm để tảo triều, lúc đó thấy Đồng Hiền còn ngủ, thân mình lại nằm đè

lên tay áo của mình, Ai Đế muốn rút ra nhưng không nỡ đánh động Đồng Hiền, bởi vậy bèn rút dao cắt đứt tay áo. Người đời sau gọi mỗi tình này là “đoạn tụ chi phích” (cuộc tình đoạn áo).

[4] ô quy kiến vương bát: rùa đen gặp ba ba.

[5] quy nhân: người rùa.

[6] Linh côn là loài cá lớn trong truyền thuyết (Leviathan or Jonah's whale). Trong Tiêu Diêu Du của Trang Tử có câu: 鯨, 魚之長也。 - “Bắc Minh hữu ngư, kỳ danh vi côn, côn chi đại bất tri kì kỷ thiên lí dã” - Nơi biển bắc có loài cá Côn, dài không biết mấy ngàn dặm (Bắc Minh - theo truyền thuyết là vùng biển mặt trời không chiếu tới được, nằm ở tận cùng phía bắc của thế giới.)

Link tham khảo

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

164. Hồi 162: Động Dục

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 162: Động Dục

(Phát Tình)

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Phủ đệ của Mộ Dung Thiên nằm ngay trong thành Gia Đồ Thác. Sở dĩ gọi nó là phủ đệ bởi vì nó cũng đủ lớn và đủ khí chất rồi, chứ không giống như căn biệt thự ở Phật Lạc Lý Tư hay là căn phòng nhỏ tại Ủy Thụy Lạp. Diện tích của nơi này rộng lên tới hơn hai vạn mét vuông, tuy không thể xem là một khu nhà cao cấp nhưng với một thường nhân mà có thể sở hữu được một mảnh đất như vậy thì cũng là rất hiếm thấy. Với vài loại dược vật đặc biệt đã mang đến cho hắn một khoản lợi tức kếp sù, Mộ Dung Thiên của ngày xưa thật thua xa ngày nay, có thể nói hắn gần như là người kiếm tiền nhanh nhất tại Tát La, thậm chí còn là nhanh nhất Thần Phong đại lục nữa.

Bên ngoài phủ có hai đội dũng sĩ tằm của liên tục thay phiên nhau tuần tra suốt ngày đêm, tuy rằng vòng ngoài cùng đã có bố trí sẵn một tầng kết giới cảnh báo, nhưng dù sao cẩn thận vẫn hơn. Vả lại, với địa vị hiện nay của Mộ Dung Thiên, nếu hắn không có chút phòng vệ thì quả thật là mất thân phận. Tuy vậy cũng không cần quá khoa trương, bởi vì láng giềng của toàn bộ khu vực này đều là những nhân vật có máu mặt trong xã hội thượng lưu, do đó mà bộ phận phòng vệ ở nơi này cực kỳ đông đảo, chỉ cần có chuyện xảy ra thì nhất định sẽ có người tới giúp đỡ. Xem ra cũng chẳng có mấy ai dám ăn gan báo mà phái người tới đây ám sát hắn, bằng không lúc bị tra ra thì không thể nào thoát nổi.

Nhưng điều được bảo đảm nhất chính là ở đám khô lôi của Lộ Thiển, nào là trinh sát phong, thủy tri chu (nhện nước), thổ oa (ếch đất), phong ung, v.v.v.....Trên trời dưới đất, trong hồ nước hay bụi cỏ, không chỗ nào là không có, rất khó lòng mà phòng bị. Với trình độ ý thức tự nhận biết mà Lộ Thiển đã trao cho mỗi một con khô lôi, chúng đều có thể đảm đương được công việc của các trinh sát binh, và đó cũng chính là một ưu điểm rất mạnh khác của Nghĩ linh sứ. Có thể dùng từ “thiên la địa võng” để hình dung hệ thống

cảnh giác đầy biến thái hầu như bao phủ toàn bộ tòa phủ đệ này. Dù có là thích khách cao cấp tới đâu thì cũng không cách nào ẩn thân nổi.

Khi mở cửa lớn của nội đình, cảnh tượng trước mắt sẽ hiện ra rộng rãi thoáng mát, lầu các đình đài tinh xảo thanh lịch, thảm cỏ xanh biếc thẳng tắp, các loại hoa tươi tranh nhau nở rộ, nước chảy róc rách, tiếng chuông gió leng keng thánh thót, vv....tất cả những điều đó đều khiến cho bầu không khí của nội viện có thêm vài phần u nhã. Đây là do Mộ Dung Thiên dựa theo phong cách của Địa cầu mà xây nên, tạm thời chỉ có một căn duy nhất, tuyệt không có căn thứ hai.

Diệp yêu chỉ đi theo phía sau Mộ Dung Thiên, không nói một lời. Cho tới khi đến được nơi này, đôi mắt phương xinh đẹp trông thấy cảnh trí trước mặt bày biện rất tự nhiên chẳng khác nào rừng thiên nhiên thì mới không thể kìm nén được mà đưa mắt nhìn ngắm xung quanh, cảm thấy thân thiết như được trở về nhà vậy.

Lúc này trời đã tối, thế nhưng nhờ vào những ngọn lửa ma pháp đang chiếu bập bùng trên không, cả tòa nội đình lại cực kỳ sáng sủa. Ngay chính giữa nội đình, hơi nước mịt mù không ngừng bốc lên, thỉnh thoảng từ trong đó lại truyền ra vài tiếng nữ tử cười đùa thật êm tai. Mộ Dung Thiên cởi giày, bước lên thảm cỏ mềm mại tiến sâu vào vùng có hơi nước bốc lên. Diệp yêu thoáng hơi do dự một chút, nhưng rồi cũng bước theo sau.

Thật là kỳ quái, chỗ sâu nhất trong vùng sương khói kia thì lại là nơi thoáng đãng và có ít hơi nước nhất, thoáng thoáng như có như không. Đây là do Mộ Dung Thiên đã “mượn” một hạt Vụ châu từ chỗ của Mạch Khắc mà trang trí cho nơi này.

Chúng nữ đang vui đùa trong một bể bơi thật khổng lồ. Trong đó có cả Tật Phong, Tư Tư, một số tiểu sủng vật nguyên tố khôi lỗi trông rất khả ái của Lộ Thiển, và các nàng nô tỳ thuộc nhiều sắc tộc khác nhau mà Mộ Dung Thiên đã được tặng trong những lần giao tiếp, nào là Yêu tộc, Mỵ Âm tộc, Dạ Xoa tộc, Thiên Nga tộc, Nhân tộc, Phiến tộc...vv...Những nữ tử vốn mang thân phận nô tỳ này cảm thấy rất kỳ quái. Họ sớm đã nghe nói hạng nô bộc vốn không có địa vị gì, nhưng không ngờ lại còn có hạng chủ nhân chẳng hề cao ngạo làm phách như thế này. Họ chỉ phải làm những công việc hàng ngày rất nhẹ nhàng, không chút nặng nề gì, hơn nữa lại còn được cùng tắm rửa nô đùa với mấy nữ chủ nhân ở bên trong bể bơi rất thoải mái, quả thật là thiên đường.

Ngoài ra còn có một điều khó tin nữa, đó là Đan Ni Tư không hề yêu cầu các nàng hầu hạ gối chăn, nhiều lắm cũng chỉ thỉnh thoảng “ăn chút đậu hũ” mà thôi. Từ người đầu tiên đến đây là Vũ Cơ Thiên Nga tộc vào khoảng hai tháng trước, cho tới người mới đến gần đây nhất là Miêu nữ vừa đến được mấy ngày thì cũng đều không ngoại lệ. Nếu như không phải họ biết được chủ nhân của mình dựa vào thôi tình được và tráng dương được để lập nghiệp, thì có lẽ họ còn hoài nghi hẳn có tật kín nữa.

Đương nhiên đó là bởi vì Mộ Dung Thiên đến từ Địa cầu, tư tưởng không giống như những người khác ở Thần Phong đại lục, không hề có khái niệm nghiêm khắc đối với nô tỳ nên mới có thể cho các nàng nhiều không gian tự do như vậy.

- Gâu, gâu.

Tật Phong có khứu giác linh mãnh nhất, vừa nhận ra mùi vị của chủ nhân thì liền sủa lên mấy tiếng trước tiên, chiếc đuôi không ngừng ve vẩy, đây chính là phương thức biểu hiện mừng rỡ của con chó nhỏ.

Lộ Thiển sớm đã đặt ong khôi lỗi ở bên ngoài bãi cỏ của bể bơi. Mộ Dung Thiên vừa xuất hiện thì nàng đã phát hiện ra, hưng phấn bơi tới, và ngẩng đầu nói:

- Đan Ni Tư ca ca, huynh về rồi à?

Ngoài Lạc Na và Lệ Toa là hai thiếu nữ của Yêu tộc trung thành, đã cùng họ đồng sinh cộng tử ra, khi ở trước mặt người ngoài, Lộ Thiển vẫn luôn dùng tên giả để xưng hô.

Những nữ tử khác đang vui đùa âm ỉ cũng quay đầu lại, ân cần thăm hỏi, tỏ vẻ tôn kính với Mộ Dung Thiên, dù hẳn không hề làm cao, nhưng những lễ nghi cơ bản thì họ không dám bỏ qua.

Mộ Dung Thiên cười ha hả:

- Được, được, các người cứ tiếp tục chơi đùa đi, không cần để ý đến ta.

- Ủm!

Thân thể mềm mại trơn mượt của Lộ Thiên nhô ra từ trong nước, nàng nũng nịu đưa tay ra định kéo Mộ Dung Thiên xuống nước.

Lúc này bóng dáng Diệp yêu cũng hiện rõ trong lớp sương mù. Chúng nữ thoáng hơi kinh ngạc một chút rồi cũng lập tức trở lại bình thường ngay. Các nàng đã thấy quen rồi, chẳng qua chỉ là có thêm một người bạn mới mà thôi.

Mộ Dung Thiên ngồi xổm xuống, vỗ lên vai Lộ Thiên một cái rồi nói:

- Thôi nào Tiểu Lộ, lát nữa huynh sẽ đến.

Lộ Thiên nhu thuận nói:

- Dạ, nhưng huynh phải đến nhanh đó, Đan Ni Tư ca ca.

Diệp yêu nhìn cảnh tượng trước mắt mà vô cùng ngạc nhiên. Bởi vì nàng thấy trên cổ tay của tám nữ tử trước mặt đều có một dấu ấn như chiếc xích nho nhỏ màu đỏ tươi. Đó chính là dấu ấn của các nô tỳ. Chẳng lẽ nô tỳ lại có thể tắm cùng với chủ nhân hay sao? Như vậy có phải là thái quá lắm không?

Mộ Dung Thiên quay đầu nói với Diệp yêu:

- Hãy giúp ta cởi y phục!

Ánh mắt Diệp yêu lướt qua trên người hắn một vòng, sau đó lặng lẽ làm theo lời hắn. Lúc này nàng cũng không còn đường nào khác để lựa chọn.

Thế rồi từng mảnh ngoại y của hắn chậm rãi rơi xuống bãi cỏ. Thủ pháp của Diệp yêu cũng không được thuần thực gì mấy, điều đó cũng khó trách nàng, bởi vì nàng chưa từng có kinh nghiệm giúp nam nhân cởi y phục. Những nô tỳ được dùng để hiến tặng hoặc trao đổi đều có địa vị thấp kém, nhưng khẳng định ai nấy cũng đều là xử nữ, nếu không thì sẽ là bất kính với người được tặng, đó là điều kiêng kỵ nhất trong việc giao tiếp.

Dù Diệp yêu không thuần thực, nhưng chẳng mấy chốc mà Mộ Dung Thiên chỉ còn lại chiếc nội khố. Diệp yêu hơi do dự một chút, nhưng sau đó cũng đưa tay định cởi nó luôn.

Mộ Dung Thiên khoát tay nói:

- Thôi khỏi.

Các nàng nô tỳ khác thấy thế thì đều thất vọng. Từ trước tới nay các nàng chưa từng thấy Mộ Dung Thiên lỏa thể, nên lâu dần lòng hiếu kỳ cũng chuyển thành khát vọng. Nhưng các nàng đều có thể cam đoan rằng tên Mộ Dung Thiên này tuyệt đối sẽ không khiến người ta thất vọng, vì xuyên qua lớp nội khố, họ có thể nhìn thấy được “tiểu huynh đệ” ngạo nghễ của hắn.

Sau đó, Mộ Dung Thiên lại nói với Diệp yêu:

- Hãy cởi khăn che mặt và cả y phục của người nữa.

Diệp yêu vừa thở phào một hơi, giờ đây nghe vậy thì lại khấn trương lên hắn. Lần này nàng do dự lâu hơn, tới gần mười giây sau mới tự đưa tay tháo khăn che mặt, để lộ ra một khuôn mặt mỹ lệ xuất hiện trước mặt Mộ Dung Thiên. Tuy không biết lời nói của Chiêm Mỗ Sĩ về việc tố chất vũ đạo và chiều cao của vũ cơ là tỷ lệ nghịch với nhau có đúng hay không, nhưng Mộ Dung Thiên tuyệt đối hài lòng với khuôn mặt mỹ lệ này. Và tất nhiên hắn đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ, nên rồi cũng chỉ cảm thán một chút mà thôi.

Sau đó, Diệp yêu lại tiếp tục cởi nốt y phục trên người, chỉ để lại áo lót. Thân thể nàng co rúm lại, đó không phải là vì lạnh mà là nàng muốn che giấu những bộ phận nữ tính kín đáo của mình, dù rằng nàng thừa biết mình cũng chỉ vô lực.

Mộ Dung Thiên lại lạnh lùng thốt:

- Tiếp tục!

Điệp yêu nghe vậy thì thất kinh, nàng cắn răng tiếp tục làm theo mệnh lệnh của Mộ Dung Thiên. Không lâu sau, toàn bộ làn da trắng trẻo nõn nà đều lộ ra trong không khí, mềm mại như sương tuyết trong không trung. Điệp yêu đưa một tay che trước ngực, còn tay kia thì che phía dưới, cố gắng che được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Bàn tay của Điệp yêu nhỏ bé xinh xắn, đôi gò bồng đảo mỹ miều trắng như tuyết khiến ánh mắt của Mộ Dung Thiên sáng bừng lên, và cả khu rừng rậm phía dưới kia thì ra lại mang màu tím. Mộ Dung Thiên đã nhìn qua không ít thân thể nữ tử, nhưng thân hình đẹp như thế thì đây mới là lần đầu.

- Chà chà, vóc người đẹp thật!

Mộ Dung Thiên mỉm cười đầy dâm dăng, sau đó lại vươn tay ra chụp tới trước ngực nàng.

“Tối rồi.” Điệp yêu nhắm đôi mắt lại, chờ đợi thân thể thuần khiết của mình cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận bị ô nhục.

Nhưng nàng nhanh chóng cảm thấy bàn tay của Mộ Dung Thiên đặt lên lưng mình, rồi sau đó chỉ nghe thấy gã Đan Ni Tư kia cười ha hả và nói:

- Mỹ nữ, xuống đi!

Tiếp theo đó liền có một luồng lực đạo đẩy tới, trong tiếng kinh hô còn vang vọng chưa dứt thì Điệp yêu đã rơi tòm vào bể bơi, sau đó lại bị vài cánh tay ôm lấy.

Ny Khả, một thiếu nữ của Miêu yêu tộc hạ thấp giọng, cười nói:

- Hì, là chủ nhân dọa người đó thôi. Chủ nhân chúng ta rất thích chơi ác, ban đầu bọn ta ai nấy cũng đều bị dọa như vậy, nhưng trên thực tế, người rất tốt.

Vì là người đồng tộc nên tất nhiên họ cũng cảm thấy thân thiết hơn. Điệp yêu cất tiếng lần đầu tiên:

- Thật sao?

Giọng của nàng rất nhỏ, phối hợp với vóc dáng uyển chuyển nhẹ nhàng thì lại vừa xúng.

Thiếu nữ thuộc Thiên nga tộc cũng nói:

- Đúng vậy, chỉ cần người cởi mở rồi thì chủ nhân sẽ không đùa ác nữa.

Điệp yêu bán tín bán nghi nhìn Mộ Dung Thiên, lúc ấy mới phát hiện thì ra hắn đã đi xa dần, đến lúc này nàng mới tin lời nói của hai người bạn đồng tộc.

Sau khi Mộ Dung Thiên đến gần, Lộ Thiển lập tức cảm thấy hắn hơi khác với trước kia, tuy trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười nhưng đầu mày của hắn hơi nhíu lại, rõ ràng đó là dấu hiệu của lo lắng.

Lộ Thiển biết sau khi Mộ Dung Thiên giải quyết xong chuyện của Mâu Cơ thì sinh ý tăng vọt, trong thời gian này quả đúng là xuân phong đắc ý, tất cả mọi việc đều rất thuận lợi, không ngờ bây giờ phiền toái lại đến rồi. Nàng tiến đến gần đón hắn và hỏi:

- Đan Ni Tư ca ca, huynh sao vậy?

Mộ Dung Thiên không muốn sự phiền não của mình làm phá vỡ cảnh tượng vui vẻ trước mắt, nên cười nói:

- À, không có gì, sinh ý ở bên kia có chút vấn đề nhỏ, nhưng chúng ta sẽ có thể giải quyết nó nhanh thôi.

- Đan Ni tư ca ca, muội có giúp gì cho huynh được không?

Từ lúc Mộ Dung Thiên bắt đầu mở được quán lập nghiệp thì Lộ Thiển cũng học tập giúp đỡ hắn, cố gắng trở thành một trợ thủ đắc lực của hắn. Giờ đây nàng cũng khá dĩ có thể phân ưu cho hắn đôi chút, nhưng chỉ là quản lý một ít sự vụ mà thôi, còn về phương diện giao tiếp thì Mộ Dung Thiên vẫn phải đích thân xuất mã, bởi hắn không muốn tiểu Tinh Linh bị nhiễm bụi trần quá nhiều.

Hải Luân Na cùng với Lệ Toa và Lạc Na cũng bơi lại gần, ai nấy đều tỏ vẻ quan tâm. Nhờ ở chung với Mộ Dung Thiên lâu ngày nên các nàng cũng dần dần trở nên lão luyện hơn.

Mộ Dung Thiên vuốt mái tóc ướt sũng của Lộ Thiển nói:

- Yên tâm đi, vấn đề nhỏ thôi, hắc hắc...

- Vấn đề gì?

Người vừa lên tiếng hỏi không phải là Lộ Thiên, cũng không phải là Hải Luân Na hay hai nàng tỳ nữ, lại càng không phải là một trong số những nô tỳ mới đến, vì họ không dám vượt qua ranh giới giữa chủ bộc.

Mộ Dung Thiên cũng không quay đầu lại, nói:

- Mâu Cơ tiểu thư, có hứng thú xuống đây chung vui với bọn ta không?

Mâu Cơ không biết đã tới bên cạnh bể bơi từ lúc nào, nàng cười hì hì ngồi xuống nhìn mọi người, giống như là không nhìn thấy nửa thân trần của Mộ Dung Thiên vậy. Chỉ có nàng mới có thể ra vào tự do tòa phủ đệ của Mộ Dung Thiên mà không hề dă động tới mạng lưới trinh sát như thiên la địa võng ở đây. Đó không phải là vì vũ kỹ của nàng cao cường gì, mà là do Mộ Dung Thiên đặc biệt cho phép nàng được như thế, dù là hộ vệ hay nguyên tố khôi lỗi đều để nàng được tự do hành động.

Nghe xong lời nói đùa của Mộ Dung Thiên, Mâu Cơ hừ một tiếng rồi nói:

- Người tưởng ta không dám sao?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Dù sao thì nam nữ cũng khác nhau kia mà, nếu Mâu Cơ tiểu thư có chuyện gì thì trước tiên xin mời ra đại sảnh chờ chút đã.

Mộ Dung Thiên nói chưa dứt lời thì đã phải ngậm miệng lại, bởi vì hắn phát hiện ra Mâu Cơ đang thực sự bắt đầu cởi y phục. Mộ Dung Thiên trợn trừng mắt, chẳng lẽ nữ tử luôn được cưng chiều này đã tới kỳ phát dục rồi hay sao?

Hết hồi 162

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

165. Hồi 163: Thản Bạch

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 163: Thản Bạch

(Thăng Thấn)

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Trong lúc Mộ Dung Thiên đang tràn đầy hi vọng, những lớp áo ngoài của Mâu Cơ dần dần được cởi ra, tuy nhiên, điều khiến người ta thất vọng nhất chính là ở bên trong nàng còn mặc một bộ nội y bằng da cá, che đầy rất kín đáo, cả một sợi lông cũng không nhìn thấy được.

Trông thấy ánh mắt của Mộ Dung Thiên nhanh chóng chuyển từ hưng phấn sang thất vọng, Mâu Cơ rất cao hứng. Khà, muốn “ăn đậu hủ” của bốn tiểu thư đầu ể vậy chứ.

Dù không thể thưởng thức được “vẻ đẹp bên trong” nhưng chỉ cần được nhìn những gì ở đằng sau lớp ngoại y cũng đỡ thêm rồi. Ngực của Mâu Cơ không còn bằng phẳng như trước kia nữa, mà sau ba tháng điều dưỡng thì đã có chút thành tựu, giờ đây nơi đó đã thấy xuất hiện hai gò lớn. Chỉ cần thêm vài tháng nữa thì rất có khả năng sẽ đạt đến bậc “bá” rồi.

Mâu Cơ cố ý ưỡn ngực, đặc ý giống như là đang muốn khoe khoang vậy. Tuy nàng là một nữ hài điều ngoa lớn mật, nhưng lại không phóng dăng, dù thật sự có muốn “lộ” ra trước mặt nam nhân thì cũng chỉ “lộ” một chút mà thôi, và chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ thấy chút ít dũng khí của nàng rồi. Tuy nhiên, bình thường nàng cũng bị Mộ Dung Thiên mượn cớ “quan sát hiệu quả” mà đã nhìn qua mấy lần, nên cũng không thể nói là chưa từng bị hấn xem qua, tất nhiên là vẫn còn cách một lớp y phục. Mộ Dung Thiên dù có to gan lớn mật đến mấy đi nữa thì cũng không dám quá phận với nàng tiểu công chúa của Long tộc, nếu lỡ gặp chuyện không may thì sẽ chẳng có ai bảo vệ hấn được.

Mâu Cơ nhẹ nhàng ngâm mình trong nước, nàng bỗng cảm thấy toàn thân thư sướng, trong lòng thầm nghĩ tên quỷ mặt đen này đúng là biết hưởng thụ. Nàng rất thích căn nội đình với cảnh trí khác biệt của Mộ Dung Thiên, nàng cảm thấy Long tộc tuy giàu có nhưng không có một địa phương nào có được sự thiết kế tốt thế này, thật giống như động thiên phúc địa vậy. Mâu Cơ đã yêu cầu Mộ Dung Thiên vẽ lại một bức đồ án, đồng thời năn nỉ phụ thân nàng bắt luận thế nào cũng phải xây cho được một khu nhà như vậy, nếu không thì sau này nàng sẽ không quay về đó ở nữa.

- Quỷ mặt đen, ngươi có phiền phức gì hãy nói ra đi, bốn tiểu thư sẽ giúp ngươi giải quyết.

Sau khi bộ ngực của Mâu Cơ đã có được hiệu quả, nàng liền khôi phục lại cách xưng hô cũ, mà Mộ Dung Thiên cũng chẳng quan tâm. Chỉ là một cách gọi mà thôi, nhưng như vậy lại có vẻ thân mật hơn, sau này dù có vôi vĩnh gì thì cũng thoải mái hơn.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, nói:

- Cũng không có gì, chỉ là chút việc nhỏ thôi. Không cần phải làm lớn chuyện ra, khiến cho Mâu Cơ tiểu thư ngươi phải dích thân xuất động.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Dù Mâu Cơ ngươi có ngang ngược thế nào đi nữa thì lúc này cũng không thể giúp được ta. Sự phiền toái của lão tử là do phụ thân Mạch Khắc Tắc Nhĩ của ngươi mang tới đó thôi.” Thì ra gã bạch khôi (giáp trắng) chiến sĩ đã từng cảnh cáo Mộ Dung Thiên là không được nhắc đến chuyện đêm mai tới Long đảo cho Mâu Cơ biết, nếu không thì đến lúc đó hấn sẽ bị mất mặt. Do đó mà Mộ Dung Thiên thật không dám lơ đãng.

oooOooo

Khoảng cách từ Gia Đồ Thác đến Long đảo cũng gần với khoảng cách từ đó đến thành Bì Đa Tư, có lẽ cũng gần ba trăm dặm. Nếu cưỡi hải báo, một loại động vật bơi trong nước như đi trên đất bằng, thì chỉ mất nửa ngày là tới. Khi trời vừa sẩm tối, Mộ Dung Thiên liền y đúng giờ mà tới Long phủ của Mạch Khắc Tắc Nhĩ. Tuy hấn đã từng cùng Mâu Cơ lên tới bảo khố mấy lần, nhưng những lần đó đều nhằm vào ban đêm, vốn nhìn không rõ sự vật gì. Chỉ có lần này là lần đầu tiên hấn tới đây khi trời vẫn còn sáng.

Người ra tiếp đãi hấn chính là gã bạch khôi chiến sĩ của Long tộc - Tây Mông. Suốt dọc đường đi, Mộ Dung Thiên không ngừng tán thưởng sự hùng vĩ to lớn của Long phủ, thật chẳng khác nào một phiên bản khác của Tử cấm thành vậy, bên trong còn có vô số đường đi nước bước, y hệt như một lưới nhện. Nếu không có ai dẫn đường thì người ta sẽ rất có thể bị lạc đường. Mộ Dung Thiên vốn tưởng bên trong Long phủ sẽ có rất đông cường giả, bất luận nhìn đâu cũng có thể thấy được vài người, nhưng hấn thật bất ngờ vì không hề thấy được một bóng cường giả nào. Tuy nhiên, hấn lại có một cảm giác kỳ quái, đó là trong mỗi bụi hoa, trên thân cây, thậm chí là dưới đất hay trong ao hồ đều có ẩn chứa sự uy hiếp. Đó là một cảm giác rất kỳ quái, có lẽ nó chính là xúc giác nhạy bén đối với hiểm nguy của một người đã từng trải qua sinh tử tồn vong cũng nên. Đường như ngay cả mấy lão nô chăm sóc cây cỏ hoặc quét dọn thì cũng không đơn giản chút nào.

Đối với lực lượng của nơi này, Mộ Dung Thiên chỉ có thể dùng mấy chữ để hình dung: Ngọa hổ tàng long.

- Tây Mông huynh, không biết quý đảo chủ tìm một kẻ vô danh tiểu tốt như ta có chuyện gì thế?

Trước khi diện kiến Mạch Khắc Tắc Nhĩ, hấn phải thăm dò ý tứ của đối phương một chút để chuẩn bị tâm

lý cho tốt, tránh cho mình lúc đó không bị rơi vào thế bị động. Đối phương không phải là người tầm thường, y có thể bóp chết mình dễ dàng như bóp chết một con kiến vậy.

Tây Mông đáp mà không quay đầu lại:

- Xin lỗi Đan Ni Tư tiên sinh, chuyện này ta cũng không biết. Lâu nay không một ai có thể đoán được tâm tư của đảo chủ cả, nhưng những vị khách được lão nhân gia mời đến đây cũng không nhiều. Ta nghĩ hẳn là người cảm thấy rất vinh hạnh.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Vinh hạnh cái rắm! Nếu không phải bị bắt buộc thì lão tử cũng chẳng thèm đến nơi này làm chi.” Hắn nghe Tây Mông nói vậy thì cũng bắt đầu hơi lo lắng. Mạch Khắc Tắc Nhĩ có vẻ như là một người hỷ nộ vô thường, không khác với lời Mẫu Cơ nói là bao. Loại người này thông thường cũng tương đối nguy hiểm. Người xưa có nói “không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt Phật”, chỉ mong y sẽ nể mặt những nhân vật cao tăng có quan hệ tốt với mình trong giới thượng lưu mà sẽ không làm quá mức.

Nhưng hiện giờ xem ra, bùa hộ thân của hắn không có tác dụng rồi. Giờ đây vận mệnh của hắn hoàn toàn nằm trong một ý niệm của Mạch Khắc Tắc Nhĩ.

Cuối cùng khi Mộ Dung Thiên nhìn thấy bóng lưng đang đứng khoanh tay của Mạch Khắc Tắc Nhĩ thì trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác như bị núi cao đè xuống. Nội hàm của y hoàn toàn tương phản với Bồ Luân Đặc. Trên người y là một loại khí thể như sóng dậy ba đào, bá đạo tuyệt luân, chúng cứ từng lớp từng lớp ép tới không ngừng. Thân y cao lớn hùng vĩ, so với Mộ Dung Thiên thì ít nhất còn cao hơn cả một cái đầu.

- Đảo chủ, Đan Ni Tư tiên sinh đã đến.

Tây Mông vừa nói xong thì hành một lễ rồi lui ra.

Vị đảo chủ của Long đảo chậm rãi xoay người lại, thần quang từ hai mắt y bắn ra bốn phía, chúng giống như thực chất vậy, khiến người ta nhìn thấy mà phải run sợ. Bất luận là ai khi nhìn thấy y thì tuyệt đối sẽ không hoài nghi gì, người này khẳng định là một siêu cấp cường giả rồi.

Đứng trước mặt Mạch Khắc Tắc Nhĩ, Mộ Dung Thiên cảm thấy mình giống như một tên ăn mỳ đứng trước mặt một tỷ phú, và cảm thấy tự ti mặc cảm. Nhưng hắn liền nhanh chóng lấy lại tinh thần, sau đó cao giọng thốt:

- Sớm đã nghe đến đại danh của đảo chủ, hôm nay tại hạ hân hạnh được gặp, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt. Đảo chủ khí vũ hiên ngang, anh tư bất phàm, thần quang tỏa chiếu. Lòng ngưỡng mộ của tại hạ với đảo chủ thật giống như là nước sông cuộn cuộn, chảy hoài không dứt, lại như nước lũ tràn bờ, càng không thể vãn hồi.

Dù không biết Mạch Khắc Tắc Nhĩ tìm mình vì chuyện gì, nhưng người xưa có câu “sở vị thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên”, bất luận là ai thì cũng đều thích nịnh hót. Do đó mà khi Mộ Dung Thiên vừa giáp mặt đối phương thì đã lập tức tuôn ra một tràng.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ vừa nghe những lời ấy thì khí thế “long uy” đầy áp đảo của y liền lập tức không công mà tự phá, khuôn mặt nở nụ cười tươi rói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ta dám bảo đảm người chính là một trong số những thương nhân gian hoạt vô sỉ nhất!

Mộ Dung Thiên khiêm tốn đáp lại:

- Đâu có, đảo chủ quá khen rồi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cười nói:

- Thế nào, câu nói vừa rồi của ta lại là một câu khen ngợi sao?

Mộ Dung Thiên làm mặt dày, cười nói:

- Đối với người bình thường thì có lẽ không phải, nhưng đối với thương nhân thì đúng là như vậy. Thật ra, tài phú của một thương nhân lại có quan hệ trực tiếp với sự gian hoạt vô sỉ của hắn.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ biết nếu cứ tiếp tục đùa với hắn như vậy thì sẽ không thể nói vào chuyện chính được, vì vậy nên y vội cười nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, chúng ta hãy nói sang tiểu nữ Mâu Cơ đi.

Mộ Dung Thiên vừa nghe vậy thì trái tim lập tức nhảy thành thịch. Tới rồi! Khẳng định là việc Mâu Cơ qua lại với hắn đã bị Mạch Khắc Tắc Nhĩ biết rồi, nhưng không biết rốt cuộc là y biết được nhiều hay ít?

Mạch Khắc thảo nhiên nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, dường như ngươi và Mâu Cơ đã giấu ta mà lên vào bảo khố lấy đi vài món đồ đúng không?

Mộ Dung Thiên vừa nghe xong lời đó thì trong lòng cả kinh. Có Mâu Cơ làm nội gian nên những chuyện đó được tiến hành rất bí mật, vậy mà không ngờ lại bị bại lộ. Tuy nhiên, theo khẩu khí của Mạch Khắc Tắc Nhĩ thì sự tình cũng không nghiêm trọng lắm, trong đó hẳn là còn có không ít đường để thương lượng. Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, gượng gạo nói:

- Đảo chủ quả nhiên là thần thông quảng đại. Đúng rồi, sao người lại biết được thế?

Thấy Mạch Khắc Tắc Nhĩ nói năng nhẹ nhàng từ tốn, nên Mộ Dung Thiên cũng đáp lại càng nhẹ hơn, giọng điệu giống như là tới nhà bạn cũ lấy chút đồ vật mà quên không cho y biết vậy. Y biết mình không thể phủ nhận, nếu không thì đó là lừa gạt, là bắt kỉnh; đến lúc đó chỉ e Mạch Khắc Tắc Nhĩ sẽ phản nộ thì nguy.

Đối với sự “thẳng thắn” của hắn, hoặc có thể gọi đó là sự vô lại của hắn, Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng đành chịu thua, chỉ có thể khoan dung mà không tiện xử lý nghiêm túc. Hơn nữa y cũng chẳng để mấy món bảo vật ấy vào mắt, do đó nên y cũng sáng khoái nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, chuyện giữa Mâu Cơ và ngươi thì ta có biết được đôi chút. Đối với khuyết điểm của tiểu nữ, kẻ làm phụ thân như ta từ trước tới nay vẫn không có cách nào để bù đắp được. Cách dùng được của Đan Ni Tư tiên sinh thật là thần kỳ!

Y nói tới đây thì cứ tấm tắc khen ngợi mãi. Là người đứng đầu một gia tộc có sở hữu quá nhiều bảo vật, nhưng y lại vô kế khả thi, và rốt cuộc lại để cho một thương nhân nho nhỏ giải quyết vấn đề khó khăn này, vì thế mà lời y vừa thốt chính là được phát ra từ nội tâm của y vậy.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại nói:

- Những món mà ngươi đã lấy đi thì coi như là chút thù lao nho nhỏ, vậy nên ta cũng chỉ mắt nhắm mắt mở mà thôi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy trong lòng mừng rỡ thầm nghĩ, có những lời này của y thì xem ra an toàn rồi. Nhưng lúc này ngữ khí của Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại đột nhiên thay đổi:

- Nhưng buổi tối hôm trước, hành động và lời nói của Đan Ni Tư tiên sinh hình như có chút sai trái phải không?

- Ngày hôm trước?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì giật mình, hắn lập tức nhớ ra cái hôm mà nhũ phong Mâu Cơ đã có chút thành tựu, điều đó khiến cho sắc tâm của Mộ Dung Thiên đại động, hắn tưởng rằng bên trong nội đình của mình rất an toàn nên mới nói với nàng là nếu muốn đạt hiệu quả nhanh chóng thì phải kích thích một chút, rồi dụ cho Long nữ cởi áo ngoài ra. Chỉ tiếc là rốt cuộc Mâu Cơ đã lựa chọn không rút ngắn thời gian, vì vậy mà cho đến giờ hắn vẫn còn cảm thấy rất tiếc nuối.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ hừ lạnh một tiếng, rồi nói:

- Mâu Cơ qua lại với ngươi vì việc đứng đắn thì ta cũng không nói gì, nhưng nếu Đan Ni Tư tiên sinh còn có ý đồ xằng bậy.....

Nói tới đó thì y bỏ lửng câu nói, nhưng tiếp lời y là một đạo bạch quang chợt lóe lên trong không trung, sau đó thì lại có một hòn giả sơn ở cách đó chừng hơn mười thước bị cắt ra thành hai mảnh và từ từ rơi xuống, vết cắt trơn nhẵn y như là vết cắt đậu hũ vậy.

Mộ Dung Thiên không hề thấy được y xuất thủ thế nào. Nếu nhát đao vừa rồi mà nhắm vào mình thì sẽ ra sao? Không cần nói thì cũng đủ biết hậu quả chỉ có một chữ: chết. “Trên chữ sắc là một lưỡi đao”, cuối cùng thì Mộ Dung Thiên cũng hiểu được cái đạo lý này. Lúc này mồ hôi của hắn tuôn ra như mưa, vội vàng nói:

- Không, tại hạ không dám nữa!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ hài lòng nói:

- Tốt, như vậy thì mọi người sẽ đều vui vẻ thôi.

Sau khi hết sợ, Mộ Dung Thiên vẫn còn một chút vui mừng, bởi vì hắn vốn tưởng rằng chuyến đi này sẽ bị truy cứu về vụ trộm đồ trong bảo khố, nhưng xem ra bây giờ đã đoán sai, những món bảo vật mà mình đã “mượn” cũng không cần phải trả lại. Chỉ cần khi mình ở gần Mâu Cơ mà biết kiềm chế dục niệm thì con đường phía trước sẽ được bình bình an an lắm vậy.

- Được rồi, bây giờ không còn chuyện gì nữa. Đan Ni Tư tiên sinh, nếu tối nay người không bận gì thì mời theo ta đến dự một buổi yến hội quan trọng một chuyến. Những người tham dự lần này đối với việc buôn bán của người rất có quan hệ đó.

Hết hồi 163

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

166. Hồi 164: Cầu Được

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 164: Cầu Được

(Xin thuốc)

Dịch giả: rongbang

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Hội chợ thương mại Tạp Phu Ân được tổ chức mỗi năm một lần và vẫn được cử hành tại thủ phủ của Tát La - hòn đảo lớn nhất trong quần đảo, nó là nơi trung tâm giao thương và cũng là siêu cấp thành thị duy nhất - Tư Ba Đạt Khắc Lộ. Đây là hội nghị giao lưu giữa các thương nghiệp với quy mô khổng lồ, phạm vi bao trùm toàn bộ Thần Phong đại lục, mà lần này, số lượng quốc gia tham dự hội nghị thật sự nằm ngoài ý liệu của ban tổ chức, ngoại trừ những người xin phép được tham dự, gần như tất cả các quốc gia trên đại lục đều có phái đại biểu tới đây.

Sở dĩ có hiện tượng khác thường này thì nguyên nhân cơ bản nhất dĩ nhiên là do sự kiện kỳ dị năm nay - tốc độ sinh trưởng của cây trồng giảm mạnh, phần lớn các quốc gia trên đại lục đều bị ảnh hưởng trực tiếp, thậm chí cây trồng của một vài vương quốc với quá ít đất đai thích hợp cho trồng trọt đã bị hủy diệt gần hết. Với những quốc gia lấy hải sản làm thực phẩm chủ yếu, mà trong đó đứng đầu là Tát La, thì tất nhiên mức độ bị ảnh hưởng là thấp nhất, ngoại trừ đảm bảo nhu cầu cơ bản của bá tánh, một lượng lớn hàng hóa dư thừa còn có thể đem bán hoặc trao đổi những nhu yếu phẩm khác, đặc biệt là vũ khí, giáp trụ để phòng ngự hải ma công thành, tinh thạch năng lượng để lập kết giới phòng thủ...v.v....

Trung tâm hội nghị tọa lạc tại Tát Ni Khăng - hòn đảo bên trong Tư Ba Đạt Khắc Lộ - một hòn đảo trong đảo.

- Bồ Lai Ân Bặc Phỉ Lâm tiên sinh, phó hội trưởng Mậu dịch công hội của Lam Nguyệt đế quốc!

Bên trong hội trường của khu trung tâm liên hợp, Phi Ba Lam Kỳ lớn tiếng giới thiệu những nhân sĩ tham dự, vị đầu tiên chính là đại biểu của Lam Nguyệt đế quốc, dù sao đó cũng là quốc gia được công nhận là hùng mạnh nhất và tài nguyên phong phú nhất trên đại lục; do đó mà bấy lâu nay, đại biểu của Lam Nguyệt luôn được giới thiệu đầu tiên để tỏ lòng tôn kính, mặc dù sau cuộc nội chiến của nhân loại, thực lực của họ đã bị giảm đi đáng kể, nhưng tổng thể mà nói, địa vị của Lam Nguyệt vẫn không hề suy chuyển.

Có thể nói trung tâm liên hợp là hội trường trọng điểm của hội chợ thương mại, khác với những nơi phong hoa tuyết nguyệt vừa giải trí vừa bàn chuyện làm ăn mà Mộ Dung Thiên thường hay lui tới, khu trung tâm liên hợp chỉ là địa phương giao lưu thuần túy, không có âm nhạc cũng chẳng có ca múa, thậm chí ngay cả bố trí hội trường cũng giản đơn và trang nhã.

Thông thường, thương nghiệp hội đàm được tiến hành tại các địa phương khác, còn trung tâm liên hợp chỉ để tiếp đãi đại biểu biệt phái từ các nước cùng những thương nghiệp lớn mạnh hàng đầu. Mặc dù Mộ Dung Thiên tại Tát La cũng có chút danh tiếng và tài phú, nhưng so với những thương nhân hùng mạnh của các phương đang ở đây thì vẫn còn cách biệt khá lớn. Hẳn vốn dĩ không có tư cách để kiếm được một vị trí trong trung tâm liên hợp, song với sự tiến cử của gia tộc giàu có nhất ở Tát La - Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ, hơn nữa, Tát La còn là phe chủ nhà, thêm vào đó Mộ Dung Thiên lại có tiềm lực to lớn để tiến bước trên con đường kinh doanh, bởi vậy nên hội trưởng Mậu dịch công hội là Phi Ba Lam Kỳ đặc biệt mở riêng cho hắn một cửa sau.

Bồ Lai Ân đứng dậy khẽ cúi đầu hành lễ, ngoại trừ năng lực quản lý kinh doanh xuất sắc, ông còn là một ma pháp sư với thực lực không tệ cùng bối cảnh gia tộc thật vững chắc. Dù sao đi nữa, một người chỉ dựa vào trình độ sơ cấp chiến sĩ mà liên tục leo lên đến ngôi vị hội trưởng một công hội như Cát Tư quả là dị nhân hiếm thấy, vạn người chưa có một.

Phi Ba Lam Kỳ tiếp tục đọc theo danh sách trên tay:

- Cách Thụy Ngã Ái Phạm tiên sinh, chủ quản đối ngoại Mậu dịch công hội của Mạch Gia đế quốc.

Nếu chỉ nói riêng tới việc buôn bán, một nước chỉ có nhiều ma thú hung mãnh như Mạch Gia đế quốc thì cho dù là trồng trọt hay các thứ tài nguyên gì khác cũng đều rất thiếu thốn, vốn không thể đứng ở vị trí cao trong danh sách giới thiệu như vậy. Tuy nhiên, với việc đột nhiên phát động chiến tranh, họ đã chiếm lấy hầu hết các thành thị ven biển của Lam Nguyệt đế quốc, do đó mà năng lực mậu dịch cũng tăng lên cấp tốc, không ngờ bây giờ chỉ đứng sau Lam Nguyệt.

Cách Thụy cũng đứng dậy, có chút khôi hài là, không rõ do trùng hợp hay chủ nhà cố ý an bài, Bồ Lai Ân và Cách Thụy, hai nhân vật đại biểu cho hai đế quốc vốn là tử thù không ngờ lại ngồi cạnh nhau, hơn nữa bọn họ còn dùng Tự Âm thuật nói nói cười cười với nhau, ít nhất trông bề ngoài là như vậy. Hai người tựa như một đôi bằng hữu thân mật gần bó lâu năm không gặp đang tâm tình trong buổi trùng phùng, trông thật không thể tin nổi. Đó là hiện tượng quái dị do tình thế tạo thành, sau hai tháng chiến tranh, hai bên ở thế ngang bằng, không ai giành được lợi thế lớn, nếu cứ tiếp diễn, e rằng trong thời gian ngắn vẫn chẳng thể phân định thắng thua, khả năng lớn nhất có thể là lưỡng bại câu thương, nếu như vẫn không chịu nhường nhau, đến lúc nguyên khí đại tổn, chỉ e cuối cùng cả hai sẽ phải ăn trái đắng trong đợt ma thú công thành sắp tới.

Hai bên liên quan rốt cuộc cũng hiểu rõ thiệt hơn và tạm thời không hẹn mà cùng chấm dứt chiến tranh, đặt trọng điểm sang việc chuẩn bị đối phó với ma thú công thành. Ngọn lửa chiến tranh trên Thần Phong đại lục cũng trở lại yên bình một cách hiếm hoi, mặc dù chỉ là ngắn ngủi và đầy vi diệu, nhịp cầu hữu nghị dựa trên sự uy hiếp của kẻ thù chung là ma thú có thể gãy lia bất cứ lúc nào.

Những người chưa từng trải qua nội chiến đến bây giờ mới cảm nhận được một cách sâu sắc sự quý giá của hòa bình, thế nhưng tất cả đã muộn, song phương đã kết mối thù không thể giải khai. Liên quân tây bắc không thể rút lui toàn quân về địa khu tây bắc hoang vu đầy nguy hiểm, vấn đề thức ăn sẽ khiến họ dần trở nên yếu ớt sau mỗi đợt ma thú công thành, thậm chí là hoàn toàn biến mất khỏi thế gian rồi trở thành

một hạt bụi trong lịch sử. Với tính cách quá khích, họ cũng không thể có được sự tha thứ và chi viện từ phía bên kia đại dương, đó là một con đường bất đắc dĩ không có lối thoát, tất cả chỉ vì có thể tiếp tục sinh tồn, không thể phán xét ai đúng, ai sai.

Nhìn những cuộc trò chuyện sáo rỗng và giả tạo của những người trong hội trường, nhất là những kẻ đối địch giữa hai bờ, Mộ Dung Thiên có chút cảm thán, rốt cuộc hắn cũng hiểu ra, quan hệ giữa các quốc gia trên địa cầu hồi xưa lại phức tạp như thế, khi là bạn, lúc là thù. Trên thế gian này không có bằng hữu tuyệt đối và cũng chẳng có địch nhân mãi mãi, đó là quy tắc bất biến, một chân lý vĩnh viễn không thay đổi bất kể là trên địa cầu hay Thần Phong đại lục.

Cảm khái thì cảm khái, Mộ Dung Thiên vẫn không thể quên mục đích của chuyến đi này. Hắn rút sổ sách ra, bốn trợ thủ bên cạnh nhanh chóng ghi lại những người có khả năng kết giao, không ngờ Bồ Lai Ân cũng nằm trong đó. Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, cừu hận trước kia cũng có thể tạm thời gác lại, đó là quan niệm của Mộ Dung Thiên, một thị trường rộng lớn như Lam Nguyệt đế quốc, bảo hắn làm sao có thể cự tuyệt nổi dụ hoặc.

Phi Ba Lam Kỳ không giới thiệu tới Mộ Dung Thiên, dù sao, một thương nhân dựa vào thói tình được mà phát tài như hắn đứng trong một hội nghị long trọng như thế này cũng có chút kỳ dị, chỉ thích hợp để bàn chuyện làm ăn một cách riêng tư mà thôi.

Sau khi giới thiệu hoàn tất, Mộ Dung Thiên lẳng lặng rời khỏi hội trường, bởi lẽ tiết mục tiếp theo sẽ là những thương vụ mua bán lớn giữa các quốc gia, một nhân vật nhỏ nhoi như hắn chẳng có quyền phát ngôn, dù sao, hội nghị còn diễn ra hơn nửa tháng nữa, đủ thời gian để bàn chuyện làm ăn, không cần vội vã nhất thời.

Vừa bước ra khỏi cửa trung tâm liên hợp, một thanh niên ăn mặc hoa hoét liền bước tới, y phục mà gã đang mặc là loại ống tay rộng hiện đang thịnh hành trong giới công tử quý tộc, chỉ tiếc là vị lão huynh mồm nhọn má hóp này quả thật không thích hợp với loại trang phục đó, trông tựa như một cái đèn lồng trùm lên cây cột gỗ vậy, nhìn thật có chút hoạt kê. Gương mặt gã có phần nhợt nhạt, bước đi yếu ớt, đó hiển nhiên phần lớn là hậu quả của việc sinh hoạt phòng the quá nhiều mà nên, với kinh nghiệm dày dặn, Mộ Dung Thiên vừa nhìn là đã đoán ra được.

- Đan Ni Tư tiên sinh, thật cao hứng khi nhìn thấy ngài.

Mộ Dung Thiên lục lọi trong trí nhớ một hồi mà vẫn không có chút ấn tượng là đã từng gặp gã rồi, hắn nghi hoặc lên tiếng:

- Các hạ là?

Gã công tử mặc hoa phục tiến lại gần, nở nụ cười nịnh bợ:

- Tiên sinh không biết tại hạ, nhưng tại hạ được nghe đại danh của tiên sinh đã lâu.

Lại một gã công tử của gia tộc nào đó muốn xin xỏ “kim thương bất đảo” đây, Mộ Dung Thiên mỉm cười hỏi lại:

- Không biết huynh đệ xưng hô thế nào?

- Ước Sắt Phu Mã Lợi Ba Đặc.

Thanh niên mặc hoa phục ngạo nghễ đáp.

Mộ Dung Thiên ngây người, cái họ này thật quen thuộc, dường như đã nghe ở đâu đó rồi thì phải.

“Cát Tư Mã Lợi Ba Đặc! Là họ của Cát Tư, Ước Sắt Phu là con trai thứ của lão. Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng nhớ ra, hóa ra là hậu duệ của “người que” à! Thật không ngờ, con mẹ nó thật là không ngờ, ha ha ha!”

Mộ Dung Thiên quan sát bộ dạng bỉ ổi mồm nhọn má hóp của gã, lòng thầm nghĩ, nhi tử của lão rùa đen bất kể là dung mạo hay khí chất đều khác biệt với lão quá nhiều, chẳng lẽ lão bà của y ngoại tình mà sinh ra? Nếu vậy thì lão rùa đen đúng là lão rùa đen thật rồi. Bất kể suy luận của mình đúng hay sai, Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy vô cùng khoái chí, từ sau khi Mông Na Lâm vô cớ mất tích, không rõ sống chết ra sao,

nghe nói Cát Tư không thể không ra sức bồi dưỡng cho cái gã phá gia chi tử bất tài vô dụng, cả ngày chỉ biết tới chốn hoa nguyệt và sống trên bụng nữ nhân này, xem ra tin đồn thật chẳng sai.

Mộ Dung Thiên giả bộ ra vẻ hồ đồ:

- Hóa ra là nhị công tử của Cát Tư hội trưởng đại danh đỉnh đỉnh của Lam Nguyệt đế quốc. Thất kính! Thất kính! Quả nhiên hổ phụ không có khuyển tử, Ước Sắt Phu huynh đệ tướng mạo đường đường, khí độ phi phàm, vừa nhìn đã biết là bậc anh hùng hào kiệt, tương lai khẳng định chẳng phải tầm thường. Nghe nói huynh đệ còn là người phong lưu tiêu sái, truy cầu mỹ nữ chưa từng thất bại, thật là khiến tại hạ vô cùng ngưỡng mộ!

Mộ Dung Thiên vừa tán dương vừa ngắm nghía Ước Sắt Phu từ trên xuống dưới, ra vẻ cực kỳ khâm phục.

Ước Sắt Phu vừa được tăng bốc liền tưởng như mình là cao thủ tình trường, tung hoành chốn hoa nguyệt, gã chẳng ngần ngại bản thân, tất cả đều là do mình hoặc là vung tiền ra để kéo nữ nhân lên giường, vung cho đến khi bọn họ thoát bỏ y phục, hoặc là dùng sức cưỡng đoạt rồi bỏ lại cho Cát Tư xử lý, vv.....nhưng giờ đây thì gã cất giọng nói đầy hưng phấn:

- Đan Ni Tư tiên sinh, không ngờ ngài cũng từng nghe đến tên tuổi thô tục của tại hạ, vậy thì tốt rồi, ta quả thật có chuyện muốn thỉnh cầu.

Mộ Dung Thiên dùng ngón tay cũng đoán được mục đích gã lôi kéo giao tình với mình, song hấn vẫn vờ vịt:

- Không biết ta có thể giúp gì cho Ước Sắt Phu huynh đệ?

Ước Sắt Phu hạ thấp giọng, cười dâm dăng:

- Hì hì, từ lâu ta đã nghe nói tiên sinh với phương thức gia truyền chế ra “Kim thương bất đảo” có công hiệu thiên hạ vô song, không biết có thể nhượng cho tiểu đệ vài bình không? Giá cả tuyệt đối không thành vấn đề, nhất định sẽ để cho Đan Ni Tư tiên sinh vừa ý mới thôi.

“Lão rùa đen à lão rùa đen, người có từng nghĩ tới sẽ có một ngày nhi tử của người cũng phải cầu xin ta không?” Mộ Dung Thiên trong lòng rất đắc ý, song ngoài miệng vẫn không chút do dự, trả lời một cách sáng khoái:

- Không thành vấn đề, chưa cần nhắc đến Cát Tư hội trưởng, chỉ nói riêng đại danh của Ước Sắt Phu huynh đệ thôi, ta cũng không thể nào bủn xỉn được, chỉ mong ngày nào đó huynh đệ thăng quan tiến chức, xin đừng quên để tâm tới Đan Ni Tư một chút là được rồi.

Ước Sắt Phu ngoác miệng cười lớn:

- Được thôi, được thôi!

Mộ Dung Thiên cũng cười, chỉ có điều là cười thâm mà thôi. Chỉ trong chốc lát, trong đầu hấn không biết đã xoay chuyển bao nhiêu ý nghĩ ác độc, thậm chí còn có thể nói là tàn nhẫn nữa.

Hết hồi 164

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

167. Hồi 165: Tầm Hoan

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 165: Tầm Hoan

(Tìm vui)

Dịch giả: rongbang

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Đưa mắt tiến Ước Sắt Phu đi khỏi, trên gương mặt Mộ Dung Thiên thoáng nở một nụ cười khó phát hiện, vì nhi tử của lão rùa đen, đành cực khổ một chút vậy.

Phía ngoài hội trường là khu thương mại tự do, dù không phải cấp bậc quốc gia nhưng những doanh nhân ở đây cũng đều là những người giàu có ở khắp nơi, Mộ Dung Thiên tức thì trở thành nhân vật tiêu điểm của mọi người, may mà giới thương nhân còn có một quy luật bất thành văn, đó là từng người từng người một tiếp xúc với nhau, bởi vì nó có thể liên quan đến những chuyến giao dịch bí mật. Vì thế, Mộ Dung Thiên cứ từ tốn ứng phó, phương pháp điều chế “Kim thương bất đảo” chỉ có thể do mình nắm giữ, không thể nói cho ai khác, một người sản xuất không thể đáp ứng được bao nhiêu yêu cầu như vậy, cho nên chỉ đành bàn những thương vụ về “bổ thận”, “tráng dương”, hiệu quả của hai loại thuốc đó cũng không tệ, cơ hội làm ăn rất lớn.

Suốt cả buổi tối, Mộ Dung Thiên mệt mỏi rã rời, thương trường như chiến trường, mọi người đều ngăm tranh đấu trong từng lời ăn tiếng nói với hy vọng có được lợi ích lớn nhất, đó là luật chơi, phải rất khéo léo mới được.

Đây chỉ là đêm đầu tiên, trước lúc hội chợ thương mại kết thúc thì còn đến những hơn nửa tháng nữa, xem ra lại phải sống giữa vui sướng và khổ đau suốt quãng thời gian này rồi, vui sướng vì ở một nơi giao lưu rộng rãi như hội chợ Tập Phu Ân này, những người có tư cách tham gia hầu như đều có thể hài lòng ra về, đau khổ là bởi ngày nào cũng phải toàn tâm toàn lực ứng phó với những cuộc thương đàm không ngừng nghỉ.

- Đan Ni Tư tiên sinh.

Vừa thở phào vì thỏa thuận xong một vụ làm ăn, Mộ Dung Thiên lại phải khôi phục nụ cười cố hữu, xoay đầu lại liền nhìn thấy hai nam tử một gầy một béo thuộc tộc Đại Nhĩ

- Mạt Khắc, Mạt Y tiên sinh?

Bởi vì chiếc tai lớn của hai người này rất giống Trư Bát Giới trong “Tây Du Ký” nên Mộ Dung Thiên có ấn tượng rất sâu sắc.

Đây là hai huynh đệ song sinh, người mang chiếc bụng phệ như phật Di Lặc là ca ca Mạt Khắc, còn vị cao lêu khêu như cây trúc là đệ đệ Mạt Y, bọn họ đều kinh doanh báu vật, bao gồm cả những đan dược có giá trị.

Mộ Dung Thiên còn nhớ đã từng giao đàm với họ, nói chuyện rất hợp nhau, điều kiện giao dịch rất hài lòng, không biết bọn họ lại tới tìm mình là vì chuyện gì.

Mạt Khắc tươi cười rạng rỡ:

- Đan Ni Tư tiên sinh, thời gian không còn sớm nữa, ta thấy ngài cũng mệt lắm rồi, chi bằng chúng ta tìm chỗ nào kiếm vài trò thư giãn một chút nhé?

Mạt Y cũng phụ họa:

- Phải đó, Đan Ni Tư tiên sinh, nghe nói Bồng Lai Dạ Đô tại Tư Ba Đạt Khắc Lộ rất nổi tiếng, tại đó gần như có thể tìm được hầu hết mỹ nữ trên khắp đại lục, nếu như muốn, còn có thể phong lưu một đêm nữa.

Rất hiển nhiên, câu này đánh trúng sở thích của tên sắc lang, Mộ Dung Thiên đáp không chút do dự:

- Mạt Khắc, Mạt Y tiên sinh, vậy Đan Ni Tư đành phải dựa bóng nhị vị vậy, đi hưởng thụ thôi, hãy trải qua một đêm tuyệt vời khó quên nào, hê hê...

Mộ Dung Thiên không cự tuyệt bởi lẽ hẳn quả thật cần chút gì đó để giảm bớt áp lực cho bản thân, nếu không thì nửa tháng này chắc sẽ bị suy sụp mất.

- Không thành vấn đề! Huynh đệ chúng ta chiêu đãi, Đan Ni Tư tiên sinh cứ thỏa sức vui vẻ là được.

Mạc Khắc, Mạt Y hầu như là đồng thanh thốt lên câu đó. Có thể kết giao thêm với vị thương nhân nắm giữ hàng hiếm này, về sau dù có muốn ngăn cho những món lợi nhuận mới dâng đến tận cửa thì cũng không ngăn được. Chỉ nghĩ tới kim tệ sắp chảy vào túi như suối, hai huynh đệ Đại Nhĩ tộc đã thấy cực kỳ hưng phấn, cả hai cùng Mộ Dung Thiên cất tiếng cười dâm dăng nghe rất bỉ ổi, hệt như ba con chó đực đang động tình vậy.

Vậy là, chuyện làm ăn tạm thời gác lại, ba gã sắc lang ý hợp tâm đầu với những đề tài ám muội, vừa trao đổi về những kinh nghiệm nam nhân, vừa không ngừng tiến về phía Bồng Lai Dạ Đô - nơi sống về đêm nổi danh nhất thành thị siêu cấp này.

oooOooo

Một mặt trăng trên Thần Phong đại lục đã lặn xuống đằng đông, chỉ còn heo hắt vài tia sáng lưu luyến phía chân trời, mặt trăng còn lại đang nằm giữa lưng chừng trời, bây giờ là lúc nửa đêm, tương ứng với 0 giờ sáng ở Địa cầu. Đối với những nhân sĩ thuộc tầng lớp cao vốn chỉ quen hưởng thụ, thì cuộc sống về đêm chỉ vừa mới bắt đầu.

Sông Bồng Lai nằm ở Ái Mộ khu, trung bộ Tư Ba Đạt Khắc Lộ, kéo dài ngàn thước, rộng rãi thoáng đãng, ánh đèn từ vô số thuyền hoa to nhỏ tựa như những vì sao tô điểm khắp mặt sông, dòng nước không chảy xiết mà êm đềm nhẹ trôi, dịu dàng như một trinh nữ chưa xuất giá, dưới ánh trăng tựa như một dải lụa vô cùng mỹ lệ. Thỉnh thoảng, vài con cá chuồn nhỏ nhỏ vọt lên từ mặt nước phẳng lặng như gương khiến dòng sông tăng thêm sức sống. Những ngọn gió từ sông thổi vào mang theo mùi hương son phấn từ các mỹ nữ, tiếng đàn ca múa hát vang vọng tới tận bờ sông khiến tinh thần khách nhân thêm phần chấn.

Mấy người vừa đến bờ đã lập tức có tuần thú sư đưa Thủy ma tới đón, hai huynh đệ Mạc Khắc, Mạt Y trước kia đã từng tham gia hội chợ nên đối với Bồng Lai Dạ Đô đều rất quen thuộc, cả hai lập tức nói tên một chiếc thuyền hoa, sau đó, tuần thú sư nhanh chóng điều khiển Thủy ma bơi đến địa điểm.

Ngày thường, việc làm ăn của Bồng Lai Dạ Đô đã rất tốt, đêm nay lại càng náo nhiệt lạ thường, thương nhân từ các nơi đổ tới ngoại trừ mục đích là giành tư cách tham dự hội chợ thì còn có những kẻ không được mời, họ dẫn người tới Tư Ba Đạt Khắc để tìm kiếm cơ hội, mà những địa điểm ăn chơi là nơi rất tốt để kiếm quan hệ. Bởi vậy, dù nơi đây có vô số thuyền hoa nhưng hầu hết đều không còn chỗ ngồi, tiếng nâng ly chúc tụng rộn rã khắp nơi.

Thủy ma dừng lại bên dưới một chiếc thuyền hoa lớn, nó không giống với những chiếc được trang trí hào hoa, nào châu báu phần son, nào lụa là gấm vóc, trông chỉ thấy sắc mùi tiền. Chiếc thuyền này mặc dù hết sức giản dị và chất phác, song với vị trí hoàng kim là nằm ngay chính giữa dòng sông, cộng với việc được chế tác từ nguyên liệu tốt là gỗ lim thượng đẳng hiếm có, điều đó càng chứng tỏ nó cao hơn những thuyền khác một bậc, khẳng định không phải loại tầm thường.

Khi Mộ Dung Thiên mới đến Thần Phong đại lục, hắn luôn cảm thấy những ngọn đèn ma pháp lơ lửng trên cao vô cùng đặc sắc, nhưng khi đã thấy nhiều thì lại cảm thấy bình thường, chiếc thuyền hoa này lại khác biệt, công cụ chiếu sáng mà nó dùng là những chiếc đèn lồng nguyên thủy nhất, trông chẳng khác gì ở Địa cầu, trái lại, Mộ Dung Thiên lại cảm thấy cực kỳ mới mẻ.

Một Quy nhân với hàng ria mép hình chữ bát lập tức tiến đến nghênh đón, về mặt ý nghĩa thì đây đúng là Quy công chân chính, chuyên phụ trách dẫn khách.

Quy nhân cúi đầu khom lưng, ân cần chào đón:

- Hoan nghênh quý khách ghé thăm, không biết chư vị có đặt phòng trước không?

Mạc Khắc gật đầu:

- Phòng 902!

Bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng cho tối nay từ sớm, nếu không đặt phòng trước, chỉ e lúc này đã chật kín người.

- À vâng, mời quý vị theo tại hạ.

Hành lễ xong, Quy nhân liền đi trước dẫn đường, ba người theo sát phía sau.

Đứng trên sàn thuyền, Mộ Dung Thiên lúc này mới phát hiện chiếc thuyền này lớn kinh người, riêng bề rộng đã đến sáu mươi thước, dài tới năm trăm thước, y hệt như một chiếc hàng không mẫu hạm cỡ nhỏ. Chính giữa thuyền không phải một phòng mái bằng như thường lệ mà là một tòa tháp nhọn, tổng cộng có mười tám tầng, vươn cao chót vót, nổi bật lên giữa hàng hà sa số thuyền bè xung quanh. Nơi này không giống như những tòa tháp tầng tầng lớp lớp thông thường, tháp này lấy chính giữa làm trụ, với những lối đi nhỏ tỏa ra từ giữa và vươn xa đến hàng chục thước, mà tận cùng của nó là một căn phòng lớn, trông tựa như vòng đu quay ở những công viên giải trí, nhìn thật nguy hiểm.

Từ cửa sổ mỗi căn phòng đều hắt ra ánh sáng mờ mờ, kèm theo đó là tiếng trống nhạc cùng tiếng đàn du dương, phía trên đỉnh treo bảng hiệu với bốn chữ lớn sáng rực đang nhấp nháy: “Thập Bát Thiên Đường.” Nhìn kỹ lại, hóa ra bốn chữ đó đều do những viên minh châu tròn xoe xếp lại, hơn nữa còn nghe thấy tiếng lao xao khe khẽ. Vừa sáng lấp lánh như sao vừa phát ra tiếng lao xao, đó là vật mà Mộ Dung Thiên đã từng thấy qua - Mộng châu, đương nhiên đó không thể là loại cực phẩm hơn bảy trăm năm tuổi mà Long nữ Mâu Cơ đã giành được trong cuộc đấu giá, tuy nhiên với nhiều Mộng châu thế này, hơn nữa xem chừng mỗi hạt đều có tuổi trên ba bốn trăm năm thì quả thật là hiếm thấy.

Mạt Khắc thấy bộ dạng lơ ngơ nhìn ngang nhìn ngửa của Mộ Dung Thiên thì lấy làm đắc ý, nói:

- Có phải đây là lần đầu Đan Ni Tư tiên sinh đến đây không? Thập Bát Thiên Đường là một trong những thuyền hoa danh tiếng nhất Bồng Lai Dạ Đô, nó nổi danh nhờ tòa tháp mười tám tầng của nó, chúng ta may mắn đặt được tầng thứ chín.

Nực cười thật, trước kia chỉ nghe nói tới mười tám tầng địa ngục, không ngờ Thần Phong đại lục còn có cả mười tám thiên đường.

Mạt Y giải thích thêm:

- Tầng đầu tiên của Thập Bát Thiên Đường tổng cộng có mười tám phòng, cứ lên trên một tầng, số phòng lại giảm đi một. Sự đa dạng về tiết mục và chủng loại mỹ nữ giữa các tầng đều khác nhau, nhất là phòng duy nhất trên tầng mười tám, nghe nói mức độ xa xỉ khó mà tưởng tượng được, vô số tiết mục đầy kích thích khiến người ta sung sướng như ở trên thiên đường vậy. Đáng tiếc, hai huynh đệ chúng ta cũng chỉ mới được nghe nói chứ chưa có tư cách tự mình trải nghiệm, có điều Đan Ni Tư tiên sinh cũng không cần tiếc nuối, tầng chín cũng có không ít tiết mục rồi, đảm bảo sẽ khiến tiên sinh ứng phó không nổi, sung sướng muốn chết, quên cả lối về, ha ha...

Con mẹ nó, thương nhân dị giới cũng biết ăn chơi thật đấy, sắc tâm của Mộ Dung Thiên đại động, hần liền nói:

- Vậy để ta trải nghiệm xem sao.

Quy nhân dẫn ba người tới tận chân tháp, tại đó đã có ba nữ tử dung mạo xinh xắn khẽ cúi chào:

- Ngải Phù, Phiên Liên, Mễ Hiết Nhĩ rất vinh hạnh được phục vụ quý khách.

Mạt Khắc giải thích:

- Đan Ni Tư tiên sinh, đây là thị nữ sẽ đi theo để giải thích các tiết mục đêm nay cho chúng ta, hay còn được gọi là U Mỹ, ngoài việc hướng dẫn, họ còn có thể vì ngài mà làm bất cứ điều gì. Họ được dạy bảo đã lâu, am hiểu rất nhiều, nhiệt tình lắm đấy!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lập tức vỗ ngay một phát lên bờ mông tròn trịa của Mễ Hiết Nhĩ đang đứng bên:

- Mỹ nữ các nàng thần kỳ như vậy thật sao?

Mễ Hiết Nhĩ là nữ tử có khí chất tốt nhất trong ba người, rõ ràng là hai huynh đệ Mạt Khắc vì lấy lòng mà cố ý nhường cho hần.

Mễ Hiết Nhĩ bị tập kích liền kêu khẽ một tiếng, thẹn thùng trách cứ:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ngài xấu quá!

Trên gương mặt của nàng ta chợt hiện lên hai đóa mây hồng, làm như xấu hổ thật vậy, không thể không thừa nhận, đáng vẻ e thẹn đó bất luận là giả hay thật thì đều gợi lên dục vọng của Mộ Dung Thiên.

Mạt Y cười nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ngài đừng bị vẻ ngoài của nàng ta đánh lừa, đến lúc bị xơi tái rồi còn không biết đấy.

Ba nàng đồng loạt phụng phịu kháng nghị, khuôn mặt ai nấy đều đầy vẻ thuần khiết. Mặc dù cùng là tầng thứ chín, song phục vụ mỗi phòng mỗi khác, nếu chủ yếu đến bàn chuyện làm ăn hoặc thưởng thức ca múa, tiết mục biểu diễn và thị nữ được an bài thì sẽ có khác biệt. Hai huynh đệ Mạt Khắc tới đây hoàn toàn vì tiêu khiển nên tuyển chọn loại kích thích nhất, ngay cả thị nữ cũng đều rất phóng đảng.

Ba nàng U My cười tươi như hoa dẫn đám người Mộ Dung Thiên bước lên cầu thang xoáy ốc để lên tầng chín, lối đi đều làm từ ngọc bích, tay vịn lại làm từ bạch ngọc, vừa xa xỉ lại vừa trang nhã.

Vừa vào trong phòng, Mộ Dung Thiên liền phát hiện nơi đây là một kết giới cách âm hai chiều, tác dụng của nó tất nhiên không cần phải nói, hẩn hất sâu một hơi, xem ra lại là một đêm hủ bại rồi.

Hết hồi 165

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

168. Hồi 166: Mi Lạn

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 166: Mi Lạn

(Hủ bại)

Dịch giả: rongbang

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Trong phòng trang hoàng rất lộng lẫy tạo thành sự đối lập rõ rệt với phong cách trang nhã bên ngoài thuyền. Những chiếc đèn lồng nhỏ màu hồng nhạt, thắm trải màu hồng, trường rủ hồng, tường hồng, tất cả những thứ trong tầm mắt đều toát lên một bầu không khí mờ mờ ảo ảo.

Sân khấu hình tròn được đặt chính giữa căn phòng, với diện tích khoảng ba trăm thước vuông, chiều cao mười thước, không gian đủ để các vũ công tận tình ca múa.

Ba chiếc sập dài và lớn được xếp đều xung quanh tạo thành một góc sáu mươi độ với sân khấu dĩ nhiên là chỗ ngồi của ba người Mộ Dung Thiên. Trên bàn ở mé bên phải có một nút nhấn màu lam nhô lên, Mộ Dung Thiên hiểu kỳ khê ấn một cái, lập tức, một bức màn đen từ viên tinh thạch treo lơ lửng phía trên đầu khoảng năm thước liền tỏa ra, tựa như một tấm rèm buông xuống trùm kín hoàn toàn chiếc bàn và sập mà Mộ Dung Thiên đang ngồi ở trong. Đó là kết giới thanh quang đơn hướng, người ngoài không nhìn và nghe thấy gì ở trong, đương nhiên người ở trong đó “làm” gì cũng không ai biết, ấn vào nút một lần nữa, bức màn lại nhanh chóng tan biến, kết giới đã được mở ra.

Trên cửa sổ có đặt mấy chiếc bồn hải lan, hương thơm ủa vào mũi từng đợt, trong phòng ngập tràn mùi dục vọng kích thích lòng ham muốn của con người. Hai huynh đệ Mạt Khắc đã sớm không chịu nổi, bắt đầu động thủ động cước trên người U My, chỉ có điều là đụng chạm mà thôi, bởi lẽ trò hay còn ở phía sau, nếu

như hiện giờ quá phóng túng thì chẳng khác gì Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm, chẳng thấy chút mùi vị gì. Đôi tai như chiếc quạt của họ mặc dù rất giống với lão Trư nhưng trí tuệ và lòng kiên nhẫn thì khác nhau như trời với đất, nếu không thì họ đã chẳng trở thành những thương nhân thành công.

Mộ Dung Thiên cũng ôm U Mỹ Mễ Hiết Nhĩ của mình ngồi trên chiếc sạp mềm mại và không chút khách khí, chiếc bàn ở trước mặt đã chất đầy của ngon vật lạ, hoa quả, hải sản, quỳnh tương ngọc dịch, tất cả đều dành cho khách nhân thưởng thức.

Cửa phòng khép chặt, tường phía xung quanh dường như cũng không có lối vào, căn phòng này lại treo lơ lửng giữa không trung, người biểu diễn vào bằng cách nào nhỉ? Trong khi Mộ Dung Thiên còn đang thắc mắc, giữa sân khấu đột nhiên sáng bừng, một cột sáng trắng chiếu thẳng lên trời, tiếp đó, thân hình mười hai nữ tử bạch y tựa như ảo ảnh đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người, từ mờ mờ ảo ảo dần trở nên rõ ràng, cuối cùng thì cột sáng biến mất, tất cả đã biến thành người thật đứng sờ sờ trước mặt.

Mộ Dung Thiên chợt tỉnh ngộ, hóa ra là truyền tống trận, con mẹ nó thật là xa xỉ, giết gà mà lại dùng đến dao mổ trâu; không ngờ khi diễn viên xuất hiện thì lại dùng đến cả truyền tống trận loại nhỏ, đúng là phô trương. Đương nhiên, hứng thú của khách hàng cũng có tỷ lệ thuận với mức độ quý hiếm của sự vật, lão bản của Thập Bát Thiên Đường đúng là hiểu rõ tâm lý con người nên không tiếc gì tốn kém.

Những ngọn lửa rừng rực phun ra từ mấy chục lỗ nhỏ đặt quanh sân khấu, dưới ánh lửa, mười hai nữ tử bạch y ngoài y phục ra, tất cả tóc tai, lông mi, lông mày, con ngươi, sắc mặt, đôi môi, móng tay... bất cứ chỗ nào trên cơ thể cũng đều là một màu trắng toát, quanh thân còn thấy làn sương trắng mờ mờ, toàn bộ sân khấu, thậm chí là cả căn phòng chẳng mấy chốc cũng đã bị khí lạnh bao trùm, sương mù vẩn vút, căn phòng bỗng trở nên lạnh lạnh tựa như Quảng Hàn Cung của Hằng Nga vậy.

Những nữ tử bạch y này không khéo léo tươi cười để lấy lòng khách nhân như các vũ kỹ thông thường, những khuôn mặt xinh xắn ấy đều lạnh lùng như băng, cực kỳ cao ngạo, tuy nhiên, thân hình nóng bỏng gợi cảm đầy quyến rũ thoáng ẩn thoáng hiện dưới lớp y phục bằng lụa trắng lại tạo thành sự đối lập rõ ràng với thần thái của bọn họ. Những nữ tử thông minh đều biết, chỉ lộ bảy phần cơ thể là khêu gợi nhất, nó còn có sức dụ hoặc hơn cả việc để lộ thể hoàn toàn, hơn nữa, vẻ ngoài lạnh lùng kia rất dễ thổi bùng lên lòng ham muốn chinh phục của nam nhân.

Món khai vị được tận tâm chế tác này cũng không tệ, Mộ Dung Thiên cảm thấy niềm hưng phấn tăng vọt nhanh chóng, dục vọng sục sôi; vì đủ thứ việc bận rộn mà từ khi đến Tát La này, hắn chưa từng vui vẻ với bất kỳ nữ tử nào dù cho trong nhà có vô số mỹ nữ, hơn nữa lại phải chịu áp lực trong thời gian dài, vì việc làm ăn mà bôn ba tứ xứ, cơ bản là không có thời gian rảnh rỗi nên lúc này làm sao kìm nén nổi lòng ham muốn dâng trào, khí huyết sục sôi được chứ. U Mỹ Mễ Hiết Nhĩ ngồi bên cạnh liền lập tức cảm giác được sự biến hóa của hắn, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên đùi hắn nhẹ nhàng ma sát, vừa như vô tình lại vừa như cố ý chạm vào “đỉnh núi” đang vươn lên hùng dũng, nhẹ thốt:

- Đan Ni Tư tiên sinh thật là dũng mãnh.

Nàng ta còn cố ý đưa lưỡi liếm bờ môi đỏ mọng gợi cảm, đáng vẻ đầy khiêu khích.

Chiếc bàn hình bán nguyệt che kín cả hai người ngồi trong, hai huynh đệ Mạt Khắc cùng những nữ tử bạch y cách xa hơn hai chục thước cũng không thể nhìn thấy nhiều, tuy nhiên có mặt bọn họ ở đây, bản thân thì lên lút giở trò ngay dưới bàn hiển nhiên là kích thích hơn rất nhiều.

Câu nói kia nửa là tăng bốc nửa là sự thực, bởi lẽ năng lực của Mộ Dung Thiên về phương diện gối chăn quả thật rất mạnh, hắn vốn đã có hóa tinh của sức mạnh băng hỏa nên căn bản là không cần sử dụng đến “Kim thương bất đảo” hay bất cứ loại thuốc tráng dương nào khác.

Đối mặt với sự chòng ghẹo của Mễ Hiết Nhĩ, Mộ Dung Thiên vốn đã có chút hưng phấn nay lại càng thêm ngứa ngáy. “Đồ lăng lợ này, lát nữa lão tử sẽ làm đến lúc ngươi phải cầu xin mới thôi, để xem ngươi lăng lợ và dâm dăng thế nào.”

Tiếng nhạc du dương bay bổng, thân hình mềm mại của những nữ tử bạch y cũng dập dìu theo tiếng nhạc, những dải lụa trong tay tung bay trông tựa như tiên nữ giáng trần vậy.

Chòng ghẹo thì chòng ghẹo, Mễ Hiết Nhĩ vẫn làm tròn chức trách của một U My, nàng vừa vuốt ve trên đùi Mộ Dung Thiên vừa giảng giải:

- Đan Ni Tư tiên sinh, điệu múa này là “Thần nữ tư phạm”, đúng như tên gọi, nó kể về một nữ thần trẻ tuổi trên trời, vì rung động tình yêu mà trốn xuống phạm trần, tìm kiếm một đức lang quân như ý.

Mễ Hiết Nhĩ không giải thích nhiều, nói quá nhiều thì cũng không còn hay nữa, chủ yếu là để người xem tự mình cảm nhận.

Mộ Dung Thiên gạt đầu lia lịa, song ánh mắt không rời khỏi những vũ nữ trước mặt:

- Ừm, ừm.

Mễ Hiết Nhĩ cũng nhận ra được dục vọng của hắn đang bành trướng, nên nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, nếu thích, sau khi màn múa kết thúc, ngài có thể gọi bất cứ vũ nữ nào đến hầu hạ ngài.

Mộ Dung Thiên mừng rỡ:

- Thật sao?

Mễ Hiết Nhĩ mỉm cười:

- Không sai, chỉ có điều thiếp phải nhắc trước Đan Ni Tư tiên sinh một câu, những mỹ nữ trước mắt đều là người thuộc tộc Hàn Sương, thân thể lạnh lẽo trời sinh, nhất là phía bên trong, đến lúc đó, bảo bối của ngài có thể bị đóng băng đó.

Mộ Dung Thiên vốn đang nóng lòng muốn thử, nghe vậy thì trợn trừng mắt:

- Không phải chứ! Còn có chuyện như vậy sao? Vậy chẳng phải là muốn lấy mạng người ta à?

Mễ Hiết Nhĩ cười hi hi đáp:

- Nếu không tin, lát nữa tiên sinh có thể thử xem.

Điệu nhạc bỗng trở nên ai oán triền miên, phong cách vũ đạo của các nữ tử Hàn Sương tộc dần trở nên nóng bỏng, ánh mắt vốn dĩ lạnh lùng đột nhiên tràn đầy khát khao cháy bỏng. Thánh nữ cao ngạo đột nhiên biến thành những dams nữ khát khao được an ủi, sức dụ hoặc đó thật sự không thể dùng từ ngữ mà diễn tả được.

Mộ Dung Thiên biết Mễ Hiết Nhĩ nhất định sẽ không gạt mình, nên hắn cũng hơi chán nản. Nhìn những nữ tử lẳng lơ đến tận xương tủy đang biểu diễn, mà hắn thì cứ tựa như là chó đói trông thấy khúc xương thơm phức ngay trước mặt mà không thể chạm vào vậy. Mộ Dung Thiên không cam lòng, hỏi:

- Mễ Hiết Nhĩ, theo nàng nói vậy, chẳng lẽ bọn họ chỉ có thể “tự giải quyết” thôi hay sao?

- Tự giải quyết?

Mễ Hiết Nhĩ hơi ngẩn người ra, sau đó liền hiểu rõ ý của Mộ Dung Thiên, nàng cười đến rung người, nói:

- Thật ra cũng có trường hợp ngoại lệ, một là giao hợp với nam tử cùng thuộc Hàn Sương tộc, vậy thì sẽ không bị ảnh hưởng gì, hai là giao hợp với các ma pháp sư hoặc võ giả thiện về Băng hệ.

Băng hệ? Lĩnh vực ma võ sĩ như mình chẳng phải cũng hiểu rất rõ Băng hệ đấu khí đó sao? Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hưng phấn vô cùng, nhưng liền ngay đó thì lại gạt bỏ lòng ham muốn đi, bởi vì trên đại lục này không có nhiều Băng hệ ma pháp sư và võ giả, mà trước đây hắn đã từng hiển lộ Hỏa hệ đấu khí với bên ngoài, nếu giờ cũng tiết lộ nốt Băng hệ đấu khí thì tính nguy hiểm của việc bại lộ thân phận sẽ tăng cao, bởi vì người có Lĩnh vực đấu khí thật rất dễ gây chú ý.

Vì thế Mộ Dung Thiên thở dài một tiếng:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Mễ Hiết Nhĩ đưa đẩy sóng mắt, thốt:

- Hay là để ta bồi tiếp Đan Ni Tư tiên sinh trước một chút nhé?

Những người có thể đến Thập Bát Thiên Đường khỏi nói cũng biết đều là những nhân vật có máu mặt, người trẻ tuổi như Mộ Dung Thiên mà đã đạt được thành công thì cũng không nhiều, cho dù có thì cũng là dựa vào gia thế, nào có được cái mỵ lực của một nam tử tay trắng làm nên như hắn. Do đó mà Mễ Hiết Nhĩ mới lớn mặt quyền rũ hắn, mong được như cá gặp nước.

Phát sinh quan hệ với loại nữ nhân này sẽ không cần phải gánh chịu bất kỳ một trách nhiệm gì, có thể thích gì làm nấy, Mộ Dung Thiên đương nhiên sẽ không bỏ qua vu vật trước mắt này. Hắn nhéo ngay vào ngực nàng ta một cái, rồi nói:

- Mỹ nữ cứ yên tâm, một lát nữa sẽ không thiếu phần của nàng, hắc hắc...

Mễ Hiết Nhĩ nhất thời vui mừng không thôi, liền cầm lên một quả thơm ba vị, gọt vỏ xong rồi đưa đến miệng Mộ Dung Thiên và nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ngài nói rồi thì phải giữ lời đấy nhé, Mễ Hiết Nhĩ chờ ngài sung sướng đây.

Lúc này trong gian sương phòng chợt tối sầm lại, ánh lửa vụt tắt, các nữ tử Hàn Sương tộc đã múa xong một khúc, đợi một lúc mà không thấy ai gọi thì họ liền biến mất trong những ánh bạch quang chớp động của Truyền tống trận.

Mộ Dung Thiên thở dài một tiếng, chẳng trách những kẻ có tiền đều hủ bại như vậy, với những tiết mục đặc sắc như thế mà không thôi thúc người ta trở thành hủ bại thì thật là khó.

Không lâu sau, bạch quang lại xuất hiện, lần này phương thức mà các vũ cơ lên sân khấu khác với nhóm trước, toàn bộ đều phủ phục dưới đất cho đến lúc tiếng nhạc vang lên thì họ mới bắt đầu cử động, từ từ đứng dậy.

Ấn tượng đầu tiên của Mộ Dung Thiên về họ là: mềm mại không xương. Thân thể của họ thon thả khác thường, vô luận là cánh tay, vòng eo, hay cặp đùi, vv.....tất cả đều hết sức mảnh mai thon dài. Đôi mắt sáng nửa khép nửa mở, cả người như vô lực, họ dùng phương thức vận vẹo uốn lượn để đứng dậy; hơn nữa, các bộ phận trên thân thể họ đều phải liên tục vận vẹo uốn lượn, nếu không thì tựa như sẽ không chống đỡ nổi mà nằm rạp trở lại trên mặt đất vậy.

Mễ Hiết Nhĩ dựa sát vào một bên Mộ Dung Thiên, hơi thở của nàng như lan như xạ thoát ra tự nhiên, nhẹ thốt:

- Nhu Cốt Tiêu Hồn vũ, những nữ tử này đều là các mỹ nữ của Nhu Cốt tộc hiếm thấy trên đại lục, ngay cả đầu khớp xương cũng đều có thể khống chế mềm mại, sự mềm dẻo của họ là không ai sánh kịp. Đan Ni Tư tiên sinh, ta nghĩ hẳn ngài cũng hiểu rất rõ sự diệu dụng của họ khi ở trên giường...

Úi chà, vậy là còn lợi hại hơn cả các nữ vận động viên thể thao ở Địa cầu rồi, muốn chơi thế nào cũng được! Thú vị, thật là thú vị! Mộ Dung Thiên nghĩ đến điểm đặc sắc, suýt nữa thì máu xông tận não luôn.

Chín Nhu Cốt mỹ nữ uốn lượn đến bên cạnh chín cây cột ở giữa sân khấu, sau đó liền quần quanh lấy những cây cột đó giống như những xà nữ xinh đẹp trơn tuột vậy. Mỵ lực của vũ đạo Nhu Cốt tộc lúc này được phát huy hết sức nhuần nhuyễn, các loại động tác đòi hỏi độ khó cao đến mức quỷ dị và không thể tưởng tượng được, vượt qua cả cực hạn của cơ thể nhân loại đang không ngừng phổ biến ra. Đây mới đúng là múa cột thật sự, nếu so sánh với màn biểu diễn của họ, thì các vũ công múa cột ở Địa cầu đều giống như những khúc gỗ cứng ngắc vậy.

Sau khi kết thúc, Mộ Dung Thiên vội vàng gọi một mỹ nữ Nhu Cốt tộc mà hắn cho là xinh đẹp nhất đến để đùa bỡn một chút, hai huynh đệ Mạt Khắc mỗi người cũng chọn lấy một nàng, lòng nhẩn nại của họ còn thua xa Mộ Dung Thiên, nhưng nhờ có được hai viên “Kim thương bất đảo” làm hậu thuẫn vững chắc, nên lại càng không thềm kiêng kỵ gì. Không lâu sau liền nghe tiếng “pháo nổ” âm âm kèm theo tiếng rên rỉ nũng nịu của mỹ nữ. Hai người họ phóng đàng đến nỗi không thềm dừng tới kết giới nữa, cứ thế mà phô trương “vốn liếng” của mình, xem ra cả hai cũng đều là những tay lão luyện trong việc gối chăn tập thể của giới làng chơi.

Tiết mục đặc sắc cũng không còn nữa, bởi việc sân khấu nay đã bị biến thành chiến trường mà phải bỏ dỡ. Mấy mỹ nữ xuất hiện tiếp theo cũng đều có một đặc điểm mà rất nhiều nam nhân yêu thích, đó là ngực lớn. Mỗi một nàng ít nhất cũng đều có vòng một loại E. Mộ Dung Thiên thầm nhủ, nếu trước kia Mâu Cơ mà gặp được những nữ nhân này thì chắc sẽ thẹn đến mức muốn đập đầu vào đậu hũ mà chết đi cho xong. Và điều càng hiếm hơn đó chính là những bộ ngực của các mỹ nữ này lại không vì kích cỡ quá lớn mà xệ xuống, chúng vẫn rất hiên ngang căng tròn.

Tiết mục lần này có tên gọi là “Hung kỹ” [1], Mộ Dung Thiên nhanh chóng nhìn thấy các nàng ngực lớn thuộc nhiều chủng tộc khác nhau này lần lượt đi đến trước mặt nhóm người của hắn, sau đó dùng bộ phận đáng kiêu ngạo nhất của các nàng hoặc là kẹp ly rượu hoặc là kẹp các loại trái cây và thức ăn khác lên, rồi vung văng đưa đến trước miệng Mộ Dung Thiên, rồi dùng cánh tay ôm lấy cổ hắn và kéo sát vào mình, tư thế giống như là đang cho trẻ em bú vậy.

Tiết mục tiếp theo là “Bạng [2] nữ đa tình”, người biểu diễn là những mỹ nữ ẩn mình trong vỏ trai, cơ thể của các nàng trắng muốt mềm mại, thật giống như là thịt ngọc trai vậy, kỳ diệu không thể tả. Rồi lại còn có “Thất sắc tân phân” [3], cái tên nghe thật nho nhã êm tai, trên thực tế là do bảy nàng có những “cánh rừng rậm” ở dưới hạ thể với màu sắc khác nhau biểu diễn mà tạo thành cái tên như thế.

Tiết mục tiếp theo là “Hồ yêu mê hoặc”. Từ ngàn xưa, Hồ ly tinh đã được công nhận là loài ma quỷ có sức mê hoặc mạnh nhất trên Địa cầu. Lúc này họ bắt đầu lên sân khấu, và khi họ dùng điệu múa tiêu hồn để kích thích người xem, thì rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng không thể chịu nổi được nữa. Hắn kéo kết giới xuống và bắt đầu tiến nhập vào cuộc chiến kịch liệt. Cứ sau mỗi một tiết mục thì bên trong kết giới lại có thêm mỹ nữ. Những nữ nhân này đều có kinh nghiệm huấn luyện khác nhau, ai nấy cũng đều có tuyệt chiêu khiến kẻ khác phải điên cuồng. Mộ Dung Thiên không biết đã hưởng thụ qua bao nhiêu mỹ nữ thuộc nhiều chủng tộc khác nhau, mãi đến lúc trên đềm đều ướt đầm mồ hôi và xuân dịch thì trận kịch chiến này mới được ngừng lại.

Mộ Dung Thiên quả thật là rất mạnh mẽ, một đám mỹ nữ bao gồm cả Mễ Hiết Nhĩ trong đó, bây giờ đều nằm ngổn ngang trên giường, mềm oặt như bún, nhìn chẳng khác nào các nàng mỹ nữ của Nhu Cốt tộc vậy. Còn hai huynh đệ Mạt Khắc dưới sự chống đỡ của “Kim thương bất đảo” thì cũng hoàn toàn sụp đổ, sau cơn kịch chiến, cả hai đều lăn ra ngủ như chết.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại khác, sau khi tận tình hưởng lạc, hắn vẫn không thấy mệt mỏi, nhưng lại bỗng nhiên cảm thấy nội tâm trống rỗng. Những việc đấu đá trong thương trường là những gì hắn ghét nhất khi còn ở Địa cầu, nhưng giờ đây lại không thể không bước đi trên con đường gian thương này. Nếu là lúc bình thường, chỉ cần có đám người Lộ Thiển bầu bạn thì đó là hoàn hảo nhất, nhưng lúc này bọn họ đều ở Gia Đồ Thác, nghĩ đến việc ít nhất còn phải hơn nữa tháng nữa thì mới được gặp lại, Mộ Dung Thiên liền có chút buồn vu vơ.

Mộ Dung Thiên lấy ra một bộ y phục mới từ trong Không gian châu và mặc lên. Sau đó hắn rút bỏ kết giới và đi thẳng ra cửa. Hắn vốn thích nhất là hương thơm tỏa ra từ cơ thể mỹ nữ, nhưng không hiểu sao vào lúc này thì hắn lại rất có phản cảm với cái loại mùi vị đầy dục vọng ấy, thật là ngọt ngào khó thở, Mộ Dung Thiên thầm nghĩ nên ra ngoài hít thở không khí trong lành một chút sẽ tốt hơn.

Vừa kéo cửa ra, Mộ Dung Thiên suýt nữa đã đâm sầm vào một người có dáng vẻ hốt hoảng, tâm thần bất định đang từ tầng dưới đi lên.

Thì ra người đó là một nữ tử, và lại còn là một nữ tử có khuôn mặt và vóc người mỹ lệ, thuộc hàng cực phẩm hiếm có trên thế gian. Mộ Dung Thiên lập tức ngây cả người, nếu hắn nhớ không lầm thì đây đã là lần thứ tư hắn chạm mặt với nàng, và những lần gặp mặt ấy đều ở trong những tình huống bất ngờ nhất, thật kỳ kỳ như là cao xanh cổ ý an bài vậy.

Hết hồi 166

=====

Chú thích:

[1] Hung kỹ: kỹ năng ngực

[2] Bạng: sò biển

[3] Thất sắc tân phân: bảy màu rực rỡ

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

169. Hồi 168: Đồ Chú

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 168: Đồ Chú

(Cá Cược)

Dịch giả: rongbang

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mâu Cơ gật gật đầu nói:

- Không sai, đi săn trên biển là một truyền thống của đế quốc chúng ta. Bởi Tát La là một quốc gia lấy mật dịch làm chủ, mùi vị buôn bán quá nặng nề, vì vậy, nhằm để tránh cho mọi người không xao lãng võ công, hàng năm đế quốc vẫn cử hành các cuộc thi đấu để khích lệ bách tính, mà đi săn trên biển chính là cuộc thi đấu quan trọng nhất trong số đó, thời gian kéo dài đến cả tháng, giống như là một dịp lễ lớn vậy. Trong cuộc đi săn trên biển này, vị dũng sĩ nào có biểu hiện ưu tú nhất thì sẽ được đế quốc trọng dụng.

Thấy được một tia sáng hy vọng, Mộ Dung Thiên hưng phấn hỏi tới:

- Nội dung cụ thể thế nào? Mới nghe tên thì tựa hồ không giống như là dũng sĩ quyết đấu phải không?

Mâu Cơ lắc đầu:

- Không phải, là săn giết hải ma hung thú!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hơi khiếp đảm, liền hỏi lại:

- Hung thú? Nếu là vậy thì không phải là rất nguy hiểm sao?

Hung thú cũng là một loại ma thú nhưng chúng so với ma thú còn hung hãn hơn rất nhiều. Chúng có tính cách tàn bạo, so với việc ăn xuân được mà không có chỗ phát tiết còn lợi hại hơn. Lúc trước Sắc đạo Phi Lợi Phổ cho hắn một đôi bao tay “Linh động” có thể đề thăng tốc độ phóng xuất linh lực cực nhanh, đôi bao tay đó chính là được làm từ da của loài hải ma Ban Dịch Tư, rất tiếc là trong cuộc tỷ võ của học viện, đã có nhiều người thấy qua đôi bao tay đó rồi, vì thế mà hắn không thể dùng nó được nữa, bằng không tất sẽ rất dễ bị bại lộ thân phận.

Mâu Cơ đảo nhanh đôi mắt rồi thản nhiên nói:

- Nói nhảm, bộ người cho rằng chỉ phải giết vài ba con tôm cua cá đơn giản vậy thôi sao? Nếu dễ thế thì ai ai cũng đã sớm ngồi trên cao rồi.

Thấy Mộ Dung Thiên hơi nao núng, nàng lại hừ một tiếng rồi tiếp lời:

- Quỷ mặt đen, nếu người thấy sợ thì nên sớm bỏ qua ý niệm đó đi, cứ ngoan ngoãn mà làm một tên gian thương là được rồi.

Từ sau ngày gặp lại Lăng Đế Tư, lòng hiếu thắng của Mộ Dung Thiên tựa hồ lại càng tăng lên rất nhiều, giờ lại nghe thấy lời Mâu Cơ nói giống như muốn ám chỉ mình là loài rùa đen rút đầu thì trong lòng hẳn cảm thấy giận dữ, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ tươi cười, thốt:

- Ai nói ta sợ chứ? Mâu Cơ tiểu thư, hay là người chỉ điểm cho ta một chút, để rồi xem ta có tư cách tham gia hay không thì biết?

Mâu Cơ không chút do dự, đáp ngay:

- Được.

Rồi nàng trầm nghĩ: “Không ngờ tên quỷ mặt đen này lại dám chủ động đi khiêu chiến. Để bốn tiểu thư hiển lộ chút bản lĩnh, đánh cho hắn thất điên bát đảo một chuyến, đến lúc đó thì hắn mới biết thế nào là cao thủ.” Đương nhiên nàng không phải là loại dạ xoa chỉ biết dựa vào quyền thế của phụ thân mà tác yêu tác quái. Nàng có thực lực rất mạnh, ở tại Tát La cũng có danh tiếng lớn. Hơn nữa, nàng đã luyện kỹ năng huyết kế của gia tộc là “Chân long đấu khí” lên tới tầng thứ năm, quả thật là một nhân tài xuất sắc trong giới trẻ hiện nay.

Mâu Cơ ngạo nghễ nói:

- Người vừa mới trở về nên nhất định là rất mệt mỏi. Để cho công bằng, người cứ nghỉ ngơi cho tốt một đêm, đến mai chúng ta mới giao đấu, để cho người được tâm phục khẩu phục.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, nói:

- Được, cứ quyết định như vậy đi.

Mâu Cơ chợt nhớ ra một chuyện, vội nói:

- Sau khi người thua rồi thì không được ghi hận, càng không được gian lận trong việc thuốc thang của ta. Nàng thật sự lo ngại nên phải giao kèo như thế, chỉ e cái tên gian xảo này giả trò gì trên thuốc của nàng.

Mộ Dung Thiên cười lớn:

- Ok, người nghĩ ta là hạng người như vậy sao?

Mâu Cơ nhún mày hỏi:

- Ok?

Mộ Dung Thiên giải thích:

- Nó có nghĩa là tốt, không thành vấn đề đó.

Thế rồi hai người quyết định thời gian quyết đấu xong, nhưng rồi Mâu Cơ lại còn muốn nhiều người chứng kiến cảnh mình đay dọa tên tiểu tử này, quả đúng là nàng chỉ sợ thiên hạ không loạn, vì vậy mà ngay trong buổi tối hôm đó, nàng liền không ngần ngại mà tuyên dương việc đó cho đám người của Lộ Thiển, Lạc Na, và Lệ Toa biết; đồng thời còn kêu gọi bọn họ đến xem nào nhiệt nữa, thật khiến cho Mộ Dung Thiên không biết nên khóc hay nên cười. Quả thật nói sao đi nữa, nếu hắn mà bại trận trước mặt Lộ Thiển vốn là người vẫn sùng bái mình thì đúng là hơi có chút mất mặt. Hắn biết thực lực của Mâu Cơ rất mạnh, mà mình lại không thể sử dụng Băng hệ và hai môn tuyệt kỹ độc nhất vô nhị là Ma bạo phá và Bạo phong tuyệt sát, xem ra hết tám chín phần năm chắc thất bại.

Sáng hôm sau, mấy người đến một đạo quán trong thành, thuê một bãi tập được trang bị với một Úc linh kết giới thật lớn, chỉ cần khởi động nó thì uy lực của kỹ năng và linh lực của những người ở bên trong kết giới sẽ bị giảm bớt ít nhất là một phần mười so với ngày thường, sự cứng cáp của cơ thể cũng sẽ không sinh ra biến hóa gì; do đó mà bãi tập này sẽ phòng ngừa được thương vong rất hữu hiệu, và tất nhiên tiền thuê cũng rất mắc. Tiền phí ở đây sẽ được tính trên từng giây, bởi lẽ nếu muốn duy trì kết giới này thì sẽ phải tốn rất nhiều năng lượng của tinh thạch.

Vừa bước vào trong bãi tập có Úc Linh kết giới, Mộ Dung Thiên lập tức cảm thấy một luồng áp lực nặng nề từ bốn phương tám hướng xâm nhập vào cơ thể. Trên thực tế, đây không phải là vì trọng lực của bãi

tập được tăng lên mà là do linh lực trong thân thể hắn bị áp chế quá nhiều, nên khiến cho bản thân hắn tự sinh ra ảo giác như vậy.

Mâu Cơ rất đầy tự tin. Trong mắt nàng, Mộ Dung Thiên chỉ là một con mồi sắp bị chà đạp mà thôi. Nhớ tới những lúc phục được, ánh mắt của hắn đã chiếm tiện nghi của mình không ít, bây giờ không báo thù thì sao được chứ?

Khán giả tại đây chỉ có bốn người mà Mộ Dung Thiên tín nhiệm nhất là Lộ Thiển, Lạc Na, Lệ Toa, và Hải Luân Na. Hắn phải khéo léo chọn lựa đạo quán có thể khả dĩ tránh được tai mắt giám sát của Mạch Khắc Tắc Nhĩ, hơn nữa còn âm thầm để Lộ Thiển bố trí rất nhiều trinh sát khôilỗi, tuyệt đối không thể có một chút sơ hở nào.

Vì để được công bằng, song phương đều phải khoác lên chiếc đạo phục có sức phòng ngự giống nhau, áo dài chấm đất, tay rộng, lại đeo thêm thắt lưng, thoát nhìn thì trông rất giống võ sĩ Không Thủ đạo ở Địa cầu. Sau khi Mâu Cơ khoác lên chiếc đạo phục, không ngờ trông nàng cũng anh tư lẫm lẫm, bộ dáng rất giống một bá vương hoa. Nếu có thể chinh phục được một mỹ nữ như vậy thì rất thú vị, chỉ tiếc là dù lá gan của Mộ Dung Thiên lớn thế nào đi nữa thì hắn cũng không dám ra tay thu phục, bởi vì nàng không giống như những nữ nhân khác, phụ thân của nàng bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cho hắn bị vạn kiếp bất phục.

Mấy người Lộ Thiển ngồi chờ xem cuộc đấu ở hàng ghế dành cho quý khách ở bên trong tòa kết giới hai tầng ngói. Tuy các nàng đều biết nếu Mộ Dung Thiên không dùng thực lực thì phần thắng sẽ không cao, nhưng hắn lâu nay vẫn rất luôn cổ quái, vì vậy nên kết quả thế nào thì cũng không ai dám đoán trước được.

Mâu Cơ cũng không dùng đến cây cốt tiên của mình, mà chỉ dùng tay không, xem ra có vẻ như là muốn nhường Mộ Dung Thiên. Vào lúc này, khí thế trên người nàng bộc phát rất mạnh, bộ đạo phục không gió mà vẫn bay phấp phật. Hai mắt nàng tỏa ra ánh kim quang lấp lánh, đó chính là dấu hiệu của Chân long đấu khí tầng thứ hai - Kim Long vô úy. Đây là mức cực hạn mà nàng có thể phát huy được ở bên trong Ước lĩnh kết giới. Mâu Cơ làm sao biết giấu nghề là cái gì, nàng chỉ nghĩ cứ một chiêu đánh bại Mộ Dung Thiên là xong.

Mâu Cơ nhanh chóng thủ thế, rồi nói:

- Chúng ta bắt đầu đi.

Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Không cần gấp, trước tiên ta phải làm vài động tác khởi động đã.

Nói xong, hắn liền xoay vai xoay cổ, bẻ tay răng rắc. Lâu ngày không chiến đấu, thân thể bắt đầu rỉ sét rồi.

Mâu Cơ rất sốt ruột, nàng thấy hắn chậm chạp liền thúc giục:

- Quỷ mặt đen, nhanh lên, nhanh lên một chút đi!

Giờ phút này trông nàng thật giống như một damsai đang khát tình vậy, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn từ tốn với những động tác khởi động của mình, hắn lặp đi lặp lại mãi những động tác đó cho đến gần năm phút sau thì mới xong, lúc đó hắn mới chịu đứng dậy.

Mâu Cơ hết nhẫn nại được, liền hỏi:

- Đã xong chưa vậy?

- Xong rồi!

Sau khi chuẩn bị xong, Mộ Dung Thiên cũng không dùng đến vũ khí, mà chỉ dùng tay không để đấu.

Mâu Cơ nghe vậy thì vừa vận Chân Long đấu khí lên, hai mắt lại tỏa ra ánh kim quang, thốt:

- Quỷ mặt đen, ngươi cẩn thận đó!

- Ê, khoan đã.

Mộ Dung Thiên đột nhiên giơ tay ra dấu tạm dừng, rồi nói:

- Ta còn một chút vấn đề!

Mâu Cơ ngẩn ra, đầu khí trên người liền biến mất, cất tiếng hỏi:

- Chuyện gì nữa?

Mộ Dung Thiên không nhanh không chậm nói:

- Chúng ta phải đề ra quy tắc trước đã.

Mâu Cơ rõ ràng là người khá nóng nảy, liền nói:

- Còn quy tắc gì nữa chứ, cứ người nào ngã xuống mà không đứng dậy nổi thì là thua rồi!

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Nếu vậy thì không mấy tốt. Vạn nhất ta bị Mâu Cơ tiểu thư người đánh bị thương tới mười ngày hay tám bữa mà không khang phục được, đến lúc đó gây trở ngại cho sinh ý của ta thì là chuyện nhỏ, nhưng nếu không luyện được thuốc cho người thì phải làm sao đây?

Mâu Cơ nghĩ thấy cũng có đạo lý, vội đáp:

- Vậy người nói đi, phải làm thế nào mới tốt!

- Đầu tiên, nếu bị đẩy ra bên ngoài vòng là thua; thứ hai, có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn và chiêu thức công kích nào để giao đấu mà không có hạn chế gì; thứ ba, nếu một bên tự động nhận thua thì đối phương cũng không được đánh tiếp nữa.

Ba quy tắc rất thiếu công bình này là do Mộ Dung Thiên đặt ra để có lợi cho mình. Nếu chơi thắng thì mình thua là cái chắc, nhưng nếu muốn đẩy Mâu Cơ ra ngoài vòng đấu thì còn có khả năng, giống như trận đấu với Ốc Thập Lạp Cơ ngày trước vậy. Mở miệng nhận thua tất nhiên là để tránh bị thương, còn mình thì chắc chắn là không thể gây thương tổn cho Mâu Cơ được rồi, dù sao thì hắn cũng rất biết khả năng của mình.

Mâu Cơ không suy nghĩ nhiều liền nói:

- Được rồi, được rồi, mọi thứ cứ theo ý người đi, còn gì nữa không?

- Hết rồi.

- Tốt lắm, vậy chúng ta bắt đầu đi!

Mâu Cơ lại bắt đầu vận khởi Chân Long đầu khí.

Chỉ tiếc là Mộ Dung Thiên lại giơ tay ra dấu tạm dừng.

Mâu Cơ tức đến muốn ngất đi, ba lần tích lũy khí thế đều bị cắt đứt thật giống như là đang sắp sửa đạt đến cao trào thì đối phương lại ngừng mà không tiếp tục nữa, trong lòng nàng thấy bất mãn, bực tức hỏi:

- Lại gì nữa đây?

Mộ Dung Thiên cười hì hì nói:

- Chúng ta giao đấu suông thế này thì không thú vị chút nào, chi bằng chúng ta đánh cuộc một chuyện đi?

Mâu Cơ bực đến muốn nổi đóa, hỏi lại:

- Đánh cuộc cái gì?

- Mâu Cơ tiểu thư, nếu người thua thì hãy thỉnh phụ thân người đề cử ta tham gia cuộc săn trên biển nhé!

Bởi vì Mộ Dung Thiên biết được từ miệng nàng, nếu là người ngoài không có quốc tịch của Tát La mà muốn tham gia cuộc săn trên biển thì cần phải có người đề cử mới được.

Mâu Cơ chưa từng nghĩ mình sẽ thua tên quỷ mặt đen này, nên cũng chẳng thèm hỏi nếu hắn thua thì sẽ mất thứ gì, nàng lập tức đáp ứng:

- Được!

Sau đó, nàng liền vận khởi Chân Long đấu khí lên, đây chính là lần thứ tư nàng vận khởi đấu khí, đồng thời trong lòng cũng thầm nghĩ nếu như Mộ Dung Thiên còn nói lời nhảm nhí như nữ nhân nữa thì nàng sẽ xuất chiêu trước, cứ mặc kệ hắn.

Nhưng lần này thật sự là bắt đầu rồi. Mộ Dung Thiên đã đạt được mục đích. Chiến đấu cũng chẳng khác gì chiến tranh vậy, nhất mãnh, nhị kiệt, tam suy (một mạnh, hai kém, ba yếu). Khí thế và đấu chí của Mâu Cơ nhiều lần bị ngăn trở, nên không còn được mạnh như lúc ban đầu nữa, trạng thái của nàng giảm đi nhiều, khả năng vận dụng lực lượng mạnh nhất cũng bị giảm mất, do đó mà phần thắng của Mộ Dung Thiên cũng tăng cao lên.

Ý niệm vừa chuyển, linh lực trong cơ thể hắn liền lưu động mãnh liệt, đáng vẻ hèn mọn thường ngày của hắn lập tức biến mất, thay vào đó là dáng dấp đầy uy phong lẫm liệt.

Nhìn Mộ Dung Thiên thay đổi như thành một người khác, Mâu Cơ thầm nghĩ: “Hóa ra tên quỷ mặt đen này cũng có vài phần thực lực, chẳng trách nào hắn lại dám ăn gan báo mà đi khiêu chiến mình, nhưng bốn tiểu thư lại càng mạnh hơn.”

Nàng nghĩ tới đây thì chân giẫm mạnh lên sàn đấu một cái, cả người phi thân phóng tới, trong tay xuất hiện hai chiếc đầu kim long đang há miệng thật rộng, rồi nhắm về phía Mộ Dung Thiên mà bổ tới, mơ hồ mang theo tiếng long ngâm chấn nhiếp tâm thần người ta vậy.

Hết hồi 168

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

170. Hồi 169: Bộc Quang

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 169: Bộc Quang

(Hở hênh)

Dịch giả: useless junk

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên vẫn sử dụng sở trường của mình là linh lực vũ khí, xuất ra một thanh Hỏa chùy và giáng thẳng về phía chiếc đầu rồng đang lao tới.

- Rầm!

Dưới sự va chạm của hai luồng linh lực giống như thực chất này, Hỏa chùy của Mộ Dung Thiên bị vỡ vụn, nhưng hai chiếc đầu rồng chỉ hơi khựng lại một chút rồi lại tiếp tục lao về phía trước. Chiêu này gọi là “Kinh long phách ngại”, oai lực có thể đánh tan vàng nát đá. Cho dù linh lực vũ khí của Mộ Dung Thiên được tổ hợp bởi một loại nguyên tố có độ đặc dày nhất thiên hạ, song nó vẫn không thể chống lại nổi.

Mộ Dung Thiên sớm đã đoán được kết quả này, nên hắn lập tức nhảy lùi lại phía sau.

Mâu Cơ chỉ đánh ra một kích để lập uy, nàng đắc ý không thôi; vào lúc này, phía sau lưng nàng cũng tỏa ánh kim quang lấp lánh, đó là một chiếc đuôi rồng, nhưng nó lại không phải là một bộ phận của thân thể Mâu Cơ, mà đó là một phần thực thể do đấu khí hình thành.

Mộ Dung Thiên cứ nhắm bên trái mà tránh né, nhưng đến lúc Mâu Cơ đuổi tới thì lại nhanh chóng lách về bên phải, lợi dụng quán tính để bỏ rơi nàng. Nhưng chiếc đuôi rồng ở dưới chân Mâu Cơ cũng theo đà chạy của nàng mà dong đưa, trong lúc khẩn cấp, nó liền nhanh chóng đổi hướng và tiếp tục bám sát Mộ Dung Thiên. Kinh thân thuật của Long tộc cũng rất trừu tượng, chiêu này được gọi là “Thần long bá vĩ”, là một chiêu thức rất tốt khi cần phải biến hướng, khiến cho đối phương khó mà thoát được, và cũng rất dễ áp bức người ta đến mức không kịp thở. Mặc dù tính tình của Mâu Cơ thường hay nóng nảy và rất xung động, nhưng trong lúc chiến đấu thì lại là người rất thông minh, nàng biết linh lực của Mộ Dung Thiên nhất định là không bằng mình, nên đã dùng hai chiêu “Kinh long phách ngạn” và “Thần long bá vĩ” để buộc hẳn phải liều mạng. Đây cũng là chiến thuật lấy mạnh hiếp yếu rất thường thấy, tương tự như Ốc Thập Lạp Cơ đã dùng vậy.

Mộ Dung Thiên luống cuống tay chân, chỉ trong chốc lát đã tựa như vừa vô tình lại như vừa cố ý lui đến sát bên sân đấu.

Mâu Cơ cũng không ngốc, nàng thoáng hơi do dự một chút. Chẳng lẽ hẳn muốn dụ mình đến sát rìa sân đấu, sau đó sẽ cấp tốc nhảy tránh, rồi mới từ sau lưng mà đánh tới, khiến cho mình văng ra ngoài vòng đấu hay sao? Tuy nghĩ vậy, nhưng Mâu Cơ cũng nhanh chóng gạt bỏ điều lo lắng đó, bởi vì nàng rất có tự tin đối với kinh thân thuật và đấu khí của mình, chỉ ít thì cũng sẽ không bại dưới tay tên quỷ mặt đen này.

Trên hai tay của Mộ Dung Thiên cầm hai thanh Hỏa kiếm, hẳn chém thẳng về phía chiếc đầu hoàng kim long trên tay Long nữ.

Mâu Cơ thấy thế thì trong lòng mừng rỡ, tên quỷ mặt đen này đúng là ngu ngốc mà, đã biết rõ là lấy trướng chọi đá mà hẳn vẫn làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Nếu như hẳn nhảy tránh thì ít ra cũng sẽ còn một phần cơ hội. Thế rồi, đầu rồng trong tay nàng vẫn tiếp tục đánh tới, nàng không dám đánh vào ngực hẳn, vì muốn tránh cho hẳn khỏi bị trọng thương.

Trên miệng Mộ Dung Thiên hé ra một nụ cười gian xảo, trong lúc Hỏa kiếm đang liều mạng đánh tới đầu rồng thì lập tức chuyển biến và hóa thành một chiếc Hỏa tiên (roi lửa), cuốn lấy cổ tay của Mâu Cơ, dùng hết sức mà kéo thật mạnh.

Chiêu “Kinh long phách ngạn” của Mâu Cơ liền cứ thế mà bay trượt qua hai vai Mộ Dung Thiên. Nàng gặp phải quái chiêu này nên bị bất ngờ và không kịp đề phòng, khiến cho trung môn mở rộng, không thể thu thế lại được. Trong tiếng kinh hô, nàng liền bổ nhào về phía trước, tuy nhiên, phản ứng của nàng cũng rất nhanh nhạy, nàng lập tức vận khởi hoàng kim long khí hộ thể để bao bọc lấy toàn thân, đồng thời còn muốn kéo theo Mộ Dung Thiên cùng rơi ra ngoài.

Mộ Dung Thiên buông rơi chiếc roi trong tay, rồi thò thảo cách không bắt trúng lấy cánh tay phải của nàng, đồng thời cũng xoay người, đưa lưng về phía Mâu Cơ.

Việc quay lưng về phía địch nhân trong lúc giao chiến là một việc tối kỵ của binh gia. Đây chính là lần đầu tiên mà Mâu Cơ nhìn thấy một chiêu thức quái dị như thế, nhưng nàng cũng nhanh chóng phát hiện ra tác dụng của nó – mượn sức đánh sức!

- Linh phục hồi kiên suất! (Vật qua vai)

Trong lúc mắt hoa đầu váng, toàn bộ lực lượng của Mâu Cơ đều bị Mộ Dung Thiên lợi dụng, hẳn hất người một cái, khiến nàng đầu dưới chân trên rồi lộn nhào ra bên ngoài sân đấu, trên người còn bị cột bởi ba sợi thừng hỏa diễm mà không ai biết Mộ Dung Thiên đã chuẩn bị từ lúc nào. Mọi người đều biết tác dụng phòng hộ của đấu khí hộ thể khi chạm trán với loại kỹ năng chuyên trói buộc người ta là yếu nhất, hơn nữa dây thừng hỏa diễm của Mộ Dung Thiên được tạo ra bởi loại linh lực siêu ngưng tụ nên rất khó gãy thoát.

Mắt thấy Mâu Cơ sắp bị ngã xuống đất, Mộ Dung Thiên lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, bên dưới sân đấu có trải tấm nệm mềm mại, hơn nữa linh lực của Long nữ rất mạnh mẽ, dù có bị té thì cũng không sợ nàng sẽ bị chấn động tới não bộ.

Chỉ tiếc là hẳn cao hứng quá sớm. Từ trên người Mâu Cơ đột nhiên xuất hiện mấy con kim long, há miệng thật lớn rồi cắn thẳng vào mấy sợi thừng hỏa diễm, sau đó mới quay trở về.

Mộ Dung Thiên rùng mình:

- Bồn mạng hộ thể đấu khí?

Cũng giống như hoạt tính hộ thể đấu khí, bồn mạng hộ thể đấu khí là một loại đấu khí phòng ngự cực kỳ hiếm thấy, và nó có liên quan đến huyết mạch của từng chủng tộc. Bồn mạng vật của mỗi chủng tộc đều khác nhau, nhưng bồn mạng vật của Long tộc khẳng định là rỗng ròi, do đó mà Mộ Dung Thiên chỉ vừa liếc qua một cái thì đã liền nhận ra ngay.

Từ trên hai tay Mâu Cơ phóng ra một quả kim sắc khí cầu, đánh thẳng xuống mặt đất, rồi quả cầu ấy tựa như quả bóng da bật ngược trở lên. Mâu Cơ cuộn mình lại rồi nhẹ nhàng điểm một cái lên quả khí cầu, sau đó liền tung mình bay trở lại sân đấu.

Nếu như dùng loại đấu khí rất kiên cố như Băng đấu khí thì Mộ Dung Thiên đã có vài phần nắm chắc sẽ khiến cho nàng không thể quay trở lại sân đấu được, giống như lần đấu với Ốc Thập Lạp Cơ vậy, nhưng lúc này hắn không thể để lộ Băng hệ đấu khí, nên chỉ đành bỏ lỡ cơ hội thôi.

Mâu Cơ đã quá ỷ y, suýt chút nữa thì đã bị bại dưới tay Mộ Dung Thiên, nàng thẹn quá hóa giận, nên lúc này ra tay cũng không lưu tình nữa. Sau khi vừa chấm đất, song chưởng liền vỗ vào nhau một cái, lập tức có tám đạo kinh khí màu xám uốn lượn ngoằn ngoèo bay sát sàn đấu và đánh thẳng về hướng của Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên hơi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mâu Cơ sử dụng loại Chân Long đấu khí có màu sắc thứ hai này, nên không dám đụng thẳng với nó, mà lập tức nhảy lui lại phía sau.

Thế nhưng tốc độ của kinh khí màu xám kia còn nhanh hơn Mộ Dung Thiên, trong chớp mắt đã vây kín lấy hắn. Hắn thấy vậy vội nhảy lên cao, nhưng tám con thổ long cũng vừa gào thét vừa cấp tốc bốc thẳng lên theo, đuổi sát ngay sau Mộ Dung Thiên, rồi hoặc dùng đầu hoặc dùng đuôi đánh vào thân thể hắn như là đánh bóng chày vậy, đánh cho thân thể của hắn bay trở về phía Mâu Cơ.

Toàn thân Mộ Dung Thiên bị chấn động mạnh, nhưng lại không đau đớn như trong tưởng tượng, bởi vì linh lực của tám con thổ long đó chủ yếu chỉ là dùng để truy đuổi, đồng thời ngăn cản và ép cho kẻ bỏ chạy phải quay trở lại. Chứ con đường chết chính thức mới là lúc đối diện với chủ nhân của chúng.

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên hoa chân múa tay, bay vù vù về hướng mình mà không thể nào biến hướng được, Mâu Cơ vô cùng đắc ý. Quỷ mặt đen, lần này người còn không chịu thua hay sao. Thế rồi nàng vận khởi Chân Long đấu khí sẵn, ôm cây đợi thỏ.

Mộ Dung Thiên tỏ vẻ cực kỳ bối rối, tay chân rất luống cuống. Trong lúc khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại sáu, bảy thước, hắn bỗng nhiên dừng lại tất cả động tác. Lúc này hắn rất trấn tĩnh, không hề có một chút vẻ kinh hoàng nào. Hai tay hắn chấp ngang, ngón trở duỗi thẳng, còn ngón cái thì chỉ lên trời, ba ngón tay còn lại thì đan vào nhau và co vào lòng bàn tay.

- Í.

Mâu Cơ hơi bất ngờ. Nàng chưa từng gặp qua loại quái chiêu này. Vừa rồi chiêu “Linh phục bối kiên suất” mượn sức đánh sức của Mộ Dung Thiên có tính chất rất đặc dị thì nàng đã được ném mùi rồi, cho nên cũng hơi kiêng kỵ, không biết lần này lại là cái gì nữa đây. Tuy nhiên, Chân Long đấu khí của gia tộc nàng rất kiên cố, thật khó có gì phá nổi nó, thậm chí còn có thể chống được cả Hắc Ám đấu khí. Mâu Cơ tin tưởng linh lực của mình so với người yếu hơn kia, trong lúc đôi bên chọi thẳng thì hắn nhất định sẽ không thể chiếm được tiện nghi gì.

Nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện ra thế tay của Mộ Dung Thiên rất giống với động tác khi chuẩn bị bóp cò súng. Lúc này hắn cười đầy quỷ dị rồi thốt:

- Bùm!

Đương nhiên là Thần Phong đại lực không có súng lục, nhưng cùng với tiếng kêu của hắn thì một tia hỏa khí nhỏ như châm được bắn ra từ đầu ngón trở của hắn, so với đạn thật thì còn sắc bén và ác liệt hơn, bắn thẳng vào song nhũ của Mâu Cơ.

Phi hành kỹ năng Châm đấu khí? Đây là lần đầu tiên Mâu Cơ thấy được loại đấu khí có sự yêu cầu sắp xếp rất hà khắc như Châm đấu khí mà lại có thể dùng Phi hành kỹ năng mà phát ra này. Do đó nàng rất

kinh hải, tên sắc lang này dám công kích vào bộ phận yếu hại của mình. Bộ ngực của mình phải vất vả lắm mới dần dần bồi dưỡng cho chúng được nảy nở, nếu bị đâm trúng thì không biết hậu quả sẽ ra sao. Vì quá quan tâm nên trong lòng Mâu Cơ trở nên bồn loạn, mà nàng cũng không dám chắc là Chân Long đấu khí của mình có thể hoàn toàn hóa giải được Châm đấu khí hay không nữa, do đó nàng chỉ còn cách là bỏ qua mục tiêu, nhanh chóng nhảy tránh sang một bên. Nhờ vậy mà Mộ Dung Thiên lại vượt qua được một phen thất bại.

Mâu Cơ bị mất một cơ hội tốt, vừa thẹn vừa tức, nói:

- Người, người là đồ hạ lưu!

“Nhân bất hạ lưu uống thiếu niên.” Mộ Dung Thiên cực kỳ đặc ý thâm nghĩ như vậy, tuy nhiên, ngoài miệng vẫn nói:

- Mâu Cơ tiểu thư, không phải vừa rồi chúng ta đã nói rõ rồi sao? Chúng ta đều có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn hoặc chiêu thức nào để công kích, và người cũng đã đáp ứng rồi kia mà!

Mâu Cơ nghe vậy thì ghen lời. Tự mình đã trúng phải bẫy rập của hắn rồi, đúng là khổ không thể nói thành lời. Đồ gian thương đáng chết! Gian thương đáng chết!

Trong lòng Mâu Cơ thầm mắng tên sắc lang hơn mười mấy lần, sau đó hờn hển nói:

- Được, ta sẽ khiến cho người tâm phục khẩu phục!

Vừa dứt lời, từ lòng bàn tay của nàng liền có một con rồng đen, ba đầu ba đuôi, lớn như cái chậu nước không ngừng gào thét phóng ra ngoài; những đôi mắt lửa của nó tròn tròn, khiến người ta vừa nhìn qua cũng biết ngay đây là chiêu mạnh, hiển nhiên lần này là đánh thật rồi.

Khuôn mặt của Mâu Cơ lạnh như sương, nàng không nói một lời, chỉ lặng lẽ điều khiển tam đầu long đánh về phía Mộ Dung Thiên. Một nữ tử tâm cao khí ngạo như nàng đã hai lần bị chọc giận, nên nàng chỉ muốn đánh bại tên gian thương đáng hận này trong một thời gian sớm nhất thì mới có thể hả giận được, nếu không thì nàng nhất định sẽ bị mất cân bằng nội tiết tố.

Mộ Dung Thiên lại dùng mảnh cũ, hắn dùng châm để hóa giải thể công của nàng, thế nhưng lần này lại không thấy hiệu quả. Tốc độ và tính linh hoạt của tam đầu long có thể so với thổ long, nó chỉ gạt ngang chiếc đuôi một cái thì đã đánh bay hai mũi Châm đấu khí. Trong khi đó, uy lực của tam đầu long so với uy lực của chiêu “Kình long phách ngại” thì cũng mạnh như nhau. Tốc độ và cường độ của Mộ Dung Thiên vốn đã kém người ta, đã vậy lại còn không thể sử dụng Băng hệ đấu khí với đủ các loại kỹ năng biến hóa, và ngay cả hai môn tuyệt kỹ là Ma Bạo Phá và Long Quyền Tuyệt Sát cũng không thể dùng tới, vì vậy mà lúc này hắn cảm thấy bức rức khó chịu vô cùng. Nếu không phải vậy thì hắn đã có thể phân cao thấp với Mâu Cơ rồi, dù sao thì trước kia hắn cũng đã từng được xem là nhân tài kiệt xuất mới nổi, là mặt trời chính ngọ của Lam Nguyệt đế quốc kia mà, so với Mâu Cơ thì quyết chẳng kém bao nhiêu, thậm chí còn có thể mạnh hơn nàng nữa.

Nhưng lúc này thì hắn chỉ đành trơ mắt để cho nữ tử mạnh mẽ kia bức cho tới nỗi không còn sức đánh trả. Mâu Cơ thấy hắn chống đỡ không được thì lại càng không muốn buông tha, cứ ép tới như cuồng phong bạo vũ vậy. Rốt cuộc, khi nàng nhìn thấy Mộ Dung Thiên dừng lại bất động thì trong lòng thoáng hơi do dự. Người này một khi tỏ ra có tình huống dị thường thì rất có thể là hắn có gì đó cổ quái. Đương nhiên Mâu Cơ cũng không thể bỏ qua cơ hội tốt này, nàng hết sức tập trung tinh thần, điều khiển tam đầu long bay về phía hắn.

Thấy chiêu thức cường mạnh trong tay mình càng lúc càng tiến đến gần Mộ Dung Thiên, còn hắn thì trông giống như không có khả năng tránh nổi, trong lòng Mâu Cơ rất mừng rỡ. Nhưng đột nhiên vào lúc này thì hắn lại lớn tiếng hô:

- Ta nhận...

Mâu Cơ nghe vậy thì dừng tay lại, tiến đến gần Mộ Dung Thiên rồi nói với vẻ đặc ý:

- Chịu thua rồi phải không?

Trên mặt Mộ Dung Thiên lộ ra một nụ cười quỷ quái, cánh tay hần khê phất một cái, lập tức có một nắm bột trắng bay tới chụp lấy toàn thân Mâu Cơ.

Long nữ bị bất ngờ nên không kịp đề phòng, nhắm chặt hai mắt rồi kinh hô:

- Đan Ni Tư, ngươi làm gì đó?

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc nói:

- Ta còn chưa nhận thua kia mà. Ta chỉ muốn nói: “Ta nhận đánh thật đó, ngươi hãy cẩn thận.”

Mâu Cơ tức đến khí huyết công tâm:

- Ngươi là đồ xấu xa!

Mộ Dung Thiên lúc này giống như kẻ trộm lén đi mất. Còn Mâu Cơ trong lúc nổi cơn thịnh nộ, nàng đang định vận Chân Long đấu khí thì đột nhiên cảm thấy toàn thân giống như là đang bị hàng vạn con trùng cắn khắp nơi, ngứa ngáy không chịu nổi. Tình huống của nàng lúc này thật giống với tình trạng của Mông Na Lâm ngày xưa, nhưng chẳng qua hiệu quả nhỏ hơn rất nhiều.

Mâu Cơ không biết đó là thứ gì, nàng cố chịu đựng sự tê ngứa mà đuổi theo truy kích Mộ Dung Thiên, chỉ tiếc là đấu khí của nàng lúc này đã rất rối loạn, nên công lực cũng giảm đi nhiều. Còn Mộ Dung Thiên thì ung dung nhảy trái tránh phải, đã vậy lại còn không ngừng khiêu khích:

- Mâu Cơ tiểu thư, hay là ngươi hãy nhận thua đi. Nếu chịu nhận thua thì ta sẽ cho ngươi giải được.

Mâu Cơ sắp bị tức giận tới phọt máu, cắn răng không nói một lời mà đuổi giết gian thương này. Không bao lâu cảm giác ngứa ngáy tràn ngập toàn thân. Mâu Cơ rốt cục chịu không nổi, ngừng chiến dùng tay gãi khắp người.

Mộ Dung Thiên thấy thắng lợi đã nắm chắc trong tay, nên cũng không nhân cơ hội mà hạ thủ, hần chỉ đứng phía xa rồi nói:

- Mâu Cơ tiểu thư, ngươi nhận thua đi, vậy thì sẽ bớt chịu khổ đấy.

Nhưng tính tình Mâu Cơ rất quật cường, nàng không phục việc mình bị bại dưới thủ đoạn vô sỉ của hần, nên cương quyết không muốn nói ra hai chữ “chịu thua”.

Mộ Dung Thiên có hơi chút không đành lòng, hần định lấy lại mặt mũi của nam nhân bằng cách nhường cho nàng keo này thì chợt nghe một tiếng “soạt”. Không ngờ vì nàng dùng tay để gãi ngứa nhưng do dùng sức quá mạnh nên đã kéo rách luôn y phục, kể cả lớp nội y ở bên trong. Ngay cả đôi “tiểu bạch thố” vừa có chút thành tựu của nàng cũng đều lộ ra ngoài.

Mâu Cơ sững sờ đứng đờ người ra, còn Mộ Dung Thiên thì cũng ngây cả người. Ngay cả đám người Lộ Thiển đang ngồi một bên xem giao đấu cũng ngẩn ra. Trong nhất thời, toàn trường yên lặng tới mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Hết hồi 169

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

171. Hồi 170: Đỉnh Hôn

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 170: Đỉnh Hôn

Dịch giả: useless junk

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Niềm kiêu ngạo của nữ tử, bộ phận kín đáo nhất trên người nữ tử cứ như vậy mà phơi bày ra trước mặt một nam nhân mà không hề che đậy. Thân thể Long nữ tinh khiết không tỳ vết, hai quả anh đào hồng hồng lồ lộ xinh đẹp, lại thêm ở phía dưới gò nhũ hoa bên trái còn có một nốt ruồi đỏ thắm đặc biệt chói mắt.

Phải ít nhất là năm giây trôi qua thì Mâu Cơ mới có phản ứng, nàng chụp lấy một mảnh đạo phục vừa bị xé, che đi bộ phận trọng yếu, rồi run giọng hỏi:

- Người....người đã thấy những gì?

Mộ Dung Thiên ngây ngốc trả lời:

- Nốt.....

Sau đó hần chợt phát hiện ra là mình quá ngu ngốc, nên vội vàng ho khan hai tiếng, rồi sửa lại:

- Không, ta không thấy gì hết. Ta chỉ muốn nói người là một nữ tử rất có cốt khí.

Lời nói của hần có vẻ không ăn nhập vào đâu, và chính bản thân hần cũng không biết phải giải quyết tình huống trước mắt ra sao cho tốt nữa.

Tia hy vọng cuối cùng của Long nữ bị nghiền nát, thế là nàng òa lên khóc thật lớn.

Mộ Dung Thiên nhất thời luống cuống tay chân, vội bước đến bên cạnh nàng, đồng thời cũng móc ra bao giải được từ trong túi, đưa sang cho nàng rồi lúng túng nói:

- Ta chịu thua, Mâu Cơ tiểu thư, người thắng rồi!

Việc đã đến nước này, dù hần có vô sỉ nữa thì cũng không thể nhân lúc cháy nhà mà hôi của được.

Mâu Cơ cầm lấy túi giải được trong tay hần, bàn tay nàng vừa buông ra thì mảnh vải trên ngực lại rơi xuống. Khoảng cách giữa hai người gần thế này nên đôi gò bồng đảo của nàng lại càng đặc biệt lớn hơn, so với các tác phẩm nghệ thuật khỏa thân thì còn kích thích thần kinh người ta hơn rất nhiều. Do đó mà máu mũi của Mộ Dung Thiên nhanh chóng phọt ra mà không có cách nào cầm lại được.

Mâu Cơ vừa xấu hổ vừa tức giận đến gần chết, nàng vừa khóc vừa hung hăng tát cho hần một cái rồi nói:

- Quỷ mặt đen, ta hận người!

Sau khi dứt lời, nàng liền quay người phóng vọt về phía phòng thay đồ của đạo trường. Con Khiếu thiên sư thấy chủ nhân chịu nhục, nên nhìn Mộ Dung Thiên gằm nhẹ vài tiếng rồi cũng vội vàng chạy theo.

Mộ Dung Thiên ôm một bên má đang nóng ran, nhưng không hề tức giận. Hần chỉ cảm thấy xấu hổ và bất an nhiều hơn. Không ngờ lần này đùa lớn chuyện rồi, coi bộ khó có thể thu xếp được đây.

Đám người Lộ Thiên cũng chỉ biết nhìn nhau ngơ ngác, mãi một lúc lâu mới đi đến bên cạnh Mộ Dung Thiên rồi hỏi:

- Đan Ni Tư ca ca, huynh không sao chứ?

- Đan Ni Tư tiên sinh, người không sao chứ?

Mộ Dung Thiên chán nản nói:

- Không có gì.

Trong lòng hần đang lo lắng không thôi. Vạn nhất Mâu Cơ chạy về nhà kể tội hần thì coi như mọi chuyện đều xong. Đừng nói tới chuyện sinh ý của mình được bay cao như điều gặp gió, thậm chí ngay cả một chốn dung thân ở Tát La này cũng sẽ không còn nữa. Hần đã sớm vạch ra một kế hoạch hoàn mỹ, một con đường thuận buồm xuôi gió, không ngờ lúc này lại mong manh như thủy tinh và tan vỡ thành từng mảnh.

Khi về đến nhà, Mộ Dung Thiên không thấy bóng dáng của Mâu Cơ đâu nữa. Trong lòng hần lo lắng vô cùng, bắt đầu suy nghĩ không biết có nên tìm đường bỏ chạy hay không. Nhưng nghĩ tới Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ rất yêu thương nữ nhi Mâu Cơ, rất có thể y sẽ dùng tới mười hình phạt tàn khốc nhất của thời Mãn Thanh mà xé mình ra thành mười bảy, mười tám mảnh, rồi đem ném cho cá ăn. Chỉ nghĩ tới đó thôi thì cả người Mộ Dung Thiên đã phát run. Nhưng nếu bỏ đi tất cả cơ nghiệp mà mình phải vất vả lắm mới thành lập được cách đây không lâu, giờ lại phải chạy trốn và bắt đầu lại từ đầu, đúng là nói thì dễ, nhưng làm thì rất khó.

Kinh hãi lo lắng tới hơn ba ngày, vào một buổi trưa nọ, trong lúc Mộ Dung Thiên hốt hoảng bất an, ăn uống mà chẳng thấy mùi vị gì, thì đột nhiên Mâu Cơ lại xuất hiện. Hai mắt nàng đỏ bừng, hình như là đã khóc suốt ba ngày nay rồi.

Mộ Dung Thiên vội buông chén cơm xuống rồi bước tới đón nàng, vẻ mặt của hần tỏ ra rất áy náy, nói:

- Mâu Cơ tiểu thư, nãi nãi của ta ơi, ngươi là đại nhân có đại lượng, hãy tha cho ta lần này đi. Ta thật đáng chết, ta dâm tiện, vô sỉ, hạ lưu, dâm dăng, hèn hạ, ta không phải là người, nhưng bọn Lộ Thiển có giao hảo với người rất tốt, người không nể mặt tăng thì cũng nên nể mặt Phật, ngàn vạn lần đừng cho phụ thân người biết, bằng không thì nhất định ta sẽ chết! Còn nếu như ngươi muốn trừng phạt ta thế nào để hả cơn giận thì cứ tùy ý người!

Trên mặt Mộ Dung Thiên lộ ra vẻ khí khái bi tráng, giống như là tráng sĩ thấy chết không sợ, một đi không trở về vậy. Hần thầm nghĩ dù Mâu Cơ có dùng roi da, nện, hay giày cao gót để tra tấn thì lão tử cũng đành chịu vậy, chỉ cần có thể giữ được cái mạng nhỏ và sự nghiệp là được. Đại trượng phu có được thì duỗi được, giống hệt như “tiểu huynh đệ” trên người ta vậy.

Mâu Cơ không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thiên, sắc mặt của nàng luôn thay đổi không ngừng.

Tên sắc lang thấy có cơ hội chuyển biến, vội vàng thầm nháy mắt với đám người Lộ Thiển, mong các nàng cùng nhau năn nỉ giùm hần.

Đám người Lộ Thiển đều là những người thông minh lanh lợi, không cần Mộ Dung Thiên nhắc nhở thì cả bọn đều đã đến bên cạnh Mâu Cơ mà xin cho hần.

Đợi mọi người nói xong, cuối cùng Mâu Cơ mới chỉ vào Mộ Dung Thiên rồi chậm rãi thốt một câu:

- Ta muốn ngươi lập tức cưới ta!

Lời nói này thật giống như cả trăm luồng sấm sét đánh thẳng vào đầu Mộ Dung Thiên, quả thật là long trời lở đất. Tên sắc lang sợ quá, vội lấp bắp nói:

- Mâu Cơ tiểu thư, ngươi nói thật hay nói chơi vậy, ha ha...

Trong lòng hần lại càng khủng hoảng hơn. Không phải sức tiếp thụ của nàng quá yếu ớt, rồi khi bị đả kích trầm trọng như vậy nên đã phát điên rồi? Nếu thế thì mình chết chắc rồi, hơn nữa còn là chết không toàn thân, cả một mảnh nhỏ cũng không lưu lại chút nào.

Đám nữ tử ngạc nhiên nhìn Mâu Cơ, ai nấy cũng đều cảm thấy khó tin.

Nhìn biểu tình nghiêm túc của Long nữ, Mộ Dung Thiên cười không nổi nữa, hần hỏi dò:

- Mâu Cơ tiểu thư, ta có thể hỏi nguyên nhân được không?

Mâu Cơ lạnh lùng đáp:

- Bởi vì ngươi đã nhìn thấy nốt ruồi ở dưới nhũ hoa của ta. Từ lúc sáu tuổi, ta đã từng thề với Long tôn, ngoài cha ta là người đầu tiên nhìn thấy nó ra, còn sau này, người nào thấy nó sẽ là trượng phu của ta!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì suýt nữa ngất xỉu. Chỉ vì một lý do đơn giản như vậy thôi sao? Hần lập tức nhớ tới chuyện Đại Thoại Tây Du, trong đó cũng có tình tiết tương tự như thế.

Hần vội ho một tiếng, rồi tiếp lời:

- Nhưng chúng ta hình như chưa có cảm tình gì mà.

Mâu Cơ vẫn lặp lại câu nói kia:

- Người đã nhìn thấy nốt ruồi dưới nhũ hoa của ta.

Mộ Dung Thiên:

- Ta là một gã gian thương vô sỉ dè tiện, làm sao có thể xứng với Mâu Cơ tiểu thư được?

Mâu Cơ:

- Người đã nhìn thấy nốt ruồi dưới nhũ hoa của ta.

Mộ Dung Thiên:

-

Sau một hồi hồi đáp, Mộ Dung Thiên xác định được một việc, đó là Mâu Cơ rất tai ngược, nhưng nàng cũng là một trong số những nữ tử bảo thủ rất hiếm thấy tại Thần Phong đại lục, thật giống hệt như những nữ nhân của thời cổ đại tại Địa cầu vậy, chỉ cần có người nhìn thấy thân thể mình thì sẽ lấy làm chồng, dù thích hay không cũng vậy, do đó mới phát sinh ra chuyện không thể tưởng tượng nổi này.

Tuy tính khí hơi bết một chút, nhưng cũng phải thừa nhận Mâu Cơ là một nữ tử rất hấp dẫn, bất kể là dung mạo, vóc dáng, hay cả tính thẳng thắn, tất cả đều rất hợp ý của Mộ Dung Thiên. Điều đó đúng là không thể nghi ngờ gì nữa, nhưng Mộ Dung Thiên thật không dám tiếp nhận phần hậu lễ này, vì dù cho Mâu Cơ có đồng ý thì Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng sẽ không chấp thuận. Y đường đường là một người đứng đầu Long tộc, làm sao lại có thể gả nữ nhi của mình cho một tên thương nhân xấu xa dưng nghiệp bằng con đường bán trắng dương và thối tình được được kia chứ. Nói không chừng, đến lúc đó thì y sẽ giết người bịt miệng, nhằm bảo vệ sự trong sạch của nữ nhi mình.

Về mặt Mâu Cơ vẫn lạnh như băng, nói:

- Ta cho người hai lựa chọn. Thứ nhất là lấy ta, thứ hai là để phụ thân ta thiên người! Ta có thể cam đoan với người là đám người Lộ Thiên sẽ không việc gì.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì giật nảy mình, hấn theo phản xạ tự nhiên mà lấy tay che lấy tiểu đệ đệ, chỉ sợ nếu như buông tay thì nó sẽ bay đi mất vậy. Mộ Dung Thiên nơm nớp lo sợ thốt:

- Mâu Cơ tiểu thư, chúng ta từ từ thương lượng nhé, ngàn vạn lần đừng xung động.

Mâu Cơ vô cùng bất mãn, hỏi:

- Chẳng lẽ ta xấu lắm sao?

Mộ Dung Thiên vội vàng khoát tay. đáp:

- Không, Mâu Cơ tiểu thư thiên sinh lệ chất, dung mạo như thiên tiên, khí chất động lòng người, là nữ nhân hấp dẫn nhất mà ta đã từng gặp.

Tuy rằng Mộ Dung Thiên cho là Lộ Thiên hấp dẫn hơn, nhưng hiện giờ hấn phải vượt mong ngựa, nên chỉ đành bất chấp mà nói đại thôi.

Mâu Cơ hỏi:

- Vóc dáng ta không ổn à?

Mộ Dung Thiên lại phải nịnh nọt:

- Vóc người của Mâu Cơ tiểu thư như ma quỷ, mỹ lực tỏa ra bốn phía, khiến người ta không thể chống nổi, ta nhìn thấy cũng muốn.....

Nói tới đây, hấn chợt phát hiện ra mình tăng bốc hơi quá, bắt đầu có khuynh hướng nghiêng về phương diện dâm dăng rồi, vào lúc này thật không thích hợp chút nào, vì thế nên hấn vội vàng dừng lời ngay.

Mâu Cơ tiếp lời hấn:

- Cũng muốn cười lên ta phải không?

- Đúng...ây, không phải, à, cũng không đúng, không đúng.....

Cho dù lưỡi của Mộ Dung Thiên có nở hoa sen thì hắn cũng không biết phải trả lời câu hỏi đó như thế nào mới thỏa.

Nếu như người nào không biết nội tình mà nghe những lời này của Mâu Cơ thì sẽ tưởng nàng là một dâm phụ. Mộ Dung Thiên cũng không ngoại lệ, hắn thầm nghĩ không biết từ lúc nào mà ác nữ này lại trở nên cởi mở đến như thế. Chẳng lẽ vì bị nhìn thấy nốt ruồi kia, nên nàng cho rằng mình đã trở thành người của họ Mộ Dung rồi hay sao?

Mâu Cơ không nao núng, hỏi tiếp:

- Có phải nhà ta rất nghèo nên không xứng với người phải không?

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Nếu như Long tộc mà nghèo thì Thần Phong đại lục sẽ không còn ai giàu nữa rồi.” Tuy nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn nặn ra bộ mặt thành khẩn, tiếp tục cầu xin:

- Nói thế này cho dễ hiểu nhé Mâu Cơ tiểu thư, chính bởi vì gia tộc của người, bởi vì người là một nhân tài rất ưu tú, nên ta làm sao dám trèo cao chứ. Nếu không thì phụ thân người nhất định sẽ làm thịt ta!

Mâu Cơ hừ lạnh một tiếng, rồi nói:

- Ta mặc kệ. Tóm lại, người phải nghĩ biện pháp cho ta. Nếu không thì ta thà để phụ thân làm thịt người cho khỏe, cùng lắm thì ta sẽ thủ tiết thôi!

“Mẹ kiếp!” Mộ Dung Thiên thầm mắng một câu. Nghe nói, loài nhện sau khi giao phối thì nhện cái sẽ ăn sống luôn nhện đực, còn ả Long nữ này quả đúng là một ác nữ, thật chẳng khác nhện cái là bao.

Thấy bộ dạng đầy quyết tâm của Mâu Cơ, đám Lộ Thiển cũng đành bó tay, họ chỉ có thể trơ mắt nhìn xem Mộ Dung Thiên làm sao giải quyết chuyện này thôi.

Mộ Dung Thiên vừa lau mồ hôi vừa không ngừng suy nghĩ, chỉ trong thoáng chốc đã tìm ra được một phương pháp, sau đó liền nói:

- Mâu Cơ tiểu thư, hay là thế này nhé. Trước tiên ta và người hãy ngấm ngấm đính hôn, sau đó đợi cho sự nghiệp của ta có được thành tựu, còn bản thân ta cũng được nổi bật tại Tát La, chừng đó ta sẽ cưới người cũng không muộn. Đến lúc đó, chẳng những người sẽ không bị mất mặt, mà cả phụ thân người cũng sẽ tiếp nhận ta dễ dàng hơn, như vậy há không phải là vẹn cả đôi đường sao? Được rồi, trước lúc đó thì Mâu Cơ tiểu thư ngàn vạn lần không thể nói cho phụ thân người biết được, nếu bằng không thì chỉ e người sẽ phải thủ tiết thật đấy.

Sách lược chính bên trong những lời này chính là hai chữ: kéo dài.

Mâu Cơ đắn đo suy nghĩ một lúc lâu, sau đó mới nói:

- Được, ta sẽ chờ! Nhưng nếu sau này người muốn thoái hôn thì dù cho người có chạy đến chân trời góc bể, ta cũng quyết sẽ bắt được người trở về, rồi mới giết đi.

Mộ Dung Thiên mỉm cười:

- Sao lại thế được, Mâu Cơ tiểu thư xinh đẹp như vậy, đó chính là phúc khí của Đan Ni Tử ta.

Cứ xem tính khí của vị thiên kim đại tiểu thư này, Mộ Dung Thiên thật chẳng mấy quan tâm. Hắc hắc, hôm nay nàng đã là vị hôn thê của mình, thật giống như ngựa hoang đã bị gò cương, có thể túm dây cương mà kéo tới lúc nào cũng được, chỉ cần gỡ chút ít thủ đoạn ra để dạy dỗ, chẳng lẽ nàng ta còn không trở thành ôn nhu hơn mèo Ba Tư nữa hay sao?

Có được một nữ tử rất quan trọng đối với tiền đồ của hắn, điều này quả thật là phúc phần mà trời cao đã ban tặng, tới tay quá dễ dàng, đúng là có hơi chút hoang đường. Mộ Dung Thiên hơi dùng sức để cắn đầu lưỡi một cái, sự đau đớn đã nhắc cho hắn biết đây không phải là đang mơ.

Vốn tưởng rằng mình đã vô ý gây ra tai họa bất ngờ, nhưng kết quả cuối cùng lại là một màn hý kịch khiến người ta hết sức vui mừng. Mộ Dung Thiên không khỏi nhớ tới một câu nói thành ngữ tại Địa cầu: Tái ông thất mã, yên tri thị phúc. (Tái ông mất ngựa, biết đâu lại là chuyện tốt.)

Hết hồi 170

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

172. Hồi 171: Cật Thố

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 171: Cật Thố

(Ghen tuông)

Dịch giả: useless junk

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Trong từ điển của Mộ Dung Thiên không có mấy chữ “dâm loạn nhất”, mà chỉ có ba chữ “dâm nhiều hơn”. Vì vậy, sau khi Mâu Cơ lên lút trở thành vị hôn thê của hắn, thế là hắn cùng với nàng và đám người Lộ Thiên cùng ngủ chung với nhau.

Ở trên Thần Phong đại lục này, thông thường thì mỗi đêm các thê thiếp không được ngủ chung với chính thất của trượng phu, họ chỉ có thể đợi ở phòng kế bên mà chờ sáng hạnh. Thế nhưng Mộ Dung Thiên lại không theo quy củ đó, hắn thích thế nào đó mới là quy củ. Còn Long nữ thì vì nàng theo đuổi hắn, nên cũng thuận theo ý hắn mà không hề phản đối. Điều đó khiến Mộ Dung Thiên rất hài lòng, hắn vốn tưởng rằng sau khi cường nữ này bước qua cửa thì chỉ ít cũng phải mất một khoảng thời gian mới từ từ dạy dỗ, khiến nàng ngoan ngoãn nghe lời, không ngờ sự tình lại đơn giản đến như thế.

Mộ Dung Thiên căn dặn Lộ Thiên cài thêm thật nhiều trinh sát khôi lỗi ở trong nội đình, rồi còn tự mình sắp đặt một số bẫy rập nữa. Tóm lại, chuyện của Mâu Cơ quyết không thể để cho Mạch Khắc Tắc Nhĩ biết được. Lần trước bị y bức đi tra vấn, lúc đó y còn biết cả việc mình mượn cơ quan sát hiệu quả mà hồng nhìn ngó đến ngực của Mâu Cơ, nhưng lúc đó là ở ngoại đình nên mới xảy ra vấn đề. Ngày hôm nay, với đàn thiên la địa võng tại nội đình, Mộ Dung Thiên tin rằng dù Mạch Khắc Tắc Nhĩ có đích thân đến đây thì cũng không thể tiến vào mảnh đất trung tâm này mà không bị phát hiện được.

Long vương vẫn rất luôn khôn khéo, nhưng lần này thì y đã thất sách rồi. Căn cứ theo những biểu hiện thường ngày, Mộ Dung Thiên chỉ là một tên tiểu thương nhát gan và luôn sợ phiền phức, lúc nào cũng cẩn thận dè dặt, trên thuận dưới hòa, và luôn cố gắng duy trì cơ nghiệp mới vừa gây dựng được chưa lâu, quyết không dám có hành động xằng bậy với nữ nhi của mình. Thế nhưng y đã sai rồi, hơn nữa lại còn sai lầm rất lớn nữa. Từ trước tới nay, Mộ Dung Thiên vẫn là một người to gan lớn mật, ngày trước khi ở trước mặt Cát Tư mà vẫn dám quang minh chính đại hạ nhục Mông Na Lâm, hắn ngang tàng tới mức nào thì qua đó cũng đủ biết. Mạch Khắc Tắc Nhĩ tính toán sai lầm, nên đã trực tiếp dẫn đến hậu quả là đưa ái nữ của mình tiến vào miệng sói. Thành thật mà nói, đây là do Mâu Cơ chủ động, còn Mộ Dung Thiên chỉ là người bị bức hôn, nhưng chẳng qua trong việc này hắn lại rất cam tâm tình nguyện, rất vui vẻ để tiếp nhận mà thôi.

Bởi sự hiến thân của Mâu Cơ xuất phát từ một quan niệm thâm căn cố đế, mà nếu hôn nhân không có tình cảm chống đỡ thì sẽ không được bền vững, nó giống hệt như con dao hai lưỡi, nếu không cẩn thận một chút là có thể làm tổn thương chính mình. Do đó, nhằm để chiếm được hảo cảm của nàng, Mộ Dung Thiên đã tìm đủ mọi cách và giở ra hết bản lãnh để khiến nàng được vui vẻ, tỷ như ngắm trăng ngắm sao, tặng hoa và tản bộ dạo phố, hoặc tự mình xuống bếp nấu vài món ngon, vv....Kể ra thì cũng tội cho tên sắc lang,

trên phương diện tán gái, hẳn chỉ là một tên gà mờ. Những chiêu số mà hắn biết được thật là ít tới đáng thương, và hắn đều đã dùng hết những chiêu số đó. Tuy nhiên, một thủ đoạn có công hiệu nhất đó là ngâm thơ. Hắn đã phải “mượn” dăm ba bài cổ thi ca ngợi ái tình ở Địa cầu, rồi tìm những nơi hữu tình trước hoa dưới trăng mà tha hồ ngâm xướng, hiển nhiên là rất có tác dụng.

Từ khi Mâu Cơ bị hắn nhìn thấy mình lỏa thể thì chỉ đành nhận mệnh, bởi vì trong tiềm thức của nàng, ai là người nhìn thấy nàng lỏa thể trước thì người đó sẽ là vị hôn phu của nàng, chỉ mong sao hắn sẽ là một trượng phu tốt để bù lại sự tiếc nuối của mình. Nhưng sau đó, nàng lại vui mừng phát hiện thì ra Mộ Dung Thiên không phải chỉ là một tên gian thương chỉ biết bán thôi tình được không thôi, vì hắn còn có rất nhiều ưu điểm khác, chẳng hạn như là tính tình hài hước, biết quan tâm tỉ mỉ, và lại còn biết lãng mạn nữa; những điều quan trọng hơn hết đó là hắn rất có văn tài, rất giống với phụ thân mà mình hết lòng sùng bái. Vì thế mà nàng cũng từ từ rơi vào lưới tình của hắn.

- Ta nói cho người biết, quý mặt đen, dù người có tìm thêm bao nhiêu nữ nhân đi nữa, thì ta vẫn là đại phu nhân. Nếu không thì ta sẽ cho người biết tay, hừ hừ!

Mâu Cơ nhéo mũi Mộ Dung Thiên uy hiếp. Bởi vì Long vương có thể thiếp tới hơn trăm người, mà nàng thì đã sớm bị ảnh hưởng bởi quan niệm “nam nhân phong lưu” rất sâu dầy rồi, nên chỉ có thể tranh thủ địa vị trong đám nữ nhân của Mộ Dung Thiên mà thôi. Nhưng nói cho cùng thì hiện nay Mộ Dung Thiên cũng chỉ có bốn nữ nhân, điều này khiến nàng rất ngạc nhiên, bởi vì với tài phú của hắn, dù là có mười người đi nữa thì vẫn còn là quá ít.

Lúc này Mộ Dung Thiên trái ôm Mâu Cơ, phải ôm Lộ Thiển, cảm giác cực kỳ sung sướng. Chuyện phiên toái của Long nữ bỗng nhiên được giải quyết rất dễ dàng, nhất là những vấn đề chính trị khó giải quyết thì giờ đây hẳn có thể mượn tay nàng mà hoàn thành. Do đó, tâm tình của Mộ Dung Thiên đang rất tốt, hắn nhìn chằm chằm vào ngực Mâu Cơ, nói:

- Chà chà, mới có chút vốn mà đã muốn làm lớn à?

Mâu Cơ then quá hóa giận, nhéo mạnh lên vai hắn một cái, rồi nói:

- Người nói cái gì, dám chế nhạo bốn tiểu thư hử?

Lộ Thiển nhìn hai người liếc mắt đưa tình và cười ha hả, nàng hiểu rõ tầm quan trọng của Mâu Cơ đối với Mộ Dung Thiên, nên không hề oán hận chút nào, thậm chí còn chủ động giao hảo. Chỉ cần La Dịch ca ca không lạnh nhạt với mình là được. Đương nhiên, trong mắt của Mộ Dung Thiên thì địa vị của Lộ Thiển không bao giờ bị dao động. Nếu như Mâu Cơ ghen, dám giương oai với Lộ Thiển thì mình sẽ thôi nàng, dù có đắc tội với Long vương cũng không tiếc. Còn lúc này thì đám người Lệ Toa đã đi ngủ. Vì gần đây công chuyện làm ăn càng lúc càng nhiều, nên khiến các nàng thật sự quá mệt mỏi.

Mâu Cơ bắt mồm nói:

- Ba Ba Lạp (tên giả của Lộ Thiển) không được cười, mau giúp ta trừng trị hắn! Cả Đại Bì, Mạt Ly, và Hải Luân Na cũng tới đây!

Mâu Cơ cũng đầu gối. Chuyện tranh sủng trong Long tộc xảy ra rất thường, nàng biết rõ tầm quan trọng của Lộ Thiển đối với Mộ Dung Thiên và cũng như tính tình của hắn, nên nào dám đối đãi không tốt với Tiểu Lộ, trái lại còn xem nàng ta như tỷ muội nữa. Nếu có thể tìm được một người đắc lực giúp mình tranh sủng, vậy thì đối với kế hoạch “làm lớn” sau này của mình sẽ rất hữu dụng.

Lộ Thiển cười hì hì. Tất nhiên nàng không dám nghe lời Mâu Cơ mà đi đối phó với Mộ Dung Thiên, còn mấy người Lạc Na thì lại càng không dám phạm thượng.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Thật không biết mắc cỡ, người đã không còn là “bốn tiểu thư” nữa, mà là nữ nhân của ta!

Mâu Cơ không phục, nói:

- Nữ nhân của người thì đã sao, bộ người tưởng ta là cái tượng gỗ muốn làm gì thì làm hả? Nếu vậy thì đừng hòng, mau dẹp bỏ ý nghĩ đó đi!

Với Lộ Thiên, lúc nào nàng cũng như một chú chim non khép nép trong lòng hấn, việc gì cũng hết lòng nhu thuận. Ngược lại, Mâu Cơ là một nữ tử có tư tưởng độc lập, nhưng nếu gặp phải chuyện đại sự thì tuyệt đối sẽ không làm trái ý hấn, thậm chí còn ra sức giúp đỡ. Đây chính là tư tưởng “chuyện lớn phải nghe chồng” đã được nung nấu trong nàng từ thuở bé thơ.

Mộ Dung Thiên nhìn Mâu Cơ, hấn cảm thấy nàng lúc này rất thú vị, là một nữ nhân rất đáng yêu. Ban đầu hấn chỉ có lòng lợi dụng chứ không hề có tình ý gì, nhưng giờ đây thì tên sắc lang đã bắt đầu từ từ thích nàng rồi.

Hấn vỗ lên ngực Long nữ một cái, rồi nói:

- Tốt lắm, đại tiểu thư, nàng nói sao thì sao nhé.

Mâu Cơ bĩu môi:

- Đáng lý ra là ta đem tin tốt đến đây để cho người cao hứng một phen!

Mộ Dung Thiên hào hứng hỏi:

- Tin gì thế?

Mâu Cơ hừ một tiếng, rồi nói:

- Không nói nữa, ai bảo người chọc giận ta!

Mộ Dung Thiên mơ hồ đoán được điều gì, nhưng hấn muốn chính tai được chứng thực nên giục:

- Hảo phu nhân, nàng đừng làm ta tò mò nữa, nói mau đi.

Một câu “phu nhân” này khiến Mâu Cơ cảm thấy rất sung sướng, đây cũng là tuyệt chiêu bách phát bách trúng của Mộ Dung Thiên. Long nữ nhất thời mềm nhũn ra, liền nói:

- Thôi bỏ đi, để ta nói cho người nghe vậy. Chuyện hải sản ta đã nhờ phụ thân giúp người đối phó rồi.

Quả nhiên không ngoài sở liệu. Mộ Dung Thiên vui mừng hôn lên môi nàng:

- Ha ha, tốt, thật là tốt!

Lần đầu tiên trên khuôn mặt của Mâu Cơ hiện ra hai đóa mây hồng, nàng phụng phịu nói:

- Lại ăn đậu hũ của người ta.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng nàng lại vui sướng vô hạn.

Mộ Dung Thiên nhìn khuôn mặt kiều diễm của nàng, sắc tâm đại động nhưng cũng không dám lỗ mãng. Nếu hấn dám trộm đi trình tiết của Mâu Cơ thì Long vương nhất định sẽ nhìn ra được, đến lúc đó sẽ rất phiền phức. Thế nên hấn chỉ có thể nuốt ực một ngụm nước miếng thật nhanh, dù sao hấn cũng chỉ là một nửa tay lão luyện, nên tiếp theo đó liền thò tay vừa tìm kiếm vừa vuốt ve xoa nắn, chỉ trong chớp lát đã khiến cho Mâu Cơ xuân ý dạt dào, cuối cùng nàng cố gắng dùng sức giữ tay hấn lại, rồi hốn hển nói:

- Đan Ni Tử, trong cuộc hải liệt sắp tới, người nhất định phải nỗ lực thật nhiều. Nếu có thể thu được thành tích tốt thì việc hôn nhân của chúng ta sẽ được rất nhiều thuận lợi.

Mộ Dung Thiên rút tay ra khỏi áo của nàng, rồi trấn an:

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ không làm nàng thất vọng đâu. À, phải rồi, nghe nói hải liệt còn là một đại hội kén rể nữa phải không?

Hải liệt là nơi để cho rất nhiều người trở tài. Năm nào cũng đều hấp dẫn rất nhiều nữ tử Tát La đến xem. Những dũng sĩ khí khái oai hùng rất dễ được mỹ nữ ưa ái, do đó cũng có nhiều cặp trở nên giai ngẫu. Rồi lâu dần, có nhiều gia tộc lớn nhỏ, hoặc những võ giả có chút tiếng tăm cũng đều đưa nữ nhi của mình tới xem, nhân cơ hội này mà tìm lấy rể hiền. Cuối cùng, nó đã trở thành một trong những truyền thống xa xưa của Tát La.

Sau khi trải qua cơn kích động, Mâu Cơ bình tĩnh lại rồi gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt cằm, nói:

- Nghe nói đến lúc đó thì Tân Dịch Á của Áo Lý gia tộc cũng sẽ xuất hiện trong cuộc săn này, không biết điều đó có thật không? Nghe nói nàng ta là băng sơn mỹ nữ, là băng đá ngàn năm cũng không tan, không ngờ chuyện này cũng tới, hắc hắc!

Mâu Cơ nhìn thấy bộ dạng mê đắm của hắn thì phùng mang nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn ả chấm trúng ngươi hay sao?

Mộ Dung Thiên nghe thấy trong giọng nói của Mâu Cơ có mùi dấm chua thì hơi ngạc nhiên. Bởi vì trước đó nàng đã tỏ ý mặc kệ mình có tiếp nạp thêm bao nhiêu thê thiếp cũng được, nhưng không hiểu sao bây giờ lại khích động đến như thế. Vì vậy, hắn ngạc nhiên hỏi:

- Nàng làm sao vậy? Có phải là có hiềm khích với Tân Dịch Á không?

Mâu Cơ hừ lạnh một tiếng, rồi nói:

- Nếu là những người khác thì ta không quản, nhưng ả thì không được.

Áo Lý gia tộc ở Tát La là một đại gia tộc gần sánh ngang với Long tộc. Tân Dịch Á tuy còn trẻ tuổi nhưng đã là một trong những nhân vật có tiếng tăm, bất luận là diện mạo hay vũ kỹ cũng đều rất nổi tiếng, khả dĩ có thể tranh đua với Mâu Cơ, và còn được Long nữ xem là một đại kinh địch. Hơn nữa, hai người họ từ nhỏ vì có quan niệm khác nhau mà trở nên bất hòa. Mâu Cơ cho rằng Tân Dịch Á lúc nào cũng giả bộ thanh cao, dối trá, còn Tân Dịch Á thì lại mỉa mai nàng quá lỗ mãng, chỉ có phong độ của một nam nhân chứ không giống thực nữ chút nào. Nữ nhân vốn có khí lượng hẹp hòi, bởi thế nên mới kết thành tình huống nước với lửa. Đương nhiên, các nàng không thể giống như nam nhân mà động thủ động cước với nhau, chẳng qua chỉ xem đối phương rất gai mắt mà thôi.

Mộ Dung Thiên vốn chưa hiểu rõ ân oán giữa hai người, nên hỏi tiếp:

- Tại sao?

Mâu Cơ nhún mày nói:

- Ngươi đừng hỏi nhiều như vậy. Tóm lại, ta và nữ nhân kia sẽ không cùng thờ một trượng phu, muốn ả hay muốn ta, ngươi tự chọn đi?

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ, nữ nhân hề ghen tuông lên thì sẽ không thể nói lý với họ được. Bản thân mình cũng chỉ nghe nói đến cái tên Tân Dịch Á thôi, chứ chưa gặp bao giờ, vậy mà Mâu Cơ lại khẩn trương giống như là có người muốn cướp chồng nàng vậy. Thế rồi hắn cười ha hả, nói:

- Đương nhiên là muốn phu nhân của ta rồi. Tân Dịch Á là cái gì chứ, trong mắt ta, ả chỉ là một đồng phân thôi.

Mâu Cơ nghe vậy thì thích lắm, nàng vui mừng ôm hôn hắn. Điều này quả thật là hiếm thấy, chứng tỏ lúc này nàng đang cao hứng thế nào.

Nhưng trái lại thì Mộ Dung Thiên lại bị gợi tính hiếu kỳ. Tân Dịch Á là một nữ nhân thế nào. Nàng ta quả thật rất khiêm nhường, vì tuy nổi danh ngang với Mâu Cơ nhưng lại rất ít khi xuất hiện, chỉ ít thì mình cũng chưa từng gặp bao giờ. Cuộc thịnh hội hải lập sắp tới, đến lúc đó hắn sẽ biết thôi.

Tuy Mâu Cơ có phản cảm với nàng ta, nhưng vô luận thế nào thì Mộ Dung Thiên cũng không thể bỏ qua ý niệm gặp gỡ đối phương một lần cho biết. Bởi vì ngoại hiệu của nàng ta lại khiến cho hắn nhớ tới một nữ nhân khác, một nữ nhân cũng có danh xưng tựa tựa như Băng sơn mỹ nhân.

Hết hồi 171

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

173. Hồi 172: Thành Niên

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 172: Thành Niên

(Trưởng Thành)

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Thiên rất được tiêu sái, đường quan rộng mở. Đầu tiên là tiến hành buôn bán thuận lợi tại hội nghị thương đàm của các quốc gia trên đại lục, các cửa hiệu chi nhánh mọc lên khắp nơi như cỏ mùa xuân sau cơn mưa. Không lâu sau, đã thấy xuất hiện bảng hiệu “Hội Xuân Đường” ở trên ít nhất là một phần ba các quốc gia tại Thần Phong đại lục.

Số tiền lợi nhuận kếp xù như hồng thủy vỡ đê, cuộn cuộn ập đến, có muốn ngăn cũng không ngăn nổi; hơn nữa, tình thế tăng trưởng lại cực mạnh, còn quan hệ của hắn với các nhân sĩ cao tầng tại Tát La vẫn tiếp tục diễn ra tốt đẹp. Tuy hắn không được xuất hiện trên các tiết mục của kính tượng (ti vi), nhưng ngày hôm nay đã không còn mấy ai là không nhận ra được cái tên “Đan Ni Tư” này nữa. Lại thêm cơ hội tham gia Hải Liên cũng sắp tới, chừng đó lại có thể khiến cho nhân khí và địa vị của hắn được tăng lên thêm một tầng nữa.

Có thể nói, vận khí của Mộ Dung Thiên là “sức đạn bật ngược” cũng không phải là quá đáng. Từ hoàn cảnh chạy trốn như chó nhà tang khi bị truy sát, cho tới lúc này trở thành danh nhân của Tát La, tuy chưa thể hô phong hoán vũ, nhưng hiện nay cũng không ai dám coi thường hắn. Rồi kể từ lúc thu thập được Mâu Cơ vào túi, Mộ Dung Thiên lại càng được thuận buồm xuôi gió hơn, hầu như làm việc gì cũng không gặp trở ngại. Thậm chí, hắn còn bắt đầu hoài nghi, không biết Mâu Cơ có phải là phúc tinh của mình, là loại cực phẩm nữ nhân có số vượng phu ích tử ở trong truyền thuyết hay không nữa.

Ngoài việc cấp tốc phát triển sinh ý ra, Mộ Dung Thiên còn dốc lòng vào việc bồi dưỡng nhân tài nữa, mà nhóm người cần mài dũa đầu tiên chính là đám nô tỳ khá đông của hắn. Bởi vì các nàng đều là những người đáng thương, và đều là những người có bối cảnh trong sạch nhất, nên ai nấy cũng đều rất tự ti. Nếu muốn cho họ trở thành những nhân tài đặc lực và có được sự quyết đoán thì đó lại là một việc cực kỳ khó khăn, nhưng điều đó không làm cho Mộ Dung Thiên sờn lòng. Tên sắc lang này sử dụng phương pháp huấn luyện nữ đặc vụ của Địa cầu, mỗi ngày thông qua phương pháp thổi miên, hắn cố gắng đưa vào óc họ những quan niệm tân thời, đầu tiên là tuyệt đối trung thành với chủ nhân, sau đó là bồi dưỡng lòng tự tin của họ bằng cách giao đấu qua lời nói. Nếu như các nàng có thể thắng được thì tất nhiên sẽ thu được tiền tài, địa vị, sự tôn kính, và sẽ có nhiều tự do hơn địa vị nô tỳ.

Không còn nghi ngờ gì được nữa, đây chính là một cơ hội hết sức hấp dẫn. Vốn đang là một nô tỳ thấp kém, đột nhiên có thể thấy ánh bình minh thay đổi vận mệnh của mình, điều đó hấp dẫn đến mức nào thì không cần nói cũng biết. Tư tưởng và vật chất đồng thời có đủ, nên đám nữ tử này học tập rất chuyên tâm. Các nàng rốt cuộc cũng được xem là những nhân vật thân tín, nhưng chẳng qua Mộ Dung Thiên cũng không biết có thể thành công hay không mà thôi. Bởi vì điều kiện thiên phú của họ đều hơi kém một chút, nhưng sợ nhất là tư tưởng của họ đã bị ăn sâu vào tiềm thức, chỉ cam nguyện làm nô tỳ chứ không muốn phấn đấu. Bởi vậy, nếu như có thể thành công ở giai đoạn thí nghiệm, vậy thì Mộ Dung Thiên sẽ để cho các nàng thay thế mình, dùng cùng một thủ đoạn để tiếp tục bồi dưỡng cho những nhóm người tiếp theo, rồi cứ thế mà làm. Đương nhiên, đây là một quá trình lâu dài, nhất là lúc mới bắt đầu, những người có thể giúp đỡ được rất là ít.

Nói tóm lại, tất cả mọi chuyện đều được như ý, tất cả đều phát triển theo đúng hướng mà hắn đã vạch ra. Chỉ có một điểm đáng tiếc duy nhất chính là võ công của bản thân hắn lại tiến triển quá chậm, thua xa trước kia, có lẽ là do quá bận rộn cũng nên. Mặc dù tu luyện thuật của hắn ở trên đại lục này không có ai bì kịp, khởi đầu tiến bộ rất nhanh, so với người khác thì có thể xem là tiến nhanh vùn vụt, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn chưa thấy đủ, bởi vì thời gian cử hành Hải Liệp đã gần kề.

Trong nháy mắt, chỉ còn ba ngày nữa là Hải Liệp sẽ tiến hành. Nhà nhà tại Tát La đều giăng đèn kết hoa, những hàng quán chuyên bán những món vật cát tường ở dọc các con đường lại mọc lên như nấm, ai nấy cũng đều nô nức đón mừng bầu không khí tưng bừng của ngày lễ hội.

Tại thành Gia Đồ Thác, trong tòa phủ đệ của Mộ Dung Thiên thì lại càng náo nhiệt hơn. Các nàng nô tỳ đều trưng diện những bộ trang phục lộng lẫy nhất, giống như các tân nương sắp cưới vậy, nhưng đây không phải là họ chuẩn bị tiệc tiến hành để ngày mai Mộ Dung Thiên đến tập hợp với những người tham gia Hải Liệp, mà buổi tiệc hôm nay còn có ý nghĩa quan trọng hơn, đó chính là sinh nhật của Lộ Thiển. Qua hôm nay, nàng sẽ được mười một tuổi Thần Phong, và cũng là mười sáu tuổi rưỡi ở Địa cầu. Theo luật pháp thì tuổi đó đã thành niên, đến tuổi đó mới được xem là người lớn. Đến bây giờ thì Mộ Dung Thiên mới thực sự xem Lộ Thiển là người trưởng thành.

Trong bộ trang phục lộng lẫy, Lộ Thiển trông rất xinh đẹp khả ái. Ngoài mái tóc màu tím ra thì trên người nàng cũng là một bộ váy tử sa dài chấm đất, những đường cong ẩn hiện sau lớp váy mờ ảo, ôn nhu vô cùng. Toàn thân nàng mới nhìn qua thì trông giống như một đóa Tử La Lan vừa hé nở, lần đầu tiên e ấp thẹn thùng bày ra dáng điệu mỹ lệ phi phàm trước mặt thế nhân.

Ngay cả với những nữ tử khác đang có mặt tại đây cũng đều phải ghen tị trước vẻ đẹp diễm lệ của nàng, nên đối với tên sắc lang Mộ Dung Thiên thì lại càng không cần phải nói nữa. Hắn nhìn tiểu thiên sứ đứng bên cạnh mà nước miếng cứ nhỏ rò rỉ.

Mộ Dung Thiên không tổ chức sinh nhật của Lộ Thiển rền rang với bên ngoài, mà hắn chỉ tổ chức ăn mừng trong nội bộ mà thôi. Tuy nhiên, vì số lượng nô tỳ của hắn cũng đông đảo, lại thêm được chủ nhân sủng ái và nhờ có quan niệm không phân chia đẳng cấp, nên ai nấy cũng đều hoạt bát phóng túng, chẳng những thế mà còn có chút vượt quá thân phận nữa. Hai nữ nhân thì thành một vở tuồng, còn ba nữ nhân thì thành một cái chợ. Cho đến ngày hôm nay, Mộ Dung Thiên trước sau đã được tặng tổng cộng ít nhất là hơn hai mươi một người, lại thêm Lệ Toa, Lạc Na, Hải Luân Na, và Mâu Cơ, nên nhà của hắn so với một cái chợ cũng không khác mấy, mà bầu không khí tại đây thì lại cực kỳ náo nhiệt.

Mỗi một người đều tặng lễ vật và chúc phúc cho Lộ Thiển, trong đó thì quà của Mâu Cơ là quý nhất, đó là một cây trâm có đỉnh tỳ thủy châu. Ngoài vẻ đẹp sang trọng ra, khi cài nó lên tóc, nó sẽ giúp mình có khả năng hoạt động trong nước dễ gấp đôi lúc bình thường, hơn nữa lại có thể hô hấp qua lỗ chân lông. Đối với các cư dân của hải quốc mà nói, vật này quan trọng vô cùng. Tỳ thủy châu là do Thủy hệ hung thú Linh chu ngàn năm sau khi chết mà hóa thành. Ma thú chết tự nhiên đã là rất hiếm, mà loại ma thú sau khi chết có thể hóa châu thì lại càng ít hơn, điều đó cho thấy nó trân quý tới mức nào. Hơn nữa, tỳ thủy châu là loại bảo vật có thể triệu hoán, chủ nhân có thể dùng chú ngữ để triệu hoán nó về, dù kẻ khác muốn trộm thì cũng không trộm được.

Mâu Cơ là người của Long tộc, trời sinh đã giỏi thủy tính, lại thêm có thể hô hấp trong nước, nên tỳ thủy châu đối với nàng có tác dụng không lớn lắm, thế nhưng có thể tặng ra bảo vật trân quý như vậy thì cũng coi như là rất hào phóng. Bởi vì nàng biết nếu lôi kéo quan hệ với Lộ Thiển được tốt thì sẽ gián tiếp giúp mình nắm được trái tim của Mộ Dung Thiên. Long nữ vẫn muốn tính chuyện tranh giành ảnh hưởng.

Đương nhiên, xảo quyệt như Mộ Dung Thiên thì làm sao không hiểu được tâm tư đó của nàng. Chỉ cần gia đình hòa thuận thì vạn sự hưng, không ngờ Mâu Cơ cũng thông minh như vậy, chưa cần dạy mà nàng cũng hiểu được cái đạo lý đó, vậy lại càng quá tốt.

Trong hoa viên ưu nhã của nội đình, tất cả nô tỳ và người hầu trong phủ đệ của Mộ Dung Thiên đều tập trung ở đây. Trên chiếc bàn đá tại trung tâm hoa viên lúc này có đặt một cái bánh ngọt sáu tầng, mùi bơ và hoa trong vườn tỏa ra khắp nơi. Mà điều càng hấp dẫn người khác hơn chính là những trái dâu còn mang theo cả lá xanh được trang trí ở trên chiếc bánh, lại thêm mười một ngọn nến khác màu đang tỏa sáng lung linh, trông rất mỹ lệ.

Chiếc bánh này được nấu theo phương pháp chế biến của Địa cầu, trên Thần Phong đại lục chỉ có một chiếc duy nhất. Số lượng nền đại biểu cho số tuổi của Lộ Thiển, nghi thức này đối với mọi người rất độc đáo mới mẻ, dù là người có kiến thức rộng rãi như Mâu Cơ thì cũng chưa từng thấy qua lần nào, nàng nhéo cánh tay Mộ Dung Thiên một cái rồi nói:

- Khi nào đến sinh nhật ta thì ngươi cũng phải làm cho ta một cái bánh ngọt như vậy đó nhé.

Càng tiếp xúc nhiều, nàng càng phát hiện ra Mộ Dung Thiên có rất nhiều thứ mới mẻ đa dạng, nhiều không đếm xuể. Đối với Long nữ vốn là một người luôn ưa thích những sự vật cổ quái, vung tiền như rác thì hẳn đương nhiên có sức hấp dẫn rất lớn. Trong lúc bất tri bất giác, Mâu Cơ từ lúc cam nguyện theo hẳn cho tới bây giờ thì đã hoàn toàn say đắm hẳn rồi.

Mộ Dung Thiên bị nàng nhéo đau, vội gật đầu liên tục và nói:

- Được rồi, đại tiểu thư, nàng nói sao thì sao đi.

Lúc này Mâu Cơ mới hài lòng buông tay hẳn ra. Mộ Dung Thiên nhìn xuống chỗ tay vừa bị nhéo thì thấy nơi đó nổi lên một vết đỏ. Long nữ này có khá nhiều khuyết điểm, nhưng ở trong mắt hẳn thì lại rất đáng yêu, chỉ đáng tiếc là hễ động tí là hay nhéo người khác, đã vậy mà mỗi lần ra tay lại không nhẹ nhàng gì.

Nhìn bữa tiệc do chính Mộ Dung Thiên tỉ mỉ chuẩn bị cho mình, Lộ Thiển cảm kích không thôi. Dưới ánh nến, khuôn mặt tràn đầy vẻ hưng phấn của nàng đỏ bừng, trông lại càng xinh xắn.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đến đây nào Tiểu Lộ, trước tiên hãy nhắm mắt lại rồi cầu nguyện, sau đó dùng một hơi thổi tắt hết số nến này, như vậy thì nguyện vọng của muội sẽ trở thành sự thật.

Lộ Thiển cao hứng hỏi:

- Đan Ni Tư ca ca, thật vậy sao?

Tuy nàng vẫn gọi Mộ Dung Thiên như thế, nhưng Mâu Cơ đã sớm biết bọn họ vốn chỉ là huynh muội không cùng chung hệ huyết thống.

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Ừ, thật!

Lộ Thiển nghe vậy liền nhắm mắt lại, chắp hai tay lại, rồi mỉm cười khấn nguyện. Mười giây sau, nàng mở mắt ra rồi thổi “phù” một cái, tắt cả những cây nến trên chiếc bánh đều bị thổi tắt.

Mọi người thấy thế liền hoan hô vang dội, tuy người ở đây không đông lắm, nhưng bầu không khí náo nhiệt đã đạt tới đỉnh điểm.

Mộ Dung Thiên ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng rồi hỏi:

- Tiểu Lộ, muội cầu nguyện gì thế?

Lộ Thiển nghiêng nghiêng đầu, ngáy Mộ Dung Thiên một cái, hai má đỏ bừng, cười nói:

- Không cho huynh biết, hì hì!

Lúc này Mâu Cơ mới ngắt lời, nói:

- Đan Ni Tư, ngươi là đồ quý hạp hời, còn không mau lấy quà ra tặng cho Lộ Thiển?

Lộ Thiển đã cảm thấy rất thỏa mãn, vội giải vây cho Mộ Dung Thiên:

- Đan Ni Tư ca ca đã chuẩn bị cho muội một cái bánh ngọt rất đặc biệt, chẳng lẽ đó không phải là món quà tốt nhất hay sao?

Mộ Dung Thiên lại gật đầu rồi nghiêm túc nói:

- Yên tâm đi, ta đã sớm có chuẩn bị thật tốt rồi.

Hắn lôi từ trong túi ra một sợi dây chuyền hình bán nguyệt được làm bằng một loại vật liệu rất cổ quái, nó có màu cam, bóng loáng và gần như trong suốt, bề ngoài của nó khiến cho người ta có một loại cảm giác tang thương cổ kính, nhưng lại không tỏa sáng, so với bảo thạch thì thật là khác biệt một trời một vực.

Mâu Cơ mỉm cười nói:

- Với một miếng đá vút đi thế này mà cũng được xem là lễ vật sao? Đồ bunn xin!

Mộ Dung Thiên cười đáp trả:

- Vật này quả thật không có gì quý trọng, nhưng từ lúc sinh ra cho đến nay thì ta vẫn luôn đeo nó bên mình. Nó được gọi là hổ phách, và cũng còn gọi là thú hồn, được sinh ra từ thời thượng cổ, là tượng trưng cho sự thuần khiết, vĩnh hằng. Nghe nói nó còn có tác dụng trừ tà và bảo vệ thân thể nữa. Không phải ta thổi phồng đâu nhé, toàn bộ đại lục này cũng không tìm ra được một mảnh thứ hai đâu.

Ở Địa cầu, hổ phách đúng là do cổ thụ thời tiền sử hóa thạch mà thành, thời gian hình thành cũng phải mất từ bốn đến sáu vạn năm. Thần Phong đại lục có được lịch sử lâu dài đến cỡ đó hay không cũng còn là một vấn đề.

Đây là món vật duy nhất mà cha mẹ nhắm tâm của Mộ Dung Thiên đã lưu lại cho hắn, nhưng hôm nay hắn lại tặng cho Lộ Thiển, tình yêu đó có thể thấy được rất rõ.

Mâu Cơ bình thường cũng từng nhìn thấy sợi dây chuyền hổ phách trên cổ Mộ Dung Thiên, nó trông cũng chỉ giống như một món trang sức, nhưng bây giờ nàng mới biết nó là món vật mà hắn đã đeo từ lúc sinh ra tới nay, rất có khả năng nó là bảo vật gia truyền. Chỉ với ý nghĩa này thôi thì nó đã rất quan trọng rồi, so với những món bảo vật khác cũng trân quý hơn rất nhiều, đừng nói tới chuyện không thể tìm ra một mảnh thứ hai ở trên đại lục. Lúc đầu Mâu Cơ vốn rất xem thường nó, nhưng bây giờ lại cảm thấy có chút ganh tỵ.

Lộ Thiển tất nhiên là nhìn chuỗi dây chuyền mang ý nghĩa trọng đại đó đến không chớp mắt, nàng xúc động đến nỗi không biết nói sao mới phải. Mộ Dung Thiên cởi sợi dây chuyền, rồi đeo nó lên chiếc cổ trắng ngần như thiên nga của tiểu Tinh Linh rồi nói:

- Tiểu Lộ, sinh nhật vui vẻ!

Không biết có phải là ảo giác hay không, khi tấm hổ phách vừa mới tiếp xúc với thân thể của Lộ Thiển liền đột nhiên lóe sáng, nhưng lại không thể thấy rõ, vì nó chỉ thoáng lóe lên trong nháy mắt mà thôi.

Trong lúc Mộ Dung Thiên còn sững sờ vì tưởng rằng mình hoa mắt, thì đôi môi thơm của Lộ Thiển đã đặt lên miệng hắn. Tiểu Tinh Linh cảm động đến nỗi quên luôn cả rụt rè, không để ý đến mọi người xung quanh mà bộc lộ tình yêu.

Nhắm nháp đôi môi thơm tho và đầu lưỡi ngọt ngào của tiểu Tinh Linh, Mộ Dung Thiên như say như mê. Từ trước tới nay, hắn vẫn không lý giải được câu nói “rượu không làm say người, mà người đã tự say”, nhưng giờ đây thì hắn đã cảm nhận được ý nghĩa của câu nói đó rất sâu sắc.

Thành niên, cái tuổi này có rất nhiều ý nghĩa, cũng tựa như có thể làm được rất nhiều việc mà trước kia vẫn chưa thể làm được vậy.

Hết hồi 172

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

174. Hồi 173: Nguyên Vọng

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 8 – Hải Dương Vương Quốc

Hồi 173: Nguyễn Vọng

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên say khướt, lúc này hắn thật sự là rất say. Hắn đã uống ít nhất là hai bầu “Bách nhân đảo” do Mâu Cơ lấy trộm từ trong bảo khố của Long vương về; với loại rượu này, ngay cả người sắt uống vào thì cũng phải ngã chứ đừng nói là hắn. Hôm nay hắn thật là rất cao hứng, đến nỗi không thể tự khống chế bản thân. Nhìn thấy Lộ Thiển từ một tiểu nữ hài nhu nhược không có năng lực sinh tồn và chiến đấu, nay đã trưởng thành, trở thành một Nghĩ linh sứ với thực lực mạnh mẽ và tràn đầy tự tin, điều đó khiến hắn rất vui mừng, đồng thời cũng cảm thấy viên yêu linh đan ngày trước đã được dùng đúng chỗ.

Tửu lượng của Mộ Dung Thiên quả là như trâu, hồi còn học ở trường Y Khoa, hắn đã từng có chiến tích huy hoàng là một mình hạ gục toàn bộ ký túc xá, thế nhưng lần này đã hoàn toàn thất bại; đây là lần đầu tiên gục ngã, nên rốt cuộc hắn cũng được ném trải cái cảm giác say rượu, cả thế giới dường như đảo ngược, đầu óc nặng trĩu như đổ chì, ruột gan thì như lộn tùng phèo cả lên, khó chịu cực kỳ, nhưng có điều đột nhiên lại trở nên rất nhẹ nhõm.

- La Địch ca ca?

- La Địch ca ca?

Trong lúc nửa tỉnh nửa say, Mộ Dung Thiên mơ hồ nghe được một thanh âm quen thuộc đang gọi mình, hắn cố gắng mở mắt thì vừa vặn trông thấy khuôn mặt tươi cười của một thiếu nữ trông cao quý như một công chúa và thuần khiết như thiên sứ xuất hiện ngay trước mắt, gần trong gang tấc, từng hơi thở thơm phức như lan như xạ không ngừng phả vào mũi hắn.

Mộ Dung Thiên dù không tỉnh lắm, nhưng hắn vẫn chưa đến nỗi không nhận ra được tiểu Tinh Linh trước mắt. Hắn phát hiện ra toàn thân mình trần như nhộng đang nằm ở trên giường, liền nghi hoặc hỏi:

- Tiểu Lộ, sao huynh lại ở đây? Rượu.....rượu đâu? Huynh muốn uống nữa!

Một tay hắn quơ vào không trung, như là muốn tìm chén rượu vậy.

Lộ Thiển ôn nhu nói:

- La Địch ca ca, huynh say rồi, buổi tiệc cũng đã kết thúc từ lâu.

Mộ Dung Thiên vỗ đầu:

- Ài, thì ra là thế. Huynh thật là hồ đồ.

Rồi hắn lại nhìn thấy trên chiếc váy tím của Lộ Thiển có dính chất bẩn, hắn chỉ vào đó rồi hỏi:

- Tiểu Lộ, váy của muội bẩn rồi, ọe...

Dạ dày của hắn lại lộn ngược lên, Lộ Thiển vội cầm một cái chậu đưa tới.

Sau khi được dễ chịu hơn, Mộ Dung Thiên mới chỉ vào chất dơ ở trên y phục của Lộ Thiển do hắn vừa phun vào, rồi xấu hổ nói:

- Xin....xin lỗi nhé Tiểu Lộ, huynh làm dơ váy sinh nhật của muội rồi.

Lộ Thiển dịu dàng vỗ lên lưng hắn, nói:

- Không sao, La Địch ca ca, vừa rồi huynh nôn nhiều quá, bây giờ đã khá hơn chút nào chưa?

- Ủ, đỡ hơn nhiều rồi. Muội đi thay y phục rồi tắm rửa đi, để còn ngủ sớm nữa.

Nói xong, hắn không đợi Lộ Thiển trả lời, mà lại nằm gục xuống ngủ mê man, bất tỉnh nhân sự luôn.

Mộ Dung Thiên chợt tỉnh dậy lần thứ hai vì hần cảm thấy có người tiến đến sát bên cạnh mình. Bởi vì tính cảnh giác của tên sắc lang lúc nào cũng rất miễn tiện, nên lúc này hần liền khôi phục lại đôi chút thần trí.

Tầm ra giường không biết từ lúc nào đã được thay mới rất sạch sẽ, mà lúc này lại có một cơ thể mềm mại thơm ngát nằm kề sát bên người Mộ Dung Thiên. Lúc này hơi rượu đã tan đi vài phần, dưới ánh nến yếu ớt, Mộ Dung Thiên chợt phát hiện ra Lộ Thiển đang nằm bên cạnh mình, trên người không một mảnh vải che thân. Da thịt của nàng trắng hồng, trơn tru mềm mại, mịn màng vô cùng. Hai quả tuyết lê không còn “khiêm tốn” như trước kia nữa, mà giờ đây chúng ngạo nghễ vươn cao, tràn đầy sức sống. Hơn nữa, nhờ có tác dụng cải biến cơ thể của yêu linh đan, nên trong lúc bất tri bất giác, vóc dáng của nàng trong thời gian qua cũng được cao hơn, và mỗi ngày một đầy đặn hơn. Cặp đùi của nàng vừa đẹp vừa thon dài, chiếc bụng nhỏ bằng phẳng, cái rốn gợi cảm khả ái, cánh rừng thiên nhiên nơi hạ thể cũng không rậm rạp, mà còn có phần thưa thớt. Có lẽ đó chính là địa phương duy nhất có chút tỳ vết, nhưng nó lại làm tăng thêm nét đẹp đặc dị. Nằm khuất đằng sau cánh rừng thiên nhiên ấy là tòa hoa viên thần bí, từ nơi đó lại thấp thoáng lộ ra một góc băng sơn, lúc này xuân thủy đang róc rách trào qua khe. Trong bầu không khí tràn ngập hương vị dục vọng như thế, quang cảnh trước mắt thật là quyến rũ.

Sắc mặt Lộ Thiển ửng hồng, kiều diễm như hoa. Toàn thân nàng phơi bày lồ lộ ra trước mặt Mộ Dung Thiên mà không chút che giấu, để ánh mắt tham lam của hần tùy ý khảo sát; chẳng những vậy, nàng còn mở rộng đôi chân ra thêm một chút, để hần được ngắm rõ hơn.

Đây đúng là một mỹ nữ gợi cảm, quyến rũ, khả ái, ôn thuận, và thành thực, khiến cho bất cứ một nam nhân bình thường nào cũng đều mơ ước có được. Phong cách của Lộ Thiển lúc này rất táo bạo, hầu như hoàn toàn đối lập với tính cách hay thẹn thùng e lệ trước tình lang của nàng trước đây.

Thường ngày nàng cùng với đám người Mâu Cơ, Lạc Na, Lệ Toa, và Hải Luân Na vẫn thường hay ngủ chung với nhau, nhưng giờ đây lại không thấy bóng dáng của họ ở đâu nữa. Bọn họ đều là những người rất biết điều, trong ngày đặc biệt của Lộ Thiển, ai nấy cũng đều tránh đi, để nhường lại không gian riêng cho hai người.

Khi cô nam quả nữ ở chung một chỗ thì rất dễ khiến người ta liên tưởng đến một số chuyện, lại thêm giữa hai người lại đã có tình chàng ý thiếp từ trước, nên giờ đây hô hấp của Mộ Dung Thiên cũng bắt đầu trở nên nặng nề hơn. Lúc này lại nghe Lộ Thiển cất giọng thẹn thùng nói:

- La Địch ca ca, huynh có muốn biết hôm nay muội đã cầu nguyện điều gì không?

Mộ Dung Thiên không cần nghĩ ngợi, lập tức đáp ngay:

- Muốn!

Lộ Thiển hạ thấp giọng, gần như không còn hơi sức nữa, nàng nhẹ nhàng nói:

- Vậy huynh ghé lại gần đây một chút, muội sẽ nói nhỏ cho huynh nghe.

Mộ Dung Thiên nghiêng người sang, rồi áp tai tới sát miệng nàng. Lộ Thiển cắn nhẹ vào tai hần rồi thì thầm:

- La Địch ca ca, muội cầu nguyện với thần linh, mong là sớm có thể trở thành nữ nhân của huynh.

Sau khi dứt lời, nàng liền ngồi dậy, rồi trước ánh mắt kinh ngạc của Mộ Dung Thiên, nàng nhanh chóng chui vào trong chăn của hần. Chỉ trong chốc lát, hạ thể của tên sắc lang giống như được một vật mềm mại ấm áp quần lấy, rồi từ đó lại truyền tới cảm giác khoái lạc tiêu hồn. Kỹ thuật “thối sáo” của Lộ Thiển tuy chưa thuần thực lắm, nhưng khi Mộ Dung Thiên nghĩ đến một nữ tử thuần khiết mà lại đi làm chuyện này cho mình thì sự kích thích lập tức tăng trưởng rất nhiều. Mấy phút đồng hồ sau, Lộ Thiển lại từ trong chăn chui ra, đôi môi hồng long lanh trơn muốt, lại càng thêm phần gợi cảm.

Lộ Thiển mỉm cười hỏi:

- La Địch ca ca, có thấy thoải mái không?

Ngày trước, lúc nàng cùng xuất chinh với Mộ Dung Thiên thì đã ở chung lều với Bích Dạ. Lúc đó, nàng đã nhìn thấy hai người đại chiến, nàng vốn là người tử mỉ nên đã phát giác ra Mộ Dung Thiên rất thích trò này, vì vậy giờ đây tuy chưa quen nhưng vẫn thực hiện động tác đó.

Lúc này Mộ Dung Thiên cảm thấy Lộ Thiển đúng là một sự hỗn hợp của thiên sứ và ma nữ. Bình nhật thì nàng như một thiên sứ, nhưng khi ở trước mặt tình lang thì lại như một ma nữ phóng đảng bị dọa lạc xuống trần, nhưng chẳng qua hấn lại thích như vậy.

Nương theo sự dìu đỡ của Mộ Dung Thiên, Lộ Thiển chủ động ngồi lên người hấn. Chỉ nghe “soạt” một tiếng vang lên, liền theo đó là cảm giác đau đớn truyền đi khắp toàn thân, nhưng Lộ Thiển lại không chút do dự mà tiếp tục ngồi thấp xuống, cho đến khi cả người nàng hầu như bị Mộ Dung Thiên đâm thủng. Nàng đau đến chảy nước mắt, nhưng vẫn cắn răng không kêu một tiếng. Nỗi đau thể xác còn kém xa niềm vui sướng ở trong lòng, bởi vì rốt cuộc nàng cũng trở thành người của Mộ Dung Thiên. Lúc này đã gần đến điểm tận cùng, và đó cũng là giai đoạn phải vượt qua, Lộ Thiển cảm thấy cả thể xác và tinh thần của mình và hấn đều hòa vào làm một. Cái loại cảm giác sung mãn này quả thật là không thể nào diễn tả bằng lời được.

Mộ Dung Thiên cũng biết “tiểu huynh đệ” lớn xác của mình sẽ khiến cho một xử nữ chưa hiểu chuyện đời này chịu không nổi, nên ân cần hỏi:

- Tiểu Lộ, muội không sao chứ?

- Muội không sao!

Lộ Thiển cố nhịn đau đáp lại hấn, sau đó đôi bờ mông tròn trịa bắt đầu đung đưa trước sau.

Đối với nữ hài xinh đẹp động lòng người này, Mộ Dung Thiên có thể nói là hết sức ôn nhu. Do đó, không lâu sau, Lộ Thiển bắt đầu cảm thấy khổ tận cam lai. Dưới sự phối hợp với những kỹ xảo đầy thành thạo của Mộ Dung Thiên, Lộ Thiển càng lúc càng cảm thấy hưng phấn. Khoảng mười phút sau, nàng liền hét lên một tiếng, cảm giác như được lên thiên đường, lâng lâng phiêu lãng trong mây, toàn thân của nàng thì không ngừng co giật nhẹ đến hơn mấy chục giây mới nằm nhoài lên ngực Mộ Dung Thiên. Đây là lần thứ hai nàng đạt đến cảnh giới cực khoái. Lần đầu là lúc xuất chinh, khi ấy được Mộ Dung Thiên dùng tay để đưa nàng lên đỉnh vu sơn, nhưng niềm khoái cảm của lần đó so với lúc này thì còn kém xa nhiều lắm.

Mộ Dung Thiên vẫn chưa hết hứng. Đợi cho nàng nghỉ ngơi một lúc, sau đó hấn liền đổi khách làm chủ, nắm quyền tấn công. Chẳng mấy chốc sau, Lộ Thiển lập tức lại đạt tới cao trào, cơ thể của nàng nằm ở dưới thân hấn không ngừng uyển chuyển rên rỉ, thanh âm tựa như tiếng oanh hót trong đêm, thánh thót du dương rất dễ nghe.

Do đây là lần đầu tiên nên Mộ Dung Thiên cũng không dám quá phóng túng, tránh cho Lộ Thiển không thể chịu nổi cơn giông tố. Vì vậy không lâu sau, trong tiếng rên thống khoái, hấn liền để cho bao tinh hoa của mình bắn vọt vào cơ thể ấm áp của tiểu Tinh Linh.

Mộ Dung Thiên thở phào một hơi, nhưng khi hấn chưa kịp rút “tiểu huynh đệ” ra thì chợt kinh hãi phát hiện, không ngờ linh lực của bản thân lại tự động vận chuyển; chẳng những thế, tốc độ lại gia tăng nhanh chóng rất khác thường, hầu như chỉ trong nháy mắt mà chúng đã như những dòng suối nhỏ tụ lại thành con sông lớn nước chảy cuồn cuộn. Mà mục tiêu của chúng chính là nơi hai người đang kết hợp. Đường như Lộ Thiển cũng gặp phải tình trạng tương tự, nên khuôn mặt của nàng cũng hiện lên nét khó hiểu.

Mộ Dung Thiên cảm thấy có phần không ổn, hấn muốn rời khỏi thân thể của Lộ Thiển, nhưng hạ thể của hấn lại bị một luồng hấp lực rất mạnh giữ chặt lại, nên không thể động đậy được. Sau đó, linh lực của hấn nhanh chóng truyền vào trong cơ thể Lộ Thiển, đồng thời cũng có một luồng linh lực khác không phải là của hấn lại truyền đến từ trong người Lộ Thiển. Sau khi luồng linh lực khác lạ này vận chuyển đủ một vòng quỹ tích thông qua các kinh mạch lớn nhỏ trong người hấn, thế rồi nó lại quay trở về bên trong nội thể của Lộ Thiển; và rồi, hấn lại tiếp nhận linh lực mới, mọi việc cứ thế mà tiếp diễn.

Sự việc này xảy ra quá đột ngột, khiến hai người cũng không biết nguyên nhân dẫn đến hậu quả này, nhưng dù có kinh hoàng thì cũng vô dụng, bởi vì tình thế đã vượt ra ngoài khả năng khống chế của họ. Dù có dùng ý niệm để ngăn cản thì cũng chỉ tốn công vô ích.

Mỗi một lần hấp thu và trải qua quá trình vận chuyển như vậy, hai luồng linh lực đang tự vận hành kia dường như lại càng lớn mạnh hơn, cứ tuần hoàn như vậy, không biết trải qua bao lâu, linh lực vận chuyển của cả hai càng lúc càng mạnh, càng lúc càng tinh thuần hơn. Đến cuối cùng thì chúng giống như hồng thủy

và mãnh thú, không gì có thể ngăn cản nổi. Rốt cuộc, hai người chỉ nghe thấy một tiếng “ầm” thật lớn, rồi cả hai cũng ngã lăn ra và mất đi hết tri giác.

Hết hồi 173 - Hết quyển 8

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

175. Hồi 174: Đạp Lãng

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 174: Đạp Lãng

(Đạp Sóng)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Vàng thái dương đỏ rực từ từ mọc lên từ lòng biển, những luồng ánh sáng đầu tiên của một ngày mới trải đều trên khắp mặt biển, toàn bộ hải dương đều được bao trùm bởi những lớp sóng vàng lấp lánh, trông rất mỹ lệ và tràn đầy sức sống. Những chú hải âu siêng năng đang bay lượn ở phía chân trời, tận lực phấn đấu tìm thức ăn cho một ngày mới. Gió biển tung hứng chúng tạo thành những đường bay rất tiêu sái ưu mỹ, một chú cá kiếm với đôi cánh dài, toàn thân lấp lánh năm màu bay vọt ra khỏi mặt nước tới hơn mười thước rồi mới rơi trở xuống, sau đó mới lại chui vào trong lòng hải dương. Một đám hải sư còn nhỏ đang nô đùa truy đuổi nhau và cứ đạp sóng mà lướt đi trên mặt biển; vô số Ba nã mỗ (tê giác), một loại động vật lưỡng thể, đang khệ nệ lắc lư cái mông to lớn mà bơi vào bờ, hít thở bầu không khí trong lành của buổi sáng tinh sương, hoặc là nằm dài trên bờ cát, phơi cái bụng lớn dưới ánh nắng, thản nhiên tự đắc...

Đây là cảnh vật tại Côn Sa đảo của Đại Lạp nội hải, và cũng là một cảnh quan của lúc sáng sớm tại một thành thị cấp bốn tại Tát La. Tất cả mọi thứ đều rạng ngời sôi động, vạn vật tràn ngập sức sống.

Thế nhưng không biết từ đâu lại có từng hồi tiếng trống trận vang lên ầm ầm, làm phá tan những hình ảnh yên bình trước mắt. Các loài tiểu động vật bị tiếng trống làm giật mình kinh hãi, nên đều nhón nháo khẩn trương hẩn lên; ngay cả những chú hải sư lớn mật cũng phải vội vàng bơi trở về đại dương, nơi mà chúng cảm thấy an toàn nhất. Đám Ba nã mỗ thì lại càng bối rối hơn, chúng cả kinh nháo nhào chạy về phía đại dương. Chỉ có loài hải âu là vẫn tự do bay lượn như cũ, tuy nhiên chúng cũng mở to mắt để chờ đợi những vị khách không mời mà tới.

Tiếng trống trận càng lúc càng gần, càng lúc càng rộn rã, kèm theo đó là tiếng kèn ngân vang kéo dài không dứt. Không lâu sau, một dãy chừng trăm hòn đảo nhỏ liền xuất hiện xa xa trong tầm mắt.

Nói chính xác một chút thì đó là một loài sinh vật rất lớn trông tựa như một hòn đảo nhỏ trôi bồng bềnh - Hải mao. Loài Hải mao này là phương tiện giao thông khổng lồ nhất của Thần Phong đại lục, mỗi lần xuất hiện đều có trên một trăm con, thật khiến người ta phải hoảng sợ.

Trên các đài cao nhất ở phía trước mỗi một con Hải mao lại có mấy trăm vị Giải nhân [1] với lớp vỏ đỏ rực, ai nấy đều tuôn mồ hôi như mưa và đang điên cuồng gõ vào những chiếc trống được làm bằng da tê giác. Mà bên dưới mỗi một chiếc đài cao đó thì lại còn có hai dãy sân nhỏ, mỗi bên đều có hai đội Vũ nhân [2], ai nấy đều cầm trong tay một chiếc kèn dài nửa thước và không ngừng phồng mang trợn mắt mà thổi.

Tiết mục trên biển được phô trương như thế thì ngoài cuộc đua hải liệt ở Tát La ra, người ta thật chẳng nghĩ ra còn có thịnh hội nào khác được nữa.

Biển rộng bao la tựa như bị chinh phục dưới chân. Đây là một cảnh tượng rất đồ sộ hùng vĩ. Các dũng sĩ ở trên người Hải mao ai nấy cũng đều nhiệt huyết sôi trào. Tâm tình của Mộ Dung Thiên cũng rất khích động. Hắn thấy được khí khái và sự can đảm của họ cao ngất trời, chẳng trách nào người Tát La lại ưa thích dùng hải liệt để mưu cầu danh lợi. Quả thật đây là một hoạt động đầy nhiệt huyết, tựa như thể vận hội Olympic khích động nhân tâm vậy.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Thiển đỏ bừng, nàng đang tựa sát vào bên người Mộ Dung Thiên. Ba ngày trước, nàng đã trải qua thời khắc hạnh phúc nhất của đời nàng, hoàn thành giai đoạn chuyển biến từ thiếu nữ sang phụ nữ. Sau khi trải qua chuyện gối chăn, tiểu Tinh Linh càng xinh đẹp động lòng người hơn, ngoài việc làn da của nàng được trắng trẻo hơn trước, mà bên ngoài thân thể mơ hồ như còn có một luồng ánh sáng vàng nhạt khó thấy được. Trừ Lộ Thiển ra, Lạc Na, Lệ Toa, và Hải Luân Na ba người cũng đi theo đội ngũ trong cuộc hải liệt này. Là đội ngũ gia quyến của Mộ Dung Thiên, đương nhiên họ không thể không tới đây hò reo trợ uy. Một người chuyên làm việc tùy hứng như Mâu Cơ mà cũng bị Long vương gọi về nhà, mặc dù không muốn chút nào, nhưng trong ngày đại lễ trọng yếu này, nàng thủy chung cũng phải lấy gia tộc làm chủ chứ không thể tự tung tự tác được.

Trên hàng trăm con Hải mao, mỗi con đều có thể chở từ hai đến ba ngàn người, tổng cộng cũng có tới hai, ba mươi vạn người. Đây là một đội ngũ khổng lồ. Ngoài Tát La ra thì còn có hơn mười một quốc gia khác như Vị Ương, Cái Đế Phi, Khảng Lạp Gia Nội, Bát Khắc Lặc Tư, Sắc Liệt, vv....cũng tham gia vào hàng ngũ hải liệt này, đã vậy lại còn có rất nhiều dân cư ở khắp nơi trên toàn đại lục tới quan chiến nữa.

Địa điểm của cuộc hải liệt là hòn đảo nhỏ tứ cấp, có tên gọi là Côn Sa, quyết không phải là một nơi an tường gì, thậm chí nó cũng không nằm trong ranh giới của Tát La, mà lại là một hòn đảo độc lập nằm ở nơi giáp giới giữa Đạt Lạp nội hải và Nam Á Phi đại dương - tên là Á Đặc Lan Đế Tư (Atlantis).

So với tòa siêu cấp thành thị Tư Ba Đạt Khắc của Tát La, Á Đặc Lan Đế Tư có diện tích rộng hơn nhiều, nhưng nơi đây lại không có người cư trú, bởi vì nó còn có danh xưng là Vong hồn đảo, ngoài hải thú cực kỳ hung mãnh thường xuyên lên bờ kiếm ăn ra, điều tệ hại hơn chính là khí hậu tại đây khắc nghiệt tới cực điểm, sương mù, mưa lớn, tuyết rơi, cuồng phong, vv....bất cứ lúc nào cũng có thể ập xuống, uy lực của thiên nhiên thật rất dễ sợ và không gì có thể chống đỡ được, so với ma thú còn vô tình hơn nhiều. Vùng phụ cận của đảo Á Đặc Lan Đế Tư này cũng là những khu vực hiểm có vết chân người, trong đó có những khu vực như Tử Hải khu, Cốt Phệ khu, Đoạt Mệnh khu, Chiêu Hồn khu, và Phục Hoạt khu, sáu khu vực lớn tạo thành một khu vực liên hợp tử vong rất nổi danh. Tương truyền đó là một trong những di tích còn lưu lại sau cuộc đại chiến giữa các chư thần thời thượng cổ, là nơi duy nhất nằm giữa đại dương trong số các cấm khu của tám đại thần, khiến người khác nghe danh đã khiếp đảm.

Nhưng chẳng qua tinh thần của cuộc hải liệt này chính là muốn khiêu chiến với kẻ thù lâu đời của nhân loại - ma thú, là khiêu chiến với chính bản thân mình, và thậm chí còn là khiêu chiến với cả thiên uy. Các đội ngũ chiến sĩ trùng trùng điệp điệp, mang theo lòng tin ngất trời, ai nấy cũng đều được chuẩn bị đầy đủ, thẳng tiến về phía cấm khu.

Tại một vị trí trống trải gần sát với phần đuôi của Hải mao, Mộ Dung Thiên thoải mái hưởng thụ làn gió biển mát mẻ, hắn cảm thấy lòng tin của mình tựa hồ đã đạt tới đỉnh cao nhất mà từ trước tới nay chưa từng có. Nói như vậy cũng có nghĩa là lòng tin có quan hệ trực tiếp tới thực lực, bởi vì linh lực tăng trưởng mạnh mẽ đã tạo nên sự tự tin chưa từng có với Mộ Dung Thiên.

Vào lúc này, chợt có một con Liệt Phong hà (tôm) như muốn chứng nghiệm thực lực của Mộ Dung Thiên, nó từ lòng biển cách chừng bảy thước tung mình bắn vọt lên, đôi càng giơ cao, tạo thành hai mũi tên gió bắn thẳng về phía hắn.

Một con Hải ma cấp thấp như vậy thì Mộ Dung Thiên của trước kia chắc chắn sẽ không coi ra gì, hà huống gì là hắn của hiện nay. Hắn khẽ nhấc tay phải lên rồi phất về phía trước một cái, không có hỏa diễm, cũng không có hàn băng bắn ra, ngay cả bất cứ dấu hiệu nào cho thấy có sự xuất hiện của đấu khí cũng không có nốt, thế nhưng phong tiễn đang xé gió lao tới với một khí thế rất hung hãn thì bỗng nhiên ngừng lại ngay giữa không trung, sau đó thì con Liệt Phong hà cũng bị y chang như vậy, tựa như có vật gì đó vô hình giữ

chặt nó tại không trung, không có bất luận cái gì chống đỡ, trông tựa như nó đã thoát khỏi sức hút của trái đất mà treo lơ lửng trong không trung vậy.

Hai tay của Mộ Dung Thiên bỗng nhiên đập vào nhau, vị trí không gian quanh phong tiễn và Liệt Phong hà đột nhiên bị vặn vẹo một cách quỷ dị. Chỉ nghe “rắc” một tiếng nhỏ, giống như là tiếng thủy tinh bị đá ném vỡ vậy, rồi từ trong không gian liền xuất hiện một cái khe; tiếp theo đó, cái khe ấy liền nhanh chóng lan ra vị trí vừa bị vặn vẹo kia. Thân thể con hải ma nọ cùng với vị trí không gian bị xé rách kia đồng thời bị chia năm xẻ bảy, lập tức mất mạng, trước khi rơi trở lại biển thì liền hóa thành tia yêu khí màu trắng và bị Mộ Dung Thiên hấp thu luôn.

Nếu có ai đứng gần đó nhìn thấy cảnh tượng này thì họ nhất định sẽ rất kinh ngạc, không thể hiểu nổi. Vì từ trước tới nay chỉ nghe nói tới Không gian ma pháp chứ chưa từng nghe nhắc đến Không gian đấu khí như thế; hơn nữa, Không gian ma pháp thông thường chỉ có tác dụng truyền tống, dùng nó để giúp đỡ mang vác vật phẩm các thứ mà thôi, còn như việc dùng nó để trực tiếp công kích thì quả thật chưa bao giờ nghe nói đến.

Nhưng chỗ này không có người khác, chỉ có Lộ Thiên đang đứng tựa vào người hắn, và mấy người Lạc Na, Lệ Toa thì đang sửa sang lại lều trại; với tốc độ của Hải mao, khoảng cách từ đây đến Á Đặc lan Đế Tư cũng phải mất ba ngày thời gian, có thể xem là một cuộc lữ trình tương đối dài.

Khi hai người kết hợp trong buổi tối sinh nhật của Lộ Thiên, do linh lực bị mất khống chế, cuối cùng thì cả hai đều bị bất tỉnh nhân sự. Nhưng khi Mộ Dung Thiên tỉnh lại thì bất ngờ phát hiện ra linh lực của mình đã tăng vọt lên đến một giai đoạn mới, và sinh ra một loại đấu khí mới. Chuyện đặc dị này cũng xuất hiện trên người Lộ Thiên, chỉ là hơi khác một chút mà thôi.

Mộ Dung Thiên cũng từng trải qua chuyện tình ái với khá nhiều nữ tử, nhưng đó là lần đầu tiên xuất hiện dị trạng như vậy, hắn moi óc suy luận đủ kiểu nhưng vẫn không thể lý giải nổi. Cuối cùng hắn nghĩ đến hai viên đan dược kỳ quái kia, sau khi mình và Lộ Thiên đã nuốt chúng thì trên người đã xảy ra nhiều biến hóa thần kỳ thật khó lường. Buổi tối hôm đó rất có thể là hai loại lực lượng cùng nguồn gốc kia thông qua hai người làm vật dẫn, rồi hỗ tương cho nhau để rồi phát sinh sự biến dị.

Đúng như Mộ Dung Thiên suy đoán, ý thức riêng của yêu khí và sự ôn thuận của linh lực trong yêu linh đơn, bình thường thì chẳng khác gì linh lực, nằm ngoan ngoãn dưới sự khống chế của ý niệm. Tuy nhiên trong tình huống đặc thù, giống như đêm đó, dưới sự hấp dẫn bởi sức mạnh “đồng nguyên dị tính” của Lộ Thiên, nó sẽ được kích hoạt. Một tình huống khác được kích hoạt là khi sinh mệnh chủ thể bị uy hiếp, nó sẽ tự động chống lại ngoại lực, đó cũng chính là hoạt tính hộ thể đấu khí của Mộ Dung Thiên, nguồn sản sinh đấu khí quý báu.

Không ngờ việc cùng Lộ Thiên hoan ái mà lại có thể gia tăng lực lượng mãnh liệt đến như vậy, điều đó khiến Mộ Dung Thiên rất phấn chấn, nên đêm sau hai người họ lại tiếp tục luyện công trong hoan lạc. Chỉ tiếc lần này linh lực không tự hành kinh khủng như lần đầu, tuy nhiên so với ngày thường luyện công cũng vẫn còn tốt hơn khá nhiều. Có thể tu luyện trong khi vui thú chuyện phòng the thì đối với sắc lang, hoặc là đối với tất cả nam nhân mà nói thì đó là một chuyện tuyệt vời không thể tả. Vì vậy mà Mộ Dung Thiên vội vàng tranh thủ thời gian trước khi tham gia hải liệt, đêm nào cũng vui vẻ với chúng nữ, khiến cho Lạc Na, Lệ Toa, và ngay cả thiếu nữ xuân tâm chỉ mới chớm nở như Hải Luân Na đêm nào cũng đều bị dày vò. Chỉ tiếc là vì thời gian quá gấp rút, còn Mộ Dung Thiên thì nóng lòng luyện công nên các nàng cũng không thể hưởng thụ ái ân cho trọn vẹn được.

Với loại Không gian đấu khí này, Mộ Dung Thiên tạm thời còn chưa hoàn toàn tìm hiểu được toàn bộ tác dụng của nó. Tuyệt kỹ “Không gian toái liệt” vừa rồi hắn đã sử dụng là loại kỹ năng mà hắn đã tập luyện được thành thạo nhất trong thời gian ngắn gần đây. Hắn cảm thấy sự hiểu biết của mình đối với loại đấu khí này còn nằm ở giai đoạn rất nông cạn, giống như một người mới mở được một phần của bảo tàng vậy, bên trong còn rất nhiều lợi ích đang đợi hắn khai phá thêm.

Lực lượng trong tay, mỹ nữ trong lòng, đây chính là điều khiến người ta mãn nguyện nhất. Tâm tình của Mộ Dung Thiên vào thời khắc này có thể dùng mấy từ để hình dung - khí thế hùng hục.

Lộ Thiên thè chiếc lưỡi thơm tho ra và nói:

- La Định ca ca, dường như huynh đã mạnh lên rất nhiều đấy.

Không có người khác ở đây, nên hai người cũng không thích dùng tên giả để gọi đối phương.

Trong lòng Mộ Dung Thiên rất vui sướng, hắc lộ ra nụ cười thâm ẩn đầy uy hiếp:

- Tiểu Lộ, muội nói huynh mạnh ở phương diện nào?

Lộ Thiên đỏ mặt, nhớ lại gần đây hầu như đêm nào cũng cuồng hoan với hắn cho tới sáng, cái loại tình cảnh thâm ẩn khiến người ta xấu hổ nhưng lại tràn đầy khát vọng này thật khiến nàng thẹn thùng vô cùng.

Mộ Dung Thiên biết da mặt của Lộ Thiên rất mỏng, chỉ có buổi tối ở trên giường thì mới dám buông thả, nên hắn cũng không đùa dai với nàng, chỉ siết chặt vòng eo nhỏ bé của nàng rồi cười dài nói:

- Tiểu Lộ, chúng ta trở về thôi!

Lộ Thiên ôn thuận gật đầu, dựa vào lòng hắn rồi chậm rãi đi về hướng lều trại của mình, chuẩn bị cho thời khắc của hai người.

Khi còn chưa về đến lều trại của mình, Mộ Dung Thiên bỗng nghe được tiếng kinh hô của mọi người, rồi kể đến lại có ít nhất hơn ngàn người chạy ra lan can mà xem.

Mộ Dung Thiên kỳ quái nhìn theo ánh mắt của bọn họ, chỉ thấy từ phía xa xa có một bóng xanh đang đập sóng mà đi, trông giống như thần nữ vậy, hướng về phía con Hải ma của mình mà lao tới.

Hết hồi 174

=====

Chú thích:

[1] Giải nhân: Người cua

[2] Vưu nhân: Người bạch tuộc.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

176. Hồi 175: Tư Hội

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 175: Tư Hội

(Lén gặp mặt)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Khi bóng xanh kia tới gần một chút, thì mọi người liền phát hiện ra nàng chính là tam công chúa Mâu Cơ của Long tộc. Ai nấy đều sớm đã nghe nói môn khinh công trên nước “Đạp lãng vô ngân” của Long tộc là thiên hạ vô song, giờ thấy được thì quả nhiên danh bất hư truyền. Có khá nhiều cường giả có thể nổi được trên nước, nhưng khó có ai có thể đạt được trình độ ung dung ưu nhã như nàng, giống như dạo chơi trên đất bằng vậy, thật không hề lao lực chút nào. Hải mao phải mất một đoạn đường dài mới đến được đây, còn người chỉ mất một hơi khẩu khí để dùng khinh thân thuật rượt tới đây thì quả thật không mấy ai làm được.

Nhìn thấy Long nữ ngự phong mà đến trông thật giống như nàng Lăng Ba tiên tử vậy, và lại còn gây nên một phen náo động lớn, trong khi ai nấy cũng đều tấm tắc khen ngợi, thì Mộ Dung Thiên lại âm thầm đắc ý, cảm thấy vô cùng tự hào. Nữ nhân như vậy lại có thể bị lão tử chiếm vào tay, muốn nàng đi về hướng đông thì nàng sẽ không dám đi về tây, chỉ hướng nam thì nàng sẽ không dám đi về phía bắc. Hắn chỉ dựa vào một túi bột ngứa mà đã chinh phục được nữ cường nhân và cũng là đại tiểu thư điều ngoa như thế, cảm giác đó đúng thật là rất kỳ diệu.

Khi Mâu Cơ còn cách Hải mao chừng hơn ba mươi thước, thì mặt nước ở phía trước nàng bỗng nhiên vỡ tung. Một con bạch tuộc ăn thịt người toàn thân màu tím phóng vọt ra, tứ chi của nó mở rộng, tựa như những cuộn vải đánh tới Mâu Cơ, mơ hồ thấy có cả hàn quang lóe lên. Đây là phương thức săn mồi đặc biệt của loài bạch tuộc này, chỉ cần bị nó quấn chặt lại thì bên trong có vô số răng nanh sẽ đâm ra tua tủa tạo thành hàng trăm ngàn cái lỗ hồng trên thân con mồi, sau đó xé thân thể con mồi ra thành rất nhiều mảnh nhỏ, cực kỳ tàn nhẫn.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng đó thì đều phát ra tiếng la thất thanh. Loại bạch tuộc ăn thịt người này chẳng qua cũng chỉ là một loại hải thú tương đối hung mãnh thôi, chứ còn kém xa mãnh thú có cấp bậc nhiều lắm. Thế nhưng những con bạch tuộc có toàn thân màu tím thể này đều là những con đã sống ít nhất là hơn một trăm năm mươi năm, nên cũng không thể xem thường. Mâu Cơ lặn lội đường xa tới đây, linh lực kể tục đã không còn nữa, ngay cả Lộ Thiển cũng phải che miệng sợ hãi thay cho nàng. Chỉ có thần tình của Mộ Dung Thiên là vẫn rất tự nhiên, phẳng phất như là không nhìn thấy vị hôn thê của mình đang ở trong hiểm cảnh vậy.

Ở trên lưng Hải mao, đột nhiên có hơn mười bóng người hầu như không hện mà cùng lúc lao ra, tất cả đều là nam tử, đại bộ phận trong số đó đều khoảng từ mười hai đến mười sáu tuổi, với nhiều chức nghiệp khác nhau như chiến sĩ, cung tiễn thủ, thích khách, vv...họ đồng loạt rút hết vũ khí của mình từ trên khỏi giáp ra, cùng với việc nhảy xa hơn năm mươi thước để cứu người, xem ra sự can đảm đó đúng là khí phách của niều niên tuân kiệt của Tát La rồi. Con Hải mao đang chở đoàn người của Mộ Dung Thiên đặc biệt lớn hơn bình thường, nó thuộc loại nổi bật trong số đồng loại của nó, và đương nhiên trong số hành khách đang có mặt trên lưng nó cũng có khá đông cường giả, người có thực lực và danh tiếng tầm thường, hoặc những người không phải là gia quyến của cường giả thì đừng mong có chỗ đứng tại đây, chứ đừng nói tới bá tánh thường dân nữa.

Sau khi có mười mấy người phản ứng nhanh nhạy đã lao ra, tiếp đó lại có thêm lục tục không ít thanh niên cũng nhảy theo úng cứu, trong lòng ai nấy cũng đều muốn giành lấy phương tâm của mỹ nhân, vì vậy họ liền dùng thuật khuyếch trương âm thanh mà quát lớn:

- Mâu Cơ tiểu thư, không cần hoảng hốt, ta lập tức tới ngay.

Bọn họ đều muốn mượn dịp này để đoạt lấy chút tiếng tăm, nếu được may mắn thì biết đâu chừng sẽ còn giành được cảm tình của mỹ nhân nữa, do đó mà lần lượt cứ nhóm trước ngã xuống thì nhóm sau lại lao ra, giống như mũi tên rời dây vậy, nhưng lại không giống như là đang cứu người mà chỉ là cảm thú đến thời động dục đang tranh đoạt bạn phối ngẫu vậy. Tuy ai cũng biết tính tình Mâu Cơ nóng nảy, nhưng sắc đẹp và danh tiếng của nàng cũng đều rất vang dội, hơn nữa lại còn là nữ nhi được Long vương thương yêu nhất, nếu có thể làm hiền tể của Long vương thì tiền đồ không thể nào lường được. Huống hồ chỉ, cảm giác chinh phục được một vị thiên kim đại tiểu thư quả thật rất mỹ diệu, bởi vậy cả đám cảm thú này mỗi người đều không nhịn nổi mà phải nắm bắt lấy thời cơ. Nếu bỏ qua một cơ hội tốt thế này thì lần sau sẽ không còn nữa.

Người có phản ứng nhanh nhất là một nam đạo tặc của Tinh Linh tộc. Chức nghiệp này vốn nổi danh bởi tốc độ, mà gã cũng là người có tiếng tăm lừng lẫy, là một trong thập đại anh kiệt hàng năm của Tát La - Phong ảnh đạo tặc Á Lịch. Phong ảnh thuật của gã được gia tộc bí truyền, chỉ thấp hơn Đạp lăng vô ngân của Long tộc một bậc mà thôi. Trong lớp người mới, gã đúng là người nổi bật nhất.

Người của Tinh Linh tộc vốn rất tuấn mỹ, Á Lịch lại có ý biểu diễn phong độ tiêu sái, mái tóc vàng hoa lệ đón gió tung bay, phong cách quả nhiên rất hơn người, nhờ vậy mà gã lập tức chiếm được sự cổ vũ của mọi người trên Hải mao ngay, ngoài ra còn kèm theo khá nhiều tiếng hò hét chói tai của các thiếu nữ. Đám cảm thú phía sau lưng gã đều thầm kêu đáng tiếc, không ngờ lại để cho tiểu tử này phổng tay trên mặt.

Trong lòng Á Lịch đặc ý vô cùng, gã rút ra một thanh chủ thủ sắc bén và tỏa sáng lấp lánh, đâm thẳng về phía con bạch tuộc, miệng thốt rất phong độ:

- Mâu Cơ tiểu thư, không cần lo lắng.

Mâu Cơ vừa né khỏi đợt tấn công đầu tiên của bạch tuộc, nàng hừ một tiếng rồi bàn tay khẽ lắc nhẹ, từ trong bàn tay liền thấy xuất hiện một cây cốt tiên rất dài, vút mạnh một cái rồi nói:

- Thật là nhiều chuyện!

Đang trong lúc sung sướng tưởng tượng xem mỹ nữ có thể lấy thân báo đáp ân cứu mạng của mình hay không, thì Á Lịch lại hoảng sợ phát hiện ra cây cốt tiên của Mâu Cơ đang đánh thẳng về phía mình. Còn con hải thú ăn thịt người đang ở trước mặt kia cũng quay đầu lại đồng thời tấn công gã, vì vậy mà gã đạo tặc đáng thương này trong lúc không đề phòng chỉ có thể luống cuống tay chân né tránh hai mặt tấn công của một người và một thú. Gã vội vã vận người chuyển dời đầu khí ra ngoài đường quỹ tích vừa lao tới, tay chân rất lúng túng và hỗn loạn, và cũng không thể bảo trì tác phong tiêu sái như vừa rồi nữa, kế đó thì rơi tõm xuống nước luôn.

Đám cầm thú phía sau bị hành vi chẳng phân biệt bạn, thù của Mâu Cơ dọa cho phát hoảng, họ vội vàng giảm cho tốc độ chậm lại, phân vân nhìn nhau, không biết có nên xông tới tiếp tục giúp nàng hay không.

Không lâu sau đó thì bọn họ liền không còn chút do dự nào nữa, bởi vì sắc tử quang trong mắt Mâu Cơ đột nhiên chuyển thành màu lục, linh lực kế tục của nàng ban đầu tưởng là không còn tí nào nữa, nhưng giờ đây bỗng nhiên tăng vọt. Long nữ nhẹ nhàng lơ lửng đứng trên mặt nước, không hề có chút bối rối nào, tay giơ cốt tiên đánh vút một cái, khiến con bạch tuộc kia rít lên thê lương rồi toàn thân liền bị chia thành hai nửa, lập tức hóa thành yêu khí.

Á Lịch lúc này mới điều chỉnh lại được linh lực, toàn thân ướt đầm từ trong nước nhảy vọt lên. Gã là cư dân của hải quốc nên vốn dĩ rất giỏi thủy tính, tất nhiên là không có chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng. Chẳng qua lần này đúng là bị mất mặt một vỏ lớn, lúc này phong thái đi cứu người thật là anh tuấn tiêu sái, nhưng lúc này thì dưới mấy ngàn cặp mắt lại thất thủ quay về, quả thật là xấu hổ gần chết.

Đám cầm thú hám gái lúc này cũng cảm nhận được tính cách kỳ quái hỷ nộ vô thường của Mâu Cơ, cả đám đều thầm kêu may mắn vì vừa rồi không xông lên làm người đứng mũi chịu sào.

Mâu Cơ không để ý tới ánh mắt của mọi người mà tiếp tục lao về phía Hải mao, nhưng đúng lúc này lại có một con khuyển nha sa (cá mập răng chó) không biết sống chết, từ đâu lại vọt tới muốn khiêu chiến long uy của nàng Long nữ kia.

Mâu Cơ chẳng thèm quan tâm tới nó, nàng chỉ vung cốt tiên lên lần nữa. Với loại quái vật này, dù có tới cả trăm con thì cũng không phải là đối thủ của nàng.

Chính vào lúc này, chợt có hai đóm lửa màu lam xinh đẹp bay ra, chúng vòng ra hai bên sườn rồi chui vào trong mắt khuyển nha sa. Chỉ nghe thấy xèo một tiếng rất nhỏ, giống như băng và hỏa va chạm nhau vậy, rồi thì con khuyển nha sa thống khổ quẫy đuôi thật mạnh, tạo nên một ngọn sóng lớn trắng phau, sau đó dần dần chìm xuống nước. Mắt chính là nơi yếu hại nhất, con khuyển nha sa đó coi bộ từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không thể phục hồi như xưa nữa. Sau này nó chỉ có thể du lang trong biển như một con ruồi không đầu cho tới chết mới thôi.

Thủ pháp của kẻ ám trợ thật là cực kỳ xảo diệu, nhưng mọi người lại cảm thấy hãn ngu xuẩn vô cùng, bởi vì hiển nhiên ai cũng thấy được Mâu Cơ không thích người ngoài giúp đỡ. Vừa rồi đã có một tấm gương rõ rệt, nhưng ngay một khắc sau lại có người dám động thủ trên đầu thái tuế, xem ra kẻ này đúng là chán sống rồi.

Mâu Cơ khẽ nhíu mày, khuôn mặt xinh xắn như phủ một lớp hàn sương, cây cốt tiên trong tay lại vung lên thẳng tắp, nhưng ngay khi nàng nhìn theo hướng xuất phát của hai đóm lam diêm vừa rồi thì chợt tìm thấy được người vừa ra tay. Thế là nét lạnh lùng trên khuôn mặt ngọc liền tan biến ngay, và thay vào đó là một nụ cười ngọt ngào ấm áp. Nàng nhảy tới bên cạnh hắn rồi thốt:

- Đan Ni Tư.....

Thấy mọi người đang há hốc nhìn mình, nàng vội sửa lời:

- Đan Ni Tư tiên sinh.

Người giúp đỡ vừa rồi chính là vị hôn phu của mình, đương nhiên hẳn phải có trách nhiệm bảo vệ thể diện rồi, do đó mà Mâu Cơ lập tức đổi giận làm vui ngay.

Tiếp theo đó thì Mộ Dung Thiên lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người. Ai nấy đều thấy tướng mạo của hắn rất bình thường, lại thêm sắc mặt có phần đen đui, và cũng không có chỗ nào đặc biệt hơn người cả. Chỉ cần là nhân vật có chút danh khí thì hẳn là mọi người cũng đã nhìn thấy trên kính tượng rồi mới đúng, nhưng thái độ của Long nữ đối với hắn quả nhiên khác hẳn thì người này nhất định phải có chỗ bất phàm. Thế là mọi người lập tức xôn xao hẳn lên và thay nhau suy luận về nguồn gốc của đôi phương.

Có người ở gần Mộ Dung Thiên nhất, sau khi nghe thấy cách xưng hô của Mâu Cơ liền nói:

- Đan Ni Tư? Hình như người đó là thương nhân Đan Ni Tư chuyên bán “Kim thương bất đảo” đấy!

Sự suy luận này rõ ràng có khả năng đúng nhất, vì vậy mà một truyền mười, rồi mười truyền trăm, chỉ chớp lát sau thì hầu như mọi người ở đây đều biết hết.

- Nghe nói Mâu Cơ và hắn lui tới rất thân mật, xem ra là thật rồi.

- Hình như hắn còn bán cả cái loại phong nhũ được gì đó thì phải? À, đúng rồi, nơi đó của Mâu Cơ.....

- Suyt.....

- Xem ra võ công của gã Đan Ni Tư này cũng không thấp đấy. Vừa rồi hắn sử dụng hỏa diễm kia rất tốt, các người có chú ý không? Là lam hỏa đó.

-

Những người thông minh liền suy đoán ra được nguyên nhân gặp gỡ của hai người. Ai nấy đều biết trước kia Mâu Cơ được gọi là Thái Bình công chúa, mà Đan Ni Tư lại còn là thương nhân bán loại phong nhũ được để chữa ngực lép, tất nhiên quan hệ mật thiết cũng không phải là chuyện lạ gì.

Mọi người phán đoán cũng không sai, nhưng chẳng qua còn một việc khác mà họ không biết, đó là giữa Mâu Cơ và Mộ Dung Thiên không chỉ có quan hệ thương gia và khách hàng đơn giản như vậy.

Mâu Cơ vốn đang tụ tập với người của Long tộc ở trên một con Hải mao khác, nhưng vì nàng vừa được nếm trải hương vị ngọt ngào của ái tình, nên thấy một ngày không gặp lại giống như xa cách đến ba năm. Do đó, nàng không thể nhẫn nại được, mà len lén chuồn sang đây để gặp gỡ tình lang.

Ở trước mặt mọi người, đương nhiên là hai người họ không thể gọi nhau chàng chàng thiếp thiếp thân mật như thế được, thế là Mâu Cơ vội kéo Mộ Dung Thiên đi mất.

Đi được một lúc thì về tới trại riêng, Mâu Cơ nhìn không được, hỏi ngay:

- Quỷ mặt đen, hai ngày nay có nhớ ta không thế?

Mộ Dung Thiên hơi khựng người, chẳng biết nói sao. Nữ nhân nào cũng vậy, suốt ngày chỉ thích hỏi một vấn đề nhàm chán như thế, hơn nữa không phải chỉ một, hai lần mà là lặp đi lặp lại rất nhiều lần, chẳng hề thấy phiền. Tuy nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt hắn vẫn phải tươi cười trả lời:

- Nhớ chứ, đương nhiên là nhớ. Phu nhân của ta xinh đẹp như vậy, chỉ xa nhau một chút mà đã làm cho ta ăn không thấy ngon, phải trằn trọc thức trắng cả đêm đấy.

Trên thực tế, mấy ngày qua hắn cùng Lộ Thiên hằng đêm ái ân triền miên, khoái hoạt biết bao, nhưng tên sắc lang này luôn biết cách trộn mắt nói dối, tất nhiên hắn sẽ không ngốc tới mức nói ra hết sự thật.

Khi nữ nhân đang yêu thì đều mù quáng. Long nữ cũng không nghi ngờ gì chuyện đó. Trong lòng nàng rất vui mừng, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Chỉ sợ là người gạt ta thôi.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Ta đúng là đang gạt nàng mà.” Nhưng hắn vẫn cười hắc hắc, nói:

- Đâu nào, nàng sờ thử coi. Chẳng phải trái tim ta đang đập loạn lên vì nàng đây sao?

Hắn đúng là vô sỉ, trái tim nào mà chẳng đập, trừ phi là người chết hoặc vong linh thôi, nhưng những lời này vừa lọt vào tai Mâu Cơ thì lại thành những lời lăng mạn nhất, giống như được ăn mật ngọt vậy.

Sau khi liếc mắt đưa tình một lúc xong, Mộ Dung Thiên mới nói:

- Phu nhân, người mau trở về đi, kéo phụ thân người sẽ chờ nóng ruột đó.

Mâu Cơ lắc đầu nói:

- Vậy không được, ta phải giám sát người thật chặt chẽ mới xong. Á tiểu hồ ly Tân Dịch Á kia hiện đang ở trên con Hải mao này, nếu không cẩn thận một chút thì tên sắc quỷ người sẽ bị ả câu đi mất.

Mộ Dung Thiên hơi sững người. Tân Dịch Á? Là nữ tử của Áo Lý gia tộc được xưng là Băng Sơn mỹ nữ giống như Tiêu Băng sao? Mâu Cơ không nói thì còn tốt, giờ nói xong thì lại khiến cho lòng hiếu kỳ của tên sắc lang này càng bành trướng thêm.

Hết hồi 175

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

177. Hồi 176: Tầm Mỹ

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 176: Tầm Mỹ

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên suồng sã vỗ lên nhũ hoa đầy đặn của nàng một cái, rồi tươi cười nói:

- Yên tâm đi, nàng xem ta là hạng người như vậy sao?

Mâu Cơ chăm chú nhìn kỹ khuôn mặt hắn một lát, sau đó rất nghiêm mặt nói:

- Giống, nhìn thế nào cũng giống loại người như vậy.

Đám người Lộ Thiển và Lạc Na, Lệ Toa nghe vậy thì đều che miệng cười trộm. Trên thực tế, các nàng cũng rất đồng ý với lời nói của Mâu Cơ, chỉ là lúc bình thường thì không dám nói ra mà thôi.

Mộ Dung Thiên trợn mắt làm dữ:

- Dám cả gan hoài nghi phu quân, đáng bị phạt nặng!

Vừa nói xong, bàn tay của hắn co lại thành long chảo, vừa cười dâm dăng vừa chộp về phía Mâu Cơ. Long nữ giả vờ kinh hô, rồi nhảy tránh vài lần, nhưng lại vờ vịt để hắn bắt được. Những gì xảy ra kế tiếp thì tất nhiên là không thích hợp nhi đồng rồi. Hai ngày không gặp, cả hai đều đói khát như lang như hổ. Tuy Mộ Dung Thiên không dám xông trận thật, nhưng tay và lưỡi đều dùng hết, sau một lúc mới có thể đỡ cơn ghiền.

Đợi đến khi mặt trời đã ngã về tây thì Mâu Cơ với vẻ mặt tràn đầy xuân ý rời khỏi lều trại của Mộ Dung Thiên. Nàng thì triển “Đạp lãng vô ngân” để quay trở về con Hải mao đang chờ người của Long tộc. Nếu còn nán nã lâu hơn thì nói không chừng lão tía Long vương của nàng sẽ lại sai người đi tìm nàng mất.

Màn đêm buông xuống, trên lưng từng con Hải mao đều phát sáng lên. Đó là ánh sáng do ma pháp đăng được bố trí ở trên kết giới tỏa ra. Mọi người đều bắt đầu lấy thức ăn ra để chuẩn bị bữa cơm, có một số người còn nhảy thẳng xuống biển bắt cá. Hải sản của Đạp Lạp nội hải rất phong phú, tùy tiện thò tay ra bắt một ít cũng đủ ăn rồi, và lại còn có thể thưởng thức đồ biển tươi nữa chứ.

Sau khi ăn xong, Mộ Dung Thiên cảm thấy hơi buồn bực, nên hần rời khỏi lều trại để đi dạo một vòng, tính xem thử trên Hải mao này còn có những ai nữa.

Lúc này hải dương không còn yên tĩnh như khi mới đến Côn Sa đảo nữa, mà thay vào đó là gió biển gào thét, thổi cho y phục và tóc tai của người ta bay phần phật. Sóng biển cũng dâng lên cuộn cuộn, từng đợt từng đợt đánh vào hai bên sườn của Hải mao rồi ầm ầm vỡ tan thành những bọt biển trắng xóa. Thế nhưng bao nhiêu người đang ở trên lưng Hải mao vẫn an nhiên tự tại, chuyện trò vui vẻ mà chẳng thèm để ý gì đến cơn phẫn nộ của đại dương. Sở dĩ họ không sợ gì cả là vì thứ nhất, kích thước của Hải mao lớn kinh người, sóng gió cỡ này chỉ giống như một bữa điểm tâm, mà không thể làm nó suy suyển một mảy may nào, và nó vẫn vững vàng như trên đất bằng vậy thôi. Thứ hai, càng đến gần Vong hồn đảo Á Đặc Lan Đế Tư thì khí hậu càng ác liệt hơn. Những người đã từng tham gia hải liệt đã quá quen với những cảnh này, nên họ không thấy gì lạ cả.

- Đan Ni Tư tiên sinh! Đan Ni Tư tiên sinh!

Mộ Dung Thiên bỗng nghe có tiếng ai đó đang gọi mình, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái. Giọng nói này có phần hơi quen thuộc, khi hần quay đầu nhìn lại thì thấy được hai người, một béo một gầy với đôi tai thật to đang đứng từ xa vẫy vẫy về phía mình.

Với đôi tai quá khổ làm tiêu chí rất rõ rệt kia, lại thêm thân hình một béo một gầy, Mộ Dung Thiên lập tức nhớ ra đó chính là hai huynh đệ của Đại Nhĩ tộc Mạt Khắc và Mạt Y đã từng bàn chuyện buôn bán “Kim thương bất đảo” với mình; hơn nữa lại còn hào sảng mời mình đến Thập Bát Thiên Đường để phóng túng một phen, ném thử kinh nghiệm dâm loạn chưa từng có bao giờ. Nhờ có kinh nghiệm “cùng nhau phong lưu” nên Mộ Dung Thiên đặc biệt có cảm tình với họ. Lúc này trong lòng hần rất mừng rỡ, vội vàng bước đến nghênh đón họ rồi nói:

- Mạt Khắc tiên sinh, Mạt Y tiên sinh, gần đây vẫn khỏe chứ?

Mạt Khắc, Mạt Y lần lượt bước đến ôm chặt vai Mộ Dung Thiên một cái, rồi cười ha hả nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ta còn tưởng ngươi là quý nhân nên hay quên, sớm đã quên mất huynh đệ chúng ta rồi chứ.

Mộ Dung Thiên cũng cười nói:

- Sao lại như vậy được chứ. Chúng ta đều là huynh đệ chí đồng đạo hợp kia mà, ha ha.....

Mạt Khắc, Mạt Y đồng thanh nói:

- Đúng, đúng, huynh đệ, ha ha.....

Hai người họ cũng hòa theo hần cất giọng cười đầy dâm dăng, thật đúng là ba con sói lang.

Sau khi hàn huyên một lúc, Mộ Dung Thiên nghi hoặc hỏi:

- Mạt Khắc, Mạt Y tiên sinh, sao các người lại ở đây? Chẳng lẽ đến xem náo nhiệt à?

Hai huynh đệ Đại nhĩ tộc cùng cười, nói:

- Không, Đan Ni Tư tiên sinh, chúng ta không phải đến xem náo nhiệt, mà là tới đây để tham gia cuộc hải liệt!

Mộ Dung Thiên vô cùng ngạc nhiên:

- Thế à?

Nhìn hai người trông chẳng khác nào thùng nước với cây sậy, Mộ Dung Thiên thật không thể tin nổi.

Mạt Khắc rất đặc ý:

- Đây đã là lần thứ ba chúng ta tham gia hải liệt đấy.

Mạt Y bổ sung thêm:

- Cũng có thể xem là lão làng rồi.

Mộ Dung Thiên hơi ngượng ngùng, thì ra hai người họ so với con gà mờ như hắn thì còn sành sỏi hơn nhiều. Người xưa vẫn có câu: “nhìn người không thể nhìn bề ngoài.” Quả thật không sai chút nào, vì vậy hắn liền vội vàng nhận lỗi:

- Thất kính, thất kính rồi.

Mạt Khắc thở dài đầy tiếc nuối:

- Nhưng chúng ta chỉ là tự tham dự cho có thôi, chứ chẳng bao giờ nhận được phần thưởng gì.

Lúc này Mộ Dung Thiên mới hiểu rõ ý tứ của bọn họ. Nếu như có thể được nhập vào quốc tịch của Tát La, hoặc giả dù chỉ được một phần điều khoản quốc tịch đặc biệt thôi thì chuyện buôn bán cũng sẽ được thuận buồm xuôi gió rất nhiều, chứ không bị nhiều hạn chế như vậy.

Mạt Y hỏi:

- Đan Ni Tư tiên sinh, người đến quan chiến à?

Mộ Dung Thiên đặc ý nói:

- Không, ta cũng là một trong những dũng sĩ tham gia cuộc hải liệt này, và còn là hạng chính quy đấy!

Hai huynh đệ nghe vậy thì liền giật mình và có vẻ hơi ngạc nhiên. Bởi vì bọn họ không ngờ nổi gã đại thương nhân không lộ bản lĩnh gì trên phương diện vũ kỹ này mà lại cũng là một tay có nghề. Mạt Khắc nói với giọng đầy hâm mộ:

- Chúc mừng Đan Ni Tư tiên sinh! Chúng ta có tìm mọi cách mà cũng không tìm được người có đủ tư cách và vui lòng tiến cử bọn ta. Ai nấy cũng đều có yêu cầu rất hà khắc. Không ngờ Đan Ni Tư tiên sinh quen biết rộng rãi, thật đúng là may mắn!

Mộ Dung Thiên khiêm tốn nói:

- Đâu có!

Ba người chuyện phiếm một hồi, sau đó Mộ Dung Thiên lại hỏi:

- Có phải nhị vị đang chờ tiết mục gì đó phải không?

Mạt Khắc, Mạt Y nhìn nhau vài lần, rồi sau đó mới thần thần bí bí nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, người đoán đúng rồi. Chúng ta đi xem mỹ nữ, là đại mỹ nữ đấy, ha ha.....

Không thể nghi ngờ gì nữa, mỹ nữ là một trong những thứ mà Mộ Dung Thiên có hứng thú nhất, nghe đến mỹ nữ là hắn giống như được tiêm một mũi thuốc trợ tim vậy, tinh thần tên sắc lang lập tức phấn chấn ngay, liền hỏi:

- Mỹ nữ nào vậy?

Mắt thấy hai người đồng đạo có kiến thức rộng rãi này mà cũng đều nói vậy, thế thì nàng mỹ nữ kia nhất định không thể là loại người dung tục bình thường được.

Mạt Khắc không trả lời ngay mà chỉ nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, theo chúng ta đến đây, tóm lại là chắc chắn sẽ không để người thất vọng đâu.

Bọn họ càng làm ra vẻ thần bí thì Mộ Dung Thiên lại càng cảm thấy hấp dẫn hơn. Loại mê hoặc này thật không thể kháng cự nổi, và Mộ Dung Thiên tất nhiên là sẽ không cự tuyệt. Dù sao thì hắn cũng đang buồn chán, vì thế mà lập tức gia nhập vào hàng ngũ của hai người họ ngay.

Nếu muốn tìm một người ở trên lưng con Hải mao lớn quá khổ mà không có ai dẫn đường thì thật chẳng dễ dàng chút nào. Sau bảy, tám lần rẽ trái rẽ phải, cuối cùng Mộ Dung Thiên cũng chẳng biết mình đã đến nơi nào nữa, lúc này hai huynh đệ Mạt Khắc mới dừng lại và nói:

- Tới rồi.

Trước mặt là một doanh địa lớn phi thường, ít nhất cũng bằng ba cái sân bóng đá đúng tiêu chuẩn, bên ngoài còn có một tầng kết giới hơi mỏng vậy quanh. So với nơi này, doanh địa của Mộ Dung Thiên thì lại nhỏ tới thảm thương, nhiều nhất chỉ lớn bằng một phần trăm. Xem chừng nơi này là nơi tụ tập của một danh môn đại tộc nào đó.

Nhìn dãy lều trại ở đó, cứ dăm ba lều thì tụ thành một nhóm, Mộ Dung Thiên cảm thấy như muốn hoa cả mắt, nôn nóng hỏi:

- Mỹ nữ đâu, mỹ nữ ở chỗ nào?

Mạt Y cười hắc hắc nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, không cần nóng ruột. Nàng mỹ nữ này không thể dễ dàng mà gặp được đâu. Nói không chừng còn phải đợi nửa giờ, hay một canh, thậm chí có khi là cả suốt đêm, nhưng dù thế nào thì chúng ta cũng không thể cam đoan là sẽ nhìn thấy được nàng ta đâu.

Nghe hắn nói như vậy thì Mộ Dung Thiên lại càng hứng thú nhiều hơn. Rốt cuộc nàng mỹ nữ này xinh đẹp đến cỡ nào chứ? Chẳng lẽ khuôn mặt của nàng ta có nạm vàng hay sao? Vậy thì quả là quá khoa trương rồi.

Nếu không muốn phá kết giới bằng sức mạnh thì chỉ có cửa lớn ở chính diện mới không làm động tới kết giới mà thôi. Nhưng Mạt Khắc đã bị hai gã chiến sĩ mặc khôi giáp hạng nặng và một gã tuần thú sư chặn lại hỏi:

- Xin hỏi ba vị có việc chi?

Mạt Khắc giải thích:

- Chúng ta là bằng hữu của tam công tử Tây Đức Ni, đã có hẹn trước rồi.

Gã chiến sĩ gật đầu nói:

- Xin đợi một lát.

Tuần thú sư nói mấy câu, sau đó thì chú bồ câu đưa tin đang đậu trên vai gã liền bay vút đi như mũi tên rời dây, có lẽ là nó bay đi báo tin. Khoảng chừng một phút sau, chú bồ câu đã bay trở về và kêu lên lúu riu mấy tiếng. Sau đó tuần thú sư nói:

- Xin lỗi, chư vị có thể tiến vào. Kiều An Na sẽ dẫn chư vị đến lều của tam công tử.

Thế rồi một nữ tỳ, và cũng chính là Kiều An Na bước đến nói:

- Các vị khách quý, xin mời theo nô tỳ.

Trong một khắc bước vào cửa, Mộ Dung Thiên liền ngửi được đủ loại mùi hoa từ thanh nhã tới nồng đậm, không hề dứt. Nhưng có điểm kỳ quái đó là hắn không trông thấy hoa đâu cả, dù là một gốc hoa cũng không có, thế nhưng trên các lều trại thì đều được thêu rất nhiều hoa. Mỗi một lều vải đều là một loại hoa khác nhau, đa số không loại nào giống loại nào, dù trông rất giống thật nhưng khi người ta nhìn vào sẽ biết ngay là giả, bởi vì không có loại hoa tươi nào mà có thể mọc trên lều vải được. Vượt qua đám lều trại, chỉ trong nháy mắt đã đến được nơi trung tâm của doanh địa này. Trên mặt đất tại đây đã có phủ sẵn những tấm thảm bằng da thú màu đỏ, điều đó cho thấy người mà hai huynh đệ Mạt Khắc muốn gặp quả không phải người thường. Vài phút sau, nữ tỳ đưa ba người đến trước một cái lều lớn, bất luận là kích thước của hoa hay nghệ thuật thêu thùa của cái lều này cũng đều đặc biệt cao hơn những lều khác đến mấy bậc. Hoa

trên lều hình như cũng rất đặc biệt, Mộ Dung Thiên đi đường cũng đã để ý, dường như các loại hoa khác nhau chính là để biểu thị địa vị của người trong lều.

Trong phạm vi xung quanh chiếc lều lớn này còn có rất nhiều lều trại khác, trông cũng rất bắt mắt. Hiển nhiên vùng này cũng là khu vực tương đối trọng yếu, ngoài lều cũng ít người hẳn.

Chờ cho khách tới nơi, một tỷ nữ đã đứng đợi ở trước lều từ lâu liền mời họ ngồi vào một chiếc bàn bằng hồng mộc, sau đó dâng trà thơm lên và nói:

- Xin ba vị ngồi đợi một lát, công tử đang tắm rửa và thay y phục, lập tức sẽ ra ngay.

Có rất nhiều hành khách ở trên lưng Hải mao thường có thói quen chiêu đãi khách ở bên ngoài lều trưởng, thứ nhất là vì quang cảnh rộng rãi, thứ hai là vì không khí tươi mát hơn nhiều.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Tên tiểu tử này là ai thế? Tổ bà nó, đã hẹn gặp khách mà lại còn phải tắm rửa thay y phục, bây giờ đâu phải là lúc tế thần đâu?”

Mạt Khắc vội xoa tay với nữ tỷ bên cạnh, nói:

- Chúng ta có chuyện quan trọng cần bàn với công tử các người, các người lui xuống hết đi.

- Dạ!

Mấy tỷ nữ ứng thanh đáp lại, rồi đều cáo lui hết.

Đợi bọn họ đi rồi, hai huynh đệ Mạt Khắc lập tức hành động ngay, hai đôi mắt nhìn chăm chăm vào một chỗ khác.

Mộ Dung Thiên nhìn theo ánh mắt của họ thì lập tức nhìn thấy ở phía đối diện lều trại của Tây Đức Ni cách chừng hơn mười thước, tại đó có một túp lều vải, bên trên thêu một loại hoa khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy rất quen thuộc. Sau khi suy nghĩ hồi lâu, đến lúc này hắn mới đột nhiên nhớ ra, thì ra đó là loại hoa Uất kim hương (hoa tu líp).

Mộ Dung Thiên chẳng phải một tao nhân mặc khách hiểu hết về các loại hoa nhưng Uất Kim Hương thì quá đối quen thuộc, bởi lẽ đó là loại hoa mà cô bạn ngược khủng cùng bàn thích nhất.

Hết hồi 176

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

178. Hồi 177: Băng Sơn

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 177: Băng Sơn

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên thu lại tinh thần đang đặt trên bức hình Uất kim hương về, lẽ nào người trong lều là nữ nhân?

Mạt Khắc, Mạt Y cũng không giống như là có quen biết nàng, ôm cây đợi thỏ à? Kể ra bọn hắn cũng khá kiên trì đấy chứ.

Mộ Dung Thiên nhin không được liền hỏi:

- Các người nói mỹ nữ kia là đang ở trong ngôi lầu đó à?

Mạt Khắc quay lại nói với Mộ Dung Thiên:

- Đúng rồi, nếu không thì bọn ta đến đây làm gì?

Mộ Dung Thiên trợn mắt:

- Không thiệt chứ hả, nếu chúng ta cứ chờ như vậy, lỡ như nàng ta vẫn không ra ngoài thì sao?

Lúc này hắn nghĩ rằng trên mặt của nữ nhân kia nếu chỉ nạm vàng thôi vẫn chưa đủ, ít nhất cũng phải là nạm kim cương thì mới được, nếu không thì thật không đáng ngồi chờ thế này.

Mạt Y hơi xấu hổ, cười nói:

- Biết sao hơn được. Nàng ta rất ít khi lộ diện, dù có đến nơi nào khác thì cũng sẽ dùng khăn để che mặt. Chỉ có lúc ở chung với gia tộc thì mới có thể nhìn thấy được chân diện mục của nàng ta. Nếu không phải ta và Tây Đức Ni tam công tử có chút ít giao tình thì ngay cả cơ hội này cũng không có đâu. Hì, chúng ta chỉ có thể cầu khẩn thần linh chúc phúc cho mình mà thôi.

Mạt Khắc chợt giơ tay ra hiệu:

- Suyt, đừng lớn tiếng, coi chừng chúng ta lại phải về tay không đấy.

Mộ Dung Thiên đảo cặp mắt lảo liên một vòng. Chờ đợi kiểu này mà không nắm chắc được kết quả, thật đúng là một hành động cực kỳ ngu xuẩn, đúng là còn thua xa cả việc ở lại lầu của mình hù hĩ với mấy mỹ nữ nhiều lắm. Đợi trễ thêm một chút nữa thì sẽ có thể cùng Lộ Thiển song tu rồi. Vừa nhớ đến nước da trắng nõn mềm mại cùng với thân thể mượt mà của tiểu Tinh Linh, Mộ Dung Thiên liền phải nuốt ực một ngụm nước miếng, đồng thời cũng bắt đầu cảm thấy hối hận. Nhưng đã đến đây rồi, chưa gặp được chủ nhân mà đã bỏ đi thì thật là quá bất kính, hắn không thể làm gì hơn là tiếp tục ngồi đợi thôi.

- Nhị vị huynh đệ, ít ra bây giờ cũng có thể nói cho ta biết, rốt cuộc nàng ta là ai chẳng?

Mộ Dung Thiên đưa tay cầm lấy chiếc ly bằng ngọc bích dạ quang, đưa lên miệng nhấp một ngụm. Việc đã đến nước này, chỉ ít thì hắn cũng biết được nàng mỹ nhân “khảm kim cương” kia là người có địa vị, nếu không thì đã sớm nhìn thấy mặt rồi. Thậm chí ngay cả tên cũng không biết thì đúng là oan, oan uổng quá sức.

Mạt Y vừa định lên tiếng, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng rèm khua động. Ba người không hẹn mà cùng nhìn sang túp lầu ở phía đối diện. Lúc này cửa lớn của ngôi lầu đó đã mở ra, một nàng bạch y nữ tử nhanh nhẹn bước ra, Mộ Dung Thiên vừa trông thấy thì nhất thời ngừng cả hô hấp. Mái tóc đen huyền mềm mại như suối rủ xuống bờ vai, mày liễu môi anh đào đầy đặn thẳng tắp, điều đó cho thấy chủ nhân của chúng có thể so sánh với dụng mạo xinh đẹp của các Tinh Linh. Trên chiếc cổ trắng ngần của nàng có đeo một sợi dây chuyền bằng ngọc bích, đôi ngực cao ngất như muốn xé tung lớp y phục để vượt ra ngoài, cùng với vòng eo nhỏ nhắn và cặp đùi thon dài mỹ miều, tất cả những thứ đó đều tạo nên những đường cong uy mỹ khiến người ta vừa nhìn thấy liền phải giật mình. Cơ thể đó đúng là một vật hoàn mỹ, tràn trề sức sống, và không thể tìm đâu ra được một khuyết điểm. Nếu miễn cưỡng phải chỉ là một chỗ khiếm khuyết thì đó chính là nhân thân rất lạnh lùng của mỹ nhân. So với các nữ tử Băng Sương tộc mà Mộ Dung Thiên đã gặp được tại Thập Bát Thiên Đường thì mỹ nhân trước mắt đây còn có vẻ lạnh lùng hơn nhiều. Bất luận là ai hề tiếp xúc với ánh mắt của nàng thì đều sẽ có cảm giác như bị rơi vào hầm băng vậy, nhất định sẽ không nhin được mà phải rùng mình lạnh gáy. Nhưng cũng chính ánh mắt đó lại tựa như đang ẩn chứa một ma lực yêu dị rất tà quái, khiến cho tâm linh của kẻ khác như bị hút chặt, không tài nào rời ánh mắt khỏi nàng được.

Mộ Dung Thiên nhìn đến như ngây như dại, không phải là vì khuôn mặt đó mỹ lệ tuyệt thế, mà nó lại khiến cho hắn nhớ đến một nữ nhân khác, bất luận là khuôn mặt, vóc dáng hay khí chất, tất cả đều giống như một cố nhân của hắn.

Hai huynh đệ Mạt Khắc cũng không khác hẳn là bao. Thậm chí bọn họ còn không thể nổi lên bất cứ một ý nghĩ khinh nhờn nào đối với mỹ nhân nữa, thật giống như là đang gặp được Băng Tuyết thần nữ vậy.

Bạch y nữ tử dường như không thấy gì hết, kể cả ba người bọn Mạt Khắc như đang bị hớp hồn ngồi gần đó. Nàng chỉ hơi nheo mắt nhìn lướt qua một chút, rồi thu hồi ánh mắt, và tiếp tục đi về hướng xa xa.

- Sột soạt, sột soạt....

Tiếng bước chân gấp gáp vang lên làm hai huynh đệ Mạt Khắc giật mình tỉnh lại, nhưng họ liền thấy ngay Mộ Dung Thiên đã rời khỏi chỗ ngồi và đang đuổi theo về hướng mà bạch y nữ tử vừa đi tới.

Hai huynh đệ kinh hãi, gọi lớn:

- Đan Ni Tư tiên sinh, không được đâu.

Bọn họ tưởng rằng Mộ Dung Thiên thấy sắc thì nổi tà tâm, nhưng nữ tử đó cũng giống như Long nữ vậy, trăm ngàn lần không thể chọc vào được.

- Để chừ vị đợi lâu rồi...

Cùng lúc đó, một vị hoa phục thanh niên từ một ngôi lầu khác thong thả bước ra. Lúc này gã thấy hành động của Mộ Dung Thiên như vậy thì cũng giật mình kinh hãi, hô lớn:

- Ấy, chớ!

Nhưng không biết là Mộ Dung Thiên có sắc đảm ngập trời hay là vì nguyên do nào khác, hấn căn bản không hề quay đầu lại, cứ tiếp tục chạy theo hướng của nữ tử nọ.

Nghe có tiếng bước chân theo phía sau, nữ tử quay đầu lại, chỉ thấy một nam nhân mặt đen đang chạy đến trước mặt mình.

- Tiêu Băng!

Nữ tử nghe gọi thì khẽ cau mày liễu, không hiểu được ý của Mộ Dung Thiên. Nàng cảm thấy khoảng cách giữa hai người quá gần, nên liền lui lại một bước.

Mộ Dung Thiên khích động đến nỗi khó kìm nén nổi:

- Là ta đây, chẳng lẽ ngươi không nhận ra sao? Mộ.....ęc....là người ngồi cùng bàn với ngươi khi còn nhỏ đó.

Nữ tử lạnh lùng thốt:

- Tiên sinh, thật xin lỗi, ta nghĩ ngươi nhận lầm người rồi.

Ngay cả thanh âm giọng nói cũng hoàn toàn giống y chang, đều là thanh âm rất tự nhiên và ưu mỹ, chuyên cự tuyệt người đến tìm mình từ ngoài ngàn dặm. Thế nhưng Mộ Dung Thiên cũng nhanh chóng nhận ra được nàng không phải là Tiêu Băng, vì đôi tròng mắt trắng bạch như sương, hiển nhiên đó là điều mà người địa cầu không thể có được. Không hiểu sao hai con người tại hai thế giới khác nhau mà lại giống hệt nhau như khuôn đúc thế?

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên đứng nhìn mình đến ngây ngốc, nữ tử kia lại cho rằng hấn cũng chỉ là mượn cớ để tiếp cận mình mà thôi. Kỳ thật thì lần này gia tộc ép nàng đến tham gia đại hội hải lập, vốn là muốn nhân dịp này mà tìm một vị hôn phu có địa vị, bối cảnh và thực lực xuất chúng một chút, chứ không thì bản thân nàng rất có phản cảm với việc này. Giờ đây đối với sự quấy rầy của Mộ Dung Thiên thì lại càng chán ghét hơn, nàng chỉ lạnh lùng liếc hấn một cái, thấy hấn không có giải thích gì nữa thì liền xoay người bỏ đi.

Qua một lúc sau, Mộ Dung Thiên mới thở dài một hơi, rồi quay trở lại chỗ ngồi của bọn Mạt Khắc. Thấy vẻ mặt bọn họ lộ vẻ kỳ quái, hấn mới giải thích:

- Xin lỗi ta đã thất lễ, nhưng nàng ta nhìn rất giống với một vị cổ nhân đã từng lớn lên cùng với ta.

Ba người bọn Mạt Khắc đều nhìn nhau và trầm nghĩ, tiểu tử người sao không nghĩ ra lý do nào khác mới mẻ hơn một chút, chiều này đã được nhiều người dùng qua rồi. Tuy nghĩ vậy, nhưng bọn hấn đều không nói ra, chỉ biết trong lòng là đủ rồi, vì còn phải lưu lại cho hấn chút mặt mũi để hấn còn đường thoái lui nữa.

Hoa phục thanh niên nhìn Mộ Dung Thiên dò hỏi:

- Vị này là?

Mạt Khắc vội vàng giới thiệu:

- Đây là Đan Ni Tư tiên sinh, Hồi Xuân Đường của hắn vừa mới khai trương gần đây nhưng sinh ý rất thịnh vượng, đan dược của hắn hiện nay đang được người người ở khắp nơi trên đại lục tranh nhau mua rất nhiều. Có lẽ Tây Đức Ni công tử cũng đã từng nghe nhắc đến chứ?

Mạt Khắc quả nhiên là một thương nhân lanh lợi khéo léo. Nếu như ở trước mặt đám công tử nhà sĩ mà nhắc đến cái tên “Kim thương bất đảo” thì thật là thô tục, bởi vậy nên hắn mới nói tránh đi, khéo léo tăng bốc danh khí của Mộ Dung Thiên, và che đi những gì không cần phải phơi bày lộ liễu ra ngoài.

Tây Đức Ni nghe vậy thì tỉnh ngộ ngay, vội nói:

- Thật hân hạnh! Ngưỡng mộ đã lâu!

Danh khí của Mộ Dung Thiên ngày hôm nay quả nhiên là nổi như cồn, nhưng chẳng qua địa vị của hắn còn rất thấp, nên người gặp qua hắn cũng không có mấy ai.

Rồi Mạt Khắc lại nói tiếp:

- Vị này chính là Tây Đức Ni công tử mà ta đã nhắc đến, là một nhân tài ưu tú trong lớp trẻ của Niêm hoa Áo Lý gia tộc.

Áo Lý là một huyết kế gia tộc rất kỳ quái trên đại lục, bọn họ rất thích hoa, đồng thời cũng dùng hoa làm vũ khí. Võ công của từng người trong gia tộc đều có liên quan đến hoa, ngay cả với sự khác biệt giữa đẳng cấp và thực lực cũng dùng hoa hoặc những gì khác có liên quan đến hoa để phán đoán. Nói chung, tất cả những gì thuộc về gia tộc này đều có liên quan đến hoa.

Hơn phân nửa nam tử của Áo Lý gia tộc đều là những nhân vật phong lưu nhã nhặn, còn nữ tử thì đều là những mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn. Nhưng điều thần kỳ nhất chính là từ cơ thể của các nàng lúc nào cũng đều tỏa ra mùi thơm của hoa rất tự nhiên. Mỗi lần đi đến đâu cũng đều lưu lại chút hương vị, kéo dài rất lâu mới tan.

Nam tử của Áo Lý gia tộc lấy văn nhã làm điều quang vinh, trước lúc tiếp khách đều phải tắm rửa thay y phục và dâng hương, đó là đối với một lễ tiết nho nhỏ. Còn riêng vị Tây Đức Ni tam công tử này thì lại càng đặc biệt phải chú ý tới hơn.

Mộ Dung Thiên không có hứng thú đối với gã, chỉ nhàn nhạt “à” một tiếng, nói thêm vài đôi câu khách khí rồi thì đầu óc cứ bị mỹ nhân lạnh lùng như băng lúc này chiếm mất. Nếu nơi đây đã là doanh địa của Áo Lý gia tộc, vậy thì thân phận của mỹ nhân lúc này hiển nhiên cũng không tầm thường, rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng không nhận được mà phải lên tiếng hỏi:

- Tây Đức Ni công tử, không biết vị bạch y nữ tử vừa rồi là ai thế?

Huynh đệ Mạt Khắc thấy hắn hỏi ra trắng trợn như thế thì có hơi chút ngượng ngùng, còn Tây Đức Ni ho khan một tiếng rồi nói:

- À, đó là xá muội Tân Dịch Á, nhưng nàng ấy chỉ thích hoa chứ không hề có hứng thú với nam tử chút nào. Vả lại, võ công của Tân Dịch Á rất cao cường, nói ra thật là xấu hổ, kẻ làm đại ca như ta đây cũng phải thua kém nữa là.

Rốt cuộc gã cũng phải lên tiếng ngầm đề tỉnh Mộ Dung Thiên, cho hắn biết khó mà rút lui, đừng đại dốt theo đuổi mỹ nhân để khỏi phải nuốt trái đắng dưới tay Tân Dịch Á.

Mộ Dung Thiên sớm đã đoán như vậy, nên cũng không ngạc nhiên, hắn gạt đầu mấy cái rồi lại rơi vào trạng thái trầm tư. Hai huynh đệ Mạt Khắc, Mạt Y cũng rơi vào tình trạng “say vì người chứ không say vì rượu”, họ đến đây vì mỹ nhân, nay đã gặp được thì tinh thần cũng chẳng còn yên ổn nữa, nhưng Tây Đức Ni trái lại thì biết rõ nhiều người sau khi gặp được Tân Dịch Á thì thần hồn đều bị điên đảo mê đắm, nên gã cũng không mấy lưu tâm, vẫn cứ nhiệt tình chiêu đãi bọn họ.

oooOooo

Buổi tối hôm đó, sau khi cùng Lộ Thiển song tu xong, tiểu Tinh Linh thỏa mãn chìm vào giấc mộng đẹp, còn Mộ Dung Thiên thì bị mất ngủ. Từ lúc gặp được Tân Địch Á, hắn vẫn nhớ mãi không quên. Trong đầu óc của hắn chỉ tràn ngập hình bóng của nàng, dù có xua đuổi cách nào cũng không thể được, thậm chí trong lúc song tu vừa rồi, lúc nào hắn cũng tưởng tượng Lộ Thiển chính là hình bóng của mỹ nhân, nên lại càng hưng phấn hơn bao giờ hết.

Hình bóng của Tân Địch Á lúc này đang vương vấn trên chiếc đồng hồ báo thức, đột nhiên nó trở nên mơ hồ, rồi thay vào đó là khuôn mặt của Tiêu Băng dần dần hiện rõ ra. Nhưng hình ảnh của Tiêu Băng không lâu sau cũng mờ nhạt đi, rồi đến khi nó hiện rõ trở lại thì hóa ra hai khuôn mặt của Tiêu Băng và Tân Địch Á lại nhập vào nhau, khiến Mộ Dung Thiên không thể nào phân biệt được đâu là Tiêu Băng, đâu là Tân Địch Á. Dung mạo tuyệt mỹ, vóc dáng bốc lửa, nhãn thần lạnh lùng, vô luận là bề ngoài hay khí chất, hành động hay ngôn ngữ, hoặc là một động tác rất nhỏ, tất cả đều giống nhau như khuôn đúc vậy.

Tuy nhiên, dù Tiêu Băng có danh xưng là Băng Sơn mỹ nữ, nhưng nàng đối với mình thì không lãnh đạm đến như vậy. Vừa nghĩ đến đó, trong lòng Mộ Dung Thiên liền nổi lên một loại tư vị không thể dùng lời để giải thích được, đồng thời cũng lập tức nảy ra quyết định cường liệt không thể nào ức chế được: chinh phục nàng! Bất kể phải dùng tới thủ đoạn nào, nhất định phải làm tan chảy tòa núi băng đó ngay trước mặt mình mới xong.

Hắn đã bỏ lỡ một lần cơ hội, vô luận thế nào cũng không thể bỏ qua lần thứ hai được.

Hết hồi 177

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

179. Hồi 178: Oa Đề

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 178: Oa Đề

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Từ đó về sau, khi nào rảnh rỗi không có việc gì làm thì Mộ Dung Thiên lại chạy đến doanh địa của Áo Lý gia tộc. Hắn không quen thân với Tây Đức Ni lắm, nhưng vẫn làm mặt dày mày dạn xưng huynh gọi đệ với gã.

Tính tình của Tây Đức Ni cũng khá tốt, so với một thầy giáo dạy học cho trẻ em còn kiên nhẫn hơn rất nhiều. Gã luôn nhiệt tình đối đãi với Mộ Dung Thiên chứ không hề tỏ ra khó chịu với sự quấy rầy của hắn. Đối với tâm tư của Mộ Dung Thiên, gã đã nhiều lần ám chỉ sẽ khó lòng thành công, nhưng chỉ tiếc là tên sắc lang kia đã bị tẩu hỏa nhập ma quá nặng, chính hắn cũng không thể tự khống chế được mình. Tuy nhiên, hắn cũng biết nếu cứ đến làm phiền Tây Đức Ni mỗi ngày thì không mấy ổn, vì vậy mà phải dùng đủ mọi cách để kết nối quan hệ với gã. Đầu tiên tất nhiên là phải nghĩ tới món mồi ngon mà hắn vẫn thường dùng để câu dẫn kẻ khác, chính là “Kim thương bất đảo”, nhưng lần nào cũng dùng tuyệt chiêu này thì không phải lúc nào cũng có hiệu quả. Nếu Tây Đức Ni không có nhiều hứng thú với chuyện nam nữ thì kể như là công cốc rồi. Nhưng khả năng đó rất lớn, bởi vì hắn thường thấy Tây Đức Ni ngày nào cũng quanh quẩn

bên cạnh hoa hoa thảo thảo, chỉ tiếc là về phương diện này thì Mộ Dung Thiên không hiểu rành lắm, nên vẫn chưa tìm ra được chủ đề nào mà cả hai cùng có hứng thú và quan tâm cả.

Cũng may trời không phụ người có lòng, sau nhiều lần tìm kiếm không sòn lòng, rốt cuộc thì Mộ Dung Thiên cũng tìm ra được một việc mà Tây Đức Ni rất có hứng thú, đó là thi ca. Tam công tử tự cho mình là người phong nhã, nên gã thích nhất là khoản đó. Những lúc Mộ Dung Thiên “đạo thơ”, đọc ra mấy câu nói bất hủ của những danh nhân thời cổ đại của Địa cầu, gã đều giật mình kinh hỷ. Đối với những câu thơ tuyệt cú kia thì gã lúc nào cũng tỏ ra vui sướng và bội phục sát đất, lập tức xem “tác giả” Mộ Dung Thiên là tri kỷ ngay, không những vậy, gã lại còn chủ động mời hần hằng ngày đến chơi để cùng nhau tham khảo. Vì vậy mà tên sắc lang ấy liền đẩy thuyền theo nước, không cần phải làm mặt dày mượn cớ này nọ để đến quấy rầy gã nữa. Hần cứ quang minh chính đại mà ra vào doanh địa của Áo Lý gia tộc, nhưng điều khiến hần thất vọng nhất chính là từ sau ngày đầu gặp gỡ, hần không còn thấy Tây Địch Á xuất hiện lần nào nữa.

Hải mao mang theo Mộ Dung Thiên cùng với tâm trạng thấp thỏm của hần tiến vào ngày thứ ba của cuộc lễ trình. Nếu không có gì trở ngại thì ngày mai sẽ đến được Vong Hồn đảo. Càng tiến đến gần Á Đặc Lan Đế Tư thì khí trời càng thêm ác liệt, một đêm ở đây đặc biệt lợi hại. Mưa to gió lớn liên tiếp đổ xuống dồn dập, khiến cho biển động không ngừng, thậm chí ngay cả những con Hải mao cũng bị lắc lư theo sóng biển, cũng may trên những chiếc mai của chúng đã có gắn sẵn những tòa kết giới có hấp lực, nhờ vậy mà chén bát ly tách và đồ đạc trên lưng chúng không bị rơi vỡ hoặc bay đi mất.

Với loại khí hậu này thật khiến người ta chẳng còn tâm tình nào để thưởng ngoạn cả, vì vậy mà ngoài những binh sĩ phải canh gác ra, đại đa số chúng nhân đều đã sớm trở về lều nghỉ ngơi.

Hải mao từ đuôi đến mũi có chiều dài đến hơn trăm thước, nên người ta cũng dễ dàng không thấy được những sự vật ở tại các góc chết. Tuy nhiên, vào lúc này lại có một bóng trắng đang đứng sừng sững tại một nơi khuất ánh sáng, trong cơn mưa gió, bóng trắng ấy lại càng mờ nhạt, như có như không.

Tấm bạch y của Tân Địch Á tung bay trong gió, trông giống như một tiên nữ hạ phàm vậy. Những hạt mưa trút xuống người nàng lạ là chúng chỉ chảy dọc theo bên ngoài lớp y phục hoặc bắn tung tóe ra nhiều nơi khác nhau, giống như là có một chiếc dù vô hình bảo hộ xung quanh nàng khiến cho nước mưa bị ngăn cản ở bên ngoài vậy.

Chỉ có trong lúc đêm hôm khuya khoắt thế này thì nàng mới không bị người khác quấy rầy, có thể được tự do trong chốn lất như một chú chim nhỏ vậy. Khuôn mặt mỹ lệ có thể mang đến sự kiêu ngạo và hạnh phúc cho những nữ nhân khác, nhưng đối với Tân Địch Á thì lại không phải. Áo Lý gia tộc nổi tiếng khắp Tát La, thậm chí là cả đại lục, với những chủ trương hôn nhân chính trị. Với một nhân tài ưu tú như Tân Địch Á thì rất có thể sẽ là con cờ rất quan trọng của gia tộc, là phương tiện để móc nối quan hệ với những đại tộc hùng mạnh khác. Đối với những nữ nhân khác mà nói, nếu có thể được gả cho thanh niên tuấn kiệt của các đại tộc thì các nàng hẳn là sẽ rất thỏa mãn, thế nhưng Tân Địch Á lại không có cảm nghĩ như thế. Mẫu thân nàng là người của Tinh Linh tộc, chính là vật hy sinh của một cuộc hôn nhân chính trị. Bà và phụ thân nàng vốn không hề có tình cảm gì nhưng lại không thể không gả vào Áo Lý gia tộc, vì thế mà khi Tân Địch Á còn ấu thơ, bà đã qua đời vì quá sầu muộn.

Tân Địch Á bị ảnh hưởng bởi mẫu thân, nên từ nhỏ đã lo sợ và chán ghét những cuộc hôn nhân chính trị thật sâu đậm. Thế nhưng nàng lại quá may mắn, không, nói đúng ra là nàng đã bất hạnh vì được thừa hưởng dung mạo xinh đẹp của mẫu thân, và cũng do đó mà vận rủi cũng theo nàng. Nàng biết rõ đến một ngày nào đó, bản thân mình cũng sẽ giống như mẫu thân vậy, bị gia tộc gả cho một nam nhân mà mình không yêu thích. Nếp sống chỉ bằng mặt không bằng lòng, đồng sàng dị mộng ấy quả thật rất đau khổ, nói không chừng sau này sẽ vì phiền muộn quá mà chết đi cũng không chừng. Do đó, Tân Địch Á từ chỗ sợ hãi hôn nhân chính trị đã tiến thêm một bước, phát triển đến mức cực kỳ ác cảm với hôn nhân, thậm chí là với bất kỳ một nam tử nào, hết như một con ốc sên, dè dặt co mình lại để tự vệ vậy. Lạnh lùng chính là một thủ đoạn để nàng tự bảo vệ mình mà thôi.

Thế nhưng Tân Địch Á cũng hiểu rất rõ mình không thể nào tránh khỏi vận mệnh nghiệt ngã được. Trong tiếng rít gào của cuồng phong bạo vũ, người ta không thể nào nhìn thấy bất cứ vật gì trong một phạm vi chừng ba mươi thước. Màn đêm đen kịt, khiến người ta phải sợ hãi, tựa như một con mãnh thú đang há chiếc miệng thật lớn chỉ chờ con mồi rơi vào mà thôi.

Tức cảnh sinh tình, Tân Dịch Á nghĩ đến tiền đồ của mình cũng đen tối như đại dương trong đêm giông tố này vậy, xem ra nó vĩnh viễn không thể thấy được ánh dương quang của ngày mới rồi. Nàng thở dài một hơi, đang định quay về doanh địa thì bỗng nhiên vào lúc này lại nghe thấy có tiếng khóc thê thảm của trẻ con từ xa xa ngoài khơi truyền đến.

Tân Dịch Á kinh hãi ngưng thần lắng nghe, quả thật có tiếng trẻ con khóc pha lẫn trong tiếng mưa gió gào thét, như có như không.

Không lẽ có trẻ con nhà ai đêm khuya chạy loạn, rồi sau đó bị rơi vào biển hay sao? Nhất định là hẳn không có năng lực để tự vệ nên đã bị đại dương nuốt trọn, nói không chừng cũng đã trở thành du hồn dưới hàm răng sắc nhọn của hải thú rồi cũng nên.

Không biết có phải là tiếng mưa gió quá lớn, còn binh sĩ thủ vệ thì đứng quá xa nên không nghe được tiếng khóc đó, nhưng dù sao đi nữa, vì thời gian cấp bách nên Tân Dịch Á nhận định rõ phương hướng có tiếng khóc, rồi không chút do dự mà rời khỏi vị trí an toàn trên lưng Hải mao và phóng mình tiến sâu vào màn đêm trên đại dương. Lúc này dưới chân nàng hiện lên một đóa hoa sen, vừng vàng nâng đỡ toàn bộ thân thể của Tân Dịch Á lên cao, rồi theo gió mà vượt sóng tiến thẳng về hướng phát ra tiếng khóc.

Tiếng khóc vẫn đang tiếp tục vang lên, Tân Dịch Á biết được tiểu hài tử đó còn chưa bị sao nên thở phào nhẹ nhõm. Càng đi, Tân Dịch Á càng nghe rõ được tiếng khóc kia hơn, do đó mà nàng biết rằng mình còn cách tiểu hài tử đó không xa nữa. Nàng hít sâu một hơi, từ trên người liền toát ra một quang ánh sáng trông tựa như rất nhiều cánh hoa vậy, còn dưới chân thì nàng tăng thêm kinh khí vào hoa sen để nó lướt đi nhanh hơn. Hành động này của nàng là tự làm tổn hại đến cơ linh, sau này chắc chắn phải cần có thời gian để tu dưỡng thì mới có thể khôi phục lại kỹ năng như ban đầu. Đằng sau thái độ lạnh lùng và bất cần nhân tình của Tân Dịch Á là cả một trái tim nóng bỏng đầy thiện lương, chỉ là không ai biết mà thôi.

Khi Tân Dịch Á chạy đến nơi phát ra thanh âm thì nàng không nhìn thấy tiểu hài đồng khả ái đâu, mà thay vào đó là một con quái vật cao năm thước, dài bảy thước, toàn thân nổi lên rất nhiều bướu thịt trông thật ghê tởm. Thanh âm như tiếng khóc của hài đồng kia dĩ nhiên là do con quái vật kinh tởm này phát ra.

Tân Dịch Á hít một hơi lãnh khí, sau đó mới nhớ lại trong thư sách của gia tộc có nói đến một loại quỷ thú được gọi là Oa Đề. Nó là một loại hung thú Âm hệ có năng lực mê hoặc kẻ khác, rất hiếm thấy. Loài thú này thường phát ra thanh âm giống như tiếng kêu khóc của trẻ con, nhưng lại rất cổ quái, vì thanh âm của nó lại có thể tuyển lựa “thính giả”, đầu tiên phải là người có tâm rất thiện lương, giống như Tân Dịch Á vậy, thì mới có thể nghe được, thứ hai là thực lực của người đó phải đạt tới một trình độ nhất định, nhưng phải thấp hơn yêu lực của nó tới bậc, nếu không thì cũng không thể nghe được.

Oa Đề thường dùng thủ đoạn vô sỉ để mê hoặc những người thiện lương, sau đó mới nuốt luôn nạn nhân để dễ thăng yêu lực của nó. Linh lực của nạn nhân càng cao cường thì mức độ dễ thăng của nó càng được nhanh hơn. Thông qua tính chất đặc dị của thanh âm mê hoặc, cùng với năng lực săn mồi cực mạnh của nó, Oa Đề tiến hóa cực kỳ thần tốc. Không biết đã có bao nhiêu cường giả đã chết oan trong miệng của con quái vật giảo hoạt và quỷ dị này rồi.

Nếu như gặp phải Oa Đề mà lúc đó chỉ có một thân một mình, hiển nhiên người ta sẽ lựa chọn phương pháp duy nhất là bỏ chạy. Bởi vì người có thể nghe được tiếng kêu của nó thì linh lực nhất định phải thấp hơn nó ít nhất là hai bậc trở đi, nên phần thắng rất thấp. Tân Dịch Á cũng không phải là hạng ngốc, do đó mà nàng lập tức quay đầu, cười sen chạy trở về.

Thế nhưng Oa Đề làm sao lại để cho con mồi sắp tới miệng mà vượt đi mất được. Nó dùng tiếng kêu lại, há miệng thật lớn và phun ra một cổ hắc khí có sức hút, lao thẳng về phía Tân Dịch Á đang định tháo chạy kia.

Cổ hắc khí kia không có chút sức tấn công nào, nhưng Tân Dịch Á lại cảm thấy thân thể của mình như bị vật gì đó hút lấy, khiến cho toàn thân nàng phải đứng yên một chỗ, muốn chạy về phía trước mà cũng không được, rồi tiếp theo thì cả thân nàng như bị kéo giật về phía sau, hướng thẳng vào chiếc mồm đang há rộng của Oa Đề. Nếu như bất hạnh mà bị nó nuốt vào, vậy thì sinh mạng của một con người sẽ coi như là cáo chung rồi.

Sinh mạng của mỗi một người chỉ có một lần, nên nó trân quý đến cỡ nào thì không cần nói cũng biết. Dù

Tân Dịch Á có bi quan với số phận mịt mờ của mình, nhưng nàng vẫn quý tiếc sinh mạng của mình, giờ đây chỉ biết trơ mắt nhìn bản thân mình đang dần dần tiếp cận chiếc mồm lớn của Oa Đề mà không thể làm gì khác hơn được.

Đây là lúc sinh tử tồn vong, nên Tân Dịch Á cố hết sức vận khởi dẩu khí lên đến cực hạn, lập tức có kinh khí hình những cánh hoa hiện lên ở quanh thân thể nàng, luồng linh lực đó có đủ bảy loại hình thái kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, điện; cho dù là thiên tài thiếu nữ ma pháp sư của Lam Nguyệt cũng chỉ có thể sử dụng bốn loại dẩu khí khác hệ mà thôi, quả thật là đáng nể sợ. Nhưng đó cũng không phải là nguyên tố dẩu khí chân chính của Tân Dịch Á, mà đó chỉ là do nàng dùng kỹ năng “huyết kế” mà phỏng theo các loại nguyên tố đó mà thôi, nàng chỉ có thể phát động bảy loại ma pháp trong một thời gian cực ngắn, chứ không thể sử dụng nhiều lần, và lẽ tất nhiên là uy lực của nó so với bảy loại nguyên tố thực sự thì còn yếu hơn nhiều lắm.

Bảy cánh hoa nhanh chóng tập hợp lại, sau đó liền trở thành một đóa Uất kim hương bảy màu trông rất đẹp mắt, rồi nhắm thẳng vào Oa Đề mà bắn tới.

Oa Đề không tránh không né, chỉ há miệng thật rộng rồi nuốt luôn đóa Uất kim hương đó vào bụng, nó chẳng những vẫn được bình yên vô sự, mà còn liếm mép tỏ ra đáng vẻ còn thèm thuồng. Ngoài sức hấp thu và cơ thể có khả năng ăn tươi nuốt sống cường giả ra, Oa Đề còn có thể nuốt tươi các loại linh lực kỳ năng nữa, chỉ là việc nuốt linh lực đó lại không thể giúp nó tăng cường lực lượng mà thôi. Tuy vậy, khi phô trương ra phương thức phòng ngự cực mạnh đó thì sẽ làm cho con mồi của nó càng bị khùng bố hơn thêm.

Tân Dịch Á thấy vậy thì ngậy cả người. Dưới một kích toàn lực của nàng mà Oa Đề không bị tổn hại một sợi lông nào cả. Trong các loại hung thú thuộc hàng dị chủng, quý thú quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trong lúc tuyệt vọng, Tân Dịch Á chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình đang bị hút dần về phía chiếc mồm đang há rộng của Oa Đề. Nàng thậm chí còn nhận thấy rằng ngay cả cơn mưa bão mạnh như thế mà cũng không thể xua tan đi được mùi vị tanh tưởi nồng nặc được toát ra từ trên thân con quỷ thú, nó tanh đến nỗi khiến cho nàng gần như là muốn nôn hết ruột gan phèo phổi của mình ra ngoài luôn vậy.

Chính vào lúc này, đột nhiên có một trái hắc cầu nhỏ, so với đêm tối còn có vẻ đen hơn, không biết từ đâu lại vô thanh vô thức xé tan mưa gió mà bay thẳng vào chiếc miệng đang há rộng của Oa Đề.

Hết hồi 178

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

180. Hồi 179: Linh Tê

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 179: Linh Tê

Dịch giả: vivarichmount

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Oa Đề bỗng nhiên nhìn thấy nửa đường ở đâu lại nhảy ra một trái tiểu hắc cầu thì biết ngay lại có người khác tới, thế nhưng nó vẫn không coi vào đâu, vẫn há miệng nuốt luôn trái tiểu hắc cầu vào bụng. Lần này nó còn chép chép miệng, trông có vẻ như rất thỏa mãn vậy.

Trên thực tế, ai trong chúng ta cũng đều biết, nếu ăn uống bậy bạ thì sẽ rất dễ đưa đến việc tiêu hóa không được tốt. Lúc này Oa Đề cũng như vậy, thân thể cao lớn của nó bỗng nhiên phình lên thật to như trái bóng cao su bị căng phồng vậy. Con quỷ thú kia lập tức bị mất đi dáng vẻ thông dong lúc nãy, mà khuôn mặt của nó nhăn nhúm lại rất đáng sợ, có vẻ như nó đang phải chịu một cơn đau không gì sánh được vậy. Đầu tiên là đôi mắt của nó trợn căng lên hết cỡ, sau đó thì “đùng” một tiếng, toàn thân của Oa Đề bị nổ banh xác, máu thịt cùng với ruột gan phèo phổi của nó bắn văng tung tóe, nhưng khi rớt xuống người của Tân Định Á thì lập tức tan đi mất, đồng thời cũng nhanh chóng biến thành yêu khí.

Ma bạo phá, đúng là môn tuyệt kỹ độc nhất vô nhị, trên đời không có kẻ thứ hai biết được, không cần phải nói thì chúng ta đều biết đó là của gã sắc lang Mộ Dung Thiên rồi. Mấy ngày nay không gặp được Tân Định Á, hắn vẫn cảm thấy cực kỳ phiền muộn, nhất là khi trời còn thêm mưa gió nên lại càng làm cho hắn bức mình hơn. Vì vậy, sau khi đợi cho đám người Lộ Thiên ngủ say rồi, hắn liền đi ra ngoài dạo một vòng.

Gã sắc lang này trước kia đã từng liêu lĩnh thu lưu những kẻ không có chức nghiệp, điều đó cho thấy hắn cũng là một người giàu lòng nhân từ, nhưng về ngoài của hắn lại không có biểu hiện của một người tốt bụng, vả lại thực lực cũng phù hợp với yêu cầu, do đó mà hắn cũng nghe được tiếng kêu của Oa Đề. Thế là hắn lập tức chạy đến nơi phát ra tiếng khóc kia, chẳng qua chỉ chậm hơn một chút, nhưng vừa khéo lại gặp đúng lúc Tân Định Á đang lâm nguy, vậy là hắn đã không chút do dự mà tung ra môn tuyệt kỹ mạnh nhất của mình.

Nếu cứ dựa theo linh lực mà nói, dù lúc này linh lực của Mộ Dung Thiên vừa được đột phá lên một cảnh giới mới, nhưng so với Tân Định Á thì hai người cũng chỉ ngang ngửa nhau mà thôi, vẫn còn thấp hơn Oa Đề tới hai bậc. Thế nhưng Ma bạo phá của hắn cũng thuộc hàng quỷ dị nhất trên thế gian này, ngay cả con Oa Đề có khả năng nuốt sống đủ loại linh lực kỳ năng mà cũng không thể nào tiêu thụ được nó. Thế là nó liền phải chịu lấy hậu quả do mình gây nên, chết đuối ngay trên vũng sinh. Bản thân nó phải vất vả lắm mới trở thành một loại hải thú cấp A, nhưng giờ đây lại bị chết một cách không minh bạch.

Sau khi dùng lực quá mức giới hạn để phát ra tuyệt kỹ tổ hợp thất linh, Tân Định Á liền trở nên suy yếu hẳn, hoa sen dưới chân cũng theo linh lực tàn mác của nàng mà mỏng dần mỏng dần, cuối cùng thì không còn sức để nâng đỡ chủ nhân nữa, coi bộ sắp sửa bị rơi vào biển tới nơi. Ngay lúc đó, một cánh tay chắc nịch đưa ra ôm lấy tấm eo thon của nàng, kẻ đó là một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Tiểu thư, không sao chứ?

Tân Định Á giật mình kinh hãi, nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam tử chừng mười bốn, mười lăm tuổi, diện mạo rất tầm thường chứ không có điểm gì đặc biệt. Loại người thế này thì đi đâu cũng có, thậm chí khi đi trên đường cái, chỉ cần tùy tiện thò tay ra nắm lấy một người thì cũng có được ngay, tuyệt đối không khác với hàng hà sa số những nam tử cũng độ tuổi là bao. Tuy nhiên, hắn chính là người vừa cứu nàng ra khỏi nanh vuốt của Oa Đề, điều đó là thật chứ không còn gì nghi ngờ được nữa.

Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với một người trẻ tuổi khác phái, Tân Định Á cảm thấy rất ngỡ ngàng, nhưng lại không thể bảo hắn buông tay, vì với sức lực của nàng hiện nay, nàng quyết không thể nào tự đứng trên mặt đại dương mênh mông này được. Đang trong lúc còn xấu hổ thì bỗng nhiên giữa bầu trời đêm lại có hai đóa quang hoa xuất hiện trên không.

Hai người kinh ngạc nhìn về phía đang phát sáng, thì ra đó là chỗ mà Oa Đề vừa bị nổ banh xác lúc nãy. Không biết từ lúc nào đã có hai hạt minh châu lớn bằng long nhãn xuất hiện ở đó, chợt sáng chợt tối, như những vì sao lấp lánh, phát ra quang mang rất mỹ lệ.

Tân Định Á chỉ vào chúng, vội vàng nói:

- Linh Tê châu! Tiên sinh, nhanh lên!

Thấy thần tình lo lắng của nàng, Mộ Dung Thiên biết được hai hạt minh châu ấy nhất định là bảo vật không tầm thường. Lúc này chúng như sắp rơi vào biển, chỉ cần rơi xuống nước thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ tìm lại được chúng trong biển rộng bao la thế này.

Đột nhiên Tân Định Á cảm thấy có một luồng kinh lực ném mình bay bổng lên không, vì không kịp đề phòng, nên nàng chỉ có thể kêu lên thất thanh, đồng thời đang định dùng chút lực tàn để trụ người lại,

nhưng vì dư lực không còn, thành ra trong lúc nhất thời nàng chỉ thấy tay chân luống cuống mà không thể làm gì khác hơn được.

Ngay khi Tân Dịch Á nghĩ rằng mình sẽ bị rơi vào biển, vừa vịn đôi cánh tay kia lại xuất hiện và ôm lấy người nàng lần nữa.

Tuy cảm kích ân cứu mạng, nhưng khi không vô duyên vô cớ lại bị trêu chọc, Tân Dịch Á hơi có chút bực tức. Nàng vừa định lên tiếng chất vấn thì bàn tay của người kia đã xòe ra, nằm gọn lỏn giữa lòng bàn tay hắn là hai hạt minh châu ôn thuần trong suốt như ngọc và cực kỳ diễm lệ.

- Tiểu thư, phải chúng không?

Tân Dịch Á đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra lúc nãy hắn ném mình lên không, rồi nhân dịp đó mà chụp lấy hai hạt Linh Tê châu, sau đó mới quay trở lại và đón lấy nàng. Nếu như lúc nãy hắn mang mình theo để nhặt lấy minh châu, đừng nói là hành động bất tiện, nói không chừng còn không bắt kịp minh châu và để chúng rơi xuống biển nữa. Người này quả là tâm tư mẫn tiệp, chỉ trong nháy mắt mà đã nghĩ ra được một phương pháp vẹn toàn. Nhớ tới lúc nãy mình đã hiểu lầm hắn, Tân Dịch Á quả thật có hơi chút ngượng ngùng.

Bị người lạ ôm sát vào người, sự tiếp xúc còn thân mật hơn lúc nãy nữa, trong nhất thời trái tim của Tân Dịch Á đập loạn cả lên.

Giọng nói trầm thấp lại một lần nữa vang lên:

- Thật đắc tội!

Sau đó hắn liền nhắm hướng của Hải mao ở xa xa mà lao đi vùn vụt.

Tân Dịch Á giật mình kinh hãi, nàng phát hiện ra khinh thân thuật của hắn cực kỳ cao minh, quả thật không thể tưởng tượng nổi. Giữa cơn giông bão, sóng dậy âm ầm, hơn nữa trong tay lại còn ôm một người, vậy mà hắn vẫn lướt đi như trên đất bằng mà không bị trở ngại gì. Ngay cả “Đạp lăng vô ngân” của Long tộc cũng chưa chắc đã được ung dung như vậy. Đây là tuyệt kỹ khinh thân thuật của gia tộc nào vậy? Lại thêm quả tiểu hắc cầu lúc nãy nữa, ngay cả môn tuyệt kỹ mạnh nhất của nàng là “Thất linh già nhả” mà cũng bị Oa Đề nuốt mất, vậy mà quả tiểu hắc cầu đó lại có thể làm nổ tung xác con quỷ thú. Tân Dịch Á cố gắng moi móc trí nhớ nhưng vẫn không thể nhớ ra được nhân vật nào hoặc gia tộc nào có chút danh tiếng lại có được những tuyệt kỹ lợi hại đến như thế.

Sở dĩ khinh thân thuật đi trên biển của Mộ Dung Thiên nhìn có vẻ cao siêu như thế là vì không phải hắn đạp sóng mà đi, mà kỳ thật là hắn đang mượn lực của không gian do hắn tạo ra. Cứ mỗi một bước đi, hắn lại biến không gian vô hình thành thực thể và xuất hiện ở ngay chỗ hắn sắp đặt chân xuống, do đó mà hắn chẳng khác nào là đang đi trên đất bằng vậy. Tuy nhiên, phải liên tục chế tạo ra từng nhúm không gian như vậy cũng đòi hỏi người sử dụng phải có linh lực rất cao. Nếu không nhờ sau khi kết hợp với Lộ Thiển, linh lực của hắn đã đột phá đến một cảnh giới khác thì hắn sớm đã không thể chịu đựng nổi rồi.

Không lâu sau, Hải mao liền xuất hiện ngay trước mắt. Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng phóng lên lưng nó. Chuyến này giao đấu với quỷ thú, bắt đầu đã nhanh mà kết thúc cũng khá mau lẹ, hầu như chỉ giống như những tia lửa xẹt lên trong chớp lát mà thôi, cả những âm thanh vọng lại từ trận đấu đó cũng không có nổi. Đám thú vệ đứng xa xa cũng không hề hay biết điều gì, trên Hải mao có thiết lập kết giới cảnh giới dành riêng cho ma thú nên bọn họ cũng khá lơ là.

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng buông Băng Sơn mỹ nữ ở trong tay ra, rồi nói:

- Tiểu thư, không việc gì chứ?

Sau khi đặt chân lên lưng Hải mao, lúc này Tân Dịch Á mới thở phào nhẹ nhõm, nàng hé mở đôi môi anh đào và cất lên tiếng nói thánh thót:

- Tiên sinh, cảm tạ đại ân cứu mạng! Tiểu nữ thật cảm kích vô cùng, những mong tiên sinh cho biết đại danh quý tính?

- À, điều đó.....

Mộ Dung Thiên thoáng do dự một lúc rồi nói:

- Ta là Sử Mật Tư.

Hắn không dám tiết lộ thân phận thực sự của mình, ngay cả dung mạo và thanh âm cũng sớm đã dùng tấm mặt nạ Thiên biến vạn hóa và chuyển âm châu mà thay đổi hẳn đi. Hắn biết rõ Ma bạo phá là thiên hạ vô song, nói không chừng Tân Địch Á sẽ biết được hắn chính là La Địch, một kẻ phản quốc của Lam Nguyệt. Nói thế nào đi nữa, giữa hắn và Tân Địch Á còn chưa có giao tình gì, dù sao thì nàng cũng không đáng tin cậy bằng đám người của Lộ Thiên, do đó, vô luận thế nào hắn cũng không thể để lộ ra sơ hở được; ngay cả Hải Luân Na mà cũng không biết được thân phận thật của hắn. Tuy nhiên, điều đó làm hắn rất buồn lòng. Đây chính là cơ hội tốt để làm anh hùng cứu mỹ nhân, hắn có thể dùng nó để tranh thủ hảo cảm của nàng, thậm chí còn có thể chiếm được phương tâm của nàng nữa. Thế nhưng hắn chỉ đành nuối tiếc bỏ qua cơ hội hiếm hoi này, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, ba cái tên mà hắn đang dùng tới, có cái nào mà không phải là tên giả đâu? Đan Ni Tư, Sử Mật Tư, và La Địch, cả ba đều là tên giả cả; chẳng qua chúng đã thành những cái tên được sử dụng nhiều ở tại Thần Phong đại lục này mà thôi.

Tân Địch Á đang định lên tiếng nữa thì bỗng nhiên nhìn thấy đôi mắt của Mộ Dung Thiên sáng quắc, thì ra bộ bạch y của mình trong cơn mưa gió đã bị ướt sũng và dán sát vào người, tất cả những đường cong trên cơ thể đều lộ rõ mồn một.

Tân Địch Á hơi giận dữ, nạt nhẹ:

- Tiên sinh!

Mộ Dung Thiên vội vàng thu hồi lại ánh mắt, rồi xin lỗi:

- Thật xin lỗi, ta đã thất lễ, nhưng vóc dáng của tiểu thư quả thật là rất hoàn hảo.

Tân Địch Á nghe vậy thì muốn ngất đi luôn. Nàng đã gặp qua rất nhiều nam nhân giả nhân giả nghĩa, nhưng loại người trắng trợn như hắn thì thật không biết phải ứng phó như thế nào mới được. Vừa rồi thấy hắn hiển lộ bản lãnh diệt trừ Oa Đề, cứ theo đó mà đoán thì hắn phải là một người có cái tâm thiện lương mới đúng, nhưng sao giờ đây lại lộ ra bộ mặt xấu xa chẳng khác nào những nam tử khác như thế? Nghĩ tới đây, Tân Địch Á liền thu lại hết những hảo cảm vừa mới nảy mầm, trên mặt lại hiện ra nét lạnh lùng cổ hủ.

Mộ Dung Thiên nói tiếp:

- Tiểu thư, ta có một thỉnh cầu.

Tân Địch Á nghe vậy thì lập tức khấn trương hẳn lên, lẽ nào bây giờ hắn lại muốn đòi mình phải báo đáp hay sao? Nếu như hắn dám đưa ra yêu cầu phi lý, vậy thì bất luận thế nào nàng cũng sẽ cự tuyệt. Nhưng không lâu sau đó nàng liền phát hiện là mình đã đoán sai, bởi vì hắn chỉ nói:

- Tiểu thư, xin nàng đừng nhắc việc xảy ra hôm nay với ai khác nhé, có được chăng?

Tân Địch Á hết sức ngạc nhiên, hắn chỉ nêu ra một yêu cầu đơn giản vậy thôi à? Thế rồi trên khuôn mặt của nàng lại nóng rần, thì ra mình lại suy đoán sai lầm. Nàng bất giác gật đầu đồng ý:

- Tất nhiên là được!

Nàng chỉ không hiểu được, tại sao hắn lại muốn che giấu thực lực của mình, nếu người khác biết được, không phải chừng đó người ta sẽ tôn trọng hắn nhiều hơn sao?

Mộ Dung Thiên lại nghiêm mặt nói:

- Tân Địch Á tiểu thư, mong nàng giữ đúng lời đã hứa.

Tuy không hiểu nguyên do, nhưng dù sao hắn cũng là ân nhân cứu mạng, vì vậy nên Tân Địch Á cũng trịnh trọng gật đầu đáp:

- Ta có thể phát thệ!

Sau đó, nàng liền dùng danh nghĩa của thân linh mà phát lời thề độc.

Đối với người ở trên đại lục, việc phát thệ được xem là rất hệ trọng, vì vậy lúc này Mộ Dung Thiên mới yên tâm thở phào một hơi, sau đó mở rộng bàn tay ra và hỏi:

- Được rồi! À này, xin hỏi tiểu thư hai hạt châu này có điểm lợi gì thế?

Khi nhìn thấy hai hạt châu đó, ánh mắt của Tân Địch Á liền lộ vẻ vui mừng, nói:

- Đây gọi là Linh Tê châu. Tương truyền tê [1] là một loại sinh vật có tâm linh tương thông, nhất là giữa những cặp tình lữ với nhau. Nếu hai người nào có được Linh Tê châu, sau đó thông qua việc lập khế ước, thế rồi tuy không được tâm linh tương thông như loài tê, nhưng vẫn có thể dùng thanh âm giống như tiếng kêu của Oa Đề để liên lạc với nhau trong khoảng cách trăm dặm, người ngoài không thể nào nghe được.

Mấy ngày qua vì phải ứng phó với Tây Đức Ni nên Mộ Dung Thiên đã lén trộm rất nhiều thi ca của các danh nhân, đến nỗi bị tiếm nhiệm lúc nào mà không hay, giờ đây nghe Tân Địch Á nói vậy thì hắn bắt giác ngâm luôn hai câu:

- “Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.” [2] Không sai, không sai. Đúng là một đôi Linh tê châu rất hay.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, đôi Linh tê châu này đối với mình không có công dụng gì mấy, còn Tân Địch Á tuy đã cố kìm nén, nhưng vẫn không thể nào che giấu được ánh mắt yêu thích của nàng. Thế là hắn liền nhét đôi châu vào tay nàng rồi nói:

- Tân Địch Á tiểu thư, chút quà mọn tặng nàng. Ta phải đi rồi, tạm biệt.

Nói vừa xong, hắn không nhìn nán lại thêm chút nào mà xoay người chạy thẳng về hướng doanh địa của mình.

“Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.” Tân Địch Á không kìm chế được mà phải lẩm nhẩm đọc đi đọc lại hai câu thơ lúc này. Đó đúng là hai câu thơ thiên cổ tuyệt cú ca tụng ái tình, lời nói đã phong nhã, mà ý cảnh cũng rất ưu nhã. Chúng đã khiến cho một vị tài nữ của Áo Lý gia tộc, một gia tộc nổi tiếng về thi thơ, phải ngơ ngẩn xuất thần. Đến khi nàng lấy lại tinh thần thì Mộ Dung Thiên đang khuất dần. Tân Địch Á vội vàng gọi với theo:

- Sử Mật Tư tiên sinh, xin dừng bước.

Hết hồi 179

=====

Chú thích:

[1] Tê: Theo sách cổ, có một loại tê giác có ba sừng, ở bên trong một sừng của nó có một vân trắng kéo dài từ gốc đến ngọn. Nó được coi là linh vật, còn gọi là “linh tê”. Ngày nay người ta dùng hai chữ “linh tê” để ám chỉ tâm ý tương thông.

[2] Thân vô thái phượng song phi dục,

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Đây là hai câu thơ của Lý Thương Ẩn

Vô đề 1

Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong

Họa lâu tây bạn quế đường đông

Thân vô thái phượng song phi dục

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông

Cách tọa tổng câu xuân tửu noãn

Phân tào xạ phúc lạc đăng hồng

Ta dư thính cổ ứng quan khứ

Tẩu mã lan đài loại chuyển bồng

Dịch nghĩa

Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi
Bên tây lầu hoa, phía đông nhà quế
Thân ta không có đôi cánh phượng lông lấy bay cao
Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông
Ngồi xa nhau chuốc chén rượu xuân nồng ấm
Cùng chia nhau niềm vui dưới ánh nến hồng
Ôi, nghe tiếng trống giục đi việc quan
Ruổi ngựa tới lan đài như ngọn cỏ bông

Thơ:

Đêm qua gió thổi, sao đầy
Bên đông nhà quế, phía tây họa lầu
Thân không cánh phượng bay mau
Sừng tê dạ điểm nhìn nhau cảm lòng
Cách xa chuốc chén xuân nồng
Niềm vui chia sẻ nến hồng ấm thay
Chầu vua tiếng trống giục ai
Mau như ngọn cỏ đến đài ngựa phi

(Hải Đà phỏng dịch)

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

181. Hồi 180: Ước Định

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 180: Ước Định

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên vội dừng chân và quay đầu lại ngạc nhiên hỏi:

- Xin hỏi tiểu thư còn chuyện gì cần dặn?

Tân Dịch Á hơi thẹn thùng cúi đầu, nói:

- Sử Mật Tư tiên sinh, chúng ta còn có thể gặp nhau chăng?

Kỳ thật trong lòng Tân Dịch Á rất trống rỗng, chỉ vì nàng bị ám ảnh bởi cuộc hôn nhân chính trị của mẫu thân nên cả ngày lúc nào cũng phải đề phòng cẩn thận. Nàng mong rằng thông qua sự lạnh lùng như băng

sơn mà cự tuyệt các nam nhân, và đó cũng là để âm thầm chống lại gia tộc. Tất cả những thứ đó chỉ là để tránh cho bản thân mình đi theo vết xe đổ của mẫu thân mà thôi.

Tuy nhiên, nàng đối với thái độ hồ hững của Mộ Dung Thiên thì có chút ngoại lệ. Đầu tiên là việc hấn bị tiếng kêu của Oa Đề câu dẫn, điều đó chứng minh được tâm tính thiện lương của hấn. Thứ hai là hấn không vì ơn cứu mạng mà yêu cầu báo đáp, thậm chí dừng lại thêm một chút cũng không có, mà trái lại thì lập tức bỏ đi ngay. Đây là hành động rất khác thường và khiến cho nàng rất ngạc nhiên. Bởi vì theo ấn tượng của nàng, hầu hết các nam tử khác đều chỉ muốn tiếp xúc thật nhiều với nàng, họ chỉ mong được ở bên cạnh nàng càng lâu càng tốt, thậm chí còn không tiếc thứ gì chỉ để được nhìn mặt nàng trong chốc lát mà thôi. Do đó cứ theo phương diện này thì cũng đủ chứng minh là hấn không có ý đồ bất lương. Nhưng điểm trí mạng ở đây là nằm ở hai câu thơ do hấn trộm về: “Tâm vô thủy phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.” Quả thực hấn đã đâm trúng vào chỗ yếu hại của Tân Dịch Á. Nhìn thấy kinh nghiệm tình cảm của mẫu thân, đồng thời tuy cũng kinh sợ hôn nhân, thế nhưng ở một mặt khác, nàng vẫn khao khát một loại tình cảm hoàn mỹ giống như linh tê vậy. Đó cũng là nguyên nhân vì sao một người không ham muốn châu báu như nàng nhưng khi nhìn thấy Linh Tê châu thì lại trở nên khát vọng như thế. Trong mắt nàng, nếu không phải là người đã từng thể nghiệm ái tình đến triệt để thì tuyệt đối sẽ không thể thoát ra được hai câu thơ khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm như vậy.

Vì thế mà Tân Dịch Á liền kết luận rằng, Mộ Dung Thiên cũng là một người luôn khao khát tình yêu thiết tha và chân thành giống nàng vậy.

Hảo cảm của Tân Dịch Á đối với Mộ Dung Thiên nhất thời tăng lên rất nhiều, giờ đây nàng đã xem hấn là đồng đạo, thậm chí còn nảy ra nguyện vọng được trò chuyện chân thành với hấn nữa. Do đó mà nàng mới lên tiếng giữ hấn lại, chỉ tiếc là suy đoán của nàng hơi sai lầm một chút. Mộ Dung Thiên quả thật không thể coi là người xấu, nhưng hấn lại không cao thượng như nàng nghĩ. Sở dĩ hấn gấp gáp bỏ đi là vì sợ thân phận của mình bị bại lộ. Còn hai câu thơ kia, dĩ nhiên không phải là do tên sắc lang đó thể nghiệm được tình yêu sâu sắc mà sáng tác ra được, chẳng qua hấn chỉ vô sỉ lấy trộm thành quả của tiền nhân mà thôi. Nếu muốn con người thô tục đó trở thành cao nhân nhĩ sĩ thì quả thật còn khó hơn cả việc heo nái leo cây, nhưng nếu bảo hấn làm vài câu tuyệt thể dâm thi thì họa may còn được. Vạn nhất cho hấn biết được trong lúc run rủi, hấn đã may mắn chiếm được hảo cảm của Tân Dịch Á thì chỉ sợ hấn sẽ cười đến rụng răng mất.

Thỉnh cầu của Tân Dịch Á khiến Mộ Dung Thiên cảm thấy khó xử, gã sắc lang hơi nhú mày, vuốt vuốt cằm rồi nói:

- Điều này.....điều này.....

Thật tình mà nói, hấn rất muốn được gặp lại nàng, muốn được cùng nàng trò chuyện mỗi ngày, biết đâu lâu dần sẽ sinh ra tình cảm, vậy thì tỷ lệ theo đuổi thành công của hấn tất nhiên sẽ được tăng lên nhiều. Thế nhưng đây là cơ hội của Sử Mật Tư chứ không phải là cơ hội của Đan Ni Tư, tuy cùng một người nhưng ý nghĩa lại không giống nhau. Cái vỏ Sử Mật Tư chỉ được sử dụng trong lúc bắt đắc dĩ mà thôi, sau đó nhất định phải tiêu hủy triệt để và không thể để lại bất kỳ một dấu vết gì. Nhất định phải diệt trừ hậu họa. Tuy vậy, nếu cự tuyệt thẳng thừng thì chẳng khác nào phải bỏ qua cơ hội tốt để tiếp cận mỹ nhân. Một cơ hội như thế không phải lúc nào cũng có được, lẽ tất nhiên là hấn không nỡ bỏ qua rồi.

Trong lúc còn do dự bất quyết thì Tân Dịch Á đã co ngón tay lại và búng một cái, lập tức có một đạo lam quang bắn tới ngay trước mặt Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên đưa tay bắt lấy vật vừa được bắn tới, thì ra đó chính là một hạt Linh Tê châu. Hấn thắc mắc hỏi:

- Tiểu thư, đây là.....?

Tân Dịch Á giải thích:

- Sử Mật Tư tiên sinh, chúng ta có thể dùng Linh Tê châu để ngàm giữ liên lạc, quyết sẽ không có kẻ nào khác biết được.

Nàng là người thông tuệ, tất nhiên dễ dàng đoán ra được chỗ khó xử của Mộ Dung Thiên, nên nghĩ ra một biện pháp giải vây cho hấn. Nhưng sau khi nói xong lời đó thì khuôn mặt của nàng chợt nóng ran lên, bởi vì Linh Tê châu là tín vật định tình mà những đôi tình lữ đều mơ tưởng có được. Hề hai người nào nắm giữ

đôi hạt châu này thì hầu như trăm phần trăm là một đôi tình lữ vậy. Tuy nói rằng dùng đôi châu này để ngâm giữ liên lạc, là quyết định này chỉ để bảo đảm tính bảo mật cho thân phận của Mộ Dung Thiên chứ không có ý gì liên quan đến tình ái, thế nhưng ý nghĩa của Linh Tê châu lại quá rõ ràng, nhiều ít gì cũng có hàm ý liên quan đến phương diện đó mà không thể che giấu được, do đó Tân Địch Á mới sợ hãi hiểu lắm, nên cảm thấy có chút thẹn thùng.

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Xin thứ lỗi! Tiểu thư có thể cho biết lý do tại sao lại muốn giữ liên hệ với tại hạ được chăng? Nếu chỉ vì ân cứu mạng, vậy thì không cần thiết. Tiểu thư có thể giữ bí mật giùm ta thì đó đã là cách báo đáp tốt nhất rồi.

Nghe hắn nói xong, Tân Địch Á nhận ra ẩn ý như muốn cự tuyệt và dự định sắp bỏ đi của hắn, nàng vội vàng nói:

- Sử Mật Tư tiên sinh, thật tình mà nói, ta rất cô độc, nên rất muốn được cùng người thỉnh thoảng trò chuyện đôi ba câu về cuộc sống hằng ngày mà thôi, tuyệt không có ý đồ gì khác đâu.

Bằng Sơn mỹ nữ đã chủ động lên tiếng yêu cầu một nam nhân bồi tiếp nàng chuyện trò, chỉ sợ nói ra sẽ khiến bao nam nhân phải thêm nhỏ dãi, chỉ hận là gã sắc lang này không thể tiêu thụ được ân sủng của mỹ nhân mà thôi.

Thấy Mộ Dung Thiên vẫn còn do dự, Tân Địch Á lại càng nghĩ hắn là một cao nhân không bị mê đắm bởi nữ sắc, nên nàng lại càng kiên quyết nung nấu ý định cùng hắn nghiên cứu vấn đề tình ái, vì vậy nên nàng bổ sung thêm:

- Chỉ cần người dùng máu tươi nhỏ lên viên huyệt châu, vậy thì nó sẽ lập tức nhận chủ, sau đó ta sẽ thông qua hồng sắc thư châu mà mời người đến, thần không hay quỷ không biết. Sử Mật Tư tiên sinh, cứ quyết định như thế nhé. Người là người quân tử, chắc hẳn sẽ không cự tuyệt lời thỉnh cầu của tiểu nữ tử chứ?

Nói xong, nàng không để cho Mộ Dung Thiên kịp trả lời, vội đề khởi chút ít linh lực vừa được khôi phục mà chạy thẳng về phía doanh địa của Áo Lý gia tộc, đồng thời còn ném lại một câu:

- Sử Mật Tư tiên sinh, Tân Địch Á rất mong đợi đến lần gặp mặt tiếp theo.

Mộ Dung Thiên vội vàng gọi với theo:

- Ấy, ấy....khoan đi đã, ta còn chưa trả lời.....

Nhưng Tân Địch Á phảng phất như không nghe không thấy, chẳng lâu sau thì đã mất dạng trong bóng tối.

Nhìn bóng lưng của nàng, Mộ Dung Thiên không biết là nên lo hay nên mừng. Hắn nhét Linh Tê châu vào túi, rồi nhìn khắp xung quanh một lượt, sau khi thấy không có ai thì mới dùng mặt nạ Thiên biến vạn hóa khôi phục lại khuôn mặt của Đan Ni Tư, kể đó thì phi thân phóng đi mất.

Sau khi thay đổi bộ y phục bị ướt đầm, Tân Địch Á thả người nằm xuống chiếc giường êm ái có lót lông ngỗng. Đến lúc này mà trái tim của nàng vẫn còn đập thình thịch không ngừng, nàng không ngờ bản thân mình có thể ước hẹn với một nam tử, thậm chí còn chia cho hắn một hạt Linh Tê châu, quả thật là quá hoang đường. Nhưng nếu cho nàng lựa chọn lại một lần nữa thì nàng cũng sẽ không do dự mà vẫn ước hẹn với hắn. Đối với một mỹ nữ cô độc như Tân Địch Á, tri kỷ thì lại đặc biệt khó tìm hơn cả.

“Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông. Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông....” Nàng nhin không được mà ngâm lại hai câu thơ lúc nãy. Càng ngâm thì lại càng có cảm giác, đọc cả trăm lần mà vẫn không thấy chán. Tân Địch Á hết lòng ta thán, không ngờ trên thế gian này lại có phương thức biểu đạt tuyệt diệu đến như thế, ý cảnh mỹ lệ động nhân đến như thế. Chỉ với hơn mười từ trong hai câu ngắn ngủi, tình yêu hoàn mỹ mà lòng nàng vẫn luôn hướng tới đã được lột tả một cách tinh tế. Quả thật là quá vi diệu.

Trong lúc mơ hồ, Tân Địch Á thắm trông ngóng đến ngày gặp lại của hai người, hơn nữa lại còn mong sẽ gặp được hắn trong thời gian sớm nhất nữa. Loại ý nghĩ này thật khiến cho nàng phải giật mình, nhưng lại cũng khó lòng mà áp chế được.

Lúc này Mộ Dung Thiên cũng đã về đến lều trại của mình, mấy nữ nhân vẫn còn đang ngủ say và không hề hay biết việc hắn vừa ra ngoài tí nào. Mộ Dung Thiên đắp lại tấm chăn cho Lộ Thiển, sau đó thay đổi xong liền chuẩn bị chui vào chăn với nàng. Đột nhiên hắn lại nhớ đến hạt Linh Tê châu, không biết có nên gặp lại Tân Dịch Á chẳng? Đó là một quyết định có tính nguy hiểm rất lớn, ngay cả vị hôn thê của hắn là Long nữ Mâu Cơ mà vẫn chưa biết đến thân phận La Dịch của hắn nữa là. Tuy hắn rất muốn theo đuổi Tân Dịch Á, nhưng như vậy thì mạo hiểm quá lớn, quả là có chút không đáng. Việc nào nặng, việc nào nhẹ, hiển nhiên Mộ Dung Thiên cũng hiểu được rất rõ ràng.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại nhớ tới câu nói của Tân Dịch Á: “Ta rất cô độc.” Khi thốt ra lời đó, khuôn mặt của nàng toát ra sự trống rỗng từ nội tâm cùng với niềm khát vọng thầm kín. Mộ Dung Thiên thở dài một hơi, cắn mạnh lên đầu ngón tay một chút rồi nhỏ lên hạt châu một giọt máu. Trong lúc lam quang tỏa sáng rực rỡ thì giọt máu của hắn từ từ bị hạt châu hấp thu, sau đó thì ánh lam quang cũng tiêu tan nốt, còn hạt châu thì trở lại như cũ chứ không còn tỏa sáng nữa, nhìn thoáng qua cũng chẳng khác nào một viên đá thông thường cả. Đó là dấu hiệu đã hoàn thành nghi thức nhận chủ, nếu sau này vẫn được chủ nhân không chế thì nó sẽ không phát sáng lần nào nữa, tránh cho người ta nghi ngờ.

- Đan Ni Tư ca ca, huynh sao vậy, sao còn chưa ngủ thế?

Mộ Dung Thiên quay đầu nhìn lại, thấy Lộ Thiển mắt nhắm mắt mở ngồi dậy. Có lẽ lúc này nàng bị tia lam quang nhận chủ mà làm tỉnh giấc, rồi khi thấy hắn đang ngồi thử người ra đó thì mới lên tiếng hỏi như thế.

Thả hạt Linh Tê châu vào túi trở lại, Mộ Dung Thiên xoay người ôm lấy nàng rồi nói:

- Không có gì, ta vừa đi tiểu thôi mà. Tiểu Lộ, chúng ta ngủ tiếp nào.

Lộ Thiển mơ mơ màng màng gật đầu, không nghi ngờ gì cả, chỉ “ạ” một tiếng rồi ngoan ngoãn rúc vào lòng hắn như chú mèo Ba Tư, và từ từ chìm vào giấc mộng đẹp.

“Chỉ mong lần này mình quyết định không sai, không tự khiến mình khiêu vũ trên dây, lỡ vô ý một chút thì sẽ rơi xuống hố và bị tan xương nát thịt ngay.” Đó chính là nguyện vọng cuối cùng của Mộ Dung Thiên trước khi chìm vào giấc ngủ.

Một đêm bình an không có gì xảy ra. Sáng sớm hôm sau, đáng lý ai cũng nghĩ rằng bầu trời sẽ vẫn còn vần vũ hoặc mưa to gió lớn thêm vài hôm nữa, vậy mà giờ đây tất cả đều tiêu tan. Cả sóng to gió lớn ở ngoài khơi cũng khôi phục lại sự tĩnh lặng vốn có của nó, mặt nước trong xanh thật chẳng khác nào một tấm gương. Sau cơn mưa, vầng thái dương càng đặc biệt đỏ hồng hơn bao giờ hết, nó hừng hực sức sống, chậm rãi mọc lên từ hướng đông. Những cánh chim hải âu bay lượn trên cao, và nhiều tiểu động vật khác sau cơn cuồng phong bạo vũ thì đều nổi lên mặt nước để hít thở không khí trong lành. Cách đây không lâu, đại dương mệnh mông vốn như đang nổi cơn thịnh nộ và muốn chìm chết bao sinh mạng, nhưng giờ đây thì nó lại lộ ra một bộ mặt khác rất ôn nhu và dịu dàng.

Thời tiết ở đây thường hay thay đổi rất cổ quái, người ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ chuẩn đoán chính xác được, có lẽ chỉ có lão Thiên gia là biết được mà thôi.

Sau khi Mộ Dung Thiên còn đang ngáp ngáp dài bước ra khỏi lều trại của mình, trước mắt hắn liền hiện ra một bóng đen ở phía xa xa nơi chân trời, tựa như vầng thái dương đang mọc lên vậy. Những tia nắng ban mai trải dài xuống mặt biển, tạo ra nhiều lớp ánh sáng lấp lánh rất mỹ lệ, trông chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật cả, hết sức an tường từ hòa. Nếu như có một nhiếp ảnh gia ở đây, nhất định cảnh tượng trước mắt sẽ trở thành mục tiêu để chụp ảnh tốt nhất. Nhưng ai cũng đều biết, đây chỉ là bề ngoài tạm bợ mà thôi, bởi vì Á Đặc Lan Đế Tử đã có danh xưng là Vong Hồn đảo thì hiển nhiên nó không phải là một địa phương tốt để đi du ngoạn ngắm cảnh rồi.

Hết hồi 180

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

182. Hồi 180: Ước Định

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 180: Ước Định

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên vội dừng chân và quay đầu lại ngạc nhiên hỏi:

- Xin hỏi tiểu thư còn chuyện gì cần dặn?

Tân Dịch Á hơi thẹn thùng cúi đầu, nói:

- Sử Mật Tư tiên sinh, chúng ta còn có thể gặp nhau chăng?

Kỳ thật trong lòng Tân Dịch Á rất trống rỗng, chỉ vì nàng bị ám ảnh bởi cuộc hôn nhân chính trị của mẫu thân nên cả ngày lúc nào cũng phải đề phòng cẩn thận. Nàng mong rằng thông qua sự lạnh lùng như băng sơn mà cự tuyệt các nam nhân, và đó cũng là để âm thầm chống lại gia tộc. Tất cả những thứ đó chỉ là để tránh cho bản thân mình đi theo vết xe đổ của mẫu thân mà thôi.

Tuy nhiên, nàng đối với thái độ hờ hững của Mộ Dung Thiên thì có chút ngoại lệ. Đầu tiên là việc hắn bị tiếng kêu của Oa Đề câu dẫn, điều đó chứng minh được tâm tính thiện lương của hắn. Thứ hai là hắn không vì ơn cứu mạng mà yêu cầu báo đáp, thậm chí dừng lại thêm một chút cũng không có, mà trái lại thì lập tức bỏ đi ngay. Đây là hành động rất khác thường và khiến cho nàng rất ngạc nhiên. Bởi vì theo ấn tượng của nàng, hầu hết các nam tử khác đều chỉ muốn tiếp xúc thật nhiều với nàng, họ chỉ mong được ở bên cạnh nàng càng lâu càng tốt, thậm chí còn không tiếc thứ gì chỉ để được nhìn mặt nàng trong chốc lát mà thôi. Do đó cứ theo phương diện này thì cũng đủ chứng minh là hắn không có ý đồ bất lương. Nhưng điểm trí mạng ở đây là nằm ở hai câu thơ do hắn trộm về: “Tâm vô thủy phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.” Quả thực hắn đã đâm trúng vào chỗ yếu hại của Tân Dịch Á. Nhìn thấy kinh nghiệm tình cảm của mẫu thân, đồng thời tuy cũng kinh sợ hôn nhân, thế nhưng ở một mặt khác, nàng vẫn khao khát một loại tình cảm hoàn mỹ giống như linh tê vậy. Đó cũng là nguyên nhân vì sao một người không ham muốn châu báu như nàng nhưng khi nhìn thấy Linh Tê châu thì lại trở nên khát vọng như thế. Trong mắt nàng, nếu không phải là người đã từng thể nghiệm ái tình đến triệt để thì tuyệt đối sẽ không thể thốt ra được hai câu thơ khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm như vậy.

Vì thế mà Tân Dịch Á liền kết luận rằng, Mộ Dung Thiên cũng là một người luôn khao khát tình yêu thiết tha và chân thành giống nàng vậy.

Hảo cảm của Tân Dịch Á đối với Mộ Dung Thiên nhất thời tăng lên rất nhiều, giờ đây nàng đã xem hắn là đồng đạo, thậm chí còn nảy ra nguyện vọng được trò chuyện chân thành với hắn nữa. Do đó mà nàng mới lên tiếng giữ hắn lại, chỉ tiếc là suy đoán của nàng hơi sai lầm một chút. Mộ Dung Thiên quả thật không thể coi là người xấu, nhưng hắn lại không cao thượng như nàng nghĩ. Sở dĩ hắn gấp gáp bỏ đi là vì sợ thân phận của mình bị bại lộ. Còn hai câu thơ kia, dĩ nhiên không phải là do tên sắc lang đó thể nghiệm được tình yêu sâu sắc mà sáng tác ra được, chẳng qua hắn chỉ vô sỉ lấy trộm thành quả của tiền nhân mà thôi. Nếu muốn con người thô tục đó trở thành cao nhân nhĩ sĩ thì quả thật còn khó hơn cả việc heo nái leo cây, nhưng nếu bảo hắn làm vài câu tuyệt thể dâm thi thì họa may còn được. Vạn nhất cho hắn biết được trong lúc run rẩy, hắn đã may mắn chiếm được hảo cảm của Tân Dịch Á thì chỉ sợ hắn sẽ cười đến rụng răng mất.

Thỉnh cầu của Tân Dịch Á khiến Mộ Dung Thiên cảm thấy khó xử, gãi sắc lang hơi nhú mào, vuốt vuốt cằm rồi nói:

- Điều này.....điều này.....

Thật tình mà nói, hắn rất muốn được gặp lại nàng, muốn được cùng nàng trò chuyện mỗi ngày, biết đâu lâu dần sẽ sinh ra tình cảm, vậy thì tỷ lệ theo đuổi thành công của hắn tất nhiên sẽ được tăng lên nhiều. Thế

nhưng đây là cơ hội của Sử Mật Tư chứ không phải là cơ hội của Đan Ni Tư, tuy cùng một người nhưng ý nghĩa lại không giống nhau. Cái võ Sử Mật Tư chỉ được sử dụng trong lúc bất đắc dĩ mà thôi, sau đó nhất định phải tiêu hủy triệt để và không thể để lại bất kỳ một dấu vết gì. Nhất định phải diệt trừ hậu hoạ. Tuy vậy, nếu cự tuyệt thẳng thừng thì chẳng khác nào phải bỏ qua cơ hội tốt để tiếp cận mỹ nhân. Một cơ hội như thế không phải lúc nào cũng có được, lẽ tất nhiên là hắn không nỡ bỏ qua rồi.

Trong lúc còn do dự bất quyết thì Tân Định Á đã co ngón tay lại và búng một cái, lập tức có một đạo lam quang bắn tới ngay trước mặt Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên đưa tay bắt lấy vật vừa được bắn tới, thì ra đó chính là một hạt Linh Tê châu. Hắn thắc mắc hỏi:

- Tiểu thư, đây là.....?

Tân Định Á giải thích:

- Sử Mật Tư tiên sinh, chúng ta có thể dùng Linh Tê châu để ngấm giữ liên lạc, quyết sẽ không có kẻ nào khác biết được.

Nàng là người thông tuệ, tất nhiên dễ dàng đoán ra được chỗ khó xử của Mộ Dung Thiên, nên nghĩ ra một biện pháp giải vây cho hắn. Nhưng sau khi nói xong lời đó thì khuôn mặt của nàng chợt nóng ran lên, bởi vì Linh Tê châu là tín vật định tình mà những đôi tình lữ đều mơ tưởng có được. Hễ hai người nào nắm giữ đôi hạt châu này thì hầu như trăm phần trăm là một đôi tình lữ vậy. Tuy nói rằng dùng đôi châu này để ngấm giữ liên lạc, là quyết định này chỉ để bảo đảm tính bảo mật cho thân phận của Mộ Dung Thiên chứ không có ý gì liên quan đến tình ái, thế nhưng ý nghĩa của Linh Tê châu lại quá rõ ràng, nhiều ít gì cũng có hàm ý liên quan đến phương diện đó mà không thể che giấu được, do đó Tân Định Á mới sợ hắn hiểu lầm, nên cảm thấy có chút thẹn thùng.

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Xin thứ lỗi! Tiểu thư có thể cho biết lý do tại sao lại muốn giữ liên hệ với tại hạ được chăng? Nếu chỉ vì ân cứu mạng, vậy thì không cần thiết. Tiểu thư có thể giữ bí mật giùm ta thì đó đã là cách báo đáp tốt nhất rồi.

Nghe hắn nói xong, Tân Định Á nhận ra ẩn ý như muốn cự tuyệt và dự định sắp bỏ đi của hắn, nàng vội vàng nói:

- Sử Mật Tư tiên sinh, thật tình mà nói, ta rất cô độc, nên rất muốn được cùng người thỉnh thoảng trò chuyện đôi ba câu về cuộc sống hằng ngày mà thôi, tuyệt không có ý đồ gì khác đâu.

Bằng Sơn mỹ nữ đã chủ động lên tiếng yêu cầu một nam nhân bồi tiếp nàng chuyện trò, chỉ sợ nói ra sẽ khiến bao nam nhân phải thẹn nhỏ dãi, chỉ hận là gã sắc lang này không thể tiêu thụ được ân sủng của mỹ nhân mà thôi.

Thấy Mộ Dung Thiên vẫn còn do dự, Tân Định Á lại càng nghĩ hắn là một cao nhân không bị mê đắm bởi nữ sắc, nên nàng lại càng kiên quyết nung nấu ý định cùng hắn nghiên cứu vấn đề tình ái, vì vậy nên nàng bổ sung thêm:

- Chỉ cần người dùng máu tươi nhỏ lên viên huyệt châu, vậy thì nó sẽ lập tức nhận chủ, sau đó ta sẽ thông qua hồng sắc thư châu mà mời người đến, thần không hay quỷ không biết. Sử Mật Tư tiên sinh, cứ quyết định như thế nhé. Người là người quân tử, chắc hẳn sẽ không cự tuyệt lời thỉnh cầu của tiểu nữ tử chứ?

Nói xong, nàng không để cho Mộ Dung Thiên kịp trả lời, vội đề khởi chút ít linh lực vừa được khôi phục mà chạy thẳng về phía doanh địa của Áo Lý gia tộc, đồng thời còn ném lại một câu:

- Sử Mật Tư tiên sinh, Tân Định Á rất mong đợi đến lần gặp mặt tiếp theo.

Mộ Dung Thiên vội vàng gọi với theo:

- Ấy, ấy....khoan đi đã, ta còn chưa trả lời.....

Nhưng Tân Định Á phảng phất như không nghe không thấy, chẳng lâu sau thì đã mất dạng trong bóng tối.

Nhìn bóng lưng của nàng, Mộ Dung Thiên không biết là nên lo hay nên mừng. Hắn nhét Linh Tê châu vào túi, rồi nhìn khắp xung quanh một lượt, sau khi thấy không có ai thì mới dùng mặt nạ Thiên biến vạn hóa khôi phục lại khuôn mặt của Đan Ni Tư, kể đó thì phi thân phóng đi mất.

Sau khi thay đổi bộ y phục bị ướt đẫm, Tân Dịch Á thả người nằm xuống chiếc giường êm ái có lót lông ngỗng. Đến lúc này mà trái tim của nàng vẫn còn đập thình thịch không ngừng, nàng không ngờ bản thân mình có thể ước hẹn với một nam tử, thậm chí còn chia cho hắn một hạt Linh Tê châu, quả thật là quá hoang đường. Nhưng nếu cho nàng lựa chọn lại một lần nữa thì nàng cũng sẽ không do dự mà vẫn ước hẹn với hắn. Đối với một mỹ nữ cô độc như Tân Dịch Á, tri kỷ thì lại đặc biệt khó tìm hơn cả.

“Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông. Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông....” Nàng nhin không được mà ngâm lại hai câu thơ lúc này. Càng ngâm thì lại càng có cảm giác, đọc cả trăm lần mà vẫn không thấy chán. Tân Dịch Á hết lòng ta thán, không ngờ trên thế gian này lại có phương thức biểu đạt tuyệt diệu đến như thế, ý cảnh mỹ lệ động nhân đến như thế. Chỉ với hơn mười từ trong hai câu ngắn ngủi, tình yêu hoàn mỹ mà lòng nàng vẫn luôn hướng tới đã được lột tả một cách tinh tế. Quả thật là quá vi diệu.

Trong lúc mơ hồ, Tân Dịch Á thắm trông ngóng đến ngày gặp lại của hai người, hơn nữa lại còn mong sẽ gặp được hắn trong thời gian sớm nhất nữa. Loại ý nghĩ này thật khiến cho nàng phải giật mình, nhưng lại cũng khó lòng mà áp chế được.

Lúc này Mộ Dung Thiên cũng đã về đến lều trại của mình, mấy nữ nhân vẫn còn đang ngủ say và không hề hay biết việc hắn vừa ra ngoài tí nào. Mộ Dung Thiên đắp lại tấm chăn cho Lộ Thiển, sau đó thay đổi xong liền chuẩn bị chui vào chăn với nàng. Đột nhiên hắn lại nhớ đến hạt Linh Tê châu, không biết có nên gặp lại Tân Dịch Á chăng? Đó là một quyết định có tính nguy hiểm rất lớn, ngay cả vị hôn thê của hắn là Long nữ Mâu Cơ mà vẫn chưa biết đến thân phận La Dịch của hắn nữa là. Tuy hắn rất muốn theo đuổi Tân Dịch Á, nhưng như vậy thì mạo hiểm quá lớn, quả là có chút không đáng. Việc nào nặng, việc nào nhẹ, hiển nhiên Mộ Dung Thiên cũng hiểu được rất rõ ràng.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại nhớ tới câu nói của Tân Dịch Á: “Ta rất cô độc.” Khi thốt ra lời đó, khuôn mặt của nàng toát ra sự trống rỗng từ nội tâm cùng với niềm khát vọng thầm kín. Mộ Dung Thiên thở dài một hơi, cắn mạnh lên đầu ngón tay một chút rồi nhỏ lên hạt châu một giọt máu. Trong lúc lam quang tỏa sáng rực rỡ thì giọt máu của hắn từ từ bị hạt châu hấp thu, sau đó thì ánh lam quang cũng tiêu tan nốt, còn hạt châu thì trở lại như cũ chứ không còn tỏa sáng nữa, nhìn thoáng qua cũng chẳng khác nào một viên đá thông thường cả. Đó là dấu hiệu đã hoàn thành nghi thức nhận chủ, nếu sau này vẫn được chủ nhân không chế thì nó sẽ không phát sáng lần nào nữa, tránh cho người ta nghi ngờ.

- Đan Ni Tư ca ca, huynh sao vậy, sao còn chưa ngủ thế?

Mộ Dung Thiên quay đầu nhìn lại, thấy Lộ Thiển mắt nhắm mắt mở ngồi dậy. Có lẽ lúc này nàng bị tia lam quang nhận chủ mà làm tỉnh giấc, rồi khi thấy hắn đang ngồi thờ người ra đó thì mới lên tiếng hỏi như thế.

Thả hạt Linh Tê châu vào túi trở lại, Mộ Dung Thiên xoay người ôm lấy nàng rồi nói:

- Không có gì, ta vừa đi tiểu thôi mà. Tiểu Lộ, chúng ta ngủ tiếp nào.

Lộ Thiển mơ mơ màng màng gật đầu, không nghi ngờ gì cả, chỉ “ạ” một tiếng rồi ngoan ngoãn rúc vào lòng hắn như chú mèo Ba Tư, và từ từ chìm vào giấc mộng đẹp.

“Chỉ mong lần này mình quyết định không sai, không tự khiến mình khiêu vũ trên dây, lỡ vô ý một chút thì sẽ rơi xuống hồ và bị tan xương nát thịt ngay.” Đó chính là nguyện vọng cuối cùng của Mộ Dung Thiên trước khi chìm vào giấc ngủ.

Một đêm bình an không có gì xảy ra. Sáng sớm hôm sau, đáng lý ai cũng nghĩ rằng bầu trời sẽ vẫn còn vẫn vũ hoặc mưa to gió lớn thêm vài hôm nữa, vậy mà giờ đây tất cả đều tiêu tan. Cả sóng to gió lớn ở ngoài khơi cũng khôi phục lại sự tĩnh lặng vốn có của nó, mặt nước trong xanh thật chẳng khác nào một tấm gương. Sau cơn mưa, vắng thái dương càng đặc biệt đỏ hồng hơn bao giờ hết, nó hừng hực sức sống, chậm rãi mọc lên từ hướng đông. Những cánh chim hải âu bay lượn trên cao, và nhiều tiểu động vật khác sau cơn cuồng phong bạo vũ thì đều nổi lên mặt nước để hít thở không khí trong lành. Cách đây không lâu,

đại dương mệnh mông vốn như đang nổi cơn thịnh nộ và muốn chìm chết bao sinh mạng, nhưng giờ đây thì nó lại lộ ra một bộ mặt khác rất ôn nhu và dịu dàng.

Thời tiết ở đây thường hay thay đổi rất cổ quái, người ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ chuẩn đoán chính xác được, có lẽ chỉ có lão Thiên gia là biết được mà thôi.

Sau khi Mộ Dung Thiên còn đang ngáp ngáp dài bước ra khỏi lều trại của mình, trước mắt hắn liền hiện ra một bóng đen ở phía xa xa nơi chân trời, tựa như vầng thái dương đang mọc lên vậy. Những tia nắng ban mai trải dài xuống mặt biển, tạo ra nhiều lớp ánh sáng lấp lánh rất mỹ lệ, trông chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật cả, hết sức an tường từ hòa. Nếu như có một nhiếp ảnh gia ở đây, nhất định cảnh tượng trước mắt sẽ trở thành mục tiêu để chụp ảnh tốt nhất. Nhưng ai cũng đều biết, đây chỉ là bề ngoài tạm bợ mà thôi, bởi vì Á Đặc Lan Đế Tư đã có danh xưng là Vong Hồn đảo thì hiển nhiên nó không phải là một địa phương tốt để đi du ngoạn ngắm cảnh rồi.

Hết hồi 180

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

183. Hồi 181: Cầm Thú

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cầm Khu

Hồi 181: Cầm Thú

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhyla.com

Chuyện đầu tiên sau khi lên đảo là lập trại. Trên Á Đặc Lan Đế Tư không có ma thú hung mãnh, nhưng lại có rất nhiều hải thú nguy hiểm. Khí hậu ác liệt ở đây đã bồi dưỡng cho tính tình của chúng trở nên rất táo bạo, và tính xâm lược cũng cực thịnh, nhưng cũng may là không dữ dội như lúc ma thú công thành mà thôi. Đối với người trên đảo mà nói, chúng vẫn thường bày tỏ “lòng nhiệt tình đón khách”, do đó nên mọi người đều phải đề phòng nghiêm ngặt. Ngoài đội ngũ tuần tra của đế quốc ra, tất cả các dũng sĩ tham gia hải liệp cũng đều phải thay phiên nhau canh gác, cố hết sức để tránh cho đội ngũ bị thương vong trước khi bắt đầu cuộc săn.

Mộ Dung Thiên vừa tìm được một chỗ tốt để hạ trại thì đột nhiên có người đến tận cửa tìm hắn. Đó là một lão đầu gầy ốm, cao lấm chỉ độ chừng một thước sáu, trên mặt đầy nếp nhăn, hai mắt đục ngầu không sáng tỏ. Lão ta nhìn già đến tội nghiệp, trông chẳng khác nào ngọn đèn trước gió, thỉnh thoảng còn ho lụ khụ vài tiếng, đúng là một bộ dạng gần đất xa trời, thật khiến người ta phải lo cho lão không biết sẽ bị ngã xuống chết bất kỳ lúc nào vậy.

Mộ Dung Thiên suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không nhớ ra đã từng gặp người này ở đâu. Hắn nghi hoặc hỏi:

- Tiên sinh, xin hỏi ngài là....?

Lão đầu không nói gì, chỉ nghe trên người lão vang lên mấy tiếng răng rắc, rồi trong lúc Mộ Dung Thiên kinh hãi không biết chuyện gì xảy ra thì thân hình của lão đầu kia bỗng nhiên vươn lớn lên, chỉ trong nháy mắt mà thân hình của lão trở nên cao to, so với Mộ Dung Thiên còn có vẻ cao lớn hơn. Giờ đây thân thể của lão khô ngô khỏe mạnh, bắp thịt cuộn cuộn, toàn thân như tràn đầy sức lực, nào có tí gì trông giống như già nua đâu? Thế rồi lão quay mình, đối mặt chính diện với Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên hoảng hốt, lập tức ngằm giới bị. Lúc này khuôn mặt của lão lại bắt đầu thay đổi, nhất thời làm người ta hoa mắt, đến khi mọi thứ yên lặng trở lại thì đã thấy khuôn mặt của một trung niên hán tử hiện ra trước mắt.

Khi Mộ Dung Thiên nhìn thấy diện mạo của người đó thì lập tức xả bỏ giới bị, bởi vì hắn biết dù có cần thận đề phòng thể nào thì cũng vô dụng. Kẻ vừa đến là người có thể giết hắn bất cứ lúc nào, thật dễ như trở bàn tay vậy.

Mộ Dung Thiên cúi mình cung kính:

- Chẳng hay Long vương đại giá quang lâm, Đan Ni Tư không thể đón tiếp từ xa, thật thất lễ.

Rồi trong lòng hắn thầm nghĩ: “Chẳng trách gì lão đầu người ném bỏ Thiên biến vạn hóa ở trong bảo khố, cho nó bám đầy bụi mà không thèm xài đến. Thì ra người có tuyệt kỹ lợi hại đến như vậy, chẳng những là khuôn mặt, mà ngay cả thân hình cũng có thể biến đổi không ngờ, quả thật là hai người khác hẳn nhau.”

Nghĩ xong, hắn lại hô lớn:

- Lệ Toa, dâng trà!

Lệ Toa ở gần đó vội ứng tiếng đáp lời, nhưng Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã khoát tay, bảo:

- Được rồi, Đan Ni Tư, không cần khách sáo. Ta là người thẳng thắn, hôm nay đến tìm ngươi là có chút việc, nói xong sẽ đi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì tim đập thành thịch, vô sự bất đẳng tam bảo điện, nếu không có việc gì thì chẳng ai lên điện tam bảo cả. Không biết có phải ông ta đã biết chuyện giữa hắn và Mâu Cơ rồi không? Từ sau lần đầu hắn chơi xấu Mâu Cơ, lúc nào cũng đề cao cảnh giới. Nhất là khi ở bên ngoài, trinh sát khôi lỗi của Lộ Thiển chỗ nào cũng có, hơn nữa, hắn còn phát hiện được, sau khi kết hợp với tiểu Tinh Linh, thực lực của nàng cũng tăng lên thêm một tầng, cả tính chất cũng có biến hóa lớn, vì những con khôi lỗi do nàng chế tạo ra bây giờ đều rất giống thật. Xem ra rất khó có người nhận ra được sự khác biệt giữa khôi lỗi do Lộ Thiển tạo ra và động vật thật thì mới đúng.

Tuy nhiên, người bình thường dù thế nào cũng không thể sánh được với Long vương. Thế nhưng hôm nay ông ta tìm đến tận cửa thì hẳn là phải có việc nghiêm trọng rồi. Nghĩ tới đây, gã sắc lang liền khấn trương hắn lên, dè dặt hỏi:

- Xin hỏi là việc gì?

Ánh mắt của Mạch Khắc Tắc Nhĩ lạnh lẽo chột lóe hàn quang, ông ta nhìn Mộ Dung Thiên như muốn trấn nhiếp tinh thần của hắn rồi hỏi:

- Đan Ni Tư, tại sao ngươi lại trộm Thiên biến vạn hóa của ta để dùng? Hơn nữa lại còn nóng lòng tham gia hải liên lần này, ép Mâu Cơ phải làm thuyết khách cho ngươi? Rốt cuộc ngươi có mục đích gì?

Ông ta chỉ vừa bộc lộ chút khí thế mà đã trông như thần binh xuất trận, khiến người ta phải phát rung. Đây chính là tuyệt kỹ Long uy dùng để trấn nhiếp tinh thần của Long vương. Mộ Dung Thiên đã được tận mắt chứng kiến môn tuyệt kỹ những hai lần, nhưng hiệu lực của lần này còn mạnh hơn lần trước rất nhiều, áp lực vô hình bức đến tận tâm tạng, thậm chí còn bức ép lên mỗi dây thần kinh nữa.

Tuy nhiên, linh lực của Mộ Dung Thiên bây giờ cũng được tăng thêm rất nhiều, nên nhờ vậy mà hắn vẫn có thể chịu đựng nổi. Thế nhưng hắn vẫn làm ra vẻ sợ hãi, rồi đáp:

- Long vương, tại hạ chỉ muốn dừng chân ở Tát La để phát triển sinh ý mà thôi, tuyệt đối không dám nuôi ý đồ gì cả. Ngài cũng biết đó, một thương nhân ngoại tịch bất luận thế nào cũng không thể thi triển quyền cước tại Tát La này được, có rất nhiều việc nếu không có huy chương chức nghiệp thì sẽ bị giới hạn rất nhiều. Còn về nguyên nhân tạm mượn Thiên biến vạn hóa, có lẽ Long vương cũng có thể đoán được mà, sinh ý của ta hôm nay lên như điều gặp gió, tất khó tránh khỏi kết oán với nhiều người ở trên thương trường, ta cũng chỉ muốn tận lực giảm thiểu càng nhiều phiền phức càng tốt mà thôi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không nói gì, ánh mắt lạnh lẽo của ông ta đảo khắp một lượt trên người Mộ Dung Thiên xong, đột nhiên buông ra một câu long trời lở đất:

- Đan Ni Tư, người là gián điệp do nước ngoài phái đến để nằm vùng tại bốn quốc phải không?

Ông ta không hề đề tụ linh lực, cũng không lộ ra một tia sát khí nào, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy nguy hiểm ập tới, Mộ Dung Thiên đã sớm biết được sự đáng sợ của ông ta khi chém bay hòn giả sơn mà không có chút dấu hiệu nào, nên sợ hãi nói:

- Tuyệt đối không có chuyện đó, ta có thể phát thệ. Nếu như Đan Ni Tư có nuôi ý đồ buôn bán Tát La, vậy Thống Khổ thần Dịch Lạc Đa Lạc hãy triệu hoán ta, đày ta vào địa ngục, cho ta chịu đủ mọi hình phạt cực khổ, vĩnh viễn không được lên thiên đường.

Hắn thề xong, liền đọc thêm vài câu chú ngữ rồi tháo chiếc mặt nạ xuống và hỏi:

- Như vậy Long vương đã tin chưa?

Lời phát thệ của hắn có thể nói là một loại độc địa nhất, người ở Thần Phong đại lục rất xem trọng lời thề, nhất là khi họ dùng tên của các vị thần trong lời thề của mình, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ thì sẽ không ai vi phạm lời thề của mình cả, tránh cho mình khỏi bị trừng phạt thực sự. Hơn nữa, tên sắc lang lại dùng chân diện mục để phát thệ, nên nhất thời Long vương tin ngay, thế là sắc mặt của y liền hòa hoãn lại. Chỉ tiếc rằng ông ta không biết được lúc này trong lòng Mộ Dung Thiên lại nghĩ: “Hừ, lão tử chỉ muốn khống chế Tát La chứ không bán đứng nó, như vậy cũng sẽ không vi phạm lời thề của mình.” Hiện nay Mộ Dung Thiên đã hóa trang khác hẳn với lúc còn ở Lam Nguyệt, vả lại hắn cũng thừa biết Mạch Khắc Tắc Nhĩ rất thờ ơ với chính trị, điều mà ông ta quan tâm đến chính là sự an toàn của Tát La mà thôi, còn với một tên đào phạm nhỏ nhoi như hắn, lẽ ra Mạch Khắc Tắc Nhĩ sẽ không nhận ra được mới đúng.

Quả nhiên Mạch Khắc Tắc Nhĩ ngấm nhìn chân diện mục của Mộ Dung Thiên một lúc sau, không phát hiện có gì đặc biệt, sau đó mới nói:

- Ta tạm thời tin người, nhưng nếu có một ngày nào đó để cho ta biết được người có âm mưu gì thì ta sẽ đích thân giết người, dù cho người có chạy đến chân trời góc biển thì cũng không thoát khỏi bàn tay của ta.

Nói đến đoạn sau cùng, ngữ khí của ông ta có phần quyết liệt, hàm ẩn một quyết tâm rất chắc nịch.

Mộ Dung Thiên vội vàng đáp:

- Không dám, không dám!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ trầm ngâm một lát rồi nói:

- Được rồi, Đan Ni Tư, người hãy dùng hết toàn lực để đánh ta một kích xem nào.

- Sao cơ?

Mộ Dung Thiên bị lời nói của ông ta làm giật mình hết hồn.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lập lại lần nữa:

- Ta nói, người hãy dùng hết toàn lực để đánh ta một kích xem nào. Tuy rằng người không phải là người của Long tộc, nhưng dù sao cũng là do ta tiến cử. Nếu không phải vì đứa tiểu quỷ Mâu Cơ ương bướng kia nỉ non vò vĩnh, hơn nữa được lực của người quả thật có hiệu quả rất tốt, nên gần đây ta thấy nó vui vẻ hơn trước rất nhiều, thì ta đã không phá lệ mà tiến cử người. Tuy nhiên, giờ đây ta muốn xem thử coi người có bao nhiêu cân lượng.

Hiệu quả được vật của Mộ Dung Thiên quả thật là rất tốt, nhưng Mạch Khắc Tắc Nhĩ không thể đoán ra được nguyên nhân chính khiến cho tâm tình của Mâu Cơ được tốt hơn nhiều, đó chính là ái tình. Nữ nhân khi được yêu sẽ có tâm tình vui vẻ và luôn cảm thấy hạnh phúc.

Mộ Dung Thiên suy nghĩ nhanh trong đầu, rất có khả năng Mạch Khắc Tắc Nhĩ chỉ thuần túy muốn thử sức của mình, nhưng cũng có thể ông ta không hoàn toàn tin tưởng nên muốn thông qua thực lực để hiểu rõ nguồn gốc của mình. Nếu dùng hết sức thì phải sử dụng đến những môn tuyệt kỹ lợi hại nhất như là Ma bạo phá hay Bạo phong tuyệt sát, nhưng điều đó hiển nhiên là không được, vì chúng rất dễ gây chú ý. Còn nếu như giả vờ yếu kém thì cũng không được, vì thánh cấp cường giả không dễ gì mà qua mặt được; nói không chừng lúc đó còn khiến ông ta sinh ra lòng nghi ngờ với mình nữa. Tuy gặp khó, nhưng tâm tư Mộ Dung Thiên rất khẩn trương, hắn lập tức có chủ ý, rồi quay sang hỏi:

- Ở đây sao?

Lều trại ở đây tuy lớn, nhưng chẳng qua cũng chỉ có đường kính là hai mươi thước, đối với cao thủ mà nói, nó thật sự là nhỏ tới đáng thương.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ khoanh tay lại, rồi nói:

- Không sai! Cứ dùng hết sức mà tấn công ta, và hãy dùng môn tuyệt kỹ lợi hại nhất của ngươi. Nếu như có xảy ra bất cứ thiệt hại gì, ta nhất định sẽ bồi thường cho.

Ngữ khí của ông ta mang đầy vẻ cao ngạo và tự tin của một bậc thánh cấp cường giả.

- Tốt!

Mộ Dung Thiên sáng khoái nói:

- Để ta đi lấy vũ khí.

Không lâu sau, hắn trở lại với một cây trường thương đen như mực nhưng lại láng bóng, nhất là đầu thương, nó nhìn có vẻ đen giống đêm tối vậy. Người có kiến thức sẽ biết ngay cây thương này được làm từ chiếc sừng của quý thú Vụ Di, một loại hung thú giống như Oa Đề mà hôm qua Mộ Dung Thiên đã gặp được.

- Yêu Vụ thương!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ sững người, sau đó liền cười nói:

- Tiểu tử ngươi cũng khéo lựa hàng đấy chứ.

Thì ra cây thương đó là một món thần binh ở trong bảo khố của ông ta.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu ngượng ngùng. Hắn trộm lén món binh khí này, rồi lại dùng nó đi đối phó với chủ nhân của nó, quả thật là mặt dày. Bởi vì người chiến đấu bằng tay không quá ít, mà Mộ Dung Thiên lại không muốn việc mình thích dùng linh lực vũ khí truyền ra ngoài, nên mới tiện tay “mượn” luôn cây Yêu Vụ thương từ trong bảo khố của Long vương.

- Được lắm, đến đây!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ thản nhiên nói.

- Được!

Mộ Dung Thiên cũng không khách khí, quát khê một tiếng, rồi toàn thân bộc phát hỏa diễm đấu khí.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ thoáng hơi kinh ngạc, nhưng vẫn cứ xem thường, tựa như mọi việc đều đã nằm trong dự liệu của ông ta từ trước vậy.

Mộ Dung Thiên đợi cho khí thế của mình đạt lên đến đỉnh điểm thì hét vang một tiếng, đồng thời vung trường thương lên, nó lập tức như một con hỏa long đâm mạnh ra. Khi còn cách Mạch Khắc Tắc Nhĩ chừng hai thước thì đầu mũi thương bỗng nhiên phun ra một luồng vụ khí vừa đen vừa dày đặc, bao trùm lấy ông ta. Đây chính là đặc tính của Yêu Vụ thương, sương mù phun ra không phải chỉ để ngăn cản một cách đơn thuần như vậy. Định nhân một khi đã bị vây trong luồng vụ khí đó thì sẽ sản sinh ra sự mê hoặc, hỗn loạn, khủng hoảng, hành động bị trì trệ, vv.....

Đương nhiên, Yêu vụ chỉ dùng để trợ giúp cho đòn tấn công chính mà thôi, chứ sát chiêu thật sự chính là vũ khí ở phía sau. Lúc này từ trong cây Yêu Vụ thương lập tức có một tia đấu khí sắc bén bắn thẳng về phía Mạch Khắc Tắc Nhĩ đang còn bị vây trong lớp yêu vụ.

Cây thương không hề bị vật gì cản trở, xuyên thẳng vào đám vụ khí, tiếp tục tấn công thẳng về phía trước. Thế nhưng Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại không hề xuất thủ, điều đó khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy hơi chút do dự, chẳng lẽ cứ tiếp tục đâm tới hay sao? Tuy ông ta là thánh cấp cường giả, nhưng Mộ Dung Thiên đối với thực lực của mình ngày hôm nay cũng rất tự tin, hắn chỉ lo cây thương sẽ đâm trúng ông ta, dù chỉ tạo ra chút thương tích nhẹ nhưng cũng sẽ làm kinh động đến nhiều người. Đến lúc đó thì sẽ bị phiền toái rất nhiều.

Nhưng ý niệm đó chỉ thoáng qua trong chớp mắt. Cuối cùng Mộ Dung Thiên vẫn lựa chọn một quyết định táo bạo mà từ trước tới nay chưa từng có, quả đúng là ghé con không sợ cộp mà. Hắn vốn là tuổi trẻ khí thịnh, nên khi thấy Mạch Khắc Tắc Nhĩ xem thường mình thì trong lòng không phục chút nào.

Lúc này hắn bỗng cảm thấy cây trường thương trong tay bị một luồng kinh lực rất mạnh ngăn trở, trong đó lại còn hàm chứa luồng linh lực rất lớn, thế là bao nhiêu khí thế mà hắn đã đề tụ được đều bị tan biến cả, và cũng không có cách nào để tập hợp chúng lại thêm lần nữa.

Yêu vụ dần dần tan đi, thân ảnh của Mạch Khắc Tắc Nhĩ liền tái hiện ngay trước mắt. Lúc này Mộ Dung Thiên mới kinh hoàng phát hiện ra ông ta đã dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp lấy đầu ngọn thương vừa được đâm tới với một khí thế như lôi đình vạn quân của hắn, trông ông ta giống như là đang đùa giỡn với món đồ chơi của một tiểu hài tử vậy.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ vẫn ung dung nhàn nhã như thường, khẽ gật đầu khen:

- Tốt lắm! Châm đầu khí, dùng rất tốt. Linh lực cũng khá mạnh, nhưng dường như ngươi vẫn còn giữ lại chút sức phải không?

Mồ hôi lạnh của Mộ Dung Thiên tuôn ra như mưa, lòng tin vừa bay cao ngất ngưỡng thì giờ đây lại teo hẫng lại. Hôm nay hắn mới ý thức được rõ ràng giữa mình và thánh cấp cường giả có chênh lệch quá nhiều, căn bản là không cùng một tầng cấp. Một võ giả của bất luận đẳng cấp nào so với thánh cấp cường giả thì hình như vẫn có một khoảng cách khó lòng vượt qua nổi, thật giống như sự chênh lệch giữa ma thú cấp A với ma thú cấp SE vậy.

Mộ Dung Thiên rút cuộc cũng tâm phục khẩu phục, hắn chán nản nói:

- Long vương ngài quả nhiên quá lợi hại, tại hạ bội phục sát đất.

Đáng lẽ hắn còn nhiều lời để tăng bốc ông ta thêm, nhưng chỉ tiếc là lúc này lại không còn tâm tình gì nữa.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cười nói:

- Người thanh niên nhất định phải chịu được sự đả kích thì mới khá, nếu không thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở thành thánh cấp cường giả được. Hơn nữa, ngươi còn trẻ tuổi như thế mà đã có linh lực mạnh như vậy rồi, lại còn có cả châm đầu khí nữa, kể ra cũng không tệ đâu.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lập tức lấy lại được một chút lòng tin ngay, dù sao đi nữa thì hai môn tuyệt kỹ mạnh nhất của hắn là Ma bạo phá và Bạo phong tuyệt sát vẫn chưa thi thố hết, nếu không thì tốc độ và sức chiến đấu của hắn đã cao hơn gấp mấy lần rồi. Vì vậy nên hắn gật đầu đáp:

- Đa tạ Long vương chỉ điểm! Tại hạ xin được thọ giáo!

Có lẽ là vì thực lực của Mộ Dung Thiên cũng khá cao hoặc là vì hắn bại mà không ngã lòng, nên nhờ vậy mà đã giành được đôi chút hảo cảm của Mạch Khắc Tắc Nhĩ. Ông ta rất thương thức hắn, nên về mặt trở nên ôn hòa nhiều, nói:

- Được rồi, ta cũng không còn chuyện quan trọng gì khác để nói với ngươi nữa. Đan Ni Tư, hãy cố gắng nỗ lực đây.

Mộ Dung Thiên ngoan ngoãn cúi đầu như con gà đang mổ thóc, đáp:

- Nhất định, nhất định!

Đứng trước mặt một vị thánh cấp cường giả, hắn chỉ có thể cúi đầu khúm núm mà thôi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ dường như chợt nhớ ra điều gì, vội nói:

- À, phải rồi, ta đã chuẩn bị sẵn một phần hậu lễ để giúp ngươi nữa, cứ yên tâm đi.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Hậu lễ?

Chẳng lẽ ông ta sợ bị mình làm mất mặt nên muốn truyền lại một chiêu tuyệt kỹ cực mạnh hay là một món bảo vật nào đó?

Mộ Dung Thiên suy đoán đủ mọi khả năng, nhưng không lâu sau đó thì hắn cảm thấy thất vọng ngay, vì Long vương đã lên tiếng:

- Đến lúc thích hợp thì người sẽ biết. Ta đi đây.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nói xong, liền không đợi Mộ Dung Thiên nói thêm câu gì, thân thể ông ta lại phát ra những tiếng răng rắc, rồi chỉ trong nháy mắt đã nhanh chóng biến thành lão nhân già nua gần đất xa trời mà lúc này Mộ Dung Thiên đã nhìn thấy, sau đó ông ta mới chậm rãi cất bước bỏ đi.

Mộ Dung Thiên lau mồ hôi trán, thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Lệ Toa bưng khay trà đến, nàng quay nhìn bốn phía rồi hỏi:

- Ủa, quý khách đâu rồi?

oooOooo

Hải liệt là một hoạt động nhằm để tuyển lựa tinh anh của Tát La, hình thức tổ chức cũng giống như đại hội luận võ của Tát Á Da Lộ và An Cách La Hy vậy. Điều khác biệt duy nhất đó là người tham gia hải liệt phải thông qua việc săn bắt hải thú để tranh tài với nhau, chứ không phải trực tiếp giao chiến với đối phương. Hơn nữa, đây là cuộc tranh tài của toàn quốc, những kẻ tham dự đều là tinh anh trong tinh anh, mỗi một người đều là những cường giả đã được chuẩn bị đầy đủ, hoàn toàn khác hẳn với cuộc thi đấu của các học viện.

Sau khi chỉnh đốn lại doanh địa xong, tới giữa trưa là thời gian chia tổ đi săn. Cứ mười người thì được chia vào một tổ, cùng nhau hợp tác. Còn về vấn đề làm sao chia tổ thì đó là do chính quyền quyết định. Trước tiên, những người tham dự đều phải trải qua sự kiểm tra linh lực, đồng thời căn cứ vào chức nghiệp rồi tổng hợp lại mà chấm điểm, chia ra làm một, hai, ba,.....đến mười cấp, và thực lực cứ thế mà giảm dần. Mỗi tổ đều do đứng sĩ từ cấp một tới cấp mười cộng lại mà thành. Tuy nhiên, mỗi một tổ chỉ có thể có một pháp sư hoặc phù chú sư nổi tiếng mà thôi. Nếu tổ nào may mắn lắm thì sẽ có được một Nghĩ linh sư hoặc Chi phối giả hoặc các chức nghiệp cường mạnh khác làm tổ viên, vậy thì nhân số của tổ đó sẽ bị ít đi một người. Tóm lại, tình hình phân tổ cũng rất phức tạp, bên chính phủ cứ dựa theo kinh nghiệm mà định ra quy tắc. Họ cũng tương đối khá công bằng, nên giúp cho thực lực của các tổ viên cùng tổ có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Trong lúc kiểm tra, thực lực của Mộ Dung Thiên được xếp thuộc hàng cấp ba, có thể xem là bậc trung bình. Do hắn đã dồn đại bộ phận linh lực của mình vào hai huyết Thiếu Dương và Thiếu Âm, nên trắc thí sư không thể nào kiểm tra ra được thực lực chân chính của hắn, vì vậy nên mới xếp hắn vào hàng cấp ba. Mộ Dung Thiên không muốn chứng tỏ mình quá mạnh để phải đứng mũi chịu sào, nhưng cũng không thể tỏ ra mình quá yếu, bởi vì hiện nay hắn đang muốn tranh thủ địa vị tại Tát La, nên không thể giấu hết tài được.

Sau đó hắn rút thăm, vô tình bắt trúng thăm của tổ 168, một con số rất tuyệt, nhất lộ phát. Từ sau khi Mộ Dung Thiên trở thành thương gia thì hắn cũng từ từ bắt đầu có chút quan niệm về điềm may. Rút được con số này, liệu có phải nó là tượng trưng cho việc hải liệt sẽ được thuận buồm xuôi gió, tiền vào như nước không nhỉ?

Mộ Dung Thiên khích động tìm đến nơi tụ tập của tổ mình. Ngày mai mới chính thức bắt đầu hải liệt, nhưng trước đó vẫn còn một ngày để các tổ viên làm quen với nhau, có như vậy thì đến khi bắt đầu hải liệt, mọi người mới phát huy năng lực hợp tác với nhau cho tốt được.

Khi Mộ Dung Thiên đến được nơi cần đến, thì hắn chợt phát hiện ra các tổ viên khác hầu như đã có mặt đông đủ, nhưng bọn họ không phải là đang giao lưu với nhau, mà là đang xúm lại để làm quen với một người duy nhất mà thôi. Nhìn từ bóng lưng của người đó, xem ra đó lại là một nữ tử, và cũng chỉ có nữ tử thì mới được nhiều người hoan nghênh đến như vậy.

Những người tham gia hải liệt phần lớn đều là những người đã có tuổi, số lượng nữ tử tham gia thì chiếm một tỷ lệ rất ít. Thật không ngờ trong tổ của Mộ Dung Thiên lại may mắn có được một mỹ nhân như thế.

Nhìn đám đực rựa đang bu quanh nữ tử kia để nịnh nọt vuốt mông ngựa, trong lòng Mộ Dung Thiên thầm chửi: “Thỏ còn không ăn cỏ ở gần tổ nữa kia, các người đứng là một đám cầm thú mà. Dám cả gan hạ thủ cả với tổ viên cùng tổ, thật là không có một chút đạo đức nào cả.”

Tuy nhiên, cứ căn cứ theo mức độ được hoan nghênh của nữ tổ viên kia, nhất định nàng không phải là quỷ dọa xoa rồi, trái lại, nhất định phải là một mỹ nhân có sắc đẹp lộng lẫy, nên mới hấp dẫn được đông đảo nam nhân như thế chứ. Mộ Dung Thiên vừa thăm mắng đám cầm thú kia, vừa chuẩn bị tiến lên để gia nhập vào hàng ngũ cầm thú vô sỉ nọ.

Hết hồi 181

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

184. Hồi 182: Sùng Bái

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cầm Khu

Hồi 182: Sùng Bái

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Đến khi Mộ Dung Thiên tham gia vào đám cầm thú và định ngắm nàng mỹ nhân nọ cho đã, thì hần liền phát hiện ra đó là người quen và cũng đã từng gặp tới hai lần, nhất là lần thứ hai đối phương đã có hảo cảm với mình rất nhiều. Chỉ tiếc là hảo cảm đó lại dành cho cái thân phận mà hần không thể dùng tới được.

Nữ tử đang được mọi người hoan nghênh kia chính là Tân Dịch Á. Nàng bị gia tộc bức bách phải tham gia hải liệp, bởi vì tính tình của nàng quá lạnh lùng nên khó trở thành nhân thủ tốt cho những cuộc chinh trị hôn nhân. Nếu không khéo cư xử thì nói không chừng sẽ còn liên lụy tới nhà chồng và cả gia tộc nữa. Do đó mà sau khi thấy nàng đã trưởng thành, Áo Lý gia tộc liền ép nàng phải tham gia thi thổ, ép nàng phải tiếp xúc với nam nhân, rồi mượn dịp này để cho cái tâm thuần khiết của thiếu nữ bị nam nhân lừa gạt và làm cho vẩn đục, có như vậy thì sau này nàng mới trở thành công cụ tốt cho bọn họ lợi dụng được. Người của Áo Lý gia tộc quả thật quá vô tình, nếu ai đó bị liệt vào hàng phong nhã cùng với bọn họ thì quả là không xứng chút nào.

Tân Dịch Á có vẻ đành cam chịu, hiện nay vật có thể tạo cho nàng cảm giác an toàn thì chỉ có vương lụa trắng ở trên mặt, ngoài nó ra thì không còn người nào hay vật nào có thể khiến cho nàng tin tưởng được cả. Cứ theo ánh mắt của đám nam nhân kia thì cũng biết, ai nấy cũng đều chỉ muốn nhìn xuyên thấu qua bộ y phục của nàng. Tân Dịch Á cảm thấy rất buồn nôn, nhưng bởi vì nghiêm lệnh của gia tộc nên nàng không thể phát tác được, chỉ đành nhẫn nhịn chịu đựng sự dày vò mà thôi. Thế rồi nàng bỗng nhiên nhớ đến hạt Linh Tê châu đang đeo trước ngực, bắt giác nàng không tự chủ được mà đưa tay lên vỗ vỗ vào nó, khi vừa chạm đến nó thì liền có một cảm giác rất thoải mái truyền đến, nhờ vậy mà nàng mới thả lỏng tâm tình được đôi chút.

Khi chúng nhân vừa nhìn thấy nàng mỹ nhân băng thanh ngọc khiết lạnh lùng như băng sơn này có động tác vỗ vỗ lên ngực, nên ánh mắt của ai nấy cũng đều sáng rõ, trợn lên nhìn gần như muốn rớt ra ngoài luôn. Tân Dịch Á thấy thế thì mày liễu càng chau chặt hơn.

- Ủi chà, Tân Dịch Á tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi. Từ sau lần đầu được may mắn diện kiến ngọc dung tuyệt thế của tiểu thư, tại hạ vẫn nhớ mãi không quên. Cuộc sống hằng ngày của ta cũng trở nên vô vị, không ngờ hôm nay chúng ta lại được xếp chung một tổ. Thật là quá hay! Xem ra đây đúng là an bài của thần linh rồi.

Tân Địch Á nhìn thấy kẻ mới đến là một tên mặt đen, liền nhớ đến mấy hôm trước hắn đã từng dùng một cái kế ngu ngốc không đáng tin để bắt chuyện với nàng, và nghe nói hắn chính là một thương nhân chuyên bán thô tình được và phong hung được rồi lại còn có quan hệ với địch thủ của mình là Mâu Cơ nữa. Sau khi nghe xong lời đó, nàng nhin không được mà lạnh lùng thốt:

- Vậy sao? Thần linh an bài à? Sao ta lại không cảm thấy như thế chứ.

Người vừa lên tiếng hiển nhiên là Mộ Dung Thiên rồi, tuy rằng không thể để lộ thân phận của Sử Mật Tư, nhưng hắn có thể dùng danh nghĩa của Đan Ni Tư để theo đuổi nàng một phen, chỉ tiếc là hắn đã vắt óc để suy nghĩ ra một câu tán tỉnh hay như thế, nhưng lại gặp được sự chế nhạo. Nhìn hòn núi băng Tân Địch Á tựa như vĩnh viễn không bao giờ bị tan chảy, Mộ Dung Thiên có hơi chút khó tiếp thụ được. Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Mới đêm qua thôi, nàng còn muốn tìm mọi cách để giữ liên lạc với mình, lúc đó rõ ràng nàng rất nhiệt tâm và đầy khát vọng, vậy mà hôm nay thái độ đã khác hẳn. Mộ Dung Thiên biết rõ đó là vì nàng không nhận ra được thân phận và quan hệ của mình mà thôi, thế là bất giác trong lòng hắn liền sinh ra một cảm giác rất quái quái.

Những người khác thấy Mộ Dung Thiên mồm năm miệng mười nịnh hót mỹ nhân nhưng lại bị tát cho một gáo nước lạnh thì trong lòng thầm thấy khoái chí, thế là ai nấy cũng đều nhao nhao lên để tỏ lòng ngưỡng mộ đối với nàng, tuy nhiên bọn họ cũng đều biết rõ cá tính của nàng nên cũng khá ý tứ để tránh cho mỹ nhân có phản cảm với mình. Chỉ có Mộ Dung Thiên là ngượng ngùng đứng đó, không biết trong lòng có cảm thụ gì.

Công việc phân tổ dù có được tính toán kỹ đến đâu thì không phải lúc nào cũng được công bằng. Tỷ như tổ 168 của Tân Địch Á vậy, những người khác không ít thì nhiều cũng sẽ được nhiệm chút hào quang của nàng, trong cuộc hải liệt thế nào cũng nhận được nhiều giúp đỡ và cơ hội xuất đầu. Không biết đây có phải là phần lễ vật mà Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã nhắc đến hay không?

Buổi chiều là thời gian để làm quen hoàn cảnh và địa hình, và sau đó mới chia phiên nhau để tuần tra. Ngày mai mới là ngày đầu tiên chính thức bắt đầu hải liệt, đầu tiên là phải giết các loại hải thú cấp thấp để hoạt động cơ thể cũng như tạo cơ hội cho các tổ viên tập làm quen để phối hợp ăn ý với nhau, do đó nên ai nấy cũng đều thoải mái chứ không căng thẳng. Đến tối thì tới phiên Mộ Dung Thiên trực đêm, vậy lại càng thông dong hơn.

Trong lúc đang cùng Lộ Thiển, Lạc Na, và Lệ Toa trò chuyện tại phòng khách, đột nhiên Mộ Dung Thiên nghe được một thanh âm ưu mỹ thánh thót vang lên:

- Sử Mật Tư tiên sinh, hiện nay ngươi có rảnh không? Có thể đến Bình Dã trạch tại phía đông nam đảo trò chuyện với ta một lúc chăng?

Chúng nữ vẫn cười nói tự nhiên, dường như không nghe thấy được gì. Mộ Dung Thiên hơi ngáy người ra, rồi sau đó mới nhớ đến Linh Tê châu, chắc là Tân Địch Á đã thông qua thư châu mà tiến hành liên hệ bằng tâm linh với mình rồi.

Mộ Dung Thiên nhìn đám người Lộ Thiển đang chuyện trò cao hứng thì có hơi chút do dự, nhưng lúc này thanh âm của Tân Địch Á lại vang lên:

- Sử Mật Tư tiên sinh, ta năn nỉ ngươi đó, Tân Địch Á thật sự đang rất buồn khổ, chỉ một lúc thôi cũng tốt lắm rồi.

Sau khi nghe vậy thì cõi lòng của tên sắc lang liền mềm nhũn ra, chương ngại khó vượt qua nhất chính là nữ nhân, và nhất là lời cầu xin của đại mỹ nữ nữa. Thế rồi hắn thậm thở dài một hơi, rồi từ từ đứng dậy.

Lộ Thiển chột "a" lên một tiếng rồi hỏi:

- Đan Ni Tư ca ca, huynh phải ra ngoài à?

- À, ừ, đúng vậy. Hải liệt tiểu tổ của bọn huynh đêm nay có hẹn với nhau, nhưng chắc sẽ về nhanh thôi.

Lạc Na và Lệ Toa cất giọng quan tâm, nói:

- Í, Đan Ni Tư tiên sinh, vậy ngươi phải cẩn thận đấy.

Hải Luân Na cũng bổ sung:

- Đúng rồi, nghe nói hải thú ở dọc ven bờ của Á Đặc Lan Đế Tư cũng đặc biệt nhiều hơn đó.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Yên tâm đi, không sao đâu. Ta sẽ mau trở lại thôi.

Nói xong, hắc vội vàng bước ra khỏi lều của mình, tìm một nơi không có người rồi dùng Thiên biến vạn hóa để thay đổi khuôn mặt trở thành Sử Mật Tư, sau đó mới nhắm hướng Bình Dã trạch ở hướng đông nam đảo mà chạy đi. Lúc ban ngày hắc đã từng đi qua nơi đây nên bây giờ cũng có chút ấn tượng, nó chỉ là một đầm lầy chết có diện tích không lớn lắm mà thôi, nên muốn tìm một người ở đó cũng khá dễ dàng.

Không lâu sau Mộ Dung Thiên đã nhìn thấy được bóng hình mỹ lệ nhưng đầy cô tịch của Tân Dịch Á, trông nàng như một cành hoa sen mọc ngạo nghễ ngay giữa đầm lầy, mà quả thật con người nàng cũng không khác gì một đóa sen vậy, tuy mọc trong bùn nhưng không hề hôi tanh mùi bùn chút nào.

Nhìn dáng vẻ cô đơn chiếc bóng của Tân Dịch Á, so với thái độ lúc ban ngày đã tạt cho mình một gáo nước lạnh mà không lưu lại chút mặt mũi nào thì thật là khác hẳn nhau. Mộ Dung Thiên biết được vẻ ngoài của nàng Băng Sơn mỹ nữ này tuy rất lãnh ngạo, nhưng kỳ thật trong nội tâm thì lại rất trống rỗng, do đó mà hắc không vì lúc đó không thể hạ đài mà tức giận nàng được.

Tân Dịch Á đang ngơ ngẩn xuất thần nên không phát hiện được có người đang tiến lại gần, cho đến khi Mộ Dung Thiên lên tiếng gọi thì nàng mới quay đầu lại nhìn, sau đó mỉm cười nói:

- Sử Mật Tư tiên sinh, người.....người thật đã đến rồi.

Thanh âm của nàng có pha lẫn sự khó tin ở trong đó.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Được mỹ nhân triệu đến, ta sao có thể không tới chứ?

Trên mặt Tân Dịch Á thoáng ửng hồng, cũng một câu nói như thế, nếu là do một nam nhân khác thốt ra thì khi lọt vào tai nàng, nàng sẽ cảm thấy buồn nôn ngay, nhưng câu nói đó lại từ trong miệng của vị “tinh thánh” này thốt ra thì cảm giác của nàng lại khác hẳn. Chẳng những Tân Dịch Á không phật ý chút nào, mà trái lại còn có phần vui mừng nữa. Hoặc giả, đây chính là tầm quan trọng của việc “tiên nhập vi chủ”.
[1]

Mộ Dung Thiên khẽ hắng giọng, rồi hỏi:

- Chẳng hay tiểu thư tìm ta có chuyện chi?

Tân Dịch Á buồn rầu nói:

- Ta rất buồn, buồn muốn chết được. Gia tộc của ta ép ta phải tham gia hải liệt, nhưng ta lại không có hứng thú chút nào; hơn nữa đám nam nhân cùng tổ với ta thật là đáng ghét, bọn họ cứ giống như một đám ruồi nhặng bu lấy ta vậy.

Nhớ tới đám cảm thú lúc ban ngày, Mộ Dung Thiên bất bình giùm nàng, lập tức phụ họa theo:

- Đúng vậy, đúng vậy!

Tân Dịch Á cố gắng kiềm nén cơn kích động, nói tiếp:

- Người càng khiến ta tức giận hơn chính là tên thương nhân Đan Ni Tư, hắc bán thôi.....thôi tình được thì cũng thôi đi, lại còn dùng cái cố chấp kém để tiếp cận ta, ánh mắt thì suông sã, vừa nhìn cũng biết không phải là người tốt. Thật đúng là đồ chết bầm mà.

Khi nói đến mấy chữ “thôi tình được” thì khuôn mặt của nàng lại ửng đỏ lên, dù sao thì mấy chữ đó được thốt ra từ miệng của một nữ tử thì có vẻ như không thích hợp lắm, hơn nữa lại còn nói ở trước mặt của một nam tử cùng tuổi thì lại càng khiến nàng bối rối hơn.

Mộ Dung Thiên nghe nàng nói vậy thì suýt chút nữa đã ngã lăn ra giữa đầm lầy luôn, hắc vội vàng đính chính:

- Cái đó....cái đó....à, Tân Định Á tiểu thư, nếu muốn phán đoán phẩm hạnh của một người thì không thể chỉ nhìn bề ngoài được. Có thể ta.....à không, ý ta nói là gã Đan Ni Tư kia xác thật mới nhìn thì có vẻ hiếu sắc, nhưng trên thực tế thì không chừng gã cũng khá tốt đấy.

Chính cũng bởi vì đối tượng cũng là mình, nên Mộ Dung Thiên phải cực lực đính chính cho cái thân phận kia của mình rồi.

Tân Định Á nghi hoặc hỏi:

- Thật sao? Nhưng ta lại nghĩ không có khả năng đó đâu.

Mộ Dung Thiên với bộ dạng như là đang chỉ điểm cho người lầm đường lạc bước, nghiêm túc nói:

- Tân Định Á tiểu thư, thật ra ta có quen với gã Đan Ni Tư kia. Theo ta được biết, hắn là một người rất tốt, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, thông minh tuyệt đỉnh, tâm địa thiện lương, sẵn lòng giúp người, thành thật nhiệt tình, hào sảng rộng rãi.....

Mộ Dung Thiên còn muốn dùng thêm tất cả những lời lẽ tốt đẹp mà hắn nghĩ ra được để phun ra một tràng, và cũng chẳng thèm để ý xem những lời đó có khiến người ta buồn nôn hay không nữa.

Tân Định Á phì cười, nói:

- Sử Mật Tư, ta biết rồi.

Mộ Dung Thiên gật đầu, nói:

- Biết rồi là tốt, biết rồi là tốt.

Tân Định Á lại tiếp:

- Ta biết ngươi nhất định là đang châm biếm hắn phải không? Bởi vì ngươi và hắn hoàn toàn tương phản nhau.

Mộ Dung Thiên suýt bị ngắt đi lần thứ hai, trong lòng hắn tức muốn phát điên, đúng là càng bôi càng đen, giờ đây chỉ toàn gây ra phản hiệu quả không thôi.

Ánh mắt của Tân Định Á chợt lộ lên nét ngưỡng mộ, nàng cười nói:

- Sử Mật Tư tiên sinh, đa tạ ngươi! Ngươi thật đúng là một người rất khôi hài, chỉ trò chuyện với ngươi một lúc thôi mà tâm trạng của ta trở nên tốt hơn rất nhiều rồi.

Mộ Dung Thiên còn đang lo lắng xem phải tìm những lời lẽ hay ho gì để nói tốt cho cái thân phận kia của mình thì lại chợt nghe Tân Định Á nói tiếp:

- Thôi được rồi, Sử Mật Tư tiên sinh, ta phải trở về rồi, nếu không thì gia tộc sẽ phái người đi tìm ta mất. Lần sau chúng ta sẽ tái hội nhé.

Nói xong thì nàng đã tung người lướt đi như một cánh bướm nhẹ nhàng bay lượn, dáng vẻ trông rất vui, so với bộ dạng u buồn cô tịch lúc này thì khác hẳn một trời một vực.

Nàng thì thoải mái rồi, nhưng trước khi bỏ đi thì đã bỏ lại tên sắc lang ở phía sau đang cảm thấy cực kỳ khó chịu. Rất hiển nhiên, Tân Định Á đối với thân phận “Sử Mật Tư” thì rất có hảo cảm, thậm chí có thể nói là sùng bái nữa, thế nhưng đối với thân phận “Đan Ni Tư” quan trọng hơn thì dù một tí cũng không hợp nhãn chút nào. Rồi vì nàng không biết rõ quan hệ giữa hai người đó nên cứ thế mà tạo ra hai cảm nhận trái hẳn nhau, một là sùng bái và một là ghét.

Giờ đây trước mặt mỹ nhân, thân phận chính, phụ của hắn đều bị đảo lộn hết thấy, bất giác Mộ Dung Thiên thầm văng tục:

- Xui, con bà nó xui!

Hết hồi 182

=====

Chú thích:

[1] tiên nhập vi chủ: đến trước thì làm chủ.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

185. Hồi 183: Xuất Hành

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 183: Xuất Hành

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Các dũng sĩ hải liệp được chia thành chín cấp như sau: nhập môn, kiến tập (thực tập), chính thức, trưởng thành, thực quang (bình minh), liệp thủ, vinh dự, thủ hộ, thánh quang. Cấp nhập môn tương đương với một người chưa có kinh nghiệm và thành thích gì. Còn những người đã có đôi chút kinh nghiệm hải liệp thì sẽ bắt đầu từ cấp kiến tập trở lên, rồi tùy theo kinh nghiệm nhiều ít thế nào mà được phân vào các cấp như: chính thức, trưởng thành, thực quang, liệp thủ, và vinh dự. Cấp thủ hộ thì gần như ngang hàng với tông sư, còn thánh quang thì phải là người đã đạt đến trình độ ngang hàng với thánh cấp trên đại lục. Thế nhưng hải liệp chủ yếu là nhằm để tuyển lựa nhân thủ mới, nên tuổi tác của những người tham gia được hạn chế từ mười đến hai mươi tuổi. Người ở độ tuổi này mà đạt được đến thánh cấp thì e rằng còn chưa có ai. Ngay cả Mạch Khắc Tắc Nhĩ phải bước vào tuổi trung niên thì mới đạt được thánh cấp, kể ra như vậy cũng được xem là quá nhanh rồi, trên toàn đại lục thật hiếm có mấy ai được như vậy.

Mộ Dung Thiên được đeo một tấm huy chương trống trơn, đại biểu cho cấp nhập môn. Nó là tấm huy chương đơn giản nhất vì trên bề mặt vẫn chưa được khắc bất cứ một vật gì lên trên đó cả. Còn huy chương của cấp kiến tập thì được khắc hình một con hải thú kiếm ngư thấp kém nhất.

Lúc này người người đổ xô ra đứng chật cả dọc bờ biển của Á Đặc Lan Đế Tư, không khí cực kỳ nhộn nháo, tiếng người cũng ồn ào vô cùng, thậm chí có khá nhiều chim biển cũng muốn hòa vào giúp vui, vì vậy mà chúng không ngừng bay lượn trên không. Tất cả những điều đó đều tạo nên một bầu không khí sinh động mà từ trước tới nay đảo này chưa từng có.

Đội ngũ hải liệp có cả thảy là hai, ba mươi vạn người, nhưng trên thực tế thì có ba phần bốn là gia quyến hoặc thiên kim tiểu thư của các nhà quý tộc thượng lưu đến chọn rể. Chuyến này Mộ Dung Thiên dẫn theo bốn người bọn Lộ Thiển, vì quy định hạn chế những dũng sĩ tham gia hải liệp chỉ được mang theo tối đa là năm người, tuy nhiên những người ngoại quốc mang theo gia quyến cũng tương đối ít, tính ra trung bình cũng được một phần tư số lượng dũng sĩ mà thôi.

Khí hậu tại Á Đặc Lan Đế Tư quanh năm suốt tháng đều rất quý dị, tuy nhiên lại có một tháng thì tương đối ôn hòa, và hằng năm cũng vào lúc này, Tất La tổ chức hải liệp kéo dài suốt cả tháng. Tính khí của đám hải thú quả thật cũng bị ảnh hưởng rất lớn bởi khí hậu, nên trong suốt tháng này, tính xâm lược của chúng cũng bị giảm đi nhiều và sẽ ít khi chủ động bò lên bờ để tấn công nhân loại. Do đó mà công việc phòng vệ của đoàn gia quyến tất nhiên cũng trở nên dễ dàng hơn khá nhiều.

Gia quyến không thể đi theo dũng sĩ ra biển, chỉ có thể đến tiễn đưa hoặc chờ đón thân nhân chiến thắng trở về tại bờ biển mà thôi. Vào lúc này thì chính là lúc Mộ Dung Thiên đang bùi ngùi chia tay với đám người của Lộ Thiển. Chúng nữ còn đang bịn rịn chưa muốn chia tay, vì dù sao thì đi săn cũng chưa chắc là không có nguy hiểm, năm nào cũng có xảy ra những chuyện thương vong ngoài ý muốn. Thế nhưng những

cuộc vận động đại quy mô nào cũng khó tránh khỏi nguy hiểm kia mà, ngay cả Thế Vận Hội của Địa cầu cũng đâu ngoại lệ, tất nhiên người ta sẽ không vì thế mà bỏ qua cơ hội thi thố tài năng. Huống chi ai nấy cũng đều có đạn báo hiệu để cầu cứu viện, chỉ cần gặp phải các loại hải thú mạnh hơn mình gấp nhiều lần, tốc độ cực nhanh và bị truy đuổi rất sát, hoặc giả bản thân bị rơi vào hiểm cảnh và tự nhắm thấy bản thân không có cơ hội thủ thắng, thì lúc đó có thể phóng đạn cầu viện. Những đoàn cứu viện đều do các cường giả hợp thành, họ cười tóa kỳ lui tới tuần tra ở vòng ngoài, khi thấy tín hiệu thì sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để lao đến cứu viện.

Hiện nay trên người của Mộ Dung Thiên đang mặc một bộ “Chúc phúc chiến giáp” do hãn “mượn” từ bảo khố của Long vương về, sức phòng ngự của bộ giáp này còn cao hơn cả bộ “Phá lãng” do Bồ Luận Đặc đã tặng hãn lúc trước tới những hai bậc. Tuy rằng nó có trọng lượng khá nặng, nhưng với linh lực hiện nay của Mộ Dung Thiên thì hãn thừa sức chịu đựng, hãn mặc nó cũng dễ dàng như lúc hãn mặc bộ Phá lãng trước kia vậy.

Mộ Dung Thiên mặc trên người một bộ khôi giáp màu đen tuyền với hình thù kỳ lạ, tay cầm cây Yếu vụ thương đen xì, dáng người thẳng tắp như tùng, trông thật là uy phong lẫm liệt, tư thế hào hùng đầy khí khái. Có câu nói: “Người đẹp nhờ y phục”, quả nhiên không sai. Lúc này tên sắc lang Mộ Dung Thiên gắt hái được không ít những ánh mắt nóng bỏng đầy khiêu khích của những thiếu nữ chưa chồng nhưng lại khá lớn mật.

Mộ Dung Thiên với hào khí can vân, cất giọng nói:

- Yên tâm đi, chiều nay chờ ta phong quang trở về là được!

Lòng tin của hãn dâng cao ngất ngưỡng, bởi vì hôm nay chỉ cần đi săn những loại hải thú thuộc cấp rất thấp mà thôi. Trong lịch sử của hải liệt, dường như chưa có ai là không thể hoàn thành nhiệm vụ trong buổi đầu tiên đi săn cả.

- Hừ...không phải chỉ là đi săn mấy con Tam Giác ngư với Thất Xúc Gia Lặc Bì ngư thôi sao, có cần phải lớn lối như vậy không chứ?

Lời nói châm chọc đó được truyền đến từ sau lưng, Mộ Dung Thiên không cần quay đầu lại cũng biết ngay là của Mâu Cơ. Tuy rằng gần đây nàng Long nữ kia đối với tên sắc lang này nhất mực nhu thuận, nhưng thỉnh thoảng cũng thường đầu khẩu đôi chút, nhất là những lúc thấy hãn kiêu căng quá phận.

Mộ Dung Thiên biết rõ cá tính của nàng nên không hề tức giận chút nào, trái lại hãn còn nghĩ thỉnh thoảng nàng tiểu thư kiều ngạo này đùa giỡn như vậy thì còn khả ái hơn. Mâu Cơ khác với Lộ Thiển, vì nàng xuất thân từ danh gia, vốn đã quen được chiều chuộng, nếu miễn cưỡng bắt nàng phải thay đổi tính tình thì sẽ không hay; vả lại, nàng càng kiều ngạo bao nhiêu thì khi chinh phục được nàng ở chốn phòng the, hãn sẽ có được cảm giác thành tựu bấy nhiêu.

Mộ Dung Thiên cười hì hì, quay lại nói:

- Mâu Cơ tiểu thư, ngọn gió nào đã thổi người tới đây thế?

Vì đang ở gần chỗ đám đông, nên lúc nào Long Cơ cũng là tiêu điểm của mọi người, do đó mà hãn không thể tỏ ra thân mật với nàng được.

- Đan Ni Tư tiên sinh sắp rời bến để tham gia hải liệt, ta làm sao không đến để đưa tiễn chứ.

Vừa nói, Mâu Cơ vừa đi đến trước mặt hãn. Lúc này trước mắt Mộ Dung Thiên chợt sáng bừng lên, thì ra hôm nay Long nữ đã thay một bộ nhuyễn giáp màu xanh biếc rất đẹp, anh khí toát ra khắp châu thân như một nữ thánh đấu sĩ, đúng là bậc cân quốc anh thư. Không cần nói cũng biết sự xuất hiện của nàng đã thu hút rất nhiều ánh mắt vừa yêu vừa hận, yêu là vì nàng xinh đẹp mỹ lệ và cũng rất kiều ngạo, còn hận là vì Long nữ thật giống như một con cọp cái bắt cận nhân tình vậy, rất khó mà chinh phục được nàng, thậm chí dù có muốn biểu hiện chút bản lĩnh trước mặt nàng thôi cũng không dám nữa, để tránh khỏi bị mất mặt như gã Phong ảnh đạo tặc lần trước đã suýt ăn trúng một roi của nàng, sau đó trở thành đầu đề cho sự cười nhạo của chúng nhân, khiến cho một đời anh danh đều trôi theo dòng nước.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ, nếu như Tân Địch Á chỉ hung hăng bằng một nửa Mâu Cơ thôi thì sẽ không có đám cầm thú luôn bám lấy nàng để làm phiền rồi. Lạnh lùng không phải là phương pháp tốt để cự tuyệt người

ta, chỉ có bạo lực mới là phương pháp hữu hiệu khiến cho kẻ khác biết khó mà rút lui thôi.

Bởi vì mối quan hệ với Mộ Dung Thiên nên năm nay Mâu Cơ cũng tham gia hải liệt mà đáng lý ra nàng chẳng hề có hứng thú chút nào, nhưng chỉ tiếc là nàng không được xếp vào cùng tổ với tên sắc lang mà thôi. Nàng đã viện lý do là phải bảo vệ nguồn thuốc phong hung được nên cứ nài nỉ phụ thân giúp đỡ cho mình, nhưng cũng không thành công, bởi vì Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã tiến cử Mộ Dung Thiên, nên nếu xếp cho nàng vào cùng tổ với hắn thì hóa ra Long tộc đã quá thiên vị người nhà, vậy thì quá lộ liễu. Chính vì thế nên ông ta đã bù đắp bằng cách khác, đó là xếp cho Tân Định Á vào cùng với tổ 168. Tất nhiên Long vương đã không nói cho Mâu Cơ biết, vì ông ta biết rõ nàng và Tân Định Á của Áo Lý gia tộc có chút bất hòa, vì vậy nên mới phải tiền trạm hậu tấu, để tránh Mâu Cơ gây náo loạn cả lên. Võ công của Tân Định Á rất cao cường, nên chắc chắn sẽ giúp đỡ cho đồng bạn rất nhiều, thậm chí tuyệt kỹ dùng để cứu mạng cũng không ít, do đó mà nàng ta là nhân tuyển thích hợp nhất. Dù cho địa vị của ông ta cao vợi là thế, nhưng vẫn phải chật vật lắm mới tranh thủ được những điều đó. Xem ra, vì nữ nhi điêu ngoa của mình, Long vương đã phí tận tâm cơ lắm rồi.

Mâu Cơ nhìn thấy dáng vẻ uy mãnh của Mộ Dung Thiên khi mặc lên bộ Chúc phúc chiến giáp, hai mắt nàng sáng ngời liên tục, không ngờ tên sắc lang này bình thường mặc y phục không có phẩm vị chút nào, vậy mà bây giờ cũng hiển lộ bộ dáng oai phong lắm chứ.

Mộ Dung Thiên tạo ra dáng đứng của một người mẫu, rồi cười hỏi:

- Mâu Cơ tiểu thư, người xem vẻ ngoài của ta hôm nay thế nào?

Tuy rằng Mâu Cơ rất ái mộ dáng vẻ khí khái nam nhi, đỉnh thiên lập địa của ái lang, nhưng nàng lại không chịu được bộ dáng mặt dày mày dạn của hắn, nên nhin không được, nói:

- Tốt thì cũng tốt, nhưng lại quá đen đi, mới nhìn qua thì thật giống như cây gỗ cháy đen thui lụi vậy.

Lời này chọc đúng ngay chỗ đau của Mộ Dung Thiên, khuôn mặt của hắn hôm nay cũng khá tối, vì trên mình đang mặc Chúc phúc chiến giáp, lại mang thêm Yêu Vụ thương, nếu như ban đêm xuất hiện ở một địa phương không có ánh sáng, e rằng dù có đứng gần nói chuyện thì cũng chỉ thấy được hai hàm răng của hắn mà thôi.

Đám người của Lộ Thiển nghe vậy thì bật cười khanh khách, bởi vì các nàng đều thấy lời hình dung của Mâu Cơ quả thật rất chính xác.

Mộ Dung Thiên bị chọc húng, trong lòng oán hận thầm rủa: “Con bà nó, lần sau lão tử sẽ dùng tay để đưa nàng lên gần đến đỉnh Vu Sơn, sau đó sẽ đột nhiên dừng lại, khiến nàng cầu sống không được, cầu chết cũng chẳng xong, khóc lóc một hồi, phải lên tiếng xin tha ”phụ quân, lần sau ta sẽ không dám như vậy nữa“, rồi mới chịu buông tha. Hừ, đã quá dung túng cho nàng rồi, dám nói phụ quân như vậy à!” Mộ Dung Thiên hầm hừ vạch trù kế hoạch báo thù trong đầu, càng nghĩ càng thích, bất giác khoe môi liền nở ra một nụ cười đậm đắng.

Mâu Cơ lo nhất là nhìn thấy nụ cười cợt nhả đó của hắn, nên trong lòng hơi khẩn trương. Nàng sợ nhất là nhìn thấy bộ dạng gian xảo đó của hắn, vì chắc chắn mỗi lần như vậy là trong lòng tên lưu manh lại đang bày ra mưu ma chước quỷ gì đó. Nàng nghĩ lại lúc này mình nói cũng hơi quá, ở trước mặt đồng người như vậy thì đáng lý cũng nên lưu lại cho hắn chút mặt mũi mới phải. Nam nhân coi trọng nhất chính là cái thứ tưởng chừng như vô dụng ấy.

Thế rồi nàng hạ thấp giọng nói với vẻ đầy quan thiết:

- Đan Ni Tư, người phải cẩn thận đấy. Gia phụ bảo, người cảm thấy chuyện hải liệt này có chút khác thường, rất có khả năng sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

- Vậy à?

Tên sắc lang nghe vậy thì vội vàng bỏ qua không nghĩ tới kế hoạch báo thù nữa, lập tức trở nên nghiêm túc ngay. Mạch Khắc Tắc Nhĩ là siêu cấp cường giả, nên xúc giác đối với nguy hiểm của ông ta cũng mạnh hơn người thường rất nhiều.

Mâu Cơ gật đầu nói:

- Ta gạt người làm gì? Hãy nhớ kỹ, nếu gặp nguy hiểm thì phải phát đạn tín hiệu ra thật sớm, chứ không nên sinh cường. Chuyện của chúng ta có thể từ từ tính, sinh mạng quan trọng hơn.

Mộ Dung Thiên cảm nhận được sự quan tâm phát ra từ nội tâm của Mâu Cơ, nên liền vất kế hoạch báo thù lên chín tầng mây, cười nói:

- Vậy sao được, bỏ qua cơ hội tốt lần này, ta nghĩ sẽ khó có thể bò lên cao tại Tát La được. Yên tâm đi, ta được phúc tinh chiếu mạng, sẽ cùng tồn tại với chư thần, tất nhiên họ sẽ chiếu cố cho ta thôi, ha ha ha.....

Mâu Cơ giậm chân nói:

- Ta nói thật, mà người lại không nghiêm túc chút nào. Nếu người chết rồi, thì bảo ta gả cho ai chứ?

Mộ Dung Thiên đảo nhanh cặp mắt, Mâu Cơ quan tâm đến mình là sự thật, chỉ tiếc là lời nói không phù hợp lắm, tuy nhiên nếu muốn một người trực tính như nàng nói được vài câu tử tế thì quả là chuyện không dễ.

Mộ Dung Thiên nhổ một ngụm nước miếng, rồi nói:

- Phì, phì, phì, đại cát đại lợi! Ta mà là người kém may mắn vậy sao?

Hắn ngừng lại một chút, rồi tiếp:

- Đại tiểu thư của ta ơi, ta gần xuất hành rồi, nàng không thể nói ra vài câu chúc tốt đẹp được sao?

Long nữ thề lưỡi:

- Được rồi, được rồi, ta không nhiều lời nữa, chúc người thuận lợi trở về!

Tuy lời chúc đơn giản, nhưng so với mấy lời nói xui xẻo còn tốt hơn nhiều. Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Lúc này mới giống nha.

Mâu Cơ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ngày hôm nay ta chỉ phải thay phiên công việc tuần tra thôi, ngày mai mới phải đi săn. Vậy trong lúc rảnh rỗi, ta sẽ đi xem tổ của người có những người nào nhé. Nếu phụ thân không an bài tốt cho người, vậy ta sẽ nhổ hết mấy sợi râu mép bảo bối của lão nhân gia cho xem.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì giật mình:

- Tiểu thư, không cần chứ?

Nếu để cho nàng biết có Tân Dịch Á ở cùng tổ với mình, đến chừng đó bình giấm đổ ra chỉ e là còn đủ để làm món cá kình chua ngọt nữa đấy chứ.

Hết hồi 183

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

186. Hồi 184: Phân Phê

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 184: Phân Phê

(Chia nhóm)

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mâu Cơ lập tức nhú mày:

- Tại sao không được?

Mộ Dung Thiên vội ho khan một tiếng, rồi nói:

- Nếu người cứ bám sát lấy ta như hình với bóng, lỡ người khác sinh nghi, rồi chuyện đó truyền tới tai phụ thân người, vậy thì sẽ đổ bể hết.

Mâu Cơ hừ nhẹ, nói:

- Người mới là bám sát ta đó, nếu không phải ta quan tâm người thì ai thèm quản nhiều vậy chứ?

Mộ Dung Thiên mỉm cười rồi dùng Tụ Âm thuật, nói:

- Phu nhân, ta biết nàng tốt, lúc nào cũng suy nghĩ cho sự an toàn của ta, nhưng dù sao nàng cũng không nên đi, ngoan nhé.

Một tiếng “phu nhân” đó quả thật hiệu lực rất mãnh liệt, khiến cho Mâu Cơ nở hoa trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói:

- Vậy tùy người, ta cứ mặc kệ người thôi.

Mộ Dung Thiên thầm thở phào nhẹ nhõm:

- Ha, được rồi, ta đi đây.

- Hãy cẩn thận đó!

Long nữ căn dặn thêm một lời cuối cùng, sau đó mới quay sang nói chuyện phiếm với đám người Lộ Thiên, quả nhiên không thèm để ý đến Mộ Dung Thiên nữa.

oooOooo

Tân Địch Á vẫn là tiêu điểm trong mắt của chúng nhân, lúc này nàng mặc trên người bộ khôi giáp mềm mại trắng bạch lại càng làm tăng thêm vẻ mỹ lệ và lạnh lùng. Tối hôm qua Mộ Dung Thiên mới gặp mặt nàng xong, lúc đó thấy nàng còn là một nữ hài hoạt bát, vậy mà hôm nay đã như đóa phù dung sớm nở tối tàn, đã sớm khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng ban đầu.

Mộ Dung Thiên vừa tiến đến gần, vừa cười nói:

- Tân Địch Á tiểu thư, hôm nay nàng thật xinh đẹp bất phàm, khiến cho Đan Ni Tư rung động tận đáy lòng.

Bởi vì Mộ Dung Thiên không phải là Sử Mật Tư, mà là Đan Ni Tư, nên hẳn phải biểu lộ những đặc điểm của một gian thương như là gian trá, giả dối, và lại thêm chút háo sắc nữa. Cả hai thân phận đều có một lớp mặt nạ che lấy chân diện mục, nhưng cả hai đều có một mục đích, đó là tự bảo vệ lấy bản thân.

Tân Địch Á nhìn thấy tên sắc lang bám sát nàng như ruồi nhặng bu quanh ánh sáng đèn thì nhất thời phải nhú chặt đôi mày liễu. Da mặt của người này đúng là dày như vách núi, không biết xấu hổ là gì mà. Rõ ràng hôm qua đã bị nàng cự tuyệt, khiến cho hắn không còn tí mặt mũi nào, vậy mà bây giờ vẫn đến quấy rầy nàng. Tối qua Sử Mật Tư còn bảo xem người không thể xem bằng tướng mạo, nhưng người này khẳng định trước sau vẫn xấu xa như nhau, xấu như thuốc của hắn bán vậy. Tân Địch Á thầm nghĩ.

- Đan Ni Tư tiên sinh, ta rất vinh hạnh được người khen tặng, nhưng mặc kệ có như lời người nói hay không, khi đối diện với hải thú ở trên chiến trường, diện mạo thật không có tác dụng gì đâu.

Mộ Dung Thiên sớm đã đoán được là sẽ bị nàng châm chọc, thái độ so với tối qua thật khác hẳn một trời một vực, nhưng khả năng thích ứng của tên sắc lang rất mạnh, đến hôm nay đã thành thói quen luôn rồi, do đó mà hắn buông tràng cười ha hả, rồi nói:

- Thế nhưng thực lực và dung mạo của Tân Dịch Á tiểu thư lại đều xuất sắc như nhau, đến lúc đó thì xin chiếu cố cho tại hạ đôi chút nhé.

Tân Dịch Á lạnh lùng thốt:

- Nếu chúng ta đã là cùng tổ, tất nhiên ta sẽ không phân bì bất cứ ai.

Lúc này chín người khác cùng tổ hầu như đã biết hẳn chính là người đang rất nổi danh tại Tát La, là thương nhân Đan Ni Tư hiện đang có nhiều mối quan hệ tốt với giới thượng lưu. Ngay cả Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng đích thân tiễn cử hẳn tham gia hải liệt, chỉ với hai điểm này thôi cũng không phải chuyện đùa rồi, càng không cần nhắc tới thực lực của hẳn khi được kiểm tra thì đạt được cấp 35, do đó mà họ không dám tỏ ra khinh thị chút nào; trái lại, có vài người còn bước đến gần làm quen với hẳn nữa.

Một gã chiến sĩ thuộc Tứ thủ tộc nhiệt tình chìa một bàn tay ra và nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, rất hân hạnh được vào cùng tổ với người. Ta là cung tiễn thủ Bồi Đình Mật, cấp 34.

Mộ Dung Thiên cũng chìa tay ra bắt lấy tay gã, rồi nói:

- Cữu ngưỡng, cữu ngưỡng.

Tuy rằng cho tới bây giờ hẳn vẫn chưa từng nghe đến tên của đối phương, nhưng sau một thời gian lăn lộn trên thương trường, hẳn đã học được rất nhiều kinh nghiệm giao tế, và đạo lý mở rộng quan hệ. Người thuộc cấp 34 có thực lực không tầm thường, lại thêm người này là một cung tiễn thủ có thể tấn công từ xa, đến lúc cần thiết thì nhất định sẽ có chỗ dùng tới.

Một người khác là thích khách của nhân tộc đứng cạnh đó nhìn thấy vẻ thắc mắc của Mộ Dung Thiên thì đoán rằng hẳn không biết được lai lịch của gã cung tiễn thủ kia, nên liền nói:

- Bồi Đình Mật huynh đệ đây là thiếu niên anh kiệt xuất thân từ Khảo Lai tộc, một gia tộc nổi danh về Tiễn hệ của Tát La đấy. Môn tuyệt kỹ Liên hoàn xuyên vân tiễn của Khảo Lai gia tộc đã được Bồi Đình Mật huynh đệ sử dụng đến xuất thần nhập hóa, lô hỏa thuần thanh rồi.

Mộ Dung Thiên chợt tỉnh ngộ. Khảo Lai gia tộc đúng là rất có danh tiếng tại Tát La, chứ không chỉ đơn giản như lời khách khí của gã thích khách đó vừa nói. Tu luyện thuật của bọn họ không có gì là xuất sắc, do đó mà linh lực cũng không được mạnh lắm, tuy nhiên tiễn thuật của Khảo Lai gia tộc quả là rất trứ danh. Mộ Dung Thiên vốn là một kẻ chuyên dùng kỹ năng để lập nghiệp, nên tất nhiên hẳn hiểu rất rõ đối với những kỹ năng có tác dụng. Khi kiểm tra thực lực thì linh lực chiếm một phần tỷ lệ rất lớn, tuy nhiên với thực lực chân chính thì Bồi Đình Mật rất có khả năng đạt đến hàng dũng sĩ cấp 28 lận đấy chứ. Mạch Khắc Tắc Nhĩ quả là đã rất tận tình chiếu cố đến mình, không ngờ ông ta đã xếp mình vào một tổ đội tốt như vậy. Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Bồi Đình Mật huynh đệ có thực lực mạnh như vậy, khi nào tại hạ không xong thì mong huynh đệ chiếu cố cho ít nhiều nhé.

Bồi Đình Mật nghe hẳn tăng bốc thì khoái trá, cười không ngậm miệng lại được:

- Không dám, không dám! Mọi người cùng giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm, nên làm. Đan Ni Tư tiên sinh là dũng sĩ cấp 38, so với ta còn lợi hại hơn kia mà.

Cứ dựa theo lời nói khách khí và nét vui mừng lộ rõ trên mặt mà phán đoán, gã Bồi Đình Mật này hẳn là một kẻ có tính cách tương đối đơn giản. Nhưng còn gã thích khách kia lại biết đoán ý người qua sắc mặt và lại thêm khả năng nịnh nọt khá lợi hại, tất nhiên gã cũng là một người đáng lưu ý. Lúc này Mộ Dung Thiên lại chuyển ánh mắt sang người gã và hỏi:

- Xin thứ cho tại hạ mắt kém, không hiểu vị huynh đệ này xưng hô thế nào?

Gã thích khách đó có dáng người thấp bé, nhiều lắm thì chỉ đứng tới cằm của Mộ Dung Thiên thôi, đôi mắt như hai hạt đậu xanh hơi nheo nheo lại, trông có phần hơi hèn mọn, nước da của gã trắng nhợt, bề ngoài thì có lẽ tuổi của gã cũng còn khá trẻ.

Gã thích khách cười cười nói:

- Ta là Nhâm Sửu Ni, chỉ là một tên thích khách vô danh tiểu tốt mà thôi. Đan Ni Tư tiên sinh là một đại nhân vật, chắc có lẽ chưa nghe đến cái tên tiểu tốt này đâu.

Mộ Dung Thiên cảm thấy hơi chút xấu hổ, quả thật hẳn chưa từng nghe nói đến cái tên Nhâm Sửu Ni kia.

Bồi Đình Mật thấy vậy thì liền lên tiếng giải thích để đáp lại lòng tốt của gã thích khách lúc này đối với mình:

- Nhâm Sửu Ni huynh đệ là hải liệt tiền sĩ, mang số hiệu 5 của tổ chúng ta, thực lực không tầm thường chút nào.

Nhâm Sửu Ni nghe vậy thì vội thốt mấy lời khiêm tốn. Thái độ của gã càng khúm núm thì không hiểu sao Mộ Dung Thiên lại càng cảm thấy trong đó có vấn đề, nên liền âm thầm lưu ý gã.

Lúc này Mộ Dung Thiên lại quay sang một gã ma pháp sư khác đang đứng bên cạnh Tân Dịch Á, hỏi:

- Vậy còn vị nhân huynh kia?

Trong những người cùng tổ, gã ma pháp sư này đúng là người ân cần nhất đối với Tân Dịch Á. Những người khác nhiều lắm cũng chỉ nói vài câu, hoặc ngắc nhìn dăm ba lần mà thôi, còn gã thì cứ theo sát sau đuôi, khiến Mộ Dung Thiên có chút khó chịu. Tuy nói rằng Tân Dịch Á rất có hảo cảm với cái thân phận Sửu Mật Tư của hắn, lại thêm việc nàng đặc biệt giống hệt Tiêu Băng, nhưng tên sắc lang này đã quyết tâm chiếm hữu, hiện giờ hẳn cảm thấy như kẻ khác đang giành nữ nhân của mình vậy.

Điểm đặc sắc nhất của gã ma pháp sư này chính là tuần tú, tuy là nhân tộc, nhưng dung mạo trông cũng thanh tú sáng sủa giống như Tinh Linh vậy. Gã có môi hồng răng trắng, đúng là một dạng điển hình của gương mặt trắng (tiểu bạch kiếm). Hiên nhiên gã rất tự phụ với khuôn mặt của mình, bộ pháp bào của những ma pháp sư khác đều có mũ chóp nhọn, nhưng pháp bào của gã lại là ngoại lệ. Rõ ràng bộ ma pháp bào của gã đã được đặc chế, không có mũ trùm đầu, nên toàn bộ diện mạo đều lộ rõ ra.

Bồi Đình Mật nhìn theo ánh mắt của Mộ Dung Thiên, biết hẳn đang hỏi tới gã ma pháp sư kia nên liền bĩu môi, nói:

- Hẳn là Tạp La của Lạc Khắc gia tộc.

Tuy Bồi Đình Mật không giới thiệu lai lịch của Tạp La, nhưng Mộ Dung Thiên cũng biết khá rõ về Lạc Khắc gia tộc. Đó là một thế gia vọng tộc của Ma pháp hệ, là cái lò sản xuất rất nhiều ma pháp sư ưu tú tại Tất La, so với Thụy Mạn gia tộc của Lam Nguyệt đế quốc thì cũng không chênh lệch nhiều lắm. Tuy họ có nhân số không đông lắm, nhưng mỗi một thành viên của gia tộc đều là nhân tài. Lại thêm có một điều rất tấu xảo nữa, đó là Lạc Khắc gia tộc truyền đến đời của Tạp La thì chỉ còn mình gã là thế hệ tiếp nối, do đó mà gã liền trở thành một nhân vật như châu như ngọc ở trong bảo khố giống như Khiết Tây Tạp vậy. Chính vì thế mà ngạo khí của gã cũng cao ngất ngưởng, nghe đồn gã một lòng một dạ si mê theo đuổi Tân Dịch Á, xem ra quả nhiên lời đồn không ngoa.

Chỉ một tổ nhỏ này mà cũng có không ít ngoại hử tàng long rồi, người thứ nhất là dũng sĩ cấp 1 kiêm tổ trưởng, Tân Dịch Á, điều đó không còn gì nghi ngờ được nữa. Người thứ hai chính là Tạp La, người thứ ba là kẻ khéo che giấu thực lực tức là mình, người thứ tư là Bồi Đình Mật xuất thân từ danh môn, còn người thứ năm chính là gã thích khách không đơn giản kia. Những người còn lại chưa biết thế nào, nhưng với năm người đầu tiên này cũng không ai dám coi thường rồi. Tuy những người có thể tham gia hải liệt đều là những người khá lợi hại, nhưng rõ ràng tổ 168 này có thể nói là rất biến thái đây.

Mộ Dung Thiên nghe ra trong lời của Bồi Đình Mật có ý bất mãn, liền hỏi:

- Gã Tạp La kia rất khó tiếp cận à?

Bồi Đình Mật không phải hạ người biết che giấu ý nghĩ của mình, nhất là lúc này không có mặt của gã Tạp La kia, liền hừ một tiếng, rồi nói:

- Hẳn ý mình là ma pháp sư, lại còn là thiếu gia của Lạc Khắc gia tộc nên rất ngạo mạn, bất cận nhân tình.

- Thế à?

Lúc này gã thích khách mà Mộ Dung Thiên cho rằng có cá tính rất thâm trầm cũng xen vào một câu khinh thường:

- Hừ, ma pháp sư, bộ cao quý lắm sao? Ta khinh!

Những thành viên trong cái tiểu tổ này trông vậy mà không phải hoàn toàn không có hục hặc với nhau, nhưng lúc này cũng đúng lúc bắt đầu hải liệt. Nhiệm vụ của mọi người rất đơn giản, chỉ cần đến Tác Đức hải khu ở vùng phụ cận của Á Đặc Lan Đế Tư để săn hải thú cấp thấp mà thôi. Theo lời của Mâu Cơ thì nơi này chỉ có mấy con hải thú cấp thấp như là Tam Giác ngư hoặc Thất Xúc Gia Lạc Bì ngư là thường xuất hiện, mà sóng gió tại đây cũng tương đối tĩnh lặng, nên không thể làm khó đội ngũ mạnh như vậy được.

Tuy nhiên, nhiệm vụ chính là phải thu thập chiếc sừng thứ ba của Tam Giác ngư, và ba cái vôi của Gia Lạc Bì ngư. Tuy giết chúng rất dễ, thông thường sau khi chết, chúng thường để lại một vài vật phẩm gì đó, nhưng các đội ngũ hải liệt phải giết cho đủ số lượng hải thú mới được. Nguyên ngày đầu tiên vốn là thời gian tốt để các tổ viên luyện tập phối hợp với nhau, nhưng tổ 168 lại quá mạnh, mỗi một người của tổ này chỉ cần xuất ra vài chiêu là đã có thể giết được mấy con hải thú cấp thấp đó rồi, căn bản là không cần phải phối hợp gì cả. Tập La là người cao ngạo, hơn nữa lại muốn trở tài trước mặt Tân Địch Á, nên mỗi lần vừa nhìn thấy hải thú thì gã đã ra tay trước tiên, khiến những người khác không kịp xuất thủ lần nào.

Đến cuối cùng gã thích khách vội ho khan vài tiếng, rồi nói:

- Ta có một kiến nghị thế này, nếu cứ như vậy thì đến chiều trở về chúng ta cũng có thể thu được vừa đủ vật phẩm để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng ta cho rằng chúng ta không nên lãng phí thời gian. Chi bằng chúng ta cứ chia nhau hành sự để rút ngắn thời gian. Tuy rằng giết vài con Tam Giác ngư với Thất Xúc Gia Lạc Bì ngư cũng dễ dàng lắm thôi, nhưng chẳng qua để đề phòng bất trắc, chúng ta cứ chia hai người thành một nhóm, rồi tự đi tìm hải thú.

Tập La nghe vậy thì đồng ý ngay:

- Tốt, ta đồng ý với kiến nghị của Nhâm Sử Ni.

Ngoài ý kiến của Tân Địch Á ra, khi không tự nhiên gã nhiệt thành tán đồng ý kiến của người khác như vậy thật là hiếm thấy. Tuy nhiên ai cũng vỡ lẽ ngay ý đồ của gã, vì liền ngay đó gã đã lên tiếng:

- Ta cùng đi với Tân Địch Á.

Hết hồi 184

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

187. Hồi 185: Truyền Tin

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệt Cẩm Khu

Hồi 185: Truyền Tin

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Trong lòng mọi người đều cảm thấy bất mãn, nhất là mấy người có thực lực thấp hơn đều thầm nghĩ: "Con bà nó, ngươi và Tân Địch Á đều là hải liệt dùng sĩ cấp 1, đáng lẽ phải đi cùng với người có thực lực kém

hơn mới đúng, vậy mà tiểu tử người còn muốn hai người mạnh nhất đi chung với nhau, rõ ràng là muốn mượn dịp này để tấn giá đây mà.

Ý đồ của Tập La đều bị mọi người soi thấu, nhưng không ai lại vạch trần nó ra, vì ai cũng biết gã rất nhỏ mọn, mà lòng báo thù cũng rất mạnh, chỉ sợ sau này khi đi săn hải thú cấp cao thì gã sẽ không giúp đỡ, vậy thì rất phiền phức.

Thấy không có ai phản đối, Tập La tưởng rằng quyết định của gã đã thành định cuộc, nên lúc này đang rất đắc ý, không ngờ Tân Địch Á đã lạnh lùng thốt:

- Một mình ta cũng đủ rồi. Tập La, ngươi cùng đi với Phát Lợi đi. Lực lượng của ngươi rất mạnh, nếu như gặp phải tình huống ngoài ý liệu, vậy thì cũng có thể giúp đỡ cho y phần nào.

Phát Lợi là dũng sĩ số 9 của tổ 168. Bởi vì chức nghiệp của Tân Địch Á là Chi phối giả, dựa theo quy định của chính phủ, mỗi tổ phải có ít nhất là một người, do đó mà số 9 như hắn lại trở thành dũng sĩ thấp nhất của tổ.

Tập La hoảng hốt:

- Nhưng mà.....

Tân Địch Á cắt ngang lời gã:

- Không có nhưng gì hết, ta là tổ trưởng, mọi người cứ quyết định như vậy đi. Hơn nữa, hôm nay đã bắt đầu chính thức hải liệt, trong lúc thi hành nhiệm vụ, mong các người gọi ta là tổ trưởng.

Tập La bị đụng phải cái đình, ngượng ngùng nói:

- Phải, phải, Tân Địch....à....tổ trưởng.

- Còn những thành viên khác, số 3 đi với số 7, số 4 đi với số 5, số 6 đi với số 8. Ta nghĩ như vậy cũng công bình rồi, mọi người còn ai có ý kiến gì không?

Số thứ tự biểu thị cho đẳng cấp của hải liệt dũng sĩ, trong lúc thi hành nhiệm vụ, ngoài tổ trưởng ra thì những thành viên khác đều cứ theo số thứ tự mà xưng hô, chứ không gọi theo chức nghiệp hay danh hiệu. Xem ra rất giống với phong cách của binh đội đặc chủng của Địa cầu vậy. Bởi vì cách xưng hô này tương đối đơn giản, nhất là khi gặp phải tình huống khẩn cấp, gọi tên không nhanh bằng gọi số hiệu.

Đám người Mộ Dung Thiên vốn dĩ xem gã không thuận mắt, nay thấy gã bị bẻ mặt thì trong lòng ai nấy đều rất khoái chí, nên làm sao có thể phản đối được. Mọi người đều yên lặng không nói gì, như vậy cũng cùng nghĩa với đồng ý.

Tập La tức giận đến nghiến răng ken két. Có thể Tân Địch Á quả thật vì sự an toàn của các tiểu tổ mà an bài như vậy, hoặc cũng có thể vì muốn tránh né gã cũng nên. Da mặt của gã dù sao cũng không đủ dày để tiếp tục bàn cãi nữa, huống chi thân gã là tổ viên, nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp, do đó mà gã bất đắc dĩ phải gật đầu, nói:

- Được thôi!

Lúc này Nhâm Sử Ni đột nhiên lên tiếng:

- Tân Địch Á tổ trưởng, ta xin có một thỉnh cầu nho nhỏ. Xin tổ trưởng cho phép số 5 ta hợp cùng số 3 Đan Ni Tư thành một tổ.

Tân Địch Á hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Số 5, các hạ có thể cho ta một lời giải thích thỏa đáng chăng?

- À, việc này có liên quan đến chủng tộc và chức nghiệp. Bởi vì thật ra, nếu theo quyết định của người thì ta cùng với số 4 cùng tiến thủ Bồi Đình Mật hợp thành một tổ. Với chức nghiệp của bọn ta thì lực phòng ngự rất thấp, mà số 7 Dã Man nhân Đãi Lạc Lục thì khả dĩ có thể bù đắp cho điểm này. Đây là việc mà ta không thể làm được.

Tân Địch Á hơi suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Đề nghị đó rất tốt. Đây là lần đầu tiên ta tham gia hải liệt, nên kinh nghiệm vẫn chưa đủ. Nếu có chỗ nào chưa chu toàn, mong chư vị đóng góp ý kiến nhiều hơn.

Tuy Tân Định Á không có hứng thú với hải liệt, mà tính cách cũng lạnh lùng, nhưng đối với sự an toàn liên quan đến tính mạng của các tổ viên, nàng quả thật rất quan tâm.

Bồi Đinh Mật và Đãi Lạc Lục cũng đều gật đầu tán thành ý kiến nọ, còn Mộ Dung Thiên tuy biết lời của Nhâm Sử Ni cũng có lý, nhưng hần lại cảm thấy có ý đồ gì đó ẩn tàng ở bên trong. Lúc mới gặp mặt thì hần đã cảm thấy gã không phải là người đơn giản, nhưng lúc này cũng không lên tiếng phản đối, trong lòng chỉ thầm cảnh giác hơn mà thôi.

Sau khi phân nhóm xong, mọi người liền chia nhau hành động, rồi rẽ đi nhiều hướng khác nhau để tìm kiếm tung tích của hai loại hải thú trong nhiệm vụ kỳ này. Hải khu cực kỳ rộng lớn, địa phương nào càng cách xa Á Lan Đặc Đế Tư thì càng rộng lớn hơn. Sau khi thi triển khinh thân thuật một thời gian, cơ hội chạm trán những thành viên của tổ khác đã trở nên hiếm hoi, kể đó hai người lại cưỡi Ngự Lãng lộc do ban tổ chức hải liệt phân phối chạy thêm một lúc nữa, trên đại dương mênh mông nhanh chóng chỉ còn lại Mộ Dung Thiên và Nhâm Sử Ni hai người.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, nói:

- Số 5, ngươi là thích khách, chắc khinh thân thuật rất khá phải không?

Nhâm Sử Ni khiêm tốn đáp:

- Cũng không tệ, chỉ có thể coi như là thường thường thôi.

Mộ Dung Thiên đảo mắt một vòng, nói:

- Vừa khéo ta cũng có chút tự tin với khinh thân thuật, hay là chúng ta độ thử một phen, ngươi nghĩ sao?

Nhâm Sử Ni xua tay, nói:

- Số 3, ngươi là dũng sĩ hải liệt cao cấp, so với ta còn cao hơn hai bậc, tất nhiên là ta không thể sánh bằng rồi. Ta nghĩ không được đâu.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Không sao đâu, chúng ta chỉ thi đua trong tình hữu nghị thôi, để sau này nếu cần thiết thì sẽ có thể phối hợp tốt với nhau ấy mà.

Nhâm Sử Ni đưa đẩy thêm vài câu, sau đó thấy từ chối không được, liền đồng ý:

- Được rồi, vậy thì ta cứ ráng xem sao.

Thế rồi hai người nhảy xuống lưng nai, đặt chân trên mặt nước, sau đó vồ vào mông nai một cái cho chúng chạy đi, đợi một phút sau, Mộ Dung Thiên chỉ vào mấy con nai trước mặt rồi nói:

- Lấy tụi nó làm chuẩn, chúng ta cứ đuổi đến đó. Mong số 5 ngươi hãy ra hết sức, có như vậy thì sau này trong lúc chiến đấu mới có lợi.

Nhâm Sử Ni gật đầu:

- Được!

- 3, 2, 1...Đi.

Sau khi đếm ngược mấy tiếng, hai người cùng lúc chạy đi, Mộ Dung Thiên cố tình chạy chậm lại một chút, giữ khoảng cách tụt hậu chừng năm, sáu thước để tiện quan sát gã, mong rằng thông qua khinh thân thuật của gã để nhìn ra chút ít manh mối. Mỗi một thành viên của một gia tộc nào đó, hoặc là những kẻ thừa kế của những người nổi danh thường đều có khinh thân thuật đặc biệt. Tất cả những phương thức để vận kinh cho bản thân chạy đi hay dừng lại đều khác với người ta, trong lúc thi triển sẽ để lộ ra những điểm đặc biệt đó. Cũng giống như cách bước đi của mỗi người đều khác nhau vậy, trên thực tế thì khi một người bước đi đều có tăng suất và tập quán khác nhau, chỉ có ai tập trung chú ý thì mới nhận ra được những điều đó, bằng không thì không dễ gì phát hiện ra được. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên là một được sư có chỉ số quan

sát (vi quan độ) cực cao, gần như là biến thái luôn, và hẳn chính là một cao thủ trong nghề, do đó mà xúc giác của hắn cực kỳ mẫn tuệ.

Mộ Dung Thiên tính toán không sai, chỉ tiếc là cho đến khi vượt qua đám hải lộc, cuộc đua đã kết thúc mà hắn vẫn không nhìn ra được chút gì khả nghi. Mộ Dung Thiên thu lượm tư liệu của hầu hết các đại gia tộc và các võ giả trừ danh của Tát La, có thể nói hẳn đối với đặc điểm về võ kỹ của các nhà đều biết được ít nhiều, thế nhưng trong ấn tượng lại không hề có môn khinh thuật nào tương tự như của gã cả.

Lẽ nào mình đã phán đoán sai và đã quá lo xa? Xem ra có lẽ là vậy rồi, Mộ Dung Thiên tự cười nhạo mình, rồi rượt theo Nhâm Sử Ni và nói:

- Số 5, người thật là lợi hại, ta cam bái hạ phong.

Nhâm Sử Ni vẫn rất khiêm tốn, nói:

- Đâu nào, số 3, tại người còn ẩn tàng thực lực, cố ý nhường cho ta đẩy thôi, có phải không, La Địch tiên sinh?

Mộ Dung Thiên cười xòa:

- Nào có.....

Rồi sắc mặt của hắn đại biến:

- Người.....người vừa nói cái gì?

Nhâm Sử Ni tươi cười:

- La Địch tiên sinh, ta nói là người nhường ta thôi, không đúng sao?

Sắc mặt của Mộ Dung Thiên chợt sa sầm lại, tựa như mây đen vần vũ trước cơn giông tố vậy:

- Rốt cuộc người là ai?

Hắn lập tức ngấm ngầm đề tụ linh lực, bàn tay bắt giác cũng nắm chặt lại. Cái thân phận kia của hắn là bí mật tuyệt đối không thể để người ngoài biết được. Nếu phải giết người diệt khẩu, thì cùng lắm hắn sẽ bảo là Nhâm Sử Ni trong lúc thi hành nhiệm vụ đã gặp phải tai nạn “ngoài ý muốn” mà bỏ mình thôi. Cùng lúc đó, đám hải lộc có khứu giác mẫn tiệp hình như cảm nhận được nguy hiểm nên bắt đầu cuống cuồng lên, chúng có vẻ như đang kinh hoàng bất an vậy.

Nhâm Sử Ni cũng cảm nhận được sát khí đằng đằng của Mộ Dung Thiên, nhưng gã vẫn thản nhiên nói:

- La Địch tiên sinh, không cần phải khẩn trương. Ta không có ác ý đâu, nếu không thì đã không tìm cơ hội để được tách riêng một nơi với người rồi.

Sắc mặt của Mộ Dung Thiên vẫn âm trầm bất định, hắn khó có thể xác định được thực hư, nên trong lòng cấp tốc phân tích.

Có hai loại khả năng sẽ xảy ra. Một là như gã nói, quả thật không có ác ý. Nếu như hai bên đối đầu nhau, giả như gã là người yếu kém hơn mình, vậy thì đã không đại đột mà đơn thương độc mã ở riêng một chỗ với mình. Nhưng ở Tát La này, ngoài mấy người Lộ Thiển ra thì còn có bằng hữu nào biết được chân diện mục của mình nữa đâu?

Thứ hai, có thể là địch nhân do Cát Tư hoặc các thương nhân khác tại Tát La phái đến, người này phải có thực lực rất mạnh, nên mới muốn mượn cơ hội này để diệt trừ mình một cách vô thanh vô tức đây.

Bàn tay vừa thả lỏng của hắn lại nắm chặt lần nữa, không biết là nên tin lời gã nói, hay vẫn duy trì lòng cảnh giác cao độ mới đúng.

- Ha ha ha ha.....

Nhâm Sử Ni đột nhiên cười lớn. Trước ánh mắt kinh ngạc của Mộ Dung Thiên, khuôn mặt và thân thể của gã chợt biến ảo. Mộ Dung Thiên cả kinh, đây không phải là một tuyệt kỹ biến thân của Long vương sao? Nhưng hắn không dám tin người này chính là Long vương, bởi vì ông ta không biết thân phận thật sự của

hắn, nhưng ngoài ông ta ra thì còn ai có thể biết được môn tuyệt kỹ không thể tưởng tượng nổi này nữa chứ?

Mộ Dung Thiên không ngừng đổ mồ hôi lạnh, bản lãnh đó thật là quá đáng sợ, từ nay về sau mình lại càng phải đặc biệt chú ý nhiều hơn mới được. Cũng may là mỗi một người đều có hành động cử chỉ và lời nói riêng biệt đặc trưng, nên người quen rất dễ nhận ra, kẻ khác muốn mạo nhận thì cũng khó lòng che giấu nổi, bằng không thì kẻ xấu muốn mạo nhận mình, tùy thời hóa thân làm bằng hữu thân thiết rồi tiến hành ám sát, như vậy thì sẽ rất khó lòng mà phòng bị nổi.

- La Địch lão đệ, ngươi không nhận ra ta sao?

Trong tiếng nói khá quen thuộc, khuôn mặt của gã thích khách dần dần biến thành bộ mặt xấu xí hom hem, niên kỷ ít nhất cũng lớn hơn gấp đôi, tướng mạo toàn thân cũng hầu như không giống trước, chỉ có ánh mắt thì vẫn trước sau như một, vẫn là ánh mắt hèn mọn như vậy.

- Phỉ Lợi Phổ tiên sinh!

Mộ Dung Thiên vừa vui mừng vừa cả kinh gọi đích danh thân phận thật sự của đối phương. Y chính là sắc đạo, người mà hắn đã làm quen được trong cuộc tỷ võ của học viện lúc trước.

- Trời à, Phỉ Lợi Phổ tiên sinh!

Mộ Dung Thiên lộ vẻ vui mừng, nhưng vẫn chưa thả lỏng cảnh giác. Tuy giữa hai người có mối giao tình khá tốt, hơn nữa ông ta còn nhận Lộ Thiển là muội muội, và lại còn tặng mình đôi bao tay giúp đỡ thăng linh lực cực nhanh và còn tặng cho Lộ Thiển Mục côn lập khắc tinh hạch ma hành, có công hiệu rất quan trọng đối với Nghĩ linh sứ, hai món bảo bối ấy đều do ông ta nhiệt tâm tặng cho. Thế nhưng hôm nay mình đã thành giặc phản quốc, giữa quan hệ cá nhân và đại nghĩa quốc gia, bên nào trọng yếu hơn cũng có thể biết được. Do đó mà Mộ Dung Thiên vẫn không thể xác nhận được sắc đạo rốt cuộc là bạn hay thù nữa.

Phỉ Lợi Phổ cảm khái nói:

- La Địch lão đệ, ngươi đã lão luyện hơn trước nhiều lắm. Cho đến lúc này mà vẫn đề phòng cẩn thận như vậy. Nhưng ngươi không cần lo lắng, nếu ta thật sự đến đây để giết ngươi thì đã sớm động thủ rồi, đâu cần phải dối trá làm gì.

Mộ Dung Thiên thoáng suy nghĩ một chút thấy lời đó cũng đúng, với thực lực gần đạt đến bậc thánh cấp của lão cùng với khinh thân thuật vang danh thiên hạ, chỉ cần đến được địa phương cách xa binh đoàn một chút thì giết hắn chẳng khó chút nào, dù hắn có muốn trốn cũng không trốn được. Mộ Dung Thiên thở dài một hơi, hai bàn tay đang nắm cũng đều buông ra.

Phỉ Lợi Phổ cười nói:

- Ta chỉ đến đây để truyền tin thôi, nhị vị mỹ nữ có gửi lời nhắn cho người đấy.

Hết hồi 185

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

188. Hồi 186: Kiếp Sắc

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 186: Kiếp Sắc

(Cướp Sắc)

Dịch giả: phú quý công

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì rất đổi vui mừng, hẳn đương nhiên biết rõ hai nàng mỹ nữ trong lời của Phỉ Lợi Phổ là ai rồi. Nhận thức được hẳn chỉ có sắc đạo, còn nếu là mỹ nhân quen biết hẳn thì ngoài Lộ Thiên ra chỉ có Bích Dạ và Khảm Sắt Lâm hai người này nữa thôi. Tại thời khắc tối hậu trước khi hẳn trốn khỏi sự lùng bắt của quân đội, hẳn đã từng nói cho Bích Dạ biết, sau này khi đến được Tát la thì sẽ dùng giả danh là Đan Ni Tư. Nếu không phải do nàng cho biết, thì Phỉ Lợi Phổ không có khả năng nhận ra hẳn được dễ dàng như vậy.

Là người được Bích Dạ sùng kích nhất, Khảm Đặc biết rõ giữa Cát Tư và nàng vốn có hiềm khích, nên mới đặc biệt an bài cho nàng chờ đợi đạn tín hiệu, mà trong toàn bộ kế hoạch giúp cho Mộ Dung Thiên đào thoát, Bích Dạ cũng chưa từng lộ diện trước tổng chỉ huy của quân viện trợ và Tử Thần Truy Sát đoàn, vì vậy Cát Tư không thể vô duyên vô cớ mà định tội cho nàng. Khác với con gà mờ Mộ Dung Thiên, y không thể tùy tiện vu hãm Bích Dạ vì nàng là người của Cuồng Bạo Dong Binh đoàn, mà binh đoàn này lại là thần tượng của giới bình dân. Trong khi đó, Cát Tư vốn cũng là người xuất thân từ giới bình dân, nên y lại càng phải cẩn thận hơn trong vấn đề này. Những người trong Cuồng Bạo Dong Binh đoàn đều không phải là những người làm vương chân vương tay của y trên quan trường, nên không cần mạo hiểm để thanh trừ họ. Vì vậy mà y đã thể hiện lòng độ lượng đối với Khảm Đặc và những người đã tham gia vào việc vi kháng mệnh lệnh bằng cách giảm nhẹ hình phạt. Y tuyên bố với bên ngoài là bọn họ chỉ nghe theo lời bưng bít của nguyên đoàn trưởng (đoàn trưởng cũ) mà bất phân thị phi, nên tất cả đều bị giáng chức. Quyết định này vừa không làm mất nhân khí của y, đồng thời còn bôi thêm tro vào mặt của kẻ “phản bội” là Mộ Dung Thiên, khiến cho tiếng nhơ của hẳn càng bay xa hơn.

Theo tin tức thu nhặt được từ các phía, tuy rằng hẳn đã sớm biết được Bích Dạ vẫn bình yên vô sự, nhưng vì lâu ngày không gặp nên hẳn rất muốn biết tình hình của nàng thế nào, do đó mà thanh âm của hẳn lúc này khá khích động và lại có phần run rẩy:

- Phỉ Lợi Phổ tiên sinh, bọn họ.....bọn họ vẫn khỏe chứ?

Sắc đạo nói:

- La Dịch lão đệ, ta đã nhận Lộ Thiên làm nghĩa muội, mà ngươi cũng lại là huynh trưởng của nàng, nếu gọi ta là tiên sinh thì có vẻ xa lạ quá. Nếu như ngươi không chê bai ta thì cứ gọi một tiếng đại ca đi.

Nếu có thể tạo thêm quan hệ thân thiết thì tất nhiên là rất hay, mà Phỉ Lợi Phổ hiển nhiên lại là người nhiệt tình và tốt bụng, hơn nữa thực lực của lão lại cực mạnh, nói không chừng sau này còn có nhiều chỗ có thể giúp được hẳn, vì vậy mà Mộ Dung Thiên không chút do dự, nói ngay:

- Vậy thì ta xin to gan với cao một phen. Phỉ Lợi Phổ đại ca, hi, hai người bọn họ bây giờ thế nào rồi?

Phỉ Lợi Phổ thông thả đáp:

- Ngươi đừng vội, bọn họ khỏe lắm, chỉ muốn nhờ ta chuyển lời đến ngươi rằng, ở nơi đất khách tha hương, tất cả mọi chuyện đều phải nhất nhất cẩn thận, đồng thời phải biết chiều cố bản thân mình cho tốt nữa.

Lời nhắn chỉ ngắn gọn trong hai câu, nhưng bên trong ẩn chứa sự quan tâm dồi dào, Mộ Dung Thiên cảm động đến không thốt lên thành lời được. Mỹ nhân tình thâm, thật khó có thể báo đáp.

Phải vất vả lắm Mộ Dung Thiên mới đè nén được tâm tình đang sôi sục, hẳn hít sâu một hơi, rồi nói:

- Ta sẽ làm vậy, thỉnh Phỉ Lợi Phổ đại ca nhắn lại với họ rằng không cần lo lắng.

Phỉ Lợi Phổ gật đầu, Mộ Dung Thiên lại nói:

- À, phải rồi, Phỉ Lợi Phổ đại ca, làm thế nào mà huynh được gia nhập vào đội ngũ hải liệt thế?

Nếu một ai đó muốn tham gia hải liệt, trước tiên là tự mình phải có huy chương chuyên môn để làm việc, so với chức nghiệp cũng gần giống nhau. Vật này phải dùng máu làm vật dẫn, độc nhất vô nhị, không ai có thể làm giả được. Nếu không phải là người bản địa có quốc tịch, hoặc là có người trong giới cao tầng tiến cử, vậy thì không tiến hành được đâu.

Phỉ Lợi Phổ cười nói:

- Có Mạch Khắc Tắc Nhĩ hỗ trợ, tại Tát La này còn có chuyện gì mà không giải quyết được kia chứ.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Huynh cũng quen biết ông ta à?

Phỉ Lợi Phổ cười khi:

- Đừng nói là quen biết, chúng ta là lão bằng hữu quen biết nhiều năm, hấn dám không giúp đỡ sao?

Mộ Dung Thiên thoáng suy nghĩ một chút, quả thật điều đó rất có khả năng. Long vương rất thích sưu tầm kỳ trân dị bảo. So với sắc đạo thì hai người họ đúng là ngư tầm ngư, mã tầm mã. Tuy nhiên, khẩu khí của Phỉ Lợi Phổ quả thật rất lớn lối, tựa hồ như không để Mạch Khắc Tắc Nhĩ vào mắt vậy. Nhưng kỳ thật, Long vương chỉ tưởng rằng sắc đạo lại nổi tính cũ, muốn mượn cơ hội này để tiếp cận Tân Địch Á để thưởng thức mỹ nữ mà thôi, chứ ông ta không thể ngờ rằng sắc đạo đã có quen biết với Mộ Dung Thiên từ trước. Phần lễ vật mà ông ta nhắc đến chính là muốn chỉ vào Phỉ Lợi Phổ vậy, có vị sắc đạo đại danh鼎鼎 này ở chung một tổ thì nhiệm vụ hải liệt tất nhiên là được thuận buồm xuôi gió và chẳng có gì trở ngại rồi.

Phỉ Lợi Phổ đột nhiên nhớ tới chuyện gì, liền nói:

- À, phải rồi, La Địch lão đệ, ngàn vạn lần đừng bao giờ tiết lộ thân phận của ngươi cho hấn biết. Dù quen thì quen, nhưng một khi liên quan đến chính trị thì cũng không thể nói trước được chuyện gì.

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Dạ rõ, ông ta đã từng thử qua tiểu đệ, và cũng từng dùng tới môn kỹ thuật như huynh vậy đó.

Phỉ Lợi Phổ ngạo nghễ nói:

- Môn tuyệt kỹ đó được gọi là “Cải đầu hoán mạo”, ngày trước tiểu tử đó bám sát lấy ta và đòi ta dạy cho bằng được, nên ta mới đồng ý dạy cho hấn đấy chứ.

Mộ Dung Thiên thật bất ngờ, bởi vì hấn nhận thấy Mạch Khắc Tắc Nhĩ sử dụng môn tuyệt kỹ đó còn có phần thuần thực hơn lão sắc đạo nữa, vô luận thế nào thì thân thể và dung mạo của Phỉ Lợi Phổ khi biến hình vẫn còn để lại vết tích, nhất là với đôi mắt như hai hạt đậu xanh cùng với nhãn thần mê đắm, lão không thể thay đổi ánh mắt của mình được. Không biết có phải lão sắc đạo nói ngoa hay không, do đó mà trong lòng hấn lại cho rằng lời lão không thật.

Phỉ Lợi Phổ là cáo già thành tinh, nhìn thấy thần tình của Mộ Dung Thiên như vậy thì lập tức đoán ra ngay trong lòng hấn đang nghĩ gì. Lão hơi xấu hổ, nói:

- Tiểu tử đó là một thiên tài, ta không thể sánh nổi. Tuy rằng hấn học “Cải đầu hoán mạo” từ ta, nhưng chẳng qua trò lại giỏi hơn thầy.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, biểu thị đã hiểu rõ:

- Dù sao ông ta ở trên đại lục cũng là thánh cấp cường giả trẻ tuổi nhất kia mà, không chấp được.

Thế rồi hai người vừa giết quái vật vừa chuyện phiếm một hồi, sau đó Phỉ Lợi Phổ bỗng cười híp mắt, rồi thốt ra một câu chứa đầy ẩn ý:

- Lão đệ, dã tâm của ngươi cũng không nhỏ đâu nhé.

Mộ Dung Thiên hơi trầm mặc một lúc rồi hỏi:

- Sao huynh lại nói thế?

Phỉ Lợi Phổ chậm rãi nói:

- Nếu chỉ vì muốn mọc gốc rễ để sinh tồn ở Tát La, với thân phận của một thương nhân như ngày nay, người vốn dĩ đã được cơm no áo ấm, vui vui vẻ vẻ mà sống hết cả đời cũng chẳng có gì phải lo, vốn không cần phải tham gia hải lập lần này kia mà, ta nói không sai chứ?

Mộ Dung Thiên chỉ cười cười đáp lại. Hắn không hề phủ nhận, vì hắn biết được dù có muốn tìm một cơ hội đó để che đậy thì cũng vô dụng, nhất định sẽ không thể nào qua mặt được lão hồ ly này.

Phỉ Lợi Phổ bỗng nhiên lại cười nói:

- Được rồi, không nói chuyện này nữa. Nghe nói người ở Tát La cũng rất phong lưu đó nhé. Trong nhà đã có nhiều mỹ nữ rồi, đã vậy lại còn có tam nữ nhi điều ngoa của lão Long suốt ngày cũng hay chạy đến tìm người phải không?

Mộ Dung Thiên ho khan một tiếng rồi nói:

- Điều đó.....số nữ tử đó đều là do người khác tặng cho, vì tiểu đệ thương cảm cho tình cảnh của họ nên mới nhận về, khả dĩ có thể giúp cho đời sống của họ được tốt hơn mà thôi. Còn về phần Mâu Cơ thì giữa đệ và nàng ta chỉ thuần túy là quan hệ chủ khách thôi, không có gì khác đâu.

Phỉ Lợi Phổ bán tín bán nghi hỏi:

- Phải không đó?

Rồi lão trầm nghĩ: “Tiểu tử người phong lưu đến mức cả nữ nhân đồng tính cũng không buông tha, vậy thì sao có thể bỏ qua miếng thịt ngon dâng lên tới tận miệng cơ chứ?” Tuy nghĩ vậy, nhưng liền ngay đó lão cũng đoán được rằng Mộ Dung Thiên vì e ngại Long vương mà không dám làm càn, do đó mà lão hơi dừng một chút rồi lại hạ giọng nói:

- Còn nha đầu Tân Dịch Á kia cũng không tệ chứ phải không? Có muốn ta giúp cho một tay để sớm đoạt ả vào tay không? Áo Lý gia tộc có mối quan hệ ngoại giao rất rộng rãi, với mối quan hệ đặc thù của người cùng giới cao tầng hiện giờ, hay là cứ đưa ả vào thế “gạo nấu thành cơm”, ép Áo Lý gia tộc bắt buộc phải gả ả cho người. Nếu có thể làm thông gia với bọn họ, vậy sẽ rất có ích cho tiền đồ của người tại Tát La đấy.

- Úy!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì tim đập thình thịch, nhưng ngoài miệng vẫn nói:

- Chuyện này.....nếu dùng thủ đoạn dễ tiện vô sỉ như vậy thì sợ sẽ không được tốt lắm phải không?

Phỉ Lợi Phổ trừng mắt nhìn hắn, không ngờ tên tiểu tử này lại có suy nghĩ quân tử như vậy, lão đang định nói thêm vài câu để thuyết phục hắn thì lại nghe hắn vội vàng lên tiếng:

- Phỉ Lợi Phổ đại ca, huynh định giúp đỡ thế nào vậy?

Phỉ Lợi Phổ suy nghĩ tí nữa thì ngã lăn ra đất, thì ra hắn chỉ nói ngoài miệng vậy thôi. Lão hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Thế này nhé, đợi Tân Dịch Á ra ngoài một mình, ta sẽ dùng “Cải đầu hoá mạo” giả dạng làm cường đạo đến cướp sắc, sau đó người sẽ làm anh hùng cứu mỹ nhân, thế nào?

Mộ Dung Thiên hơi trầm tư không nói gì, kể đó thật quá cũ rích rồi, sắc lang bên lên nói:

- Phỉ Lợi Phổ đại ca, khoan nói tới việc nàng ta một thân lẻ loi, nếu không phải đi săn, chỉ sợ Tân Dịch Á rất ít ra ngoài, biện pháp này chỉ e sẽ không thực hiện được thôi.

Phỉ Lợi Phổ cười âm trầm:

- Bây giờ không phải là đang có một cơ hội tốt đó sao? Tân Dịch Á đang đi săn một thân một mình, cơ hội tốt như vậy sẽ không xuất hiện lần nữa đâu nhé. Vừa khéo trong tổ chúng ta chỉ có chín người, khi này ta đưa ra kiến nghị chia hai người thành một nhóm, ta nghĩ chắc chắn Tân Dịch Á sẽ không chịu đi chung một đường với bất kỳ ai đâu, quả thật không sai mà, ha ha ha.

Mộ Dung Thiên hơi sững sốt một chút. Đúng vậy, hẳn nhớ tới một câu nói: “gừng càng già càng cay.” Lời đó thật quá chí lý đi, nó lại vừa được chứng thực thêm một lần nữa từ lão hồ ly Phỉ Lợi Phổ đây. Lúc đầu còn tưởng kế hoạch của lão quá ấu trĩ, nhưng thì ra kẻ ấu trĩ mới là mình đây. Tân Địch Á tựa như đối với ân nhân cứu mạng rất có hảo cảm nha.

Tỷ như đối với hóa thân Sử Mật Tư của hắn vậy, ừ, được rồi, cái thân phận kia sẽ không thể gây ảnh hưởng cho việc tán gái của hắn được, bởi vì con người luôn là như vậy mà, lúc nào cũng có tâm lý “tiên nhập vi chủ” thôi.

Vô luận thế nào thì đây cũng là một cơ hội tốt, tất sẽ không phải là chuyện xấu đâu. Chí ít cũng có thể khiến cho Tân Địch Á có hảo cảm với mình, do đó mà hắn liền quyết định thử xem, tuy nhiên, hắn vẫn phải thật cẩn trọng mới được, thế rồi hắn hỏi dò lại:

- Phỉ Lợi Phổ đại ca, tại sao huynh lại đi giúp tên giặc phản quốc như ta thế?

Phỉ Lợi Phổ đáp:

- Bởi vì ta biết ngươi không hề bán đứng Lam Nguyệt. Khổng Đặc không hề nói dối, tất cả thành viên của “Cuồng Bạo Dong Bình đoàn” đều là những người ngay thẳng, chuyện mà bọn họ đã cùng nhau nhận định thì tuyệt đối không phải là giả. Chỉ bằng vào điểm này thôi cũng đủ rồi.

Mộ Dung Thiên cảm kích nói:

- Đa tạ! Đa tạ lòng tín nhiệm của huynh!

Phỉ Lợi Phổ khoát khoát tay, nói:

- Không cần nhiều lời khách khí, vậy giờ còn muốn tiến hành kế hoạch của chúng ta hay không?

Mộ Dung Thiên gật đầu ngay:

- Đương nhiên! Phỉ Lợi Phổ đại ca, vậy làm phiền huynh nhé.

Phỉ Lợi Phổ nheo nheo mắt, cười nói:

- Được thôi, nhưng ta có điều kiện đấy nhé.

Ánh mắt của lão chợt phát ra mấy tia lục quang, rồi lại nói tiếp:

- Sau khi xong chuyện, ngươi phải giới thiệu mấy nàng tỷ nữ xinh đẹp của ngươi cho ta để làm muối muối đó.

Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Không thành vấn đề, tất cả đều được.

Hắn thầm nghĩ chuyện này kiếm được một mối lời lớn rồi, một là có thể cùng sắc đạo chấp nối quan hệ, sau đó lão sẽ tặng cho những nữ tỷ được mình huấn luyện kỹ mỗi người một món bảo vật nữa, vậy thì thực lực của phần hồng quân sẽ tăng thêm nhiều, đến lúc đó không phải là lời to hay sao?

Phỉ Lợi Phổ nghe vậy thì lộ rõ nét vui mừng trên mặt. Thế rồi hai người bàn lại kế hoạch anh hùng cứu mỹ nhân, Phỉ Lợi Phổ sẽ nhập vai gì, ở đâu hạ thủ, rồi vào lúc nào dùng tín hiệu gì để cho Mộ Dung Thiên xông ra làm anh hùng, phải lựa đúng lúc không sớm không muộn, sau đó Phỉ Lợi Phổ sẽ chạy đi về hướng nào rồi hội hợp với Mộ Dung Thiên ở đâu để không có gì khả nghi, vv... Tốt nhất là có thể khiến cho Tân Địch Á bị thương, để cho Mộ Dung Thiên phải “bắt đắc dĩ” mà cõng y phục nàng ra để chữa trị thương thế, càng khiến cho nữ nhân lạnh lùng mà bảo thủ ấy vì bị nam nhân trông thấy mình lỏa thể mà buộc phải gả cho hắn. Về chuyện này, Mâu Cơ đúng là một ví dụ tốt nhất.

- Tốt, cứ như vậy mà làm. Đến lúc đó thì ả Băng sơn mỹ nữ này sẽ không chạy thoát lòng bàn tay của ngươi rồi, ha ha ha....

- Cũng mong sẽ được như lời huynh nói, ha ha ha.....

Một già một trẻ định ra kế hoạch thâm đặng, cả hai đều hiểu lòng nhau mà không cần nói rõ ra thành lời, rồi cứ thế mà cười rộ lên.

Lúc này ở xa xa đột nhiên có một cột nước bỗng phóng lên cao, khiến cho ngoài khơi bị rung chuyển khá mạnh, thật giống như biển đang gầm vang ở trong một phạm vi nhỏ vậy.

Phỉ Lợi Phổ nhìn thấy cột nước kia, tiếng cười chợt tắt hẳn, sắc mặt của lão trở nên ngưng trọng hẳn rồi thốt:

- Kinh Thôn?

Hết hồi 186

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

189. Hồi 187: Thôn Phệ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cấm Khu

Hồi 187: Thôn Phệ

Dịch giả: phú quý công

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên còn chưa kịp nhận ra vật gì mà có thanh thế ghê gớm đến vậy, giờ nghe lão nói vậy thì kinh ngạc hỏi:

- Kinh Thôn?

Phỉ Lợi Phổ nhíu mày giải thích:

- Là quỷ thú Kinh Thôn, nhưng sao nó lại xuất hiện tại Tác Đức hải khu này chứ?

Mộ Dung Thiên lại hỏi:

- Huynh nói Kinh Thôn là vật gì thế?

- Nó là một loại ma thú rất đặc biệt, trong nhất thời không thể nói rõ được. Tóm lại là nó rất nguy hiểm, tuy cũng hung ác như hung thú vậy, thế nhưng nó lại càng quỷ dị hơn, tóm lại là ngàn vạn lần không nên chọc đến nó.

- Ủa, là nó đó à?

Mộ Dung Thiên nhìn về hướng có cột nước rồi nói:

- Nếu không lầm thì đó là hướng vừa rồi nhóm của tên tiểu tử Táp La đã chạy đến. Tiểu tử đó thì không đáng lo, chỉ mong Đãi Lạc Lục đi theo gã sẽ không gặp phải chuyện rủi ro.

Số 7 Đãi Lạc Lục là người Dã Man nhân, nên tính tình rất trung hậu, Mộ Dung Thiên vẫn xem hắn là đồng bọn tốt.

Vừa nói dứt lời, Mộ Dung Thiên chợt nhớ ra điều gì, sắc mặt đại biến, nói:

- Không ổn rồi!

Sắc mặt của Phỉ Lợi Phổ cũng trở thành xấu hẳn đi:

- Người cũng nghĩ tới phải không? Tân Định Á ở gần nhóm của Tập La nhất, ả thân làm tổ trưởng, nhất định sẽ chạy đến đó cứu viện.

Vừa dứt lời, lão lập tức thi triển khinh thân thuật lao vọt đi, ngay cả hải lộ cũng không cần dùng tới, đồng thời lại sử dụng “Cải đầu hoá mạo” mà thay đổi hình dạng trở lại thành Nhâm Sử Ni. Tuy rằng hai người họ đang hằng say thảo luận kế hoạch cướp sắc, nhưng Phỉ Lợi Phổ là người biết thương hoa tiếc ngọc, lão không thể trở mặt đứng nhìn một trang đại mỹ nữ như Tân Định Á bị táng thân trong bụng quỷ thú.

Mộ Dung Thiên cũng bám chặt theo sau, khinh thân thuật của hắn vốn không bằng lão sắc đạo, nhưng nhờ có không gian đấu khí giúp đỡ nên hắn cũng không kém hơn lão là bao.

Từng cột nước liên tục phóng lên cao, mỗi lần như vậy đều mang theo một trận chấn động lớn trên mặt biển. Càng đến gần thì sức rung động càng mãnh liệt, nhưng khi đến cách mục đích còn chừng ba, bốn dặm thì những cột nước kia không còn phun ra nữa. Phỉ Lợi Phổ không vì vậy mà mừng rỡ, trái lại nét mặt của lão còn xám xịt hơn, nói:

- Coi bộ chúng ta đến không kịp rồi.

Lúc này chợt có một bóng người từ xa xa ở phía trước mặt đang dùng thuật ngự phong mà chạy tới. Nhìn cước bộ của gã không hề đạp lên nước, điều đó khiến người ta rất dễ nhận ra đó là một ma pháp sư.

Khi đến gần gã ma pháp sư kia hơn một chút thì hai người liền phát hiện ra gã chính là người mà ai cũng ghét, Tập La. Bởi vì pháp bào của gã không có mũ chóp nhọn, rất đặc thù, nên rất dễ nhận ra gã.

Ngày thường gã Tập La này rất ngạo mạn, nhưng lúc này thì sắc mặt tái nhợt, cước bộ xiêu vẹo, hoang mang bỏ chạy như chó nhà có tang. Gã hốt hoảng như là sợ phía sau có yêu quái đuổi theo vậy. Khi nhìn thấy phía trước có hai người Mộ Dung Thiên chạy tới thì liền há miệng như muốn nói gì đó, nhưng chỉ tiếc khi vừa há miệng thì ma lực thoát ra hết, rồi chỉ nghe “tôm” một tiếng, gã liền ngã luôn xuống nước. Có lẽ vì trước kia đã bị hù đến nỗi kinh hồn tán đởm, nay lại sợ trong nước có hải thú chờ trực, nên gã cuống quýt đến độ quên luôn làm sao để đề tụ linh lực mà nhảy lên mặt nước, giờ đây chỉ còn biết gập gáp hoa tay múa chân, miệng thì không ngớt kêu cứu mạng.

Mộ Dung Thiên và Phỉ Lợi Phổ nhìn thấy bộ dạng của gã như vậy thì đều rất khinh thường, nhưng dù thế nào thì gã cũng là người cùng tổ, gã vừa chạy tới từ hướng có cột nước, rất có khả năng sẽ biết được tình huống của Tân Định Á, vì vậy Mộ Dung Thiên vội nhảy tới bên cạnh và kéo gã lên, đồng thời hỏi:

- Tân Định Á tổ trưởng ở đâu? Còn số 7 nữa?

- Nàng.....nàng.....nàng.....

Tập La hỗn hển không kịp thở, gã cứ lập đi lập lại chữ “nàng” hồi lâu mà không nói thành một câu trọn vẹn được.

Mộ Dung Thiên cố dần cơn sốt ruột, chậm rãi nói:

- Không cần hốt hoảng, cứ từ từ mà nói.

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng hắn rất nóng ruột, đối với thiếu nữ có bề ngoài và khí chất giống hệt Tiêu Băng này, Mộ Dung Thiên có một loại cảm tình đặc biệt không thể nói rõ thành lời được.

Tập La hít liên mấy hơi thở, sau đó thất thần nói:

- Nàng.....nàng đã bị một con hải thú cực lớn nuốt vào bụng rồi.

- Cái gì???

Phỉ Lợi Phổ truy hỏi:

- Nó lớn cỡ nào?

Tập La hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Lớn đến kinh người, chiều dài chỉ ít là năm mươi thước, hơn phân nửa thân hình thì ngâm trong nước, nên chiều cao cao nhiều cũng không rõ.

Phỉ Lợi Phổ nhú mày nói:

- Coi bộ phiền phức rồi đây, chí ít có lẽ nó cũng là ma thú cấp A bậc 8 trở lên đây.

Bởi vì sự chênh lệch giữa ma thú cấp A và cấp S cách nhau hơi xa, bởi vậy nên mới chia thêm những bậc nhỏ ở giữa, trước sau tổng cộng là mười ba bậc, vượt lên bậc cao nhất thì sẽ ngang hàng với cấp chuẩn S.

Mộ Dung Thiên lạnh lùng thốt:

- Số 2, vậy sao ngươi lại chạy về đây? Theo chúng ta được biết, con quái vật đó phải xuất hiện ở gần nơi các người săn bắt đầu tiên mới phải kia mà?

Khuôn mặt của Tập La lúc trắng lúc xanh, lắp bắp:

- Ta....ta....

Mộ Dung Thiên nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của gã thì nhất thời minh bạch được hơn phân nửa, vội túm lấy ma pháp bào của gã, rồi gầm lên:

- Tân Định Á đi cứu người, nhưng người lại nhân cơ hội đó mà bỏ nàng lại một mình để chạy thoát thân, phải vậy không?

Tập La vốn rất ngạo mạn, nhưng lúc này thì như quả bóng xì hơi, bị Mộ Dung Thiên quở trách mà cũng không dám phát tác, chỉ ấp úng nói:

- Xin lỗi, con hải thú đó thật sự quá mạnh đi, dù ta không bỏ chạy thì ở lại cũng chịu chết mà thôi.

Mộ Dung Thiên giận tím mặt:

- Con mẹ nó, người có phải là nam nhân hay không?

Bàn tay của hắn rung lên, rồi ném luôn gã xuống nước, sau đó liền phóng mình chạy đi. Lúc này tình hình trên đại dương hoàn toàn trái ngược với bên ngoài, sau một hồi không ngừng vượt sóng mà đi, một xoáy nước khổng lồ với lực hút khủng khiếp đã xuất hiện trước mắt. Nếu là ở trên Địa cầu thì thuyền bè nhất định sẽ bị cuốn vào trong vũng xoáy mà không thể kháng cự, nhưng đối với những cường giả trên Thần Phong đại lục vốn đã đột phá xa loài người trên Địa cầu mà nói, thì đó chẳng phải là sự uy hiếp to lớn gì. Cặp mắt như hạt đậu xanh của Phỉ Lợi Phổ tuy nhỏ nhưng thị lực rất tốt. Lão liếc mắt qua một vòng đã nhìn thấy ngay gã Dã Man nhân Đãi Lạc Lục đang nửa chìm nửa nổi ở trong vòng xoáy của nước, tốc độ cuốn đi càng lúc càng nhanh.

Phỉ Lợi Phổ lập tức quát khê một tiếng, vỗ lên mặt nước một cái, liền ngay đó có một con thủy long theo đó mà ngóc đầu lên, nó ngậm lấy Đãi Lạc Lục đang sắp bị cuốn vào xoáy nước rồi rút lui lại phía sau, kể đó thì tan rã ra thành nước trở lại. Phỉ Lợi Phổ nhẹ nhàng đỡ lấy tấm thân khổng lồ của gã Dã Man nhân, nhưng lúc này gã đã hôn mê đi rồi.

Mộ Dung Thiên nhìn xoáy nước cực lớn nọ mà đứng đờ người ra, Phỉ Lợi Phổ thở dài nói:

- Mỗi lần xuất hiện, Kinh Thôn chỉ nuốt một người cho tới khi tiêu hóa hẳn mới thôi. Có lẽ Tân Định Á đã gặp nạn rồi, nếu không thì Đãi Lạc Lục nhất định đã không may mắn thoát chết như vậy.

Mộ Dung Thiên run giọng hỏi:

- Huynh nói Tân Định Á đã chết?

Trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy đau đớn vô cùng, nếu Tân Định Á chỉ đơn giản là giống như Tiêu Băng vậy thì hắn nhất định đã không bị thương đến thế, nhưng khi nhớ tới nữ tử lạnh lùng như băng tuyết kia thì trong lòng hắn liền nổi lên cơn bão tố.

Mộ Dung Thiên đứng lặng người trước sự yên tĩnh trong khoảnh khắc của hải dương, hắn bồi hồi nhớ đến nụ cười tươi tắn của nàng mỹ nữ băng tuyết khi ở trước mặt của “Sử Mật Tư”, trong lòng không ngừng dâng lên sự tiếc thương vô bờ bến.

Phỉ Lợi Phổ cũng chưa xót, nói:

- Hiện tại có thể nàng ta chưa chết hẳn, nhưng đó chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì tựa như người đang sắp chết đuối bỗng nhiên vớ được chiếc phao, tinh thần của hắn phần chần chừ lên, vội hỏi:

- Huynh nói có khả năng nàng vẫn chưa chết à?

Phỉ Lợi Phổ gật đầu:

- Phải, phương pháp săn mồi của Kinh Thôn rất đặc biệt, nó không dùng đến răng để nhai nghiền con mồi, vì chúng vốn không có răng. Đầu tiên chúng chỉ có thể nuốt con mồi vào bụng, sau đó dùng yêu khí ngưng kết mà tạo thành sức hủ thực thật mạnh để từ từ tiêu hóa con mồi.

Mộ Dung Thiên có chút hy vọng mong manh không giải thích được:

- Vậy Tân Địch Á có thể phá thủng bụng của nó để đào sinh hay không?

Phỉ Lợi Phổ cười khổ:

- Nếu chỉ đơn giản như vậy thì tốt rồi, nhưng đầu tiên Kinh Thôn phải dùng tới mê thất thủy đạn để khiến con mồi bị ngất xỉu, sau đó mới nuốt vào bụng, tựa như lão huynh này vậy.

Lão vừa nói vừa chỉ vào Đãi Lạc Lục đang nằm trong tay mình.

Mộ Dung Thiên vừa nhen nhúm được một tia hy vọng mong manh thì nay nghe vậy liền tắt ngúm luôn, nhưng rồi Phỉ Lợi Phổ lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, ta nghe nói trong Áo Lý gia tộc có một môn đấu khí gọi là Lôi Trán hộ thể đấu khí, nó có chỗ giống với Hoạt tính hộ thể đấu khí và cũng có chỗ không giống. Hoạt tính hộ thể đấu khí khi cảm thấy thân thể chủ nhân bị đấu khí ngoại lai tập kích thì sẽ tự phát động, còn với Lôi Trán hộ thể đấu khí thì trong lúc ý thức của chủ nhân không còn tỉnh táo, lại gặp tình huống nguy hiểm, vậy thì nó mới tự chủ động mà khởi phát.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì mừng rỡ thốt:

- Nói như vậy thì Tân Địch Á còn có cơ hội sống sót rồi?

Phỉ Lợi Phổ gật đầu, rồi lại lắc đầu, nói:

- Trong lúc hôn mê thì nàng có thể vẫn chưa bị dạ dày của quỷ thú tiêu hóa, nhưng đến khi tỉnh lại thì cũng vô dụng thôi, bởi vì toàn thân trên dưới của Kinh Thôn, nơi kiên cố nhất của nó chính là bức vách vây quanh dạ dày. Cho dù là Hắc Âm đấu khí hay là Châm đấu khí, nếu không phải là công phu cực cao thì không thể nào xuyên thủng được nó. Đến lúc Tân Địch Á hao tổn hết linh lực thì cũng khó lòng tránh khỏi kiếp nạn thôi.

Mộ Dung Thiên chợt hững hờ nói:

- Nói như vậy thì hy vọng thoát hiểm của nàng không được lớn lắm rồi.

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Thôi được, Tân Địch Á dù sao cũng là một thiên kim xuất thân từ danh môn, ban tổ chức hải liệt thể nào cũng thành lập đội cứu viện thật quy mô để cứu nàng phải không?

Phỉ Lợi Phổ thở dài:

- Sau khi Kinh Thôn nuốt con mồi, nó sẽ tìm một địa phương bí ẩn để ẩn náu một thời gian, trong lúc đó, ngay cả người bị hại ở trong bụng nó cũng không biết được nó đang ở nơi nào, chứ đừng nói tới người khác. Nếu như nói có cơ hội duy nhất thì đó chính là lúc Kinh Thôn cảm thấy được linh lực của con mồi đã suy kiệt, nên nó sẽ lại đi săn tiếp, nhưng nếu muốn phát hiện được hành tung của nó tại hải dương mệnh mông này thì đâu có dễ như thế.

Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng hoàn toàn tuyệt vọng. Lúc này rất đông cường giả và đoàn cứu viện nghe tin cũng chạy tới. Sau khi họ biết có quỷ thú Kinh Thôn xuất hiện thì rất khiếp sợ, lập tức hạ lệnh đình chỉ hải liệt, tất cả dũng sĩ tham dự đều rút về đảo Á Đặc Lan Đế Tư. Sau đó liền tổ chức đoàn cứu viện thật lớn đúng như Mộ Dung Thiên đã dự đoán, đợi lúc nào phát hiện được tung tích của Kinh Thôn thì lập tức

phát đạn tín hiệu, rồi sẽ do các cường giả cao cấp nhất ra mặt giết thú cứu người. Chỉ tiếc là cho đến khi màn đêm buông xuống mà vẫn chưa ai phát hiện ra được chút gì cả.

Mộ Dung Thiên đã dùng tới Linh Tê châu để liên lạc mấy lần nhưng vẫn không thấy hồi âm, có lẽ Tân Địch Á quả thật đã bị hôn mê rồi. Mộ Dung Thiên đứng tại bờ biển chờ đến mãi nửa đêm, rốt cuộc không thể chờ được nữa nên mới quay về lều trại nghỉ ngơi.

Đám người Lộ Thiển đợi lâu vẫn không thấy hần trở về, nên biết bên ngoài đã xảy ra chuyện lớn và có lẽ còn vượt qua cả ý liệu của ái lang, do đó mà ai nấy cũng đều nóng lòng sốt ruột, tựa như đang ngồi trên bàn chông vậy. Cho đến khi thấy Mộ Dung Thiên thất thểu trở về thì mọi người mới cảm thấy như buông bỏ được tảng đá lớn trong lòng vậy. Chỉ có Mộ Dung Thiên là rầu rĩ không vui, hần ngã mình xuống tính ngủ, nhưng dù thế nào cũng không thể ngủ được, trong đầu lúc nào cũng hiện lên nét mặt tươi cười của tòa băng sơn đã được dung hóa là Tân Địch Á.

Cho đến nửa đêm, Mộ Dung Thiên bỗng mơ mơ hồ hồ nghe được tiếng hài đồng đang khóc, đó chính là thanh âm do Linh Tê châu mà Oa Đề đã để lại phát ra.

- Sử Mật Tư tiên sinh?!

Hết hồi 187

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

190. Hồi 188: Thứ Kích

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 188: Thứ Kích

(Khích Lệ)

Dịch giả: phú quý công

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Cơn buồn ngủ của Mộ Dung Thiên lập tức tiêu tan, liền dùng Linh Tê châu liên lạc với nàng:

- Tân Địch Á, nàng ở chỗ nào vậy?

Thanh âm của Tân Địch Á hơi run rẩy, không biết vì lạnh hay vì sợ:

- Ta....ta cũng không biết. Ở đây rất tối, cái gì cũng không nhìn thấy.

Nói tới đó, bỗng nhiên nàng bật kêu thất thanh, kể đến là thanh âm của kỹ năng được phát động vang lên, sau đó thì tất cả đều im lặng. Trái tim của Mộ Dung Thiên như thất lại, hần biết là Tân Địch Á đang muốn phá vỡ dạ dày của quỷ thú để thoát ra ngoài, hoặc là đang muốn chạy đi bên trong thực quản của nó, nhưng coi bộ tình thế không được lạc quan rồi.

Một lát sau mới thấy Tân Địch Á nói tiếp:

- Ta nhớ ra rồi, ta bị một con quỷ thú có tên gọi là Kinh Thôn kích cho ngứa xiu, cho tới bây giờ mới tỉnh lại. Nếu....nếu đoán không lầm thì có lẽ ta đang ở trong bao tử của nó đây.

Nhờ nàng đã được đọc nhiều sách nên đối với các giống quỷ thú cần phải săn đều biết rất rõ, lại thêm người được mùi vị của bao tử nên liền suy đoán ra được sự tình ngay.

Tân Địch Á nói với giọng đầy sầu thảm:

- Từ trước tới nay, không có người nào bị Kinh Thôn nuốt vào bụng rồi mà có thể sống sót thoát thân được cả, ta cũng vừa thử rồi, chỉ là tốn công vô ích thôi. Sử Mật Tư tiên sinh, xem ra chúng ta sẽ không còn cơ hội để gặp nhau nữa rồi. Ài, ở đây cũng khá tốt, rất yên tĩnh, nhưng ta cũng có phần hơi sợ. Người có thể trò chuyện với ta một lúc được không?

Nếu trên đời này có điều gì đáng sợ nhất thì đó chính là cô độc, nhất là sự cô độc ở trong bóng tối, nó có thể sẽ làm cho người ta phát rồ. Tuy Tân Địch Á không phải là người yếu đuối, nhưng bản thân nàng cũng không thể chống lại sự đáng sợ của nó.

Mộ Dung Thiên vội vàng trấn an nàng:

- Tân Địch Á tiểu thư, trước tiên nàng đừng gấp, hãy dùng hộ thể đấu khí để chống đỡ đã. Đoàn cứu viện của đế quốc hiện đang hành động, lại còn dẫn theo rất nhiều đồn sủng [1] linh thông sục tìm ở trên biển. Kinh Thôn di chuyển không nhanh, bọn họ sẽ sớm tìm được nó thôi.

Thanh âm của Tân Địch Á tràn ngập nỗi tuyệt vọng:

- Vô dụng thôi, tốc độ của Kinh Thôn tuy chậm, nhưng nó cực kỳ xảo hoạt, địa phương ẩn nấp của nó khó có ai đoán ra được lắm.

Mộ Dung Thiên thông qua ý niệm mà đề cao cường độ của thanh âm:

- Tân Địch Á tiểu thư, đừng buông xuôi. Ta còn rất muốn gặp lại nàng, muốn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của nàng. Nàng là nữ nhân có nụ cười đẹp nhất mà ta đã từng gặp.

Ở bên kia trở nên trầm mặc một lúc, sau đó giọng nói có vẻ ngượng ngùng của Tân Địch Á vang lên:

- Sử Mật Tư tiên sinh, người nói thật chứ?

Mộ Dung Thiên quả quyết:

- Ta có thể dùng nhân cách của mình để phát thệ, tuyệt không có nửa lời gian trá.

Hắn nói thế đúng là đã phát ra tận đáy lòng và không hề lừa gạt Tân Địch Á chút nào. Nếu nói đến nữ nhân xinh đẹp nhất, hắn sẽ không chút do dự mà chọn Lộ Thiển, nhưng nụ cười đẹp nhất thì đúng là nàng Băng Sơn mỹ nữ này chứ không còn gì nghi ngờ nữa. Thời khắc mà nàng nở nụ cười cũng ấm áp tựa như ánh dương quang đang rải xuống mặt đất vậy.

Tân Địch Á tựa hồ như rất vui mừng, nói:

- Sử Mật Tư tiên sinh, đa tạ người! Nghe được lời khích lệ của người, ta rất là cao hứng.

Mộ Dung Thiên nói:

- Đúng vậy, vì cơ hội gặp gỡ lần sau của chúng ta, để giúp ta có thể nhìn thấy nụ cười xinh đẹp nhất trên đời, Tân Địch Á tiểu thư, nàng nhất định phải chống đỡ đến cùng nhé.

Mộ Dung Thiên rất hiểu lòng người, nếu một khi người ta đã mất đi dũng khí và hy vọng, vậy thì tinh thần sẽ xuống thấp, chừng đó họ sẽ không phát huy được hết tiềm lực của họ và rồi nó sẽ theo đó mà giảm dần đi. Lúc đó thì thời gian chống đỡ của Tân Địch Á sẽ bị rút ngắn, vậy thì rất bất lợi.

Tân Địch Á gật đầu:

- Vâng!

Mộ Dung Thiên nói tiếp:

- Kinh Thôn có một đặc điểm, ngay trước lúc tiêu hóa hắn con mồi ở trong bụng, nó sẽ lại xuất hiện lần thứ hai để tìm con mồi mới, hoặc là khi ánh bình minh phủ xuống mặt biển thì nó sẽ trôi lên để hít thở không khí. Khoảng thời gian đó chính là cơ hội của chúng ta. Lúc đó Kinh Thôn sẽ phun ra một vòi nước,

vừa khéo lỗ phun nước và dạ dày của nó có liên quan với nhau, tuy rằng không gian không đủ rộng cho một người chui qua, nhưng vẫn có thể đủ cho mình thi triển một kỹ năng nhỏ. Tân Địch Á tiểu thư, đến lúc đó nàng có thể phát ra một kỹ năng nào đó, rồi biến nó thành đan tín hiệu.

Sở dĩ Mộ Dung Thiên biết được Kinh Thôn có thói quen thường nổi lên mặt nước để hít thở không khí vào mỗi lúc tảng sáng, đó là do Phỉ Lợi Phổ kể cho hắn biết. Lão nghĩ rằng Tân Địch Á thật khó lòng qua được kiếp nạn này, vì lúc nàng bị Kinh Thôn nuốt vào bụng thì đang là buổi chiều, lúc đó cũng gần chạng vạng tối, lại thêm trọn một đêm thời gian, cho dù muốn duy trì hộ thể đấu khí cơ bản nhất để có thể chống lại sức tiêu hóa của dạ dày quái vật một cách vừa vặn, thì với tu vi của nàng vẫn không thể làm được. Một người không thể mang theo quá nhiều đan dược, hơn nữa, cho dù là cực phẩm đan dược như Thánh Linh đan, vậy thì linh lực được tăng trưởng bởi tác dụng của nó cũng chậm hơn rất nhiều so với sự tiêu hao của hộ thể đấu khí.

Nhưng sắc đạo đã đánh giá thấp Tân Địch Á, hoặc là đã đánh giá thấp sức bền bỉ của gia tộc đấu khí của nàng. Lúc này đã là nửa đêm, cách bình minh còn khoảng vài tiếng nữa, mặc dù thanh âm của nàng so với thường ngày có vẻ hơi yếu hơn một chút, nhưng vẫn chưa có hiện tượng suy kiệt. Vì vậy mà Mộ Dung Thiên cho rằng nàng vẫn còn cơ hội chống đỡ cho tới khi trời sáng, nhưng vào lúc này hắn chỉ có thể tận lực khích lệ nàng, kích phát đấu chí và tiềm lực của nàng, giúp nàng vượt qua đoạn thời gian tuy ngắn nhưng lại rất dài này.

Tân Địch Á nói:

- Phải rồi, ta còn biết một chiêu tuyệt kỹ dùng để trinh sát, có tên gọi là “Kính hoa thủy nguyệt”, chỉ cần thi triển ra thì mọi thứ trong phạm vi ba trăm thước với trực là quỹ tích phi hành đều được phản ánh lại.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì rất đổi vui mừng, vội nói:

- Vậy thì rất tốt! Tân Địch Á tiểu thư, ta sẽ vẫn tiếp tục trò chuyện với nàng nhé. Từ giờ đến sáng chỉ còn có hai canh giờ nữa thôi, ta nghĩ nó sẽ trôi qua rất nhanh.

Trên thực tế thì đại khái thời gian lúc này cách trời sáng cũng còn tới ba canh giờ lận, nhưng Mộ Dung Thiên nói ít đi vì biết Tân Địch Á đang ở trong chỗ tối, vốn không thể phân biệt được thời gian dài ngắn thế nào, để nàng có thêm hy vọng.

Tân Địch Á mừng rỡ nói:

- Hay lắm!

Thế là Mộ Dung Thiên lập tức giở hết bản lãnh ra, có bao nhiêu cố sự, đồng thoại (truyện trẻ con), và cả những phong tục thú vị ở Địa cầu mà hắn biết được đều lôi ra kể hết cho Tân Địch Á nghe.

Tân Địch Á vẫn yên lặng lắng nghe, nàng là người đã đọc nhiều nghe nhiều, nhưng đối với những chuyện mà hắn kể ra thì cảm thấy rất thú vị và mới mẻ, thỉnh thoảng còn bật tiếng cười khúc khích. Đối với sự bác học đa tài của hắn, nàng cực kỳ tâm phục khẩu phục.

Ba canh giờ cứ thế mà trôi qua, ở đường chân trời bắt đầu lộ ra tia sáng mờ nhạt, nhiều lắm thì còn chưa tới mười phút nữa sẽ là lúc ánh dương quang phủ xuống đại địa, và đó cũng là lúc mà Kinh Thôn sẽ trôi lên mặt nước.

Lúc này Tân Địch Á bỗng nhiên hỏn hển nói:

- Sử Mật Tư tiên sinh, ta mệt quá.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì rất hoảng hốt, những lời này của Tân Địch Á không phải chỉ là buồn ngủ đơn giản như vậy, mà đó là dấu hiệu đã gần đến lúc dầu hết đèn tắt. Hắn vẫn một mực đánh lạc hướng sự chú ý của nàng, đồng thời cũng giúp nâng cao tinh thần để nàng không cảm thấy được sự tiêu hao linh lực của mình và cảm nhận được sự mệt mỏi cực hạn, nhưng không ngờ tới giờ phút tối hậu này lại trở thành công dã tràng.

Mộ Dung Thiên gọi lớn:

- Tân Địch Á tiểu thư, đừng ngủ, ngàn vạn lần không thể ngủ đâu. Để ta tiếp tục kể chuyện xưa cho nàng nghe nhé.

Rồi hắn lại tiếp tục liên thoảng kể chuyện, nhưng lúc này lại không có tác dụng gì.

Tân Địch Á thều thào:

- Sử Mật Tư tiên sinh, ta thật sự không được rồi. Để ngày mai chúng ta trò chuyện tiếp được không?

Linh lực gần đạt đến mức cực hạn, tinh thần lực cũng bị tiêu hao quá nhiều, những điều đó khiến cho Tân Địch Á trở nên mơ hồ, thậm chí còn quên cả việc nếu lúc này mà nhắm mắt lại thì vĩnh viễn sẽ không bao tỉnh lại nữa.

Mộ Dung Thiên đỏ mặt như tía, rõ ràng là những lời lẽ để khích lệ người ta vẫn còn chưa đủ, đột nhiên cái khó ló cái khôn, hắn vội nói:

- Tân Địch Á tiểu thư, để ta kể cho nàng nghe một chuyện cười cuối cùng thôi nhé. Sau khi nghe xong, nàng sẽ ngủ rất ngon, ta dám bảo chứng nàng sẽ cảm thấy rất thích thú.

Tân Địch Á nghe được sự thành khẩn của hắn nên cố gắng để tinh thần rồi nói:

- Được rồi, một chuyện cười cuối cùng thôi nhé!

- Tốt lắm!

Mộ Dung Thiên ho khan một tiếng rồi bắt đầu chậm rãi kể, giọng của hắn thật từ tốn như để kéo dài thời gian:

- Xưa kia có một đôi phu thê nhân tộc dời đến Băng tuyết vương quốc để sinh sống, bởi vì địa phương này rất lạnh nên họ chưa quen với khí hậu, do đó mà mỗi buổi tối trước khi đi ngủ đều đặt một túi chườm nóng ở trong chăn để sưởi ấm. Một buổi tối nọ, túi chườm nóng bị hở ra một lỗ nhỏ, trong lúc hai phu phụ đó đang ngủ say, một chân của người vợ đặt lên túi chườm nóng, thế là nó bắt đầu chảy nước ra. Sau khi người thê tử phát hiện điều đó, liền lớn tiếng kêu: ‘đừng dè, đặt nhẹ thôi, phía dưới đều ra nước hết rồi.’ Người chồng trong lúc mơ màng, tưởng rằng thê tử của mình ban ngày gian díu với nam nhân, nên ban đêm nói mớ, thế là ông ta rất tức giận, một chân ở trong chăn lập tức quơ qua quơ lại để dò tìm gian phu. Người thê tử thấy vậy mới bực dọc nói: ‘nước ra nhiều như vậy mà ông còn làm loạn? Thật là bệnh mà!’

Loại chuyện tiểu lâm của người Hồng Kông này là sở trường của Mộ Dung Thiên, nhưng trước nay hắn không dám kể cho Tân Địch Á nghe, bởi vì nàng là một nữ nhân bảo thủ, sau khi nghe xong chắc sẽ rất tức giận, thậm chí rất có thể sẽ không muốn nói chuyện với hắn nữa, đến lúc đó thì thật là phiền phức. Tuy nhiên, hiện nay đang là thời kỳ phi thường, hắn tình nguyện để cho Tân Địch Á tức giận mình, và đó cũng là một phương pháp để nâng cao tinh thần lực.

Mộ Dung Thiên kể xong, hồi lâu ở bên kia vẫn không nghe thấy tiếng động gì. Trong lúc gã sắc lang còn đang lo lắng không biết loại chuyện tiểu lâm này có tác dụng với Băng Sơn mỹ nữ hay không, hoặc giả bởi vì nàng quá đơn thuần nên nghe không hiểu hết ý tứ ở bên trong, thì đột nhiên bỗng nghe Tân Địch Á cười khúc khích mấy tiếng rồi nói:

- Sử Mật Tư tiên sinh, thì ra người hư như thế.

Tuy nói thế, nhưng trong lời của nàng không hề ẩn chứa hàm ý phẫn nộ chút nào.

Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm, lúc này những tia dương quang bắt đầu hé lộ ở phía chân trời, mơ hồ có thể thấy được vầng thái dương màu vàng nhạt

- Ủy, động rồi! Nó bắt đầu di động rồi.

Tân Địch Á rõ ràng là đang cảm giác được sự biến hóa của Kinh Thôn.

Tinh thần của Mộ Dung Thiên cực kỳ phấn chấn, nhưng đồng thời cũng có chút khẩn trương. Đầu tiên là không biết đoàn cứu viện có thể phát hiện một kỹ năng nhỏ hay không, hoặc giả trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà Tân Địch Á sắp bị tiêu hóa thì họ có đến cứu kịp hay không? Lại thêm dù cho Kinh Thôn có trời

lên mặt nước, nhưng giữa hải dương mênh mông thế này, liệu “Kính hoa thủy nguyệt” có thể nhận ra được một đặc điểm nào hay không? Tuy hoang mang, nhưng Mộ Dung Thiên không dám để lộ ra điều đó cho Tân Dịch Á biết, chỉ nói:

- Tốt, đợi trong tích tắc mà nó vận khí, nàng hãy thi triển “Kính hoa thủy nguyệt”, rồi lập tức báo cho ta biết địa điểm, chỉ nói khái quát cũng được, chỉ cần nàng thấy có chỗ nào khác lạ một chút cũng tốt rồi.

- Vâng!

Rồi Tân Dịch Á không lên tiếng nữa, có lẽ là đang muốn dành chút linh lực còn sót lại ở trong thời khắc sinh tử tồn vong này, nàng cũng đang rất khẩn trương không khác gì hần.

Tối đa chỉ một phút sau, nhưng trong lòng Mộ Dung Thiên lại như vừa trải qua hàng tỷ năm vậy, rốt cuộc hần cũng nghe được ba tiếng ngắn gọn của Tân Dịch Á:

- Bình Dã Trạch!

Hết hồi 188

=====

Chú thích:

[1] đồn sủng: Một loại thú biết truy tung ở trên biển, như chó săn vậy.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

191. Hồi 189: Liên Thể

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 189: Liên Thể

Dịch giả: phú quý công

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Bình Dã Trạch? Mộ Dung Thiên lập tức nhớ đến đó là địa phương mà buổi tối hôm trước hần đã gặp mặt Tân Dịch Á tại đó, thật không ngờ nó lại thông ra biển cả. Kinh Thôn quả nhiên là giảo hoạt, không ai có thể đoán được nó lại ngang nhiên trốn ở ngay bên dưới Á Đặc Lan Đế Tư.

Thì ra linh lực của Tân Dịch Á đã gần đến mức cực hạn, nếu như cố nỗ lực thi triển tuyệt kỹ thì sẽ không thể chống đỡ nổi nữa, do đó mà thanh âm của nàng cũng trở nên yếu ớt rất nhiều. Mộ Dung Thiên biết tình trạng nguy cấp của nàng chỉ còn là sớm muộn, nên tâm trạng rất lo lắng. Cũng may từ sớm hần đã đánh thức đám người Lộ Thiển, họ đều rất kinh ngạc, không biết hần đứng yên lặng ở đó để làm gì, vì không ai biết được hần đang dùng tâm linh để đàm thoại.

- Tiểu Lộ, lại thêm Lạc Na, Lệ Toa, và Hải Luân Na nữa, các người lập tức chia nhau chạy đi báo cho đoàn cứu viện hoặc Áo Lý gia tộc biết, đã phát hiện được Kinh Thôn tại Bình Dã Trạch, bảo họ mau đến cứu người, không nên hỏi nhiều.

Vừa dứt lời, hần liền phóng mình lao ra khỏi lều, nhắm thẳng hướng Bình Dã Trạch mà chạy đi.

Ngay vào lúc Mộ Dung Thiên tiến đến gần Bình Dã Trạch thì liền thấy một cột nước phóng lên cao, tuy nhiên so với ngày hôm qua khi Kinh Thôn chiến đấu thì yếu hơn nhiều lắm, mà cũng không có sóng to gió lớn với thanh thế khổng lồ khiến cả một vùng biển đều phải sục sôi.

Mộ Dung Thiên tiến sâu vào trong đầm, hần liền thấy ngay hình dáng thật của con quỷ thú đó. Nó giống như một con cá voi thật lớn ở Địa cầu, về ngoài không có gì khác biệt lắm, làn da trơn bóng và lấp lánh ngân quang, hiển nhiên là da của nó có tác dụng phân khai các loại ma kỹ đặc biệt, đôi mắt nhỏ tí không hợp tỷ lệ với thân hình chút nào.

Mộ Dung Thiên bị kích cỡ khổng lồ của nó làm cho hoảng sợ, nên có hơi chột dạ. Nó là con ma thú mà ngay cả Phi Lợi Phổ cũng phải kiêng kỵ, hiển nhiên không phải là hạng tầm thường rồi. Nhưng khi nghĩ đến tính mạng của Tân Địch Á đang bị đe dọa ở trong bụng nó thì dũng khí của Mộ Dung Thiên lại dâng trào. Hần không chút do dự, lập tức phóng ra Băng Hỏa cầu, không cần nói thì cũng biết đó chính là khởi thủ thức của Ma bạo phá rồi. Từ đó hóa điểm màu xanh lục cùng băng tinh với kết cấu hoàn mỹ như kim cương kia, đó có lẽ là kỹ năng tiến hóa của ma bạo phá. Ngày trước trong cuộc giao chiến với Mông Na Lâm tại học viện, môn tuyệt kỹ này đã từng xuất hiện một lần, nó được Mộ Dung Thiên gọi là “Khoảnh khắc thiên đường”. Lúc đó hần chỉ có thể miễn cưỡng để thi triển nó, nhưng sau khi song tu với Lộ Thiên thì linh lực của hần đã tăng lên rất nhiều, bây giờ không cần phải uống đan dược để thi triển nó nữa.

Hiện nay đang là lúc Kinh Thôn sắp sửa tiêu hóa con mồi, vừa thấy có người dâng đến tận cửa, mà thực lực của kẻ này cũng không hề tầm thường, do đó mà nó hết sức vui mừng, vội vàng há cái miệng thật to và phun ra hơn mười trái thủy cầu có đường kính dài hơn hai thước, tốc độ cực nhanh, bay đến đối phương như sao sa. Chiêu tuyệt kỹ này của nó không vì thân hình khổng lồ mà kém linh hoạt đi, nó có tên gọi là “Mê thất thủy lưu tinh”. Chỉ trong tích tắc, trong không trung có rất nhiều trái thủy cầu lớn bay vù vù thật khiến người ta kinh sợ.

Tuyệt kỹ của Kinh Thôn quá linh hoạt, khi vừa phát động thì tốc độ cực nhanh, khiến đối phương không thể nào đề phòng kịp; thậm chí cả thời gian tránh né cũng không có. Vả lại Mê thất lưu tinh đạn hầu như bao trùm cả không gian, không hề để hở ra một lối thoát nào, ngay cả Mộ Dung Thiên là người ứng biến thần tốc như vậy mà cũng không kịp nghĩ nhiều, hần chỉ có thể quyết định bỏ dở việc chế tạo lôi bạo, rồi “xoẹt” một tiếng, không gian trên tay hần liền bị vặn vẹo rất kỳ dị, tiếp theo đó là một tấm nguyên tố thuần mau chóng thành hình. Tấm nguyên tố thuần này không phải là loại siêu nguyên tố băng thuần mà hần vẫn thường dùng trước kia. Nó trong suốt như gương, lại cũng rất giống thủy tinh, có phần tương tự như Không gian đấu khí mà vài ngày trước hần đã sử dụng để giết chết con Liệt phong hà khi còn ở trên lưng Hải mao vậy. Tuy nhiên, vật này chỉ để dùng cho việc phòng ngự mà thôi, bởi vì Mộ Dung Thiên phát hiện được lực phòng ngự của tấm thuần được tạo bằng Không gian đấu khí còn mạnh hơn gấp nhiều lần so với siêu nguyên tố thuần do mình tạo ra nữa, vả lại thời gian tạo ra nó cũng nhanh hơn rất nhiều, do đó mới được hần lựa chọn không chút do dự như thế, nhất là trong tình huống bốn bề đều vắng lặng như lúc này vậy.

Trái thủy cầu đầu tiên rơi xuống Không gian thuần thì vang lên một tiếng “oành”. Mộ Dung Thiên chỉ cảm thấy cả người chấn động mạnh, như bị búa tạ đánh phải vậy. Khi còn chưa kịp đổi hơi thì trái thủy cầu thứ hai đã lại bay tới và tiếp tục đánh vào tấm thuần. Cánh tay cầm thuần của hần dần cảm thấy tê dại, nhưng vẫn chưa hết, trái thứ ba, thứ tư, thứ năm lần lượt giáng xuống, cái trước nổi cái sau, liên miên không dứt. Mộ Dung Thiên thầm kêu khổ, chẳng trách nào Tân Địch Á chưa kịp hoàn thủ thì đã bị con quỷ thú này nuốt chửng luôn. Ngay cả lực phòng ngự của mình mạnh như thế, nhưng coi bộ chưa tới mười giây nữa thì sẽ bị phá vỡ thôi. Thực lực của con quỷ thú này thật là đáng sợ.

Khi trái thủy cầu thứ chín đánh vào tấm thuần, toàn bộ hồ khẩu của Mộ Dung Thiên đều bị rách toạc ra, khiến cho máu chảy ròng ròng, còn Không gian thuần thì cũng không còn chịu nổi mà chỉ nghe “rắc” một tiếng, cả tấm thuần đều vỡ tan và hóa thành hư vô. Nhìn những trái thủy cầu khác còn đang ùn ùn kéo tới, Mộ Dung Thiên thầm kêu khổ, bây giờ nếu có muốn ngưng tụ một tấm thuần mới cũng không kịp nữa rồi, chỉ có thể miễn cưỡng đề khởi Không gian hộ thể đấu khí mà thôi.

Khi bị va chạm trực tiếp thì sức chấn động còn kinh khủng hơn. Lực trùng kích của thủy lưu tinh quả đúng là mạnh nhất mà từ đó tới giờ Mộ Dung Thiên đã từng gặp. Ngày trước Lý Ngang từng cưỡi ngựa phi nước đại xông tới để tấn công hần, lúc bấy giờ Mộ Dung Thiên còn tưởng đó là ghê gớm lắm, nhưng giờ đây so

với lực trùng kích của thủy lưu tinh thì nó quả thật chỉ là trò đùa, không thể nào giống nhau được. Mộ Dung Thiên bỗng cảm thấy khí huyết sục sôi, hơn nữa đầu óc quay cuồng một cách kỳ lạ, tựa như bước vào một thảo nguyên mênh mông, hoặc sa mạc bát ngát, chẳng rõ là đang ở phương nào, có lẽ thủy lưu tinh ngoài việc tấn công vật lý còn có thêm tác dụng là gây ra ảo giác, cả hai thứ cùng lúc tấn công, chẳng trách nào có thể khiến con mồi bị bất tỉnh dễ như vậy.

Sau khi chống đỡ xong ba trái thủy cầu, hộ thể đầu khí trên người Mộ Dung Thiên cũng tiêu tan luôn. Nhưng không ngờ ở trong nước có tiềm ẩn yêu lực, chúng không ngừng xâm nhập vào cơ thể Mộ Dung Thiên, nên lúc này hoạt tính hộ thể đầu khí của hắn liên tục vận khởi trở lại để chống đỡ phần lớn luồng yêu lực đang xâm nhập kia. Tại thời khắc này, Mộ Dung Thiên chỉ mới bị mơ mơ màng màng chứ chưa hoàn toàn hôn mê hẳn, nhưng đột nhiên lại có một trái thủy cầu khác đang bay tới trước mặt. Hắn thấy vậy thì nhắm chặt mắt lại, sau khi bị nó kích trúng thì nhất định sẽ bất tỉnh nhân sự luôn, rồi sẽ phải để cho nó tùy ý mổ xẻ. Con quỷ thú này quả thật là quá mạnh đi. Lần này hắn đã quá xung động, hoặc giả là đã quá nóng lòng, thế nhưng khi hắn biết Tân Địch Á sắp lâm cảnh tử vong thì không thể nào chờ đoàn cứu viện tới được. Nếu như cho hắn một cơ hội để lựa chọn lại lần nữa thì hắn cũng sẽ không do dự mà chạy tới nơi đây ngay.

Tuy nhiên, một điều bất ngờ đã xảy ra. Đó là trái thủy cầu này lại không có luồng cường lực nào đánh tới, mà nó lại mềm mại không gì sánh bằng, thế rồi nó bao lấy toàn thân Mộ Dung Thiên vào trong, sau đó liền kéo vút hắn bay ngược trở lại, và dĩ nhiên đích đến chính là cái miệng đang há lớn của quỷ thú.

Căn cứ theo kinh nghiệm của nó, sau khi con mồi chịu đòn nghiêm trọng như vậy thì nhất định đã bị ngất xỉu từ lâu chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Nếu như còn phóng thêm thủy cầu đánh tới thì nói không chừng là sẽ giết chết luôn con mồi cũng nên. Một khi con người bị chết đi thì linh lực nhất thời sẽ thoát ra hết, khi đó dù cho Kinh Thôn có nuốt kẻ bị nạn vào bụng thì hiệu quả sẽ không được tốt như là nuốt sống.

Mộ Dung Thiên vừa mừng vừa sợ, mừng là vì chỉ cần mình không bị ngất đi thì vẫn sẽ còn một đường sống, sợ là vì sau khi tiến nhập vào bụng con quỷ thú, như vậy sẽ chẳng khác nào bị hãm thân tại nơi tường đồng vách sắt, rất có thể sẽ bị vây khốn đến chết trong đó và sẽ không thể thấy lại được ánh mặt trời.

Trước mắt Mộ Dung Thiên chợt tối sầm, hắn bị thủy cầu kéo mạnh đi, rồi trôi dần xuống thấp, giống như là đang trôi nổi bồng bềnh và lại còn va chạm khắp nơi, vang lên rất nhiều tiếng động, nhưng cũng may thủy cầu bảo vệ hắn rất tốt, nên nhờ vậy mà hắn không hề bị thương tích gì, có lẽ là thủy cầu đang di chuyển ở bên trong thực quản của Kinh Thôn đây mà. Mộ Dung Thiên vội vàng điều chỉnh lại linh lực đang bị hỗn loạn của mình để chờ đợi cơ hội cầu sinh.

Con quỷ thú này quả nhiên là to lớn, chẳng biết đã trượt đi được bao lâu ở trong thực quản của nó, không gian trước mắt Mộ Dung Thiên bỗng nhiên trở nên rộng rãi. Tiếp theo đó thì hắn bị ném vào giữa một cái động thật lớn.

Sau khi hoàn thành sứ mệnh bảo hộ, trái thủy cầu liền bắt đầu tan ra, không lâu sau thì biến thành một vùng nước.

Trong bóng tối dày đặc không nhìn thấy được gì, chợt có một mùi hôi thúi xông vào mũi. Mộ Dung Thiên cố nén cảm giác nôn mửa, đồng thời cũng biết bản thân mình đã đến được nơi tận cùng trong dạ dày của Kinh Thôn rồi.

Đầu khí vừa được khôi phục kha khá, Mộ Dung Thiên lập tức vận khởi hộ thể đầu khí, bằng không nếu để cho dạ dày của Kinh Thôn hút chặt lấy thì thật phiền phức. Lúc này hắn hốt hoảng phát hiện ra ở một góc động có chút điểm sáng như có như không.

Tân Địch Á?

Mộ Dung Thiên vội nhảy ngay đến thì chỉ thấy thân thể mềm mại bất lực của Tân Địch Á đang cuộn mình tại góc động, đôi mắt đẹp nhắm nghiền, bờ môi đỏ thắm bây giờ lại trở thành trắng bệch, hiển nhiên nàng đã ngất đi rồi. Tuy nhiên, lúc này nàng lại được một nụ hoa mỹ lệ bao bọc khắp toàn thân để bảo vệ cho nàng, đó chính là Lôi Trán đầu khí của Áo Lý gia tộc, nó vẫn tận dụng chút điểm linh lực còn sót lại để thi hành nhiệm vụ của mình. Thế nhưng màu sắc của nụ hoa đã rất mờ nhạt, như có như không, đồng thời

từng chiếc cánh của nụ hoa ấy cũng đang dần dần khép lại, xem ra chúng có thể bị tan biến bất cứ lúc nào vậy.

Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần chậm thêm một chút nữa thì nàng sẽ không còn cơ hội sống sót rồi.

Ngay lúc đó, từng cánh hoa bỗng nhiên lần lượt rụng xuống, không lâu sau thì tan rã hết.

Mộ Dung Thiên vội vàng ôm lấy tấm thân mềm mại của Tân Dịch Á vào lòng, rồi bàn tay trái của hắn áp vào lòng bàn tay phải của nàng. Đây là môn tuyệt kỹ song nhân liên hợp “Đồng tâm cộng thể”, có công dụng giúp hai người cùng hưởng chung một luồng hộ thể đấu khí, nếu không thì hộ thể đấu khí của một người sẽ bài xích thân thể của người khác, khiến họ không thể nào dung hợp được.

Luồng đấu khí ở bên ngoài thân thể Mộ Dung Thiên thông qua nơi giao tiếp giữa lòng bàn tay của hai người, kéo dài ra ngoài rồi bao trùm lấy hai người ở bên trong, bảo vệ luôn cả Tân Dịch Á.

Mộ Dung Thiên lấy từ trong túi ra hai viên hồi phục đan có hiệu suất cao do mình đặc chế rồi nhét vào miệng Tân Dịch Á. Thế nhưng sắc mặt của Băng Sơn mỹ nữ vẫn tái nhợt, linh lực của nàng gần như đã cạn kiệt, mặc dù không cạn kiệt nghiêm trọng như khi phục dụng “Khoảnh khắc thiên đường” để thúc đẩy tiềm lực đạt đến mức siêu cực hạn, nhưng tình trạng hiện giờ cũng đủ khiến thân thể bị ảnh hưởng nặng nề. Xem ra trong nhất thời hay nửa khắc, nàng sẽ không thể nào tỉnh lại được ngay rồi.

Trong dạ dày yên tĩnh của quỷ thú, tiếng nước chảy róc rách đặc biệt vang dội. Từ bàn tay phải của Mộ Dung Thiên đột nhiên có một đốm hỏa diễm bốc lên, hắn liền mượn cơ hội này để quan sát cái địa phương mà ai nghe tới cũng kinh tâm táng đờm này.

Nơi đây là một cái động lớn cực kỳ trống trải, chỉ ít so với dạ dày của con người thì nó lớn khủng khiếp, cao chừng sáu, bảy thước, rộng chừng mười thước, và dài hơn hai mươi thước. Thân thể của Kinh Thôn dài chừng năm mươi thước, vậy là cái dạ dày của nó cũng lớn gần bằng một phần hai cơ thể của nó. Vách động tất nhiên không phải được làm bằng gạch, mà là một khối thịt rất mềm, không ngừng phập phồng lên xuống, trông thật rất buồn nôn. Hơn nữa, vách động này lại thường xuyên tiết ra một loại dịch thể nhờn nhúa và dính chặt, giống như rất nhiều hạt mưa vậy. Thanh âm róc rách kia chính là được phát ra từ nơi đó, những dịch thể đó khi rơi xuống bức vách của tầng thấp nhất trong dạ dày thì bị hấp thu vào, sau đó liền tan biến mất, rồi từ trên đỉnh động lại không ngừng chảy xuống, và cứ thế mà lặp đi lặp lại cái vòng lẩn quẩn.

Quả giống hệt vòng tuần hoàn của nước.

Lúc này Mộ Dung Thiên cảm thấy thân thể dường như bị mất trọng lượng, thì ra Kinh Thôn sau khi nuốt chửng con mồi lần thứ hai, thế là nó lại bơi đi tìm nơi bí mật để ẩn nấp. Xem ra các cường giả của đoàn cứu viện cuối cùng cũng không chạy tới kịp rồi.

Hết hồi 189

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

192. Hồi 190: Dung Hóa

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệt Cẩm Khu

Hồi 190: Dung Hóa

(Tan chảy)

Dịch giả: phú quý công

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên thở dài, lúc này xem ra chỉ có thể tự trông cậy vào mình để đào sinh thôi. Thế rồi hắn ôm Tân Dịch Á đi vòng quanh thăm dò khắp nơi một lượt, hắn phát hiện ra hầu như toàn bộ nơi này đều bị phong bế và không có đường thông đến hệ thống bài tiết của con vật. Dù sao thì ma thú do yêu khí diễn hóa thành ở tại Thần Phong đại lục không giống với sinh vật ở Địa cầu, nói không chừng toàn bộ cơ thể chúng đều có thể tiêu hóa được thức ăn mà không chứa lại một tí cặn bã nào cũng nên.

Chỉ có hai địa phương là có thể thông ra ngoài, một là đường hô hấp và cũng là cái lỗ phun nước ở trên đầu con quỷ thú, nhưng con đường đó thì nhỏ tới đáng thương, nhiều lắm thì chỉ lớn gần bằng một nắm tay thôi, hơn nữa nó vừa hẹp vừa dài, có lẽ cũng dài gần hai mươi thước là ít. Con người không thể theo đường đó mà đào tẩu được, vả lại sau khi Kinh Thôn lặn xuống đáy biển, cái lỗ nhỏ dùng để hô hấp này cũng bị đóng lại luôn.

Địa phương thứ hai là nơi có liên quan đến bao tử của con quỷ thú, đó là thực quản mà vừa rồi đã nuốt tên sắc lang vào, chỗ đó nằm ở phía trên nóc động, cao gần năm thước.

Mộ Dung Thiên hơi suy nghĩ một chút, sau đó hai đầu gối hơi cong lại, rồi lấy sức phóng mạnh lên chỗ đầu thực quản của con quỷ thú. Hắn đặt chân lên chỗ có dịch thể trơn trượt, nhưng cũng may là kinh thân thuật của hắn khá cao, chỉ cần điểm nhẹ mũi chân thì đã nhảy tới phía trước luôn. Cái ống thực quản này khá là ngoằn ngoèo và lại nhỏ hẹp, cứ tựa như đây là ống ruột của một con ma đói vậy. Căn cứ theo đoạn đường mà Mộ Dung Thiên bị nuốt vào, có lẽ thân thể của Kinh Thôn cũng cao chừng năm mươi thước, còn thực quản thì chỉ ít cũng dài độ ngàn thước. Sau khi hắn lò dò đi được sáu bước thì đột nhiên có một luồng khí áp thật mạnh từ trong thực quản ập tới, vì nó quá mạnh nên Mộ Dung Thiên không thể nào chống đỡ được, chỉ đành lão đảo rơi xuống trở lại cái dạ dày của con quỷ thú, rồi hắn vội vàng ôm lấy Tân Dịch Á, cũng may nàng không bị thương tích gì.

- Mụ nội nó!

Mộ Dung Thiên thầm chửi một tiếng, rồi chưa chịu từ bỏ ý định của mình, lập tức nhảy lên lần thứ hai. Lần này tốc độ của hắn khá nhanh, nhưng chẳng qua cũng chỉ đi được bảy bước thì lại bị bức quay trở về. Cứ như vậy vài lần, nhiều lắm hắn cũng chỉ đi được đến bước thứ tám, coi bộ còn cách bên ngoài rất xa. Nếu muốn dùng đường này để đào sinh thì e rằng không ổn, cuối cùng Mộ Dung Thiên cũng bỏ qua hành động vô ích này để tránh bị tiêu hao quá nhiều linh lực.

Cũng may trước khi đến đây, hắn đã thận trọng lấy hết đan dược ở trên người của đám người Lộ Thiển, nên thậm chí cảm thấy may mắn. Tuy nhiên, lúc hắn chạm trán với Kinh Thôn thì đó chỉ mới là lúc bình minh, chỉ sợ sẽ không thể chống đỡ qua một ngày một đêm nữa, e rằng hắn sẽ không thể chờ được đến sáng mai lúc Kinh Thôn nổi lên mặt nước để hít thở không khí. Tốc độ phục hồi sức lực của dược vật không thể nhanh bằng tốc độ tiêu hao của hệ thể đấu khí, hơn nữa bây giờ là hai người đang xài chung luồng đấu khí này, tất nhiên tốc độ tiêu hao của nó còn nhanh hơn nhiều.

Đường này không thông thì chỉ còn cách miễn cưỡng mở đường khác mà thôi. Thế là từ ngón trỏ của Mộ Dung Thiên liền bắn ra một tia đấu khí sắc bén, đâm mạnh vào bức tường dạ dày của Kinh Thôn, thế nhưng chỗ bị tia đấu khí đó đâm trúng chỉ lún sâu vào một chút, màng thịt căng phồng như là quả bóng bị thổi căng vậy, cùng lúc đó trên bức tường dạ dày bỗng nhiên lại xuất hiện những đường vân li ti, sau đó liền hình thành một tấm lưới màu vàng, tuy mỏng nhưng lại kín mít. Linh lực của tia châm đấu khí kia như nước gặp biển, không ngừng bị chiếc vòng đó hút lấy, chẳng bao lâu thì nó liền bị tan rã. Rút cuộc bức tường dạ dày vẫn không bị chọc thủng, mà nó tự co giãn rồi trở về hình dạng lúc ban đầu. Tấm lưới màu vàng cũng theo đó mà biến mất luôn.

Kết giới! Đó chính là một loại kết giới hấp linh cao cấp. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cảm thấy rất chán nản. Không ngờ bức tường dạ dày của Kinh Thôn lại còn có cả tấm kết giới tự chế, chẳng trách nào ngay cả Châm đấu khí mạnh như thế mà cũng không thể phá hư được nó. Tấm kết giới này là một loại rất ảo

diệu và phức tạp, khó có thể nói rõ nguyên lý kết cấu của nó, nhưng có thể khẳng định rằng nó sẽ làm cho người ta rất đau đầu.

Mộ Dung Thiên tiến lại chỗ mà Châm đầu khí vừa bắn vào đó để quan sát tỉ mỉ hơn, hắn chỉ thấy nơi đó chỉ để lại một vết châm mờ nhạt. Hắn thở dài một hơi, trong lòng tự hiểu nếu có thi triển Châm đầu khí thêm một lần nữa cũng vô dụng, nên hắn liền dùng Băng tiễn với Hỏa nhận để thử vận may, rốt cuộc cũng không thành công. Quả như lời Phỉ Lợi Phổ đã nói, bức tường dạ dày của con quỷ thú này cũng có thể chống đỡ được cả Hắc Ấm hệ đầu khí nữa.

Xem ra lúc này chỉ còn có môn tuyệt kỹ Ma bạo phá của mình là có thể tạo ra chút uy hiếp cho nó mà thôi, nhưng Mộ Dung Thiên cũng không dám bảo chứng là nó sẽ có tác dụng gì với tấm kết giới đó hay không nữa. Nếu dùng đến lôi bạo (đạn nổ) thì hắn phải cẩn thận lắm mới được, bởi vì khi dùng đến môn tuyệt kỹ đó thì hắn sẽ bị tiêu hao rất nhiều linh lực, mà điều cần phải lo lắng hơn chính là sau khi đánh ra một kích dùng hết toàn lực, bản thân hắn sẽ không còn lại bao nhiêu khí lực nữa, mà nếu kết quả vẫn không khả quan thì chỉ e sẽ khó chống đỡ cho tới sáng mai được. Nhưng ngược lại, nếu dùng quá ít linh lực, chỉ sợ lại không phá nổi tấm kết giới đó. Thế là trong nhất thời, Mộ Dung Thiên cảm thấy rất mâu thuẫn. À quên nữa, trong lúc này Tân Địch Á vẫn còn đang hôn mê, một tay của hắn còn đang áp sát vào tay phải của nàng để thi triển “Đồng tâm cộng thể”, mà Ma bạo phá thì phải cần cả hai tay mới có thể thi triển được, coi bộ ít ra cũng phải chờ nàng tỉnh lại mới tính tiếp được.

Thế rồi Mộ Dung Thiên tìm một góc ngồi xuống, và ôm Băng Sơn mỹ nữ vào lòng thật chặt, tận lực thu nhỏ không gian của hai người lại để giảm bớt việc tiêu hao linh lực bảo hộ hai người xuống đến mức thấp nhất. Sau đó hắn vẫn giữ chặt bàn tay đang áp sát của Tân Địch Á, đồng thời cũng nhắm mắt dưỡng thần, hy vọng trước khi Tân Địch Á tỉnh lại, bất luận thế nào cũng phải “tiết kiệm” linh lực, vì nếu chia sẻ càng ít thì cơ hội sống còn sẽ càng tăng.

- Ừm...

Chẳng lâu sau, người ngọc ở trong lòng bỗng phát ra tiếng kêu nhẹ.

Tân Địch Á mở mắt ra, vật đầu tiên đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt của một nam nhân gần trong gang tấc, kể đến lại còn phát hiện toàn thân của mình đều bị hắn ôm lấy.

- A!

Băng Sơn mỹ nữ trong lúc kinh hãi, nhịn không được mà kêu lên thất thanh.

Mộ Dung Thiên hấp háy đôi mắt, cười nói:

- Ừa, Tân Địch Á tiểu thư, nàng tỉnh rồi à?

Hắn nói với giọng rất nhẹ nhàng, thật giống như người ta nói mớ trong khi ngủ vậy.

Tân Địch Á nghe ra giọng nói quen thuộc, liền đổi từ kinh hãi thành mừng rỡ:

- Sử Mật Tư tiên sinh?

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Không sai, là ta đây!

Hắn vốn đã thay đổi khuôn mặt của mình thành khuôn mặt của Sử Mật Tư từ sớm.

Tân Địch Á dụi dụi mắt như không tin vào mắt mình:

- Thần ạ! Ta không phải đang nằm mơ chứ?

Thì ra, dưới sự dày vò của niềm cô đơn tịch mịch, thậm chí trong lúc cho rằng mình đã sắp chết ở trong bụng Kinh Thôn đến nơi, không ngờ lại thấy được một vị hảo bằng hữu tại đây, cái loại mừng rỡ này thật khó có thể dùng lời để diễn tả được.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Ta dám cam đoan đây không phải là mộng, chỉ tiếc là chúng ta đều đang ở trong bụng của con quỷ thú đáng ghét kia mà thôi.

Tân Dịch Á lập tức phát hiện cả hai người họ đều chưa thoát khỏi, không ngờ Mộ Dung Thiên cũng bất hành mà trở thành vật hy sinh luôn, nàng cúi thấp đầu, thốt:

- Xin lỗi Sử Mật Tư tiên sinh, ta không nên ích kỷ như vậy, khiến cả người cũng bị liên lụy theo.

Mộ Dung Thiên biết Tân Dịch Á không phải là người ích kỷ, qua việc nàng đã dũng cảm gánh vác trách nhiệm của mình, không màng đến sinh mạng của bản thân để cứu được Dã Man nhân Đãi Lạc Lục, chỉ điểm đó thôi cũng đủ thấy được nàng là người tốt rồi. Tuy nhiên bởi vì sự cô độc quả là một mùi vị rất khó chấp nhận nổi, thậm chí nó còn có thể khiến người ta phát điên lên nữa, do đó mà nàng đã không kịp suy nghĩ nhiều.

Từ sau khi dưỡng phụ qua đời, Mộ Dung Thiên từ nhỏ tới lớn không hề có người thân chăm sóc, nên hẳn có thể hiểu sâu sắc sự cô độc ấy là thế nào, hơn nữa đây là do hấn tự nguyện nên không hề trách Tân Dịch Á, hấn chỉ mỉm cười nói:

- Ta là một kẻ thô lậu, dù có chết thì cũng chẳng có gì đáng lo, nhưng Tân Dịch Á tiểu thư là một mỹ nhân như hoa như ngọc, nếu nàng có mệnh hệ gì thì thật là đáng tiếc.

Tân Dịch Á thì thầm cất giọng nhỏ như tiếng muỗi:

- Giờ đây có thể gặp lại tiên sinh, Tân Dịch Á dù có chết cũng vui lòng.

Lần đầu tiên vì ân cứu mạng, nên nàng chỉ có hảo cảm với ân nhân, nhưng lần này lại còn chung hoạn nạn, đối phương đã liều lĩnh, thậm chí còn mạo hiểm đến tính mạng để xông vào bụng Kinh Thôn để cứu giúp mình, tất nhiên là tình cảm của Tân Dịch Á không còn đơn giản là hảo cảm nữa. Trong lúc bản thân bị vây hãm tại chốn cảnh, dưới tình huống không thể đào sinh, nên mỹ nhân mới dám thổ lộ chân tình.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì ngẩn ngơ, hấn không ngờ ngày thường Tân Dịch Á lạnh lùng như băng sương như vậy mà giờ đây lại nhiệt tình chủ động thốt lên lời từ đáy lòng, thế là trong lúc nhất thời, hấn chẳng biết nói sao cho tốt. Luồng máu khí bao quanh hai người nhất thời mờ nhạt đi, đôi má đào của mỹ nhân đỏ rực lên, quả giống như tòa băng sơn đang bị tan chảy ra vậy, nét đẹp mỹ lệ đó càng làm động lòng người hơn, và dĩ nhiên càng khiến trái tim của Mộ Dung Thiên đập thình thịch nhanh hơn.

Sau khi trải qua giây phút bùng nổ mà thổ lộ chân tình, Tân Dịch Á cảm thấy rất thẹn thùng, nàng cúi thấp đầu không nói gì, gương mặt thì nóng hổi, phương tâm thì lại như chú nai con đang chạy loạn, sau giây phút thẹn thùng thì trong lòng nàng chỉ còn đọng lại dư vị ngọt ngào. Đây là tư vị ái tình sao? Quả thật là một cảm giác rất kỳ diệu!

Hai người trầm mặc một lúc, sau vài phút thì Mộ Dung Thiên khôi phục lại tinh thần trước tiên, nơi tù túng không thấy mặt trời này không phải là địa phương lý tưởng để nói chuyện yêu đương, chí ít cũng phải tìm nơi nước non hữu tình hoặc dưới ánh trăng thì mới được chứ. Hấn vội ho khan một tiếng rồi nói:

- Tân Dịch Á tiểu thư, chúng ta cùng tìm biện pháp để thoát ra khỏi nơi này nhé.

Tân Dịch Á khẽ gật đầu:

- Vâng!

Đến lúc này nàng mới phát hiện ra thân thể của mình và Mộ Dung Thiên dựa vào nhau quá sát, mùi vị nam nhân thật nồng ở trên mình hấn truyền vào mũi nàng khiến nàng cảm thấy say sưa. Dù thế nào thì Tân Dịch Á cũng là một thiếu nữ có da mặt rất mỏng, nàng thẹn thùng nói nhỏ:

- Tiên sinh, người buông ta ra trước đi.

Mộ Dung Thiên là người không câu nệ tiểu tiết, hấn cười ha hả nói:

- Tiểu thư, ta đã thất lễ. Tuy nhiên, phải thế này thì ta mới có thể thi triển tuyệt kỹ song nhân liên thể được, có như vậy thì mới giảm thiểu việc tiêu hao linh lực đến mức tối đa, do đó mà phải bắt buộc dĩ mạo muội đến ngọc thể, mong tiểu thư đừng trách.

Tân Dịch Á bừng tỉnh:

- Tiên sinh quá lời rồi, nếu người không làm thế thì chỉ e rằng Tân Dịch Á đã không còn ở nhân gian nữa, ta phải cảm kích người mới đúng.

Đợi Tân Dịch Á vận khởi hộ thể đầu khí xong, Mộ Dung Thiên mới buông tay nàng ra. Có thể là vì sớm đã quen với cơ thể ấm áp của nàng từ khi lọt vào đây, lúc này hắn phải tách khỏi nàng thì đột nhiên cảm thấy có gì đó mất mát.

Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng quyết định dùng Ma bạo phá để thử một phen. Lập tức theo ý niệm của hắn, hai quả cầu một bằng một hỏa liên xuất hiện trên hai lòng bàn tay, sau đó lại bị ép lại thành một quả tiểu hắc cầu.

Đây là lần thứ hai Tân Dịch Á nhìn thấy môn tuyệt kỹ này, nàng trừng lớn hai mắt nhìn vào hắn đầy hiếu kỳ.

Mộ Dung Thiên nói:

- Tiểu thư, xin hãy đến đứng sau lưng của ta, quả hắc cầu này sẽ làm nổ tung mọi thứ, vì không gian ở đây quá nhỏ, ta chỉ sợ nó sẽ gây hại đến nàng.

- À, được!

Tân Dịch Á đáp một tiếng, rồi bước lại đứng sau lưng hắn. Nhìn tấm lưng vững chắc của hắn, bao nhiêu cảm giác cô độc và bất lực của nàng đều tan biến cả. Nàng bị khốn đốn trong dạ dày của Kinh Thôn đã lâu, nhưng bây giờ không còn sợ gì nữa.

Mộ Dung Thiên quát lớn một tiếng, sau đó dùng hai tay phóng quả Ma bạo phá về phía bức vách dạ dày ở phía xa xa.

Hắn kỳ vọng nghe được một tiếng nổ lớn khi Ma bạo phá chạm vào bức vách dạ dày, nhưng điều đó lại không hề xảy ra. Ma bạo phá bị tấm kết giới xuất hiện lần nữa để hấp thu dần năng lực của nó, tuy nhiên chuyển này cũng không phải là không có thu hoạch gì. Bức vách dạ dày cũng bị ăn thủng vào một lỗ khá sâu.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cả mừng, chỉ cần có hiệu lực là được. Hắn có thể liều mạng sử dụng Ma bạo phá, dù có bị tiêu hao nhiều linh lực cũng không sao vì sau đó hắn chỉ cần nuốt vài viên Khôi phục đan, vậy thì sớm muộn gì cũng có thể khoét được một lỗ để thông ra ngoài rồi.

Thế nhưng vào lúc này lại có mấy tiếng xèo xèo nho nhỏ vang lên, Mộ Dung Thiên kinh ngạc nhìn vào cái lỗ vừa bị phá hủy lúc nãy, giờ đây nơi đó lại có những tơ thịt kéo kín miệng lỗ lại, chỉ trong chớp mắt đã trở lại hình dạng như lúc đầu. Coi bộ bức vách dạ dày kia rất giống với Thí luyện thạch ở học viện vậy, nó là một loại vật chất có khả năng tái sinh rất kinh người.

Hy vọng vừa chớm nở của Mộ Dung Thiên liền tắt ngúm, hắn chán nản mắng:

- Con.....

Mấy chữ “bà nó” còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì hắn đột nhiên nhớ tới sau lưng còn có Tân Dịch Á, nên hắn chỉ đành vội vã nuốt trở vào. Trong lúc tức giận không biết phát tiết vào đâu, lúc này trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một môn tuyệt kỹ mới lạ mà gần đây hắn đã dốc lòng luyện tập, tuy chưa được thuần thục, nhưng vào lúc này thì hầu như nó đã theo bản năng của hắn mà xuất hiện, đó chính là môn tuyệt kỹ không gian công kích “Chân không bán viên trảm”.

Theo sau một tiếng “xuy”, một lưỡi Không gian nhận có hình thù hình bán nguyệt bay đến cắt thẳng vào bức vách dạ dày, thế chém như đao cắt vào đậu hũ vậy, ngay cả tấm kết giới lợi hại như thế cũng bị nó chém rách luôn.

Hai mắt của Mộ Dung Thiên mở trừng thật lớn:

- Không thể nào!

Hết hồi 190

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

193. Hồi 191: Đào Sinh

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 191: Đào Sinh

Dịch giả: phú quý công

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên nhìn đôi tay của mình, không ngờ tuyệt chiêu tấn công bằng không gian còn chưa luyện thành này lại có uy lực lớn như vậy. Bình thường hắn đã từng thử nghiệm qua, khi dùng đấu khí ngang nhau, nó chỉ mạnh hơn Bằng hệ bằng nhận một chút mà thôi.

Kỳ thật kết giới là một loại vật chất đặc thù do nguyên tố lực và không gian lực hỗn hợp lại mà cấu thành. Không gian lực là linh hồn, cũng giống nguyên tố lực lượng vậy, nếu không gặp phải lực lượng phi thường mạnh mẽ thì đều khó có thể phá vỡ được, ngay cả hai hệ đấu khí là Hắc Âm và Quang Minh cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên, khi chúng gặp phải Không gian đấu khí đơn thuần thì tình huống lại khác đi.

Tân Dịch Á cũng không thể tin vào sự việc đang xảy ra trước mắt, với môn tuyệt kỹ mạnh nhất của nàng mà cũng không thể nào xuyên thủng được bức vách dạ dày của Kinh Thôn, vậy mà Mộ Dung Thiên chỉ hơi hệt nhấc tay một cái mà đã dễ dàng phá thủng được một lỗ. Đây là tuyệt kỹ gì thế? Vừa rồi nàng phảng phất như đã nhìn thấy được không gian trước mắt có bị vặn vẹo một lúc, nhưng nàng lại hoài nghi bản thân mình đã bị hoa mắt.

Bởi vì có sự tương quan mật thiết với tấm kết giới đã bị phá hư, nên lực tái sinh của bức vách dạ dày cũng bị giảm đi nhiều, cái lỗ vừa bị phá thủng kia đang tự chữa lành với một tốc độ rất chậm, chứ không còn nhanh như trước nữa.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì vui mừng đến độ quay phắt người lại rồi ôm chặt lấy Tân Dịch Á rồi muốn nhảy cẫng lên, hắn vừa nhảy vừa kêu:

- Tân Dịch Á, chúng ta được cứu rồi, chúng ta được cứu rồi! Ha ha ha!

Trên thực tế, bề ngoài của Mộ Dung Thiên tuy rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất lo lắng. Nếu như hắn quả thật bị chết trong bụng Kinh Thôn, vậy thì bao nhiêu cơ nghiệp đã khổ công gây dựng sẽ đều bị hủy trong chốc lát, hơn nữa lại còn vĩnh viễn sẽ không gặp lại được đám người Lộ Thiên, bọn họ nhất định sẽ rất bị thương. Do đó mà Mộ Dung Thiên phải bằng mọi cách để tìm đường thoát ra. Nay thấy hy vọng của mình có khả năng thành công thì không khỏi có phần thất thố.

Tân Dịch Á cúi đầu không nói gì, trên khuôn mặt diễm lệ lại ửng lên hai đóa mây hồng, Mộ Dung Thiên thấy vậy thì ngẩn người ra, hắn vội buông vòng eo nhỏ bé của nàng rồi gãi gãi đầu, ấp úng nói:

- Tiểu thư, ta.....vì ta quá cao hứng nên đã thất lễ, xin lỗi....hì hì....

Tân Dịch Á lắc đầu:

- Không sao, đây đúng là một việc đáng mừng!

Mộ Dung Thiên lại giơ tay phải lên cao, không gian liền bị vụn vụn, thế rồi một lưỡi Chân không bán viên trăm dài chừng nửa thước được hình thành trong phút chốc. Tuy hình dạng của nó không có quy tắc gì, nhưng Mộ Dung Thiên lại tràn ngập tự tin. Căn cứ theo tình hình vừa rồi, nếu muốn chém vỡ bức vách dạ dày thì không còn là vấn đề khó nữa.

Tay phải hươu mạnh, lưỡi đao khí trong suốt hình bán nguyệt xé gió bay đi theo góc 45 độ, rồi chém thẳng vào bức vách dạ dày. Kết quả là lưỡi đao đó lún sâu vào bức vách tới những hai thước. Mộ Dung Thiên lại tạo thêm một lưỡi đao và lại chém xuống, theo bàn tay của hắn là một lưỡi Chân không bán viên trăm khác có cùng kích cỡ với lưỡi đao trước, cũng bay theo góc 45 độ và chém phập vào bức vách.

“Xoạt” một tiếng, một khối thịt hình tam giác từ trên bức vách dạ dày liền tự động rơi xuống.

Mộ Dung Thiên và Tân Địch Á liền quay nhìn nhau, cả hai đều thấy được nét vui mừng trong mắt đối phương. Đột nhiên đúng lúc này, một tiếng kêu nặng nề của Kinh Thôn từ ống thực quản của nó truyền đến. Trong không gian nhỏ hẹp tại đây, tiếng kêu đó vang lên thật là đinh tai nhức óc. Không gian đang rất yên tĩnh, nhưng giờ đây lại như bị địa chấn vậy, toàn bộ bị nghiêng hẳn sang một bên. Trong lúc nhất thời, hai người bị mất thăng bằng mà ngã lăn xuống.

- Ủy.

Mộ Dung Thiên có phản ứng cực nhanh, một tay của hắn vội vàng chụp lấy Tân Địch Á và nói:

- Có lẽ con quỷ thú đó đã phát cuồng rồi, chúng ta hãy chạy mau. Tiểu thư, nàng hãy tự chiếu cố cho mình nhé.

Vừa nói, hắn vừa nhét hơn mười viên đan dược vào tay nàng để dùng khi cần thiết. Sau đó hắn lập tức thi triển khinh thân thuật lao về hướng bức vách dạ dày vừa bị khoét thủng một lỗ lúc nãy, đồng thời Chân không bán viên trăm lại được phóng ra không chút lưu tình.

Thanh âm của Kinh Thôn càng lúc càng chói tai, dịch thể trên vách dạ dày liên tục đổ xuống, mà tính hủ thực của chúng lại càng tăng cường hơn lúc bình thường, do đó hai người phải vận khởi hộ thể đấu khí lên mức cao nhất thì mới có thể chống đỡ được. Hiển nhiên con ma thú kia phải cảm nhận được cơn đau đớn ghê gớm lắm thì mới trở thành hung hãn như vậy, tuy nhiên, bị người ta đã thương mạnh vào bộ vị yếu hại thì nó cũng không thể chịu đựng được. Con quỷ thú điên cuồng giãy mình, khiến cho hai người đang ở trong dạ dày của nó cũng không ngừng bị tung lên tung xuống, bước đi không ổn. Mộ Dung Thiên cật lực đào khoét dạ dày của con quỷ thú, thậm chí còn lợi dụng bất cứ cái gì trên thân thể để mượn lực thi triển khinh thân thuật, nhưng trong lúc hắn nhảy tới chỗ mình muốn tới thì cứ bị sự giãy quật của con quỷ thú ném về hướng khác. Cả Tân Địch Á cũng không khá gì hơn, trong ngực chỉ thấy nhộn nhạo buồn nôn mà thôi.

Phải vất vả lắm hắn mới nhảy đến được cái lỗ bị khoét sẵn. Bức vách dạ dày rất trơn tuột, nên hắn không thể nào bám vào đó được, nhưng linh cơ khẽ động, lập tức dùng tường băng bít luôn lối ra ở phía sau lưng mình, có như vậy thì bất luận Kinh Thôn lăn qua lăn lại thế nào thì hắn cũng không bị ném ra khỏi cái không gian nhỏ nhỏ này. Và cứ thế công việc đào khoét của hắn cũng trở nên nhanh hơn nhiều lắm. Không lâu sau, bàn tay đột nhiên cảm thấy nhẹ hẫng, một miếng thịt vừa bị cắt xong không rơi vào trong nữa mà lại rơi ra ngoài. Tiếp theo đó là những chiếc xương trắng bệch to như cột nhà xuất hiện ngay trước mắt.

Thành công rồi! Trong lòng Mộ Dung Thiên cực kỳ mừng rỡ, quay người lại đập nát tường băng và tìm kiếm Tân Địch Á. Lúc này dịch thể bên ngoài dạ dày của Kinh Thôn đổ xuống như mưa, có lẽ con quỷ thú cũng biết đây là thời khắc sinh tử tồn vong, nên mới dùng hết toàn thân yêu lực để liều mạng vùng vẫy một phen. Chỉ tiếc là điều đó không thay đổi được chuyện gì, bởi vì dạ dày của nó cũng quan trọng như trái tim của con người vậy, bị xuyên thủng một lỗ lớn như thế, thì dù thân thể to lớn cỡ nào cũng không thể tự chữa trị được, hắn là phải chết chứ không còn nghi ngờ gì được nữa.

Về phần Tân Địch Á thì dù sao nàng cũng chỉ mới khôi phục lại một chút linh lực mà thôi, dưới thể công mạnh mẽ như vậy, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì vội vàng nhảy đến bên cạnh và ôm chặt lấy nàng, tay trái của hắn áp vào bàn tay phải của nàng, đồng thời thi triển “Đồng tâm cộng thể” và nói:

- Tiểu thư, xin đừng tội!

Lúc này thân thể của hai người đột nhiên bị rơi vào khoảng không và đảo ngược một trăm tám mươi độ, tốc độ rơi xuống rất nhanh. Tân Định Á kinh hô vờn tay ra như để chụp lấy vật gì đó, nhưng cũng may là Mộ Dung Thiên không hề hoang mang, hần liền tạo ra một không gian ngay giữa không trung làm điểm tựa, dùng tay thay chân để bạo phát linh lực, với tư thế lộn ngược đầu rồi nhảy về phía lối ra vừa được mở. Thế rồi từ giữa không trung, hần lại quay ngược thân mình trở lại. Đến lúc này thì việc quay người khá thuận lợi, chỉ làm một lần đã thành công ngay.

Đôi môi anh đào của Tân Định Á áp sát vào bên tai Mộ Dung Thiên, lo lắng nói:

- Tiên sinh, chúng ta phải nhanh lên mới được. Khi Kinh Thôn sắp chết, thân thể của nó sẽ nổ tung ra, nó là một loại ma thú cấp A bậc tám, nên uy lực của sức nổ sẽ rất kinh hoàng, ngay cả cường giả thánh cấp cũng không thể nào chống đỡ nổi. Nếu không thể ly khai đúng lúc, vậy chúng ta chắc sẽ cũng bị nổ tan xác theo nó thôi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cả kinh, hai chân vội vàng gia tăng tốc độ, cũng may là bên ngoài dạ dày của quỷ thú không trơn tuột giống như ở bên trong, và lại còn có những đường gân nổi lên ghồ ghề làm điểm tựa để hần trụ ổn thân hình. Những mạch máu ngang dọc chằng chịt mặc dù có cản trở tốc độ của Mộ Dung Thiên, nhưng cũng nhờ vậy mà hai người không bị hất ngược trở lại.

Hai người phi hành ở bên trong thân thể của con quỷ thú to lớn, đó quả là một cuộc hành trình mạo hiểm rất kích thích, họ được nhìn thấy những quang cảnh mà ngày thường không thể thấy được, nhưng vì không có nhiều thời gian nên cả hai người đều không thể thưởng thức. Mộ Dung Thiên một lòng chỉ muốn chạy thoát khỏi đây mà thôi, vì hần chỉ hy vọng có thể quay trở về để nhào vào những vòng tay âu yếm của mấy nữ nhân tâm ái, dù nơi đây có là thiên đường thì hần cũng không có nửa phần luyến tiếc.

Độ chừng một phút sau, hai người đã đi qua khu vực huyết quản nội tạng, trước mắt họ hiện ra một mảnh da màu xám đen. Mộ Dung Thiên biết là mình đã ra đến bên ngoài thân thể của nó, nên tinh thần đại chấn, tay phải của hần lập tức toàn lực phóng ra một lưới Chân không bán viên trăm nữa. Tuy nhiên, lần này tác dụng lại không lớn lắm, nó chỉ để lại một vết cắt sâu chừng gần mười thước trên mặt da mà thôi. Bởi vì làn da của Kinh Thôn là do thuần nguyên tố kết thành, không phải là chủ nhân của kết giới, nên diệu dụng của chiêu tuyệt kỹ Chân không bán viên trăm trái lại cũng giảm đi rất nhiều.

Mộ Dung Thiên đưa Tân Định Á đến bên một sợi gân rồi nói:

- Tiểu thư, bám chắc vào. Chỉ cần thêm một chút thôi là tốt rồi.

Nói xong, trên hai tay hần liền thấy xuất hiện lục hỏa và băng tinh, hần thét lớn một tiếng, rồi hai tay đập lại và bắt đầu dung hợp lục hỏa với băng tinh. Hiện nay đã đến thời khắc tối hậu, mắt thấy có hy vọng thoát thân, nên Mộ Dung Thiên cũng chẳng cần giữ lại sức nữa.

Thanh âm chói tai còn khó nghe hơn cả tiếng gào rú của Kinh Thôn tức thì tràn ngập không gian, tiếp đó, một quả hắc cầu với những tia sét bao quanh xuất hiện, kèm với đó là những tiếng đùng đoàng vang dội, tia lửa điện bắn ra tung toé, uy thế thật kinh người.

Tân Định Á kinh ngạc thốt không ra lời, đầu tiên là gặp con Oa Đề có khả năng hấp thu linh lực nhưng vẫn không chống nổi Ma bạo phá, tiếp theo đó là tuyệt kỹ Không gian công kích, sau đó là Lôi hệ đấu khí. Anh chàng Sử Mật Tư này quả thật là quá thần bí đi.

Quả lôi cầu mang theo tử điện khoét sâu vào lớp da kiên cố của Kinh Thôn, mở ra một lỗ hổng lớn, thế là nước biển cũng theo đó mà tràn vào rất mãnh liệt.

Mộ Dung Thiên cười ha hả mấy tiếng, rồi xoay người lao vút về hướng Tân Định Á và nói:

- Trời cao biển rộng rồi!

Vừa dứt lời, hần liền ôm lấy nàng và nhảy về phía lỗ hổng kia. Khi nước biển ập đến gần chỗ hai người chừng một thước thì tự nhiên lại rẽ sang hai bên để nhường lại một con đường ở giữa. Thì ra Mộ Dung Thiên đã mang theo viên Tỵ thủy châu của Lộ Thiên, quả nhiên nó đã có chỗ dùng tới, và giúp cho hần tiết kiệm được không ít thời gian để đào sinh.

Mộ Dung Thiên thuận lợi tiến vào lòng biển, trên đỉnh đầu tựa như có tia sáng chiếu rọi xuống, hiển nhiên là hần còn cách mặt biển không quá xa. Hần quay đầu ngó lại đáy biển, nơi đó còn để lại một cái hố thật lớn, thì ra lần này Kinh Thôn ẩn nấp tại một bãi cát không cách xa mặt biển lắm, nhưng đến khi sinh mạng gần kết liễu thì nó rời khỏi nơi ẩn náu, rồi giẫy mình lung tung, khiến cho toàn bộ khu hải vực này gần như là bị lật tung cả lên.

Có Tỵ thủy châu giúp đỡ, lại thêm dùng không gian để mượn lực nên Mộ Dung Thiên phóng đi rất nhanh, một mực rời xa xác con Kinh Thôn có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Sau vài phút, từ phía sau bỗng truyền đến một tiếng nổ trầm đục, tiếp theo đó là mặt nước dậy sóng ầm ầm, lực nổ mạnh đến nỗi hất tung hai người về phía trước, như hỏa tiễn bắn vào không gian, cả hai đều bay ra khỏi mặt nước tới mấy chục thước. Mộ Dung Thiên đã toàn lực thúc đẩy Không gian hộ thể dấu khí cùng với Hoạt tính hộ thể dấu khí để bảo vệ hai người, nhưng tất cả đều bị lực nổ phá tan, nhất thời rối loạn cả lên, ngay cả khinh thân thuật cũng không thể thi triển được, thế là hai người liền rơi trở lại lòng biển.

Mộ Dung Thiên và Tân Địch Á chới với trong nước, rồi hai người sử dụng tới phương pháp nguyên thủy nhất từ xưa đến nay là dùng hai tay và hai chân quơ mạnh trong nước để thân hình trôi lên trên. Chỉ thấy ngay tại nơi Kinh Thôn đang ở, một cột nước hình nấm khổng lồ đột ngột vươn lên giữa không trung, tựa như một vụ nổ bom hạt nhân vậy, khung cảnh cực kỳ hoành tráng, vụ nổ khiến cả Á Đặc Lan Đế Tư phải chấn động, từ đó có thể thấy được uy lực khủng khiếp của nó.

Mộ Dung Thiên cảm nhận được sự ầm áp của những tia nắng ban mai phủ xuống đầu và mặt của mình, hần thở dài một hơi, rồi nói:

- Bây giờ ta mới nhận ra, thì ra ánh dương quang lại mỹ lệ đến như vậy, không khí tại hải dương cũng thanh nhàn đến như thế.....ừ.....

Mộ Dung Thiên không thể nói hết lời, bởi vì đôi môi mọng đỏ của Tân Địch Á đã như cánh chuồn chuồn lướt nước, phớt nhẹ lên môi hần một cái.

- Sử Mật Tư, đa tạ chàng!

Tân Địch Á lớn mật đến nỗi tự bản thân mình cũng cảm thấy có chút phóng dăng, nằng thẹn đến nỗi cúi gằm mặt thật sát với đôi ngực cao vút tận mây xanh.

Mộ Dung Thiên liếm nhẹ lên môi mình vài cái như để thưởng thức dư hương ngọt ngào của mỹ nhân, nụ hôn vừa rồi tuy quá ngắn nhưng lại rất mê hồn.

Lúc này bỗng có tiếng người ồn ào lướt đi theo gió truyền đến. Mộ Dung Thiên gần như đã điều hòa xong linh lực, xua xua tay nói:

- Tiểu thư, xin nàng nhớ kỹ lời đã hứa, đừng đem chuyện của ta kể lại với bất kỳ người nào biết nhé.

Tân Địch Á biết hần sắp bỏ đi, vội kêu lên:

- Sử Mật Tư tiên sinh, chúng ta còn có thể gặp nhau nữa hay không?

Mộ Dung Thiên thoáng hơi do dự một lát rồi đáp:

- Trong một khoảng thời gian ngắn chắc có lẽ là không được.

Trong tia mắt thất vọng của Tân Địch Á, Mộ Dung Thiên lặn dần xuống nước rồi bơi ra xa. Nhưng sau khi hần khuất dạng khỏi tầm mắt của Băng Sơn mỹ nữ, liền đảo một vòng sang hướng khác, rồi lấy bộ Chúc Phúc chiến giáp từ Không gian châu ra và mặc vào người, đồng thời cũng dùng Thiên biến vạn hóa để dịch dung trở lại thành Đan Ni Tư.

Sau khi Mộ Dung Thiên niệm động chú ngữ để phong bế sự tác dụng của Tỵ thủy châu, hần liền trôi lên mặt biển trở lại, sau đó thì dùng Hỏa hệ dấu khí để hong khô chiến giáp và tóc tai. Bởi vì mọi người nghe tiếng mà từ bốn phương tám hướng chạy tới, nếu để ai phát hiện mình chạy đến từ phương hướng ngược lại thì thế nào họ cũng cảm thấy kỳ quái. Đối với tên thương nhân háo sắc Đan Ni Tư mà lại thờ ơ với đại mỹ nữ thì thật không phù hợp chút nào. Do đó mà hần liền thả chậm tốc độ lại, rồi trà trộn vào giữa đám

thanh niên hải liệt đứng sững, tuy vậy, hắn cũng chẳng tới lượt để hỏi thăm nàng, bởi vì nàng sớm đã được nhóm cường giả tới trước hộ tống quay về Áo Lý gia tộc rồi.

Sau khi tìm được đường sống trong cõi chết, tâm tình Mộ Dung Thiên rất nhẹ nhõm, vui vui vẻ vẻ quay về doanh trại của mình. Vừa về đến nơi thì đụng phải ngay nàng Mâu Cơ đang nóng lòng y hệt như kiến bò trên chảo nóng vậy.

Long nữ vừa nhìn thấy hắn trở về thì trước tiên là lộ vẻ mừng rỡ, sau đó thì sắc mặt sa sầm lại, so với khí trời của Á Đặc Lan Đế Tư thì quả là biến chuyển còn nhanh hơn nữa. Nàng nhéo vào cánh tay của hắn một cái thật mạnh rồi nói:

- Cái tên chết bầm này, cuối cùng cũng chịu về rồi sao. Một mình ngươi chạy đi tìm Kinh Thôn để làm gì?

Mộ Dung Thiên bị nàng nhéo đau quá, nhưng lại không dám vận khởi hộ thể đấu khí để chống đỡ, chỉ nhăn nhó mặt mày rất đau khổ, nói:

- Tiểu thư à, Bình Dã Trạch nằm ngay phía sau doanh địa của chúng ta, lúc nhìn thấy cột nước do Kinh Thôn phun ra, ta làm sao có thể khoanh tay ngồi nhìn chứ? Á Tân Địch Á kia không biết đã chọc giận nàng thế nào, nhưng dù sao cũng là mạng người kia mà, nàng cũng đâu muốn thấy phu quân của mình là hạng người lãnh huyết vô tình, thấy chết không cứu đâu phải không?

Mâu Cơ cãi:

- Ngươi đem tin tức báo cho cấp trên là được rồi, tự mình sốt sắng làm gì? Ngươi không biết Kinh Thôn nguy hiểm đến thế nào hay sao? Nếu ngươi không nghĩ cho mình thì ít ra cũng phải nghĩ cho ta chứ.

Nàng nói xong thì hai mắt đỏ hoe như muốn khóc tới nơi.

Mộ Dung Thiên vội vàng trấn an:

- Được rồi, được rồi, phu nhân của ta, đừng khóc nào. Không phải bây giờ ta đã an toàn trở về rồi sao? Thật ra ta cũng không thấy được hình dạng của nó, chỉ là thấy cột nước di động ở phía xa xa mà thôi.

Mâu Cơ hừ một tiếng rồi nói:

- Ai thêm khóc, chỉ có quỷ mặt đen ngươi mới khóc à. Ngươi nói xem, rốt cuộc ngươi sốt sắng quá như vậy để làm gì? Hôm nay ta nghe nói ả tiểu hồ ly kia là người cùng tổ với ngươi đấy, hay là ngươi đã bị ả mê hoặc rồi? Nếu đúng vậy thì vì ả mà chết luôn đi, ta sẽ mặc kệ ngươi, cóc thêm quan tâm nữa.

Mộ Dung Thiên thật không ngờ lúc này mà nàng còn ăn phải dấm chua, bất giác hắn chẳng biết phải nói sao. Nữ nhân, đúng là một loại động vật không thể nói lý mà.

Mâu Cơ thấy hắn không trả lời, thì lòng nghi ngờ lại dâng cao:

- Lẽ nào ngươi và ả quả thật đã có tình ý rồi?

Mộ Dung Thiên vội giơ tay lên:

- Ta thề với trời, tuyệt đối không có chút tình cảm nào!

Mâu Cơ thấy hắn thốt như đinh đóng cột thì cảm thấy nhẹ nhõm như buông được tảng đá lớn ở trong lòng xuống. Sau khi nàng bộc phát tính khí tiểu thư được một lúc thì rốt cuộc lòng quan tâm vẫn nhiều hơn, cuối cùng cũng dịu lại. Thế nhưng lúc này nàng lại không biết rằng trong lòng Mộ Dung Thiên đang bày mưu ma chước quỷ, thâm nhủ: “Phu nhân à phu nhân, ta không lừa nàng, hiện tại thì ta đúng là không có chút tình cảm nào, nhưng nhiều chút thì quả thật không sai. Sau này nói không chừng sẽ có thể còn phát triển đến mức rất nhiều, rất nhiều tình cảm nữa kia.”

Hết hồi 191

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

194. Hồi 192: Từ Hành

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 192: Từ Hành

(Từ Biệt)

Dịch giả: phú quý công

Biên dịch: vivarichmount

Nguồn: phienhylau.com

Tin tức Tân Dịch Á sống sót thoát hiểm và rời khỏi dạ dày của Kinh Thôn nhanh chóng được lan truyền ra khắp toàn đảo, lẽ tất nhiên là rất nhiều người muốn biết nàng làm cách nào để thoát thân, thậm chí còn giết cả quỷ thú, bao gồm cả các cường giả cũng vậy.

Trước kia Mộ Dung Thiên vốn rất lo Tân Dịch Á đơn thuần như vậy thì sẽ không biết làm sao để nói dối, nhưng hắn đã đoán sai, bởi vì nữ nhân trời sinh đã có tài điêu dặt rất khéo léo. Nàng bảo với mọi người rằng sau khi bị Mê thất lưu tinh đạn đánh cho ngất xỉu, đến khi bị tiếng nổ lớn làm chấn tỉnh, sau khi khôi phục lại ý thức thì đã thấy mình trôi nổi trên biển rồi.

Mộ Dung Thiên là người đầu tiên báo tin, dĩ nhiên cũng không tạo nên nghi ngờ gì, bởi vì lúc đầu Kinh Thôn xuất hiện tại Bình Dã Trạch, nơi đó là một địa phương ở phía sau doanh trại của hắn, nên hắn phát hiện quỷ thú trước tiên cũng không có gì lạ. Không một ai ngờ được, trong thời điểm đó thì hắn và Tân Dịch Á đã dùng Linh Tê châu để liên lạc với nhau, vả lại, ai cũng biết Tân Dịch Á rất ghét gã thương nhân này, vậy làm sao mà bọn họ có thể là một đôi tình lữ được.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Kinh Thôn hiển nhiên là không hề tự phun Tân Dịch Á ra khỏi bụng nó, lại càng không thể vô duyên vô cớ mà tự nổ tung bao tử để khiến mình phải chết thảm, nhất định là đã có cường giả xuất hiện để giết quỷ thú mà cứu người, chỉ là không biết người đó là ai mà thôi. Giết được con quỷ thú này là một việc hết sức vinh quang và rất đáng tự hào, ngay cả đỉnh cấp cường giả nếu có làm ra chuyện này thì cũng sẽ thấy rất hãnh diện vì việc đó, nhưng tại sao người này lại vô thanh vô tức bỏ đi mà không để lại tên tuổi gì, nếu là nam tử, nói không chừng còn sẽ giành được lòng ái mộ của Băng Sơn mỹ nữ, và thậm chí còn có thể thành tựu một đoạn giai thoại nữa.

Trong nhất thời, câu chuyện về vị cường giả bí mật đã giết chết Kinh Thôi trở thành đầu đề nóng bỏng, không ai là không nghe, không ai là không biết. Nhất là những nàng thiếu nữ còn chưa thành hôn, họ cho rằng phong cách của vị anh hùng từ trên trời giáng xuống, sau khi cứu mỹ nhân xong thì nhanh chóng bỏ đi quả là rất lãng mạn, rồi họ lại suy đoán đến dung mạo của hắn. Có người cho rằng hắn là một vị siêu cấp cường giả đã thâm yêu trộm nhớ Tân Dịch Á từ lâu, nhưng tướng mạo lại xấu xí. Khi Băng Sơn mỹ nữ gặp nạn, hắn đã bám theo Kinh Thôn, rồi đích thân xâm nhập hổ huyết, cuối cùng thì triển tuyệt kỹ cực mạnh để phá bụng con quỷ thú mà thoát ra ngoài; nhưng sau đó lại không dám đối mặt với người ngọc, vì vậy mà một mình rời đi. Có người lại cho rằng hắn là một thể ngoại cao nhân tình cờ đi ngang Á Đặc Lan Đế Tử, khi gặp được quỷ thú thì cho rằng sẽ thu hoạch được món bảo vật gì đó nên mới ra tay, ai ngờ lại vô tình cứu được mỹ nhân, nhưng vì hắn trời sinh đã không thích danh lợi, nên sớm đã gác bỏ thất tình lục dục, chỉ có hứng thú với tu luyện, và rất sợ sự phiền toái sẽ làm cản trở bước chân lãng du, vv....Lời truyền tụng khoa trương nhất là có người cho hắn là Thánh quang kỳ sĩ anh tuấn tiêu sái và cũng là người hầu của Quang Minh thần, thân cưỡi bạch long, tay cầm Tru Yêu mâu được Chúc Phúc thần ban tặng, một khi xuất thủ thì phải là chiêu thức mạnh ghê gớm và có thể lật ngược cả đại dương mệnh mông.

Những lời đồn đãi đó càng lúc càng phóng đại, tất nhiên là không thoát khỏi việc thêm mắm dặm muối. Kỳ thật, ngoài đương sự là Tân Dịch Á và Mộ Dung Thiên ra thì không ai biết được chân tướng. Mộ Dung Thiên chỉ cười thầm, trí tưởng tượng của con người quả thật là phong phú, chỉ có làm không được thôi, chứ nghĩ thật là dễ.

Sau khi hải liệt tạm dừng một thời gian thì nó vẫn được tiếp tục tiến hành, tuyệt đối không vì một tai nạn mà dẹp bỏ được. Tuy nhiên, ban tổ chức giờ đây lại cử ra rất nhiều tuần thú sư mang theo các loại thú săn trên biển đi tuần phòng khắp nơi suốt ngày đêm, thậm chí các đại gia tộc cũng lần lượt phái ra phần đông cường giả để thi hành nghĩa vụ là duy trì trật tự, đồng thời cũng là để phòng ngừa sự kiện tương tự xảy ra.

Các loại quý thú hung mãnh thường có thân thể rất khổng lồ, dưới sự bố phòng nghiêm mật của ban tổ chức, thì đã không còn chuyện ngoài ý muốn xảy ra nữa. Tuy nhiên, thỉnh thoảng cũng có vài con ma thú khá nguy hiểm tiến vào khu vực hải liệt, nhưng chúng đều bị các cường giả giết thẳng tay. Đương nhiên, những loại này so với Oa Đề và Kinh Thôn thì còn kém xa nhiều lắm.

Dưới sự giúp đỡ hoặc ngấm ngầm hoặc trắng trợn của Phỉ Lợi Phổ, lại thêm thực lực của bản thân cũng đã cao sẵn, nên việc đi săn của Mộ Dung Thiên rất được thuận lợi. Trong nháy mắt mà đã sắp đến lúc tiến vào sáu khu vực tử vong rồi.

Cùng lúc đó, một vị tỷ muội tốt của Tân Dịch Á đã tung ra một tin tức kinh người: Băng Sơn mỹ nữ đã nảy sinh ái tình với vị vô danh cường giả đã cứu nàng thoát nạn, nên nàng sẽ không chấp nhận sự truy cầu của những nam nhân khác nữa. Tin tức này đã làm cho rất nhiều thanh niên dũng sĩ ái mộ nàng bị tan nát cõi lòng, nhưng lại có vài tên mặt dày tìm đến tận cửa của Tân Dịch Á và tự nhận mình chính là vị vô danh cường giả kia, nào là họ đã dùng môn tuyệt kỹ gia tộc bí truyền như là Cửu Âm Bạch Cốt chưởng, hoặc Độc Cô Cửu Thương, hoặc Tiểu Lý phi đao để làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng vì họ là những người khiếm tốn nên không muốn thi ân cầu báo, bởi vậy nên mới không muốn để người khác biết được thành tích của mình, nhưng nay vì không thể nào thờ ơ với tình ý của mỹ nhân, nên sau nhiều lần đắn đo suy nghĩ, đấu tranh tư tưởng lắm thì rốt cuộc mới quyết định xuất đầu lộ diện.

Hậu trường của những tên mạo danh này không cần nói cũng có thể đoán được, mỗi một người khi bước vào ngưỡng cửa của Áo Lý gia tộc thì hiên ngang ưỡn ngực, nhưng khi bước ra thì đầu cúi sát tận ngực, mặt xấu hổ không biết giấu vào đâu, ai nấy cũng phải trở về diện bích mấy ngày không dám ra cửa.

- Quý mặt đen, người nghe thấy chưa? Ả tiểu hồ ly kia đã có ý trung nhân rồi đấy, mau dẹp bỏ lòng hờn dạ vượn của người đi thôi.

Mâu Cơ thủy chung vẫn không bỏ được lòng đố kỵ với kẻ địch tâm phúc của mình, nên thế nào cũng phải đả kích vị hôn phu một phen mới xong.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Tiểu thư à, chúng ta vốn dĩ là không có gì kia mà, sao nàng cứ bám riết không tha thế? Nếu cứ nói thêm nữa, chỉ e rằng từ không có sẽ bị nàng nói thành có luôn đấy.

Mộ Dung Thiên đoán rằng sở dĩ Tân Dịch Á tung tin đó ra thì không ngoài hai mục đích. Trước tiên là nàng rất có thể thật sự có tình ý với mình. Thứ hai là sẵn mượn cơ hội này để cự tuyệt sự quấy rầy của đám nam nhân theo đuổi nàng, song song đó là gây chút áp lực với gia tộc. Bởi vì chuyện này đã gây chấn động rất lớn, nếu Áo Lý gia tộc còn muốn dùng nàng làm món mồi ngon cho những cuộc hôn nhân chính trị thì trước tiên phải nghĩ tới dư luận. Ai nấy đều biết mỹ nữ phối anh hùng là chuyện tốt, nếu như họ vẫn muốn chia uyên rẽ thúy thì nhất định sẽ khiến nhiều người phẫn nộ, tối thiểu thì trong suốt thời gian còn diễn ra hải liệt thì họ sẽ không đại dột mà gây ra chuyện thất thổ như vậy. Nhiều lắm thì họ cũng phải đợi một khoảng thời gian dài, nếu vị dũng sĩ vô danh kia vẫn không xuất hiện, khi đó sóng gió đã lắng dịu thì mới có thể tính toán lại. Tân Dịch Á quả thật không phải người ngốc, càng đáng nể hơn đó là nàng đã can đảm chống lại số phận của mình. Phải biết rằng, đây là nàng đang chống lại với toàn bộ gia tộc, và cả truyền thống rất lâu đời của gia tộc nữa. Chỉ với điểm ấy thôi thì Mộ Dung Thiên đã rất bội phục nàng rồi.

Mâu Cơ cười phì:

- Người so với ý trung nhân của ả thì đã là thứ gì chứ? Người ta là cường giả có thể giết chết Kinh Thôn đấy, còn người thì chỉ sợ mới nhìn thấy bóng dáng con quý thú từ xa xa thôi là đã sợ đến nhũn hai chân ra rồi, thật đúng là đồ cóc ghê mà muốn ăn thịt thiên nga mà.

Đối với vị hôn thê thẳng tính như ruột ngựa này, Mộ Dung Thiên cũng thấy hơi đau đầu với nàng, hần ghềnh mặt nói:

- Ủa, không phải lúc đầu có ai trách ta không biết sống chết chạy đi tìm quỷ thú hay sao? Sao giờ lại chê ta nhất gan chứ? Hơn nữa, ta đúng là đồ cóc ghẻ này, không phải bây giờ cũng đang muốn ăn con thiên nga là nàng đó sao?

Mâu Cơ bĩu môi:

- Chỉ có quỷ mới biết tại sao lúc đầu ta lại thích người chứ, xem ra ta có mắt mà như mù rồi.

Mộ Dung Thiên lơ đãng nói:

- Cũng may là chúng ta còn chưa thành hôn, tiểu thư nàng vẫn có cơ hội đổi ý mà, ha ha ha.

Kỳ thật Long nữ đã trồng tình căn rất sâu dày từ lâu rồi, chẳng qua ngoài miệng thủy chung vẫn không chịu nhận mà thôi. Nàng nghe vậy thì nóng nảy nói:

- Được mà, bây giờ ngươi muốn nuốt lời phải không?

Mộ Dung Thiên cười hì hì nói:

- Ta không nói vậy à, là nàng bảo mình đui mù nhìn lầm người đó chứ.

Mâu Cơ giậm chân:

- Ngươi biết rõ.....

“Ta thích người!” Mấy tiếng cuối này rốt cuộc cũng không thoát ra khỏi miệng nàng được. Long nữ dù sao cũng không phải là loại nữ nhân có thể trắng trợn biểu lộ tình ý của mình. Nàng khẽ cắn môi một chút mà vẫn không nói tiếp được, cuối cùng lại quay phắt người bỏ đi và nói:

- Ta không thèm lý tới ngươi nữa.....á.....ừ.....ừm.....

Thì ra lúc này Mộ Dung Thiên đã kéo mạnh nàng vào lòng, sau đó thì hôn mạnh lên môi nàng, trong khi đó thì một tay cũng không nhàn rỗi, đầu tiên là xâm nhập vào lớp y phục của nàng rồi tùy ý tiết mận đôi ngọc thổ, sau đó mới bắt ngờ tấn công vùng cấm địa ở hạ bộ, thâm nhập đào nguyên. Mâu Cơ bị hấn khuấy động đến mềm nhũn cả người, tựa như miếng đậu hũ vậy.

Mộ Dung Thiên một mực ve vãn, khiến cho Long nữ xuân tình rạo rực và thở lên hổn hển, đôi mắt long lanh ướt át, hai tay ôm chặt lấy cổ hần, thân hình thì như rắn nước không kìm chế được mà khẽ uốn éo để phối hợp với động tác của Mộ Dung Thiên. Hiển nhiên là nàng đang động tình rồi.

Giữa lúc Mộ Dung Thiên còn đắn đo không biết có nên đưa nàng lên gần đến đỉnh Vu Sơn rồi dừng tay lại, để nàng cầu xin không được, cầu chết không xong để báo thù việc nàng làm mình mất mặt hay không, thì lúc này Lộ Thiển chợt xộc vào, khi nhìn thấy cảnh âu yếm của hai người thì thẹn thùng gọi:

- Đan Ni Tư ca ca.....

Xuân tình của Long nữ đang rạo rực thì bỗng nhiên bị dội một gáo nước lạnh nên liền nguội lạnh ngay, nàng lúng túng tay chân rời khỏi đôi mai trảo của Mộ Dung Thiên, ngượng ngùng nói:

- Tiểu Lộ, người đến rồi.

Lộ Thiển che miệng cười khúc khích:

- Xin lỗi, muội đã quấy rầy hảo sự của nhị vị, nhưng mà ngoài kia có người đang có chuyện gấp cần gặp Đan Ni Tư ca ca.

Khuôn mặt Long nữ chợt nóng rần, nàng chạy đến vừa rượt đuổi Lộ Thiển vừa nói:

- Hay lắm, người dám cười ta à, các người đêm nào cũng rình rang xông trận, sao còn cười người ta?

Mộ Dung Thiên xoa xoa cằm, không biết ai mà lại đến tìm mình nhỉ, rồi hần ngăn cản hai người đang rượt đuổi nhau lại và nói:

- Tiểu Lộ, muội ra mời người kia vào đây.

- Dạ!

Lộ Thiển ứng thanh chạy đi.

Mộ Dung Thiên nói với Mâu Cơ:

- Phu nhân, nàng về trước đi. Nàng rời khỏi doanh trại lâu như vậy, mà gần đây hải vực lại có dị tượng nữa, chắc nhạc phụ chờ nàng sốt ruột lắm đấy.

Mâu Cơ sáng giọng:

- Nhạc phụ cái gì mà nhạc phụ, ta còn chưa gả cho người đó.

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng nàng đã như nở hoa, nhưng nàng sợ lời nói đó sẽ lại chọc tức tới hắn, nên nói thêm:

- Muốn gọi như vậy cũng phải chờ sau này đã.

Mộ Dung Thiên cười cười:

- Được rồi, nàng nói lúc nào gọi thì lúc đó ta mới gọi là được, mau trở về đi.

Lúc đó Mâu Cơ mới lưu luyến rời khỏi doanh trại của Mộ Dung Thiên. Nàng đi chưa lâu thì Lộ Thiển đã dẫn vị khách kia vào, thì ra y chính là Nhâm Sử Ni, hóa thân của Phỉ Lợi Phổ.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Phỉ Lợi Phổ đại ca, ngọn gió nào đã đưa huynh đến đây thế?

Lộ Thiển nghe hắn gọi vậy thì mở to đôi mắt, ngạc nhiên thốt:

- Phỉ Lợi Phổ đại ca?

Phỉ Lợi Phổ dùng thuật Cải đầu hoán mạo thay đổi trở lại chân diện mục, cười ha hả nói:

- Tiểu Lộ, đã lâu không gặp, muội trở mã trông xinh đẹp lắm!

Sau khi Lộ Thiển bị Mông Na Lâm dùng “Hắc Ám thôn phệ” đã thương, lúc đó sinh mạng đang bị đe dọa, Phỉ Lợi Phổ đã không ngại bôn ba khắp nơi, đi xin linh đan diệu dược để kéo dài mạng sống cho nàng. Hơn nữa, bình thường lão quả thật là một vị huynh trưởng rất tốt đối với tiểu Tinh Linh, chẳng những vậy mà lão còn thường bảo Mộ Dung Thiên không được bạc đãi Lộ Thiển, nếu không thì lão nhất định sẽ đòi lại công đạo cho nàng. Lộ Thiển rất cảm động, không ngờ bây giờ đã có thể gặp lại lão, nên vui mừng nói:

- Phỉ Lợi Phổ đại ca, huynh đến Tát La lúc nào thế?

Rồi hai người vui vẻ hàn huyên một lúc, sau đó Phỉ Lợi Phổ mới vào chính đề:

- La Dịch lão đệ, hôm nay ta đến để từ biệt người.

Mộ Dung Thiên cả kinh hỏi:

- Từ biệt? Sao lại từ biệt?

Phỉ Lợi Phổ đáp:

- Phải, ở Lam Nguyệt có truyền tin tới, cho biết là có việc rất gấp nên ta phải trở về ngay. Sau này sẽ không thể tiếp tục giúp đỡ người nữa, mà người có lời muốn chuyển đến cho bọn họ hay không?

Thiếu đi một người trợ thủ tốt như lão thì quả thật là đáng tiếc, nhưng Mộ Dung Thiên cũng biết là lão có chuyện quan trọng nên không tiện giữ lại. Hắn hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nhờ huynh bảo bọn họ chờ ta, một ngày nào đó ta sẽ trở về.

Hết hồi 192

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

195. Hồi 193: Tuần Sát

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 193: Tuần Sát

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Dã tâm tựa như một con dao hai lưỡi, nó có thể đâm thương người và cũng có thể đâm thương mình. La Dịch lão đệ, người thật đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?

Trong đầu Mộ Dung Thiên cứ nghĩ tới câu nói đầy quan tâm mà Phỉ Lợi Phổ đã nhấn lại trước khi bỏ đi. Hắn khẽ nhếch môi cười nhạt, giờ đây hắn không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi. Thần Phong đại lực ngày hôm nay có vẻ ngoài rất yên tĩnh, nhưng dựa vào sự uy hiếp của việc ma thú công thành để giữ tạm hình thế quân bình, sự vi diệu đó bất cứ lúc nào cũng có thể gây đổ, đến chừng đó thì một quốc gia trung lập như Tát La cũng sẽ không còn giữ thái độ trung lập được nữa. Lực lượng của Tát La quá nhỏ so với hai phe, chung quy thì nó cũng chỉ là một miếng thịt béo bở nằm ngay trước miệng của hai con chó dữ, chính bởi vì cả hai đều không dám hành động trước nên nó mới có thể may mắn tồn tại, thế nhưng tình huống này có thể kéo dài được bao lâu? Không một ai biết được đáp án, cả những nhà chính trị gia có đôi mắt độc đáo cũng không ngoại lệ. Tóm lại, chỉ cần châm vài ngòi nổ, bất cứ lúc nào Tát La cũng có thể bị lôi cuốn vào vòng chiến tranh thôi.

Nếu đã không thể giữ mình yên ổn, vậy thì chỉ còn cách tận lực phát triển thực lực của mình hết sức có thể, chỉ có nắm tay cứng cỏi thì mới có thể đứng vững tại loạn thế, lúc đó mới có thể bảo vệ lợi ích của mình, bảo vệ nữ nhân của mình không để họ bị thương hại gì. Bằng không thì sự việc Mông Na Lâm sẽ xuất hiện lần thứ hai. Mạnh được yếu thua, sức mạnh là tối cao, đó là chân lý mà Mộ Dung Thiên tin tưởng. Phải nỗ lực để trở thành một trong những nhân vật đứng trên đỉnh kim tự tháp cũng là một mục tiêu mà hắn vẫn luôn phấn đấu để đạt tới.

Thế giới này biến ảo bất định cũng giống như Á Đặc Lan Đế Tư vậy, bây giờ nắng ấm, nhưng một khắc sau thì lại trở thành cuồng phong bạo vũ, thậm chí cả băng tuyết đổ xuống cũng không có gì là lạ. Trong lúc Mộ Dung Thiên đang suy nghĩ mông lung thì đột nhiên từ phía chân trời xa xa lại có mây đen bao phủ, tựa như là muốn ứng nghiệm vào suy nghĩ của hắn vậy.

Trong cơn gió lạnh, hoa tuyết nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất mà không theo một phương hướng nào. Mặt nước giờ đây đã đóng thành một lớp băng, sáng láng như gương. Gió lạnh thấu xương, đối với những cường giả có trình độ tu vi ở một mức độ nhất định, nhất là các cường giả tu luyện Hỏa hệ đấu khí, thì khí trời vốn không thể khiến cho họ cảm thấy lạnh lẽo được. Nhưng lúc này Mộ Dung Thiên lại cảm thấy lạnh kinh người, bởi vì nơi này đã là khu vực ngoại vi, cách Phục Hoạt khu của dãy liên hợp tử vong đảo không xa. Âm khí phát ra từ cấm khu của thần - một di tích từ sau cuộc đại chiến giữa thần và ma trong truyền thuyết - đủ khiến người ta lạnh đến tận xương tủy.

Đây là giai đoạn cuối cùng của hải liệp - cực hạn sinh tồn. Mỗi một người đều có thể mang theo đầy đủ lương thực, đan dược, và bất cứ vật gì có thể giúp đỡ bản thân, kể cả súng vật; rồi mọi người phải đi săn ở bên ngoài khu vực nguy hiểm gần Tử vong lục mang tinh trong bảy ngày. Đương nhiên bất cứ lúc nào họ cũng có thể phóng đạn tín hiệu để cầu viện, tuy nhiên, nếu làm vậy thì cuộc đi săn này của họ cũng sẽ kết thúc tại lúc đó luôn. Trong quá khứ, những tai nạn chết người thường xảy ra vào giai đoạn cực hạn sinh tồn này, nhưng Tát La cũng không vì vậy mà thôi tổ chức loại hoạt động tàn khốc như thế. Đây chính là

phương pháp tốt nhất để khảo nghiệm xem ai mới là dũng sĩ thật sự, vì chỉ có khi nào bị uy hiếp bởi tử vong thì họ mới thể hiện được lòng dũng cảm của mình. Người có thể qua được cuộc khảo nghiệm của cực hạn sinh tồn, thông thường khi trở về đều được đảm nhận một chức vị nào đó.

Bên trong chiếc hộ tâm kính của bộ Chúc Phúc chiến giáp của Mộ Dung Thiên có hai viên tròn tròn như nút áo vậy, một đỏ một vàng, một cái là Hấp yêu khí cụ, và cái kia là Cao cường độ áp súc quang tượng khí cụ (gọi tắt là Quang tượng khí cụ), cả hai đều có tác dụng khác nhau. Hấp yêu khí cụ có thể kiểm tra mức độ và tính chất của số lượng yêu khí mà người đeo nó hấp thu được, còn Quang tượng khí cụ thì có thể ghi lại tình huống thật trong lúc chiến đấu. Những dũng sĩ trải qua cực hạn sinh tồn được chấm điểm cao thấp thế nào, và sau này được giao chức vị ra sao đều được dựa trên số tài liệu được ghi lại trên hai khí cụ này mà quyết định. Mỗi một dũng sĩ đều mang theo năm cái Hấp yêu khí cụ và Quang tượng khí cụ, chỉ đến khi nào phải chiến đấu thì mới khởi động chúng, do vậy mà năm cái cũng đủ xài cho bảy ngày rồi.

Cách chấm điểm trong giai đoạn Cực hạn sinh tồn chủ yếu lấy khu vực làm chuẩn, tỷ như ma thú ở Tử Hải khu tương đối đông, những người tuyển chọn khu này nhất định phải hành động theo nhóm, hơn nữa nhân số phải từ mười trở lên. Còn ma thú trong chiêu hồn khu đa phần là giỏi huyền thuật, thích hợp cho tế tự và Chúc Phúc kỳ sự phát huy năng lực đặc thù của họ.

Mộ Dung Thiên lựa chọn Phục Hoạt khu vì ma thú tại đây tuy không nhiều nhưng lại cực kỳ hung hãn, hẳn muốn mượn dịp này để kiểm tra năng lực cá nhân. Ở địa phương này, số lượng ma thú quá ít đi, vốn không đủ cho cả tổ đội, nên tốt nhất là đi nơi khác để tìm vận may, do đó mà hầu như các dũng sĩ đều đơn độc hành động; tuy rằng việc này có thể làm giảm đi mức an toàn trong giai đoạn cực hạn sinh tồn, bởi vì nếu có ai đó gặp phải nguy hiểm thì sẽ không có đồng đội cứu viện, dù cho có phóng đạn tín hiệu thì các cường giả cũng phải mất một thời gian mới đến được, trong khoảng thời gian đó, nói không chừng là kẻ đi săn đã thành thức ăn trong bụng đám ma thú rồi.

Xét theo mức độ đặc biệt nguy hiểm, địa phương này chẳng có mấy ai lui tới săn bắn cả. Thế nhưng Mộ Dung Thiên không hề do dự mà lựa chọn địa điểm này, bởi vì hắn rất có tự tin đối với thực lực của mình ngày hôm nay, nếu phải săn chung với tổ đội thì những môn tuyệt kỹ lợi hại nhất của hắn không thể nào thi triển được, tỷ như Ma bạo phá, Lôi bạo, Bạo phong tuyệt sát, và lại còn có Không gian đấu khí nữa. Quả thật nếu không được thi triển những môn tuyệt kỹ đó thì thực lực của hắn giảm đi đáng kể. Còn về vấn đề an toàn thì hắn vẫn ý lại vào “Khoảnh khắc thiên đường” để làm hậu thuẫn vững chắc và có thể bảo mạng cho mình. Do đó mà hắn không sợ hãi chút nào, dù có đánh không lại thì có muốn trốn hoặc kéo dài thời gian để chờ cứu viện cũng không phải là việc khó gì.

oooOooo

“Rắc!” Chiếc đầu của Khải Lai Tư bị chém bay lên không, máu xanh tuôn ra xối xả khiến Mộ Dung Thiên phải vội vàng nhảy tránh. Móng tay dài tới nửa thước của nữ quỷ còn không ngừng vũ động, thân thể phải chạy thêm hơn chục bước nữa thì mới ngã vật xuống, đồng thời cũng hóa yêu khí luôn. Tuy nhiên, chiếc đầu của nó vẫn còn sót lại mà không hóa khí, từ trên không trung rơi phịch xuống đất, sau khi quay tròn mấy vòng thì lại lăn tới dưới chân Mộ Dung Thiên, hai mắt mở trừng thật to, còn miệng thì nhếch lên, tựa hồ như là đang cười hắc hắc vậy.

Mộ Dung Thiên bị chiếc đầu lâu nhìn mình đến nổi sồn cả gai óc, một cước lẳng không đá nó bay đi, rồi chửi:

- Con bà mi, bộ chưa thấy qua nam nhân anh tuấn hay sao?

Chiếc đầu của Khải Lai Tư lăn một hơi rồi rơi tòm lòn vào khe nứt của hầm mộ đã bị khai quật. Mộ Dung Thiên thấy thế thì trong lòng cảm thấy rất sáng khoái, hắn tháo chiếc Quang tượng khí cụ ở trên hộ tâm kính xuống, rồi cũng quăng nó luôn vô hầm mộ luôn:

- Cảm kích ta đi, cho người một đặc ân đấy!

Mộ Dung Thiên vốn không cần tới vật này, vì hắn không muốn người ta biết mình có tuyệt kỹ kinh nhân, tuy rằng không có nó để ghi lại tình huống chiến đấu thì điểm của hắn sẽ bị thấp đi, nhưng Mộ Dung Thiên cũng chẳng cần điều đó, hắn chỉ cần Hấp Yêu khí cụ ghi lại số lượng yêu khí mà hắn hấp thu được cũng đủ rồi.

Khu vực này đã rất gần với cấm khu của thần, nên đã sản sinh ra rất nhiều quỷ vật có lực lượng biến dị, và cũng không thể gọi chúng là “thú” quá đơn giản như vậy nữa. Tỷ như Khải Lai Tử vậy, trên thực tế thì nó có hình dạng bên ngoài rất giống con người, nhưng đôi mắt lại như lân hỏa, da thịt như than củi, sắc mặt trắng bạch kinh nhân, trong lúc chiến đấu thì phát ra những tiếng kêu rất chói tai, còn miệng thì há thật rộng để nhe nanh hút máu người.

Lúc mới bắt đầu thì Mộ Dung Thiên có phần không đành lòng hạ thủ được, nhưng bọn chúng cứ quẩn lấy hần không tha, hơn nữa lại rất giống với nữ quỷ trong truyền thuyết của Địa cầu. Lần đầu tiên hần gặp được nữ quỷ là vào một buổi tối, lúc đó đã gần nửa đêm, bỗng nhiên hần nghe được tiếng lạo xạo ở bên ngoài lều trại, khi hần nhìn ra thì còn tưởng là những dũng sĩ khác cùng săn bắt ở Phục Hoạt khu này, đến chừng hần vừa mở cửa lều ra thì thiếu chút nữa đã đứng tim luôn, bao nhiêu lông gáy đều dựng đứng lên hết. Do đó mà hần phải dứt khoát chặt hết đầu bọn chúng để chúng đều chết hần, cả máu của chúng khi phun ra cũng toàn là máu xanh, có chất dính giống như keo vậy, thật là buồn nôn.

Hôm nay đã là ngày thứ tư của cực hạn sinh tồn, đã qua được nửa giai đoạn. Mộ Dung Thiên thu hoạch cũng khá phong phú, hần đã giết Vụ yêu Cáp Mỗ Đặc, Đại đầu quái Tật Thác Bồ Khẩn Tử, Tam đầu khuyến Khắc Nhĩ Bách Lạc, Đồng cước thực nhân thú Phổ Toa, Hấp huyết quỷ Khải Lai Tử (tức vampire), vv....phải có hơn hai trăm con vật hung tà, mỗi ngày giết hơn chục con, tuy con số hơi ít nhưng yêu lực của chúng thì lại mạnh khủng khiếp, cho dù không thể lấy một chọi trăm nhưng nếu chọi mười thì vẫn ổn. Những con quỷ thú này có hình dáng rất kỳ lạ, mà phương thức tấn công cũng không giống nhau, thật là vô cùng quỷ dị. Cũng may là Mộ Dung Thiên đã chuẩn bị chu đáo, linh lực cường hãn, các môn tuyệt kỹ đều được sử dụng thuần thục, Ma bạo phá với Không gian đấu khí tựa như đều có tác dụng khắc chế với đại bộ phận của bọn quỷ thú này, nhiều lần đã giúp hần chuyển nguy thành an, bình yên vượt qua tất cả.

Hải liệt cho đến hôm nay đã có mấy vạn người bị loại bỏ, có nhiều người vì sợ dâm uy của Tử vong lục mang tinh (tên gọi chung của sáu hồn đảo tử vong) mà tự xin rút lui, hôm nay chỉ còn sót lại chưa tới ba ngàn người, mà người lựa chọn ở lại Phục Hoạt khu thì lại càng hiếm hoi. Trong bốn ngày qua, Mộ Dung Thiên vẫn chưa hề nhìn thấy một đồng bạn nào.

Lúc này sắc trời bỗng nhiên tối sầm lại, mây đen cuộn cuộn, tựa như là triệu chứng yêu ma sắp xuất hiện vậy. Mộ Dung Thiên lẩm bẩm nói:

- Lại là đồ quái quỷ gì đây?

Mấy ngày nay hần đã ném hết các loại khí hậu ác liệt ở đây rồi, nào là mưa lớn, gió mạnh, tuyết, sương giá, thậm chí cả mưa đá cũng có đủ, quả thật không hiểu nổi những loại khí hậu kiểu đó được sản sinh ra từ đâu nữa.

- Oaaaaaaaaaaa!

Một tiếng gầm chói tai đột nhiên truyền đến. Tiếng gầm đó như là tiếng câu hồn đoạt phách, hoặc tiếng triệu hoán của tử thần vậy, kéo dài không dứt và làm chấn động cả tâm linh. Mộ Dung Thiên không chút nghĩ ngợi, vội lập tức nằm úp xuống đất, nín thở nín tiếng, đồng thời thu liễm hết toàn bộ linh lực vào trong. Liền ngay đó, một bóng đen phá tung đám mây đen dày đặc bay ra, đó là một con Cốt long (rồng xương) thật lớn, vô đôi cánh cũng chỉ toàn xương bay ngang qua đầu Mộ Dung Thiên. Cứ mỗi một lần nó phát ra tiếng gầm thét thì trong đầu Mộ Dung Thiên lại hiện lên vô số ảo giác của ác quỷ nhe nanh múa vuốt, tựa như bản thân hần đang rơi vào địa ngục âm u vậy, khiến cho hần kinh hồn táng đờm, toàn thân toát đầy mồ hôi.

Đợi cho Cốt long bay đi thật xa không còn thấy hình bóng đâu nữa, lúc đó Mộ Dung Thiên mới ngồi dậy. Sắc mặt của hần có phần trắng bệch, dù hần có to gan lớn mật tới đâu thì khi ở trước mặt Cốt long cũng không dám lơ đãng chút nào. Nó chính là Tử vong Tuần Sát sứ của Phục Hoạt khu, thường bay tới lui ở trên không và là một loại ma thú cấp SS bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện. Nó không hề trực tiếp tấn công con người, nhưng nếu bị nó phát hiện được thì nó chỉ vô lấy người đó rồi ném y vào giữa trung tâm của Phục Hoạt khu, một nơi nguy hiểm tới cực điểm, ngay cả thánh cấp cường giả cũng sẽ bị khốn chết tại cái địa phương đầy khủng bố đó.

Từ trước tới nay không có một ai là nghĩ đến việc giao thủ với Cốt long, đầu tiên là không có cường giả nào có thể là đối thủ của nó; thứ hai, nó là do minh khí - một thứ không phải linh lực cũng chẳng phải là yêu

khí - sinh ra, sau khi chết đi cũng chẳng bị ai hấp thu mà lại chuyển hóa thành minh khí, rồi lại tái tạo thân hình, thậm chí ngay cả bảo vật như tinh hạch cũng chẳng bị rơi ra. Nếu con người phải giao chiến với nó, ngoài việc để gia tăng kinh nghiệm thực chiến ra thì chẳng có lợi lộc gì, nhưng trái lại thì rất có khả năng sẽ phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình.

Thế nhưng muốn trốn tránh Tử vong Tuần sát sứ thì cũng rất dễ, chỉ cần không phát ra tiếng động nào, phục mình xuống đất, đồng thời thu liễm linh lực, vậy thì sẽ không bị nó phát hiện.

Đây là lần thứ năm hắn gặp phải con Cốt long chết tiệt này, lại còn bị tiếng gầm thét của nó chấn nhiếp tinh thần mà sợ đến nỗi không dám hé răng, điều này khiến hắn cảm thấy rất mất mặt.

Lúc này hắn lại nhìn thấy một bóng người loáng thoáng xuất hiện trong mưa tuyết ở xa xa.

- Ủa, có người.

Mộ Dung Thiên hết sức vui mừng, hắn kích động đến nỗi hai mắt rưng rưng ngấn lệ. Cảm giác cô độc quá thật con bà nó là không dễ chịu chút nào. Giờ đây có người để cho mình trò chuyện hàn huyên thì thật là tốt.

Hết hồi 193

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

196. Hồi 194: Hợp Tác

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 194: Hợp Tác

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Đội người đó đến gần hơn một chút, Mộ Dung Thiên đột nhiên cảnh giác hơn. Nơi đây là một địa phương không phải tầm thường, những con quỷ quái có hình thù giống người cũng nhiều lắm.

Mộ Dung Thiên vận khởi linh lực toàn thân để chờ sẵn, sau đó mới cất tiếng hỏi:

- Là vị bằng hữu nào đang đến đó?

- Đan Ni Tư huynh đệ?

Thanh âm của người kia vang lên mừng rỡ.

- Úy.

Nghe được tiếng người, Mộ Dung Thiên thở phào một hơi, sau đó hắn lại cảm giọng nói này rất quen thuộc, thoáng suy nghĩ một chút rồi bật kêu:

- Có phải là Bồi Đình Mật huynh đệ không?

- Ha ha, thật không ngờ đúng là người.

Bồi Đình Mật soải bước tiến tới trong cơn mưa tuyết, hiển lộ chân diện mục.

Gã là đội viên cùng tổ 168 với Mộ Dung Thiên, là một trong những thanh niên tuấn kiệt của Tiễn hệ danh gia Tứ thủ Khảo Lai gia tộc. Tính tình của gã cũng ngay thật, không hề có tâm cơ, Mộ Dung Thiên tiếp xúc với gã cũng thấy khá hợp gu.

Sau khi hai người chào hỏi nhau xong, Mộ Dung mới cười nói:

- Bồi Đình Mật huynh đệ, thật không ngờ có thể gặp lại ngươi ở đây.

Bồi Đình Mật là dũng sĩ cấp 4 của tổ, tuy Khảo Lai gia tộc của gã dùng kỹ năng làm chủ, nhưng linh lực lại chiếm tỷ lệ lớn trong lúc kiểm tra thực lực, do đó mà trắc thí sư mới đánh giá thấp thực lực của gã; tuy vậy, Mộ Dung Thiên vẫn cho rằng gã một mình đến đây đi săn quả thật là có chút mạo hiểm, nhất là đối với những cung tiễn thủ thiện về phương diện tấn công từ xa, nếu có xảy ra sự việc ngoài ý muốn thì năng lực ứng phó của họ lại rất thấp.

Bồi Đình Mật vẫn thành thành thật thật, cười đáp:

- Bởi vì ngoài Mộ hệ ma tiễn thủ ra, ta còn có Quang Minh tiễn thủ nữa, do đó mà rất thích hợp với Phục Hoạt khu này.

Ma tiễn thủ thông thường chỉ là những cung tiễn thủ tu luyện Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Điện và Phong, các loại nguyên tố đầu khí bình thường mà thôi. Còn Quang Minh hệ, Hắc Âm hệ, và các loại âm hệ khác đều dựa theo tập quán mà quy kết ở trong nội thể. Quang Minh tiễn thủ, cũng tức là cung tiễn thủ có tu luyện Quang Minh hệ đầu khí.

Quang Minh hệ ngoài việc có tác dụng khắc chế rất lớn với Hắc Âm hệ, nó còn có hiệu quả rất tốt đối với Tử Vong hệ nữa. Những con quái vật ở Phục Hoạt khu này không nhiều thì ít đều có mang Tử Vong khí ở trên người, do đó mà chúng rất thích hợp để làm mồi cho Bồi Đình Mật.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên hơi bất ngờ với việc gã cũng luyện được Quang Minh đầu khí, bởi vì trước giờ gã chưa từng hiển lộ điều đó. Kỳ thật Quang Minh đầu khí đối với các loại ma thú phổ thông khác thì cũng không có tác dụng gì rõ ràng, vì vậy nếu không cần thiết mà dùng tới nó thì thật là uổng phí. Vả lại, trong những trường hợp phổ thông và gã đã không để lộ ra việc mình biết Quang Minh đầu khí thì cũng không có gì lạ, ai nấy cũng đều che giấu ít nhiều thực lực của mình, cũng giống như bản thân tên sắc lang mà thôi. Nghĩ tới đó thì hắn cũng không còn thấy lạ nữa.

Bồi Đình Mật chỉ vào tấm hộ tâm kính của Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Đan Ni Tư, Quang Tượng khí cụ của ngươi.....

Quang Tượng khí là do Mộ Dung Thiên đích thân phá hỏng, nên tất nhiên hắn cũng không thể nói ra sự thật, do đó mà hắn giả vờ lúng ta lúng túng, sự thật nói:

- Trong lúc chiến đấu, ta đã không bảo vệ cho nó được chu toàn, không ngờ đã bị phá vỡ rồi, còn mấy cái khác ở trong Trữ vật châu cũng không biết đã làm rớt mất từ lúc nào. Thật là xui xẻo!

Bồi Đình Mật có vẻ cảm thông:

- Đáng tiếc thật, nói như vậy thì điểm của ngươi sẽ bị thấp đi rồi. Nếu không phải Quang Tượng khí cụ được dùng máu để giám định thì ta còn vài cái dư cũng có thể nhường lại cho ngươi đây này. Xui thật, mà rốt cuộc ngươi đã gặp phải quái vật gì mà lợi hại đến thế?

Phục Hoạt khu là nơi có rất nhiều quỷ vật kỳ hình dị trạng mà nhiều người chưa từng thấy qua, vì vậy mà Mộ Dung Thiên tùy tiện bịa ra một con quỷ thú có hình thái lạ lùng cho có lệ, sau đó mới nói:

- Không giấu gì huynh đệ, ta cũng không sợ bị mất mặt, con súc sinh đó quá lợi hại đi, ta vốn đánh không lại nó, nên không thể làm gì khác hơn là quay mình bỏ chạy, chuẩn đi càng sớm càng tốt, ha ha ha.....

Bồi Đình Mật cũng cười phụ họa với hắn vài tiếng, sau đó hai người hàn huyên thêm một lúc nữa thì Bồi Đình Mật lại nói:

- Đan Ni Tư, thời gian hải liệt chỉ còn lại ba ngày nữa thôi, ngươi có tính toán gì không?

Mộ Dung Thiên bĩu môi:

- Còn tính toán gì nữa chứ, ta chỉ còn cách trông vào vận khí, xem có thể giết thêm được con quái vật nào nữa không thôi. Cái địa phương quỷ quái này một ngày đêm cũng chưa dễ thấy được mấy cái bóng dáng của quỷ thú nữa chứ. Con bà nó!

Bộ Đinh Mật chợt hạ thấp giọng nói với vẻ rất thần bí:

- Ta có một biện pháp rất tốt!

Mộ Dung Thiên hứng khởi hỏi:

- Huynh đệ, nói nghe xem nào.

Bồ Đinh Mật không trả lời ngay mà hỏi lại:

- Người đã thấy qua Minh hà chưa?

Mộ Dung Thiên cũng hạ giọng nói:

- Đã gặp qua, thế nào?

Minh hà là một con sông chia đôi nội ngoại vi của Phục Hoạt khu, sau khi qua sông thì sẽ tiến vào khu vực khủng bố vô lường của địa phương này. Quỷ thú ở hai bên bờ sông cách xa nhau một trời một vực, quái vật ở ngoại khu chỉ có xem là rất tầm thường mà thôi, nhiều lắm thì chúng chỉ hung dữ ác độc hơn những chỗ khác một chút. Còn sau khi tiến nhập vào nội vi của Phục Hoạt khu, cho dù chỉ là ven sông thôi thì sinh tử đều do thiên định rồi. Chính vì thế mà dòng sông đó mới chia ra phân biệt rõ ràng, để tránh cho các dũng sĩ hải liệt vô ý mà đặt chân lên cấm khu đầy nguy hiểm đó.

Bồ Đinh Mật cười ha hả nói:

- Thì ra Đan Ni Tư đã có kinh nghiệm rồi, vậy thật là quá tốt. Ta nghĩ người cũng phát hiện ra một việc chứ, đó là số lượng quái vật ở bên đó tương đối nhiều, mà tốc độ cũng kinh nhân, đúng không?

Mộ Dung Thiên nhú mày:

- Quả thật người nói không sai, nhưng mà chẳng lẽ người không chú ý tới sao, Tử vong Tuần Sát sứ xuất hiện rất thường xuyên ở Minh hà. Ta chỉ ở đây có mấy canh giờ mà đã gặp nó tới ba lần rồi, nên mới không dám mạo hiểm là thế. Nếu như chỉ phải đối phó với một, hai con quái vật thôi thì còn được, đằng này là khi qua đó rồi thì sẽ phải đương đầu với cả một đàn quái vật đấy, có thể một lúc còn xuất hiện ba con một lượt, mà lỡ lúc đó lại gặp thêm Tử vong Tuần Sát sứ thì thật là phiền phức. Nếu chẳng may không kịp thu liễm linh lực thì nó sẽ phát hiện được mình, nhưng lúc đó tất sẽ bị quái vật đánh chết, vậy thì nguy hiểm lắm. Huynh đệ, ngàn vạn lần đừng tham công, dù sao sinh mạng của mình vẫn quý hơn.

Bồ Đinh Mật gật đầu nói:

- Đan Ni Tư, người đúng là người rất cẩn thận, nhưng ta có một chiêu bí thuật gia tăng phụ hình hộ thân, có tên gọi là Quang Minh thủ hộ, có thể duy trì mức độ cao của sức phòng ngự trong vòng hai mươi giây, mà kháng lực cũng có thể so với băng khả (băng giáp) cấp bốn. Trong vòng hai mươi giây đó, với tốc độ của Cốt long thì nó đã bay đi xa rồi.

Mộ Dung Thiên nghi hoặc hỏi:

- Tuy rằng thị lực của Cốt long không tốt, nhưng khứu giác của nó đối với linh lực thì lại cực kỳ nhạy cảm, dù có thể gia trì hộ thể đầu khí thì đến lúc đó rất dễ bị nó phát hiện kia mà.

Bồ Đinh Mật giải thích:

- Về điểm ấy thì người có thể yên tâm. Quang Minh thủ hộ của ta đã đạt đến giai đoạn sơ cấp thần thánh. Minh khí của Cốt long cực kỳ thuần túy, chính vì lẽ đó mà nó đã khiến cho Cốt long rất cường hãn, nhưng ở một mặt khác, nó lại khiến cho Cốt long bị Quang Minh hệ khắc chế nhiều hơn, nhất là khi Quang Minh đầu khí đã tiến vào giai đoạn thần thánh. Cốt long đối với loại tuyệt kỹ thủ hộ này thì cũng như người mù vậy, nếu không phải người ta chủ động tấn công nó, hoặc là để lộ một loại đầu khí khác, vậy thì ta dám bảo chứng nó sẽ không phát hiện được mình.

Mộ Dung Thiên bội phục nói:

- Thật không ngờ Bồi Đình Mật huynh đệ đã tiến nhập vào giai đoạn thần thánh rồi, mà đối với Cốt long lại cũng hiểu biết nhiều như vậy nữa.

Bồi Đình Mật nhếch miệng cười:

- Tất nhiên rồi, những người tu luyện Quang Minh hệ thì sao lại không hiểu biết về những tử vong sinh vật chứ. Còn về phần ta tiến nhập được tới cảnh giới thần thánh thì cũng là nhờ may mắn thôi.

Gã gã đầu ròi nói tiếp:

- Chủ yếu là nhờ có huyết kế đặc thù, nên các thành viên trong gia tộc bọn ta đạt được đến giai đoạn thần thánh cũng dễ dàng hơn những kẻ khác tu luyện Quang Minh hệ nhiều lắm. Nhưng nó chỉ có chất mà không có lượng, vì Quang Minh đấu khí tuy thuần khiết, nhưng nếu gặp được những môn tuyệt kỹ đòi hỏi phải tiêu hao nhiều linh lực như những hệ khác thì rất khó mà luyện thành.

Nói tới đây, trong lời của gã tựa như có phần tiếc nuối.

Mộ Dung Thiên thoáng hơi do dự, vì đề nghị này tuy khá hấp dẫn, nhưng mức mạo hiểm lại quá cao, chỉ cần thiếu cẩn thận một chút thì sinh mạng sẽ tiêu đời ngay.

Bồi Đình Mật lại nói tiếp:

- Đan Ni Tư, người cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì đâu. Để được an toàn, chúng ta cứ tìm một địa phương nào có ít quái vật một chút là được. Hơn nữa, trong khi tận lực thi triển Quang Minh thủ hộ để bảo vệ cả hai người chúng ta, đến lúc đó thì chỉ ít trong vòng hai mươi phút ta sẽ mất đi năng lực tấn công, tất phải nhờ đến người ra tay. Nếu như ta không nắm chắc được mười phần thì làm sao lại dám rủ người đi.

Mộ Dung Thiên cười hỏi:

- Huynh đệ, sao người lại nóng lòng cầu thắng như vậy?

Bồi Đình Mật lộ vẻ bẽn lẽn:

- Quang Minh đấu khí của ta tuy có thêm chút tác dụng khắc chế Tử vong quái vật, nhưng dù sao thì lực công kích cũng còn khá thấp, mà đám quái vật ở đây thì đúng là con bà nó, toàn thứ da thô thịt dày không thôi. Đến hiện giờ chỉ mới tiêu diệt được hơn ba mươi con, ta có thể không sốt ruột sao? Cấp bậc trong hải liệt càng cao thì chức vị sau này có được sẽ càng tốt, mười người đứng đầu nói không chừng còn đạt hiệu quả hơn hai ba năm phấn đấu thông thường nữa ấy chứ, nếu như chúng ta bỏ qua cơ hội này thì thật là đáng tiếc. Phải rồi, người hãy xem Hấp Yêu khí cụ của ta đây này.

Gã vừa nói vừa tháo viên tròn tròn màu vàng như cái nút áo ở trên tấm hộ tâm kính ra, và gã còn lấy cả chiếc Hấp Yêu khí cụ ở trong Không gian châu nữa, rồi ảo não đưa cho Mộ Dung Thiên xem.

Mộ Dung Thiên tiếp lấy rồi nhìn thoáng qua, con số trên đó ít nhất phải ít hơn của mình một hàng (tức là ít hơn 10 lần), tổng số chỉ khoảng một phần tám, nếu cứ tiếp tục thế này thì e rằng gã chỉ có thể nằm trong mấy người đứng cuối cùng, chẳng trách nào mà gã nóng lòng cầu thắng như vậy.

Rồi Bồi Đình Mật lại tươi cười nói:

- Cũng may là gặp được Đan Ni Tư huynh đệ, lực công kích của ta tuy không cao, nhưng Quang Minh kỹ năng của ta thì có tác dụng khiến cho đám quái vật bị mê hoặc hay rối loạn, đến lúc đó, cộng với khả năng công kích cao của người, kết quả nhất định là cả hai cùng có lợi. Phần lớn yêu khí vẫn thuộc về người tấn công chủ yếu là người, ta chỉ cần hưởng ké một chút là thỏa mãn rồi, tóm lại so với hiện giờ thì còn tốt hơn nhiều.

Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng bị động tâm, hẳn không thể cự tuyệt một đề nghị đầy sức hấp dẫn như thế. Đúng như Bồi Đình Mật nói, nếu không quá mức tham lam, chỉ tìm những nơi có quái vật bình thường thì dư sức ứng phó, có sự giúp đỡ của Quang Minh thủ hộ lại càng thêm phần chắc chắn. Tuy rằng việc này rất nguy hiểm, thế nhưng cuộc hải liệt này vốn đã tràn ngập rất nhiều nguy hiểm rồi, nếu nhát gan thì chỉ bằng cứ rút lui còn hơn, còn cơ hội trước mắt tốt như thế mà bỏ lỡ thì thật đáng tiếc. Tuy gã Bồi Đình Mật này là người thẳng thắn, nhưng gã cũng khá thận trọng, nếu không nắm chắc thì đã không đề nghị việc này

rồi. Huống chi khi gã sử dụng Quang Minh thủ hộ thì tình cảnh sẽ còn nguy hiểm hơn mình rất nhiều, tất nhiên gã không thể nào đem cái mạng nhỏ của gã ra để nói chơi rồi.

Mộ Dung Thiên tươi cười đưa tay ra, nói:

- Bồi Đình Mật huynh đệ, vậy thì hợp tác vui vẻ nhé!

Bồi Đình Mật cũng vui vẻ đưa tay ra nắm lấy tay hắn, cười nói:

- Đan Ni Tư, ta thật rất cao hứng vì lại được cùng kẻ vai sát cánh với ngươi.

Mộ Dung Thiên bổ sung thêm một câu:

- Mong cho tiền đồ của chúng ta cũng sáng lạng như Quang Minh đấu khí của ngươi vậy, ha ha ha.....

Hai người cùng khoái chí ngửa đầu cười thật lớn. Lần đầu tiên trong lịch sử của Phục Hoạt khu có một tổ hợp chiến đấu vì lợi ích và tình hữu nghị mà được kết thành.

Hết hồi 194

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

197. Hồi 195: Xuất Mạch

Dị Giới Duyệt Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 195: Xuất Mạch

(Bán Đứng)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Minh hà có diện tích độ hai trăm trượng, nước sông chảy cuộn cuộn, không ngừng gào thét, mà nước ở đây màu đỏ sẫm và lại có phần đặc sệt như keo hồ. Chẳng những vậy, trên mặt sông còn không ngớt sủi bọt lên, tựa như ở dưới đáy sông có quái vật gì ẩn mình dưới đó mà hô hấp vậy, trong rất buồn nôn. Trong không trung thì tràn ngập một mùi vị tanh tanh rất khó ngửi, nếu là người có chút hiểu biết thì ai cũng có thể nghe ra được mùi vị đó là do vật gì cấu thành - máu tươi. Trên mặt nước có những bộ thi thể mục rửa trôi bồng bềnh đây đó, cái xác nào cũng toàn thân tái nhợt, tứ chi phù thũng, hai mắt trợn lòi ra ngoài, nửa thân thì đã thối rửa, trên đỉnh đầu thì thấy cả xương trắng hếu, da thịt trên người đều phát ra mùi hôi nồng nặc, gân guốc gì cũng lộ ra gần hết. Những xác chết đó trông rất ghê tởm, chúng cứ từ từ mà trôi dần ra xa.

Những điểm đó đều tô điểm thêm cho Minh hà, tạo thành một cảnh tượng quỷ dị khiến người ta phát kinh. Thỉnh thoảng lại còn có vài con quạ từ trên không lao xuống mổ lấy vài miếng thịt thối rửa trên thân xác chết rồi lại bay đi. Địa phương này trông thật chẳng khác nào địa ngục vậy, nhưng đó lại là thiên đường dành cho lũ quạ tiêu điều tự tại, không lo không sầu, quả thật là mỉa mai.

Tuy đây là lần thứ hai nhìn thấy Minh hà, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn nhìn không được mà nổi hết tóc gáy, chỉ muốn nôn mửa. Cả sắc mặt của Bồi Đình Mật cũng trở nên trắng bệch hẳn ra.

Hạ du của Minh hà chảy về hướng đông, mà cũng có vẻ như chảy về hướng tây, phiêu hốt bất định, khi thì rõ ràng, khi thì không rõ, nhưng chung quy lại có chút huyền ảo và tựa như ảo ảnh vậy; nó mơ hồ như hoa trong gương, như trăng trong nước, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất. Hơn mấy trăm năm trước, có một vị Quang Minh hệ thánh cấp cường giả của Thuận Thiên đế quốc - một quốc gia đã bị ma thú tiêu diệt - đã thử thuận theo dòng sông mà đi tìm hạ du của nó, nhưng vô luận đi như thế nào, thủy chung y vẫn quay trở lại điểm xuất phát, nhưng nó cũng không hẳn là điểm xuất phát, vì nó dường như lại có điểm khác lúc trước, cứ y như là không gian tại đây đã được thay đổi khác đi rồi vậy. Do đó mà cũng có người gọi Minh hà là cửa vào Minh giới trong truyền thuyết, nó là một thế giới đáng sợ nhất mà những kẻ cùng hung cực ác sau khi chết đi rất sợ sẽ phải đến đó, còn đối với người sống thì đó là một cửa khẩu bất cứ giá nào cũng không thể tiến vào.

Đối diện với Phục Hoạt khu đáng sợ, hắc vụ tràn ngập không gian, yêu khí xung thiên, phóng mắt nhìn khắp một lượt cũng không nhìn thấy được bất cứ vật gì và cũng không biết nó rộng lớn cỡ nào, điều đó lại càng làm tăng thêm nét thần bí của nó. Thế nhưng không gian ở đây lại không hề yên tĩnh chút nào, trong không trung vắng vắng vọng lại những thanh âm rất hỗn tạp, nào là tiếng yêu kiều mê hoặc của mỹ nhân thật lâm ly đến tận xương tủy, nào là tiếng ma quỷ triệu hoán như đang câu hồn nhiếp phách, nào là tiếng người đang bị thụ hình mà kêu khóc thảm thiết, nào là tiếng hàng vạn con tuấn mã hí vang trời, nào là tiếng oanh đêm nở non triền miên, vv....hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc mạnh hoặc yếu, hoặc mềm hoặc cứng, nếu là người thiếu ý chí kiên định một chút thôi thì thất tình lục dục sẽ bị khơi lên hết, rồi từ đó theo ma âm mà sản sinh ra huyền tưởng, sẽ cho rằng bờ sông bên kia mới là thiên đường, đồng thời cũng sẽ không tự chủ được mà tiến qua đó, sau đó sẽ trở thành một xác chết thối rữa trôi nổi trên sông.

Đương nhiên đối với những cường giả như Mộ Dung Thiên và Bồi Đình Mật thì sẽ không bị mất đi lý trí. Tuy rằng nơi này rất đáng kinh tởm, nhưng trong phạm vi hai trăm thước gần Minh hà thì quả đúng là một địa phương rất thích hợp cho săn bắt, nhất là khi con người đến sát bờ sông thì sẽ có nhiều quái vật vì đánh hơi được khí tức của con người mà xuất đầu lộ diện để tấn công.

Mộ Dung Thiên cất tiếng đùa:

- Bồi Đình Mật huynh đệ, xem ra chúng ta và những vị tân bằng hữu này sẽ làm hàng xóm với nhau một thời gian rồi, cũng náo nhiệt đó chứ. Chỉ là không biết nửa đêm chúng ta đang ngủ thì bọn chúng có tìm đến “chào hỏi” không nhỉ?

Bồi Đình Mật biết “tân bằng hữu” mà hắn vừa nói đến là muốn chỉ vào mấy cái xác thối rữa đang trôi trên sông kia, gã cảm thấy rung mình rồi cười khổ nói:

- Đan Ni Tư, ta thật bội phục với sự lạc quan của ngươi, nhưng lời đùa đó thật không hài hước chút nào.

Nửa đêm bị quỷ đến gõ cửa, chỉ nghĩ đến thôi mà đã cảm thấy da đầu tê dại rồi.

“Bạch!” Một bóng đen từ trong nước nhảy phốc ra, khiến hai người giật mình sợ hãi. Khi nhìn kỹ lại thì đó là một con quái vật cao chừng ba thước, thân như nhện nhện, cái đầu to lớn, và có sáu cái chân dài, trông cũng không khác loài ếch là bao. Làn da của nó trơn bóng, trong miệng thì đang nhai nhai một chiếc đầu người, hàm răng lởm chởm như những cái ống hút đâm sâu vào chiếc đầu lâu. Trong những tiếng răng rắc, tủy trắng bị những chiếc răng rồng ruột đó hút hết vào bụng.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng hai người trông thấy cảnh tượng đó thì cũng không khỏi dựng hết tóc gáy, trong lòng thâm mắng biến thái.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đồng nghiệp, xem ra vận khí của chúng ta khá tốt đấy.

Bồi Đình Mật thề lời:

- Nếu nói là vận khí không tốt thì cũng đúng, phải giao đấu với con súc sinh đó thật khiến người ta buồn nôn mà.

Con Thực não quái khê lắc đầu một cái, nó phun chiếc đầu lâu còn chưa gặm hết sang một bên, sau đó miệng lại nhóp nhép như là rất hưng phấn vậy. Nó càng ưa thích gặm đầu của người sống hơn, bởi vì mùi vị của người sống vừa thơm tho lại vừa ấm nóng hơn nhiều.

Tuy nhiên, đôi khi kẻ đi săn cũng trở thành con mồi bị săn, còn con mồi thì lại phản khách vi chủ và biến thành kẻ đi săn. Lúc này Thực nảo quái đúng là đang bị rơi vào tình trạng đó. Khi nó há miệng hùng hổ phun ra những sợi tơ đen, chuẩn bị kết thành yêu vông để bắt hai người lại để sau đó từ từ hưởng thụ, đột nhiên một mũi trường tiễn mang theo bạch quang bay tới cắm phập vào chiếc vông đó. Tuy không bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng vì trong người con Thực nảo quái có ẩn chứa Tử vong lực, do đó dưới tác dụng gây nhiễu loạn của Quang Minh đấu khí, nó lập tức trở thành như con ruồi không mắt, đầu óc hôn mê và mất đi sự cảm nhận về phương hướng, thậm chí mức độ miễn nhiễm trên thân nó cũng bị giảm đi nhiều, sau đó toàn thân cũng trở nên cứng nhắc.

Tuy mọi việc xảy ra chỉ trong chớp mắt, nhưng đối với cao thủ thì bấy nhiêu thời gian cũng đủ rồi. Sát chiêu lập tức theo sau, một cây trường thương đen xì tựa mãnh long, mang theo luồng đấu khí bén nhọn đã xé gió bay tới, đâm từ miệng con Thực nảo quái rồi xuyên tuốt ra sau ót của nó. Yêu Vụ thương vẫn mang một màu đen tuyền, cả nửa giọt máu cũng không thấy dính lại trên thân thương, quả thật là một cây thương tốt.

“Bùng!”, thân thể của Thực nảo quái nổ tung, chỉ để lại hai luồng yêu khí màu nhũ bạch, một lớn một nhỏ chia nhau bắn về phía Mộ Dung Thiên và Bồi Đình Mật.

Mộ Dung Thiên vươn cánh tay trái ra, rồi hút lấy luồng yêu khí đó vào thiên linh, sau đó nói đùa:

- Bất luận là quái vật xấu xí cỡ nào, sau khi chết rồi cũng đều hóa thành xinh đẹp như vậy.

Bồi Đình Mật không ngờ Mộ Dung Thiên đã nhắm rất chuẩn xác, chỉ đánh ra một kích mà đã tấn công vào chỗ yếu hại và giết luôn con quái vật kia, gã nhìn vào con số đang tăng lên ở trong Hấp Yêu khí cụ mà nói với giọng vui mừng:

- Đan Ni Tư, thật quá hay!

Mộ Dung Thiên cũng cười ha hả, nói:

- Xem ra chúng ta hợp tác rất ăn ý đấy.

Hai người họ trước kia khi còn ở tổ 168 thì đã từng phối hợp tác chiến, nhưng lúc đó có tới chín người thay nhau làm việc, mà chủng loại quái vật cũng khác hẳn, không dữ dằn như bây giờ. Lòng tin của Mộ Dung Thiên tăng nhiều, quyết định hợp tác với Bồi Đình Mật quả là một lựa chọn chính xác. Trước kia hẳn vẫn nắm chắc mình sẽ lọt vào danh sách của hai mươi người đứng đầu cuộc hải liệt lần này, nhưng giờ đây có thêm sự hỗ trợ của Bồi Đình Mật thì rất có thể sẽ trở thành một trong ba người đứng đầu, thậm chí còn có thể giết luôn giải trạng nguyên nữa. Ba vị trí đứng đầu bằng có ý nghĩa rất trọng đại, tiền đồ cũng sẽ rất sáng lạng.

Từ đó về sau, hai người cứ ở bên bờ Minh hà mà chiêu dụ quái vật xuất hiện, sau đó mới giết chúng đi. Đại đa số mỗi lần xuất hiện thì chỉ có một con, nhưng hai con xuất hiện cùng lúc cũng tương đối nhiều, còn như ba hoặc hơn thì không phải là không có nhưng thường vẫn là xuất hiện từng cặp một. Những con quái vật ở đây so với những địa phương khác thì có phần yếu hơn đôi chút, nếu không phải vì e sợ Tử vong Tuần sát sứ thì Mộ Dung Thiên cùng lúc ứng phó với bốn, năm con cũng không thành vấn đề. Có thêm sự hỗ trợ của Bồi Đình Mật, tuy không phải lần nào cũng là một chiêu lấy mạng, nhưng tốc độ giết quái vật cũng nhanh hơn rất nhiều. Điều đó đồng nghĩa với việc chạm trán Tử vong Tuần sát sứ ít hơn, huống chi còn có Quang Minh thủ hộ làm hậu thuẫn nên dần dà Mộ Dung Thiên cũng nổi lóe cảnh giác, và trong tâm lý cũng ý lại vào Bồi Đình Mật nhiều hơn. Thỉnh thoảng Mộ Dung Thiên cũng nương theo uy lực của Yêu Vụ thương mà sử dụng Không gian đấu khí, nhưng ở vào những trường hợp bình thường thì hẳn chỉ dùng Châm đấu khí hoặc những kỹ năng thông thường khác để giải quyết.

Sự phối hợp của hai người càng lúc càng thuần thục. Mộ Dung Thiên ở phía trước tấn công ở khoảng cách gần, và để bảo đảm an toàn, Bồi Đình Mật đứng cách xa hẳn chừng một trăm thước rồi dùng Quang Minh tiễn để phối hợp. Hiệu suất làm việc cao dần đến con số mới đáng mừng ở trên Hấp Yêu khí cụ.

Trước mắt hai người giờ đây bỗng nhiên xuất hiện ba con quái vật không biết tên, một con là Băng hàn u linh, một con là Yêu diêm nữ quỷ, và con thứ ba là một con ma thú hai đuôi phá băng mà ra.

Căn cứ theo kinh nghiệm thu lượm được, con ma thú kia là đối tượng mà Mộ Dung Thiên nên chú ý tới nhất, vì Quang Minh đầu khí của Bồi Đình Mật có ảnh hưởng rất ít đến nó.

Trong lúc đang định cử thương lên, đột nhiên lúc này từ trong dòng sông nổi lên sóng gió cuồn cuộn, Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cảm thấy kinh hãi, lại là vật gì nữa đây, chỉ nội việc xuất hiện thôi mà cũng có phong cách tới như vậy rồi.

- Oaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Tiếng gầm thét chói tai từ không trung hạ xuống, tử vong khí cũng theo đó mà nhanh chóng bao phủ lấy phương viên mấy ngàn thước. Mộ Dung Thiên kinh hãi, vội vàng kích hãm linh lực vừa định tăng lên, bởi vì đó là Tử vong Tuần sát sứ, siêu cấp hung linh có khả năng xuất hiện ở bất cứ địa phương nào. Thật không ngờ ngay vào lúc này mà nó lại từ giữa lòng Minh hà mà bay ra.

Tuy rằng hai người đã bàn bạc với nhau nhiều lần về đối sách khi thấy Tử vong Tuần sát sứ xuất hiện, nhưng dưới sức ép quá mạnh, Mộ Dung Thiên không kịp lòng được mà quay đầu ngoảnh về phía Bồi Đình Mật, ý bảo gã lập tức sử dụng Quang Minh thủ hộ.

Bồi Đình Mật ở phía xa xa gật đầu, sau đó liền có một mũi Quang Minh tiễn sáng lấp lánh nhẹ nhàng bay về phía Mộ Dung Thiên, mới nhìn qua thì nó không hề mang theo chút lực sát thương nào.

Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm, đợi đến khi Quang Minh tiễn bay đến gần, hắn chợt phát hiện ra mục tiêu của nó chính là vị trí trái tim của mình, nên cảm thấy kỳ quái. Hắn thầm nghĩ không biết có phải Bồi Đình Mật vì đã giết quái vật quá nhiều hay không mà đã tạo thành tập quán mỗi khi xuất thủ đều tấn công vào nơi yếu hại và đều tận lực sử dụng kỹ năng đến nơi đến chốn không.

“Xoẹt!”

Kỳ biến đột sinh, tốc độ của Quang Minh tiễn bỗng nhiên trở nên nhanh hơn, thế bay đến như sấm sét, đồng thời xuyên luôn vào ngực của Mộ Dung Thiên lúc này đã thu liễm linh lực. Hoạt tính hệ thể đầu khí của hắn cảm giác được sự uy hiếp của ngoại lai, nên lập tức tự phát động. Cũng may Quang Minh tiễn là do Quang Minh lực thuần túy ngưng tụ thành, do đó mà lực sát thương của nó đối với nhân loại không được mạnh lắm, lúc này nhờ có Hoạt tính hệ thể đầu khí ngăn trở, nên nó đã dừng lại cách trái tim của Mộ Dung Thiên chỉ còn một xú xiu nữa thôi.

- Người!?

Trong cơn đau nhức tuyệt luân, Mộ Dung Thiên kinh hãi thét lên điên cuồng, nhưng hắn đã không còn thời gian để suy nghĩ nghiền, bởi vì ba con yêu vật kia còn đang giương nanh múa vuốt và hùng hổ lao về phía hắn.

Nếu như vẫn im hơi lặng tiếng thì nhất định sẽ bị bọn chúng xé xác. Thế rồi Mộ Dung Thiên cấp tốc đề khởi linh lực, hắn mong rằng trước khi Cốt long xuất hiện thì phải giết hết đám quỷ vật này, thậm chí nếu có phải dùng tới Bạo phong tuyết sát thì cũng không tiếc.

Thế nhưng cùng với bóng đêm, bỗng nhiên có một tiếng “oa” vang lên, tiếp theo là thân thể to lớn của Cốt long hoàn toàn hiển lộ. Tại hai hố mắt của nó có ánh lam quang yếu ớt không ngừng nhấp nháy, đó chính là dấu hiệu Cốt long đang sục tìm con mồi.

Thân ảnh khẽ chớp động, tốc độ của nó bay đến cực nhanh, cả trường thương của Mộ Dung Thiên còn chưa kịp giơ lên thì đôi móng vuốt của nó đã hạ xuống, tầng tầng lớp lớp hắc khí như dây thừng cột chặt lấy hắn và cả Yêu Vụ thương, sau đó thì Cốt long quắp chặt một đầu thừng, đồng thời bay bổng lên cao. Phương hướng của nó chính là khu vực trung tâm luôn được bao phủ bởi hắc khí và chẳng bao giờ nhìn thấy ánh dương quang.

Lúc này toàn thân của Bồi Đình Mật đều được bao trùm bởi bạch quang trong suốt và lấp lóe sáng ngời, đó chính là Quang Minh thủ hộ. Gã nhìn Cốt long bay đi xa dần, trên môi liền nhếch lên một nụ cười, nụ cười sáng lạn:

- Hợp tác a hợp tác, hợp tác như thế mới là thống khoái. Kỳ thật ta còn chưa đành lòng hạ thủ đâu, nhưng nếu muốn trách thì người chỉ nên trách mình đã gây cản trở con đường tài lộ của tam đại thương hội bọn

ta mà thôi.

Hết hồi 195

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

198. Hồi 196: Vong Linh

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 196: Vong Linh

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Trong cơn nguy gần kề, Mộ Dung Thiên không thể nào tiếp tục giấu diếm thực lực của mình nữa, hắn kích phát mười phần hộ thể đấu khí, nhưng đây thường bằng hắc khí kia lại cứng đến nỗi không gì sánh bằng. Sau khi thử vài lần, rốt cuộc hắn cũng thôi không giãy giụa nữa, trình độ biến thái của mình thú cấp chuẩn SE dù sao cũng không phải chỉ là cái hư danh mà thôi.

Cốt long càng bay càng cao, Mộ Dung Thiên mơ hồ nhìn thấy nụ cười của Bồi Đình Mật còn quý dị hơn cả Hấp huyết nữ yêu Khải Lai Tử, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ một điều - mình đã vừa bị ám toán.

Bằng hữu, có đôi khi so với địch nhân còn đáng sợ hơn nhiều lắm, bởi vì thời gian mà họ ám toán mình đều là vào những lúc rất trí mạng. Chỉ tiếc khi Mộ Dung Thiên hiểu ra cái đạo lý này thì đã quá muộn.

Thế giới này ngoài Cát Tử, ngoài Mông Na Lâm, ngoài bản thân mình thì ra còn có không ít kẻ gian hoạt như hồ ly, nhất là ở tại thương quốc Tát La thì lại càng đúng như vậy hơn. Thương trường như chiến trường, nếu khờ khạo một chút thì sẽ bị kẻ khác nuốt chửng ngay. Mộ Dung Thiên rầu rĩ đến nỗi như muốn tức điên lên, hắn đã quá coi thường người của Thần Phong đại lục rồi. Gã Bồi Đình Mật kia lúc đầu còn tưởng là người chính trực thẳng thắn, không hề có tâm cơ, vậy mà lại là một tên âm hiểm không thể đo lường được. Ngay vào thời điểm thỏa đáng nhất, gã mới xuất thủ khiến người ta bị một kích trí mạng.

Đạn tín hiệu vẫn còn ở trong Trữ vật châu trong túi áo, nhưng lúc này hai tay của Mộ Dung Thiên đều bị quặp ra sau nên không thể nào lấy nó ra được. Mà trên sự thực thì dù có phát đạn tín hiệu thì cũng vô dụng, trước tiên đừng nói là không có một cường giả nào có thể đến kịp trong một thời gian ngắn, mà dù có đến được thì chỉ sợ họ cũng không làm gì được con Cốt long này. Nhìn Phục Hoạt khu đáng sợ, so với đại tam giác huyền bí ở Địa cầu - nơi mộ huyết đã chôn cất rất nhiều người và tàu - thì mức độ khủng bố không kém gì nhau, thậm chí còn có phần đáng sợ hơn, khiến Mộ Dung Thiên cảm thấy vận mạng của mình thật là đen tối.

Bồi Đình Mật đứng tại chỗ, mắt thấy bóng dáng của Tử vong Tuần sát sứ khuất dần ở phía xa xa, lúc đó gã mới thở phào một hơi, rồi tự lẩm bẩm:

- Kỳ quái thật, một tên đó sao vẫn chưa xuyên thủng tim của hắn nhỉ? Sau khi đã thu liễm linh lực thì sức phòng hộ hẳn phải thấp lắm mới đúng chứ.

Gã nhăn mặt nhíu mày, suy nghĩ mãi vẫn không tìm ra được lý do nên lại lẩm bẩm tiếp:

- Chẳng lẽ là Hoạt tính hộ thể đầu khí?

Nhưng ngay lúc đó gã liền phủ định suy đoán này:

- Đầu thể nào, hần đầu thể nào có được loại hộ thể đầu khí đó chứ.

Sau khi mất đi bóng dáng của Mộ Dung Thiên, ba con yêu vật kia lập tức thay đổi mục tiêu và quay sang tấn công Bồi Đình Mật. Gã thấy vậy cũng không hề khản trương, tựa như là đã có tính trước kỹ càng rồi vậy, gã từ tốn không nhanh không chậm, nói:

- Bằng hữu, đừng gấp, rồi sẽ đến phiên các người thôi, ha ha....

Trong tiếng cười âm hiểm, Bồi Đình Mật trở tay xoay ngược cây cung, sợi dây cung sắc bén hướng ra ngoài, sau đó thân thể xoay tròn ngay tại chỗ, tốc độ càng lúc càng nhanh, hết như một cơn lốc xoáy vậy. Chẳng bao lâu đã không nhìn thấy thân hình của gã đầu mà chỉ còn lại ánh hàn quang lấp lánh, một vũ đạo tuyệt đẹp với nhạc đệm là tiếng gào thét của đám quái vật xung quanh.

Đến khi thân hình của Bồi Đình Mật dừng lại thì mấy con yêu quái cũng im tiếng, trên mặt đất chỉ để lại chân tay và thân thể đã bị cắt lìa của chúng, không lâu sau cũng đều biến thành yêu khí hết. Rất hiển nhiên cung tiễn thủ không thể có được môn tuyệt kỹ cận thân phòng hộ lợi hại đến như vậy, chiêu này chính là tuyệt kỹ cao cấp của chiến sĩ, có tên gọi là “Phong hoa tuyệt vũ”, nhưng chẳng qua binh khí đã được thay bằng trường cung mà thôi. Nhìn chiến tích huy hoàng của mình, Bồi Đình Mật nở nụ cười đầy thỏa mãn. Người này quả thật không yếu chút nào, trái lại còn rất mạnh là đằng khác, thể nhưng thân phận của gã lại giống như một tòa mê cung, y hết như luồng hắc vụ đang bao phủ Phục Hoạt khu này, khiến cho không một ai nhìn thấy rõ hết vậy.

Từ sau khi tiến vào Phục Hoạt khu, thời gian phẳng phất như đã trở nên rối loạn, Mộ Dung Thiên vốn không nhận ra được là đã trải qua bao lâu, dường như mọi việc chỉ mới xảy ra trong chớp mắt, nhưng lại tựa như đã kéo dài hàng mấy thế kỷ vậy. Ở nơi đây luôn tràn ngập Tử vong khí, đen tối như mực, vốn không thể nhìn xa hơn khoảng cách năm thước ở trước mắt.

Thế rồi Mộ Dung Thiên bỗng cảm thấy thân thể được buông lỏng, Tử khí thẳng đột nhiên đứt ra từng mảnh, đồng thời toàn thân hần cũng rơi nhanh xuống đất, thì ra Tử vong Tuần sát sứ đã buông móng vuốt của nó ra. Kể ra con Cốt long này cũng rất kỳ quái, với lực lượng của nó, bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết Mộ Dung Thiên, nhưng mà nó đã không làm vậy, bộ dạng thì chỉ giống như là đang đùa giỡn thôi vậy. Các khu vực lớn trong dãy liên hợp Tử vong lục mang tính vốn chỉ là một trò chơi đào sinh, nhưng lại rất tàn khốc và phải lấy sinh mạng ra để đánh cuộc mà thôi.

Mộ Dung Thiên vội điều chỉnh lại thân hình. Hần không biết mình đã rơi vào địa phương nào và cao bao nhiêu, đang lúc định dùng Không gian đầu khí để giảm dần tốc độ thì chợt nghe mấy tiếng rầm rầm vang lên, thì ra chân hần đã giẫm phải vật gì đó.

Mộ Dung Thiên không rảnh để coi xem mình vừa giẫm phải vật gì, hần lập tức đề cao giới bị, đề thăng cảm quan lên tới mức cao nhất. Hắc vụ ở đây quá nồng nặc, nếu có quái vật mai phục thì bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy phốc tới hần.

Nhưng không ngờ lại chẳng có con quái vật nào xuất hiện, thậm chí cả một thanh âm cũng không có. Tất cả hoàn toàn tĩnh mịch, tĩnh mịch đến nỗi không có lấy một chút sinh khí nào, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Lúc này Mộ Dung Thiên nhận ra ở dưới chân có chút điểm sáng, hần cúi xuống nhìn thì thấy một con giòi có hình dạng như rết bảy màu đang bò lên từ đống giấy của hần. Nó còn có đồng bọn, cũng đang lục tục chui ra từ chiếc đầu lâu vỡ vụn ở gần đó. Thì ra lúc hần rơi xuống đây đã giẫm phải chiếc khô lâu đó, khiến cho chúng bị động tổ mà bò ra ngoài.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì toàn thân đều nổi da gà ớn lạnh. Hần lập tức vận khởi hộ thể đầu khí để đá văng những con giòi bọ đó ra xa. Mắt thấy những con khác còn muốn bò lên chân hần, Mộ Dung Thiên kinh hãi thoái lui liên tiếp mấy bước, ngay lúc đó hần lại đá trúng một vật gì đó.

Mộ Dung Thiên quay đầu lại nhìn, xuyên qua luồng hắc vụ, hần mơ hồ nhìn thấy đó là đầu lâu của một người chết, lúc này còn mang cả mũ giáp, tuy đã rỉ sét nhưng cứ theo đó vẫn có thể phán đoán chức nghiệp

của y tại lúc sinh tiền. Bên cạnh đó lại có một thi thể cũng mặc bộ áo giáp giống y như vậy, và có cả một bộ xương của loài thú cũng nằm gần đó, có lẽ nó chính là tọa kỵ của người kỵ sĩ kia. Điểm kỳ quái ở đây chính là ma thú thì hóa thành bộ xương, nhưng thi thể của người kỵ sĩ kia thì vẫn còn nguyên mà không hề bị thối rữa.

Cảnh vật xung quanh vẫn không thể thấy được rõ lắm, hung hiểm khó lường, lúc này dù chỉ nửa bước cũng khó di chuyển nổi nữa. Điều này quả thật đã khiến Mộ Dung Thiên cảm thấy rất đau đầu.

Tựa như để nghênh tiếp khách nhân, luồng mê vụ đang dày đặc bỗng nhiên tiêu tan dần rồi hoàn toàn biến mất, trước mắt chợt sáng lên. Khi Mộ Dung Thiên nhìn thấy rõ mọi cảnh vật thì lập tức giật mình kinh hãi.

Xương trắng như núi! Chỉ có thể dùng những chữ này để hình dung cảnh vật ở đây mà thôi. Khắp một vùng trống trước mắt đều toàn là xương cốt và thi thể, rải rác đó đây có vài bộ xương bị vỡ vụn, cảnh tượng này thật u ám tựa như thân lâm A Tỳ địa ngục vậy.

Ngoài người kỵ sĩ vừa rồi, ở đây còn hằng hà sa số người chết, nam phụ lão ấu đều có đủ, chức nghiệp và chủng tộc cũng đều khác nhau, có một số loại phục sức mà cả Mộ Dung Thiên cũng không nhận ra được.

Chẳng lẽ những người này đều bị Tử vong Tuần sát sứ bắt ném tới đây và đều bị khốn tử hết hay sao? Hay đây là hài cốt của nhân loại bị chết oan trong cuộc đại chiến giữa thần và ma? Vì sao có nhiều thi thể vẫn không bị thối rữa? Trong đầu Mộ Dung Thiên nổi lên rất nhiều câu hỏi, nhưng hắn không thể lo lắng nhiều, vì việc cấp bách lúc này là làm sao để ly khai nơi đây.

Không biết có phải những thi thể này bị ảnh hưởng bởi Tử vong khí ở nơi đây hay không, Mộ Dung Thiên cảm thấy những cặp mắt của họ đều nhìn về phía mình, tất cả đều không nhắm lại. Cái loại tư vị bị hàng vạn cặp mắt không có sinh khí của “đồng loại” nhìn chăm chăm như thế quả thật là rất khó chịu, chí ít thì Mộ Dung Thiên cũng đã được ném thử rồi, hắn thà rằng ăn một ngàn con ruồi còn hơn là phải chịu đựng bị ngó chăm chăm như thế.

- Ủy?

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên kêu lên, dường như hắn vừa nhìn thấy đôi mắt của người kỵ sĩ kia chớp động. Hắn vội dụi dụi mắt, nhưng lại không phát hiện ra điều gì dị thường nữa. Đang lúc hắn tưởng đó chỉ là ảo giác của mình thì một việc đáng sợ đã xảy ra. Trong tiếng kêu loảng xoảng, thi thể không đầu đang ở gần đó đột nhiên cử động, nó chậm rãi đứng lên rồi đi đến gần chiếc đầu lâu của mình, lượn nó lên rồi ôm trong tay.

Cùng lúc đó, bộ xương ma thú, tọa kỵ của kỵ sĩ kia cũng lồm cồm bò dậy, rồi chồm vật chạy đến bên cạnh người kỵ sĩ và phát ra những tiếng “răng rắc” rất ghê rợn. Sau đó người kỵ sĩ nọ cũng lao đảo trèo lên lưng ái sủng của mình.

Tiếp theo đó, hàng ngàn hàng vạn đôi mắt kia đều xoay tròn chuyển động, rồi những cổ thi thể đó cũng lần lượt đứng lên, kể cả những bộ xương khô cũng vậy. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cực kỳ kinh hãi, khó có thể tin vào mắt mình, miệng khô lưỡi đắng, muốn chửi một tiếng “mẹ kiếp” mà cũng không thốt nên lời. Rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ tại sao khu vực này lại có tên là Phục Hoạt rồi.

Mộ Dung Thiên vắt vẻo cố nén cơn sợ hãi xuống, hắn lấy đạn tín hiệu từ trong Trữ vật châu ra rồi nhanh chóng phóng lên trời. Dù có người đến kịp hay không thì hắn cũng phải thử một phen.

Ngay trước lúc đạn tín hiệu phát ra ánh sáng hoa lệ, nó bỗng nhiên biến mất trong hư không, không hề có dấu hiệu báo trước nào, một chút vật thể để lại cũng không có nốt. Thật là ly kỳ như ma thuật vậy.

Mộ Dung Thiên lại thêm một lần kinh sợ, chẳng lẽ nó đã bị hút vào không gian rồi sao? Con bà nó, tại cái địa phương quỷ quái này, đâu đâu cũng là mê vụ dày đặc, người chết phục hoạt, không gian thác loạn. Loạn rồi, tất cả đều loạn hết rồi.

Chỉ trong chớp mắt, một đại quân vong linh đã xuất hiện ngay trước mắt, tuy rằng binh chủng hỗn tạp và không có kỷ luật gì, cả nhân vật thống lĩnh hay chỉ huy gì cũng không thấy đâu, nhưng số lượng của họ thì lại rất đông, hằng hà sa số; trên tay ai nấy cũng đều cầm các loại vũ khí rì rắt khác nhau, giơ cao lên trời, không biết là đang tiến hành nghi thức gì nữa.

Mộ Dung Thiên căn bản là không biết có nên bỏ chạy hay không, ở đây ngoài hoạt tử nhân thì cũng chỉ toàn là hoạt tử nhân, mình có thể chạy đi đâu chứ? Hắn thật chỉ muốn ngất đi thôi, chẳng lẽ mình sẽ biến thành một trong số họ hay sao? Hiện giờ hắn chỉ hy vọng bọn chúng vì đã ngủ lâu quá độ nên giờ chỉ tỉnh lại trong chốc lát để tấn bộ thôi, mọi người đoàn kết là việc tốt, nhưng cũng không cần dùng tới lễ tiết nghênh đón quá long trọng như vậy chứ, chỉ e sẽ hù chết người mà thôi.

Nguyên vọng tuy rất đẹp đẽ, nhưng cũng lại rất ấu trĩ. Đại quân vong linh quả thật là vì hoan nghênh Mộ Dung Thiên nên mới tỉnh dậy, nhưng phương thức chào đón của họ tương đối đặc biệt một chút, chính là giờ cao vũ khí này đây.

Đám vong linh sau khi giờ cao vũ khí quá đầu thì nhất tề đều buông bỏ hết, Mộ Dung Thiên biết việc đó có ý nghĩa gì đó, rất có thể là hiệu lệnh tấn công cũng nên.

Quả nhiên không ngoài ý liệu, trước tiên là vị kỵ sĩ không đầu đang ở gần hắn lập tức cầm cây trường mâu rồi thúc tọa kỵ nhắm hướng Mộ Dung Thiên mà phóng tới.

Mộ Dung Thiên thở một hơi dài, đúng là một phút sa chân mà tạo thành thiên cổ hận, nói như vậy thật không sai. Ngày hôm nay rất có khả năng chôn thân tại đây rồi.

Một cuộc diện quá chênh lệch, nhân số đôi bên cách nhau quá xa, hầu như có thể nhìn thấy một cuộc ác chiến không có lấy nửa điểm sinh tồn sắp xảy ra, nhưng vô luận thế nào thì hắn cũng không thể ngồi yên chờ chết được, chí ít cũng phải giãy giụa một chút, do đó mà Mộ Dung Thiên cầm chặt Yêu Vụ thương giờ lên với tư thế chuẩn bị.

Hết hồi 196

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

199. Hồi 197: Khô Kiệt

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 197: Khô Kiệt

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Thương mâu giao kích, thế đâm tới của cây trường mâu trong tay vong linh kỵ sĩ bị gạt ra dễ dàng. Yêu Vụ thương đâm thẳng tới trước, tiếp tục xuyên qua người y, dưới sức đâm quá mạnh, chiếc đầu của vong linh kỵ sĩ cũng tuột khỏi tay và rơi trên mặt đất, thì thế không đầu dường như mất đi phương hướng nên vội cuống quýt nhảy xuống đất, rồi quay cuồng bốn phía để mò tìm cái đầu của mình.

Mộ Dung Thiên bị máu đen của y văng đầy mặt và cổ, liền thoáng ngẩn ra, sau đó thì lại cả mừng. Thì ra người này thọ sinh tiền không mạnh lắm, y chỉ là một con cạp giấy mà thôi. Với thực lực loại này, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với ma thú cấp E, so với bản thân hắn thì y thấp đến đáng thương. Do đó mà tinh thần của Mộ Dung Thiên liền trở nên phần chấn hơn, và trong lòng cũng nảy sinh một tia hy vọng.

Thế rồi đại quân vong linh ùn ùn lao đến, trong đó những khô lâu binh phổ thông không có áo giáp cũng tương đương với ma thú cấp H, hơn nữa lại không hề linh hoạt như người thường, bọn chúng chỉ máy móc

huy động vũ khí để đánh tới người ngoài, nào chém, nào đâm, nào chặt, nào móc....vv....tất cả hầu như đều là những động tác tấn công rất cơ bản, chứ không có tuyệt kỹ hay cao chiêu gì.

Nói như vậy là bản thân Mộ Dung Thiên lại có thêm tia hy vọng, chỉ ít thì tạm thời hắn sẽ chưa ngã xuống ngay. Chỉ tiếc là hắn không thể nào giết sạch đám vong linh này, đầu tiên là con số quá đông đi, lại thêm những bộ khô lâu kia dù có bị chặt chém thành nhiều mảnh, nhưng sau đó sẽ lại tái tạo và trở lại thành bộ xương nguyên dạng như lúc ban đầu. Với Tử vong khí đầy dẫy ở tại Phục Hoạt khu này, bọn chúng dường như là có thể phục hoạt vĩnh viễn mà không bị giới hạn chút nào.

Mộ Dung Thiên nhảy đông tránh tây, tận lực tìm kiếm địa phương nào có nhân số vong linh ít nhất, tuy rằng nơi đây nhìn không thấy ranh giới ở đâu, nhưng cứ nhắm theo hướng ngược lại mà mình đã tới đây, thì cuối cùng thế nào cũng có thể ly khai được Phục Hoạt khu thôi. Chỉ là phải xác định phương hướng thật cẩn thận mới được, nếu nhầm lẫn thì sẽ đi về phương hướng ngược lại tức là giải đất trung ương và nguy hiểm nhất của Tử vong lục mang tính, đến lúc đó thì nhất định thịt xương cũng không còn, một mẫu nhỏ cũng không sót lại cho xem.

Mộ Dung Thiên nhớ lại lúc bị Cốt long bắt đi, lúc đó là ở hướng đông, nếu vậy thì lúc này phải quay về hướng tây. Bầu trời tại Phục Hoạt khu trước sau vẫn một màu xám xịt, không thấy ban ngày đâu cả, do đó mà hắn cũng không thể thông qua ánh dương quang mà xác định phương hướng được. Mộ Dung Thiên vừa nhảy tránh vừa đánh mở đường, khi được rảnh tay một chút thì hắn lập tức lấy chiếc la bàn ở trong túi ra, sau khi nhận rõ phương hướng thì mới cất lại vào túi. Ngày hôm nay món vật có thể chỉ định phương hướng này chính là vốn liếng để cứu mạng hắn, nếu như bị mất đi hoặc bị phá hỏng thì coi bộ tám, chín phần mười là hắn sẽ chết tại đây rồi.

Đám vong linh sau khi bị chặt chém một hồi thì lại tự tái tạo lần nữa, rồi lại tiếp tục xông lên tấn công. Tuy lực công kích của chúng không mạnh, nhưng cứ kéo dài liên miên bất tận, cho nên hắn vẫn bị tiêu hao linh lực như thường. Việc này làm hắn khá đau đầu, đột nhiên tâm niệm khê động, hắn nhảy vọt lên không rồi đứng trên đỉnh đầu của một bộ khô lâu, sau đó cứ nhắm thẳng phía trước và chân thì không ngừng đạp lên những kẻ khác mà chạy. Đám vong linh này thật là ngu ngốc, chúng cứ ngơ ngác giờ vũ khí lên cao mà chém vào người Mộ Dung Thiên, nhưng lúc đó thì hắn đã chạy sang nơi khác, thành ra chúng lại chém vào đám đồng bọn đứng gần đó thành hai nửa.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì khoái chí, cứ đạp lên đầu đám vong linh binh mà chạy. Chân hắn chỉ chạm nhẹ lên chúng để lấy điểm tựa, nhờ vậy mà cũng đỡ tiêu hao không ít linh lực, do đó mà cũng có thể coi đây là một kế sách tốt. Thật buồn cười, hôm qua hắn còn muốn tìm đến những địa phương có thật nhiều vong linh, vậy mà hôm nay đã đảo ngược hoàn toàn. Giờ đây sự tấn công của đám vong linh binh đã quay ngược lại cản trở tên vong linh kỵ sĩ, trở thành hành động hành thích thượng cấp.

Lúc này nếu muốn đả thương được hắn thì đám vong linh binh chỉ có thể sử dụng kỹ năng Phi hành hệ mà tấn công từ xa thôi, nhưng sức tấn công của chúng rất yếu, với khoảng cách xa như vậy thì cũng chẳng có hiệu quả gì. Mộ Dung Thiên vốn không cần phải tiêu hao linh lực để sử dụng hộ thể đấu khí, chỉ với sức phòng ngự của Chúc Phúc chiến giáp thôi cũng đủ rồi.

Không ngờ thoát được trùng vây thuận lợi đến như vậy, điều đó khiến cho Mộ Dung Thiên hơi thấy khó tin. Nếu như Phục Hoạt khu chỉ có như thế, vậy thì so với danh xưng khủng bố khiến người nghe tới là kinh sợ quả là có chút danh bất phù kỳ thực (có tiếng mà không có miếng). Nhưng lúc này hắn quả thật là không phát hiện được sự uy hiếp nào khác, do đó mà cứ cầm đầu đạp lên đám vong linh mà chạy thẳng về hướng tây. Đám vong linh binh này tuy có thể chết đi sống lại nhiều lần, nhưng trí lực của chúng rất kém. Trong đám đó còn có vài tên chiến sĩ, đạo tặc hay thích khách vẫn có thể tạo ra vài đòn công kích hữu dụng, nhưng cũng chỉ hơi làm hắn chậm lại một chút mà thôi.

Tuy rằng không bị đe dọa tới tính mạng, nhưng tình huống hiện nay vẫn không hề lạc quan. Khu vực bao la này không biết lớn tới cỡ nào, không có cây cỏ, cũng không có hoa tươi, không có bất luận một loại sinh vật nào. Toàn bộ nơi đây chỉ đều có một màu đỏ vàng, thật là đơn điệu. Màu sắc duy nhất khiến người ta thấy sáng mắt chính là màu sắc y phục ở trên người của đám vong linh, kể ra cũng có thể coi là khác biệt. Ở đây không có sườn núi, cũng không có khe vực, tất cả đều như sa mạc hoang vu, ngay cả hình dạng và kích cỡ của những tảng đá cũng y như nhau.

Địa hình giống như sa mạc mới dễ khiến cho người ta bị thất lạc trong đó, có thể nói nó càng khiến tâm người ta phải lạnh rung, bởi vì ít ra thì trong sa mạc còn có cồn cát lớn nhỏ khác nhau, rốt cuộc Mộ Dung Thiên đã ném phải quả đắc rỏi. Hắn vẫn nhất mực chạy về phía trước, cứ được một lúc thì lại lấy la bàn ra coi để tránh bị lạc đường. Tuy rằng bị khốn trong ảo giác, cảm quan về thời gian đã bị nhiễu loạn, nhưng cứ dựa theo việc tiêu hao dần linh lực mà suy đoán thì có lẽ hắn đã chạy được một lúc lâu rồi, chỉ ít cũng phải là mấy canh giờ rồi mới đúng. Tuy hắn đã đập lên đầu bốn vong linh mà chạy, nhưng trong một khoảng thời gian dài như vậy thì linh lực của hắn cũng bị tiêu hao rất nhiều, cả Khôi phục đan cũng đã dùng không ít, vậy mà bốn phía vẫn chỉ thấy đại quân vong linh trùng trùng điệp điệp. Bầu trời ở đây vẫn một màu xám xịt, từ khởi điểm cho tới đích đến hầu như hoàn toàn giống nhau, hắn có cảm giác như là này giờ vẫn dậm chân tại chỗ vậy, Mộ Dung Thiên không dám xác định đó có phải là vì thời không bị nhiễu loạn đã gây nên hay không, hay là toàn bộ khung cảnh tại Phục Hoạt khu vốn là như vậy, đâu đâu cũng như nhau.

Cảm giác như phát hiện ra bản thân mình đang không ngừng làm một việc vô ích, tựa như con la đẩy cối xay vậy. Ngày xưa có một người chủ treo thức ăn trên một đầu gậy trúc rồi cột cây gậy đó lên lưng con la, nó tưởng rằng có thể ăn được nên cứ không ngừng tiến về phía trước để cố ăn cho bằng được. Thế rồi nó cứ đi suốt, đến nỗi toàn thân đổ đầy mồ hôi, vậy mà thức ăn thì vẫn cứ treo lơ lửng trước mắt, gần chỉ trong gang tấc, cứ như là chỉ thêm chút thôi thì sẽ có thể đụng tới được, nhưng vĩnh viễn nó vẫn không thể nào ăn được. Lần đầu tiên Mộ Dung Thiên nghe được điển cố đó thì hắn nghĩ con la rất đáng thương, nó ngu đến độ cứ để cho ông chủ thao túng, thế nhưng lúc này trường hợp của hắn cũng rất giống với con la kia, sinh mạng chính là mồi, hắn chỉ có thể không ngừng tiến tới trước, tất cả chỉ là vì một tia hy vọng để sinh tồn mà thôi.

Điểm duy nhất khác biệt đó là Mộ Dung Thiên không ngu ngốc như con la nọ. Từ lúc phát hiện ra cảnh vật bốn phía đều không thay đổi thì hắn đã để lại rất nhiều ký hiệu, tỷ như việc lấy y phục ở trong Trữ vật châu rồi xé nát ra từng mảnh, mỗi lần đi qua nơi nào thì ném lại một mảnh. Cho dù Phục Hoạt khu có to lớn tới đâu, sau khi mỗi lần chạy trở về chỗ cũ, lần sau xuất phát sẽ dựa vào đó mà nhắm theo hướng khác. Làm ký hiệu càng nhiều thì xác suất thoát thân sẽ càng cao, chỉ ít thì Mộ Dung Thiên cũng cho là như thế. Tên sắc lang quật cường này không tin vào tà pháp, chỉ cần còn một con đường không nhìn thấy ký hiệu thì hắn sẽ không từ bỏ ý định, tiếp tục kiên trì chạy về phương hướng đó.

Đường cao tốc không thể hoàn toàn thẳng tắp, bởi vì như vậy sẽ gây mỏi mệt cho thị giác của tài xế, gây buồn ngủ và đối mặt với nguy hiểm. Hoàn cảnh chính là dịch nhân, hơn nữa còn là một dịch nhân rất đáng sợ. Thử thách lớn nhất của Mộ Dung Thiên bây giờ chính là sự kiên trì để khắc phục sự mệt mỏi về tinh thần do hoàn cảnh mang lại; tuy nhiên, vì thời gian lâu như vậy nên thủy chung hắn cũng không thể chịu nổi. Mộ Dung Thiên hầu như phải đem hết những bộ phim cấp ba mà lúc trước hắn đã từng xem, ôn lại hết một lượt. Những bộ phim này năm xưa đã khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào, nào là dây trói, nhỏ nén, mặt nạ, quần lót, vv....tất cả đều mang đến cảm giác rất kích thích, nhưng giờ đây thì từng món từng món đó đều nhạt dần, cuối cùng thì hoàn toàn trở nên vô vị. Đối với một tên sắc lang như hắn, trường hợp này quả thật là lần đầu mới gặp. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cực kỳ lo lắng, nếu cứ tiếp tục thế này thì cho dù có thoát khỏi, liệu sau này một kẻ luôn nghiện yêu như mình có trở thành lãnh cảm hay không?

- Xuy!

- Xuy!

- Xuy!

.....

Đột nhiên có tiếng xé gió truyền đến, rất dày đặc, Mộ Dung Thiên lúc này đang chết lặng chợt ngẩng đầu lên thì thấy bầu trời được bao phủ bởi một trận mưa tên, kèm theo đó còn có hỏa cầu, băng cầu, phong nhận, vv....đủ các loại Phi hành kỹ năng, đủ mọi màu sắc, thật là hoành tráng. Trên con dốc đằng xa là một đám vong linh ma pháp sư mặc áo choàng, bàn tay xương xẩu đang phóng ra kỹ năng ma pháp cùng một đám cung tiễn thủ, mà mặt đất nơi đó cũng có lư thừa tí cỏ, quả nhiên là một nơi tràn ngập màu sắc của sinh mệnh lực, trông rất bắt mắt.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì vừa mừng vừa sợ, mừng là vì từ trước tới giờ toàn là đám vong linh cận chiến chiếm đa số, hiện giờ không ngờ lại xuất hiện thêm những ma pháp sư và cung tiễn thủ hiểm hoi này, lại có

sự thay đổi của địa hình và có cả thực vật xuất hiện nữa, điều đó có nghĩa là hắc đã suy đoán đúng, đến tột cùng thì đích đến không hề thay đổi, mà bản thân hắc cũng không phải là di chuyển vòng quanh một chỗ, mà chỉ là tình cảnh ở dọc đường trước sau vẫn giống nhau mà thôi. Sợ là do đẳng cấp của đám đại quân vong linh mới xuất hiện này rõ ràng là cao hơn một bậc, mặc dù chỉ là một vài kỹ năng cơ bản như là hỏa cầu, phong nhận hay gì gì đó, nhưng mà phóng tới rợp trời thế kia thì độ khó và linh lực cần thiết để phòng ngự cũng theo đó mà tăng lên. Tại Phục Hoạt khu này, tựa hồ như không có lấy một con ma thú hay yêu vật nào đặc biệt hung dữ đi làm mưa làm gió ở đây, thậm chí hơi mạnh một chút cũng không có nốt. Chỗ đáng sợ nhất của nó chính là tiêu hao. Chỉ cần thân bị hãm tại đây thì vô luận là tinh thần lực, sức kiên trì, thể năng, hay linh lực thì cũng không thể tránh được bị tiêu hao dần vì phải không ngừng tìm kiếm lối ra và chống cự với đám vong linh binh chết đi sống lại liên miên bất tuyệt này. Tất cả những thứ đó sẽ bị tiêu hao cho đến khi dầu hết đèn tắt, trở thành một thành viên của đám vong linh binh mới thôi.

Tuy rằng nếu cứ tiếp tục tiến tới thì cũng đồng nghĩa với việc phải chống đỡ sự tấn công của các binh chủng mạnh hơn, và phải chịu đựng việc linh lực bị tiêu hao nhanh hơn, nhưng Mộ Dung Thiên không hề do dự chút nào, bởi vì đây chính là cơ hội duy nhất để hắc thoát khỏi.

Với trận mưa tiễn và ma pháp kỹ năng che phủ hết cả bầu trời, Mộ Dung Thiên căn bản là không thể nào hoàn toàn tránh né hết được, hắc chỉ có thể tìm nơi tương đối thưa hơn để dùng Yêu Vụ thương gạt đỡ phần lớn, còn lại một ít thì bản thân phải hứng lấy. Tuy thế nhưng cũng vẫn có rất nhiều kỹ năng và tên bắn lên người hắc, Mộ Dung Thiên chỉ có thể bỏ khởi một lớp hộ thể đầu khí hơi mỏng để bảo vệ mình mà thôi. Địa hình lần này là một con dốc, một con dốc dài như không có tận cùng, do các ma pháp sư và cung tiễn thủ đứng trên cao nên tất nhiên uy lực của kỹ năng cũng mạnh hơn. Hơn nữa, khi leo lên sườn dốc thì phải tốn nhiều hơi sức hơn, tốc độ tiêu hao linh lực lại càng nhanh hơn. Mộ Dung Thiên thầm kêu khổ, cũng may bọn họ chỉ phóng ra những ma kỹ cơ bản nên lực lượng vốn không mạnh, nhờ vậy mà hiệu quả của Khôi phục vẫn còn theo kịp. Rồi thì tốc độ sử dụng Khôi phục đan của hắc cũng nhanh hơn, sau khi hiệu lực của mỗi một viên tan đi thì hắc lại phải lập tức nuốt ngay một viên khác, điều này khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy mình không khác gì một nồi thuốc cả.

Ngay khi Mộ Dung Thiên đã uống hết hơn hai mươi viên đan dược mang theo ở trong Trữ vật châu, ngay vào lúc mà hắc không thể nào dùng đan dược để bổ sung thêm tinh thần lực đang khô kiệt dần thì đúng lúc đó hắc cũng trông thấy được đỉnh dốc.

Rất cộc thì đỉnh dốc của cái sườn dốc dài nhất đại lục đang lơ mờ hiện ra trước mắt, hơn nữa những vong linh ma pháp sư và cung tiễn thủ đẩy núi vừa bị hắc bỏ rơi lại phía sau cũng không đuổi theo nữa, tựa như bọn chúng cũng có phạm vi thể lực riêng của mình vậy.

Mộ Dung Thiên sau khi vui mừng thì trong lòng lại thấy hồi hộp. Hắc chỉ hy vọng sau khi xông lên sườn núi thì vật đầu tiên đập vào mắt hắc sẽ là một con sông, là con sông chết tiệt Minh hà kia.

Hết hồi 197

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

200. Hồi 198: Huyền Tượng

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 198: Huyền Tượng

(Ảo Giác)

Dịch giả: vivarichmount

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

] - Hạnh Vận thần à, xin hãy chúc phúc cho tử dân trung thành của ngài, hãy khiến cho nguyện vọng của hân được trở thành sự thật.

Mộ Dung Thiên nhắm mắt lại và thì thào khẩn nguyện, sau đó tâm tình hân lại tràn trề hy vọng như là đang chờ đợi công bố dãy số trúng giải độc đắc vậy.

Khi nước tới chân mới nhảy thì tựa như có chút hiệu quả, trước mắt hân quả thật là một con sông, nhưng chỉ tiếc kết quả lại không được hoàn mỹ như trong tưởng tượng, bởi vì con sông này không phải là Minh hà. Nếu gọi nó là giang thì đúng hơn, vì diện tích của nó phải tương xứng với tên gọi của nó, chỉ ít mặt sông cũng rộng đến ba ngàn thước, đứng bên này chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy bờ bên kia.

Thiếu chút nữa thì Mộ Dung Thiên đã muốn té xỉu luôn, thật đúng là không may mà. Lúc này hân cảm thấy như mình đang xông trận vậy, lẽ nào thật phải qua năm ải chém sáu tướng thì mới có thể thoát khỏi cái vòng khốn khổ khiến người ta phải nghẹt thở này?

Ở bên cạnh chiếc cầu bằng gỗ lâu có một tấm bia đá lớn, Mộ Dung Thiên bước đến trước cây cầu, chỉ thấy trên mặt bia có khắc mấy chữ bằng máu: Thực cốt giang!

Mộ Dung Thiên nhìn thấy mấy chữ kinh tâm táng đởm này, chỉ biết nó không phải là chuyện đùa. Hân đang đứng cách bờ sông chỉ có mấy thước nhưng vẫn cảm nhận được nước sông nóng đến kinh người, hơi nóng hầm hập tựa dung nham, những bọt nước nổi lên ừng ực là minh chứng rõ nhất cho thấy nhiệt độ của nước sông cao đến dường nào. Nếu có người ngã xuống đây, hậu quả thế nào cũng có thể đoán ra được, nhất định sẽ bị nấu chín luôn.

Một chiếc cầu toàn bộ đều được làm bằng xương, chiều rộng gần bằng nửa thước, vắt ngang qua dòng sông và cách mặt nước chừng hơn năm thước. Rất khó tưởng tượng ra nó không có gì chống đỡ ở hai đầu cầu, chẳng những thế mà nó còn lại không có tay vịn để bảo hộ, chao đảo qua lại, còn không thì phát ra những tiếng kêu kệt, tựa như một lão nhân sắp xuống hố, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể sập đổ vậy. Người muốn từ chỗ này mà qua sông, chắc chắn phải có dũng khí, vận khí, và thực lực ở một mức độ nhất định nào đó.

Trên bầu trời có một đàn Cốt nha (quạ xương), lúc nào cũng phát ra những tiếng quang quác, đó là tiếng xương ca của giống chim bất tường này, không biết chúng vì ai mà hát ca đón mừng.

- Con bà các người, dù các người có chết thêm lần nữa thì lão tử cũng vẫn chưa chết đâu.

Mộ Dung Thiên lập tức chửi ầm lên, nếu là lúc bình thường thì hân sẽ không chấp nhặt mấy con vong linh thấp kém này, nhưng vào lúc này thì hân đang bị căng thẳng tinh thần, đã vậy mà còn bị quấy rối bởi bầy quạ, do đó nếu như không chửi đổng mấy câu để phát tiết thì nói không chừng hân sẽ bị vỡ tung cái đầu mà chết mất.

Lũ Cốt nha này cũng không hề tấn công con người và cũng chẳng thèm quan tâm đến tên sắc lang, chúng cứ thần nhiên vỗ đôi cánh không có lông mà bay lượn trên không.

Phóng mắt nhìn khắp nơi không thấy vong linh binh với số lượng hằng hà sa số, thậm chí cả cái bóng của một bộ xương cũng không có nốt. Mộ Dung Thiên dừng lại bên cạnh dòng sông một hồi cũng chẳng thấy con thủy quái nào nhảy lên tập kích hân, rốt cuộc hân xác định sơ bộ là mình đã tạm thời được thoát hiểm.

Tuy chỉ là tạm thời, nhưng có thể tìm được mảnh đất an toàn này quả thật là không dễ chút nào. Rốt cuộc Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, hân kích động đến nổi rưng rưng ngấn lệ. Từ lúc phải chạy trốn chết cho đến giờ, hân chưa được nghỉ ngơi lúc nào, tay chân đều mệt mỏi rã rời.

Nhưng hân chưa kịp hít thở mấy hơi thì màn đêm đã phủ ập xuống. Từ khi bị lạc vào Phục Hoạt khu, bầu trời lúc nào cũng chỉ có một màu xám xịt, không thể phân biệt được thời gian, vậy mà lúc này lại đen kịt,

hơn nữa màn đêm phủ xuống lại rất nhanh, so với sự chuyển tiếp giữa ngày và đêm gần như có thể không tính tới.

Mộ Dung Thiên cần thời gian để nghỉ ngơi và bổ sung thêm tinh thần lực mà lúc này hầu như không còn tí nào, do đó mà hắn dự tính dừng lại ở đây một đêm, tới sáng mai mới lên đường, tiếp tục bạt thiệp trường đồ.

Mộ Dung Thiên tháo chiếc nhẫn màu bích lục từ trên tay phải xuống, đây là món vật dự trữ tối hậu của hắn, nó là chiếc Không gian giới chỉ có dung lượng rất lớn, một bảo vật có giá trị cực kỳ trân quý đại biểu cho tình ý và lòng quan tâm phát ra từ nội tâm của Long nữ dành cho hắn. Mâu Cơ là một nữ tử không mấy khi tỏ lộ tình ý trên lời nói, nhưng sau khi nàng biết Mộ Dung Thiên kiên trì muốn đến vùng ngoại vi của Phục Hoạt khu, một địa phương có thể thu hoạch được nhiều vinh dự hơn so với những khu vực khác, nàng đã lo lắng vô cùng, và đã nhiều lần khuyên nhủ vị hôn phu của mình nhưng vẫn không thể ngăn cản được lòng quyết tâm của hắn. Rốt cuộc nàng chỉ đành kín đáo trao cho hắn chiếc Không gian giới chỉ của mình để hắn sử dụng, dùng hành động để tỏ lộ tình yêu với Mộ Dung Thiên.

Nhân vì các dũng sĩ sống tại vùng ngoại vi của Phục Hoạt khu đều tùy thời mà phải di chuyển đi đây đó, nên dù nàng có quyết định ở lại đây đi nữa, nhưng với một khu vực rộng lớn như vậy thì hai người rất khó chạm mặt nhau, vì vậy mà dù có muốn hỗ trợ cũng khó; hơn nữa, quái vật ở đây lại quá ít, nếu hai người cùng phối hợp với nhau thì cũng không bằng để một người thu hoạch càng nhiều yêu khí càng tốt. Còn với việc hợp tác với Bồi Đình Mật, một kẻ am hiểu Quang Minh thủ hộ thì lại khác, đó là không nói tới việc gã đã bán đứng Mộ Dung Thiên thôi.

Không gian giới chỉ được chế luyện từ một loại Từ ngọc (ngọc có sức hút như nam châm) rất hiếm quý tại Thần Phong đại lục, ngoài việc nó có không gian lớn hơn Trữ vật châu thông thường rất nhiều, nó còn có một tác dụng đặc thù khác, đó là phản trọng lực. Ở một mức độ nào đó, nó sẽ giảm nhẹ gánh nặng cho chủ nhân, có thể nói là vật tất yếu cho những kẻ lữ hành và giết người phóng hỏa. Quả thật nó có tác dụng to lớn đối với việc Mộ Dung Thiên đào sinh, mà dung lượng dự trữ đan dược ở trong đó nhiều gấp năm lần dung lượng của Không gian châu; hơn nữa, loại đan dược này đều là do Mộ Dung Thiên điều chế trước khi bắt đầu cuộc hải liệt, hiệu quả còn tốt hơn Khôi phục đan nhiều. Ngoài ra còn có “Khoảnh khắc thiên đường”, loại thuốc như lưỡi dao hai lưỡi này chính là món vũ khí lợi hại nhất khi phải đối diện với cảnh tử vong ngay trước mắt, nếu bất chấp mọi hậu quả để phục dụng nó thì nói không chừng sẽ còn có thể liều chết một phen được.

Ngoài đan dược ra, bên trong Không gian giới chỉ còn có một số lượng thịt khô có thể dùng trong sáu, bảy ngày. Lúc này Mộ Dung Thiên đã đói đến lả người, hắn vội lấy ra một ít thịt, rồi lấy một chiếc nồi nấu thuốc có chứa đựng Hỏa nguyên tố đem ra sử dụng. Bởi vì lúc này hắn đã mệt lắm rồi, do đó mà không muốn sử dụng đến Hỏa đầu khí nữa.

Nước dung nham ở dưới sông tất nhiên là không thể uống được, nên hắn cũng không thể lười biếng, trước tiên là hắn phát ra một trái băng cầu nhỏ, rồi dùng hộ tâm kính để đựng, sau đó bỏ nó lên lửa để đun cho trái băng cầu chảy ra. Ở trên đại lục, hắn là một ma chiến sĩ rất kỳ quái, bao nhiêu kỹ năng cao cấp của Băng hệ đầu khí đều sử dụng rất thuần thục, nhưng trái lại thì hắn rất xa lạ với Thủy hệ.

Ngọn lửa hồng bốc lên hùng hực, chiếu sáng cả một vùng phụ cận bờ sông, ánh lửa mang đến một chút cảm giác an toàn cho Mộ Dung Thiên, chỉ tiếc là lúc này hắn không có bạn đồng hành. Vào ban đêm, mình khi tăng lên nhiều, Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy cô độc hơn, hắn cất giọng ngâm nga bài hát Thập Bát Mô:

- Mạc a mạc, thân thủ mạc tả hung thượng bàng, ngã hung hợp liễu nhĩ thân trung; thân thủ mạc tả chương ba trung, chương ba loan loan tại lưỡng bàng.... [1]

Hát được hai câu, hắn lại cảm thấy vô vị nên chẳng buồn hát tiếp. Bài hát dân gian đầy dâm đãng này thật không thích hợp với hoàn cảnh tại Phục Hoạt khu lúc nào cũng tràn ngập Tử vong khí này.

Sau khi gia tăng sức lửa cho thịt nóng lên, Mộ Dung Thiên liền lấy nó xuống rồi ăn như hổ đói, hắn chỉ thấy nó ngon hơn bất cứ món ngon vật lạ nào. Sau khi đã ăn no bụng, hắn liền đi tìm một địa phương tương đối kín đáo gần đó để bày ra một cái lều có kết giới. Mộ Dung Thiên chui ngay vào và mang theo cả nồi thuốc đang cháy dở, không ngờ một kẻ to gan lớn mật như hắn vậy mà lúc này cũng sợ bóng tối.

Rõ ràng toàn thân đều buồn ngủ, nhưng hần lần qua lần lại mãi vẫn không ngủ được, bởi vì ban đêm tại Phục Hoạt khu rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi khiến người ta phải sợ hãi. Lúc này Cốt nha cũng không còn kêu ầm ĩ nữa, mà chỉ còn lại tiếng gió sông không ngừng nức nở, tựa như tiếng u oán của nữ quỷ vậy.

Mộ Dung Thiên bất giác không nhịn được mà lấy Linh Tê châu ra, tuy hần không ngại bị bại lộ thân phận khi phải thông qua Tân Địch Á để yêu cầu bên Tất La phái viện binh đến cứu người, nhưng việc đó cũng rất khó có khả năng, bởi vì sẽ không có ai dám xâm nhập vào Phục Hoạt khu, làm như vậy chẳng khác nào là đi tìm chết, ngay cả thánh cấp cường giả cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên, nếu có thể trò chuyện vài câu với Tân Địch Á thì ít nhất cũng có thể giải khuây nỗi tịch mịch khôn kể ở trong lòng hiện nay.

Thế nhưng Mộ Dung Thiên đã thử dùng tâm linh để truyền âm vài lần nhưng tất cả đều như đá chìm đáy biển, ngay cả Linh Tê châu cũng không thể liên lạc với bên ngoài. Lực lượng thần bí tại cấm khu của thần quả nhiên là không thể chống lại.

Con người lúc nào cũng có lòng sợ sệt đối với những sự việc mà mình không hiểu biết. Sự đả kích đó quả thật không phải chuyện đùa, hơn nữa khi tinh thần lực bị tiêu hao quá nhiều thì sẽ bị ảnh hưởng phụ, lúc này Mộ Dung Thiên đang chán nản cùng cực, hần đã mất đi ý chí chiến đấu và sự cao ngạo vốn có hằng ngày, mà giờ đây chỉ ngơ ngác nhìn vào đóm lửa, vật duy nhất tại thời điểm này mang lại sự ấm cúng trong lòng của hần.

Ngọn lửa của nồi thuốc bỗng nhảy bật lên, sau đó trong ánh hỏa quang hiện lên khuôn mặt tròn tròn khả ái của Lộ Thiển, rồi sau đó lần lượt là Lạc Na, Lệ Toa, Hải Luân na và Mâu Cơ, trên mặt các nàng đều mang vẻ khát vọng, miệng mở ra như đang nói gì đó, tất nhiên không cần nghe cũng có thể biết được:

- Đan Ni Tư ca ca, mau trở lại đi.

- Quỷ mặt đen, mau trở lại đi

- Đan Ni Tư tiên sinh, mau trở lại đi.

Tiếp theo đó là khuôn mặt của hai nữ nhân đồng tính xinh đẹp mỹ lệ là Bích Dạ và Khải Sắt Lâm, cả hai đều tươi cười như hoa:

- La Địch, chúng ta chờ ngươi về.

Thế rồi hình ảnh của các nàng đều trở nên mơ hồ, sau đó lại hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Đế Tư:

- Không, ngươi không phải là trưởng phu của ta. Ngươi chỉ là một tên lưu manh, một phé vật vô dụng, một tên bại hoại không có chức nghiệp.

Sau cùng, hình ảnh xuất hiện trong ngọn lửa chính là Tiêu Băng, trước giờ nàng luôn ngồi ở bàn đầu nhưng tự nhiên lúc này lại chui xuống góc lóp, mà chỗ ngồi đó lại nằm kế bên “ngự dụng bảo tọa” của Mộ Dung Thiên. Lúc này đôi mày liễu của nàng đang nhíu chặt, không biết là đang suy nghĩ điều gì, sắc mặt tiều tụy, xem ra đã gầy đi không ít.

Mộ Dung Thiên giật mình cả kinh, đầu óc cũng lập tức theo đó mà tỉnh táo lại. Hần nhìn kỹ vào ngọn lửa, nó không có chút biến hóa nào, nhưng tâm tình của hần lúc này đã trở nên kinh nghi bất định, vừa rồi là hồi ức hay ảo giác vậy chứ? Nhưng sao đối với hình ảnh cuối cùng thì hần lại không cảm thấy có chút ấn tượng nào hết? Chẳng lẽ vì thời không bị hỗn loạn mà tạo ra cảm ứng chân thật, bản thân mình trong một sát na thất thần đã tiếp thu được sự việc đang xảy ra tại Địa cầu, một thế giới song song với Thần Phong đại lục hay sao?

Mộ Dung Thiên tự lẩm bẩm:

- Lão huynh à lão huynh, ngươi đã biến thành yêu quái từ lúc nào thế?

Vô luận là vì nữ nhân nào, hần không thể ngã xuống tại đây được, chí ít cũng phải dùng tí sức còn sót lại mà tiến tới trước.

Bỗng nhiên Mộ Dung Thiên đứng bật dậy, hần lao nhanh ra khỏi lều, đến khi quay trở lại thì trong tay đã có thêm mấy bộ khô lâu của cung tiền thủ, cứ nhìn xương chậu mà suy đoán thì lúc sinh tiền họ đều là nữ tử. Thì ra hần đã “bắt cóc” họ từ phía dưới sườn dốc.

Sau khi Mộ Dung Thiên chui vào lều, bên ngoài lều cũng mất đi khí tức của người sống, những vong linh “bị” rời khỏi vùng đất phạm vi thể lực của mình kia lập tức trở thành những con ruồi không đầu, hoàn toàn mất đi phương hướng, không biết đi đường nào, nên cứ loay hoay đi qua đi lại ở bên ngoài lều của hắn.

“Răng rắc, răng rắc”, những tiếng kêu kẽo kẹt của các khớp xương vang lên, khi chúng lọt vào tai của Mộ Dung Thiên thì hắn cảm thấy rất dễ nghe, chúng hoàn toàn át cả tiếng gió sông ở bên ngoài. Tên sắc lang thở dài một hơi, rồi phun ra một câu dăm có thể khiến cho rất nhiều người phải thổ huyết:

- Đêm dài vô tận, chỉ có một người ở đây thì rất cô độc, tìm mấy “mỹ nữ” bồi tiếp mình quả nhiên rất thú vị.

Nói xong, hắn thẳm niệm chú ngữ, nôi thuốc theo đó mà tắt lửa luôn, trong lều chỉ một màu đen kịt. Cơn buồn ngủ lập tức ập tới, không bao lâu thì hắn ngủ thiếp đi, một giấc ngủ rất ngon lành.

Hết hồi 198

=====

Chú thích:

[1] Bản dịch của hieusol (nguồn TTV):

Đưa tay sờ lên bờ ngực em

Ngực anh kề sát ngực em

Đưa tay sờ vào trong bàn tay em

Bàn tay đang che cả hai bên ngực

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

201. Hồi 199: Kết Giới

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 199: Kết Giới

Dịch giả: vivarichmount

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Ngày hôm sau Mộ Dung Thiên tỉnh dậy với tinh thần đầy đủ, để báo đáp ân nghĩa của mấy nữ khô lâu cung tiễn thủ đêm qua đã giúp hắn át đi tiếng gió, nên hắn liền “giúp” các nàng được tắm ở ôn tuyền, thế rồi một, hai, hắn “thỉnh” họ nhảy vào Thực cốt giang hết. Chỉ tiếc là các nàng không có phúc để thụ hưởng, con sông này giống y như cái tên của nó vậy, dung nham ở trong đó hoàn toàn nung chảy hết mấy bộ khô lâu nọ, nhân đó mà cũng cho Mộ Dung Thiên thấy được con sông này rất cuộc lợi hại tới cỡ nào. Nói chung, ngâm mình trong ôn tuyền quả thật không thích hợp chút nào.

Ngộ tính của Mộ Dung Thiên hiển nhiên cũng rất cao, hắn tạm thời không nghĩ rằng sẽ nhào vào Thực cốt giang để ôm ấp mấy vị nữ khô lâu cung tiễn nữ kia, để rồi sẽ trở thành một thành viên trong đó, do vậy mà hắn lựa chọn Khô lâu kiều.

Căn cứ theo quy tắc trò chơi tại Phục Hoạt khu mà Mộ Dung Thiên đã thể hội được, nếu không ngoài ý liệu thì Khô lâu kiều này nhất định sẽ lún xuống một khi mình đứng lên trên đó, hoặc cũng sẽ không để mình thuận lợi đi thẳng sang bờ bên kia. Trong đó nhất định sẽ có sự tình phát sinh khiến người ta đứng tim, nhưng nó làm sao phát sinh hoặc là lúc nào mới phát sinh thì hẳn hoàn toàn không thể đoán được.

Nếu đoán không được, vậy biện pháp tốt nhất là đích thân thử nghiệm. Do đó Mộ Dung Thiên liền nghênh ngang bước lên cầu, chân bước đi như trên đất bằng và nhắm thẳng bờ bên kia mà đi tới. Tính hào sảng của tên sắc lang đó cũng theo tinh thần lực mà khôi phục trở lại, đương nhiên đây chỉ là sự biểu hiện không sợ sệt ở bên ngoài mà thôi, trên thực tế thì ngay từ lúc bắt đầu bước lên cầu thì mắt của hắn đã nhìn sáu đường, tai nghe tám hướng, mũi ngửi.....úy, hẳn không phải là Tật Phong.

Trên mặt cầu chật hẹp, nhưng đối với cường giả mà nói, như thế cũng dư dả lắm rồi. Kỳ thật, dù nó chỉ là một sợi dây cáp thì cũng đã rất đủ.

- Quác, quác!

Bầy Cốt nha vẫn đáng ghét như hôm qua, chúng cứ bay lượn trên không và không ngừng ngoác miệng ra kêu. Tiếng kêu càng lúc càng thê lương, như tiếng chuông báo tang sắp vang lên vậy.

Mộ Dung Thiên mơ hồ như cảm giác được điều gì đó, nên hắn lại càng thận trọng hơn.

Khi hắn đi đến giữa cầu thì kỳ biến đột nhiên xuất hiện. Lũ Cốt nha đang bay lượn trên không bỗng nhiên toàn thân biến lớn hẳn ra, giương đôi cánh rộng hơn hai thước, rồi nhanh chóng biến thành Minh ưng, mỏ nhọn móng sắc. Tự nhiên từ không trung lại có một đàn Cốt nha xuất hiện rất đột ngột, tựa như là bọn chúng đã bay ra từ một không gian thứ hai vậy, đồng thời tất cả lại còn biến thành Minh ưng nữa chứ. Không còn nghi ngờ gì nữa, mục tiêu của chúng chính là gã sắc lang Mộ Dung Thiên rồi.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì giật mình kinh hãi, hắn sớm đã biết mọi chuyện sẽ không dễ dàng gì, nhưng không ngờ kẻ ngăn cản mình lại là đám chết tiệt đó. Bọn chúng cũng gian xảo thật, chúng bay lượn ở đây suốt cả đêm mà không hề công kích hắn, thì ra chúng muốn chờ hắn đi tới giữa cầu thì mới ra tay, xem ra chúng muốn mượn hoàn cảnh hiểm ác mà dồn hắn vào tử địa đây.

Một chuỗi Minh khí đạn chiếu sáng lập lòe từ miệng đám Minh ưng phóng ra như mưa, lúc này bọn chúng thật không khác nào những khẩu súng máy ở trên trục thẳng là bao, chúng cứ nhắm người lạ đang đi ở giữa cầu mà oanh tạc liên tục.

Số lượng Minh khí đạn được “bắn” ra rất nhiều. Tuy rằng so với số lượng vô cùng vô tận của đám vong linh binh, kỵ sĩ không đầu, khô lâu cung tiễn thủ và pháp sư, vv....ở trên đường hắn đến đây thì còn kém xa, nhưng lúc này ở ngay một nơi chật hẹp như chiếc Khô lâu kiều thì độ dày đặc của nó còn nhiều hơn.

Bởi vì không thể nào tránh né, nên Mộ Dung Thiên chỉ có thể cắn răng kháng cự; vả lại, đám Minh khí đạn này tựa như cũng chẳng phải là tuyệt chiêu cường hãn gì.

- Bặc, bặc, bặc.....

Minh khí đạn tấn công vào lớp hộ thể đầu khí của Mộ Dung Thiên, phát ra những tiếng lộp độp nặng nề như tiếng mưa vậy. Bề ngoài thì chúng tựa như không có uy lực gì, thế nhưng Mộ Dung Thiên lại cảm thấy linh lực của mình như bị thứ gì đó dẫn dắt, dần dần trở nên rối loạn và có khuynh hướng thoát ly khỏi quỹ đạo. Hậu quả của việc đó có thể thấy ngay, nghiêm trọng hơn sẽ khiến bản thân chết bởi linh lực của chính mình, nó giống như bị tẩu hỏa nhập ma vậy, tác dụng của loại đạn minh khí này thật quá sức quỷ dị.

Mộ Dung Thiên không còn giữ được sự nhân nhả nữa, hắn vội cấp tốc điều chỉnh lại linh lực, sau đó gia tăng tốc độ vào đôi chân, đồng thời cắn răng chịu đựng cơn mưa đạn đang bắn lên người và cầm đầu bước nhanh sang bờ bên kia. Ở trên chiếc cầu dây hiểm trở này, hắn không thể thi triển thân thủ được, do đó mới phải tranh thủ trong thời gian ngắn nhất để qua cầu. Chỉ cần đặt chân lên được mặt đất thì những con Minh ưng này sẽ không truy kích nữa, có lẽ chúng sẽ không dám đuổi theo, vậy thì mình không có gì phải sợ cả.

Thế nhưng mọi việc lại không như hắn mong muốn, trong tiếng kêu quang quác thật lớn của đám Minh ưng, từ dưới dòng dung nham đột nhiên có một con vong linh măng xà toàn thân hừng hực hắc hỏa phóng ra,

miệng của nó há thật rộng, nhanh chóng mở về phía Mộ Dung Thiên. Nếu như Mộ Dung Thiên mà bị nó quần lấy và kéo rơi xuống dòng sông, vậy thì hẳn phải chết chắc chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Cũng may Mộ Dung Thiên đã sớm phòng bị, hắn vội nhảy lên cao tới hơn hai mươi thước, lúc này hắn lại phát hiện từ trong dòng sông có rất nhiều hắc hỏa vong linh mãng xà với những chiếc lưỡi đỏ hồng không ngừng thè ra thụt vào, từ từ nhô ra. Bọn chúng chia nhau bám lấy chiếc cầu kín mít, cả một điểm nhỏ để dừng chân cũng không chừa lại.

Khi người ở lơ lửng trên không thì sẽ không thể đổi hơi, rõ ràng đám Minh ưng này là một loại vong linh quỷ vật thông minh hơn đám vong linh mà Mộ Dung Thiên đã gặp trước đó nhiều lắm. Ngay lúc này đây, chúng không thể bỏ qua cơ hội tốt, thế là một đám Minh ưng toàn thân đầy Minh khí, chúng lấy thân làm vũ khí, hai cánh vỗ liên hồi, cứ lần lượt từng con thay nhau đâm sầm vào người Mộ Dung Thiên, hễ con trước ngã xuống thì con sau lại tiến lên, cứ thế mà liên miên bất tuyệt.

- Oành!

Một con Minh ưng với tốc độ thật nhanh lao tới đâm vào người Mộ Dung Thiên, trong một tiếng nổ vang, thân thể Minh ưng bị nổ tan tành, còn Mộ Dung Thiên thì bị nó húc cho một cái, khiến hắn bị chao đảo rồi rơi dần xuống sông.

Tên sắc lang nhện không được mà chửi đồng:

- Mẹ kiếp các người, đồ lũ phé vật. Bộ các người là phần tử khủng bố hay sao? Tự đứng lại muốn chết chung với lão tử vậy hử?

Chửi bới cũng vô ích, Minh ưng là giống vật không biết sợ là gì, hơn nữa Thực cốt giang là phạm vi thế lực của chúng, và lại có thể vĩnh viễn chết đi sống lại. Có vài con không muốn buông tha cho hắn, lại tiếp tục nhào đầu đâm tới, thêm vài tiếng nổ vang lên, khiến cho tốc độ rơi của Mộ Dung Thiên càng lúc càng nhanh, thậm chí đà rơi của hắn còn nhanh đến nỗi mấy con Minh ưng kia cũng không đuổi theo kịp nữa.

Trong tiếng gió vù vù, Mộ Dung Thiên chỉ còn cách mặt sông chừng bốn, năm thước nữa thôi, lúc này hắn đã có thể nghe được cả mùi hùng hoàng nồng đậm nữa. Đám Minh ưng không thèm tiếp tục truy kích, chúng chỉ lắc mình rồi trở về hình dáng của Cốt nha, kêu mấy tiếng quang quác thật lớn tựa như rất hưng phấn vậy. Căn cứ theo kinh nghiệm của chúng, người kia nhất định sẽ chết chứ không nghi ngờ gì nữa. Cả bầy hắc hỏa vong linh mãng xà cũng đều rời khỏi chiếc cầu để bơi đến gần. Bởi vì Thực cốt giang quá lợi hại, nếu chúng chỉ chậm một tí thì sợ cả một lóng xương cũng không kịp ăn nữa.

Đột nhiên không gian bị vặn vẹo, đám Cốt nha và hắc hỏa vong linh mãng xà đều ngạc nhiên phát hiện ra lúc này có một khối vuông trong suốt như thủy tinh xuất hiện cách mặt sông chừng nửa thước. Con mỗi tưởng như sắp rơi vào lòng sông tự nhiên lại dựng lên khối vuông kia và tung người lộn bật ngược trở lại.

Mộ Dung Thiên đưa tay xoa xoa chỗ đầu vừa cụng vào khối vuông thủy tinh, đau đến độ suýt rụng cả răng, nhưng hắn vẫn pha trò:

- Đồ ngu, không phải chỉ có các người mới biết lừa người ta đâu.

Vừa nói, hắn vừa không giảm tốc độ và tiếp tục tạo ra thêm không gian để làm điểm tựa, rồi đề khởi khinh thân thuật lên tới thập thành, tốc độ lên đến mức nhanh nhất, và chạy thẳng sang bờ bên kia.

Không đợi cho đám Cốt nha đang ngây ngốc nhìn, cùng với đám hắc hỏa vong linh mãng xà vốn muốn ôm cây đợi thỏ mà chưa được toại nguyện kịp có phản ứng gì, Mộ Dung Thiên đã lướt qua được hai phần ba chiếc cầu, và còn tiếp tục nhanh chóng lao đi về phía trước.

Đám hắc hỏa vong linh mãng xà đối với khinh thân thuật có tốc độ còn nhanh hơn cả thuật ngự phong của pháp sư kia thì lại chỉ biết nghếch cổ trơ mắt đứng nhìn. Còn đám Cốt nha thì nóng nảy hơn, chúng lập tức hóa thân thành Minh ưng lần nữa, sau đó liền ào ạt phóng tới tấn công Mộ Dung Thiên đang liều mạng chạy về phía trước.

Tốc độ của bầy Minh ưng đúng là cực nhanh, còn Mộ Dung Thiên thì phải vừa thi triển khinh thân thuật vừa tạo ra không gian nên tốc độ của hắn cũng có phần bị chậm lại. Khi còn cách bờ đối diện chừng ba trăm thước, chỉ cần mấy giây nữa thôi là có thể an toàn chạm đất rồi, nhưng đúng lúc này thì đám Minh

ưng đang rất phần nộ đuổi sát sau lưng. Lần này số lượng của chúng có đến cả trăm con, mà trên mình của con nào con nấy cũng đều mang theo hắc khí. Thế rồi chúng lại giở lại trò cũ, tất cả đều muốn nhào tới đồng quy vu tận với địch nhân.

Nhìn thấy thế lao tới của bầy Minh ưng, Mộ Dung Thiên cười dài:

- Thật thất lễ, trễ rồi!

Nói xong, hắn liền đeo Yêu Vụ thương ra sau lưng, đồng thời mười ngón tay đan vào nhau, lòng bàn tay hướng ra ngoài, và thét lên một tiếng. Theo tiếng thét của hắn, lập tức có một chiếc băng vòng nhẹ nhàng bay ra .

Minh ưng vốn chỉ có Minh khí đan với tuyệt chiêu tự nổ là tương đối quỷ dị mà thôi, chứ trên thực tế thì chúng không có tuyệt chiêu công kích vật lý nào. Hơn nữa, nếu không va chạm vào một vật cứng khác thì cũng không thể tự nổ banh xác mình được. Do đó, trong lúc vội vã lao tới để ngăn cản Mộ Dung Thiên, chúng đã dùng tốc độ nhanh nhất để bay tới, khi thấy băng vòng xuất hiện thì chúng không kịp thu thế, vì vậy mà chỉ một lưới thôi đã gần tóm được cả bầy Minh ưng, đám sau đâm sầm vào đám trước, thế là bọn chúng nào loạn cả lên như ong vỡ tổ vậy.

Hai tay Mộ Dung Thiên hợp lại, băng vòng bắt đầu túm chặt, đám Minh ưng bị vây ở bên trong hết sức giãy giụa, rồi tay phải của hắn lại xuất ra một cây băng tiên thật dài và quần lấy băng vòng. Hắn nhìn đám hắc hỏa vong linh mẫn xà đang nhìn chằm chặp vào mình ở phía dưới rồi cười nói:

- Các người đói lắm rồi phải không? Để ta tặng cho một phần lễ vật đây này.

Dứt lời, tay hắn vung ra, thế là đàn Minh ưng nhảm vào bọn mẫn xà mà bay ào tới. Đàn mẫn xà nhất thời kinh hãi, nào loạn như ong vỡ tổ. Chỉ tiếc là mọi việc xảy ra quá đột ngột nên phần lớn bọn chúng đều lãnh ngay hậu quả và trở thành đích nhắm của bom nổ. Theo sau những tiếng nổ thật lớn là nước sông bắn lên tung tóe, mang theo cả dầu và mình mấy đứt thành từng khúc của đám hắc hỏa vong linh mẫn xà nữa.

- Quá đã, thật là quá đã!

Mộ Dung Thiên cười một trận hả hê và tiếp tục chạy sang bờ bên kia. Vài con Minh ưng lọt lưới còn lại không tạo nên sự uy hiếp lớn lao gì cho Mộ Dung Thiên, hắn tùy tiện phát ra một vài Băng hệ phi hành kỹ năng để đóng băng chúng, rồi cứ để chúng rơi thẳng xuống sông.

Mộ Dung Thiên chạy thẳng một mạch lên bờ, hắn phát hiện ra đám Minh ưng quả nhiên không còn truy kích mình nữa, Thực cốt hà mới là phạm vi thế lực của chúng.

Trước mắt Mộ Dung Thiên lúc này là một thảo nguyên rộng lớn, chỉ tiếc là cây cỏ ở đây đều vàng vọt héo úa, mà nơi đây cũng không có gió nhẹ của thảo nguyên, không khí phảng phất như là không hề lưu động, phóng mắt nhìn ra chỉ thấy nó đặc biệt ngột ngạt, không có lấy nửa điểm sinh khí nào. Thật là thê lương.

Xem ra trò chơi vẫn còn chưa kết thúc, và đây cũng là chuyện nằm trong dự đoán. Mộ Dung Thiên thở dài một hơi, rồi lấy Trữ vật châu từ trong túi ra. Hạt châu này rất đặc biệt, đồ đặc đựng ở bên trong đó không phải là đan dược, cũng không phải là thức ăn, mà là một bộ y phục. Cách tạo hình của bộ y phục này cực kỳ quái đản, chỉ ít thì đó là so với người của Thần Phong đại lục mà thôi, chứ đây chính là bộ đồ jeans mà hắn đã mặc khi đến từ Địa cầu, hắn đã không nỡ vứt bỏ, và ngoài ra còn có một cái đồng hồ máy, có lẽ đó là vật kỷ niệm có ý nghĩa nhất; ngay cả tượng sư giỏi nhất trên đại lục này cũng không thể chế tạo ra một thiết bị kim loại tinh xảo như vậy, đáng tiếc là đã quá lâu không sử dụng, nên dây cốt đã hỏng từ lâu, nếu không thì có thể dựa vào nó để phán đoán thời gian. Lực lượng ở tại Phục Hoạt khu này dù có ghê gớm cỡ nào thì cũng không thể ảnh hưởng đến những sản phẩm công nghệ cao như nó được.

Đương nhiên lúc này không phải là lúc để cho hắn hồi tưởng lại chuyện cũ. Mộ Dung Thiên thò tay vào trong như để lục tìm vật gì đó. Phỉ Lỗi Phổ đã tặng cho hắn một đôi găng tay linh động. Bởi vì từ sau khi qua sông, hắn đã nhìn ra được ở tại Phục Hoạt khu này có rất nhiều chuyện biến hóa khôn lường. Dù Yêu Vụ thương có lợi hại cỡ nào thì nếu chỉ dựa vào nó cũng không thể giải quyết hết mọi vấn đề được, bất cứ lúc nào hắn cũng cần dùng đến sở trường của mình là linh lực vũ khí để ứng phó với mọi trường hợp. Linh động găng tay có thể gia tăng tốc độ linh lực được phóng ra của người sử dụng lên cao hơn một tầng, đáng tiếc chỉ giới hạn ở tay không, nếu như cầm Yêu Vụ thương thì lại không thể phát huy được hết tác dụng

của nó, vì vậy nên hần mới tính dùng tay phải sử dụng Yêu Vụ thương, tay trái mang Linh động găng tay để bù đắp chỗ thiếu hụt, đây đúng là một kẻ sách lương toàn kỳ mỹ.

- Ủa?

Từ trong Trữ vật châu của Mộ Dung Thiên có một vật linh động nhảy ra ngoài. Hần nhìn thấy đó là một khoanh tròn tròn, nhỏ, màu vàng nhạt, tạo hình rất trơn chu khéo léo, như một sản phẩm tự nhiên, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu vàng, nhất là ngoài mặt của nó còn khá nhiều hoa văn nhỏ li ti đan chéo vào nhau, tựa như là một chiếc võng nhỏ vậy.

Là vật gì đây? Mộ Dung Thiên cố moi đầu óc mà vẫn không thể nhớ ra được là mình đã bỏ nó vào Trữ vật châu từ khi nào. Viên Trữ vật châu này chính là bảo bối tùy thân của hần, lúc nào cũng cất giấu bên mình, cả Lộ Thiên cũng không biết tới, chứ đừng nói gì đến Mâu Cơ hay những người khác. Như vậy có nghĩa là có thể loại bỏ khả năng do người khác đã bỏ nó vào trong này.

Mộ Dung Thiên càng xem thì càng thấy nó giống như một chiếc nhẫn. Thế rồi hần tiện tay đeo nó vào ngón đeo nhẫn trên tay phải, quả nhiên rất vừa vặn và cũng rất đẹp mắt. Nhưng khi hần muốn tháo khoanh tròn tròn đó ra thì chuyện kỳ quái liền phát sinh. Nó dường như đã mọc rễ trên ngón tay vậy, mặc cho Mộ Dung Thiên cố sức tháo ra bằng mọi cách mà nó vẫn không di dời tí ti nào. Hơn nữa, một số lượng nhỏ của Không gian đầu khí không ngờ lại bị nó khống chế mà tự lưu động rồi tiến vào bên trong nó luôn.

Mẹ kiếp! Không ngờ ở tại Phục Hoạt khu này mà lại nảy ra một ký sinh vật vượt qua không gian mà chui vào Trữ vật châu như thế chứ. Nó sẽ không hút hết sinh lực của mình cho đến khô kiệt chứ? Mộ Dung Thiên nghĩ đến đó mà toàn thân liền toát mồ hôi lạnh.

Trong lúc hần đang lưỡng lự không biết có nên dứt khoát tự cắt ngón tay hay không thì đột nhiên có một loạt tiếng tru vang lên trong thảo nguyên tĩnh mịch này.

Sói! Không phải chỉ một con, mà là một đàn. Một đàn sói đều do Minh khí sinh ra.

Quả thật là họa vô đơn chí mà, Mộ Dung Thiên không còn rảnh để lo lắng tới chiếc “Ký sinh nhẫn” nữa, hần vội đeo Linh động găng tay vào tay trái, rồi chuẩn bị ứng phó một trận ác chiến. Cứ nhìn vào lớp Minh khí dày đặc trước mắt mà phán đoán, hần có thể thấy được đối thủ lần này lại mạnh hơn một bậc, thật đúng là đồ chết tiệt mà.

Với sức tấn công cực mạnh, tính mẫn tiệp, sự xảo trá, và còn khả năng phối hợp quần thể, đám sói hung dữ này tuyệt đối không thể so sánh với những đám ô hợp mà Mộ Dung Thiên đã gặp trước đó. Vào lúc này đây, hần chỉ có thể chuẩn bị thật tốt cho cuộc ác chiến sắp tới mà thôi.

Sau khi Mộ Dung Thiên dùng Yêu Vụ thương và Linh động găng tay để giết hơn hai mươi con sói dữ, rốt cuộc cũng có một con đột phá được vòng phòng ngự mà xông vào trong. Móng nhọn nanh sắc cùng với Minh lực rất cường hãn của nó đều tỏa ra hắc khí lập lòe đen kịt.

Trong lúc Mộ Dung Thiên tính bố khởi đầu khí thì lúc này chiếc “Ký sinh nhẫn” ở trên tay hần bỗng nhiên tỏa ra ánh hoàng quang. Khi tia hoàng quang đó phóng ra ngoài, gặp gió liền nhanh chóng mở rộng, chỉ trong tích tắc đã trở thành một bức màn ánh sáng màu vàng nhạt, chống đỡ bức màn đó là một mạng lưới lớn, trông như những đồ án trên viên đá nhỏ vậy.

- Kết giới!

Mộ Dung Thiên vừa mừng vừa sợ mà kinh hô lên. Rốt cuộc hần cũng biết được lai lịch của hạt châu này.

oooOooo

Sương mù dày đặc bao phủ toàn bộ Vong Hồn đảo, nó dày đến nỗi người ta không thể nhìn thấy được gì ở ngay trước mặt. Ai cũng biết đây chính là lúc mà hải ma thích đi săn nhất, nếu không cẩn thận thì sẽ trở thành mồi ngon trong miệng của chúng. Tuy nhiên, hôm nay mọi người đã không cần phải lo lắng nữa, bởi vì giai đoạn Cực hạn sinh tồn đã kết thúc, đồng nghĩa với việc hải liệt cũng kết thúc. Cuộc săn lần này rất trọn vẹn, không có một người nào bị chết, chỉ có một số ít bị thương nặng, nhưng nhờ có cứu viện đúng lúc nên họ cũng không bị đe dọa tới tính mạng, chỉ cần tu dưỡng một, hai tháng thì sẽ có thể phục hồi như cũ.

Lúc này các tuần thú sư đang sắp xếp mọi thứ trên Hải mao để chuẩn bị xuất phát. Những người có mặt tại đây hầu như ai nấy cũng đều vui mừng hớn hở, cười nói huyền thuyên.

Đó chỉ là hầu như, vì còn có một số người là ngoại lệ. Bây giờ đã gần tới lúc ly khai Á Đặc Lan Đế Tư, thế nhưng vẫn còn một nữ Tinh Linh, một mỹ nhân ngư, và hai nữ nhân thuộc Yêu tộc vẫn đứng yên trên bờ, mắt lo lắng nhìn về phía xa xa. Các nàng đều là những nữ nhân mỹ lệ phi phàm, nhưng những khuôn mặt điểm lệ đó lại có vẻ rất tiêu tụy, phảng phất như là đã lâu rồi mà chưa được ngủ một giấc yên lành vậy.

Lúc này từ trong sương mù chợt có một đoàn người đi ra, ánh mắt của mấy nữ nhân kia chợt lóe sáng, nhưng khi họ nhìn rõ được từng khuôn mặt ở trong đoàn người thì lại xụ xuống.

Đội trưởng của đội tuần tra là ma pháp sư Mật Tây Tây Bỉ đến trước mặt mấy nữ nhân nọ, rồi cất giọng chua xót nói:

- Các vị tiểu thư tôn quý, thật xin lỗi, bọn ta đã dốc hết toàn lực nhưng thủy chung vẫn không tìm được nơi hạ lạc của Đan Ni Tư tiên sinh.

Mặc dù khi thấy đội tuần tra trở về thì chúng nữ đã đoán được kết quả, nhưng giờ đây nghe được lời này thì thân họ lại hơi run rẩy, Lộ Thiển gượng cười đáp lời:

- Không sao, Mật Tây Tây Bỉ đội trưởng, ta hy vọng những đội khác sẽ mang về tin tốt cho chúng ta.

Mật Tây Tây Bỉ hơi do dự một chút rồi nói:

- Ba Ba Lạp tiểu thư, ta rất xin lỗi mà báo với chư vị một việc, đội tuần tra của chúng ta là đội cuối cùng đi tìm kiếm Đan Ni Tư tiên sinh rồi. Cuộc hành trình trở về đế quốc đã bị trì hoãn tới ba ngày, chúng ta không thể kéo dài thêm nữa. Tối qua thượng cấp đã hạ mệnh lệnh, nếu hừng đông mà vẫn không tìm được Đan Ni Tư tiên sinh thì phải.....phải bỏ qua thôi.

Tứ nữ nghe vậy thì sắc mặt đại biến, Hải Luân Na lên tiếng như sắp khóc:

- Mật Tây Tây Bỉ tiên sinh, Đan Ni Tư sẽ không bị sao đâu, cầu xin người hãy tìm thêm một lần nữa được không?

Mật Tây Tây Bỉ thở dài nói:

- Chúng ta chỉ là thừa lệnh hành sự thôi, thật xin lỗi! Chư vị tiểu thư cũng nên chuẩn bị đi thôi, chúng ta có thể sẽ khởi hành bất cứ lúc nào đây.

Nói xong, y liền dẫn thủ hạ vội vã bước lên Hải mao.

Thân hình mềm mại của Lộ Thiển khẽ run lên, nàng không khóc, cũng không cầu xin, vì nàng biết có làm vậy thì cũng vô dụng, chỉ có thể dùng hành động để chứng minh quyết tâm của mình. Thế rồi chân nàng khẽ đạp một cái, toàn thân liền phóng đi như một vệt khói, hướng đến của nàng chính là chỗ sâu nhất của Á Đặc Lan Đế Tư, và nơi đó cũng chính là Phục Hoạt khu. Lệ Toa và Lạc Na thoáng nhìn nhau một chút rồi cũng không do dự phóng mình lao theo. Chỉ có Hải Luân Na là một nữ nhân tâm thường, nàng không biết khinh thân thuật nên thấy vậy thì gấp đến nỗi khóc òa lên.

- Xoạt, xoạt.

Hai mũi lợi tiễn bay tới cắm phập vào mảnh đất trước mặt, ngăn trở bước chân của tam nữ, sau đó là một cung tiễn thủ thuộc người Tứ thủ tộc đáp xuống trước mặt các nàng.

- Ba Ba Lạp tiểu thư, đối với chuyện của Đan Ni Tư, chúng ta cũng rất thương tâm, nhưng ta nghĩ dù xảy ra chuyện gì, hần nhất định cũng sẽ muốn chư vị tiếp tục sống thật tốt, có đúng không?

Giọng nói của Bồi Đình Mật rất chân thành, như là rất biết suy nghĩ cho người ta vậy. Đối với nhược điểm của người khác thì hần cũng rất thấu triệt.

Chỉ tiếc là Lộ Thiển không hề cảm kích gã, nàng chỉ lạnh lùng thốt:

- Mau tránh ra!

Nói xong thì trong lòng bàn tay của nàng đã bắt đầu nhen nhúm mầm mống của hai con khôi lỗi, nếu như Bồi Đình Mật không tránh đường, vậy thì nàng sẽ bắt chấp tất cả, dù có phải để lộ thân phận, hay thậm chí là phải hạ thủ với người quen thì cũng không tiếc. Mất đi Mộ Dung Thiên, thế giới này đối với nàng cũng không còn gì nữa.

Bồi Đình Mật hơi ngẩng người ra, gã không ngờ ý chí của Lộ Thiển lại kiên cường như vậy, chẳng hề cảm kích gã chút nào. Mộ Dung Thiên vừa chết, tiền đồ vô lượng cùng với sản nghiệp lớn lao của hắn hiển nhiên sẽ rơi hết vào tay mấy vị phu nhân của hắn. Đối với một miếng thịt ngon như vậy, Bồi Đình Mật tất nhiên không thể bỏ qua. Vì vậy mà trong mấy ngày qua, gã đã bỏ ra rất nhiều công sức vào đám người Lộ Thiển, hề không có việc gì làm thì đều chạy tới an ủi bọn họ, hòng có thể chuyển động họ. Rất nhiều kẻ thương nhân khác cũng có động cơ giống như Bồi Đình Mật vậy, tuy nhiên bọn họ lại không có được cái ưu thế như gã, vì gã không chỉ là một thanh niên tuấn kiệt “trung hậu thật thà” mà thôi, mà trước đây gã còn là đội viên cùng tổ của Mộ Dung Thiên. Khi bằng hữu gặp chuyện bất hạnh thì gã có thể đường hoàng lui tới để an ủi gia quyến của bằng hữu mình, mọi chuyện tựa như rất hợp tình hợp lý.

Chỉ tiếc là Bồi Đình Mật cũng không được thuận buồm xuôi gió cho lắm, bởi vì đại đa số thời gian đều bị đám người Lộ Thiển bế môn tạ khách, bọn họ hầu như suốt cả ngày chỉ bỏ công sức vào việc truy tìm hạ lạc của Mộ Dung Thiên, căn bản là không rảnh và cũng không muốn để ý tới lòng quan tâm của tên giả nhân giả nghĩa như gã. Còn Mâu Cơ thì ngay ngày thứ hai sau khi kết thúc hải liệt thì đã xung động chạy tới Phục Hoạt khu, chỉ tiếc là khi Long vương hay tin liền rượt theo và bắt nàng phải quay về, đồng thời còn giam lỏng một chỗ để nàng khỏi loạn động.

Tuy Bồi Đình Mật rất ngạc nhiên đối với tình cảm sâu đậm mà đám người Lộ Thiển dành cho Mộ Dung Thiên, nhưng gã là người có cá tính thâm trầm, tất nhiên sẽ không vì một chút thất bại mà bỏ qua. Nhiệm vụ quan trọng lúc này của gã là giúp cho đám người Lộ Thiển sinh tồn, nếu như đám người có quyền kế thừa này đều chết hết, vậy thì sau này gã sẽ phải vất vả để tranh giành miếng mồi ngon với những kẻ khác rồi.

Bồi Đình Mật giờ trường cung lên rồi chậm rãi nói:

- Bầu trời đầy sương mù rất nguy hiểm, vì sự an toàn của chư vị tiểu thư, xem ra Bồi Đình Mật chỉ có thể tạm thời đắc tội mà thôi, sau này sẽ xin bồi.....

Chữ “lẽ” còn chưa kịp thốt ra thì đột nhiên có tiếng xé gió áp tới, hầu như cùng lúc với Bồi Đình Mật ngồi thụp xuống thì một cây trường thương thẳng tắp và đen xì đã bay xẹt qua đầu gã, đồng thời còn cắm luôn thật sâu vào một tảng đá ngầm gần đó, thân thương vẫn run lên bần bật và phát ra những tiếng oong oong không ngớt.

Ở trên lưng Hải mao, một số người trông thấy cảnh tượng trước mắt thì đều im tiếng cả, lúc này chợt Đại tể tự Đức Nhị Khắc thất thanh kêu lên:

- Tử vong khí tức! Tử vong khí tức thật là nồng!

Chúng nhân đều biết tể tự đối với Tử vong sinh vật có khứu giác rất linh mẫn, nhất là một nhân vật như Đại tể tự. Thế là mọi người liền nhao nhao hẳn lên, lẽ nào lại có Tử vong sinh vật từ cấm khu của thần mà xông ra ngoài này hay sao?

Một bóng đen chậm rãi đi ra từ đám sương mù dày đặc, người chưa đến nhưng thanh âm đã đến trước:

- Việc của Ba Ba Lạp, không cần làm phiền đến huynh đệ người phải phí tâm.

Hết hồi 199

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

202. Hồi 200: Minh Lực

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 9 – Hải Liệp Cẩm Khu

Hồi 200: Minh Lực

Dịch giả: vivarichmount

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Đám người Lộ Thiên nhận ra giọng nói của người đó trước tiên, nên đều nửa mừng nửa sợ, trong nhất thời không thốt ra lời.

Hai con người của Bồi Đình Mật chợt co rút lại, gã nhìn chăm chăm vào hướng xuất hiện của cây thương kia, cả những người đang đứng trên Hải mao cũng đều ngừng hô hấp, dõi mắt nhìn theo. Theo như lời của Đại tể tự thì người vừa xuất hiện kia mang theo Tử vong khí tức rất nặng, nhưng không biết có phải là Tử vong sinh vật hay không? Chẳng lẽ hẳn chính là Vong linh pháp sư, một chức nghiệp bị cấm đoán ở trong truyền thuyết?

Thế nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện ra mình đã suy đoán sai, từ trong luồng sương mù dày đặc liền có một vị ma chiến sĩ vóc người cao lớn đỉnh đạc bước ra. Trên người hắn là một bộ giáp giáp dính đầy máu xanh, thành ra bây giờ lại trông giống như nửa đen nửa xanh, mùi vị Tử vong khí chính là từ bộ giáp đó tỏa ra ngoài.

Mọi người không hèn mà cùng kinh hô thất thanh:

- Đan Ni Tư tiên sinh!

Liên tiếp thất tung trong sáu, bảy ngày, nhiều người được tung ra tìm kiếm nhưng vẫn không thấy. Tin sơ bộ vốn dĩ đã được xác nhận là Đan Ni Tư đã chết, nhưng không ngờ ngay vào thời khắc mọi người sắp trở về thì hắn lại xuất hiện.

Đám nữ nhân thì mừng rỡ chạy đến đón mừng hắn, Lộ Thiên vui đến độ nước mắt tràn mi, cười nói:

- Đan Ni Tư ca ca, huynh về rồi, thật là tốt quá!

Thì ra nàng cũng cho rằng Mộ Dung Thiên khó thoát khỏi kiếp số, thậm chí còn dự tính sẽ tuần tình nữa, nhưng thiên đường và địa ngục hầu như chỉ cách nhau một sợi chỉ mà thôi.

Căn cứ theo suy đoán có khả năng lớn nhất thì Mộ Dung Thiên đã vô ý bị Tử vong Tuần sát sứ bắt đi, rồi bị vây khốn trong Phục Hoạt khu, bởi vì toàn bộ vùng ngoại khu đều đã được mọi người tìm kiếm khắp hết mọi ngõ ngách, nhưng vẫn hoàn toàn không phát hiện ra chút hành tung nào của hắn.

Bản thân Mộ Dung Thiên vốn chưa có đủ địa vị để khiến toàn bộ đế quốc phải hưng sư động chúng, nhưng hắn lại có quan hệ mật thiết với đông đảo phần tử của giới thượng lưu, một khi hắn mà bị chết đi thì phương thuốc độc nhất vô nhị Kim thương bất đảo, do hắn dùng “huyết kế” để điều chế sẽ không còn nữa. Đám quý tộc phú hào ngày đêm hoang dâm vô độ ngàn vạn lần sẽ không chấp nhận được điều đó, vì vậy mà tên thương nhân chưa có quốc tịch của Tát La này lại có được sự đãi ngộ rất đặc biệt, đó là hắn đã khiến cho đội ngũ hơn mười vạn người tham gia Hải liệp phải chậm trễ hành trình đến những ba ngày.

Nếu mọi người đoán không sai thì Đan Ni Tư mới vừa từ Phục Hoạt khu trở về, hơn nữa trên người hắn lại mang đầy Tử vong khí tức không tài nào che giấu nổi, đó chính là tiêu chí rõ ràng nhất. Phải tẩm rất nhiều máu của vong linh thì mới có thể khiến cho tử khí của bộ giáp ghê gớm đến mức bạo lộ ra ngoài, thế nhưng chỉ một hải liệp dũng sĩ mà có thể sống sót thoát khỏi Phục Hoạt khu mà ngay cả thánh cấp cường

giả cũng không dám nắm chắc sẽ thoát được hay sao? Điều đó quả thật khó mà tin được, chỉ nghĩ tới thôi thì mọi người đã cảm thấy kinh sợ rồi.

Mộ Dung Thiên vuốt ve mái tóc Lê Thiên rồi cười nói:

- Yên tâm đi, Đan Ni Tư ca ca của muội phúc to mạng lớn, tử thần nhất thời chưa mang huynh đi được đâu.

Lời nói của hắn rất nhẹ nhàng, bình tĩnh thản nhiên. Trên thực tế thì hắn có thể thành công xông ra khỏi Phục Hoạt khu thì đã trải qua thập tử nhất sinh, ngay cả bản thân hắn cũng không nhớ rõ là mình đã đi qua bao nhiêu trận lớn nhỏ của bất tử sinh vật, hoàn cảnh hung hiểm khó lường, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến hắn trở thành một thành viên của vong linh, nhưng cuối cùng nhờ có kỳ tích mà hắn mới có thể thoát ra được.

Khuôn mặt của Bồi Đình Mật thì thoát xanh thoát trắng, khác hẳn với những người khác. Ngàn vạn lần gã không thể ngờ được một người bị đưa vào Phục Hoạt khu mà vẫn có thể trở ra để nhìn thấy ánh mặt trời như vậy. Đi sai một nước cờ thì cả ván đều thua, dù gã có thông minh tới đâu thì trong nhất thời cũng không biết phải tính toán bước kế tiếp như thế nào.

Mộ Dung Thiên được chúng nữ vây quanh, rồi thông thả bước về phía Bồi Đình Mật.

“Hắn khởi binh vẫn tội rồi đây.” Bồi Đình Mật thầm nghĩ trong lòng, nhưng gã cũng không quá khắt khe, nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười thật thà vốn là chiêu bài của gã, khích động nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, gặp lại người thật là tốt!

Mộ Dung Thiên cũng đủ lợi hại, hắn bước tới ôm lấy vai gã trong tiếng cười vang:

- Hay lắm, hay lắm, ta cũng rất “hoài niệm” đến người đấy, vì vậy làm sao có thể chết dễ dàng như thế được.

Bồi Đình Mật biết hắn nói vậy chỉ là châm chọc mình, nên chỉ biết cười gượng chứ không nói thêm gì nữa.

Mộ Dung Thiên buông gã ra, rồi bước đến rút cây Yêu Vụ thương đang cắm vào tảng đá ngầm ra, rung tay một cái rồi nói:

- Thật xin lỗi, Bồi Đình Mật huynh đệ, lúc này vì sợ người gây hại đến mấy người Ba Ba Lạp nên ta mới đắc tội như thế.

Bồi Đình Mật nghe vậy thì chợt rung mình. Tình hình trước mắt thật khác xa với tưởng tượng của gã. Gã vốn nghĩ rằng Mộ Dung Thiên nhất định sẽ tức giận cực kỳ, thậm chí còn sẽ xuất thủ ở trước mắt mọi người, bất luận là một người nào sau khi đã bị ám toán đề tiện đến thế, hầu như phải chết đi sống lại mới có thể trở về từ cõi chết thì đều sẽ có phản ứng như vậy. Nhưng ngữ khí của đối phương lại giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, hơn nữa lời xin lỗi của hắn cũng rất là chân thành nữa.

Bồi Đình Mật cười cười, nhưng nụ cười của gã trông rất thiếu tự nhiên:

- Không hề chi, người quá quan tâm sẽ có lúc thất thố thôi.

Rốt cuộc gã cũng phát hiện ra mình đã gặp phải một kẻ còn thâm trầm hơn cả mình, sức nhẫn nại của hắn cực cao, càng là một đối thủ biết đóng kịch giỏi. Nếu đặt mình vào vị trí của Mộ Dung Thiên thì gã cũng chưa chắc có thể giấu giếm lòng phần nộ tới cực điểm như vậy được, nhưng người này lại làm được rất dễ dàng, đối mặt với kẻ có mối thâm thù đại hận với mình mà vẫn có thể coi như chiến hữu, sức nhẫn nại đó thật là kinh người. Cuối cùng thì Bồi Đình Mật cũng đưa ra một đánh giá - cái người có tên gọi là Đan Ni Tư này tuyệt đối không phải chỉ là một thương nhân bình thường và đơn giản như vậy được.

Mộ Dung Thiên tuy hận Bồi Đình Mật đến nỗi không thể băm tan xương của gã ra, nhưng khổ nỗi hắn lại không có chứng cứ; hơn nữa chính bản thân hắn cũng chưa từng đắc tội với gã. Thậm chí, trước khi tham gia hải liên, mọi người căn bản còn chưa quen biết, nếu vậy, sau lưng Bồi Đình Mật khẳng định phải có một chỗ dựa vững chắc, rất có khả năng là những thương hội đang đổ mắt vì ghen tỵ, bởi lẽ Mộ Dung Thiên dựa vào mối quan hệ rộng rãi cùng kinh nghiệm kinh doanh của mình ở trên Địa cầu mà đang thử sức sang những thứ ngoài nghề được, có lẽ một tổ chức to lớn nào đó trong những thương nhân ấy cảm giác được sự uy hiếp của hắn mà thuê người ám sát. Rất có thể Bồi Đình Mật là một dong binh sát thủ, hoặc là một

trong số các nhân sĩ cao cấp. Lại thêm việc mình không có chứng cứ, vậy thì giết gã đi cũng vô dụng mà thôi. Mộ Dung Thiên chỉ mới khước trương tại Tát La, vốn chưa cần phải xung đột thẳng với thương hội của gã, dù là gặp phải tình huống bị ám toán. Đương nhiên những người khác cũng không thể công nhiên đối phó với hắn, bằng không thì cũng chẳng khác nào đối nghịch với toàn bộ giới quý tộc của Tát La vậy.

Cả song phương đều hiểu rõ điều đó nên đều có cấm kỵ, không dám đường đường chính chính đối phó với kẻ kia, vì vậy mà đều mang bộ mặt dối trá, đồng thời lời nói cũng không đúng với lòng, nhiệt tình ôm nhau tỏ ý thân thiết. Nếu người ngoài nhìn vào thì nghĩ họ là bằng hữu tốt với nhau, sau khi trải qua kiếp nạn sinh tử và được gặp lại nhau thì đều biểu hiện lòng vui sướng, ngay cả Lộ Thiển hiểu rõ Mộ Dung Thiên như vậy mà cũng không nhìn ra được sự thật ở trong đó.

Ma pháp sư Mật Tây Tây Bỉ bước đến gần và nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, chúng ta tìm kiếm người nhiều ngày nhưng chưa hề phát hiện được hạ lạc của người, chẳng biết rốt cuộc người đã đến nơi nào vậy?

Câu hỏi của y cũng là nói lên sự thắc mắc chung của mọi người ở đây, ai nấy cũng đều muốn biết lịch trình thần bí của hắn trong mấy ngày qua, do đó nên họ đều yên lặng chờ đợi.

Trước ánh mắt đang nhìn chăm chăm của chúng nhân, Mộ Dung Thiên chậm rãi mở miệng, hắn vỗ vỗ lên ngực, tựa như là vẫn còn đang sợ hãi lắm vậy:

- Ủi chà, đừng nói nữa, thật là bất hạnh mà. Vào một buổi trưa của bảy ngày trước, ta đang chiến đấu ở vùng ngoại vi của Phục Hoạt khu, chẳng biết thế nào mà trước mắt bỗng nhiên thấy mơ hồ, rồi đến khi khôi phục được thị lực thì đã thấy mình đang đứng ở một địa phương chưa từng thấy qua bao giờ, nơi đó là một đồng bằng rộng mênh mông, khắp nơi chỉ toàn là khô lâu chiến sĩ và những thi thể chưa hoàn toàn thối rữa, tất cả đều sống lại, thật là khủng khiếp! Ta loáng thoáng nhìn thấy chỗ mình đứng ban đầu cách đó chỉ chừng hai, ba trăm thước, nhưng mà đoạn đường đó lại tựa như dài vô tận, đi như thế nào cũng không được, nên chỉ có thể ứng phó với đám khô lâu và hủ thi đầy đặc đó, cũng may là thực lực của bọn họ không cao cường gì lắm.

Biểu tình của Lộ Thiển lúc vui lúc lo, bởi vì nàng đã dồn hết toàn bộ tâm tư lên người của Mộ Dung Thiên, nên đối với tao ngộ của hắn thì nàng cảm thấy như chính mình đang rơi vào hoàn cảnh đó vậy.

Mộ Dung Thiên dừng lại một chút rồi nói:

- Ta bị khốn ở trong đó không biết trải qua bao lâu, cả đan dược mang theo cũng dùng gần hết, thế rồi không gian lúc đó đột nhiên lại vụn vụn, và thế là ta lại trở về vùng ngoại vi của Phục Hoạt khu.

Trong lúc vui mừng, khuôn mặt của Mộ Dung Thiên lộ ra nét khó hiểu về mê vong, dường như thật sự là không biết chuyện gì đã xảy ra vậy.

Đương nhiên lời này của hắn là nói dối rồi, vì nếu để cho người ta biết hắn đã sống sót rời khỏi Phục Hoạt khu thì nhất định sẽ được giương danh thiên hạ, mà hắn lại không muốn để bại lộ thân phận, đến chừng đó chỉ e rằng sẽ rất phiền phức. Vì thế mà hắn phải nói nửa thật nửa giả, và biểu hiện ngoài mặt cũng rất chân thật, trên thực tế thì Phục Hoạt khu ở trong dãy Tử vong lục mang tính vốn dĩ là một nơi rất cổ quái ly kỳ, không có việc gì là không thể phát sinh, chỉ có chuyện người ta nghĩ không tới mà thôi.

Kỳ thật, Mộ Dung Thiên cũng không phải hoàn toàn nói dối, địa phương mà hắn đã mô tả hoàn toàn có thật, chỉ là tình huống khác đi mà thôi. Địa phương hung hiểm nhất của Phục Hoạt khu không phải là trung tâm của nó mà chính là vùng ngoại vi, còn sự uy hiếp ghê gớm nhất của nó không phải là vô cùng vô tận vong linh, mà chính là thời không.

Có một địa phương tiếp giáp với Minh hà, ngoài số lượng lớn bắt tử sinh vật đầy trời dưới đất, liên miên bất tuyệt, cận thân viễn trình và chủng loại khác nhau ra, thì còn có thời không bị nhiễu loạn rất dễ khiến người ta phát cuồng. Đó là một khoảng cách về mặt vật lý có thể cho rằng ngắn đến mức đáng thương, Minh hà đang xuôi chảy cách đó chỉ vài trăm thước, trông thì gần trong gang tấc nhưng nếu ai cho rằng gian khổ đã kết thúc thì quá mức sai lầm, ác mộng chân chính chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Rồi cứ tựa như ảo ảnh, vô luận Mộ Dung Thiên nhắm chạy về hướng Minh hà thế nào, con đường tựa như vĩnh viễn không có kết thúc vậy, hoặc giả là chạy trở lại khởi điểm vào lúc trước khi đến được vùng không

gian hỗn loạn. Ngay cả la bàn ở đây cũng bị mất đi tác dụng, kim chỉ nam quay mò mò liên tục, tới cuối cùng thì kim chỉ nam và kim chỉ vĩ tuyến đều bị quay trái chiều nhau để rồi gây đoạn thành mấy khúc.

Từ hai ngày trước, Mộ Dung Thiên đã đến được chỗ không gian hỗn loạn, nhưng hấn lại như một con thú bị vây khốn mà không có chỗ để phát tiết, đã nghĩ ra đủ mọi biện pháp có thể, thông qua thị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác, và cả ký hiệu để xác định phương hướng, nhưng tất cả đều thất bại. Một khi tiến nhập vào nơi không gian hỗn loạn thì bao nhiêu cảm quan của con người đều trở nên lệch lạc, tất cả những gì trông thấy, nghe thấy, và ngửi thấy đều giống nhau chứ không có phân biệt gì khác, nhưng thật ra chúng chỉ là tâm ma do thời không hỗn loạn kích thích mà ra, thậm chí cả những ma thú vong linh đồng như thủy triều cũng đều không ngoại lệ. Tâm ma và ảo giác tùy vào địa phương khác nhau mà bản chất cũng khác nhau. Con người bị ma thú sát hại trong cơn ác mộng sẽ trở thành chết thật, bởi vì bọn họ tự nghĩ rằng mình đã chết đi, tinh thần bị tổn thương quá nghiêm trọng, tế bào não vì không chịu nổi kích thích quá ác liệt mà tự ngưng những hoạt động thiết yếu của một sinh vật trao đổi chất như nhân loại, từ đó dẫn tới cái chết thật về vật lý.

Sau cùng, cứu tinh của Mộ Dung Thiên chính là Không gian đầu khí. Khi ở tại Phục Hoạt khu này, nó đã nhiều lần giúp cho hấn hóa hiểm thành an rồi. Trong lúc hấn vô ý đã phóng ra tuyệt kỹ tấn công “Không gian toái liệt”, trên căn bản đó là một phi hành kỹ năng tấn công theo một đường thẳng, thế mà lúc đó nó lại bị vặn vẹo rồi chuyển dời ra phía sau. Sau một lúc cực kỳ kinh ngạc, Mộ Dung Thiên liền phát giác ra nó có điểm không tầm thường. Gã sắc lang đã đánh bạo suy đoán lộ tuyến bị uốn khúc này mới chính là con đường thực sự nối liền không gian hỗn loạn với đích tới, bởi vậy cứ liều một phen. Thế rồi hấn dùng “Không gian toái liệt” làm hướng dẫn, đi qua nhiều con đường cực kỳ quái đản, tựa như chỉ quay vòng vòng một chỗ, thế nhưng sau cùng thì đột nhiên hấn lại chui ra được khỏi không gian hỗn loạn.

Không gian hỗn loạn hấn mới là địa phương trí mạng, ngay cả thánh cấp cường giả cũng có thể mở đường đến được nơi này, nhưng sau đó họ sẽ bị nhốt lại tại đây cho đến khi lương cạn sức kiệt rồi chết mới thôi. Không gian, nhất là sự huyền bí dị thường của không gian là một việc mà không ai có thể hiểu rõ được.

- Thời không liệt phùng!

Vừa nghe tới đây thì vị Không gian pháp sư Đa Nghê Nhã nữ sĩ lập tức thốt lên cất ngang lời kể của Mộ Dung Thiên.

- Một không gian nào đó nằm liền kề với không gian nguyên địa, dưới sự tác động của nhiều nhân tố đặc thù mà con người chưa hề biết tới làm sản sinh nhiều dị trạng như uốn khúc, bóp méo, vặn vẹo, vv.....Vòng xoáy mà thời không sản sinh sẽ hút mọi vật đứng gần vào trong mà không thể chống lại. Mặc dù về mặt vật lý, khi hai không gian ở rất gần nhau, người bị hại có thể nhìn thấy không gian nguyên địa bằng mắt thường, nhưng vì hai không gian nằm song song với nhau nên vĩnh viễn không thể có giao điểm, cũng có nghĩa là, người trong không gian này không thể nào đi tới không gian kia được.

Đa Nghê Nhã nữ sĩ hơi cảm thán nói với Mộ Dung Thiên:

- Đan Ni Tư tiên sinh, người thật quá may mắn, nhất định phải cảm tạ thần đã phù hộ cho người đấy. Xem ra lúc người bị khốn thì đó chỉ là tính chất tạm thời, chứ vốn dĩ Thời Không Liệt Phùng không hề dung chứa những vật ngoại lai, vì vậy mới tự động đẩy người ra ngoài, bằng không thì.....

Bà ta cũng không nói hết câu, nhưng ý tứ thì ai cũng hiểu - bằng không thì hấn cứ bị khốn trong một không gian, tới chết mới thôi.

Sau khi được Đa Nghê Nhã giải thích thì mọi người mới bình tĩnh, ai nấy cũng đều cảm thấy vùng cấm khu của thần tại Tử vong lục mang tính quả thật khó có thể đo lường được, nên lúc này họ bắt đầu có chút lòng thành kính, thậm chí còn có ý niệm không dám nhắc đến cái tên đó nữa.

Mộ Dung Thiên cũng không ngờ câu chuyện do mình bịa ra lại được một vị có quyền uy bảo chứng thêm, rốt cuộc chẳng còn ai có lòng nghi ngờ gì nữa.

Đôi mắt của Bồi Đình Mật xoay tròn chuyển động, không biết hành động của Mộ Dung Thiên như vậy là có ý gì? Gã đương nhiên biết rõ Mộ Dung Thiên không hề bị thời không nào hút lấy.

Mộ Dung Thiên nhìn mặt gã lập tức đoán ra được gã đang nghĩ điều gì, vì thế mà dùng thanh âm thật nhỏ chỉ để hai người vừa đủ nghe, nói:

- Huynh đệ, đó là một trò chơi. Hãy nhớ kỹ quy tắc tuần hoàn của trò chơi, bằng không thì đối với bên nào cũng không được tốt cả. Hà hà, ngươi có tin vào việc nhân quả báo ứng hay không? Hy vọng thần hữu nghị Nặc Phu Duy Cơ sẽ khoan dung cho những kẻ phản bội.

Sau khi nghe xong lời đó thì sắc mặt của Bồi Đình Mật lập tức trầm hẳn xuống, Mộ Dung Thiên vỗ vỗ lên vai gã rồi nói tiếp:

- Đừng nghĩ nhiều nữa, nếu một người cứ sống trong ám ảnh suốt thì sẽ mau bị già lắm, ha ha ha.....

Nói xong, hắn liền kéo đám người Lộ Thiển bỏ đi trong tiếng cười vang, để lại Bồi Đình Mật với khuôn mặt đầy ngượng ngùng.

Bộ Chúc Phúc chiến giáp của Mộ Dung Thiên phải nhờ tới thánh thủy đã được thần ngôn chúc phúc của Đại tể tự Đức Nhị Khắc mà tẩy rửa hơn mười ngày thì mới từ từ bay đi hết mùi vị tử vong bám đầy đặc ở trên đó.

Nhưng chỉ có Kết giới giới chỉ (tức Ký sinh nhãn lúc trước) và cũng chính là tinh hạch của Kinh Thôn thì vô luận thế nào cũng không thể tẩy sạch được khí tức tử vong của nó, đến hôm nay thì nó đã biến thành màu xanh lá đậm, cùng một màu với máu của vong linh quỷ vật, dù có dùng thánh thủy cũng không thể nào tẩy sạch được.

Hầu như một trăm phần trăm trước khi bị chết thì đám Kinh Thôn đều quyết định tự nổ banh xác, dưới tình huống đó thì chúng sẽ không để lại cho nhân loại bất cứ cái gì, thậm chí yêu khí cũng không có nốt. Chính vì thế mà từ xưa tới nay, toàn bộ Thần Phong đại lục vẫn chưa hề thấy tinh hạch của Kinh Thôn xuất hiện bao giờ, kể cả những người ưa thích sưu tầm bảo vật như Sắc đạo hay phú giáp thiên hạ như Long vương cũng không có được.

Ai ai cũng biết khi ma thú chết đi thì tinh hạch của chúng sẽ sản sinh ra hai loại đặc điểm. Một là khi thực lực của con người và ma thú chênh lệch quá nhiều, nếu con người lấy yếu thắng mạnh thì sẽ thu được tinh hạch dễ dàng; hai là người và thú thuộc cùng một hệ giao chiến với nhau, tỷ như đôi bên đều thuộc về Hỏa hệ, vậy thì lại càng dễ thôi phát ra phản ứng hóa học để rồi sản sinh ra tinh hạch. Mộ Dung Thiên so với Kinh Thôn là một con ma thú cấp A bậc tám thì còn yếu hơn vài bậc, mà Không gian đấu khí của hắn vừa khéo lại có quan hệ dây mơ rễ má với kết giới của Kinh Thôn, hơn nữa lại cộng thêm vận khí, thế là viên tinh hạch đầu tiên của Kinh Thôn tại đại lục, và cũng là Kết giới giới chỉ Kinh tâm, dưới điều kiện đặc thù đã được sinh ra đời, và cũng chỉ có thể dùng Không gian đấu khí mới có thể thôi phát ra được tác dụng kỳ lạ của món bảo vật này.

Tuy rằng Mộ Dung Thiên cũng không hiểu được viên tinh hạch của Kinh Thôn này làm sao lại xuyên qua không gian mà chui vào Trữ vật châu của mình một cách bất tri bất giác như thế, nhưng hắn không hề nghi ngờ tới tác dụng lớn lao của nó trong lúc đào sinh tại Phục Hoạt khu, nhất là những khi hắn bị tấn công liên miên bất tận, Kinh tâm nhờ đã hút vào một lượng nhỏ Không gian đấu khí nên có thể tự bổ khỏi một phòng tuyến kết giới vừa cứng cõi vừa rất hữu hiệu, nó quả đúng là một món tuyệt thế bảo vật. Nhưng nó cũng là một món bảo vật có thể tự phóng to rất quý hiếm, ngoài việc nó hấp thu Không gian đấu khí của Mộ Dung Thiên ra, nó còn có thể tự hấp thu nhân tử nguyên tố ở trong không gian nữa. Trong giai đoạn tìm kiếm phương hướng đầu tiên và rất quan trọng của Mộ Dung Thiên khi còn ở tại Phục Hoạt khu, nó đã hấp thu tới đa vong linh Minh khí, bởi vậy mà màu sắc mới thay đổi nhiều so với ban đầu, ngay cả Mộ Dung Thiên cũng không dám chắc đó là việc tốt hay xấu. Thế nhưng điều khiến hắn sợ nhất chính là sau khi Kinh tâm hấp thu đủ số Minh khí rồi, thì nó bắt đầu tiến hành trao đổi năng lượng với chủ nhân. Sau khi Minh khí thông qua trạm trung chuyển là Kết giới giới chỉ thì đã không còn bị bài xích nữa, vì thế mà trong mớ đấu khí vốn đã hỗn độn như một món thập cẩm của tên sắc lang thì nay lại có thêm một loại đấu khí nữa.

Mộ Dung Thiên tạm thời còn chưa biết loại Minh khí hiện đang bị vây đứng yên một nửa này có những tác dụng gì, tuy nhiên cũng có lần trong lúc đang chiến đấu, nó vốn đang nằm yên một chỗ nhưng bỗng nhiên lại sống dậy, khi đó cùng với việc Mộ Dung Thiên được gia tăng lực lượng, nhưng đồng thời hắn cũng trở nên cực kỳ khát máu, mặc dù lúc đó chỉ lóe lên một chút, nhưng nó cũng khiến cho một kẻ rất có tự tin

với việc không chế tâm tình như Mộ Dung Thiên cũng phải kiêng kỵ. Đường như Minh khí cũng có thể kích phát tiềm năng giống như “Khoảnh khắc thiên đường” vậy, nhưng chẳng qua nó lại là một loại lực lượng không lành mạnh đối với con người, vì nó có tính chất hủy diệt và phá hỏng rất mạnh.

Sau bảy ngày hải trình, Hải mao mang theo Mộ Dung Thiên với tâm tình lo lắng trở lại Tát La. Sau đó sẽ là công việc cuối cùng của hải lập - ban thưởng huân chương vinh dự cho các dũng sĩ, và đồng thời cũng phân chia chức vụ cho họ.

Bước thứ hai trong kế hoạch mọc rễ tại Tát La của Mộ Dung Thiên cũng sắp sửa tiến về phía trước rất vững chắc.

Hết hồi 200

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

203. Hồi 201: Phó Thủ

Dị Giới Duyệt Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 201: Phó Thủ

Dịch giả: vivarichmount

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Thành thủ của thành Đặc Đồn Lạp Tư là La Bá Đặc xin đại diện cho thành chủ Ai Đê Phi cùng với toàn thể dân chúng cung nghênh giám sát sứ Đan Ni Tư đại nhân quang lâm. Vì thành chủ có việc quan trọng phải ra ngoài nên đã sai tại hạ đích thân tiếp đãi đại nhân để tạ lỗi. Mong đại nhân bỏ qua chỗ thất lễ cho.

- Hạ quan là hội trưởng Dong Bình công hội Bạch Linh xin chúc mừng Đan Ni Tư đại nhân quang vinh đăng nhậm trọng chức.

- Đan Ni Tư đại nhân quả thật là tuổi trẻ đầy triển vọng, tương lai của thành Đặc Đồn Lạp Tư chúng ta sau này nhất định sẽ lại càng thêm huy hoàng.

- Kiên quyết thực hiện phương châm chính sách đoàn kết với trung tâm là Đan Ni Tư đại nhân, mệnh lệnh của đại nhân cao hơn tất cả là điều cốt lõi.

-

Khi Mộ Dung Thiên vừa bước một chân lên bờ, thì đã được tiếp đón rất long trọng. Trước mắt là hai hàng Tinh giáp chiến sĩ thật dài, ai nấy đều ngẩng đầu ưỡn ngực, vũ khí giơ lên cao, đứng hai bên một lối đi, và trên lối đi đó có một tấm thảm đỏ trải trên những phiến đá xanh kéo dài ra xa tít tắp, nối liền với trung tâm của thành, trên tấm thảm có thêu những hoa văn bằng kim tuyến, thể hiện lễ nghi cao nhất của hạ cấp đối với thượng cấp.

Trên thành lâu là một đàn vũ cơ với nhiều chủng tộc khác nhau, ai nấy đều múa lên những điệu vũ nhanh nhẹn và đẹp mắt, rồi cầm tú cầu ném về phía đoàn người của Mộ Dung Thiên. Đương nhiên đó không phải là để chọn rể, mà bài vũ này có tên gọi là “Tiền trình tự cảm”, chuyên dùng để tiếp đón những vị thượng cấp mới đến nhậm chức tại đây.

Ngoài những viên chức đến nghênh đón Mộ Dung Thiên ra, còn có rất nhiều dân chúng nghe tin cũng chạy đến xem, nam phụ lão ấu đều có đủ, quả thật là muôn người cùng đổ ra đường, cực kỳ náo nhiệt. Mọi người đều hiếu kỳ chen chúc nhau để xem, nếu như không có binh sĩ duy trì trật tự thì nói không chừng nơi đây sớm đã loạn cào cào rồi.

Ở trước mặt còn vô số ánh mắt ngưỡng mộ của dân chúng, và những khuôn mặt cười tươi rói tỏ lòng cung kính như là nhi tử đối với phụ thân vậy, cả mỹ nữ trong thành cũng đông nườm nượp, ai nấy cũng đều ném về phía Mộ Dung Thiên những cái liếc mắt nũng nịu, khiến cho hắn cứ cảm thấy lâng lâng trong người. Con bà nó, cảm giác của việc làm quan thì ra là sung sướng đến như thế, chẳng trách nào có nhiều người sau khi bước chân vào chính giới thì dù sống dù chết cũng đều không muốn bị giáng chức. Đây chính là mỹ lực đặc biệt của quyền thế, so với thuốc phiện còn dễ bị ghiền hơn, muốn cai được nó thì còn khó hơn cả bảo chó không ăn phân tới mấy bậc.

- Các khanh bình.....úy, chức vị đại nhân không nên đa lễ, sau này còn nhờ chức vị chiếu cố nhiều cho.

Mộ Dung Thiên suýt chút nữa là đã cho rằng mình chính là thiên hoàng lão tử rồi, cũng may là chưa nói hết thì đã kịp sửa lời.

Căn cứ theo kết quả của hải liệt, triều đình Tát La quyết định cho Mộ Dung Thiên chức vị giám sát sứ của thành thị cấp bốn Đặc Đồn Lạp Tư.

Đó là một công việc rất béo bở, tuy không thể trực tiếp điều động các công hội trong thành một cách vô duyên vô cớ, nhưng quyền lực thật sự rất to lớn, điều đó không có gì để hoài nghi, chức vụ đó tương đương với chức Đảng ủy bí thư vậy. Ở một mức độ nào đó, chức vị này còn có thể ngang vai ngang vế với thành chủ nữa. Đầu tiên là nó trực thuộc vào chính giới cao tầng ở Tát La, nếu như phát hiện được quan viên nào ở trong thành đã thất trách, làm việc không đủ, ra quyết sách sai lầm, tham ô nhận hối lộ, hoặc là những vấn đề lạm dụng quyền lực, vv....giám sát sứ có thể dâng sớ lên thượng cấp, rồi sau đó sẽ do giới cao tầng phái người đến điều tra, nếu tình huống đúng như lời tấu trình thì sẽ được xử lý ngay. Kể đến, hầu như tất cả sự vụ quan trọng nào cũng đều phải qua tay giám sát sứ, nặng thì như trường hợp ma thú công thành, muốn xin tăng thêm nhân thủ, vv...những việc này đều phải thông qua giám sát sứ để tiến hành.

Chỉ với hai điểm đó thôi, đã khiến cho người ta không dám đắc tội với giám sát sứ rồi, bằng không chỉ cần hắn viết sớ hạch tội rồi trình lên thượng cấp, vậy thì quan viên nào cũng chịu không thấu rồi. Phải biết rằng Tát La là một quốc gia lấy thương nghiệp làm chủ, quan viên tham ô hối lộ cũng là chuyện rất thường, kẻ thanh liêm chỉ e còn quý hiếm hơn cả gấu trúc ở Địa cầu nữa. Tuy rằng “tập quán” tham ô này không thể nào hoàn toàn ngăn chặn được, nhưng thường ngày thượng cấp rất ít khi điều tra, nhưng đến khi có giám sát sứ thì mọi chuyện rất khó nói. Về phần những chiến tích khác thì cũng e rất dễ bị “nhắc” tới.

Giám sát sứ là một chức vị chính trị mới được thành lập của Tát La, cũng là vì Mộ Dung Thiên nên mới mọc ra một chức vị đặc thù như thế, và cũng nhân đó mà để cho các dũng sĩ ngoại lai không có quốc tịch của Tát La đảm nhận chức này. Đồng thời, trong thời cuộc hỗn loạn như ngày nay, Tát La như miếng thịt ngon nằm ngay trước mõm hai con chó dữ, một mặt thì họ e ngại gián điệp ngoại lai được phái tới để nắm vùng, còn mặt khác thì cũng gấp gáp thu nhận càng nhiều nhân tài càng tốt, nhằm tăng cường thực lực cho chính mình. Vì vậy mà chức vị giám sát sứ này ra đời rất đúng lúc, nó là chiếc cầu nối liền trung ương hạch tâm của đế quốc với địa phương các nơi, chức vị này vừa khá trọng yếu, lại cũng không thể nắm quyền trực tiếp, như vậy Tát La vừa có thể thu hút nhân tài ngoại lai, đồng thời cũng có thể bảo đảm sự an toàn của đế quốc. Sau khi giám sát sứ trải qua sự khảo nghiệm về lòng trung thành cùng với những cống hiến, thì mới có thể thăng lên cao tầng.

Thành Đặc Đồn Lạp Tư là một hòn đảo nhỏ ở tây bộ, đặc sản trứ danh của họ chính là đủ các loại thủy quả đặc sắc mang tên của những loại đá quý, tỷ như mã não môi (berry), phỉ thúy lê, trân châu hạnh, vv..... tất cả đều là cùi dày, nhiều nước đang rất được hoan nghênh trên thị trường, hầu hết đều có nguồn gốc từ Đặc Đồn Lạp Tư, có thể nói thành này là quê hương của thủy quả vậy, rất là vinh dự.

Các loại thủy quả đặc sắc rất phong phú, mà số lượng lại nhiều, do nhiều loại chất dịch của trái cây khác nhau hỗn hợp lại mà tạo thành vô số rượu ngon cũng nổi tiếng toàn quốc, thậm chí danh tiếng còn bay xa sang các nước láng giềng nữa. Vì Tát La có nhiều đảo nhỏ không thích hợp để trồng cây ăn quả, phần lớn rượu đều được làm từ táo [1], mà rượu trái cây lại có vẻ rất hiếm lạ, thông thường đều nhập khẩu từ những

quốc gia khác, bởi vì rất đặc sắc nên lại càng thêm ít ỏi.

Ngoài hai thứ đó ra, còn có một loại nữa nhất định phải nhắc đến, đó chính là mỹ nữ có làn da như tuyết. Có thể là do khí hậu và đất đai tương đối đặc biệt, ngoài việc bồi dưỡng các loại cây ăn quả ra, thì làn da của nữ nhân ở đây đều cực kỳ trắng nõn và mềm mại, thậm chí còn có thể tranh đua với sương và tuyết nữa. Quả thật so với làn da thô ráp của hải tộc thì thật khác xa một trời một vực.

Rượu ngon và mỹ nữ đối với nam nhân mà nói, có thể sở hữu được hai thứ này thì chẳng khác nào là đã lên được thiên đường rồi vậy, nhất là đối với một nam nhân đam mê tử sắc như Mộ Dung Thiên. Nếu như nói còn chỗ nào chưa được hoàn mỹ, thì đó chính là cự ly ở đây cách với nhà của hắn ở Gia Đồ Thác quá xa đi.

Bởi vì trong giai đoạn Cực hạn sinh tồn, Mộ Dung Thiên đã bị thất tung, còn Mâu Cơ thì xung động đến nỗi bất chấp tất cả để chạy đến Phục Hoạt khu, qua việc đó, Mạch Khắc Tắc Nhĩ tựa như đã nhìn ra được quan hệ giữa hai người họ không còn đơn giản như chủ khách giao dịch buôn bán nữa, mà có lẽ nó đã được tăng lên một bậc. Đương nhiên, ông ta cho rằng chỉ có Mâu Cơ mới có tình ý với Mộ Dung Thiên mà thôi, chứ bản thân hắn thì không dám to gan đến nỗi tự chủ động theo đuổi nàng. Tuy nhiên, để phòng vạn nhất, Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã thông qua sức ảnh hưởng của mình mà khiến hắn bị điều đi nhậm chức tại Đặc Đồn Lạp Tư, một thành thị có khoảng cách xa nhất đối với Gia Đồ Thác và Long đảo, để cho Mâu Cơ không thể nào cứ cả ngày không việc gì làm thì đều chạy đến tìm hắn hoài được.

Tuy rằng Đặc Đồn Lạp Tư chỉ là một thành thị cấp bốn, là một trong số hàng vạn tòa thành cấp thấp của Tát La, được làm chức giám sát sứ như hắn cũng chỉ là một chức quan thất phẩm tếp riu mà thôi, nhưng Mộ Dung Thiên lại vui vẻ chấp nhận sự an bài đó. Nếu muốn một bước lên trời thì hơi khó, hơn nữa làm hoàng đế ở một địa phương xa vời vợi như vậy sẽ không gây chú ý cho người khác, hắn có thể âm thầm tiến hành kế hoạch huấn luyện của mình. Ở Tát La có nhiều quan viên cao cấp thềm thường Kim thương bất đảo của mình tới như vậy, chẳng lẽ còn sợ không có cơ hội hay sao? Điểm duy nhất còn thiếu bây giờ chính là cơ hội để biểu hiện mà thôi, bất cứ lúc nào nó cũng có thể đến, giờ đây hãy tạm thời nhẫn nại, đồng thời mượn dịp này mà học hỏi cách giao tiếp trong chính trị một chút cũng tốt. Do đó mà hắn chẳng hề do dự, cứ dọn nhà tới thẳng Đặc Đồn Lạp Tư thôi.

Đại biểu của thành chủ là La Bá Đặc ân cần nói:

- Đan Ni Tư đại nhân đi đường xa mệt nhọc, chắc đã mệt lắm rồi phải không? Bọn tại hạ đã chuẩn bị sẵn một tòa phủ đệ cho ngài ở trong thành từ lâu, chẳng hay đại nhân có muốn đến đó xem qua, rồi sau đó bọn tại hạ lại đến đón đại nhân đi tẩy trần?

Đám quan viên trong thành sớm đã biết ngoài tính chất đặc thù của chức vụ giám sát sứ ra, Mộ Dung Thiên còn là một nhân vật danh dương Tát La, có nhiều quan hệ mật thiết với rất nhiều đại nhân vật quý tộc, tiền đồ vô lượng, việc hắn sẽ được thăng quan cũng chỉ là việc sớm muộn mà thôi, do đó ai nấy cũng đều hết lòng a dua nịnh bợ.

Mộ Dung Thiên hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đi xem trước cũng tốt đấy chứ, ha ha.....

Thế rồi hắn liền xách bao lớn bao nhỏ hành lý, rồi cùng một nhóm lớn nữ quyến là đám người Lộ Thiển, nghênh ngang đi trước, thật là quá khoa trương.

- Hay lắm, vậy cứ theo ý đại nhân.

La Bá Đặc phất tay một cái, lập tức có hơn mười vị tuần thú sư đã chờ sẵn một bên từ lâu, liền khống chế mấy con hải thú được trang bị chỗ ngồi rất xa hoa đi tới trước mặt đám người Mộ Dung Thiên.

- Đan Ni Tư đại nhân và các vị phu nhân, hạ quan xin đi trước dẫn đường.

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- La Bá Đặc đại nhân, vậy làm phiền người, ha ha.....

La Bá Đặc thấy hắn khách khí như vậy thì vội lên tiếng:

- Đâu dám, đâu dám, đây là việc mà hạ quan nên làm mà.

Thế rồi những quan viên khác cũng đều lục tục lên “xe”. Sau khi chủ khách an tọa xong, đoàn người liền thông thả đi thẳng về tòa phủ đệ của Mộ Dung Thiên, tọa lạc tại trung tâm của thành. Xem ra còn náo nhiệt hơn lễ hội nữa.

oooOooo

- Đây là phủ đệ của ta sao?

Mộ Dung Thiên ngược mắt nhìn tòa giám sát phủ mà hơi có chút khó tin.

Nếu nói về phương diện lịch sự tao nhã thì tuyệt đối không bằng với tòa nhà của hắn ở Gia Đồ Thác, vì nơi đó do chính hắn đã thiết kế theo cách bày trí tại Tô Châu viên lâm, nhưng mà diện tích thì lớn rộng hơn nhiều lắm, chỉ ít cũng phải gấp hai lần, hơn nữa lại còn được xây dựng trên nước. Trên thực tế thì toàn bộ tòa giám sát phủ này giống y hệt như một đảo trong đảo vậy, nước biếc gió nhẹ, thật là hữu tình. Tám chiếc cầu to rộng, khí thế hùng hồn song từ những hoa văn trên lan can và những viên đá quý được trạm trổ vẫn thể hiện được nét tinh tế của nó, chúng nối liền từ hòn đảo nằm giữa hồ tới các cửa phủ theo hình mạng nhện. Trên những chiếc cầu đá có rất nhiều cây ăn quả sắc sỡ muôn màu, hiện đã bắt đầu đơm quả và nở hoa, mùi thơm lạ lùng xộc vào mũi. Nếu có thể tản bộ trên cầu thì đó sẽ là một việc rất thích thú.

Nhìn thấy nét kinh ngạc của Mộ Dung Thiên, La Bá Đặc liền lộ vẻ tươi cười hơn hở. Vì muốn khiến cho vị giám sát sứ mới đến đảo nhậm này có được một sự kinh ngạc lớn, các quan viên lớn nhỏ trong thành đều tìm đủ mọi cách để hiển kế, tận hết khổ tâm, rồi triệu tập các Dã man nhân công tượng và Thạch hệ Tinh Linh điều sư trong toàn thành để ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, cuối cùng cũng xây xong trong mười ngày.

Y tiến đến nói nhỏ vào tai Mộ Dung Thiên:

- Đan Ni Tư đại nhân, ở trong phủ còn được bố trí mỹ tửu hương trì (hồ rượu thơm) trứ danh nhất của bốn thành, bên cạnh hồ còn trồng khá nhiều loại cây ăn quả bí chế, sau khi quả chín sẽ rụng vào hồ và hóa thành rượu. Thời gian trái cây chín đều khác nhau, nên phẩm vị của rượu ngon trong hồ cũng theo đó mà khác nhau. Khi đại nhân và các vị phu nhân tắm rửa trong đó, nó sẽ có công hiệu giúp cho chư vị giải tỏa áp lực tinh thần. Ngoài ra, trong phủ còn có ca cơ vũ đoàn đều thuộc về đại nhân, mong rằng họ sẽ có thể hiển dâng tài nghệ tinh xảo để giúp cho ngài giải tỏa được bao căng thẳng mệt nhọc sau khi làm việc, hưởng thụ vui vẻ.

Mộ Dung Thiên nghe xong lời đó thì mắt mở thật to, mẹ kiếp, “tửu trì nhục lâm” [2]? Cuối cùng mọi người cũng hiểu, vì sao người xưa lại nói “làm quan thất phẩm ở huyện còn hơn làm quan giúp việc trong triều.”

Hử bại! Thật đúng là con bà nó hử bại! Nhưng ta lại thích thế, địa phương càng hử bại thì càng thích hợp cho đám sâu mọt sinh tồn. Trong lòng Mộ Dung Thiên vốn đã vui mừng cực điểm, nhưng bên ngoài vẫn làm ra dáng đạo mạo, nói:

- Chư vị đại nhân, thật quá lãng phí rồi, Đan Ni Tư làm sao tiếp nhận nổi?

Chúng quan viên ai nấy đều hết lòng khuyên nhủ, đồng thanh nói:

- Quý thể của đại nhân được an khang thì điều đó có ý nghĩa rất quan trọng đối với bốn thành, sao có thể không lãng phí được chứ?

Sau khi Mộ Dung Thiên giả vờ thoái thác một phen, cuối cùng vì không thể chối từ được mối thịnh tình này mà phải nhận lấy.

La Bá Đặc nói:

- Tối nay bọn hạ quan sẽ thiết tiệc tẩy trần mừng đại nhân ở Lăng Hư Lâu trong thành, mong đại nhân sẽ quang lâm.

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp:

- Hay lắm, ta nhất định sẽ đến.

Vừa mới thượng nhậm, tất nhiên là phải giao lưu móc nối quan hệ với mọi người ở đây rồi.

La Bá Đặc hạ giọng nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, phó giám sát sứ cũng tới rồi, đó chính là một mỹ nữ, không biết đại nhân đã từng gặp qua chưa?

Mộ Dung Thiên vừa nghe đến mỹ nữ thì tinh thần tỉnh táo ngay, đối với hai chữ đó, hẳn quả thật đặc biệt có hứng thú.

Hết hồi 201

=====

Chú thích

[1] tảo: là một nhóm lớn và đa dạng, bao gồm các sinh vật thông thường là tự dưỡng, gồm một hay nhiều tế bào có cấu tạo đơn giản, màu sắc khác nhau, luôn luôn có chất diệp lục nhưng chưa có rễ, thân, lá. Hầu hết tảo sống trong nước. Đây là những sinh vật mà vách thân chứa xenluloza, là những sinh vật tự dưỡng vì chứa diệp lục a, quang hợp nhờ ánh sáng và CO₂. Cơ quan dinh dưỡng còn gọi là tản. Tảo có nhiều dạng: đơn bào, sợi xiên, sợi phân nhánh, hình ống, hình phiến. Tảo không có mô dẫn truyền.

[2] tửu trì nhục lâm: ao rượu rừng thịt.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

204. Hồi 202: Tổng Lễ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 202: Tổng Lễ

(Tặng Lễ)

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

La Bá Đặc nheo nheo mắt cười nói:

- Phó giám sát sứ là phó thủ của đại nhân, vì để tiện cho công việc nên tòa phủ đệ của nàng ta cũng ở ngay sát bên cạnh phủ đệ của đại nhân đấy, khả khả.....

Vì y nhìn thấy Mộ Dung Thiên dẫn theo đám lớn đám nhỏ phu nhân, tỳ thiếp và nữ tỳ, nên cho rằng hẳn nhất định phải là một nam nhân phong lưu, do đó liền vội vàng “tổ cáo” tin tốt cho hắn.

- Được trắng trước!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì mặt mày hớn hở, xem ra La Bá Đặc cũng là tay sành sỏi đây. Mộ Dung Thiên cảm thấy y như đúng là một tri kỷ của mình vậy, liền vỗ vai y rồi thân mật nói:

- La Bá Đặc đại nhân, ngài thật đúng là người rất “biết hàng” đó nhé!

Khi nói tới hai chữ “biết hàng”, hẳn đặc biệt nhấn mạnh thêm.

La Bá Đặc cúi đầu nói:

- Đại nhân quá khen!

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ, kẻ làm quan ai cũng có da mặt rất dày, nếu mình bảo y là lòng người dạ thú, không khéo y cũng sẽ thốt ra câu “đại nhân quá khen!” như thế thôi.

Với chức vụ phó giám sát sứ, chỉ thêm một chữ “phó” thôi thì ý nghĩa đã không giống nhau nữa, tuy cũng là giám sát sứ, nhưng sự khác nhau đó cũng giống như sự khác nhau giữa lão tổng và bí thư vậy. Tất cả mọi chuyện sau khi qua tay của giám sát sứ duyệt xét rồi thì mới giao sang cho phó giám sát sứ để thi hành. Hơn nữa nàng ta lại là một nữ nhân, nên không có nhiều phương tiện để đút lót, do đó mà mọi người sẽ không nhiệt tình với nàng ta bằng hẳn. Địa vị của nữ nhân ở trên đại lục dù sao thì vẫn thấp hơn một bậc. Ngoài những chức nghiệp đặc thù âm thịnh dương suy như Thần Quan công hội, hiếm có nữ tử nào có thể leo lên được vị trí cao như hội trưởng hay thành chủ, chức vị quan lại trong đế quốc cũng như vậy.

La Bá Đặc đưa Mộ Dung Thiên du ngoạn một vòng trong ngoài giám sát phủ, chỉ ra điều dụng của từng địa phương một. Điều đó khiến Mộ Dung Thiên rất hưng phấn, vừa mới nhậm chức mà đã có nhà mới và còn rất hào hoa nữa.

Các quan viên khác đều lần lượt xin cáo lui để hẳn được nghỉ ngơi dưỡng sức cho buổi tiệc tẩy trần tối nay. Mộ Dung Thiên phát hiện ngoài những người đã được giới thiệu trước đó ra thì còn có những người khác như là quản gia, đầu bếp, nữ tỳ, tạp vụ, vv...tất cả đều có đủ. Ngoài ra còn có cả hai hộ vệ.

- Hắc hổ, bạch hùng!

Theo tiếng gọi đó là những tiếng động âm âm, rồi một hổ nhân và một hùng nhân từ bên ngoài chạy vọt đến. Cả hai người họ đều khôi ngô hùng tráng, cao lớn phi thường. Hổ nhân chạy đến trước mặt Mộ Dung Thiên, nhìn xuống hẳn và hỏi:

- Chuyện gì?

Bạch hùng đánh một cái vào ót gã rồi nói:

- Phải gọi là đại nhân, đã bảo người nhiều lần rồi mà vẫn không nghe, còn nữa, phải giữ một khoảng cách với đại nhân, và đứng phải cúi đầu. Thật là không biết lễ phép chút nào!

Chưởng lực của Hùng nhân khá mạnh, khiến Hổ nhân thấy đau điếng, vội vuốt vuốt đầu, rồi nói nhỏ:

- Dạ biết rồi ca ca, phải nhớ nhiều như vậy, thật là phiền phức mà.

Bạch hùng lập tức lại vung tay lên, nói:

- Đại nhân còn chưa hỏi gì kia mà, bớt nói lời vô ích đi!

Hai người thị vệ này là huynh đệ ruột, do Hổ nhân và Hùng nhân kết hợp mà sinh ra. Ca ca Bạch hùng sinh ra giống như phụ thân vậy, mà lại được di truyền huyết mạch hắc hổ của mẫu thân. Thú nhân nguyên bản đã không được thông minh lắm, đã vậy mà con cái do hai loại khác nhau kết hợp mà sinh ra thì lại càng ngu hơn. Điều này được thể hiện rõ trên người hai huynh đệ họ, cả hai đều thiếu chất xám trong não, nhất là Hắc hổ, trí lực của gã so với tiểu hài tử mới sinh không hơn được bao nhiêu. Còn Bạch hùng thì đỡ hơn chút, ít ra gã cũng hiểu được cách thức giao tế cơ bản nhất bằng cách học thuộc lòng, nhưng bản thân gã cũng là người không có chủ kiến gì, chỉ biết theo lệnh mà hành sự thôi. Năng lực suy đoán và lý giải của họ cũng rất kém, tỷ như vào mỗi lần ma thú công thành, đội trưởng bảo họ phải anh dũng chiến đấu, không hẳn là lùi bước, nhưng bọn họ cứ thế mà xông thẳng về phía đám ma thú mà không hề nhú mào, khiến cho mọi người phải vội vàng gọi họ trở về. Sau này cũng không dám để họ làm những việc quan trọng nữa. Nhưng cũng may, hai huynh đệ họ là kết quả biến dị, tuy đầu óc đần độn, nhưng thân thể cũng được thiên phú bẩm sinh. Ngoài thân lực trời sinh ra, lại còn có thể học tu luyện thuật nữa, có thể bởi vì tính tình đơn thuần nên sức tiến bộ của họ rất nhanh, so với Thú nhân chỉ biết thu hoạch yêu khí trên người ma thú thì họ còn mạnh hơn nhiều lắm.

Quan viên của Đặc Đồn Lạp Tư thành dùng hai huynh đệ họ để làm hộ vệ cho Mộ Dung Thiên cũng là có thâm ý cả. Đầu tiên là họ quả thật rất mạnh, tuy không thể làm được những việc phức tạp, nhưng việc chính là bảo hộ thượng cấp thì không có vấn đề gì, hơn nữa họ lại không hề sợ chết. Thứ hai, giám sát sứ vốn là dùng sĩ ngoại lai, cả đế quốc cũng yên tâm để hẳn nhậm chức, vậy thì để lấy lòng hẳn, họ đã dùng

hai huynh đệ Thú nhân ngu dốt này vốn là nhân tuyển thích hợp làm hộ vệ nhất toàn thành, và cũng bởi vì họ không thể đảm trách nhiệm vụ đặc biệt gì thì sẽ không thể giám sát được nhất cử nhất động của Mộ Dung Thiên. Ngay trước mặt đàn kiều thê mỹ thiếp của Mộ Dung Thiên, tất nhiên là người ta không thể an bài hai nam nhân tuần tú, tướng tá oai hùng ở đó để đoạt đi danh tiếng của đại nhân được.

Mộ Dung Thiên quả thật rất thỏa mãn, nhất là sau vụ bị Bồi Đình Mật ám toán, hẳn lại càng phải chú ý tới những người ở bên cạnh hơn. Hai tên đàn độn trước mặt này vô luận là gien di truyền hay biểu hiện bề ngoài đều chứng tỏ họ là người không có tâm cơ. Mộ Dung Thiên thật giống như đã gặp lại người bạn đầu tiên của mình là Ba Tây vậy, nên cảm giác rất thân thiết. Mặt của hắn vốn đã ngăm đen sẫm, lại thêm vào hai người hộ vệ cao to uy mãnh này thì cũng có mấy phần khá giống Bao Thanh Thiên. Mộ Dung Thiên thấy cũng thú vị, nên cười ha hả nói:

- Cũng không có gì, tối nay ta sẽ đi dự tiệc, có rất nhiều thức ăn ngon, và lại có cả những loại mỹ tửu mà gặp lúc bình thường sẽ không được uống, các người có muốn theo ta hay không?

Hai huynh đệ này thừa hưởng được lòng yêu thích ăn uống của Thú nhân, nên giờ vừa nghe nói đến thức ăn ngon và mỹ tửu thì đã thêm nhỏ dãi, vội nuốt nước miếng ừng ực, rồi nói:

- Đi, đi! Không đi mới là kẻ ngu, là kẻ siêu cấp ngu ngốc!

Mộ Dung Thiên cũng cười thầm trong bụng, thật tức cười, các người mới là những kẻ đàn độn ấy chứ.

- Từ giờ tới yến hội cũng còn lâu, các người cứ ăn chút gì lót dạ đi, đến lúc tới đó thì thỏa sức mà hưởng thụ.

Hai huynh đệ nghe vậy thì rất bội phục, sao mình không nghĩ tới biện pháp này nhỉ? Đại nhân đúng là đại nhân, quả nhiên thông minh, lại rất biết chăm sóc thuộc hạ nữa.

Mộ Dung Thiên phát tay, nói:

- Không còn chuyện gì nữa, khi nào tới giờ đi thì ta sẽ gọi các người.

Sau khi Hắc hổ và Bạch hùng lui ra rồi, Mộ Dung Thiên mới ngồi xuống ghế, thở một hơi dài, than:

- Chà, thật là êm ái, quả là rất thoải mái.

Tuy là cao thủ, nhưng vẫn không thể khắc phục được cơn mệt mỏi và buồn ngủ sau khi bạt thiệp trường đồ, trong tiếng hát du dương ôn hòa của ca cơ Mỹ Âm tộc, Mộ Dung Thiên nằm trên chiếc thuyền nhỏ nhấp nhô trên sóng, ngủ đến tận lúc màn đêm buông xuống, đến khi hạ nhân lên thuyền báo lại là tuần thú sư đến đón hẳn dự yến hội đã tới và đang chờ sẵn ở ngoài cửa.

Nếu đến trễ thì chúng quan sẽ cho rằng vị quan mới nhậm chức này muốn đùa giỡn họ, đến lúc đó thì sẽ không được tốt lắm. Thế là Mộ Dung Thiên vội vàng thay đổi ý phục, sau đó lại căn dặn đám người Lộ Thiển không cần chờ hắn về dùng cơm.

oooOooo

- Hạ quan là Bái Nạp Mỗ, xin chúc mừng Đan Ni Tư đại nhân vừa đến nhậm chức. Ở đây có vài chiếc vòng đeo tay đến từ Châu Bảo quốc gia, độ tinh khiết có đến chín mươi tám phần trăm, đeo lên tay quý phu nhân quả là vừa vặn xinh xắn, lại còn có thể xua đuổi tà ma, thật không có gì hợp hơn, mong đại nhân vui lòng nhận cho!

- Dường như đại nhân còn chưa có chiến sủng phải không? Hạ quan Đường Cát có hai quả trứng phong báo dành riêng cho đại nhân, đợi nó nở rồi mang theo bên mình thì tất nhiên sẽ tăng thêm được uy thế, sau này mong đại nhân chiếu cố nhiều hơn.

- Ở đây có một củ Bích Huyết sâm trăm tuổi mọc tại nơi cực lạnh của Băng Tuyết vương quốc, có công hiệu làm tăng lượng máu trong người, và trứ nhân dưỡng sinh rất kỳ diệu. Đại nhân bận rộn nhiều sự vụ, ngày đêm vất vả, đây là hạ quan xin đại diện cho bách tính sở tại mà biểu lộ một chút tâm ý, khẩn cầu đại nhân đừng ghét bỏ.

-

Khi Mộ Dung Thiên vừa đến nơi, quan viên lớn nhỏ đều xúm xít lại tặng quà, ai nấy cũng đều giở hết bản lĩnh ra để làm vui lòng hắn, chỉ mong ít nhất thì hắn sẽ nhớ đến cái tên của mình, vậy thì sau này mới dễ làm việc.

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Chư vị đại nhân thật là...àì...lần sau không nên tặng nhiều quà như thế nữa.

Miệng hắn thì nói “không nên tặng nhiều”, nhưng tay thì nhận hết các phần lễ vật rồi bỏ vào Không gian châu. Một mặt Mộ Dung Thiên cho rằng những lợi ích này không nhận thì cũng phí; hơn nữa, nếu hắn không tiếp nhận thì chúng quan sẽ không rõ tâm ý của hắn, như vậy thì sau này sẽ khó hòa mình với mọi người. Mộ Dung Thiên vẫn luôn tâm niệm rằng: cho người ta cơ hội thì cũng giống như là cho mình cơ hội vậy.

Mắt thấy đủ các quan đã dâng lên lễ vật, chỉ còn lại một người béo phì, cổ và cằm của y thật khó mà nhận ra được chỗ khác biệt. Y chính là hội trưởng Thuế Vụ công hội tại thành này, tức Ca Ngõa Lợi Phu Nặc. Ai ai cũng biết đó là một chức nghiệp rất béo bở, nhìn cái bụng phình phình của y tựa như bụng của thai phụ đã đến bảy tháng thì đoán có lẽ lễ vật của y hẳn không phải là chuyện đùa. Nhưng cho tới bây giờ mọi người vẫn chưa thấy y có hành động gì, nên ai nấy cũng đều cảm thấy kỳ quái, bởi vì hội trưởng Thuế Vụ công hội luôn là con ngựa đầu đàn, trước kia phàm là những vị quan mới đến đây nhậm chức, hoặc do cấp trên phái đến thị sát, lúc nào y cũng đi đầu làm gương, a dua nịnh hót, không thiếu bao giờ.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đi đến trước mặt Mộ Dung Thiên, rồi chậm rãi mở miệng nói:

- Hạ quan hôm nay không có mang theo lễ vật đến đây.

Lời này vừa nói ra, ai ai cũng thấy khó hiểu, đồng thời cũng đổi thành khinh bỉ. Cơ hội tốt thế này mà không biết nắm lấy để tỏ lòng thì sao có thể làm một hội trưởng chứ? Lễ nào tên mập này uống lộn thuốc nên mới trở nên khác thường như vậy?

Sắc mặt của Ca Ngõa Lợi Phu Nặc vẫn không thay đổi, tiếp tục nói:

- Bởi vì lễ vật của hạ quan không thích hợp mang ở trên người.

Mọi người nghe vậy thì mới vỡ lẽ ra rằng y còn có ý khác, nên ai nấy liền cảm thấy hứng thú, rốt cuộc đó là lễ vật thế nào, chẳng lẽ là bồn cảnh hay tọa kỵ gì đó hay sao?

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc chậm rãi tiếp:

- Hạ quan có một nữ nhi tên là Đình Đình, tuy không dám nói là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng kể là xinh đẹp, mà đặc biệt hơn là cầm kỳ thư họa và kiếm thuật, không có môn nào là nó không biết. Từ nhỏ do hạ quan giáo dục cẩn thận nên nó cũng biết ngoan ngoãn nghe lời. Nghe nói đại nhân tuổi trẻ tài cao, võ công cao cường, nên nó cực kỳ ngưỡng mộ, vì vậy mà muốn đích thân dâng lên lễ vật cho đại nhân, luôn tiện mượn dịp đó để bàn luận võ công với đại nhân. Chẳng hay đại nhân có thể dành ra chút thời gian quý báu để quang lâm hàn xá một chuyến được chăng?

Nghe xong lời này thì mọi người mới hiểu ra ý đồ của Ca Ngõa Lợi Phu Nặc, thì ra lễ vật mà y muốn dâng lên không phải gì khác mà chính là nữ nhi Đình Đình của y, bằng không thì sao y lại khen nữ nhi của mình trắng trợn đến như thế, còn phần lễ vật phía sau trái lại chỉ nói thoáng qua?

Con người mập mạp này đã nhìn ra Mộ Dung Thiên không phải chỉ là một giám sát sứ đơn giản như vậy, ngoài việc phải nịnh bợ ra, y còn muốn tiến thêm một bước là kết thông gia với hắn. Cao, quả là rất cao tay ăn.

Hết hồi 202

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

205. Hồi 203: Phó Thủ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 203: Phó Thủ

Dịch giả: vivarichmount

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Thành thủ của thành Đặc Đồn Lạp Tư là La Bá Đặc xin đại diện cho thành chủ Ai Đê Phi cùng với toàn thể dân chúng cung nghênh giám sát sứ Đan Ni Tư đại nhân quang lâm. Vì thành chủ có việc quan trọng phải ra ngoài nên đã sai tại hạ đích thân tiếp đãi đại nhân để tạ lỗi. Mong đại nhân bỏ qua chỗ thất lễ cho.
- Hạ quan là hội trưởng Dong Bình công hội Bạch Linh xin chúc mừng Đan Ni Tư đại nhân quang vinh đăng nhậm trọng chức.
- Đan Ni Tư đại nhân quả thật là tuổi trẻ đầy triển vọng, tương lai của thành Đặc Đồn Lạp Tư chúng ta sau này nhất định sẽ lại càng thêm huy hoàng.
- Kiên quyết thực hiện phương châm chính sách đoàn kết với trung tâm là Đan Ni Tư đại nhân, mệnh lệnh của đại nhân cao hơn tất cả là điều cốt lõi.

-

Khi Mộ Dung Thiên vừa bước một chân lên bờ, thì đã được tiếp đón rất long trọng. Trước mắt là hai hàng Tinh giáp chiến sĩ thật dài, ai nấy đều ngẩng đầu ưỡn ngực, vũ khí giơ lên cao, đứng hai bên một lối đi, và trên lối đi đó có một tấm thảm đỏ trải trên những phiến đá xanh kéo dài ra xa tít tắp, nối liền với trung tâm của thành, trên tấm thảm có thêu những hoa văn bằng kim tuyến, thể hiện lễ nghi cao nhất của hạ cấp đối với thượng cấp.

Trên thành lâu là một đàn vũ cơ với nhiều chủng tộc khác nhau, ai nấy đều múa lên những điệu vũ nhanh nhẹn và đẹp mắt, rồi cầm tú cầu ném về phía đoàn người của Mộ Dung Thiên. Đương nhiên đó không phải là để chọn rể, mà bài vũ này có tên gọi là “Tiền trình tự cầm”, chuyên dùng để tiếp đón những vị thượng cấp mới đến nhậm chức tại đây.

Ngoài những viên chức đến nghênh đón Mộ Dung Thiên ra, còn có rất nhiều dân chúng nghe tin cũng chạy đến xem, nam phụ lão ấu đều có đủ, quả thật là muôn người cùng đổ ra đường, cực kỳ náo nhiệt. Mọi người đều hiếu kỳ chen chúc nhau để xem, nếu như không có binh sĩ duy trì trật tự thì nói không chừng nơi đây sớm đã loạn cào cào rồi.

Ở trước mặt còn vô số ánh mắt ngưỡng mộ của dân chúng, và những khuôn mặt cười tươi rói tỏ lòng cung kính như là nhi tử đối với phụ thân vậy, cả mỹ nữ trong thành cũng đông nườm nượp, ai nấy cũng đều ném về phía Mộ Dung Thiên những cái liếc mắt nũng nịu, khiến cho hắn cứ cảm thấy lâng lâng trong người. Còn bà nó, cảm giác của việc làm quan thì ra là sung sướng đến như thế, chẳng trách nào có nhiều người sau khi bước chân vào chính giới thì dù sống dù chết cũng đều không muốn bị giáng chức. Đây chính là mỵ lực đặc biệt của quyền thế, so với thuốc phiện còn dễ bị ghiền hơn, muốn cai được nó thì còn khó hơn cả bảo chó không ăn phân tới mấy bậc.

- Các khanh bình.....úy, chư vị đại nhân không nên đa lễ, sau này còn nhờ chư vị chiếu cố nhiều cho.

Mộ Dung Thiên suýt chút nữa là đã cho rằng mình chính là thiên hoàng lão tử rồi, cũng may là chưa nói hết thì đã kịp sửa lời.

Căn cứ theo kết quả của hải liệu, triều đình Tát La quyết định cho Mộ Dung Thiên chức vị giám sát sứ của thành thị cấp bốn Đặc Đồn Lạp Tư.

Đó là một công việc rất béo bở, tuy không thể trực tiếp điều động các công hội trong thành một cách vô duyên vô cớ, nhưng quyền lực thật sự rất to lớn, điều đó không có gì để hoài nghi, chức vụ đó tương đương với chức Đảng ủy bí thư vậy. Ở một mức độ nào đó, chức vị này còn có thể ngang vai ngang vế với thành chủ nữa. Đầu tiên là nó trực thuộc vào chính giới cao tầng ở Tát La, nếu như phát hiện được quan viên nào ở trong thành đã thất trách, làm việc không đủ, ra quyết sách sai lầm, tham ô nhận hối lộ, hoặc là những vấn đề lạm dụng quyền lực, vv... giám sát sứ có thể dâng sớ lên thượng cấp, rồi sau đó sẽ do giới cao tầng phái người đến điều tra, nếu tình huống đúng như lời tấu trình thì sẽ được xử lý ngay. Kế đến, hầu như tất cả sự vụ quan trọng nào cũng đều phải qua tay giám sát sứ, nặng thì như trường hợp ma thú công thành, muốn xin tăng thêm nhân thủ, vv...những việc này đều phải thông qua giám sát sứ để tiến hành.

Chỉ với hai điểm đó thôi, đã khiến cho người ta không dám đắc tội với giám sát sứ rồi, bằng không chỉ cần hấn viết sớ hạch tội rồi trình lên thượng cấp, vậy thì quan viên nào cũng chịu không thấu rồi. Phải biết rằng Tát La là một quốc gia lấy thương nghiệp làm chủ, quan viên tham ô hối lộ cũng là chuyện rất thường, kẻ thanh liêm chỉ e còn quý hiếm hơn cả gấu trúc ở Địa cầu nữa. Tuy rằng “tập quán” tham ô này không thể nào hoàn toàn ngăn chặn được, nhưng thường ngày thượng cấp rất ít khi điều tra, nhưng đến khi có giám sát sứ thì mọi chuyện rất khó nói. Về phần những chiến tích khác thì cũng e rất dễ bị “nhắc” tới.

Giám sát sứ là một chức vị chính trị mới được thành lập của Tát La, cũng là vì Mộ Dung Thiên nên mới mọc ra một chức vị đặc thù như thế, và cũng nhân đó mà để cho các dũng sĩ ngoại lai không có quốc tịch của Tát La đảm nhận chức này. Đồng thời, trong thời cuộc hỗn loạn như ngày nay, Tát La như miếng thịt ngon nằm ngay trước mõm hai con chó dữ, một mặt thì họ e ngại gián điệp ngoại lai được phái tới để nằm vùng, còn mặt khác thì cũng gấp gáp thu nhận càng nhiều nhân tài càng tốt, nhằm tăng cường thực lực cho chính mình. Vì vậy mà chức vị giám sát sứ này ra đời rất đúng lúc, nó là chiếc cầu nối liền trung ương hạch tâm của đế quốc với địa phương các nơi, chức vị này vừa khá trọng yếu, lại cũng không thể nắm quyền trực tiếp, như vậy Tát La vừa có thể thu hút nhân tài ngoại lai, đồng thời cũng có thể bảo đảm sự an toàn của đế quốc. Sau khi giám sát sứ trải qua sự khảo nghiệm về lòng trung thành cùng với những cống hiến, thì mới có thể thăng lên cao tầng.

Thành Đặc Đồn Lạp Tư là một hòn đảo nhỏ ở tây bộ, đặc sản trứ danh của họ chính là đủ các loại thủy quả đặc sắc mang tên của những loại đá quý, tỷ như mã não môi (berry), phỉ thúy lê, trân châu hạnh, vv..... tất cả đều là cùi dày, nhiều nước đang rất được hoan nghênh trên thị trường, hầu hết đều có nguồn gốc từ Đặc Đồn Lạp Tư, có thể nói thành này là quê hương của thủy quả vậy, rất là vinh dự.

Các loại thủy quả đặc sắc rất phong phú, mà số lượng lại nhiều, do nhiều loại chất dịch của trái cây khác nhau hỗn hợp lại mà tạo thành vô số rượu ngon cũng nổi tiếng toàn quốc, thậm chí danh tiếng còn bay xa sang các nước láng giềng nữa. Vì Tát La có nhiều đảo nhỏ không thích hợp để trồng cây ăn quả, phần lớn rượu đều được làm từ táo [1], mà rượu trái cây lại có vẻ rất hiếm lạ, thông thường đều nhập khẩu từ những quốc gia khác, bởi vì rất đặc sắc nên lại càng thêm ít ỏi.

Ngoài hai thứ đó ra, còn có một loại nữa nhất định phải nhắc đến, đó chính là mỹ nữ có làn da như tuyết. Có thể là do khí hậu và đất đai tương đối đặc biệt, ngoài việc bồi dưỡng các loại cây ăn quả ra, thì làn da của nữ nhân ở đây đều cực kỳ trắng nõn và mềm mại, thậm chí còn có thể tranh đua với sương và tuyết nữa. Quả thật so với làn da thô ráp của hải tộc thì thật khác xa một trời một vực.

Rượu ngon và mỹ nữ đối với nam nhân mà nói, có thể sở hữu được hai thứ này thì chẳng khác nào là đã lên được thiên đường rồi vậy, nhất là đối với một nam nhân đam mê tử sắc như Mộ Dung Thiên. Nếu như nói còn chỗ nào chưa được hoàn mỹ, thì đó chính là cự ly ở đây cách với nhà của hắn ở Gia Đồ Thác quá xa đi.

Bởi vì trong giai đoạn Cực hạn sinh tồn, Mộ Dung Thiên đã bị thất tung, còn Mâu Cơ thì xung động đến nỗi bất chấp tất cả để chạy đến Phục Hoạt khu, qua việc đó, Mạch Khắc Tắc Nhĩ tựa như đã nhìn ra được quan hệ giữa hai người họ không còn đơn giản như chủ khách giao dịch buôn bán nữa, mà có lẽ nó đã được tăng lên một bậc. Đương nhiên, ông ta cho rằng chỉ có Mâu Cơ mới có tình ý với Mộ Dung Thiên mà thôi, chứ bản thân hắn thì không dám to gan đến nỗi tự chủ động theo đuổi nàng. Tuy nhiên, để phòng vạn nhất, Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã thông qua sức ảnh hưởng của mình mà khiến hắn bị điều đi nhậm chức tại Đặc Đồn

Lập Tư, một thành thị có khoảng cách xa nhất đối với Gia Đò Thác và Long đảo, để cho Mâu Cơ không thể nào cứ cả ngày không việc gì làm thì đều chạy đến tìm hấn hoài được.

Tuy rằng Đặc Đốn Lập Tư chỉ là một thành thị cấp bốn, là một trong số hàng vạn tòa thành cấp thấp của Tát La, được làm chức giám sát sứ như hấn cũng chỉ là một chức quan thất phẩm tếp riu mà thôi, nhưng Mộ Dung Thiên lại vui vẻ chấp nhận sự an bài đó. Nếu muốn một bước lên trời thì hơi khó, hơn nữa làm hoàng đế ở một địa phương xa vời vợi như vậy sẽ không gây chú ý cho người khác, hấn có thể âm thầm tiến hành kế hoạch huấn luyện của mình. Ở Tát La có nhiều quan viên cao cấp thềm thường Kim thương bắt đảo của mình tới như vậy, chẳng lẽ còn sợ không có cơ hội hay sao? Điểm duy nhất còn thiếu bây giờ chính là cơ hội để biểu hiện mà thôi, bất cứ lúc nào nó cũng có thể đến, giờ đây hãy tạm thời nhẫn nại, đồng thời mượn dịp này mà học hỏi cách giao tiếp trong chính trị một chút cũng tốt. Do đó mà hấn chẳng hề do dự, cứ dọn nhà tới thẳng Đặc Đốn Lập Tư thôi.

Đại biểu của thành chủ là La Bá Đặc ân cần nói:

- Đan Ni Tư đại nhân đi đường xa mệt nhọc, chắc đã mệt lắm rồi phải không? Bọn tại hạ đã chuẩn bị sẵn một tòa phủ đệ cho ngài ở trong thành từ lâu, chẳng hay đại nhân có muốn đến đó xem qua, rồi sau đó bọn tại hạ lại đến đón đại nhân đi tẩy trần?

Đám quan viên trong thành sớm đã biết ngoài tính chất đặc thù của chức vụ giám sát sứ ra, Mộ Dung Thiên còn là một nhân vật danh dương Tát La, có nhiều quan hệ mật thiết với rất nhiều đại nhân vật quý tộc, tiền đồ vô lượng, việc hấn sẽ được thăng quan cũng chỉ là việc sớm muộn mà thôi, do đó ai nấy cũng đều hết lòng a dua nịnh bợ.

Mộ Dung Thiên hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đi xem trước cũng tốt đấy chứ, ha ha.....

Thế rồi hấn liền xách bao lớn bao nhỏ hành lý, rồi cùng một nhóm lớn nữ quyền là đám người Lộ Thiển, nghênh ngang đi trước, thật là quá khoa trương.

- Hay lắm, vậy cứ theo ý đại nhân.

La Bá Đặc phất tay một cái, lập tức có hơn mười vị tuần thú sứ đã chờ sẵn một bên từ lâu, liền khống chế mấy con hải thú được trang bị chỗ ngồi rất xa hoa đi tới trước mặt đám người Mộ Dung Thiên.

- Đan Ni Tư đại nhân và các vị phu nhân, hạ quan xin đi trước dẫn đường.

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- La Bá Đặc đại nhân, vậy làm phiền người, ha ha.....

La Bá Đặc thấy hấn khách khí như vậy thì vội lên tiếng:

- Đâu dám, đâu dám, đây là việc mà hạ quan nên làm mà.

Thế rồi những quan viên khác cũng đều lục tục lên “xe”. Sau khi chủ khách an tọa xong, đoàn người liền thông thả đi thẳng về tòa phủ đệ của Mộ Dung Thiên, tọa lạc tại trung tâm của thành. Xem ra còn náo nhiệt hơn lễ hội nữa.

oooOooo

- Đây là phủ đệ của ta sao?

Mộ Dung Thiên ngược mắt nhìn tòa giám sát phủ mà hơi có chút khó tin.

Nếu nói về phương diện lịch sự tao nhã thì tuyệt đối không bằng với tòa nhà của hấn ở Gia Đò Thác, vì nơi đó do chính hấn đã thiết kế theo cách bày trí tại Tô Châu viên lâm, nhưng mà diện tích thì lớn rộng hơn nhiều lắm, chỉ ít cũng phải gấp hai lần, hơn nữa lại còn được xây dựng trên nước. Trên thực tế thì toàn bộ tòa giám sát phủ này giống y hệt như một đảo trong đảo vậy, nước biếc gió nhẹ, thật là hữu tình. Tám chiếc cầu to rộng, khí thế hùng hồn song từ những hoa văn trên lan can và những viên đá quý được trạm trổ vẫn thể hiện được nét tinh tế của nó, chúng nối liền từ hòn đảo nằm giữa hồ tới các cửa phủ theo hình

mạng nhện. Trên những chiếc cầu đá có rất nhiều cây ăn quả sắc sỡ muôn màu, hiện đã bắt đầu đơm quả và nở hoa, mùi thơm lạ lùng xộc vào mũi. Nếu có thể tản bộ trên cầu thì đó sẽ là một việc rất thích thú.

Nhìn thấy nét kinh ngạc của Mộ Dung Thiên, La Bá Đặc liền lộ vẻ tươi cười hơn hở. Vì muốn khiến cho vị giám sát sứ mới đến đảo nhậm này có được một sự kinh ngạc lớn, các quan viên lớn nhỏ trong thành đều tìm đủ mọi cách để hiển kế, tận hết khổ tâm, rồi triệu tập các Dã man nhân công tượng và Thạch hệ Tinh Linh điều sư trong toàn thành để ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, cuối cùng cũng xây xong trong mười ngày.

Y tiến đến nói nhỏ vào tai Mộ Dung Thiên:

- Đan Ni Tư đại nhân, ở trong phủ còn được bố trí mỹ tửu hương trì (hồ rượu thơm) trứ danh nhất của bốn thành, bên cạnh hồ còn trồng khá nhiều loại cây ăn quả bí chế, sau khi quả chín sẽ rụng vào hồ và hóa thành rượu. Thời gian trái cây chín đều khác nhau, nên phẩm vị của rượu ngon trong hồ cũng theo đó mà khác nhau. Khi đại nhân và các vị phu nhân tắm rửa trong đó, nó sẽ có công hiệu giúp cho chư vị giải tỏa áp lực tinh thần. Ngoài ra, trong phủ còn có ca cơ vũ đoàn đều thuộc về đại nhân, mong rằng họ sẽ có thể hiển dáng tài nghệ tinh xảo để giúp cho ngài giải tỏa được bao căng thẳng mệt nhọc sau khi làm việc, hưởng thụ vui vẻ.

Mộ Dung Thiên nghe xong lời đó thì mắt mở thật to, mẹ kiếp, “tửu trì nhục lâm” [2]? Cuối cùng mọi người cũng hiểu, vì sao người xưa lại nói “làm quan thất phẩm ở huyện còn hơn làm quan giúp việc trong triều.”

Hử bại! Thật đúng là con bà nó hử bại! Nhưng ta lại thích thế, địa phương càng hử bại thì càng thích hợp cho đám sâu một sinh tồn. Trong lòng Mộ Dung Thiên vốn đã vui mừng cực điểm, nhưng bên ngoài vẫn làm ra dáng đạo mạo, nói:

- Chư vị đại nhân, thật quá lãng phí rồi, Đan Ni Tư làm sao tiếp nhận nổi?

Chúng quan viên ai nấy đều hết lòng khuyên nhủ, đồng thanh nói:

- Quý thể của đại nhân được an khang thì điều đó có ý nghĩa rất quan trọng đối với bốn thành, sao có thể không lãng phí được chứ?

Sau khi Mộ Dung Thiên giả vờ thoái thác một phen, cuối cùng vì không thể chối từ được mới thịnh tình này mà phải nhận lấy.

La Bá Đặc nói:

- Tối nay bọn hạ quan sẽ thiết tiệc tẩy trần mừng đại nhân ở Lăng Hư Lâu trong thành, mong đại nhân sẽ quang lâm.

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp:

- Hay lắm, ta nhất định sẽ đến.

Vừa mới thượng nhậm, tất nhiên là phải giao lưu móc nối quan hệ với mọi người ở đây rồi.

La Bá Đặc hạ giọng nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, phó giám sát sứ cũng tới rồi, đó chính là một mỹ nữ, không biết đại nhân đã từng gặp qua chưa?

Mộ Dung Thiên vừa nghe đến mỹ nữ thì tinh thần tỉnh táo ngay, đối với hai chữ đó, hẳn quả thật đặc biệt có hứng thú.

Hết hồi 201

=====

Chú thích

[1] tảo: là một nhóm lớn và đa dạng, bao gồm các sinh vật thông thường là tự dưỡng, gồm một hay nhiều tế bào có cấu tạo đơn giản, màu sắc khác nhau, luôn luôn có chất diệp lục nhưng chưa có rễ, thân, lá. Hầu hết tảo sống trong nước. Đây là những sinh vật mà vách thân chứa xenluloza, là những sinh vật tự dưỡng vì

chứa diệp lục a, quang hợp nhờ ánh sáng và CO₂. Cơ quan dinh dưỡng còn gọi là tản. Tảo có nhiều dạng: đơn bào, sợi xiên, sợi phân nhánh, hình ống, hình phiến. Tảo không có mô dẫn truyền.

[2] tửu trì nhục lâm: ao rượu rừng thịt.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

206. Hồi 204: Âm Kỳ

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 204: Âm Kỳ

(Ám Thị)

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Giám sát sứ phải ba ngày sau mới chính thức làm việc, hiện nay còn chút thời gian rảnh rỗi, Mộ Dung Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định mượn lý do “mới đến nhậm chức nên cần tham khảo công việc” để quang minh chính đại sang nhà hàng xóm quấy rầy Tân Dịch Á. Gã sắc lang này mang ý niệm rất kiên định là “lâu ngày sinh tình” và dự định sẽ thực hiện phương châm cũng như chính sách hay ho này cho tới triệt để, chỉ tiếc là tên sắc lang hơi hiểu sai hai chữ “lâu ngày” trong phương châm “lâu ngày sinh tình” của hắn, trên thực tế cổ nhân không hề dùng nó để chỉ thời gian đơn giản như vậy thôi, do đó mà hắn lại phải mang nhục lần nữa rồi.

Không biết Tân Dịch Á từ bao giờ đã nuôi dưỡng một con Thiểm Điện điều (diều hâu), loại sủng vật này cực hiếm, đã vậy nó lại còn biết sử dụng Châm đầu khí thông qua chiếc mỏ nhọn nữa, lúc nào cũng chỉ trực hăm he tấn công vào nơi hiểm yếu nhất của địch nhân là đôi mắt, mà tốc độ của nó lại cực nhanh, nhanh như điện vậy. Khi bay lượn trên không thì phương hướng của nó thay đổi đột ngột rất dễ dàng, ngay cả những loại ma thú to lớn hung hãn cũng phải kiêng kỵ nó ba phần, bởi vì nếu chúng phải đương đầu với Thiểm Điện điều thì chẳng khác nào như voi đấu với muỗi, không thể tránh né khỏi nó được, hà huống nếu lỡ bị nó mổ một cú vào mắt thì tuyệt đối còn nghiêm trọng hơn cả khi bị muỗi hút máu nhiều lần.

Nếu như nàng mỹ nữ này có thể nuôi được một con Thiểm Điện điều làm sủng vật thì nó chính là công cụ phòng ngừa đám sắc lang tốt nhất so với những thứ như bình xịt hơi cay hay dao gập, vv....Lúc này thì Mộ Dung Thiên đang rất thảm hại, Thiểm Điện điều ở trên không vẫn chăm chăm theo dõi đôi mắt của tên sắc lang, tựa hồ như hắn chỉ cần bước tới gần Tân Dịch Á một chút thì sẽ bị tấn công ngay, khiến cho hắn sau này không thể ngấm nhìn mỹ nữ được nữa thì điều đó còn khó chịu hơn.

Trên thực tế thì Tân Dịch Á không thể xem Mộ Dung Thiên như là tử đối đầu được, nên nàng sớm đã căn dặn Thiểm Điện điều không được tấn công hắn, chỉ hù dọa một chút thôi, chỉ tiếc là lá gan to bằng trời của Mộ Dung Thiên cũng có giới hạn, có lẽ hắn cho rằng dùng cặp mắt để đánh cuộc thì quá mạo hiểm đi, nên đành phải theo khuôn phép và không dám lơ mãng chút nào.

Cho dù không thể tiếp xúc thân mật với Băng Sơn mỹ nữ, nhưng chỉ cần đứng xa xa một chút để ngắm thưởng dung nhan mỹ lệ của nàng cũng là một việc khoái trá rồi. Tân Dịch Á cũng nhiều lần kín đáo tỏ ý trực khách, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn giả vờ như không biết, hắn vẫn mặt dày mày dạn thản nhiên như

không có chuyện gì. Đối với một kẻ đê tiện vô địch, mặt dày đến như thế thì Tân Địch Á cũng không biết làm sao hơn, chỉ đành cắn răng mà tiếp hấn gần cả ngày trời. Nhớ tới buổi ước hẹn quan trọng tối nay, Mộ Dung Thiên miễn cưỡng đứng dậy cáo từ. Đình Đình bên kia là rau xào đang chín tới, còn Tân Địch Á thì lại là gạo chín nửa vơi, chỉ cần giữ lửa riu riu, vậy thì nhất thời hay bán khắc cũng sẽ chín mùi thôi.

oooOooo

- Đan Ni Tư đại nhân, chào mừng ngài đại giá quang lâm!

Mộ Dung Thiên vừa xuất hiện thì ánh mắt của Ca Ngõa Lợi Phu Nặc vốn đang chờ cửa từ lâu liền tỏa sáng, tựa như sói đói nhìn thấy được khúc thịt ngon vậy.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, nói:

- Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đại nhân nhiệt tình thương mến, sao Đan Ni Tư ta lại không đến chứ?

Thế rồi hai người dùng lời lẽ khách sáo chào hỏi nhau một lượt, sau đó liền quay người bước vào nội viện. Về phong cách kiến trúc, những nhà phú hào tại Tát La có vài phần tương tự với hoàng triều cổ xưa tại Địa cầu, đình viện trong ngoài, ngôn ngữ và thói quen cũng thấp thoáng đôi chút hình ảnh của nhau, còn kiến trúc của Lam Nguyệt đế quốc thì lại có phần Tây hóa một chút. Dưới hoàn cảnh này của Tát La, người Địa cầu như Mộ Dung Thiên có thể nói là như cá gặp nước, tuy chỉ là một quan viên mới, nhưng đối với bốn phép làm quan là viên (tròn), hoạt (xảo quyết), khuất (uốn cong), và thân (co duỗi) thì hần lĩnh hội được rất sâu sắc. Chỉ trong một đêm mà đã thành lập mối quan hệ sơ bộ với những nhân vật trọng yếu trong thành rồi.

Việc khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy kỳ quái nhất đó là tuy phủ đệ của Ca Ngõa Lợi Phu Nặc khá rộng lớn, nhưng bên trong lại bày trí đơn giản, chỉ ít thì đối với một chức vị béo bở như hội trưởng Thuế Vụ công hội thì đúng là không bình thường chút nào. Người như vậy có thể là tính tình rất đậm bạc, hoặc là ý chí rất kiên cường, kìm nén sự ham muốn, không để mình chìm đắm trong sự hưởng thụ mà mất đi lòng cầu tiến. Ca Ngõa Lợi Phu Nặc không phải là một người không màng danh lợi, mà chẳng qua mức độ mưu cầu danh lợi của y quả đã vượt đến mức người thường không thể đạt tới được. Nói như vậy, tất nhiên y phải thuộc về loại người có ý chí kiên cường rồi.

Sau khi chủ khách an tọa, nữ tỳ liền dâng trà thơm lên. Mộ Dung Thiên nhấp vài hơi xong mà vẫn chưa thấy bóng dáng mỹ nữ ở đâu, liền khó dần lòng được mà lên tiếng:

- Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đại nhân, không biết hòn ngọc quý trên tay của ngài là Đình Đình có ở nhà hay không?

Đương nhiên là nàng phải có nhà rồi, chẳng qua Mộ Dung Thiên hỏi vậy là vì hần muốn ngầm thúc giục chủ nhà mà thôi.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc nhìn thấy thần tình nôn nóng cấp bách của hần như vậy thì trong bụng mừng thầm, nhưng ngoài miệng vẫn nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, xin cứ yên tâm. Ngài đã đại giá quang lâm đến đây, việc quan trọng như vậy thì sao Đình Đình lại dám không có nhà chứ? Chỉ là tiểu nữ nghe nói thần tượng mà mình ngưỡng mộ từ lâu đã đến đây, nên khó tránh được khẩn trương, xin cứ cho nó một chút thời gian để chuẩn bị cho tốt, thế nào cũng sắp ra ngay đây.

Trên thực tế, y muốn chờ cho Mộ Dung Thiên ăn uống một chút, rồi mới để nàng ra gặp hần, vậy thì sức hấp dẫn của nữ nhi mình sẽ lại càng tăng thêm một phần.

Mộ Dung Thiên vội vàng nói:

- À, đúng, đúng, cứ thông thả, cứ thông thả.

Hần cảm thấy mình có chút thất thố, nói thế nào thì ở trước mặt Ca Ngõa Lợi Phu Nặc mà hần lại thúc giục y dâng nữ nhi lên miệng sói như vậy thì thật chẳng khác nào một tên thổ phỉ vậy. Hơn nữa lão tử cũng không cần gấp, càng về khuya thì lực phòng ngự của nữ nhân càng thấp, tốt nhất là cứ chờ đến chín giờ, rồi làm một vụ hái hoa giữa đêm tối mịt mù, nghĩ tới chỗ tuyệt diệu này, Mộ Dung Thiên lại càng thêm cao hứng. Thế là tâm tình Mộ Dung Thiên liền nói lỏng, “Oh yeah, it’s so high.” Trong lòng hần thầm kêu lên

mấy câu tiếng Anh mà các nữ diễn viên phim cấp ba thường thốt lên trong những lúc cao trào. Lúc này hẳn tạm thời thu liễm lòng háo sắc lại.

Hai người chủ khách đều có tâm tư riêng, thế rồi đôi bên chuyện phiếm đàm ba câu, một lúc sau Ca Ngõa Lợi Phu Nặc mới hỏi:

- Đan Ni Tư đại nhân, chắc là cũng trễ rồi nhỉ, hay là chúng ta vừa nhập tiệc vừa thưởng thức ca vũ nhé?

Trò chuyện lâu với một lão già cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy mà Mộ Dung Thiên liền vui vẻ nhận lời ngay:

- Hay lắm!

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc vỗ tay mấy cái, lập tức có hai hàng Thiên Nga vũ cơ từ cửa hông nổi đuôi nhau tiến ra. Họ nhẹ nhàng khởi động điệu vũ, trông như hàng ngàn cánh bướm uyển chuyển xuyên qua xuyên lại, những chiếc váy dài màu nhũ bạch thướt tha tung bay đầy trời, những đôi chân ngọc tựa như không chạm đất, hoàn toàn phiêu hốt. Bọn họ đúng là những người thích hợp nhất để múa điệu vũ thiên nga, ai nấy cũng đều phát huy hết được những sự mềm mại, uyển chuyển đến mức tột cùng, có thể xưng là nghệ thuật. Nhưng bài vũ đó lại có điểm cổ quái, một vũ đoàn xuất sắc đến như thế nhưng lại thiếu đi một ca cơ là linh hồn của nó, giống như là một đĩa thức ăn trình bày đẹp đẽ và không thể tìm ra chỗ khiếm khuyết nào, nhưng đầu bếp lại quên cho muối vào vậy.

Theo đáng lẽ thì Ca Ngõa Lợi Phu Nặc không thể nào quên được điểm này mới đúng, vì y nguyên bản cũng là một người rất thích ca vũ.

Trong lúc Mộ Dung Thiên suy đoán nguyên nhân tại sao, đột nhiên có một cơn gió lốc màu đen từ cánh cửa chính ập vào rất nhanh, cơn gió lốc đó giống như một người đang xoay tròn rất nhanh, nhanh đến nỗi tuy Mộ Dung Thiên đã cố nhìn nhưng vẫn không thấy được bên trong nó có những gì.

Mục tiêu của cơn gió lốc tựa hồ như là Mộ Dung Thiên, trực tiếp tiến tới trước mặt hắn chừng năm, sáu thước rồi đột ngột dừng lại. Thế rồi kỳ biến lại phát sinh, một đạo hắc quang sắc bén mang theo thế xoáy lốc với một tốc độ nhanh như điện xẹt, đâm thẳng vào mi tâm của Mộ Dung Thiên. Thế đâm tới như lời đình vạn quân, cứ thẳng một đường đâm tới, nhưng trông lại rất đẹp mắt. Tuy nó rất giống với vũ đạo, nhưng nếu mục tiêu bị đâm trúng thì người đó sẽ nhanh chóng biến thành một thi thể không còn hô hấp nữa.

Mộ Dung Thiên vẫn thản nhiên tại chỗ không nhúc nhích, thậm chí nụ cười trên mặt cũng không hề tan đi. Thật giống như là không thấy được nguy cơ ở trước mắt vậy.

Khi hắc quang đến cách mi tâm của hắn chừng hai thước thì bỗng dừng lại, tiếp theo đó là tiếng cười trong vút như chuông bạc vang lên:

- Đan Ni Tư đại nhân, hảo định lực!

Trong tiếng cười ròn rã, một nàng mỹ nữ trong bộ váy dài màu đen theo phong cách cổ điển của phương Đông xuất hiện ngay trước mặt Mộ Dung Thiên. Nàng có khuôn mặt trái xoan, mày liễu mắt phượng, đôi ngươi đen nhánh, chiếc mũi dọc dừa thẳng tắp, đôi môi nhỏ và đỏ thắm. Trên mặt nàng không hề tô son điểm phấn, nhưng nước da trắng mịn tự nhiên, thân thể thon dài thướt tha, da thịt đầy đặn rất mát mắt. Ngay mi tâm tại giữa trán của nàng có khéo léo điểm lên đó một chấm chu sa, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến Cửu Thiên Huyền Nữ trong truyền thuyết tại Địa cầu vậy. Toàn thân mỹ nữ tựa như một bức họa được vẽ lên rất cẩn thận, bất luận nhìn vào một điểm nào đi nữa thì sẽ không tìm thấy một chút khuyết điểm nào. Đây là một nữ tử vô luận là đánh giá về tổng thể hay riêng từng bộ phận một thì cũng đều rất hoàn mỹ, điều càng đáng quý hơn chính là khí chất của nàng rất u nhã, tựa như hoa cúc vào giữa mùa thu, trong dáng rụt rè mà lại không mất đi nét thanh thần chút nào.

Đối với cực phẩm mỹ nữ thì sức phòng ngự của Mộ Dung Thiên trên căn bản là số âm. So với định lực hùng hậu trước đó thì bây giờ trái lại, hắn đã như bị câu mất hồn phách vậy. Trước kia khi còn ở tại Địa cầu, hắn thích nhất là loại mỹ nữ Âu Mỹ có thân hình nóng bỏng, nhưng sau khi đến Thần Phong đại lục này thì loại nữ nhân có đặc điểm như thế lại có rất nhiều. Ngay cả tổng thể khuôn mặt của tiểu Tinh Linh Lộ Thiển đáng yêu kia mà cũng vẫn Tây hóa nhiều hơn, vì vậy mà theo chân lý “vật càng nhiều thì sẽ không

còn quý hiếm”, nên Mộ Dung Thiên không còn thích loại mỹ nữ đó nữa. Giờ đây hắn trở lại hoài cổ, sinh ra yêu thích nét đẹp của phương Đông, lúc này lại gặp được một nàng như vậy thì lập tức sinh lòng yêu mến ngay, nhất thời vui đến quên trời trăng, nước miếng trong miệng cứ chảy xuống ròng ròng.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc lúc này nhìn thấy Mộ Dung Thiên kiên định trước cơn nguy, ngồi vững như thái sơn mà không hề động dung tí nào, nên trong lòng y thầm nghĩ người này không đơn giản tí nào. Tuy rằng hắn có thể đoán rằng đó chỉ là một hành động để thử thôi, nhưng sự việc xảy ra quá đột ngột, nếu muốn giữ được bình tĩnh đến như vậy thì thật không dễ chút nào. Tuy nhiên, bộ dáng bây giờ của hắn lại trông giống như một tên lưu manh lâu đời vậy, nên lão mặt liền rất yên lòng. Tên sắc lang này so với đơn tể bào thì có vẻ còn muốn đơn giản hơn nữa.

Cổ điển mỹ nữ nhìn thấy thái độ của Mộ Dung Thiên trước và sau khi bị thử thách hoàn toàn khác nhau, nàng nghĩ người này thật thú vị, do đó mà hé miệng cười thật duyên dáng, nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, tiểu nữ đã đắc tội nhiều, mong được ngài thứ tội!

Lúc nàng cười, đôi mắt nhỏ dài như vầng trăng cũng cong vút lại, quả thật là đủ trăm loại phong tình đều nằm ở trong một khắc đó.

Lúc này tính logic của hắn đã bắt đầu bị hỗn loạn, nên tay chân hoạt động thay cho đầu óc, vội nói:

- Không sao, không sao, được chết dưới kiếm của tiểu thư chính là điều hạnh phúc nhất!

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc nghe xong lời đó thì suýt nữa đã té xuống khỏi ghế luôn. Người này vừa lúc này đã rất trầm ổn, rất lạnh tĩnh, rất trấn định đó sao? Trước mắt đây chỉ là cùng một người, vậy sao hai tính cách lại thay đổi trái ngược nhau trong một thời gian ngắn quá vậy chứ? Đối với một động vật mầu thuẫn như vậy, Ca Ngõa Lợi Phu Nặc quả có hơi chút khó hiểu.

Cổ điển mỹ nữ buông tiếng cười giòn tan như chuông bạc, rồi lấy ra một chiếc đàn nhỏ bé đã được chuẩn bị từ lâu, rồi xoay người tiến đến đoàn vũ cơ và nhanh chóng hòa mình vào đó.

Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng được thưởng thức cái gì gọi là khinh vũ thật sự. Màu đen vốn thể hiện sự nặng nề, dùng y phục màu đen để biểu diễn vũ điệu thì độ khó càng cao hơn, thế nhưng với mỗi cái giờ tay hay nhắc chân, cổ điển mỹ nữ đều có thể dễ dàng khắc phục mọi cản trở. Thân thể của nàng ở trong đoàn vũ cơ lại phiêu dật như tiên, tựa như cá giỡn nước, rồng bay lượn trên chín tầng mây, ung dung thoải mái, mỗi một động tác như vậy đều rất ưu mỹ tự nhiên, những động tác nối nhau liên tiếp, thướt tha uyển chuyển và không có chút gián đoạn nào. Các vũ cơ thiên nga vốn nổi tiếng về sự nhẹ nhàng nhưng lúc này cũng phải cúi mình trước nàng cổ điển mỹ nữ này. Không biết có phải là vì động tác của mỹ nữ mềm nhẹ đến kinh người hay không, mà cho dù nàng có quay cuồng trong điệu múa thể nào đi nữa thì không khí tại nơi đó dường như không hề lưu động, phẳng phất như là không muốn khuấy rối điệu vũ mỹ diệu của nàng vậy. Giọng ca và vũ kỹ của mỹ nữ đều xuất sắc như nhau, tất cả đều rất ngọt ngào mát mắt, quả thật không thua người của Mỹ Âm tộc chút nào, phối với âm điệu của huyền nhạc thì lại càng nhiều mỹ lực hơn. Mộ Dung Thiên như si như say, trong nhất thời không biết có phải bản thân mình đang ở nhân gian hay không nữa.

Sau khi hết một khúc nhạc, dư âm vẫn còn văng vẳng lưu lại bên tai, đó chính là ấn tượng quá sâu sắc đã khiến cho thính giác của người nghe tưởng như vẫn chưa nghe dứt tiếng nhạc.

- Hay! Hay! Hay lắm!

Mộ Dung Thiên không kiềm lòng được mà vỗ tay tán thưởng, hô luôn ba tiếng “hay”.

Sau khi hoàn tất điệu vũ, đoàn vũ cơ kéo nhau đi hết, chỉ còn lại một mình nàng cổ điển mỹ nữ.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc vẫy vẫy tay vài cái, cổ điển mỹ nữ liền dịu dàng bước đến gần rồi cúi mình thi lễ:

- Phụ thân!

Tư thế bước đi của nàng thật uyển chuyển nhẹ nhàng, thật là mỹ tuyệt. Trong lúc nói chuyện lại tỏ vẻ e ấp thẹn thùng, khiến người ta nhìn vào rất thích thú, đó quả là một vật nhìn hoài không chán.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc chỉ vào chiếc ghế bên cạnh Mộ Dung Thiên, mỉm cười nói:

- Đình Đình, nữ nhi hãy ngồi xuống trước đi.

- Dạ!

Mỹ nữ khẽ liếc Mộ Dung Thiên một cái, nàng phát hiện tên sắc lang đang nhìn mình say đắm thì mặt ngọc ửng đỏ, cúi đầu ngồi xuống theo lời Ca Ngõa Lợi Phu Nặc, bàn tay của nàng thì vân vê vạt áo, ngưỡng nghịu bất an. Dáng vẻ của nàng hiện giờ trông giống như một thiếu nữ mới biết yêu đang ngồi trước mặt tình lang vậy, hồn nhiên như trang giấy trắng, nữ nhân như vậy ở trên đời này thật còn hiếm hơn cả gấu trúc nữa.

Mộ Dung Thiên sớm đã đoán ra được thân phận của cổ điển mỹ nữ, lúc này nghe được Ca Ngõa Lợi Phu Nặc chứng thực như vậy thì cũng không cho là kỳ. Không biết có phải là vừa khéo hay không, cổ điển mỹ nữ phối với cái tên Đình Đình rất Đông phương hóa, quả thật là rất tuyệt. Khi ngắm nhìn nàng ở khoảng cách gần thì lại càng thấy nàng xinh đẹp mỹ lệ hơn, đẹp không sao tả xiết, tính cách còn nhu thuận hơn hẳn tưởng tượng nhiều lắm. Nữ nhân như vậy thật rất là tuyệt diệu, Mộ Dung Thiên không kiềm chế được lòng ham muốn được chiếm hữu đang dấy lên cuộn cuộn, khiến cho lòng hắn tựa như có con sâu đang bò trong đó vậy.

Ca Ngõa Lợi Nặc Phu cười nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, đây là tiểu nữ Đình Đình. Đối với chút tài vật của nó, không biết đại nhân có lời nhận xét gì chăng?

Kỳ thật, điều mà y muốn nghe Mộ Dung Thiên đánh giá không phải là tài nghệ của Đình Đình, mà là toàn thân trên dưới của nàng, nhưng chẳng qua lại không nói trắng ra mà thôi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cười ha hả đáp:

- Thử khúc chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian na đắc kỷ hồi văn. [1] Hát hay tuyệt, vũ đẹp tuyệt, người lại càng tuyệt!

Đình Đình càng cúi thấp đầu hơn, rồi lí nhí:

- Đại nhân quá khen!

Tuy vậy, nàng cũng có hơi ngạc nhiên, không ngờ tên sắc lang này lại có thể thốt ra hai câu thơ ý cảnh mỹ diệu đến như thế.

Mộ Dung Thiên vội vàng nói:

- Không đâu, một chút cũng không quá khen tí nào. Ta là một người thành thật, từ đó tới nay chưa từng nói hoang bao giờ. Chỉ hận sở học của bản thân ta không được nhiều lắm, nên ngôn ngữ không thể nào biểu đạt ra hết được một phần lòng bội phục của ta.

Đình Đình nghe vậy thì sắc mặt chợt ửng đỏ, vội nhẹ giọng nói:

- Tài nghệ thi phú của đại nhân thật trác tuyệt, diệu cú rất là mới mẻ, nhưng kỳ thật thì Đình Đình không dám nhận.

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Kỳ thật tiểu nữ cũng rất ngưỡng mộ đại nhân. Cảm tạ sự quyến luyến của thần, hôm nay tiểu nữ cũng có thể hân hạnh được gặp ngài!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì tựa như vừa uống được hai cân mật đường thật lớn vậy, ngọt tận đáy lòng luôn. Thế là mặt mày của hắn rạng rỡ, nói:

- Ta chỉ là một tục nhân, vậy mà lại được tiểu thư ưu ái, quả thật là vạn hạnh!

Lúc này hắn mới sực nhớ ra bên cạnh còn có Ca Ngõa Lợi Phu Nặc nữa, thật không ngờ mình lại công nhiên đi ve vãn con gái người ta như vậy, thật có vẻ coi thường chủ nhà quá, mà nói thế nào thì người ta cũng là phụ thân của mỹ nữ, nhất định phải tôn trọng y mới được. Nghĩ vậy rồi Mộ Dung Thiên liền quay người sang định nói vài câu thì Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đã hành động trước hắn, y đứng dậy rồi vòng tay nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, ta còn chút chuyện quan trọng cần phải ra ngoài giải quyết cho xong, thật không thể ở lại bồi tiếp đại nhân thêm được nữa. Ngài và Đình Đình đều là những người trẻ tuổi, có lẽ còn rất nhiều chuyện để tâm tình, nếu đại nhân không vội thì xin cứ nán lại thêm một lúc nữa, bao lâu cũng được, ha ha ha....

Nán lại bao lâu cũng được? Chẳng lẽ y muốn ngằm bảo mình ở lại qua đêm sao? Nhưng lát nữa Đình Đình còn dâng lễ vật lên nữa, không biết có phải là trình tiết của nàng hay không? Mộ Dung Thiên tuy cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng thấy y là người rất biết điều, tự động cáo lui để nhường không gian lại cho hai người thanh niên nam nữ thì trong lòng lại rất vui. Trong bụng hẳn thầm bảo đi là tốt, nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ tiếc nuối:

- Ài, Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đại nhân, ta và ngài mới vừa gặp nhau mà đã như quen biết từ lâu rồi vậy, ta còn tưởng sẽ được cùng ngài giao lưu lâu một chút, ài, thật là đáng tiếc.

Nét mặt bên ngoài của hắn tựa như rất tiếc nuối, có vẻ thật sự như là không muốn rời xa vậy.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc cũng tỏ ra bộ dáng tiếc hận, thở dài nói:

- Ta cũng có suy nghĩ giống đại nhân vậy, chỉ tiếc là việc này rất quan trọng, không thể làm lỡ được.

Rồi y lại quay sang Đình Đình nói:

- Nhớ kỹ hãy tiếp chuyện đại nhân cho tử tế đấy, ngàn vạn lần không được thất lễ, có biết không?

Nói xong, y liền quay mình đi thẳng ra cửa. Đợi Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đi khỏi rồi thì Mộ Dung Thiên nhìn sang người ngọc xinh đẹp trước mắt, hắn bắt đầu cảm thấy mình đã có tâm viên ý mã rồi. Cô nam quả nữ ở chung một chỗ, chẳng lẽ một câu chuyện cũ rích mà ai cũng biết đó là chuyện gì lại sắp sửa xảy ra?

Trong lúc tên sắc lang đang đắc chí thì Đình Đình đã ngẩng đầu lên hỏi:

- Đan Ni Tư đại nhân, trong phòng tiểu nữ có một bức họa do mình vẽ, không biết đại nhân có thể di dời đại giá vào đó để chỉ điểm cho vài câu luận cháng?

Mộ Dung Thiên nghe nàng hỏi vậy thì suýt chút nữa đã phún trào máu mũi luôn rồi, muốn lao tử vào phòng ư? Mẹ kiếp, đó không phải là dẫn sói vào nhà sao? Trong đó nhất định là phải có ẩn tình, phải có ẩn tình à nha! Nếu như bỏ qua cơ hội này, Mộ Dung Thiên nhất định là mình sẽ di hận cả đời chứ chẳng sai. Thế là hắn đáp ngay mà không do dự:

- Chỉ điểm thì không dám, nhưng ta quả thật rất muốn ngắm thưởng đan thanh diệu bút của tiểu thư.

Nói xong, hắn liền hành lễ theo lễ tiết của một kỵ sĩ, rồi lại tiếp:

- Tiểu thư, xin mời.

- Hay lắm, xin mời Đan Ni Tư đại nhân!

Đình Đình nói xong thì liền đi trước dẫn đường, vóc người thon thả dịu dàng, quả nhiên người hệt như tên, rất là duyên dáng thướt tha.

Mộ Dung Thiên đi theo phía sau mà ánh mắt cứ rơi lên những đường cong tuyệt mỹ của nàng, như là đôi móng tròn trịa nhô cao, khiến dục vọng của hắn dâng trào, miệng nuốt nước bọt không ngừng, chỉ hận không thể xông lên mà gặm vài phát cho đã thèm; ngay cả chiếc lưng của nàng cũng thẳng tắp như bút còn hơn cả học sinh trung học lúc nghiêm túc nhất nữa, phải khó khăn lắm thì hắn mới dẫn được lòng xung động của mình xuống. Có một số việc muốn gấp cũng không được, có lẽ nó cũng như mình gấp gấp ăn vào miếng đậu hũ chiên còn nóng hổi vậy, về cái đạo lý này thì Mộ Dung Thiên hiểu rất rõ ràng. Xem ra Đình Đình đối với mình cũng rất có ý, sự rụt rè cũng chỉ có giới hạn mà thôi, vậy thì trong nhất thời hay nửa khắc chắc cũng sẽ chưa đắc thủ được ngay. Vậy thì khi nào hắn cảm thấy thời cơ chín mùi, chừng đó mới cởi hết y phục trên người xuống để hóa thân làm cầm thú.

Khi Mộ Dung Thiên bước vào khuê phòng của mỹ nữ thì tình cảnh càng trở nên hú hồn hơn, bởi vì lúc này đang có một nàng nữ tỳ Yêu tộc đang sửa sang lại chăn nệm trên giường.

Lúc này hẳn là còn chưa tới giờ ngủ kia mà, nhất là khi mình còn ở đây nữa chứ. Chẳng lẽ đó là muốn ám chỉ điều gì? Nhưng mà Đình Đình nhìn thế nào cũng là một nữ tử truyền thống, luôn rụt rè đáng yêu như thế thì sao lại có khả năng lên giường ngay cùng với một nam nhân chỉ mới gặp mặt thôi được? Tuy nói là khó có khả năng, nhưng bởi vì lão tử chính là một thanh niên hào kiệt, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, tuổi trẻ tài cao, vô tiền khoáng hậu vậy thì hoàn cảnh tất nhiên là phải khác đi rồi. Mộ Dung Thiên ngắm nhìn khuôn mặt ngăm đen của mình ở trong gương trông giống như dân Phi Châu thì lại mỉm cười tự đắc, con bà nó, đen cũng có cá tính của đen kia mà. Hối thế gian, còn ai dám tranh phong với ta? Một người sau khi bị dục tính khống chế lấy bản thân thì tự nhiên lại trở nên ngu xuẩn như vậy, xem ra điều đó quả không sai tí nào.

Trong lúc Mộ Dung Thiên còn chưa dám đưa ra kết luận cho sự suy đoán của mình thì Đình Đình đã lên tiếng:

- Tuyết Ly, ta và quý khách có chuyện quan trọng cần bàn, người hãy lui ra trước đi.

Nữ tỳ vội thi lễ rồi nói:

- Dạ, tiểu thư.

Sau đó nàng liền đi ra khỏi phòng, tiện thể còn đưa tay đóng cửa lại nữa.

Mộ Dung Thiên thấy thế thì trái tim không khỏi đập thành thịch. Chỉ đến xem họa thôi mà, đâu phải quốc gia đại sự gì mà bảo nữ tỳ rời khỏi như thế chứ, vả lại còn đóng kín cửa nữa, chẳng lẽ việc này đã được phân phó trước rồi?

Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ lung tung thì Đình Đình đã cầm một bức họa cuộn tròn đi tới sau lưng hắn và nói:

- Đại nhân, mong ngài vui lòng chỉ giáo.

Mộ Dung Thiên tiếp lấy mở ra, đó là một bức tranh sơn thủy, tuy vẽ rất đẹp nhưng lại không đẹp bằng việc ở bên cạnh người ngọc. Mộ Dung Thiên nào có tập trung được gì, mùi u hương tỏa ra thoang thoang xông vào mũi hắn, khiến cho ruột gan của tên sắc lang đều bị xáo trộn lên, nhưng hắn lại không thể tự áp chế chúng xuống, rất là mâu thuẫn. Miệng hắn thì không ngớt khen:

- Hay lắm, tốt lắm, vẽ đẹp lắm!

Hắn tuy khen hay nhưng lại không thể chỉ ra là hay ở chỗ nào.

Lúc này Đình Đình lại hỏi:

- Đan Ni Tư đại nhân, hàn xá đơn sơ, nếu cứ đứng như vậy thì sẽ rất mỏi, nếu ngài không chê thì mời ngồi tạm lên giường một chút nhé.

Thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ, đến phần cuối thì tự như tiếng muỗi vo ve vậy.

Mộ Dung Thiên nhìn xung quanh một lượt, đúng là không nhìn thấy cái ghế nào. Tình huống dị thường lại xuất hiện, và thế là hắn bắt đầu phân tích, đường đường là một phú gia thiên kim, sao trong phòng lại không có chiếc ghế nào vậy chứ? Hơn nữa, trong giới thượng lưu, việc một nam nhân đi vào khuê phòng của nữ tử còn chưa thành hôn là một chuyện khó có thể xảy ra, nếu như được mời ngồi lên giường, vậy có phải là trên cơ bản nàng đã ngầm ngầm hứa hẹn trao gửi phương tâm của mình rồi không? Có thể đây là một chuyện tốt cũng nên, thế là Mộ Dung Thiên cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, coi bộ số hào hoa của mình đến rồi đây. Đêm nay đừng nói là gạo nấu thành cơm, nói không chừng gạo nấu khét luôn cũng không thành vấn đề nữa ấy chứ.

Sau khi hai người ngồi lên giường xong, cả hai đều chỉ vào bức họa mà thảo luận qua loa một lúc.

Thế rồi bỗng nhiên Đình Đình thấp giọng hỏi:

- Đại nhân, ngài có tin tưởng vào việc nhất kiến chung tình không?

Cơm tới rồi đây, Mộ Dung Thiên mừng thầm trong lòng, thật không ngờ nàng lại chủ động với mình như vậy, xem ra cũng bớt cho mình rất nhiều công phu đây. Nghĩ vậy rồi, hắn liền cười nói:

- Tin chứ, nam nữ theo nhân duyên mà hợp, đó là một chuyện rất lãng mạn. Lẽ nào tiểu thư cũng là người đồng đạo như ta?

Đình Đình then thùng cúi mặt, thốt:

- Không giấu gì đại nhân, kỳ thật từ lúc đại nhân vừa đến nhậm chức tại đây, tiểu nữ lúc đó cũng có mặt trong số người đi xem, rồi kể từ đó cho đến nay vẫn nhớ mãi không quên, cơm nước chẳng thiết tha gì, do đó mới phải làm mặt dày mà xin gia phụ mời ngài đến đây một chuyến.

Mộ Dung Thiên mừng rỡ nói:

- Ta cũng vậy, khi vừa được nhìn thấy tiểu thư lần đầu thì trong lòng ta rất ngưỡng mộ, nhưng chỉ vì sợ mình đường đột mà không dám nói ra mà thôi.

Đình Đình nghe vậy thì vui vẻ nói:

- Xem ra chúng ta thật là hữu duyên!

Mộ Dung Thiên gật gật đầu:

- Đúng rồi, đúng rồi!

Trong lúc Đình Đình biểu lộ tấm lòng, nàng cảm thấy mình quả thật quá lớn mật, nên vội vàng cúi đầu xuống và không dám nói gì thêm.

Vì không có kinh nghiệm quyến rũ người khác, nên trong nhất thời Mộ Dung Thiên cũng không biết làm sao để tiếp tục cho được trôi chảy, chẳng lẽ cứ thế mà xông tới? Mộ Dung Thiên suy nghĩ hồi lâu mà vẫn chưa nghĩ ra được kế nào hay, cuối cùng thì đánh liều một phen, lo con bà nó mà lo, Đình Đình đã bộp bạch như vậy rồi mà mình còn giữ thêm bộ mặt đối trá để làm gì chứ.

Thế là hấn dùng hành động thay cho ngôn ngữ dư thừa, thần tình tỏ ra nôn nóng, vội gọi:

- Đình Đình.....

- A?

Khi Đình Đình ngẩng mặt lên thì đã thấy miệng của tên sắc lang đang áp tới, nàng vội dùng bàn tay nhỏ nhắn ngăn lại rồi gọi khẽ:

- Đan Ni Tư đại nhân.....

Mộ Dung Thiên thấy thế công của mình bị ngăn trở thì hơi cảm thấy thất vọng, lẽ nào thời cơ vẫn chưa tới, mọi diễn tiến đã xảy ra quá nhanh hay sao? Hấn vừa định lấy lại dáng vẻ đạo mạo thì vẻ mặt của Đình Đình lại ửng hồng, rồi nói:

- Trước tiên chúng ta hãy tháo giày ra đã, có được không?

Thất bại và thành công thay đổi quá nhanh đi, Mộ Dung Thiên nghe xong lời đó thì trở lại vui mừng ngay, đáp liên thanh:

- Được, được! Đình Đình, để ta giúp nàng cởi giày nhé!

Hấn gấp đến mức không thể dừng lại được, vội vàng khom mình xuống.

Lần này Đình Đình không hề cự tuyệt hấn, trái lại còn phối hợp với hấn để công việc được kết thúc nhanh hơn.

Chỉ trong nháy mắt, đôi bàn chân xinh xắn đã hiện ra trước mắt tên sắc lang, khiến cho lòng dâm của hấn đại động, đêm nay thế nào cũng phải ngắm nghía vuốt ve đôi chân xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật này cả nửa tiếng đồng hồ mới được.

Sau khi đã cởi giày xong, Mộ Dung Thiên liền thi triển cấm chiêu “Ngạ hổ phác túy” và “Trảo nãi long trảo thủ” chụp tới chú cừ non hấp dẫn kia.

Thông thường thì giường ngủ của các nhà phú hào rất rộng lớn, Đình Đình thấy hấn xông tới thì cười hi hi tránh sang một bên, Mộ Dung Thiên trông thấy dáng vẻ yêu kiều nửa như muốn chống cự và nửa như muốn mời mọc của nàng vậy thì rất ngứa ngáy trong lòng, vội nói:

- Hảo Đình Đình, đừng trêu ta nữa.

Nói rồi, hấn lại phát động thể công lần nữa, nhưng Đình Đình vẫn không để hấn được toại, nàng giống như một chú cá trơn tuột linh hoạt né đông tránh tây. Trong lúc tình nhân chơi đùa thì không tiện sử dụng khinh thân thuật, tránh làm hỏng bầu không khí lãng mạn, do đó mà Mộ Dung Thiên chỉ có thể nhẫn nại chơi trò mèo vờn chuột mà thôi.

Cuối cùng, thừa dịp Đình Đình vô ý, Mộ Dung Thiên đã vươn tay chụp được nàng, rồi cười nói:

- Khà khà, ta bắt được nàng rồi.

Đình Đình vốn là đang nằm ở thế bị động, nhưng lúc này nàng đột nhiên phản khách vi chủ, kéo hấn nằm xuống giường, rồi xoay người nằm đè lên hấn. Nàng cổ điển mỹ nữ trước đó có dáng vẻ rụt rè thẹn thùng rất động lòng người, vậy mà bây giờ thái độ đã thay đổi hoàn toàn, ánh mắt của nàng trở nên rất cuồng nhiệt, cười nói:

- Đại nhân, ta phải phạt ngài.

Mộ Dung Thiên hơi ngẩn người ra, rồi hấn chợt hiểu được, nàng mỹ nữ này là loại người nội my, là một loại người giống như Khải Sắt Lâm vậy, ngày thường thì cao cao tại thượng giống như thánh nữ vậy, nhưng một khi đã leo lên giường và nhất là khi ở trước mặt nam nhân mình yêu thích, thì sẽ trở nên một đám phụ không hơn không kém. Mộ Dung Thiên chẳng những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, bởi vì loại nữ nhân này mới là hạng cực phẩm. Thế là hấn đưa tay vuốt ve lên bờ mông tròn trịa qua một lớp y phục của nàng, rồi cười nói:

- Baby, nàng muốn thế nào thì cứ theo thế mà làm, roi da, nhỏ nén, mặt nạ, hay xiềng xích, vv....tất cả cùng lên một lượt đi. Bây giờ đây nàng chính là nữ hoàng của ta.....

Đình Đình mỉm cười duyên dáng, nói:

- Đại nhân, tắt đèn trước đi!

- Mã lý an ộp!

Mộ Dung Thiên không chút do dự mà hô lên câu chú ngữ tắt đèn.

Ngọn ma pháp đăng ở trong phòng theo tiếng mà tắt phụt, Mộ Dung Thiên cũng háo hức chờ đợi điểm ngộ đầy kích thích sắp sửa diễn ra.

Nhưng chờ đợi hấn không phải là roi da, cũng không phải ngọn nén hay mặt nạ, xiềng xích gì, chỉ có một vật gì đó lạnh buốt dí sát vào yết hầu của hấn. Tiếp theo là giọng nói của Đình Đình vang lên:

- Đan Ni Tư đại nhân, nếu như ngài còn muốn lưu lại cái mạng để hưởng thụ mấy năm làm quan, vậy thì phải đáp ứng ta một điều.

Hết hồi 204

=====

Chú thích

[1] Tặng Hoa khanh – Đỗ Phủ

Cầm Thành ti quần nhật phân phân,

Bán thập giang phong bán nhập vân

Thử khúc chỉ ứng thiên thượng hữu,

Nhân gian năng đắc kỷ hồi văn!

Dịch Nghĩa:

Tiếng đàn tiếng sáo ở Cẩm Thành ngày ngày dàu dặt,
Nửa tan vào tiếng gió của dòng sông, nửa vút lên tầng mây.
Khúc nhạc này chỉ ứng được với thượng giới thôi.
Giữa trần gian nào ai nghe được mấy lần!

Dịch Thơ:

Tặng vị khanh họ Hoa
Cẩm Thành dàu dặt tiếng tơ,
Nửa bay theo gió, nửa chờ mây trôi.
Khúc này thượng giới có thôi,
Trần gian thử hỏi mấy hồi được nghe!

Nguyễn Danh Đạt

Hết hồi 204

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

207. Hồi 205 (a): Vu Nữ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 205 (A): Vu Nữ

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Tất cả mọi việc đều xảy ra rất đột ngột mà không hề có triệu chứng báo trước gì cả. Ngay vào khoảnh khắc mà ma pháp đăng phụt tắt, thì đó là lúc mà sức phòng bị của Mộ Dung Thiên trở nên bạc nhược nhất.

Hoàn cảnh trước và sau khi đèn tắt đã thay đổi quá lớn, chú cừu non giờ đây đã hóa thành cạp dũ, còn con cạp nhe nanh múa vuốt lúc này thì bây giờ lại biến thành chú cừu non.

Lãnh khí từ món vũ khí trên yết hầu truyền vào trong người, hiển nhiên là nó rất sắc bén, khiến Mộ Dung Thiên phải rung mình kinh sợ. Yết hầu là nơi trí mạng, nó mà bị cắt một nhát thì cả đan dược cũng không chữa được. Tên sắc lăng có phần kinh sợ, hỏi với giọng đầy khó hiểu:

- Đình Đình tiểu thư, chúng ta vốn không thù không oán kia mà, nàng muốn thế nào? Trước hết hãy bỏ đao xuống đã, có chuyện gì cứ từ từ mà nói, nếu nàng muốn tiền hay bảo vật, tất cả đều không thành vấn đề.

Đình Đình mỉm cười nói:

- Ta nào có hứng thú với những món đó.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lại lắp bắp hỏi:

- Thế....thế nàng muốn gì?

Đình Đình không nói gì, nàng vừa đè chặt cánh tay phải của Mộ Dung Thiên, còn một tay thì dùng ngón trỏ với ngón giữa ấn lên tĩnh mạch trên tay hắn, tựa như lang trung đang chẩn bệnh vậy, một lúc sau nàng mới nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, xin đừng làm ra chuyện ngu xuẩn gì thêm lần nữa. Ta có đôi người nhìn được trong màn đêm, trong cảnh tối tăm, ta có thể thấy rõ bất luận một động tác nhỏ nào của ngài. Trước tiên “Linh cảm triệt mạch” của ta sẽ nhận biết được sự di chuyển của linh lực trên mình ngài, đồng thời còn có công hiệu tạm thời ngăn cản chúng. Tuy rằng đó chỉ là việc trong nháy mắt, nhưng vẫn dư sức để ta giết một người. Chắc đại nhân sẽ không hoài nghi điều đó chứ?

Ý đồ của Mộ Dung Thiên vừa bị nàng khám phá, hắn cười gượng hai tiếng rồi nói:

- Đình Đình tiểu thư mình mang dị thuật, lại là người tỉ mỉ cẩn thận, không có một cử động nhỏ nào là qua mắt nàng được, Đan Ni Tư quả thật bội phục sát đất.

Đình Đình thản nhiên cười nói:

- Không cần phải nịnh hót ta. Đan Ni Tư đại nhân, ngài cứ yên tâm, ta không có ác ý gì đâu, lại càng sẽ không gây thương hại đến ngài, chẳng qua chỉ là muốn bàn một chuyến giao dịch với ngài mà thôi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì trầm nghĩ: “Con bà nó, chủ thủ đã dí sát tại yết hầu mà còn nói là không có ác ý, bộ ta còn có đất thể thương lượng hay sao?”

Nhưng rồi lại nghe Đình Đình nói tiếp:

- Bởi vì ta muốn đảm bảo thành công nên mới tạm thời phải mạo phạm đến ngài mà thôi.

Mộ Dung Thiên tức giận thốt:

- Nói, giao dịch thế nào?

Bị người ta uy hiếp thì không thể có cảm giác vui vẻ được.

Đình Đình không màng thái độ giận dữ của hắn, chỉ thản nhiên nói:

- Xin đại nhân chờ một chút, đừng sốt ruột, Đình Đình sẽ nói cho ngài biết nhanh lắm thôi, hơn nữa ta còn dám bảo đảm là ngài sẽ rất hứng thú nữa đấy. Nhưng trước đó thì còn phải giải quyết một việc nữa đã.

Sau khi nói xong, đột nhiên nửa người trên của nàng có ánh lam quang lóe lên, đôi môi anh đào khẽ héch lên, rồi liền đó có một chấm lam quang lưu chuyển rồi không ngừng ngưng tụ lại. Khuôn mặt mỹ lệ của Đình Đình lúc này lại trông như có vẻ quỷ bí khó lường, nó cũng tựa như một câu đố không lời giải đáp y hệt như thân phận của nàng vậy.

Lam quang tắt dần, đôi môi anh đào của Đình Đình khẽ hé ra, giữa đôi hàm răng của nàng là một viên được hoàn màu lam:

- Đan Ni Tư đại nhân, sau khi nuốt viên “Đồng tâm” hoàn này vào thì ta sẽ nói ra vụ giao dịch của chúng ta.

Nàng hơi dừng lại một chút rồi bổ sung thêm:

- Đại nhân, ngài nên cảm thấy may mắn mới đúng, vì viên Đồng Tâm hoàn ở một trình độ nhất định sẽ nâng cao linh lực của ngài lên một tầng nữa đấy.

Mộ Dung Thiên hừ một tiếng rồi phản bác:

- Ngoài việc đề thăng linh lực ra, e rằng sẽ còn có công hiệu khác nữa phải không?

Đình Đình cười cười không nói gì, tựa như là đồng ý vậy, lúc này nàng lại cảm thấy bàn tay trái của Mộ Dung Thiên vốn vẫn đặt ở bộ vị huyệt cảm bên trong đùi của mình chợt động đậy. Nàng không cảm thấy được sự lưu chuyển của linh lực nên chỉ nghĩ rằng tên sắc lang này đang ở trong hoàn cảnh sống chết gần trong gang tấc mà sắc tâm vẫn không chịu nằm yên, lại còn muốn chiếm chút tiện nghi của mình, thế rồi nàng mỉm cười nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, không cần gấp gáp, chỉ cần ngài uống vào viên đan dược này thì đừng nói là sờ mó vài cái, cả thân ta cũng sẽ thuộc về ngài luôn. Hơn nữa, ta vẫn còn là một xử nữ.

Nói xong, nàng khẽ uốn lưng một chút, rồi dùng hàm răng ngậm viên dược hoàn đưa đến trước miệng Mộ Dung Thiên. Hai tay nàng lúc này đang rất bận rộn, coi bộ là nàng muốn dùng miệng để nuốt thuốc cho hẩn rồi.

Mộ Dung Thiên cũng không hề khách khí, lập tức chu mỏ ra như muốn hôn nàng vậy.

Khi miệng của hai người gần chạm vào nhau, thấy kế hoạch sắp thành công, Đình Đình cảm thấy rất mừng rỡ, nhưng vào lúc này đột nhiên nàng lại cảm thấy ở dưới mình lại nổi lên một cơn tê dại rất cường liệt, đồng thời còn nhanh chóng lan đi khắp nửa thân. Thanh chủ thủ đang gác tại yết hầu của Mộ Dung Thiên cũng cảm không nổi nữa, nên rơi tuột khỏi cổ hẩn mà lăn ra giường. Sau đó thì trong tiếng kinh hô, thân thể mềm mại của nàng đã bị Mộ Dung Thiên dùng đôi tay cứng rắn ôm lấy, rồi hẩn lật người lại và nằm đè lên nàng. Mà ngay trong lúc hẩn lật người lại, một tay cũng thuận tiện chụp lấy lưỡi chủ thủ và kè sát vào yết hầu của nàng, rồi cười nói:

- Đình Đình tiểu thư, tuy rằng chuyển giao dịch đó có hấp dẫn cỡ nào thì ta cũng phải xin lỗi thôi, ta vốn không thích bị uy hiếp mà phải giao dịch với kẻ khác.

Tình thế lại đột ngột thay đổi, con cộp thì ra vẫn là con cộp, chú cừu non dù thế nào thì cũng vẫn là một chú cừu non.

Đình Đình hoa dung thất sắc, nàng thật không ngờ nổi, Mộ Dung Thiên đã không hề sử dụng bất cứ một tí linh lực nào, vậy làm thế nào mà hẩn vẫn có thể phản khách vi chủ được chứ? Lúc này nửa bên mình của nàng đã bị tê dại, không có cách nào để hóa giải nó được. Loại kỳ thuật này quả thật không thể tưởng nổi, mà cũng chưa từng nghe nói tới nữa.

Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Đình Đình tiểu thư, ta ít nhất cũng có những ba biện pháp để thoát ly khỏi sự khống chế của nàng.

Lúc này trong ánh mắt của hẩn rất lạnh lùng, nào có nửa phần mê đắm, cho dù bảo hẩn dùng đao tự tử thì cũng sẽ làm ngay mà không chút chần chừ.

Đình Đình thất thanh hỏi:

- Thì ra ngài đã giả bộ?

Mộ Dung Thiên thần nhiên đáp:

- Đành chịu thôi, gần đây tại hạ vừa mới bị người ta ám toán, nên giờ đây phải cẩn thận hơn một tí mà thôi.

Đình Đình sau giây phút kinh hoảng thì cũng bình tĩnh trở lại, thanh sắc không đổi, nhặt nhèo hỏi:

- Ngài muốn thế nào?

Mộ Dung Thiên niệm chú ngữ để bật đèn lên, để ma pháp đăng lại chiếu sáng toàn bộ căn phòng lần nữa, sau đó hẩn mới rút thanh chủ thủ rời khỏi chiếc cổ trắng ngần của mỹ nhân, sau đó mới nhảy phốc xuống giường trong ánh mắt ngạc nhiên của Đình Đình, rồi thần nhiên nói:

- Yên tâm đi, ta không muốn thế nào cả. Ta thật sự là một kẻ ngốc mà, lúc nào cũng không thể hạ thủ vùi hoa được.

Nói xong, hẩn liền mang giày vào, rồi bước thẳng ra cửa.

Đình Đình trợn to hai mắt, lẽ nào hẩn lại bỏ qua cho mình như thế? Nhìn thấy hẩn sắp ra đến cửa, nàng vội kêu lên:

- Đại nhân, xin đừng bước!

Mộ Dung Thiên sớm biết nàng sẽ lên tiếng giữ mình lại, nên quay lại cười hỏi:

- Đình Đình tiểu thư, không biết còn chuyện gì cần ta ra sức nữa chăng?

Đình Đình cũng ngồi lên giường, rồi nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, vụ giao dịch đó, ngài có thể nghe xong rồi mới đi chăng? Biết đâu sau đó ngài lại sẽ cảm thấy hứng thú thì sao?

Mộ Dung Thiên lạnh lùng thốt:

- Được lắm, trước tiên ta phải hỏi mấy vấn đề đã, nếu như ta phát hiện được nàng có chỗ nào không thành thật vậy thì không cần nhắc tới việc hợp tác nữa. Ta ghét nhất là bị kẻ khác lừa gạt mình.

Tên sắc lang này thường ngày cười hỉ hả như không quan tâm tới việc gì, nhưng một khi hắn đã trở nên nghiêm túc thì tuyệt không nói hai lời.

Đình Đình nhìn thấy sắc mặt của hắn thì cũng nhận ra được điều đó, nên nàng cũng không chút do dự, gạt đầu ngay:

- Tốt, vậy mời ngài cứ hỏi!

- Thân phận thật sự của nàng là gì?

- Hộ quốc Vu nữ của Phương Thốn quốc!

Chỉ mới câu trả lời đầu tiên thôi mà đã khiến cho Mộ Dung Thiên phải giật mình cả kinh rồi. Vu nữ là một chức nghiệp đặc biệt của Phương Thốn quốc, so với những chức nghiệp khác đều không giống nhau. Khi các nàng vừa sinh ra thì đã tiến hành kiểm tra tố chất, nếu như thích hợp để trở thành Vu nữ thì khi vừa đủ lớn để hiểu chuyện thì sẽ được bồi dưỡng. Vu nữ có số lượng rất hiếm, tại Phương Thốn quốc chỉ chiếm một tỷ lệ còn thấp hơn cả Nghĩ Linh sứ, còn so với Lĩnh vực ma pháp sư, Lĩnh vực ma võ sĩ cũng khan hiếm như nhau. Tuy khan hiếm như vậy nhưng loại lực lượng này thật không thể coi thường, nếu nói họ chính là lương đồng nhân tài của Phương Thốn quốc thì cũng không có gì là quá đáng. Cao cấp Vu nữ ngoài cầm kỳ thư họa ca vũ, cưỡi ngựa bắn cung và thiên văn địa lý ra, các nàng còn có được những lực lượng và kỹ xảo thần bí khó lường, tỷ như hai môn tuyệt kỹ mà vừa rồi Mộ Dung Thiên đã được nếm mùi của chúng là “Dạ thị chi đồng” và “Linh cảm triệt mạch”. Hộ quốc Vu nữ trong toàn quốc chỉ có năm người, nhưng trong người họ luyện tập rất nhiều môn thần kỳ thật khiến người ta không thể tin nổi. Tuy nhiên, chức nghiệp đó rất quý giá, nghe đồn rằng ngoài các Vu nữ ra, ngay cả người dân của Phương Thốn quốc cũng không biết được quá trình trưởng thành của họ chứ đừng nói gì là người ngoài.

- Viên dược hoàn vừa rồi mà nàng tính cho ta ăn vào có tác dụng thế nào?

- Đó là một loại đan dược chỉ có Hộ quốc Vu nữ mới có. Trong một tiếng đồng hồ, có thể dùng máu huyết của bản thân để chế ra bốn mạng vu đan. Nếu muốn cho vu đan có tác dụng thì khi nó kết tụ, Vu nữ phải bảo trì tám thân xử nữ của mình. Kỳ thật, tên của nó cũng không phải là Đồng Tâm hoàn, mà là “Đồng sinh cộng tử”, có hai viên thư hùng. Viên màu lam là hùng đan, người nam tử sau khi ăn vào ngoài việc được tăng trưởng linh lực đến một mức độ nào đó, còn sinh mạng của y cũng sẽ nối liền với Vu nữ. So với “Linh lực phụng hiến” thì còn muốn bá đạo hơn, hoàn toàn không có phương pháp hóa giải. Chỉ cần một trong hai người chết đi, vậy thì người kia cũng không thể tiếp tục sống còn. Nó là một loại đan dược có tác dụng hai chiều, người kia gặp tao ngộ bất hạnh thì người này cũng sẽ chết theo; lại nữa, giữa hai người còn có thể dùng tinh thần để liên lạc với nhau trên một diện rộng, có thể hiểu rõ được ý định của đối phương. Vì vậy mới có thể bảo đảm được tính thành thật trong sự hợp tác một trăm phần trăm.

Mộ Dung Thiên nghe xong thì ngẫm kinh hãi. Vu nữ quả nhiên khó thể đo lường được, nếu lúc này mà mình uống viên thuốc đó vào, vậy thì mình mới đúng thật là bị nàng thao túng, bằng không chỉ việc lấy mạng ra uy hiếp thì mình cũng không thể nào tránh được.

- Thân phận của nàng và cả những chuyện khác nữa, Ca Ngõa Lợi Phu Nặc có biết hay không? Hay y mới chính là chủ não phía sau?

Đó là một vấn đề then chốt rất quan trọng, Mộ Dung Thiên nhất định phải tìm hiểu cho rõ ràng, mà ngữ khí cũng theo đó mà trở nên cứng cỏi hơn. Đình Đình thoáng hơi do dự một chút rồi nói:

- Biết! Mục tiêu của chúng ta tuy không giống nhau, nhưng đường đi lại không khác mấy. Do đó mà ta cũng không cần giấu diếm gì. Hơn nữa, ông ta đối với ta rất tốt, tình cảm phát ra từ nội tâm. Có thể lúc mới

mang ta về thu dưỡng thì ông ta còn có mục đích khác, nhưng sau này thì đã dần dần chuyển sang thương yêu thật sự, chẳng khác nào thân sinh từ phụ của ta vậy. Trực giác của Vu nữ rất nhạy cảm, sau nhiều năm tiếp xúc như vậy, tất nhiên ta phải nhận ra được, tuyệt không lầm chút nào.

Mộ Dung Thiên hơi nhíu mày, không biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì. Đình Đình nhìn dáng vẻ của hắn mà có cảm giác như cao sơn ức chế. Nàng biết được một môn tuyệt kỹ rất thần kỳ, có tên gọi là độc tâm thuật [1], tuy không thể nhìn rõ được suy nghĩ thâm kín của mỗi một người, nhưng ở một mức độ nào đó thì vẫn có thể đoán được đại khái. Thế nhưng từ lúc tiếp xúc với Mộ Dung Thiên cho tới nay, thậm chí là lúc cơ thể của hai người thân mật kề sát nhau, vậy mà khi nàng sử dụng độc tâm thuật thì chỉ cảm thấy tâm tư của hắn hazy như chỉ mông lung mơ hồ, tựa như một đám mê vụ vậy, thật không thể nhìn ra được nông sâu thế nào. Sở dĩ có kết quả như vậy thì chỉ có hai trường hợp xảy ra, một là đối phương có lực lượng mạnh kinh khủng, hai là trên người đối phương cũng mang một loại lực lượng kỳ lạ giống như nàng. Do đó mà Đình Đình không dám giấu diếm bất cứ điều gì, chẳng thà cứ nói thẳng ra hết thì may ra còn được hắn tín nhiệm. Độ chừng nửa tiếng sau, Mộ Dung Thiên mới mở miệng trở lại:

- Câu hỏi cuối cùng, rốt cuộc mục tiêu của nàng là gì?

Đình Đình nghe hỏi vậy thì hai mắt lóe hàn quang, chậm rãi thốt từng tiếng:

- Giết chết hội trưởng Liên chức công hội của Lam Nguyệt đế quốc, Cát Tư!

Hết hồi 205A

=====

Chú thích

[1] độc tâm thuật: thuật đọc được tâm tưởng suy nghĩ của người khác.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

208. Hồi 205 (b): Thành Ý

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 205 (B): Thành Ý

Dịch giả: useless junk

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên vừa nghe xong thì giật mình kinh hãi, sao lại khéo như thế, thiếu gì người không căm thù mà nàng lại đi thù trúng ngay lão rùa đen đó chứ. Không biết nàng Vu nữ của Phương Thốn quốc này làm sao lại kết oán với lão rùa đen đó? Nhìn thấy bộ dạng nghiêng rắng nghiêng lợi của nàng thì tựa hồ như đúng là có mối thù bất cộng đái thiên với lão rồi.

Thế nhưng ngoài mặt thì Mộ Dung Thiên vẫn giữ nét thản nhiên, lại hỏi:

- Việc đó.....nàng có thể nói rõ việc đó hơn một chút được chăng?

Đình Đình cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì bất luận là ai khi nghe đến đại danh của Cát Tư thì cũng đều động dung thất sắc, còn như trường hợp không có chút phản ứng nào thì đúng là rất hiếm lạ. Sau khi nghe hẳn hoi xong, trong mắt nàng liền hẳn lên nét oán độc:

- Cát Tư đã giết sạch toàn bộ quốc dân của bốn quốc.

Mộ Dung Thiên nhíu mày hỏi:

- Thật vậy sao?

Hắn phải hỏi lại cho chắc bởi vì hắn nghe nói Phương Thốn quốc bị tiêu diệt bởi vì ma thú công thành mà thôi. Còn việc Cát Tư tàn sát hàng loạt quốc dân của người ta ư? Với thủ đoạn và tính cách của lão, khả năng có thể làm ra một chuyện ngu xuẩn như vậy thì dường như là không lớn lắm, phải biết rằng, vào thời điểm đó thì đại lục vẫn còn nằm trong thời kỳ hòa bình kia mà.

Đình Đình giải thích:

- Nói chính xác hơn một chút thì là Cát Tư đã gián tiếp khiến cho Phương Thốn quốc bị diệt vong. Đó là chuyện của bốn năm trước, lúc đó lão còn chưa có địa vị như hôm nay, chẳng qua chỉ là một thành chủ nhỏ nhọ tại thành La La Đạt Nhĩ, một thành thị cấp một của Lam Nguyệt đế quốc, và thành đó cũng nằm giáp ranh với Phương Thốn quốc. Lực lượng của bốn quốc tuy bạc nhược, nhưng may mắn lại chiếm được địa hình thuận lợi, coi như là tương đối an toàn. Quan hệ trước nay với Lam Nguyệt đế quốc cũng khá tốt. Sự uy hiếp lớn nhất của chúng ta luôn luôn nằm ở khu vực giáp ranh với thành La La Đạt Nhĩ, bởi vì nơi đó có rất đông ma thú biến dị, mà địa hình nơi đó lại là ốc mã bình nguyên, thật rất khó để phòng ngự. Mỗi lần ma thú công thành, song phương sẽ đều gặp nguy hiểm như nhau, cho nên chúng ta vẫn luôn liên thủ với quân đoàn của La La Đạt Nhĩ để tiêu diệt chúng. Do lâu ngày hợp tác mà tình hữu nghị giữa đôi bên cũng rất bền bỉ, có thể xem như là huynh đệ thân thiết vậy. Lúc bấy giờ Cát Tư là tân nhiệm thành chủ, lòng nhiệt tình của lão đối với việc ngoại giao và hữu nghị có vẻ còn nhiều hơn cả vị thành chủ cũ nữa. Chúng ta những tướng có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ với vị tân thành chủ này thì đôi bên sẽ đều vui vẻ, ai ngờ.....thì ra đó mới là lúc cơn ác mộng bắt đầu.....

Đình Đình thở dài rồi kể tiếp:

- Trước khi ma thú công thành, chúng ta phối hợp với La La Đạt Nhĩ thành cũng rất ăn ý. Có một lần chúng ta tổ chức liên thủ để tiêu diệt ma thú ở khu rừng Khảo Tập Phụ, bởi vì nơi đó có một số lượng lớn ma thú cấp C và không ít ma thú cấp B và cấp A. Theo kế hoạch ban đầu thì bốn quốc cùng với quân đoàn của La La Đạt Nhĩ cùng tấn công từ hai mặt, thế nhưng bọn họ lại thất ước. Trước đó, lẽ ra thực lực của song phương gộp lại vốn chỉ mạnh hơn đám ma thú ở đó một chút mà thôi, nếu như không có gì xảy ra ngoài ý muốn thì nhất định sẽ được thành công mỹ mãn, sau đó sẽ quay sang đối phó với đám ma thú khác. Nhưng đến khi hành động, thiếu đi quân đoàn của La La Đạt Nhĩ thì tình thế cũng đã khác đi rất nhiều. Hậu phương thì bị ma thú bít kín đường lui, tiền phương lại phải giáp mặt với thế lực cân bằng với mình, hoàn toàn không có cách nào để tiêu diệt được chúng, thế là đại quân của chúng ta bị vây suốt ba ngày, đến cuối cùng thì toàn quân bị diệt.

Đình Đình đau khổ nói tiếp:

- Phương Thốn quốc của chúng ta tuy nói là một quốc gia, nhưng kỳ thật, về mặt diện tích và lực lượng, so với một tòa thành cấp một phổ thông khác thì cũng không khác là bao. Lực lượng thủ thành chủ yếu đều tập trung tại cửa thành giáp với ốc mã bình nguyên, và cũng là nơi giáp giới với Lam Nguyệt đế quốc. Bởi vậy, tổn thất của đại quân cũng chính là tổn thất của phân nửa lực lượng trong toàn quốc. Một đòn nặng nề như thế, chúng ta căn bản là không thể tiếp thụ được, cả thời gian để củng cố lực lượng cũng không có. Thế là ma thú cứ thừa cơ hội đó mà tràn vào từ hướng bắc của ốc mã bình nguyên. Quốc dân của chúng ta cứ như vậy mà từng người từng người gục xuống trước lợi chảo hoặc nanh sắc của chúng. Hầu như toàn bộ quốc dân đều bị đồ sát, những người có thể đào sinh e rằng còn chưa tới được ba trăm người.

Đình Đình kể tới đây thì đôi mắt đỏ gay, rõ ràng là đang nhớ đến thảm cảnh máu chảy thành sông, xương chất thành núi của năm đó. Nàng hít một hơi thật sâu, rồi lại nói tiếp:

- Sau đó Cát Tư lại công nhiên phát biểu là trước lúc xuất quân để phối hợp với chúng ta, thì La La Đạt Nhĩ nhận được cấp báo của hai tòa siêu cấp thành thị gần đó, nên lão đã phải phái cánh quân đáng lẽ phải

phối hợp với chúng ta để đi chi viện cho họ, để đến nỗi thảm kịch đã xảy ra. Sau đó, lão còn mượn cớ là báo thù cho bốn quốc, phát động đại quân nhập cảnh, giết sạch đám ma thú còn sót lại vốn cũng đã bị tổn thất nặng nề sau khi chiến đấu với bốn quốc, và thế là lão đã danh chính ngôn thuận thôn tính Phương Thốn quốc vào túi. Chúng ta chỉ còn sót lại mấy trăm người, một quốc gia chỉ có mấy trăm người, có thể gọi là quốc gia được chăng?

Đình Đình hơi cười khổ một chút rồi tiếp:

- Nguyên bản quan hệ giữa bốn quốc và lão chỉ là quan hệ hợp tác, dù sao thì quốc gia và con dân của mình mới là trọng yếu. Tuy chúng ta thống hận lão đã thất tín, nhưng cũng không thể nói được gì. Huống chi lúc đó nước đã bị diệt, dù có chỉ trích lão thì cũng vô dụng mà thôi. Nhưng tiên sư là vị Hộ quốc Vu nữ duy nhất may mắn còn sống sót thì lại cảm thấy rất kỳ quặc, hơn nữa lão lại hết lòng từ chối gặp mặt tiên sư, cuối cùng người đã quyết tâm dùng Tử vong đại giới để thi triển độc tâm thuật vượt qua cả không gian. Cát Tư vốn chỉ là một thương nhân có võ lực rất thấp, nên tiên sư đã thành công. Lão nhân gia đã phát hiện ra âm mưu kinh thiên động địa của lão cáo già đó, kỳ thật lão bảo nhận được cấp báo của hai tòa siêu cấp thành thị chỉ là lời dối trá, ý đồ thật sự của lão mới là thừa cơ chiếm đoạt bốn quốc. Mục đích của lão quả thật đã đạt thành, danh chính ngôn thuận mà sát nhập Phương Thốn quốc vào vùng quản hạt của thành La La Đạt Nhĩ, biến nó trở thành một siêu cấp thành thị, và việc này đã giúp cho Cát Tư thành chủ mở rộng tiền đồ trong chính giới. Địa vị của lão ngày hôm nay chính là được xây dựng trên bao nhiêu máu huyết của quốc dân Phương Thốn quốc vậy.

Đình Đình nói tới đây thì ánh mắt của nàng lại dấy lên nỗi oán độc khiến người ta nhìn vào là sợ. Một người trên thân mang mối huyết hải thâm thù của quốc gia như nàng, quả thật chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống Cát Tư ngay mà thôi.

Mộ Dung Thiên nghe xong thiên cổ sự đó thì lặng lẽ hồi lâu. Lão cáo già Cát Tư đó đúng thật là tàn nhẫn đến đáng sợ, vì lợi ích cá nhân mà lão đã không tiếc hy sinh hàng mấy trăm vạn sinh mạng, thậm chí hơn một ngàn vạn mạng người cũng chỉ bị lão xem là tảng đá để cho lão bước lên đài cao của danh vọng mà thôi. Quả không hổ là một kẻ hùng. Mộ Dung Thiên tự nghĩ nếu mình có nghĩ ra được một độc kế như vậy thì tuyệt đối cũng không thể hạ thủ được.

Đình Đình đợi cho tâm tình kích động của mình dịu lại rồi mới nói tiếp:

- Sau khi tiên sư thi triển Không gian độc tâm thuật thì chỉ còn lại hai ngày thọ mạng. Trong thời gian đó, người đã dùng “Lạc ấn truyền đệ” để đem hết toàn bộ lực lượng, những tuyệt kỹ mà bà biết được, cùng với âm mưu của Cát Tư và những oán hận thật sâu dày, cùng với nguyện vọng báo thù của bà, tất cả đều dồn hết vào một viên Lạc Ấn chủng tử rồi trồng lên người ta. Sau khi ta trưởng thành thì viên chủng tử đó mới nhanh chóng lớn dần, cùng với việc thu được lực lượng của lão nhân gia, ta còn hiểu được tất cả nữa.

Mộ Dung Thiên nghi hoặc hỏi lại:

- Lạc ấn truyền đệ?

Đình Đình giải thích:

- Đó là một kỹ năng do Vu nữ nhiều đời truyền lại, người không biết thì cho rằng Vu nữ chúng ta đều là những bậc thiên tài, không có gì là làm không được. Nhưng trên thực tế thì không phải vậy, tất cả đều nhờ vào “Lạc ấn truyền đệ”, Vu nữ của thế hệ mới sau khi tiếp nhận ký ức của Vu nữ đời trước, thì lịch trình trưởng thành của họ so với người thường sẽ nhanh hơn nhiều lắm.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thầm nghĩ: “Chức nghiệp thần bí này quả nhiên là hiểu được rất nhiều kỹ năng lạ kỳ.” Sau đó, hắn lại nói:

- Đình Đình tiểu thư, đối với tao ngộ bi thảm của quý quốc, Đan Ni Tư rất lấy làm tiếc, nhưng ta chỉ là một quan viên thấp hèn, không có quyền, mà cũng chẳng có thế. Làm sao có thể giúp được nàng cái gì chứ? Phải biết rằng, đối phương là một hội trưởng Liên hiệp công hội chứ chẳng chơi đâu.

Không biết có phải là vì đã nhận được Lạc Ấn từ Vu nữ đời trước mà Đình Đình trở nên già dặn hơn tuổi của mình hay không, lúc này nàng đã gạt bỏ hết lòng đau khổ của việc mất nước, khôi phục lại sự trầm tĩnh lúc trước, mỉm cười tươi rói và còn giữ luôn thủ đoạn ngoại giao của một nữ đặc vụ ra, rồi nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, xin ngài cứ yên tâm. Ngài là một người có điều kiện đặc biệt và vô hạn tiềm lực, sau này sẽ nhanh chóng có được tất cả thôi. Theo quan nhân thuật (thuật coi tướng) của ta, ngài tuyệt nhiên không phải là một thường nhân cam chịu yên phận đâu. Chẳng hay Đình Đình nói thế có đúng không?

Mộ Dung Thiên cười cười không nói gì, hẳn biết rõ “điều kiện đặc biệt” mà nàng vừa nói đến chính là “Kim thương bất đảo”, nó có thể mang đến mối quan hệ rộng lớn ở khắp nơi. Về phần dã tâm thì hẳn cũng không trả lời nàng, chỉ thần nhiên hỏi lại:

- Đình Đình tiểu thư, nếu như có thể giúp cho nàng hoàn thành tâm nguyện, vậy ta sẽ được điều lợi gì?

Tuy rằng bản thân hẳn và Cát Tư cũng có hiềm khích, còn mối huyết hải thâm thù của Đình Đình nếu đúng sự thật thì cũng rất đáng thương cảm. Tuy nhiên, đồng tình thì đồng tình, Mộ Dung Thiên cũng không còn là kẻ non nớt khờ dại như trước kia nữa, chuyện lấy trứng chọi đá hẳn tuyệt đối sẽ không làm, cho dù là vì những nữ tử có quan hệ thân mật như Lộ Thiển. Hơn nữa, hẳn đã từng bị người ta ám toán, nên không thể dễ dàng tin tưởng người khác được. Những lời Đình Đình vừa kể thì còn phải chờ hẳn xác định tính chân thật trong đó rồi mới kết luận được.

Đình Đình thần nhiên mỉm cười nói:

- Đình Đình có thể giúp cho đại nhân bò lên giới cao tầng của Tát La. Ngoài ra, ta còn có thể kêu gọi những người còn sống sót của bốn quốc mà tổ chức thành một đội ám sát cao siêu. Phải biết rằng, những người có thể sống sót sau trận đồ sát năm đó của bốn quốc đều là những nhân vật tinh anh, có bọn họ giúp đỡ, những kẻ gây trở ngại cho đại nhân đều có thể biến mất một cách vô thanh vô tức. Đại nhân nói xem, như vậy có phải là rất tuyệt diệu hay không?

Hôm nay vấn đề lớn nhất của tên sắc lang là đang thiếu thốn nhân tài, Đình Đình với đám dũng sĩ cổ quốc của nàng thật giống như là của trời cho, từ trên trời rơi xuống vậy. Chỉ với một Vu nữ thôi cũng đã là rất sáng giá rồi, nghĩ tới đây, Mộ Dung Thiên liền sáng mắt lên, nói:

- Quả thật là rất tuyệt diệu, nhưng nếu thủ hạ của nàng tiết lộ sự hợp tác của chúng ta, hoặc giả trong tình huống mà họ thất thủ bị bắt, vậy sự việc sẽ rất hung hiểm.

Đình Đình cười đáp:

- Đại nhân cứ yên tâm, quốc dân của Phương Thốn quốc chúng ta từ khi ra đời đã chịu ảnh hưởng cùng sự quán triệt tinh thần của Vu nữ, với một kế thừa giả như ta thì họ sẽ tuyệt đối trung thành, nhất định sẽ không tiết lộ bí mật. Hơn nữa, bọn họ đều có tuyệt kỹ tự nổ thân xác. Nếu lỡ tay thất thủ thì sẽ chỉ lưu lại cho địch nhân một cái xác không hồn mà thôi. Mà điều quan trọng hơn đó là họ sẽ không biết nội tình, chỉ biết y theo lệnh ta mà thực hành việc ám sát mà thôi. Đã có ba tầng quan hệ như thế, đại nhân còn do dự gì nữa?

Mộ Dung Thiên cười ha hả, hỏi:

- Tốt, được lắm, vậy bây giờ ta phải làm thế nào?

Đình Đình thấy Mộ Dung Thiên đã động tâm thì nét vui mừng lộ ra mắt:

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài không cần làm gì cả, cứ việc tiếp tục sinh ý như hiện nay, và phát triển thêm về mặt ngoại giao, tận lực móc nối quan hệ khắp nơi. Ta sẽ âm thầm hỗ trợ, vô luận là sinh ý hay những việc khác, chỉ cần ngài phân phó một lời là được. Ngài chẳng những sẽ bò lên cao được, mà còn bò lên rất cao là đằng khác. Ta rất tin tưởng vào điều đó. Đến khi đại nhân có địa vị thì đó cũng là cơ hội của ta cũng sẽ đến.

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt cằm, nói:

- Dù có bò lên cao được rồi thì sao? Tát La dù sao cũng chỉ là một nước nhỏ, làm sao có thể so sánh với Lam Nguyệt đế quốc được? Thân là nhân vật cao cấp tại Lam Nguyệt, làm sao Cát Tư lại để tâm tới một nhân vật như ta chứ, vậy thì cơ hội sẽ ở đâu ra?

Đình Đình mỉm cười hỏi lại:

- Không biết là đại nhân đang muốn khảo nghiệm trí tuệ hay năng lực của Đình Đình thế? Bởi vì việc ma thú công thành cùng với lực lượng hai phe ở hai bên bờ An Tác Tổ đại dương, tình huống ngày nay của đại lục rất là vi diệu. Tất La tuy tạm thời có thể đặt mình ở bên ngoài vòng chiến hỏa, nhưng tình thế này sớm muộn gì cũng sẽ bị phá vỡ, đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Đến lúc đó thì địa vị chiến lược của Tất La sẽ đại tăng, trở thành vùng đất giao tranh của binh gia. Bên cạnh đó, Lam Nguyệt rất có thể sẽ thi hành chính sách dụ dỗ, khi ấy đại nhân thân là một nhân vật của giới cao tầng, tất nhiên đó sẽ là vốn liếng để tiếp xúc với Cát Tư, Âm sát đoàn của ta sẽ có cơ hội ra tay.

Thấy Mộ Dung Thiên còn chưa hạ quyết định gì, nàng bỗng nhiên đưa tay tháo dây lưng, rồi cởi chiếc váy đen xuống, tiếp theo đó là những mảnh nội khố cũng lần lượt được tuột xuống, trong nháy mắt đã lộ ra cơ thể khiến bất kể nam nhân nào vừa nhìn thấy cũng có thể trở nên cuồng dại.

- Đan Ni Tư đại nhân, nếu như ngài thấy rằng Đình Đình vẫn còn chưa đủ thành ý, vậy giờ đây ta có thể chứng minh ngay cho ngài thấy!

Hết hồi 205B

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

209. Hồi 206: Hùng Tâm

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 206: Hùng Tâm

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Thân thể trắng muốt mềm mại của Đình Đình bắt đầu tiến lại gần Mộ Dung Thiên, nhưng hắn đã bước lui một bước rồi nói:

- Được rồi, ta tin vào thành ý của nàng!

Không phải là hắn không muốn chiếm hữu nữ nhân xinh đẹp và thông minh, đồng thời lại còn rất quyết đoán và nhiều tâm kế này. Đối với mỹ sắc, tên sắc lang chẳng bao giờ biết cự tuyệt cả, nhưng với điều kiện là phải ở trong tình huống an toàn mới được.

Trên người nàng Vu nữ này mỗi một nơi một chỗ đều chứa đầy thần bí, ngoài đan dược “Đồng sinh cộng tử” còn bá đạo hơn cả “Linh lực phụng hiến” ra, ai biết nàng còn biết được những môn bí thuật nào khác hay không, biết đâu nàng sẽ thông qua việc ái ân mà thi triển bí thuật, lúc đó mình vô ý trúng chiêu vậy thì muốn khóc cũng không ra nước mắt được. Do đó mà trước khi hái hoa, Mộ Dung Thiên phải quan sát nàng một thời gian đã, xem thử đóa hoa hồng đó có quay ngược lại đâm vào tay mình hay không.

Hắn đưa một tay ra và nói:

- Được rồi, ta tin vào thành ý của Đình Đình tiểu thư.

Đình Đình cũng vươn bàn tay nhỏ nhắn ra nắm lấy tay hắn rồi nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, hợp tác vui vẻ nhé!

Thế rồi tay nàng vẫn không chịu an phận, còn tựa như vô ý vẽ lên lòng bàn tay của hắn một vòng nữa.

Mộ Dung Thiên thoáng rung động trong lòng, quan sát nàng mỹ nữ nội hàm ở khoảng cách gần, khuôn mặt như hoa đào, đỏ ửng ra tới mang tai, ngọc thể trắng muốt lồ lộ không mảnh vải che thân, thân thể không lớn nhưng đầy đặn, đôi tiểu bạch thổ cao vút, cùng với cánh rừng cấm nơi hạ thể, tất cả đều thể hiện đầy đủ nét đẹp của phương Đông.

Đình Đình có vẻ như không chịu được ánh mắt của hắn mà thoái lui trở lại, rồi ngượng ngùng thốt:

- Kể từ thời khắc hợp tác với Đan Ni Tư đại nhân, ta chính là người của ngài rồi vậy. Chỉ cần ngài lên tiếng, ngoài việc giúp ngài giải quyết những ưu phiền lo lắng trên thương trường và chính trường, bất cứ lúc nào Đình Đình cũng có thể bồi tiếp ca vũ đàn hát, cầm kỳ thư họa, xoa bóp xương cốt, thậm chí là hầu hạ giấc ngủ, hi hi....

Giọng cười như tiếng chuông bạc của nàng đã gây trúng ngay chỗ ngứa trong lòng của Mộ Dung Thiên. Hắn chỉ hận không thể chiếm hữu được nàng mỹ nữ xinh đẹp mỹ lệ mà đa tài đa nghệ này, song hắn phải tự trấn định tinh thần, bởi vì lúc này Đình Đình rất có thể là đang thi triển mỵ thuật, coi như là khống chế mình để báo thù, cho nên dù thế nào cũng phải đề phòng mới được. Mộ Dung Thiên tuyệt đối không để cho kẻ khác thao túng tư tưởng của mình được, đây chính là tính cách của hắn. Trên thực tế, tuy hắn mê sắc như mạng, nhưng cũng không phải hạng ngu dốt, bất cứ ai cho hắn là một kẻ ngu thì người đó chắc chắn sẽ phải trả một giá đắt. Hắn sớm đã biết Ca Ngõa Lợi Phu Nặc có ý đồ đối với mình, nhưng hắn quả thật cũng cần một người tinh minh mẫn cán như vậy để giúp đỡ, cho dù đôi bên chỉ lợi dụng nhau cũng tốt lắm rồi.

Đương nhiên, trong lúc đang gấp rút cần tới nhân tài thế này, nếu hắn có thể thu được một cánh tay đắc lực như vậy thì vui mừng không hết, có thể giảm đi rất nhiều công việc cho mình. Từ sự thăm dò vừa qua, nàng quả thật là một người có kiến giải rất độc đáo, có lẽ đó là kinh nghiệm tích lũy qua các đời Vu nữ và được thừa hưởng thông qua “Lạc ấn truyền thừa”.

- Đình Đình tiểu thư

- Đình Đình tiểu thư, xin nàng hãy mặc lại y phục đã, coi chừng bị cảm lạnh đấy.

Mộ Dung Thiên phải vất vả lắm mới thốt ra được mấy lời đó. Trên thực tế không phải là hắn sợ nàng bị cảm lạnh, mà hắn chỉ sợ mình không thể kiềm chế được bản thân trước mỵ lực kinh người của nàng. Sau khi nói xong, hắn còn tham lam nhìn chằm chằm vào tấm thân đầy quyến rũ đó nữa, trong lòng quả là có chút mâu thuẫn.

Đình Đình nhìn ra sau khi Mộ Dung Thiên quyết định hợp tác với nàng thì tinh thần phòng ngự có phần nói lỏng ra đôi chút, có vẻ như khó chống được với mỵ lực của nàng, đó đó mà nàng bật tiếng cười khanh khách và đắc ý nói:

- Đa tạ đại nhân đã quan tâm!

Nói xong, nàng nhặt từng mảnh y phục lên rồi mặc vào người, mỗi một động tác đều không nhanh không chậm, hơn nữa lại còn cố tình cúi người hoặc uốn ngực, hoặc khoe hông khoe đùi. Mỗi lần tay chân khép mở thì những vị trí riêng tư như ẩn như hiện, tất cả đều ẩn tàng mỵ lực khiến người ta khó cưỡng lại được.

Mộ Dung Thiên vẫn chăm chú dán mắt lên người nàng thật chặt, thừa dịp cuối mà thu hết bao nhiêu xuân sắc vào ánh mắt. Sau khi nhìn thấy cơ thể lồ lộ của Đình Đình đã được y phục che kín, lúc đó hắn mới thu hồi lại ánh mắt, rồi nghiêm mặt nói:

- Trở lại việc trước mắt, nếu như ta phát hiện được tiểu thư có bất cứ mưu đồ gì khác, vậy thì sự hợp tác giữa chúng ta sẽ đổ vỡ. Hơn nữa, nàng còn phải giao viên “Đồng sinh cộng tử” cho ta bảo quản.

Bởi vì Mộ Dung Thiên phải bảo đảm nàng ta không thay lòng đổi dạ, không giữa chừng lại dùng đan dược đi tìm người khác mà phải toàn lực trợ giúp mình, đương nhiên dự vọng chiếm hữu cũng là một nguyên nhân trong đó.

Đình Đình cười cười:

- Đan Ni Tư đại nhân, nếu lúc này ngài cùng vui đùa với Đình Đình, thì sau khi ta mất đi tám thân xử nữ, vậy hiệu dụng của Đồng sinh cộng tử sẽ không còn nữa, tất nhiên nó cũng sẽ tan đi mất.

Tuy nói vậy, nàng vẫn phun ra viên đan được màu lam, rồi vừa giao cho Mộ Dung Thiên, vừa như vô tình, hỏi:

- Đan Ni Tư đại nhân, kỹ năng vừa rồi ngài dùng để chế phục ta gọi là gì thế, có thể cho ta biết được chăng?

Mộ Dung Thiên hơi suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Nếu ta đoán không sai thì nó cũng có một nguyên lý tương tự như triệt mạch thủ pháp của nàng vậy, nhưng nó được ta gọi là “điểm huyết”.

Vừa rồi nơi mà tên sắc lang đã hạ thủ là Quyết độc huyết nằm ở bên trong đùi, nếu chỉ xoa nhẹ thì sẽ khiến toàn thân người đó như có điện đang chạy rần rần trong người, có hiệu quả thôi tình rất tốt, tựa như việc xoa nắn “tiểu huỳnh đệ” vậy. Trong những lúc hấn và Lộ Thiển thân mật với nhau, hấn vẫn thường làm như vậy với tiểu Lộ, nhằm giúp nàng tăng cao tình thú. Thế nhưng, nếu dùng lực quá mạnh thì một nửa thân người sẽ bị tê cứng, tạm thời mất đi năng lực hành động.

Đình Đình thở dài than:

- Môn tuyệt kỹ đó thật là kỳ diệu, không cần dùng tới linh lực mà vẫn có thể chế ngự người khác được.

Mộ Dung Thiên ngấm ngấm đắc ý, hấn thầm nghĩ: “Tuyệt kỹ kỳ diệu ở trên giường của lão tử còn nhiều lắm, bảo đảm sau khi nàng được ném thử rồi, vậy sau này dù chỉ xa ta một ngày thôi thì cũng sẽ thấy cuộc sống rất buồn tẻ đấy!”

Sau khi thành lập cuộc giao dịch có ảnh hưởng đến suốt đời của họ, hai người đều cảm thấy tâm tình khoái trá, rồi cùng nhau bước ra khỏi phòng.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc căn bản là không có chuyện quan trọng gì phải làm, lúc này y đang ở trong đại sảnh để đợi tin tức. Khi nhìn thấy Mộ Dung Thiên vẫn bình yên vô sự, chuyện trò vui vẻ bước ra, thì trên mặt lộ vẻ khó hiểu, đồng thời y cũng biết được Đình Đình đã thất bại, nên vội vòng tay lại và nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, hạ quan đã biết tội. Tại đây xin được biểu lộ lòng hối lỗi vạn phần. Thế nhưng sở dĩ hạ quan làm thế là chỉ muốn bảo đảm cho hảo sự này được thành công mà thôi, ta dám cam đoan là mình đối với ngài chỉ có trăm điều lợi chứ không hề có một điều hại nào.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ lão cáo già này thật là gian xảo, mình còn chưa nói gì thì lão đã nhận hết lỗi vào người. Đáng lẽ hấn còn tính nói mấy câu thị uy, nhưng lúc này cũng không tiện nữa, thế rồi chỉ đành đi thẳng vào vấn đề luôn:

- Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đại nhân, tất cả mọi người đều hiểu rõ hết rồi, nên ta cũng không muốn nói lời dư thừa nữa. Chuyện vừa qua, ta không hề để trong lòng, giờ ta chỉ muốn biết mục đích chính mà người muốn hợp tác với ta, và đối với ta sẽ có điều lợi gì?

Bất luận là ai, sau khi gặp phải hoàn cảnh suýt chút nữa đã bị ám toán và trở thành một con rối cho người ta thao túng, vậy thì thế nào cũng sẽ trở thành rất phẫn nộ, nhưng Mộ Dung Thiên lại không như vậy, do đó mà Ca Ngõa Lợi Phu Nặc rất kính phục, y nói:

- Đại nhân quả là một người phi thường. Còn mục đích của hạ quan chính là cải biến thể chế chức nghiệp của đại lục.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì không khỏi kinh hãi, khẩu khí của y thật lớn lối!

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc nói tiếp:

- Ta không hiểu tại sao bất cứ chức vị trọng yếu nào ở trên đại lục này đều lấy võ lực tổ chức làm chủ, cả trên những phương diện không liên quan tới chiến đấu cũng không hề ngoại lệ. Tỷ như thương nhân chúng ta vậy, chỉ cần bản thân đủ khôn khéo để tiến hành sinh ý, có ánh mắt đầu tư sắc bén, có tâm tư cẩn thận trong kinh doanh, cùng với tài phán đoán chớp nhoáng, vậy thì sẽ có thể giúp cho quốc gia tích lũy tài phú, thúc đẩy cho nền kinh tế vận chuyển, vật tư giao lưu, tạo ra cống hiến lớn không thua gì ma pháp sư. Về phần võ lực, việc đó có liên quan gì tới chúng ta? Lại còn việc chỉ huy trong quân đội nữa, phải do người

biết bày mưu tính kế đảm nhiệm mới đúng, chứ không phải chỉ là một tên mãng phu có võ lực xuất chúng hơn người được. Hạ quan cho rằng, mỗi một chức nghiệp đều rất quan trọng đối với đế quốc, đều có thể ở trong cương vị của mình mà phát huy hết tài năng mới phải, nhưng tại sao kết quả thu hoạch được của các chức nghiệp lại chênh lệch quá nhiều như vậy? Ông trời thật bất công, đã ban cho mỗi người một tố chất khác nhau, điều đó ta cũng không có gì để oán trách, nhưng ít ra cũng nên cho những người khiếm khuyết võ lực tố chất một cơ hội mới phải, một cơ hội để họ có thể nỗ lực phấn đấu mà trở thành một phần tử quan trọng trong xã hội, một cơ hội để trở nên nổi bật, chứ không phải vừa sinh ra đã có tố chất bình thường thì suốt đời cũng chỉ là một người bình thường! Ta muốn cho mọi người đều biết, số phận là phải do chính tay mình xoay chuyển mới được.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc càng nói càng khích động:

- Mục tiêu của ta chính là muốn sáng tạo ra một thể chế mới, một thể chế chức nghiệp có thể khiến cho mọi người dựa vào chính đôi tay của mình để cải biến số phận của họ.

Mộ Dung Thiên cảm thấy hơi kinh dị, nếu như lời của Ca Ngõa Lợi Phu Nặc không giả dối thì tư tưởng của y đã tiến đến gần với Địa cầu lắm rồi. Hẩn nhú mày hỏi:

- Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đại nhân, đối với ý kiến của người, ta không dám đồng ý bừa, bởi vì mỗi loại chức nghiệp theo khách quan mà nói thì cũng đều có giới hạn của nó, nếu muốn hoàn toàn công bình thì là một chuyện không có khả năng, nhưng nếu người muốn kéo cho sự chênh lệch đó nhỏ lại thì may ra còn có thể.

Với trình độ nhân quyền và dân chủ ở Địa cầu như vậy mà còn không thể tạo ra một xã hội bình đẳng hoàn hảo cho nhân loại, vậy thì Thần Phong đại lục lại càng không thể nào.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc gật đầu đồng ý:

- Nhận xét của đại nhân rất chuẩn xác, quả thật là không có khả năng, nhưng nếu ta có thể sáng tạo ra một cơ hội khiến cho người bình thường trở thành bất bình thường thì như vậy cũng đủ rồi. Ta muốn giúp cho hẩn trèo lên cao, sau đó sẽ tiếp tục giúp hẩn nâng đỡ cho những kẻ khác có cùng cảnh ngộ với mình.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì bất giác gật gù đầu. Ở Địa cầu có một số quốc gia của người da trắng, còn người da đen của những quốc gia đó vốn đã từng bị kỳ thị nặng nề, nhưng sau đó nhờ thông qua tổng thống hoặc những nhân vật trong giới cao tầng khác mà địa vị của họ cũng từ từ được cải biến. Hiện nay, người da đen đối với xã hội cũng rất quan trọng, không thể thiếu được. Ca Ngõa Lợi Phu Nặc quả là một người có tầm nhìn rất xa, nhân tài như vậy mà mình có thể dùng được thì thật là tuyệt.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc tiếp tục nói:

- Trước kia ta cũng từng rất sùng bái Cát Tư hội trưởng của Liên hiệp công hội tại Lam Nguyệt đế quốc, hẩn vốn cũng từ một võ giả cấp thấp mà lập nghiệp, nhất thế kiêu hùng. Chỉ đáng tiếc là hẩn không thể vượt qua được sự bó buộc của thể tục, sau khi trèo lên địa vị tối cao, hẩn chẳng những không thể tranh thủ lợi ích cho giai cấp mà mình đã xuất thân từ đó, trái lại còn trở thành một phần tử bị giới cao tầng đồng hóa nữa.

Nói tới đây, vẻ mặt của y tỏ ra vô cùng đau khổ, thở dài một hơi rồi nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, có biết vì sao ta lại chọn người hay không? Ngoài tiềm lực ra, ta còn nhìn thấy được người là một nhân vật kỳ lạ không hề coi trọng giai cấp, nhất định sẽ không trở thành một Cát Tư khác. Bằng không, ta nguyện suốt đời để cho nguyện vọng của mình chết ở trong trứng nước chứ cũng không muốn hỗ trợ người. Rất nhiều người cho rằng ta mưu cầu danh lợi và quyền lực, nhưng trên thực tế, nếu toàn bộ đại lục này là một xã hội bình đẳng, vậy thì ta càng nguyện ý làm một thương nhân nhỏ bình thường suốt đời còn hơn. Nhưng ông trời đã để ta sinh ra và thấy được nhiều hoàn cảnh bất bình, nên ta cảm thấy mình nhất định phải làm điều gì đó cho những người dân thuộc tầng lớp thấp kém nhất trên thế gian này. Đan Ni Tư tiên sinh, có thể bây giờ người còn chưa hoàn toàn tin tưởng ta, nhưng có một ngày người sẽ biết rõ ta rất chân thành!

Mộ Dung Thiên nghe xong thì cũng bị lay động, nói:

- Vô luận thế nào, ta cũng rất kính phục tiên sinh từ tận đáy lòng.

Một người trong lòng lúc nào cũng ôm hoài bão mưu cầu lợi ích cho giới bình dân trong thiên hạ thì quả thật rất đáng kính. Dùng hai tiếng “tiên sinh” cũng là để biểu đạt sự thành kính xuất phát từ nội tâm của Mộ Dung Thiên.

Hai bàn tay lớn nắm chặt lấy nhau, thế là đã tạo thành một tổ hợp có sức ảnh hưởng rất sâu xa đối với đại lục sau này ngay tại trên một tòa thành cấp bốn nhỏ bé của đảo quốc Tát La. Mộ Dung Thiên cũng không ngờ rằng bước thứ ba trong kế hoạch của mình lại bắt đầu ngay vào ngày thứ hai sau khi đặt chân đến thành Đặc Đốn Lạp Tư này.

Hết hồi 206

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

210. Hồi 207: Tương Hội

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 207: Tương Hội

(Gặp Gỡ)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Khi trời đã khuya thì Mộ Dung Thiên cũng về đến giám sát phủ, toàn thân hắn đều là lửa, không phải lửa giận, mà là lửa dục. Bị nàng Vu nữ còn yêu mỵ hơn cả hồ ly tinh kia kêu lên lửa dục hừng hực, hắn không thể nào dập tắt được. Trong đầu hắn vẫn còn lớn vồn giọng nói và nụ cười đầy nét quyến rũ đến tận xương tủy của nàng, mỗi một cái gợn tay hay nhấc chân đều có thể thu hút hồn phách của người ta mà không một ai kháng cự nổi. Đến nỗi mà sau khi Mộ Dung Thiên quay trở về nội viện, thì ma xui quỷ khiến thể nào mà lại khiến hắn mò vào phòng của hai nàng tỷ nữ của Yêu tộc, lúc này đang ngủ say, là Lệ Toa và Lạc Na, có lẽ do các nàng có khí chất hơi giống với Đình Đình cũng nên.

Đến khi Mộ Dung Thiên phát hiện ra hai nàng không phải là Đình Đình thì trên người ba người họ đã không còn mảnh vải che thân nào, thế nhưng lúc này thì tên đã giương, không bắn không được. Vì vậy mà đâm lao phải theo lao, dù gì thì họ sớm đã là người của hắn, huống chi nếu có an ủi họ một chút vì đã theo hắn lưu lạc tới dị quốc mà không hề có nửa lời than oán cũng là một việc tốt.

Lệ Toa và Lạc Na bị kinh động mà giật mình tỉnh giấc. Họ thấy cảnh tượng trước mắt mà vừa mừng vừa sợ. Kể từ lúc đến Tát La tới nay, vì Mộ Dung Thiên quá bận rộn với việc kinh doanh mà không có thời gian dành cho họ, đến khi hơi rảnh một chút thì lại phải chuẩn bị cho hải liệt, lúc đó hắn lại phải tranh thủ từng phút từng giây để song tu với Lộ Thiên, rồi từ sau khi tới nhậm chức tại thành Đặc Đốn Lạp Tư, hắn lại bận rộn công vụ bù đầu bù cổ; với tính cách của hắn, dĩ nhiên là sẽ không chiếm hữu lấy hai người mà từ lâu đã dành trọn phương tâm cho hắn.

Nhìn bộ dạng động dục dữ dội của Mộ Dung Thiên, có lẽ đêm nay sẽ là một đêm rất đặc biệt đây. Vì vậy mà hai nàng đều mang tâm trạng thấp thỏm chờ mong, và đây cũng là thời khắc phải trải qua của nữ nhân. Sau đêm nay, các nàng sẽ trở thành thành viên trong hội “đùa giỡn” của Mộ Dung Thiên và Lộ Thiên, do đó mà xuân tâm của cả hai đều nhộn nhạo mà chưa có chỗ để phát tiết.

Nước da của Lệ Toa ngăm ngăm đen và lại còn bóng lẩy nữa, thật giống như người ta đã bôi lên đó một lớp dầu vậy, lấp la lấp lánh; còn Lạc Na thì da trắng như ngọc, hai nàng nữ tử tình như tỷ muội này lại tạo thành hai thái cực trái hẳn nhau. Dưới tác dụng chung của Kinh mạch vận chuyển chu thiên và kết cấu cơ thể đặc thù của Yêu tộc, nó đã sản sinh ra một loại máu khí có tác dụng khác, nên khiến cho các nàng còn có sức mỵ hoặc hơn cả trước kia nữa. Hai mắt của Mộ Dung Thiên tỏa sáng, sao trước đây mình lại không chú ý tới hai viên ngọc đã được gọt đẽo rất điêu luyện và luôn ở bên cạnh mình vậy chứ nhỉ? Quả thật là đáng hận mà.

Tuy rằng lửa dục đang tuôn trào, nhưng Mộ Dung Thiên lại đặc biệt ôn nhu với hai nàng mỹ nữ đã cùng vào sinh ra tử với mình. Chỉ mới vừa mở màn, hắn đã khiến hai nàng mê đắm kinh người, sau đó tiếp theo cảm giác đau đớn khi bị phá vỡ, lại là niềm khoái cảm ngút ngàn, từng trận ập đến. Lần đầu được ném vị ngọt của ái ân, trong lúc bất tri bất giác, chiếc đuôi rắn của Lệ Toa liền vểnh lên cao, rồi không ngừng vuốt ve ở sau mông, đôi chân, và bộ vị thứ ba của hắn, so với công cụ thôi tình còn hữu hiệu hơn nhiều. Còn Lạc Na thì cũng tỏ ra rất phóng đảng lớn mật, nữ tử Yêu tộc chỉ cần sau khi đánh thông được khoảng cách sau cùng giữa nam và nữ thì sẽ nhanh chóng thích ứng và cởi mở cõi lòng để hưởng thụ.

Phấn hồng và chăn đệm chìm ngập trong cơn xuân triều gợn sóng, hai nàng tỷ nữ dưới tuyệt kỹ tay và lưỡi của tên sắc lang, ai nấy cũng đều đạt được cực khoái, rốt cuộc nhịn không được mà phải phát ra những tiếng rên gọi cảm. Lộ Thiển và Hải Luân Na sớm đã bị họ đánh thức, nhưng vẫn phải giả vờ là còn đang ngủ. Thế nhưng bên tai vẫn nghe văng vẳng những thanh âm mê loạn, nên cuối cùng nhịn không được mà thẹn thùng gia nhập vào chiến đoàn. Mộ Dung Thiên lần đầu kiến thức được mỹ nhân ngư động tình thể nào, nhưng chỉ tiếc là họ không có bộ phận tính dục, chỉ có thể dùng miệng và đôi gò bồng đảo cũng có thể đạt được cao trào. Tên sắc lang có thể thông qua đôi gò bồng đảo để kích thích nàng mỹ nhân ngư, tuy rằng không được hoàn mỹ, nhưng tư vị đó cũng rất khác lạ. Hơn nữa, tuy bề ngoài có dáng vẻ trưởng thành, nhưng trên thực tế thì Hải Luân Na vẫn còn là một cô bé vị thành niên, Mộ Dung Thiên qua đó cũng có được một niềm khoái cảm mới lạ khác.

Mộ Dung Thiên sau khi giải quyết xong vấn đề nhức đầu nhất, mắt thấy kế hoạch của mình được phát triển thêm một bước nữa thì trong lòng không còn lo lắng nữa, áp lực về nhu cầu cấp thiết lâu nay cũng được giải tỏa nốt, do đó mà trận đại chiến này hắn thả xung hữu đột cho đến tận tờ mờ sáng mới kết thúc, lúc đó cả năm người đều mệt lả mà chìm vào giấc ngủ. Ngoài sinh ý và chính trị ra, cả tình ái cũng được thuận buồm xuôi gió, quả là đột phá rất lớn, Mộ Dung Thiên cảm thấy vận khí của mình trong thời gian gần đây rất được tốt.

Mấy ngày sau, Mộ Dung Thiên dùng nhiều phương cách để điều tra thân thể của Đình Đình, quả thật là nàng từ nhỏ đã lưu lạc đến Đặc Đốn Lạp Tư rồi trở thành nữ nô, sau đó được Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đem về thu dưỡng. Điểm ấy không có gì đáng nghi, bao nhiêu cư dân sống lâu năm ở trong thành đều biết. Đường nhiên, Mộ Dung Thiên cũng không vì vậy mà hoàn toàn tín nhiệm hai người họ, hắn còn cần thời gian để khảo nghiệm họ nữa; vả lại, những việc quan trọng nhất thì bất luận thể nào cũng phải nắm mọi quyền trong tay, tỷ như “Kim thương bất đảo” cùng với việc chi thu của các đại lý lớn nhỏ tại các siêu cấp thành thị và phần lớn những thành thị cấp một, còn về phần sách lược kinh doanh ở các đại lý tại các thành thị nhỏ thì đều giao cho Ca Ngõa Lợi Phu Nặc quản lý hết. Y quả đúng là một nhân tài ở trên thương trường, là một người có ánh mắt và suy nghĩ rất độc đáo mà người thường không thể bì kịp, do đó mà Mộ Dung Thiên cũng càng ngày càng tin tưởng y hơn, chỉ ít thì về phương diện kinh doanh cũng không có vấn đề gì.

Dưới sự điều hành của Ca Ngõa Lợi Phu Nặc, sinh ý của tên sắc lang không ngừng phát triển. Mặt khác, với sự bồi dưỡng của Đình Đình, việc Mộ Dung Thiên có thể trực tiếp điều động lực lượng cũng không ngừng phát triển. Kể từ ngày đến thành Đặc Đốn Lạp Tư tới nay cũng được một tháng rồi, nếu như nói còn có chỗ nào chưa được hoàn mỹ thì đó là tình cảm bồi dưỡng với Tân Định Á mà vẫn không có sự tiến triển nào, thậm chí còn khiến cho nàng bị phản cảm nữa là đằng khác. Ở gần thủy lâu đến như vậy mà vẫn không thể hái được trăng, điều đó khiến cho Mộ Dung Thiên phiền muộn không thôi, vì sao cùng cùng một người, nhưng với hai thân phận khác nhau, vậy mà đãi ngộ sao lại quá khác biệt đến như thế?

Một buổi tối nọ, trong lúc Mộ Dung Thiên đang định lợi dụng lúc trời tối là khi lực phòng ngự của nữ nhân yếu kém nhất, định thi triển “vô địch mặt dây đồng gái” đại pháp để xem xem có thể bắt cóc được Tân Định Á hay không, nhưng hắn lại bị thất vọng ngay, bởi vì khi vừa trở về giám sát phủ thì từ viên Linh Tế châu đã truyền tới thanh âm trong vút:

- Sử Mật Tư tiên sinh?

Kể từ lúc cách biệt cho tới nay, đây không phải là lần đầu nàng đã dùng Linh Tê châu để liên lạc với hần, trái lại, đã rất nhiều lần rồi nữa, thế nhưng Mộ Dung Thiên cũng cố không muốn để ý tới, bởi vì cái thân phận Sử Mật Tư kia chính là đang gây trở ngại cho đại kế của cấm kỵ nhân của hần. Nếu như Tân Định Á càng nặng tình đối với “Sử Mật Tư” thì cơ hội của tên sắc lang Đan Ni Tư sẽ càng xa vời hơn; còn không thì lỡ như một ngày nào đó nàng thông qua Ma bạo phá mà biết được hần chính là La Dịch, giặc phản quốc của Lam Nguyệt đế quốc, vậy đến chừng đó, biết đâu Cát Tư sẽ không bày ra nghi kế, tung tin thất thiệt là đã phái hần vào làm gián điệp tại Tát La, khi đó sẽ rất là phiền phức. Bất cứ là việc gì, một khi đã lên đến tầm cỡ quốc gia thì sẽ không thể suy đoán theo lẽ thường được, cho dù hảo cảm có sâu dày cỡ nào, thậm chí đã là phu thê theo đúng luật pháp thì cũng không ngoại lệ.

Thời gian gần đây, hần càng nỗ lực theo đuổi Tân Định Á nhiều hơn thì bản thân cũng nhận được sự liên lạc của nàng thông qua Linh Tê châu cũng nhiều hơn. Không ngờ sự lạnh nhạt của hần lại không có hiệu quả chút nào. Nghĩ đến việc Tân Định Á mỗi ngày càng chán ghét mình hơn, Mộ Dung Thiên chỉ đành mượn thân phận của Sử Mật Tư để nói vài lời tốt cho Đan Ni Tư mới được, coi như là làm mấy chuyện tốt đại loại như giúp bà lão băng qua đường, hay là nhặt được tiền trên đường cái thì giao lại cho cảnh sát thúc thúc, ặc, giao cho Di Thất công hội [1] mới đúng. Ít ra cũng sẽ kiếm được vài điểm ấn tượng tốt cũng hay. Lại nữa, Tân Định Á là một nữ tử độc thân sống bên ngoài, không quen biết ai, quả thật là rất cô đơn đáng thương. Tên sắc lang này tuy cảm thấy tội nghiệp nàng Băng Sơn mỹ nữ, nhưng hần lại không nghĩ tới, việc đáng tội nghiệp nhất của nàng chính là mỗi ngày phải giáp mặt với hần vậy.

Linh Tê châu sẽ có tác dụng ở trong vòng một trăm dặm, hầu như đó là khoảng cách của toàn bộ Tát La chứ đừng nói gì một cự ly ngắn tới đáng thương như bây giờ. Hai người có thể nào tẩu xảo đến nỗi lại ở trong phạm vi trăm dặm đó không? Tân Định Á thở dài một hơi. Từ sau khi hai người ly biệt, tuy không thể gặp lại nhau, thậm chí cũng không nói được nửa câu hay một lời nào, nhưng chẳng hiểu sao nỗi nhớ nhung lại càng ngày càng trở nên sâu đậm hơn. Nhất là mỗi khi nhìn thấy con ruồi đáng ghét nhưng cũng là thượng cấp của mình là Đan Ni Tư, nàng lại càng cảm thấy cần phải thổ lộ cùng ai đó nhiều hơn, thế nhưng hy vọng của nàng lần nào cũng bị thất bại, lần nào truyền âm cũng như kim rơi xuống biển, ngay cả lần này nàng cũng đành đành là sẽ không ngoại lệ, vậy mà đột nhiên lúc này lại nghe được giọng nói trầm ổn của nam nhân mà nàng nhớ mong ngày đêm:

- Tân Định Á tiểu thư, đã lâu không gặp!

Tân Định Á nghe được lời đó thì mừng rỡ không thôi, thậm chí còn có chút khó tin nữa, nàng vội hỏi:

- Sử Mật Tư tiên sinh, thật là chàng à?

Giọng nói bên kia lại vang lên:

- Tân Định Á tiểu thư, chẳng lẽ còn có thể là người khác sao?

Linh Tê châu chỉ lập khế ước nhận chủ một lần, vĩnh viễn không thể giải khai để đem tặng người khác. vì thế nên nó mới được xem là tín vật đính ước quý giá nhất giữa một đôi tình lữ.

Tân Định Á cũng cảm thấy câu hỏi vừa rồi của mình thật ngu ngốc, nên cười xòa thốt:

- Xin lỗi tiên sinh, chỉ vì ta cảm thấy hơi bất ngờ thôi. Hiện nay chàng đang ở đâu thế? Có ở gần thành Đặc Đồn Lạp Tư không?

Mộ Dung Thiên vờ vệt:

- Tân Định Á tiểu thư, thì ra nàng đang ở thành Đặc Đồn Lạp Tư à? Vừa khéo ta cũng mới đến đây làm chút việc.

Tân Định Á nghe xong lời đó thì không hề nghi ngờ gì, lập tức nói:

- Sử Mật Tư tiên sinh, hiện nay ta đang là phó giám sát sứ của thành Đặc Đồn Lạp Tư. Ta muốn gặp mặt chàng để tận chút tình địa chủ, chẳng hay chàng có lúc nào rảnh rỗi không?

Mộ Dung Thiên đương nhiên là đồng ý ngay:

- Không thành vấn đề, nhưng không biết có địa điểm nào thích hợp cho chúng ta gặp mặt không nhỉ?

Tân Định Á cực kỳ kích động, thốt:

- Hay lắm, ngay trong thành có một nơi gọi là “Nhã dạ triền miên”, đó là một chiếc thuyền ở tại La hồ, ngoài phong vị thức ăn ngon nổi danh của bản địa ra, nó còn có những bao sương [2] được bao phủ bởi Cách âm kết giới để bảo mật thân phận khách đến đó thưởng ngoạn. Đó là một nơi rất tốt để gặp mặt, chẳng hay ý kiến của tiên sinh thế nào?

Trong một tháng qua, Mộ Dung Thiên sớm tối ở trong thành hưởng lạc, nơi nào cũng đều nắm rõ như lòng bàn tay, đương nhiên biết được Nhã dạ triền miên là một lựa chọn rất tốt, do đó mà hắn đáp ứng với nàng ngay.

oooOooo

La hồ là một cái hồ nhỏ nằm bên trong đảo thành, khi trời vừa sập tối thì nó biến thành chỗ phong hoa tuyết nguyệt, vui chơi náo nhiệt nhất trong thành. Những chiếc thuyền hoa lớn nhỏ cung cấp thức ăn khuya, thức ăn chơi, ca vũ, thậm chí bất cứ nhu cầu đặc biệt nào cũng có. Về tính chất, nó cũng gần như Bồng Thái giang tại Tư Ba Đạt Khắc lộ, là một địa điểm tốt để bằng hữu tụ hội kết giao và phục vụ các màn tiêu khiển về đêm.

Tối nay bầu trời đầy sao, vầng trăng sáng lung linh treo trên cao, dưới hồ thì không ngừng gợn sóng, ven bờ hồ là những hàng cây ăn quả mọc san sát tạo thành bức màn che chắn, những luồng gió nhẹ mang theo hương thơm ngào ngạt thổi tới, quả thật là phong cảnh hữu tình. Lúc này có hai người đang ngồi ngắm cảnh gần bờ sông, thưởng thức những luồng gió nhẹ đang lùa qua cửa sổ, thích thú ngắm nhìn cảnh đêm trong hồ.

Tuy rằng mỗi ngày đều chạm mặt Tân Định Á, thậm chí vào nửa giờ trước thì tên sắc lang Mộ Dung Thiên vẫn còn ở trong nhà nàng, thế nhưng lúc này hắn lại thấy nàng Băng Sơn mỹ nữ rất lộng lẫy, bởi vì nàng đã khéo léo trang điểm và còn mặc chiếc váy trắng thướt tha, trông rất mỹ lệ. Làn da của nàng so với những nữ tử của thành Đặc Đốn Lạp Tư còn muốn trắng hơn, tố chất thì cao nhã như tiên nữ giáng trần, khuôn mặt ngọc lân đầu tiên tô son điểm phấn khiến cho đôi gò má ít khi ửng hồng thì nay lại càng hồng hào hơn. Giờ đây, bao nhiêu nét băng sơn đều tan biến hết, thay vào đó là nét quyến rũ mê người. Mộ Dung Thiên tha hồ ngắm nhìn mỹ nhân đến no mắt, thật hiếm có khi nàng hiển lộ xuân sắc kiều mỹ đến như thế, song đồng thời hắn cũng không khỏi thầm than trách ông trời sao lại quá bất công.

Tân Định Á thấy Mộ Dung Thiên cứ nhìn mình không chớp mắt thì vội vàng cúi đầu, vừa vui mừng vừa thẹn thùng, gọi khẽ

- Sử Mật Tư tiên sinh!

Mộ Dung Thiên nghe gọi thì mới thu hồi lại ánh mắt say đắm của mình, rồi tấm tắc khen:

- Một tháng rồi không gặp, không ngờ tiểu thư lại càng xinh đẹp mỹ lệ hơn trước. Thật xin lỗi, ta đã thất lễ!

Nếu như lời này được thốt ra từ miệng của một nam tử khác, Tân Định Á nhất định sẽ không vui, nhưng nam nhân này lại là người mà nàng rất có hảo cảm, hơn nữa lại còn từng vào sinh ra tử với mình, vì vậy mà chẳng những nàng không có ý trách cứ, trái lại còn cảm thấy vui trong lòng nữa. Tân Định Á nhẹ giọng nói:

- Tiên sinh quá khen!

Tuy hai người mới chia tay không lâu, tướng mạo của Mộ Dung Thiên không hề cải biến, nhưng Tân Định Á lại không hề hoài nghi chút nào, bởi vì trong sự cảm nhận của nàng, hai người đó hoàn toàn khác hẳn nhau, một người thì nho nhã lễ độ, hòa khí văn nhã, ân cần quan tâm, còn một người khác thì vô sỉ hạ lưu, hèn mọn xấu xa, da mặt dày như bức tường. Từ trước tới nay, nàng không hề có một tí ý niệm liên tưởng đến việc hai người đó thật ra chỉ là một người mà hai tính cách chút nào cả.

Sau khi hai người đã yên vị, Tân Định Á đối với nam nhân kể từ sau lần “ly biệt” gần đây không hề thấy có nửa điểm thay đổi, trái lại nàng còn cảm thấy như gặp lại tri âm rất thân thiết vậy. Thế rồi nàng kể lại cho hắn nghe việc mình rời khỏi sự ràng buộc của gia đình thế nào, cùng với công tác không hài lòng ra sao,

đương nhiên trong đó không thể thiếu việc tên sắc lang thượng cấp ngày nào cũng đến quấy rầy, khiến nàng đầy bụng oán hận, vv....

Mộ Dung Thiên càng nghe thì càng cảm thấy xấu hổ, cực kỳ xấu hổ, đến cuối cùng thì còn cảm thấy như mình đúng là một kẻ táng tận lương tâm, tội lỗi chồng chất, không việc ác nào là không làm, dường như ngoài việc cưỡng gian nữ nhân ra, những chuyện xấu khác thì hắn đều từng làm qua hết rồi vậy. Cuối cùng, Mộ Dung Thiên chỉ biết gật đầu lia lịa, nhưng những lời đó đều vào tai trái thì ra tai phải, nếu không thì chỉ e tâm linh yếu đuối của hắn sẽ chịu không nổi, tựa như một học sinh bị tổn thương vậy.

- Sử Mật Tư tiên sinh, chàng nói xem, có phải gã thượng cấp đó của ta rất đáng ghét hay không?

Mộ Dung Thiên không ngừng gật đầu như con gà mổ thóc:

- Ủ, ừ.....

- Có đôi lúc ta còn muốn giết phăng hắn đi nữa.

- A.....sao....lại thế?

Hắn sợ hãi lắp bắp:

- Việc đó.....trăm ngàn lần không nên đâu.

Tân Địch Á mỉm cười:

- Tiên sinh yên tâm, ta chỉ nói vậy thôi, chứ sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy đâu. Hắn không đáng để cho ta mạo hiểm như vậy.

Nàng nghĩ rằng Mộ Dung Thiên ngăn cản mình là xuất phát từ sự quan tâm, sợ mình sẽ gánh vác tội danh hành thích thượng cấp, chứ nào biết được căn bản là hắn sợ cái mạng nhỏ của mình khó giữ được.

Mộ Dung Thiên thở phào, rồi lau mồ hôi trán, hắn vừa định lên tiếng thì từ mũi thuyền chợt có tiếng sủng vật vang lên:

- Gâu!

Tiếng kêu độc nhất vô nhị đó tất nhiên là của Tật Phong chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Mộ Dung Thiên còn đang cảm thấy kỳ quái sao nó lại có mặt ở tại “Nhã dạ triền miên” này thì đột nhiên lại có tiếng nữ tử hô lớn:

- Mau gọi giám sát sứ của các người ra đây, ta biết hắn đang ở chỗ này.

Mộ Dung Thiên nghe xong lời đó thì giật mình kinh hãi, sao Mâu Cơ lại đột nhiên chạy đến thành Đặc Đốn Lạp Tư này thế.

Hết hồi 207

=====

Chú thích

[1] Di Thất công hội: công hội chuyên thu gom đồ đặc thất lạc.

[2] bao sương: phòng nhỏ riêng cho từng nhóm khách.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

211. Hồi 208 (a): Hỏa Hoa

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 208 (A): Hỏa Hoa

(Xẹt Lửa)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Tân Dịch Á cũng cảm thấy kỳ quái, không biết tại sao Mâu Cơ lại chạy tới đây tìm gã thượng cấp hạ lưu kia của mình để làm gì?

Chỗ ngồi của hai người đã được che phủ bởi một tầng Âm ba kết giới một chiều, mà cự ly cách bàn của chưởng quỹ cũng không xa, bởi vậy nên vẫn nghe được thanh âm nôm nớp lo sợ của lão bản:

- Mâu Cơ tiểu thư, thật xin lỗi, quy củ của tệ điểm có ghi rõ là không được tiết lộ thân phận của bất cứ một vị khách quan nào đến đây, bởi vậy mà ta cũng không biết đêm nay giám sát sứ đại nhân có quang lâm đến đây hay không.

Với phong cách của Mâu Cơ, tất nhiên là nổi tiếng toàn quốc, hà huống bên cạnh nàng còn có con Khiếu Thiên Sư đang gầm gừ ngồi cạnh đó là tiêu chí của nàng nữa.

Mâu Cơ quả quyết:

- Hẳn nhất định là ở chỗ này, ta còn có thể làm được, nhưng con sủng vật của hắc làm sao có thể làm được chứ. Điểm chủ, không cần phiền đến người nữa, ta tự tìm từng cái bao sương là được rồi.

Tiếp theo đó chỉ nghe tiếng bước chân dẫm lên ván thuyền, lại còn có tiếng lão bản chạy theo nài nỉ nữa, có lẽ Mâu Cơ đang bắt đầu xông vào rồi. Nếu cứ để nàng xông vào tìm người kiểu này, lão bản nhất định không chỉ là phiền phức mà thôi, mà lão còn sẽ bị rất nhiều phiền phức nữa, danh tiếng và sinh ý sau này nhất định sẽ tuột dốc thê thảm luôn.

Mộ Dung Thiên nhất thời cũng thấy nóng nảy, tuy rằng hắc đã dùng được thủy để cái biến khí tức trên người, nhưng con Tật Phong này là loại sủng vật đã hóa oán, có liên hệ rất vi diệu với chủ nhân, dù là chân trời hay góc bể cũng có thể tìm được hắc dễ dàng. Đến chừng đó, nếu để Mâu Cơ phát hiện ra mình ở cùng một chỗ với Tân Dịch Á, vậy nhất định thân phận của Đan Ni Tư sẽ bị vạch trần, và bản thân hắc sẽ gặp phiền phức với cả hai bên.

Trong lúc cấp bách, hắc nói với Băng Sơn mỹ nữ:

- Tân Dịch Á tiểu thư, ta phải đi rồi. Hẹn gặp sau nhé!

Vừa mới có được cơ hội để gặp mặt tri kỷ, tâm sự còn chưa trút hết, nay thấy hắc lại muốn đi thì nàng vội đứng dậy giữ khách:

- Sử Mật Tư tiên sinh, sao nhanh vậy? Chàng.....chàng không thể ở thêm một chút sao?

Mộ Dung Thiên gấp gáp nói:

- Việc này.....thật ra ta còn có chút việc gấp phải đi giải quyết, nhưng tạm thời sẽ còn ở lại thành Đặc Đồn Lạp Tư một thời gian nữa, lần sau chúng ta sẽ gặp lâu hơn nhé, cáo từ!

Nghe xong lời đó, Tân Dịch Á mới mỉm cười:

- Vậy hay lắm, tiên sinh phải nhớ tới định ước của chúng ta nhé!

Mộ Dung Thiên gật đầu đồng ý ngay:

- Nhất định, nhất định!

Khi nghe được tiếng chân của Mâu Cơ càng lúc càng gần, hắc vội nói:

- Tân Dịch Á tiểu thư, xin thứ cho ta lần này không thể đưa tiễn nàng về tận phủ.

Tân Dịch Á mỉm cười vui vẻ:

- Không sao, tiên sinh cứ lo việc chính quan trọng hơn.

Mộ Dung Thiên cũng không muốn dùng dằng thêm, hắc đẩy cửa lên ra ngoài, men theo bóng đêm tìm tới một nơi bí ẩn ở phía sau thuyền rồi thay đổi diện mạo trở lại là Đan Ni Tư, đồng thời cũng lấy quan phục mặc vào, sau đó bước nghênh ngang trở lại mũi thuyền.

Lúc này Mâu Cơ đã khiến cho toàn bộ chiếc thuyền bị náo loạn hắc lên, nếu như điểm chủ không giải tỏa toàn bộ kết giới của những cái bao sương trên thuyền thì nàng sẽ hủy diệt hết tất cả. Lão bản còn đang chưa biết phải làm sao, mắt thấy Mâu Cơ đang hùng hổ chuẩn bị xuất thủ thì lão lo đến toát hết cả mồ hôi, nóng nảy tựa như kiến bò trên chảo nóng vậy.

Bỗng nhiên lúc này Tật Phong lại sửa lên mấy tiếng, lão bản cũng nhìn thấy Mộ Dung Thiên thong thả bước ra từ phía đuôi thuyền, lão mừng như gặp được cứu tinh từ trên trời giáng xuống vậy, vội nói liên thanh:

- Mâu Cơ tiểu thư, Mâu Cơ tiểu thư, Đan Ni Tư đại nhân đang ở bên kia kìa.

Mâu Cơ nghe vậy thì vội quay lại hỏi:

- Đâu?

Vừa nhìn thấy Mộ Dung Thiên, Mâu Cơ đã mừng rỡ reo lên:

- Cái tên chết tiệt này, chạy đi đâu.....

Lúc này có không ít người nghe tiếng ồn ào mà chạy ra xem náo nhiệt. Họ nghe xong lời đó của nàng thì đều tỏ vẻ kỳ quái, bởi vì họ nghe ra trong lời đó tựa như có chút tình ý vậy, nhưng khả năng dường như không lớn lắm, vì Mâu Cơ là một nữ nhân tâm cao khí ngạo, làm sao có thể lại đi xem trọng một thương nhân như hắc chứ? Còn nếu nói về quan hàm thì lại càng không thể, một chức giám sát sứ của một tòa thành cấp bốn chỉ bé tí bé teo, làm sao nàng lại để trong mắt được nhỉ?

Mộ Dung Thiên cảm thấy có phần không ổn, vội ho khan mấy tiếng để đề tỉnh nàng.

Mâu Cơ chợt nhớ ra hoàn cảnh của mình, vội ngậm miệng lại. Lời trách móc như vậy có khác nào là của tình nhân đâu chứ, vậy chẳng phải sẽ khiến cho thiên hạ đều biết quan hệ thực sự giữa mình và tên quỷ mặt đen hay sao?

- Hắc.....à, Đan Ni Tư đại nhân, ta tìm người có việc!

Thiếu chút nữa thì nàng lại nói sai, nhưng cũng may là sửa lại kịp.

Lúc này lại vừa vặn thấy Tân Dịch Á bước ra cửa. Sau khi Mộ Dung Thiên bỏ đi rồi, nàng cũng không còn hứng thú để ở lại lâu thêm, do đó lại chạm trán ngay với Mâu Cơ.

- Tân Dịch Á!

Hai mắt của Mâu Cơ tròn tròn, nàng nhìn Mộ Dung Thiên xong lại quay sang nhìn nữ tử bị nàng xem là kình địch suốt đời này, ánh mắt của nàng cứ thế mà thay phiên lưu chuyển trên người của bọn họ.

Mộ Dung Thiên trong lòng có quỷ, lại sợ bị nhận ra được, nên nhất thời có hơi mất tự nhiên. Cho dù tài biểu diễn của hắc có cao siêu thế nào đi nữa, nhưng không thể qua mắt được trực giác sắc bén của nữ nhân. Mâu Cơ mơ hồ cảm thấy giữa hai người có quan hệ không tầm thường nào đó, tuy không thể nói rõ thành lời nhưng cái loại cảm giác này khiến nàng thấy rất khó chịu. Thế là lòng ghen tuông nổi lên, nàng tựa như vô tình đứng sát vào bên cạnh Mộ Dung Thiên, như là để thị uy vậy.

Có rất nhiều người không nhận ra được một cử chỉ nhỏ như thế, nhưng chỉ có kẻ tử đối đầu với Mâu Cơ từ nhỏ tới lớn, lúc nào cũng nhìn đối phương không thuận mắt như là Tân Dịch Á mới chú ý tới. Cổ nhân có một câu nói rất hay “hiếu rõ một người nhất không phải là bằng hữu của hắc, mà là đối thủ của hắc.” Tân Dịch Á là một nữ tử rất mẫn cảm, nàng cũng nghĩ rằng Mâu Cơ đối với tên thượng cấp đáng ghét kia có gì

đó khác thường, dường như là đã vượt qua quan hệ chủ khách làm ăn rồi vậy. Tuy không dám khẳng định, nhưng trong lòng nàng cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao Mâu Cơ lại chưa từng tỏ ra chán ghét tên nam nhân đáng ghét đó?

Hai trang đại mỹ nữ vang danh toàn quốc đều cùng xuất hiện tại một nơi, quả thật là một cơ hội hiếm có, vì vậy mà đám nam nhân có mặt tại đó đều tròn mắt ngẩn cho thật đã.

Mâu Cơ rút cốt tiên ra, nàng vung lên một cái rồi hỏi:

- Nhìn cái gì, chẳng lẽ các người chê mình sống lâu quá rồi phải không?

Mọi người nghe vậy thì đều lãnh giáo tính nóng nảy của nàng Long nữ này, quả nhiên so với lời đồn chỉ có hơn mà không kém, vì vậy mà ai nấy cũng đều cúi đầu không dám hó hé gì, dù sao thì cái mạng nhỏ của mình cũng quan trọng hơn.

Mâu Cơ “hừ” một tiếng, rồi lại dồn ánh mắt lên trên người của Tân Dịch Á. Mắt thấy bầu không khí có chút không ổn, tựa như sẽ phát hỏa bất cứ lúc nào vậy, lão bản thầm kêu khổ trong lòng, cứ lâm râm khẩn vái chư thần phù hộ cho, đừng để hai nàng thiên chi kiều nữ nổi danh đế quốc này phải động thủ với nhau, nếu không thì với thực lực của họ, nhất định sẽ dễ dàng hủy đi toàn bộ chiếc thuyền này chứ chẳng chơi. Những khách nhân khác đang xem náo nhiệt cũng thấy lo lắng nên đều chuẩn bị hết, để tránh bị tai bay vạ gió.

Có lẽ lời cầu khẩn của lão bản đã được đáp ứng, mà cũng có lẽ vì Tân Dịch Á không muốn xen vào việc của người khác, nên nàng chẳng thèm ngó ngang tới Mâu Cơ, mà cứ bỏ đi thẳng ra ngoài.

Nếu là lúc khác, Mâu Cơ thấy mình bị coi thường như vậy thì nhất định sẽ nổi giận lôi đình cho coi, thế nhưng lúc này nàng lại thở phào một tiếng nhẹ nhõm, bởi vì ánh mắt của Tân Dịch Á chưa hề liếc sang Mộ Dung Thiên dù chỉ một cái, điều đó nói rõ giữa hai người vẫn chưa có chuyện gì cả. Nhưng khi nàng thấy Mộ Dung Thiên đưa mắt nhìn theo bóng dáng của Tân Dịch Á khuất xa dần thì lòng ghen tuông lại nổi dậy, nhưng lúc này đang ở trước mặt đông người nên không tiện phát tác mà thôi.

Sau khi Mộ Dung Thiên thu hồi ánh mắt, hắn biết nơi này không thích hợp để ở lâu, vì Mâu Cơ là một nữ tử lỗ mãng không hiểu đại thể, lỡ như bất cẩn mà nói ra lời thất thổ, để rồi nó truyền tới tai của Long vương thì thật là không ổn, nói không chừng còn khiến mình đầu rơi khỏi cổ, dù thiên tiên có xuống cứu cũng không cứu được. Vì thế hắn mới nói:

- Mâu Cơ tiểu thư nếu đã có chuyện cần tìm ta, vậy hay là mời đến tị phủ mà bàn được chẳng?

Mâu Cơ đáp ngay mà không do dự:

- Được lắm!

Thế là hai người xuống thuyền, vừa đi tới chỗ ít người, Mâu Cơ liền nhéo lên tay hắn một cái rồi hạ giọng nói:

- Quỷ mặt đen, người nói mau, sao người và Tân Dịch Á lại ở cùng một thuyền như thế?

Khi nàng gặp được tên sắc lang thì mừng rỡ vô cùng, nhưng lúc này lại bị lửa ghen thiêu đốt, nhớ tới ánh mắt mê đắm của hắn khi nhìn bóng lưng của Tân Dịch Á thì lại nhịn không được mà nhéo hắn một cái. Mộ Dung Thiên ở bên ngoài ăn chơi thế nào thì nàng cũng không quản, nhưng hề có liên quan đến Tân Dịch Á thì nàng lại trở nên nhỏ mọn quá đáng.

Mộ Dung Thiên bị nàng nhéo một cái đau điếng, vội hít sâu một hơi, rồi bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Tiểu thư à, ta đến đó cùng với các quan viên khác của Đặc Đồn Lạp Tư, nào biết nàng ta cũng ở trên thuyền đó chứ.

Mâu Cơ lăm bằm trong miệng:

- Ai biết người có gạt người ta hay không, gặp được người ta cũng không thấy người mừng rỡ chút nào, có phải là suốt ngày ở bên ngoài phong lưu bay bướm thỏa thích rồi nên đã sớm quên người ta? Thật uống cho người ta sớm tối chỉ nhớ đến tên sắc lang người thôi.

Mâu Cơ nói tới đây thì đôi mắt đỏ hoe, bao nỗi tương tư trong cả tháng nay đều thổ lộ ra hết. Nàng thiếu nữ ngay thẳng này đã bị tiêm nhiễm tình yêu rất sâu nặng và nó đã biến nàng thành một người đa sầu đa cảm, nói vậy cũng không sai chút nào.

Mộ Dung Thiên trong lúc vội vội vàng vàng lo sợ sẽ bị hai nàng phát hiện ra mình, quả thật lúc đó hẳn không hề tỏ ra vui mừng khi gặp Mâu Cơ chút nào. Giờ đây nhìn thấy bộ dạng sắp khóc của nàng thì vội nói láo để an ủi nàng:

- Vừa rồi vì ở trước mặt đông người nên ta không thể tỏ ra mừng rỡ được, chứ sao ta lại không nhớ nàng được? Mỗi ngày hai mươi bốn tiếng đều nhớ, cả lúc ăn uống nằm ngồi hay đi tiêu đi tiểu cũng nhớ luôn.

Mâu Cơ nghe vậy thì lại cười phì một tiếng rồi nói:

- Cả lúc người đi tiêu đi tiểu thì nhớ ta làm gì? Thật là buồn nôn mà.

Mộ Dung Thiên thấy cơn mưa không ập tới nữa thì thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Chúng ta ở đây trò chuyện không được an toàn, phụ thân của nàng rất linh thông, sẽ dễ điều tra ra được.

Hắn trước sau vẫn rất kiêng kỵ mạng lưới tin tức dày đặc không kẽ hở của Long vương.

Lúc này Mâu Cơ cũng không nổi tính tiểu thư nữa, chỉ ngoan ngoãn gật đầu đồng ý. Mộ Dung Thiên dường như nhớ ra điều gì, vội nói:

- Khoan đã, để ta trở lại cáo từ với mọi người một chút, dù sao thì giờ đây ta cũng là một quan viên nên không thể thiếu lễ nghi được.

- Làm quan thật là phiền phức mà.

Mâu Cơ không kiên nhẫn được, nói tiếp:

- Người đi nhanh về nhanh, đừng để ta phải đợi lâu đó.

Mộ Dung Thiên nở nụ cười thật tươi:

- Tất cả cũng là vì nàng thôi mà, nếu cả đời ta chỉ là một thương nhân, dù thành công cỡ nào thì phụ thân của nàng cũng sẽ không đồng ý hảo sự của chúng ta, nàng biết rất rõ tính tình của ông ta, đúng không?

Đương nhiên Mộ Dung Thiên không phải đi cáo từ với những quan viên khác, thật ra đó cũng chỉ là một lời nói dối mà thôi, nhưng hắn phải bảo đảm việc tối nay không thể truyền ra ngoài, bởi vì lúc này trong khi vô ý, Mâu Cơ đã để lộ ra một tí dấu hiệu rồi.

Khách nhân ở tại Nhã dạ triền miên không ít thì nhiều cũng đều là người có chút thân phận, nhưng địa vị của tên sắc lang là lớn nhất, nên khi có lời triệu tập của giám sát sứ thì ai dám không nghe theo. Do đó mà mọi người đều tập trung hết ở khoang thuyền.

Nhìn từng cặp mắt đầy nghi hoặc, Mộ Dung Thiên ho khan vài tiếng rồi nói:

- Chư vị đồng liêu, có lẽ chư vị cũng biết, trước đây Mâu Cơ tiểu thư có chút bệnh kín không thể nói ra (ý hắn muốn ám chỉ vào bệnh ngực lép của nàng), mà ta lại là người trị được chứng bệnh đó của nàng; tuy nhiên chắc mọi người cũng hiểu rõ, đây là chuyện khó mở miệng của nữ nhân, mà ta cũng không muốn cho người khác biết, do đó mà ta không mong chuyện đêm nay sẽ truyền ra ngoài, mặc kệ đó là vì say rượu hay vì những nguyên nhân nào khác, nếu không thì đến một ngày nào đó, Mâu Cơ tiểu thư đột nhiên xuất hiện gò của của chư vị, chừng đó xin đừng trách là ta đã không nhắc nhở trước.

Khi hắn nói đến lời cuối cùng thì thanh âm cũng chuyển thành nghiêm khắc hơn.

Mọi người nghe vậy thì đều sợ tai họa giáng xuống người, do đó mà ai nấy cũng đều gật đầu, đáp:

- Không dám, không dám!

Trong số người có mặt tại đây, có một người là kỹ sĩ, gã suy nghĩ rất nhanh nhẹn, vội hô lên:

- Đan Ni Tư đại nhân, chúng ta đêm nay vốn đang ăn uống say sưa tại đây, sao lại có thể gặp được Mâu Cơ tiểu thư chứ? Mâu Cơ tiểu thư là thiên kim tiểu thư đã quen được nuông chiều, làm sao lại có mặt ở một địa phương nhỏ bé như thành Đặc Đốn Lạp Tư này được, chứ vị nói đúng không nào?

Mọi người nghe vậy thì cũng đều lên tiếng tán đồng, Mộ Dung Thiên thỏa mãn gật gù rồi nhìn qua chức nghiệp phục sức của gã kỵ sĩ vừa lên tiếng đó, thấy đẳng cấp có vẻ không cao, liền hỏi:

- Người tên là gì?

Gã kỵ sĩ đó cung kính đáp lại:

- Đại nhân, ty chức là Ni Cổ Lạp Hy, phó đội trưởng Thủ vệ quân của tiểu đội mười sáu.

Ni Cổ Lạp Hy? Mộ Dung Thiên hơi ngẩn người ra rồi vỗ vai gã, nói:

- Ủm, tên tuy hơi quái lạ, nhưng người thì xem ra rất có tiền đồ. Được rồi, vài ngày nữa thì đội trưởng Lô Khắc Nhân của tiểu đội hai mươi lăm cần phải tạm thời rời khỏi chức vị, ta sẽ bàn bạc với La Bá Đặc đại nhân, xem có thể điều người qua đó được không.

Ni Cổ Lạp Hy nghe vậy thì kích động đến mức thanh âm cũng run rẩy, vội nói:

- Đa tạ, đa tạ đại nhân đề bạt!

Có giám sát sứ đại nhân đích thân xuất mã, nói cho mấy lời tốt với thượng cấp đứng đầu của mình là La Bá Đặc, vậy tất nhiên chuyện này sẽ thành định cuộc chỉ trong sớm muộn thôi.

Những người khác nghe vậy thì cũng cực kỳ ngưỡng mộ, chỉ hận sao vừa rồi không biết nắm chặt cơ hội tốt đó mà cầm đầu mọi người tỏ ra biết điều với giám sát sứ đại nhân như vậy chứ.

Mộ Dung Thiên cảm thấy rất sáng khoái, thì ra làm quan lại được sáng khoái tới như vậy, thì ra hắn có thể tùy tiện mà quyết định tiền đồ của người khác dễ như vậy. Thế rồi hắn hiên ngang rời khỏi thuyền trong lúc mọi người đều hành lễ bái biệt.

oooOooo

Chúng nữ ở trong phủ đã sớm gặp được Mâu Cơ, chỉ là khi nàng ta vừa tới thì đã vội vã ôm Tất Phong chạy ra ngoài tìm kiếm Mộ Dung Thiên, thậm chí cả nói vài ba câu chào hỏi cũng không kịp nói nữa. Giờ gặp lại thì đương nhiên là mừng mừng tủi tủi, ôm nhau chào hỏi thỏa thuê. Mãi đến lúc đi ngủ thì họ mới nhường cho hai người họ ở riêng một nơi để bù đắp nỗi tương tư.

Chuyện ngày hôm nay Mâu Cơ vẫn còn canh cánh ở trong lòng, lúc này nàng nằm trên giường cất giọng ôn tồn hỏi:

- Quỳ mặt đen, người nói xem nào, tại sao lúc Tân Dịch Á bỏ đi thì người lại nhìn ả đăm đuổi như vậy, làm như là muốn ăn tươi nuốt sống luôn ả vậy là sao chứ? Các người mỗi ngày đều làm việc chung, lại còn là hàng xóm với nhau nữa, có phải là gần thủy lâu [1] lắm rồi không?

Mộ Dung Thiên rất đau đầu với bình dấm chua của Long nữ, nhưng nói trở lại, hắn quả thật cũng mong được gần thủy lâu mà hái trăng trước, chỉ tiếc là vẫn chưa thành công mà thôi. Thế rồi hắn đảo cặp mắt một vòng rồi nói:

- Nàng xem người ta có thèm để ý đến ta không? Sao lại có quan hệ được chứ?

Mâu Cơ ngẫm lại thấy cũng đúng, nhưng nàng vẫn không quên nhắc nhở một câu:

- Nếu như người và ả có cái gì đó, thì ta sẽ đem người đi thiến ngay.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì bất giác đưa tay che lấy “tiểu huynh đệ” của hắn:

- Phu nhân, nói vậy chẳng lẽ nàng muốn sống như một quả phụ sao?

Mâu Cơ hừ một tiếng rồi nói:

- Đâu có sao, không phải người vẫn nói khoác là công phu tay và lưỡi của người cũng rất cao cường đó sao?

Mộ Dung Thiên cười hi hi:

- Đúng vậy, đúng vậy, bây giờ để ta cho nàng thưởng thức một phen nhé.

Thế rồi trong tiếng kinh hô của Long nữ, hần liền đẩy nàng nằm ra giường, sau đó lập tức hành động, đồng thời trong bụng cũng thầm nghĩ: “Hừ, dám uy hiếp lão tử, đêm nay nếu ta không khiến cho nàng cầu sống không được, cầu chết không xong thì tên của ta sẽ viết ngược lại cho coi.”

Những việc sau đó thì.....tất nhiên là cả phòng tràn ngập xuân ý rồi. Trong lòng Mộ Dung Thiên lúc này chợt hiện lên hình ảnh cô độc tịch mịch của Tân Địch Á. Hần thầm thở dài, tuy nàng tạm thời được tự do bay nhảy, nhưng dù sao cũng không thể hoàn toàn thoát khỏi số phận bị người khác thao túng. Hần rất thương cảm cho nàng, dù có phải mạo hiểm phản bội Long nữ thì nhất định cũng phải cắt đứt sợi dây thao túng Tân Địch Á mới thôi.

Hết hồi 208A

=====

Chú thích

[1] gần thủy lâu: câu này lấy ý từ câu “cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt”, ý muốn nói nhờ có địa lợi mà có cơ hội để hái trăng trước.

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

212. Hồi 208 (b): Điều Nhậm

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 208 (B): Điều Nhậm

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mâu Cơ ở lại giám sát phủ của Mộ Dung Thiên hai ngày rồi sau đó mới chịu trở về nhà. Hai ngày thời gian đó, bảo giám cũng không ngăn, nhưng đối với một đôi tình lữ đang yêu cuồng nhiệt lâu ngày mới gặp lại thì nó đúng là ngăn tới đáng thương. Cuối cùng Mâu Cơ cũng bỏ đi sự rụt rè của mình, tình nguyện dùng đôi môi anh đào và chiếc lưỡi thơm tho của mình để phục vụ Mộ Dung Thiên. Tên sắc lang rất vui mừng đối với “sự tiến bộ” của nàng, một vị đại thiên kim quen được nuông chiều như nàng mà cũng chấp nhận làm cái việc “thiên kinh địa nghĩa” như vậy, điều đó rất dễ khiến cho nam nhân sinh ra niềm tự hào vì đã chinh phục được mỹ nhân. Tuy tính nàng khá điêu ngoa, nhưng Mộ Dung Thiên lại thích như vậy, chỉ tiếc là thời gian quá ngắn, vì phải nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, hần không thể giữ nàng ở lại lâu hơn được.

Tuy nhiên, trước khi nàng lên đường thì vô luận thế nào hần cũng phải tiễn một đoạn. Mộ Dung Thiên và những nữ nhân khác cùng nhau tiễn nàng ra tận cửa, vừa khéo lại gặp ngay Đình Đình cũng đến tìm mình.

Cứ cách vài ba ngày thì Đình Đình sẽ đến giám sát phủ để báo cáo tình hình một lần, tỷ như việc kinh doanh có kế hoạch khuếch trương mới mẻ nào đó, tất cả đều do nữ cường nhân cực kỳ đặc lực này giúp đỡ. Đương nhiên, trong mắt những người khác, Đình Đình và Mộ Dung Thiên đã có tình ý với nhau nên giờ đến để tìm tình lang, bởi vì đêm trước việc Ca Ngõa Lợi Phu Nặc mượn hơi nữ nhi để mời Mộ Dung Thiên đến nhà thì toàn thành đều biết. Đám thủ vệ của tên sắc lang còn ngấm ngầm cảm thán là thủ đoạn của

chủ nhân mình quá cao minh, ngoài nàng Băng Sơn mỹ nữ ở sát vách là còn chưa tới tay thôi, còn những nữ nhân khác thì đều đến tay rất dễ dàng.

Đình Đình vừa gặp mặt đã lên tiếng:

- Thật là tẩu thảo, Đan Ni Tư đại nhân, ngài sắp ra cửa à? Ta có một số việc muốn tìm ngài.

Nàng liếc mắt đánh giá Mâu Cơ một lượt, rồi kinh dị thốt:

- Ủa, đây không phải là Mâu Cơ tiểu thư sao?

Bởi vì đêm trước Mộ Dung Thiên đã cảnh cáo, nên chuyện Mâu Cơ đến tìm hắc hủn chưa bị tiết lộ ra ngoài.

Mâu Cơ nhú mày hỏi:

- Người là...

Mộ Dung Thiên vội ho khan mấy tiếng rồi giới thiệu:

- Đây là thiên kim tiểu thư của Thuế Vụ công hội hội trưởng Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đại nhân, Đình Đình tiểu thư. Họ có công vụ thường lui tới với bọn ta.

Ngoài Tân Địch Á ra, Mâu Cơ đối với những nữ tử khác đều không có hứng thú, nàng cũng chẳng màng quan tâm giữa Đình Đình và Mộ Dung Thiên có “trong sạch” hay không, nên chỉ nhàn nhạt “ừm” một tiếng, tỏ ra chút khách khí mà thôi.

Sau khi Mâu Cơ bỏ đi, Mộ Dung Thiên liền quay vệt người chạy vào trong phủ, lúc này Đình Đình vẫn mang phong thái của một nàng thư ký, tựa như không cảm thấy được Mộ Dung Thiên đang tiến vào vậy, vẫn nhẹ nhàng thong thả thưởng thức hương trà.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy mi mục của nàng như tranh vẽ, thần thái trong lúc nói chuyện vẫn rất thoải mái tự nhiên, chiếc váy đen dài thướt tha uyển chuyển, hắc hủn tới tình cảnh đầy dụ hoặc của đêm đó mà không khỏi nuốt ực một ngụm nước miếng. Tâm lý của nam nhân luôn là như vậy, càng không thể chiếm hữu được thì lại càng muốn có được. Tương tự, càng không dám hái hoa thì lại càng bị mê hoặc hơn. Đình Đình là đóa mận cô mà Mộ Dung Thiên tạm thời còn chưa dám hái về, trong một tháng qua, nàng vẫn tựa như vừa vô ý mà cũng vừa hữu ý không ngừng câu dẫn hắc hủn, tuy nhiên, ngoài buổi tối đầu tiên là nàng để lộ hình dáng của một damselle, còn lại sau đó thì hoàn toàn cự tuyệt. Nhưng chính vì vậy mà lại càng khơi lên lòng thèm muốn chiếm hữu của tên sắc lang đó.

Cho tới khi Mộ Dung Thiên tiến gần đến sát sau lưng thì Đình Đình mới phát hiện ra sự tồn tại của hắc hủn, nàng mỉm cười thốt:

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài đã về rồi.

Vừa nói, nàng vừa đưa tay gạt mấy sợi tóc rũ xuống ra sau tai.

Chỉ một động tác nhỏ như vậy mà lại có sức hấp dẫn sự chú ý của Mộ Dung Thiên, một lúc sau hắc hủn mới có phản ứng:

- Ừm, để nàng đợi lâu rồi.

Trong lòng hắc hủn thầm cảnh giác, nếu cứ như vậy thì sớm muộn gì cũng bị nàng làm cho mê muội, rồi mất đi phương hướng thôi. Xem ra sau này phải ít tiếp xúc với nàng mới được.

- Đan Ni Tư đại nhân, người thật là có thủ đoạn nha, ngay cả Mâu Cơ tiểu thư mà....

Mộ Dung Thiên vội ho khan vài tiếng rồi nói:

- Nàng đừng nói vậy, nếu lời này mà truyền ra ngoài thì sẽ rất phiền phức đấy. Hắc hủn, nàng cũng biết đó, “chỗ ấy” của nàng ta trước kia rất nhỏ, ta chỉ là một được sư riêng của nàng ta thôi, nhiều lắm cũng chỉ là bằng hữu, còn quan hệ giữa nàng ta với mấy phu nhân của ta thì rất tốt, do đó mới ở lại đây hai ngày.

Đình Đình thở dài:

- Ta cũng rất muốn được trở thành phu nhân của ngài, có một vị trượng phu thông minh bản lĩnh như vậy, lại còn có hoài bão rộng lớn nữa thì quá tuyệt rồi! Chỉ tiếc là Đình Đình không có phúc phận, không thể lọt vào được mắt xanh của đại nhân.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì tim đập thình thịch, nếu như lòng của nàng Vu nữ có tài học uyên bác này cũng được như lời nàng nói thì hẳn nhất định sẽ không chút do dự mà thu vào túi ngay, nhưng nàng là nữ nhân duy nhất mà hẳn không tài nào nhìn thấu được, do đó mà hẳn không dám mạo hiểm. Mộ Dung Thiên cười khổ nói:

- Việc này.....khà, Đình Đình tiểu thư đừng xem nhẹ mình, nàng là một nữ nhân có nhiều mưu lược nhất và cũng quyết đoán nhất mà ta đã từng gặp.

Hắn không muốn tiếp tục nói về vấn đề này nên liền chuyển đề tài:

- Đình Đình tiểu thư, nàng nói thử xem, có biện pháp hữu hiệu gì để theo đuổi một nữ nhân lạnh lùng hay không?

Đình Đình nghe hỏi vậy thì liền ngẩn người ra, sau đó mới bật cười hỏi lại:

- Đan Ni Tư đại nhân, người mà ngài vừa nói có phải là Tân Dịch Á tiểu thư không?

Việc giám sát sứ mặt dây mảy dạn cửa cấm phó thủ của mình nhưng vẫn chưa được toại đã trở thành đề tài nóng bỏng trong những lúc trà dư tửu hậu ở trong thành, đương nhiên Đình Đình cũng không thể không nghe qua, chỉ đoán một lần là trúng đích ngay.

Mộ Dung Thiên cũng không phủ nhận, hắn chỉ cười hì hì mấy tiếng, bởi lẽ Vu nữ có rất nhiều tâm kế hay những trò hay khác, nói không chừng còn sẽ có thể giúp đỡ chiếu cố cho mình nữa.

Đình Đình liếc khẽ hắn một cái rồi nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ở trước mặt nữ nhân mà lại công nhiên bàn luận về việc truy cầu một nữ nhân khác, dường như là không có phong độ đấy nhé.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu nói:

- Vì đại kế của chúng ta, nên ta buộc lòng phải hy sinh bản thân mình thôi. Nàng cũng biết đó, Niêm Hoa gia tộc ở Tát La này có địa vị như thế nào rồi.

Vừa nghe xong câu đó, Đình Đình suýt tí nữa là té ngã xuống ghế luôn. Rõ ràng là sắc tâm của hắn đại động, nhưng lại làm ra vẻ hiên ngang凛凛, sẵn lòng hy sinh vì đại sự. Người này quả là mặt dây mả, đầy hết chỗ nói luôn.

- Xin lỗi Đan Ni Tư đại nhân, nếu là những nữ tử khác thì ta có thể đóng góp được đôi chút ý kiến, nhưng đây lại là Tân Dịch Á tiểu thư, ta chỉ đành lực bất tòng tâm thôi.

Thấy Mộ Dung Thiên có vẻ chán nản, nàng lại mỉm cười nói:

- Nhưng kỳ thật đại nhân cũng không cần lo lắng. Rõ ràng Tân Dịch Á tiểu thư đến đây nhậm chức hẳn nhiên là do gia tộc của nàng ta an bài, điều đó chứng minh rằng, trong số những nhân tuyển thích hợp để kén rể, đại nhân là người mà Niêm Hoa gia tộc rất coi trọng, là đối tượng có khả năng liên hôn nhất. Đây chính là nhược điểm duy nhất của Tân Dịch Á tiểu thư, và nàng ta cũng bắt buộc phải phục tùng gia tộc một cách vô điều kiện thôi. Do đó, đại nhân chỉ cần tiếp tục phát triển quan hệ như ngày nay, vậy sẽ nhanh chóng thu phục được mỹ nhân thôi.

Mộ Dung Thiên không phải là kẻ ngu ngốc, tất nhiên hắn cũng hiểu rõ đạo lý này, thế nhưng hắn lại muốn quang minh chính đại mà chiếm được phương tâm của người ngọc. Nếu như vì có sự hỗ trợ của gia tộc nàng mà hắn mới thành công, hoặc giả Tân Dịch Á không hề tình nguyện, vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Mặc dù trước khi đi, Mâu Cơ đã nhiều lần cảnh cáo Mộ Dung Thiên không được tiếp cận nhiều với Tân Dịch Á, nhưng vì hắn với Tân Dịch Á có quan hệ thượng cấp và hạ cấp nên cơ hội gặp mặt hơi nhiều, vì vậy mà hắn rất lo. Đáng tiếc là lời của Long nữ chỉ tốn công vô ích, bởi vì tên sắc lang đã hạ quyết tâm là sẽ dùng bất cứ mọi thủ đoạn để đối phó với Băng Sơn mỹ nữ, có phần nữa là vì nàng rất giống với Tiêu Băng, nên hắn đặc biệt có một loại cảm tình không nói rõ thành lời đối với nàng; còn phần nữa khác thì

xuất phát từ lòng thương xót, bởi vì thông qua thân phận của Sử Mật Tư, hắn đã biết được thế giới nội tâm của nàng, nàng quả thật là một nữ tử cô đơn tịch mịch và bất lực. Bất kể nam nhân nào dù chỉ có lòng thương hoa tiếc ngọc một chút thôi thì cũng sẽ không tự kiềm chế nổi mà nảy ra ý muốn bảo hộ nàng, đồng thời muốn giúp cho nàng được sống hạnh phúc.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên đã quyết định tạm thời vẫn hóa thân làm Sử Mật Tư để tiếp cận với nàng, để nàng có đối tượng mà trút bầu tâm sự. Nếu một người bị ức chế mà không thể nói hết ra những tâm sự ở trong lòng thì sẽ rất dễ bị bệnh, vả lại hắn có thể mượn dịp gần gũi nàng để nói vài lời tốt cho Đan Ni Tư, để nàng đừng quá căm hận tên sắc lang đó nữa. Mục tiêu đầu tiên đã đạt được, nhưng bất hạnh là mục tiêu thứ hai vẫn không có chút tiến triển nào. Tân Dịch Á và hắn có rất nhiều chỗ giống nhau ở trên nhiều phương diện, nhưng chỉ có mỗi điểm này là không thể nào giống nhau được. Nàng luôn làm như vô tình biểu lộ tình ý với hắn một cách kín đáo, tuy không rõ rệt nhưng vì đã tiếp xúc lâu ngày, nên Mộ Dung Thiên vẫn nhận ra được. Hắn tin tưởng nếu dùng thân phận Sử Mật Tư để tán tỉnh Tân Dịch Á thì không biết đã thành công bao nhiêu lần, gạo đã nấu thành cháo rồi. Tuy nhiên, vì mối quan hệ dây chuyền giữa “Sử Mật Tư - Ma bạo phá - La Dịch - gián điệp nằm vùng” thì lại khiến hắn không dám bại lộ thân phận, chỉ đành than thân trách phận, nhìn mỹ nhân mà tiếc nuối mà thôi.

Tình trường tuy thất ý, nhưng thương trường lại được thuận buồm xuôi gió. Mộ Dung Thiên đã đưa ra một quyết định rất quan trọng, đó là thuê một lượng lớn mỹ nhân ngư để chăm sóc một vài thứ trong những dược liệu điều chế thuốc tráng dương. Bởi vì khi thị trường phát triển ra toàn đại lục, tuy tiền vào như nước, nhưng đồng thời cũng khiến cho lượng nguyên liệu cần thiết đã thấp hơn nhiều so với nhu cầu, với tính cách cẩn thận tỉ mỉ, mỹ nhân ngư là lựa chọn số một cho việc chăm sóc những dược liệu có yêu cầu hà khắc đối với môi trường sinh sống. Huống hồ, trong số dược liệu còn có cả rong biển và những thực vật khác sống ở trong nước, do đó mà cần có chủng tộc nào đó giỏi về thủy tính thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ tốt đẹp được. Với hai điều kiện đó, không có ai là thích hợp hơn mỹ nhân ngư cả.

Quyết định này đã gây ra phản ứng rất lớn, nhưng dù sao cũng được hưởng ứng nhiều hơn chê, bởi vì nếu theo quyết định này thì một số lượng lớn mỹ nhân ngư sẽ đổi nghề để trở thành nhân viên tạm thời của Hồi Xuân Đường; còn lại những người khác thì vẫn tiếp tục công việc hướng đạo, trước kia họ phải dậy từ sớm mà vẫn không kiếm ra được một người khách nào, nhưng giờ áp lực đã được giảm đi nhiều, và sẽ không còn phải tranh giành nhau như trước nữa. Đương nhiên Mộ Dung Thiên cũng không dám trả lương cao cho họ, bởi vì mỹ nhân ngư vốn là tầng lớp thấp nhất trong xã hội, nếu hắn làm vậy thì những chức nghiệp khác sẽ ganh ghét, thậm chí còn nhìn hắn không thuận mắt nữa. Tuy nhiên, tiền lương hắn phát ra cũng không ít, tối thiểu thì cũng còn khá hơn việc làm trước kia của họ, mà quan trọng hơn là công việc không mấy khổ cực, ngay cả phía chính phủ của Tát La cũng không phản đối, bởi vì ngoài việc hắn giải quyết được vấn đề sinh ý của mỹ nhân ngư, thì lại còn sản xuất đan dược và xuất khẩu ra tới các quốc gia khác, đồng thời cũng có thể thu về một số vốn đầu tư lớn từ bên ngoài, điều này đối với Tát La hiển nhiên là một chuyện tốt.

Do đó, sau việc này thì người cao hứng nhất chính là Hải Luân Na, bởi vì rốt cuộc nàng cũng nhìn thấy được sinh hoạt của đồng loại đáng thương được cải thiện, tất nhiên vì quá cảm kích mà nàng hết lòng phục vụ cho tên sắc lang, khiến hắn được hưởng tận ôn nhu.

Người cao hứng thứ nhì là Ca Ngõa Lợi Phu Nặc, y nhìn thấy Mộ Dung Thiên có thể vì giới bình dân mà mưu cầu lợi ích cho họ, không hề đánh mất đi lòng nhân, vì thế mà y cũng cực kỳ thỏa mãn.

Bất ngờ nhất là Tân Dịch Á, nàng không ngờ gã thương nhân hút máu người kia mà lại có thể làm việc thiện cho xã hội, chẳng những vậy mà còn làm một việc rất to lớn nữa. Vì vậy mà thái độ của nàng đối với hắn cũng có thay đổi đôi chút.

Cùng lúc đó, từ trên trung ương cũng truyền xuống một mệnh lệnh thăng chức và điều nhậm tên sắc lang đi chỗ khác.

Hết hồi 208B

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

213. Hồi 209: Xa Vọng

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 209: Xa Vọng

(Khát Vọng Xa Vời)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Địa điểm công tác mới của Mộ Dung Thiên là tòa thành cấp ba Tập Lộ Tư, Đặc Đồn Tập Lộ Tư là tòa thành trực thuộc vào nó, còn chức vụ thì vẫn là giám sát sứ.

Trong vòng hai tháng mà có thể từ thành thị cấp bốn lên đến cấp ba, tuy vẫn cùng một chức vị nhưng quan hàm đã được thăng lên một bậc, tốc độ đó có thể nói là kinh người. Việc đó nhờ phần lớn quan viên cao cấp ở trên phê duyệt ra, còn thành tích cũng là một nguyên nhân ở trong đó nữa. Mỹ nhân ngư lâu nay vẫn là một chủng tộc gây đau đầu cho Tát La, bởi vì các nàng yếu đuối đến nỗi hầu như không có sức chiến đấu hay là năng lực để làm những việc khác, họ vốn là những người lạc hậu của đế quốc. Nếu như không phải Tát La là một đảo quốc và nhờ đó mà ngành du lịch được phát đạt, vậy thì nói không chừng họ đã trở thành những người không có chức nghiệp rồi.

Thế nhưng Mộ Dung Thiên không những là dùng được năng lực của họ, mà hơn nữa lại còn khai thác đúng chỗ, họ là những người hết sức nhẫn nại và rất ôn nhu, nếu dùng họ để chăm sóc và bồi dưỡng cho đám thực vật eo lá khó sống là thích hợp nhất, chỉ ít thì so với những người có lực lượng mạnh mẽ hoặc tính tình táo bạo thì còn tốt hơn nhiều lắm. Thông qua bàn tay của các nàng mỹ nhân ngư, cùng với mức lương ít ỏi của họ, tài phú mà đế quốc thu hoạch được từ bên ngoài cũng cuộn cuộn không ngừng. Chuyện này gây ra một sự dă kích không nhỏ đối với quan điểm xưa nay của mọi người cho rằng kiểm tra năng lực sẽ quyết định giá trị của con người; và người bắt chước theo phương thức làm việc này của tên sắc lang là Được sự công hội, họ cũng thuê một số lượng lớn mỹ nhân ngư để chăm sóc và bồi dưỡng các loại được vật trân quý, hơn nữa lại còn nhanh chóng có được lợi nhuận.

Luồng gió mới này đã làm cho Chức Nghiệp công hội của Tát La giảm bớt được rất nhiều áp lực, do đó mà kẻ khởi xướng đầu tiên là Mộ Dung Thiên cũng được rất nhiều người khen ngợi. Nếu như là trước khi hắn nhập tịch Tát La và có quan chức, thì bây giờ nhiều lắm cũng chỉ là một thành tích trên thương trường mà thôi, và đó cũng chính là nguyên nhân mà hắn cùng với rất nhiều thương nhân khác muốn nhập tịch Tát La. Quan trường và thương trường vốn vẫn luôn hỗ trợ cho nhau.

oooOooo

Thủy tinh đăng được treo trên cao, sàn bạch ngọc trơn tru láng bóng như gương, tỏa chiếu xuống một đội ma thú cực kỳ đông đảo, thậm chí còn đều là rất nhiều ác ma quỷ quái nữa, mà điều kỳ lạ nhất chính là họ lại đang cùng nhau quay cuồng nhảy múa.

Nghi thức đón chào tân nhiệm giám sát sứ của thành Tập Lộ Tư có phần hơi đặc biệt, họ không tổ chức yến hội, mà là một vũ hội hóa trang thật lớn.

Trên người Mộ Dung Thiên đang khoác một bộ y phục của con sói lang, đôi mắt màu bích lục, cả răng nanh sắc nhọn cũng tỏa quang mang lấp lờ nữa. Với kỹ thuật may vá thật xảo diệu của Thần Phong đại lục, Mộ Dung Thiên đã nhanh chóng biến thành một con lang, từ đầu tới gót chân không khác gì một con lang,

nhưng trên thực tế, không cần hóa trang thì hấn cũng đã là một con lang rồi, nhưng chỉ là một tên sắc lang thôi.

Có không ít thiên kim tiểu thư của các quan viên trong thành đều hóa trang thành những quý nữ xinh đẹp, ai nấy cũng đều liếc mắt đưa tình, hầu biểu lộ lòng cảm mến đối với tên sắc lang; ngoài ra họ còn chủ động tiến đến mời hấn cùng nhảy múa nữa. Tiền đồ của Mộ Dung Thiên ở Tát La này sáng lạn đến cỡ nào, cả người mù cũng có thể thấy được, nên có thể dễ dàng thu được mỹ nữ là chuyện hiển nhiên. Hơn nữa, hấn lại tuổi trẻ tài cao, đương nhiên là nhân tuyển đắt khách nhất để các mỹ nhân mời mọc nhảy múa.

- Đan Ni Tư đại nhân, vũ kỹ [1] của ngài khá tốt nhỉ.

Đối diện với Mộ Dung Thiên lúc này là một nữ lang gợi cảm đang mặc trang phục có hình tượng của ma nữ sa đọa Mã Kỳ Sa - một kẻ trong truyền thuyết chuyên môn quyến rũ nam nhân để lấy đi linh hồn của họ mà làm thức ăn cho sủng vật yêu quý Mặt Nhật Ly của mình - trên đầu nàng là một đôi sừng màu hồng nhạt, mắt trang điểm đậm, môi đỏ như máu lại còn lộ ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, trắng ớn, ăn mặc hở hang, sau lưng là đôi cánh dơi, chân đi một đôi tất mỏng liền quần màu đen. Nương theo những bước khiêu vũ của nữ lang, đôi gò bồng đảo căng tròn của nàng đang áp vào ngực của tên sắc lang cứ không ngừng tung lên tung xuống, thật là quá ư khiêu khích.

Nguyên bản Mộ Dung Thiên vốn không hiểu gì về vũ đạo, mà hấn cũng chẳng có tí tế bào nghệ thuật nào, nhưng vì hấn thường xuyên phải giao tiếp với giới thượng lưu và tham dự rất nhiều yến hội, do đó mới theo kịp đối tượng khiêu vũ của mình. Nhìn đường ranh không thấy đáy và luôn toát lên sức mê hoặc kinh người ở giữa đôi gò bồng đảo của nàng, Mộ Dung Thiên nuốt ực một ngụm nước miếng, rồi nói:

- Đâu phải, kỹ thuật của tiểu thư mới đúng là đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, tại hạ thật cam bái hạ phong.

Vừa rồi trong lúc khiêu vũ, hấn đã tìm hiểu được đôi chút về lai lịch của nữ lang này. Nàng chính là nữ nhi của hội trưởng Cung Tiên Thủ công hội An Nại, tên là Tắc Dã Gia. Khi còn ở Đặc Đốn Lạp Tư, hấn đã từng nghe qua đại danh của nàng, đó là một nữ tử có lối sống khá tùy tiện, nàng đã từng gây ra rất nhiều vụ tai tiếng với những nam nhân có tiếng tăm trong thành. Mục đích của nàng rất đơn giản, không phải là vì quyền lực hay tài phú, mà là chỉ muốn hưởng thụ khoái lạc hết mình mà thôi. Quan niệm của nàng cũng khá giống với những người phụ nữ Âu Mỹ ở Địa cầu vậy.

Tắc Dã Gia tựa hồ cũng rất hài lòng, mỉm cười đầy quyến rũ và nói:

- Đa tạ đại nhân khích lệ! Phải rồi, đêm nay đại nhân có rảnh chẳng? Hay là chúng ta tìm một chỗ để trau dồi vũ kỹ được không?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hơi có phần lo sợ, nàng ta nói thế tức là muốn trau dồi tới sáng luôn rồi. Tuy rằng hấn thấy đề nghị đó rất hấp dẫn, không có nam nhân nào mà lại muốn cự tuyệt một mỹ nữ như vậy, thế nhưng dù sao thì Mộ Dung Thiên cũng chỉ vừa mới đến đây để nhậm chức, nên không thể khiến cho bản thân mình vừa đến thành này đã mang tiếng xấu. Vì vậy mà hấn chỉ đành lên tiếng từ chối cơ hội tốt:

- Tắc Dã Gia tiểu thư, ta thật là cảm thấy vinh hạnh khi được nàng thưởng thức, chỉ là tại hạ vừa đi đường xa nên cơ thể có phần mệt nhọc, ngày mai lại còn nhiều việc phải giải quyết, đợi lúc khác rồi mới xin lãnh giáo tiểu thư nhé?

Tắc Dã Gia không hề tức giận, cười đáp:

- Hay lắm, mong rằng đại nhân đừng quên ước định đêm nay của chúng ta là được rồi.

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc nói:

- Ta có thể dùng nhân cách của mình để bảo chứng, nam nhân nào có thể quên được tiểu thư thì nhất định hấn không phải là một nam nhân bình thường nữa.

Những lời này có phân nửa là thật và phân nửa là hơi khoa trương. Tên sắc lang này tự nhận nhân cách của mình rất thấp, nên dù tùy tiện thất ước thế nào cũng chẳng sao.

Tắc Dã Gia nghe vậy thì cười khanh khách mấy tiếng, cười đến nỗi run rẩy cả người, đối với nàng mà nói, không có chuyện gì thích thú hơn là mình dùng mỹ lực để quyến rũ nam nhân. Lúc này vừa vặn lại hết một

khúc nhạc, Tắc Dã Gia cũng không kéo dài quá rầy tên sắc lang thêm, nàng vừa buông tay hất ra thì lập tức đã có một khách nhân khác tiến đến mời nàng khiêu vũ, xem ra nàng ở đây cũng được rất nhiều người hoan nghênh. Quan niệm của các nhân sĩ trong giới thượng lưu tại Thần Phong đại lục cũng tương đối cởi mở, mà bầu không khí ở thành Tập Lộ Tư này lại là một trong những nơi nổi bật nhất, so với những thành phố lớn của Âu Mỹ cũng không khác là bao.

Trong buổi vũ hội hóa trang đêm nay, chỉ có trang phục của những vị quan mới đến đây nhậm chức là đều được mọi người biết rõ, điều đó biểu lộ kính ý của họ đối với Mộ Dung Thiên; ngoài hất ra, còn có một người khác mà cũng không ai nghi ngờ tới thân phận của y, đó là một vị khách mặc trang phục của loài Liên Ảnh oanh đang ngồi lặng lẽ trong góc phòng. Liên Ảnh oanh là một loại động vật rất mâu thuẫn, chúng vừa thích náo nhiệt và sống quần cư thành đàn, nhưng đồng thời cũng có tính cẩn thận, dè dặt từng ly từng tí một đối với bất cứ việc gì hay vật gì có thể gây ra nguy hiểm, thậm chí cả đồng bạn cũng không thể tin tưởng được; cho dù là giữa những đôi bạn phối ngẫu với nhau mà cũng thường xảy ra những việc vì giành ăn mà tự giết lẫn nhau. Chính bởi vì tính cách đặc dị đó mà mỗi khi nhìn lại bóng dáng của mình, Liên Ảnh oanh chỉ biết thương xót cho mình mà thôi, và cái tên Liên Ảnh oanh cũng vì vậy mà có.

Theo những nghiên cứu ở Địa cầu cho thấy, ở một mức độ nào đó, những vị quan khách đến tham gia vũ hội hóa trang thường mặc những bộ y phục để biểu lộ tính cách hoặc nguyện vọng được chôn sâu tận đáy lòng của mình. Vì vậy mà vị nữ tử mặc y phục của Liên Ảnh oanh này cũng không ngoại lệ, trên người nàng tỏa ra sự lạnh lùng như muốn cự tuyệt giao tiếp rất rõ ràng, đúng là tiêu chí của loài chim kỳ lạ này. Mà người có khí chất như vậy hiển nhiên không còn nghi ngờ gì nữa, nàng chính là Băng Sơn mỹ nữ Tân Dịch Á rồi. Sự lạnh lùng của nàng không phải được phát xuất từ Băng hệ đấu khí, bởi vì nàng không hề tu luyện Băng hệ đấu khí, nhưng lại khiến người ta vừa nhìn thấy đã cảm thấy run trong lòng và phải chùn bước. Nếu là lúc bình thường, nàng mỹ nữ này nhất định sẽ hấp dẫn được vô số nam nhân bu đến làm quen và tỏ lòng ái mộ, nhưng vào lúc này thì sự kiêu ngạo và cả căn nguyên phiền não của nàng cũng đều được che giấu bên dưới chiếc mặt nạ và lớp y phục rộng thùng thình của Liên Ảnh oanh. Mọi người đều cảm thấy được khí chất nghiêm nghị và bất khả xâm phạm nên đều không dám tiến đến mời nàng khiêu vũ, thậm chí cũng không có nữ tử nào dám đến gần làm quen nữa, có thể là vì họ ghen tỵ bởi sự may mắn của nàng, nào là gia thế hiển hách, khuôn mặt kiều diễm, vóc người thướt tha, hoặc giả là vì họ hiểu lầm nàng muốn cố tình bảo vệ sự thanh cao của mình.

Đối với Tân Dịch Á mà nói, đây có lẽ là thời khắc thanh tịnh thật khó mà có được, nhưng nhìn hoàn cảnh muôn màu muôn vẻ trước mắt, người người qua lại tấp nập, thật khó có thể che giấu được cảm giác trống rỗng đang ùn ùn dâng cao từ đáy lòng. Nàng cảm thấy mình chỉ là một người dư thừa ở tại chốn này, có vẻ không thích hợp chút nào. Nàng không biết nói cái gì, làm cái gì, thậm chí là vốn không nên xuất hiện ở đây, hoặc giả là nàng vốn không nên sinh ra trên đời này mới phải. Kỳ thật, nàng cũng rất muốn được bước lên sân nhảy, đứng dưới thủy tinh đăng và múa lên những điệu múa uyển chuyển thanh thoát, nhưng tao ngộ của mẫu thân nàng đã để lại ám ảnh quá sâu sắc trong lòng nàng, do đó mà nàng chỉ có thể mặc bộ trang phục của Liên Ảnh oanh để tự cô lập mình.

Bản thân ở xa một thân một mình, vậy mà Tân Dịch Á vẫn không thoát được sự khống chế của gia tộc, dù nàng muốn đi hướng nào cũng không thể tự chủ được, mà điều phiền não hơn chính là nàng đã xác nhận được một việc: gia tộc của nàng quả thật có ý muốn gả nàng cho tên Đan Ni Tư đáng ghét kia. Với thành tích hải liệt cùng với bối cảnh gia tộc, nàng thừa sức đảm nhiệm chức vụ phó giám sát sứ của một tòa thành cấp hai, nhưng nàng lại bị sắp xếp làm phó cho một tòa thành cấp bốn, rõ ràng là quá thiên vị gã nam nhân kia. Không những vậy, khi hất thăng chức thì nàng cũng được triệu tập và cũng được thăng cấp theo hất, tất cả những điều đó ám thị điều gì thì không nói cũng biết rồi. Nhìn một kẻ hèn hạ vô lại như Mộ Dung Thiên, Tân Dịch Á không khỏi rung mình kinh sợ, rồi trong lòng cũng dấy lên một nỗi bi ai thống khổ, nếu quả thật phải gả cho hất, vậy dù nàng có sống thì cũng chỉ như cái xác không hồn mà thôi. Nhưng dù không muốn thì nàng cũng không dám phản kháng lại gia tộc, bởi vì nàng là một nữ tử truyền thống và rất bảo thủ, dù bất mãn thế nào thì tư tưởng của nàng thủy chung vẫn không thể thoát khỏi lối suy nghĩ của thế tục được.

Tuy nhiên, trong lòng của Tân Dịch Á vẫn còn một giấc mộng đẹp, điều nàng mong muốn nhất chính là một nam tử, một nam tử có tên là Sử Mật Tư. Nhưng nam tử thần bí này lại giống như đang ở trong một đám sương mù dày đặc, hư vô mờ mịt. Nàng không biết hất bao nhiêu tuổi, chức nghiệp là gì, thân phận

thế nào, quốc tịch ở đâu, thậm chí cả hành tung thế nào cũng không rõ. Thế nhưng võ công của hắn thì lại rất cao, điều đó không thể nghi ngờ gì được, bởi vì một người có thể đánh chết Kinh Thôn thì đáng sợ thế nào không cần nói cũng biết; hơn nữa, hắn lại còn có rất nhiều điểm giống mình, đôi bên trò chuyện rất hợp ý, chỉ có một điểm duy nhất bất đồng quan điểm, đó là hắn dường như rất có hảo cảm với Đan Ni Tư. Tân Dịch Á vẫn luôn không hiểu được, tại sao anh mình như hắn mà lại không thấy rõ được chân diện mục đầy dối trá của tên gian thương kia chứ?

Nếu như hắn có chút tình ý đối với mình, đồng thời đề hôn với gia tộc, với thực lực cường hãn mà ngay cả mình cũng không bằng, vậy thì hắn nhất định sẽ gây ra sức hút rất lớn đối với gia tộc; hơn nữa lại còn có câu chuyện giai thoại của hai người trong cuộc hải liệt vừa rồi, có lẽ sẽ không có vấn đề gì. Chỉ tiếc rằng nàng đã nhiều lần ngấm ngầm biểu lộ tình ý, chỉ thiếu mỗi việc nói trắng ra mà thôi, vậy mà hắn vẫn đứng đưng như không biết gì vậy.

Là hắn không thích mình? Hay là vì hắn không thể bại lộ thân phận hay còn có những nguyên nhân nào khác? Cho dù Tân Dịch Á bằng tuyết thông minh cỡ nào, vào lúc này thì tâm tình của nàng đã trở nên rất hỗn loạn.

- Tân Dịch Á tiểu thư, tại sao lại không ra ngoài khiêu vũ thế?

Rốt cuộc cũng có người thấy bất nhẫn với sự tịch mịch của Tân Dịch Á mà bước đến bắt chuyện với nàng, chỉ tiếc đó lại là kẻ mà nàng căm hận nhất.

Nhìn gã thượng cấp với bộ dáng cột nhũ, dai dẳng hơn cả cao dán, dù muốn vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi sự theo đuổi của hắn, Tân Dịch Á khẽ cau mày liễu, xằng giọng nói:

- Đan Ni Tư, thật đáng tiếc, ta không hề có hứng thú với vũ đạo.

Trên mặt của Mộ Dung Thiên cũng hiện ra nét tiếc nuối:

- Ài, đáng tiếc thật, với vóc dáng của tiểu thư mà ra sân khiêu vũ, nhất định ở đây sẽ không có ai có thể bì kịp được.

Cũng ăn mặc như vậy và cũng với kiểu cách đùa giỡn nham nhở, người này đúng là vô pháp vô thiên mà. Tân Dịch Á càng nghĩ thì lại càng buồn nôn, nàng lạnh giọng thốt:

- Đại nhân, xin cứ tự tiện.

Mộ Dung Thiên tựa như không nhận ra lệnh trục khách của nàng, chỉ cười ha hả nói:

- Tiểu thư, nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mặc sử kim tôn vô đối nguyệt đó nhé! [2]

Dứt lời, hắn liền quay người nghênh ngang bước trở lại sân nhảy.

Tân Dịch Á hơi ngạc nhiên, câu thơ hay tuyệt, và ý cảnh cũng cực cao. Đây là lần thứ hai mà nàng nghe được những câu thơ hay đến vậy. Lần đầu tiên là nghe được từ Sử Mật Tư, câu thơ mà hắn thốt ra là những lời lẽ đã ca ngợi ái tình rất tuyệt diệu, do đó mà cũng đã bắt giữ luôn phương tâm của nàng. Trong lúc Tân Dịch Á còn đang ngẫm nghĩ thì hoàn cảnh trước mắt đột nhiên tối sầm lại, toàn bộ ánh đèn trong khách sảnh đều tắt ngấm. Sau khi bị giật mình, nàng chợt hiểu ra đây không phải là vì kỹ thuật ánh sáng bị hư, mà lúc này đã tới một tiết mục cuối cùng của vũ hội - Thời khắc bí mật - và đó cũng là tên của ca khúc trong tiết mục này.

Trước khi khúc nhạc này kết thúc, toàn bộ khách sảnh đều bị bóng tối bao trùm, không ai nhìn thấy được vật gì cả. Mọi người sẽ dựa vào đôi gang tay được tẩm chất phát quang để phán đoán và đồng thời để tìm đối tượng khiêu vũ. Thông thường thì sẽ không có ai lên tiếng, bởi vậy nên khi khiêu vũ, vô luận là cao gầy hoặc thấp bé, dày dặn hay thon thả, thượng cấp hay thuộc hạ, tuổi trẻ hay già dặn, đã thành hôn hay chưa, vv....tất cả đều không còn quan trọng nữa, đây chính là tiết mục đầy kích thích nhất, do đó mà mọi người đều nhiệt liệt hưởng ứng “Thời khắc bí mật”.

Người cô độc, trong bóng đêm lại càng cô độc hơn. Trong lòng Tân Dịch Á có một nỗi khát vọng lớn lao, nàng mong sao người kia bỗng nhiên sẽ xuất hiện tại đây đồng thời có thể trò chuyện với mình thì hay biết mấy. Chỉ cần được ở cùng một nơi với hắn, dù chỉ một giây hay một phút thôi thì nàng cũng vui sướng lắm rồi, thế nhưng Tân Dịch Á cũng biết rằng đó chỉ là một nguyện vọng xa xỉ mà thôi.

Đúng vào lúc này, một đôi găng tay có bạc quang đại biểu cho nam sĩ chợt đưa ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tân Định Á.

Tuy rằng đây là quy củ của dạ tiệc, nhưng nam phương có thể dùng hình thức này để thử xem nữ phương có đồng ý hay không. Lúc này Tân Định Á hơi phần nộ, đang vừa định cự tuyệt thì đối phương đã dùng Tự Âm thuật lên tiếng:

- Tân Định Á tiểu thư, không biết ta có được may mắn để mời nàng cùng khiêu vũ khúc nhạc này hay không?

Tân Định Á nghe được thanh âm quen thuộc của hắn nên nửa mừng nửa lo, nguyện vọng xa xỉ thì ra không hề xa xỉ chút nào. Mong tưởng, rốt cuộc cũng đã thành sự thật.

Hết hồi 209

=====

Chú thích

[1] vũ kỹ: kỹ thuật khiêu vũ, khác với võ kỹ, tức võ công.

[2] Tương tiến tửu – Lý Bạch

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

Mạc sử kim tôn vô đối nguyệt

...

Dịch thơ - Hoàng Tạo, Tương Như

Đời người đắc ý hãy vui tràn,

Chớ để bình vàng sông bóng nguyệt!

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

214. Hồi 210: Nhiệt Vãn

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 210: Nhiệt Vãn

(Nụ Hôn Nồng Nhiệt)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Tân Định Á còn chưa kịp lo lắng hay chối từ thì đã bị kéo ra sàn nhảy rồi.

Sàn nhảy rộng rãi chỉ một màu đen kịt, không ai có thể thấy được diện mạo và vóc người của đối tượng khiêu vũ của mình, chỉ có thể thông qua y phục và tiếng gió mà phán đoán hành động của người ta, để tránh khỏi việc “tông xe” với những người khác trong lúc đang khiêu vũ. Khúc nhạc “Anh hùng và mỹ nữ”

từ lâu đã là một khúc nhạc rất lãng mạn trên đại lục, phối hợp với thời khắc lãng mạn này thật không còn gì hợp hơn.

Trong lòng Tân Dịch Á cảm thấy hơi khấn trương, bàn tay của người kia tuy hơi thô ráp, nhưng lại đầy rộng rắn chắc, tràn ngập cảm giác an toàn khiến người ta có thể nương tựa được.

Tân Dịch Á vẫn lâng lâng với cảm giác như thực như ảo, nàng cũng dùng Tự Âm thuật lên tiếng hỏi:

- Sử Mật Tư tiên sinh, tại sao chàng lại có mặt ở đây? Ủi chà....

Mộ Dung Thiên trong lúc nhất thời nghĩ không ra được lý do nào tốt để nói với nàng.

Thiếu nữ mới yêu lúc nào cũng đặc biệt miễn cưỡng, trong lúc Tân Dịch Á đang suy nghĩ xem không biết đối phương có phải là cũng thích mình hay không, nhưng chỉ vì không thể bại lộ thân phận nên mới âm thầm bám theo sau, vừa nghĩ đến đó thì nàng vừa e thẹn lại đồng thời cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

Nữ nhân thông minh đương nhiên hiểu rõ khi nam nhân ngưỡng ngung thì nên giải vây cho hắn, thế là nàng cười hỏi:

- Ta biết rồi, có phải là chàng có việc quan trọng ở Tập Lộ Tư nên đến đây để giải quyết hay không?

Lý do này quả là cũ đến nỗi không thể còn gì cũ hơn được nữa, nhưng đó là đối với tên sắc lang thôi, còn như nó được thốt ra từ miệng của Tân Dịch Á thì lại khác hẳn, rõ ràng là một lý do tốt để hạ đài cho hắn, vì vậy mà hắn thừa cơ nói luôn:

- Phải, phải, không sai, khà khà, không ngờ nhờ vậy mà lại gặp được Tân Dịch Á tiểu thư, thật là may mắn!

Tuy rằng trong bóng đêm không thể nhìn thấy động tác của đối phương, nhưng lần đầu tiên hai người phối hợp thì lại rất ăn ý. Vũ đạo nguyên bản là cần dụng tâm để thể hội, động tác phải nhẹ nhàng uyển chuyển, nối liền chặt chẽ, và thoải mái tự nhiên. Để đạt đến trình độ này thì đôi bạn khiêu vũ phải là một đôi vũ giả thật là ưu tú mới được, trước đây mỗi lần tham gia yến hội thì Mộ Dung Thiên trên cơ bản chỉ là ứng phó mà thôi, chứ chưa từng thử nếm qua tư vị kỳ diệu này, nên giờ đây hắn rất hưng phấn, và cứ say sưa thả mình trong vũ khúc. Trong lúc bất tri bất giác, một tay của hắn hạ xuống thấp và vịn ở chiếc eo thon nhỏ của Tân Dịch Á, phần nữa là vì động tác này rất cần thiết trong lúc khiêu vũ, phần nữa còn lại là có thể nhân đó mà “du hạ” xuống dưới thêm. Từ trước tới nay, trong mấy lần ngấm ngấm gặp gỡ Tân Dịch Á, lúc nào hắn cũng được tương đối gần gũi với nàng, nhưng thủy chung vẫn chỉ là bạn tri kỷ, và hai người vẫn chưa vượt qua lễ số. Mỗi lần xuất hiện thì Mộ Dung Thiên vẫn một mực sắm vai Sử Mật Tư, trước sau vẫn duy trì phong độ quân tử ưu nhã, mà Tân Dịch Á thì luôn có biểu hiện của một thực nữ. Do đó mà lúc này chính là một cơ hội tốt, thích hợp để tiến xa hơn, Mộ Dung Thiên tất nhiên sẽ không để lỡ mất dịp này.

Bàn tay của tên sắc lang đặt nhẹ trên chiếc eo nhỏ xinh xắn và rất đàn hồi, tuy còn cách một lớp y phục nhưng hắn vẫn cảm nhận được sự trơn tuột và mềm mại. Mộ Dung Thiên không phải là một kẻ nông cạn thiếu kinh nghiệm nên đoán rằng loại nữ tử thể này khi ở trên giường thì nhất định sẽ rất cuồng nhiệt, huống hồ chỉ nàng còn là một tòa băng sơn. Có bao nhiêu người đã thấy qua thời khắc mỹ lệ nhất khi băng sơn bị nung chảy đâu nào, vì vậy mà hắn không khỏi có chút ý nghĩ kỳ quái.

Khi cảm nhận được bàn tay của Mộ Dung Thiên đặt lên eo mình, Tân Dịch Á khẽ run lên nhẹ nhẹ. Đây là lần thứ ba nàng cùng một nam tử xa lạ tiếp xúc thân mật, hai lần trước là do hắn và nàng đụng độ với quỷ thú Oa Đề và Kinh Thôn, nhưng lúc đó đều là những lúc cực kỳ nguy hiểm, nên nàng không rảnh để nghĩ nhiều, còn tình hình lúc này thì lại khác xa nhiều lắm.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, từng luồng hơi ấm cứ truyền vào từ lòng bàn tay của hắn, da thịt mềm mại của nàng được bàn tay thô ráp đó vuốt nhẹ khiến nàng cảm thấy như bị điện giật vậy. Lúc này toàn thân nàng y như là đang ở trong đám mây, lâng lâng bay bổng rất là thoải mái. Tân Dịch Á chẳng những không hề nổi lên ý nghĩ chán ghét, mà trái lại còn cảm thấy thích thú loại cảm giác này nữa. Một tay của nàng cũng đặt trên bờ vai của Mộ Dung Thiên, đổi thành tư thế khiêu vũ giao tế.

Mộ Dung Thiên đang thích thú hưởng thụ chiếc eo nhỏ nhắn cùng mùi u hương tỏa ra từ cơ thể của người ngọc thì hắn chợt phát hiện ra khuôn mặt của Tân Dịch Á đang từ từ áp sát lại. Hắn thấy vậy thì hơi kinh hãi, chẳng lẽ nàng lại hào phóng đến như vậy, muốn mượn bóng tối để hôn mình? Thật là quá kích thích

đi! Mộ Dung Thiên mừng rơn, khắp khối chờ đợi, thế nhưng đôi môi anh đào của mỹ nhân lại kề sát vào bên tai hắn, thả ra luồng u hương thơm ngát như lan như xạ, thì thầm:

- Sử Mật Tư tiên sinh, chàng có nhận xét thế nào về Tân Dịch Á?

Mộ Dung Thiên không biết tại sao nàng lại hỏi như vậy, do đó đương nhiên là phải vuốt mông ngựa rồi:

- Tiểu thư là một trang quốc sắc thiên hương, lan tâm huệ chất, băng tuyết thông minh, bất luận là một nam nhân có sinh lý bình thường nào cũng đều bị khuynh đảo vì nàng.

Tân Dịch Á buột miệng thốt:

- Vậy chàng có thể đề hôn với gia tộc của thiếp được chăng?

- Hơ....

Mộ Dung Thiên thoáng sửng sốt.

Một nữ tử truyền thống và bảo thủ như Tân Dịch Á vậy mà rốt cuộc lại đi bày tỏ tình ái với một nam nhân thì đó quả là chuyện cực kỳ xấu hổ. Thế nhưng khi nàng mới bắt đầu thì đã bỏ đi sự rụt rè, bỏ đi hết tất cả những sự cố chấp và quan niệm của bản thân, nàng phải nắm lấy cơ hội cuối cùng này để tranh thủ hạnh phúc mà từ nhỏ đến lớn mình vẫn hằng ước ao. Nếu nàng không chủ động truy cầu nó thì nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ có được nó, vì vậy nên mới nói tiếp:

- Sử Mật Tư tiên sinh, tuy rằng rất mạo muội, nhưng gia tộc ta vốn có ý định muốn tác hợp cho ta với tên thượng cấp đáng ghét kia, trong khi đó, ta.....ta chỉ thích người....

Nói đến đoạn cuối thì giọng của nàng trở nên nhỏ như tiếng muỗi vo ve vậy. Cũng may hoàn cảnh lúc này lại tối như mực, nếu không thì người ta sẽ thấy được khuôn mặt của nàng đang đỏ rực như quả táo chín vậy.

Tuy đang rất xấu hổ, nhưng đôi tai của Tân Dịch Á thì lại đang căng lên, khẩn trương chờ đợi câu trả lời của gã nam nhân kia. Nếu như từ miệng hắn thốt ra một chữ “không” thôi thì ngoài việc cực kỳ xấu hổ ra, mà cả niềm hy vọng duy nhất của nàng cũng sẽ tan biến mất.

Nàng lẳng lẳng chờ đợi một lúc thật lâu, rốt cuộc đối phương cũng lên tiếng:

- Xin lỗi.....

Vừa nghe qua hai tiếng này, cõi lòng của Tân Dịch Á như vỡ ra từng mảnh, thật là chua xót bẽ bàng. Đường như chư thần chẳng hề thương tiếc và chiếu cố cho nàng vậy. Thế nhưng khi nàng cảm thấy tâm mình như tro tàn thì những lời tiếp theo của đối phương lại vang lên và khơi lên niềm hy vọng tràn trề.

- Xin lỗi tiểu thư, ta cũng rất thích nàng, nhưng vì ta còn có nỗi khổ riêng nên chưa thể làm gì được, nàng có thể cho ta thời gian hay không?

Mộ Dung Thiên cũng đang chờ đợi một cơ hội, đó là cơ hội để biểu hiện lòng trung thành tuyệt đối của hắn đối với Tát La, vĩnh viễn sẽ không phản bội; đến khi đó thì hắn mới có thể nói ra thân phận La Dịch và chuyện phản quốc ở Lam Nguyệt để quốc cho những người thân nhất như là Mâu Cơ, Hải Luân Na, vv....biết.

Sự tình thay đổi đột ngột, thì ra cảm giác được yêu thương chiếu cố lại tuyệt diệu đến như vậy. Tân Dịch Á mừng rỡ hỏi:

- Sử Mật Tư, xin hãy thành thật cho ta biết, chàng.....chàng không gạt ta chứ?

Mộ Dung Thiên không chút do dự mà đáp ngay với giọng đầy quả quyết:

- Thần Thành Thật Mễ Dịch Lạc ở trên, nếu như ta có nửa lời dối trá, xin hãy biến ta thành kẻ nghèo.....

Lời chưa dứt, bờ môi của hắn đã bị một bàn tay nhỏ bé che lại, tiếp theo đó là thanh âm tràn ngập niềm vui sướng của Tân Dịch Á vang lên:

- Ta tin tưởng chàng, Sử Mật Tư! Ta thật là cao hứng, rất là cao hứng!

Nhìn thấy nàng từ một nữ tử cô đơn tịch mịch khiến cho bất luận là ai cũng muốn chia sẻ nỗi thống khổ với nàng giờ đây lại biến thành một nữ tử kiên cường, Mộ Dung Thiên bất giác không thể tự kiềm chế được lòng thương tiếc của mình đối với nàng, thế rồi hần cúi mặt sát vào mặt nàng để tìm làn môi ướt át và nóng ấm.

Tân Dịch Á bị hần hôn bất ngờ nên không kịp phòng bị, nhưng nàng cũng không hề chống cự, trái lại còn áp sát vào người hần hơn, đôi tay ngọc ôm lấy hần thật chặt, giống như là đang ôm giữ lấy hy vọng và tương lai của mình vậy.

Mộ Dung Thiên dịu dàng dùng lưỡi khai mở đôi hàm răng của mỹ nhân, rồi tham lam quần lấy chiếc lưỡi thơm tho mềm mại của nàng. Tân Dịch Á lần đầu nếm được vị ngọt của tình yêu, đối với sự khiêu khích của tên sắc lang già dặn kinh nghiệm kia, nàng liền nhanh chóng bị chìm đắm trong cảm giác mê ly ngay. Lúc này ở xung quanh đôi tình lữ vẫn có người qua qua lại lại, điều đó khiến cho hai kẻ đang yêu vụng trộm càng cảm thấy đặc biệt kích thích hơn.

Bàn tay to lớn của Mộ Dung Thiên đang đặt ở trên eo nàng bắt đầu di chuyển và xoa nhẹ nhẹ trên lưng mỹ nhân, thân thể hai người dán sát vào nhau, một người bị áp lực gò bó lâu ngày, đến khi nước tràn bờ thì sức bùng nổ còn mãnh liệt hơn bao giờ hết. Trong cơn tình cảm dạt dào, Tân Dịch Á vòng tay ôm chặt lấy tấm lưng vững chắc của ý trung nhân, dù cho lúc này Mộ Dung Thiên có muốn nàng trao ra tấm thân xử nữ thì nàng cũng sẽ không do dự mà đáp ứng ngay.

Đúng vào lúc Băng Sơn mỹ nữ bị nộ hôn đầu đời làm cho mê đến nỗi nhin không được mà muốn phát ra tiếng rên thống khoái, thì bỗng nhiên nàng cảm thấy đôi môi của mình được nới lỏng ra, sau đó thì đôi tay đang ôm chặt nàng cũng buông ra nốt.

- Tân Dịch Á, ta phải đi rồi. Ta rất cao hứng vì được cùng nàng trải qua một đêm tuyệt diệu thế này. Ta hy vọng sự việc xảy ra trong buổi tiệc văn giữa chúng ta đêm nay sẽ xảy ra hằng ngày và mãi mãi về sau cũng vậy.

Thời gian hạnh phúc lúc nào cũng rất ngắn ngủi, thì ra khúc nhạc cuối buổi tiệc đã kết thúc. Tân Dịch Á vừa thích vừa lo, thích là vì lời nói của hần còn mang ý muốn kết thành phu thê với mình, còn lo là vì đã đến lúc từ biệt, không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại. Mỗi lần hần ra đi đều là những lúc nằm ngoài ý liệu của người ta.

- Sử Mật Tư, thiếp sẽ chờ chàng!

Những lời này là do Tân Dịch Á dùng ý niệm để nói với hần thông qua Linh Tê châu. Từ Linh Tê châu cũng nhanh chóng truyền lại thanh âm:

- Tân Dịch Á, xin nàng hãy đừng cảm đối mặt với tất cả gian nan trắc trở, ta sẽ tùy thời mà thủ hộ ở bên cạnh nàng.

Lời đó vang lên tựa như một liều thuốc trợ tim vậy, Tân Dịch Á bỗng nhiên không còn thấy sợ bóng tối nữa, kỳ thật nguyên bản không phải là nàng sợ bóng tối, nhưng vì nó luôn khơi lên nỗi cô độc tịch mịch nên nàng mới sợ mà thôi. Nam nhân kia quả thật là thần thông quảng đại, hần đúng là có thể bất tri bất giác mà âm thầm bảo vệ nàng. Chỉ nghĩ tới đó thôi thì Tân Dịch Á đã cảm nhận được một chốn nương tựa mạnh mẽ và đầy an toàn không gì sánh được cho mình dựa vào.

Lúc này đèn đóm trong khách sảnh chợt bùng sáng, chúng nhân đều kinh ngạc phát hiện ra nàng Băng Sơn mỹ nữ cũng có mặt trên sàn nhảy, không biết kẻ nào đã may mắn được cùng nàng khiêu vũ nhỉ? Ai nấy cũng đều cảm thấy cực kỳ hối hận, bởi vì cơ hội thế này rất là hy hữu, mà càng khó hiểu hơn là khuôn mặt kiều diễm của nàng lúc này lại đỏ rần, lẽ nào tên tiểu tử kia đã lợi dụng bóng đêm mà “châm mút” với người ngọc? Thế là ai nấy cũng đều vừa thêm thương vừa ganh ghét đối với tên tiểu tử giấu mặt đó, giờ đây một khi mỹ nhân đã trải qua kinh nghiệm bị lợi dụng thì từ nay về sau thế nào cũng sẽ cẩn thận hơn cho xem. Tân Dịch Á không nhìn ánh mắt của mọi người, mà chỉ đưa mắt quan sát khắp phòng, nhưng đập vào mắt nàng chỉ là vô số hình ảnh của ngư đầu mã diện hoặc là yêu ma quỷ quái khiến nàng hoa cả mắt, đầu thế nào nhận ra nam tử kia trong đám người đó được.

Chỉ thấy Mộ Dung Thiên cười hì hì bước ra hỏi:

- Tân Dịch Á tiểu thư, nàng đang tìm ai vậy? Chẳng hay ta có thể giúp chút sức không?

Tân Dịch Á chẳng thèm nhìn đến hắn một mắt, xẵng giọng nói:

- Mặc kệ ta, không có gì.

Nói xong thì nàng liền quay trở về chiếc ghế mình đã ngồi lúc nãy. Lúc này đây, tâm cảnh của nàng so với trước khi nếm qua nụ hôn cuồng nhiệt lúc nãy không hề giống nhau. Giờ đây trong lòng nàng tràn ngập hy vọng tươi sáng, vì biết được người đó luôn bí mật bảo vệ mình, nên đối với tên thượng cấp khả ố kia thì nàng cũng không cần suốt ngày phải cẩn thận đề phòng nữa, rồi khiến cho bản thân bị áp lực nặng nề. Chỉ tiếc rằng Tân Dịch Á không hề biết được, cái tên sắc lang đáng ghét kia lại cũng chính là người bảo vệ nàng chứ nào phải ai khác.

Hết hồi 210

:oe76: Kêu gọi Mạnh Thường Quân đóng góp ủng hộ kết thúc Đấu Phá Thương Khung! (/forum/showthread.php?p=295482):oe76:

215. Hồi 211: Chiêu Thân

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 211: Chiêu Thân

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó mà đã được nửa tháng rồi. Chức vụ của giám sát sứ thật là nhàn hạ, khiến cho tay chân và óc não của tên sắc lang cũng đều nhanh chóng bị rỉ sắt muốn hết. Thẽ rồi vào một ngày yên ả, hắn bỗng nhận được lời mời của Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ, mà phải nói đó là mệnh lệnh thì đúng hơn, bởi vì đối với một tên tiểu chót như hắn, vốn không đủ quyền để cự tuyệt được.

Long tộc là một chủng tộc mạnh nhất tại Tát La, mà tộc trưởng Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại được vạn dân xem là Thủ hộ thần của đế quốc, được hưởng địa vị cao nhất. Trong mắt của các võ giả và bách tính, ông ta chính là thần tượng và cũng là cột trụ tinh thần của họ, có rất nhiều người suốt đời rất mong gặp được ông ta một lần mà không được, nhưng trái lại thì đây là lần thứ ba mà tên Mộ Dung Thiên này sẽ được diện kiến Long vương, có thể nói là vinh hạnh lắm thay.

Lẽ nào chuyện giữa mình và Mâu Cơ đã bị bại lộ? Mộ Dung Thiên cho rằng khả năng này rất lớn, bởi vì trước đây mấy ngày thì Long nữ đã đến tìm hắn, và nàng cũng vừa trở về chưa tới ba ngày, nếu tính toán thời gian thì đại khái cũng về tới Long đảo rồi. Nhưng ngày hôm nay đã nhận được lệnh truyền đến, mà lại là do Long tộc thông tin binh dịch thân mang đến chứ không phải dùng linh lực điều thông thường để truyền tin, do đó có thể thấy, sự việc này hẳn là phi thường trọng đại chứ không tầm thường chút nào.

Nhưng Mộ Dung Thiên cũng không dám kháng lệnh, phía trước dù là núi đao hay biển lửa thì hắn cũng phải nhảy vào thôi, bằng không thì Long vương sẽ càng giận hơn, đến lúc đó không những là một mình hắn, ngay cả đám người Lộ Thiên cũng sẽ bị liên lụy theo. Cũng may là quan hệ giữa hắn và Mâu Cơ trước sau gì cũng chưa vượt quá giới hạn nên vẫn còn chút dư địa, thế nhưng khi nghĩ đến việc miệng và tay của hắn đều đã xông vào những vùng cấm địa của Mâu Cơ thì tên sắc lang lại bắt đầu cảm thấy lo lắng bất an.

Mộ Dung Thiên mang theo tâm tình sầu muộn và đầy lo lắng bước lên Long đảo, lúc này lập tức có tuần thú sư của Long tộc ra nghênh đón, rồi điều khiển hải tượng [1] chở hắn đến thẳng Long phủ.

Long đảo là một hòn đảo lớn, so với tòa siêu cấp thành thị duy nhất của Tát La là Tư Ba Đạt Khắc Lộ thì hầu như không khác là bao. Cư dân trên đảo cũng có xấp xỉ phân nửa là Long nhân, vì vậy khi phóng mắt nhìn khắp một vòng, thế nào cũng gặp được phân nửa số người ở đây đều có hai chiếc sừng lớn dài ở trên đầu.

Bởi vì Long cung là tiêu chí của Long đảo, nên nó rất đồ sộ. Trước kia Mộ Dung Thiên đã từng đến đây một lần, diện tích còn rộng hơn trường đại học y khoa ở Thượng kinh gấp ba lần, cho dù là ma thú có dồn hết tốc độ mà chạy thì chắc cũng phải mất gần nửa tiếng mới có thể đến được trung tâm của nó. Khi vừa đến được một khoảng sân rộng lớn, lập tức có hai nữ tỳ bước ra lo tiếp phần công việc đón rước từ tay tuần thú sư, rồi họ dẫn Mộ Dung Thiên vào một khách phòng lớn.

Tuy đã đến đây một lần, nhưng vì nơi đây quá rộng lớn nên Mộ Dung Thiên không thể nào nhớ được đường đi nước bước. Lúc này hắn đang quan sát địa hình, nếu như gặp lúc khẩn cấp, nói không chừng sẽ còn có thể bỏ chạy được. Chỉ là Mộ Dung Thiên nghĩ rằng nếu Mạch Khắc Tắc Nhĩ quả thật có ác ý thì mình khó mà thoát khỏi được phạm vi thể lực của ông ta.

Sau bảy, tám khúc quanh, lúc này đập vào mắt hắn là một tòa lâu các với chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng suối chảy róc rách, hoàn cảnh trông rất quen mắt, nhưng dường như nó lại không giống như ở trong ấn tượng của hắn. Mộ Dung Thiên cố lục lại trí nhớ một lúc thì liền nhận ra chỗ này ngay. Vào trước cái lần tỷ vô "oan nghiệt" mà khiến hắn phải xác lập quan hệ với Mâu Cơ, nàng đã từng yêu cầu hắn vẽ cho một tấm thiết kế đồ của tòa biệt thự ở thành Gia Đồ Thác của hắn, mà tòa biệt thự đó được hắn thiết kế dựa theo lối kiến trúc của Viên Lâm học viện ở tại Địa cầu. Có lẽ bây giờ đã xây xong, như vậy lại càng có lợi cho hắn, bởi vì hắn rất quen thuộc với hoàn cảnh ở trên bản thiết kế đồ đó; hơn nữa, xem ra hoàn cảnh ở đây cũng không có thay đổi gì hết, mà nếu có muốn thay đổi thì cũng không mấy tốt. Cảnh vật ở Viên Lâm được phối hợp rất khéo léo, kiến trúc sư ở đây chỉ là phóng lớn toàn bộ phạm vi nơi này mà thôi.

Một nhóm nữ tỳ, tạp công, thủ vệ đi ngang qua người tên sắc lang, thật giống như ở hoàng cung thời cổ đại vậy, bọn họ ai nấy cũng đều có công việc riêng và cũng đều bận rộn, căn bản là như không nhìn thấy Mộ Dung Thiên đang đứng đó, họ chẳng hề quan tâm tới hắn, thậm chí cũng không có ai nói chuyện phiếm với nhau nữa. Xem ra quy củ ở Long cung rất nghiêm ngặt đây.

- Tam tiểu thư!

- Tam tiểu thư!

-

Đột nhiên nghe được mấy người ở phía trước lên tiếng, Mộ Dung Thiên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, lúc này thấy được Mâu Cơ đang mặc trên mình bộ nhuyễn giáp màu xanh biếc và mang theo con Khiếu Thiên Sư oai vệ lao về phía giữa hành lang, dường như nàng mới vừa từ huấn luyện trường trở về. Nhóm nữ tỳ sắp hàng dài dọc theo hành lang nơi nàng vừa đi qua đều khom mình vấn an nữ chủ nhân.

- Tam tiểu thư!

Hai nữ tỳ dẫn đường cho Mộ Dung Thiên cũng cúi người hành lễ.

- Ủm!

Mâu Cơ gật đầu đáp lại, nhưng không hề dừng chân, bởi vì toàn thân nàng đang đổ mồ hôi nhễ nhại, chỉ mong sớm trở về phòng để tắm trong hồ nước có ngâm hoa thơm phức. Đó là việc làm mà nàng thích nhất sau mỗi lần luyện võ, trong mùa hè nóng bức, uống một chén nước đá thì thật là khoái khẩu. Lúc này nàng đang vội vã trở về phòng mà không hề chú ý tới những người xung quanh.

- Tam tiểu thư mạnh giỏi chứ!

Mâu Cơ nghe vậy thì hơi sững người, bởi vì lời chào hỏi này vang lên tại một nơi được quản lý nghiêm ngặt như Long cung là một chuyện rất khác thường, hơn nữa thanh âm đó lại rất quen thuộc nữa.

Khi nàng quay nhìn sang hướng vừa phát ra tiếng gọi thì hai mắt lập tức sáng ngời, bất giác nhin không được mà buột miệng reo lên:

- Đan Ni Tư tiên sinh?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cực kỳ thỏa mãn, phải trải qua nhiều lần giáo huấn thì nàng mới thôi không gọi cái mật danh “quỷ mặt đen” kia nữa, đúng là có tiến bộ rất lớn.

- Tam tiểu thư, thật là cao hứng khi gặp được nàng ở đây!

Mâu Cơ vừa mừng vừa sợ, hiện nay lòng nhớ nhung của nàng đối với hắn rất sâu đậm, chỉ mới cách biệt có vài ngày mà lại cảm thấy như dài tới mấy thu, vì vậy mà nàng vẫn thường xuyên mượn dịp luyện công để phát tiết nỗi nhớ nhung đó, nhưng không ngờ được gặp lại hắn nhanh như vậy.

- Đan Ni Tư tiên sinh, sao ngươi lại ở đây?

Tuy rằng được gặp lại hắn khiến nàng rất cao hứng, nhưng nhìn thấy hắn trong lúc đang còn tại vị mà phải rời khỏi thành Tập Lộ Tư thì nhất định là phải có nguyên nhân. Vì thế nên nàng mới tỏ lòng quan hoài với vị hôn phu.

Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Có lẽ do ta làm việc có chỗ nào đó không được tốt, nên Long vương mới đích thân triệu tới đây để chỉ điểm đôi chút.

Lời này của hắn quả nhiên rất có nghệ thuật, một mặt là không hề đắc tội với Long vương, vì nói thế không phải là nói xấu ông ta, nhưng mặt khác thì ẩn ý ở trong đó cũng rất rõ ràng, ngay cả người có tâm tính thẳng như ruột ngựa là Mâu Cơ cũng nghe hiểu được. Thân là chủ một bộ tộc, Long vương tuyệt đối sẽ không thể nào lại đi triệu một quan viên nhỏ bé từ xa ngàn dặm đến đây để chỉ điểm công việc được.

Nếu như Long nữ biết được phụ thân của nàng muốn làm khó dễ mình thì nhất định nàng sẽ giúp đỡ. Có nàng ở đây, Mạch Khắc Tắc Nhĩ nhất định sẽ không thể hạ thủ được. Tuy rằng dùng nữ nhân để làm bùa hộ mạng quả thật rất mất mặt, nhưng so với việc mất mạng thì vẫn còn tốt hơn nhiều. Vả lại, nếu Long vương đối phó với mình thì chẳng khác nào lấy mạnh hiếp yếu, đúng là một việc không vẻ vang chút nào, Mộ Dung Thiên chỉ nghĩ tới đây thôi cũng cảm thấy tạm thời yên lòng rồi.

Gian kế của Mộ Dung Thiên quả thật đã được thành công. Sau khi Mâu Cơ nghe xong lời đó thì mày liễu nhăn lại rồi hỏi:

- Cái gì mà công tác không tốt chứ, cái chức giám sát sứ cón con đó có được bao nhiêu việc mà thất trách với không thất trách?

Nàng thốt ra lời đó mà chẳng hề kiêng kỵ điều gì, sau đó cũng quay người theo hắn tiến về phía trước.

- Mai Duy Ty, Mã Để Nhĩ Đạt, các người đi lo việc khác đi, để ta đưa Đan Ni Tư tiên sinh đi gặp gia gia được rồi.

- Tam tiểu thư, việc này....

Hai nữ tỳ lộ vẻ sợ sệt, bởi vì Long vương đã căn dặn họ phải đích thân đưa Mộ Dung Thiên đến gặp ông ta, nhưng Mâu Cơ là thiên kim tiểu thư của Long vương, xưa nay cũng chỉ nói một là một, khi nàng đã quyết định chuyện gì thì nhất định sẽ không đổi ý, do đó mà họ không dám cự tuyệt, mà đồng thời cũng cảm thấy rất khó xử.

Mâu Cơ gắt gỏng:

- Việc này việc kia cái gì, không lẽ ta có thể đánh mất Đan Ni Tư tiên sinh hay sao?

Mộ Dung Thiên mừng thầm trong lòng, nhưng cũng cố đóng kịch theo:

- Vậy sao được, ta đâu thể làm phiền ngọc giá của tam tiểu thư chứ?

Mâu Cơ đã hạ quyết tâm sẽ bảo vệ tình lang, nên lập tức nói:

- Không có phiền phức gì cả, ta không có rảnh mà đôi co với các người. Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, Đan Ni Tư tiên sinh, chúng ta đi thôi.

Hai nữ tỳ nọ cuối cùng quyết định nhượng bộ, vì nếu đắc tội với vị tam tiểu thư nổi tiếng với tính tình nóng nảy này thì quả thật là một việc thiếu sáng suốt. Nếu như Long vương biết được Mâu Cơ ngang nhiên đứng ra hứng lấy việc này thì có lẽ ông ta sẽ không trách họ đâu.

Hai người sóng vai đi dọc theo hành lang, cự ly rất gần để có thể dùng Tự Âm thuật để trò chuyện với nhau. Mâu Cơ nghi hoặc hỏi:

- Quỷ mặt đen, gia gia tìm người thật ra là có chuyện gì vậy?

Mộ Dung Thiên sự mặt buồn bã:

- Ta cũng không biết! Có thể nào lệnh tôn đã biết được chuyện giữa chúng ta rồi không? Phu nhân, lần này chắc là nàng sẽ phải thủ tiết thật rồi.

Mâu Cơ thất kinh:

- Chắc không nghiêm trọng tới nỗi đó chứ?

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Chắc là rất nghiêm trọng rồi, nghiêm trọng tới mức tựa như nàng lúc này toàn thân đầy mồ hôi nhưng lại phát hiện ra mình không có nước để tắm rửa vậy.

Mâu Cơ cười “phì” một tiếng rồi nói:

- Người nha, chết đến nơi rồi mà còn đùa được, thật không đứng đắn chút nào.

Mộ Dung Thiên cũng chỉ là tìm vui trong lo lắng mà thôi, tâm tình của hắn lúc này như của một tù phạm đang bị giải ra pháp trường vậy, và cần phải thả lỏng đôi chút mới được.

Mâu Cơ cười xong thì cũng nhận ra được tình cảnh hiểm ác của Mộ Dung Thiên, nàng biết phụ thân của mình không thích thương nhân, nếu như ông ta biết được nàng yêu một kẻ thương nhân, mà kẻ đó lại là người bán loại thuốc không hay ho gì thì dám sẽ giết hắn thật. Nàng khẽ cắn cắn môi rồi nói:

- Quỷ mặt đen, người đừng lo, ta sẽ cùng người vào đó. Nếu gia gia đối với người như vậy, thì ta sẽ để ông ta bị mất mặt một chuyến, đồng thời tự nhận là đã mang hài tử của người.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì suýt nữa đã ngất đi luôn, không ngờ sức tưởng tượng của Mâu Cơ lại phong phú đến như vậy, lời nói dối đó thật là ấu trĩ, Long vương là hạng người nào mà không thể nhìn ra nàng còn là xử nữ hay không chứ, càng không thể nói tới việc hoài thai nữa. Thế rồi hắn vội nói:

- Nàng đừng xung động, sự tình cũng chưa đến nỗi như vậy đâu, nói không chừng ông ta còn tìm ta vì việc khác nữa thì sao.

Mâu Cơ cũng rất mong được như vậy, nhưng nàng cũng thừa biết phụ thân mình nếu không có chuyện cực kỳ quan trọng thì căn bản sẽ không tiếp kiến người ngoài thế này, nhất là với địa vị của Mộ Dung Thiên thì lại càng không đáng lọt vào mắt của ông ta, do đó mà nàng lại càng thêm lo âu hơn.

Mộ Dung Thiên tiếp tục nói:

- Ừm, hay là thế này, phu nhân nàng cứ đợi ở bên ngoài, nếu như thấy có động tĩnh gì thì mới tính sau nhé.

Mộ Dung Thiên vẫn ôm vài phần hy vọng, mong rằng Long vương tìm hắn là có việc gì khác, nhưng khả năng đó cũng không lớn lắm.

Mâu Cơ la lên:

- Vậy sao được, người không biết gia gia lợi hại đến mức nào đâu. Nếu ông ta muốn giết một người thì người đó hẳn sẽ không có cơ hội để kêu cứu đâu.

Mộ Dung Thiên thầm thở dài, hắn đã từng chứng kiến ông ta xuất thủ, không hề có chút dấu hiệu nào, vậy mà hồn giả sơn ở một khoảng cách xa đã bị chém làm đôi. Nếu đổi mục tiêu, hồn giả sơn đó là con người,

vậy thì cũng bị xử thành hai khúc rồi. Tâm tính hỷ nộ vô thường của Long nữ hẳn là được kế thừa từ phụ thân nàng, như vậy có nghĩa là Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng sẽ không suy nghĩ theo thường tình, một thánh cấp cường giả đích thân hạ sát thủ với một người kém cỏi hơn y rất nhiều cũng không phải là không có khả năng. Nhưng Mộ Dung Thiên vô luận thế nào cũng phải mạo hiểm một phen, nếu quả Long vương tìm hắn vì việc khác, có lẽ vì thấy nữ nhi của ông ta có phần thân thiết với mình mà kêu đến cảnh cáo lần thứ hai. Còn nếu như Mâu Cơ vì không biết cách che giấu tâm tình mà cùng tiến vào trong với hắn, vậy thì hắn mới càng phải lo hơn, nhất định sẽ bị Long vương nhìn ra được sự dối trá, đến lúc đó thì mọi việc đều tiêu đời. Cuối cùng, Mộ Dung Thiên cũng đưa ra một quyết định mạo hiểm, nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không sao đâu.

Mâu Cơ biết tuy thường ngày Mộ Dung Thiên vẫn không đứng đắn, nhưng khi gặp chuyện đại sự thì hẳn lại có chủ ý riêng, so với nàng còn có vẻ quật cường hơn nữa. Tuy nàng rất lo lắng, nhưng không biết làm sao hơn chỉ đành gật đầu nói:

- Ủm, quỷ mặt đen, người nhất định phải cẩn thận đó.

Rồi nàng lại nghĩ nếu như có chuyện gì xảy ra, nàng sẽ bắt chấp tất cả mà cứu hắn ra ngoài.

Mộ Dung Thiên ngẩng cao đầu, tạo ra dáng vẻ tráng sĩ sẵn lòng anh dũng hy sinh, nói:

- Nếu như ta thật sự bị phụ thân nàng giết đi, vậy nàng cũng đừng thủ tiết với ta nữa, hãy tìm một nam nhân tốt mà gả cho hắn. Tuy nhiên, tính tình của nàng lỗ mãng như vậy, ngoài ta ra, chỉ sợ sẽ không có nam nhân nào khác chịu đựng được thôi, ài...

Mâu Cơ nghe thấy lời lẽ bất tường của hắn thì cuống quýt đến độ muốn bật khóc thành tiếng luôn, nhưng bị nói là không ai thèm thì lại kích động muốn tấn hắn một trận.

- Nếu ta không trở về được, vậy nàng hãy giúp ta mà chiếu cố cho đám người Ba Ba lạp nhé!

-

Đến khi Mộ Dung Thiên vừa bước vào khách sảnh, hắn nhìn thấy khuôn mặt của Long vương vẫn ôn hòa thì tâm trạng mới cảm thấy nhẹ nhõm được vài phần, vội vàng lên tiếng:

- Chẳng hay Long vương tìm tại hạ đến đây là có việc chỉ?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cười ha hả chỉ vào cái ghế trước mặt rồi nói:

- Cũng không có gì, người hãy ngồi xuống trước đã, rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Mộ Dung Thiên thấy vẻ niềm nở của ông ta mà hơi lo lắng, vội theo lời ông ta mà tiến đến chiếc ghế gần đó, trước khi ngồi còn đảo mắt nhìn quanh một lượt xem có cơ quan gì không. (bộ phận then chốt vậy bắt được Ngao Bái ở trong Lộc Đỉnh Ký)

Mạch Khắc Tắc Nhĩ chậm rãi lên tiếng:

- La Dịch học viên, ta muốn phái người đến tham gia đại hội kén rể của Thụy Mạn gia tộc tiểu công chúa, Khiết Tây Tạng.

Lời này vừa thốt ra, nó tựa như một quả bom có sức nổ cực mạnh vừa được thả vào trong nước và lập tức tạo ra một cơn sóng lớn vậy. Mộ Dung Thiên vừa đặt mông ngồi xuống, còn chưa kịp nóng ghế thì khuôn mặt đã biến thành thoạt xanh thoạt trắng rồi.

Hết hồi 211

=====

Chú thích

[1] hải tượng: voi biển.

216. Hồi 212: Nhiệm Vụ

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 212: Nhiệm Vụ

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Sự tình xảy ra đột ngột ngoài ý liệu, nhưng cũng rất nghiêm trọng. Mộ Dung Thiên phải vất vả lắm mới tự trấn tĩnh lại và nói:

- Quả nhiên không hổ là Long vương, rốt cuộc cũng bị tôn giá nhìn ra được.

Nếu Mạch Khắc Tắc Nhĩ có thể gọi ra hai tiếng “La Dịch” thì rõ ràng là đã biết được thân phận của hắn chứ không phải là đang thăm dò, vì vậy mà bây giờ dù tên sắc lang có phủ nhận đi nữa thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Hơn nữa, dựa vào câu nói sau cùng của ông ta, dường như Long vương đang cần mình làm việc cho ông ta vậy. Nếu đã là thế, vậy thì Mộ Dung Thiên vẫn còn lợi thế để bảo mạng. Trong thời khắc sinh mạng treo đầu sợi chỉ này, sức quan sát của Mộ Dung Thiên càng nhạy bén hơn.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ đối với đảm lược và sự sáng suốt của hắn cũng có phần tán thưởng, một người có thể ở vào tình thế trước mắt như vậy mà vẫn giữ được thái độ ung dung trấn tĩnh thì tuyệt đối không thể xem thường. Tuy nhiên, ông ta trước sau vẫn hành sự theo tập quán, vẫn không quên gây ra áp lực cho Mộ Dung Thiên, đôi mắt của ông ta ánh lên những tia tinh quang sáng ngời:

- Người không sợ chết?

- Sợ có thể mang lại dũng khí sao?

Mới nghe qua thì dường như có chút mâu thuẫn, nhưng trong đó có bao hàm triết lý cao thâm, chỉ có những người từng trải sự đời thì mới có thể lĩnh hội được ý nghĩa của nó. Long vương hiển nhiên cũng là một trong số người đó nên vỗ tay tán thưởng:

- Hay, nói không sai!

Tinh quang trong mắt ông ta cũng nhạt dần, điều đó cho thấy Long vương đã giải tỏa “Long uy”. Trong lòng ông ta hơi có chút nể phục đối với tên sắc lang này, bởi vì trong hai tháng ngắn ngủi, tu vi của tên học viên kiêm thương nhân trẻ tuổi này lại tiến bộ quá nhanh; cũng như đối với Long uy vậy, lần trước hắn bị khí thế áp đảo của ông ta làm cho sợ hãi và run rẩy bầy như chú gà con đứng trước mặt điều hâu, nhưng hôm nay thì không còn tác dụng nữa. Sự tiến bộ đó rất thần tốc, phải dùng hai chữ “phi tốc” để hình dung mới đúng.

Cùng với sự nể phục của Mạch Khắc Tắc Nhĩ thì còn có sự yên tâm nữa, bởi vì tu vi của Mộ Dung Thiên càng cao thì nhiệm vụ sắp tới sẽ càng dễ hoàn thành hơn.

Mộ Dung Thiên nghiêm túc nói:

- Ta có thể thề với Trung Trinh nữ thần Tô Phi Khẩn Lạp, ta nhất định không phải là gián điệp, lại càng không phải là kẻ có lòng bán đứng Tát La.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không hề đổi dung, thản nhiên nói:

- Ta biết! Cát Tư dù có dùng thủ đoạn độc ác hay bị ỉm tới cỡ nào thì cũng không thể có được kể trong kể, rộng lượng tới nỗi bỏ qua mối thù của tên tử thương yêu nhất của lão là Mông Na Lâm mà không báo,

rồi lại còn giao trọng trách cho kẻ thù. Đó chính là nhược điểm trong tư tưởng của lão, và cái tính bao che đó cũng chính là khuyết điểm duy nhất của lão.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm. Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại tiếp:

- Tuy nhiên, chúng ta cũng không thể vô cớ mà chứa chấp một đào phạm không tầm thường. Nếu làm vậy thì sẽ đắc tội với Cát Tư, và cũng là đắc tội với Lam Nguyệt đế quốc, điều đó sẽ rất nguy hiểm. Đối với chúng ta mà nói, nó thật không đáng chút nào.

Đây chính là nguyên nhân mà dù thế nào Mộ Dung Thiên cũng không dám để lộ thân phận. Tất La nhất định sẽ không để cho bất luận kẻ nào đến truy lùng đào phạm ở trên lãnh thổ của họ, nhưng nếu để cho Cát Tư biết được hần và Đan Ni Tư là cùng một người thì lại khác. Điểm khác biệt là một khi Cát Tư đã mở miệng đòi người thì Tất La cũng sẽ khó tự chủ được mà phải giao người ra, việc này cũng giống luật hình cảnh quốc tế ở Địa cầu vậy.

Lúc này tuy thân phận đã bị bại lộ, nhưng Mộ Dung Thiên biết vẫn còn có cơ hội, do đó mà hần vẫn trầm tĩnh mà không hề tỏ ra thất thố. Hần hỏi:

- Đào chủ đã nói rằng “không thể vô cớ thu lưu”, chẳng lẽ nếu ta tham gia đại hội chiêu phu thì sẽ được ngoại lệ sao?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cười nói:

- Người nói không sai, khả khả, nói chuyện với người thông minh quả nhiên rất là sáng khoái.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi rồi nói:

- Đào chủ cần tại hạ làm việc gì, xin hãy cứ cho biết!

Hần biết đã không còn dư địa nữa, và đây cũng chính là lựa chọn duy nhất mà thôi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không trả lời trực tiếp, mà hỏi ngược lại:

- Người nghĩ tình huống ngày hôm nay của Tất La thế nào?

Mộ Dung Thiên biết đây không phải là thời khắc giả ngây giả dại, lúc này Long vương đang tiến hành khảo nghiệm hần, nếu như không thể thuận lợi qua được cái ải này, vậy thì ngay cả cơ hội cuối cùng cũng không còn nữa.

Vừa khéo vấn đề này Mộ Dung Thiên cũng từng hỏi qua Đình Đình, nên lúc này đối đáp rất trôi chảy:

- Xin thứ cho Đan Ni Tư, ủa, à không, là La Dịch này nói thẳng, nhìn bề ngoài của Tất La thì có vẻ như sóng yên gió lặng, ấm no hạnh phúc, không bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, nhưng sóng ngầm vẫn đang lưu động, thế lực khắp nơi đều đang thềm thuồng nó. Đến một ngày nào đó, nó sẽ không còn có thể lo cho thân mình được nữa. Và đây cũng chính là nguyên nhân mà tại hạ phải lao tâm lao lực để trèo lên cao, tại hạ phải tích góp vốn liếng của mình dần dần, bởi vì trong chiến tranh, một kẻ bình dân nho nhỏ sẽ không có quyền lực gì để quyết định cho số phận của mình được cả.

Mộ Dung Thiên nhân tiện mượn cơ hội này để giải thích luôn việc làm của mình tại Tất La. Mạch Khắc Tắc Nhĩ rất hài lòng đối với câu trả lời của hần, nhưng lời giải thích sau cùng thì dường như không thêm để ý, chỉ lên tiếng:

- Như người nói, tình trạng của Tất La quả thật là không lạc quan chút nào, cán cân này khó có thể duy trì được, bất luận có dị trạng gì xảy ra thì đều có thể đánh tan sự cân bằng đó.

Ông ta dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng người ta lo lắng nhất chính là Cát Tư, vì lão không phải là người cam chịu bị động, nhất định sẽ áp dụng phương thức chủ động xuất kích, rồi thừa cơ mà nuốt hết những quốc gia trung lập trong thời chiến loạn, mà một hải dương đế quốc lớn mạnh như Tất La hần sẽ là quốc gia hứng mũi chịu sào trước tiên; thậm chí, lão sẽ còn coi đây là bàn đạp để vây khốn cánh quân đã xâm nhập Lam Nguyệt đế quốc của Tây bắc liên quân cho đến chết, sau đó sẽ xua quân bắc thượng, biến cuộc chiến tự bảo vệ thành cuộc chiến xâm lược.

- Không chứ, lão thật lớn mật như vậy sao?

Mộ Dung Thiên vốn biết được Cát Tư có rất nhiều dã tâm, nhưng hắn chỉ nghĩ rằng lão nhiều lắm cũng chỉ muốn đứng đầu tại Lam Nguyệt mà thôi, chứ còn nuốt trọn luôn cả đại lục thì thật là khó tin.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ “hừ” một tiếng rồi nói:

- Có gì mà kỳ quái đâu chứ, vào thời gian trước khi xảy ra chiến tranh, thủ hạ của Cát Tư là Ngoại Giao công hội đã từng phải xuất sứ đồn dập nhiều lần nhằm tạo điều kiện quan trọng cho việc chi viện kịp thời sau này, điều đó khiến ta hoài khi lão vốn từ lâu đã thông qua “Lạc Nguyệt kế hoạch” để mượn cơ hội diệt trừ tâm phúc đại họa mà thôi. Nếu như không có cuộc chiến này xảy ra, thì lão vĩnh viễn sẽ không có được một cơ hội tốt để nắm quyền uy tuyệt đối như thế. Lão nhất định sẽ không thể nào trở thành cứu thế chủ và khó mà có được địa vị như ngày nay, thậm chí, biết đâu cũng đã bị đối thủ của lão đánh gục rồi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Cát Tư quả thật là một kẻ hùng, biết dựa theo sự phát triển của tình thế mà nắm vững cơ hội, chẳng những thế mà lại còn biết nắm cơ hội rất đúng lúc nữa. Tây Bắc liên quân đã không ngờ viện quân của Lam Nguyệt đến quá nhanh như vậy, do đó mà họ chỉ có thể hình thành tình thế giằng co mà thôi. Thành thật mà nói, nếu về lâu dài thì phe Lam Nguyệt tất sẽ chiếm được ưu thế, và đó chính là cái kết quả mà lão đang cần.

Mộ Dung Thiên nhin không được mà buột miệng hỏi:

- Chẳng lẽ lão không sợ Lam Nguyệt đế quốc sẽ bị liên quân nuốt mất hay sao?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ từ tốn đáp:

- Trong chiến tranh, không có một ai là dám nắm chắc một trăm phần trăm, cả Cát Tư cũng không ngoại lệ. Chẳng qua là lão đã may mắn thành công mà thôi. Hơn nữa, dù cho một bộ phận ở vùng đông nam trung bộ của Lam Nguyệt có bị thất thủ thì lại thế nào, người nghĩ rằng lão sẽ thương hại những người dân ở đó chăng? Bọn họ chỉ là những con chốt thí của lão mà thôi.

Nếu Cát Tư quả đúng như lời của Mạch Khắc Tắc Nhĩ nói, chỉ dùng sự an nguy của toàn bộ Lam Nguyệt để quốc để làm mồi nhử, và không thèm quan tâm đến sinh mạng của vô số người phải hy sinh, vậy thì lão quả thật rất đáng sợ. Không ngờ ở trên Thần Phong đại lục này lại có một nhân vật đáng sợ như vậy.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ quay lại chính đề:

- Nếu ngươi là người cầm quyền tại Tát La, vậy ngươi sẽ làm gì?

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt cằm, nói:

- Biện pháp thứ nhất là đứng bên cạnh Tây Bắc liên quân, cùng ký kết minh ước với họ, thế nhưng đó cũng chỉ là một hạ sách, bởi vì Tây Bắc liên quân cũng chẳng khác nào quân đoàn sói lang. Hơn nữa, nếu để người khác biết được việc này, tất sẽ lại khơi mào chiến tranh, thậm chí vị trí trung lập của Tát La cũng sẽ không thể tri tri được nữa.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ gật gù nói:

- Nói có lý, vậy thượng sách là gì?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Không có thượng sách, nếu có thì thượng sách duy nhất chính là khiến cho Tát La trở nên cường mạnh, đủ mạnh để thoát khỏi thế kiềm kẹp của cả hai bên, để có thể cùng tranh hơn thua với Lam Nguyệt, Mạch Gia, hai đế quốc này. Nhưng cứ nhìn vào tình hình trước mắt thì cũng khó mà thực hiện được điều đó. Bởi vậy, ta chỉ có thể đưa ra một trung sách mà thôi.

Mộ Dung Thiên dừng lại một chút để sắp xếp lại ý tưởng trong đầu, sau đó mới nói tiếp:

- Nếu theo lời Long vương thì lão hồ ly Cát Tư mới là sự uy hiếp lớn nhất, như vậy thì chúng ta có thể hạ thủ ngay vào nội bộ của Lam Nguyệt. Cát Tư tuy ở trên vạn người, nhưng lão không phải là người có quyền thống trị tuyệt đối, vì ngoài lão ra thì vẫn còn những thế lực cường đại khác, tuy họ không muốn tham

chính hoặc là chưa đủ lực để hạ bệ Cát Tư, nhưng dù sao thì vẫn có thể tạo ra sức ép gây ảnh hưởng trực tiếp đến quyết sách của lão, tỷ như Khải Âm gia tộc vậy, họ chính là một trong số đó, nhưng họ lại không muốn nhúng tay vào; do đó, nhân thủ thích hợp nhất chính là gia tộc thế giao và cũng là đồng minh lâu đời của Khải Âm gia tộc, tức Thụy Mạn gia tộc. Hơn nữa, vừa khéo thời điểm này lại đúng vào lúc Thụy Mạn gia tộc kén rể cho truyền nhân duy nhất của họ là Khiết Tây Tạp, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, và nó cũng chính là mục đích cho chuyến đi lần này của ta, phải không?

Ánh mắt của Mạch Khắc Tắc Nhĩ ánh lên tia nhìn đầy tán thưởng, càng lúc càng nhiều, ông ta nói:

- Không sai, người phân tích rất thấu triệt, mà điều càng tuyệt hơn đó là người rất có tự tin. Với số tuổi quá trẻ như người hiện nay, dù chưa từng hoàn tất khóa học nhưng lịch duyệt và sức quan sát trên tổng thể hay về chi tiết đều rất cao. Có thể nói người đúng là một thiên tài. Chỉ cần được tôi luyện thêm về mặt kinh nghiệm, tất sẽ trở thành một quân sư xuất sắc. Ta quả đã không nhìn lầm người, người đúng là nhân tuyển tốt nhất để hoàn thành nhiệm vụ.

Từ xưa tới nay, Long vương không mấy khi khen một người nào, nhưng bây giờ đối với Mộ Dung Thiên thì lại khen không ngừng miệng, mà ông ta lại còn liên tục dùng những từ như “thiên tài” hay “xuất sắc” thì cũng có thể thấy được mức độ coi trọng của ông ta đối với hần như thế nào.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Nói thừa, Địa cầu đã có mấy ngàn năm chiến tranh, song đến tận thời hòa bình hiện nay, những việc đấu đá lẫn nhau vẫn không hề ngưng nghỉ. Lão tử dù chưa ăn qua thịt heo, nhưng chỉ ít thì cũng đã thấy heo đi trên đường rồi chứ.”

- Nếu như có chỗ dùng cho chúng ta, thì đó chính là đại phúc của Tát La, còn không thì.....

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nói tới đó thì sát khí đằng đằng toát ra từ hai mắt, nhân tài càng ưu tú, khi trở thành địch nhân thì lại càng khó ứng phó.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì không khỏi rùng mình:

- Xin đảo chủ cứ yên tâm, vận mạng của ta và Tát La có liên hệ rất chặt chẽ, đúng là môi hở răng lạnh, tất nhiên ta sẽ dốc hết toàn lực để cống hiến cho quốc gia.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nhìn hần hỏi:

- Nói như vậy tức là người tình nguyện đi?

Trong lòng Mộ Dung Thiên biết rõ, nếu hần nói ra một tiếng “không”, e là sẽ phải nằm mà ra khỏi cánh cửa này. Long vương tiết lộ đối sách chính sự bí mật trọng đại như vậy, tuyệt đối sẽ không để cho một người ngoài biết được mà còn sống sót rời khỏi đây, trừ phi hần cũng trở thành người trong cuộc. Vì vậy mà hần đáp không chút do dự:

- Chỉ cần Long vương phân phó, dù là núi đao hay biển lửa, La Dịch cũng sẽ không chối từ!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ gật đầu nói:

- Tốt!

Ngay khi hần tưởng rằng cái mạng nhỏ của mình đã được bảo toàn, nên thậm chí phào một hơi, nhưng đột nhiên hần lại thấy hoa mắt, Long vương vốn đang ngồi trên ghế thì lúc này thân ảnh chợt biến mất, tiếp theo đó là tiếng gió ập đến từ phía sau.

Mộ Dung Thiên hoảng hốt, tại sao ông ta vừa nói tốt, vậy mà bây giờ lại đột nhiên xuất thủ? Lúc này hần căn bản là không thể nào hoàn thủ, thậm chí ngay cả việc phòng ngự cũng chưa kịp làm gì thì đã lãnh trọn rồi.

Trên lưng Mộ Dung Thiên đột nhiên cảm thấy có một luồng kinh khí xâm lấn vào người, tất cả đều ào ạt trút về vị trí của trái tim. Mộ Dung Thiên quá sợ hãi, hần cảm thấy lồng ngực của mình như bị tảng đá ngàn cân đè mạnh lên đó, áp lực mạnh đến nỗi không thể nói ra thành tiếng được.

Thế rồi áp lực trên người bỗng nhiên như thủy triều rút đi, tất cả đều hoàn toàn biến mất, lúc này hần mới thốt ra tiếng được:

- Đảo chủ?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ hết sức ngạc nhiên, nói:

- Hảo tiểu tử, không ngờ ngươi lại còn có cả Hoạt tính hệ thể đấu khí nữa. La Định học viên, ngươi lại mang đến cho ta một sự ngạc nhiên nữa đây.

Có lẽ vừa rồi khi Long vương ra tay đã vấp phải sự kháng cự. Về mặt của hắn lộ ra nét đề phòng, không biết ông ta muốn gì, nhưng giờ đây thấy khuôn mặt của ông ta có phần trắng bệch, có lẽ trong lúc xuất thủ vừa rồi đã tiêu hao khá nhiều linh lực, ngay cả thánh cấp cường giả như ông ta mà còn như vậy, hắn là chiêu vừa rồi phải là cực kỳ lợi hại. Trong lòng hắn thầm kêu không ổn, nhưng đồng thời lại không cảm thấy trên người có dị trạng nào cả.

Khuôn mặt của Mạch Khắc Tắc Nhĩ dần dần hồi phục, trở lại hồng nhuận như lúc trước khi xuất thủ, ông ta chậm rãi thốt:

- Hãy nhìn vào bộ vị trái tim của ngươi đi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lập tức xé toạc phần áo ở trước ngực ra, lúc này chỉ thấy một con sinh mạng tiềm long màu tím đang bơi qua bơi lại ở bên ngoài vị trí trái tim của hắn. Mộ Dung Thiên kinh hãi hỏi:

- Đảo chủ, đó là cái gì thế?

Nhìn vẻ mặt kinh sợ của Mộ Dung Thiên, Mạch Khắc Tắc Nhĩ cười nói:

- La Định, thật thất lễ! Vì để bảo đảm sự an toàn của bí mật này mà ta bắt buộc dĩ phải làm vậy thôi, nhưng ngươi cứ yên tâm, đây là “Long thể phụ thân”, tạm thời sẽ không có bất cứ một ảnh hưởng nào tới ngươi, hơn nữa ngươi còn có thể lợi dụng sức mạnh ẩn chứa trong đó, tối thiểu cũng bằng nửa năm khổ tu của ta, để phối hợp hành động, tuy nhiên.....

Ngữ khí của ông ta chợt thay đổi:

- Hai tháng sau, nếu ngươi vẫn không trở về tìm ta, vậy thì lực lượng của “Long thể phụ thân” sẽ cản ngược lại chủ nhân mà nó đang ký gửi trên mình. Đây là môn tuyệt kỹ độc đáo mà ta đã tự sáng tạo ra, không ai có thể hóa giải được nó, ngàn vạn lần đừng tự miễn cưỡng mà tìm người khác hỗ trợ bậy bạ, nếu không ngươi rất có thể sẽ kích phát tử long chi lực (sức mạnh tử long), chừng đó ngươi sẽ bị chết ngay tại chỗ. Lúc đó đừng trách ta đã không cảnh cáo trước.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì mặt trắng bệch ra, hắn cảm thấy bản thân mình giống như Vi Tiểu Bảo bị trúng Hóa Cốt Miên chưởng mạn tính của Hải Đại Phú vậy, chỉ tiếc là không có Trần Cận Nam cứu giúp mà thôi. Hắn chỉ có thể cam chịu làm con cá trên thớt tùy ý để Long vương mổ xẻ. Tuy nhiên, hắn nhớ tới lời Long vương vừa nói, đó là hắn vẫn còn hai tháng thời gian, nếu như muốn mình thâm nhập vào Thụy Mạn gia tộc, khẳng định phải khống chế lâu dài mới phải. Tại sao chỉ có hai tháng ngắn ngủi như vậy chứ, thật không hợp lý chút nào. Tại sao Long vương lại chịu hy sinh nửa năm tu luyện để chỉ đổi lấy hai tháng khống chế mình thôi là sao?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cười ha hả nói:

- Đã phát hiện ra rồi à? Ha ha, không sai, trên thực tế, ta không phải là muốn ngươi trở thành hiền tể của Thụy Mạn gia tộc, mà chỉ là làm việc cho Tất La mà thôi. Ta muốn ngươi tham gia chiêu thân đại hội là để giúp ta tìm lấy một vật.

Tình huống so với trong suy đoán của hắn cũng không chênh lệch nhiều lắm, nhưng Mộ Dung Thiên không nghĩ ra được có vật gì mà có thể thay đổi được kết quả của chiến tranh chứ. Thế rồi hắn kinh ngạc hỏi:

- Là vật gì vậy?

- Thiên Ma Hào!

Hết hồi 212

217. Hồi 213: Quy Lai

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 213: Quy Lai

(Trở Về)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Thiên Ma Hào?

- Không sai, nó là một chiếc kèn lệnh, nhưng khác với những chiếc kèn lệnh bình thường khác ở chỗ nó thẳng tắp một đường, dài độ một thước, do thiên niên huyền băng trúc tạo thành; toàn thân nó đều trắng toát, hơn nữa, mặt trên còn có rất nhiều lỗ nhỏ.

Dựa theo lời miêu tả của Long vương, trong đầu Mộ Dung Thiên liền hình dung ra hình thể đại khái của nó. Điều khiến hắn ngạc nhiên chính là hình dáng của nó không khác với một cây hoành tiêu ở Địa cầu là bao.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại nói:

- Người của Thụy Mạn gia tộc từ trước tới nay vẫn luôn bài ngoại, chỉ cần là người không cùng mang huyết mạch của bản tộc, vậy thì người đó vĩnh viễn sẽ không được họ coi trọng. Cho dù người có may mắn trở thành phu tể của Khiết Tây Tạng, thì ngày cả với thân phận đó cũng chẳng được họ trọng dụng đâu.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì vỡ lẽ ngay, song lại có chút nghi hoặc:

- Như vậy thì chiếc kèn lệnh đó có tác dụng gì?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không trả lời hắn, mà chỉ nói:

- Người không cần hỏi nhiều, chỉ cần y theo lời ta mà hành sự là được rồi.

Ông ta vỗ vỗ lên vai Mộ Dung Thiên vài cái rồi nói tiếp:

- La Dịch, hãy cố làm việc đi, chỉ cần người có thể mang Thiên Ma Hào về đây, ta dám bảo đảm là tiền đồ của người ở Tát La này sẽ vô hạn lượng. À phải rồi, nghe nói người vẫn đang theo đuổi Tân Dịch Á của Niêm Hoa tộc phải không? Sau khi thành công, ta sẽ có thể đứng ra giúp người hoàn thành mối hôn sự này.

Vừa cường bức, lại vừa dụ dỗ, xem ra chiếc Thiên Ma Hào đó quả không tầm thường chút nào, nhưng Mộ Dung Thiên lại không thể cự tuyệt việc này, vì vậy mà hắn chỉ đành gật đầu chấp nhận:

- Đa tạ đảo chủ ưu ái!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại nói:

- Tốt! Giờ ta và người hãy bàn vào công việc cụ thể một chút. Trước tiên, nếu không phải là người của Lam Nguyệt đế quốc thì không thể có tư cách để tham gia đại hội chiêu thân, bởi vậy, ta sẽ để người hóa thân thành một người mà chúng ta đã cài vào Lam Nguyệt từ trước. Hắn tên là Khải Lý, là một ma kiếm sĩ thuộc Hỏa hệ, đối với người quả rất thích hợp.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thiếu chút đã té xỉu luôn. Hiện nay hắn đã có quá nhiều thân phận giả rồi, nếu bây giờ còn tăng thêm một thân phận giả nữa, nếu cứ tiếp tục thế này không biết liệu có bị tâm thần phân liệt không?

Mộ Dung Thiên tỏ vẻ khó khăn, nói:

- Đảo chủ, diện mạo thì có thể dùng Thiên biến vạn hóa để thay đổi được, nhưng còn chức nghiệp huy chương thì làm sao? Người cũng biết đó, máu huyết của hai người không giống nhau, vậy làm sao giả mạo cho giống được?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ thần nhiên nói:

- Người cứ yên tâm, nếu ta đã phái người đi làm việc này, thì một vấn đề đơn giản như thế tất nhiên là có thể giải quyết rồi. Đến lúc đó, ta sẽ bảo đồng hóa sư đồng hóa huyết dịch của người và Khải Lý, với sức mạnh của hần hiện giờ, có thể duy trì hiệu quả trong hai tháng.

Mộ Dung Thiên vừa nghe được ba tiếng “đồng hóa sư” thì trong lòng phát lạnh, đây là một loại chức nghiệp đặc thù, so với loại Linh vực ma võ sĩ như mình còn hiếm hơn nhiều. Bọn họ có thể lấy máu và gien của hai người mà tiến hành đồng hóa trong một khoảng thời gian nhất định, với loại chức nghiệp này, đồng hóa sư mang tính chất hy sinh nhiều hơn, bởi vì suốt đời họ chỉ có thể thi pháp một lần, sau khi linh lực hoàn toàn biến mất thì họ sẽ không khác gì với một kẻ vô chức nghiệp cả; hơn nữa, thọ mệnh của họ cũng ngắn hơn người thường. Bản thân của loại chức nghiệp này cũng rất quý dị, hầu như họ sinh ra chỉ là để cho những nhân vật cao tăng hết lòng bồi dưỡng để tiến hành các hoạt động cực kỳ bí mật mà thôi. Đồng hóa sư có thể đạt hiệu quả kéo dài hai tháng hẳn là người rất cao cấp, do đó mà có thể thấy được Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã quyết tâm phải lấy cho được Thiên Ma Hào.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lấy một vật ở trong túi ra và ném qua cho Mộ Dung Thiên rồi nói:

- Đây là chức nghiệp huy chương của Khải Lý, đến lúc cần thiết, người có thể dùng nó để điều dụng lực lượng ngầm của chúng ta đang được cài ở Lam Nguyệt mà hành sự, tỷ như ám sát những đối thủ cạnh tranh có sức uy hiếp lớn đối với người.

Mộ Dung Thiên nhận lấy chiếc huy chương đó, hần thấy ở giữa huy chương có một mặt trăng màu lam, đó chính là tiêu chí của Lam Nguyệt để quốc chức nghiệp huy chương. Lúc này không khỏi nhớ đến Lam Nguyệt, quốc gia đầu tiên của hần ở tại Thần Phong đại lục này, nên hần đặc biệt có cảm tình với nó. Nhưng hôm nay hần đã biến thành đào phạm bị phát lệnh truy nã của nó, giờ đây dù có quay lại thì cũng chỉ có thể lén lút mà thôi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại nói:

- Ngoài người ra, Tát La còn phái thêm hai người khác để cùng thi hành nhiệm vụ lần này. Ở tại Lam Nguyệt, một người có tên gọi là Vũ Khiếu Cơ Nặc, là một phù chú sư của Tinh Linh tộc, còn người thứ hai là Lan Đức Nhĩ, một cung tiễn thủ của Tứ Thủ tộc. La Dịch, người cần phải chú ý kỹ điểm đó, nhất định không được lằm lẩn mà tự giết lẫn nhau đấy.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không hề tiết lộ thân phận thật sự của hai người kia, xem ra đó cũng là một bí mật, nhưng Mộ Dung Thiên dám khẳng định là bọn họ cũng không phải nhân vật tầm thường gì, bằng không thì Long vương đã không thể hy sinh mấy vị đồng hóa sư quý giá như vậy để họ phụ trách nhiệm vụ quan trọng này.

Mộ Dung Thiên cũng không suy nghĩ nhiều, vì nay đã có thêm hai cộng sự, vậy ít ra cũng có thể giảm bớt áp lực cho hần không ít. Việc mà hần quan tâm lại là một việc khác, nên lên tiếng hỏi:

- Đảo chủ, ta có một thỉnh cầu. Không biết ta có thể mang theo mấy vị phu nhân của ta hay không? Nếu phải ly khai họ thì ta sẽ không được yên lòng, đến lúc đó chỉ sợ ta sẽ không thể toàn lực mà làm việc được. Tất nhiên, họ không nhất thiết phải ở cùng một chỗ với ta, mà có thể phân tán ra các nơi, hoặc cải trang thành những người sinh sống ở bên ngoài thành cũng tốt rồi, vậy thì sẽ không khiến cho ai hoài nghi cả.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cười cười nói:

- La Dịch, việc đó không cần lo, sau khi người đi rồi, ta sẽ mời họ đến Long đảo ở chơi ít lâu. Ở đây chắc đủ an toàn rồi chứ? Vả lại, không phải nữ nhi Mâu Cơ của ta có quan hệ rất tốt với mấy phu nhân của người hay sao? Coi như là họ đi nghỉ mát là được rồi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì trong lòng thầm mừng lão cáo già, rõ ràng là Mạch Khắc Tắc Nhĩ không hoàn toàn yên tâm với mình, nên mới muốn khống chế đám người Lộ Thiên để mình không thể phản lại ông ta.

Trong lòng hẳn biết rõ mình đã không còn đường nào để lựa chọn được nữa, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ vui mừng, nói:

- Nếu như họ được ở lại Long đảo thì tất nhiên là tại hạ rất yên tâm, chỉ lo là sẽ làm phiền đến đảo chủ mà thôi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cười nói:

- Không phiền, không phiền chút nào cả. Ừm, được rồi, từ đây tới đại hội chiêu thân của Thụy Mạn gia tộc chỉ còn mười tám ngày thôi, người có ba ngày để chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, ngoài ra, từ đây đến Lam Nguyệt thì nhanh nhất cũng phải mất sáu ngày, vậy thì người còn chín ngày ở lại Tát La. Hiện nay Khải Lý cũng có mặt tại đây, trong khoảng mấy ngày đó, người hãy tiếp xúc với gã nhiều một tí, tận lực học hỏi mọi cử chỉ ngôn hành và thói quen của gã, đồng thời cũng hãy ráng thu thập tất cả mọi thông tin từ gã. Còn như công tác của Tập Lộ Tư thì không cần để ý tới, ta tự nhiên sẽ có an bài. Nếu người có cần những thứ gì khác, chỉ việc mở miệng là xong.

Mộ Dung Thiên nhìn bộ dạng cáo già thành tinh của Mạch Khắc Tắc Nhĩ mà buồn thú vị ruột, con bà nó, nếu không mượn dịp này mà vét lấy một số bảo vật của lão, vậy lão tử sẽ viết ngược tên của mình cho coi.

oooOooo

Gió biển mát rượi thổi lên mặt Mộ Dung Thiên, nhưng không thể nào thổi đi được sự phiền não ở trong lòng hắn.

Hôm nay đã là ngày thứ sáu sau khi rời khỏi Tát La rồi, nỗi vui khi được trở lại cố quốc đều bị bao nhiêu phiền não ở trong lòng che lấp hết cả.

Cách hay nhất đương nhiên là có thể hoàn thành nhiệm vụ, trở thành quý tử của Thụy Mạn gia tộc, nói trắng ra là đoạt được Khiết Tây Tập vào tay, sau đó Thụy Mạn gia tộc sẽ ban tặng cho kẻ may mắn trúng tuyển rất nhiều điều kiện hấp dẫn, như là quan hàm, đổi sang họ quý tộc, tài phú, vinh dự, địa vị, độc môn tu luyện thuật, và lại còn có một món bảo vật tùy ý lựa chọn nữa, có thể đó sẽ là tuyệt thế thần binh, chiến giáp, Không gian giới chỉ, vv....tất cả đều là những thứ tốt cả và có liên quan mật thiết đến việc Long vương muốn đoạt được Thiên Ma Hào bằng mọi giá.

Theo tin tức đáng tin cậy, gia chủ của Thụy Mạn gia tộc và cũng chính là phụ thân của Khiết Tây Tập, Phỉ Nhĩ Đức dự tính trong buổi đại hội chiêu thân này sẽ xác lập người thừa kế địa vị gia chủ đời kế tiếp, đồng thời cũng tiếp thu luôn Thiên Ma Hào. Sở dĩ phải làm như vậy là vì ông ta muốn giao hết toàn bộ trách nhiệm lên đầu Khiết Tây Tập, để giảm bớt đi cơ hội bùng nổ thất tung của nàng. Y theo lệ cũ, đến lúc đó Thiên Ma Hào cũng sẽ được truyền lại cho nàng, vậy đó chính là cơ hội tốt để cho Mộ Dung Thiên ra tay.

Thiên Ma Hào là một chiếc kèn lệnh rất đặc biệt. Tương truyền rằng, nó chính là tín vật kế thừa của các đời gia chủ của Thụy Mạn gia tộc. Tổ tiên từ thời viễn cổ của họ đã từng lưu lại di huấn, chỉ có gia chủ hoặc người thừa kế gia chủ thì mới được chấp chưởng nó mà thôi. Những thành viên thông thường khác trong gia tộc cũng không được dòm ngó tới nó chứ đừng nói là người ngoài. Nghe nói nó mang đầy sắc thái thần bí, thế nhưng các đời gia chủ của Thụy Mạn gia tộc đã từng nghiên cứu Thiên Ma Hào rất kỹ, nhưng họ vẫn không phát hiện ra được tác dụng gì đặc biệt ngoài việc khi thổi nó thì có thể triệu tập được một số tiểu động vật mà thôi. Vì thế mà hết đời này tới đời khác, những vị gia chủ mới lên kế nhiệm cũng dần dần mất đi hứng thú với nó, họ đều cho rằng Thiên Ma Hào chỉ có giá trị tương đương với ngọc tỷ của hoàng đế, hay là Đả cầu bổng của Cái Bang, chỉ có thể mang ý nghĩa tượng trưng cho một lực lượng nào đó, chứ bản thân nó thì không có giá trị gì. Đương nhiên, vì phải làm một vật tiêu chí, Thiên Ma Hào cũng bị ném vào một xô cho bám đầy bụi, Thụy Mạn gia tộc không thể vất bỏ nó hoặc đem cho người khác. Cũng tựa như ngọc tỷ của hoàng đế vậy, không thể bảo tiểu thái giám hoặc các đại thần tùy tiện cầm lấy chơi, bởi vì đó là bất kính đối với quyền uy của hoàng đế.

Sau khi đến đại lục được một khoảng thời gian lâu như vậy, dựa vào vận may chó ngáp phải ruồi và thực lực để có được những trang tuyệt sắc mỹ nữ, Mộ Dung Thiên cũng bồi dưỡng ra được một chút tự tin, nhưng hẳn nhớ rõ Khiết Tây Tập là thiếu nữ thiên tài ma pháp sư, ăn no sung sướng quá rồi không muốn làm thiên kim tiểu thư của tộc trưởng Thụy Mạn gia tộc và cũng tức là thành chủ mà lại chỉ thích bỏ nhà trốn

đi, tính cách cổ quái nổi tiếng ở Lam Nguyệt. Vừa nghĩ tới đó, Mộ Dung Thiên cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, thật khó có thể hạ thủ được.

- Khải Lý tiên sinh, ngài đang có chuyện gì phiền não à?

Người vừa thốt ra câu hỏi đó là một nữ nhân, nhưng nàng không phải là Lộ Thiển, Lạc Na, Lệ Toa hay Hải Luân Na, mà chính là Đình Đình. Mộ Dung Thiên biết rằng nàng Vu nữ này không có việc gì là không biết, nên đối với chuyện đi này sẽ giúp được hắn rất nhiều, do đó hắn mới dẫn nàng theo, và đó cũng chính là bạn đồng hành duy nhất của hắn.

Mộ Dung Thiên nhíu mày nói:

- Nàng còn phải hỏi nữa sao, ngoài nhiệm vụ lần này ra thì còn gì để lo lắng nữa chứ?

Nhưng Đình Đình lại không nghĩ như hắn, nàng nói:

- Kỳ thật ta thấy ngài đã quá lo xa rồi đó. Có thể được Long vương ưu ái, bất luận thế nào thì đó cũng là việc tốt, cho dù nhiệm vụ lần này có thất bại thì y cũng sẽ không gây khó dễ cho ngài. Dù sao, chuyện này còn phụ thuộc nhiều vào yếu tố may mắn, ta nghĩ, sau này lão nhất định sẽ trọng dụng ngài.

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Chỉ mong là như thế!

Sau khi đám người của Lộ Thiển “bị” mời đến Long đảo, tâm tình của hắn có hơi lúng túng, nên sức phán đoán và lòng tin đối với mọi việc cũng bị giảm đi ít nhiều.

Đình Đình nhìn khuôn mặt của hắn rồi đột nhiên che miệng cười, nói:

- Khuôn mặt của ngài lúc này mới trông có vẻ bảnh bao đấy.

Mộ Dung Thiên thoáng xấu hổ, diện mạo bên ngoài của hắn lúc này là của Khải Lý, so với ngoại mạo đen đui thô lỗ của Đan Ni Tư thì khác hẳn nhau. Lúc này trông hắn quả thật là mi thanh mục tú, da dẻ mịn màng, đúng là bộ dạng của một tên mặt trắng.

Hắn đang định lên tiếng thì đột nhiên có tiếng còi hụ vang lên thật lớn. Thì ra đã đến Đạp Lạp nội hải rồi, đây chính là trạm chuyển tiếp để ly khai Lam Nguyệt và cũng là trạm chuyển tiếp để trở về Lam Nguyệt.

Khi nghĩ đến việc sắp sửa được gặp lại những người quen biết cũ ở trên mảnh đất quê hương nhưng cũng đã trở nên xa lạ, trong lòng Mộ Dung Thiên có cảm giác rất phức tạp khó nói thành lời, nào là Bồ Luân Đặc viện trưởng, nào là các hảo bằng hữu từng học cùng trường như Khoa Tư Mạc, huynh đệ Táp Hy, tình nhân Bích Dạ và Khải Sát Lâm, lại còn Tư Ân lão bản và cả người Ải nhân hào sảng từng làm cho mình tấm chức nghiệp huy chương là Thiết Thác Mễ Á, không biết bọn họ bây giờ thế nào rồi?

Cuối cùng, Mộ Dung Thiên lại nghĩ đến Lăng Đế Tư, nàng cùng với Khiết Tây Táp cùng tề danh đế quốc song kiều, và lại là hảo tỷ muội của Khiết Tây Táp, đồng thời cũng là “người quen” mà hắn có khả năng giáp mặt nhất.

Hết hồi 213

218. Hồi 214: Sai Mê

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 214: Sai Mê

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Xem ra chiến tranh cũng không thay đổi Lam Nguyệt nhiều lắm, nó vẫn phồn hoa như trước, vẫn còn những con đường bằng đá xanh rắn chắc, vẫn là quang cảnh với những bức tường có điêu khắc những pho tượng thiên sứ và ác ma trong truyền thuyết, so với phong cách đơn giản mộc mạc của Tát La thì phong cách của Lam Nguyệt mang hơi hướm của phương Tây, vừa đặc biệt lại vừa tráng lệ và khí khái, luôn kích thích thị giác một cách mạnh mẽ ngay từ cái nhìn đầu tiên. Điều duy nhất đã khác trước chính là Mộ Dung Thiên. Lúc này hắn cảm nhận được ý nghĩa của câu “cảnh còn người mất” rất là sâu sắc.

Đình Đình đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, trên mặt lộ vẻ rất thán phục, nói:

- Ngày trước ta từng đến La La Đạt Nhĩ một lần, nhưng lần đó tuổi còn quá nhỏ nên không có ấn tượng gì. Bây giờ trưởng thành rồi mới đến Lam Nguyệt lần đầu tiên, quả nhiên là danh bất hư truyền. Danh xưng đại lục đệ nhất cường quốc quả nhiên không phải là được thổi phồng.

Mộ Dung Thiên nghe nàng khen như vậy thì cũng khiến hắn cảm thấy kiêu ngạo, đồng thời cũng dấy lên một niềm chua xót, bản thân mình vốn đã không phải là người của Lam Nguyệt, cứ sao trong lòng lại tự cho mình là quốc dân của Lam Nguyệt nữa chứ?

- Nàng nhìn thấy ở đây chỉ là một thành thị cấp hai Âu Đa Mỗ mà thôi, khi nàng tới được Phạt Lạc Lý Tư là một tòa siêu cấp thành thị, và đó cũng là đích đến của chúng ta trong chuyến này, thì lúc đó nàng mới biết được cái gì gọi là chấn động.

Đình Đình ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao Khải Lý tiên sinh lại có vẻ quen thuộc với Lam Nguyệt như thế?

Mộ Dung Thiên vội ho khan một tiếng, rồi nói:

- Sao lại không quen thuộc được, ta là một thương nhân mà, tất nhiên là phải chu du khắp nơi. Lam Nguyệt là một thị trường lớn như vậy, sao ta lại bỏ qua được chứ?

Có nhiều việc hắn đều kể cho Đình Đình nghe, nhờ vậy mà thu được rất nhiều sự giúp đỡ của nàng; tuy nhiên, những việc có liên quan đến thân phận thật sự của hắn thì trăm ngàn lần không thể tiết lộ ra ngoài được.

Lý do này rất đầy đủ nên Đình Đình cũng không thể nghi ngờ gì, nàng hào hứng nói:

- Vậy à, thế thì ta rất muốn được xem cho biết.

Lúc này nàng giống như một tiểu nữ sinh ngây thơ thuần khiết vậy, đôi mắt sáng ngời, tựa như sắp có được một món đồ chơi mới lạ, nhưng một khắc sau đó thì lập tức mất đi nét ngây thơ thuần khiết ngay:

- Cát Tư làm sao có thể xứng với Lam Nguyệt chứ, nếu như lão ra khỏi vị trí đó, dâng giang sơn tươi đẹp cho người khác, nhất định là lão thà chết còn hơn, hì hì....

Nói xong lời đó, nàng liền mỉm cười, một nụ cười có thể so với rắn rết. Mộ Dung Thiên vội hỏi:

- E hèm, Tô Phi tiểu thư, nàng hãy nhỏ giọng một chút, lão ô quy đó có mười phần uy tín trong lòng dân chúng, nhất là lúc này lại đang là lúc chiến tranh, nên danh vọng của lão lại càng lên cao nữa. Nếu để người ta nghe được thì nàng sẽ không được yên đâu.

Tô Phi là giả danh của Đình Đình tại Lam Nguyệt, sau khi nghe được lời đó của Mộ Dung Thiên thì nàng cười phì một tiếng rồi nói:

- Lão ô quy? Tên này thật là có ý nghĩa đấy nhé, chỉ có ngài mới nghĩ ra được.

Mộ Dung Thiên nhắc nhở tiếp:

- Được rồi, Tô Phỉ tiểu thư, trong khoảng thời gian này, nàng và ta có quan hệ chủ tớ, nhất định phải lưu ý điểm đó. Lam Nguyệt là một đế quốc phú cường, sự phân chia giai cấp rõ rệt của nó cũng rất nổi danh ở đại lục, các giai cấp và địa vị ở trong chức nghiệp cũng được rõ ràng rành mạch. Nếu như một tỳ nữ mà bất kính với chủ nhân thì đó là một hành vi không được chấp nhận. Tuy rằng thân phận hiện tại của ta cũng không dễ gây chú ý cho người khác, nhưng tục ngữ có câu là “tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” [1]. Do đó mà.....

Đình Đình cười nói:

- Dạ biết rồi, Khải Lý tiên sinh, ta phải làm ra vẻ cho giống một tỳ nữ hơn, có phải không?

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc:

- Không sai, thật ủy khuất cho nàng.

Đình Đình liếc hắt hắt một cái, rồi nói:

- Vậy đêm nay ngài có cần Tô Phỉ hầu hạ giấc ngủ không?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì suýt nữa sắc cười,

- Việc đó à, ta nghĩ là không cần đâu.

Trên thực tế, cho tới bây giờ thì tên sắc lang đó vẫn rất có hứng thú đối với nàng mỹ nữ này, nhất là nàng còn lại là một vưu vật nữa. Nhưng nàng chủ động thì hẳn lại càng không dám làm vậy. Từ trước tới nay, Vu nữ luôn luôn là một loại người thần bí khó lường, ngay cả trước đây, khi mà Phương Thốn quốc vẫn còn tồn tại thì các nàng vẫn là những cụm sương mù thần bí trong mắt quốc dân của họ rồi, chứ đừng nói chỉ bây giờ quốc gia đó đã bị diệt vong, hoàn toàn không còn tư liệu gì để điều tra manh mối về họ nữa.

Nhìn thấy hình dạng kiêu dè của hắn, Đình Đình bật cười khanh khách. Mộ Dung Thiên không có biện pháp gì để bắt nạt được nàng, nên chỉ đành quay về với hiện tại, lúc này đang chuẩn bị nhập cảnh, không ai có thể hoài nghi thân phận của hắn, nên hắn cũng chẳng buồn lý sự với nàng nữa.

Nhìn đoàn người lui tới tấp nập như nước lũ, Đình Đình hơi có cảm giác lạc lõng, do đó mới cầu cứu Mộ Dung Thiên:

- Như vậy.....Khải Lý tiên sinh, bước tiếp theo của chúng ta là gì?

Mộ Dung Thiên cười cười chỉ vào cái bụng của mình và nói:

- Dân lấy ăn là trời, bây giờ chúng ta hãy đi thưởng thức đồ ăn của Lam Nguyệt đã!

- Ý ngài là bây giờ chúng ta đi phạn điểm?

- Không, là tửu điểm!

Tửu điểm của Lam Nguyệt đế quốc không chỉ thuần túy là nơi uống rượu mua vui, mà nó còn là nơi mà mọi người đến để ăn uống nữa. Ở đây ngoài việc có thể thưởng thức những món ăn ngon ra, ngoài việc các khách nhân có thể hưởng thụ bầu không khí náo nhiệt ra, thì họ còn có thể thu thập những tin tức nhanh nhất và thú vị nhất. Những dong binh, đạo tặc, những kẻ săn tiền thưởng, và cả những chức nghiệp giả thủ thành có những tin tức linh thông đều thích đến tửu điểm để khoe khoang và đón nhận những ánh mắt sùng bái và sự chú ý của mọi người, đồng thời cũng có thể thu thập tin tức từ miệng người khác, đó là một lạc thú. Vì vậy, tửu điểm chính là nơi tập trung các tin tức tình báo ở trong thành, vô luận là việc lớn hay nhỏ, chuyện tốt hay xấu nào cũng không thiếu; hơn nữa, khi được truyền miệng qua nhiều người, lại được thêm mắm dặm muối, bảo đảm những nguồn tin đó sẽ còn sống động ly kỳ hơn cả những bản tin đơn điệu được phát qua kính tượng nhiều lần. Tửu điểm đúng là một nơi tiêu khiển rất tốt. Nếp sống của cư dân ở đây đã trực tiếp dẫn đến sự thịnh hành của tửu điểm tại Lam Nguyệt, không có chỗ nào là không có, số lượng của nó so với phạn điểm hoặc những địa điểm hưởng lạc khác còn đông hơn rất nhiều; nhất là lúc này chiến tranh đang bạo phát, Lam Nguyệt đang bị những thời khắc đen tối làm rung chuyển không ngớt, dân cư vì hoảng loạn lo sợ nên cả ngày chỉ tụ tập ở trong các tửu điểm để mong tìm hiểu được những tin tức chiến đấu mới nhất truyền về từ tiền tuyến. Tửu điểm ở Lam Nguyệt có thể xem là tương đương với những chiếc thuyền hoa ở Tát La vậy, chúng là những địa điểm sinh hoạt không thể thiếu được.

- Nội Cách Lý Đáp chi viện trong lúc chiến đấu, tiểu đội thứ tám của chúng ta bị tập kích tại Hắc mang lâm, một tên Kim hệ thích khách chết tiết của Mạch Gia để quốc tử trong bụi cây mà nhảy ra đâm vào ta một đao, nhưng hắc tựa như đã quên một việc, đó là người Dã Man nhân chúng ta là các dũng sĩ gan dạ nhất trên đời, bởi vì thế nên hắc đã phải trả ra một giá thật đắt. Lúc đó ta ráng nhịn đau để miệng vết thương co rút lại và phong tỏa thanh chủy thủ của hắc, hắc cố dùng sức nhưng vẫn không rút ra được, lúc ấy hắc đang tính buông bỏ vũ khí để chạy đi, nhưng lại bị ta nắm chặt rồi giơ lên cao, sau đó chỉ nghe một tiếng “xoạc”, thế là cả người hắc liền bị xé làm đôi, bao nhiêu ruột gan phèo phổi đều rơi tung tóe ra ngoài, máu tươi thì phun ra xối xả vào mặt và cổ của ta.....

Một gã Dã Man nhân đang ngồi tại một chiếc bàn ở giữa tử điểm Phi Dật mà say sưa kể chuyện, gã vừa kể đến đây thì xé toang vạt áo trước ngực để lộ ra một vết sẹo do đao gây ra còn đỏ tươi, khiến người ta nhìn vào cũng phải giật mình. Bởi vì vết đao đó quá sâu, Khôi Phục đan khó có thể chữa cho vết thương lành hẳn mà không để lại sẹo, nhưng gã không hề quan tâm, vết thương đó chính là dấu ấn biểu thị sự dũng cảm của gã.

- Hay!

Những người đang vây xung quanh vừa nghe xong liền vỗ tay khen ngợi nhiệt liệt, kể cả điểm chủ và những nữ hầu bàn ở đó. Đối với những dũng sĩ đã dùng máu và mồ hôi để bảo vệ quốc gia, họ chưa bao giờ tiết kiệm lời khen ngợi bao giờ cả. Nhưng có một điều không thể phủ nhận, đó là nhằm để làm cho tình huống của câu chuyện thêm liệp và sinh động hơn, gã Dã Man nhân đã thuật lại rất chi tiết, khiến người nghe cảm thấy buồn nôn và rất dễ gây ảnh hưởng đến thực khách, nhưng cũng may là toàn bộ mọi người ở đó đều đang chìm đắm trong câu chuyện anh hùng của gã nên đều rất sùng kính và chẳng thấy ngại gì cả.

Gã binh sĩ Dã Man nhân kia sau khi kể xong thì thỏa mãn ngồi xuống, tiếp theo đó là một kẻ sẵn tiền thưởng kể lại thiên cổ sự đi truy sát Điện hệ ma thú Lam Đa quái linh ở đầm lầy. Ma thú và chiến đấu vĩnh viễn là những đề tài nóng bỏng không bị chán ghét ở các tử điểm.

Mộ Dung Thiên cũng say sưa nghe kể chuyện, đa số các khách nhân ở trong tử điểm đều là bá tánh bình dân hoặc những người có chức nghiệp thấp hơn chiến chức giả, do đó mà đối với cao thủ như hắc thì những chuyện này chẳng đáng kể là gì, nhưng điều làm hắc thích thú nhất chính là bầu không khí hòa đồng của mọi người. Tuy rằng Mộ Dung Thiên không phải là một con ba trùng (một người suốt ngày chỉ chôn chân tại tử điểm), nhưng trước đây khi còn ở Phật Lạc Lý Tư thì cuối tuần nào hắc cũng có thói quen dạo quanh một vòng trong tử điểm.

Đình Đình cười xòa vài tiếng, rồi hạ thấp giọng nói với Mộ Dung Thiên:

- Khái Lý tiên sinh, tập quán của người dân Lam Nguyệt thật là kỳ quái, người ta thích ngồi ở bàn giữa mà lớn tiếng kể chuyện phiếm, nếu là ở Tát La thì sẽ bị coi đó là hành vi thất lễ. Tuy nhiên, thật quay ở đây đúng là có hương vị rất thơm.

Thịt quay và rượu luôn luôn là những món khoái khẩu được phối hợp rất ăn ý của các tử điểm, còn ở Tát La thì tương đối có nhiều món hỗn tạp hơn, nên họ không có tập quán ẩm thực nào cả.

Đình Đình rõ ràng là không có tập quán ăn lớn uống lớn như nam nhân, nàng chỉ nhỏ nhẹ cắn một miếng rồi sau đó chậm rãi nhai nuốt, so với thực nữ được giáo huấn chặt chẽ từ bé thì còn có vẻ đoan trang hơn nhiều. Mộ Dung Thiên càng ngắm thì càng thấy nàng giống với các thiếu nữ đông phương ở Địa cầu hơn, tươi đẹp long lanh, nên bất giác nhìn sững cả người.

Đình Đình chợt ngẩng đầu nhìn lên, gặp lúc Mộ Dung Thiên đang dùng ánh mắt nóng bỏng ngắm nhìn mình, nàng liền liếc mắt như vui như giận, thốt:

- Khái Lý tiên sinh, ngài nhìn người ta như vậy, làm sao mà người ta ăn được?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì vội thu lại ánh mắt, trong lòng thầm nghĩ nữ nhân này quả thật là một loại hồ ly tinh, làm người ta say đắm quên cả tính mạng.

Lúc này câu chuyện kể của kẻ sẵn tiền thưởng cũng đã xong, mọi theo thưởng lệ cũng vỗ tay khen ngợi nhiệt liệt, sau đó là một lão đạo tặc gầy ốm đứng lên ho khan mấy tiếng để thu hút sự chú ý của mọi người.

Có một gã Tinh Linh chiến sĩ thấy vậy liền kêu lên:

- Qua Nỗ, không phải người tính kể lại chuyện mười năm trước đã từng giết một con Thiên Cốt hổ đó chứ? Chúng ta đều nghe chuyện đó đến ngán rồi.

Mọi người nghe vậy thì đều cười ầm lên, hiển nhiên lão đạo tặc có tên gọi là Qua Nỗ đó là khách quen của tửu điểm này, nên ai cũng biết rõ lão, do đó mà họ cứ thoải mái trêu đùa.

Qua Nỗ lắc lắc đầu, mỉm cười nói:

- Sai rồi, chuyện này các người nhất định sẽ rất hứng thú đấy, vì nó là một chuyện lớn đã gây chấn động toàn bộ đế quốc trong thời gian gần đây đó.

Mọi người nghe vậy thì đều cảm thấy hứng thú, dù sao thì chuyện đại sự cũng hấp dẫn hơn các trận chiến lớn nhỏ nhiều, thế là mọi người liền xì xầm bàn tán, đoán xem Qua Nỗ sắp kể chuyện gì.

Qua Nỗ cười ha hả nói:

- Không sai, có một số người có lẽ cũng đoán được chuyện mà ta muốn kể, đó là đại hội chiêu thân của Thụy Mạn gia tộc tiểu công chúa Khiết Tây Tạng.

Vừa nghe xong lời đó, ai nấy cũng đều ồ lên:

- Xì, tưởng cái gì mới mẻ, chứ chuyện đó thì ngay cả một kẻ ngu ngốc cũng nghe nói tới rồi.

Qua Nỗ không thèm để ý tới họ mà nói tiếp:

- Các người chỉ nghe nói tới chuyện đó mà thôi, thế có ai biết được đề mục khiêu chiến của đại hội chiêu thân là gì hay không?

Mọi người nghe hỏi vậy thì nhất thời im thin thít, bởi vì Thụy Mạn gia tộc đã giao toàn quyền ra đề mục kén rể cho Khiết Tây Tạng, chứ họ không hề can thiệp, mà Khiết Tây Tạng cho đến hôm nay vẫn chưa hề tiết lộ nửa điểm tin tức cho người ngoài hay biết.

Thế là mọi người đều sốt ruột thúc giục Qua Nỗ nói mau. Nghe nói tư tưởng của Khiết Tây Tạng rất cổ quái, lần này kén rể chưa chắc sẽ có sự khảo nghiệm về võ lực ở trong đó, do đó mà có rất nhiều người không có thực lực mạnh mẽ ôm hy vọng sẽ được may mắn trúng tuyển. Tuy rằng làm rể của Thụy Mạn gia tộc chưa chắc đã được coi trọng gì mấy, nhưng chỉ bằng vào một trang quốc sắc thiên hương như Khiết Tây Tạng và nhiều phần thưởng trọng hậu thì cũng đủ hấp dẫn người ta rồi.

Mộ Dung Thiên cũng vênh tai lên chú ý lắng nghe, đây chính là mục đích quan trọng nhất mà hắn tìm đến tửu điểm, hy vọng có thể tìm được chút vận khí mà thu thập được vài điểm tin tức quan trọng liên quan tới việc chiêu thân, để sau này mình có thể chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.

Không biết có phải là vì muốn trả thù lúc nãy đã bị giễu cợt hay không, Qua Nỗ cố tình kéo dài thời gian, từ tốn hớp ngụm rượu, từ từ ăn miếng thịt, sau đó mới chậm rãi mở miệng:

- Một trong những đề mục của Khiết Tây Tạng tiểu thư chính là sai mê (giải đố)!

Hết hồi 214

=====

Chú thích

[1] cẩn thận sẽ dùng thuyền được vạn năm.

219. Hồi 215: Dụ Gian

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 215: Dụ Gian

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Giải đố?

Lời này vừa nói ra, nhất thời mọi người đều ồ lên bàn tán. Bọn họ ai nấy cũng đều nghĩ tới rất nhiều đề tài khảo nghiệm hiểm lạ và cổ quái, tỷ như phải tìm được bảo vật quý giá nào đó, hoặc là đi giết một loại ma thú hiểm lạ rồi thu lấy tinh thạch của nó, thậm chí còn lên núi đao xuống biển lửa để biểu lộ thành ý, vv.....Nhưng không ai lại nghĩ tới giải đố, rốt cuộc đó là đề mục thể nào?

Mộ Dung Thiên cũng hết sức ngạc nhiên, bởi vì hắn cũng không ngờ tới điều đó, kỳ thật năng lực giải đố của hắn rất kém, ngày trước khi còn ở ký túc xá đã nổi tiếng kém nhất về mặt giải đố, nên giờ đây cảm thấy khá chán nản, chỉ hy vọng rằng tin tức của Qua Nỗ không đáng tin mà thôi.

Có nhiều người cũng có tâm trạng tương tự như Mộ Dung Thiên, nên cũng đều đưa ra nghi vấn giống nhau.

- Qua Nỗ người làm sao biết được một việc bí ẩn như vậy chứ, có phải là khoát lác không đó?

- Phải rồi, có nhiều người cũng đi thăm dò khắp nơi mà chẳng thu được chút manh mối nào, chỉ bằng vào người thì sao lại biết được chứ?

- Đúng đó, ta xem tám, chín phần mười là người gạt người ta thôi.

- Qua Nỗ, rượu có thể uống bữa, thịt cũng có thể ăn bữa, nhưng nói thì không thể nói lung tung đâu nhé.

-

Thấy mọi người không tin lời của mình, Qua Nỗ giận đến đỏ mặt tía tai, râu mép dựng ngược, rồi trừng mắt nói:

- Tin này tuyệt đối chính xác, Khiết Tây Tạng tiểu thư có một nữ tỳ cận thân, vừa khéo nàng ta lại là nữ nhi của huynh đệ bà con xa của một vị thúc thúc của người hàng xóm của tiểu cữu tử [1] của ta, nàng ta đã chính tai nghe được Khiết Tây Tạng trong lúc vô ý đã tiết lộ ra, vậy sao còn sai được? Tin hay không thì tùy các người, tuy nhiên, không ai dám bảo chứng rằng đến lúc đó thì Khiết Tây Tạng tiểu thư có cải biến chủ ý hay không. Ta vốn dĩ còn muốn tiết lộ cho các người biết thêm một số tin tức nữa, nhưng nếu đã không tin lời ta thì thôi vậy.

Mọi người nghe lão lời sự quan hệ dây mơ rễ má dài ngoằn ra thì lại càng không dám tin tưởng, nhưng tục ngữ có câu: “thà tin là có còn hơn không”. Chuẩn bị trước mà không phải lo lắng về sau, dù sao thì so với tự mình suy đoán lung tung cũng vẫn còn tốt hơn nhiều, vả lại biết đâu sau đó lại đúng thì sao? Hơn nữa, nếu không đi tham gia đại hội chiêu phu thì nghe thêm một chút cũng đâu có sao, do đó mà ai nấy cũng đều vội vàng nịnh nọt vuốt ve lão đạo tặc, hết lời tán tụng lão nào là người có tin tức linh thông, chuyện trên trời dưới đất gì cũng biết hết, và mọi người lại còn xin lỗi vì lúc này đã hoài nghi lão nữa, ai nấy cũng đều tự nhận vì lúc này khi nghe được tin đó thì giật mình hoảng kinh đến nỗi trong nhất thời không thể tin tưởng được, nên giờ đây họ lại khẩn cầu lão rộng lượng mà bỏ qua cho, vv....

Sắc mặt của Qua Nỗ dần dần hòa hoãn lại, sau đó khoát tay nói:

- Thôi được rồi, ta cũng không chấp nhặt với các người. Tin tức thứ hai là Khiết Tây Tạng tiểu thư không thích nam nhân mỹ mạo, nhất là người anh tuấn như Đôn Đức chiến sĩ đây thì có thể bỏ đi ý tưởng tham gia đại hội, nhằm tránh khỏi lãng phí thời gian và kim tệ trong túi.

Mọi người nghe thế thì đều cười vang, mà gã Tinh Linh chiến sĩ trước đó cũng đổi sắc mặt thành trắng bệch, hết sức ngượng ngùng, bởi vì gã chính là Đôn Đức. Thiên tính của Tinh Linh là thích làm đẹp, và họ cũng lấy đó làm niềm kiêu hãnh, mà tướng mạo của Đôn Đức lại cũng khá nổi bật trong Tinh Linh tộc, gã vốn

còn tưởng rằng mình may mắn có được khuôn mặt anh tuấn thì đó sẽ là ưu thế của mình, và nói không chừng sẽ còn đoạt được phương tâm của mỹ nhân. Ai ngờ chưa ra quân mà đã gặp sự đả kích trầm trọng rồi. Lúc này gã vừa cười nhạo Qua Nỗ, nhưng giờ đây thì thế cờ đã xoay chuyển, lập tức trở thành đích nhắm cho mọi người chiêm chọc.

Sau khi cười xong, mọi người lại bắt đầu bàn tán xôn xao. Nếu một nữ nhân mà không thích nam nhân mỹ mạo, thì quả thật còn hiểm lạ hơn cả việc heo nái biết leo cây nữa. Xem ra nàng Khiết Tây Tạng tiểu thư này đúng là một loại người rất đặc biệt.

Qua Nỗ đặc ý nhìn vẻ mặt kinh dị của mọi người, sau khi chờ cho tiếng ồn ào lắng xuống, rồi lão lại nói tiếp:

- Thứ ba, dáng vẻ bề ngoài của những kẻ tham gia chiêu phu đều không cần phải được chăm sóc tỉ mỉ, do đó, ngàn vạn lần các người chớ đừng có mặc ý phục chỉnh tề, thậm chí tóc tai cũng không cần phải chải bóng mượt lên.

Ngoài Thú nhân, Dã Man nhân và các chủng tộc thô lỗ ra, những người khác có chút địa vị trong xã hội thì đều rất chú ý đến diện mạo bên ngoài, để tránh làm người thất lễ. Lẽ nào Khiết Tây Tạng lại thích giới bình dân? Nghe nói Thụy Mạn gia tộc cũng không hề hạn chế bất luận xuất thân hoặc chức nghiệp nào của người tham tuyển, chẳng lẽ Khiết Tây Tạng có sự chú ý đặc biệt tới giới bình dân? Có một số người không có chức nghiệp chiến đấu cũng bắt đầu động tâm với việc tham gia đại hội chiêu phu rồi, họ lo lắng không biết có nên đi một chuyến để thử thời vận hay không, nếu như trúng tuyển, biết đâu quạ đen sẽ lập tức biến thành phượng hoàng thì sao?

- Tin tức thứ tư là, Thú nhân, Dã Man nhân đều không cần đi, bởi vì các người không có tư cách.

- Cái gì? Qua Nỗ, người dám coi khinh ta ư?

Gã Dã Man nhân binh sĩ kia tính tình nóng như lửa, vừa nghe vậy thì lập tức đập bàn đứng phắt dậy, tay gã cầm một đôi cương chùy, đôi mắt to như chuông đồng nhìn Qua Nỗ trừng trừng như muốn phát hỏa.

Qua Nỗ kinh hồn táng đờm, vội vã giải thích:

- Yêu Nha đừng sĩ, ta.....ta tuyệt đối không có ý khinh thường người, mà việc này....thuần túy là do cá nhân của Khiết Tây Tạng tiểu thư thích như vậy, người nên biết, mỗi người đều có mỗi sở thích khác nhau kia mà.

Gã Dã Man nhân nghe vậy thì thấy cũng có lý, cơn giận cũng theo đó mà giảm đi, thế rồi gã lại ngồi xuống chuyên tâm ăn uống. Gã chẳng hề quan tâm đến việc kén rể của Khiết Tây Tạng, mà gã chỉ quan tâm đến thức ăn và vinh dự mà thôi.

Qua Nỗ lại tiếp tục kể:

- Nếu là những nam tử hiền hòa và có tính tình hài hước thì sẽ lại càng được Khiết Tây Tạng tiểu thư ưu ái hơn. Những thân sĩ với lời lẽ nho nhã thì trong mắt nàng ta đã quá nhàm rồi, tỷ lệ bị loại sẽ khá cao....

Nãy giờ Mộ Dung Thiên vẫn chú tâm lắng nghe, hần càng nghe thì càng cảm thấy những điều kiện đó lại rất phù hợp với mình, nhất là về phương diện sinh hoạt tập quán và tính cách, mình quả thật là điển hình tiêu biểu cho loại người đó, tỷ như nghi biểu ngang tàng, tính tình hào phóng và cởi mở không kiêng dè việc gì, lại thêm có tính khôi hài nữa. Đương nhiên, đây đều là do tên sắc lang tô vẽ lên để tự đánh giá bản thân cho tốt đẹp hơn thôi, nếu đổi lại là người khác thì họ sẽ dùng những từ khác để miêu tả hần, như là: lôi thôi lếch thếch, thô tục cực độ, còn khôi hài thì tuy cũng đúng, nhưng chỉ là giới hạn trong khoản tiểu lâm đây bấy bọ đến mức lô hỏa thuần thanh mà thôi.

- Phần đầu là những tin tức ta có được từ nữ tỷ của tiểu thư Khiết Tây Tạng, còn lại là ta suy đoán căn cứ vào sở thích thường ngày của nàng ta, chỉ nhằm cung cấp cho quý vị tham khảo mà thôi, nhưng cũng đừng nên quên tình hình thực tế rất có thể sẽ vượt qua tình huống nằm ngoài dự liệu, bởi vậy nên mọi người hãy châm chúc cho ta, nếu có gì không đúng thì cũng đừng nên trách ta.

Qua Nỗ nói xong thì đặc ý ngồi xuống, lão đã già rồi, hầu như đã mất đi sức chiến đấu, nếu không thể có một kết thúc anh hùng, cùng chiến đấu kịch liệt với ma thú thì chỉ có thể thông qua phương thức khác, tức là trở thành tiêu điểm của mọi người để nhớ lại thời khắc huy hoàng của ngày xưa. Cơ hội chỉ có được một

lần, nên Qua Nỗ cực kỳ hài lòng, sau khi ngồi xuống thì lão uống một hơi ba chung rượu, đồng thời còn ăn hết cả một khối thịt lớn, phẳng phất như vừa khôi phục lại hào quang sáng chói của thời kỳ trai trẻ ngày nào vậy.

Sau khi đợi Qua Nỗ kể hết các tin tức ra, bên trong tửu điểm liền trở nên ồn ào còn hơn cả một cái chợ nữa. Ai cũng cảm thấy tâm tư của Khiết Tây Tạng thật là khó dò, hình như nàng đã bỏ đi hết các nhân tố quan trọng mà thuần túy chỉ là phở thác cho thiên mệnh, thật chẳng khác nào một cuộc rút thăm lấy hên vậy.

- Tô San, nàng nghĩ sao? Ý ta muốn nói tới việc của Khiết Tây Tạng đấy.

Những lời này là do Mộ Dung Thiên dùng Tụ Âm thuật để nói với Đình Đình. Vào những lúc hai người đứng yên một chỗ, hoặc là cùng đi về một hướng với tốc độ bằng nhau và nhằm bảo trì tình huống tương đối yên tĩnh, họ vẫn sử dụng môn tuyệt kỹ đặc biệt này; tuy nhiên, để tạo thành tập quán, Mộ Dung Thiên vẫn xưng nàng là Tô San.

Đình Đình cười khanh khách, nói:

- Khải Lý tiên sinh, đây là một cuộc khiêu chiến lớn của ngài đó nhé.

Tuy rằng lúc này nàng đã hóa trang, nhưng nét xinh đẹp của Đình Đình vẫn tỏa ra bốn phía, khiến người ta khó mà chống đỡ được. Nếu muốn một nữ nhân xinh đẹp mà hóa trang thành xấu xí như lợn thì điều đó tuyệt đối không thể nào được, so với việc giết nàng đi còn khó hơn nhiều.

Mộ Dung Thiên nhìn nét vũ mỵ của nàng, nhìn tư thái có thể làm tan chảy của mỹ nhân mà lòng thầm nghĩ: “nàng mới là sự khiêu chiến lớn nhất của lão tử đây này.” Miếng thịt ngon béo bỏ đang nằm trước mắt như thế mà không thể ăn được, cảm giác đó mới thật là khó chịu. Mộ Dung Thiên luôn có một loại thôi thúc muốn đem nàng gạo nấu thành cơm, nhưng lúc này vẫn phải kiên nhẫn chịu đựng sự mê hoặc của nàng, hần nói:

- Là một nữ nhân, ta nghĩ chắc nàng cũng có thể phân tích tâm lý của Khiết Tây Tạng thấu triệt hơn một chút vậy mà. Thế nàng có ý kiến gì không?

Đình Đình buông đĩa thức ăn trong tay xuống, rồi hỏi:

- Có phải thế nào cũng được, chỉ cần đạt được mục đích là tốt phải không?

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Đúng vậy, không từ một thủ đoạn nào.

- Vậy được rồi, trước tiên hãy nói tới biện pháp đường đường chính chính đã. Nếu như lời Qua Nỗ nói là thật, vậy ta cho rằng Khiết Tây Tạng là một nữ tử có tâm lý và tư tưởng rất khác người, do đó mà Khải Lý tiên sinh ngài phải có biểu hiện khác người thì mới mong thu hút được sức chú ý của nàng ta.

Mộ Dung Thiên nghi hoặc hỏi:

- Ta không được biểu hiện giống con người à? Chẳng lẽ nàng ta lại thích cầm thú?

Vừa hỏi tới đây, trong lòng hần liền nhớ đến một bộ phim điện ảnh có tên là “Giai nhân và quái vật”.

Đình Đình vừa nhấp một hơi Giản lưu ma tuyền, một loại thức uống trừu danh của Phi Dật tửu điểm, sau khi được bỏ thêm đá vào đó, thì nó lại càng tuyệt hơn. Lúc này nàng nghe vậy thì thiếu chút nữa đã phun hết ra ngoài:

- Khải Lý tiên sinh, xin hãy để ý kỹ lời ta nói một chút, là không giống một người thường, chứ không phải là không giống con người.

Mộ Dung Thiên vỡ lẽ:

- À, thì ra thế, lần sau nàng nói rõ một chút, nếu không thì dễ sinh ra hiểu lầm lắm đấy.

Đình Đình nghe hần nói vậy thì á khẩu luôn, người cãi lý ngang như vậy thì trên đời này thật hiếm thấy.

- Được rồi, biện pháp nàng vừa nói xong là biện pháp đường đường chính chính, vậy còn biện pháp bàng môn tả đạo thì sao?

- Biện pháp bằng môn tả đạo thì là.....ngài cũng biết đó, loại thiên kim tiểu thư của đại gia tộc như Khiết Tây Tạp vì được giáo dưỡng nghiêm ngặt, sau khi phát sinh quan hệ với nam tử đầu tiên, dù là ở trong tình huống không tự nguyện, thì cũng không thể coi như là không có gì được. Huống chi, dù cho Thụy Mạn gia tộc có biết được thì họ cũng không thể bỏ qua mặt mũi của mình được, nhất định đâm lao thì phải theo lao. Do đó, Khải Lý tiên sinh, ngài đừng ngại phải dùng tới thủ đoạn phi thường.....

- Cường gian?

Về mặt của Mộ Dung Thiên lộ nét kinh hãi, miệng há hốc thật to.

Trên thực tế, Đình Đình đưa ra góp ý này chỉ là muốn đùa giỡn hẩn, nàng nghĩ Mộ Dung Thiên chắc sẽ không có cái gan lớn như vậy; huống chi, kể đó chưa chắc sẽ được thành công một trăm phần trăm. Không ai biết Khiết Tây Tạp suy nghĩ thế nào, nói không chừng sau khi xảy ra việc “cường gian”, nàng chẳng những không lấy thân báo đáp mà lại còn một đao “thịt” luôn hẩn, biến hẩn thành một tên quý không đầu trong bảo khổ. Nhìn sắc mặt của Mộ Dung Thiên lúc này, rõ ràng là đã bị hù một phen rồi, trong lòng Đình Đình cảm thấy rất khoái chí. Tuy rằng tên sắc lang đó không dám thật sự đụng chạm vào cơ thể nàng, nhưng suốt dọc đường đi, hẩn vẫn thường lợi dụng cơ hội để trái sờ một phát, phải đụng một tí, cực kỳ sờ sảng. Vì thế, Đình Đình sớm đã có lòng oán hận, giờ đây liền mượn cơ hội để chọc lại hẩn, chờ sau khi hẩn kinh hãi thật sự thì sẽ mượn cơ hội đó mà cười nhạo hẩn một phen, để bù lại tổn thất bị hẩn phi lễ.

Ai ngờ tên sắc lang lại vỗ tay một cái thật mạnh, rồi mặt mày hớn hở nói:

- Hay, ý kiến hay! Đúng là rất có sáng kiến!

Đình Đình lại một lần nữa suýt phun hết thức uống vào mặt hẩn, lắp bắp hỏi:

- Cái gì? Khải Lý tiên sinh, ngài tính làm thật à?

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc mấy tiếng rồi hỏi ngược lại:

- Tại sao lại không chứ, với mỵ lực của bản thân ta, chỉ cần thêm một chút sáng kiến mang tính đột phá nữa, vậy thì còn sợ gì mà không chinh phục được con ngựa hoang đó chứ, ha ha ha.....

Tuy rằng Mộ Dung Thiên vẫn luôn tự nhận mình là một kẻ hạ lưu vô sỉ, nhưng cái việc thương thiên hại lý như cường gian đó thì thủy chung hẩn vẫn không thể làm được, bởi vậy nên hẩn mới quyết định sửa lại thành dụ dỗ gian dân, cho nữ nhân kia uống một chút thuốc thì ngay cả nữ tu sĩ cũng biến thành dân phụ thôi. Mặc kệ tư tưởng của Khiết Tây Tạp có cổ quái tới cỡ nào, về mặt sinh lý thì cũng có đòi hỏi như người thường thôi, đến lúc đó thì nàng ta cũng sẽ mở rộng hai chân mà chờ mình đến an ủi. Ta vì dân mà phục vụ như thế, có tội gì chứ?

Vừa nghĩ đến đó, Mộ Dung Thiên liền cảm thấy yên tâm và thoải mái hơn. Khiết Tây Tạp à Khiết Tây Tạp, nếu nàng có muốn trách thì chỉ nên trách số mạng của mình không tốt thôi, ai bảo nàng sinh ra trong Thụy Mạn gia tộc làm gì. Vả lại, lão tử và nàng cũng chỉ là loại người ngu ngu tầm ngu, mã tầm mã thôi. Một giám sát sứ của thành thị cấp ba tại Tát La, tiền đồ vô hạn, hơn nữa lại còn tung hoành ngang dọc trong chốn phòng the, anh dũng vô địch, nếu làm trưởng phu của nàng thì đâu phải là bồi nhọ cho nàng chứ? Khẳng định là so với người khác thì còn dư sức đảm nhiệm hơn. Nhưng làm sao để chuốc thuốc cho Khiết Tây Tạp, đồng thời tạo nên cơ hội chỉ có hai người ở cùng một chỗ thì mới là vấn đề. Việc này phải suy nghĩ chu đáo mới được. Trên đại lục này không có xuân dược nên Khiết Tây Tạp sẽ không biết mà cảnh giác, do đó mà xác suất thành công của mình rất cao. Hay như Kim thương bất đảo cũng là một loại thuốc kích thích tình dục, khiến “tiểu huynh đệ” của nam nhân được cứng cáp, đó đều là thông qua dây thần kinh tình dục mà gián tiếp sản sinh kích thích tố. Hiệu quả cuối cùng tuy vẫn như nhau, nhưng quá trình có hơi khác một chút, người sau khi phục thuốc có thể sẽ bị tác dụng phụ, thần trí trở thành mơ hồ, đến lúc đó có khi còn quay ngược lại cường gian mình là đằng khác, khi đó Thụy Mạn tiểu công chúa nhất định là có nỗi khổ mà không tài nào giải thích được, hắc hắc.

Vì vậy mà Mộ Dung Thiên sau khi xoay chuyển ý nghĩ xấu xa xong, hẩn liền nở nụ cười hạ lưu nói:

- Ha ha ha.....tốt, đúng vậy, ý kiến đó thật là mới mẻ độc đáo và đầy kích thích. Ta rất thích! Tô San, nàng quả thật là phúc tinh của ta. Được rồi, còn có ý kiến nào khác nữa không?

Mới mẻ độc đáo và đầy kích thích? Đình Đình nhìn dáng vẻ hưng phấn và khuôn mặt bí ố dâm tiện của Mộ Dung Thiên mà nhăn nhó, không biết nói gì hơn, chỉ thốt:

- Không cần nữa, ta nghĩ bản thân Khải Lý tiên sinh ngài cũng đủ sức dụ hoặc với nàng ta rồi, căn bản là không cần phải đi bước nguy hiểm nữa!

Kỳ thật nàng rất muốn nói tiểu tử ngươi và Khiết Tây Tập đúng là trời sinh một cặp, tư tưởng đúng là số một, lúc nào cũng vượt quá thường tình và cũng rất ly kỳ. Chuyện này thật không thể biết được hươu sẽ chết về tay ai nữa đây.

Nhìn thấy dao nĩa của Đình Đình đều để hết xuống bàn, đây là dấu hiệu cho biết nàng đã dùng cơm xong. Thông thường người ta vừa ăn xong thì phải nghỉ ngơi, nhưng ngoại trừ sử dụng Phi hành sủng vật là phương tiện giao thông nhanh nhất ra, nếu muốn đến Đô Linh thành thì cũng phải mất tới hai ngày thời gian, do đó mà Mộ Dung Thiên phải nắm chặt thời gian để tránh bị lỡ hành trình, vì vậy mà không thể lãng phí thời khắc nào. Thế là hần hô lớn:

- Lão bản, tính tiền!

Đến tửu điểm dùng cơm quả là một hành động sáng suốt, chuyến này có thu hoạch rất phong phú, lại nhân đó mà định ra được một sách lược tuy nguy hiểm, nhưng có thể phối hợp với những tin tức vừa thu nhặt được rất khéo. Vì vậy mà Mộ Dung Thiên lúc này rất có tinh thần, bao nhiêu lo lắng ưu tư lúc trước đều tan biến cả.

- Dạ, dạ, đến ngay, đến ngay!

Ma võ sĩ được phân chia làm chín cấp H, G, E, F, D, C, B, A, và S, so với các cấp của ma thú cũng không khác là bao. Lực lượng tăng dần từ thấp lên cao, cấp S tương đương với thần cấp. Mộ Dung Thiên hóa trang thành Khải Lý tức là thuộc vào cấp C, căn cứ vào ước định thông dụng thì tức là ngang với cấp thực luyện, ở tại Lam Nguyệt là nơi nhân tài đông đúc thế này thì cấp bậc đó chẳng được xem ra gì, nhưng ở tại một tửu điểm nho nhỏ này thì lại được xem là rất giỏi. Hiếm khi được khách nhân tôn quý quang lâm, do đó mà lão bản tỏ ra đặc biệt khách khí hơn thường lệ:

- Thưa tiên sinh, là hai ngân tệ.

Mộ Dung Thiên đưa ra một kim tệ rồi cao ngạo nói:

- Không cần thối lại, số tiền còn dư thì chia hai lượng làm tiền bo cho hai nàng nữ hầu của các người, còn lại bốn lượng thì chia cho lão bản ngươi nhé.

Lúc này tâm tình của hắn đang được tốt, nên ra tay cũng hào phóng gấp năm lần giá tiền ăn uống.

Lão bản không ngừng cúi mình nói liên thanh:

- Cảm tạ tiên sinh, cảm tạ tiên sinh!

Mộ Dung Thiên đứng lên, nói:

- Tốt lắm, đừng nghĩ sẽ nuốt luôn hai lượng đó của hai nàng mỹ nữ đó nhé, nếu không thì ta sẽ trở lại hỏi tội ngươi đấy.

Lão bản sợ hãi nói:

- Dạ không dám, không dám, tiên sinh cứ yên tâm! Ngài đi thông thả, xin hoan nghênh ngài trở lại lần nữa.

Vừa lúc đó thì hai nàng nữ hầu cũng đi ngang cạnh đó, thế là Mộ Dung Thiên thuận tay bóp nhẹ lên ngực của họ một cái rồi nói:

- Mỹ nữ, đa tạ các nàng đã chiêu đãi tận tình, lần sau chúng ta sẽ gặp lại nhé.

Hai nàng nữ hầu khó gặp khách nhân nào lại đụng chạm tới mình như vậy, hơn nữa hôm nay Mộ Dung Thiên hóa trang thành gương mặt anh tuấn phi phàm, lại mang trên người chức nghiệp cường đại, nên họ đều không ngại bị sờ mó, trái lại còn liếc mắt đưa tình một lúc rồi mới thốt:

- Tiên sinh, xin nhớ kỹ lời ngài nói nhé!

Những thực khách khác ở trong quán thấy cảnh tượng đó thì cũng đều cứng họng, trố mắt nhìn trần trối. Thật không ngờ đường đường là một ma võ sĩ cấp C mà lại ngang nhiên đùa giỡn với nữ hầu của giới bình dân, chẳng phải là rất quá phận hay sao? Nếu hắn mà muốn nữ nhân, chỉ cần ngoắc ngón tay vài cái thì sẽ có một số lượng lớn tự nguyện nhào vào lòng hắn đó chứ, căn bản là không cần phải hao tổn tiền tài và nước miếng như vậy.

Mộ Dung Thiên phảng phất như đang trở lại thời gian vui vẻ trước kia khi còn ở Lam Nguyệt, hắn cất tiếng cười dài rồi bước ra cửa.

Đình Đình vừa đi theo vừa lên tiếng trách:

- Khải Lý tiên sinh, ngài thật đúng là gieo rắc tình căn ở khắp nơi đó nha.

Trong lời nói của nàng có hàm ý châm chọc, ý là hắn đi đến đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt, chẳng từ chối ai cả. Nhưng Mộ Dung Thiên lại có vẻ đắc ý, nói:

- Đâu nào, đâu nào, mỹ nữ cũng như hoa tươi, cần có người để chăm bón tưới nước, khiến họ càng trở nên mỹ lệ hơn chứ, còn ta thì tình nguyện trở thành một người trồng trọt cần mẫn đấy.

Đình Đình nghe vậy thì không phục, hỏi ngược lại:

- Khải Lý tiên sinh, vậy còn ta?

Mộ Dung Thiên liếc nàng một cái rồi cười gượng nói:

- Nàng là một đóa hồng, đẹp nhưng lại có gai.

-

Rời khỏi thành, Đông Trục môn là địa điểm nhất định phải đi qua trên đường tới Đô Linh, so với đường đi thông thoáng trước đây thì bây giờ trái lại, ở cửa thành đã có trọng binh trấn đóng, đồng thời còn có chuyên gia kiểm tra chức nghiệp huy chương nữa. Nếu là người có nắm giữ chức nghiệp huy chương của Lam Nguyệt, các quốc gia đồng minh, hoặc các quốc gia trung lập thì đều được cho qua, còn nếu là người của Mạch Gia hoặc các nước ở phía Tây Bắc thì đều bị chặn lại, thậm chí còn bị bắt tổng vào đại lao nữa. Trong ngoài cửa thành và cả trên tường thành đều có các trạm canh cùng với các tốp vệ binh ngày đêm liên tục tuần tra, để phòng ngừa có người vượt tường mà ra vào cửa thành.

Ở phía trước là một đám đông đang chờ kiểm tra để được ra khỏi thành, họ xếp hàng theo chức nghiệp, những thường dân ra thành đã sắp thành mấy hàng dài, những người mới đến xếp hàng để chờ đến lượt thì cũng phải đợi gần nửa tiếng mới đến phiên, tiếng oán trách vang lên ngập trời, cực kỳ ồn ào, nhưng việc này cũng không thể tránh được, vì sự an toàn của đế quốc, chính phủ bắt buộc phải làm vậy thôi.

Đương nhiên, người có chức nghiệp khác thì cũng được đãi ngộ khác. Một chiến chức giả như Mộ Dung Thiên thì không phải gặp những rắc rối đó. Có vài chiếc cửa nhỏ dành riêng cho những người có địa vị hoặc các chiến chức giả, và có cả người kiểm tra riêng, vì số lượng không nhiều nên cùng lắm thì chỉ đợi một lát là tới phiên. Mộ Dung Thiên đang cần tranh thủ thời gian nên chẳng muốn ăn no rồi mở mà đi xếp hàng, hắn không hề do dự mà tiến đến cánh cửa dành cho các chiến chức giả.

- Trong mấy ngày thành chủ Lăng Đế Tư vắng mặt, các người không được lười biếng, phải toàn lực đề phòng, nếu có ai thất trách thì sẽ bị trọng tội. Hiểu chưa?

- Dạ, phó chỉ huy!

Mộ Dung Thiên nghe xong mấy lời đó thì toàn thân chấn động. Lăng Đế Tư đã lên làm thành chủ của Âu Đa Mỗ thành rồi hay sao? Hơn nữa, thanh âm của người vừa lên tiếng nghe ra rất quen thuộc mà lại cũng khá xa lạ. Hắn quay nhìn theo hướng vừa phát ra tiếng nói thì thấy một vị kim giáp chiến sĩ, dáng vẻ uy phong lẫm liệt đang tiến lại từ đằng xa. Sau khi nhìn thấy rõ diện mạo của người kia thì Mộ Dung Thiên giật mình, suýt nữa đã kêu lên mấy tiếng “Khoa Tư Mạc?!”

Hết hồi 215

=====

Chú thích

[1] tiểu cửu tử: em vợ

220. Hồi 216: Thân Lưu

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 216: Thân Lưu

(Lén lút chuồn đi)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Bộ dạng hèn nhát rụt rè ngày xưa của Khoa Tư Mạc không còn nữa, tuy rằng thân thể gã vẫn thon gầy như trước, nhưng giờ đây mỗi cái giờ tay hay nhắc chân cũng đều mạnh mẽ hữu lực. Trên má trái của gã còn lưu lại một vết đao thật sâu do chiến tranh ban tặng. Song song với những vết thương không thể xóa nhòa đó, gã còn nhận được dũng khí nữa.

Chiến tranh có thể làm người ta căm giận, nhưng có một điều không thể phủ nhận, đó là chiến tranh chính là một vị “huấn luyện viên” tốt nhất để khiến người ta trở nên trưởng thành hơn. Trong thời khắc đối mặt với sự nguy hiểm nhất của lịch sử từ xưa tới nay, Lam Nguyệt vì khan hiếm nhân tài cực độ mà buộc phải đưa một đám học viên còn tính trẻ con, cánh còn chưa đủ cứng để tự bay nhảy, ra thẳng chiến trường. Bọn họ có thể dâng ra tính mạng quý giá của mình để cống hiến cho đế quốc, những người may mắn sống sót đã gặp qua bao nhiêu sự khảo nghiệm nghiêm trọng, trải qua những thử thách ác liệt, đã tắm máu tươi của mình và kẻ thù, thì đều trở thành những dũng sĩ được người người tôn kính, và họ lại càng hiểu thêm được rất nhiều thứ.

Một thế hệ nhân tài mới này của đế quốc cũng vì thế mà trưởng thành sớm, và Khoa Tư Mạc chính là một trong số những người đó. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, gã giống như đã thoát thai hoán cốt vậy, vẻ non nớt đã được máu của bản thân và quân địch tẩy đi không còn chút dấu vết nào. Chắc chắn gã đã trải qua rất nhiều chuyện khiến mình không thể không vứt bỏ sự non nớt đó, có lẽ những chuyện đó cũng rất tàn khốc, ví dụ như nhìn thấy đồng đội của mình kêu thảm thiết trên chiến trường rồi ngã xuống, nhưng lại không thể làm được gì. Tính mạng sinh ra rồi kết thúc cũng có thể làm người ta giác ngộ nhiều thứ, chiều sâu của tư tưởng cũng vì thế mà được nâng cao thêm một tầng.

- Phó chỉ huy, xin ngài yên tâm, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Một tên béo phì mang vẻ mặt nịnh hót cười nói. Toàn thân của gã đang mặc khinh giáp, nếu không nghe thấy tiếng của gã thì chắc chắn Mộ Dung Thiên sẽ không nghĩ tới gã trước đây lại là tên gia hỏa Lợi Áo Ba Đặc chuyên lấy việc ức hiếp kẻ yếu làm niềm vui, nhưng bây giờ thì lại trở thành thủ hạ của người mà gã đã từng ức hiếp. Làm người ta không khỏi cảm thán thể sự vô thường.

Khoa Tư Mạc không để ý đến vẻ mặt nịnh hót của Lợi Áo Ba Đặc, nói:

- Đội trưởng Lợi Áo Ba Đặc, ta nghe nói tối qua người đã rời bỏ vị trí của mình để đi uống rượu phải không?

Lời vừa ra khỏi miệng gã, cả đội vệ binh, thậm chí còn có cả những người binh dân đang xếp hàng cũng quay đầu lại nhìn gã.

Sắc mặt của Lợi Áo Ba Đặc trở nên tái xanh, liên tục xua tay nói:

- Làm gì có chuyện đó, sao ta lại dám chứ!

Trong lòng gã lo lắng bất an, thầm nghĩ: “Nơi mình đến rất bí mật, mà lại là lúc nửa đêm. Ngoài đám tâm phúc thủ hạ của mình ra thì không còn ai biết nữa mới phải.” Lợi Áo Ba Đặc quyết tâm, dù sao cũng không có chứng cứ, đến lúc đó mình cứ chối bay đi là được.

Khoa Tư Mạc lấy một quyển trục từ trong túi ra, ném cho gã rồi nói:

- Người tự mình xem đi!

Lợi Áo Ba Đặc cảm thấy có chút không ổn nhưng dưới ánh mắt của nhiều người như vậy gã không thể không mở. Thì ra đó là một quyển trục Thanh Quang Kính Tượng đã ghi lại cảnh tượng cuồng hoan của Lợi Áo Bá Đặc tại “hoa viên bí mật” ở tửu điểm. Cảnh tượng tên béo mỗi tay ôm một nàng mỹ nữ đều hiện ra rõ mồn một.

Đám binh sĩ và binh dân đều nhìn gã với dáng vẻ khinh bỉ, thân là một đội trưởng vậy mà Lợi Áo Ba Đặc lại công nhiên bỏ qua sự an nguy của đế quốc mà đi trộm tình.

Đúng rồi, chính là tên Tịch Diệm, đội trưởng trung đội mười lăm, một đối thủ mạnh đang tranh giành vị trí đại đội trưởng với mình. Tối hôm qua mình cũng thấy hắn xuất hiện ở “hoa viên bí mật”, nhưng lúc đó vẫn còn chưa dám khẳng định. Đúng là đồ chết tiệt, nhất định là hắn rồi. Đầu tên mập Lợi Áo Ba Đặc tuôn mồ hôi đầm đìa, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, ấp úng nói:

- Phó chỉ huy, ta.....

Khoa Tư Mạc thở dài nói:

- Đội trưởng Lợi Áo Ba Đặc, căn cứ vào điều thứ sáu trong điều lệ đặc biệt, người sẽ bị giáng xuống một cấp. Sau này sẽ là phó trung đội trưởng!

Không đợi cho gã kịp lên tiếng, Khoa Tư Mạc lại lớn tiếng nói:

- Mọi người nghe rõ đây, điều lệ đặc biệt chính là được thành lập trong thời điểm đặc biệt của đế quốc, người nào thất trách hoặc không làm tròn bổn phận, hoặc coi thường luật pháp cũng đều sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, quyết không tha!

Bọn vệ binh cùng lên tiếng:

- Dạ!

Khoa Tư Mạc nhíu mày hỏi:

- Các người chưa ăn cơm trưa à?

Bọn vệ binh liền cùng rống lên:

- Dạ!

Khoa Tư Mạc hài lòng gật đầu:

- Rất tốt!

Những người binh dân ở gần đó đều không hện mà cùng vỗ tay, hoan hô vì thành Âu Đa Mỗ có một vị quan chỉ huy tốt như vậy, bầu không khí thoáng chốc trở nên cực kỳ sôi động, chỉ có Lợi Áo Ba Đặc là sa sút tinh thần, gã thậm chí không dám cãi lại Khoa Tư Mạc. Ngoài việc đuổi lý ra, Khoa Tư Mạc còn là một trong những anh hùng vào sinh ra tử trong chiến tranh, lập được rất nhiều chiến công hiển hách. Sau khi đến Âu Đa Mỗ thành thì các công tác phòng vệ đều lo tròn rất chu đáo, nên càng được mọi người yêu quý. Gã chỉ có thể tự trách mình xui xẻo, đồng thời cũng cực kỳ oán hận Tịch Diệm đã tố cáo mình.

Khoa Tư Mạc đã trở nên quyết đoán hơn, vốn những chuyện này có thể giải quyết nội bộ nhưng gã lại công khai xử lý trước mặt mọi người, hiệu quả chấn nhiếp của chiêu “giết gà dọa khỉ” lập tức có công hiệu, điều đó có thể khiến cho tính kỷ luật của đám vệ binh được tăng thêm một tầng nữa. Nhìn thấy gã bạn tốt có những chuyển biến tốt đẹp như vậy, Mộ Dung Thiên cũng vui mừng không thôi.

Khoa Tư Mạc chợt phát hiện Mộ Dung Thiên đang đứng chờ kiểm tra ở gần đó thì liền soải bước đi tới, chăm chú nhìn hẩn một hồi, rồi vẻ mặt đầy nghi hoặc, dò hỏi:

- Tiên sinh, có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi phải không?

Đẳng cấp của Khải Lý ngang với Khoa Tư Mạc, nhưng nếu đôi bên bằng đẳng cấp nhau thì địa vị của ma chiến sĩ còn cao hơn chiến sĩ một bậc, do đó mà Khoa Tư Mạc mới sử dụng cách xưng hô với cấp trên mà gọi hẩn.

Mộ Dung Thiên thần nhiên nói:

- Không, phó chỉ huy, ta nghĩ là chưa, ít nhất thì đây cũng là lần đầu tiên ta gặp người!

Mộ Dung Thiên đã sử dụng công cụ ngụy trang tốt nhất để thay đổi dung mạo và âm thanh, hướng chỉ lại còn có Đồng hóa sư đã thay đổi huyết mạch cho hẩn, vì vậy mà Khoa Tư Mạc không nhận ra, gã chỉ áy náy nói:

- Xin lỗi vì ta đã mạo muội quấy rầy, bởi tiên sinh có hơi giống một vị bằng hữu của ta.

Mộ Dung Thiên cười nhẹ, nói:

- Không sao, đế quốc rất đông dân, có một, hai người giống nhau cũng là chuyện bình thường, thế nào cũng có lúc nhận lầm!

Khoa Tư Mạc cười nói:

- Ngài nói rất đúng!

Đình Đình có quốc tịch Tát La, đồng thời lại còn là một vị sơ cấp kiếm sĩ, do đó mà cũng nhanh chóng có được quyền ra khỏi thành, hai người đều cười trên Thiên Lý lân mà Long vương đã tặng cho, một mực nhắm hướng Đô Linh mà chạy đi.

oooOooo

- Phiền chết ta! Phiền chết ta rồi!

Trong một căn phòng nhỏ nào đó ở trong phủ của Đô Linh thành chủ, Khiết Tây Tạt vò lấy vò để mái tóc hung đang tung bay của mình, bộ dạng giống như là đang phát cuồng vậy.

Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng người truyền vào:

- Ủi chà, Khiết Tây Tạt tiểu công chúa của chúng ta phiền chuyện gì vậy?

Khiết Tây Tạt hơi ngẩn người ra, sau đó thì vui mừng nói:

- Lãng Đế Tư?

Nàng đạo tặc xinh đẹp cười khanh khách bước vào phòng, Khiết Tây Tạt như gặp được cứu tinh, vội kéo nàng ta ngồi xuống giường rồi bắt đầu tổ khổ:

- Lãng Đế Tư, thật tốt quá, ta sắp buồn bực đến phát bệnh rồi đây, mau nói giúp ta đi!

Lãng Đế Tư lên mặt, nói:

- Sắp có chồng đến nơi rồi mà còn buồn thả như vậy à!

- Phì, phì, phì, ta mới không cần!

Khiết Tây Tạt lắc đầu quây quây:

- Mấy lão cổ hủ trong gia tộc nói ta đã không còn nhỏ nữa, nên phải lập gia đình ngay. Bản tiểu thư còn trẻ lắm, ai muốn lấy chồng cơ chứ, nếu muốn gả thì bọn họ cứ đi mà gả, đừng là phiền chết ta đi!

Khiết Tây Tạt lại bắt đầu phát điên, tựa như ngày tận thế sắp ập xuống rồi vậy.

Lãng Đế Tư cũng không biết phải làm sao, bởi vì nàng biết tình huống đặc biệt của Thụy Mạn gia tộc, đừng nói là mình, cho dù ngay cả phụ thân mình đến khuyên cũng không thể giúp được gì. Lần trước Khiết

Tây Tạng bỏ nhà trốn đi thì thiếu chút nữa đã hù chết người của Thụy Mạn gia tộc rồi, lỡ như nàng lại chơi trò mất tích, nếu không may lại gặp phải chuyện gì bất trắc thì cả một gia tộc truyền thừa lâu đời cũng sẽ không còn người nối nghiệp nữa, như vậy sẽ dẫn tới việc diệt tộc. Do đó nên Thụy Mạn gia tộc mới muốn nhanh chóng có thêm một đời nữa, vì vậy mà lần này mới phải cử hành đại hội chiêu thân. Bọn họ coi như đã nhân nhượng Khiết Tây Tạng lắm rồi, để nàng tùy ý chọn rể, chỉ cần là người của Lam Nguyệt đế quốc thì không kể thân phận địa vị, chỉ cần thích là được. Bọn họ chỉ muốn có người nối dõi, những thứ khác đều mặc kệ không quan tâm tới. Khẩu vị và tư tưởng của Khiết Tây Tạng đều rất cổ quái, nếu ép buộc nàng lấy một thanh niên tuấn kiệt ưu tú nào đó, nói không chừng nàng sẽ treo cổ tự sát cũng nên. Do đó mà Thụy Mạn gia tộc phải vội vã đi tìm người bạn tri giao của nàng là Lăng Đế Tư đến đây để bầu bạn với nàng, nếu không chỉ sợ tiểu ma nữ này sẽ làm ra chuyện gì cũng không ai biết được.

Lăng Đế Tư chỉ có thể an ủi:

- Khiết Tây Tạng ngươi hãy suy nghĩ một chút đi, ở Lam Nguyệt này có rất nhiều thanh niên tuấn kiệt đều xếp hàng chờ ngươi lựa chọn, trong lịch sử của đế quốc, không có nữ nhân nào may mắn như ngươi đâu!

Khiết Tây Tạng bĩu môi:

- Ai thèm, ta thấy mấy tên đó bảo thủ cứng nhắc muốn chết, so với sủng vật còn ngoan ngoãn hơn, một chút thú vị cũng không có!

Lăng Đế Tư cảm thấy buồn cười:

- Đó không phải là người khác cứng nhắc, chỉ là người quá cá biệt thôi, đừng so sánh người với người khác, trên đại lục này không có nam nhân nào mà có tư tưởng theo kịp người cả. Hơn nữa, có nam nhân nào khi ở trước mặt Thụy Mạn tiểu công chúa mà không trở nên ngoan ngoãn đâu cơ chứ!

Khiết Tây Tạng hừ một tiếng, rồi nói:

- Ai bảo không có?

Lăng Đế Tư ngạc nhiên hỏi:

- Người nào thế?

Khiết Tây Tạng thở dài:

- Không nhắc tới hắn nữa, chẳng có lợi ích gì cả!

Trong đầu Lăng Đế Tư chợt lóe linh quang:

- Là gã bạn cùng phòng với ngươi à?

Khiết Tây Tạng không nói gì, Lăng Đế Tư biết mình nhất định đã đoán đúng, mà người kia quả thật cũng phù hợp với yêu cầu của nàng. Trước kia Khiết Tây Tạng vẫn luôn nói hắn cực kỳ quỷ dị, cực kỳ cổ quái, đồng thời trong giọng nói còn có phần cam báo hạ phong, tinh thần sa sút tựa như là có thúc ngựa cũng khó đuổi theo hắn được. Nàng biết bạn khuê phòng của mình đã có tình cảm không nói rõ thành lời với La Dịch, có thể là huynh đệ, và cũng có thể là thứ tình cảm khác nữa; nếu không thì nàng đã không dùng dịch dung thuật cải trang thành hắn để dẫn dắt sự chú ý của truy binh, để hắn có thể dễ dàng chạy trốn, còn bản thân nàng thì lại bị bắt, nếu không phải nàng chỉ là đồng lõa và Cát Tư cũng lại không muốn đắc tội với Thụy Mạn gia tộc thì có lẽ nàng đã sớm bị xử tử rồi.

Lăng Đế Tư bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút kỳ quái không nói ra lời, liền thử dò xét:

- Khiết Tây Tạng, nếu như...ừm, ta nói là nếu như thôi nhé, nếu như hắn xuất hiện tại đại hội chiêu thân, vậy ngươi có chọn hắn không?

Khiết Tây Tạng hơi ngẩn ra, sau đó ngập ngừng nói:

- Ta còn trẻ mà...

Lăng Đế Tư tiếp tục truy vấn không buông:

- Vậy...đến khi ngươi muốn lập gia đình, ngươi có chọn hắn không?

Trên mặt Khiết Tây Tạng hiện lên hai đóa mây hồng:

- Người hạ lưu bỉ ổi như vậy, có quỳ mới chọn hần!

Nàng dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Nói gì đi nữa, hần có nhìn trúng ta hay không mới là vấn đề. Trước kia khi gia tộc phát ra tin tức tìm người trong Quang hệ kính tượng, hần từng chê ta ngốc.....nói chung có ý là rất ngu ngốc, sau đó hần còn tưởng ta thích thân phận nữ của mình, lại còn khuyên trên đời thiếu gì hoa thơm cỏ lạ vân vân.....thật ghê tởm, tức chết ta đi thôi!

Lăng Đế Tư cười nói:

- Chờ đến khi hần xuất hiện trước mặt Khiết Tây Tạng chân chính, nhìn thấy mỹ nữ xinh đẹp như vậy, chỉ sợ lúc đó hần sẽ không nói như vậy nữa!

Khiết Tây Tạng rầu rĩ nói:

- Ai biết được, tính cách của hần cũng không ai đoán được đâu!

Lăng Đế Tư hơi suy nghĩ một chút, quả thật là vậy, trước kia khi hần còn là một người yếu kém, biết rõ sự trân quý của “Linh lực phụng hiến”, lại còn có một kiêu thế xinh đẹp và đủ các loại vinh hoa phú quý, vậy mà hần vẫn không do dự giải trừ khế ước, thử hỏi còn chuyện gì mà hần không làm được?

Đột nhiên Khiết Tây Tạng nắm lấy cánh tay của Lăng Đế Tư, giống như nắm lấy cây cỏ cứu mạng vậy, rồi nói:

- Lăng Đế Tư, người theo ta trốn ra ngoài đi dạo nhé!

Hết hồi 216

221. Hồi 217: Đô Linh

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 217: Đô Linh

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Lăng Đế Tư nghe vậy thì kinh hãi:

- Vậy....vậy sao được?

Nàng sợ Khiết Tây Tạng sẽ nhân cơ hội đó mà chuồn đi mất, đến lúc đó thì nàng sẽ không biết làm sao để trả lời với Thụy Mạn gia tộc nữa.

Khiết Tây Tạng gần như cầu xin:

- Lăng Đế Tư, ta van cầu người đấy, đi ra ngoài một chút sẽ trở lại thôi, cả ngày cứ ở nhà hoài sẽ làm ta điên mất thôi. Ta dám cam đoan, tuyệt đối sẽ không chạy trốn; hơn nữa, hôm nay cũng không giống với trước kia, chiến tranh đã khiến toàn thành bị giới nghiêm, dưới mệnh lệnh đặc biệt của mấy lão nhân, ta còn có thể chạy đi đâu chứ?

Lăng Đế Tư thở dài, nói:

- Thôi được.

Thật tình mà nói, nàng nghĩ người bạn khuê phòng này của mình cũng có hoàn cảnh rất đáng thương. Vận mạng khi mới sinh ra dường như đã được định sẵn rồi vậy, mà Thụy Mạn gia tộc thì tựa như lại bị nguyên rửa hay sao ấy, đời nào cũng chỉ có một người hậu tự, nên toàn bộ trọng trách nối dõi tông đường đều đổ hết lên đầu của nàng thiếu nữ ngây thơ này.

- Ha!

Khiết Tây Tạng mừng rỡ đứng bật dậy, vừa ôm chặt Lăng Đế Tư, vừa hôn tới tấp lên mặt nàng ta, còn miệng thì reo lên:

- Lăng Đế Tư, ta thương người muốn chết!

Lăng Đế Tư dùng tay đẩy miệng Khiết Tây Tạng ra, rồi nói:

- Đừng cao hứng quá sớm, chẳng lẽ chúng ta cứ thế này mà ra ngoài hay sao? Người có thể dịch dung, nhưng ta lại không biết.

Hai người vô luận là mỹ mạo, võ kỹ hay bối cảnh đều là những nhân vật có tiếng trong giới thanh niên của đế quốc, hơn nữa việc Khiết Tây Tạng tuyển phu lại đang là đầu đề nóng hổi, nếu cứ như vậy mà đi ra ngoài thì chỉ sợ sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý. Tất nhiên Lăng Đế Tư không thể nào không nghĩ tới chuyện đó, lại thêm sức phòng ngự của đế quốc hôm nay rất nghiêm, người ta không thể mặc y phục ẩn sĩ, nên việc này khiến cho những người trước nay vẫn thích ăn mặc như vậy cảm thấy rất phiền hà.

Khiết Tây Tạng cười hì hì:

- Đương nhiên là ta không ngốc như vậy rồi.

Nói xong, nàng liền lấy từ trong Không gian giới chỉ ra một vật, hươu qua hươu lại trước mặt Lăng Đế Tư, rồi nói:

- Người xem, có nó là OK rồi.

Chữ “Ok” này là nàng học được từ Mộ Dung Thiên mà ra, dần dà lâu ngày đã trở thành thói quen, mà nàng quả thật cảm thấy gã bạn cùng phòng kia đặc biệt dùng từ rất thú vị, nên cũng mô phỏng theo được tới mười phần.

Lăng Đế Tư cầm lấy vật đó xem kỹ, thì ra nó là một tấm mặt nạ.

Khiết Tây Tạng nói:

- Thử chút đi, xem có hợp hay không?

Lăng Đế Tư theo lời đeo mặt nạ lên, chiếc mặt nạ này được làm rất xảo diệu, nó có thể tương ứng với những bộ phận trên mặt rất ăn khớp, căn bản không thể nhìn ra đó là giả được, đã vậy lại còn có thể phản ánh rõ ràng mọi biểu tình của người sử dụng nó, tự động co duỗi chứ không hề bị vẽ mặt làm hạn chế.

Lăng Đế Tư soi gương một lát, nàng phát hiện ra mình đã biến thành một nữ tử trẻ tuổi rất xa lạ, liền bật cười khanh khách, nói:

- Khiết Tây Tạng, mấy món đồ chơi quý dị của người thật là nhiều nha.

Khiết Tây Tạng cười đắc ý:

- Thế cũng chưa đáng là gì, ta ở nhà quá nhàn rồi nên liền y theo cuốn Thiên thư của Triết Biệt Đức mà làm thí nghiệm một cái, không ngờ nó lại đơn giản như vậy, chỉ mất một chút đã xong.

Triết Biệt Đức là một nhân vật truyền kỳ đã xuất hiện ở trên đại lục hồi ba trăm năm trước. Ma pháp võ kỹ của ông ta không cao cường, nhưng lại thiện về cơ quan thuật, dịch dung thuật, huyền thuật, vv.....đủ các môn kỳ lạ cổ quái. Ông ta cũng là người duy nhất đã không dùng tới ma pháp võ kỹ làm chính, nhưng lại được xem là một bậc kỳ tài thuộc thánh cấp cường giả. Vào những năm cuối đời, Triết Biệt Đức đã viết ra cuốn “Thiên thư”, là một pho quái thư cũng tràn trề sắc thái thần kỳ như ông ta vậy, chỉ phát hành có mười bộ. Triết Biệt Đức thật là đánh đổ người khác, vì bản thân của quyển sách này cũng có cơ quan rất phức tạp, đầu đầu cũng có đầy huyền cơ, tỷ như có trang được làm bằng vật liệu đặc biệt, cần phải dùng máu của ma thú để ngâm mười ngày mười đêm thì mới có thể hiện ra đồ hình hoặc văn tự chú giải này nọ.

Triết Biệt Đức không hề giảng giải rõ rệt về những kỹ năng đặc ý cũng như kinh nghiệm của ông ta, mà ở trong sách chỉ nêu ra gợi ý, tựa như giải đố vậy, để cho hậu nhân từ từ tìm kiếm. Nếu rủi ro rơi vào tay kẻ kém thông minh thì cũng sẽ không nhìn ra được cái gì. Bởi vì tính chất đặc biệt của nó, ngoài mười bộ do chính tay Triết Biệt Đức làm ra, những bộ sao chép lại căn bản chỉ là vô dụng mà thôi.

Lăng Đế Tư rất bội phục, nói:

- Lợi hại thật, ngay cả Thiên thư mà người cũng giải nghĩa được.

Khiết Tây Tạng cười hắc hắc mấy tiếng rồi nói:

- Ông ta là thần tượng của ta mà, những gì mà ta giải nghĩa được chỉ là một bộ phận rất nhỏ mà thôi.

Ngoài việc vừa vắn khuôn mặt ra, tấm mặt nạ này còn dán sát lên mặt, khiến người mang nó cảm thấy rất thoải mái, phẳng phất như là có thể thông khí vậy, và cũng không hề ngột ngạt. Lăng Đế Tư vuốt vuốt khuôn mặt của mình, rồi hỏi:

- Khiết Tây Tạng, tấm mặt nạ này được làm bằng vật liệu gì đó?

- Da người!

Khiết Tây Tạng chậm rãi thốt ra hai tiếng long trời lở đất, nhưng nhìn thấy biểu tình tự nhiên của bạn mình, nàng liền thè lưỡi nói:

- Ta biết là không thể lừa được người mà. Vật liệu chính là tinh thạch của Bát Trảo Bử Mộc, rồi hỗn hợp với một tỷ lệ nhất định của Thủy, Mộc, và Quang hệ mấy loại ma pháp nguyên tố này mà tạo thành. Được rồi, hãy mau thay đổi y phục rồi chúng ta đi nhanh lên, bảo đảm sẽ không có ai nhận ra được Lăng Đế Tư đại mỹ nữ của chúng ta đâu.

oooOooo

Đô Linh, ngoài việc là một trong các thành thị siêu cấp của Lam Nguyệt đế quốc ra, nó còn là thủ đô ma pháp có tiếng của toàn thể đại lục nữa. Nó đã sản sinh ra rất nhiều ma pháp sư, một trong những chức nghiệp quan trọng nhất. Do đó, tuy nó là một tòa thành siêu cấp nhỏ nhất của Lam Nguyệt, nhưng không ai dám coi thường nó. Địa vị của nó có thể được xem là ngang hàng với thủ đô Phật Lạc Lý Tư. Khi cuộc chiến với Tây Bắc liên quân bùng nổ, trong chiến dịch chi viện cho Phi Đa Nghi thành trứ danh, thành Đô Linh đã phái ra năm ngàn ma pháp sư, lại một lần nữa nói cho thiên hạ biết lý do tại sao mà chức nghiệp truyền thống này lại vĩnh viễn không hề suy thoái. Lực lượng cực mạnh và phương viên công kích rộng lớn của họ có tính hủy diệt nhanh như cơn lốc, lấy ít chọi nhiều, tổng tiền một cánh quân gần năm vạn người của Tây Bắc liên quân đến thẳng địa ngục. Địa vị của ma pháp sư gần đây vốn có hơi bị áp chế, nhưng từ sau chiến dịch đó thì nó lại một lần nữa được đề thăng rộng lớn. Đây chính là lý do mà bất luận thế nào, Cát Tư cũng không dám đắc tội với Đô Linh, và lão cũng không dám lợi dụng chiến tranh để diệt trừ Thụy Mạn gia tộc; đương nhiên, một lẽ khác cũng là vì Thụy Mạn gia tộc luôn trung thành với đế quốc, do đó mà cũng sẽ không gây uy hiếp đến địa vị của lão.

Trên đường đi, hai người Mộ Dung Thiên và Đình Đình nhìn số lượng ma pháp sư mặc áo choàng, tay cầm pháp trượng ngự gió mà đi, đông đáng sợ. Quả không hổ là thủ đô của ma pháp, đúng là danh bất hư truyền!

Phong cách của Đô Linh tựa như cũng bị tiêm nhiễm bởi phong thái của ma pháp vậy, xa hoa lộng lẫy, toàn bộ tòa thành đều hoa lệ phi phàm, tinh tế như tranh vẽ. Cũng chính vì thế mà nó mới hấp dẫn một nhóm lớn ma pháp sư tới đây định cư. Đương nhiên, có lời truyền ngôn quan trọng hơn ở trong đế quốc, đó là người nào uống nước dòng sông mẹ - thánh hà Đế Luật Lạp Qua - mà lớn lên thì rất có khả năng sẽ có được tố chất của ma pháp sư. Rất nhiều người vì muốn cho con cháu đời sau của mình có được tố chất của ma pháp sư đều chọn ở lại Đô Linh hoặc du nhập vào Đô Linh. Vô luận lời đồn đãi đó có thật hay không, hoặc là có một vị thành chủ anh minh nào đó đã truyền bá tin này, nhưng điều đó quả thật đã có hiệu lực hấp dẫn ma pháp sư vào thành và cũng khiến cho lực lượng của thành được tăng mạnh. Nói chung, Đô Linh thành ngày hôm nay chính là địa phương có rất đông đảo ma pháp sư.

Sắc trời đã tối, khắp nơi đều lên đèn, ma pháp đăng của Đô Linh cũng khác hẳn so với những thành khác. Chúng không phải là từng hàng từng hàng lơ lửng ở trên không, mà lại linh hoạt chuyển động, hơi giống

như khổng tước xòe đuôi, lại cũng hơi giống thiên nữ tán hoa, và cũng lại có chút giống như hoa rụng rực rỡ, so với pháo bông ở Địa cầu cũng không khác là bao, điểm duy nhất khác với pháo bông là ở chỗ, pháo bông sau khi bắn tung ra thì sẽ tan biến đi, chỉ rực rỡ huy hoàng một lần rồi tắt ngúm, còn đăng này thì ma pháp đăng lại cháy sáng liên tục, cứ thế mà tuần hoàn hết lượt này tới lượt khác, không tắt bao giờ.

Đương nhiên, để được mỹ lệ như vậy thì cũng phải trả ra một giá. Những ngọn ma pháp đăng này làm tốn hao năng lượng gấp nhiều lần loại ma pháp đăng bình thường, tuy nhiên, Đô Linh dư sức trang trải mức chi phí đó. Những ma pháp sư có hộ tịch tại đây đều có nghĩa vụ mỗi tháng phải cống hiến một phần ma pháp lực lượng cho Đô Linh thành; và tất nhiên loại nghĩa vụ này rất nhẹ nhàng, bởi vì với con số ma pháp sư khổng lồ và toàn những người có tố chất ưu tú như vậy, chỉ cần mỗi người bỏ ra một chút nỗ lực thì cũng dư sức dùng cho cả tháng rồi.

Ngồi tại một chiếc bàn bên cạnh cửa sổ của Mặc Vân tháp, một quán ăn cao cấp nổi tiếng của giới mục sĩ ở trong thành, từ đây nhìn xuống Đô Linh mỹ lệ càng thấy được nhiều quang cảnh hơn. Bên dưới tháp là thánh hà Đế Luật Lạp Qua, dòng nước nhẹ nhàng chảy xuôi về hạ lưu, yên tĩnh như một xử nữ, từng gợn sóng xanh biếc trong vắt phản chiếu lại hai vầng trăng của đại lục, rồi hắt ngược ánh sáng lên trên Mặc Vân tháp, quang ảnh đan lồng vào nhau, khiến cho những người ngồi trong tháp cảm thấy mình như đang ở trong tiên cảnh, có thể thỏa thích hưởng thụ bầu không khí phiêu nhiên an nhàn.

- Tô San, ở đây ăn vài món, có phải là có phong vị khác hẳn những nơi khác hay không?

Đình Đình thở dài:

- Đúng là tuyệt không thể tả, Lam Nguyệt quả thật là ước mơ của nhiều người. Tuy nhiên, mười kim tệ cho hai chỗ ngồi, có phải là mắc quá hay không?

Đó không phải là giá mắc, mà phải nói là quá mắc luôn! Hơn nữa, cái giá đó chỉ dành cho chỗ ngồi trong vài tiếng thôi, còn nếu muốn kêu thức ăn thì phải trả thêm tiền. Đáng lý ra vào những lúc khác thì chỉ cần năm kim tệ là có thể ngồi trên tháp mà ăn một bữa phong phú rất thoải mái rồi, nhưng vì sau tám giờ tối là khoảng thời gian đặc biệt, đó là lúc mà cả hai vầng trăng cùng xuất hiện một lần, đồng thời khi chúng xuất hiện ở một góc 45 độ thì mới có thể sản sinh ra dị tượng như mộng ảo. Bởi vậy mà trong khoảng thời gian trước và sau tám giờ chừng một tiếng, giá của chỉ riêng chỗ ngồi thôi cũng đã mắc kinh người rồi. Cho dù là ma pháp sư, mỗi ngày chi tiêu cũng không hết nổi số tiền đó, thế nhưng có nhiều người vì nghe danh mà tìm đến cũng rất đông, nếu không phải Mộ Dung Thiên có thân phận của Khải Lý là người có đẳng cấp cũng không thấp thì hẳn chưa chắc đã kiếm được chỗ ngồi rồi.

Đương nhiên, Mặc Vân tháp chỉ là một trong những địa điểm trứ danh của Đô Linh mà thôi, những địa điểm nổi danh khác cũng khá nhiều, vì ngoài việc Đô Linh là thủ đô của ma pháp ra, nó còn là một thành thị thích hợp để du ngoạn nữa. Khách nhân đến đây du ngoạn hằng năm cũng rất đông, do đó mà số lượng kim tệ thu về cũng không ít.

- Tô San, sao nàng lại cứ nhắc đến giá tiền hoài thế? Nếu ta nhớ không lầm thì đây là lần thứ ba nàng nhắc tới nó rồi đấy.

Mộ Dung Thiên nhăn nhó mặt mày như trái khổ qua. Vừa nghĩ tới tiền thì lòng hẳn lại đau thắt lại, tuy tài lực của hắn ngày nay còn kiếm gấp nhiều lần. Hắn phát hiện ra từ sau khi mình trở thành thương nhân thì mới từ từ bắt đầu tính toán từng xu từng đồng, không thể nào có lại cái tâm hào sảng rộng rãi như trước đây nữa. Chuyện gì cũng phải so sánh giá tiền từng ly từng chút một, tỷ như lần này chỉ ngồi ngắm cảnh đêm trong chốc lát mà phải chi ra nhiều tiền như vậy, khiến hắn cảm thấy xót của gì đâu. Tuy nhiên, nếu dùng tiền để mua lòng mỹ nhân thì lại khác, tỷ như lần trước đi ăn tại tửu điểm ở Âu Đa Mỗ thành, hắn trả tiền bao nhiêu gấp bốn lần tiền bữa ăn thì chẳng hề thấy tiếc, mà trái lại còn sẵn sàng chi ra nữa là đằng khác.

Đình Đình bật cười khanh khách, nàng tựa như đặc biệt thích thú khi nhìn thấy bộ dạng cau có của hắn, nói:

- Ủy, thật xin lỗi Khải Lý tiên sinh, ta nghĩ ta sẽ không nhắc lại chuyện hai Thủy Tinh tệ của ngài nữa đâu.

Khuôn mặt của Mộ Dung Thiên vừa hơi thả lỏng được một chút, nay nghe vậy thì lại trở thành u ám, hắn đang định cất tiếng thì lúc này chợt có hai người từ dưới lầu đi lên.

Hai mắt của Mộ Dung Thiên chợt sáng bừng lên, Tạt Hy? Oh my god! Không tẩu thảo như vậy chứ? Sau một thoáng kinh ngạc, hần liền như vỡ lẽ ra, phải rồi, tên bạn cùng phòng này là một trong những người ái mộ Khiết Tây Tạt, lẽ nào gã cũng đến đây để tham gia chiêu thân đại hội?

Hết hồi 217

222. Hồi 218: Mạ Nhai

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 218: Mạ Nhai

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Tuy rằng nhìn thấy lão bằng hữu thì hần rất kích động, nhưng Mộ Dung Thiên lại cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì Mặc Vân thấp cần phải có chức nghiệp huy chương của dũng sĩ cao cấp thì mới có thể vào được, lẽ nào trong mấy tháng sau khi hần ly khai Lam Nguyệt đế quốc thì thực lực của gã với Khoa Tư Mạc đều tăng cường rất nhiều? Được rồi, còn nữ nhân bên cạnh gã là ai thế, cũng xinh đẹp đó chứ, nhưng sao lại trông có vẻ quen quen. Nói trở lại, Tạt Hy cũng không tệ lắm, tất nhiên là phải có nhiều mỹ nữ bu vào rồi, xem ra bao nhiêu công sức của mình bỏ ra để bồi dưỡng cho gã cũng không uổng phí tí nào. Tuy nhiên, tên này cũng có hoa tâm đó chứ, sao lại mang theo mỹ nữ để đi tham dự chiêu phu chứ.

Đình Đình trông thấy Mộ Dung Thiên nhìn chằm chằm vào hai người vừa đến thì ngạc nhiên hỏi:

- Khả Lý tiên sinh, ngài quen bọn họ à?

Mộ Dung Thiên không quay đầu lại, chỉ đáp:

- Không, nhưng nàng không thấy mỹ nữ kia rất có khí chất à?

Đình Đình thiếu chút nữa thì cười sặc sụa, xem thái độ thân thiết của hai người vừa lên lầu thì họ hần là một đôi tình lữ rồi, vậy mà người này lại đi nhìn chằm chằm vào nữ nhân của người ta, quả thật là quá ngông cuồng mà.

Trên thực tế, Mộ Dung Thiên chỉ muốn xác nhận xem Tạt Hy đã đạt đến được cấp bậc gì, chỉ đáng tiếc là nguyện vọng của hần đã bị thất bại, bởi vì ngay vào lúc gã phải trình ra chức nghiệp huy chương cho lão bản của tầng này xét duyệt, gã đã cố ý dùng thân che đi ánh mắt của những người khác. Mộ Dung Thiên chỉ có thể nhìn ra sau khi lão bản thấy được huy chương thì sắc mặt đại biến, nhưng chỉ sau khi gã bạn cùng phòng của hần nói vài câu thì lão bản liền khôi phục lại sắc mặt ngay.

Chẳng lẽ bởi vì huy chương của Tạt Hy quá thấp hay sao? Vô luận thế nào, Mộ Dung Thiên cũng không thể tin được chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà gã bạn cùng phòng với mình lại có thay đổi quá lớn, đến nỗi có thể khiến cho lão bản của Mặc Vân thấp có kiến thức rộng rãi như vậy mà cũng phải kinh hãi đến thế. Lẽ đương nhiên, hần tuyệt đối không thể ngờ tới địa vị của Khiết Tây Tạt tại thành Đô Linh này.

- Khách nhân, thật xin lỗi, mời nhị vị đến bàn số năm nhé?

Mộ Dung Thiên theo lời lão bản nhìn sang phương hướng lão vừa chỉ, bàn số năm cũng cách đó không xa, nhưng vị trí không được nằm ngay bên cạnh cửa sổ mà thôi. Nói thế tức là suy đoán của hần không sai, lão bản này cũng không tệ, chưa nắm cổ Tạt Hy mà ném ra ngoài, hần là huy chương của gã chỉ miễn cưỡng đạt yêu cầu để được tiếp nhận sự phục vụ ở đây mà thôi.

- Đã lâu rồi mới trở lại đây, đúng là nhớ ghê.

Khiết Tây Tạng nhấp một ngụm lục thảo trà thơm ngát, rồi thản nhiên nói. Bởi vì Lăng Đế Tư không biết tuyệt kỹ sửa đổi giọng nói như Khiết Tây Tạng, nên hai người chỉ có thể sử dụng Tự Âm thuật để nói chuyện mà thôi.

- Đúng vậy.

Rồi nàng bỗng như nhớ ra điều gì, liền cười nói:

- Ê nhớ không, hồi mình mới được bốn tuổi, người đã kéo ta đến đây, bảo là muốn xem ánh trăng trong nước gì đó. Lúc đó người còn chưa có chức nghiệp huy chương nữa, nhưng mà lão bản Thác Mã Tư lại không dám đắc tội với người, lão chẳng biết làm thế nào, cuối cùng cũng phải lên cho chúng ta vào đây, cũng may là cuối cùng lão không bị xử phạt gì cả.

Khiết Tây Tạng cười hì hì:

- Mới đó mà đã cách nhiều năm rồi nhỉ. Chúng ta đều lớn hết rồi, còn lão bản cũng vẫn là người cũ, lão này cũng không tệ, rất hòa nhã đấy.

- Bàn cũng là số năm như cũ, cũng là một bàn, được làm bằng hương đàn mộc, dùng càng lâu thì lại càng cổ kính.

-

- Hay, huynh đệ, khỏe không?

Hai người đang ôn lại chuyện cũ thì đột nhiên có một gã ma võ sĩ từ bàn số bốn bước lại, rồi cũng ngồi xuống bàn của họ.

Trong hai người, chỉ có Khiết Tây Tạng là mặc nam trang, thế có nghĩa là người này vừa chào hỏi nàng rồi. Nhìn người xa lạ trước mắt, nàng nghi hoặc hỏi:

- Xin hỏi huynh đài, chúng ta có quen biết à?

Không biết có phải là vì trước đây trong cuộc đại hội luận võ của hai học viện trứ danh, người ta đã phát sóng trực tiếp các cuộc tỷ võ trên kính tượng, nhưng lúc đó sau khi cải trang, thực lực của mình đã giảm đi đáng kể, vậy là không phải nhận ra mình thông qua kính tượng rồi, chẳng lẽ gã này là một trong những khán giả đã có mặt tại hiện trường? Nếu như nàng cải trang thành một người khác thì dĩ nhiên thân phận sẽ giữ được kín hơn, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lúc này nàng lại cải trang thành Tạng Hy. Hay là....cái người mà trong lòng nàng vẫn phập phồng mong đợi nhưng vẫn chưa thấy xuất hiện mà thôi.

- Không hề quen biết!

Bộ dạng của đối phương tựa như là không biết xấu hổ vậy, thẳng thắn đáp ngay.

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì tức giận sôi gan, chẳng lẽ tên này không biết rằng cốt ngang câu chuyện của người ta là một hành động rất phi lễ hay sao? Mặc Vân tháp đâu phải là tử điểm, hai người có thể thông qua vài chén là có thể xưng huynh gọi đệ chứ? Tuy nhiên, vì nhìn thấy đối phương mặc áo giáp, đồng thời có thể đến đây dùng bữa thì hẳn là cấp bậc không thấp, nên Khiết Tây Tạng còn chưa muốn xảy ra xung đột, bằng không thì sẽ bị lộ thân phận, do đó mà nàng phải dẫn lửa giận xuống, rồi nói:

- Nếu đã là không quen, vậy người sang đây tìm ta có việc gì?

Kẻ vừa xuất hiện thiếu phong độ đó chính là Mộ Dung Thiên, hắn cười hì hì, nói:

- Ta có vài câu muốn hỏi, không biết huynh đệ người có phải là đến đây để tham gia đại hội chiêu thân của Khiết Tây Tạng tiểu thư hay không?

Trong lúc hỏi, hắn cố tình nói hơi lớn tiếng một chút, lời vừa dứt, ở trong tháp có tới ba phần bốn số người ở đây đều dồn ánh mắt sang phía họ. Vô luận là nam hay nữ, ai nấy cũng đều quan tâm đến đầu đề nóng bỏng này, nhất là bây giờ đại hội chiêu thân chỉ còn vài ngày nữa thôi là sẽ bắt đầu, đây đúng là thời khắc thần hồn nhất thần tính.

Lẽ tất nhiên là Khiết Tây Táp không hề tham gia đại hội, đáng lẽ nàng đang không muốn bắt chuyện với người lạ, nhưng bây giờ lại đổi ý, vì nàng muốn tìm hiểu xem người bên ngoài đối với việc này có ý kiến thế nào, do đó mà lập tức đổi giận làm vui, cười nói:

- Đúng vậy, không lẽ huynh đệ cũng thế?

Vì muốn cho đối phương sớm biểu lộ những suy nghĩ trong đầu, nàng cũng dùng ngay hai tiếng huynh đệ để xưng hô với hắn. Nhận ra Khiết Tây Táp đã có chủ kiến, Lăng Đế Tư không hề nói gì, nhưng trong lòng chỉ cười thầm. Nhân vật chính lại biến thành một trong những kẻ đi truy cầu, đồng thời lại còn cùng đàm luận với những đối thủ khác, việc này quả thật là hoang đường mà.

- Không sai, ta cũng vậy!

Mộ Dung Thiên cười ha hả nói, sau đó ngữ khí liền thay đổi:

- Tuy nhiên, ta coi bộ huynh đệ ngươi có một chút không biết tự lượng sức mình đó nhé.

- Ngươi.....

Khiết Tây Táp không ngờ kẻ muốn truy cầu mình lại buông ra một câu không khách khí như vậy, nhất thời ghen hờn không biết phải nói sao.

Những khách nhân đang có mặt tại Mặc Vân tháp lúc này nhất thời đều phần chấn tinh thần, không ai buồn ngắm cảnh đêm mỹ lệ của Đô Linh hay phong thái của thánh hà nữa, mà mọi người đều đổ dồn sự chú ý lên hai người họ, cả lão bản và nữ hầu cũng không ngoại lệ, họ đều tạm thời đình chỉ mọi công việc mà vênh tai lên để nghe ngóng. Hiểu sự đúng là thiên tính của con người.

Bởi vì chiêu thân đại hội lần này có long xà hỗn tạp, thậm chí có nhiều người còn không tiếc mọi thủ đoạn để diệt trừ đối thủ cạnh tranh, tỷ như tên sắc lang này có thể tùy thời mà dùng huy chương chức nghiệp để điều động lực lượng đã được cài sẵn tại Lam Nguyệt của Long tộc. Gã bạn cùng phòng này tuy không biết ở đâu xông ra, nhưng gã lại rất có hứng thú đối với thiếu nữ cổ quái khó nắm giữ như Khiết Tây Táp, chỉ cần nàng ta hơi biểu lộ một chút tính khí ra thôi thì gã Táp Hy này sẽ gặp nguy hiểm ngay. Mộ Dung Thiên không mong bạn cùng phòng của mình sẽ dẫn thân vào vùng nước đục này, huống chi nữ tử bên cạnh gã cũng không tệ kia mà, hai người rất xứng đôi, cần bản là không cần để cho một thiên kim tiểu thư tính tình quái đản mà lại chưa từng gặp mặt, làm cho hạnh phúc chung thân của mình và thậm chí còn là tính mạng bị đe dọa nữa. Do đó mà Mộ Dung Thiên cảm thấy là mình cần làm một việc gì đó khiến cho gã thấy khó mà rút lui mới được.

Đã mở miệng rồi, tên sắc lang quyết định làm người xấu tới cùng, nói với giọng xem thường:

- Ngươi xem lại mình đi, khuôn mặt trắng như vậy, thật giống như của nữ nhân mà. Ngươi nghĩ rằng với khuôn mặt đó thì sẽ được Khiết Tây Táp ưu ái hay sao? Ta nói cho ngươi nghe, không đời nào đâu. Khiết Tây Táp là một thiếu nữ có nội hàm, nàng chỉ thích nam nhân có cá tính và mỹ lực thôi, giống như ta đây này. Ngươi hãy xem cho kỹ đi, rõ ràng là mỹ mạo không hề có một chút vết tích sẵn sù nào phải không? Sau đó thì xem lại mình đi, bất nam bất nữ, chẳng ra gì cả, ngươi không thấy đã phụ lòng phụ mẫu, đã phụ lòng bằng hữu, đã phụ lòng dân chúng và đế quốc đã bồi dưỡng cho ngươi sao? Thế nhưng ngươi vẫn có thể trưởng thành và sinh hoạt như bây giờ thì ta cũng rất bội phục dũng khí của ngươi, hoặc giả có thể nói là da mặt của ngươi quả là quá dày rồi đó.

Rồi không đợi Khiết Tây Táp kịp nói gì, hắn lại tuôn ra lời khắc bạc:

- Kiểu như ngươi thì tốt nhất nên về nhà nhào vào lòng mẫu thân, bú sữa thêm vài năm nữa đi, sữa tươi có rất nhiều chất dinh dưỡng, biết đâu có thể giúp ngươi tăng thêm vài phần khí khái của nam nhân đấy.

- Ngươi.....ngươi.....

Khiết Tây Táp run run chỉ tay vào Mộ Dung Thiên, thiếu chút nữa là thổ không nổi, còn Lăng Đế Tư ngồi ở bên cạnh tuy không nói gì, nhưng trong lòng thì nhin không được mà cười thầm. Trước đây nàng từng nghe nói Khiết Tây Táp ở trước mặt bạn cùng phòng của nàng ta vẫn thường bị khốn quẫn như thế, nhưng dù sao cũng chỉ là nghe vậy thôi, đến hôm nay mới thật sự chứng kiến bộ dạng bị cứng họng của Khiết Tây Táp, nhưng chẳng qua người trước mặt thì không phải là bạn cùng phòng của nàng ta mà thôi.

Tuy rằng trong mấy ngày qua, Mặc Vân tháp cũng vì việc này mà xảy ra không ít trường hợp có người lời qua tiếng lại để châm chọc nhau, thế nhưng trường hợp lộ liễu sắc mùi thuốc súng như thế này thì đúng là hiếm thấy. Nhất là tên nam tử khởi xướng kia lại là người không có phong độ, đồng thời nói năng cũng chẳng khách khí chút nào, tất nhiên là đâu có ai có thể chịu đựng được những lời khinh mạn như thế chứ. Nhất thời mọi người quanh đó đều cảm thấy thích thú, Mặc Vân tháp là một trong những địa điểm bị cấm đầu võ, không ai dám ở trong tháp mà dương oai; tuy nhiên, nếu hai người kia tranh cãi quá gay gắt mà không thể giải hòa thì vẫn có thể tìm đến nơi khác để quyết đấu, chừng đó họ sẽ không chút do dự mà trả tiền mua chỗ ngồi để xem một trường náo nhiệt.

Mộ Dung Thiên đẩy ngón tay của Khiết Tây Tạp ra, rồi thở dài nói:

- Ài, thật là đáng thương, cả một câu cũng nói ra không được hoàn chỉnh. Khiết Tây Tạp tiểu thư tuy rất có cá tính, nhưng người cho rằng nàng ta sẽ đối đãi đặc biệt với một kẻ kém năng lực sao? Ài, nếu người cho là vậy thì ta nghĩ người nhất định điên rồi, kém năng lực không phải lỗi của người, nhưng đi ra ngoài để mất thể diện là người không đúng rồi.

Khiết Tây Tạp rốt cuộc cũng không nén được lửa giận, nàng chẳng màn đến hậu quả, lập tức quát:

- Thứ như người mà cũng lên tiếng dạy dỗ người ta à, ta thật không hiểu nổi, phụ thân người ngày xưa sao lại không xạ người lên tường kia chứ.

Mọi người nghe vậy đều há hốc miệng kinh ngạc. Kinh điển, con bà nó thật là kinh điển mà. Không ngờ thô tục và nghệ thuật lại có thể dung hợp một cách hoàn mỹ đến như thế, quả thật là một kích chết người nha. Ngay Lăng Đế Tư ngồi đó mà cũng mở to mắt để nhìn, nàng không tin được câu nói vừa rồi lại được phun ra từ miệng Khiết Tây Tạp.

Đương nhiên là Khiết Tây Tạp không thể nào tự sáng tạo ra câu nói có cảnh giới chí cao như thế rồi, rõ ràng là phong cách mà bạn cùng phòng đã dạy cho nàng. Ngày trước mỗi lần hai người tranh chấp chuyện gì thật kịch liệt, tên bạn cùng phòng vừa nói ra câu đó thì lập tức khiến cho nàng bị cứng họng và mở mắt nhìn trần trời ngay, phải mất nửa ngày cũng không thốt ra lời được, từ đó về sau nàng lại càng không dám cãi lộn với hắn nữa.

Khiết Tây Tạp nhìn thấy Lăng Đế Tư và những người khác đều há hốc miệng mà nhìn mình, cả cảm cũng như muốn rơi xuống sàn luôn, nên nàng biết rằng chiêu tuyệt kỹ sát học được từ gã bạn cùng phòng này quả là có sức uy hiếp còn hơn trong tưởng tượng nữa. Tiểu tử trước mắt kia chắc hẳn là bị hù tới nỗi bị liệt dương suốt đời luôn quá, nghĩ tới đó, nàng cảm thấy rất đắc ý. Dám đấu với ta hả, hừ hừ, bổn tiểu thư lẽ nào chỉ có ăn chạy mới trưởng thành được chứ?

Chỉ tiếc là nàng đã không may chạm trán với lão sư dạy võ lòng của mình, do đó mà hạ tràng bị thảm tới cỡ nào không nói cũng có thể đoán được.

Hết hồi 218

223. Hồi 219: Trảo Cuồng

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 219: Trảo Cuồng

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Mọi người vốn tưởng rằng Mộ Dung Thiên trúng một kích trí mạng tất sẽ bị bại trận ngay và không thể xoay ngược thế cờ, nhưng họ vẫn mong sẽ có kỳ tích phát sinh, bởi vì trận khẩu chiến này còn đặc sắc hơn cả những cuộc thực chiến nhiều lắm.

Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Mộ Dung Thiên chậm rãi mở miệng:

- Không sai, tuy rằng ta không được giáo dưỡng, thế nhưng so với một kẻ có sinh mệnh thể chưa được hoàn toàn tiến hóa, một đứa trẻ bị vất bỏ của người tuyết ở Thánh Mẫu phong, một kẻ khiến cho hổ rác bị bế tắc, một kẻ sống trong cùng một xác với loài gián, một giống bán thực vật có sinh mệnh thể hư thối, một kẻ cần bã hôi thúi, một kẻ đầu nguồn của những danh từ dùng để phỉ nhổ, một con kiến mỗi ngày phải thoái hóa ba lần, một kẻ phế nhân tệ hại nhất trong lịch sử nhân loại, một tai họa làm mất danh giá của đồng loại, một tên tử tôn làm tổ tiên phải xấu hổ muốn chết như ngươi!

Mọi người bị lời của hắn oanh tạc cho đến nỗi đầu váng mắt hoa, nhưng tên sắc lang đó tựa như còn chưa hết lời, hắn lại tiếp:

- Cờ một tên ghê tởm như ngươi, nếu có tự sát thì nhớ đừng để lại thi thể, để tránh bị ô nhiễm môi trường. Chỉ biết làm ra vẻ đáng yêu để hồng giết được ma thú cấp S, đồ ngu có thể làm lão sư của ngươi, kẻ câm có thể dạy ngươi nói chuyện. Mỗi buổi tối, chỉ cần ngươi ngẩng đầu lên thì cả mặt trăng cũng không dám hiện ra, bạo liệt phù nhìn thấy ngươi cũng phải tự động nổ tan tành, những người di dân sang thành khác cũng vì phải ly khai ngươi nên mới phải bỏ đi như thế, trên đời này cũng chỉ có những kẻ chưa bao giờ làm chuyện tốt mới quen với ngươi, ngay cả quảng lên mặt trời vẫn không đủ bảo vệ môi trường.

Trong Mặc Vân tháp yên lặng như tờ, mỗi người đều nhìn Mộ Dung Thiên với ánh mắt hết sức kính nể. Thần cấp! Đúng là tay chửi lộn thuộc hàng thần cấp mà. Quả nhiên giết người không thấy máu! Mọi người đều nghĩ nếu mình là đối thủ của hắn thì lúc này nhất định sẽ xấu hổ muốn chết, nói không chừng còn muốn nhảy xuống lầu mà kết thúc tính mạng đi cho rồi, hoặc là cho dù có nhảy xuống thánh hà thì cũng không thể nào rửa hết được những tội ác xấu xa mà hắn vừa liệt kê ra đó thôi.

Khiết Tây Tạng tức đến nỗi muốn lộn ruột lên, nàng biết mình không có khả năng đấu lại tên khốn kiếp siêu cấp khắc bạc ở trước mắt đây, khiến nàng thiếu chút nữa là thổ huyết, mãi một lúc sau mới có thể hít thở bình thường trở lại được, sau đó lớn tiếng la:

- Ta dám cam đoan Khiết Tây Tạng tiểu thư dù có coi trúng.....ma thú thì cũng không coi trúng ngươi đâu.

Quả thật nàng rất có tư cách để thốt ra lời đó, bởi vì nàng chính là nhân vật chính trong buổi chiêu thân đại hội này kia mà.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì kêu lớn:

- Chết nha, ngươi dám nói Khiết Tây Tạng tiểu thư thích ma thú hả? Ngươi có biết là mình vừa thốt lời khinh nhờn nữ thần ở trong lòng rất nhiều người không hả?

Dưới sự bóp méo của Mộ Dung Thiên, mọi người có mặt trong Mặc Vân tháp đều trợn mắt nhìn Khiết Tây Tạng, vô luận là người dân bản địa của Đô Linh hay là người ngoài từ xa đến cũng đều là những người ái mộ Khiết Tây Tạng, do đó mà ai nấy cũng đều tỏ vẻ cực kỳ bất mãn.

Khiết Tây Tạng gặp khổ mà không nói thành lời được, chẳng lẽ phải cõi lớp dịch dung ra rồi nói “ta chính là Khiết Tây Tạng” hay sao? Như vậy thì chuyện này sẽ nhanh chóng truyền đi khắp toàn thành, thậm chí còn là toàn bộ đế quốc hoặc toàn bộ đại lục nữa, vậy thì nàng sẽ trở thành trò cười trong miệng thiên hạ rồi, đến lúc đó thì mặt mặt không thể về nhà được. Nàng cắn môi, hần học dậm chân một cái rồi nói:

- Tốt, người tốt.....

Nàng cứ lắp bắp thốt luôn mấy tiếng tốt, nhưng còn tốt thế nào thì không nói thành lời được.

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Nhẹ nề nào, ngươi đừng cần môi với giậm chân được không? Làm vậy chỉ khiến cho nhiều khách nhân cảm thấy buồn nôn thôi. Nếu như ngươi vẫn chưa nhận rõ được giới tính của mình thì hãy lấy huy chương chức nghiệp ra mà xem lại đi, mặt trên có ghi rất rõ ràng đấy. Còn nếu ngươi vẫn không đọc được thì để ta giúp cho.

Khiết Tây Tạng tức muốn điên, vừa thở gấp vừa gọi:

- Lão bản, tính tiền!

Nàng sợ nếu mình nán lại thêm dù chỉ một giây nữa thôi thì sẽ không nhận được mà phải dùng tới bạo lực, đánh cho cái mặt đều thối tha kia nát bấy quá.

Lão bản đương nhiên là biết rõ thân phận thật sự của Khiết Tây Tạng, vội chạy tới nói:

- Dạ tới đây, tới đây!

Khiết Tây Tạng móc trong túi ra hai Thủy Tinh tệ, đặt lên bàn rồi nói:

- Không cần thối, Lãng....Lãng Phỉ, chúng ta đi!

Trong cơn phẫn nộ, thiếu chút nữa thì nàng đã gọi ra tên thật của Lãng Đế Tư rồi, cũng may là đã kịp thời sửa lại.

Nhìn Khiết Tây Tạng kéo Lãng Đế Tư rồi dùng dùng nổi giận đi xuống lầu, Mộ Dung Thiên hiểu rằng gã chắc sẽ không còn mặt mũi để tham gia chiêu thân đại hội nữa rồi, thế là hắt thở dài một hơi, đồng thời cũng có chút lo lắng. Lúc này chữ gã thâm như vậy chắc không vẫn hồi được, nói không chừng sau này trong lòng gã sẽ lưu lại một vết thương không thể xóa nhòa được.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Mộ Dung Thiên tựa như người vừa thu hoạch được một món lợi, quay sang hỏi lão bản:

- Lão bản, chức nghiệp huy chương của người vừa rồi có ghi cấp bậc gì thế?

Lão bản thương hại nhìn Mộ Dung Thiên, lão biết mộng tưởng tham gia chiêu thân đại hội của gã nam tử trẻ tuổi này coi như là tiêu tan rồi, nếu như không may thì có lẽ sau này sẽ còn bị trả thù nữa.

- Thật xin lỗi, bốn quán không thể tiết lộ thân phận và địa vị của khách nhân ở đây được.

Lão bản đáp với vẻ mặt khó khăn, kỳ thật lão cũng không dám tiết lộ sự thật, bằng không nếu như Khiết Tây Tạng tìm tới cửa thì lão cũng tiêu đời luôn.

- Ủa, có luật đó nữa à? Thế thì xin lỗi đã làm phiền.

Mộ Dung Thiên thấy mọi người trong quán còn đang nhìn hẩn, nên vội vàng vòng tay nói:

- Khả khả, vừa rồi chỉ là một màn vui thôi, giờ đã kết thúc, mời chư vị cứ tự nhiên.

Lúc này mọi người mới thu lại ánh mắt, họ đối với tên tông sư chữ lộn thuộc thần cấp này vẫn còn chút sợ hãi. Nếu như Khiết Tây Tạng ra đề thì chữ lộn, đồng thời phải đụng với hẩn thì coi bộ phải chịu thua rồi bỏ quyền tham tuyển thôi, để tránh cho mình không gặp phải cảnh ngộ bị đả kích trầm trọng như vừa rồi, vĩnh viễn không thể khôi phục được nguyên khí.

Khi Mộ Dung Thiên trở lại chỗ ngồi thì Đình Đình vẫn yên lặng, trân trố nhìn hẩn.

Mộ Dung Thiên ôm mặt, cố tình làm ra bộ dạng xấu hổ, hỏi:

- Tô San, không nên nhìn ta như vậy, ta sẽ ăn không vô đâu.

Đình Đình nghe vậy thì chỉ buồn nôn, ăn cũng không nổi nữa, đúng là như lời hẩn nói lúc này, “luôn làm ra vẻ đáng yêu hòng giết được ma thú cấp S”, không phải hẩn thì không còn ai vào đây nữa.

- Khải Lý tiên sinh, ngài thật là quá lợi hại, Tô San xin bội phục sát đất!

Mộ Dung Thiên khiêm tốn nói:

- Đâu có gì, chỉ một chút giáo huấn cho tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia thôi mà.

Đình Đình trợn mắt không biết nói gì hơn, như vậy mà chỉ là một chút giáo huấn thôi à, nếu như là đại giáo huấn thì không lẽ người ta phải đi tự sát luôn sao?

- Thôi được rồi, Khải Lý tiên sinh, tại sao ngài lại đi gây chiến với người đó như thế?

Đương nhiên Mộ Dung Thiên sẽ không nói ra lời thật, do đó mà hắn bịa đại một lý do:

- Ta nghĩ tên đó rất có khả năng sẽ trở thành kẻ địch có sức uy hiếp đối với ta, gã có thể sẽ là chướng ngại vật trên bước đường của ta. Đương nhiên đó chỉ là trực giác, nhưng ta không thể để cho bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh được. Do đó mà sớm diệt trừ một kẻ địch đi vẫn hơn.

Đình Đình bật cười:

- Ta nghĩ người kia nhất định sẽ không còn mặt mũi nào để tham gia chiêu thân đại hội nữa đâu, nói không chừng sau này còn sẽ để lại ám ảnh ở trong lòng nữa đấy chứ.

Nghe Đình Đình nói vậy, Mộ Dung Thiên lại càng thêm lo lắng, đều tại vừa rồi sáng khoái quá, hóa ra chữi nhau cũng bị ghiền như thường.

oooOooo

- Tức chết ta! Tức chết ta rồi!

Ở trong nội viện của Thụy Mạn gia tộc truyền ra tiếng la hét như phát điên, kèm theo đó là tiếng chai lọ vỡ toang. Nữ tỳ Gia Bạc không dám đến gần, chỉ sợ mình sẽ trở thành cái bia cho tiểu công chúa trút cơn thịnh nộ.

Người trong gia tộc đều biết Khiết Tây Tập đã lén chuồn ra ngoài, nhưng họ không hề ngăn cản, bởi vì ai cũng biết nàng không thể nào trốn khỏi được thiên la địa võng để rời khỏi Đô Linh, do đó mà rất yên tâm. Chỉ là họ không ngờ nàng lại trở về sớm như vậy, không biết nàng đã gặp chuyện gì mà lúc này lửa giận xông thiên.

Lăng Đế Tư nhìn Khiết Tây Tập đập phá đồ đạc mà không hề khuyên can, nếu như cục tức đó mà không theo được phương thức đó để phát tiết ra ngoài thì nói không chừng nàng ta sẽ bị nghẹn chết chứ chẳng chơi. Nếu đổi lại là mình, có lẽ cũng sẽ như vậy thôi, thậm chí có khi còn tệ hơn, có thể đã ra tay ngay tại Mặc Vân tháp mà đập cho tên ma võ sĩ đó một trận tơi bời. Vừa nghĩ đến tình cảnh lúc này, nàng lại không nhịn được mà phải phì cười.

Khiết Tây Tập thấy vậy thì càng thêm bất mãn, nói:

- Lăng Đế Tư, ngươi còn cười sao? Nếu còn cười nữa thì ta sẽ cưỡng gian ngươi cho xem!

Lăng Đế Tư bật cười khanh khách:

- Cưỡng gian? Ngươi lấy cái gì mà cưỡng gian ta?

Khiết Tây Tập giơ mười ngón tay lên:

- Dùng cái này, bảo đảm ngươi sẽ muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, nửa sống nửa chết mà rên hừ hừ cho xem!

Lăng Đế Tư rút cuộc cũng không nhịn nổi, mắng:

- Khiết Tây Tập, ngươi quả đúng là một nữ lưu manh!

Có lẽ đã phát tiết được không ít khí tức, lúc này Khiết Tây Tập cũng trở lại tâm bình khí hòa được đôi chút, thế rồi nàng cũng chịu đặt mông ngồi xuống giường.

- Khiết Tây Tập, ngươi nói thử xem, tên đó so với gã bạn cùng phòng với ngươi thì ai lợi hại hơn?

- Phế ngôn, đương nhiên là bạn cùng phòng của ta rồi!

Nàng vừa nói xong thì lại thấy có chút không tự tin, vội bổ sung thêm:

- Nhiều lắm thì ngang nhau, bên tám lạng, bên nửa cân!

Lăng Đế Tư cười nói:

- Tên đó cũng rất có tính cách đấy chứ, ta xem ngươi rất hợp với hắn đấy.

- Phì, phì, phì!

Khiết Tây Tạng liên thanh phủ nhận:

- Dù cho nam nhân trong thiên hạ có bị chết sạch, ta cũng không muốn người như thế, hấn nhất định sẽ khiến ta tức chết mất!
- Người là người ngực lớn thì tất có đại lượng, không nên chấp nhất điều nhỏ nhặt như vậy, cái ngày kêu là “không chửi thì không quen biết”, nói không chừng là thần ái tình đã ban tặng nhân duyên cho người đấy.
- Quỷ mới muốn mối nhân duyên đó chứ.

Bỗng nhiên nàng nhớ ra điều gì, nhìn chăm chăm vào Lăng Đế Tư hỏi:

- “Ngực lớn tất có đại lượng”? Lăng Đế Tư, từ lúc nào mà người trở nên hư như thế hả? Thôi xong rồi, người và tên bạn cùng phòng lưu manh kia của ta đều giống nhau hết rồi, trước đây hấn cũng hay nói như thế.

Lăng Đế Tư đỏ mặt nói:

- Thì cũng học từ người chứ đâu.

Khiết Tây Tạng nghi ngờ:

- Phải không đó? Sao ta lại không nhớ đã từng nói chuyện như thế với người hả?
- Có nói nha, là người quên đó thôi. Thôi được rồi, đừng nói chuyện này nữa, giờ nói trở lại tên ma võ sĩ kia đi. Người định sẽ đối đãi với hấn thế nào trong chiêu thân đại hội đây?

Nghe nhắc tới người kia, trong lòng Khiết Tây Tạng lại tràn ngập oán hận:

- Còn thế nào nữa, đến lúc đó ta muốn hấn nhìn cho kỹ, cho hấn biết bổn tiểu thư không dễ chọc vào đâu.

Lăng Đế Tư cười nói:

- Người cũng đừng tức giận, hãy suy nghĩ chút đi, đây là lần đầu ta thấy có người rất xứng với người đó.

Khiết Tây Tạng cắn răng nói:

- Không cần nghĩ nhiều, giữa ta và hấn chỉ có thù hận bất cộng đái thiên thôi. Người nghĩ xem, vừa rồi ta bị mất mặt như vậy, ta còn đối đãi thế nào với kẻ đã chửi ta té khói được chứ?
- Ủi chà, đâu có ai biết được là Khiết Tây Tạng tiểu thư của chúng ta chứ, có sao đâu nào?

Trong lúc Lăng Đế Tư nói chuyện, trong lòng Khiết Tây Tạng lại không ngừng tính toán, xem nên làm sao để khiến cho tên đáng ghét kia bị mất mặt ngay giữa chiêu thân đại hội, vẫn hồi lại mối thù hôm nay.

Thế là số phận của hai người bạn cùng phòng từ ngày còn ở tại An Cách La Hy, kể từ đó đã bị một sợi dây vô hình cột chặt vào một chỗ.

Hết hồi 219

224. Hồi 220: Đông Phong

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 220: Đông Phong

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Ha ha ha....

- 555....

- Ha ha ha....

- 555....

-

Trong nháy mắt, chiêu thân đại hội chỉ còn hai ngày nữa là sẽ bắt đầu, có nhiều người bắt đầu nằm mơ ban ngày, tỷ như Mộ Dung Thiên là một trong số đó.

Nhìn tên sắc lang bật tràng cười dâm dăng, mặt mày hớn hở thì Đình Đình lúc này lại đang buồn rầu ảo não, đồng thời trong lòng cũng thấy có chút sợ hãi, thầm nghĩ không biết người này có phải đã bị trúng tà hay không nữa đây?

Ừm, “Xử nữ khắc tinh”, loại thuốc giống như “Tu nữ dã phong cuồng” nhưng với liều lượng nhẹ hơn đã chuẩn bị xong, nếu như Khiết Tây Tạp uống vào thì nhất định xuân tâm sẽ bùng bùng, chủ động cầu hoan, đến lúc đó lão tử sẽ thi triển toàn thân bản lĩnh, đưa nàng ta lên thẳng thiên đường, như vậy thì nếu nàng thiên kim của đại gia tộc vốn từ nhỏ đã được giáo dục kỹ càng mà bị mất đi tâm thân xử nữ, vậy thì chỉ có thể bắt đắc dĩ mà chọn mình thôi, hiền tể coi như đã định rồi. Tuyệt! Thật là tuyệt! Phải giải tán cái đại hội chiêu thân kia đi thôi. Đương nhiên, làm người cũng không nên quá phận, có một số việc cần phải gánh trách nhiệm, cùng lắm thì dẫn nàng ta bỏ trốn. Khiết Tây Tạp tựa hồ như rất hoang dã, lần trước nàng ta cũng đã bỏ nhà trốn đi rồi, chắc đó không phải là lần thứ nhất chứ. Nói trở lại, một nàng thiếu nữ thiên tài thiện dụng bốn môn ma pháp hẳn sẽ là một trợ thủ rất tốt cho mình đây.

Chỉ là không biết làm sao để lừa cho Khiết Tây Tạp đến một chỗ không người, uống “Xử nữ khắc tinh” vào, rồi sau đó lại tiến hành dụ dỗ gian dâm, đây mới chính là vấn đề lớn. Người ta là một vị tiểu công chúa, là viên ngọc quý trên tay của gia tộc, lại không quen không biết mình thì làm sao lại có thể đi gặp mặt người lạ được chứ. Mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu gió đông nữa thôi. Gió đông mà không thổi tới thì kế hoạch hoàn mỹ này cũng tiêu con mẹ nó rồi. Nhìn thấy chỉ còn hai ngày nữa là đã tới ngày cử hành đại hội, đến lúc đó Khiết Tây Tạp sẽ bận tới tám mắt mũi, vậy thì hẳn sẽ không còn cơ hội nữa.

Vừa rồi đó là thời khắc miêu tả tâm lý của Mộ Dung Thiên, và cũng là nguyên nhân tại sao hắn lại tỏ ra lúc vui lúc buồn, khiến cho Đình Đình đứng ngồi không yên, có cảm giác như là đang ngồi trên quả bom giờ vậy.

- Ài, thật là khó nha!

Nghe Mộ Dung Thiên đột nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi, Đình Đình nghi hoặc hỏi:

- Cái gì?

Mộ Dung Thiên lại thở dài một hơi:

- Ta nói là kế hoạch khó mà thực hiện được, có khả năng sẽ bị chết trong trứng nước lắm.

Đình Đình không hiểu gì cả, vội hỏi lại:

- Khải Lý tiên sinh, ngài có thể nói cụ thể một chút không? Biết đâu ta có thể giúp được chút ý kiến?

- À, thì là kế hoạch Đọa lạc thiên sứ, dụ dỗ gian dâm Khiết Tây Tạp đấy!

Đình Đình nghe vậy thì thiếu chút nữa ngất đi luôn, tuy rằng mưu kế đó là do nàng nghĩ ra đầu tiên, nhưng lúc đó hơn phân nửa là chỉ nói đùa, không ngờ tên tiểu tử này lại tính làm thật. Hơn nữa, ở trước mặt mình mà hắn lại nói tới việc đó, không ít thì nhiều cũng có chút quái đản. Người này quả thật đúng là sắc lang một trăm phần trăm đây mà. Đã vậy lại còn gọi nó là kế hoạch Đọa lạc thiên sứ nữa chứ, rõ ràng là một chuyện hạ lưu xấu xa, vậy mà còn nghĩ ra được cái tên phong nhã bao hàm nhiều triết lý như vậy nữa.

- Đình Đình tiểu thư, nàng biết cái loại mê huyễn thuật có thể mang Khiết Tây Tạp ra ngoài được không?

Sau khi hỏi xong, hắn mới thấy mình ngu xuẩn. Nếu như nàng biết loại kỳ thuật đó thì sao lại không trực tiếp mang Khiết Tây Tạp bỏ lên giường mình cho rồi, vậy còn dùng tới thuốc làm chi?

Đình Đình lại một lần nữa bị sức tưởng tượng của Mộ Dung Thiên làm cho khuynh đảo, chỉ biết lắc đầu nguây nguẩy, lúc này nàng đang nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, tư thế rất mê hồn, phảng phất như có ám thị điều gì đó. Hiện nay tại các khách sạn bình dân của Đô Linh đều chật ních người và không còn phòng trống nữa, nếu không phải Long vương đã sai người đặt phòng cho Mộ Dung Thiên trước thì có lẽ giờ đây hắn đã phải ngủ ngoài đường rồi. Tuy nhiên, Long vương chỉ đặt một phòng cho hắn, còn Đình Đình là do tên sắc lang tự ý dẫn theo, do đó mà cô nam quả nữ chỉ có thể ở chung một phòng mà thôi.

Sự việc này cũng không nằm ngoài dự liệu của Mộ Dung Thiên. Vì không mượn được gió đông nên hắn có phần phiền não, nên cũng làm như không trông thấy vẻ quỵên rũ của Đình Đình, chỉ nói:

- Ta ra ngoài một chút.

oooOooo

Trên đường đi, khắp mọi ngõ ngách đều náo nhiệt phi thường, tựa như ngày tết vậy. Số lượng người ở đây đông hơn ngày thường rất nhiều, dĩ nhiên nguyên nhân chính là vì đại hội chiêu thân của Khiết Tây Tập. Ngoài số người từ bên ngoài đến đây vì muốn thử vận may ra, còn có không ít người địa phương cũng thích náo nhiệt. Vì vậy mà những tửu điểm, thực quán, và các nơi giải trí khác đều rất khó tìm được chỗ, muốn ăn ở đâu cũng phải xếp hàng lâu, bằng không thì đóng gói mang đi. Dù có tiền cũng không ngoại lệ, vì ở đây kẻ giàu cũng không ít, điều mà bọn họ quan tâm chính là tình huống của chiêu thân đại hội. Hôm nay có những “tin tức nội bộ” đủ các loại đã được đồn đãi rầm rầm trong thành, những chuyện đó vẫn chưa ngã ngũ, không biết lời đồn so với tình hình thực tế thì có được mấy phần trung thực, vì tuyệt đại đa số đều là những tin vịt và lại còn được thêm mắm dặm muối nữa chứ.

Mộ Dung Thiên đi qua hơn mười nơi mà vẫn chưa tìm ra được chỗ ngồi, vô luận là tửu điểm bình dân ở góc đường hay là phạm điểm cao cấp của dũng sĩ cũng đều như nhau. Trong lúc hắn đang chán nản bước vào một phạm điểm cao cấp thì chợt ở trước mặt có một nhóm người đang đi tới.

Mộ Dung Thiên vừa trông thấy nhóm người đó thì hai mắt lập tức sáng ngời. Thông thường khi hắn rơi vào những tình huống hưng phấn như vậy là vì đã trông thấy mỹ nữ, mà nhóm người đang đi đến gần kia quả thật cũng có hai nàng mỹ nữ, tuy nhiên ánh mắt của hắn lúc này lại đang dừng ở trên người một nam tử đang mặc hoa phục kia.

Ước Sắt Phu? Là nhị công tử của lão ô quy Cát Tư, gã đến Đô Linh này làm gì? Chẳng lẽ cũng vì chiêu thân đại hội mà đến? Nếu đúng vậy thì thật là tẩu xảo. Trên mặt gã lộ vẻ xanh xao tái nhợt, tuy không rõ ràng, nhưng trong mắt một kẻ lành nghề như Mộ Dung Thiên thì chỉ nhìn thoáng qua cũng biết, hơn nữa cước bộ của gã không có lực, so với lần trước gặp mặt ở Tư Ba Đạt Khắc Lộ thì còn tệ hơn. Trong lòng Mộ Dung Thiên biết rõ, lúc trước mình đã cho gã loại thôi tình dược với sức thuốc khá nặng và dễ gây nghiện thì nay đã có tác dụng rồi, không bao lâu nữa, tên tiểu tử này sẽ thành một cây gỗ mục thôi. Vừa nghĩ tới đó thì hắn không khỏi cười thâm trong bụng.

Bên cạnh Ước Sắt Phu là hai nàng cung tiễn thủ xinh đẹp, thân hình uốn éo như thủy xà, thật rất dễ thu hút ánh mắt của nam nhân, có lẽ họ là nữ nhân của Ước Sắt Phu rồi. Đám người đi phía sau mới khiến cho Mộ Dung Thiên giật mình kinh hãi, bọn chúng không một ai là không có bộ mặt lãnh lẽo, trời đang quang đãng như vậy mà bọn chúng lại khoác áo mưa trên người, trên vai trái có một chiếc đầu khô lâu há to miệng cười âm hiểm, trông rất sống động. Đám người này đã từng khiến hắn chịu nhiều khổ sở, giống như những con trùng ăn xương vậy, bọn họ chính là Tử Thần Truy Sát đoàn. Do đó mà hắn có ấn tượng rất sâu sắc với chúng, và cũng chỉ có bọn chúng mới có thể mặc phục trang hơi giống với y phục của ẩn sĩ để che giấu chân diện mục. Mộ Dung Thiên nhanh chóng đưa ra mấy suy đoán, một là bọn chúng đi theo để bảo vệ Ước Sắt Phu, hai là nếu thấy cần thiết thì sẽ diệt trừ đối thủ cạnh tranh. Xem ra Cát Tư thấy không thể tiêu diệt được Thụy Mạn gia tộc nên muốn dùng tới sách lược thông gia đây; đương nhiên, thân là hội trưởng liên chức công hội, lão cũng không dám khẳng định sẽ thành công, bởi vì Thụy Mạn gia tộc chỉ có một người nổi trội, nên đã sớm tuyên bố với bên ngoài, chỉ cần là Khiết Tây Tập ưng ý thì ai cũng có thể trở thành người nhà của họ, những việc khác đều không quan trọng.

- Đúng là chết tiệt, sao lại nhiều người như thế chứ, cả một chỗ ngồi cũng không có.

Ước Sắt Phu lên tiếng chửi đồng. Khi gã thấy Mộ Dung Thiên đang nhìn mình thì nhú mày hỏi:

- Xin hỏi các hạ đang nhìn ai?

Gã cho rằng Mộ Dung Thiên đang nhìn hai mỹ nữ bên cạnh mình nên rất bức mình, nhưng vì chưa rõ tình huống thế nào nên còn chưa dám làm bậy. Bởi vì nơi đây có tên gọi là “Thánh Đường”, là một quán ăn cao cấp của dòng dõi, những ai vào được đây đều là người có thực lực và địa vị, thậm chí cả thánh cấp cường giả cũng có thể đến đây nữa là. Tỷ như gia chủ của Thụy Mạn gia tộc đời trước, tức là ông nội của Khiết Tây Tạp, Phong hệ thánh cấp ma pháp sư Sáng Sâm vẫn thường thích đến Thánh Đường để thưởng thức Khổ Tham trà bí chế tại đây, và cũng nhờ đó mà nghĩ thông suốt được nhiều vấn đề về ma pháp. Thánh Đường cũng vì vậy mà nổi danh, nó hấp dẫn rất nhiều ma pháp sư truy cầu thánh cấp đến đây để nhâm nhi Khổ Tham trà, hầu mong có thể tăng thêm vốn liếng của họ. Nếu may mắn gặp được Sáng Sâm thì lại càng được quang vinh hơn.

- Ủy, xin lỗi, ta nhận lầm người.

Mộ Dung Thiên nói xong thì cúi đầu đi về phía trước, nhưng khi vừa khuất mình vào ngã rẽ thì chuồng thẳng luôn vào nhà xí, đến khi trở ra thì đã biến thành thương nhân Đan Ni Tư.

Mộ Dung Thiên ngênh ngang bước trở lại quán, mấy ngày nay có rất nhiều danh nhân xuất hiện tại Đô Linh, mà hắn là một thương nhân ngoại quốc nên căn bản là không hề gây sức chú ý; huống chi ngoài quan viên và thương nhân của Lam Nguyệt ra, những võ giả thông thường rất ít có người nhận biết được hắn.

Ước Sắt Phu vừa kiếm được một chiếc bàn, có lẽ nhờ mượn danh tiếng của phụ thân gã nên mới “mời” được vị khách nhân cấp thấp ngồi ở bàn này trước đó đi nơi khác chơi, bằng không thì sao đến phiên gã nhanh như vậy chứ.

- Hey, Ước Sắt Phu!

Gã nhí nhĩ tử của Cát Tư đang học đòi văn vẻ, phẩm thưởng Khổ Tham trà nóng hổi, thì chợt bị ai đó vỗ lên vai, làm cho nước trà trong miệng gã suýt tí đã bị phun ra ngoài. Gã tức giận quay đầu lại để xem kẻ nào dám ăn gan báo, còn đám thành viên của Tử Thần Truy Sát đoàn thì đều nhất tề rút binh khí ra để đề phòng bất trắc. Bọn chúng tựa như đã được huấn luyện theo cách huấn luyện nghiêm ngặt của các tinh anh trong binh đội đặc chủng vậy, tuyệt không bỏ qua dấu hiệu có khả năng uy hiếp nào.

Bộ mặt phần nộ của Ước Sắt Phu khi vừa nhìn thấy người mới đến thì lập tức đổi thành vui vẻ ngay, tựa như đứa con nhỏ nhìn thấy phụ thân của nó mới về vậy, gã tươi cười chào đón:

- Ủi chà, thật là khó tin, không ngờ lại gặp được Đan Ni Tư tiên sinh ở đây. Nếu không chê thì xin mời cùng ngồi xuống đây, để chúng ta có dịp hàn huyên.

Rồi gã quay nhìn đám Tử Vong Truy Sát đoàn đang cầm vũ khí hằm hằm, lớn tiếng la:

- Các ngươi thật vô lễ, Đan Ni Tư tiên sinh là hảo bằng hữu của ta, chỉ có một chút thôi mà đã khấn trương như vậy rồi, thật là làm ta mất mặt mà.

Đám Tử Vong Truy Sát đoàn nghe gã nói vậy thì mới biết người kia là bằng hữu đã quen biết từ trước, vì thế nên mới nói lỏng cảnh giác ra.

Mộ Dung Thiên không chút khách khí, liền ngồi xuống đối diện với gã, rồi cười nói:

- Ta cũng không ngờ lại có thể gặp được Ước Sắt Phu huynh đệ ở đây, thật là tẩu xảo làm sao.

Ước Sắt Phu tự mình rót cho Mộ Dung Thiên một ly Khổ Tham trà, cười ha hả nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, lẽ nào người cũng đến đây vì đại hội chiêu thân của Khiết Tây Tạp tiểu thư?

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ gã rửa con nhĩ tử của Cát Tư này đúng là để bộ óc ở trong quần đây mà, rõ ràng quy luật đã nói trước là người ngoại tịch không có tư cách tham gia đây thôi. Tuy nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng hắn vẫn nói:

- Ta tuy ngưỡng mộ Khiết Tây Tạp tiểu thư đã lâu, chỉ tiếc là ta không có quốc tịch của Lam Nguyệt thôi.

Ước Sắt Phu vỗ trán thốt:

- Phải rồi, thiếu chút nữa thì ta đã quên mất. Đan Nhi Tư tiên sinh, thật xin lỗi, việc này ta cũng không giúp được người rồi. Hiện nay người ngoại quốc muốn nhập tịch ở Lam Nguyệt thì rất khó khăn, ngay cả người sinh tại bốn quốc cũng phải được kiểm tra kỹ càng bao nhiêu lượt, cho tới khi giới cao tầng xác định không có gì khả nghi thì mới có được hộ tịch.

Mộ Dung Thiên cười cười nói:

- Không sao, lần này những người tham tuyển đại hội chiêu thê có ít nhất cũng là vài chục vạn, chừng nào mới đến một tiểu nhân vật như ta chứ? Ta xem Ước Sắt Phu huynh đệ tư thái hào hùng khí khái, thiếu niên đắc chí, coi bộ rất có hy vọng đấy.

Ước Sắt Phu nghe vậy thì ngoác miệng ra cười lên đến tận mang tai, bộ dạng thỏa mãn giống y như Trư Bát Giới vừa ăn xong nhân sâm vậy, gã vội vàng nói luôn miệng:

- Đâu có đâu có, ta cũng rất mong được như lời quý hóa của tiên sinh đấy chứ. Ta đến đây cũng chỉ vì nghe theo lệnh gia phụ mà thôi, chỉ biết cố gắng làm hết mình, tuy nhiên, dung mạo của Khiết Tây Tạng tiểu thư quả thật là xuất chúng, thật khiến cho ta động tâm, hắc hắc.....

Trong lòng Mộ Dung Thiên khê rúng động, hẳn đã đoán không sai, lão ô quy quả là có ý đó, thế nhưng cứ nhìn vào dáng dấp bệnh lao quỷ của tên tiểu tử này thì cũng không cần lo Khiết Tây Tạng sẽ coi trọng gã. Nàng thiên kim thành chủ kia dù có ngốc cỡ nào, khi chiêu phu thì cũng phải chọn một tên khỏe mạnh chút, bằng không thì lúc lên giường sẽ không thỏa mãn được nàng ta, Thụy Mạn gia tộc cũng sẽ chẳng thêm một tên cháu rể hư nhược như thế, bằng không thì đám họ thật sự sẽ bị tuyệt tự tuyệt tôn lắm.

Ước Sắt Phu ho khan một tiếng rồi vỗ vào hông hai nàng cung tiễn thủ xinh đẹp một cái, hai người họ hiểu ý, liền dịu dàng đứng dậy bước sang nơi khác.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì biết là gã có chuyện muốn mật đàm với mình, rất có khả năng là muốn xin xỏ thêm đan dược, bằng không thì sao lại khó mở miệng ở trước mặt nữ nhân của mình chứ.

Quả nhiên một khắc sau, Ước Sắt Phu liền mở miệng, gã không biết dùng Tự Âm thuật nên chỉ đành hạ giọng thật thấp:

- Đan Nhi Tư tiên sinh, người bán cho ta tí thuốc nhé, ta cũng vừa mới dùng hết rồi.

Mộ Dung Thiên giả bộ giật mình:

- Ước Sắt Phu huynh đệ, không phải người mới mua hồi tháng trước sao? Mới đó mà đã dùng hết rồi à?

Ước Sắt Phu ngượng ngùng nói:

- Không gạt gì tiên sinh, tính dục của tiểu đệ có phần mạnh hơn người thường, nhất là hai tháng nay vừa thu được không ít mỹ nữ, do đó mà cũng dùng nhiều hơn. Vừa khéo tiên sinh lại đang có mặt tại Lam Nguyệt, không biết có thể phối chế cho ta một ít hay không?

Mộ Dung Thiên thở dài, nói:

- Ước Sắt Phu huynh đệ, lúc đầu ta đã nói với người rồi, tuy thuốc đó có thể kích thích năng lực của người ta lên đến một mức độ nhất định, nhưng mà chuyện phòng the dù sao thì cũng không nên quá độ, phải biết tiết chế mới được.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng hẳn không khỏi nở hoa, với tiểu tử người hảo sắc như mạng, hơn nữa được vật của ta có chất nghiện, người mà tiết chế được thì mới là lạ.

Ước Sắt Phu vội la lên:

- Ta thiên tính phong lưu, nhìn một đám mỹ nữ đông đảo ở trước mắt thì làm sao nhịn được chứ. Đan Nhi Tư tiên sinh, mỗi tháng hãy bán cho ta hai bình đi, giá cả bao nhiêu tuyệt không thành vấn đề.

Mộ Dung Thiên làm bộ ra vẻ do dự tới gần nửa phút rồi sau đó mới gạt đầu, nói:

- Thấy Ước Sắt Phu huynh đệ hợp với ta như vậy, ừm, được rồi!

Ước Sắt Phu cảm kích đến rơi nước mắt, nói:

- Đa tạ, đa tạ Đan Ni Tư tiên sinh! Ta biết ngươi là người tốt mà.

Rồi gã quay đầu lại gọi lớn:

- Lão bản, mau lên, trà tốt nhất, rượu và thức ăn tốt nhất, tất cả mau mang ra đây cho ta.

Song phương đều đạt được mục đích của mình, nên ai nấy cũng đều tận tình ăn uống no say. Bước đầu tiên trong kế hoạch Đọa lạc thiên sứ của Mộ Dung Thiên và cũng là bước quan trọng nhất, tuy không thu lượm được tin tức gì, nhưng vì chuyện buôn bán này mà khiến hắn cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Sau khi trở lại phòng trọ tại khách sạn bình dân, hắn chợt phát hiện một nữ nhân, chẳng những vậy mà lại còn là một trang đại mỹ nữ nữa. Nữ nhân này có mái tóc hung bồng bênh phá cách, cùng với khuôn mặt ngây thơ hoàn mỹ đẹp tựa búp bê.

Sau khi nhận ra thân phận của nàng ta, Mộ Dung Thiên mừng đến nỗi suýt nữa thì ngất đi luôn. Thần ạ, thật không thể nào! Không cần mượn mà gió đông cũng thổi tới rồi!

Hết chương 220

225. Hồi 221: Ấu Tượng

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 221: Ấu Tượng

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Giờ đây được ngắm Khiết Tây Tạp gần ngay trước mắt, so với hình ảnh lúc trước ở trên kính tượng còn đẹp và có khí chất hơn nhiều lắm. Mày liễu cong vút, đôi mắt to tròn như hai vàng trắng non, nếu nhìn thoáng qua thì tựa hồ như chúng hé lộ ra vài phần giáo hoạt của tiểu hồ ly. Chiếc mũi dọc dừa thẳng tắp, đôi môi anh đào mềm nhuyễn như tơ, còn khoe miệng thì hơi nhếch lên biểu lộ nội tâm kiêu ngạo và đầy tự tin của chủ nhân. Tuy cũng đều là thiên kim tiểu thư, nhưng tính cách của nàng và Mâu Cơ lại không giống nhau, toàn thân Khiết Tây Tạp có vài phần mỹ lệ thanh tú, do đó mà trên người lại càng có sức hấp dẫn hơn.

Trước kia Mộ Dung Thiên còn tưởng nàng chỉ là một kẻ ngốc, làm thiên kim tiểu thư không chịu, mà lại bỏ nhà trốn đi để chịu khổ. Nhưng giờ đây nhìn thấy nàng ngay trước mắt thì hắn bỗng nhận ra những gì mình nghĩ về nàng trước kia đều là vô đoán, một trang mỹ nữ như vậy nhất định không phải là hạng ngốc nghếch, nàng tựa như là tinh linh do thiên địa linh khí cấu thành, tràn ngập sự thông tuệ vậy.

Mộ Dung Thiên nheo nheo mắt:

- Nếu như ta không lầm, tôn giá là Khiết Tây Tạp tiểu thư phải không?

Khiết Tây Tạp cười cười đáp:

- Ta dám cam đoan, Khải Lý tiên sinh ngài tuyệt đối không nhìn lầm!

Mộ Dung Thiên mừng rỡ hô lớn:

- Í, thần ạ, quả nhiên là Khiết Tây Tạp tiểu thư thật rồi, được phương giá của nàng quang lâm, ta cảm thấy rất vinh hạnh, xin mời ngồi!

Cùng với cảm giác hưng phấn, trong lòng hắn cũng đồng thời cảm thấy nghi hoặc, tại sao Khiết Tây Tạp lại tìm đến cửa, và lại còn biết rõ tên mình nữa?

Khiết Tây Tạng mỉm cười thật tươi, rồi cất giọng như chuông bạc, nói:

- Khải Lý tiên sinh, nghe nói lúc bảy tuổi người đã từng một mình xông vào hắc thủy đàm của huyền linh thâm lâm, đồng thời còn giết cả một con hắc thủy ma miệt [1] phải không?

Việc này có ghi lại trong sập tài liệu của Khải Lý mà Long vương đã đưa cho Mộ Dung Thiên, hẳn vốn đã thuộc lòng từ lâu, nhưng sự thật thì khác xa với những lời mà Khiết Tây Tạng vừa nói. Lúc còn nhỏ, Khải Lý quả thật có chạy vào hắc thủy đàm, nhưng sau khi gặp được ma thú cấp C là Hắc thủy ma miệt thì gã đã sợ chết khiếp, rồi đứng chết trân tại chỗ, may mà lúc đó có một vị Ảnh cấp thích khách đi ngang qua đó nên đã ra tay cứu giúp, đồng thời y chẳng những không thềm chiếc sừng của nó mà còn lại đem tặng cho gã. Sau khi Khải Lý quay trở ra từ hắc thủy đàm, mọi người nhìn thấy tay gã cầm miệt sừng thì lầm tưởng là gã đã may mắn giết được con ma thú đó, mà lúc đó gã lại là tuổi trẻ vô tri nên cứ hồ đồ nhận đại, lúc bấy giờ còn khiến người ta tưởng rằng gã là người may mắn được thần đặc biệt chiếu cố nữa chứ.

Nhưng đương nhiên Mộ Dung Thiên sẽ không phủ nhận niềm quang vinh có lợi cho hình tượng của mình, vì vậy mà gật đầu ngay:

- Đúng thế, đúng thế! Không ngờ Khiết Tây Tạng tiểu thư cũng đã nghe qua sự việc đó à?

Khiết Tây Tạng tựa như nhìn thấy ngôi sao thần tượng của mình, hai mắt liền sáng lên:

- Thật là hay quá, không ngờ ta lại có ngày gặp được Khải Lý tiên sinh. Nói thật chứ, khi đó ta và người đều bằng tuổi nhau, nhưng ta lại không có được cái dũng khí đó, nên trong lòng vẫn thường ngưỡng mộ người từ lâu, vì vậy nên mới nhờ gia phụ tra xét lại danh sách những người vừa vào thành hôm nay. Quả nhiên là phát hiện được tên của người ở trong đó. Sau đó ta phải hỏi thăm nhiều chỗ thì mới biết được nơi trú ngụ của người, chỉ là mạo muội quấy rầy, thật là thất lễ.

Mộ Dung Thiên càng mừng hơn, không thể nào, chẳng lẽ lão thiên gia đã chịu mở mắt rồi sao? Lẽ nào từ nhỏ Khiết Tây Tạng đã sùng bái Khải Lý rồi? Tuy rằng thực lực hiện nay của Khải Lý không được xem là cao, nhưng đối với người đã sùng bái gã từ nhỏ thì lại là khắc cốt ghi tâm. Khải Lý à Khải Lý, tiểu tử người đã tặng ta một phần hậu lễ, vậy thì ta cũng không khách khí mà nhận lấy đâu.

Bởi vì hai người vốn chưa hề quen biết từ trước, vì vậy mà Mộ Dung Thiên căn bản không ngờ tới âm mưu gì, hẳn thần nhiên nói:

- Đâu có, đâu có, kỳ thật thì ta cũng rất ngưỡng mộ tiểu thư, quả nhiên nghe tiếng không bằng gặp mặt, vẻ đẹp của nàng thật đã làm ta khuynh đảo.

Trong sự mừng rỡ ngạc nhiên, tên sắc lang đồng thời cũng xoay chuyển ý nghĩ trong đầu, không biết có nên thực hành kế hoạch Đọa lạc thiên sứ hay không, bởi vì đây chính là cơ hội tốt. Tuy nhiên, nếu Khiết Tây Tạng quả có chút tình ý với Khải Lý thì hẳn cũng không cần phải dùng tới thủ đoạn, và trong ngày chiêu thân đại hội thì hẳn vẫn chiếm được ưu thế. Mộ Dung Thiên lưỡng lự đắn đo mãi, cuối cùng hẳn quyết định không bỏ qua cơ hội này. “Con vịt một khi bị nấu chín thì sẽ không bay đi đâu được”, đây chính là chân lý mà hẳn vẫn luôn tâm niệm.

- Khải Lý tiên sinh, Khiết Tây Tạng tiểu thư, xin mời dùng trà!

Lúc này Đình Đình dịu dàng bưng khay trà bước đến gần.

Mộ Dung Thiên lập tức ngắt lời:

- Tô San, sao lại dâng lên thứ nước trà tệ như vậy cho Khiết Tây Tạng tiểu thư chứ, cứ để ta. Vừa khéo ta lại có mang theo trà Bích la thanh từ quê nhà lên, nó cần phải dùng một loại thủ pháp đặc biệt để chế biến thành một loại trà tốt nhất, may mà ta cũng hiểu đôi chút, để ta bêu xấu trước mặt Khiết Tây Tạng tiểu thư để nàng phẩm thưởng xem sao.

Hắn nói xong thì lập tức đứng dậy đi vào phòng, định sẽ lấy “Xử nữ khắc tinh” ra để dùng. Khiết Tây Tạng à Khiết Tây Tạng, nàng đã có ý với ta vậy thì cứ theo ta đi, ha ha....

Tuy nhiên, gian kế của tên sắc lang liền nhanh chóng thất bại, chỉ thấy Khiết Tây Tạng thở dài cản hẳn lại rồi nói:

- Khải Lý tiên sinh, không cần phiền phức vậy đâu, trong nhà ta có chút việc, nên ta phải lập tức quay về đây.

Mộ Dung Thiên sốt sắng giữ khách:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư sao không ở chơi thêm tí nữa, chí ít cũng uống xong ly trà rồi đi chứ nhỉ.

- Không được, ta chỉ đến gặp Khải Lý tiên sinh một lát thôi.

Câu trả lời của Khiết Tây Tạng khiến hần vô cùng thất vọng, nhưng câu nói tiếp theo của nàng thì lại khiến hần bừng lên hy vọng:

- Cũng may là tối mai ta còn một ít thời gian rảnh rỗi, không biết đến lúc đó có thể mời tiên sinh dùng bữa cơm tối được chăng? Coi như là để ta tận chút tình địa chủ vậy mà.

Mộ Dung Thiên không ngờ sự việc lại xoay chiều nhanh như vậy, thế là mặt mũi hớn hởi, nói:

- Đương nhiên, đương nhiên!

Buổi tối rất tốt, có rất nhiều chuyện không tiện làm vào lúc ban ngày nhưng lại đều xảy ra vào buổi tối, nếu có thể tìm được một địa phương chỉ có hai người thì đó lại càng tuyệt hơn. Tuy nhiên, lúc này không thể thuê phòng tại các khách sạn bình dân được, đây mới là một vấn đề nan giải khác đây. Chẳng lẽ phải đánh “dã chiến” sao?

Lúc này Khiết Tây Tạng lại nói:

- Vậy được rồi, có lẽ Khải Lý tiên sinh cũng biết, hiện tại ta không thích hợp lộ diện công khai. Tại một khu vực ở cách thành tây chừng trăm dặm có một quán nhỏ cho thuê bao sương, nơi đó khá vắng người mà hoàn cảnh lại u nhã, đúng là rất tiện lợi. Chẳng hay ý tiên sinh thế nào?

Mộ Dung Thiên càng nghĩ thì càng thấy Khiết Tây Tạng cực kỳ đáng yêu, tất cả dự định của nàng ta đều tựa như rất thuận lợi cho kế hoạch dụ dỗ gian dân của mình vậy, thế là hần vội vã trả lời không chút do dự:

- Vậy thì quá tốt, ta cũng rất thích những địa phương yên tĩnh, chúng có thể khiến ta lĩnh ngộ ra được đạo lý của nhân sinh!

Mộ Dung Thiên lộ ra dáng vẻ của một triết giả, khiến Đình Đình ở bên cạnh trông thấy mà chỉ muốn buồn nôn.

Nhìn nét mặt tươi cười xấu xa của Mộ Dung Thiên, Khiết Tây Tạng cũng nở nụ cười giả hoạt như tiểu hồ ly, rõ ràng cả hai đều mang ý xấu trong lòng.

Sau khi Mộ Dung Thiên tiễn Khiết Tây Tạng ra về, hần trở về với bộ mặt hài lòng như vừa trúng số vậy. Đình Đình nhíu mày hỏi:

- Khải Lý tiên sinh, chẳng lẽ ngài không cảm thấy Khiết Tây Tạng tiểu thư có điều gì đó kỳ quái à?

Mộ Dung Thiên vui mừng hớn hởi nói:

- Có gì kỳ quái đâu chứ, không lẽ nàng ta tới kỳ kinh nguyệt rồi sao? Tô San, kỳ thuật của nàng thật là tuyệt đấy, cả việc đó mà nàng cũng nhìn ra được.

Đình Đình tức giận trừng mắt nhìn hần, thầm nghĩ chẳng biết trong đầu tiểu tử ngươi chứa thứ gì vậy không biết.

- Ta nói là, dường như nàng ta hẹn ngài ra ngoài là có mưu đồ gì đó.

Mộ Dung Thiên cười ha hả:

- Tất nhiên rồi, ta biết mà.

Đình Đình ngạc nhiên hỏi:

- Ngài cũng biết sao?

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Phải, nhất định là có mưu đồ, nàng ta chắc chắn là có ý với ta nên muốn tìm một chỗ nào đó để bồi dưỡng tình cảm, như vậy không phải là đã quá rõ ràng rồi sao? Ai cũng nhìn ra được mà.

Đình Đình nghe vậy thì cũng bội phục tên mặt dày này luôn, nàng nói:

- Khải Lý tiên sinh, ý ta muốn nói là, có khi nào nàng ta muốn lừa ngươi không?

Mộ Dung Thiên không đồng ý:

- Làm gì có, chúng ta không thù không oán, vả lại nếu muốn tìm ta thì sao nàng ta lại phải lén lút lút lút phiền phức như vậy? Đồ Linh là địa bàn của gia tộc nàng ta, chỉ tùy tiện nói với phụ thân một tiếng có phải là xong rồi không?

Trên thực tế thì Đình Đình cũng suy đoán theo trực giác mà thôi, bởi vì nàng cũng không biết người hôm qua mà Mộ Dung Thiên đã đắc tội tại Mặc Vân tháp chính là Khiết Tây Tạp, mà nàng thiên kim tiểu thư của Thụy Mạn gia tộc từ nhỏ đến lớn hầu như chưa từng ly khai gia tộc bao giờ, trên lý thuyết thì không thể kết oán thù với người ở xa ngoài ngàn dặm như hắc mồi phải.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Tô San, nàng đừng nghĩ nhiều nữa, có lẽ nàng cho rằng một người quý phái như nàng ta mà lại đi tìm một tên ma vô sĩ cón con như ta là bất bình thường, nhưng nàng đừng quên, Khiết Tây Tạp tiểu thư là một kỳ nữ, chúng ta không thể dùng lễ thường mà suy đoán được.

Đình Đình gật đầu:

- Chỉ hy vọng là thế!

oooOooo

- Lăng Đế Tư, người có biết lúc đó tên kia nói gì hay không? Hắc bảo “ta cũng rất thích những địa phương yên tĩnh, vì chúng dễ khiến cho ta lĩnh hội được đạo lý của nhân sinh” đó, ha ha ha....

Từ trong nội viện của Thụy Mạn gia tộc truyền ra tiếng cười đầy đắc ý, Khiết Tây Tạp ôm bụng cười lăn lộn, đến nỗi không ngồi dậy được nữa.

Lăng Đế Tư cũng cười theo:

- Khiết Tây Tạp, ta thấy ngươi thật là quậy nha.

Khiết Tây Tạp phải vất vả lắm mới ngưng cười được rồi nói:

- Tên kia còn tưởng ta thật xem hắc như thần tượng nữa chứ, thật là mặt dày mà. Ta nhìn hắc chỉ muốn mửa thôi. Ờ Lăng Đế Tư, người có biết khi ta đưa hên hắc đến chỗ cho thuê bao sương để ăn cơm tối thì hắc đã nghĩ gì không?

Lăng Đế Tư làm mặt nghiêm nói:

- Xin lỗi, Khiết Tây Tạp tiểu thư, ta phải cưỡng gian ngươi!

Nàng nói xong thì lại ôm bụng lăn ra cười.

Nhị nữ cười giòn thêm một lúc nữa rồi Lăng Đế Tư mới ngồi dậy hỏi:

- Được rồi, đến lúc đó ngươi định sẽ làm sao đối phó với hắc?

Khiết Tây Tạp nở nụ cười quỷ dị, đáp:

- Ngươi chỉ chờ xem kịch vui là được. Tới lúc đó thì ngươi sẽ biết, những kẻ dám đắc tội với ta, tất cả đều sẽ không có kết quả tốt đâu!

Lăng Đế Tư cười cười:

- Vậy còn tên bạn cùng phòng với ngươi thì thế nào, sao hắc vẫn được nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật thế?

Khiết Tây Tạp phì một hơi, rồi nói:

- Làm sao có thể đánh đồng tên biến thái đó với những người khác chứ, hần căn bản đâu biết ta là nữ nhân!

Nói xong lời đó, nàng lại chống cằm buồn bã nói tiếp:

- Nói thật chứ, tên đó tuy nhiều lúc ghê tởm muốn chết, nhưng cũng có lúc lại rất đáng yêu. Thật đáng tiếc, không biết đời này chúng ta còn cơ hội gặp lại nhau nữa hay không.

Sau khi vô ý nhắc đến người kia, Lăng Đế Tư chợt cảm thấy hối hận, nàng vội chuyển đề tài:

- Thôi được rồi, ngày mai ngàn vạn lần người đừng chơi quá tay là được.

- Sẽ không đâu.

Khiết Tây Tạng nheo nheo mắt, cười nói:

- Nhưng bồn tiểu thư muốn khiến cho hần vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên được thôi, ha ha....

Cùng lúc đó, tại một căn khách điểm xa xa trong thành, Mộ Dung Thiên cũng nắm chặt tay, miệng nở nụ cười đầy thâm dâm đang nói với Đình Đình:

- Bồn quan sẽ khiến cho nàng ta trở thành linh hồn dưới thương của ta, ha ha ha....

Hết hồi 221

=====

Chú thích

[1] miệt: châu chấu.

Xin lưu ý: bởi vì những chương sau này tác giả chỉ gọi giả danh của Đình Đình là Tô San, nên nhóm dịch chúng tôi xin mạn phép sửa lại giả danh của nàng từ Tô Phi thành Tô San (kể cả những hồi trước) để khỏi bị lầm lẫn sau này.

226. Hồi 222: Trùng

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 222: Trùng

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Buổi tối tám giờ, khi hai vầng trăng của đại lục mọc lên ở đúng vào vị trí 45 độ, bên trong một bao sương nhỏ có bố trí cách âm kết giới, Mộ Dung Thiên nhìn thấy Khiết Tây Tạng trang điểm lộng lẫy thì nuốt nước bọt không ngừng.

Lúc này Thụy Mạn tiểu công chúa mặc trên người một chiếc váy dạ hội màu xanh da trời, dáng người của nàng so với mỹ nhân ngư của Tát La thì còn có vẻ uyển chuyển mềm mại hơn nhiều, những đường cong tuyệt mỹ hiện rõ mồn một, chỗ nào cần nhô thì nhô, chỗ nào cần lõm thì lõm, trên đôi vành tai của nàng có đeo lủng lẳng hai viên phỉ thúy to tròn như hai vầng trăng, càng biểu hiện rõ thân phận và địa vị của chủ nhân, ngoài ra còn thêm mấy phần dã tính nữa.

Mộ Dung Thiên cảm thấy nếu cứ nhìn người ta chằm chằm như thế thì thật là thất lễ, vì thế mà hần lưu luyến thu hồi lại ánh mắt, lúc này hần lại càng quyết tâm thi hành kế hoạch Đọa lạc thiên sứ hơn nữa, với một mỹ nhân có vóc người xinh đẹp như thế, bất cứ nam nhân nào cũng sẽ đều không muốn bỏ qua.

Khiết Tây Tạng nhìn bộ dạng háo sắc của hắn thì trong lòng lại cảm thấy chán nản, nhưng vì muốn cho hắn bị mất cảnh giác, nàng chỉ đành hy sinh một chút, để cho hắn chiếm tí tiện nghi vậy.

- Khải Lý tiên sinh, có thể gặp lại người, ta thật là cao hứng. Hôm qua người nghỉ ngơi có được thoải mái không?

Khiết Tây Tạng tỏ vẻ niềm nở của một địa chủ sẵn đón chào hỏi tân khách.

Lúc này Mộ Dung Thiên khoác lên người dáng vẻ đạo mạo của một thân sĩ, cười nói:

- Rất thoải mái, Khiết Tây Tạng tiểu thư, Đô Linh quả là một địa phương rất tốt, khí trời mát mẻ, trong thành lại có nhiều chỗ đặc sắc. Các mỹ nữ ở đây ai nấy cũng đều xinh đẹp mỹ lệ, nhất là tiểu thư đây thì lại càng như nữ thần hạ phàm. Đối với Khải Lý mà nói, tôi nay chính là một buổi tối nhiều kỷ niệm đáng giá nhất trong đời ta vậy.

Khiết Tây Tạng che miệng cười nhẹ:

- Tiên sinh quá khen rồi, Khiết Tây Tạng nào dám nhận chứ.

Mộ Dung Thiên khen:

- Sao lại không, ta chỉ hận ngôn ngữ của mình có hạn, nên không thể biểu đạt được hết những gì mình muốn nói.

Khiết Tây Tạng rót rượu vào hai chiếc ly ở trước mặt họ, sau đó nâng một ly lên và nói:

- Khải Lý tiên sinh, để tăng thêm phần hào hứng cho đêm nay, chúng ta cùng cạn một chén nhé.

Tư thế cầm ly rượu của nàng rất xảo diệu, bàn tay trái cầm ly vừa khéo lại che khuất tầm mắt của Mộ Dung Thiên, còn ngón trỏ của tay phải thì khẽ đụng vào rượu ở trong ly, cùng với động tác đó là một vật thể màu bạc liền rơi vào trong ly và nhanh chóng hòa tan vào rượu. Đây là loại thuốc xổ mạn tính đặc chế mà Khiết Tây Tạng học được ở trong Thiên thư của Triết Biệt Đức, sau khi vừa uống vào thì sẽ không phát sinh công hiệu ngay, chỉ có hơn bốn mươi giờ sau thì mới phát tác, nếu tính toán thời gian thì lúc đó sẽ vừa vặn là ngày thứ hai sau khi chiêu thân đại hội bắt đầu. Đến lúc đó lại càng không thể vấn hồi, chỉ cần mình tốn thêm chút công phu, khiến hắn vào đến Thụy Mạn gia tộc mà không tìm được nhà xí, chừng đó thì.....hắc hắc. Nghĩ đến chỗ đắc ý, Khiết Tây Tạng liền nở nụ cười tà ác, thế nhưng trong mắt của tên sắc lang, nụ cười đó của nàng vẫn rất xinh đẹp.

Mộ Dung Thiên cười ha hả nói:

- Tốt lắm, Khiết Tây Tạng tiểu thư đúng là một người rất lãng mạn, vậy chúng ta cùng cạn ly!

Mộ Dung Thiên cũng kéo chiếc ly còn lại về phía mình, từ lòng bàn tay cũng có một ít bột thuốc mỏng đổ vào trong rượu mà thần không hay quỷ không biết.

- Ồi chà....

Khiết Tây Tạng bỗng nhiên nhíu mày, rồi vẻ mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Mộ Dung Thiên vội vàng tỏ vẻ quan tâm:

- Tiểu thư, không sao chứ?

Khiết Tây Tạng trả lời:

- Ta....chân của ta không biết làm sao lại đau quá!

- Ủa vậy à.

Khiết Tây Tạng hơi ngượng ngừng nói:

- Có lẽ là bị rút gân, lâu lắm rồi ta không có hoạt động. Khải Lý tiên sinh, người có thể giúp ta một chút được không? Người biết đó, ta mặc loại lễ phục này thì hành động có phần hơi bất tiện.

“Đôi chân ngài ngọc của xử nữ sao có thể lại cho nam nhân sờ loạn được, lẽ nào nàng đang ám thị điều gì đó với mình sao?” Nghĩ tới đó, Mộ Dung Thiên vui mừng hơn hớn, nói:

- Được lắm chứ, ta sẵn sàng cam tâm tình nguyện ra sức vì tiểu thư.

Ngay khi Mộ Dung Thiên cúi người xuống thì Khiết Tây Tạng lập tức vận khởi Phong ma pháp để trao đổi vị trí của hai ly rượu mà không hề gây ra chút tiếng động nào.

Sau đó Khiết Tây Tạng mới lên tiếng:

- Í, Khải Lý tiên sinh, hình như ta hết đau rồi, không cần làm phiền người nữa.

Mộ Dung Thiên sắp đung vào bàn chân nhỏ nhắn của nàng rồi, nhưng vào phút cuối lại phải rút về, hẳn tiếc vì bị mất đi cơ hội tốt như vậy, chỉ hận tại sao lúc này mình không ra tay nhanh một chút, chỉ cần chạm vào một huyệt vị ở trên chân nàng thôi thì cũng rất dễ kích thích tình dục của mỹ nhân rồi.

Sau khi ngồi dậy, Mộ Dung Thiên liền khôi phục tinh thần, thầm nghĩ sau khi nàng uống xong “Xử nữ khắc tinh” rượu thì cũng sẽ biến thành cá ở trên thớt cho mình mổ xẻ mà thôi, ngoài đôi chân nhỏ nhắn đó ra, những địa phương khác đều có thể từ từ phẩm thưởng mà. Nghĩ tới đó, tên sắc lang lại thầm chửi mình: “Mộ Dung Thiên à Mộ Dung Thiên, toàn bộ cánh rừng sắp trở thành của người rồi, vậy còn tiếc chi một thân cây nhỏ bé đó chứ, người gấp làm gì?”

- Í, kỷ phù?

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên chỉ vào phía sau Khiết Tây Tạng và kêu lớn.

Kỷ phù là một loại động vật nhỏ ở trên Thần Phong đại lục, tuy không có sức uy hiếp gì đối với con người, nhưng chúng cũng khiến cho người ta chán ghét, nhất là nữ tử. Chúng có phần giống như loại gián của Địa cầu vậy.

Khiết Tây Tạng tuy tính tình ngang tàng nhưng cũng không ngoại lệ, nàng vừa nghe vậy thì hoa dung thất sắc, quay đầu lại hỏi:

- Đâu, ở đâu?

Thừa dịp nàng vừa quay đầu đi, Mộ Dung Thiên cũng lẹ làng đánh trao vị trí của hai ly rượu, sau đó mới nói:

- Úi chà, thật xin lỗi, có lẽ ta nhìn lầm rồi.

Khiết Tây Tạng vỗ vỗ lên ngực:

- Phù, cũng may không phải là thật.

Mộ Dung Thiên lại nâng ly lên rồi cười dâm dăng, nói:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, chúng ta cạn ly chứ?

Khiết Tây Tạng cũng nở nụ cười giả hoạt như hồ ly, đáp lại:

- Phải rồi, Khải Lý tiên sinh, chúc cho chúng ta sẽ có một đêm tuyệt vời nhé!

Hai người cùng mỉm cười rất quý dị, đồng thời cũng nâng chiếc ly mà chính mình đã bỏ thuốc vào, rồi thống khoái cạn sạch một hơi.

Mộ Dung Thiên liếm liếm môi, nghĩ: “Không sai, tuyệt lắm, một lát nữa ta sẽ cho nàng hưởng thụ lạc thú của nhân sinh, hà hà. Tòa cách âm cách giới này cũng tốt lắm chứ, ở bên trong chiến hỏa âm âm, cũng không lo bên ngoài sẽ nghe được, mà trong này cũng không có giường, coi bộ phải nằm đất rồi đây.”

Trong lúc Mộ Dung Thiên chờ đợi được tính mà Khiết Tây Tạng vừa uống vào sẽ phát tác, hắn đang nghĩ làm sao để hưởng thụ diễm phúc trời ban, làm sao biến thiếu nữ thiên tài am hiểu bốn hệ ma pháp thành nương tử của mình, đột nhiên bên ngoài có tiếng chuông cửa vang lên. Tên sắc lang chợt tỉnh lại từ giấc mộng đẹp, chẳng lẽ là nữ hầu? Sao sớm muộn không tới, mà lại tới vào lúc này chứ?

Mộ Dung Thiên bước ra mở cửa, phải sớm đuổi ả đi để tránh làm hỏng chuyện tốt của mình mới được. Thế nhưng hắn lại phát hiện ra người ở ngoài cửa tuy cũng là một nữ nhân, nhưng lại không phải nữ hầu, bởi vì dựa vào y phục của nàng ta cũng có thể đoán được điểm này.

Nữ tử kia hỏi:

- Xin hỏi có Khiết Tây Tạng tiểu thư ở đây hay không?

Mộ Dung Thiên nghi hoặc hỏi lại:

- Đúng rồi, nàng là?

- À, xin thứ lỗi, ngài nhất định là Khải Lý tiên sinh rồi. Gia tộc chúng ta có chút việc muốn tìm tiểu thư, mong tiểu thư về gấp.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì suýt chút nữa là ngất luôn, con bà nó, không phải thật chứ hả? Lúc khác tìm không được sao, tại sao cứ nhằm vào thời điểm mấu chốt nhất mà lại tới đây chứ. Tuy loại thuốc mà Khiết Tây Tạng vừa uống vào sẽ có tác dụng khá chậm, nhưng nhiều lắm thì trong vòng mười phút là nó sẽ phát tác thôi, đến lúc đó thì phải làm thế nào đây? Nhưng mà người đi tìm nàng lại là gia chủ của Thụy Mạn gia tộc, và cũng chính là phụ thân của nàng, vậy thì hẳn làm sao dám cự tuyệt chứ. Trong lúc Mộ Dung Thiên đang cố tìm cách để thoái thác, chỉ ít thì cũng ráng kéo dài thêm nửa tiếng nữa để hoàn thành chuyện tốt này, nhưng không ngờ Khiết Tây Tạng đã đến bên cạnh hắn và hỏi:

- Ủa, phụ thân tìm ta à? Vậy thì ta phải đi ngay rồi, xin lỗi Khải Lý tiên sinh, ta không tiếp đãi người thêm được. Lần sau chúng ta sẽ gặp lại nhé.

Nói xong, nàng liền theo thiếu nữ kia nhanh chóng bỏ đi. Tất cả mọi thứ đều đã được an bài tốt, thuốc xổ cũng đã hạ xong, nên nàng không muốn ở lại với tên đáng ghét chẳng kém gì kỹ phù này thêm chút nào nữa.

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, Khiết Tây Tạng tiểu thư....

Mặc cho Mộ Dung Thiên vươn tay ra muốn níu kéo, mặc cho hắn kêu muốn thủng cổ họng luôn, Khiết Tây Tạng vẫn một mực không thèm đoái hoài tới hắn. Sau cùng hắn chỉ có thể cụt hứng ngã mình ngồi xuống ghế, con bà nó, gạo đã chín nửa đường, chỉ thiếu một chút hỏa hầu nữa thôi mà cũng vượt đi mất, đó là đạo lý gì chứ? Lần đầu tiên làm cầm thú bị thất bại, Mộ Dung Thiên cảm thấy rất chán nản. Nhưng cũng may “Xử nữ khắc tinh” có liều lượng nhẹ hơn “Tu nữ dã phong cuồng”, sẽ không đến nỗi phải mượn dương khí của nam tử để hỗ trợ, đến lúc kim lòng không nổi thì Khiết Tây Tạng có thể dùng tay để tự giải quyết được rồi. Cổ nhân vẫn có câu: “chuyện gì tới, tự mình động thủ thì sẽ được cơm no áo ấm.”

Thức ăn vẫn còn đầy bàn nhưng Mộ Dung Thiên chẳng còn hứng thú gì nữa, thế là tự mình thu thập tâm tình ủ rũ mà rời khỏi bao sương.

Đình Đình đang một mình dùng cơm tại phòng khách, nàng mặc y phục của tỷ nữ và đeo khăn che mặt nhưng vẫn không giấu được nét quý phái. Khi vừa thấy hắn trở về thì liền đứng dậy chào đón hắn:

- Khải Lý tiên sinh, sự tình phát triển thế nào rồi? Hình như lúc này ta có thấy Khiết Tây Tạng tiểu thư bỏ đi thì phải.

Tuy rằng không biết Mộ Dung Thiên dựa vào lời thề ước gì để khiến Khiết Tây Tạng tự động yêu thương hắn, nhưng nàng nghĩ lại thấy việc này rất kỳ quặc, do đó mà nỗi lo lắng cứ đeo bám nàng mãi, chẳng qua chỉ ở bên ngoài đại sảnh để quan sát động tĩnh. Nàng đã đặt hết tiền cược lên mình hắn, vạn nhất hắn gặp phải chuyện ngoài ý muốn thì mình cũng thua rất thê thảm.

Mộ Dung Thiên rầu rĩ nói:

- Đừng nói nữa được không, chuyện sắp thành thì lại bại, con bà nó thật là không may mà, khi không ông nhạc phụ hờ kia lại bỗng nhiên đến tìm nàng ta cơ chứ.

Đình Đình nghe vậy thì thầm nghĩ: “thất bại rồi thì thôi, còn không biết xấu hổ mà gọi người ta là nhạc phụ hờ nữa chứ.”

Ánh sáng của vầng trăng Song Linh phủ xuống đại địa, vừa khéo trải đầy lên người Đình Đình. Lúc này nàng đang đưa lưng về phía Mộ Dung Thiên, người hơi cúi xuống để rót trà, bờ mông tròn trịa hơi nhô lên, còn y phục trên người nàng là một chiếc váy ngắn. Mộ Dung Thiên đang nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế sa lông, hắn thấy hết cảnh xuân đang phơi bày lồ lộ trước mắt, chiếc quần lót màu vàng có điệu dụng ôm

sát lấy đường cong tuyệt mỹ, vòng eo nhỏ nhắn đầy khêu gợi, tất cả đều rất dễ khơi lên dục vọng của nam nhân.

Trong lòng Mộ Dung Thiên bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy, hắn nhận ra đôi bờ mông tròn trịa ở trước mặt kia còn mê ly hơn bất luận thứ gì ở trên đời nữa. Hắn muốn vươn tay ra để vuốt nó một cái, không, phải là vuốt ve thật lâu thì mới đã ghiền.

Tâm động không bằng hành động, thế là Mộ Dung Thiên liền thay đổi thế ngồi, chuẩn bị hành động.

Hết hồi 222

227. Hồi 223: Nghệ Thuật

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 223: Nghệ Thuật

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Ma trảo vươn tới khu vực thần thánh của thiếu nữ, Mộ Dung Thiên tựa như một tiểu hài tử có lòng tò mò cực thịnh, gấp gáp muốn thám hiểm địa phương ẩn bí đã bị vùi lấp từ rất lâu rồi vậy.

Mấy ngón tay của hắn chậm rãi di chuyển, nhưng khoảng cách giữa hai người rất gần, chẳng lâu sau thì hắn đã cảm thấy được hơi ấm toát ra từ cơ thể nóng bỏng của Đình Đình rồi. Thế nhưng lúc này hắn lại đột nhiên cảm thấy hơi do dự. Thánh nhân từng nói: “xung động là ma quỷ, sẽ khiến cho người ta bị vạn kiếp bất phục.” Nàng thiếu nữ trước mặt dù trông hết như một con cừu non, tùy người chiếm đoạt, nhưng thật ra lại đầy gai góc, chỉ cần sơ sẩy là khiến những kẻ nóng nảy bị thương ngay. Nhưng Mộ Dung Thiên nguyên bản lại háo sắc như mạng, dưới sự phát tác của thuốc, nó còn kích thích cho sắc tâm của hắn tăng lên gấp mấy lần, gần như đã trở thành một con báo vậy. Với một nàng mỹ nữ xinh đẹp mỹ lệ ở trước mắt như thế, hơn nữa mới thoát nhìn thì lại có dáng lẳng lơ đến tận xương cốt, nếu có thể cùng nàng chơi trò “chủ nhân và nàng hầu” thì thật là kích thích! Nghĩ đến hoạt cảnh đầy kích thích tình dục và cuồng dã đó, thật rất dễ khiến người ta chảy máu mũi mả.

Ngay trong lúc Mộ Dung Thiên còn đang do dự, Đình Đình bỗng nhiên bước lui về phía sau, khiến cho món vật vốn đang còn cách chừng ba thước thì lại vừa khéo chạm vào bàn tay đang ôm cây đợi thỏ của tên sắc lang.

- A!

Sự việc xảy ra đột ngột, khiến Đình Đình kinh hãi thét lên một tiếng, rồi liền tiếp thoái lui mấy bước, chén trà thiếu chút nữa thì cũng rơi xuống đất luôn.

- Khải Lý tiên sinh, ngài.....ngài làm gì vậy?

Dục vọng của Mộ Dung Thiên cũng bị tiếng thét của Đình Đình làm cho lắng xuống một chút. Hắn là một tên sắc lang, chứ không phải một trăm phần trăm là dâm côn, khi không mà lại vô cớ xuất binh như thế thì không phải là việc làm của hắn, dù sao cũng phải tìm một lý do đầy thuyết phục mới được, tỷ như là kế hoạch dụ dỗ gian dâm Khiết Tây Tạng chính là giống như thế này đây chẳng hạn.

- Tô San, nàng có thích nghệ thuật không?

Sau một thoáng kinh hãi, Đình Đình liền trấn tĩnh lại tinh thần. Lúc này nàng thấy nhãn thần mê đắm của Mộ Dung Thiên, tựa như nghĩ ra được việc gì đó, thế là nàng không những không lùi lại, mà còn chủ động tiến về phía trước, rồi mỉm cười nói:

- Thích! Khải Lý tiên sinh, ngài cũng vậy à?

Mộ Dung Thiên đáp ngay:

- Í, vậy là chúng ta chí đồng đạo hợp rồi, hay là chúng ta cùng nghiên cứu nghệ thuật nhé?

Đình Đình bước đến bên cạnh Mộ Dung Thiên, miệng phả ra hơi thở thơm như lan như xạ, cất giọng với thanh âm dịu dàng và đầy huyền hoặc, hỏi:

- Khải Lý tiên sinh, ngài nói nghệ thuật gì?

Nàng biết Mộ Dung Thiên không phải là một người tao nhã, nhất là vào lúc này thì hẳn lại càng không nổi hứng bất chợt như thế. Thậm chí, Đình Đình còn đoán là sau một khắc “đàm luận nghệ thuật” như hẳn nói đó, tiếp theo thì hẳn sẽ như hổ đói vồ dê kéo nàng ngã ra ghế sa lông, hoặc có khi còn nằm xuống sàn nhà luôn ấy chứ, rồi lúc đó sẽ tỉ mỉ tham khảo chân lý “nghệ thuật”. Nhưng có điều nàng không hiểu, đó là tại sao hẳn lại đột nhiên xung động như thế, sao lần này lại bỏ qua lòng cảnh giác mà lại muốn hái hoa cơ chứ, hoặc có thể là lúc này hẳn đã bị Khiết Tây Tạt khêu lên dục hỏa cũng nên. Đây đúng là một cơ hội tốt, Vu nữ tất nhiên sẽ không bỏ qua. Trên thực tế, nàng quả thật có biết một tuyệt kỹ thông qua việc gối chần mà thi triển lên người đối phương, đó gọi là Hồ hoặc. Tuy không bá đạo bằng bốn mạng Vu đan, có thể khiến cho sinh mạng và tư tưởng của hai người kết nối thật chặt chẽ như môi hở răng lạnh, nhưng Hồ hoặc có hiệu quả khống chế tinh thần cũng rất kỳ diệu; ở một trình độ nào đó, nó có thể gia tăng địa vị của người thi thuật ở trong lòng người bị khống chế. Nếu kẻ bị khống chế là người có ý chí bạc nhược thì sau này sẽ bị người thi thuật hoàn toàn nắm giữ trong lòng bàn tay, nói gì nghe nấy. Trường hợp đó cũng giống như hoàn cảnh của Trụ vương bị Đắc Kỷ mê hoặc vậy, trở thành một kẻ hôn quân vô đạo.

- Nhân thể nghệ thuật!

Ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Thiên rơi lên người Đình Đình, rồi nói tiếp:

- Tô San, chẳng lẽ nàng không phát hiện ra sao? Thân thể con người chính là vật thể đẹp nhất trên đời này, tỷ như chiếc eo nhỏ nhắn của nàng đây này. Nàng có thấy nó mềm mại, đáng yêu lắm không? Rồi lại còn bờ mông tròn trịa và đàn hồi nữa này, có phải là rất ư hoàn mỹ hay không? Đúng là mỹ cảnh làm say đắm lòng người mà!

Mộ Dung Thiên vừa nói, ánh mắt vừa tỏa sáng, nhưng đó không phải là dấu hiệu cuồng nhiệt của một nghệ thuật gia, mà thuần túy chỉ là dấu hiệu của một tên sắc lang mà thôi. Trong lúc nói chuyện, một tay của hắn cũng theo lời nói mà sờ soạng lên từng địa phương mà hắn vừa nhắc đến.

Đình Đình cố gắng chịu đựng những khoái cảm kỳ lạ truyền đến sau mỗi một cái vuốt ve của hắn, trong lòng thầm mắng: “Đồ sắc lang chết bầm, muốn sờ soạng người ta thì nói thẳng đi, còn bày đặt mượn cớ nữa.” Rốt cuộc nàng cũng lĩnh giáo triệt để bộ mặt giả dối và trắng trợn đáng ghét của hắn.

Mộ Dung Thiên vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt những lời buồn nôn của hắn:

- À, thần ca ngợi nét đẹp của chúng ta, chỉ có ngài mới có thể sáng tạo ra nhân thể hoàn mỹ như vậy, khiến cho lòng yêu thích vẻ đẹp của chúng ta được cực kỳ thỏa mãn....

Bàn tay của hắn lại bất tri bất giác lần mò đến gần đồi ngực cao vút của nàng, đồng thời còn giả như vô ý chạm ngón tay vào mép ngực của nàng một chút, còn miệng thì không ngừng tấm tắc khen lấy khen để.

Đình Đình bị những cái chạm nhẹ của tên sắc lang lão luyện này khiến cho xuân tâm dạt dào gợn sóng, nhưng Hồ hoặc chỉ có thể thực hiện trong lúc người thi triển có tinh thần thanh tĩnh, do đó nàng phải cố gắng dằn nén khát vọng của mình xuống, để tránh bị lọt vào hoàn cảnh hoàn toàn mê đắm trong lạc thú, chùng đó thì mình lại bị tiền mất tật mang.

Hai mắt của Mộ Dung Thiên lại hiện lên quang mang dâm dăng:

- Tô San, nàng nghĩ nhân thể có phải là tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất trên đời hay không?

Đình Đình thản nhiên cười nói:

- Đúng vậy, Khải Lý tiên sinh, ngài còn do dự gì nữa?

Vừa dứt lời, nàng liền nắm tay hắn đặt lên ngực của mình. Tuy đã có chuẩn bị từ sớm, nhưng lúc này nàng vẫn cảm thấy hoảng sợ, bởi vì cảm giác này so với trong tưởng tượng thì tựa hồ như còn đáng sợ hơn nhiều lắm.

Mộ Dung Thiên không ngờ nàng lại dám phóng dăng tới như vậy, trong lúc không phòng bị, hắn liền rung mình một cái, nhờ vậy mà thần trí cũng tỉnh táo lại đôi chút. Hắn vội vàng thốt:

- Ấy, chúng ta hãy tham khảo từng bước một đã.

Lúc này biểu tình gian manh của hắn trông thật giống như một trung niên đại thúc biến thái vậy:

- Tiểu muội muội, muốn ăn kẹo không? Theo đại thúc đi, ta sẽ cho kẹo nè.

Sau khi rút tay về, Mộ Dung Thiên lại từ tốn giúp Đình Đình thoát y và nói:

- Tô San, thân thể của nàng là một tác phẩm nghệ thuật rất hoàn mỹ, mà ta lại là người yêu thích cái đẹp nên thực sự không thể chống đỡ được nó, và nó chính là lực hấp dẫn mạnh nhất đối với ta đây....

Mộ Dung Thiên vẫn tiếp tục lăm bằm cho đến khi nhìn thấy cơ thể trắng tinh như bạch ngọc thì thốt không nên lời nữa. Đúng là quốc sắc thiên hương, chiếc cổ ngọc giống như thiên nga, cánh tay trắng muốt như ngó sen, eo thon nhỏ nhắn mảnh khảnh, bụng dưới bằng phẳng trơn tru, chiếc rốn bé xíu đầy gợi cảm, cặp đùi thon dài xinh đẹp, toàn bộ đều lộ rõ mồn một không sót chỗ nào. Chỉ còn lại chiếc quần lót che kín thủy mật đào nguyên, một địa phương thần bí và mê hoặc nhất của nữ nhân, lúc này nó như ẩn như hiện sau lớp vải mỏng đó. Từng bộ vị đều được sắp đặt rất cẩn thận, vô luận phân tích từng bộ phận một, hoặc là phân tích toàn diện, chúng đều rất hoàn mỹ. Nếu như lúc bắt đầu Mộ Dung Thiên chỉ là mượn cớ, thì hiện tại hắn phải thừa nhận, cơ thể của Đình Đình quả thật là một kiệt tác của ông trời, hoàn toàn xứng đáng là một tác phẩm nghệ thuật.

Mặc dù trước đây Đình Đình cũng có vài lần cố tình quyến rũ hắn, nhưng lúc đó hắn chỉ dám đứng xa xa để ngắm mà thôi; và lại lập trường của hai người không rõ ràng, do đó mà hắn đâu có dịp chăm chú thưởng lãm như ngay lúc này.

Ánh mắt của tên sắc lang tham lam lướt đi khắp nơi trên thân thể của Đình Đình, không bỏ qua một chỗ nào, bởi vì mỗi một địa phương đều tràn ngập mỹ cảm. Đương nhiên, ngoài thưởng thức vẻ đẹp ra, hắn còn nổi lên niềm khao khát chiếm hữu nữa. Điều đó khiến cho hắn nhịn không được mà nuốt ực một ngụm nước bọt. Lúc này hắn như nửa quỳ trên mặt đất, một tay thì nhẹ nhàng kéo hai chân đang khép chặt của Đình Đình ra, còn tay còn lại thì đưa đến gần chiếc quần lót của nàng.

- Khải Lý tiên sinh, đừng vậy mà!

Đình Đình cố ý giữ tay hắn lại, đồng thời làm ra vẻ nửa chịu nửa không, nói:

- Ngài thật là đáng ghét nha.....

Lời nàng chưa dứt thì Mộ Dung Thiên gấp gáp cười nói:

- Tô San, không cần phải ngượng ngùng, nhân thể nghệ thuật là bộ môn nghệ thuật rất cao thượng, chúng ta không nên nhìn nó với ánh mắt của phạm phu tục tử, nhất định phải nhìn thật rõ cho đến nơi đến chốn mới được.

Vừa nói, đôi tay của tên sắc lang cũng vừa hành động. Trong lúc ý chí của Đình Đình hơi bị dao động, hắn liền nhanh chóng kéo luôn chiếc quần lót rời khỏi chân nàng.

Không đợi cho Mộ Dung Thiên kịp nhìn rõ việc gì, Đình Đình lập tức khép chặt hai chân lại, không để lộ mỹ cảnh ra ngoài.

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Ài, nàng làm vậy là đã bóp chết lòng nhiệt thành của một tín đồ yêu cái đẹp cuồng nhiệt rồi.

Khuôn mặt của Đình Đình chợt bừng đỏ ra đến mang tai, thậm chí cả chiếc cổ trắng ngần cũng đỏ rần lên nữa, không biết đó là do nàng cố ý giả thành như thế hay là đã thật sự động tình, lúc này nàng cúi đầu ngượng ngùng nói:

- Khỏi Lý tiên sinh, ta thấy hơi khẩn trương, ta....ta còn chưa kịp chuẩn bị đầy đủ tinh thần mà.

Mộ Dung Thiên nắm tay nàng, nói:

- Không sao đâu, cứ nghĩ đây là buổi tối vui vẻ của chúng ta, ta dám cam đoan như thế.

Nói xong, hắn lại tách hai chân nàng ra. Lọt vào tầm mắt của tên sắc lang là một mỹ cảnh khiến hắn lập tức bị đình chỉ hô hấp luôn. Quả đồi nhỏ như quả quýt sau khi được lột vỏ, tươi mới mơn mớn, nửa khép nửa hở lại mang tính kích thích hơn bất cứ bộ phim cấp ba nào nhiều lắm.

Huyết dịch lập tức xông lên não và hạ thể của tên sắc lang, khiến cho thời gian phát tác công hiệu của thuốc càng ngắn hơn. Mộ Dung Thiên cảm thấy miệng khô lưỡi rát, hắn nghĩ mình cũng sắp bị nổ tung tới nơi rồi. Bao nhiêu lời “bình phẩm nghệ thuật” đều trở thành dư thừa, trong lòng hắn lúc này chỉ còn lại dục vọng và ý đồ tìm cách gấp rút phát tiết mà thôi.

Thế rồi Mộ Dung Thiên cũng nhanh chóng trút bỏ y phục của mình, toàn thân trần như nhộng hiện ra trước mắt mỹ nữ, đồng thời hắn liền thô lỗ kéo đầu của Đình Đình ghì sát vào hạ thể của mình.

Đình Đình biết hắn muốn gì, thế rồi khẽ há miệng ngậm lấy “tiểu huynh đệ” đang nóng hổi của hắn.

- Oh yeah!

Mộ Dung Thiên thống khoái buông ra tiếng rên đầy thỏa mãn.

Đình Đình cùng lượt sử dụng cả đôi môi nhỏ nhắn và chiếc lưỡi mềm mại của mình, khiến cho hắn được sung sướng hơn tiên. Sở học của Vu nữ rất rộng rãi, mà một trong những bộ môn hàng đầu chính là kỹ thuật phòng the, làm sao để khiến nam nhân được cực khoái, do đó mới có thể tăng cao hiệu lực của Hồ hoặc. Đương nhiên, đối tượng trong lúc các nàng thực tập chỉ là những loại thực vật gì đó, chứ không phải là nam nhân chân chính.

Nguyên bản Mộ Dung Thiên chỉ muốn mượn miệng của nàng để giải quyết vấn đề mà thôi, nhưng dưới tác dụng của thuốc, ý chí của hắn cũng bị yếu đi rất nhiều, do đó mà lúc này lại càng không thể khống chế được. Chết thì chết, dù lão tử có chết thì cũng phải chiếm hữu nữ nhân còn quyến rũ hơn cả hồ ly này mới được. Thế rồi một tay của hắn ấn mạnh Đình Đình ngã xuống giường, đồng thời toàn thân cũng áp sát tới, bắt đầu tham khảo một loại nghệ thuật khác - nghệ thuật tình dục.

Ma pháp đăng vệt tắt, rèm trướng buông xuống, trong phòng tối đen chỉ còn lại tiếng thở dốc của những người đang có huyết mạch sôi sục, nguyên thủy nhưng mãnh liệt, giai nhân và quái vật đang trình diễn vở kịch rất nóng bỏng.

Lúc này ở một nơi xa khác trong thành, Khiết Tây Tạp cũng lên giường đi ngủ, nàng thầm nhủ: “Khà, thật là nôn, chờ thêm hai ngày nữa, khi tên kia bị được lực phát tán thì sẽ có màn hay để xem rồi.”

Chỉ tiếc là nàng đã không biết, màn hay của hắn đã xảy ra rồi, còn màn hay của nàng thì sẽ do chính nàng biểu diễn mà thôi.

Hết hồi 223

228. Hồi 224: Hồ Hoặc

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 224: Hồ Hoắc

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Khi Mộ Dung Thiên tỉnh lại từ giấc mộng ôn nhu, lúc này dự vọng đã tan hết, trong đầu hẳn chỉ còn lại một ý niệm duy nhất, xong!

Tối hôm qua hẳn rốt cuộc cũng không kiềm được thú tính trong lòng mà phải xâm phạm đến Đình Đình. Nhưng một đêm phong lưu đó rất có thể sẽ đánh đổi một cái giá rất thảm trọng. Nếu như nàng đã động thủ động cước trên người mình thì sau này chắc nàng chỉ đông thì mình sẽ không dám đi tây, chỉ nam thì sẽ không dám đi bắc. Nhưng dù sao cũng không thể phủ nhận, ân ái với mỹ nhân quyền rũ không khác gì một hồ ly tinh này rất là thống khoái, tựa như đã đạt được đến cực khoái vậy. Thế nhưng nếu vì điều đó mà bị mất đi tự do thì rất là khó chịu, không có điều gì quý hơn sự tự do của bản thân, đó chính là tín niệm vững chắc không bao giờ bị lung lay của Mộ Dung Thiên.

Lúc này đầu óc của hắn đã tỉnh táo trở lại, do đó mà cũng dám khẳng định là tối qua mình đã uống ly rượu có pha “Xử nữ khắc tinh” rồi. Hẳn nhớ rõ ràng là đã đánh tráo ly rượu của Khiết Tây Tạt kia mà, sao lại còn xảy ra chuyện này chứ? Lẽ nào lại bị nàng ta nhìn ra được ý đồ của mình mà đánh tráo trở lại? Mộ Dung Thiên rầu rĩ không thôi, rõ ràng là trộm gà không xong, lại còn mất luôn nắm thóc.

Một đôi tay trắng nõn từ trong chăn thò ra quần lấy cổ của hắn, đồng thời có tiếng nói vang lên:

- Ừm, Khải Lý tiên sinh, ngài đang suy nghĩ gì đó?

Thì ra Đình Đình cũng đã tỉnh lại.

- Sau này nếu không có mặt của người ngoài thì nàng hãy gọi ta là Đan Ni Tư!

Mộ Dung Thiên lập tức sửa lại cách xưng hô của nàng, nếu Đình Đình đã chính thức là nữ nhân của mình, bất kể nàng có động thủ động cước trên người mình hay không, Mộ Dung Thiên vẫn không hy vọng giữa hai người lại cứ xưng hô xa lạ như thế.

- Dạ, Đan Ni Tư tiên sinh!

Bàn tay của nàng xoa xoa nhẹ trên ngực hắn, rồi hỏi tiếp:

- Đan Ni Tư tiên sinh, đêm qua ngài có được thoải mái không?

Một bờ vai tròn trịa của nàng lộ ra ngoài, còn thân thể thì đã bị tấm chăn che đi phân nửa, tư thế rất mê người.

Mộ Dung Thiên bị nàng khiêu khích như thế thì dục hỏa lại bốc lên bùng bùng, thầm nghĩ chuyện không muốn cũng đã xảy ra rồi, sao bây giờ không thuận tiện mà chiếm thêm chút tiện nghi kia chứ. Vì thế mà đôi tay của hắn không chút do dự, liền xâm nhập vào trong chăn.

Đình Đình chợt kinh hô một tiếng, sau đó thì toàn bộ khuôn mặt ửng đỏ hẳn lên. Nàng là một nữ nhân mẫn cảm, dưới thủ pháp thuần thực của Mộ Dung Thiên thì cũng rất dễ động tình.

Mộ Dung Thiên vừa đùa bỡn nàng vừa nói:

- Đình Đình tiểu thư, mục đích của nàng đã đạt được rồi.

Đình Đình nghe vậy thì ngẩn người ra:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ta không hiểu ý tứ của ngài.

Mộ Dung Thiên tự cười mình:

- Không phải nàng vẫn một mực tìm cơ hội để quyền rũ ta sao, đừng nói là nàng ái mộ vẻ anh tuấn của ta đấy nhé, ta vẫn còn tự biết thân biết phận lắm, hắc hắc.

Khuôn mặt của Đình Đình chợt biến thành trắng bệch, rồi nước mắt lưng tròng trực khóc:

- Đan Ni Tư tiên sinh thì ra ngài vẫn còn hoài nghi ta. Kỳ thật, sau lần thất bại đầu tiên, ta đã không còn giữ ý niệm ám toán ngài ở trong đầu nữa rồi.

Mộ Dung Thiên hết sức nghi hoặc, nếu như tối qua nàng đã thi triển thủ đoạn thì lúc này không nên lo sợ mình mà thắng thần bàn điều kiện, căn bản là không cần tranh thủ lòng thương hại của mình mới đúng. Lẽ nào mình đã đoán sai, lấy lòng tiểu nhân mà đo lòng mỹ nhân? Tuy nhiên, nàng và mình chỉ có quan hệ hợp tác, nàng vốn không cần phải hiến thân kia mà, Mộ Dung Thiên cảm thấy nếu nói nàng không có mục đích thì quả là có chỗ khả nghi.

Nữ nhân trước mắt đây chính là một nhân vật phi thường trí mạng đối với tên sắc lang, cho dù không phải là bằng hữu có thể tin tưởng được một trăm phần trăm, nhưng giờ đây giữa hai người lại có mối quan hệ rất thân mật nữa, hơn nữa bộ dạng lúc này của Đình Đình lại cực kỳ khả ái, khiến cho Mộ Dung Thiên luống cuống tay chân, thốt:

- Đình Đình tiểu thư, thật xin lỗi, nàng đừng khóc nữa, được không? Là ta không đúng, ta thật đáng chết, đáng chết!

Nghĩ đến việc mỹ nhân đã dâng lên sự quý giá nhất cho mình mà mình còn nghi ngờ nàng, hấn quả thật cảm thấy rất có lỗi, vì vậy mà bao nhiêu nghi ngờ lúc này đều quăng lên chín tầng mây hết.

Trên thực tế thì Đình Đình quả thật đã có ý đồ thi triển Hồ hoặc trên mình Mộ Dung Thiên, nhưng thật không may, trong quá trình thi triển đã xảy ra việc ngoài ý muốn. Với tay lão luyện như Mộ Dung Thiên, hấn đã tạo cho nàng cảm giác cực khoái, khiến cho nàng hoàn toàn mê đắm trong đó. Nếu người thi thuật không bảo trì được tinh thần ở trong tình trạng tỉnh táo nhất, vậy thì Hồ hoặc sẽ không thể thi triển thành công được, hiệu quả so với dự đoán sẽ chênh lệch rất nhiều. Hơn nữa, chỉ có thể dùng thân xử nữ để thi triển một lần mà thôi.

Hồ hoặc có năm loại công hiệu khác nhau: liên (thương cảm), ái, mê, si, và cuồng; mà hiệu quả cũng theo thứ tự đó mà tăng dần lên. Nếu có thể đạt tới trình độ cuồng thì có thể thông qua lời nói mà thao túng người bị khống chế, không cần phải dùng tới những thủ đoạn khác. Đương nhiên, còn phải xem ý chí của kẻ bị khống chế mà quyết định nữa. Thông thường thì trí lực của người bị khống chế so với một người bình thường cũng không khác gì nhau, nhưng sức phán đoán đối với người thi thuật sẽ bị giảm đi nhiều, bất kể là tốt hay xấu, có ảnh hưởng đến lợi ích bản thân hay không cũng đều ngoan ngoãn nghe lời.

Đình Đình vốn muốn cho Mộ Dung Thiên tiến vào “mê” cảnh, nhưng vì nàng đã tính toán sai lầm, nên mới thử xem có phải hấn đã rơi vào “liên” cảnh hay không. Rất hiển nhiên, sự hoảng loạn của Mộ Dung Thiên không phải là giả vờ, hoàn toàn bỏ đi lòng giới bị đối với nàng. Vì thế mà Đình Đình mừng thầm trong lòng, tuy rằng Hồ hoặc không được thành công tuyệt đối, nhưng chí ít nàng vẫn có thể dựa vào mỵ lực của mình cùng với lòng thương cảm của hấn để khiến cho hấn không thay đổi ý định hoặc phản bội lại kế hoạch của mình.

Kỳ thật, “liên” cảnh của Hồ hoặc có thi triển thành công hay không thì chẳng có ai biết được, bởi lẽ, đối với mỹ nữ, Mộ Dung Thiên chỉ có một chỗ cứng được, còn các chỗ khác đều không thể cứng nổi; đồng thời hấn cũng không chấp nhận việc để cho nữ nhân của mình phải rơi lệ, điều đó có thể là xuất phát từ nội tâm, vì thế mà đối với họ, hấn vẫn luôn một mực che chở và hết sức chiều chuộng.

Vô luận thế nào thì đây cũng là một việc mà cả đôi bên đều có lợi, tuy nhiên điều lợi của hai người lại hơi khác nhau. Đình Đình thì đạt được mục đích của mình, còn Mộ Dung Thiên thì tháo gỡ được tảng đá trong lòng. Từ trước tới nay hấn vẫn một lòng kiên kỳ nàng Vu nữ Đình Đình, một nữ nhân mang dị thuật trên người, quỷ thần khó lường này, hấn chỉ sợ một khi mình không cẩn thận một chút thì sẽ bị vạn kiếp bất phục ngay, mà điều đáng ghét hơn chính là nhìn thấy miếng mồi thơm tho ngay trước mắt như thế mà lại không dám ăn, cảm giác đó thật là thống khổ. Sau một thời gian dài lưỡng lự, rốt cuộc trong một lần ngoài ý muốn thì hấn phát hiện mình đã cập bến an toàn. Vừa nghĩ đến việc sau này có thể thoải mái hưởng dụng nàng Vu nữ đã từng được thụ huấn đặc biệt, chuyện gì cũng biết, nhưng lại cực kỳ quyến rũ ở trên giường và cũng chính là một trợ thủ đắc lực của mình, muốn dùng thế nào thì dùng, thế là tên sắc lang lập tức có một loại cảm giác sáng khoái không diễn tả thành lời được. Dưới tình trạng không bị áp lực, hạ thế của hấn lại nổi lên phản ứng rất bình thường, rồi nhằm để phối hợp với “tiểu huynh đệ” của mình, đôi ma trảo của hấn cũng bắt đầu hoạt động.

Đình Đình vẫn còn dư vị của cơn động tình, nàng thừa biết tên sắc lang này muốn gì, nên vội nói trong tiếng thở hổn hển:

- Đan Ni Tư tiên sinh, bây giờ không được đâu.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì ngừng động tác lại, hần thềm nghĩ nữ nhân này dù có quyền rũ tới cỡ nào, nhưng sau lần đầu gối chần nòng nân đầu tiên thì vẫn chưa thể hồi phục nguyên khí ngay được. Mình gấp gì chứ, cơ hội còn nhiều mà. Sau khi đột phá phòng tuyến cuối cùng giữa nam nữ thì về sau muốn chơi trò “nhỏ nhen”, “dây trời”, “cảnh sát và tội phạm”, “chủ bộc”, hay “nữ hoàng và đầy tớ”, vv....thế nào mà chẳng được. Nghĩ tới đó, hần liền vỗ vào mông nàng một cái, rồi cười ha hả nói:

- Được lắm, Đình Đình tiểu thư, vậy lần sau chúng ta sẽ tiếp tục nghiên cứu nghệ thuật nhé. Ta nghĩ là nên nghiên cứu thêm nhiều môn khác nữa thì mới càng thích thú đấy.

Đình Đình mỉm cười đầy quyền rũ:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ngài nói không sai, nhưng mà lúc này ta nghĩ đã đến giờ phải rời khỏi giường rồi.

oooOooo

Đại hội chiêu thân của Khiết Tây Tạng diễn ra rất đúng giờ, nó không có một nghi thức nào như trong tưởng tượng, nhưng mức độ long trọng thì lại khiến người ta phải kinh hãi.

Sự long trọng đó là bởi vì số lượng người tham gia mà tạo nên, đúng là chật ních người, phải dùng hết những từ ngữ hình dung như đông nghịt và nhiệt náo thì cũng không quá đáng chút nào. Bởi vì Khiết Tây Tạng có tính cách quái dị thì ai cũng biết, chiêu thân đại hội lần này cũng giống như rút thăm hên xui thôi, nên ai cũng có thể may mắn trúng tuyển được, do đó mà người đến tham gia để thử thời vận cũng đông không thể tưởng nổi.

Thụy Mạn gia tộc không thể nào dung nạp được số lượng người đông như vậy, nên mới thiết lập địa điểm tổ chức tại một Ca Đẳng giới (sân biểu diễn) rộng lớn. Phóng mắt nhìn khắp quảng trường, người tham dự chật như nêm cối, ngay cả việc chuyển động thân mình một chút mà khó khăn vô cùng. Cuộc đại hội này có đủ các loại chủng tộc khác nhau tham dự, nào là Nhân tộc, Thú nhân, Tinh Linh, Yêu tộc, Dạ Xoa, Sâm lâm chi chủ, vv....tất cả đều có mặt đầy đủ. Thậm chí còn có cả mấy trăm cự nhân thân cao hơn bốn thước, chiều cao của họ ít nhất cũng phải gấp ba người bình thường cũng đến. Những người này rõ ràng đã khiến cho những người xung quanh rất bất mãn. Người như vậy mà cũng tới tham gia cái rắm à, người ta là một thiên kim tiểu thư mảnh khảnh nhỏ nhắn như vậy, làm sao chịu đựng được các người chứ. Đến lúc đó thì chỉ sợ người nổi dỗi duy nhất của Thụy Mạn gia tộc sẽ bị các người đè chết mất thôi.

Ngoài việc đó ra, trong số người đến tham gia cũng có vài nữ nhân nữa, đúng là đặc biệt nổi trội mà. Mọi người nhìn thấy họ thì đều rất kinh ngạc, nữ nhân bất bình thường như vậy chắc là không khác gì Bích Dạ và Khảm Sát Lâm rồi. Chẳng lẽ Khiết Tây Tạng sẽ thích nữ đồng hay sao? Mà quả thật cũng không thể bỏ qua khả năng này, thế nhưng Thụy Mạn gia tộc có đồng ý việc đó hay không? Bọn họ sẽ lấy gì để mà “chế tạo” ra con người, hay là nhân yêu đây?

Số lượng chủng tộc tham gia đại hội rất đông, ngoài Tuyệt nhân, có thể nói là chủng tộc nào cũng có. Cả chức nghiệp cũng đều khác nhau, trên từ pháp sư với địa vị cao tột trong xã hội xuống tới bình dân bá tánh cũng đều có mặt tại một nơi, chẳng phân biệt được tôn ty, đây đúng là một việc rất hiếm. Bởi vì thiếu chỗ trong quảng trường, nên vô luận là ai đến tham gia chiêu thân đại hội cũng đều được xử bình đẳng, hoàn toàn không thể chiếu cố đặc biệt được.

Ngay cả cự nhân và nữ nhân cũng đều có mặt trong đại hội lần này, nhưng lại không có bóng dáng của một Dã Man nhân nào. Phát hiện này đã khiến cho Mộ Dung Thiên khẩn trương hần lên. Trong số lượng tin tức “tình báo” nhiều không đếm xuể, coi bộ những tin tức thu lượm được từ lão đạo tặc già Qua Nỗ ở tửu điểm của Âu Đa Mỗ thành là tương đối chính xác nhất, tuy rằng chúng được truyền miệng từ nữ nhi của huynh đệ bà con xa của một vị thúc thúc của người hàng xóm của tiểu cử tử của lão.

Ca Đẳng giới tuy rất rộng, nhưng cũng chỉ có thể dung nạp chừng mấy vạn người thôi, thế nhưng số lượng người tham gia thì lên tới hơn mười vạn, do đó mà những người đến sau một chút đều bị thủ vệ chặn lại ở

bên ngoài; bọn họ lớn tiếng chửi mắng ầm ĩ, khiến cho bầu không khí vốn đã ồn ào vì đông người thì nay lại càng ồn ào hơn.

Trong lòng mọi người đều khó tránh khỏi có sự nghi hoặc, bởi vì người tham gia đại hội chiêu thân không cần phải báo danh, vậy thì Thụy Mạn gia tộc làm sao để xác định những ai là người tham gia? Không phải đến trước thì được chứ? Hơn nữa, với nhân số khổng lồ như vậy, cho dù là tiến hành sự khảo nghiệm đơn giản nhất thì cũng phải tốn rất nhiều thời gian, mà đại hội chiêu thân thì lại phải hoàn thành trong mười ngày, việc này sao có thể được chứ nhỉ?

Đúng lúc này, một người cao lớn nhưng hơi gầy xuất hiện trên đỉnh lâu. Vóc dáng của ông ta không cường tráng như một chiến sĩ, nhưng khí thế lại nặng tựa Thái Sơn.

Đám người ở bên dưới vừa nhìn người đó thì lập tức lớn tiếng hoan hô, bởi vì họ biết ông ta chính là thành chủ, và cũng chính là phụ thân của Khiết Tây Tật, Gia Phỉ Nhĩ Đức.

Hết hồi 224

229. Hồi 225: Thủ Quan

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 225: Thủ Quan

(Cửa Ải Đầu Tiên)

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Lúc này vắng thái dương mới nhô lên ở phía sau Gia Phỉ Nhĩ Đức, nên bóng của ông ta được hắt xuống quảng trường, trải thành một vệt dài. Do đã làm thành chủ của Đô Linh khá lâu, mọi việc lớn nhỏ trong thành đều được giải quyết rõ ràng ngăn nắp mỗi ngày một tốt hơn, nên giờ đây khí độ và lòng tự tin của ông ta đều được hiển lộ không bỏ sót chút nào.

Gia Phỉ Nhĩ Đức giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó mới cất giọng trầm ổn, biểu lộ sự lãnh tính của một thủ lĩnh ma pháp sư:

- Hồi các con dân thân ái của ta, các người vẫn mạnh chứ? Và những bằng hữu đến từ các quốc gia bạn trên khắp đại lục của Lam Nguyệt, ta rất cao hứng khi thấy các người có thể đến được Đô Linh thành này, mong rằng các người sẽ có được một đoạn thời gian vui vẻ ở đây.

Đối với ma pháp sư, khi đứng nói chuyện trước đám đông thì hầu như ai nấy cũng đều dùng Khuếch Âm thuật, thế nhưng đối với một cường giả như ông ta thì lại khác hẳn. Không ai thấy Gia Phỉ Nhĩ Đức làm sao dùng sức hay là gân cổ thét to, nhưng thanh âm truyền vào tai hơn mười vạn người rõ ràng rành mạch, tựa như chỉ đứng bên cạnh mà trò chuyện vậy.

Tiêu chuẩn dùng từ ngữ của chính phủ thật là cũ xì chán phèo, hầu như là không bao giờ thay đổi, thế nhưng Gia Phỉ Nhĩ Đức lại được biển người vỗ tay nhiệt liệt khen ngợi, ai nấy cũng đều tỏ lòng tôn kính và tín phục ông ta. Mộ Dung Thiên rất ngưỡng mộ ông ta, cho dù mình có được cái thân phận giống như ông ta, nhưng nếu đứng ở trên đài cao mà thuyết trình thì chắc sẽ không nhận được tràng pháo tay lớn như vậy, mà thay vào đó chắc sẽ là một trận mưa đá quá. Về mặt hình tượng, Mộ Dung Thiên cũng phải cúi gằm mặt, dù sao thì hắn cũng là một cường giả rồi, lại còn là người gánh vác trọng trách do đích thân Long vương giao phó, vậy thì hắn đâu thể thô tục như trước nữa. Vả lại, có một thiếu nữ là nữ nhi duy nhất và lại có một phụ thân đáng kiêu ngạo như thế, ít nhiều đã có cảm tình đặc biệt với mình, vậy khi nàng tuyển

phu thì sẽ lấy hình tượng của phụ thân làm tiêu chuẩn một cách vô thức, đó là điều Mộ Dung Thiên đọc được trong một cuốn sách tên là “Tán gái tâm lý học” và rất tán đồng.

Nếu lấy mình mà so sánh với Gia Phỉ Nhĩ Đức thì thật là khác xa một trời một vực, hoàn toàn tương phản. Cho dù mình có được Khiết Tây Tạng ngưỡng mộ thì cũng khó thu được lòng ưu ái của nàng. Vừa nghĩ tới đó thì Mộ Dung Thiên lại thấy căng thẳng hơn.

Chờ cho mọi người im lặng trở lại, Gia Phỉ Nhĩ Đức mới nói tiếp:

- Ta nghĩ mọi người đều biết việc tuyển phu của tiểu nữ? Chắc mọi người ở đây không phải chỉ đến để xem nào nhiệt thôi chứ?

Lời chọc cười của ông ta liền thu được một tràng cười lớn, ngay cả Mộ Dung Thiên cũng nhin không được mà cười ồ lên. Thủ lĩnh khôi hài, ngoài sự tôn kính ra, hiển nhiên ông ta còn dễ dàng thu được hảo cảm của bách tính nữa.

- Nếu đã không có ai đến xem nào nhiệt, vậy thì chúng ta hãy vào đề chính thôi.

Ông ta vừa dứt lời thì mọi người liền thu lại tiếng cười, và chăm chú lắng nghe. Toàn bộ quảng trường đều im phăng phắc.

Gia Phỉ Nhĩ Đức lại lên tiếng:

- Đầu tiên ta phải nhắc tới tư cách của người tham tuyển. Chỉ có những ai có quốc tịch của bốn quốc thì mới được tham dự, đây là yêu cầu tối thiểu của ta, hẳn mọi người đều biết hết rồi phải không?

Đám đông ở dưới lầu đều gật đầu đồng ý, thấy không ai có thắc mắc gì, Gia Phỉ Nhĩ Đức lại nói:

- Thứ hai, tuổi tác giới hạn từ mười đến hai mươi lăm tuổi. Nếu là công dân nằm ở ngoài số tuổi giới hạn này, mong mọi người hãy tự động rời khỏi, để chúng ta tiện việc điều hành, đồng thời cũng tránh khỏi mọi phiền phức xảy ra, và đại hội cũng có thể tiến hành trong thời gian sớm nhất.

Sau lời nói của ông ta, số lượng người ly khai cũng không nhiều, bởi vì ai cũng biết hai điều kiện này từ lâu.

Gia Phỉ Nhĩ Đức chờ cho những người không hợp tư cách rời khỏi quảng trường xong thì mới nói tiếp:

- Và điều cuối cùng là....

Lúc này ông ta thoảng tỏ ra vẻ ngượng ngùng, nói:

- Các bằng hữu Dã Man nhân không cần tham gia đại hội lần này.

Lời ông ta vừa dứt thì đám người Dã Man nhân ở bên ngoài cửa đều la lối ầm ĩ lên. Sáng sớm nay khi họ vừa tiến vào quảng trường thì đều bị đám thủ vệ chặn lại ở bên ngoài, lúc đó họ không biết lý do tại sao, và bây giờ mới hiểu được, nhưng họ đều là những người thẳng thắn, lập tức biểu lộ lòng bất mãn của mình.

Gia Phỉ Nhĩ Đức vội vàng bổ sung:

- Bởi vì đây là ý kiến của tiểu nữ mới đưa ra gần đây nên ta không kịp thông tri cho mọi người cùng biết, thật là xin lỗi. Nhân tiện đây, ta cũng xin nói rõ, tiểu nữ tuyệt đối không có lòng kỳ thị đối với bất kỳ một chủng tộc nào, mà đây chỉ thuần túy là phát xuất từ lòng yêu thích của tiểu nữ mà thôi. Mọi người hẳn cũng biết rồi đó thôi, ái tình là một loại tình cảm rất khó giải thích rõ ràng được. Dã Man nhân là một lực lượng lớn mạnh, lại dũng mãnh thiện chiến, và đã có rất nhiều cống hiến cho bốn quốc. Chư vị là một chủng tộc khiến chúng ta cảm thấy kiêu ngạo, có sự tồn tại của chư vị thì sẽ khiến cho bốn quốc càng thêm huy hoàng.

Đám Dã Man nhân đang ồn ào náo loạn, sau khi nghe lời tán tụng của thành chủ Gia Phỉ Nhĩ Đức thì đều cảm thấy cao hứng, họ lập tức quên ngay sự không hài lòng của mình.

Gia Phỉ Nhĩ Đức lau mồ hôi trán, khẩu vị của nữ nhi bảo bối của mình quả thật là xảo quyết và quái đản, ngay cả loại người không có khả năng nhất là Cự nhân mà cũng có tư cách tham dự, trong khi đó Dã Man nhân thì lại bị cự tuyệt, quả thật là không hợp tình hợp lý chút nào. Kỳ thật, một kẻ làm phụ thân như ông ta cũng biết được Thú nhân và Dã Man nhân là những chủng tộc có trí lực rất thấp, tất nhiên sẽ không được ái nữ của mình ưu ái rồi. Khiết Tây Tạng chỉ thích những ai thông minh hơn mình, hoặc giả ít nhất

cũng phải là Nhân loại. Đó chính là tâm lý yêu thích được che chở và chinh phục của nữ nhân, điểm này lại càng được thấy rõ ở trên người của Khiết Tây Tạng. Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn cho rằng những con cháu tử đệ của các quan viên trong thành đều quá ngu ngốc, nên nàng không hề để ai trong mắt. Hôm nay nàng đặc biệt để cho Thú nhân và Cự nhân hai loại chủng tộc này tham gia đại hội, nhưng còn Dã Man nhân thì hoàn toàn cự tuyệt, chính là muốn cho gia tộc bị nhức đầu chơi, để nhằm biểu đạt lòng mất mặt của mình đối với chiêu thân đại hội.

Gia Phỉ Nhĩ Đức hiểu rõ ý đồ của nữ nhi của mình, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn được. Ông ta rất yêu thương nữ nhi này, xem nàng như trân bảo vậy. Nếu nàng không phải là người nối dõi duy nhất của Thụy Mạn gia tộc thì ông ta nhất định sẽ để cho nàng tự do lựa chọn người phối ngẫu của mình, bất kể lúc nào muốn lấy chồng cũng được. Tuy nhiên, đã là người của hào môn thì địa vị cũng đặc biệt hơn, số phận đã định trước không do mình nắm giữ rồi. Điều duy nhất mà gia tộc có thể làm được là tận hết khả năng để khiến cho Khiết Tây Tạng có nhiều cơ hội chọn lựa nhất. Do đó mà Thụy Mạn gia tộc đã phát thiệp mời ra khắp nơi trên toàn quốc, tập hợp thật nhiều tinh anh, mong rằng trong đó sẽ có một người mà nàng thật sự yêu thích.

Lúc này Gia Phỉ Nhĩ Đức hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Còn có một điểm mà ta phải nói trước, người may mắn được tiểu nữ chọn trúng, sẽ phải ở rể tại Thụy Mạn gia tộc, nhưng mặt khác thì sẽ được ban họ Thụy Mạn, tài phú, bí truyền tu luyện thuật, và rất nhiều món bảo vật hãn thế khác.

Mỗi một lời ông ta nói ra thì mọi người lại ồ lên một tiếng. Kỳ thật, sau khi được Khiết Tây Tạng chấm trúng, ngoài thể diện ra, còn có quan hàm, vinh dự, và địa vị, vv....Đương nhiên, sau khi trở thành ái tể của Khiết Tây Tạng, quan hàm của kẻ trúng tuyển cũng sẽ được Thụy Mạn gia tộc nâng đỡ cao hơn trước. Tuy nhiên, nói thế nào thì đó cũng là mang ý thiên vị, do đó mà Gia Phỉ Nhĩ Đức không nói rõ thành lời, nhưng mọi người đều hiểu rõ trong lòng là được.

Thụy Mạn gia tộc mở ra cơ hội ngàn vàng mà người người đều mơ tưởng truy cầu, có thể nói đây là cơ hội để quạ đen biến thành phượng hoàng, và chính vì thế mà nó cũng thu hút được rất nhiều người đang muốn đeo đuổi danh lợi. Có thể được ban cho họ Thụy Mạn thì đối với ai cũng là một vinh dự tối cao, nhưng nếu phải đổi sang họ của người khác thì Mộ Dung Thiên trăm ngàn lần cũng chẳng hứng thú chút nào. Đừng nói là Thụy Mạn gia tộc chỉ cần một người nối dõi tông đường, cho dù có được bọn họ thật sự coi trọng mà ban tặng họ Thụy Mạn, Mộ Dung Thiên cũng chẳng quan tâm. Hắn mang họ Mộ Dung, đó là một chuyện không thể cải biến. Mặc dù ngày hôm nay, cái họ này không thể quang minh chính đại mà xuất hiện, nhưng Mộ Dung Thiên đã phát thệ, sẽ có một ngày nào đó, hắn nhất định sẽ khiến cho nó nổi tiếng vang lừng trên khắp toàn đại lục.

- Có lẽ mọi người cũng đang nóng ruột muốn biết với tình huống đông người tham gia như thế này, đại hội sẽ làm sao tiến hành, và làm sao để thi đấu loại bớt đối thủ. Vậy bây giờ ta sẽ nói ra quy tắc của cửa thứ nhất.

Lời này vừa thốt ra liền khiến cho mọi người càng nâng cao sự chú ý hơn, ai nấy cũng đều muốn biết điều đó.

- Cửa thứ nhất sẽ do đích thân tiểu nữ tuyển chọn, nếu nó thấy thích hợp thì có thể thông qua.

Ông ta vừa dứt lời thì gần phân nửa số người có mặt đã muốn té xỉu luôn. Ai nấy cũng tưởng rằng chắc sẽ có khảo nghiệm dũng khí như là lên núi đao hay xuống chảo dầu, nhưng không ai ngờ lại có sự khảo nghiệm như thế. Đây mà cũng gọi là khảo nghiệm sao? Tuy nó rất đơn giản, nhưng người nắm giữ tư cách qua cửa lại là Khiết Tây Tạng, hoàn toàn không liên quan đến người tham tuyển. Chỉ cần nàng thấy chướng mắt thì đối phương sẽ lập tức bị loại ngay, dù cho hắn có mang bản lĩnh thông thiên cũng không có cơ hội để dùng tới. Đây quả thật là một phương pháp để hoàn thành đại hội chiêu thân nhanh nhất, chỉ cần nàng muốn là được, thậm chí nàng cũng có thể chọn được phu tể ở cửa ải thứ nhất, khiến cho những người khác đều bị nốc ao (knock out).

Mộ Dung Thiên mừng thầm trong lòng, Khiết Tây Tạng có ấn tượng tốt với mình, theo đáng lẽ thì không có vấn đề gì mới phải.

Gia Phỉ Nhĩ Đức cười khỏ, phản ứng của mọi người đều nằm trong dự liệu, ông ta lại lên tiếng:

- Được rồi, đại hội chính thức bắt đầu. Chư vị hãy xếp thành hàng ngũ hẵn hoi, cầm sẵn chúc nghiệp huy chương rồi đi qua cửa trước của quảng trường. Tại đó đã có thiết lập sẵn một kính tượng truyền tống tối tân nhất, khi đó nó sẽ ghi lại số thứ tự của chúc nghiệp huy chương của chư vị, rồi sẽ ghi vào dãy số tiêu biểu. Sau đó sẽ mời chư vị đến đứng trước một cái đài nhỏ, cứ ba trăm người một lần, tình huống tại hiện trường sẽ được trực tiếp truyền đến kính tượng trước mắt của tiểu nữ, nếu như Khiết Tây Tạng tiểu nữ hài lòng thì sẽ có nghi khí ghi lại. Bởi vì số người tham dự quá đông nên cửa thứ nhất này sẽ có ba ngày để tiến hành, chỉ cần ai đủ điều kiện đều có thể đến xếp hàng để thử vận may, tuy nhiên chỉ giới hạn mỗi người một lần mà thôi. Mong rằng những người đã xong lượt của mình thì không nên thử lại lần nữa, bởi vì nghi khí đã ghi lại thông số của chư vị, nếu làm vậy chỉ gây ảnh hưởng đến tiến độ của cửa ải này mà thôi.

Với số lượng hơn mười vạn người tham gia vòng loại, Khiết Tây Tạng nhất định sẽ bận tới tấp mắt mũi, ngay cả nhìn cũng chỉ lướt qua nhanh như gió, nhất định sẽ không nhớ được mình là ai, vì vậy mà có rất nhiều người vốn muốn tìm cách xếp hàng nhiều lần, nhưng nay nghe Gia Phỉ Nhĩ Đức nói vậy thì cũng đành dẹp bỏ đi ý định đó, coi bộ chỉ còn để mặc cho số phận thôi.

Do đó, dưới sự sắp xếp của thủ vệ, mọi người liền xếp thành từng hàng để đi đến cửa trước của quảng trường, cứ mỗi ba trăm người thì dừng lại vài phút để cho Khiết Tây Tạng xem qua.

Nhìn đám người khi đến đứng trước cái đài nhỏ, ai nấy cũng đều bày ra tư thế mà họ cho là đẹp nhất hoặc là quyến rũ nhất, Mộ Dung Thiên cảm thấy dở khóc dở cười. Đám người này có khác biệt gì với đám kỹ nữ đứng trên lầu của thanh lâu mà ông ọ chào đón khách nhân đi ngang qua đó đâu?

Tuy rằng không muốn, thậm chí là còn phản cảm nữa, nhưng Mộ Dung Thiên cũng quyết định khi tới phiên mình thì sẽ quỳ gối xuống, chỉ có điều là hấn hận đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi thôi. Hấn thầm nghĩ, chỉ cần mình là kẻ thắng cuộc sau cùng, vậy sau này sẽ tha hồ mà trả thù nàng thiên kim thành chủ này ở trên giường.

Hết hồi 225

230. Hồi 226: Khổ Quả

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 226: Khổ Quả

(Quả Đẳng)

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Có phải là Khải Lý tiên sinh không?

Trong lúc Mộ Dung Thiên đang chờ đợi để đi qua cửa trước của quảng trường, chợt có hai tên thủ vệ đứng gần đó liền ngăn hấn lại.

Tính huống đột ngột này mới chỉ xảy ra lần đầu tiên, Mộ Dung Thiên hết sức nghi hoặc, lên tiếng hỏi lại:

- Đúng rồi, ta chính là Khải Lý, xin hỏi có vấn đề gì?

Thủ vệ lễ phép nói:

- Tiểu thư của chúng ta có nói qua, thỉnh tiên sinh trở về trước, đợi sáng mai đúng chín giờ hãy trở lại, đây là lệnh miễn xá khẩn cấp, đến lúc đó tiên sinh cũng không cần phải xếp hàng để chờ đến lượt nữa.

Mộ Dung Thiên tiếp nhận cái mộc bài bé tí mà chẳng hiểu gì cả, hần hỏi tiếp:

- Nhị vị, ta có thể hỏi nguyên nhân tại sao được không?

Hai thủ vệ đáp:

- Thật xin lỗi, bọn ta cũng không rõ lắm. Đây là ý của tiểu thư, chúng ta chỉ y lệnh mà hành sự thôi, những việc khác vốn không có tư cách để biết tới. Nói chung, vô luận thế nào, mong tiên sinh hãy trở lại sau nhé.

Những người ở sau lưng vì chờ đợi sốt ruột nên bắt đầu lên tiếng thúc giục, Mộ Dung Thiên rơi vào tình trạng không biết làm gì khác hơn là phải rời khỏi vị trí, mang theo đầy nghi vấn để trở ra ngoài.

Đình Đình đang sốt ruột chờ ở ngoài cửa vừa thấy hần thì hỏi ngay:

- Khải Lý tiên sinh, sao vậy, hình như ngài còn chưa qua cuộc khảo nghiệm của ải thứ nhất nữa mà phải không?

Mộ Dung Thiên nhú mày nói:

- Ta cũng không biết nữa.

- Chẳng lẽ Khiết Tây Tạng cho ngài được đặc cách qua cửa mà không cần khảo nghiệm à?

Mộ Dung Thiên lắc đầu:

- Đâu có, nàng ta sai thủ vệ báo lại, kêu ta sáng mai hãy đến.

Hần có cảm giác không hay lắm, sự tình tưởng như rất thuận lợi, Khiết Tây Tạng từ nhỏ đã ngưỡng mộ mình, nhưng nếu như quá coi trọng việc này, vậy té ra tự mình đã quá đa tình rồi.

Ngay cả Đình Đình hiểu biết nhiều như vậy mà cũng không đoán ra được trong hồ lô của Khiết Tây Tạng có bán thuốc gì, nàng tư lự:

- Rốt cuộc nàng ta muốn gì nhỉ?

- Ài, ta cũng hơi hiểu được ý tứ của nàng ta rồi.

Mộ Dung Thiên ảo não thở dài. Cho dù lần này hần không thể hoàn thành nhiệm vụ, sau khi trở về Tát La thì Long vương cũng sẽ không trách tội hần, và vẫn trọng dụng hần như cũ, nhưng trọng dụng tới mức nào thì lại là vấn đề khác. Nhiệm vụ lần này là một cơ hội lớn cho hần, nếu có thể hoàn thành thì nó sẽ mang tính quyết định rất lớn cho bước tiến của hần sau này. Tính chất quan trọng của nó cũng giống như Cát Tư năm xưa khi mới lên nhậm chức thành chủ của thành La La Đạt vậy, lão đã bội tín và không đếm xỉa đến sinh mạng của mấy trăm vạn người của Phương Thốn quốc, sau đó mượn cơ hội mà thôn tính quốc gia đó, rồi biến La La Đạt thành một siêu cấp thành thị.

Sau một đêm mất ngủ vì suy đoán về đủ mọi khả năng có thể xảy ra, sáng hôm sau đúng chín giờ thì tên sắc lang cũng có mặt tại quảng trường.

Nhìn bộ dạng của tên sắc lang với hai mắt thâm quầng chẳng khác nào mắt của gấu mèo qua kính tượng, Khiết Tây Tạng cực kỳ vui mừng, một tay thì bấm loạn vào cái nút ở trước mặt. Hai ngày qua nàng tuyển phu theo kiểu này đây, chiêu thân đại hội kỳ này thật chẳng khác gì một trò đùa, chỉ tội nghiệp cho mấy người tham tuyển, ai nấy cũng đều như những con thú tới mùa động dục, giở hết mọi bản lĩnh ra ngỗ hầu thu hút sự chú ý của người khác phái.

- Lãng Đế Tư, người nói tên kia tối qua có ngủ được không? Cứ coi qua coi lại tài liệu thật là khó chịu muốn chết, nhưng chỉ cần nghĩ đến tình cảnh của tên kia thì ta rất khoái chí nha, ha ha....

Khiết Tây Tạng cao hứng buông tiếng cười lớn, khiến cho toàn bộ căn phòng đều vang vọng tiếng cười của ma nữ.

Lãng Đế Tư thấy Khiết Tây Tạng đùa dai như một tiểu hài tử vậy, thì chỉ biết lắc đầu, nói:

- Đại tiểu thư, rốt cuộc người đùa gì thế?

Khiết Tây Tạng trong lúc cao hứng thì tính xấu cũng theo thói quen mà hiện ra ngoài hết, nàng đưa tay bóp một cái lên ngực Lăng Đế Tư rồi cười dâm dăng, nói:

- Mỹ nhân đừng vội, cứ từ từ mà xem trò vui, nhất định sẽ rất đặc sắc đấy, nhưng mà ta cũng có thể tiết lộ một chút đoạn cuối của vở kịch. Hắn đã uống một ly “Nhất tả thiên lý” rượu của ta, cứ theo phân lượng và tỷ lệ ước chế, nhất định sẽ phát tác sau bốn mươi tám giờ, và thời khắc đó cũng sắp tới rồi, khả khả....

Lăng Đế Tư gạt tay của Khiết Tây Tạng ra, trước giờ nàng chưa nghe qua cái tên đó bao giờ nên hỏi lại:

- Cái gì là “Nhất tả thiên lý”?

Khiết Tây Tạng cực kỳ đắc ý, nói:

- À, đó là một phương thuốc cực kỳ đặc biệt dựa theo Thiên thư mà điều chế ra, vô luận là người, động vật hay ma thú sau khi uống nó vào thì sẽ không thể tự khống chế được, nhất định sẽ bị tiêu chảy suốt ngàn dặm, tiêu chảy nhiều hay ít, lớn hay nhỏ, hắn sẽ bị rượt cho tới khi toàn thân không còn tí sức nào mà phải dựa tường để đi thì mới thôi.

Lăng Đế Tư nghe vậy thì nhin không được mà cười phá lên rồi mắng:

- Thật là ác ôn!

Khiết Tây Tạng cười khúc khích:

- Xì, đây là một phát minh vĩ đại tới đường nào, sao lại nói là ác ôn chứ? Triết Biệt Đức đúng là một thiên tài đó nha.

Nếu nàng mà biết được Mộ Dung Thiên còn biết chế xuân dược khiến cho nữ nhân bị dục hỏa thiêu thân, tự động yêu thương nhớ nhung người ta thì có lẽ nàng sẽ phải bò xuống đất mà tung hô hắn là thần quá.

- Tên chết bầm đó thật là quá ghê tởm mà, nếu không khiến cho hắn sống dở chết dở thì sẽ không giải được mối hận trong lòng ta được.

Lăng Đế Tư nhin không được liền hỏi:

- Vậy người tính làm gì?

Hai mắt của Khiết Tây Tạng lập tức sáng bừng lên, bộ dạng giống như một tiểu học sinh đeo khăn quàng đỏ ngây thơ ngoan ngoãn, siêng năng học tập vậy, nhẹ nhàng hỏi:

- Người nói xem, khi hắn mót quá thì sẽ làm gì?

Lăng Đế Tư nhíu mày:

- Phế ngôn, đương nhiên là phải chạy đi tìm nhà xí để giải quyết rồi.

Khiết Tây Tạng cười nói:

- Trả lời đúng lắm, một trăm phần trăm đấy! Lúc đó hắn sẽ như một tên sắc lang cần phải tìm nữ nhân để phát tiết vậy!

Lăng Đế Tư bực mình, nói:

- Ê Khiết Tây Tạng, người có thể làm thực nữ một chút được không hả?

Khiết Tây Tạng không đồng ý:

- Sao chứ, ta đây là ăn ngay nói thẳng à nha. Thôi được rồi, trở lại đề tài chính đi, khi hắn muốn tìm nhà xí nhưng người trong quảng trường đã đông đến nỗi nữ nhân có ngực hơi lớn một chút cũng bị ép đến ra cả sữa....

Lăng Đế Tư vội ngắt lời nàng:

- Chủ thần ạ, xin hãy cứu lấy nha đầu có linh hồn ô uế, không thuốc chữa này với.

- Phì, phì, phì, đừng có chen ngang, để ta nói xong đã, dòng suy nghĩ của người ta đang ngon trớn thì sắp bị người làm lộn tùng phèo lên rồi....

Nàng dừng một chút rồi nói tiếp:

- Người đông như vậy, trong vòng mười phút thì hấn vẫn không chen ra ngoài được, phải không?

Lần này Lăng Đế Tư không nói gì mà chỉ gật gật đầu.

Khiết Tây Tạng lại nói tiếp:

- Chen ra ngoài không nổi thì làm sao bây giờ, chẳng lẽ phải đi luôn tại chỗ, ngay trước mắt hơn mười vạn người?

Lăng Đế Tư lo lắng hỏi:

- Khiết Tây Tạng, người chơi kiểu đó có phải là có chút quá đáng không?

Khuôn mặt diễm lệ như thiên sứ của Khiết Tây Tạng lúc này lại nở nụ cười quỷ dị:

- Yên tâm, ta là người thiện lương thế này, sao có thể đuổi tận giết tuyệt chứ. Đối với người gặp khó khăn, ta đương nhiên sẽ đợi đúng lúc mà ra tay giúp đỡ, khi đó sẽ sai thủ vệ đưa hấn đến nhà xí ở trên thành lâu, nơi mà chỉ có thành thủ mới sử dụng được.

Lăng Đế Tư nhìn thấy biểu tình đó thì biết sự tình không đơn giản như vậy, cái người “thiện lương” này nhất định là trong bụng có mục đích không lương thiện mà, nhưng nàng nghĩ không ra ý đồ của Khiết Tây Tạng, và bây giờ cũng bị cuộc diện quỷ dị này khơi lên hứng thú, vội hỏi:

- Sau đó thì thế nào?

Khiết Tây Tạng cười nói:

- Sau đó hả? Sau đó thì đương nhiên hấn phải đi đại tiện rồi, không lẽ còn có thể ăn cơm ở trong đó sao?

Lăng Đế Tư nghe vậy thì ruột gan như muốn lộn tùng phèo lên, thầm nghĩ trưa nay chắc ăn không vô rồi, nhưng nàng vẫn hỏi:

- Được rồi, Khiết Tây Tạng tiểu thư của ta ơi, người đừng thừa nước đục thả câu nữa, hãy mau nói ra đi.

Khiết Tây Tạng cười cợt nhả:

- Lăng Đế Tư, người cho ta sờ một chút, rồi ta sẽ nói cho người nghe.

Lăng Đế Tư không biết làm sao hơn nên chỉ đành gật đầu ưng thuận. Khiết Tây Tạng thấy vậy liền đưa ta ra mà bóp lên ngực Lăng Đế Tư một cái, còn miệng thì cười hì hì, bộ dạng giống hệt một tên lưu manh vậy. Lăng Đế Tư thì tóc gáy dựng ngược, có cảm giác như là bị một tên sắc lang đang phi lễ với mình, nhưng cũng may Khiết Tây Tạng cũng là một nữ nhân.

Ma trảo của Khiết Tây Tạng vuốt ve bộ ngực của bằng hữu tốt của mình dừng lại chừng ba giây, sau đó tuy không muốn nhưng vẫn lưu luyến rút về, rồi nói:

- Ủm, thấy người hào sảng như vậy, ta cũng không nỡ dụ dỗ người tiếp. Kỳ thật, nhà xí ở trên thành lâu đó đã được ta lắp sẵn một cơ quan. Ở dưới chân nó có một cái máy phun khí Hỏa hệ rất mạnh, chỉ cần ta ấn nút cơ quan, “ầm” một tiếng, tất cả mọi thứ đều sẽ bắn tung lên cao.

Lăng Đế Tư nghe vậy thì suýt nữa bị ngất luôn:

- Khiết Tây Tạng, người đùa thật dai đó nha, có phải đó cũng là phát minh ở trong Thiên thư hay không?

Khiết Tây Tạng gật đầu và cười nói:

- Ta như vậy là vẫn còn đối tốt với hấn đó nha. Đến lúc đó, người ở bên dưới chỉ thấy được cái bóng của hấn thôi chứ không thấy được bộ mặt của hấn. Hơn nữa, ở bên trên bồn xí còn được giăng sẵn cái dù được làm bằng tơ của Mễ Lan tằm để làm giảm tốc độ nữa, hấn sẽ không bị quăng chết đâu. Bốn tiểu thư có phải là một người giàu lòng nhân ái, rất thích giúp đỡ người ta hay không?

Khiết Tây Tạng nói đến đây thì thay đổi ngữ khí rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên, theo phỏng đoán của ta, cái bồn xí đó sẽ bị máy phun khí bắn tung ra ngoài thành lâu chừng bốn ngàn thước, rồi sẽ rơi xuống hạo phân thảo nguyên. Đến lúc đó, hắc vừa đi đại tiện vừa chiến đấu với ma thú, đúng là một đại anh hùng rất anh dũng, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, khiến cho người người phải sùng bái đó nha.

Lăng Đế Tư trợn mắt há miệng, nhìn bộ dạng giả đò ngưỡng mộ của Khiết Tây Tạng thì không khỏi giật mình mà rùng mình một cái. Quả thật ai mà dám đắc tội với tiểu ma nữ này thì hẳn sẽ không có kết quả tốt. Coi bộ ngoài gã bạn cùng phòng của nàng ta ra thì không còn ai trị được Khiết Tây Tạng nữa rồi.

Khiết Tây Tạng thần nhiên nói:

- Chỉ tiếc là ta không thể tận mắt nhìn thấy cảnh tượng đó, thật là không thể nào bù đắp được sự đáng tiếc đó rồi. Tuy nhiên, nếu tự mình có thể làm chủ sự để dàn dựng ra hoạt cảnh này thì cũng đủ khiến ta khoái chí lắm rồi, ha ha ha....

Nàng đắc ý buông tràng cười dài, nhưng tiếng cười chỉ mới vang lên được phân nửa thì bỗng dưng bị tắc nghẽn.

- Ối!

Lăng Đế Tư thấy nàng nhăn nhó mặt mũi thì vội hỏi:

- Khiết Tây Tạng, người sao vậy?

Khiết Tây Tạng ôm lấy bụng mình, mồ hôi toát ra đầm đìa, nói:

- Bụng ta đau quá.

Lăng Đế Tư lo lắng hỏi:

- Có phải người đã ăn đồ dơ gì không?

Khiết Tây Tạng lắc đầu:

- Đâu có chứ, sáng nay ta chỉ mới uống một ly sữa tươi thôi mà, người cũng biết đó, ta đâu có ăn uống mấy thứ đồ không tươi chứ.

Lúc này trong bụng nàng nổi lên từng trận nhộn nhạo, Khiết Tây Tạng bỗng nhiên nhớ tới điều gì, chợt hốt hoảng kêu lên:

- Nhất tả thiên lý!

Trong Thiên thư có miêu tả rõ bệnh trạng sau khi uống vào Nhất tả thiên lý, nhưng nàng không hiểu được sao người uống nó lại là mình chứ. Chẳng lẽ tên kia đã nhìn thấu ý đồ của mình, đồng thời còn dùng chiêu “gây ông đập lưng ông” nữa?

Khiết Tây Tạng gấp như bị lửa thiêu, vội chạy về hướng nhà xí, đồng thời còn ném lại một câu:

- Lăng Đế Tư, nhớ kỹ đó, khi nào đến phiên Khải Lý thì nhất định phải cho hắn qua cửa đó.

Thụy Mạn tiểu công chúa bắt đầu phát điên:

- Aaaaaa, tức chết ta rồi! Tên hỗn đản chết toi, tên hỗn đản chết bầm, siêu cấp đại hỗn đản, ta nhất định phải giết hắn! Không, phải tiền dâm hậu sát mới được.

Lăng Đế Tư nghe vậy thì chỉ muốn ngất đi luôn.

Hết hồi 226

231. Hồi 227: Đối Đầu

Dị Giới Được Sự

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 227: Đối Đầu

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Hai ngày sau, trên chiếc kính tượng Quang hệ cực kỳ to lớn ở trên thành lâu bắt đầu công bố danh sách người trúng tuyển, biến người cũng rầm rầm rộ rộ tụ tập lại một chỗ để xem kết quả, thật giống như đám thư sinh đi xem kết quả thi cử thời cổ đại vậy. Ai nấy cũng đều khẩn trương cẩn thận dò tìm tên của mình ở trên kính tượng, thỉnh thoảng có những tiếng reo vui mừng vang lên, có vẻ còn cao hứng hơn là trúng thường nữa, nhưng bên cạnh đó cũng có không ít người ủ rũ rời khỏi quảng trường. Nếu như họ biết Khiết Tây Tạng chỉ tùy tiện chọn bừa thì chắc sẽ tức đến thổ huyết mất.

- Sao Đề Túc, Lô Khai, Phí Lạc Đốn, A Đa Các La Quan, Khải Lý....

Mộ Dung Thiên rốt cuộc cũng tìm thấy được tên mình, và còn thấy nó hiện cả số thứ tự ở trên huy chương chức nghiệp nữa. Bởi vì nhân khẩu của đế quốc quá đông, nên không thể nào tránh được sẽ có người trùng tên với nhau, nhưng số thứ tự ở trên huy chương và bằng chứng minh thân phận sẽ không trùng lặp.

Tên sắc lang thở phào một hơi nhẹ nhõm. Trong hai ngày qua, hắn vì nôn nóng chờ đợi kết quả mà cơm chẳng buồn ăn, sáng tối cứ lo lắng bất an, ngay cả hứng thú nghiên cứu “nghệ thuật” với Đình Đình cũng bị giảm nhiều nữa.

Mộ Dung Thiên tiếp tục dò xuống dưới, hắn muốn biết xem còn có những nhân vật lợi hại nào trúng tuyển nữa. Đến lúc người ít đi chút nữa, ngoại trừ sự khảo nghiệm của Khiết Tây Tạng ra, những trò bĩ ổi sau lưng e rằng cũng không thiếu, ít nhất cũng có thể phòng ngừa đôi chút. Không lâu sau đó, hắn liền phát hiện ra tên lão bằng hữu, nhị nhi tử của Cát Tư cũng được trúng tuyển. Coi bộ vận khí của gã cũng không kém chút nào, đúng là một trong những nhân vật rất đáng chú ý, bởi vì gã còn không biết cái thân phận kia của mình.

Ngoài ra còn có kỵ sĩ Kiệt La Mỗ của Khải Âm gia tộc, gã cũng chính là đường huynh [1] của Lăng Đế Tư, tuy danh khí không vang dội như Lăng Đế Tư, nhưng thực lực của gã cũng không thể coi thường. Huống chi, quan hệ giữa Khải Âm gia tộc và Thụy Mạn gia tộc xưa nay vẫn rất thân thiết, còn Lăng Đế Tư lại là bạn tâm giao của Khiết Tây Tạng, nếu đôi bên thủ thủ với nhau thì gã rất có hy vọng. Tuy nhiên, Kiệt La Mỗ không phải là do Khải Âm gia tộc cố ý gửi đến. Hai gia tộc này vốn đã là thế giao từ lâu, tuyệt đối không có ý đồ gì với nhau, nên căn bản là không cần dùng tới thủ đoạn liên hôn chính trị để củng cố quan hệ. Lý do mà Kiệt La Mỗ tham gia chiêu thân đại hội rất đơn giản, đó là vì từ nhỏ gã đã ái mộ Khiết Tây Tạng, điều này hầu như là ai ở trên đại lục cũng biết. Chỉ có điều là gã không dám thẳng thắn ra mặt để tỏ lòng ái mộ, bởi vì bất luận là võ kỹ hay trí tuệ thì gã đều thấp hơn nàng, do đó mà thấy tự ty mặc cảm. Mãi cho tới khi đại hội chiêu thân phát thiệp mời thì gã mới dám lấy hết dũng khí ra để tham gia, bằng không thì vĩnh viễn gã sẽ không còn cơ hội nữa.

Ngoài gã ra, những người trúng cử còn có Chi phối giả A Nhĩ Ngõa của Côn Bằng gia tộc, người này có thực lực cũng khá. Rồi lại còn có Ma cụ sư An Dịch, Khôi lỗi sư Mã Nhĩ Tư, và Luyện Hồn sư Ốc Luân, những người này tuy không thuộc về bất cứ một đại gia tộc nào, nhưng chức nghiệp của họ đều rất đặc biệt. Có lẽ cũng vì vậy mà khiến cho một người có lòng tò mò nặng như Khiết Tây Tạng cảm thấy hiếu kỳ. Rồi lại thêm Tư Khảo Đặc của Lạc Khắc gia tộc, Tư Đồ Á Đặc của Ni Cổ Dã gia tộc, vv....những người này cũng đều là những đoàn trưởng trẻ tuổi thuộc nhị cấp của các dòng binh đoàn tại Lam Nguyệt.

Những nhân vật trúng tuyển đều là những người có chút danh khí tại Lam Nguyệt đế quốc, tinh anh bậc nhất, người người đều biết đến, cả Mộ Dung Thiên cũng nghe tiếng. Thế nhưng trong danh sách lại có một cái tên lạ hoắc mà không ai biết đến đập vào mắt hắn - Lan Đức Nhĩ.

Sở dĩ cái tên này làm cho hấn chấn động không phải là vì gã có hậu thuẫn to lớn gì, hay là vì thực lực của gã mạnh mẽ hay có chức nghiệp đặc biệt gì, mà là trước khi trở về Lam Nguyệt, Long vương đã từng nói là Tát La có phải ba người đi thực hành nhiệm vụ, một trong số đó chính là Lan Đức Nhĩ. Nếu không phải là người trùng tên, vậy thì gã này đúng là đồng bọn của hấn rồi. Có người nói gã là một cung tiễn thủ của Tứ Thủ tộc, nhưng nếu có thể trở thành đại biểu của Tát La thì nhất định không phải là một tay mơ rồi. Những tay tuần kiệt hàng đầu trong Tứ Thủ tộc tại Tát La có những ai nhỉ?

Vì thấy là đồng bọn của mình nên trước kia Mộ Dung Thiên không hề nghĩ tới họ nhiều, nhưng lúc này đang là lúc buồn chán nên hấn mới chịu động não một chút. Đột nhiên trong đầu hấn nghĩ tới một cái tên - Bồi Đình Mật! Gã là cái tên âm trầm nham hiểm lúc trước đã từng khiến mình khốn đốn, vạn kiếp bất phục tại cuộc hải kiếp. Tuy rằng Mộ Dung Thiên không biết rõ thân phận thực sự của gã, nhưng hấn dám khẳng định là người này không đơn giản chút nào. Gã dám ở ngay Tát La mà động tới đồng hương, nếu không phải có hậu thuẫn hùng hậu chống đỡ thì nhất định đã không có cái gan như vậy. Có thể gã là một nhân vật trọng yếu của một thế lực nào đó tại Tát La, mà trong chiêu thân đại hội này lại được làm một đại biểu khác để lên đài biểu diễn nữa. Quả thật là không đơn giản.

Trong lòng Mộ Dung Thiên rét run. Nếu quả thật là Bồi Đình Mật thì không thể bỏ qua được. Dù gã có là đồng bọn thì sao chứ? Hấn đã từng bị cái tên tưởng như là “đồng bọn” này bán đứng kia mà.

Kính tượng chỉ hiện lên danh sách của năm ngàn người, số còn lại đều bị loại bỏ. Con số này cũng không lớn lắm, do đó mà cửa ải tiếp theo liền được tổ chức tại Thụy Mạn gia tộc. Tuy nhiên, đề mục cụ thể là thế nào thì vẫn chưa công bố, đại khái đó cũng là thói quen của Khiết Tây Tạng, thích thì làm chứ không hề chuẩn bị trước, thật khiến người ta trở tay không kịp.

Các tửu điểm có tin tức linh thông đều chật ních người, có nhiều người tuy đã bị rút đài nhưng vẫn chưa rời khỏi Đô Linh vì họ còn muốn ở lại xem náo nhiệt. Không ít người còn cá cược với nhau, cá xem có bao nhiêu người sẽ lọt vào vòng sau hoặc là đề mục tiếp theo có liên quan thế nào tới chiêu thân đại hội, vv...Lam Nguyệt không hề cấm cá cược, vì những người thích kiếm tiền với tính mạo hiểm cao nhưng lại dễ dàng như trở bàn tay kiểu này thì dù là ở Địa cầu hay Thần Phong đại lục đều nhan nhản cả ra, do đó mà nó rất thịnh hành. Đương nhiên, tiền kiếm được qua cá cược cũng không nhiều, hơn nữa người bình dân với mức lương thấp cũng không hề tham gia, bằng không thì triều đình phải đứng ra can thiệp rồi.

oooOooo

- A, a....

Hai tấm thân nóng bỏng đang ở trên giường không ngừng chuyển động, thỉnh thoảng có những tiếng rên khoái lạc vang lên đó đây, một lúc sau tất cả mới lắng động xuống.

- Đan Ni Tư tiên sinh, ngài thật là cường tráng nha!

Trong lúc hưởng thụ dư vị của thiên đường, Đình Đình uể oải rời khỏi người Mộ Dung Thiên và lăn xuống giường. Nàng chui vào trong chăn, nhưng nửa bên người vẫn lộ ra ngoài, một tay thì xoa nhẹ trên ngực hấn, còn khuôn mặt thì lộ vẻ hoàn toàn thỏa mãn.

Từ sau khi phát hiện mình ngắt đóa hồng này nhưng vẫn không bị gai đâm trúng, Mộ Dung Thiên đã không còn giữ khách khí gì nữa, hầu như đêm nào cũng chiến đấu hăng hái với Đình Đình. Tính dục của hấn rất mạnh, sau khi rời khỏi Tát La thì không có mang theo nữ nhân nào bên cạnh, do đó mà dục hỏa tích lũy lại rất nhiều, tất nhiên là phải phát tiết lên người của nữ nhân rồi.

Đình Đình nguyên bản là thuộc loại người nội my, hơn nữa trên người lại mang dị thuật, do đó mà rất dễ thu được lạc thú cực mạnh thông qua việc ái ân. Sự thần bí ở trên người nàng vẫn chưa hoàn toàn bị vạch trần, do đó mà đối với tên sắc lang lại có sức hấp dẫn rất mạnh; chính vì thế mà hai người họ đêm đêm mây mưa cũng là chuyện rất thường tình. Đình Đình lần đầu tiên nếm trải mùi vị yêu đương nên cảm thấy nó quả thật là ăn xương nhập cốt, vì vậy mà nàng có đòi hỏi rất lớn; hai người tựa như củi khô và lửa hồng vậy, mỗi đêm hoan lạc đã trở thành một hoạt động cần thiết.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, vỗ lên bờ mông trắng muốt của nàng, rồi nói:

- Đúng đó, Đình Đình tiểu thư, nàng làm sao để báo đáp cho sự nỗ lực của ta đây?

Đình Đình hờn dỗi liếc hán một cái rồi nói:

- Toàn thân của người ta đều thuộc về ngài rồi, chẳng lẽ còn có sự báo đáp nào tốt hơn nữa hay sao?

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc mấy tiếng, rồi nói:

- Nếu nàng đã nói vậy thì được rồi, ừm, thân là boss (chủ nhân) của nàng, ta nghĩ ta có quyền điều động sát thủ đoàn của Phương Thốn quốc do nàng huấn luyện chứ?

Đình Đình nghe vậy thì hơi ngập ngừng:

- Chuyện này....

Mộ Dung Thiên thấy nàng do dự thì thở dài nói:

- Thì ra nàng không hề chân thành hợp tác với ta.

Đình Đình vội giải thích:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ngài quá đa tâm rồi, ta chỉ sợ ám sát đoàn của ta chưa hoàn toàn thành thực, e rằng sẽ khó tiếp nhận được nhiệm vụ trọng đại thôi...

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Nàng yên tâm đi, sẽ không có nguy hiểm gì đâu. Ta chỉ muốn họ đi điều tra lai lịch của một người cho ta mà thôi, vì gã rất có khả năng sẽ gây trở ngại cho kế hoạch của chúng ta.

- Điều tra ai?

- Lan Đức Nhĩ.

Đình Đình khẽ nhíu mày, vì để báo thù, hầu như mỗi một nhân vật nhỏ nhoi nào trên đại lục thì nàng cũng đều hiểu rõ trong lòng, thế nhưng lại không nhớ nổi một nhân vật có cái tên như thế.

- Gã có thể là một trong ba đại biểu của Tát La!

Vì việc này có tính chất cơ mật nên trước kia Mộ Dung Thiên chưa hề nói cho Đình Đình biết, nhưng hôm nay hẳn nghĩ cũng cần phải cho nàng biết nhiều hơn một chút.

Đình Đình ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại biểu của Tát La à?

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp:

- Nếu ta đoán không sai, gã có thể là cừu nhân của ta. Người này có thân phận rất thần bí, thủ đoạn lại tàn nhẫn, nói chung là một nhân vật không thể xem thường. Nhất là thế lực ở đằng sau gã, nó chính là cái gai trong mắt của ta, phải nhổ càng sớm càng tốt. Nay gã lại xuất hiện tại đại hội chiêu thân, nếu chúng ta không hiểu tí gì về gã, vậy thì kẻ địch ở trong tối còn mình ở ngoài sáng, như vậy sẽ rất có hại. Ta dám bảo chứng, với tính cách của gã, dù ta có lấy được Thiên Ma Hào thì gã cũng sẽ cướp tay trên cho xem.

Đình Đình thoáng ngừng động tác xoa xoa ngực Mộ Dung Thiên, tựa như là đang suy nghĩ gì đó.

Mộ Dung Thiên lại nói tiếp:

- Tuy rằng ta có thể dùng lực lượng của Tát La, nhưng nếu để cho Long vương biết được là ta có ý đồ đối phó với người nhà thì nhất định sẽ có phiền phức, vì vậy mà ta mới nhờ đến người của nàng đi điều tra vài thứ. Chuyện này có thể xem là nguy hiểm hay không?

Rốt cuộc Đình Đình cũng gật đầu:

- Vậy được rồi, không thành vấn đề.

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Đình Đình, ta không có thói quen thương lượng giao dịch với nữ nhân của mình, nếu nàng tin tưởng ta, vậy thì ta cũng có thể nói cho nàng biết. Thật ra giữa ta và Cát Tư cũng có mối thù bất cọng đại thiên, dù

trước kia nàng không dùng tới thủ đoạn dụ dỗ ép buộc ta, vậy thì một ngày nào đó ta nhất định cũng sẽ chơi chết lão.

Đình Đình lặng lẽ một lúc lâu, không biết là đang suy nghĩ việc gì. Đối với Mộ Dung Thiên, nàng quả thật có lòng lợi dụng nặng hơn tình riêng; hoặc giả bởi vì Phương Thốn quốc bị bán đứng mà diệt vong, rồi do lâu ngày mang gánh nặng huyết hải thâm thù trên vai, nàng đối với ai cũng đều cảnh giác cao độ, ngay cả tình yêu nam nữ đẹp như thế mà cũng trở nên mờ nhạt đối với nàng, dù đối phương có là nam nhân đầu tiên của nàng thì cũng không ngoại lệ.

Sau cùng, nàng ngẩng đầu lên rồi mỉm cười nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ta tin tưởng ngài.

Mộ Dung Thiên nhìn ra được Đình Đình khẩu thị tâm phi, hẳn biết được trong khoảng thời gian ngắn rất khó có thể khiến cho nàng thay đổi hẳn thái độ được, thậm chí vĩnh viễn sẽ là giả hoạt như hồ ly, lúc nào cũng cẩn thận từng ly từng tí một. Hắn không muốn miễn cưỡng thêm, nên chỉ cười nói:

- Được rồi, mong rằng trong lúc hợp tác, chúng ta sẽ tín nhiệm nhau hơn. Nếu đã cùng làm việc mà cứ nghi kỵ nhau mãi, vậy sẽ rất dễ khiến cho kẻ khác ly gián.

Đình Đình gật đầu, nàng ấn vào một cái nút ở bên dưới cửa sổ, giải khai kết giới cảnh giác ở trước cửa sổ, sau đó lấy ra một chiếc còi nhỏ có hình thù kỳ quái rồi thổi một hơi. Mộ Dung Thiên ở gần như vậy mà lại không hề nghe được bất kỳ một âm thanh nào.

Không lâu sau, từ bên ngoài cửa sổ chợt có hai hắc y nhân nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ, rồi họ quỳ một gối xuống sàn, đầu cúi gầm, lặng lẽ chờ đợi mệnh lệnh. Nhìn thân thể của họ thì có thể đoán được họ là hai nữ tử.

- Y Phù, Y Dong, các người đứng lên đi.

Hai hắc y nhân ngẩng đầu lên, đó là hai khuôn mặt giống nhau như đúc.

Hết hồi 227

=====

Chú thích

[1] Đường huynh cũng giống như biểu ca vậy, đường là bên họ nội, biểu là bên họ ngoại.

232. Hồi 228: Hồn Tỏa

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 228: Hồn Tỏa

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, hai người này vô luận là y phục, vóc người, kiểu tóc, hay khuôn mặt, tất cả đều giống y như nhau, căn bản là không thể phân rõ được ai là ai. Lúc này Đình Đình hoàn toàn lơ đãng và lại đang nằm trên giường với Mộ Dung Thiên nữa, vậy mà nàng vẫn triệu hai người này đến, không cần nói cũng biết họ nhất định là thủ hạ tâm phúc của nàng rồi.

Đình Đình bước xuống giường, tấm chăn rút khỏi người nàng, thân thể với những đường cong tuyệt mỹ đều bày rõ mồn một trong không khí, nàng cứ thế mà đi thẳng đến trước mặt hai hắc y nhân, rồi nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, hai người này là Y Phù và Y Dong. Ngoài ta ra, họ cũng là hai Vu nữ còn sót lại của Phương Thốn quốc, và cũng chính là thủ hạ đắc lực nhất của ta. Ngày trước sau khi thông qua “Lạc ấn truyền đệ” và tiếp nhận được phần lớn lực lượng, kỹ năng, kinh nghiệm, cùng với thù hận của tiên sư, ta liền triển khai việc tìm kiếm những di dân còn sót lại của bốn quốc. Người đầu tiên mà ta liên hệ chính là họ, Y Phù và Y Dong. Bởi vì giữa các Vu nữ với nhau, chúng ta có một loại phương pháp liên lạc và cảm ứng đặc biệt.

- À!

Mộ Dung Thiên kinh ngạc hỏi:

- Bọn họ trưởng thành đã là như vậy rồi à? Có phải là tỷ muội song sinh không?

Đình Đình gật đầu nói:

- Đúng vậy, Y Phù là tỷ tỷ, Y Dong thì sinh sau chừng nửa giờ. Dưới cằm của họ có một nốt ruồi, của Y Phù thì ở bên trái, của Y Dong thì ở bên phải. Ngoài chỗ đó ra, chính ta cũng không thể phân biệt được hai người họ.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì chăm chú nhìn kỹ, quả nhiên như lời Đình Đình nói, dưới cằm của họ có một nốt ruồi xinh đẹp, chỉ vì ánh đèn ma pháp đang được vận nhỏ nên hắn không thể nhìn rõ được mà thôi.

Đình Đình tiếp tục giới thiệu hai người:

- Y Phù, Y Dong giỏi nhất là ẩn nấp và ám sát thuật, bởi vì là tỷ muội song sinh nên tâm linh tương thông, sự phối hợp của họ còn ăn ý hơn những người được huấn luyện kỹ lưỡng nhiều lắm, họ là một tổ hai người tốt nhất. Hôm nay hai người họ còn là thủ lĩnh cao cấp của ám sát đoàn của bọn ta, chuyên phụ trách bồi dưỡng nhân tài. Hiện nay thủ lĩnh kế tục đã được thành thạo rồi, họ có thể dùng phương pháp mà mình đã thụ huấn để truyền lại cho lớp nhân tài tiếp theo. Vì vậy mà Y Phù và Y Dong cũng không cần phải đầu tắt mặt tối như lúc trước nữa. Bởi vì tầm quan trọng của chiêu thân đại hội lần này nên ta mới mang họ theo tới đây.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ hai nữ tử này nhất định là có thực lực không tầm thường, họ đã theo dõi từ Tát La đến đây, vậy mà hắn cũng không hề phát giác. Thì ra phương pháp bồi dưỡng ám sát đoàn của Vu nữ so với phương pháp của mình cũng có chỗ tương đồng.

Dung mạo của Y Phù và Y Dong đều rất mỹ lệ, nhưng thần tình lạnh băng. Họ nghe Đình Đình và Mộ Dung Thiên nói chuyện với nhau mà trên mặt lại không hề lộ ra một chút biểu tình nào của thất tình lục dục cả, thật là lãnh khốc tựa như sắt thủ vậy.

- Y Phù, Y Dong, hãy ra mắt tân chủ nhân của các người đi. Từ nay trở đi, ngoài ta ra, Đan Ni Tư tiên sinh sẽ là chủ nhân kế tiếp của các người.

- Dạ!

Nhị nữ đồng thanh đáp lời. Cả hai đều thẳng thắn mau lẹ như là những quân nhân tiếp thu nhiệm vụ vậy, thanh âm và sắc mặt cũng đều giống y như quân nhân, lạnh lùng y hệt một tảng băng. Trên mặt của họ vẫn không có chút biểu tình nào, họ hiểu được mệnh lệnh là phải tuyệt đối phục tùng, cũng không do dự xem nó có nguy hiểm tới tính mạng của mình hay không.

Mộ Dung Thiên vui vẻ nói:

- Sao ta lại có thể giao nhiệm vụ nguy hiểm cho bọn họ được chứ.

Ở bên cạnh có thêm hai trợ thủ tốt giúp đỡ, vậy thì hành động ở Lam Nguyệt cũng dễ dàng hơn trước rồi.

Đình Đình cười nói:

- Không sai, chỉ cần Đan Ni Tư tiên sinh thích, họ cũng có thể hầu hạ giấc ngủ cho ngài đấy.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thoáng sửng sốt, sau đó thì sắc tâm đại động. Tỷ muội song sinh quả thật là mới mẻ nha, nhưng mà họ lạnh lùng như các nữ sát thủ không có tình cảm gì, vậy sao lại nguyện ý được? Nếu như chỉ vì nghe theo lệnh mà hành sự, vậy thì đâu còn thú vị gì nữa. Mộ Dung Thiên tuy háo sắc, nhưng hẳn không thích ái ân với những nữ nhân không hề tình nguyện.

Đình Đình tựa như cũng nhìn ra được suy nghĩ ở trong lòng tên sắc lang, nàng liền vỗ vỗ tay mấy cái. Khuôn mặt lãnh khốc vô tình của hai nàng tỷ muội song sinh đột nhiên trở nên rạng ngời tươi sáng, tựa như khối băng vừa bị tan chảy vậy, hơn nữa biểu hiện của họ lúc này còn rất quyến rũ và phóng đãng, phong tình vạn phần, quả thật là cực kỳ mê hoặc. Thật khó tin nổi, cùng là khuôn mặt đó, vậy mà sắc mặt trước sau lại khác hẳn một trời một vực, hơn nữa lại không có vẻ như làm bộ làm tịch, nụ cười tươi tắn rất tự nhiên. Họ giống như những thiếu nữ vốn dĩ rất ương bướng, vì gặp chuyện không vui nên mới làm mặt nghiêm, nhưng sau đó được cởi mở gút thắt trong lòng nên mới khôi phục lại bản tính vậy. Lúc đầu Mộ Dung Thiên còn tưởng họ là những sát thủ máu lạnh, nhưng bây giờ cũng không dám khẳng định khuôn mặt mới này có phải là khuôn mặt chân chính của họ hay không nữa.

Song song với sự biến hóa của khuôn mặt, bàn tay của hai người họ cũng bắt đầu hoạt động theo. Bộ hắc y trên người tuột dần xuống đất, sau đó là bộ đồ lót, trước mắt tên sắc lang là hai cơ thể thanh xuân tràn trề sức sống, cả tỷ lệ vóc dáng của họ cũng giống nhau như đúc, nếu như không phải ở dưới cảm có nốt ruồi để phân biệt thì nhất định người ta sẽ hoài nghi đây chính là phân thân thuật rồi.

Thêm Đình Đình đứng bên cạnh đó nữa, ba nàng mỹ nữ này đều xinh đẹp mỹ miều, Mộ Dung Thiên đảo mắt nhìn tới nhìn lui, thật là ứng phó không xuể mà.

Sau đó, cả ba nàng đều thướt tha bước lên giường của tên sắc lang, trong lòng của hắn bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, lửa dục vừa mới tắt không lâu, vậy mà bây giờ đã bùng cháy dữ dội và không thể nào dập tắt nổi. Lúc này ở trên giường đột nhiên mọc lên một cái trường bông thật lớn.

- Đan Ni Tư tiên sinh, ngài có thỏa mãn với món lễ vật này của ta hay không?

Đình Đình vừa cười với vẻ đầy quyến rũ, vừa kéo tuột chiếc chăn đang che trên người hắn ra. Sau đó không cần đợi nàng ra lệnh, hai tỷ muội song sinh liền như dâm phụ khát tình, trước sau liền tiếp lấy “tiểu huynh đệ” của tên sắc lang, đồng thời cùng sử dụng môi, lưỡi, và nhũ phong để phục vụ hắn. Thật không thể ngờ được, mới cách đó không lâu, các nàng lại lạnh lùng đáng sợ khác hẳn bây giờ.

Đình Đình cũng nằm sát bên cạnh mà xoa nhẹ nhẹ trên ngực hắn. Nửa trên ôn nhu, nửa dưới cuồng dã, cảm giác hoàn toàn trái ngược nhau, khiến cho tên sắc lang không ngừng buông ra những tiếng rên cực khoái. Nhìn hai khuôn mặt giống nhau như đúc, trong lòng hắn có cảm giác kích thích rất mạnh. Bởi cùng là những Vu nữ lợi hại nhất, hộ quốc Vu nữ Đình Đình không mong họ sẽ bị khống chế sau chuyện gổi chặn, vì vậy mà nàng muốn khiến cho Mộ Dung Thiên mất đi cảnh giác, đắm mình trong thú ôn nhu, hoặc giả có thể nói đây chính là hồng phần bấy rập.

Trên thực tế, hai thiếu nữ này cũng biết Hồ hoặc thuật, tuy trình độ còn kém hơn Đình Đình, nhưng lại hơn nàng về mặt khống chế tâm tình, vì họ có thể giữ cho tâm tình luôn được lãnh tĩnh. Khi vừa mới chào đời, thất tình lục dục của họ đã được vị Vu nữ tiền nhiệm dùng Lạc ấn chứng tử đặc thù có tên gọi là “Hồn tỏa” mà cấm cố lại, nên từ đó về sau không còn những cảm giác hỷ, nộ, ái, ố, vv... nữa, mà chỉ tựa như những cỗ máy vậy. Trong tâm tưởng của họ chỉ còn lưu lại một ý nghĩ duy nhất, đó là phục thù. Ngoài phục thù mệnh lệnh ra, họ chỉ còn bản năng sinh tồn mà thôi. Những dục vọng hay tính dục duy nhất còn lại chỉ là vì trong lúc thi triển Hồ hoặc hay là những kỹ thuật khác mà đặc biệt may mắn giữ lại được. Do đó, họ sẽ không rạp khuôn theo Đình Đình, họ vẫn có thể trong lúc hưởng thụ lạc thú mà vẫn duy trì sự lãnh tĩnh ở trong lòng để thi triển Hồ hoặc. Lại thêm một điểm nữa, đó là Y Phù và Y Dong còn có thể thi triển Hợp thể kỹ thuật, đây là một môn tuyệt kỹ chỉ có người song sinh mới học được. Về phần Hồ hoặc, dưới tình trạng có điều kiện tốt nhất, họ rất có thể sẽ đạt được bậc thứ ba, tức là “mê” cảnh. Đương nhiên kết quả còn phải trông vào người bị thi thuật mà xét nữa. Dựa vào định lực của Mộ Dung Thiên, Đình Đình đoán rằng hai người bọn họ chỉ có thể đạt được “tích” cảnh, hoặc cũng giống như mình, tức là “liên” cảnh mà thôi.

Ở tầng thấp nhất của Hồ hoặc, quyền chủ động ý thức đều nằm trong tay của người bị thi thuật. Kẻ thi thuật chỉ có thể dùng sức ảnh hưởng của bản thân để phối hợp, dẫn dắt cho sự quyết định của hắn thiên

về hướng có lợi cho mình. Vô luận thế nào, có thêm sự gia nhập của Y Phù và Y Dong thì cũng sẽ giúp cho Đình Đình rất nhiều, vì vậy mà nàng không tiếc hy sinh đôi tỷ muội này. Sau khi Phương Thốn quốc bị diệt vong, những người dân còn sót lại đều có nghĩa vụ cống hiến hết tất cả những gì mà họ có, vì báo mối đại thù mà dâng ra hết toàn bộ, bao gồm thân thể, sinh mạng, và tuyệt đại bộ phận nhân tính của các Vu nữ thuộc thế hệ mới. Thật ra những Vu nữ này không phải toàn bộ đều là những nữ tử vô cảm, bởi vì nếu gặp phải tình huống bình thường thì họ sẽ không sử dụng đến môn tuyệt kỹ hoàn toàn diệt sạch nhân tính như thế. Do đó, có thể thấy được thù hận của quốc dân Phương Thốn quốc đối với Cát Tư sâu nặng tới cỡ nào.

Người có chuyên chú sở học so với thường nhân thì tỉ mỉ hơn nhiều lắm. Cứ nhìn vào thể hiện của hai tỷ muội song sinh, họ chỉ còn lại tình dục do tu luyện mỹ thuật mà ra, vì vậy mà họ rất giống như sinh ra để hầu hạ nam nhân vậy, và cũng vì thế mà họ rất dễ khiến cho một nam nhân bình thường đạt tới thiên đường cực lạc.

Mộ Dung Thiên có kinh nghiệm sa trường phong phú như vậy mà suýt nữa cũng không nhận được mà phải phóng tình, mới nhập cuộc chưa lâu mà đã nhận không được thì đúng là một việc chưa xảy ra bao giờ. Điều này khiến cho hắn cảm thấy rất mất mặt, cố nén sự kích thích tột độ xuống rồi nói:

- Dừng lại!

Mộ Dung Thiên vuốt ve vài cái trên người các nàng rồi nói:

- Các mỹ nữ, bây giờ thì chưa được, ta còn phải nghỉ ngơi dưỡng sức để ngày mai còn tham gia chiêu thân đại hội nữa, nói không chừng lúc đó còn phải vật lộn nữa đấy. Ừm, phải rồi, đã lâu rồi ta cũng tu luyện được chút nào, thân thể bây giờ chắc cũng rỉ sét hết rồi.

Nói xong, hắn liền ngồi lại ngay gần trong góc tường, nhanh chóng vận khởi linh lực. Không lâu sau, nửa bên người của hắn thì đỏ bừng lên, còn nửa bên kia thì lại xanh lè, hơi nóng và hàn khí bức người tỏa ra ngoài. Tam nữ bị hơi nóng và hàn khí ép tới, một mặt vừa đỏ mồ hôi ròng ròng, đồng thời lại còn cảm thấy lạnh thấu xương, cả hai tỷ muội song sinh đã bị Hồn tỏa khóa chặt thất tình lục dục mà lúc này cũng phải hơi động dung.

Trong mắt của Đình Đình lập tức hiện lên vẻ khó tin, lúc này nàng mới hiểu được, Mộ Dung Thiên không phải chỉ là có được những lực lượng kỳ dị đơn giản như vậy. Võ công cùng với tài thương mại của hắn đều mạnh như nhau, ngay cả người mù cũng có thể nhìn ra được. Loại tu luyện thuật này nhất định là một trong những loại cao cấp nhất trên đại lục, chẳng những vậy mà nó lại còn là Lĩnh vực đấu khí nữa. Lúc này Đình Đình biết mình đã đánh giá thấp tên thương nhân sắc lang này rồi, đồng thời cũng lo lắng không biết có nên thay đổi lại kế hoạch trước kia hay không, bằng không nếu mà chọc giận đến hắn thì dám sẽ xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn lắm.

Rất hiển nhiên, đây là Mộ Dung Thiên cố ý hiển lộ lực lượng bản thân, mặc dù hắn vẫn giấu diếm thân phận thật của mình, nhưng đồng thời có thể cho Đình Đình thấy, nàng không thể tùy ý bày bố nhân sự được. Việc duy nhất nàng có thể làm đó là tin tưởng mình, dựa dẫm vào mình, mà không thể giở nhiều thủ đoạn với mình được.

oooOooo

Sáng hôm sau, những người có tư tách lọt vào cửa ải thứ hai liền tiến nhanh vào bên trong Thụy Mạn gia tộc, ai nấy cũng đều muốn biết đề mục của ngày hôm nay trước để nắm giữ tiên cơ và quyền chủ động.

Người lên tiếng lần này không phải là Gia Phỉ Nhĩ Đức, mà là Khiết Tây Táp, rốt cuộc nàng cũng chịu lộ diện rồi. Nhưng mà trong tiếng hoan hô nhiệt liệt của mọi người, họ cũng phát hiện ra một việc khác. Đó là tiểu ma nữ mà từ trước đến nay luôn luôn ngang ngược, luôn luôn khiến cho người ta vừa thương vừa giận lại có vẻ như không ổn. Khiết Tây Táp lúc này ngọc dung tiêu tụy, sắc mặt trắng bệch, tan tác tả tơi, lung lay sắp đổ....trông thật thảm thương.

Hết hồi 228

233. Hồi 229: Nại Lực

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 229: Nại Lực

(Sức Nhẫn Nại)

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Cùng với vẻ ngoài tiều tụy của nàng là ánh mắt hừng hực lửa giận, nàng không ngừng đưa mắt đảo qua đảo lại như muốn tìm ai đó trong biển người ở bên dưới. Chỉ tiếc là năm ngàn người là một con số không nhỏ, trong nhất thời hay nửa khắc sẽ không dễ dàng tìm ra, dù rằng nàng đã căn dặn thủ vệ từ sớm, nhất định phải an bày cho Mộ Dung Thiên đứng vào một vị trí dễ kiếm một chút.

Mộ Dung Thiên tuy nhận được sự đãi ngộ đặc biệt, nhưng lúc này hắn vẫn hăng hái đến phó hội, hắn không ngại làm một món hàng cho người ta lựa chọn. Nhưng người càng cao hứng hơn lại chính là một vị nhân huynh thuộc Nhân tộc đang đứng bên cạnh hắn. Người này cũng có thể được coi là nhất biểu nhân tài, y phục chỉnh tề, dựa theo khôi giáp và vũ khí trên người gã thì có lẽ thân phận cũng không quá thấp. Tuy nhiên, hình như đầu óc của gã có chút vấn đề, bởi vì dù có chuyện hay không có chuyện gì thì gã cũng đều toét miệng ra cười, thậm chí miệng cười lớn đến nỗi như muốn chạy ra tới tận sau ót luôn đó chứ. Mộ Dung Thiên thầm thở dài sợ hãi, cả một tên điên từ bệnh viện tâm thần chạy ra mà cũng trúng cử nữa, quả thật là đáng bội phục mà - nhưng đó là nếu như ở trên đại lục này cũng có bệnh viện tâm thần.

Ngoài tên đó ra, ở vị trí hoàng kim còn có những nhân vật mà Mộ Dung Thiên đã từng để ý như là: Ước Sát Phu, A Nhĩ Ngôã, An Dịch, Mã Nhĩ Tư, Ốc Lôn, và những tên khác có chút danh tiếng.

Vị nhân huynh kia thấy hình dạng không xong của Khiết Tây Tạt thì rốt cuộc cũng ngừng cười, gã lên tiếng đầy quan hoài:

- Khiết Tây Tạt, nàng không sao chứ?

Ở trước mặt mấy ngàn người mà lại dùng tiếng gọi thân thiết như vậy, có thể thấy quan hệ giữa hai người không tầm thường chút nào, hầu như ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào gã, để xem rốt cuộc gã là thần thánh phương nào.

Khiết Tây Tạt nhìn thấy gã thì tựa hồ như hơi bất ngờ, làm ra vẻ suy nghĩ, rồi nói:

- Ủi chà, trời ạ, Kiệt La Mỗ, sao ngươi cũng ở đây?

Cuối cùng mọi người cũng hiểu được thân phận của gã, thì ra gã là đường huynh của Lăng Đế Tư. Là một thành viên của Khải Âm gia tộc, chẳng trách nào gã lại dám công nhiên gọi nàng thân mật như vậy. Xem ra tình hình trước mắt so với lời đồn cũng không sai biệt lắm, đúng là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Khiết Tây Tạt không có cảm tình với gã, và cũng không biết gã đến đây tham gia tuyển phu, hoặc giả là vì nàng muốn cho gã một chút mặt mũi mà để gã lọt qua cửa ái thứ nhất.

Hầu như ai cũng biết điều đó, kể cả Mộ Dung Thiên, nhưng chỉ có mỗi đương sự là không hề hay biết. Gã vui đến nỗi như là sắp sửa kết hôn với Khiết Tây Tạt rồi vậy, nhưng gã lại không nhớ rằng mình chỉ mới qua cửa thứ nhất mà thôi.

Lúc này Khiết Tây Tạt cũng tìm được người mà mình muốn tìm. Tên kia đang đứng bên cạnh Kiệt La Mỗ, mà hắn lại còn đang không ngừng nháy mắt với mình nữa chứ. Nàng phải vất vả lắm mới cố nén được cảm giác buồn nôn cũng như ý muốn bóp chết hắn để báo lại mối thù tráo thuốc. Thế là phải làm ra vẻ tươi cười hơn hử để đáp lại tên sắc lang, nhưng việc đó lại khiến cho Kiệt La Mỗ hiểu lầm, gã tưởng là nàng cười với mình nên thiếu chút nữa thì lên cơn tâm thần mà đột tử tại chỗ luôn. Phải một lúc sau thì gã mới điều chỉnh lại nhịp tim đập và hô hấp của mình, rồi thầm nhủ: “Kiệt La Mỗ, bình tĩnh, bình tĩnh lại. Người

phải thành tâm thì Khiết Tây Tạng sớm muộn gì cũng bị cảm động thôi, đó cũng là chuyện thường mà.” Lúc này quả thật gã đang có tâm tình cực kỳ vui vẻ, như là vừa vén được đám mây mù trước mắt và thấy được cảnh trời thoáng đặng vậy.

- Khải Lý tiên sinh, thật là cao hứng khi nhìn thấy người.

Lời này của Khiết Tây Tạng vừa thốt ra thì vẻ mặt tươi cười của Kiệt La Mỗ liền đông cứng lại, thì ra người mà nàng vui mừng gặp lại không phải là mình, mà là một nam tử đang đứng bên cạnh.

Khiết Tây Tạng sợ mình còn biểu hiện chưa đủ thành ý, thế là vội đá lông nheo với hắn liên tục, việc này khiến cho rất nhiều người bị chấn động, ai nấy cũng đều ngẫm cảm thấy khó chịu, không biết tên Khải Lý này ở đâu chui ra mà lại giống như Trình Giáo Kim vậy, có thể được mỹ nhân ưu ái kia chứ? Có vài người âm hiểm cúi đầu nhìn xuống đất, trong lòng không ngừng xoay chuyển ý nghĩ mà không thể cho ai biết được.

Khiết Tây Tạng muốn cho Mộ Dung Thiên biến thành cái đích nhắm của mọi người, nàng biết thế nào hắn cũng sẽ bị không ít phiền phức, vì vậy mà trong lòng khoái chí vô cùng. Cuối cùng nàng cũng lên tiếng vào chính đề:

- Ta rất cao hứng khi các vị đến đây tham gia chiêu thân đại hội. Bởi vì gia tộc của ta có chút chuyện nội bộ nên mới muốn ta kiếm được một vị phu tể trong khoảng thời gian ngắn nhất. Vì chuyện xảy ra quá đột ngột, nên ta phải làm phiền chư vị đến đây hợp mặt. Mong rằng thông qua các đề mục do ta đề ra, ta sẽ tìm được người cùng chung chí hướng và có thể giao phó chung thân đại sự được. Trong toàn bộ quá trình tuyển phu, nếu có gì sơ sót thì mong chư vị thông cảm mà bỏ qua cho.

Lời lẽ của nàng trước sau rất đắc thủ, do đó có thể thấy được nàng không phải là một nữ nhân điều ngoa trăm phần trăm và không biết đại thể. Bởi vì tuy nàng rất bất mãn đối với sự an bài hôn nhân của gia tộc, nhưng khi tới thời khắc tối hậu thì nàng cũng biết suy nghĩ cho gia tộc, bằng không nếu để đắc tội với nhiều người như vậy thì tiền đồ của gia tộc sẽ rất là bất lợi.

Ngoài Mộ Dung Thiên ra, đương nhiên cũng có người khác bất mãn đối với phương thức tuyển phu chẳng khác nào lựa chọn hàng hóa này, nhất là loại người tự cho mình có địa vị cao vời như Ước Sắt Phu, nhưng họ chỉ giữ trong lòng mà không nói ra. Nay nghe Khiết Tây Tạng nói vậy thì bao nhiêu khí tức đều tiêu tan cả. Họ nghĩ lại cũng thấy đúng, cảm tình là một thứ cần phải từ từ bồi dưỡng, nếu muốn tìm được người mình thích trong một thời gian ngắn thì nhất định phải dùng tới thủ đoạn phi thường mới được. Vì vậy mà có nhiều người cùng lên tiếng:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư quá lo lắng rồi, có được cơ hội để diện kiến ngọc dung của tiểu thư là vinh hạnh của chúng ta.

Kiệt La Mỗ càng khích động hơn hết, gã la thật lớn:

- Khiết Tây Tạng, nàng là nữ thần của ta, nàng là tất cả của ta, dù chết cũng không từ.

Mộ Dung Thiên nghe được lời đó thì ngẫm khó chịu, đó là điều tối kỵ trong vấn đề tán gái. Nữ nhân có nhiều lúc thích nam nhân đối với mình thô lỗ một chút, chứ không phải lúc nào cũng chiều theo ý mình, vì có như vậy thì mới khiến cho họ nghĩ rằng nam nhân đó là người có chủ kiến và mang lại cảm giác an toàn. Gã Kiệt La Mỗ này có cả thiên thời, địa lợi và nhân hòa, nhưng bấy lâu này vẫn không nắm được Khiết Tây Tạng vào tay, điều đó cho thấy thái độ của gã đối với nàng chính là một trong những nguyên nhân dẫn đến thất bại.

Khiết Tây Tạng cười nói:

- Ta nghĩ chắc mọi người đều rất muốn biết đề mục thứ hai là gì phải không?

Mọi người không dần nổi sốt ruột, cùng hô lớn:

- Đúng vậy, xin Khiết Tây Tạng tiểu thư hãy ra đề mục.

Khiết Tây Tạng chậm rãi mở miệng:

- Ta muốn có một trượng phu biết ôn nhu chăm sóc thể tử, hẳn tất phải có đức tính kiên trì và nhẫn nại, do đó mà đề mục thứ hai chính là muốn khảo nghiệm sự kiên trì của chư vị. Trong hai giờ, ai có thể đứng tại một địa điểm đã được chỉ định mà không hề nháy mắt, vậy thì sẽ có thể qua ải lần này.

Mọi người nghe vậy thì đều muốn té xỉu hết, đề mục quái gì đây, quả thật là quá biến thái mà. Sao không cứ để họ ẩu đả với số đông ma thú đi, chứ khảo nghiệm sự kiên trì kiểu này chỉ sợ là sẽ có rất nhiều người qua ải được lắm.

Mộ Dung Thiên thầm kinh ngạc, đây không phải là trò mà mình với Táp Hy hay thách đố nhau hay sao? Điều khác biệt duy nhất là thời gian ước hẹn của Khiết Tây Táp thì quá dài thôi.

Mộ Dung Thiên không hiểu vì sao nàng thiên kim thành chủ này lại nghĩ ra được cái trò như thế, chẳng lẽ người ta sau khi biến thái đến một trình độ nào đó thì đều sẽ quay về một mối hay sao?

Hết hồi 229

234. Hồi 230: Điệu Niệm

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 230: Điệu Niệm

(Hoài Niệm)

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Nếu phải chịu đựng trong hai giờ thì Mộ Dung Thiên tự nhận thấy không có vấn đề gì, ngày trước mỗi lần hấn thi với Táp Hy thì chỉ có mười phút, tuy thời gian rất ngắn nhưng vì phải đối diện với ma pháp đẳng, nên độ khó cũng cao hơn nhiều.

Kiệt La Mỗ cũng mừng thầm trong bụng, chỉ cần Khiết Tây Táp không ra đề mục tùy ý để mặc cho số phận, hoặc là trông cậy vào vận khí, vậy thì bất kể là đề mục nào, tỷ như chịu khổ, mạo hiểm, dùng khí, nhẫn nại, vv...thì đều tốt cả. Gã rất có tự tin đối với những việc gì mà phải thông qua nỗ lực để hoàn thành. Từ nhỏ gã theo đuổi Khiết Tây Táp cho đến nay, đã nhiều năm như vậy mà vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, vậy thì có xá gì chỉ có hai tiếng đồng hồ chứ.

Về phần những người khác thì ai nấy cũng đều có tâm tư khác nhau. Trư nhân, Ngưu nhân, vv...là những chủng tộc có thừa dũng mãnh, nhưng lại không đủ nhẫn nại, trên căn bản thì họ đã không còn hy vọng gì nữa. Rồi với những Hỏa hệ chiến sĩ thì do tu luyện Hỏa đấu khí mà tính cách cũng bị ảnh hưởng theo, hơn phân nửa số người đó đều có tính cách táo bạo nên họ cũng bị dồn vào vị trí bất lợi. Còn ma pháp sư thì lại có được ưu thế hơn hẳn những người khác, vị họ tu luyện ma pháp, mà điều đó căn bản đã đòi hỏi phải có sự kiên trì rồi.

Khiết Tây Táp mặc kệ phản ứng của mọi người, nàng nói với mấy tên thân vệ của gia tộc:

- Lập tức gọi người đi chuẩn bị tuần thú sư, và nhất định phải điều khiển được Thiên Mục thú.

Đám người đứng ở hàng đầu nghe vậy thì không khỏi kinh ngạc, tại sao Khiết Tây Táp không làm trước công tác chuẩn bị nhỉ? Chẳng lẽ đề mục thứ hai này đến phút cuối mới nghĩ ra sao? Tuy nghĩ vậy, nhưng bọn họ cũng biết Khiết Tây Táp có tính tình lập dị, nên cũng không thấy kinh ngạc nữa. Với phong cách làm việc của nàng ta, có gì là không thể đâu chứ?

- Được rồi, thỉnh chực vị cứ theo sự an bài của thủ vệ mà chia nhau đến năm thí luyện trường của Thụy Mạn gia tộc. Sau hai tiếng nữa, ta sẽ đến xem kết quả.

Khiết Tây Tạng nói xong liền quay sang dặn dò thân vệ việc gì đó, sau đó mới rời khỏi hiện trường. Đối với quá trình thi thố và ai sẽ qua được ải, nàng dường như rất thờ ơ và không hề quan tâm tới nó.

- Khiết Tây tạng, vậy là sao chứ?

Lăng Đế Tư với vẻ mặt hoài nghi, không hiểu nổi hảo hữu của mình tại sao đến phút cuối lại thay đổi đề mục. Kế hoạch lúc trước là ra đề mục nhắm vào Mộ Dung Thiên tức La Địch kia mà.

Khiết Tây Tạng nhàn nhạt trả lời:

- Không có gì, ta thấy phương thức này cũng không tệ.

- Vậy còn Khải Lý thì sao, không phải người rất hận hân à?

Khuôn mặt của Khiết Tây Tạng lúc này chẳng có vẻ hưng phấn của người sắp được báo thù, nàng nói:

- Bỏ qua đi, việc đó đã thành quá khứ rồi, hơn nữa người ta cũng không biết người kia chính là ta mà.

Lăng Đế Tư nhìn vẻ bình tĩnh của Khiết Tây Tạng thì có vẻ hơi khó tin. Đây là thiếu nữ nổi tiếng vì chẳng bao giờ mất đi sức sống hay sao? Chẳng lẽ sau mấy ngày tiêu chảy, nó đã làm cho cá tính của Khiết Tây Tạng bị suy yếu theo hay sao? Lăng Đế Tư chỉ có thể tìm được một giải thích hợp lý duy nhất mà thôi.

- Cốc, cốc!

Cửa phòng chợt hé mở, người có thể tiến vào nội viện thì ngoài nữ tỳ ra, còn thì chỉ có thân nhân của Khiết Tây Tạng thôi. Vì vậy mà nàng không hề do dự, nói ngay:

- Vào đi!

Cánh cửa tự động mở rộng tựa như có gió thổi qua vậy, tiếp theo đó là một lão nhân già nua chậm rãi bước vào. Ông ta có vẻ như mang đến cho người ta cảm giác thoải mái, tựa như cơn gió nhẹ vào mùa hè và mang hơi mát đến cho người ta, khiến cho bao nhiêu phiền não đều bay đi hết.

- Gia gia!

Khiết Tây Tạng vừa trông thấy lão nhân thì vàng mắt đỏ hoe, từ trên giường liền nhảy phốc vào lòng ông ta.

Lăng Đế Tư cũng đứng lên và vòng tay cung kính, thưa:

- Sáng Sầm gia gia, người vẫn mạnh chứ ạ!

Người này hiển nhiên chính là Phong hệ thánh cấp ma pháp sư của Lam Nguyệt, gia chủ đời trước của Thụy Mạn gia tộc, Sáng Sầm, và cũng chính là nhân vật không khác bậc thần tiên trong mắt vạn người. Thế nhưng ở trên người ông ta lại không có sự phù phiếm của ma pháp, mà chỉ trông như một lão nhân rất thông thường mà thôi.

Sáng Sầm vuốt ve mái tóc của Khiết Tây Tạng, rồi thở dài nói:

- Tư nhi, ta có thể nói vài câu riêng rẽ với Tạng nhi được không?

Lăng Đế Tư nghe vậy thì hiểu ý ngay, nàng vội nói:

- Dạ vâng, Sáng Sầm gia gia, xin nhị vị cứ từ từ trò chuyện.

Nàng nói xong liền rời khỏi phòng, đồng thời cũng xoay tay đóng cửa lại.

Chờ cho Lăng Đế Tư đi khỏi rồi, Sáng Sầm mới từ hòa nói:

- Tạng nhi, con có tâm sự gì hãy nói cho gia gia nghe đi.

Bởi vì thân làm thành chủ nên sự vụ rất bận rộn, do đó mà Gia Phỉ Nhĩ Đức không có thời gian quan tâm lo lắng nhiều cho nữ nhi, còn mẫu thân của nàng thì qua đời sớm, vì thế mà người thân nhất của nàng trái lại chính là vị lão nhân hiền lành này đây. Lúc này nàng có thiên ngôn vạn ngữ mà không thốt thành lời được, chỉ biết cắn môi tư lự, đến cuối cùng cũng chỉ biết lắc đầu mà thôi.

- Là vì La Dịch phải không?

Khiết Tây Tạng nghe đến cái tên đó thì chợt hơi run rẩy, ý tứ của ông ta lại có liên quan đến việc nàng thay đổi đề mục vào phút cuối. Ngoài Lăng Đế Tử ra, Khiết Tây Tạng cũng đã từng kể chuyện của Mộ Dung Thiên cho Sáng Sầm nghe, do đó mà ông ta mới biết được tôn nữ của mình lại có một người bạn cùng phòng cũng xảo trá tai quái giống nàng vậy. Kỳ thật, Khiết Tây Tạng quả thật có nghĩ tới La Dịch, và cả thời gian vô tư vô lự mà hai người đã trải qua, cùng nhau học tập, cùng nhau sinh hoạt, cùng nhau đùa giỡn những trò tinh quái, cùng nhau bàn luận về nữ nhân, cùng nhau đi trộm sủng vật của phó viện trưởng mà nướng ăn, vv.... Đó là một đoạn thời gian đẹp để biết đường nào, thế nhưng khi nàng nghĩ đến việc mình sắp phải làm thê tử của người ta, phải gánh vác trọng trách nối dõi gia tộc, bị mất đi tự do, đồng thời còn phải sống với một nam nhân xa lạ cho hết quãng đời còn lại thì nàng không nhận được bi thương, và cảm thấy rất nản lòng thoái chí. Song song đó, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại đi sửa đề mục đã định từ trước, tựa như là để hoàn niệm kỉ niệm cũ vậy. Cái danh từ này quả thật rất chính xác, bởi vì không lâu sau nàng cũng phải chấp nhận lịch sử vĩnh viễn sẽ không tái hiện lần nữa.

Nhìn hình dạng cô quạnh của Khiết Tây Tạng, Sáng Sầm cũng hiểu được vài phần. Có thể vì La Dịch mà sẵn sàng gánh lấy tội danh phản quốc nguy hiểm đó, vậy thì cả người mù cũng thấy được giữa hai người không thể chỉ có tình nghĩa huynh đệ đơn giản như vậy rồi. Sáng Sầm nhìn tôn nữ mà mình đã nuôi nấng từ nhỏ tới lớn rồi thở dài nói:

- Tạng nhi, ta hiểu được suy nghĩ của con, gia tộc có thể cho con lựa chọn bất kỳ một công dân nào của Lam Nguyệt, nhưng người phản quốc thì lại ngoại lệ.

Khiết Tây Tạng biện hộ:

- Hẳn vốn không hề phản quốc, mà lại là người đã cứu được mạng của toàn bộ dân trong thành, đồng thời còn giảm được sự hy sinh xuống đến mức thấp nhất. Gia Gia, người là cường giả có cặp mắt sáng suốt, sao lại không nhìn ra được điều đó cơ chứ?

Sáng Sầm gật đầu thừa nhận:

- Ta biết chứ, thế nhưng dù thế nào đi nữa, hiện nay hẳn cũng là một kẻ phản quốc không hơn không kém ở trong mắt quốc dân. Đó đã là sự thật, không thể bằng vào lý lẽ của con và ta mà thay đổi được. Huống chi, dù có được thì chúng ta cũng sẽ không làm vậy.

Khiết Tây Tạng không hiểu, hỏi lại:

- Tại sao chứ, như vậy không phải là oan cho người ta lắm sao? Gia Gia, không phải thường ngày người vẫn dạy Tạng nhi, làm người phải biết phân rõ thị phi, không được để lời đồn đãi xằng bậy che mờ lý trí hay sao?

Sáng Sầm thở dài:

- Không sai, nhưng ta đã quên nói cho con biết, khi đứng trước lợi ích của quốc gia, có nhiều việc không thể nói theo lẽ thường được. Cát Tư đại nhân quả thật đã làm sai, và lại thủ đoạn cũng có chút cực đoan, nhưng tình thế hôm nay của đại lục rất nghiêm trọng, chúng ta chỉ có thể dĩ hòa vi quý chứ biết sao hơn, bằng không nếu để Lam Nguyệt xảy ra nội chiến, vậy thì kẻ được lợi chỉ có địch nhân mà thôi.

Khiết Tây Tạng trầm mặc một lúc rồi nói:

- Gia Gia, con muốn xin người một việc. Đề mục thứ ba chính là đề mục cuối cùng, tức là giải đố. Nếu như không có ai giải đáp được, vậy thì Tạng nhi muốn truyền tin này đi khắp toàn quốc, nếu ai có thể đáp được chính xác, hoặc là đưa ra câu trả lời gần đúng nhất, vậy thì hẳn sẽ trở thành vị hôn phu của con.

Hết hồi 230

235. Hồi 231: Siêu Thường

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 231: Siêu Thường

(Vượt Xa Người Thường)

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Sáng Sầm hơi khó nghĩ:

- Việc này.....

Khiết Tây Tạng nài nỉ:

- Gia Gia, van cầu người, Tạng nhi dám bảo chứng, sẽ không lâu lắm đâu. Nếu cả người cũng không giúp con, vậy còn ai sẽ giúp con đây?

Sáng Sầm thoáng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi, để ta nói chuyện với họ một chút.

Khiết Tây Tạng vui vẻ ra mặt:

- Đa tạ gia gia!

Chỉ cần vị thánh cấp ma pháp sư, kiêm gia chủ tiền nhiệm chịu mở miệng, vậy thì việc gì cũng sẽ được giải quyết ổn thỏa thôi.

Sáng Sầm vỗ về mái tóc của nàng, khuôn mặt lộ ra vẻ từ ái và thương tiếc. Thân ông ta là một đỉnh cấp cường giả, bản thân có địa vị vô thượng, nhưng lại không thể xoay chuyển được định mạng của tôn nữ mới sinh ra đã phải gánh vác trọng nhiệm của gia tộc rồi.

oooOooo

Sau khi cửa thứ hai kết thúc, người có thể qua được ải này chỉ còn lại một phần ba. Đề mục tuy có vẻ rất đơn giản, không phải đổ mồ hôi, lại càng không phải đổ máu, nhưng lại khiến cho rất đông người bị lật thuyền trong mương. Trong số đó có cả những Thú nhân với tính cách táo bạo nóng nảy, Cự nhân và các Hỏa hệ chiến sĩ là chính. Cả Ước Sắt Phụ rốt cuộc cũng bị nốc ao luôn, muốn gã trộn to mắt tới hai giờ mà không được nháy mắt thì quả là muốn gã chết đây mà. Do đó mà sau khi gã kiên trì được mười phút, liền quyết định bỏ đi bầu bạn với hai mỹ nữ gã đã mang theo tới đây còn hơn, để cho cái chiêu thân đại hội này gặp quỷ đi thôi.

Tiếp theo là đến cửa thứ ba, và cũng là cửa ải cuối cùng. Đề mục vừa được công bố thì ai nấy cũng đều cảm thấy nằm ngoài ý liệu. Sau đó mọi người đều ngầm phát hiện việc này cũng vô dụng, bởi vì đề mục là giải đố, mà đối với loại đề mục này, thật khó biết rõ được ai là kinh địch của mình; họ không thể đi giết một người khác để mình trở thành kẻ may mắn trúng tuyển được, hơn nữa cũng không ai dám bảo chứng là đáp án của mình sẽ đúng.

Nếu như không ai có thể đưa ra đáp án chính xác hoặc là gần đúng thì chiêu thân đại hội lần này sẽ bị thủ tiêu, rồi sau đó Thụy Mạn gia tộc sẽ thông qua kính tượng để công bố đề mục này đi khắp toàn quốc. Cho tới khi có người có câu trả lời thỏa mãn được Khiết Tây Tạng mới thôi, đến lúc đó, hắn sẽ phải mặt đối mặt với nàng để trả lời câu đố, tránh cho người khác giúp đỡ hắn trả lời. Nếu làm được điều đó thì lập tức sẽ trở thành vị hôn phu của nàng, lúc nào tổ chức hôn lễ cũng được.

Đề mục này có bảy câu hỏi:

1 - Có một người không hề có tính nhẫn nại, nhưng vì sao hắn lại có thể ở trong mấy tiếng đồng hồ mà không nháy mắt?

2 - Có một đôi phu thê khỏe mạnh, nhưng tại sao lại sinh ra những người con không có mắt?

3 - Cái gì cắt hoài không đứt?

4 - Cái gì lấy hoài không hết, dùng hoài không cạn?

5 - Một con Mê Vũ thú đứng trên một tảng đá trơn tuột hơi nghiêng về phía tây, nó đứng tại chỗ rồi hướng về bên phải mà quay ba vòng, sau đó lại chuyển ra sau mà quay ba vòng nữa, tiếp theo lại quay sang phải, rồi lại lộn nhào một cái. Cuối cùng thì thi triển kỹ năng phong vũ mà nhảy múa suốt hai mươi phút, đến khi nó dừng hẳn lại, vậy thì cái đuôi của nó đang chỉ về hướng nào?

6 - Có hai người không biết bơi lội cùng bị rơi xuống sông, một người thì bị chết đuối ngay, còn lại người kia thì giẫy giụa trong nước, người có biết hẳn kêu là gì [1] hay không?

7 - Ở giữa Gia Lạc Bể Đạt hải là cái gì?

Đề mục khảo nghiệm đối với Mộ Dung Thiên cũng không có gì xa lạ lắm, bởi vì hắn đã biết được tin tức này thông qua lão đạo tặc già lúc còn ở Âu Đa Mỗ thành, mà theo lời lão thì người Dã Man nhân không thể dự tuyển cũng đã chính xác rồi.

Tuy nhiên, điều đáng ngạc nhiên chính là câu đố cụ thể mà thôi. Không phải ngữ khí của mấy câu đố đó có cách suy nghĩ rất giống với Địa cầu sao? Tuy nội dung có thay đổi tí xít để phù hợp với hoàn cảnh của đại lục, nhưng cách suy nghĩ thì cũng không khác gì mấy. Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Mộ Dung Thiên, hắn suy nghĩ hồi lâu cũng không dám khẳng định lắm, nhưng cuối cùng hắn cũng quyết định phải thử một chút, có manh mối dù sao cũng vẫn hơn là suy đoán mù quáng kia mà. Hơn nữa, lối suy nghĩ phải đột phá cách nghĩ thông thường, có như vậy thì mới tương xứng với tư tưởng đặc dị của Khiết Tây Tập chứ.

Tin tức này nhanh chóng được truyền đi khắp toàn bộ Lam Nguyệt, nó lập tức trở thành trọng điểm của những câu chuyện trong lúc trà dư tửu hậu, và cũng trở thành hy vọng của rất nhiều người. Cùng lúc đó, những người được lọt vào vòng ba không thể rời khỏi Thụy Mạn gia tộc khi chưa đưa ra đáp án, bằng không tức là tự nguyện bỏ đi quyền tham tuyển. Tất cả đều phải vắt óc mà suy nghĩ, ai nấy cũng đều cho rằng đề mục mà Khiết Tây Tập đưa ra nhất định là không đơn giản, chính vì thế mà tư tưởng của họ đều như lọt vào mê cung và ngõ cụt, cực kỳ thống khổ.

Tỷ như câu hỏi cuối cùng, Ở giữa Gia Lạc Bể Đạt hải là cái gì? Hầu như ai cũng nghĩ tới Chân Oa đảo, đó chính là thường thức, hầu như một đứa trẻ ba tuổi cũng biết được, nhưng Khiết Tây Tập đâu phải là một người có thể dựa theo lẽ thường mà phán đoán chứ, bởi vậy đáp án hắn cũng phải không tầm thường chút nào. Có người nói là gần Chân Oa đảo là nước xoáy, hoặc giả nếu đi sâu thêm một chút nữa thì ở trên đảo nhỏ đó là Thiên điều oa. Nếu tăng phạm vi rộng ra thêm một chút thì Chân Oa đảo lại nằm trong vùng quần hạt của Tập La Tập Mã Lăng.

Lại còn câu hỏi thứ ba, mọi người đều biết, loại vải được làm bằng hàn ty tầm ở đáy biển Bích Nảo rất dai dẳng, nếu là tài phùng sư (thợ may) bình thường thì không thể nào dùng kéo để cắt được, mà họ phải dùng tới dao cực bén để mà cắt thì mới xong. Ngoài loại vải đó ra, không có loại vải nào mà dai khủng khiếp hết, trong khi đó thì đáp án chỉ có một câu duy nhất mà thôi, nên người ta chỉ có thể chọn câu hay nhất; nhưng Khiết Tây Tập có thể nào sẽ lật lọng hay không? Việc này đúng là khiến cho mọi người đều bị lạc vào mê vòng.

Nhưng câu đó cũng coi như là còn tốt đó chứ, còn câu thứ hai mới là đặc biệt quái đản. Nó tựa hồ như rất mâu thuẫn và không thể giải thích nổi. Câu thứ năm thì tương đối có nhiều khả năng nhất, câu thứ sáu thì không có cơ sở để phán đoán, vì nó miêu tả hai người rơi xuống sông, vậy muốn đoán ra tên của [1] thì làm sao mà đoán nổi chứ? Tuy nhiên, có một số người thông minh thì cho rằng người giẫy giụa trong nước có tên là “bàn tử” (mập mạp), hoặc giả đó là tên hiệu thôi, bởi vì người mập có sức nổi khá lớn, không dễ bị chìm ngay xuống nước.

Sau cùng cũng có hơn một ngàn đáp án được đưa lên, những câu trả lời đó hầu như đều rất ly kỳ cổ quái, và hoàn toàn thể hiện đầy đủ sức tưởng tượng phong phú và tính sáng tạo của nhân loại.

- 1 - Bởi vì hấn dùng cái gì đó để chống mí mắt lên.
- 2 - Phương pháp tu luyện của đôi phu thê đó tương khắc nhau, để cuối cùng thì gây ảnh hưởng đến việc sinh sản.
- 3 - Vải được làm bằng hàn ty tằm.
- 4 - Nước suối.
- 5 - Hướng về phía tây nam chừng 27,86 độ.
- 6 - Bàn tử
- 7 - Vùng nước xoáy

Người giải đáp: Tuyên Đăng.

Rốt cuộc Khiết Tây Tạng cũng thấy được có một người tương đối thông minh và có sức sáng tạo, nhưng nàng xem xong cũng chỉ tiện tay ném sang một bên. Sau đó cầm tờ giấy thứ hai xem tiếp.

- 1 - Bởi vì hấn đột nhiên bị kích thích, nghị lực trở nên rất mạnh...
- 2 -
- 3 -

Chỉ mới đọc qua giải đáp của câu thứ nhất thì Khiết Tây Tạng đã ném tờ giấy đó sang một bên, bởi vì câu trả lời chênh lệch với đáp án quá xa đi. Qua đó có thể thấy được, người này nhất định là một người thành thật chất phác, nàng không muốn sống với hấn cho hết quãng đời còn lại.

- 1 - Bởi vì hấn vừa đọc xong một quyển tu luyện thuật đỉnh cấp, toàn tâm bị hấp dẫn vào đó, đến nỗi quên cả nháy mắt.
- 2 -
- 3 -

Những đáp án này cũng không nằm ngoài ý liệu, vẫn bị vất sang một bên.

Tờ tiếp theo:

- 1 - Vì người này là một Ngự nhân, mà Ngự nhân thì không chớp mắt.
- Ừm, cũng có lý. Khiết Tây Tạng hơi thấy hứng thú, sau đó đọc tiếp.
- 2 - Đôi phu thê đó bị trúng phải trở chú thuật độc ác.

Đáng tiếc, loại bỏ, tiếp theo:

- 1 - Bởi vì trong phòng của hấn không có ánh sáng mạnh, vì vậy mới có thể hoàn thành nhiệm vụ gian nan này.
- 2 -

Khiết Tây Tạng liên tiếp đọc hết tờ này tới tờ khác, đại đa số đều bị loại bỏ từ câu hỏi thứ nhất, cho dù bọn họ có cố ý làm ra vẻ khôi hài tới cỡ nào, hoặc là ý nghĩ kỳ lạ đến đâu đi nữa cũng vậy, quả thật không có ai có thể khiến cho nàng hứng thú đọc tới câu thứ ba hết. Thậm chí, nàng còn buồn chán đến mức phải ngáp ngắn ngáp dài rồi. Lúc này nàng cầm tiếp tờ khác lên, mắt lướt đến câu thứ nhất:

- 1 - Tại vì hấn là một kẻ mù.

- Í!?

Khiết Tây Tạng kinh ngạc kêu lên, bởi vì câu trả lời này gần nhất so với đáp án của nàng tức là “vì hấn đang ngủ”. Thành thật mà nói, câu này còn lý tưởng hơn cả, vì vô luận thế nào, người mù cũng không hề chớp mắt, và điều đó cũng vượt qua sự giới hạn của chủng tộc.

2 - Đôi phu thê kia là một loại động vật đẻ ra trứng. Khi bọn họ sinh con, trước khi trứng nở thì đều không có mắt.

Khiết Tây Tạng rất kinh ngạc, bởi vì câu đáp án này lại chính là câu đáp án trong tưởng tượng của nàng. Kỳ thật, không có ai lại nghĩ tới “đôi phu thê” đó lại là sinh vật không phải cùng chủng tộc với mình, cách suy nghĩ của bọn họ chưa đạt tới trình độ đó được. Khiết Tây Tạng hồi hộp đọc tiếp những câu trả lời phía sau, càng đọc lại càng cảm thấy hưng phấn.

3 - Thác nước.

4 - Nước miếng.

5 - Chỉ xuống dưới.

6 - kêu: “cứu mạng”.

7 - Là chữ “Bỉ”.

Khiết Tây Tạng đọc xong bảy câu trả lời thì cực kỳ hưng phấn, tất cả những câu trả lời này đều đúng với những câu trả lời của nàng, thậm chí còn có phần tốt hơn nữa. Khiết Tây Tạng vui mừng thừa nhận một điểm, cái gã này đúng là có lối suy nghĩ rất siêu cấp, vượt qua cả người thường. Trong ấn tượng của nàng, chỉ có một người mới được như vậy mà thôi. Khi nàng nín thở đọc tới cái tên của người giải đáp, lập tức cảm thấy trời xoay đất chuyển, cả người như bị rút thẳng từ thiên đường xuống địa ngục vậy, thật sự ngã ra hôn mê bất tỉnh luôn.

Hết hồi 231

=====

Chú thích:

[1] nguyên tác là “khiếu thập yêu”: khiếu, vừa là kêu, vừa là gọi, nên hiểu thành “được gọi là gì” hay “kêu gì” đều được – một kiểu chơi chữ của tác giả.

236. Hồi 232: Đấu Loại

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 232: Đấu Loại

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Aaaaaaaaaa, không thể nào!

Khiết Tây Tạng ôm đầu kêu lên thảm thiết. Một tia hy vọng mong manh vừa nhen nhúm lên thì lập tức đã vỡ tan như bọt biển, điều này làm cho nàng phiền muộn hàng vạn lần. Chư thần đúng là khéo treu người, chọn ai không chọn, hết lần này tới lần khác lại nhắm trúng ngay tên chết bầm Khải Lý kia mới tức chứ. Mà quả thật, chỉ có hắn mới có thể trả lời mấy câu đố của mình, từ sau lần bị hắn chửi đến nổi máu chảy lên đầu, thậm chí tuyệt nhân hoàn, vậy có thể thấy được hắn đúng là một người có sức tưởng tượng không ai sánh bằng.

- Không được, dù cho nam nhân trong thiên hạ đã chết hết, bốn tiểu thư cũng không cần một nam nhân như thế.

Khiết Tây Tạng không ngừng lắc đầu quầy quậy, nàng tiếp tục đọc tiếp những tờ giải đáp khác, nhưng chỉ tiếc rằng sau khi đọc hết các lời giải đáp mà vẫn không tìm được một người nào có thể đáp ứng yêu cầu của nàng được.

Sau khi nộp lên bài giải, Mộ Dung Thiên buồn bực đi du ngoạn khắp nơi trong Thụy Mạn gia tộc, trong khoảng thời gian này, hắn định sẽ ở lại nơi đây cho đến khi đại hội kết thúc mới thôi. Bởi vì trước đó Khiết Tây Tạng đã cố tình gieo rắc phiền phức cho mình, do đó mà chỉ có nơi này mới là địa phương an toàn nhất, mà họ lại còn cung cấp nơi ăn chốn ngủ nữa.

Mộ Dung Thiên cũng không dám khẳng định mình có thuận lợi trúng tuyển hay không, nhưng tình huống đã như vậy rồi thì không thể sức người là có thể quyết định được, chỉ đành nghe theo ý trời mà thôi. Vạn nhất nếu việc bất thành, vậy thì phải lập tức quay về Tát La ngay. Đã lâu ngày không gặp đám người Lộ Thiên rồi, thật là nhớ bọn họ ghê, hơn nữa hắn cũng không thể dùng tới linh lực điều để hỏi thăm tình hình của họ ra sao. Từ sau khi chiến tranh bùng nổ, thư từ qua lại giữa các quốc gia cũng không còn được tự do như xưa nữa. Linh lực điều được dùng phương thức đặc thù chế thành, nó cũng như tiêu chí để biểu thị thân phận giống như chức nghiệp huy chương của mình vậy, nếu thư từ qua lại từ dị quốc mà không được cho phép thì rất có thể bị chặn lại. Tuy nhiên, hiện nay bọn họ đang ở trong phủ của Long vương và lại có Mâu Cơ chiếu cố, vậy thì về vấn đề an toàn hẳn là không có gì phải lo lắng rồi.

Vừa nghĩ đến đó, Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy yên tâm một chút, nhưng giờ nghĩ đến hoàn cảnh của mình thì hắn lại thấy lo lắng. Nếu như không thể hoàn thành nhiệm vụ, bản thân mình bỏ lỡ một cơ hội quan trọng như vậy, không biết đến bao giờ mới có được một cơ hội khác tốt như thế. Lại thêm với chức giám sát sứ của Tát La, nếu như không có hậu thuẫn cường đại chống lưng, vậy hắn muốn bò lên vị trí cao trong một khoảng thời gian ngắn thì chẳng khác nào người si nói mớ, dù cho mình có quan hệ tốt với giới cao tầng đến đâu đi nữa thì cũng không thể nào thực hiện được. Ài, thật là đau đầu mà.

- Híííííííí!

Một tiếng hí dài của dã thú làm cho Mộ Dung Thiên giật mình tỉnh lại từ cơn trầm tư. Ở phía trước là một con sủng thú màu xanh nước biển, đầu ngựa, sáu chân, đuôi được bao bằng một lớp vảy, trên lưng là một mái bờm trắng muốt, hai mắt giống như thủy tinh, ở giữa trán lại có con mắt thứ ba hình bầu dục và hơi khép hờ, lúc mở to thì như hỏa diễm hừng hực cháy. Từ ngoại hình cùng với tiếng hí cao vút và bộ dáng kiêu ngạo của nó mà phán đoán, đây nhất định là một con thần tuần tọa kỵ rất dị thường rồi.

Liệt Hỏa? Con Tam Mục Sáp, một loại ma thú có thể thu phục được rất nổi tiếng vì tính trung thành, và cũng là ái sủng của Lăng Đế Tư. Nó và mình trước đây cũng có chút duyên phận.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy nó thì hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó thì nhanh chóng hiểu ra ngay. Chung thân đại sự của Khiết Tây Tạng là việc quan trọng, hai người họ lại là bạn tâm giao với nhau, vì thế mà Lăng Đế Tư đâu thể không tới.

Lúc này con mắt thứ ba của Liệt Hỏa đang mở lớn, bắn thẳng đạo hồng quang lên người Mộ Dung Thiên, sau đó nó soải nhanh sáu chân phóng đến trước mặt Mộ Dung Thiên, hiển nhiên tốc độ của nó so với trước kia còn nhanh hơn nhiều lắm. Xem ra trong mấy tháng qua, nó cũng đã trưởng thành khá nhiều.

- Híííííííí!

Liệt Hỏa lại phát ra tiếng hí lần thứ hai, nhưng lần này thanh âm nhỏ hơn nhiều, hơn nữa nó còn dụi dụi mõm lên mình Mộ Dung Thiên đồng thời còn liếm lên tay hắn vài cái, bộ dạng rất thân mật.

Ngoài tính trung thành ra, Tam Mục Sáp còn là một loại ma thú rất thông linh, trước kia nó từng dự cảm Mộ Dung Thiên chắc chắn sẽ trở thành một trong những nhân vật không tầm thường trên đại lục, nay dự cảm đã thành sự thật. Ngay cả loại trình trắc sủng (có lẽ là một loại sủng vật dùng để trinh sát và đánh hơi) cũng không thể khám phá ra thân phận của Mộ Dung Thiên, nhưng đối với con ma thú này thì lại dễ dàng nhận ra được hẳn.

Mộ Dung Thiên mở rộng cảm ứng của mình, hắn cảm thấy bốn bề vắng lặng nên yên tâm vỗ vỗ lên đầu nó:

- Ê, cậu nhóc, chúng ta lại gặp mặt rồi, người khỏe chứ?

- Híííííííí!

Liệt Hỏa hí nhẹ một tiếng, tựa như là trả lời vậy. Vì trước kia hắn và Lăng Đế Tư đã từng có mối quan hệ “Linh lực phụng hiến”, nên Mộ Dung Thiên cũng có thể được xem là chủ cũ của nó. Với tính trung thành của Tam Mục Sáp, người khác không thể cưỡng chế mà thu phục nó, thế nhưng nó lại bị khí thế của Mộ Dung Thiên khiến cho phải phục tùng, đương nhiên, ngoài khí thế ra, hôm nay hắn lại còn có lực lượng cực mạnh nữa.

- Người nói tốt hả? Ừ, không sai, quả nhiên có mệnh lên không ít, cậu nhóc người giỏi lắm!

Liệt Hỏa nghe hắn nói vậy thì liền hét mạnh đầu lên cao, tựa như cảm thấy kiêu ngạo vì sự trưởng thành của mình vậy.

- Ha ha, Liệt Hỏa, người cũng không còn nhỏ nữa, phải sớm tìm bạn gái đi thôi!

Mộ Dung Thiên thích thú đùa giỡn với con ma thú trước có oán, nhưng sau lại có ân, và bây giờ thì lại trở thành bằng hữu với mình, cho tới khi hắn nghe được có tiếng xé gió vang lên.

- Ê, cậu nhóc, chúng ta là hảo bằng hữu phải không?

Liệt Hỏa nghe hắn hỏi liền hân hoan gật đầu, Mộ Dung Thiên lại nói tiếp:

- Vậy hay lắm, đã là bằng hữu thì phải hứa với ta, người không được mang chuyện của ta nói lại cho ai biết nghe không, kể cả chủ nhân của người nữa. Được không hả, Liệt Hỏa?

Liệt Hỏa hơi có chút do dự, nếu như Lăng Đế Tư hỏi tới, nó rất khó mà che giấu được.

- Được rồi Liệt Hỏa, nhớ chớ có phụ lòng bằng hữu đấy. Ta phải đi rồi, có cơ hội thì chúng ta sẽ gặp lại nhé!

Tiếng y phục xé gió càng lúc càng đến gần, người kia cũng sắp đến nơi. Mộ Dung Thiên vỗ vỗ nhẹ lên cái đầu lớn của Liệt Hỏa vài cái, sau đó phóng mình lao về phía vườn hoa.

Hầu như cùng với lúc hắn biến mất, Lăng Đế Tư cũng đồng thời xuất hiện, tuy nhiên nàng chỉ có thể nhìn thấy chút tàn ảnh mà hắn đã lưu lại mà thôi.

Lăng Đế Tư đi về phía ái sủng, rồi hỏi:

- Liệt Hỏa, người đó là ai thế?

Chủ nhân thường có cảm ứng đặc biệt nhạy cảm với sủng vật. Khi nàng nghe được tiếng hí không giống với thường ngày của Liệt Hỏa thì lo sợ có việc gì xảy ra với nó, vì thế mà phải lập tức chạy tới.

Liệt Hỏa hơi lưỡng lự vài giây, cuối cùng nó quyết định nói dối một lần, dù sao thì người kia cũng là chủ cũ, hơn nữa hắn còn xem mình là hảo bằng hữu, nên nó làm sao có thể phản bội được. Liệt Hỏa nghĩ vậy rồi liền lắc lắc đầu mấy cái, tỏ ý không nhận ra người kia.

- Ủa?

Lăng Đế Tư mơ hồ cảm giác được sự do dự của Liệt Hỏa, nhưng mà ở trong tư tưởng của nàng, Tam Mục Sáp là loại ma thú rất trung thành, làm sao đoán ra được là nó vẫn có thể lừa gạt mình được kia chứ. Xem ra chắc chỉ là một trong những người đang làm khách tại Thụy Mạn gia tộc thôi.

oooOooo

Ba ngày trôi qua rất nhanh, Khiết Tây Táp công khai tuyên bố, tất cả mọi người đều bị loại bỏ, còn chiêu thân đại hội thì sẽ mở rộng ra toàn quốc, phương thức vẫn như nàng đã nói trước, sẽ đưa ra mấy câu đố qua kính tượng, những người chưa từng đến tham gia tuyển phụ đều có cơ hội dự tuyển.

Kết quả này khiến cho Mộ Dung Thiên rất thất vọng, tuy nhiên nỗi nhớ nhà đã giúp hắn điều chỉnh lại tâm tình. Hắn định sẽ đi gặp Đình Đình rồi lập tức cùng quay trở về Tát La.

Nhưng khi Mộ Dung Thiên vừa bước một chân qua cổng chính của Thụy Mạn gia tộc thì ở phía sau đột nhiên truyền đến:

- Khải Lý, xin dừng bước!

Hết hồi 232

237. Hồi 233: Ngoạn Hỏa

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 233: Ngoạn Hỏa

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên nghe gọi thì vội dừng chân và quay đầu lại. Hắn thấy một trung niên nhân với vóc dáng khôi ngô, râu tóc bù xù, mạnh như hùng sư đang chạy nhanh tới.

Mộ Dung Thiên nhanh chóng nhận ra thân phận của y. Người này chính là một trong những Điện hệ ma pháp sư lừng danh trên đại lục, là một thành viên của Thụy Mạn gia tộc, và cũng chính là ngũ thúc của Khiết Tây Tập, Mạc La Khoa. Mộ Dung Thiên nhớ rằng mình chưa hề gặp y bao giờ, nên trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng hắn vẫn khách khí vòng tay thi lễ, rồi hỏi:

- Mạc La Khoa tiên sinh, chẳng hay ngài tìm ta có việc chi?

Dưới chân Mạc La Khoa có điện quang chớp động không ngừng, tựa như di chuyển rất nhanh, đây chính là môn khinh thuật đặc biệt của y “Phong trì điện xé”. Trong nháy mắt y đã đến trước mặt Mộ Dung Thiên, rồi nói:

- Khải Lý, chúng ta có thể tìm chỗ nào để nói vài câu được không?

Được một cường giả kiêm trưởng bối yêu cầu, dĩ nhiên là Mộ Dung Thiên không thể cự tuyệt, thế nhưng hắn lại không nghĩ ra được ý đồ của đối phương.

oooOooo

Trong một căn khách sảnh của Thụy Mạn gia tộc, nữ tỳ dâng lên hai tách trà thơm cho hai người rồi mới lui ra ngoài. Lúc này Mạc La Khoa liền lên tiếng:

- Khải Lý, có phải người phải trở về liền hay không?

Nhớ tới việc đã lâu không gặp đám người của Lộ Thiển, Mộ Dung Thiên liền gật đầu nói:

- Đúng vậy, Mạc La Khoa tiên sinh, tại hạ đã làm khách ở quý phủ đã lâu, rất đa tạ sự chiêu đãi nhiệt tình của chư vị. Hôm nay đại hội chiêu thân đã kết thúc, ta cũng đến lúc phải đi rồi.

Mạc La Khoa lại hỏi:

- Người có thể ở lại thêm vài ngày chăng?

Mộ Dung Thiên quả thật không hiểu nổi, còn ở lại làm gì chứ, hắn đã bị nốc ao rồi, vậy người này còn nhiệt tình giữ mình lại làm chi? Khải Lý ở tại Lam Nguyệt chỉ là một tiểu nhân vật, vô luận là thực lực, danh khí, hay bối cảnh thì vẫn còn kém nhiều người lắm. Có gì mà Thụy Mạn gia tộc lại phái ra một đại nhân vật như vậy để giữ mình lại, họ có dụng ý gì chứ?

Mạc La Khoa mỉm cười, nói:

- Ta dám bảo chứng, đây là một việc tốt rất có lợi cho người đấy.

Mộ Dung Thiên nghi hoặc hỏi lại:

- Ủa vậy à, xin được nghe rõ hơn.

- Trên thực tế, Khải Lý người vẫn còn có hy vọng.

Mộ Dung Thiên chẳng hiểu mô tê gì, hần chỉ càng rối mù lên:

- Hy vọng gì cơ?
- Thì là hy vọng trở thành một thành viên của bốn tộc.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lập tức tỉnh táo hần lên:

- Mạc La Khoa tiên sinh, như vậy là thế nào? Không phải chiêu thân đại hội đã kết thúc rồi hay sao? Hơn nữa, nếu ta nhớ không lầm thì khi công bố kết quả, toàn bộ người dự thi đều bị rút đài hết mà.

Mạc La Khoa gật đầu nói:

- Người nói không sai, nhưng đó là quyết định của nha đầu Khiết Tây Tạng chứ không phải là quyết định của Thụy Mạn gia tộc.

Mộ Dung Thiên lại bị rối mù, vội thắc mắc:

- Như vậy thì khác nhau chỗ nào? Tại hạ đã từng nghe rằng Thụy Mạn gia tộc sẽ giao toàn quyền lựa chọn cho Khiết Tây Tạng tiểu thư, vậy quyết định của nàng hần là không thể cải biến mới đúng.

Mạc La Khoa cười nói:

- Trên lý thuyết thì là như vậy, thế nhưng ở dưới tình huống đặc thù, chúng ta vẫn có thể can thiệp vào. Mà trường hợp của Khải Lý người chính là tình huống đặc thù vậy.

Mộ Dung Thiên nghe ra ở trong lời y còn có chuyển cơ, tuy vẫn chưa hiểu rõ lắm, nhưng hần vẫn cảm thấy hưng phấn. Mạc La Khoa hần là sẽ không ăn no rồi đi làm chuyện ruồi bu đầu, trừ phi y chính là người điên.

Mạc La Khoa giải thích:

- Ta nghĩ chắc người cũng có thể đoán ra được rồi, nhưng ta cũng cứ nói rõ hơn một chút cho người biết vậy. Chúng ta phát hiện ra Khiết Tây Tạng quả thật có hứng thú rất mạnh đối với người, nhưng có lẽ vì giữa các người có xích mích gì đó mà nó không hài lòng với người, nên cuối cùng mới loại bỏ người là vậy.

Mộ Dung Thiên nâng tách trà và hớp một ngụm, tiện thể mượn dịp để đúc kết các manh mối lại với nhau, nhưng hần vẫn không nhớ ra mình đã đắc tội với Khiết Tây Tạng vào lúc nào. Hần hỏi:

- Mạc La Khoa tiên sinh, ta quả thật chưa từng gặp Khiết Tây Tạng tiểu thư lần nào, nhưng giữa ta và nàng tựa như quan hệ cũng không tệ kia mà.

Mạc La Khoa cười nói:

- Lòng của nữ nhân thật khó mà hiểu rõ được. Vô luận khi nói về tuổi tác, dung mạo, vóc dáng, đồ trang điểm, thậm chí là khí trời, vv....chuyện dù lớn dù nhỏ thế nào, chúng ta trong lúc bất tri bất giác cũng có thể khiến cho họ bị mất hứng như thường. Tựa như phu nhân của ta vậy, có lần ta vô ý nói là hôm nay không phải một ngày lành, kết quả là bà ta tưởng rằng ta muốn bãi bỏ lời hứa cùng đi dạo phố với bà ta, thế là mấy ngày sau đó chẳng thèm nói chuyện với ta nữa. Nói chung, chúng ta dám xác định, Khải Lý người và Khiết Tây Tạng có xảy ra xích mích nào đó, do đó mà chúng ta muốn giúp các người cởi mở gút thắt đó. Nói như vậy cũng có nghĩa người chính là nhân tuyển tốt nhất của gia tộc bọn ta.

Chúng ta? Chẳng lẽ y đại diện cho toàn bộ Thụy Mạn gia tộc hay sao? Mộ Dung Thiên vừa nghĩ đến đó thì tinh thần đại chấn, nếu có Thụy Mạn gia tộc chống lưng và tạo cơ hội cho mình, vậy thì việc theo đuổi Khiết Tây Tạng rất có hy vọng. Thế nhưng hần vẫn có phần hoài nghi với món lộc trời cho đó:

- Mạc La Khoa tiên sinh, tại hạ rất cao hứng khi nghe được ngài nói vậy, nhưng ta còn phải xác nhận lại, vì sao chư vị lại cho rằng Khiết Tây Tạng có hứng thú đối với ta chứ?

Mạc La Khoa thoáng có chút ngượng ngùng, nói:

- Không giấu gì người, chúng ta có gắn một trang bị kính tượng truyền tống ở trong phòng Khiết Tây Tạng khi nó thẩm duyệt các lời giải đáp.

Mộ Dung Thiên chợt tỉnh ngộ, nhất định là Thụy Mạn gia tộc đã lén lút gài cái máy đó, giống như máy quay phim lén ở Địa cầu vậy. Chỉ là Thần Phong đại lục chưa thể chế ra cái máy móc nào nhỏ tới như vậy, nên họ chỉ có thể dùng đồ nguy trang để tránh bị phát hiện mà thôi.

Mạc La Khoa lại tiếp tục nói:

- Chúng ta phát hiện ra sau khi nó đọc xong đáp án của người thì tỏ ra phi thường vui vẻ, nhưng sau đó thì lại tỏ ra cực kỳ tức giận và phiền não. Bởi vậy nên mới suy đoán, nó rất hài lòng đối với đáp án của người, nhưng có lẽ vì có hiềm khích nên mới phải loại bỏ người.

Kỳ thật, Mạc La Khoa và toàn bộ Thụy Mạn gia tộc đều biết rõ chuyện gì đã xảy ra. Mấy ngày trước khi diễn ra chiêu thân đại hội, Khiết Tây Tập đã cải trang lén trốn ra ngoài, lúc đó bọn họ tuy biết nhưng lại không ngăn cản nàng mà thôi. Rồi sau đó, việc hai người tranh chấp ở trên Mặc Vân tháp cũng không qua khỏi được tai mắt của họ, bởi vì Đô Linh là địa bàn của họ, bất kể chuyện lớn nhỏ gì xảy ra ở trong thành thì Thụy Mạn gia tộc đều nắm rõ như lòng bàn tay, chứ đừng nói là hành tung Khiết Tây Tập. Tuy nhiên, lúc đó Khiết Tây Tập cải trang thành Tật Hỷ, mà thân phận này đã từng giúp cho bạn cùng phòng của nàng và cũng là kẻ phản quốc La Dịch bỏ trốn. Đây là việc bí mật, nên Mạc La Khoa không thể nói rõ, mà y lại càng không biết người trước mặt mình bây giờ lại chính là La Dịch.

Mộ Dung Thiên vừa cảm thấy vui mừng, đồng thời cũng đầy hoang mang. Theo hần biết, trước khi đến Đô Linh thành thì hần chưa từng gặp nàng, hơn nữa quan hệ giữa hai người cũng không tệ kia mà, vậy thì thù hận từ đâu mà có? Nhưng cơ hội tốt nằm ngay trước mắt, hần không thể bỏ qua, vì vậy mới nói:

- Mạc La Khoa tiên sinh, vậy ta phải làm gì?

Mạc La Khoa đáp:

- Rất đơn giản, chỉ cần Khải Lý người tiếp tục ở lại đây thêm ít lâu nữa là được.

Mộ Dung Thiên lo lắng hỏi:

- Nếu đúng như lời của ngài, Khiết Tây Tập rất ghét ta, vậy thì ta đâu thể nào tiếp xúc với nàng được?

Mạc La Khoa cười nói:

- Người cứ yên tâm, chúng ta sẽ tùy thời mà tạo cơ hội cho người, còn việc có thành công hay không thì phải trông vào khả năng của người rồi.

Thụy Mạn gia tộc không lo tới thái độ của Khiết Tây Tập đối với một người là tốt hay xấu, mà họ chỉ lo lắng không có ai làm cho nàng cảm thấy hứng thú mà thôi. Như vậy, vô luận hợp tác kiểu nào cũng được, cũng giống như Mộ Dung Thiên đã từng đánh giá qua, Khiết Tây Tập đúng là một cực phẩm, và Thụy Mạn gia tộc cũng cho là như vậy. Nếu không phải là một nam nhân có tư tưởng cũng thuộc trình độ cực phẩm ngang với nàng, vậy thì tiểu công chúa đó làm sao lại để vào mắt cơ chứ. Kiệt La Mỗ của Khải Âm gia tộc cũng có thể xem là bạch mã hoàng tử ở trong mắt hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ khác, bất kể là về phương diện gia tộc, tướng mạo, tuổi tác, hay võ công thì gã cũng đều là một nhân tuyển tốt nhất, đồng thời lại một lòng say mê Khiết Tây Tập, chẳng bao giờ thay đổi; thế nhưng Khiết Tây Tập lại không thích gã, từ nhỏ đến lớn đối với gã vẫn không nóng không lạnh, không mặn không nhạt. Ngay cả việc gã muốn chọc cho nàng tức giận thì cũng rất khó, với người như vậy, dù cho điều kiện có tốt tới đâu thì cũng chẳng thể có hy vọng được.

Mộ Dung Thiên mừng rỡ cười híp mắt. Không phải chứ, toàn bộ người của Thụy Mạn gia tộc đều sẽ giúp đỡ cho lão tử để theo đuổi tiểu công chúa bảo bối Khiết Tây Tập của họ. Đây không phải là lừa dè vào miệng cộp sao? Con bà nó, sao khi không lại có được cái vận khí chó ngáp phải ruồi đầy hoang đường đến như thế chứ?

- Đương nhiên việc này chỉ có thể bí mật tiến hành thôi, chứ nếu để cho nha đầu Khiết Tây Tập biết được thì chỉ e sẽ gây phản cảm với tiểu nha đầu mà thôi. Vì vậy mà gia tộc mời ta đến bàn bạc với người. Thuở thiếu thời, ta đã từng nhậm chức tại Phỉ Khắc thành, mà phụ thân quá cố của người lại đã từng là một cư dân ở đó. Tuy chúng ta chưa từng lai vãng, nhưng ta sẽ tuyên bố người là nhi tử của cố hữu và sẽ giữ người ở lại đây chơi ít lâu. Trong khoảng thời gian này, chúng ta sẽ tận lực mà tạo cơ hội cho người, nhưng cũng

chỉ có thể âm thầm mà làm, còn chuyện thành hay bại thì đều trông vào bản thân người đấy. Dù sau này không thể thành công, chúng ta cũng vẫn sẽ có quà tặng cho người.

Mộ Dung Thiên ngoác miệng ra cười thật tươi, dứt khoát nói:

- Tốt lắm, vậy sẽ không thành vấn đề. Rất đa tạ Thụy Mạn gia tộc đã cho ta một cơ hội tốt như vậy. Khải Lý nhất định sẽ làm hết sức.

Mạc La Khoa bắt đầu dĩ cười khổ, vì việc hôn sự của Khiết Tây Tạng, vì thế hệ mới của Thụy Mạn gia tộc, họ đã tận hết khổ tâm, toàn dân đều là binh lính, ai nấy cũng đều là bà mai. Nói trở lại, không biết có phải vì chân lý “thịnh cực tất suy” tác động hay không, bốn trăm năm trước, Thụy Mạn gia tộc là đại gia tộc lớn nhất đế quốc với nhân số hơn bốn ngàn người, nhưng từ đó về sau thì cứ tuột dốc từ từ, cho tới khi rơi vào hoàn cảnh mỗi đời chỉ có một kẻ kế thừa duy nhất như hiện nay. Cho dù nam nhân trong tộc không ngừng cưới thêm lập thiếp, cưới nữ nhân của đủ mọi chủng tộc, họ không hề để ý đến việc môn đăng hộ đối, đồng thời hầu như ngày nào cũng tích cực “chế tạo” người mới, vậy mà vẫn không thể sinh ra được một hậu nhân khác cùng bối phận với Khiết Tây Tạng. Nếu không may, đến đời kế tiếp thì Thụy Mạn gia tộc sẽ phải giao vào tay những họ hàng xa, không phải trực hệ như thân thích bên họ ngoại, đường đường đại cơ nghiệp lại bị hủy trong chốc lát, đến lúc đó thì tất cả mọi người sẽ không còn mặt mũi nào để nhìn tổ tiên nữa. Mà đây lại không phải là trở chú của Vu nữ, mà nó chỉ có thể là trở chú của chư thần nên mới lợi hại như thế. Thụy Mạn gia tộc có khi còn nghi ngờ không biết dòng tộc của mình có phải đã làm việc gì trái với thiên đạo trong lúc vô ý hay không, vì vậy nên họ không ngừng làm việc thiện để tích đức, hy vọng có thể rửa sạch trọng tội, và mong cho Khiết Tây Tạng có thể kéo dài dòng máu của họ Thụy Mạn.

- Được rồi, Khải Lý, người hãy tạm thời đến chỗ ta ở chơi vài ngày, đừng tự hiềm gì cả, cũng đừng lo sẽ bị nha đầu Khiết Tây Tạng nhìn ra. Những người khác trong bốn tộc sẽ không tiếp xúc nhiều với người, mọi việc đều sẽ do ta sắp xếp. Về phần người nếu có cần điều gì thì cứ việc cho ta biết là được.

Tính cách của thương nhân là dễ thấy lợi là phải tận dụng thời cơ, vì vậy nên khi Mộ Dung Thiên vừa nghe được có thể chiếm tiện nghi thì hần vuốt vuốt cầm, trong lòng thầm suy tính. Thụy Mạn gia tộc hẳn là có không ít bảo vật, mình có nên vơ vét vài món hay không? Thế nhưng người ta đã dâng Khiết Tây Tạng lên đến tận cửa, vậy mà mình còn tham lam như thế thì hình như không được tốt lắm. Cuối cùng hần quyết định giữ lại một chút thể diện, nên nói:

- Cứ để từ từ xem đã, hà hà....

oooOooo

Khiết Tây Tạng đang cười phi hành sủng vật của nàng là Lam Quang điều sáu cánh, nhàn hạ bay lượn trên bầu trời của Thụy Mạn gia tộc. Vừa khéo nàng lại trông thấy Mộ Dung Thiên và Mạc La Khoa rời khỏi khách sảnh. Nàng thấy vậy thì suýt chút nữa đã ngã nhào từ trên lưng chim xuống đất luôn. Cũng may là kỹ thuật khống chế tọa kỵ của nàng rất cao siêu, nên mới giữ cho mình không bị ngã nhào như thế.

Chuyện gì xảy ra thế này? Những người bị loại bỏ không phải đã đều ly khai hết rồi sao? Tại sao tên xú trùng kia còn ở lại đây vậy chứ? Mình đã tính bỏ qua cho hần, không ngờ hần lại là âm hồn bất tán.

Ở bên cạnh hần lúc này lại đang là ngũ thúc Mạc La Khoa, Khiết Tây Tạng thoáng cảm thấy trong đó có gì đó không đúng, vì vậy mà nàng nghĩ rằng cần phải làm sáng tỏ việc này mới được. Thế rồi nàng vỗ vỗ lên cổ chim Lam Quang rồi nói:

- Tích Tích, chuẩn bị phát xạ, mục tiêu là tên tiểu tử mặc bộ giáp màu hồng kia nhé!

- Da.....

Lam Quang điều sáu cánh kêu lên một tiếng trầm thấp, sau đó từ trên cao khép sáu cánh lại, rồi nhắm mắt đất mà lao vút xuống, tốc độ cực nhanh, tựa như kinh tiễn vậy, nhưng nó lại không hề phát ra một tiếng động nào. Đây quả thật là một loại sủng vật kỳ lạ, hiển nhiên là một công cụ dùng để ám toán rất tốt.

Mạc La Khoa đang trò chuyện với Mộ Dung Thiên nhưng sự cảnh giác của y rất linh mẫn, lúc đó y đột nhiên cảm nhận được sự hung hiểm đang ập tới, y là người từng trải hơn trăm trận chiến nên kinh nghiệm đầy mình, lúc này y không cần quay đầu lại mà chỉ xô Mộ Dung Thiên sang một bên. Lam Quang điều sáu cánh lập tức lao xẹt qua người hần, nó vừa mất đi mục tiêu liền đâm sầm xuống mặt đất, thế nhưng nó lại

không hoang mang chút nào, sáu cánh xòe rộng ra, còn cả người thì đáp tà tà xuống đất tựa như trang giấy bay tà tà trong gió vậy.

Thấy chiêu ám toán của mình bị thất bại, trong lòng Khiết Tây Tạng rất bức tức, nhưng nàng vẫn giả bộ như không biết gì, nói:

- Ủi chà, ngũ thúc thúc, các người không sao chứ? Không ngờ Tích Tích lại chơi trò nhào lộn một ngàn linh tám mươi độ (tức là nhào lộn ba vòng) từ trên cao xuống đất, nhưng không ngờ lại thất bại.

Mạc La Khoa không cần nhìn cũng biết đó là Khiết Tây Tạng, bởi vì kỹ thuật không ngự của nàng rất cao minh, mà Lam Quang điều lại là sủng vật cực kỳ thông minh nữa, vậy sao lại có thể xảy ra tai nạn được chứ, hơn phân nửa chắc là trò đùa dai của nàng rồi. Tuy không có biện pháp gì đối phó với nàng, nhưng y cũng chỉ có thể lên mặt răn dạy vài câu theo lệ, nhằm giữ lại uy tín của bậc trưởng bối chứ, nếu không thì nàng đúng là vô pháp vô thiên rồi.

- Khiết Tây Tạng, người thật là nghịch ngợm đấy, may mà không làm thương hại đến quý khách!

- Quý khách?

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì mới giật mình kinh hãi, không phải mình nghe lầm chứ? Người này lại là quý khách của gia tộc à?

- Phải!

Mạc La Khoa gật đầu nói tiếp:

- Khải Ly là nhi tử của một vị cố hữu của ta khi còn nhậm chức tại Phí Khắc thành. Khó có dịp mà hân đến Đô Linh chơi, do đó mà ta định giữ hân lại làm khách một thời gian, sau đó mới để hân về nhà.

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì có hơi choáng váng, còn giữ hân lại một thời gian, nói như vậy tức là thỉnh thoảng còn sẽ gặp mặt hay sao? Trừ phi nàng ở suốt trong phòng hoặc là ở nội viện và không ra ngoài, thế nhưng nếu muốn nàng ở lý trong phòng hoặc là một ngày một đêm không đi lại đây đó ở trong phạm vi của Thụy Mạn gia tộc thì nàng sẽ rất khó chịu, chắc chắn nàng sẽ buồn đến chết mà thôi.

Khiết Tây Tạng lưỡng lự không biết có nên tìm cơ hội nói rõ cho hân biết là mình rất chán ghét hân hay không? Đồng thời nói cho tên Khải Lý này biết là trước kia mình chỉ diễn kịch với hân, chứ trên thực tế thì hân chỉ như là một con sâu ở trong trái cây vậy. Nhưng cuối cùng thì Khiết Tây Tạng thay đổi chủ ý, vì Lăng Đế Tư thỉnh thoảng vẫn phải trở về Khải Âm gia tộc chứ không thể nào ở lại đây suốt hai mươi bốn tiếng được. Trong khoảng thời gian đó, có người cho mình tiêu khiển cũng tốt.

Khiết Tây Tạng hạ quyết tâm xong, nàng liền dùng thân phận chủ nhân mà “nhiệt tình chiêu đãi” hân, phải “đùa giỡn” thật tốt mới được.

Đương nhiên, có vài thứ không nên đùa tới, ví dụ như là đùa với lửa vậy.

Hết hồi 233

238. Hồi 234: Nữ Khúc

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 234: Nữ Khúc

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Sau khi quyết định chủ ý xong, lúc Khiết Tây Tạng quay đầu sang hướng Mộ Dung Thiên thì biểu tình ở trên mặt lập tức thay đổi như khí trời tháng sáu vậy, vẻ mặt cảm tức nhanh chóng biến thành bối rối, và sau đó thì vui mừng nói:

- Úi chà, Khải Lý tiên sinh, thật không ngờ là người. Người không sao chứ?

Lúc này trong tình thế khẩn cấp, Mạc La Khoa đã đẩy Mộ Dung Thiên một cái thật mạnh, mà cũng có lẽ là vì tập quán, nên trong lúc ra tay y đã vận khởi Điện hệ linh lực, khiến cho Mộ Dung Thiên bị điện giật tê cả người và ngã nhào trên đất, trông rất tả tơi. Trong lòng hắn thầm kêu không may, xem ra người của Thụy Mạn gia tộc thì ai cũng có vấn đề hết, cả việc cứu người mà cũng dùng tới điện nữa.

Dựa theo tình hình vừa rồi, thái độ của Khiết Tây Tạng đối với mình so với trong tưởng tượng thì quả thật có hơi chênh lệch một chút. Mộ Dung Thiên thầm nghĩ như vậy, thế rồi hắn lồm cồm đứng dậy, tuy người dính đầy bụi đất, nhưng vẫn cười hì hì nói:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, thật là cao hứng khi được gặp lại nàng.

Khiết Tây Tạng thầm hừ một tiếng, cứ cười đi, đợi sau này ta sẽ cho tiểu tử ngươi muốn khóc cũng không khóc được cho xem.

Mạc La Khoa nhìn Khiết Tây Tạng, y muốn biết thái độ của nàng đối với Mộ Dung Thiên rốt cuộc thì có bao nhiêu phần căng thẳng, thế nhưng hành động của tiểu công chúa không tệ, đúng là làm bộ làm tịch ra vẻ quý mến hắn. Đương nhiên Mạc La Khoa không bị lừa gạt bởi vẻ ngoài của nàng, vì lúc nhỏ y cũng đã từng lừa gạt rất nhiều người.

- Tạng nhi, mấy ngày này Khải Lý sẽ ở lại chỗ của ngũ thúc, nhưng hắn còn có việc quan trọng cần làm, nếu người có rảnh rỗi thì cũng đừng đến quấy phá hắn, có biết không?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì trong lòng rất thắc mắc, đây là Mạc La Khoa tạo cơ hội cho mình đó sao? Y nói vậy thì có khác nào là ngăn cản mình và Khiết Tây Tạng tới lui? Nhưng lúc này hắn không tiện hỏi rõ, vả lại, Mạc La Khoa đã làm như vậy thì hắn là có đạo lý của y, vậy mình cứ từ từ mà đợi tất sẽ biết.

Khiết Tây Tạng xoay tròn cặp mắt, cười dịu dàng, nói:

- Không thành vấn đề, Tạng nhi sẽ không quấy rối hắn đâu. Khải Lý tiên sinh, chúc người ở đây vui vẻ nhé.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Đa tạ tiểu thư!

- Tích Tích, chúng ta đi thôi.

Khiết Tây Tạng nói xong thì giục Lam Quang điều bay đi mất.

Nhìn theo bóng của nàng khuất dần, Mộ Dung Thiên mới quay đầu lại nhìn Mạc La Khoa, chờ y giải thích.

Mạc La Khoa cười nói:

- Ta nghĩ người nhất định sẽ rất thắc mắc, không biết ta làm như vậy có phải là gây trở ngại cho người hay không chứ gì? Người cứ yên tâm đi, với tính cách của Khiết Tây Tạng, càng không cho nó làm thì nó lại càng muốn làm. Ta không cho nó tiếp cận người, vậy trái lại sẽ còn khiến cho nó hiếu kỳ hơn. Chỉ có như vậy thì nó mới sinh ra hứng thú với người.

Mộ Dung Thiên chợt vỡ lẽ, đúng là gừng càng già càng cay mà. Với loại nữ nhân như Khiết Tây Tạng, hiển nhiên là rất thích chống đối người ta. Vì vậy, nếu muốn tạo cơ hội thì cũng phải hốt thuốc đúng bệnh mới được.

Quả nhiên Mạc La Khoa đoán không sai. Đến nửa đêm thì Khiết Tây Tạng liền lén mò đến phòng ngủ của tên sắc lang. Đương nhiên, Mạc La Khoa cũng rất biết phối hợp mà tự nhiên “có việc bận” phải ra ngoài.

- Khải Lý tiên sinh, ngũ thúc của ta có sự vụ rất bận rộn, nên chiêu đãi không được chu đáo. Ta thân là hậu bối, tất nhiên cũng phải ra chút sức mà làm thay cho ngũ thúc. Hay là để ta đưa người đi dạo Thụy Mạn gia tộc và Đô Linh một chuyến. Bốn thành có rất nhiều chỗ để du ngoạn đây.

Khiết Tây Tạng chủ động mời mọc Mộ Dung Thiên. Nàng hơi dừng một chút, rồi lại nói tiếp:

- Ủa, mà như thế thì có phiền gì đến công việc của ngươi hay không?

Khiết Tây Tạng rất có tự tin đối với bản thân mình, hơn nữa nàng còn nghĩ rằng một khi mình đã mở miệng thì khó có ai lại đi cự tuyệt một cơ hội tốt thế này, bất kể là hần có việc quan trọng tới đâu đi nữa.

Câu trả lời của tên sắc lang tất nhiên cũng không nằm ngoài ý liệu của nàng:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, tất nhiên là không phiền rồi, ta cảm thấy rất vinh hạnh khi có được cái cơ hội này.

Khiết Tây Tạng nở nụ cười thật tươi, nhân tình trông giảo hoạt chẳng khác nào một tiểu hồ ly vậy:

- Hay lắm, vậy chúng ta đi nhé?

- Được lắm, hắc hắc.....

Mộ Dung Thiên cũng buông ra tràng cười dài, bộ dạng cũng y như một tên cáo già vậy.

Một con Lam Quang điều sáu cánh khi đã trưởng thành thì có thân dài chừng hơn hai thước, do vậy mà chỗ ngồi của hai người cũng cách nhau gần một thước lận. Mộ Dung Thiên mất đi cơ hội tiếp xúc thân mật với Khiết Tây Tạng, nên trong lòng chỉ thầm kêu đáng tiếc. Tuy nhiên, được ngồi đằng sau nàng thì lại càng dễ ngắm nhìn thân hình xinh đẹp của nàng hơn, quả cũng không tệ.

Lam Quang điều sáu cánh bay rất cao, xuyên qua nhiều tầng mây, lúc này mặt đất chỉ còn thu nhỏ lại như một mảnh địa đồ nhỏ. Từ dưới đất nhìn lên, Lam Quang điều chỉ như một chấm nhỏ ở trong màn đêm, người ta thật khó nhận ra nó được. Trình sát binh của Tam Mục tộc cùng với trình trắc sủng của các tuần thú sư trước đó đã được dặn dò trước, nên khi họ thấy một bóng đen lướt qua thì không hề ngạc nhiên, vì thế mà hai người không gây ra bất cứ sự chú ý nào.

- Khải Lý tiên sinh, xem kìa, đó là Phục hoạt quảng trường, nơi tưởng niệm anh linh của các dũng sĩ đã hy sinh trong lúc ma thú công thành. Linh hồn của những dũng sĩ không biết sợ đó vẫn tiếp tục bảo hộ cho Đô Linh, cùng tồn tại với cư dân ở đây. Bên kia là khu Ty Lộ thương nghiệp, là một trong những khu chợ trang phục lớn nhất của Lam Nguyệt. Còn dưới đó là phố hàng ăn dài cả trăm dặm, trên con đường dài tít tắp đó, người có thể thưởng thức phong vị mỹ thực của đủ các địa phương lớn nhỏ trên toàn quốc, mà lại còn đầy đủ tiện nghi nữa. À, bên kia là chợ bán sủng thú. Khải Lý tiên sinh, hình như ngươi chưa có một con sủng vật nào phải không, có muốn đến đó mua một con hay không?

Khiết Tây Tạng ở phía trước hết lòng giới thiệu danh lam thắng cảnh cho Mộ Dung Thiên biết, ân cần đến nỗi giống như là đang làm hướng đạo cho bằng hữu du ngoạn vậy. Nàng nói đến miệng khô lưỡi đắng, tự cảm thấy rất đắc ý với tài ăn nói lưu loát của mình, vậy mà vẫn không hề nghe phía sau lên tiếng đáp lại, nàng hiểu kỳ quay đầu lại ngó, lúc này mới thấy hai mắt của tên sắc lang sáng quắc và đang nhìn chăm chăm vào bờ móng tròn trịa của mình. Người này quả thật là gan to bằng trời mà, dám nhìn nữ nhân trắng trợn và đầy dâm dục như thế, nhất định là ở trong ý nghĩ của hần, mình đã bị hần chiếm tiện nghi biết bao lần rồi, đúng là quá thiệt thòi cho mình mà. Nghĩ tới đó, Khiết Tây Tạng cảm thấy rất tức giận, nên sẵn giọng gọi:

- Khải Lý tiên sinh.

Mộ Dung Thiên quả thật trong lúc này đang nghĩ tới phải bằng mọi cách mà chiếm hữu lấy Khiết Tây Tạng, giờ đây đột nhiên bị tiếng gọi của nàng làm cho giật mình quay về với hiện thực, hần vội thu lại ánh mắt, bật thốt:

- Hả, cái gì?

Khiết Tây Tạng tức giận hỏi lại:

- Ngươi nhìn cái gì thế?

Mộ Dung Thiên đương nhiên là không nói ra mình đang nhìn đôi bờ móng tròn trịa của nàng, hần chỉ về phía trước nói:

- Kia kìa, chỗ đó rất đẹp!

Hắn chỉ tiện tay chỉ bữa mà thôi, chính bản thân mình cũng không biết là đang chỉ vào đâu nữa.

Khiết Tây Tạng quay đầu nhìn lại, ở phía trước là một ngọn tháp cao chót vót, đỉnh tháp còn xuyên luôn vào tận mây, ở chân tháp là một con sông lớn, ánh trăng rải đều xuống mặt nước lóng lánh, làm phản chiếu lại hình ảnh của tháp, vừa nhìn thoáng qua thì trông nó thật là thánh khiết, tựa như đó là nơi ở của tiên nhân vậy. Nó thanh cao mỹ lệ đến như thế, khiến cho không ai là không thể chú ý đến nó.

Thật tẩu xảo làm sao, trong lúc bất tri bất giác, hai người lại đến ngay Mặc Vân tháp, nơi mà hai người đã kết thù chuốc oán với nhau, tựa như là chư thần đã cố ý an bài vậy. Khiết Tây Tạng nhớ tới việc mười ngày trước đã bị khuất nhục tại đây, nên lửa giận không ngừng bốc ra. Còn Mộ Dung Thiên thì hết lần này tới lần khác cứ chầm đầu vào lửa, hắn nói:

- Tháp đẹp quá! Đúng là tiên cảnh tại nhân gian. Khiết Tây Tạng tiểu thư, nó có tên là gì thế? Có thể giới thiệu cho ta biết một chút được không?

Nhìn thấy vẻ mặt vờ vịt của hắn, Khiết Tây Tạng thầm mắng “đồ ngụy quân tử”, nàng phải vất vả lắm mới không chế được lửa giận của mình, “nhân! Khiết Tây Tạng, nhất định phải nhẫn nhịn mới được! Trước tiên là cho hắn được cao hứng đã, từ tội trước lúc bị hành quyết vẫn còn được ăn bữa cơm no kia mà”. Nàng nghĩ tới đó thì cảm thấy tâm tình thoải mái hơn, sau đó liền nặn ra vẻ mặt tươi cười còn khó coi hơn là đang khóc nữa, từ tốn đáp:

- Khải Lý tiên sinh, đó là Mặc Vân tháp, dưới chân nó chính là dòng sông thánh của các dòng sông, tức cũng là dòng sông mẹ của Đô Linh chúng ta. Mỗi tối vào khoảng tám giờ, khi hai vầng trăng của đại lục mọc lên và nằm ở vị trí 45 độ, ánh trăng sẽ song song chiếu xuống tháp, khiến cho nơi đó sinh ra cảnh tượng huyền ảo như trong mộng vậy. Nó là một địa phương nổi danh nhất tại bốn thành, và cũng là một trong những thắng cảnh mắc mỏ nhất nữa.

Mộ Dung Thiên hờ hững nói:

- À, vậy hay lắm, nếu có thể cùng tiểu thư thưởng thức mỹ cảnh tại đó, nhất định sẽ lãng mạn lắm. Chắc hẳn ta vĩnh viễn sẽ không quên được đâu.

Khiết Tây Tạng thầm mắng trong lòng, bốn tiểu thư mà cùng dùng cơm với người thì chẳng hề có một chút lãng mạn nào, tiểu tử người ngon lắm mà, hôm đó chửi ta tể tát, đau thấu tâm can. Nhớ đến cảnh mình phải xấu hổ mà lùi xuống tháp trong tiếng cười nhạo của mọi người, đó quả thật là lần đầu mới gặp phải. Trong phạm vi của Đô Linh, bản thân mình muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, vậy mà phải lãnh nhận một cảnh tượng mà trước giờ chưa bao giờ có. Vì vậy mà Khiết Tây Tạng không kiềm lòng nổi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Đúng vậy, ta cũng vĩnh viễn sẽ không thể quên!

Mộ Dung Thiên không nghe ra được hận ý ngập trời trong lời nói của nàng, hắn đắc chí nói:

- Ủa, vậy à, không ngờ tiểu thư cũng nghĩ như thế.

- Khải Lý tiên sinh, người cũng biết tình huống hiện nay của ta mà, thật xin lỗi vì không thể đưa người đến đó cùng thưởng thức cảnh đẹp được. À, phải rồi, nghe nói mười ngày trước, ở Mặc Vân tháp đã xảy ra một vụ tranh chấp.

Khiết Tây Tạng thật không muốn nhắc lại chuyện đau lòng đó chút nào, nhưng nàng nhịn không được mà phải hỏi ra câu đó, vì nàng muốn tìm hiểu quan điểm của kẻ đã gây ra họa.

Mộ Dung Thiên thoáng run trong lòng, nếu để cho nàng biết được hành vi chửi lộn không quân tử chút nào của mình, vậy thì chắc hình tượng của mình sẽ bị suy giảm nhiều. Do đó mà hắn cười ha hả, rồi trả lời lấp liếm:

- Đô Linh là một tòa thành lớn như vậy, cường giả tụ tập rất đông, đôi bên lời qua tiếng lại không hợp thì liền xảy ra tranh chấp, đó cũng là chuyện thường tình thôi. Khiết Tây Tạng tiểu thư, đâu có đáng gì chứ.

Khiết Tây Tạng thấy hắn lảng tránh, trong lòng chưa chịu thôi, tiếp tục truy vấn:

- Nhưng ta lại nghe nói, vụ tranh chấp của hai người lúc đó rất kịch liệt kia mà.

Mộ Dung Thiên làm mặt dày mày dạn, sửa đổi sự thật:

- Ta cũng có nghe thoáng qua, hình như lúc đó có một người ăn no rồi không có việc gì làm, tự nhiên vô cớ đi tìm người kia để gây sự, kết quả là bị đối phương chửi te tua, đến nỗi phải ôm đầu xấu hổ mà bỏ đi. Ài, loại người đó thật là đáng thương, đúng là gieo gió gặt bão mà. Ta vẫn thường tự nhắc bản thân, ngàn vạn lần không nên đi sinh sự vì những chuyện đầu đầu, làm như vậy thật là ngu xuẩn mà!

Đúng là đối trắng thay đen thật là trắng trợn, lẫn lộn thị phi, bóp méo sự thật mà. Khiết Tây Tạp nghe vậy mà giận run cả người, nàng chỉ hận không thể bầm nát cái miệng của tên dê tiện hạ lưu, vô sỉ hèn hạ đó thành một mớ thịt vụn. Sức nhẫn nại của nàng rốt cuộc cũng đạt đến cực hạn, quyết định kết thúc bữa cơm cuối cùng của tên tử tội sớm một chút.

- Khải Lý tiên sinh, này giờ những cảnh mà ngươi nhìn thấy đều là danh lam thắng cảnh của Đô Linh, ngoài chúng ra, còn có một địa phương mà ngươi tuyệt đối không thể bỏ qua được.

Mộ Dung Thiên nghe nàng nói có vẻ thần bí như vậy, liền ngạc nhiên hỏi:

- Là nơi nào thế?

Khiết Tây Tạp rốt cuộc cũng hé lộ ra nụ cười khó có được, nhưng chẳng qua nó có vẻ hơi chút quý dị thôi. Thế rồi nàng chậm rãi thốt ra bốn chữ:

- Luyện Hồn đàm!

Hết hồi 234

239. Hồi 235: Dị Tượng

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 235: Dị Tượng

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Luyện Hồn đàm?

Mộ Dung Thiên lộ vẻ khó hiểu, hắn thật không thể giải thích nổi tại sao nàng lại nhắc tới nó. Trước kia, hắn đã từng nghe người ta nhắc đến cái tên này ở trong mấy cái tửu điểm của Đô Linh, nhưng lúc đó hắn không hề để ý đến.

Khiết Tây Tạp nói:

- Cũng khó trách ngươi chưa từng nghe nói tới nó, bởi vì Luyện Hồn đàm không phải là nơi tiêu khiển hay là nơi phong cảnh xinh đẹp gì, nó là nơi khảo nghiệm tinh thần dũng sĩ của bốn thành, người nào sau khi trải qua sự khảo nghiệm của Luyện Hồn đàm, vậy thì linh hồn của hắn sẽ luyện được đến mức rắn chắc như kim loại, và sau này sẽ có được ý chí và sức nhẫn nại rất cứng cỏi.

- À!

Trong lòng Mộ Dung Thiên run lên, địa phương đó hình như không hay ho tí nào.

Đôi mắt của Khiết Tây Tạp lóe lên nét ngưỡng mộ, nói:

- Khải Lý tiên sinh, thuở nhỏ người đã chạy vào hắc thủy đầm của huyện linh sâm lâm, và lại còn giết chết một con hắc thủy ma miệt, khiến cho ta kính phục vạn lần. Vậy có lẽ Luyện Hồn đầm này đối với người chỉ là một trò đùa thôi nhỉ.

Nguyên bản Mộ Dung Thiên đã cảm thấy đây không phải là một chuyện tốt gì rồi, nhưng giờ nghe nàng nói vậy thì chủ nghĩa nam tử liền nổi lên và không cho phép hắn được thoái thác, bằng không thì hắn sẽ bị nàng khinh thường, do đó mà tên sắc lang không thể làm gì hơn là phóng lao phải theo lao, nói:

- À, ừ, ta nghĩ là có thể lắm.

Khiết Tây Tạp lộ nụ cười thật tươi, nói:

- Hay lắm, Khải Lý tiên sinh, ta thật không nhìn lầm người, người quả thật là một dũng sĩ chân chính.

Khi hai người bay đến cách biên giới của Đô Linh chừng năm mươi công lý (km), hắn liền nhìn thấy một cảnh tượng đã làm hắn phải kinh sợ. Đó là một cái đầm lớn tựa như một cái hồ vậy, nước xanh trong vắt, mặt nước yên tĩnh không một gợn sóng. Ở dưới ánh trăng, nó sáng như một tấm gương thật lớn, mặt gương phản xạ lại quang hoa và hấp chúng lên người hai vị khách xa lạ, phẳng phất như để nghênh tiếp bọn họ đến chơi vậy. Từ ngoài nhìn vào, đây là một địa phương mỹ lệ cũng không kém gì thánh hà vậy, rất yên tĩnh u nhã, nhưng mà nó lại quá yên tĩnh đi, thậm chí có thể nói là rất tịch mịch nữa. Cái đầm này rộng tới hơn vài dặm, nhưng lại không nghe thấy một tiếng kêu nào của côn trùng hay ếch nhái cả, đây là một sự tĩnh mịch rất biến thái, yên tĩnh đến dị thường, yên tĩnh đầy quỷ dị. Đối với một người đã đạt đến mức cường giả kha khá như Mộ Dung Thiên, hắn lập tức cảm giác ra được nguy cơ ẩn tàng ở trong đó. Trong màn đêm, Luyện Hồn đầm chỉ là một khoảng không đen kịt, ánh trăng không thể soi thấu được nó, từ dưới đáy cũng có nhiều điểm sáng chợt lóe chợt tắt, không biết là vật gì. Nỗi sợ hãi đối với những điều không biết quẩn lấy tâm trí hắn, vô luận là ai cũng không thể thoát khỏi sự kinh sợ đó, cho dù là cường giả cũng không ngoại lệ.

Luyện Hồn đầm nằm ở trên dải đất trung ương của khu đầm lầy tàn bạo. Khu đầm lầy tàn bạo quả đúng với cái tên của nó, là một địa phương tràn ngập bạo lực. Trên đường hai người cười Lam Quang điều bay tới đây mà cũng đã bị tấn công dữ dội rồi, hàng loạt những con Trọng Lực Yến ở trên trời gây sức ép khiến cho trọng lực trong đầm lầy cao hơn gấp năm lần. Lúc này, dù là tốc độ hay là độ cao trong lúc bay của Lam Quang điều đều bị giảm sút rất nhiều, thế nhưng các giống ma thú ở trong khu đầm lầy này thì lại không bị ảnh hưởng gì, những con ếch lớn ở trên mặt đất liên tục bắn ra không khí đạn, hàn âm mãng thì phóng ra bằng tiễn, thanh huyết phong (ong) thì mang theo một lưới kim có Mộc yêu khí, ngoài ra còn rất nhiều loại ma thú muôn màu muôn vẻ khác ở nơi đất trống mà tấn công bọn họ, mang đến cho hai người rất nhiều phiền phức. Thậm chí còn đủ các loại ma thú cấp A khác không sống theo đàn cũng qua qua lại lại, trình độ nguy hiểm thế nào có thể thấy rõ được. Cũng may Lam Quang điều cũng rất tài giỏi, ngoài sự miễn tiếp ra, lực phòng ngự của nó cũng rất mạnh. Tuy lúc này nó đang bị ảnh hưởng bởi Trọng Lực Yến, nhưng vẫn bình yên hộ tống chủ nhân đến nơi cần đến.

Trên đường đến đây, Mộ Dung Thiên chỉ phát hiện ra một số ít chiến chức giả thuộc tộc Thú nhân và Dã man nhân lần mò đến vùng ngoại vi của khu đầm lầy này để giết ma thú lấy yêu khí, thỉnh thoảng cũng có vài đội tuần tiểu của dong binh đoàn lui tới. Càng tiến sâu vào trong thì càng không thấy một bóng người nào. Ngoài sự lợi hại của ma thú, bầy rập của khu đầm lầy này cũng rất nguy hiểm, nếu như không cẩn thận mà tiến vào trong đó, chừng đó cũng sẽ giống như bị rơi vào bãi cát lún vậy, trong nháy mắt nó sẽ chôn vùi nạn nhân và khiến họ biến thành một bộ xương khô trong khu vực này. Nếu như không có tọa kỵ là Phi hành hệ sủng vật tương trợ thì việc tiến nhập vào đây sẽ là một việc cực kỳ nguy hiểm.

Nghĩ đến tình cảnh “náo nhiệt” lúc mới tiến vào đây, cùng với bầu không khí trầm lắng của hiện tại, sự khác biệt một trời một vực khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy có chút bất an. Không biết có phải là vì quái vật ở trong đầm rõ ràng còn đáng sợ hơn những loại ở bên ngoài nhiều lắm, cho nên chúng nó mới không dám xâm nhập vào Luyện Hồn đầm? Nhìn cái đầm tĩnh lặng như một mộ phần, Mộ Dung Thiên không khỏi rung mình một cái, đồng thời cũng bắt đầu hối hận lúc này đã ham sĩ diện quá.

Khiết Tây Tạp nhìn thấy bộ dạng thấp thỏm của hắn thì trong lòng rất vui vẻ, biết sợ rồi sao? Lúc này coi người hồng hắc lắm mà, sao giờ không hồng hắc tiếp đi? Đương nhiên, tuy nghĩ vậy nhưng nàng không hề biểu lộ ra ngoài, ánh mắt của nàng nhìn tên sắc lang đây về ngưỡng mộ, rồi nói:

- Khải Lý tiên sinh, chỉ cần người có thể lấy được món đặc sản của Luyện Hồn đầm là đá thất sắc tinh mục, tức là viên đá phát sáng ở dưới lòng đầm, vậy thì sẽ được công nhận là một siêu cấp dũng sĩ có lực lượng cường đại và ý chí vô thượng. Ta tin rằng, chuyện này hẳn là một chuyện rất đơn giản đối với người phải không?

Đơn giản cái mốc! Mộ Dung Thiên thầm kêu khổ trong lòng, nếu quả thật đơn giản như vậy thì chẳng phải siêu cấp dũng sĩ sẽ chạy đầy đường ở Đô Linh rồi sao? Tuy nhiên, nếu xuống đầm rồi thì mình có thể thi triển rất nhiều tuyệt kỹ, còn Khiết Tây Tạp ở trên bờ sẽ không thấy được gì hết. Nghĩ tới đó, Mộ Dung Thiên thấy hơi yên lòng một chút, lúc này hẳn đã đâm lao thì phải theo lao, chỉ đành đáp liêu:

- Không thành vấn đề, tiểu thư hãy chờ ta lấy vài viên đá làm quà cho nàng. Ha ha ha....

Mộ Dung Thiên ngửa mặt cười lớn, hẳn vẫn cho rằng khi phát ra tràng cười sảng khoái như vậy thì sẽ làm tăng thêm dũng khí cho mình, đồng thời cũng làm giảm đi nỗi sợ hãi trong lòng và khiến mình xem nhẹ sự hiểm nguy trước mắt. Tuy nhiên, hoàn cảnh lúc này lại có phần thê lương như cảnh tượng “phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn.” [1]

Khiết Tây Tạp hận đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi, chết tới nơi rồi mà còn kiêu căng như thế, để lát nữa coi người khóc kiêu nào.

Cười vừa dứt, Mộ Dung Thiên liền nhảy ra khỏi lưng của Lam Quang điểu, toàn thân rơi thẳng xuống dưới.

- A!

Khiết Tây Tạp nhìn thấy hành động đột ngột của hắn như vậy thì trợn mắt kêu lớn một tiếng. Nàng không khỏi cả kinh trong lòng. Khoảng cách từ Lam Quang điểu tới mặt đầm có ít nhất là năm mươi thước, lẽ nào hắn không muốn sống nữa?

Nàng vội nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng của tên sắc lang, lúc này chỉ thấy tay chân của hắn khẹp vào sát người, thân thể như một mũi tên rơi nhanh vào Luyện Hồn đầm, trong nháy mắt đã chìm vào nước, chỉ để lại mấy đám bọt nước bắn lên tung tóe. Động tác hoàn mỹ này đủ để cho những trọng tài hà khắc nhất trong bộ môn nhảy nước [2] cho điểm cao nhất.

Đương nhiên Khiết Tây Tạp không hề biết đây là một môn thể thao của Địa cầu, nàng sống sót hồi lâu rồi mới hồi phục tinh thần, rồi tự lẩm bẩm:

- Người này tuy có điểm đáng ghét, nhưng đúng là chơi cũng vui đây.

Trong lòng nàng cảm thấy kích thích, sau đó nghĩ xem mình có phải cũng nên tìm chỗ nào đó để luyện một chút hay không. Tuy nhiên, nhảy xuống từ một chiều cao thế này, nếu không may, hoặc là thuật ngự phong dù có giỏi tới đâu, chỉ e cũng sẽ bị ngã tới hôn mê quá. Nghĩ đến đó, nàng chợt cảm thấy có hơi chút bội phục Mộ Dung Thiên rồi.

Thuở nhỏ Mộ Dung Thiên vẫn thường chạy ra sông mà chơi trò này cho tới lớn khôn, càng lúc càng thành thạo hơn. Cả thầy giáo dạy bơi hồi ở đại học cũng còn phải kinh ngạc với thiên phú của hắn. Sau khi đến Thần Phong đại lục, tố chất trong cơ thể của hắn cũng tăng tiến nhanh, lại thêm có được những môn tuyệt kỹ thần kỳ mà chỉ có người của Địa cầu mới có được, tựa như việc nhảy từ trên cao xuống nước như thế này thì chỉ dễ dàng như ăn một bữa ăn sáng thôi; huống chi hắn cũng có thể tùy thời mượn lực của Không gian đầu khí để giúp đỡ mình. Không có gì phải sợ, luôn tiện ở trước mắt Khiết Tây Tạp mà trở tài một phen. Đương nhiên hắn làm vậy không phải chỉ là khoe khoang mà thôi, mà quan trọng hơn chính là lợi dụng cú nhảy từ trên cao như vậy để tạo ra tốc độ, nếu gặp vận khí tốt thì có thể nhanh chóng xuống đến đáy đầm, khi mà đám ma thú ở trong nước còn chưa kịp có phản ứng gì thì hắn đã có thể bình yên quay trở lên rồi.

Nước trong đầm lạnh giá khác hẳn với thời tiết, làm cho người ta gần như phải tê cứng toàn thân. Mộ Dung Thiên dùng đầu khí để bảo vệ hai mắt rồi mới mở mắt thật to, mượn linh lực mà phóng ra ánh sáng từ mắt, khiến cho hắn có thể thấy bản thân mình đang nhanh chóng chìm xuống đáy đầm, từng điểm ánh sáng cũng từ từ trở nên to lớn hơn. Không đợi cho tốc độ của mình chậm lại, Mộ Dung Thiên liền sử dụng cả tay và chân để đạp mạnh trong nước bơi đi.

Lúc này hắn thấy xa xa ở phía trước mơ hồ như có một quang ảnh xuất hiện, chờ chúng tới gần thì Mộ Dung Thiên hít vào một hơi lãnh khí. Thì ra đó là một bầy cá nhỏ với số lượng rất đông, từ bốn phương

tám hướng bu lại một chỗ, phải nói là đông nghịt. Trong nháy mắt, chúng vây quanh lấy Mộ Dung Thiên, nhưng chúng cũng rất thông minh, chẳng những là vây quanh lấy hắn, mà còn giăng kín luôn cả vị trí ở trên đầu hắn. Như vậy là hắn chỉ có thể lựa chọn là lặn xuống nước mà thôi. Điều thoải mái duy nhất trong lúc này là những con cá kia có kích thước rất nhỏ bé, có lẽ chỉ bằng được ngón tay út thôi; tuy nhiên, đến khi hắn trông rõ được hình dạng của chúng thì lại cười không nổi, bởi vì miệng của chúng có hình dạng như một mũi kim nhọn hoắt.

Không lâu sau, đập vào mắt Mộ Dung Thiên là những mũi kim nhọn hoắt lấp lánh hàn quang, khiến cho hắn bị chói mắt. Đàn cá nhanh chóng chiếm lấy không gian hoạt động ở quanh đó, đồng thời cũng dần dần thu hẹp phạm vi bao vây lại. Nếu như mỗi một bộ vị trên người đều bị những con cá nhỏ này đâm trúng, ví dụ như là tai, mắt, mũi, lưỡi, cổ, tay, chân, và các dây thần kinh, vv....thử hỏi sao lại không đau đớn? Mộ Dung Thiên chỉ nghĩ tới tình cảnh đó thôi thì đã nổi da gà khắp người rồi. Hình như ngày xưa ở thời cổ đại tại Địa cầu, người ta cũng có một loại cực hình giống như vậy, khiến cho tội nhân muốn sống không được, mà muốn chết cũng chẳng xong. Luyện Hồn đằm cũng vì thế nên mới có được cái tên đó, người nào có thể chịu đựng được sự khảo nghiệm của loại đau đớn này, thì tin rằng trên đời này không còn điều gì có thể khiến hắn sợ hãi và lùi bước được nữa.

Mộ Dung Thiên cũng không nghĩ mình sẽ phải biểu hiện tinh thần bất khuất không biết sợ, hắn là một người cũng biết sợ chết như ai, cho dù tâm huyết có dâng trào thì hắn cũng không muốn thông qua phương thức biến thái này để chứng minh, vì vậy mà hắn lựa chọn chuẩn bị hành động.

Khiết Tây Tập thần nhiên nằm trên lưng Lam Quang điều mà chờ đợi. Trong phương viên vài dặm quanh đây không hề có ma thú lui tới, do đó mà nàng không cần phải đề phòng. Lúc này nàng lấy từ trong Không gian giới chỉ ra một bao hạt dưa, và thoải mái nằm cắn, thật giống như là đang du ngoạn vậy, hoàn toàn không có lấy nửa cấp bách; vả lại nàng cũng đâu cần phải gấp gáp, dù gì thì người đang chịu sự khảo nghiệm đau phải là mình.

Khiết Tây Tập đã sớm biết trong Luyện Hồn đằm có Châm ngư đại trận, mà Châm ngư chỉ là một loại ma thú cấp E, nhưng chúng lại là một giống hải thú nhỏ bé khiến cho các cường giả và ma thú cao cấp đều phải kinh sợ, hơn nữa sức tấn công lại hành hạ nạn nhân đến nỗi khiến cho người đó không thể chịu đựng được. Dù là ma thú cấp A cũng không dám tiến vào lãnh địa của chúng, chúng tuy chỉ là những con ma thú có cấp bậc rất thấp, nhưng ở tại nơi đây thì chúng chính là bá chủ. Nếu như sự miêu tả này vẫn chưa lột tả hết sự khủng bố của đàn cá nhỏ, vậy thì độc giả có thể nghĩ tới bầy kiến ăn thịt người ở trong những khu rừng nguyên thủy ở tận miền Nam Phi của Địa cầu. Chỉ cần bị cả bầy cả đàn kiến ăn thịt người bu vào mà cắn mà nhai, vận tốc nhanh như gió xoáy, cho dù là hung mãnh như sư tử hay hổ báo hoặc sói lang, bọn chúng chỉ còn cách bỏ chạy thục mạng mà thôi, nếu chúng chỉ chậm chân một phút thôi thì cũng sẽ bị đàn kiến đó ăn hết sạch chỉ còn lại những khúc xương.

Với sức ăn như gió cuốn mây tan của giống kiến ăn thịt người, cả người hay thú đều sẽ không để lại một chút gì. Do đó mà đối với một cường giả cấp S, trong nhất thời hay nửa khắc, Châm ngư sẽ không giết được hắn ngay, nhưng chúng sẽ tiến hành tấn công, yêu lực của chúng không mạnh, chỗ bị chích ở bên ngoài thân cũng không yếu hại, chỉ khiến cho người ta bị thống khổ một chút thôi, nhưng sự thống khổ đó sẽ khiến nhiều người thà chết đi còn hơn, bởi vì lúc đó thì toàn thân sẽ bị tê dại, những thứ như là kỹ năng, đấu khí, ma pháp, vv....toàn bộ đều không thể sử dụng được.

Ngoài Hà nhân (người tôm), Giải nhân (người cua), và các loại thủy tộc khác, những người thuộc Nhân tộc đều không thể thi triển đấu khí ở dưới nước, nhất là hệ thể đấu khí. Nước trong Luyện Hồn đằm dưới tác dụng của chất bài tiết do Châm ngư thải ra, càng khiến cho việc thi triển đấu khí khó khăn hơn. Nếu không phải là thánh cấp cường giả, hoặc là dưới tình huống có bảo vật chống đỡ, muốn duy trì hệ thể đấu khí để phòng ngự Châm ngư đại trận cả đi và về một chuyến thì rất là khó. Vạn nhất không thể duy trì sức phòng ngự cho tới khi rời khỏi mặt nước, vậy thì người đó sẽ phải lãnh chịu cực hình vạn châm xuyên thân, nếu bất hạnh thì có thể còn táng thân trong đầm nữa.

Khiết Tây Tập thật ra không muốn để cho Mộ Dung Thiên bị chết, nàng chỉ muốn hắn ném chút khổ sở để trả lại mối thù bị chửi mà thôi. Con sùng vật Lam Quang điều sáu cánh của nàng là một loại động vật tam thể, có thể sống và đi lại trên không, đất liền và dưới nước. Thức ăn mà nó thích nhất chính là Châm ngư, và nó cũng chính là kẻ đại địch mà Châm ngư sợ hãi nhất. Khi Châm ngư vừa thấy bóng của Lam Quang

điều thì lập tức lủi đi mất, nên nó có thể cứu người ở trong đầm rất dễ dàng. Đến khi cần thiết, Khiết Tây Tạng sẽ ra tay cứu hẩn, cho dù hẩn rất đáng ghét, nhưng tội vẫn chưa đáng chết.

Ngay trong lúc Khiết Tây Tạng tưởng tượng ra cảnh Mộ Dung Thiên ở trong nước giẫy giụa tuyệt vọng, kêu la thảm thiết, vì vậy mà trong lòng cảm thấy rất cao hứng. Đột nhiên lúc đó từ trong đầm có một cột nước bắn vọt lên cao tới mấy thước, Khiết Tây Tạng thấy vậy thì cả kinh. Đó là ma võ sĩ cấp S đó sao? Ngay như bản thân mình mà cũng không có được lực lượng mạnh tới như vậy kia mà.

Cột nước sau khi vượt qua mặt nước thì nổ tung ra, tạo thành những cơn sóng ầm ầm, đồng thời từ dưới đầm cũng có rất nhiều bong bóng nước nổi lên không ngừng và rồi vỡ tung. Điều đó cho thấy cuộc đấu ở dưới nước rất kịch liệt, tuy nhiên, tình trạng đó cũng không kéo dài được bao lâu, sau đó thì mặt nước liền trở lại về bình tĩnh như cũ.

Xong rồi à? Khiết Tây Tạng khê nhú mày, lẽ nào tên Khải Lý kia đã sử dụng môn tuyệt kỹ đặc biệt nào đó chỉ để đánh ra một kích với toàn lực, còn bây giờ thì đã vượt qua sức chịu đựng rồi?

- Thật là một tên ngu ngốc!

Khiết Tây Tạng chửi nhỏ một tiếng, nếu nàng đoán không sai thì chắc hẩn không chống được bao lâu nữa rồi. Nàng vốn tưởng rằng có thể xem trò vui lâu một chút, ai ngờ hẩn đã khiến nàng quá thất vọng. Tuy vậy, nàng vẫn định sai Lam Quang điếu đi cứu hẩn, để tránh khỏi phải hại chết một mạng người.

- Tịch Tịch, đi.....

Lời của nàng còn chưa dứt thì mặt nước lại bị chấn động lần thứ hai, tiếp theo là Mộ Dung Thiên ló đầu ra khỏi mặt nước, tay chân luống cuống khua loạn trong nước, còn miệng thì kêu thét lên như heo bị thọc tiết:

- Khiết...Khiết Tây Tạng tiểu thư, cứu....cứu mạng!

Lúc này bên cạnh hẩn vẫn có những cơn sóng cuộn cuộn ập tới, hẩn là đàn Châm ngư đáng sợ kia vẫn đang đuổi tận giết tuyệt. Dưới sự tác động của cơn đau nhức, Mộ Dung Thiên chỉ mong rời khỏi mặt nước, nhưng coi bộ chuyện đó thật là khó khăn.

Tên chết tiệt kia dường như vẫn còn tỉnh thần mà, xem ra trong nhất thời hay nửa khắc thì vẫn còn chưa bị Châm ngư giết chết đâu. Khiết Tây Tạng vốn còn định đợi thêm chút nữa, nhưng thấy vẻ mặt đau đớn khổ sở và tiếng kêu thê thảm của Mộ Dung Thiên thì lòng nàng lại mềm xuống. Coi như giáo huấn hẩn như vậy cũng đủ rồi, ai kêu bốn tiểu thư có tâm tính thiện lương làm chi chứ.

- Tịch Tịch, xuống dưới.

Lam Quang điếu nghe được mệnh lệnh, liền bay thẳng xuống dưới chỗ của Mộ Dung Thiên.

Khiết Tây Tạng đưa ra cánh tay “lương thiện”, và làm ra vẻ mè nheo chuột, nói:

- Khải Lý tiên sinh, người không sao chứ?

Lúc này nàng bỗng phát hiện ra bên cạnh Mộ Dung Thiên vẫn có nhiều đợt sóng ồ ạt ập tới, dựa theo kinh nghiệm của nàng, một khi Lam Quang điếu bay đến gần mặt nước như vậy thì đám Châm ngư đã bị kinh hoảng mà lủi đi mất hết rồi mới phải.

Hiện tượng kỳ quái này khiến Khiết Tây Tạng kinh hãi, sau đó đột nhiên có một cỗ lực lượng thật mạnh giật lấy cánh tay của nàng, trong lúc không phòng bị, thế là chỉ “tôm” một cái, cả người Khiết Tây Tạng liền rơi luôn vào trong nước.

Hết hồi 235

=====

Chú thích

[1] bài thơ tiễn biệt Kinh Kha đi thi hành nhiệm vụ thích sát Tần Thủy Hoàng.

phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn,

tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn.

Tạm dịch:

Gió hiu hắt chừ, Dịch thủy lạnh ghê

Tráng sĩ ra đi chừ, không bao giờ về

[2] bộ môn nhảy nước: diving.

240. Hồi 236: Sơ Vãn

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 236: Sơ Vãn

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Aaaaaaaaaa...

Khiết Tây Tạng khoa chân múa tay vùng vẫy trong nước, đồng thời cũng kinh hãi kêu lớn.

- Ha ha ha....

Từ này đến giờ Mộ Dung Thiên vẫn kêu la thất thanh, nhưng không ngờ bây giờ thì lại buông ra tràng cười thích thú. Thì ra lúc này Khiết Tây Tạng phát hiện ra có vấn đề quả là không sai, tất cả mọi thứ đều do Mộ Dung Thiên giả bộ cả, ngay cả những đợt sóng cuộn cuộn ập tới cũng đều là kiệt tác của hắn hết.

Ôm người ngọc trong lòng, Mộ Dung Thiên thầm cảm thấy sướng khoái. Một tay hắn ôm lấy Khiết Tây Tạng, còn tay kia thì xòe ra trước mặt nàng rồi cười nói:

- Tiểu thư, xem cái gì đây này.

Khiết Tây Tạng thôi không vùng vẫy nữa, nàng nhìn bàn tay đang chậm rãi xòe ra của hắn, đó là một viên đá có bảy màu, to bằng mắt người, nhưng lại sáng lấp lánh chói tới chói sáng như một vì sao. Nó chính là đá Thất sắc tinh mục ở dưới đáy đầm, là vật phẩm tiêu chí của dòng dõi đã trải qua khảo nghiệm của Luyện Hồn đầm.

Khiết Tây Tạng căn bản là không có ý muốn thử hắn, chẳng qua nàng chỉ muốn đùa cợt hắn mà thôi, nhưng lúc này thân thể của hai người đang áp sát vào nhau. Từ nhỏ đến lớn nàng chưa hề bị nam nhân trẻ tuổi nào ôm ấp như vậy cả, do đó mà nhất thời cảm thấy tinh thần bất ổn. Nàng vội đưa tay đẩy Mộ Dung Thiên ra, bao nhiêu sự lễ phép giả dối cũng đều ném sang một bên, mà hiện nguyên hình:

- Ê, mau buông ta ra!

Nhưng dù sao nàng cũng xuất thân là một ma pháp sư, dù cao tới đâu thì vẫn còn kém hơn ma võ sĩ. Khí lực của nàng đối với nam tử trước mặt đây thật là yếu đến đáng thương.

Mộ Dung Thiên nhìn Khiết Tây Tạng đang cố hết sức giãy giụa, bộ y phục trắng tinh của nàng lúc này bị nước thấm ướt nên dán sát vào người, mái tóc hung rối tung, nhân thân ánh lên sự bất khuất, cùng với đôi môi đỏ hồng đang mím lại, những điều đó liền khiến cho hắn cảm thấy trong lòng có một nỗi xung động dâng lên khó mà áp chế nổi. Thế là hắn liền cúi đầu xuống hôn lên đôi môi tràn đầy nét quyến rũ đó.

- U....

Khiết Tây Tạng chỉ có thể phát ra thanh âm tắt nghẹn qua kẽ răng, nàng mở to hai mắt để nhìn, ngạc nhiên đến nỗi quên cả việc chống cự lại hắn, tùy ý để cho tên sắc lang mặc sức mà hôn, tham lam hút lấy nước miếng của nàng.

Năm giây trôi qua, lúc này Khiết Tây Tạng mới nhận ra sự tình đáng sợ đang xảy ra. Tên sắc lang vẫn đang “nhiệt tình” hôn lên đôi môi của nàng, Khiết Tây Tạng phải lấy hết sức mình để đẩy hắn ra, sau đó mới hét lên thật lớn, âm lượng chắc cũng đạt lên tới hơn tám mươi đề-xi-ben, xé tan màn đêm yên tĩnh của Luyện Hồn đầm.

- Người, người.....

Khiết Tây Tạng giận đến nỗi nói không ra lời, đầu lòng gần như muốn khóc luôn. Nụ hôn đầu quý giá của nàng, khi không vô duyên vô cớ lại bị tên nam nhân đáng ghét này chiếm mất. Khiết Tây Tạng cảm thấy chuyện này nghiêm trọng chẳng khác nào tận thế vậy.

Mộ Dung Thiên lúc đầu chỉ muốn đùa một chút thôi, chứ không ngờ lại làm ra chuyện quá phẫn như vậy. Tuy nhiên, đã lỡ làm rồi, có hối hận cũng không được gì. Thế là tên sắc lang đánh liều một phen, lúc trước còn định mê gian nàng, giờ hôn một cái đã là gì, có điều cái giá phải trả cũng không nhỏ, trên môi một mảng đỏ rực, rõ ràng là đã nhuộm máu.

Đối với một nàng thiếu nữ còn ôm nhiều mộng tưởng, nụ hôn đầu của nàng có giá trị tới cỡ nào thì không nói cũng biết. Lúc này trong lòng nàng bấn loạn vô cùng, dù nàng có là thiên tài đi nữa, dù nàng có am hiểu bất luận môn ma pháp gì đi nữa thì cũng không thể sử dụng được, ngay cả việc có khả năng nhất là dùng kỹ năng cực mạnh mà khiến cho Mộ Dung Thiên chôn xác trong đầm thì rốt cuộc cũng không xảy ra. Cuối cùng, Khiết Tây Tạng triệu hoán Lam Quang điều một cách vô thức rồi mơ mơ hồ hồ rời đi. Mộ Dung Thiên một mình ở lại trong đầm, bên cạnh hắn là một số lượng lớn xác chết của Châm ngư, đó chính là kết quả của Ma bạo phá. Còn cột nước mà lúc này Khiết Tây Tạng nhìn thấy chính là một trong những tác dụng phụ của nó. Tốc độ của những con Châm ngư này ở trong nước nhanh như thiếu điện vậy, thế nhưng lúc đó Mộ Dung Thiên đã dùng kết giới của tinh hạch Kinh Thôn mà tạo thành một không gian không có nước ở trong đó, đám Châm ngư không thể làm gì được hắn nên chỉ đành lượn lờ qua lại ở bên ngoài. Mộ Dung Thiên thừa dịp đó để thử xem uy lực của “Long thể phụ thân”. Theo lời Long vương nói, “Long thể phụ thân” có thể lấy mạng của ký chủ, nhưng đồng thời ký chủ cũng có thể sử dụng sức mạnh ẩn chứa bên trong nó. Rồng – một loài vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết nhưng nay đã tuyệt tích – là bá chủ tuyệt đối của đại dương thời thượng cổ. Sức mạnh do Mạch Khắc Tắc Nhĩ - chủ nhân của Long tộc, người có mối quan hệ sâu xa nhất với loài rồng - mang lại thật kỳ diệu. Châm ngư là thành viên thấp nhất của thủy tộc, vừa trông thấy nó thì liền bị chấn nhiếp, và không dám làm mưa làm gió nữa, mà kéo nhau ào ào bỏ đi. Mộ Dung Thiên cảm thấy hơi bất ngờ, và rồi cũng dễ dàng lấy được đá Thất sắc tinh mục vào tay. Nhưng khi hắn nổi lên mặt nước thì lại nghĩ ra trò hù dọa Khiết Tây Tạng chơi, do đó mới có cảnh như vừa rồi xảy ra.

Trên môi hắn vẫn còn vương lại dư hương của thiếu nữ, Mộ Dung Thiên bắt đầu bơi đi. Không có Lam Quang điều giúp đỡ, xem ra hắn chỉ có thể tự bơi ra khỏi khu vực đầm lầy tàn bạo này thôi. Mộ Dung Thiên dùng cả tay lẫn chân để quạt nước, trong màn đêm tĩnh mịch lại phát ra những tiếng động bì bõm vang dội.

oooOooo

- Aaaaaaa.....

Người của Thụy Mạn gia tộc từ trên xuống dưới lại phát hiện ra tiểu công chúa Khiết Tây Tạng lại bắt đầu nổi điên. Tuy tình huống này so với tình huống điên rồ trong thời kỳ trưởng thành của nàng cũng không khác là bao, và bọn họ cũng đã nhìn quen mắt, nhưng lần này Khiết Tây Tạng tựa hồ như rất phiền muộn. Dựa theo âm lượng của tiếng hét mà người ta có thể nhìn ra được điểm này, do đó mà không một ai dám tiếp cận nàng để tránh mang vạ vào mình.

Ở trong phòng Khiết Tây Tạng, hầu như những vật gì có thể đập phá được thì đều đã bị đập phá hết, vật gì có thể xé nát thì cũng bị xé tan thành nhiều mảnh nhỏ, mà vật duy nhất còn may mắn được nguyên vẹn thì chính là tấm chăn lớn của nàng, bởi vì nàng cần dùng nó để quấn lấy đầu mình. Chỉ có thông qua phương thức đặc thù này thì Khiết Tây Tạng mới cảm thấy thoải mái được: “Khiết Tây Tạng, không cần sợ, đó chỉ là cơn ác mộng thôi!” Thế nhưng cảnh tượng hương diễm kia vẫn cứ hết lần này tới lần khác, hiện lên mồn

một trong đầu nàng, và chiếm lấy hết những tế bào thần kinh trong óc của nàng, khiến cho nàng không có cách nào để tránh phải suy nghĩ tới nó. Cho dù nàng có nỗ lực xóa đi trí nhớ thể nào đi nữa thì cũng không thành công. Cuối cùng, Khiết Tây Tạng đau lòng phát hiện ra, mình chỉ là đang trốn tránh hiện thực tàn khốc mà thôi.

Nụ hôn đầu tiên của nàng đã thuộc về gã nam nhân kia, một nam nhân đáng ghét nhất.

Đây đúng là chơi với lửa tất có ngày bị chết cháy đây mà, Khiết Tây Tạng khóc không ra nước mắt. Chiếc chăn trước mặt chợt biến thành khuôn mặt của Mộ Dung Thiên trong tưởng tượng, tất nhiên khó tránh khỏi tai ương dưới bàn tay đang bị kích động bạo lực dâng trào của Khiết Tây Tạng.

Đột nhiên lúc này chợt có tiếng mở cửa truyền đến, Khiết Tây Tạng biết rõ giờ này người trong nhà đã ngủ hết, tình huống này chỉ có Lăng Đế Tư là mới dám xông vào phòng của mình mà thôi. Nàng đoán không sai, kể từ lúc Khiết Tây Tạng bước vào phòng và để lộ thái độ dị thường, người trong gia tộc liền biết ngay sự tình không ổn, vì vậy mà họ lập tức đến Khái Âm gia tộc để tìm Lăng Đế Tư đến cứu hỏa.

Nhìn đồ đạc trong phòng bị đập vỡ tan tành, tất cả đều rối tinh rối mù cả lên, hoàn cảnh trông như là một thành trì vừa bị ma thú xông vào đánh phá vậy. Rốt cuộc Lăng Đế Tư cũng hiểu được lý do tại sao Thụy Mạn gia tộc lại cấp bách sai người đến tìm mình, nếu chậm một chút nữa thôi, nói không chừng toàn bộ trong ngoài Thụy Mạn gia tộc đều sẽ bị Khiết Tây Tạng đập phá hết thôi. Nàng ngạc nhiên hỏi:

- Khiết Tây Tạng, ngươi làm sao thế, bị cưỡng gian à?

Khiết Tây Tạng nước mắt nước mũi lòng thông, nhào vào lòng người bạn tâm giao của mình mà nức nở:

- Lăng Đế Tư, nụ hôn đầu của ta, nụ hôn đầu của ta....

Lăng Đế Tư nạt khê:

- Khoan đã, hãy nói rõ một chút nào, nụ hôn đầu của ngươi làm sao? Nó tự chạy ra ngoài chơi rồi tìm lại không được hả?

Khiết Tây Tạng không bị sự pha trò của Lăng Đế Tư làm cho thoải mái hơn, trái lại tâm tình còn thấy nặng nề hơn, nàng nói với vẻ mặt như cầu xin:

- Đừng nói nữa, nụ hôn đầu của ta không còn nữa.

Lăng Đế Tư cười xòa:

- Thế có gì là kỳ quái đâu, không phải ngươi vẫn thường nói là đã sớm cho ta rồi à?

Khiết Tây Tạng vội nói:

- Ngươi khác chứ, ngươi là nữ, giữa chúng ta có nhiều thứ không tính mà.

Lăng Đế Tư ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, theo ngươi nói vậy, tức là đã có người may mắn xuất hiện? Chúc mừng nha, nam nhân có thể khiến cho ngươi coi trọng, quả thật là khó có được.

Khiết Tây Tạng không nhận được mà bật chữ:

- Chúc mừng cái rắm! Là ta đã bị hấn cướp đi nụ hôn đầu, mà lại còn không phải ai khác hơn là tên Khái Lý chết tiệt đó, là cái tên đáng chết hàng ngàn vạn lần đó.

Lăng Đế Tư nghe vậy thì mới thấy kinh hãi, buột miệng:

- Không thể nào!

Khiết Tây Tạng lại nước mắt lưng tròng, nói:

- Ngươi nói đi, loại chuyện thế này ta có thể đem ra để đùa giỡn hay không?

Lăng Đế Tư nhìn hình dạng thương tâm gần chết của Khiết Tây Tạng, rốt cuộc cũng tin là thật, nhưng nàng vẫn cảm thấy quái lạ, liền hỏi:

- Khiết Tây Tạng, sao lại như thế, với thực lực của người, hẳn là phải mạnh hơn hẳn gấp đôi mới đúng, chứ sao lại để cho hắn chiếm tiện nghi được?

- Là hắn đề tiện hạ lưu bỉ ổi cùng cực!

Khiết Tây Tạng nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra những danh từ xấu xa nhất để miêu tả một con người mà nàng có thể nghĩ ra được, sau đó mới lần lượt kể lại đầu đuôi câu chuyện cho bạn tâm giao của mình biết.

Lăng Đế Tư dở khóc dở cười, nói:

- Lúc đầu ta đã nói rồi mà, người ngàn vạn lần đừng đùa quá phận, người xem, bây giờ đã xảy ra vấn đề rồi kìa. Ài, việc đã như vậy, ta nghĩ nên bỏ qua thôi. Nói thật chứ, người có thấy giữa người và hắn rất có duyên với nhau hay không? Với hàng loạt những việc xảy ra ngoài ý muốn như vậy, có thể nào là do chư thần an bày hay không? Khó có được một nam tử có tính cách như vậy, tuổi tác lại tương xứng, mà thành tích sau khi trưởng thành cũng không tệ, hãy cân nhắc chút đi.

Đây là phương pháp duy nhất mà Lăng Đế Tư có thể an ủi bạn tâm giao của mình. Trên thực tế, hai người cũng không có thâm thù đại hận gì, tất cả mọi chuyện đều xảy ra từ vụ tranh chấp tại Mặc Vân tháp mà ra cả.

Khiết Tây Tạng không chút do dự, vội lắc đầu quầy quậy nói:

- Không, ta và hắn là thế bất lương lập.

Lăng Đế Tư không biết làm sao, chỉ đành hỏi:

- Vậy người tính làm thế nào?

Khiết Tây Tạng sầm mặt lại, tựa như bầu trời mây đen vần vũ, sắp có mưa bão tới nơi, khiến cho người ta cảm thấy lạnh run. Nàng nói qua kẽ răng:

- Ta phải băm thây hắn ra từng mảnh, rồi đem rải trên khắp đường lớn nhỏ của Đô Linh, để cho mấy con súc sinh ăn thịt xương của hắn.

Lăng Đế Tư biết Khiết Tây Tạng tuy thốt ra lời độc ác như vậy, nhưng vô luận thế nào thì Khiết Tây Tạng cũng sẽ không làm được. Vì kể từ lúc tu luyện ma pháp cho đến nay, Khiết Tây Tạng còn chưa từng giết qua một mạng nào, ngay cả ma thú cũng vậy, nhiều lắm thì Khiết Tây Tạng cũng chỉ đánh cho chúng bị thương và mất đi sức chiến đấu mà thôi. Tuy nhiên, nhìn thấy vẻ oán độc của Khiết Tây Tạng như vậy, nàng cũng giật mình đánh thót một cái, nàng biết đây không còn là một trò đùa đơn giản nữa rồi. Khiết Tây Tạng vào lúc này sẽ không có ai có thể khuyên nhủ được, bởi vậy mà Lăng Đế Tư chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho tên Khải Lý kia mà thôi.

Mà lúc này Mộ Dung Thiên cũng đã bình yên trở về từ khu vực đầm lầy tàn bạo. Với thực lực hiện nay của hắn, đám ma thú hung mãnh ở đó không thể nào tạo thành sự uy hiếp tới tính mạng của hắn được. Tuy rằng song quyền nan địch tứ thủ [1], nhưng nếu muốn rời khỏi đó thì không thành vấn đề. Nhưng lúc này hắn lại đang bồi hồi đứng ở trước cửa của Thụy Mạn gia tộc, không biết có nên vào đó hay không. Khiết Tây Tạng hiện tại rất có thể còn kinh khủng hơn cả ma thú cấp A nữa.

Hết hồi 236

=====

Chú thích:

[1] song quyền nan địch tứ thủ: hai tay khó đấu lại bốn tay.

241. Hồi 237: Cơ Hội

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 237: Cơ Hội

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Khiết Tây Tạng phần nộ đến nỗi chẳng thèm tìm hiểu tại sao Mộ Dung Thiên lại có thể bình yên trở về từ cuồng bạo sâm lâm, lúc này nàng chỉ có mỗi một ý niệm duy nhất ở trong đầu, đó là làm sao để chơi chết tên Khải Lý chết tiệt kia, để báo lại mối thù bị cướp đoạt nộ hôn đầu. Lăng Đế Tư thấy không có một ai có thể khiến cho một người đang rơi vào tình trạng phát điên siêu cấp như Khiết Tây Tạng đây cải biến chủ ý được, vì thế mà nàng cũng chỉ đành không nhúng tay vào.

Mộ Dung Thiên vừa trở lại Thụy Mạn gia tộc thì nhận được lời nhắn của nữ tỳ - Khiết Tây Tạng có mời. Từ nét mặt của nữ tỳ, tuy có vẻ rất khách khí, nhưng Mộ Dung Thiên cũng biết “lời mời” này rất có thể là Hồng Môn yến đây mà. Vì vậy mà khi vừa đặt chân vào khuê phòng của Khiết Tây Tạng, hần lập tức tiên hạ thủ vi cường, nặn ra bộ dạng đáng thương như là vừa đánh mất vé số hạng nhất vậy, rồi lên tiếng năn nỉ:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, đối với chuyện tối nay, ta thật là xin lỗi, chẳng qua vì ta quá ngưỡng mộ nàng nên đã không kiềm lòng được mà thất lễ với nàng.

Lúc này y phục của hần rách tả tơi, toàn thân lại đầy thương tích nữa, bụi đất sinh lầy bám đầy trên người, bộ dạng thoát nhìn thì rất giống như là vừa trải qua khổ chiến vậy. Đương nhiên, đây chỉ là thuật che mắt của tên sắc lang mà thôi, trên thực tế thì đám ma thú của cuồng bạo sâm lâm không gây ra thương tích trầm trọng như vậy cho hần được, hầu như tất cả đều do hần tạo ra, đồng thời những vết thương đó cũng chỉ là trầy xước ngoài da, không có gì đáng ngại, chỉ là ở ngoài nhìn vào thì trông có vẻ rất thê thảm vậy thôi. Mộ Dung Thiên làm vậy là muốn tranh thủ một chút lòng thương hại, hy vọng có thể gọi ra mặt ôn nhu nữ tính của Khiết Tây Tạng.

Chỉ tiếc là hần đã tính sai, Khiết Tây Tạng không phải là một vị thần quan đầy lòng nhân ái, nàng đã hoàn toàn mất đi sự kiên nhẫn, và không còn đeo cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa nữa. Lúc này nàng cũng không hề có ý giữ lại thể diện cho tên sắc lang đang làm bộ làm tịch kia, gần giọng nói:

- Khải Lý, thật xin lỗi, người phải gánh lấy trách nhiệm cho hành vi lỗ mãng phi thân sĩ của người.

Gánh lấy trách nhiệm? Mấy tiếng này thốt ra từ miệng của một nữ tử thì lại rất dễ khiến cho nam nhân cảm thấy hứng thú. Mộ Dung Thiên cũng không ngoại lệ, lẽ nào nàng muốn mình phải chịu trách nhiệm việc chung thân đại sự của nàng? Nếu là vậy thì thật là quá sung sướng rồi, đúng là chó ngáp phải ruồi đây mà. Vì vậy mà hần lập tức đáp ngay:

- Không thành vấn đề, lâu nay ta vẫn luôn là một nam nhân biết gánh trách nhiệm. Khiết Tây Tạng tiểu thư cứ yên tâm!

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì nở nụ cười âm trầm, thốt:

- Tốt!

Mộ Dung Thiên thoáng bất ngờ, nhìn nụ cười quỷ dị của nàng ta, tựa như việc này không được tốt đẹp như mình tưởng tượng, có thể mình đã tự đa tình rồi, nhưng lúc này hần chỉ có thể làm cứng mà thôi. Thế là hần hỏi tiếp:

- Chẳng hay tiểu thư muốn ta gánh trách nhiệm thế nào?

Khiết Tây Tạng không trả lời, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người hần không ngừng, thật giống như một gã đồ tể đang đợi mồi lợn vậy. Mộ Dung Thiên pháp phòng lo sợ, tình huống này thật là không ổn rồi, lẽ nào nàng ta muốn giết mình để làm thịt nướng sao? Căn cứ theo cá tính biến thái của nữ nhân, chuyện này cũng có thể lắm chứ.

Trong lúc Mộ Dung Thiên pháp phòng lo lắng, Khiết Tây Tạng chậm rãi dần từng tiếng:

- Khải Lý, ta muốn người ở lại trong Thụy Mạn gia tộc, cả đời.....

Ở tại Thụy Mạn gia tộc cả đời? Lời này có khác nào là muốn hấn trở thành vị hôn phu đâu? Sự tình lại phát triển ngoài dự liệu, Mộ Dung Thiên vừa nghe đến đó thì lập tức lộ vẻ tươi cười ngay. Mẹ kiếp, xem ra vận khí của lão tử cũng không tệ nha, tuy nhiên, Khiết Tây Tạng cũng khéo biết diễn trò nhỉ, khiến cho lão tử khản trương muốn chết, nhưng cũng may là kết quả cũng khiến lão tử được thỏa mãn. Mộ Dung Thiên cười híp cả hai mắt lại:

- Tuyệt đối không thành vấn đề!

Thế nhưng Khiết Tây Tạng tựa như còn chưa nói hết, nàng hừ một tiếng, rồi nói tiếp:

- Cả đời làm kẻ hầu của ta!

Dáng vẻ tươi cười của Mộ Dung Thiên liền bị đông cứng lại, hấn ho khan một tiếng, rồi nói:

- Tiểu thư thật là hài hước.

Khiết Tây Tạng trừng mắt:

- Ai thèm đùa giỡn với người?

Mộ Dung Thiên rốt cuộc cũng thấy được sự nghiêm trọng, hấn lắp bắp nói:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, như vậy sao được?

Khiết Tây Tạng cười lạnh nói:

- Khải Lý tiên sinh, nếu như ta nhớ không lầm thì người vừa nói mình là một nam nhân biết gánh trách nhiệm, đồng thời mới đây còn nói là không có vấn đề gì kia mà?

Con bà nó, nữ nhân này trở mặt thật nhanh mà, Mộ Dung Thiên ảo não nói:

- Thế nhưng hình phạt này của nàng hơi nặng đấy, xin thứ cho ta không thể đáp ứng được.

Khiết Tây Tạng căm tức:

- Người cướp đi nọ hôn đầu và cũng tức là cướp đi mộng tưởng tốt đẹp của một thiếu nữ ngây thơ, vì vậy mà người phải trả lại một cái giá xứng đáng mới được.

Mộ Dung Thiên cười hì hì, nói:

- Hay là vậy đi, Khiết Tây Tạng tiểu thư, nàng cũng hôn ta lại một cái để trả thù đi, không, hai cái hay ba cái gì cũng không thành vấn đề.

Khiết Tây Tạng chỉ tay vào hấn, tức giận run người:

- Người.....người thật là vô lại.

Mộ Dung Thiên lại cười nói:

- Tiểu thư, người cũng đâu có thiệt thòi gì, người cũng đã lấy đi nọ hôn đầu tiên của ta kia mà.

Cùng lúc nói ra câu đó, trong đầu hấn còn thêm một câu nữa: “là nọ hôn đầu tiên với nàng mà, vậy cũng đâu phải là sai.” Hôm nay hấn chỉ toàn nói đùa nói bậy, chứ nếu phải ở lại Thụy Mạn gia tộc để làm tôi tớ cho người ta, vậy thì chết đi còn hơn.

Tại Thần Phong đại lục, địa vị của đây tớ thật ra cũng không quá thấp kém, phải làm trâu làm ngựa, chịu đòn chịu đánh, bị chủ nhân nắm hết quyền sinh sát ở trong tay như thời cổ đại tại Địa cầu đâu. Địa vị của họ cũng thấp không kém gì những người mang chức nghiệp sinh hoạt bình thường cả, phải dựa vào những người giàu sang phú quý mà sinh tồn. Về phương diện đãi ngộ vật chất thì có khá hơn những sinh hoạt chức nghiệp giả dối chút, hơn nữa cũng không cần phải lao khổ như những sinh hoạt chức nghiệp giả, chỉ là có được thì có mất, họ sẽ hoàn toàn mất đi tự do của mình. Tuy vậy, ở trên đại lục này cũng có rất nhiều người nguyện ý đi làm cái việc không còn tự do đó, để đổi lấy cuộc sống sinh hoạt tương đối yên ổn. Từ xưa tới nay, không phải là không có chức nghiệp giả trở thành đây tớ của người ta, nhưng số lượng đó rất ít. Đa số những người đó đều vì trót mạo phạm tới kẻ đối đầu lợi hại, không có cách nào chống lại nên họ phải

sửa đổi danh tính và tìm đến một đại gia tộc nào đó để nương tựa, trở thành đầy tớ của đại gia tộc đồng thời cũng nhận được sự che chở của chủ nhân. Loại đầy tớ này so với loại thường thì đương nhiên là có chỗ khác nhau, bọn họ bằng vào vũ lực của mình mà trở thành công cụ của gia tộc đó, chứ không phải làm tạp vụ như những kẻ đầy tớ khác. Theo Mộ Dung Thiên biết, trong Long tộc cũng có không ít người như vậy; ngoài ra ở Lam Nguyệt cũng có Chu Tước sơn trang nổi tiếng với việc chuyên thu lưu những võ giả làm đầy tớ để tăng cường thực lực cho mình.

Xem ra Khiết Tây Tạp quả thật là có thành kiến rất sâu nặng với mình, thì ra những biểu hiện tốt trước kia đều là hư tình giả ý cả, nhưng mình lại không biết đã đắc tội với nàng từ lúc nào. Chẳng lẽ lúc trước mình từng chê bai nàng ta ở trước mặt Tạp Hy, từng bảo là nàng không lo làm tiểu thư mà lại bỏ nhỏ trốn đi, vậy mà những lời đó đã truyền đến tai nàng ta rồi hay sao? Nhưng Thụy Mạn gia tộc dù có được tin tức linh thông tới cỡ nào, thì những lời phê phán của thường dân cũng đâu thể biết hết được?

Mộ Dung Thiên hạ quyết tâm, hắn sẽ trở thành vô lại đến cùng. Tệ lắm thì bỏ đi tức khắc thôi, dù cho nhiệm vụ của Long vương giao phó có không thành đi nữa cũng kệ.

Khiết Tây Tạp giận quá, đến nỗi bật cười thành tiếng:

- Tốt lắm, Khải Lý, người tưởng không tiếp thu mà được à?

Mộ Dung Thiên nhăn nhó, nghĩ: “Không phải chỉ hôn một cái thôi sao? Dù có là nộ hôn đầu thì cũng đâu thể bắt người ta đánh đổi tự do cả đời như vậy được chứ?” Thế rồi hắn cười ha hả, nói:

- Khiết Tây Tạp tiểu thư, nàng quá lời rồi.

Khiết Tây Tạp chậm rãi nói:

- Được lắm, nếu như ta nói cho gia tộc của ta biết, có một nam nhân phi lễ với ta, mà ta lại không muốn gả cho hắn, vì để bảo tồn danh dự, tốt nhất là khiến cho tên đó biến mất khỏi thế gian này, bằng không thì ta vĩnh viễn sẽ không lấy chồng. Khải Lý tiên sinh, người đoán xem, bọn họ sẽ làm thế nào đây?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì rung động trong lòng, thầm mắng: “Độc, thật là độc! Thật đúng là tối độc phụ nhân tâm mà!” Rõ ràng đây vốn là một nàng thiếu nữ cổ quái thích chơi đùa thôi mà, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã biến thành mỹ nhân rắn rết rồi. Nếu như Khiết Tây Tạp lấy danh nghĩa bảo vệ danh tiết rồi không lấy chồng để uy hiếp, vậy thì Thụy Mạn gia tộc rất có thể sẽ hạ thủ với mình lắm. Hiện nay mình vẫn đang còn ở tại Đô Linh thành, đang còn ở trong phạm vi thế lực của Thụy Mạn gia tộc, nếu họ muốn khiến cho một người biến mất trên đời mà thần không hay, quỷ không biết thì dễ dàng như trở bàn tay vậy. Đương nhiên lúc đó hắn sẽ không khuất phục mà làm đầy tớ cho người ta suốt đời, chỉ nghĩ tới đó thôi thì đã thấy đau đầu rồi.

Mộ Dung Thiên bị rơi vào đường cùng thì lập tức bị mất đi vẻ vô lại, hắn nài nỉ:

- Khiết Tây Tạp tiểu thư, nàng là đại nhân, xin hãy đại lượng, để lại cho ta một con đường thoát được chăng? Đại ân đại đức của nàng, ta vĩnh viễn sẽ ghi nhớ trong lòng!

Khiết Tây Tạp nhìn thấy bộ dạng nhăn nhó của Mộ Dung Thiên thì trong lòng khoái chí vô cùng, đáp ngay:

- Không được!

Lời tuy nói vậy, nhưng thanh âm cũng không còn cứng cỏi như lúc trước nữa. Kỳ thật, nàng nói vậy chỉ là để tạo áp lực cho hắn mà thôi, nếu quả thật gây ra việc chết người thì nàng đâu có cam đảm để làm như thế chứ. Ngay cả mấy con ma thú có bề ngoài khả ái một chút thì bốn tiểu thư còn không nỡ giết hại nữa mà, huống chi là giết một con người. Đây chính là chiêu số mà trước kia bạn cùng phòng đã từng dạy cho nàng – kêu giá trên trời, tiền rơi đầy đất. Chiêu số này được giới thương nhân ở Địa cầu sử dụng rất nhiều. Khi bán một vật gì, người bán sẽ kêu giá gấp mấy trăm lần, còn người mua thì trả xuống còn chừng một, hai trăm, dù vẫn còn rất đắt, nhưng người tiêu thụ sẽ cảm thấy là mình đã chiếm được tiện nghi lớn nên sẽ vui vẻ mà mua. Đó chính là đạo lý kiếm tiền của thương nhân. Nhưng ở đại lục này, giá cả của vật dụng đều do công hội quyết định, nên không hề có màn cò kè giá cả giữa người mua và người bán, do đó mà có rất nhiều người không hiểu được thủ đoạn này. Lúc này Khiết Tây Tạp cũng đang khéo léo vận dụng chiêu số đó, đầu tiên thì đưa ra điều kiện rất hà khắc, sau đó mới đưa ra một điều kiện khác dễ dãi hơn, tuy nó

vẫn còn hà khắc, nhưng sẽ khiến cho đối phương cảm động đến rơi nước mắt, đến lúc đó thì nàng không sợ hấn sẽ không nghe theo.

Mộ Dung Thiên nhanh chóng nhận ra được chuyển cơ trong lời nói của nàng, thế là thuận theo đó mà ngã giá:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, nàng xem tay chân ta thô kệch thế này, chỉ e tối ngày sẽ chọc tức nàng không thôi. Nếu cả đời nàng phải nhìn ta như vậy thì chỉ sợ sẽ bị phiền chết đấy. Hay là thế này nhé, chỉ cần là việc không khiến ta chịu chết, tự mình hại mình, hoặc gây tổn thương người khác, hay là thương thiên hại lý gì, vậy nàng muốn sao cũng được!

Vừa nói, khuôn mặt của Mộ Dung Thiên vừa tràn ngập vẻ anh dũng sẵn lòng hy sinh, thâm nghĩ, cho dù nàng có muốn chơi trò bạo dân thì lão tử cũng chấp nhận.

Nhất thời Khiết Tây Tạng há miệng cứng họng, tự mình ra giá cả đời, chứ kỳ thật chỉ nhìn thấy hấn ba ngày thôi đã khó chịu đựng nổi rồi. Đương nhiên, nàng không biết người ở trước mắt đây chính là sư phó đã dạy chiêu số “kêu giá trên trời, tiền rơi đầy đất” cho mình rồi, mà hơn nữa, trình độ của hấn lại còn đạt đến mức lô hỏa thuần thanh nữa. Một đôi giày thể thao giá hai trăm ngàn, hấn có thể trả giá xuống còn năm mươi ngàn, chỉ cao hơn giá gốc có vài ngàn, lại còn khiến cho lão bản cảm thấy hấn rộng rãi hào phóng như cha mẹ của mình vậy.

So với sự cay độc của Mộ Dung Thiên, Khiết Tây Tạng còn kém lắm. Nàng nghĩ tới việc mỗi ngày đều phải gặp người này thì quả thật sẽ phiền chết luôn, chỉ sợ đến lúc đó còn sẽ bị mất cân bằng nội tiết nữa đó chứ, vì vậy mới nói:

- Được rồi, vậy thì mười năm.

- Một tuần!

- Năm năm!

- Năm ngày!

- Năm năm!

- Một năm!

- Hai tháng!

- Hai mươi lăm ngày!

- Hai tháng!

- Hai mươi lăm ngày!

- Hai tháng!

- Hai mươi lăm ngày!

- Hai tháng!

-

Sau một phen trả giá, song phương cứ cầm cự với nhau ở mức giá hai mươi lăm ngày với hai tháng hoài. Mộ Dung Thiên hao hết nước miếng mà vẫn không thể rút ngắn thời gian lại được. Long vương thì triển “Long thể hộ thân” ở trên người hấn, thời gian phát tán chỉ còn lại hơn một tháng, nếu tính luôn cả thời gian để trở về được suông sẽ thì hấn chỉ có thể ở lại Thụy Mạn gia tộc có hai mươi lăm ngày thôi. Thế nhưng Khiết Tây Tạng không chịu nhượng bộ, nàng cho rằng nụ hôn đầu của mình bị tên nam nhân đáng ghét này chiếm lấy, vậy thì hai tháng nghiêm phạt vẫn còn xem là nhẹ. Nàng đã khoan hồng độ lượng lắm rồi, tuyệt sẽ không giảm thêm, cho dù một ngày một đêm cũng không được.

Mộ Dung Thiên nói đến khô cổ họng mà không thể dă động được lòng quyết tâm của nàng. Hấn biết đây là cái giá thấp nhất rồi, dù sao trong quá trình đàm phán, hấn là bên bị động, nếu quyền chủ động ở trong tay thì đừng nói là hai mươi lăm ngày, cho dù là hai vẫn còn được nữa kìa. Nếu không phải bị hạn chế bởi

“Long thể hộ thân” thì dù có bị bại ở cái giá hai tháng cũng được đi; thể nhưng với tình huống hiện tại, hai tháng sau thì mình sẽ trở thành một cái xác không hồn rồi, so với cái giá bị giết đi thì có khác gì đâu chứ? Mộ Dung Thiên chỉ có thể tính toán đường khác mà thôi. Đầu tiên, theo lời Long vương nói thì chỉ có mình ông ta mới giải trừ được “Long thể hộ thân”, vậy thì có thể loại bỏ việc xin ông ta trợ giúp rồi. Long vương không có khả năng đến đây để giải trừ “trái bom giờ” đó cho hắn được. Ngoài “Long thể hộ thân” ra, ông ta còn nắm giữ đám người Lộ Thiển để phòng ngừa hắn tiết lộ bí mật nữa. Nếu ông ta đích thân đến Đô Linh để tiếp xúc với hắn, như vậy không phải muốn nói với thiên hạ là quan hệ giữa hai người họ rất rõ ràng lắm sao? Ông ta nhất định sẽ không làm một việc ngu xuẩn như vậy. Dù cho Long vương có bản lãnh thông thiên tới đâu, ông ta cũng không thể nào mạo hiểm như thế, bởi vì lúc này tình thế của đại lục rất vi diệu, bất luận những đại nhân vật có hành động gì cũng đều có thể khơi mào cho chiến tranh được.

Nếu đã không thể thông qua người khác để giải quyết vấn đề, vậy thì chỉ có thể hạ thủ trên người Khiết Tây Tạng mà thôi. Nói không chừng trong mấy ngày này, hắn có thể dùng tài ăn nói mà từ từ thuyết phục nàng giảm thời gian xuống còn hai mươi lăm ngày. Mộ Dung Thiên nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ chỉ có biện pháp này là ổn thỏa nhất. Ngoài ra còn một kế nữa, đó là kế tuyệt nhất trong tam thập lục kế - chuồn. Tuy nhiên, Khiết Tây Tạng nhất định là sẽ giám sát hắn rất kỹ, nếu muốn chuồn khỏi Thụy Mạn gia tộc và Đô Linh thành thì thật là một việc không dễ dàng chút nào, có điều nếu như đến gần kỳ hạn mà vẫn không có đối sách, vậy thì chỉ đành liều một phen thôi.

Thấy bộ mặt khổ sở của Mộ Dung Thiên, Khiết Tây Tạng đắc ý cười lớn:

- Khải Lý, người cũng đừng nên khổ sở như vậy, cứ coi như là mình làm khách ở Thụy Mạn gia tộc là được rồi.

Mộ Dung Thiên ủ rũ chán nản, khoan nói tới hậu quả của hai mươi lăm ngày sau, chỉ trong thời gian này thôi cũng coi như là bỏ đi rồi, Khiết Tây Tạng nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để hành hạ mình thôi. Nếu cứ bị nàng quần lấy thì mình có muốn làm gì cũng không được nữa.

Khiết Tây Tạng đảo nhanh hai mắt rồi nói:

- Kỳ thật ta cũng không phải là người không biết nói đạo lý. Thế này đi, ta cho người một cơ hội, nếu người có thể làm được thì chẳng những chuyện cũ sẽ bỏ qua hết, mà ta còn sẽ gả cho người nữa.

Hết hồi 237

242. Hồi 238: Tái Bào

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 238: Tái Bào

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì tinh thần đại chấn, hỏi:

- Tiểu thư, nàng nói thật chứ?

Khiết Tây Tạng cười khanh khách nói:

- Đương nhiên, ta gạt người làm gì?

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ, người bị người gạt không có biết bao nhiêu rồi, vậy mà còn không biết xấu hổ dám nói ra lời đó chứ. Lộc sẽ không tự nhiên từ trên trời rơi xuống, cũng vậy, Khiết Tây Tạng sẽ khi không

lại đột nhiên trở nên từ bi như thế, trong đó nhất định là có âm mưu, vì vậy mà Mộ Dung Thiên đợi nàng nói tiếp rồi mới xem mình có làm được hay không.

Quả nhiên, Khiết Tây Tạng nói ngay:

- Tuy nhiên, nếu người không hoàn thành được cuộc thách thức này, vậy thì kỳ hạn phải tăng thêm một tháng nữa. Đây là một trường cá cược, người có thể lựa chọn quyền lợi.

Mộ Dung Thiên hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta muốn biết nội dung cụ thể của cuộc thách thức này đã, sau đó mới quyết định sau.

- Không được! Sau khi người đáp ứng rồi thì ta sẽ cho người biết.

Khiết Tây Tạng vẫn đáp như đinh đóng cột, nàng tràn ngập tự tin, nghĩ rằng Mộ Dung Thiên nhất định sẽ không cự tuyệt một điều kiện hấp dẫn như vậy. Kỳ thật, lúc này cô kè giá cả, nếu dừng lại ở hạn mức ba tháng cũng không thành vấn đề, thế nhưng mục tiêu của Khiết Tây Tạng không phải là ở chỗ đó, nàng làm như vậy là trước tiên muốn tạo cho Mộ Dung Thiên một hy vọng tốt, sau đó mới tàn nhẫn bóp chết đi hy vọng đó. Hiển nhiên đó cũng là một thủ đoạn trả thù kiểu khác, hơn nữa lại còn đánh sâu vào tinh thần, điều đó sẽ khiến người ta cảm thấy phiền muộn muốn chết. Nếu như nói còn mục đích gì khác, thì đó chính là Khiết Tây Tạng cũng mong rằng thông qua sự kích thích của đồ bác mà làm giảm đi áp lực nặng nề trong lối sống buồn tẻ hằng ngày mà gia tộc đem tới cho nàng. Hôn nhân đối với nàng thì còn quá sớm, huống hồ chi lại còn là một cuộc hôn nhân được quyết định quá vội vàng.

Mộ Dung Thiên xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh. Khiết Tây Tạng bạo dạn lấy việc xuất giá để làm điều kiện dụ dỗ hần, xem ra nàng tuyệt đối tin tưởng vào việc này và cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi. Nàng chưa nói ra đề mục, biết đâu đến lúc đó muốn mình đi hái sao thì biết làm thế nào đây? Tuy nhiên, thời hạn hai tháng hay ba tháng đối với hần cũng đều như nhau, tục ngữ có nói: “Lợn chết không sợ nước sôi.” Tình hình của hần lúc này quả thật chẳng khác nào lợn chết không biết sợ là bao. Vì thế mà hần vui vẻ gật đầu nói:

- Được lắm, ta chấp nhận.

Thấy cá đã mắc câu, Khiết Tây Tạng lộ vẻ đắc ý, câu trả lời của tên sắc lang hoàn toàn nằm trong dự liệu của nàng, thế rồi nàng lại lên tiếng:

- Tốt lắm, Khải Lý, ta rất thích những ai dám dũng cảm tiếp nhận thử thách.

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hiện tại ta có thể nói cho người biết nội dung thách đấu, đó chính là thi chạy.

Thi chạy? Mộ Dung Thiên mở to hai mắt, không thể nào, hần vốn còn tưởng nàng sẽ đưa ra nan đề xảo trá tai quái nào đó, nếu như chỉ là dùng khinh thân thuật thì hần có tự tin rất lớn. Không gian đấu khí của hần chính là ưu thế độc nhất vô nhị. Đương nhiên, ngự phong thuật của ma pháp sư cũng rất cao minh so với tuyệt đại đa số những môn khinh thân thuật khác, nhất là khi phải chạy ở trên một địa hình không hề bị hạn chế gì cả.

Mộ Dung Thiên nghĩ sự thử thách này thật quá đơn giản đi. Nếu chỉ dựa vào ngự phong thuật thì Khiết Tây Tạng đã không quá tự tin như thế, nhất định là còn có vấn đề ẩn tàng ở phía sau nữa, ví dụ như là địa điểm thi đấu sẽ là cái đầm lầy nào đó, hay là sườn núi có nhiều đá sỏi, hay là chạy trên nước, vv....hoặc có lẽ nàng sẽ yêu cầu mình cột bao cát vào hai chân, hay là trên lưng công thêm vật nặng, rồi không được sử dụng Khôi phục đan, vv....Nếu như Khiết Tây Tạng mà thắng thắn như vậy thì đã không còn gọi là Khiết Tây Tạng nữa rồi, đề mục thử thách là do nàng đưa ra, vậy thì quy tắc chắc cũng do nàng tùy ý mà chọn lựa nốt. Mộ Dung Thiên không có quyền lựa chọn hoặc góp ý, lại càng không thể phản đối hay thay đổi gì cả.

Thế nhưng sự suy đoán của Mộ Dung Thiên lại sai bét, lúc này Khiết Tây Tạng lại bổ sung:

- Những người tham dự cuộc thử thách lần này không chỉ có riêng hai chúng ta, mà còn có sủng thú nữa. Chúng ta sẽ cười sủng thú mà tỵ thí!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì suýt nữa ngất xỉu luôn. Lam Quang điều của Khiết Tây Tạng là Phi hành hệ sủng vật thuộc loại cao cấp, Lục hành sủng vật (sủng vật đi trên bộ) căn bản là không thể so sánh được với nó. Chỉ cần nàng lựa một địa hình có lợi cho mình một chút thì trận này đã thắng chắc rồi, huống chi, mình lại không có lấy một con tọa kỵ, mà kinh nghiệm cưỡi thú cũng không có, xem ra còn kém Khiết Tây Tạng xa lắm. Vô luận thế nào, mình tựa như là thua chắc rồi, chẳng trách nào mà Khiết Tây Tạng lại ngông cuồng như vậy, rõ ràng là muốn chơi người ta đây mà. Nếu nói hai người phải dựa vào lực lượng của bản thân thì hẳn còn có chút cơ hội, nhưng hiện tại thì là con số không rồi.

Khiết Tây Tạng nhìn thấy vẻ mặt của hắn thì biết ngay là hắn đang nghĩ gì, nên cười nói:

- Yên tâm đi, để cạnh tranh được công bằng, đến khi đó ta sẽ không sử dụng Lam Quang điều, bằng không thì trận tỷ thí này không còn ý nghĩa gì nữa.

- Úy.

Mộ Dung Thiên nghe nàng nói vậy thì có hơi bất ngờ.

- Song phương sẽ đều sử dụng Lục hành sủng thú, thế nhưng tọa kỵ của người phải do ta chỉ định.

Mộ Dung Thiên trầm nghĩ: “Vậy thì có gì khác nhau đâu, đến lúc đó nàng giao cho ta một con ma thú vừa già vừa gầy, mà căn bản lại không chuyên về chạy bộ, vậy thì cũng vẫn là rất bất công kia mà, chẳng qua chỉ thay đổi hình thức chút thôi.”

- Khải Lý, người nhất định là đang nghĩ ta sẽ cho người một con ma thú quá tệ để làm tọa kỵ phải không?

Mộ Dung Thiên ho khan một tiếng rồi nói:

- Tiểu thư là một người công bình, hẳn sẽ không có suy nghĩ vô sỉ như vậy mới phải.

Khiết Tây Tạng nở nụ cười thần bí:

- Yên tâm đi, ta nói trận tỷ thí này nhất định sẽ rất công bình. Đến lúc đó ta sẽ chỉ định cho người một con ma thú thuộc đệ nhất lưu, nếu không tốt hơn tọa kỵ của ta thì ít nhất cũng phải ngang ngửa với nó.

Nếu nói Khiết Tây Tạng là một người công bình thì dù có bị đánh chết, hắn cũng không tin. Tuy nhiên, lúc này hắn lại không đoán ra được trong hồ lô của nàng Thụy Mạn tiểu công chúa này đang bán thuốc gì nữa.

- Hai ngày nữa sẽ tiến hành tỷ thí, được rồi, Khải Lý tiên sinh, người hãy trở về nghỉ ngơi đi. Tốt nhất là trong hai ngày này hãy cố gắng khổ luyện kỹ thuật một chút. Nếu như người cần sủng vật làm tọa kỵ thì cứ trực tiếp đi nói với tuần thú sư của chúng ta mà hỏi là được rồi.

Khiết Tây Tạng đã hạ lệnh trục khách, Mộ Dung Thiên biết được ý của nàng, hắn không thể làm gì khác hơn là đứng dậy cáo từ. Tuy nhiên, khi ra tới cửa thì hắn tựa như đã nhớ ra điều gì, liền quay đầu nói:

- À phải rồi, Khiết Tây Tạng tiểu thư, ta còn có một yêu cầu nho nhỏ. Ta có một tỷ nữ tên là Tô San, hiện nay vẫn còn ở bên ngoài, không biết ta có thể đưa nàng ta cùng vào Thụy Mạn gia tộc hay không?

Khiết Tây Tạng còn nhớ rõ Tô San chính là nữ tử xinh đẹp ở bên cạnh hắn lúc trước. Nay nghe hắn hỏi vậy thì còn cho rằng hắn muốn đưa tỷ nữ vào đây để tằm hoan mỗi đêm, nàng trầm nghĩ tên xấu xa này đúng là chưa biết viết chữ “chết” thế nào mà. Tốt lắm, cứ để hắn thác loạn cho đã, đến khi tỷ thí thì thương tích đầy mình, lung lay trực đổ, dù có muốn leo lên tọa kỵ cũng khó khăn nữa. Do đó nàng không ngần ngại mà đáp ứng ngay:

- Được, không thành vấn đề!

Đương nhiên, Mộ Dung Thiên đâu phải là có hứng thú dâm dăng gì ở sau ý đồ của hắn, mà hắn chỉ muốn nàng Vu nữ mang trên người vô số dị thuật này giúp đỡ cho hắn ít nhiều mà thôi.

Mộ Dung Thiên trở lại phòng riêng của mình, hắn lập tức đi tìm Mạc La Khoa, muốn nhờ y cầu tình với Khiết Tây Tạng, nhưng lại nghe hạ nhân báo là y đã có việc ra ngoài, phải ba ngày sau mới trở về. Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hiểu ngay ý tứ của y. Mạc La Khoa bảo là trong khoảng thời gian này sẽ toàn lực giúp đỡ hắn theo đuổi Khiết Tây Tạng, nhưng trong thời điểm quan trọng nhất thì lại thất tung, y làm như vậy là để ám thị lập trường của mình: đối với việc này là lực bất tòng tâm. Khi phải đứng giữa sự yêu cầu của tiểu

công chúa Khiết Tây Tạng và sự ủy khuất của nhi tử của “cố nhân”, mà trên thực tế lại chẳng có quan hệ gì, vậy thì không cần phải nói cũng biết Thụy Mạn gia tộc sẽ chọn lựa đứng về phía người nhà rồi. Hơn nữa, bọn họ cho rằng Mộ Dung Thiên ở lại làm khách tại Thụy Mạn gia tộc cũng chỉ là một việc nhỏ, nhiều lắm thì chỉ bị mấy trò đùa dai của Khiết Tây Tạng làm cho sứt mẻ đôi chút thôi. Đương nhiên, họ cũng không hiểu được nỗi khổ của Mộ Dung Thiên, hẳn đúng là có miệng mà không thể nói, bởi vì đây chính là bí mật không thể đưa ra ánh sáng mà.

Không ngờ trò đùa của Khiết Tây Tạng lại khiến cho toàn bộ đại kế của Mộ Dung Thiên bị rối tung và còn rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan nữa. Rốt cuộc hẳn chỉ có thể tự nhận mình không may mà thôi.

Hiệu suất làm việc của Thụy Mạn gia tộc rất cao, sau khi Mộ Dung Thiên trở lại phủ của Mạc La Khoa chưa lâu thì Đình Đình cũng được bọn họ đón vào.

Sau khi kiểm tra tỉ mỉ khắp nơi trong phòng, Mộ Dung Thiên không phát hiện ra bất cứ một công cụ giám sát hoặc trình trắc sủng vật nào, lúc này hẳn mới bày bố một tòa Cách âm kết giới ở trong phòng, nhưng hẳn vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, lại dùng thêm Kinh Tâm kết giới mà hẳn càng ngày càng phát hiện ra có nhiều diệu dụng để bày thêm một lớp kết giới nữa, sau đó mới dùng Tụ âm thuật mà kể lại chuyện phiền não của mình cho Đình Đình nghe, bao gồm cả nguyên nhân đã gây ra cố sự.

Đình Đình không ngờ tên háo sắc này lại dám phi lễ với Khiết Tây Tạng để gây ra cố sự này, thật là không biết sống chết, gieo gió ắt gặt bão mà. Nàng đỏ khóc đỏ cười, nói:

- Khải Lý tiên sinh, ngài thật là quá đáng, sắc dâm cũng không vừa đó chứ? Nụ hôn đầu của thiếu nữ rất quý giá, nhất là đối với một thiếu nữ được gia tộc trân quý như là Khiết Tây Tạng vậy. Nàng ta không phần nộ đến nổi giết chết ngài ngay lập tức đã là may mắn lắm rồi đấy.

Mộ Dung Thiên tự biết mình đuối lý, nên chỉ biết gãi gãi đầu:

- Thì cũng chính bởi vì quý giá, nên ta.....ta nghĩ một khi nàng ta bị mất đi nụ hôn đầu thì sẽ gả cho người cướp đoạt được nó chứ, ha ha ha.....

Nếu là ở trong thời đại phong kiến, cách nghĩ của hắn rất có thể sẽ có hiệu quả. Thời đó, các nữ tử chưa thành hôn đối với trinh tiết của mình tựa như sinh mạng vậy, nếu họ đã bị một nam nhân cưỡng gian, hoặc là nhìn thấy qua thân thể của mình, rồi sau đó vì bảo vệ danh dự mà họ phải rặn nén giận để gả cho nam nhân đó. Ở trên đại lục cũng có rất nhiều thiếu nữ con nhà giàu được tiếp thụ nền giáo dục chính thống, tư tưởng của họ cũng chẳng khác gì các nữ tử thời phong kiến là bao. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên đã tính toán sai lầm, bởi vì Khiết Tây Tạng có tư tưởng hoàn toàn lập dị, hơn nữa, khi hai người còn ở chung phòng trọ với nhau, Mộ Dung Thiên đã truyền thụ khá nhiều tư tưởng độc lập của những nữ tử ở Địa cầu cho Khiết Tây Tạng, để đến nỗi bây giờ phải tự nuốt quả đắng do mình trồng ra mà thôi.

- Ài!

Đình Đình thở dài một tiếng, không biết nên nói là hắn có tinh thần mạo hiểm cao, hay là ngu xuẩn cực độ mới đúng. Nàng chợt phát hiện ra mình đã tìm trúng phải một kẻ có phương thức hành động cực kỳ quái dị làm người hợp tác rồi, thế nhưng việc đã tới nước này, có muốn chỉ trích hắn cũng vô dụng, bây giờ nàng chỉ có thể giúp hắn chữa cháy mà thôi.

- Tô San, nàng có biện pháp hay nào không? Đại khái như là có thể đề cao tốc độ của sủng thú chẳng hạn, hoặc là biến nó thành ngoan ngoãn chịu nghe lời cũng được.

Đình Đình đã sớm nghĩ ra được đối sách, nàng không cần suy nghĩ thêm mà đáp ngay:

- Có!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì phần chấn tinh thần:

- Hay lắm, vậy thật là quá tốt! Ta biết nàng thế nào cũng có lương sách mà, nhất định sẽ không khiến ta thất vọng đâu.

Đình Đình tức giận gắt:

- Ta chỉ có thể làm hết sức mà thôi. Khiết Tây Tạng tiểu thư dường như có vẻ rất tự tin, nàng ta dám nắm chắc phần thắng như vậy, tất nhiên là đã có kế hoạch toàn rồi. Ta cũng không dám bảo chứng là có thể thành công hay không.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Không sao, nàng cứ nói nghe thử xem nào, đến lúc đó nếu thật sự không được thì ta cũng sẽ thương lượng tìm cách bỏ trốn sau.

- Đầu tiên, trong một khoảng thời gian nhất định, ta sẽ dùng “Trọng lực giá tiếp” để di chuyển phần lớn trọng lực trên mình con sủng thú tọa kỵ của ngài lên mình ta, ngoài ra lại dùng thêm “Cảm hóa thuật”, thông qua tinh thần giao lưu mà khiến cho nó phục tùng. Thế nhưng khi thi triển “Cảm hóa thuật”, con sủng thú đó chỉ có thể ngang cấp với người thi thuật mà thôi, vả lại tính tình của nó cũng không được quá dữ dằn. Nếu đúng như lời của Khiết Tây Tạng nói, đến lúc tỷ thí thì nàng ta sẽ giao cho ngài một con sủng thú cao cấp, vậy thì tác dụng tạo ra sẽ rất nhỏ bé.

Mộ Dung Thiên tươi cười hơn hở, nói:

- Hay lắm, hay lắm! À, nàng còn biết cách nào để khiến cho sủng vật của Khiết Tây Tạng bị chạy chậm hẳn đi, đồng thời không dễ khống chế được không?

Làm cho thực lực của đối thủ bị giảm đi, đó cũng chính là một trong những phương pháp gián tiếp giúp cho cơ hội thành công của mình tăng lên nhiều.

Đình Đình nhíu mày nói:

- Có thì cũng có, tuyệt kỹ tương phản với “Trọng lực giá tiếp” và “Cảm hóa thuật” chính là “Phụ hà trí hoán” và “Hỗn loạn thuật”, thế nhưng kỹ năng tạo ra tác dụng phụ sẽ khó thi triển hơn những kỹ năng thi triển chính diện nhiều lắm; vả lại, Khiết Tây Tạng sẽ không để ta động thủ động cước lên tọa kỵ của nàng ta đâu, hướng chi tọa kỵ của nàng ta nhất định sẽ là một chủng loại cao cấp, tính cảnh giác của nó sẽ rất mẫn tuệ, coi bộ sẽ không thực hiện được đâu.

Mộ Dung Thiên có hơi thất vọng, tuy nhiên hẳn vẫn cảm thấy vui mừng nhiều hơn. Có được Đình Đình giúp đỡ, lại thêm thuốc kích thích do mình chế ra, vậy thì cơ hội của mình vẫn còn khá lớn.

Hai người thảo luận chi tiết thêm một lúc nữa, đến khi không còn gì để bổ sung thì Đình Đình chợt lên tiếng:

- Khải Lý tiên sinh, ngài muốn chúng ta điều tra đại biểu của Tát La là Lan Đức Nhĩ, kết quả đã có rồi.

Mộ Dung nghe vậy thì lập tức tập trung chú ý ngay. Bởi vì người đó rất có thể là một nhân vật mà hẳn phải đề phòng cao độ. Thế là hắn hỏi ngay:

- Thế nào?

- Chúng ta không dám khẳng định gã có đúng là Bồi Đình Mật hay không, nhưng nếu chúng ta suy đoán không lầm, gã là đại biểu của tam đại thương hội tại Tát La. Tuy Bồi Đình Mật có thể xem là một trong những tay tuần kiệt của Tát La, thế nhưng nếu muốn làm đại biểu để gánh vác nhiệm vụ trọng yếu như lần này thì hình như còn chưa đủ tư cách. Đương nhiên, nếu gã đúng như lời ngài nói, là một người thâm tàng bất lộ, vậy thì sự tình phải nhìn theo cách khác.

Ở Tát La, ngoài Long tộc và Niêm Hoa tộc ra, tam đại thương hội có thể xem là một thế lực đứng hàng thứ ba. Bọn họ là một thương nghiệp tập đoàn, nắm trong tay hơn một phần năm kinh tế của Tát La, có thể dùng chức nghiệp thương nhân mà bò lên địa vị cao đến như vậy.

Mộ Dung Thiên cười lạnh nói:

- Vậy là không sai rồi.

Ngày trước, khi vừa mới bị ám toán, hắn đã khẳng định phía sau Bồi Đình Mật thế nào cũng phải có một thế lực nào đó chống lưng cho. Hơn nữa, hẳn hiển nhiên là phải có xung đột lợi ích và tạo thành thế uy hiếp với bọn họ. Do đó mà khi mình xuất hiện, đồng thời lại có ưu thế quen biết rộng rãi với giới cao tầng, rõ ràng mình đã trở thành tảng đá cản đường đối với sự phát triển của tam đại thương hội, vì thế mà họ cần

phải trừ diệt mình. Vô luận nhìn từ khía cạnh nào, phán đoán này của hắn là không lầm. Giờ đây đã chọn vào đối thủ này rồi, quả thật cũng khiến cho hắn phải đau đầu. Tuy nhiên, hắn đã biết trước là sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải những sự khiêu chiến kiểu này. Một người khi đã muốn trèo lên cao, có ai lại không lấy kẻ khác làm bàn đạp dưới chân đâu chứ.

Hai ngày tiếp theo đó, Mộ Dung Thiên rất siêng năng luyện tập kỹ thuật, đó là khóa trình bắt buộc của Vu nữ. Đình Đình quả thật rất xứng làm một lão sư dạy học, mà bản thân Mộ Dung Thiên lại có lực lượng cường đại nên muốn học môn gì cũng rất dễ. Cho dù là chỉ có hai ngày ngắn ngủi để tập luyện, nhưng hắn tiến triển cũng rất nhanh.

Không bao lâu sau thì ngày ước định đã tới. Sáng sớm ngày thứ ba, Mộ Dung Thiên cùng với Đình Đình đi đến địa điểm tỷ thí, cùng lúc đó, Khiết Tây Tạp cũng xuất hiện ở một góc khác. Từ xa nhìn lại, lúc này nàng đã thay bộ ma pháp bào rộng thùng thình bằng một bộ trang phục bó sát thân màu trắng xanh. Dưới ánh ban mai, trông nàng anh tư lẫm lẫm, ý khí cao ngất, dong dặc tiến về phía Mộ Dung Thiên. Hôm nay Khiết Tây Tạp không dẫn ai cùng theo đến đây, nhưng nàng lại dẫn theo một con sủng thú màu xanh biếc rất đẹp, nó có bốn chân thon dài, hai chiếc đuôi vểnh cao, chiều cao so với ngựa thì thấp hơn một chút, nhưng toàn thân tràn ngập nét linh tú tuấn dật. Dù con sủng thú đó không có dáng dấp quá uy mãnh, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc chính là mỗi bước đi của nó đều không làm bụi đất bay lên, thậm chí là một vết chân nho nhỏ cũng không lưu lại nữa. Cứ nhìn vào dị tượng đó mà phán đoán, con sủng vật này nhất định thuộc một giống phi phạm rồi, nhưng Mộ Dung Thiên lại không nhận ra lai lịch của nó, chỉ có thể nhìn sang Đình Đình để nhờ giúp đỡ mà thôi.

Đình Đình nhún nhún vai cười khổ, nói:

- Khải Lý tiên sinh, thật xin lỗi mà báo cho ngài một việc, con sủng vật đó là Bài Văn câu, một loại thú cực kỳ hiếm thấy ở trong Lục hành hệ (thú đi trên bộ). Nó là một loại sủng thú cao cấp và cũng biết ngự phong thuật như ma pháp sư vậy, ngoài ra ý chí cũng rất kiên định. Ta nghĩ nếu muốn hạ độc thủ trên người nó thì không có khả năng đâu.

Mộ Dung Thiên rùng mình, nói:

- Tô San, hãy quan sát đặc điểm của nó một chút, nàng có thể miêu tả rõ ràng hơn được không?

Đình Đình gật đầu:

- Đương nhiên là được, khác với những sủng thú tọa kỵ thuộc Lục hành hệ khác, Bài Văn câu không dùng sức mà chạy bằng hai chân, động tác của nó tiến hành thoăn thoắt, lại có thể khống chế Phong nguyên tố để làm công cụ phụ trợ. Tuy nó không thể hoàn toàn vận tác trong không trung giống như loại sủng thú thuộc Phi hành hệ vậy, nhưng mà thuật ngự phong của nó bất luận là tốc độ, chuyển hướng, hay chạm đất đều cực nhanh, chính vì vậy mà nó cũng làm giảm thiểu đi sự hạn chế về địa hình rất nhiều. Bài Văn câu cùng với Phi mã có cánh đều được xưng là “Đê Không Tinh Linh”. Ngoài việc đó ra, nó còn có thể dùng gió để tiến hành phòng ngự, lại thêm có ngự phong thuật của ma pháp sư cũng có chung tác dụng, cả hai sau khi hợp nhất thì sẽ tạo thành thể cân bằng rất khó phá hư được. Chính vì thế mà nó đã trở thành tọa kỵ tốt nhất của ma pháp sư chức nghiệp. Đương nhiên, nếu chỉ là thi đấu bình thường thì Khiết Tây Tạp tiểu thư cũng không cần sử dụng tới ưu thế đó của Bài Văn câu, vậy thì ta cũng không cần nói rõ về điểm đó. À, phải rồi, ta còn phải bổ sung một điểm, nhìn thái độ thân mật giữa Khiết Tây Tạp tiểu thư và con Bài Văn câu kia, hiển nhiên nó là sủng thú của nàng ta chứ không phải là do đi mượn về.

Mộ Dung Thiên nghe xong thì buồn thú vị ruột, coi bộ cú đả kích này cũng khá nặng đấy. Đình Đình thấy bộ dạng của hắn như vậy thì cũng hơi hối hận, sớm biết như vậy thì nàng không nên nói rõ tất tần tật cho hắn biết rồi. Tuy nói rằng trong lúc tỷ thí hay chiến đấu, nhất định phải tri kỷ tri bỉ mới được, nhưng coi bộ chuyện này mình đã tước đi không ít lòng tin của tên sắc lang rồi.

Lúc này Khiết Tây Tạp và Bài Văn câu một người một thú tiến lại gần, hai người liền thôi không bàn luận nữa. Có điều kỳ quái là không có một con sủng thú thứ hai ở đây.

Khiết Tây Tạp cười tươi như hoa, tinh thần bay bổng, lên tiếng hỏi:

- Khải Lý tiên sinh, người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Mắt thấy tọa kỵ của đối phương thần tuấn như vậy, Mộ Dung Thiên lo lắng không thôi, hấn cất giọng hữu khí vô lực, hỏi:

- Đã xong rồi, ủa, Khiết Tây Tạp tiểu thư, tọa kỵ của ta đâu?

Hiện tại hấn chỉ hy vọng Khiết Tây Tạp trao cho mình một con sủng thú nào đó kha khá một chút, bằng không thì “Trọng lực giá tiếp” của Đình Đình và thuốc kích thích của mình sẽ trở thành vô dụng thôi.

Khiết Tây Tạp trông thấy bộ dạng chán nản của Mộ Dung Thiên thì cực kỳ đắc ý, giờ đây nàng lại lo lắng trong ba tháng tới làm sao để SSMM (ngược đãi) Mộ Dung Thiên mà thôi. Thế rồi nàng cười khanh khách nói:

- Yên tâm đi, ta đã nói rồi, nhất định sẽ cho người mượn một con tọa kỵ cực tốt, nếu nói là cực phẩm cũng không quá đáng chút nào. Thế nhưng có thể điều khiển được nó hay không thì còn phải trông vào kỹ thuật cao minh của Khải Lý tiên sinh rồi. Được rồi, bây giờ ta sẽ cho người một ngạc nhiên lớn!

Nói xong, nàng liền co hai ngón tay lại rồi để vào miệng và thổi một hơi thật dài.

Mộ Dung Thiên thầm chửi trong lòng: “Ngạc nhiên cái rắm, người dùng Bài Vân câu để tỷ thí, còn tọa kỵ của ta dù tốt cỡ nào thì làm sao qua mắt được tọa kỵ của người chứ?” Tuy chửi thì chửi vậy, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn cố phần chấn tinh thần để xem con vật kia là loại thú gì, không biết có tí cơ hội nào hay không.

- Hiiiiiiiiii.....

Một tiếng hí dài vang lên, rồi sau đó thì một bóng đỏ như hỏa diễm từ xa chạy lại.

Hết hồi 238

243. Hồi 239: Tọa Kỵ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đề

Hồi 239: Tọa Kỵ

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Sau khi bóng đỏ đỏ từ xa chạy lại gần một chút, lúc này mọi người mới phát hiện ra nó là một con ma thú màu xanh nước biển, chỉ là ở giữa trán có con mắt thứ ba thì đang phóng ra hồng quang rất cường liệt, thân hình nằm thẳng với hướng nhìn của mọi người, do đó khi mới nhìn thoáng qua thì lại khiến người ta tưởng toàn thân nó đỏ rực là vậy.

Tiếng hí cùng với con mắt thứ ba phóng ra tia hồng quang của con ma thú này cũng không xa lạ gì với Mộ Dung Thiên, khi hấn vừa nhận ra nó thì trong lòng vừa mừng vừa sợ, bởi vì nó chính là Liệt Hỏa, và hấn cũng lập tức hiểu ra được ý đồ của Khiết Tây Tạp ngay.

Như Khiết Tây Tạp đã nói, Tam Mục Sáp quả thật là một loại sủng vật thuộc hàng cực phẩm, nhưng nó đối với chủ nhân thì tuyệt đối trung thành, điều đó có thể hoàn toàn tin tưởng được. Những kẻ khác muốn thuần phục nó thì còn khó hơn lên trời nữa, mà Lăng Đế Tư lại là bạn tâm giao của Khiết Tây Tạp, chỉ cần nàng kêu Lăng Đế Tư nói vài lời thôi, vậy thì trong lúc thi đấu, Liệt Hỏa sẽ không dốc hết toàn lực. Như vậy, tuy nhìn bề ngoài thì hai con sủng vật này có vẻ ngang tài ngang sức với nhau, nhưng trên thực tế thì một nửa điểm công bình cũng không có nữa.

Khiết Tây Tạng quả thật là đang có ý đó, nên nàng rất đặc ý. Nàng phải vất vả lắm mới thuyết phục được Lăng Đế Tư cho mình mượn Liệt Hỏa một lát. Dù có cho tên Khải Lý chết tiệt này vào tới bảo khố, nhưng hắn không có chìa khóa để mở, vậy thì đến lúc đó hắn sẽ gặp đến nỗi chỉ còn biết quay vòng vòng mà thôi. Vừa nghĩ tới đó, Khiết Tây Tạng liền như nở hoa trong lòng, đồng thời nàng lại cảm thấy mình cũng có chút xu hướng biến thái nữa. Trước tiên là tạo cho người ta một điểm hy vọng, sau đó lại bóp chết nó đi, để cuối cùng thì mình thu được vui vẻ toàn diện. Lúc này nếu được chiêm ngưỡng vẻ mặt của kẻ bị hại thì đúng là một việc vui nhất trên đời, vì vậy mà Khiết Tây Tạng liền chuyển ánh mắt sang Mộ Dung Thiên, nàng muốn nhìn xem mình có thể gạt hái được cơn cao trào hay không.

Thế nhưng nàng lại thất vọng phát hiện ra tên Khải Lý kia rõ ràng là đang rất vui mừng, hình như hắn căn bản là không nhận ra được hoàn cảnh bất lợi vậy. Khiết Tây Tạng thậm chí mắng ngu ngốc, lẽ nào hắn ngu đến nỗi cả cá tính nổi tiếng của Tam Mục Sáp mà cũng không biết? Người ngu ngốc luôn luôn được hạnh phúc, bởi vì bọn họ suy nghĩ rất đơn giản, và cũng không cần phải động não nhiều. Đồng thời cũng tránh được những phiền não mà người thường không tránh khỏi, Khiết Tây Tạng lắc đầu cảm thán.

Đình Đình sau khi nhìn thấy Liệt Hỏa thì lòng cũng trùng xuống, nếu như so tốc độ thì quả nhiên Khiết Tây Tạng nói không sai, Tam Mục Sáp khả dĩ ngang tài ngang sức với Bài Vân Câu, nhưng mà tính tình của nó rất cương liệt, một lòng trung thành với chủ. Đình Đình hiểu rất rõ, ngoài chủ nhân ra, ngay cả thánh cấp tuần thú sư cũng không thể điều khiển được nó. Coi bộ “Cảm hóa thuật” sẽ không có tí tác dụng nào với nó rồi quá, cuộc tỷ thí này trên cơ bản đã định sẵn kết cuộc rồi, chứ không ôm hy vọng gì được. Lúc này nàng chỉ đành nghĩ xem làm cách nào để giúp cho Mộ Dung Thiên chạy trốn thôi.

So với Bài Vân Câu có dáng vẻ phiêu dật tiêu sái thì Tam Mục Sáp lại có vẻ đẹp tràn trề dã tính. Một khi đã động thân thì tốc độ của nó sẽ như sấm sét, nhanh chóng tuyệt luân, mỗi bước chân tuy soải rộng nhưng đồng thời cũng vẫn còn bảo trì tần suất cao, hầu như trong chớp mắt thì nó đã đến trước mặt ba người. Trong lúc Liệt Hỏa phi nước đại mà lại dừng gấp, từ cực động biến thành cực tĩnh, vậy mà nó thực hiện động tác đó rất nhẹ nhàng thoải mái, dường như quy luật vật lý tác động lên người nó không có bao nhiêu vậy, thật chẳng đáng đồng xu nào.

Lúc này Liệt Hỏa chỉ nhìn thấy con Bài Vân Câu của Khiết Tây Tạng trước tiên, thế là nó ngẩng cao đầu, ngực ưỡn thẳng, tỏ ra dáng vẻ ngạo mạn như là muốn khiêu chiến vậy. Còn Bài Vân Câu thì cũng hùng hổ nhảy chồm lên, miệng hí vang, bốn vó không ngừng dậm xuống đất, tỏ ra không hề yếu kém chút nào. Cho đến khi Khiết Tây Tạng vỗ vỗ nó mấy cái thì nó mới chịu im hơi trở lại, thế nhưng mắt thì vẫn trừng lên mà nhìn Liệt Hỏa. Song phương không bên nào chịu nhường bên nào, tình cảnh như giương cung bạt kiếm, sắc mùi thuốc nổ vậy. Mộ Dung Thiên thấy rõ từng chi tiết nhỏ ngay trước mắt, rồi hắn ghi nhớ vào lòng chứ không nói gì.

- Khải Lý tiên sinh, đây là Tam Mục Sáp, là tọa kỵ của người trong cuộc tỷ thí này. Hắn là không khiến người thất vọng chứ?

Thấy Mộ Dung Thiên vẫn cao hứng như vậy, nàng tuy cho rằng hắn chỉ có thể cao hứng trong nhất thời thôi, sau đó không lâu thì sẽ khóc không ra nước mắt cho coi. Tuy nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn thấy khó chịu như thường, do đó mà nhịn không được nên mới nhắc nhở hắn một chút.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đa tạ tiểu thư, ta rất hài lòng!

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì suýt nữa ngất đi luôn, người này dường như không có chút hiểu biết gì phân biệt chủng loại sủng thú vậy. Nàng chỉ hận không thể chỉ mặt hắn mà chửi lớn: “Trong óc của tiểu tử người chẳng lẽ chỉ có toàn là phân thôi sao? Hai ngày vừa qua chắc thác loạn với tỷ nữ nhiều quá nên trí lực bị tuột xuống số âm rồi hay sao?”

Nhẫn, nhẫn! Bốn tiểu thư sẽ không chấp nhặt với tên ngu dân đó, để sau khi tỷ thí xong thì cho hắn trắng mắt ra. Khiết Tây Tạng vất vả lắm mới khống chế được tâm tình của mình mà không phát điên lên, thế rồi nàng nở nụ cười dối trá và nói:

- Vậy à? Vậy thì tốt lắm.

Mộ Dung Thiên cũng cười thầm trong bụng, Khiết Tây Tạng à Khiết Tây Tạng, lão tử rất muốn nàng sớm nhận thức được câu danh ngôn “lật thuyền trong mương” là cái gì. Thế rồi trong tiếng cười dài, Mộ Dung Thiên bước đến vuốt ve đầu Liệt Hỏa, rồi nói:

- Hảo thần tuấn tọa kỵ, thật là tốt lắm!

Liệt Hỏa bị Mộ Dung Thiên vuốt ve, lúc này nó mới thu hồi ánh mắt đang nhìn Bài Vân Câu lại. Tính tình của con Liệt Hỏa này quả giống y như tên của nó, rất táo bạo và nóng nảy, nên giờ đây nó đang định lồng lộn lên với kẻ xa lạ kia. Lúc trước nó rất bất mãn với nhiệm vụ mà chủ nhân đã giao phó, bởi vì nó rất ghét bị bắt cứ ai khác ngoài chủ nhân cười trên lưng, nhưng bây giờ khi nhìn kỹ lại người trước mắt thì hẳn đâu phải ai xa lạ, mà chính là chủ cũ của mình kia mà. Thế là bao nhiêu ức chế trước kia đều tan biến mất. Nó mở to con mắt thứ ba ra nhìn, vừa mừng rỡ lại vừa thắc mắc, không hiểu vì sao lại gặp chủ cũ ở đây.

Lúc này trong tai nó chợt nghe tiếng truyền âm của Mộ Dung Thiên:

- Lão bằng hữu, ta đang cần sự giúp đỡ của ngươi, nhưng trước tiên không nên tỏ ra thái độ quen biết ta, được không?

Liệt Hỏa gật gật cái đầu thật to, đây có thể coi như là không vi phạm mệnh lệnh của Lăng Đế Tứ, vì thế mà nó không chút do dự mà làm theo, mặc dù không hiểu được Mộ Dung Thiên tại sao phải làm như vậy. Nó vẫn luôn cho rằng tư tưởng và cách hành sự của nhân loại lúc nào cũng phức tạp và khó hiểu như thế.

Khiết Tây Tạng thấy vậy thì rất kinh ngạc, trước kia nàng từng nghĩ sẽ đứng một bên mà xem trò vui, coi Liệt Hỏa làm sao mà ném Mộ Dung Thiên xuống đất để làm trò cười nho nhỏ trước khi chính thức thi đấu, thế nhưng kết quả lại nằm ngoài ý liệu, bởi vì biểu hiện của Liệt Hỏa so với trong tưởng tượng lại ôn thuận nhiều lắm. Tuy thấy lạ, nhưng nàng cũng không hoài nghi điều gì, sau khi suy nghĩ kỹ thì liền cảm thấy thoải mái ngay, có lẽ là vì Lăng Đế Tứ đã sớm căn dặn Liệt Hỏa từ trước, bảo nó không được lỗ mãng với tên Khải Lý kia, bằng không thì trận tỷ thí này cũng không tiến hành được nữa.

Lúc này Khiết Tây Tạng thản nhiên nói:

- Khải Lý tiên sinh, trước khi tỷ thí, ta phải nói rõ quy tắc một chút.

Lòng tin của Mộ Dung Thiên đại tăng, Khiết Tây Tạng trầm tính ngàn tính, nhưng nàng vĩnh viễn không tính ra được mối quan hệ giữa mình và Liệt Hỏa, vì vậy mà hần cười ha hả, nói:

- Xin tiểu thư cứ nói, ta đang chăm chú lắng nghe đây.

- Thứ nhất, không được đánh đập hành hạ tọa kỵ, tỷ như thông qua bạo lực để ép cho nó phải chạy nhanh hơn!

Liệt Hỏa là ái sủng của Lăng Đế Tứ, tất nhiên nàng không muốn nó bị tổn thương gì, nhưng chỉ sợ Mộ Dung Thiên trong lúc nóng ruột thì sẽ không từ một thủ đoạn nào mà hạ thủ với nó, đến lúc đó thì nàng sẽ không biết phải ăn nói làm sao với người bạn tâm giao của mình.

Mộ Dung Thiên thẳng thắn đáp ứng ngay:

- Tốt, không thành vấn đề.

- Thứ hai, đây là một cuộc tỷ thí hữu nghị, đôi bên không được chơi xấu nhau nhằm ngăn trở đối phương đến đích, chỉ có thể thông qua kỹ thuật mà quang minh chính đại đoạt lấy chiến thắng.

Mấy hôm trước nàng đã từng chứng kiến tài lạ của Mộ Dung Thiên ở Luyện Hồn đàm, nên cho rằng người này hẳn là biết tuyệt kỹ lợi hại nào đó. Vì vậy, để ngừa vạn nhất, nàng phải cẩn thận hơn nhiều lắm.

Điểm này hoàn toàn nằm trong dự liệu của Mộ Dung Thiên nên hần không hề phản đối, hơn nữa hần cũng không có quyền để phản đối, chỉ có thể tuân theo mọi quy tắc do Khiết Tây Tạng đưa ra mà thôi.

- Thứ ba, không được sử dụng ma pháp đạo cụ hoặc tráo đổi tọa kỵ, bằng không thì sẽ bị xử phạm quy. Thứ tư, không được tìm người tỷ thí giùm, phải tự mình tham dự. Thứ năm, người và thú phải cùng nhau đến đích, nếu không thì không được tính.

Khiết Tây Tạng một hơi đưa ra thêm ba quy tắc nữa, tất cả đều có lợi cho mình và đồng thời để phòng ngừa Mộ Dung Thiên gian lận.

- Được, đồng ý, còn gì nữa không?

Mộ Dung Thiên hoàn toàn đáp ứng hết tất cả mọi quy tắc của nàng. Nói đi thì cũng phải nói lại, những quy tắc đó của nàng không hề gây trở ngại tới kế hoạch của mình, vì thuốc kích thích là được vật chứ đâu phải là ma pháp đạo cụ, huống chi nếu mình cho Liệt Hỏa ăn thì Khiết Tây Tạng cũng đâu biết được chứ.

Khiết Tây Tạng đắc ý, cười nói:

- Hết rồi, địa điểm thi đấu chính là sân luyện dã chiến của kỵ sĩ ở trong thành, hãy theo ta.

Sân huấn luyện dã chiến cho kỵ sĩ của thành Đô Linh lúc này đã được trưng dụng trọn, không có một kỵ sĩ nào có mặt tại đây. Vì Thụy Mạn tiểu công chúa, và cũng tức là sự kiêu ngạo của toàn dân trong thành, cần sử dụng nó để tiến hành một cuộc tỷ thí rất quan trọng, nên không có một ai dám oán hận cả, mà trái lại họ cũng rất quan tâm đến kết quả của cuộc tỷ thí. Khiết Tây Tạng đã đem chuyện này tuyên bố ra khắp toàn thành, mục đích là ép cho Mộ Dung Thiên không được rút lui; đồng thời, ở một phương diện khác, nàng cũng muốn giáo huấn hần ở trước mặt đại chúng, bởi vậy mà không cấm người ta vào xem. Cuộc tỷ thí lần này có lẽ là một hoạt động náo nhiệt nhất của sân huấn luyện từ trước tới nay, mặc dù lúc này vẫn còn sớm lắm.

Sân huấn luyện dã chiến cho kỵ sĩ này lớn kinh người, có thể sánh ngang với trường đua xe cấp A ở Địa cầu. Tuy nhiên, vì kỵ sĩ chỉ quen thuộc với kỹ thuật, nên địa hình của nó được xây phức tạp và gồ ghề hơn trường đua xe nhiều lắm, nào là gò núi, sông, đầm, vũng sinh, rừng cây, bãi cát, thạch trận, sườn dốc, băng nguyên, và rất nhiều chướng ngại vật cần phải vượt qua, so với những cuộc đua ngựa Thế Vận Hội ở Địa cầu còn khó hơn rất nhiều. Đường thi chạy là cố định, chỉ có một con đường mà thôi, hoặc có thể nói là nó do nhiều đoạn cầu thành, nên cũng không sợ sẽ đi lầm phương hướng.

Khiết Tây Tạng lúc này tựa như một đấu sĩ chậm rãi tiến vào trường đua, nàng thích thú đón nhận những tiếng hò hét hoan hô và ủng hộ của khán giả, so với Mộ Dung Thiên tuy có thân thể cao lớn, nhưng lại đang cúi đầu khom lưng, dáng vẻ trông rất hèn mọn, đang đi kế bên thì hoàn toàn đối lập. Rõ ràng trạng thái tinh thần của hai người khác hẳn nhau, Mộ Dung Thiên tựa như không dám đi ngang hàng với Khiết Tây Tạng, mà những người có mặt tại hiện trường thì đều đang la ó dữ dội, vì nếu như Mộ Dung Thiên thua cuộc, vậy thì Khiết Tây Tạng sẽ chính thức tuyên bố đề mục giải đồ qua kính tượng để chiêu phu lần nữa. Đến lúc đó thì ai cũng có cơ hội, vì vậy mà không có một người nào lại muốn cho hần thắng cuộc, bởi vì ai cũng biết chuyện này nàng đã dùng hạnh phúc chung thân để đánh cược.

Khi đến cách vạch khởi đầu hơi xa một chút, Khiết Tây Tạng liền nhảy xuống Bài Vân Cầu, hai người ở phía sau cũng nhảy xuống ngựa của mình. Mộ Dung Thiên nói với Đình Đình:

- Tô San, hãy giúp ta dắt nó lại bên kia đi.

Vừa nói, hần vừa nháy mắt ra hiệu với Đình Đình. Nàng hiểu ý, biết hần muốn mình nhân thời cơ thích hợp mà thi triển “Trọng lực giá tiếp”, bởi vì thời gian duy trì môn tuyệt kỹ này có giới hạn, nếu hạ thủ sớm thì sẽ phí đi, còn nếu hạ thủ trễ thì trong lúc cấp bách sẽ dẫn đến thất bại trong việc thi thuật hoặc là hiệu quả sẽ không được tốt lắm.

Trong tiếng reo hò vang dội, hai kẻ so tài hứng lấy ánh nắng vàng rực rỡ từ thái dương chiếu xuống, rồi bắt đầu leo lên tọa kỵ của mình. Cuộc tỷ thí lần này nguyên bản chỉ là một trò đùa, nhưng rốt cuộc lại phát triển thành một bước ngoặt quyết định số phận của họ.

Hết hồi 239

244. Hồi 240: Thiêu Bát

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 240: Thiêu Bát

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Khiết Tây Tạng mỉm cười đầy quyền rũ, rồi nói với giọng rất tự tin:

- Khải Lý tiên sinh, người chuẩn bị tốt chưa?

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta không cần trọng tài hay sao?

Khiết Tây Tạng chỉ vào khán giả khắp toàn trường, rồi nói:

- Họ chính là trọng tài của chúng ta. Hơn nữa, chuyện này đã được truyền đi khắp toàn thành từ sớm, còn ai dám nuốt lời chứ?

Nàng nói vậy là muốn ngầm cảnh cáo Mộ Dung Thiên không được phủ nhận việc cá cược. Khiết Tây Tạng đã sớm lãnh giáo sự ngang bướng đố trắng thay đen của hắn, nên đã dùng không ít tâm cơ vào việc này. Kỳ thật, nàng biết rõ phụ thân cùng với các thúc bá, nãi nãi và những vị trưởng bối khác ở trong gia tộc đều có mặt tại đây. Vì đối với chuyện đại sự hạ nhất của Thụy Mạn gia tộc, họ sẽ đặc biệt quan tâm còn hơn cả việc mưu cầu danh lợi nữa. Lại còn có Lăng Đế Tư, tất nhiên cũng không ngoại lệ, chẳng qua số người đến xem náo nhiệt quá đông đi, trong nhất thời nàng không thể tìm ra được chỗ ngồi của họ mà thôi.

Có Liệt Hỏa trong tay, Mộ Dung Thiên hoàn toàn có lòng tin tuyệt đối, tựa như là hắn đang cầm Quý Hoa bảo điển của Đông Phương Bất Bại ở trong tay vậy. Nguy cơ lúc đầu bây giờ đã trở thành một cơ hội tốt. Hắn vốn lo rằng sau khi tỷ thí xong, Khiết Tây Tạng sẽ đổi ý, nhưng lúc này dù da mặt của nàng có dày tới đâu đi nữa thì cũng sẽ không thể nuốt lời để phải làm trò cười cho thiên hạ được.

Khiết Tây Tạng thu bàn tay đang chỉ vào quần chúng về, rồi chuyển sang chỉ vào Đình Đình, nói:

- Lát nữa khi bắt đầu chạy, để cho công bằng, hãy để tỷ nữ của người đếm số ngược cho chúng ta xuất phát.

Đối với chặng đường đua gập ghềnh trước mắt, Khiết Tây Tạng hầu như đã nắm hết lợi thế trong tay, vì vậy mà có phải cho hắn một chút tiên cơ nho nhỏ này cũng không có gì là đáng kể.

- Tốt, vậy Tô San mau đến đây.

Mộ Dung Thiên nhanh chóng đáp lại, đồng thời ngầm nháy mắt ra hiệu với Đình Đình.

Đình Đình mỉm cười gật đầu, ngầm tỏ ý cho Mộ Dung Thiên biết là nàng đã thi triển “Trọng lực giá tiếp” lên người Liệt Hỏa rất thuận lợi. Đương nhiên, Mộ Dung Thiên không cảm giác được sự thay đổi nào, nhưng Liệt Hỏa là đối tượng được hưởng lợi trực tiếp nên nhẹ giọng hí lên một tiếng, nó vừa tràn trề nghi hoặc lại vừa cảm thấy vui mừng. Nó không hiểu tại sao thân thể của mình đột nhiên lại nhẹ tênh như thế, nên bất giác tung người chồm lên cao, và chỉ nóng lòng muốn thử sức ngay. Thế nhưng khi nhớ đến mệnh lệnh của chủ nhân, Lăng Đế Tư đã căn dặn nó không được toàn lực chạy qua mặt Bài Văn Câu, vì vậy mà nó lại thấy hết sức tiếc nuối. Khó có được trạng thái mà trước nay chưa từng có như vậy, nhưng nó lại phải khuất thân nhường cho kinh địch và đối thủ cạnh tranh với mình, Liệt Hỏa vốn rất kiêu ngạo nhưng chính vì cái mệnh lệnh đó mà khiến cho nó rất bực bội.

Mộ Dung Thiên khẽ nhếch môi tựa như đang mỉm cười, nhưng người khác lại khó thấy được. Đình Đình đã thành công, vậy thì chỉ còn phải xem lát nữa làm sao để thuyết phục Liệt Hỏa đây, có lẽ đợi đến lúc lợi dụng cho nó nuốt thuốc kích thích mà thuyết phục nó, bằng không thì chỉ có thể cầu xin thần may mắn, hy vọng y chiếu cố tới mình mà thôi.

- 3, 2, 1...xuất phát!

Khi Đình Đình vừa dứt tiếng, Khiết Tây Táp liền quát lên:

- Tiểu Lục, đi!

Bài Vân Câu vừa nghe xong hiệu lệnh thì đã phóng đi như tên rời cung, còn Liệt Hỏa thì chậm chạp theo sau. Trong hai ngày qua, tuy kỹ thuật của Mộ Dung đã được tiến bộ khá nhiều, nhưng vẫn chưa thể xem là tinh thông được, nhưng hiện nay đã có Liệt Hỏa là một loại ma thú thông linh, do đó mà kỹ thuật cũng trở thành không quan trọng nữa. Trước kia Mộ Dung Thiên đã từng cười qua Liệt Hỏa, ngồi trên lưng nó rất yên ổn như ngồi trên đất bằng vậy. Chỉ cần là người mà nó cam tâm tình nguyện phục vụ thì Liệt Hỏa sẽ khiến cho người đó cảm thấy rất thoải mái khi ngồi trên lưng nó, thậm chí không cần cả dây cương nữa. Địa hình phức tạp được dùng để huấn luyện kỹ sĩ hầu như không có tác dụng gì đối với người và thú trong lúc này nữa.

Khoảng cách giữa hai người sau khi kéo dài ra chừng bốn trăm thước thì bắt đầu ổn định lại. Tất cả mọi thứ đều diễn ra theo sự an bày từ trước của nàng. Nếu như mới bắt đầu mà khiến cho Mộ Dung Thiên không có tí hy vọng thắng lợi nào hết thì cũng đâu có ý nghĩa gì. Do đó mà Khiết Tây Táp muốn cho hắn cảm thấy có chút may mắn, rồi sau đó mới thấy gấp gáp. Nếu như không thấy được miếng thịt béo bở thì cũng thôi đi, còn đằng này đã thấy được miếng thịt ngon ở ngay trước mắt nhưng lại không ăn được, đó mới là chuyện thống khổ nhất. Vì vậy mà thỉnh thoảng Khiết Tây Táp quay đầu lại mỉm cười với Mộ Dung Thiên, nhưng đó chỉ là nụ cười chế giễu mà thôi.

Mộ Dung Thiên không hề lo lắng tới Khiết Tây Táp đang chạy ở phía trước, bởi vì lúc này hắn đang bắt đầu dụ dỗ Liệt Hỏa làm “kẻ phản bội”, chỉ thấy tên sắc lang cười hì hì, nói:

- Liệt Hỏa, chúng ta là bằng hữu với nhau, có phải không?

Mặc dù đang chạy với tốc độ cực cao nên không thể nào sử dụng Tụ Âm thuật được, nhưng vì Khiết Tây Táp đang ở khoảng cách xa hơn bốn trăm thước, mà xung quanh đường đua lại không có khán giả, do đó mà Mộ Dung Thiên không có gì phải cố kìm.

Liệt Hỏa nghe vậy thì vui vẻ gật đầu, tỏ ý tán đồng với lời nói đó của Mộ Dung Thiên.

- Nếu vậy thì khi thấy bằng hữu gặp nạn, người có nên tận lực giúp đỡ hay không?

Mộ Dung Thiên từng bước dẫn dụ nó vào tròng, Liệt Hỏa tuy rất thông linh, nhưng tư tưởng dù sao cũng không có khả năng so sánh với nhân loại được, vì vậy mà nó lại gật đầu đồng ý lần nữa.

- Liệt Hỏa, ta biết ngươi còn chưa dốc hết toàn lực. Ta tin rằng, chỉ cần ngươi muốn thì chẳng những sẽ lập tức đuổi được Bài Vân Câu, mà còn vượt qua được nó nữa phải không?

Liệt Hỏa tự phụ hí lên một tiếng, tỏ ra ý khẳng định. Khiết Tây Táp và Lăng Đế Tư có quan hệ rất thân mật, nhưng đồng thời cũng là đối thủ cạnh tranh rất gay gắt, những gì nhỏ nhặt nhất cũng quyết không nhường nhau, tỷ như ngực lớn nhỏ cũng phải hơn thua cho bằng được. Tam Mục Sáp với Bài Vân Câu là hai loại ma thú trời sinh đã có sẵn tính cạnh tranh với nhau, nay nằm trong tay chủ nhân thì hiển nhiên cũng đều trở thành một trong những công cụ để họ tỷ thí. Do từ nhỏ tới lớn đã như vậy, rồi dần dà tạo thành cá tính không chịu thua, bởi vậy mà mỗi khi Tiểu Lục nhìn thấy Liệt Hỏa thì tính khí sẽ trở thành có chút kỳ quái, đôi bên chỉ trực tỷ thí với nhau. Khả năng phi nước đại của hai con ma thú này vốn chỉ ngang nhau, không phân cao thấp, những sức chịu đựng của Liệt Hỏa thì có phần cao hơn đôi chút. Nếu như chỉ tỷ thí ở một khoảng cách ngắn, vậy thì đôi bên sẽ ngang tài nhau, khó biết thắng thua thế nào. Còn nếu như đua đường dài thì ưu thế của Liệt Hỏa sẽ được hiện rõ, mà đường đua hôm nay cũng không ngắn, hơn nữa nó lại được “Trọng lực giá tiếp” của Đình Đình giúp đỡ, Liệt Hỏa vốn đâu biết được nội tình, mà chỉ cho rằng đó chính là trạng thái tốt của mình, do đó mà nó tràn ngập tự tin, chỉ có điều bởi vì mệnh lệnh của chủ nhân nên nó không được tận hứng. Khi không phải nhường phần thắng cho đối thủ, vì vậy mà nó rất buồn bực.

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng vỗ lên đầu nó:

- Hê hê, vậy là được rồi, người cứ nhắm vào tên gia hỏa kia mà toàn lực phóng đi.

Liệt Hỏa nghe vậy thì trước tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu, đồng thời còn hí nhẹ một tiếng. Mộ Dung Thiên tuy không hiểu thú ngữ, nhưng hắn cũng dễ dàng đoán ra, nhất định là Lăng Đế Tư đã ra lệnh cho nó phải cố ý nhường cho đối thủ.

Giữa Lăng Đế Tư và mình, Mộ Dung Thiên đã sớm biết là Liệt Hỏa sẽ chọn nghe lời nữ chủ nhân hơn, vì thế mà hắn còn một thủ đoạn khác.

- Ủm, đây là một cuộc tỷ thí rất quan trọng đối với ta, thậm chí còn liên hệ đến sinh tử tồn vong nữa. Ta có thể phát thệ, tuyệt đối không hề gạt người. Liệt Hỏa, bằng hữu của ta, xin người hãy giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn này.

Liệt Hỏa hơi trầm mặc một chút, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi lắc đầu, tỏ ra bộ dạng lực bất tòng tâm. Người mà nó có thể xem là bằng hữu, ngoài Lăng Đế Tư ra thì chỉ có Mộ Dung Thiên mà thôi. Hơn nữa, hắn đã từng dùng ngạo khí cao ngất trời mà chinh phục Tam Mục Sáp vốn là một loại ma thú cũng rất kiêu ngạo. Hắn là người duy nhất có thể thỏa mãn được cả hai điều kiện, nên nó mới suy xét đến lời của hắn, nếu không nó căn bản chẳng thèm bận tâm rồi.

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Ta vốn tưởng người là một bằng hữu biết nói nghĩa khí, thì ra ta đã lầm rồi.

Liệt Hỏa nghe vậy thì tựa hồ như rất nóng nảy và không ngừng lắc đầu liên tục. Ngoài trung thành ra, Tam Mục Sáp lại còn là một sinh vật rất biết “đạo nghĩa” nữa. Bọn chúng rất đoàn kết và thường giúp đỡ lẫn nhau, đồng thời cũng vĩnh viễn không bao giờ bỏ lại đồng bạn trong cơn hiểm cảnh. Lời Mộ Dung Thiên vừa thốt ra đó, hiển nhiên là nó không hề tán đồng chút nào, nhưng mà giữa “trung” và “nghĩa” thì rất khó chọn lựa.

Mộ Dung Thiên quan sát kỹ, thấy Liệt Hỏa đã bắt đầu dao động nên mặt mày hớn hở, sau đó thì lại lấy tình và lý ra để thuyết phục nó, đồng thời làm nhạt đi mệnh lệnh của Lăng Đế Tư, hoặc là tự ôm hết tội trạng vào mình. Sau khi nghe xong mấy lời ngụy biện hoặc là lý do đầy mê hoặc của hắn, rốt cuộc thì lập trường kiên định của Liệt Hỏa cũng bị tan vỡ, tuy nhiên trước sau gì nó cũng không thể nào hạ quyết tâm làm trái mệnh lệnh của Lăng Đế Tư được. Lúc này địa hình mà một người một thú vừa đến được là một bãi cát, chẳng đua đã qua được nửa đường, Mộ Dung Thiên đã đánh giá thấp lòng trung thành của Liệt Hỏa, hắn đã tốn hết miệng lưỡi, dỡ hết mọi thủ đoạn rồi mà cho đến giờ vẫn chưa khiến cho nó thay đổi chủ ý được. Mất thấy khoảng cách giữa mình và Khiết Tây Tập càng lúc càng xa dần, cả cái bóng cũng nhìn không được rõ nữa, nên tâm trạng của tên sắc lang lo lắng vô cùng. Hắn chỉ sợ đến cuối cùng dù cho có thể thuyết phục được Liệt Hỏa thì cũng không thể nào đuổi kịp đối phương được.

- Hắc, lão bằng hữu, ta thật thấy tiếc giùm cho người. Người xem, mọi người đang vỗ tay khen Tiểu Lục kia, mặc dù thực lực của nó cũng chỉ ngang tầm với người mà thôi. Con Bài Vân Cầu kia cũng đặc ý thật chứ, coi cái đuôi vẫy qua vẫy lại của nó kia, chắc đang cho mình là tài giỏi lắm đây. Ta đoán rằng ở trong lòng nó bây giờ nhất định là đang nghĩ: “Ồ Liệt Hỏa ngu ngốc, muốn vượt qua ta à, đừng hòng, hãy về nhà mà bú sữa mẹ thêm vài năm nữa đi rồi nói.”

- Híííííííííí....

Bộ lông bờm trên lưng Liệt Hỏa chợt dựng đứng lên, nó phần nộ đến nỗi mất đi lý trí và không nhìn ra được hàm ý ẩn sau lời nói ác độc của Mộ Dung Thiên là muốn khích tướng; huống chi, nó cũng cho rằng kẻ địch tức thế của mình, tức Bài Vân Cầu, rất có thể cũng đang nghĩ như vậy lắm.

Tựa như phối hợp với lời nói của Mộ Dung Thiên, hể Khiết Tây Tập chạy tới đâu thì khán giả tụ tập ở đoạn đường đó liền vỗ tay rầm rộ để hoan hô nàng, nhưng đến khi Liệt Hỏa công Mộ Dung Thiên chạy tới đó thì chẳng ai thèm hoan hô, mà trái lại còn lớn tiếng la ó và chê bai. Đương nhiên, những tiếng la ó chê bai đó là nhằm vào Mộ Dung Thiên, nhưng trong lúc tỷ thí, Liệt Hỏa cũng là đồng bọn của hắn, vì vậy mà nó cũng cảm thấy khuất nhục và không cam lòng.

Mộ Dung Thiên không để mất thời cơ, vội phun ra một câu danh ngôn nhưng cũng không quên thêm mắm dặm muối vào đó:

- Không bạo phát từ sự trầm mặc, nhưng lại bị diệt vong ở trong sự trầm mặc. Một đấu sĩ lại không thể

hiển lộ dũng khí của hắn, vậy quả thật là một việc rất bi ai. Lão bằng hữu, ta thật tiếc cho ngươi, sau khi trải qua cuộc tỷ thí lần này, người ta sẽ cùng nhất trí cho rằng, ngươi đúng thật là thua kém Tiểu Lục. Tam Mục Sáp kém xa Bài Vân Câu! Sau cuộc tỷ thí bất công này, ngươi nha, và cả gia tộc của ngươi nữa, sẽ đều lưu lại nỗi ám ảnh ở trong lòng, nó sẽ trở thành cơn ác mộng kinh hoàng, vĩnh viễn không thể nào thoát khỏi.....

- Hồng.....

Bản tính của Liệt Hỏa vốn đã rất tàn bạo, nó sớm đã bị Mộ Dung Thiên thuyết phục, nhưng lúc này rốt cuộc cũng không chịu được sự khích tướng, thế là nó ngửa mặt lên trời hí vang một tiếng thật dài, biểu lộ ý chí chiến đấu cùng với sự không cam lòng ngút ngàn. Cùng lúc đó, con mắt thứ ba của nó chợt mở thật lớn và bắn ra tia hồng quang cường liệt, rơi trúng lên người của Bài Vân Câu đang chạy ở phía trước.

Khiết Tây Tạng lập tức để ý tới ngay, nàng cực kỳ kinh hãi, bởi vì hồng quang phát ra từ con mắt thứ ba của Tam Mục Sáp cường liệt như vậy, điều đó có ý nghĩa gì thì nàng hiểu rất rõ ràng - đó chính là biểu thị chiến ý cao vút của Tam Mục Sáp. Nhưng có điều nàng không hiểu rõ cho lắm, chẳng phải trước đó đã có dặn trước rồi sao, vậy mà sao bây giờ Liệt Hỏa lại đột nhiên trở thành bất thường như thế?

Trái hẳn với sự kinh ngạc của Khiết Tây Tạng, lúc này trên mặt Mộ Dung Thiên liền lộ ra nụ cười âm hiểm vì gian kế đã thành công. Tỷ thí chân chính đến bây giờ mới bắt đầu đây.

Hết hồi 240

245. Hồi 241: Thiên Ý

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 241: Thiên Ý

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Bài Vân Câu cũng cảm giác được sự thất thường của Liệt Hỏa ngày hôm nay, dưới mệnh lệnh của Khiết Tây Tạng, nó vẫn chưa dốc hết toàn lực, từ đầu tới giờ vẫn luôn bảo trì một khoảng cách nhất định. Lúc này thấy đối thủ bạo phát, đồng thời sau khi nhận được lệnh dốc hết toàn lực của Khiết Tây Tạng thì nó cũng không muốn tỏ ra yếu kém. Gió nổi lên, ngự phong thuật có thể khiến cho nó nhẹ nhàng phiêu dật mà phóng đi y như là tọa kỵ của tiên nhân vậy, tốc độ lập tức đề thăng lên hai bậc nữa.

Ngay vào lúc hai con sủng thú với tốc độ hăn thế cùng lúc dốc hết thực lực bản thân ra để tỷ thí, tất cả khán giả tại hiện trường chỉ còn nhìn thấy được hai cái bóng mờ nhạt của song phương, tựa như bóng u linh lúc nửa đêm, hoặc là hỏa tiễn bắn lên không vậy. Đến lúc này thì khán giả mới hiểu được, thì ra hai con ma thú kia lúc đầu chỉ là dong ruổi cầm chừng, đến lúc này thì mới tỷ thí thật sự.

Vào ngày thường, nếu đua đường xa thì Tiểu Lục sẽ kém hơn một chút, còn hôm nay Liệt Hỏa dưới tác dụng của “Trọng lực giá tiếp” nên dũng mãnh tuyệt luân, dù Bài Vân Câu biết sử dụng ngự phong thuật, nhưng Liệt Hỏa lúc này so với gió còn nhanh hơn nhiều lắm. Trải qua nhiều lần bị khích tướng, con mắt thứ ba của Liệt Hỏa đã thành đỏ rực. Hiện nay nó chỉ có một mục tiêu duy nhất mà thôi, đó là không thể bị thua được, không thể để cho dòng dõi của Tam Mục Sáp bị sỉ nhục được.

Mộ Dung Thiên ngồi ở trên lưng Liệt Hỏa, mắt không ngừng nhìn cảnh vật hai bên đang bay vèo vèo ra sau, tốc độ nhanh đến nỗi hắn cũng không kịp nhìn rõ thứ gì nữa. Hắn biết được lâu ngày không gặp, con sủng vật này đã trưởng thành hơn trước nhiều. Bây giờ bóng dáng của Khiết Tây Tạng vốn đã khuất khỏi

tầm mắt, vậy mà bây giờ khoảng cách giữa hai người cũng bắt đầu được thu ngắn lại, vì vậy mà trong lòng Mộ Dung Thiên hết sức khoan khoái.

Khiết Tây Tạng cũng lo lắng vạn phần, khi không Liệt Hỏa lại nổi hứng đột ngột, hơn nữa lại còn rất hưng phấn tựa như là vừa ăn xong xuân dược vậy, tốc độ nhanh kinh người. Nàng quay đầu nhìn lại thì thấy Mộ Dung Thiên không hề dùng tới bạo lực, chẳng lẽ là Liệt Hỏa tự nguyện hay sao? Nàng không rảnh để tìm hiểu nguyên nhân, vội lập tức vận khởi ngự phong thuật, rồi dốc hết tinh thần vào việc khống chế kỳ thuật. Một người một thú cùng sử dụng kỹ năng để hỗ trợ cho nhau, nên họ liền đạt được sự cân bằng rất kỳ diệu. Trong một cuộc độ sức với phương hướng thường xuyên thay đổi đột ngột mà lại đạt được hiệu quả như vậy, đó là một kỹ thuật có độ khó rất cao. Đối với những ma pháp sư bình thường, họ chỉ lợi dụng ngự phong thuật để làm giảm bớt trọng lượng của mình, giúp cho tọa kỵ giảm bớt áp lực, và nhờ đó mà chúng có thể dễ dàng tốc độ. Thế nhưng với Khiết Tây Tạng, ngoài việc có thể giảm bớt trọng lượng của bản thân ra, nàng còn có thể khiến cho ngự phong thuật của mình và tọa kỵ được cộng hưởng hiệu quả, kỳ thuật cao minh “nhân kỵ hợp nhất” như của Khiết Tây Tạng thật là cực kỳ hiếm thấy. Nếu muốn đạt tới trình độ này, ngoài việc ma pháp sư và sủng vật của mình phải rất ăn ý với nhau, họ còn phải trải qua quá trình huấn luyện rất lâu dài nữa. Tuy nhiên, lúc này nàng không thể liên tiếp quay đầu lại nhìn xem tình huống của Mộ Dung Thiên thế nào, mà chỉ có thể dựa vào tiếng vó của Liệt Hỏa mà phán đoán thôi.

Dưới sự trợ giúp của Khiết Tây Tạng, Bài Vân Câu trở nên phần chấn tinh thần hẳn ra, tốc độ của nó lập tức tăng lên không ít, chỉ tiếc rằng tác dụng hợp nhất giữa ngự phong thuật của ma pháp sư và tọa kỵ không thể đạt được hiệu quả 1 + 1 > 2. Khiết Tây Tạng nhiều lắm cũng chỉ có thể tạo ra hiệu quả phụ trợ mà thôi. Để duy trì sự cân bằng giữa người và thú, nàng phải rất cẩn thận, chứ không dám thi triển toàn lực, bằng không thì sẽ tạo ra phản hiệu quả. Trong những lúc bình thường, nàng và Tiểu Lục phối hợp với nhau rất tốt, có thể giữ ngang sức với Liệt Hỏa, thế nhưng tác dụng của “Trọng lực giá tiếp” trực tiếp tạo ra thì lại tuyệt đối hơn hẳn ngự phong thuật của Khiết Tây Tạng, bởi vậy mà cự ly giữa hai người từ từ càng lúc càng rút ngắn lại. Lúc này đôi bên đã đến được địa hình của một sườn dốc, tiếp cận với băng nguyên. Quá trình thi đấu đã qua hơn nửa chặng đường, nhưng căn cứ vào tốc độ truy đuổi cùng với lộ trình mà tính toán, Mộ Dung Thiên rất có khả năng sẽ tới đích sớm hơn lắm.

Mất thấy ưu thế mình vừa chiếm được một chút thì đã bị đối thủ dần dần đuổi kịp, Khiết Tây Tạng toát mồ hôi đầy mình. Phải biết rằng, cuộc tỷ thí này không giống bình thường, vì nó được dùng chung thân đại sự của mình để đánh cược. Hiện nay đang có rất nhiều khán giả đang làm chứng, trước kia nàng muốn họ có mặt ở đây là để ép cho Mộ Dung Thiên không thể nuốt lời, nhưng giờ đây thì họ lại trở thành chứng ngại vật của mình, nếu thật sự cuối cùng bị thua thì sẽ làm sao bây giờ? Eo, trời ạ, cái hậu quả đó thật là đáng sợ, cả nghĩ thì Khiết Tây Tạng cũng không dám nghĩ tới nữa, vì thế mà nàng chỉ cố gắng tập trung tinh thần để khống chế ngự phong thuật thôi.

Nhưng mà sự chênh lệch giữa thực lực thật là khó bù đắp được, sáu trăm thước, năm trăm thước, bốn trăm thước, ba trăm thước....Khi còn cách chừng sáu trăm thước thì ưu thế lúc trước của Khiết Tây Tạng đã không còn lại chút gì nữa rồi, lúc này nàng nghe tiếng vó của Liệt Hỏa ở phía sau càng lúc càng rõ ràng hơn, hiển nhiên Mộ Dung Thiên cũng đang đến gần. Thế là nàng lại càng cố gắng hơn, nhưng cùng lúc cũng không thể làm gì hơn được, giờ đây chỉ hồi hận sao trước đó mình đã quá coi thường đối thủ, và không nên chơi trò mèo vờn chuột như thế. Trong lúc tâm tình bất ổn, kỹ thuật thi triển ngự phong thuật của nàng cũng bị ảnh hưởng theo, hai cỗ lực lượng vốn đang cân bằng nhưng lúc này lại trở thành khập khiễng nên liền va chạm nhau, và khiến cho thân hình của Bài Vân Câu nhất thời không ổn định được mà bị nghiêng qua một bên. Cũng may là nó phản ứng rất nhanh, nó nhắm vào phía bên cạnh mà thổi ra một luồng gió đánh mạnh ra ngoài, thế rồi cả thân nó tựa như động cơ của hỏa tiễn được khởi động, vội vàng điều chỉnh lại phương hướng theo đúng đường; nhưng Tiểu Lục bị trì hoãn mới một tí thôi, mà đã khiến cho đối thủ ở phía sau nhân cơ hội đó mà rút ngắn khoảng cách lại chỉ còn một trăm thước.

Sau khi còn cách Khiết Tây Tạng gần một trăm thước, tâm tình khẩn trương của Mộ Dung Thiên liền được hòa hoãn lại. Giờ đây hẳn rất đặc ý, Khiết Tây Tạng à Khiết Tây Tạng, lão tử đâu dễ bị thua như vậy chứ, bây giờ nàng đã biết thế nào là lật thuyền trong mương chưa? Hắc hắc! Lúc này hẳn bắt đầu tưởng tượng đến sau khi tới đích rồi, trong sự ngạc nhiên cực độ của mọi người, hẳn sẽ làm sao mà tiếp thu sự chúc mừng của Thụy Mạn gia tộc và trở thành một thành viên trong gia tộc của họ, sau đó tiếp nhận lấy Thiên Ma Hào từ trong tay Khiết Tây Tạng để hoàn thành nhiệm vụ của Long vương giao phó, còn nguyện vọng thăng

tiên trên quan lộ của mình tại Tát La cũng không còn là mơ hồ như trước nữa.

Nhưng nguyện vọng dù sao thì cũng còn chênh lệch với sự thật nhiều lắm. Ngay trong lúc Mộ Dung Thiên cho rằng đã nắm chắc phần thắng trong tay, bỗng nhiên hắn cảm thấy tốc độ của Liệt Hỏa đang chậm lại.

- Ê?

- Ê?

Một người một thú cùng lúc nảy ra nghi vấn không thể giải thích được. Quả thật đây không phải là cảm giác, đáng lẽ chỉ còn lại năm mươi thước nữa thôi, theo lý thì không bao lâu sau sẽ vượt qua được Khiết Tây Tạt kia mà, với khoảng cách đó thì không thể tính là xa, nhưng đột nhiên nó lại tựa như đường chân trời rất khó vượt qua được. Vì thế mà cuộc tỷ thí lại một lần nữa rơi vào trạng thái giằng co. Tuy sức chịu đựng của Liệt Hỏa dẻo dai hơn, và vào lúc gần cuối đường như có vẻ chiếm ưu thế hơn, nhưng trên lưng nó dù sao cũng không phải là Lăng Đế Tư, mà là Mộ Dung Thiên, do đó mà sự phối hợp giữa người và thú cũng không đạt được đến mức hoàn mỹ. Điều càng quan trọng hơn đó là đích đến đã hiện ra xa xa trước mắt, một quả hỏa cầu bảy màu thật lớn giống như chiếc đèn lồng đang nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung, tạo thành điểm kết thúc của đường đua. Khoảng cách đó đại khái cũng có hơn hai ngàn thước, nhưng đoạn đường này lại là một con dốc, nên khiến cho nó dài hơn so với thực tế.

Mộ Dung Thiên nhanh chóng hiểu ra được nguyên nhân mà Liệt Hỏa bị giảm tốc độ. Đó không phải là vì nó nhớ tới lời căn dặn của chủ nhân, mà bởi vì nó tính tình nóng nảy, vốn đang hưởng thụ lạc thú trong cuộc độ sức này, còn tư tưởng của nó thì lại bị mình khuấy động, tất nhiên không thể nào đến thời khắc này mà lại biết dừng cương trước vực được. Như vậy chỉ còn lại một nguyên nhân duy nhất, đó là “Trọng lực giá tiếp” đang mất dần tác dụng mà thôi.

- Thật đáng ghét, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi!

Mộ Dung Thiên nhịn không được mà bật chữ một câu. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì mình sẽ rơi vào cuộc diện sắp thành lại bại. Lúc này hắn chợt nhớ tới một đoạn quảng cáo thuốc cảm - vào thời khắc then chốt, có thể bị cảm mạo được chăng? Đương nhiên, Mộ Dung Thiên không có mang theo thuốc cảm mạo, mà dù có thì cũng vô dụng, nhưng cũng may là hắn còn một loại thuốc khác. Thế rồi hắn lấy từ trong túi ra một viên đan dược màu hồng, đưa đến miệng Liệt Hỏa, rồi nói:

- Liệt Hỏa, đó là đồ tốt đấy, nuốt vào mau. Nếu cách mạng thành công, ngươi có thể thắng được trận tỷ thí này thì sẽ đem về rất nhiều vinh dự cho dòng dõi của Tam Mục Sáp đấy.

Nếu đây là tình huống tốt thì Mộ Dung Thiên đã không muốn dùng tới thuốc kích thích, vì nó còn có một chút tác dụng phụ nho nhỏ, tuy rất nhỏ nhưng nếu không phải là vụn vặt dĩ nhiên thì hắn đã không cần phải lo lắng rồi. Đây là hắn chỉ suy nghĩ cho bằng hữu của hắn mà thôi.

Mặc dù Liệt Hỏa không biết cách mạng thành công là ý gì, nhưng hai câu sau đó thì nó lại hiểu được. Lúc này nó đã bị ma quỷ hoàn toàn mê hoặc nên không tài nào thoát ra được, thế là vội vàng thò lưỡi thật dài ra ngoài và nuốt lấy viên đan dược ở trong tay Mộ Dung Thiên.

Sau khi nuốt xong, đan dược liền nhanh chóng hòa tan trong dạ dày của Liệt Hỏa. Ở Thần Phong đại lục này, thời gian sức thuốc bắt đầu có công hiệu quả nhiên là nhanh đến kinh người. Trong lúc Liệt Hỏa đang vận động kịch liệt, sức thuốc liền nhanh chóng theo sự lưu động của máu mà truyền ra khắp toàn thân.

- Phì! Phì!

Lỗ mũi của Liệt Hỏa bỗng nhiên thở mạnh, đó không phải là vì nó mệt mỏi mà thở mạnh, mà là nó đang cảm thấy có một cỗ lực lượng cường đại từ bốn chân bốc lên cao, cuộn cuộn không dứt, khiến cho nó không thở mạnh thì sẽ không cảm thấy thoải mái được. Mỗi một tế bào trên người đều trở nên rất hưng phấn, nên giờ đây chỉ biết hết lòng chạy về phía trước.

- Ủy?

Thân hình của Mộ Dung Thiên đột nhiên bị giật về phía sau, hắn chẳng những không thấy kinh sợ mà còn lấy làm mừng, bởi vì Liệt Hỏa tăng tốc có nghĩa là sức thuốc đã phát tán, nhưng so với trong tưởng tượng của hắn thì còn mạnh hơn nhiều lắm.

Ở xung quanh điểm kết thúc có rất nhiều khán giả đứng chen chúc nhau ở đó, ai nấy cũng đều xôn xao náo động cả lên. So với những người đứng ở khởi điểm và suốt dọc đường đua, họ là những người càng quan tâm tới kết quả của trận tỷ thí này hơn, vì vậy mà địa điểm này có số lượng khán giả dày đặc hơn hẳn.

Lúc này từ phía xa có một cái bóng xuất hiện ở dưới sườn dốc, tuy rằng khoảng cách khá xa nên không trông thấy rõ mặt mũi, nhưng từ màu sắc của y phục và tọa kỵ, mọi người đều có thể dễ dàng đoán ra, cái bóng đó chính là tiểu công chúa Khiết Tây Tạng của họ. Sự tình không nằm ngoài dự liệu của họ, vì thế mà ai nấy cũng đều lớn tiếng reo hò dõ dặt để ủng hộ cho nàng. Nhưng tiếng reo hò đó không giữ được lâu, bởi vì liền ngay sau đó, họ liền trông thấy một cái bóng khác đang đuổi sát sau lưng. Đối thủ theo sát không bỏ, những người lo lắng tới sự thất bại của cuộc tỷ thí này đều không hèn mà cùng im bật, cả hô hấp cũng ngừng lại luôn, hồi hộp dõi mắt nhìn về phía trước.

Lúc này Lăng Đế Tư đang đứng lẫn ở trong đám đông, nàng cũng cảm thấy bất ngờ, vì tuy nàng cho rằng bạn tâm giao của mình thế nào cũng thắng chắc, nhưng nàng cũng rất có hứng thú đối với kết quả của cuộc thi, vì vậy nên mới có mặt ở gần vạch kết thúc như vậy. Tuy nhiên, lúc này Liệt Hỏa đang ở phía sau đuổi theo rất gấp.

Chẳng lẽ đó là ý của Khiết Tây Tạng sao? Nàng ta cố tình diễn trò như vậy à? Trong lòng Lăng Đế Tư hết sức nghi ngờ, nhưng khi nàng nghĩ đến tính tình kỳ quái của bằng hữu mình thì cũng không thấy lạ nữa, có lẽ là nàng ta muốn trêu chọc đối thủ rồi.

Nhưng đến khi hai đối thủ chạy đến gần, lúc này Lăng Đế Tư mới nhìn thấy gương mặt đang cực kỳ hoảng loạn của Khiết Tây Tạng, rốt cuộc nàng mới phát hiện ra sự tình không ổn, thế là nàng buột miệng kêu lên theo phản ứng tự nhiên:

- Liệt Hỏa!

Thế nhưng lúc này đã quá muộn, Liệt Hỏa vừa nghe được tiếng chủ nhân gọi cảnh cáo, trong tư tưởng của nó vốn không muốn phản bội, nhưng mà lúc này nó đã không thể tự khống chế sức thuốc đang tuôn trào được nữa, mà chỉ còn lại thiên tính không chịu thua ở trong người nó. Thế là Liệt Hỏa tựa như cơn gió lốc cuốn đi, vô tình vượt qua Bài Văn Câu và chạy luôn tới đích trong ánh mắt tuyệt vọng của Khiết Tây Tạng.

Hiện trường im phăng phắc không một tiếng động, không ai dám nghĩ đây là chuyện thật. Nhất là Lăng Đế Tư, nàng trợn mắt há miệng, so với việc tự nuốt phải con ruồi còn khó chấp nhận hơn, không ngờ Liệt Hỏa lại dám to gan làm trái mệnh lệnh của mình như thế.

Thiên ý, chẳng lẽ đây chính là thiên ý? Kể từ lúc Khiết Tây Tạng và Khải Lý gặp nhau ở Mặc Vân tháp, có phải Ái thần đã bắt đi mũi tên trong tay của ngài?

Hết hồi 241

246. Hồi 242: Chủng Mã

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 242: Chủng Mã

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Trên người Liệt Hỏa không có một vết thương nào, điều đó chứng tỏ Mộ Dung Thiên chưa từng sử dụng đến bạo lực để bức ép nó, vì vậy mà Khiết Tây Tạng không thể mượn cơ đó mà bảo là hắn làm trái với quy tắc, nhưng nàng cũng không thể khuất phục hắn; do đó mà nàng chỉ có thể nóng vội hỏi Lăng Đế Tư, nhưng

ngay cả Lăng Đế Tư cũng không hiểu được tại sao Liệt Hỏa lại trở nên bất thường như thế. Nhìn nét mặt hết sức ngạc nhiên của người bạn tâm giao của mình, Khiết Tây Táp nhận ra Lăng Đế Tư quả thật cũng không hiểu được nội tình thế nào. Hơn nữa, dù có biết được nguyên nhân thì cũng vô dụng mà thôi, bởi vì trong lúc Khiết Tây Táp vẫn còn bàng hoàng vì sự thất bại của mình, toàn bộ gia tộc đã ngầm thông qua, Mộ Dung Thiên sẽ trở thành khoái tể của họ, là người may mắn khiến vạn người hâm mộ. Khó có được một cơ hội tốt thế này, sao bọn họ lại có thể bỏ qua được chứ.

Ngay cả ngày kết hôn cũng đã được xác định, chính là mười ngày sau, gần bằng với thời điểm mà Thụy Mạn gia tộc đã quyết định khi trước, chỉ là vì đại hội chiêu thân mà bị trì hoãn lại thôi, còn về phần tin tức xác thật thì tới gần ngày đó sẽ được công bố ra ngoài.

Khiết Tây Táp dù muốn ngăn cản thì cũng không biết làm sao để ngăn cản, bởi vì việc tỷ thí giữa hai người đã được thông báo cho toàn thành, người người đều biết rõ việc này. Kết quả của cuộc tỷ thí cũng có nhiều người chứng kiến, nên dù nàng có muốn nuốt lời thì cũng không thể được. Lần này nàng đã tự lấy tảng đá thật lớn mà ném vào chân mình rồi.

- Lăng Đế Tư, người nói xem, ta phải làm sao bây giờ?

Khiết Tây Táp đi tới đi lui ở trong phòng, trên giường nàng lúc này đang bày la liệt những bộ lễ phục của tân nương rất quý trọng do khắp nơi trên toàn quốc gửi đến mừng ngày vu quy. Hiện nay chỉ còn một ngày nữa là tới ngày đại hôn. Không sai, chẳng những là ngày đại hôn đang tới gần, mà nó còn tới rất nhanh nữa. Bởi vì toàn bộ sự kiện đều xảy ra ngoài ý muốn của Khiết Tây Táp, với lần thua trận hàm hồ không minh bạch, nàng đã phải trả giá bằng chính hạnh phúc chung thân của mình. Bao nhiêu hạnh phúc, tự do, và mộng tưởng của thiếu nữ mỹ lệ như thế mà trong năm ngày sau đó đều đã bị xà bông rửa sạch. Đối với một người từ nhỏ đã mơ mộng về một tình yêu đẹp như Khiết Tây Táp, đó rõ ràng là một sự đả kích mang tính hủy diệt.

Lăng Đế Tư cũng không thể nào hiểu nổi lý do khiến cho cuộc tỷ thí bị đảo ngược, nàng chán nản nói với giọng đầy hối lỗi:

- Khiết Tây Táp, thật xin lỗi, ta cũng không biết sự tình sao lại phát triển tới nước này. Ta đã hỏi Liệt Hỏa nhiều lần rồi, nó cứ khẳng khái không biết vì sao lại không thể tự khống chế tâm tình, mà lúc đó trong đầu chỉ nhất mực nghĩ tới phải chiến thắng mà thôi. Ài, có thể là do lòng háo thắng của nó quá mạnh đi, người cũng biết đó, từ nhỏ đến lớn, nó và Tiểu Lục vẫn không ai chịu nhường ai. Có lẽ lần này lựa chọn nó để phối hợp trong cuộc tỷ thí là một quyết định thiếu sáng suốt.....

Khiết Tây Táp gấp đến độ muốn khóc luôn, nàng cắt ngang lời nói của Lăng Đế Tư:

- Bây giờ có nói chuyện này cũng vô dụng thôi, chờ tới khi biết được lý do tại sao Liệt Hỏa lại trở nên thất thường thì chỉ e ta cũng phải cáo biệt cuộc đời thiếu nữ rồi.

Đối với sự khôi hài của Khiết Tây Táp ở trong hoàn cảnh thế này, Lăng Đế Tư cũng không biết là nên khóc hay nên cười. Nàng chỉ có thể lên tiếng an ủi:

- Đừng vội, hãy bình tĩnh một chút, có thể sẽ còn biện pháp để cứu vãn mà.

Lúc này Khiết Tây Táp vừa ngồi xuống giường, nàng nghe Lăng Đế Tư nói vậy thì lại nhảy chồm lên, rồi kêu lớn:

- Bình tĩnh? Bộ ta còn thời gian để bình tĩnh được nữa sao? Gia tộc của ta sắp sửa tuyên bố kết quả của cuộc chiêu thân đại hội rồi kìa. Đến lúc đó thì ta....ta cũng không muốn sống nữa đâu. Aaaaaaa, dù có chết thì ta cũng không muốn trở thành thê tử của tên mặt trắng đáng ghét đó đâu, nhìn dáng vẻ của hắn cũng đủ biết không có gì tốt rồi. Nói không chừng là hắn còn biến thái đến nỗi chẳng thèm mặc quần lót, hay là thích lấy chân xia răng, hay là đi nhà xí xong mà cũng không thèm rửa tay nữa.

Khiết Tây Táp tha hồ phát huy sức tưởng tượng của mình, đem hết những thói quen xấu xa nhất mà áp đặt lên người của Mộ Dung Thiên, sau đó thì càng nghĩ càng sợ, phảng phất như thấy được tương lai bi thảm của mình vậy.

Lăng Đế Tư thấy buồn cười với sự tưởng tượng vô căn cứ của Khiết Tây Táp, nàng hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hay là thế này, Khiết Tây Tạng, người có nghĩ tới sẽ hạ thủ lên người tên tiểu tử kia hay không?

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì hơi ngần người ra, sau đó liền trở thành vui mừng như người đang ở trong đêm tối mà thấy được ánh rạng đông vậy, nàng hớn hờ nói:

- Ý kiến hay lắm, ta có thể tiễn hắn đi, như vậy thì người trong gia tộc sẽ không bức ép ta gả cho một nam nhân vô sinh như hắn được.

Lăng Đế Tư suy nghĩ nửa thì ngất đi luôn, nàng vội nói:

- Không phải vậy, người hãy đứng ở một góc độ khác mà nghĩ thử xem, người trong gia tộc của người sẽ để cho người thực hiện việc đó dễ vậy à?

Khiết Tây Tạng chợt hứng thử dài, nói:

- Người nói phải, hiện tại người trong gia tộc ta đều có người bám lấy hắn cả ngày lẫn đêm, ta làm gì có cơ hội để ra tay chứ.

Rồi nàng lại nắm lấy vạt áo của Lăng Đế Tư mà nài nỉ:

- Người nhất định là sẽ có diệu kế mà phải không, Lăng Đế Tư?

Lăng Đế Tư khẽ gật đầu, rồi sau đó lại lắc đầu, nói:

- Ta quả thật có nghĩ ra được một biện pháp, nhưng khả năng thành công lại rất thấp.

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì tinh thần cực kỳ phấn chấn, luôn miệng giục:

- Nói mau, nói mau, dù thấp cũng hơn là tròng mắt mà chờ chết.

Lăng Đế Tư chậm rãi hỏi:

- Người cho rằng sở dĩ Khải Lý tham gia chiêu thân đại hội lần này là vì cái gì?

Khiết Tây Tạng bĩu môi nói:

- Cái đó còn phải hỏi sao, thì hắn cũng là vì danh khí, địa vị, tài phú, bảo vật, và đương nhiên là còn vì mỹ sắc của bốn tiểu thư nữa.

Lăng Đế Tư cười nói:

- Người nói không sai, vì vậy mà chúng ta có thể thông qua điểm này mà hạ thủ.

Vừa nghe xong, hai mắt của Khiết Tây Tạng lập tức sáng ngời lên, nàng bắt đầu hiểu ra ý tứ của Lăng Đế Tư, dù sao thì nàng cũng không phải là đồ ngốc, chẳng qua lúc này tâm tình đang đại loạn mà thôi.

- Người nói là nếu chúng ta cho hắn nhiều điều lợi hơn những gì mà gia tộc ta đã cho, vậy thì hắn sẽ đồng ý bỏ đi à?

- Không, người chỉ nói đúng được phân nửa, bởi vì rời khỏi chiêu thân đại hội thì đồng nghĩa với việc bỏ qua hết địa vị và danh khí, những điều này chúng ta không thể cho hắn được. Tuy nhiên, nếu hắn thích tài phú và bảo vật hơn, vậy thì chúng ta có thể bù đắp về phương diện này, cứ cho hắn nhiều hơn là được. Về mặt khác, ta nghĩ hắn cũng hiểu được, dù có trở thành người của Thụy Mạn gia tộc thì cũng sẽ không được trọng dụng. Ở khoản này, người có thể phóng đại một chút, miêu tả hoàn cảnh sau khi trở thành rể của Thụy Mạn gia tộc, hắn sẽ bị khinh thị tới cỡ nào, thậm chí còn phải ác độc hơn nữa, bảo hắn là trong mắt người nhà của người, hắn chẳng khác nào một con chùng mã để lấy giống mà thôi. Nhưng nếu như hắn nguyện ý bỏ đi, vậy thì cuộc sống tự do của hắn so với việc làm khoái tử của Thụy Mạn gia tộc còn tốt hơn nhiều lắm. Như vậy hắn sẽ biết khó mà rút lui. Đương nhiên, muốn thành công thì người phải tốn miệng lưỡi nhiều lắm.

Khiết Tây Tạng trợn mắt há miệng nhìn Lăng Đế Tư, tuy cách này thật là âm hiểm, nhưng nó quả thật là một ý kiến hay.

Lăng Đế Tư lại nhắc nhở thêm:

- Nhưng nếu hấn là người chỉ xem trọng hư danh và địa vị, hoặc là thêm thường mỹ sắc của người thì ta không dám khẳng định kể này sẽ thành công đâu.

Khiết Tây Tạng hơi suy nghĩ một chút, có lẽ đây chính là cái phao cứu mạng cuối cùng của nàng vậy, vô luận thế nào cũng phải thử một phen, vì vậy mà nàng gật đầu nói:

- Hay lắm, ta tán thành.

Nàng vừa nói xong thì lại thay đổi giọng nói, quay sang cười với Lăng Đế Tư đầy vẻ gian trá, rồi nói:

- Tuy nhiên, mấy ngày gần đây, gia tộc của ta hình như có điều cố kỵ, nên không hề cho ta gặp mặt hấn. Vì vậy, cái nhiệm vụ gian khổ này chỉ đành phải giao lại cho người thôi.

Hết hồi 242

247. Hồi 243: Giao Dịch

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 243: Giao Dịch

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Trước hai cặp mắt đang dán lên người mình, đồng thời còn không ngừng di chuyển lên xuống, trái phải, Mộ Dung Thiên cảm thấy mất hết tự nhiên. Nếu chủ nhân của hai cặp mắt kia là mỹ nữ thì cũng chẳng sao, đằng này một trong hai người đó là một nam nhân có râu quai nón thì mới khổ. Nếu như bị một nam nhân dùng ánh mắt chăm chú, hoặc cũng có thể nói là ái muội mà nhìn như vậy, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến một sự khác thường về giới tính, chỉ mới nghĩ đến đó thôi thì Mộ Dung Thiên đã nổi da gà hết rồi. Người thứ hai là một nữ nhân sồn sồn, phong vận vẫn còn bảo lưu được ít nhiều, điều đó cho thấy lúc còn trẻ tuổi, bà ta hẳn nhiên là một người có tư sắc bất phàm; cả dáng người cũng được giữ gìn rất tốt, đương nhiên có thể khẳng định bà ta hẳn là một mỹ nữ đã từng làm mê đắm rất nhiều thiếu niên, nhưng Mộ Dung Thiên dù sao cũng là người đã có thể tử nên hấn không hề có hứng thú với bà ta.

Hai người trước mắt hấn đây là thất thúc của Khiết Tây Tạng, Thái Lợi và chính thê của ông ta là Ái Mã Phỉ. Từ sau khi Mộ Dung Thiên được toàn bộ Thụy Mạn gia tộc nhất trí tán thành hấn trở thành vị hôn phu của Khiết Tây Tạng, mấy ngày qua hấn phải liên tục đi bái kiến rất nhiều người, trên từ đời thái công (cụ) của nàng, dưới đến các thúc thúc và thím thím, Mộ Dung Thiên biết rằng đây không phải là vì họ muốn mình đi làm quen với các người trong gia tộc trước để sau này có thể chung sống hòa thuận với nhau, mà đó là để bọn họ đánh giá bản thân mình mà thôi.

Ánh mắt của Thái Lợi và Ái Mã Phỉ không rời khỏi thân hình của Mộ Dung Thiên, giống như là họ đang ngắm hoa vậy, vừa ngắm mà miệng còn vừa tấm tắc khen ngợi nữa. Mộ Dung Thiên cảm thấy ánh mắt của bọn họ giống như là đang quan sát chủng mã vậy, mà cảm giác đó của hấn cũng không sai, bởi vì người của Thụy Mạn gia tộc đúng là đang có suy nghĩ như vậy. Bọn họ vốn không quan tâm xem Mộ Dung Thiên có thể cống hiến được những sự nghiệp gì cho gia tộc, bởi vì họ vốn đã có đông đảo nhân tài, hướng chỉ người của họ bất cứ ai cũng có thể hùng trần nhất phương, vì thế mà tuyệt đối không cần đến Mộ Dung Thiên. Điều mà họ quan tâm chính là xem khả năng “tạo người” của gã hiền tế này có mạnh hay không, có thể hiệp lực cùng Khiết Tây Tạng để mang đến sự thịnh vượng về nhân đinh hay không, chứ không thể để cho một đại gia tộc lớn mạnh như vậy mà phải bị mất mặt mà không có cách nào tiếp nhận nổi chỉ vì vấn đề hậu tự tuột dốc mà thôi.

Phải nói rằng điều kiện của Mộ Dung Thiên còn khiến cho họ rất thỏa mãn nữa. Tướng mạo của hần anh tuấn, khí lực cường tráng, trong lúc điều tra tư liệu của hần, họ không hề thấy có ghi lại là hần đã từng mắc phải những chứng bệnh nghiêm trọng gì, và sinh hoạt tập quán cũng bình thường. Theo ánh mắt sành sỏi của lão gia hỏa này nhìn ra được, tên tiểu tử này thuộc loại người có tính dục rất mạnh, người như vậy hiển nhiên sẽ có năng lực mang đến cho gia tộc con đàn cháu đống vừa mạnh khỏe và lại vừa rất ưu tú - đương nhiên, với điều kiện là Khiết Tây Tạng sẽ không như bọn họ mà cũng mang trở chú của chư thần ở trên người.

Thụy Mạn gia tộc lúc trước còn lo lắng Khiết Tây Tạng sẽ chọn một người có thân thể và tố chất bạc nhược, hoặc là người có đầu óc đơn giản, đến lúc đó thì hơi phiền đấy. Điều duy nhất không được hoàn mỹ, đó là thực lực của nhân tuyển cuối cùng này có vẻ hơi thấp. Mà kể ra thì ma võ sĩ cấp C ở tại đế quốc cũng không được xem là thấp lắm, nhưng nếu so với một nơi ngoạ hổ tàng long như Thụy Mạn gia tộc thì hần đúng là một tiểu nhân vật không đáng kể. Đối tượng lý tưởng nhất của gia tộc đương nhiên là một vị ma pháp sư có tài năng xuất chúng, vô luận là chức nghiệp hay phương diện di truyền đều có lợi rất nhiều, nhưng nhân vô thập toàn, việc như vậy cũng khó được hoàn mỹ lắm, chỉ ít so với trong mong muốn cũng khá tốt rồi. Do đó, việc xác lập tiểu tử này làm khoái tể của Thụy Mạn gia tộc đã thành thể ván đóng thuyền rồi.

Hai chân của Mộ Dung Thiên đứng đã mỏi nhừ, cuối cùng Thái Lợi và Ái Mã Phỉ mới cùng gật đầu và nói với giọng thân thiết:

- Khải Lý, mời ngồi, sau này chúng ta sẽ là người một nhà, không cần phải khách khí như vậy.

Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm, rồi ngồi xuống ghế. Nhưng khi hần vừa ngồi xuống chưa lâu, hai môn còn chưa kịp nóng thì đã có rất nhiều câu hỏi dồn dập đổ lên người hần rồi. Câu hỏi nhiều đến nỗi khiến hần không có thời gian rảnh rang để hớp ngụm trà nữa. Căn cứ theo kinh nghiệm, thời gian “phỏng vấn” buồn chán này sẽ kéo dài tới hơn ba tiếng mới hết, nó quả là một sự dày vò vô cùng thống khổ, thật khiến cho hần buồn bực muốn chết.

Mãi cho đến khi trời gần tối, Mộ Dung Thiên mới nặng nề kéo lê đôi chân trở về phòng của mình. Giao thiệp kiểu này còn phiền phức hơn cả những buổi xã giao thương nghiệp nữa, khiến cho toàn thân hần mỗi một vô cùng. Hôm nay hần không còn ở tại phủ trách của Mạc La Khoa nữa, mà lại được cấp cho một gian phòng có dinh viện riêng. Từ sau khi thắng được cuộc tỷ thí cho tới nay, hần hiểu rằng mục đích của chuyến đi Lam Nguyệt lần này của mình rất có khả năng sẽ đạt thành. Sự bài trí của tòa dinh viện này rất toàn diện, ngoài phòng ngủ, hoa viên, phòng ăn, phòng khách, và sân huấn luyện ra, Thụy Mạn gia tộc còn phân phối quản gia, trù sư, hộ viện, viên dinh, người hầu, nữ tỳ, gia sủng, và cả một căn phòng cách biệt để dùng làm việc riêng nữa. Chỉ có phần tử của Thụy Mạn gia tộc mới có thể nhận được sự đãi ngộ như thế này, đồng thời, ở một mặt khác, họ cũng ngầm ám chỉ thân phận đặc biệt nữ tể (con rể) tương lai của Mộ Dung Thiên.

Trong mấy ngày trước, mỗi lần Mộ Dung Thiên trở về dinh viện của mình thì sẽ gặp ngay nữ tỳ, hầu hạ hần cởi áo và châm trà. Thế nhưng hôm nay người hần gặp đầu tiên lại là Đình Đình. Mộ Dung Thiên được thuận lợi tiến vào Thụy Mạn gia tộc, đương nhiên nữ tỳ cận thân của hần cũng có được địa vị không quá thấp. Ngoài quản gia và hộ viện ra, tất cả hạ nhân đều dựa vào chức nghiệp mà phân chia cao thấp, nếu dựa vào tình cảm thân sơ với Mộ Dung Thiên thì càng rõ ràng là có địa vị cao hơn những người khác rồi. Trường hợp của nàng cũng giống như một tiểu thái giám hầu hạ cho hoàng đế vậy, ngay cả trọng thân trong triều cũng không dám khơi khơi đắc tội với hần.

Mộ Dung Thiên biết, chỉ có khi nào có chuyện quan trọng thì Đình Đình mới đến báo với hần trước tiên thôi.

- Khải Lý tiên sinh, có khách quý đến thăm.

- Ủa, thế à?

Mộ Dung Thiên hơi thấy bất ngờ, mấy ngày qua toàn là hần đi bái phỏng người khác thôi mà, ngoài Khiết Tây Tạng và đám hạ nhân ra, người của Thụy Mạn gia tộc đều là bậc trưởng bối, vậy mà bây giờ lại có người tới bái phỏng bậc hạ bối thì dường như không hợp với tình lý thì phải. Như vậy thì hần là người ngoài rồi, nhưng người này là ai đây? Mộ Dung Thiên cố gắng lục lại trong tư liệu của Khải Lý, xem gã có bằng hữu nào ở Đô Linh hay những vùng phụ cận gần Đô Linh hay không, nhưng gã đúng là một người không hề giao

du rộng rãi, ngoài nơi sinh và gia hương ra, những địa phương khác hình như là không có bằng hữu nào thì phải.

Vậy người này là ai đây?

Mộ Dung Thiên mang theo một bụng nghi vấn bước vào phòng khách, vật đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là một đôi mắt sáng màu xanh lục, đôi mắt đó lập tức kéo theo rất nhiều hồi ức cũ khó thể phai nhòa ùn ùn tuôn ra. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên lúc này không còn là một thiếu niên đầy xung động như trước nữa, hắn lập tức đè nén sự rung động đang trào dâng, đồng thời làm ra dáng vẻ vui mừng, nói:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, thật hân hạnh gặp được nàng ở đây.

Lăng Đế Tư mỉm cười đáp lại:

- Khải Lý tiên sinh, ngài khỏe không? Chẳng hay ta đến đây lần này có làm phiền đến thời gian nghỉ ngơi quý báu của ngài chăng?

Lời của nàng rất lễ độ và đồng thời cũng rất khách sáo. Sau khi lên làm thành chủ đến nay, nàng thay đổi cũng rất nhiều, toàn thân đều tỏa ra nét thành thực, nếu người ngoài muốn nhìn sắc mặt mà đoán xem nàng đang suy nghĩ điều gì thì sẽ khó mà thực hiện được; thế nhưng Mộ Dung Thiên lại cho rằng nàng thiếu nữ hiếu thắng bông bột, không có tâm cơ, và bao nhiêu hỷ nộ trong lòng đều hiện ra trên mặt mà ngày trước hắn đã gặp tại tửu điểm của Tư Ân lại hấp dẫn hơn bây giờ nhiều lắm.

- Tất nhiên là không có rồi, đây là vinh hạnh của ta mà.

Mộ Dung Thiên vừa khách sáo đáp lại lời nàng, đồng thời cũng suy đoán xem nàng đến đây là có mục đích gì. Chẳng lẽ bữa trước nàng thấy mình thuận lợi khiến cho Liệt Hỏa toàn lực phục tùng và phối hợp trong cuộc tỷ thí, nhưng giờ vẫn còn hoài nghi và muốn đến hỏi cho ra lẽ? Về điểm này thì Mộ Dung Thiên đã sớm nghĩ tới rồi, hắn dự định sẽ khẳng khái cho rằng trời sinh Tam Mục Sáp đã có tính bất khuất rất cao, hơn nữa bẩm sinh lại có tính hơn thua với dòng dõi Bài Văn Câu nên mới tạo ra cuộc diện như thế.

Lăng Đế Tư mỉm cười nói:

- Vậy thì rất tốt! Khải Lý tiên sinh, kỳ thật cũng không có gì, ta chỉ muốn mượn dịp đến xem cho biết vị hôn phu của hảo bằng hữu mình là một người như thế nào thôi.

Vừa nhìn thấy nụ cười của nàng, hai mắt của Mộ Dung Thiên lập tức sáng ngời lên, trong một sát na đó, nụ cười của nàng thật là tươi tắn xinh đẹp, y như của thời thiếu nữ trước kia mà hắn đã từng yêu say đắm. Tuy rằng giữa hai người có ân oán đan xen từ lâu, nhưng hắn cũng phải thừa nhận rằng, sức hấp dẫn của Lăng Đế Tư đối với mình cho tới bây giờ vẫn chưa hề phai nhạt. Huống chi, ân oán giữa hai người cũng không thể quy trách về một người được, nếu có trách thì chỉ có thể trách ông trời đã tạo ra sai lầm quá buồn cười. Ngược theo thời gian, trong một lần đào sinh, Lăng Đế Tư đã xuất hiện kịp thời và giúp hắn thoát vòng nguy khốn.

Ngay trong lúc Mộ Dung Thiên bị thần thái thiếu nữ của Lăng Đế Tư mà đã từ lâu hắn không thấy được làm cho đỡ đắn ra, bên tai hắn chợt vang lên một câu nói:

- Khải Lý tiên sinh, ta có chuyện quan trọng cần bàn, không biết có thể tìm một nơi khác để trò chuyện được chăng?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì giật mình trấn tĩnh lại, những lời này là do Tụ Âm thuật phát ra, thông thường khi chủ khách nói chuyện với nhau thì không cần dùng tới phương thức này, nàng đã mượn dịp nhấp hớp trà để che đi việc mình dùng Tụ Âm thuật. Một chi tiết nhỏ thế này cũng đủ cho thấy ý đồ đến đây của nàng không tầm thường chút nào. Mộ Dung Thiên tựa hồ đoán ra được ý của nàng, nên hắn rất vui mừng, nhưng ngoài mặt vẫn làm như không có chuyện gì, rồi quay sang hai tỷ nữ đang đứng hầu ở sau lưng và nói:

- An Đáp, Đan Ba, ở đây không còn chuyện gì nữa, các người tạm thời lui xuống trước đi.

- Dạ!

Hai người thì lễ xong liền rời khỏi phòng khách. Có thể là vì thân phận Khải Lý của Mộ Dung Thiên có “gia cảnh” thanh bạch nên Thụy Mạn gia tộc vốn không nghi ngờ gì hắn. Vả lại, cho dù hắn có trở thành

một thành viên của Thụy Mạn gia tộc thì cũng sẽ không được trọng dụng, do đó mà họ không sợ hấn sẽ làm mưa làm gió gì, chính vì thế nên hấn mới không bị giám sát chặt chẽ. Hấn từng để Đình Đình dùng thân phận tỳ nữ để tỉ mỉ kiểm tra phòng khách tới mấy lần, nhưng chưa hề phát hiện ra Quang hệ kính tượng hay khí cụ truyền tống gì.

Chờ cho hai nữ tỳ rời khỏi đó, Mộ Dung Thiên mới thần nhiên nói:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, nàng cứ việc thoái mái trò chuyện, ta dám bảo đảm, mỗi một câu nói của nàng sẽ không truyền đến tai của người thứ ba.

Lăng Đế Tư vẫn chưa hết lo lắng, nàng đảo mắt quan sát mấy góc phòng vài lượt, đồng thời còn nháy mắt ra hiệu cho hấn.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, nàng yên tâm đi, trong phòng này không hề có bất kỳ một nghi khí truyền tống kính tượng gì đâu.

Hấn thoáng dừng lại một chút rồi nói:

- Ta là người yêu thích tự do, tuyệt sẽ không chấp nhận lối sinh hoạt bị người khác quản chế đâu.

Hấn nói như vậy một là để giải thích, và giả như vô tình tiết lộ chút manh mối cho Lăng Đế Tư nắm bắt nữa.

Lăng Đế Tư nghe vậy thì quả nhiên rất mừng rỡ, nếu quả đúng như hấn nói, vậy thì nhiệm vụ làm thuyết khách do Khiết Tây Tập giao phó rất có hy vọng thành công rồi.

- Khải Lý tiên sinh, thật ra ta muốn đến đàm phán với ngài về một chuyến giao dịch, là một mối giao dịch này có liên quan đến hôn sự của Khiết Tây Tập.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì không hề ngạc nhiên chút nào, hấn cũng đoán được trong mấy ngày này, Khiết Tây Tập thế nào cũng sẽ có hành động, chỉ có điều là hấn không nghĩ tới nàng ta sẽ phái Lăng Đế Tư đến làm người phát ngôn mà thôi.

Phải ngồi đàm phán về việc hôn sự của một người hảo hữu của tiền thê của mình, đã vậy mà còn là đàm phán với hình thức giao dịch nữa, bất giác trong lòng Mộ Dung Thiên nổi lên một cảm giác cực kỳ quái đản.

Hết hồi 243

248. Hồi 244: Tổ Hí

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 244: Tổ Hí

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Thế nhưng màn diễn trò này bất luận thế nào cũng phải làm đến cùng, vì vậy mà Mộ Dung Thiên kinh ngạc hỏi:

- Giao dịch thế nào?

- Khải Lý tiên sinh, ta mong ngài sẽ từ bỏ mối hôn ước này.

Lăng Đế Tư cảm thấy khó mở lời, dù sao thì phá hỏng hôn sự của người khác cũng là một hành vi thiếu đạo đức. Nếu không phải vì người bạn tâm giao của mình, vô luận thế nào thì nàng cũng sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ tồi tệ này. Sau khi nói xong, nàng liền bổ sung thêm một câu:

- đương nhiên, bọn ta nhất định sẽ đáp ứng đầy đủ mọi điều kiện của các hạ.

Mộ Dung Thiên mừng thầm trong lòng, nhưng hắn không thể biểu lộ điều đó ra ngoài, mà trái lại, hắn phải làm ra bộ dáng phần nộ, bởi vì như vậy mới phù hợp với tâm tính của Khải Lý. Do đó, hắn liền đứng bật dậy, vẻ mặt đầy giận dữ và lớn tiếng hỏi:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, lời đó là có ý gì?

Lăng Đế Tư vội giải thích:

- Khải Lý tiên sinh, ta rất hiểu cảm nhận của người, xin đừng nóng nảy, hãy để ta nói hết đã. Nếu như người cho rằng không thể tiếp nhận được, vậy thì ta cũng sẽ không thể ép buộc người được.

Mộ Dung Thiên vẫn tỏ ra nhăn nhó khó chịu, một lúc sau mới làm ra vẻ từ từ áp chế được tâm tình xuống, song thanh âm vẫn có vẻ không hài lòng:

- Nếu vậy thì xin tiểu thư hãy giải thích rõ xem nào.

Với sự biến hóa phức tạp giữa hai thân phận như vậy khiến cho tài diễn xuất của Mộ Dung Thiên đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh rồi. Hắn nghĩ nếu mình đi tham dự tranh giải Oscar thì thế nào cũng ăn đứt luôn.

- Nếu như vừa rồi không phải ta nghe lầm, vậy thì Khải Lý tiên sinh hẳn là một người rất ghét cuộc sống bị ràng buộc phải không?

Lăng Đế Tư dự định dùng lời nói của hắn để mở lời cho mình, đầu tiên là khiến cho hắn cùng đồng tình, vậy thì sau đó giao dịch mới mong thành công.

- Không sai, sinh mạng là đáng quý, và ái tình thì có giá trị rất cao, nhưng nếu không có tự do, vậy thì hai thứ đó chỉ có thể vứt đi mà thôi.

Vì để bày tỏ sự quyết tâm của mình, Mộ Dung Thiên lại vô sỉ đi đạo thơ của một thi sĩ tài danh nào đó.

Lăng Đế Tư hơi kinh dị, không ngờ một tay chửi lộn nhà nghề như tên Khải Lý này mà lại có thể mở miệng phun ra những lời vàng ngọc như thế. Nhưng rồi nàng cũng nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình thường, nói:

- Ngay cả sinh mạng và ái tình đều có thể buông bỏ, Khải Lý tiên sinh, nói như vậy thì sự tự do hẳn là có địa vị rất cao trong lòng ngài phải không?

Mộ Dung Thiên trịnh trọng gật đầu:

- Đúng vậy, điều đó là chắc chắn một trăm phần trăm.

Lời này không phải là giả dối, bởi vì nó thật sự được phát ra từ nội tâm.

Lăng Đế Tư vui vẻ nói:

- Vậy thì tốt lắm, điều mà ngài truy cầu cùng với mỗi giao dịch lần này của chúng ta lại vừa khéo rất hợp với nhau.

Mộ Dung Thiên nhú mày, vẻ mặt lộ vẻ khó hiểu:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, nàng nói chuyện giao dịch này có liên quan gì tới sở thích của ta chứ?

Lăng Đế Tư không đáp mà hỏi lại:

- Khải Lý tiên sinh, đối với việc trở thành một thành viên của Thụy Mạn gia tộc, ngài có cái nhìn thế nào với vấn đề đó?

Mộ Dung Thiên mỉm cười:

- Đương nhiên là cảm thấy rất vinh hạnh rồi.

Lăng Đế Tư chậm rãi nói:

- À không, điều mà ta mạo muội muốn thỉnh giáo chính là suy nghĩ tận đáy lòng của Khải Lý tiên sinh cơ.

Mộ Dung Thiên hơi lộ vẻ ngượng ngùng, rồi nói:

- Việc này....ta cũng không giấu gì tiểu thư, ta nghĩ những điều kiện mà Thụy Mạn gia tộc đã đưa ra, như là quyền lực, danh khí, địa vị, tài phú, và bảo vật, vv....hẳn đều là mộng tưởng của hầu hết nam nhân, mà ta cũng là một trong số đó. Sau khi có được chúng, ta có thể đi làm những việc mà trước kia tự mình không thể làm được. Thế giới của ta cũng sẽ nhờ vậy mà trở nên bớt trống trải đi, khả khả....

Lăng Đế Tư nói:

- Nói cách khác, ngài sẽ có được nhiều tự do hơn, đúng không?

Mộ Dung Thiên cười gượng một chút, rồi bổ sung:

- Đương nhiên, nhan sắc mỹ lệ và khí chất không ai sánh kịp của Khiết Tây Tạp tiểu thư cũng hấp dẫn ta rất nhiều.

Lăng Đế Tư lại tiếp tục hỏi:

- Thế nhưng Khiết Tây Tạp thủy chung cũng chỉ thuộc về ái tình, địa vị vẫn còn kém hơn tự do mà, phải không?

Mộ Dung Thiên thẳng thắn thừa nhận:

- Ta không phủ nhận điều đó.

Lăng Đế Tư cười nói:

- Vậy thì rất tốt, nếu như ngài đã cho là như vậy, ta tin tưởng ngài đối với mối giao dịch này nhất định sẽ rất có hứng thú.

Mộ Dung Thiên “ủa” lên một tiếng, rồi hỏi:

- Tiểu thư có thể nói rõ thêm một chút được không?

Lăng Đế Tư không trả lời chính diện, mà chỉ nói:

- Khải Lý tiên sinh, ta thừa nhận là Thụy Mạn gia tộc quả thật sẽ có thể cho ngài được nhiều thứ, tỷ như quyền lợi, địa vị, và danh tiếng, vv....nhưng ngài cho rằng sự thật có đẹp như mộng tưởng hay không?

Mộ Dung Thiên hỏi lại:

- Tại sao lại không chứ? Ta sẽ nhanh chóng đạt được những gì mà người thường không thể đạt được. Rõ ràng đó là một điều kiện rất tốt kia mà.

Lăng Đế Tư cười nhạt:

- Nhưng ngài có từng nghĩ về phương diện này chưa? Trở thành thành viên của Thụy Mạn gia tộc, tuy đó là việc tốt, nhưng đồng thời cũng phải gánh vác trách nhiệm nữa. Thụy Mạn, hai chữ này có ý nghĩa là vinh dự và hào quang. Là thành viên của nó, ngài sẽ đại biểu cho một gia tộc không thể bị bôi xấu hay sỉ nhục được. Ngài hiểu rõ rồi chứ? Đó có phải là hướng đi của một cuộc sống tự do hay không?

Mộ Dung Thiên thoáng hơi trầm mặc, tựa hồ như đã bị lời nói của Lăng Đế Tư làm dao động. Lăng Đế Tư thấy mình bắt đầu đã động được hẳn thì liền thừa thắng xông lên, nói tiếp:

- Khải Lý tiên sinh, ta có thể quả quyết mà nói một câu, Khải Âm gia tộc cũng là một đại gia tộc, nên ta hoàn toàn có thể nói cho ngài biết kinh lịch của mình. Là một thành viên của đại gia tộc, mỗi một lời ăn tiếng nói của ta đều phải cực kỳ cẩn trọng, phải nghĩ kỹ ba lần mới dám nói ra. Mức độ gò bó quả là khó chịu đến nỗi hầu như đã mất đi hết tự do của mình. Điểm ấy không có chút nào khoa trương cả. Ngài vĩnh viễn sẽ không nghĩ ra được mặt khác ở đằng sau hào quang sáng chói của các đại gia tộc đâu, có lẽ chính vì

vậy nên ngài mới có suy nghĩ ngây thơ về những giấc mộng đẹp sau khi được tiến nhập vào đó. Nhưng thật xin lỗi, điều đó sẽ không thể thực hiện được đâu.

Mộ Dung Thiên nghe vậy lại rơi vào trạng thái trầm tư, Lăng Đế Tư không để cho hắn có cơ hội cân nhắc thiệt hơn, liền nói tiếp:

- Vả lại ta cũng không muốn đả kích gì ngài, nhưng chắc ngài cũng rất rõ ràng, đối với Thụy Mạn gia tộc, thực lực của một ma võ sĩ cấp C như ngài đâu thể xem là cao. Bởi vậy mà sẽ khó được họ coi trọng. Có thể ở ngoài mặt họ sẽ khách khí mà chiêu đãi ngài, nhưng trong nội tâm thì chỉ xem ngài như một công cụ để nối dõi tông đường. Thậm chí ngay cả đám hạ nhân, có lẽ cũng nghĩ rằng: “vị cô gia này căn bản là không đáng tôn kính, hẳn đâu xứng đáng để trở thành thành viên của Thụy Mạn gia tộc...”

Mộ Dung Thiên nghe tới đây thì buột miệng thốt:

- Đừng nói nữa!

Phản ứng của Mộ Dung Thiên như vậy hoàn toàn đúng với hiệu quả mà Lăng Đế Tư mong muốn. Nếu như hắn không hề quan tâm tới vấn đề này, vậy thì thái độ sẽ phải là đứng đưng và bình tĩnh mới đúng.

- Cuộc sống đằng sau cánh cửa hào môn nguyên bản không thuộc về thế giới của ngài, dù miễn cưỡng tiến nhập vào đó, vậy thì sau này chỉ có hối hận mà thôi. Trên thực tế, Khiết Tây Tạp cũng không phải thật sự thích ngài, những hảo cảm trước đó chỉ là do nàng ta giả bộ mà thôi. Lần này Khiết Tây Tạp nhờ ta làm đại diện để đến bàn với ngài về việc từ hôn. Sự kết hợp giữa hai người hoàn toàn không dựa trên cơ sở tình cảm, đến lúc đó không chỉ mất đi sự tự do đơn giản như vậy, mà còn có tình yêu, đồng thời còn khiến cho một thiếu nữ bị tổn thương nữa, vậy thì cả đôi bên cũng đều không có lợi gì cả.

Sau khi tận sức phân tích những chỗ bất lợi, bước tiếp theo là trắng trợn vạch ra những điểm tốt nếu như hắn đồng ý từ hôn. Tất nhiên Lăng Đế Tư không để mất thời cơ, nàng hơi đổi giọng, rồi nói tiếp:

- Thế nhưng, nếu Khải Lý tiên sinh đồng ý từ bỏ hôn ước, vậy thì sự việc sẽ khác hẳn. Người nhất định sẽ có được bầu trời rộng lớn của mình, mà chúng ta cũng có thể đưa ra những điều kiện có thể khiến người hài lòng, chỉ ít thì về mặt tài phú và bảo vật, quyết sẽ không thua so với những gì mà Thụy Mạn gia tộc đã hứa cho ngài. Còn về phương diện địa vị và danh khí, chúng ta có thể tặng cho ngài những món bảo vật có thể khiến cho thực lực của ngài tăng mạnh, đến lúc đó còn không sợ đạt được những gì mình mong muốn hay sao? Hơn nữa, lúc đó ngài có thể bằng vào thực lực của mình để gạt hái những thành quả tốt đẹp và thiết thực nhất, khiến cho người khác thực sự tôn kính từ nội tâm, vậy có phải là càng có ý nghĩa hơn không?

Mộ Dung Thiên càng nghe càng lộ vẻ khó xử, tiến thoái lưỡng nan. Đối với bất cứ một ai, nếu phải đưa ra một quyết định quan trọng như vậy thì đều rất khổ sở. Lúc này Lăng Đế Tư đưa ra một tấm giấy, Mộ Dung Thiên tự nhiên tiếp lấy. Trên đó có ghi một con số kim tệ kếch sù, cả đời chưa chắc sẽ xài hết được; nhưng đối với một võ giả, điều quan trọng hơn cả chính là bảo vật, vì vậy mà trên tờ giấy nhỏ có ghi kín mít hàng loạt những món tuyệt phẩm có thể tăng cường thực lực một cách đáng kể, tỷ như là thần binh, danh khôi, cứu mạng đan dược, cực phẩm phù chú, tu luyện thuật, vv....mỗi một thứ đều rất trân quý và khan hiếm, mà trong số đó, vật càng khiến cho người ta nghẹt thở vì ham muốn hơn cả là Không gian giới chỉ. Rất hiển nhiên, Khiết Tây Tạp đã quyết lòng đầu tư, nói là “hậu hĩnh” cũng tuyệt đối không ngoa. Ban đầu Mộ Dung Thiên chỉ là diễn trò mà thôi, nhưng khi nhìn thấy sáu chữ “một cái Không gian giới chỉ” thì hô hấp cũng tăng nhanh. Hiện nay hầu như cái gì hắn cũng có đủ, bảo vật lấy được từ bảo khố của Long vương cũng không ít, nhưng mà hắn vẫn chưa có cách nào để kiếm được một cái Không gian giới chỉ. Người ta vẫn nói ở trên đại lục này, chỉ có Thụy Mạn gia tộc là có nhiều Không gian giới chỉ nhất, quả nhiên lời đó không sai chút nào.

Niềm khát vọng phát xuất từ đáy lòng của Mộ Dung Thiên hiện rõ trên mặt, điều đó có sức thuyết phục hơn hẳn về giả tạo của sự đóng kịch nhiều lần. Nhìn dáng vẻ động tâm đến mức đỏ cả mặt của hắn, Lăng Đế Tư thoáng lộ nụ cười khó nhận ra được, nàng biết Mộ Dung Thiên nhất định sẽ bị động tâm mà, ngay cả chiến chức giả cao cấp cũng khó mà chống đỡ được món hời cực kỳ béo bở này. Vì thế, nếu một ma võ sĩ cấp C mà có thể tỏ vẻ đứng đưng trước những điều lợi được đưa ra thế này, vậy thì người đó có thể được xưng là thánh nhân vô dục vô cầu rồi.

Mộ Dung Thiên cắn răng, tiếp tục tỏ vẻ do dự, bởi vì thời cơ tiếp thu giao dịch vẫn chưa hoàn toàn chín mùi.

Lăng Đế Tư lại than:

- Khỏi Lý tiên sinh, ta biết đây là một yêu cầu quá đáng, bất kỳ là ai cũng sẽ rất khó quyết định được một vấn đề như thế này. Đáng lẽ bọn ta cũng nên cho ngài một ít thời gian để suy nghĩ mới phải, thế nhưng hiện nay cũng sắp đến ngày mà Thụy Mạn gia tộc sẽ công bố nhân tuyển được bọn họ chọn làm phu tể, đến lúc đó ngài sẽ khó có thể bình yên rời khỏi đây. Vì mặt mũi, họ sẽ không để cho ngài bỏ đi đâu.

Trong lòng Mộ Dung Thiên đã sớm đồng ý từ lâu, nhưng bề ngoài thì vẫn giữ vẻ do dự và không ngừng nhàn nhò, rõ ràng hẳn đang rất lưỡng lự. Cuối cùng hẳn mới lên tiếng:

- Tiểu thư, ta vẫn còn thiếu một đôi giày tốt.

Lăng Đế Tư nghe vậy thì biết được Mộ Dung Thiên đã ngầm đồng ý mối giao dịch này, nên nàng vui vẻ đáp ứng:

- Tốt!

Mộ Dung Thiên hơi suy nghĩ một chút, rồi bổ sung:

- Thêm một đôi găng tay.

- Không thành vấn đề!

- Một viên nội đan của ma thú có khả năng giúp đỡ cho việc tu luyện của Hỏa hệ ma võ sĩ.

- Được!

-

-

Mộ Dung Thiên lại đưa ra hàng loạt yêu cầu khác, Lăng Đế Tư nhất nhất đều đáp ứng. Thụy Mạn gia tộc có nhiều tài phú như vậy, nhưng vì hậu nhân của các đời gần đây dần dần thừa thớt đi, nên số lượng bảo vật kếp sù đó đều được nhét hết vào bảo khố mà không dùng tới, có để đó cũng chỉ để cho bụi đất bám đầy mà thôi, cho đi vài món cũng chẳng hề chi.

Cuối cùng Mộ Dung Thiên lại nói:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, ta còn muốn một món nữa, và nó cũng là vật cuối cùng.

Đối với lòng tham không đáy của hắn, Lăng Đế Tư rất khinh bỉ, nhưng nàng không biểu lộ ra mặt, chỉ nhàn nhạt nói:

- Khỏi Lý tiên sinh, mời nói.

Mộ Dung Thiên chậm rãi phun ra ba chữ:

- Thiên Ma Hào!

Từ này giờ hắn chỉ nêu ra những món vật tầm thường để dời đi sức chú ý của Lăng Đế Tư, chỉ có món vật sau cùng này mới là mục tiêu chính của hắn.

Hết hồi 244

249. Hồi 245: Tái Kiến

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 245: Tái Kiến

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Thiên Ma Hào?

Lăng Đế Tư cực kỳ kinh hãi, bởi vì ai cũng biết nó chính là tín vật truyền đời của các gia chủ Thụy Mạn gia tộc.

- Đúng vậy!

Mộ Dung Thiên trả lời thêm một lần để chứng minh Lăng Đế Tư không hề nghe lầm.

- Người.....

Lăng Đế Tư nhất thời chẳng biết phải nói sao mới tốt, nàng hơi phẫn nộ, nói:

- Khải Lý tiên sinh, những thứ khác đều có thể thương lượng, nhưng yêu cầu cuối cùng này thì hơi quá đáng đấy. Chúng ta không thể nào đáp ứng được.

Mộ Dung Thiên vẫn dứt khoát:

- Không được, nhất định phải có Thiên Ma Hào, bằng không thì mỗi giao dịch này cũng coi như là xong, không cần bàn lại nữa.

Lăng Đế Tư trầm giọng hỏi:

- Ta có thể biết lý do tại sao chẳng?

Mộ Dung Thiên bật cười:

- Lý do à? Thật ra cũng không có gì, ta chỉ muốn giữ nó làm kỷ niệm mà thôi.

- Kỷ niệm?

- Không sai, nàng thử nghĩ xem, bất kể là ai, một khi đã bỏ qua cơ hội được làm khoái tể của Thụy Mạn gia tộc thì chắc chắn sẽ phải nuối tiếc suốt đời. Thế nhưng, nếu như ta có được Thiên Ma Hào, vậy thì sau này mỗi khi nhớ lại cái cơ hội chỉ còn thiếu một chút nữa thôi thì sẽ thành công, ta sẽ nhìn nó mà cảm thấy kiêu ngạo, ít ra nó cũng có thể bù đắp lại một phần nào đó cho ta.

Lăng Đế Tư thất thanh hỏi:

- Thật chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Mộ Dung Thiên cười ha hả đáp:

- Đúng thế, lâu nay ta vẫn luôn là người rất thẳng thắn.

Lăng Đế Tư nghe vậy thì suýt muốn ngất luôn, nàng nhẫn nại, nói:

- Khải Lý tiên sinh, nhưng yêu cầu đó của ngài lại khiến cho bọn ta rơi vào thế khó xử rồi. Nếu muốn có vật phẩm để làm kỷ niệm thì tại sao không dùng vật khác mà nhất định phải là Thiên Ma Hào mới được? Hay là để bọn ta cho ngài những món khác thực dụng hơn được chẳng?

Mộ Dung Thiên lắc đầu:

- Không, Thiên Ma Hào đại biểu cho Thụy Mạn gia tộc, những thứ khác đều kém xa ý nghĩa của nó.

Lăng Đế Tư cố thuyết phục:

- Khải Lý tiên sinh, ngài cũng biết Thiên Ma Hào có ý nghĩa không tầm thường với Thụy Mạn gia tộc, vậy thì Khiết Tây Tật đâu thể đem nó tặng cho người khác được?

Mộ Dung Thiên cười cười:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, theo nàng nói vậy thì Thiên Ma Hào còn có giá trị thực dụng khác sao?

Lăng Đế Tư không biết hẳn hỏi vậy là có mục đích gì, chỉ lắc đầu nói:

- Không có, các đời gia chủ của Thụy Mạn gia tộc đã từng nghiên cứu rất tỉ mỉ, những vẫn không hề phát hiện ra sự ảo diệu nào cả.

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Vậy thì được rồi, từ đó tới nay, Thiên Ma Hào chỉ là một miếng đồng được vắt trong xô thoi, chỉ có khi nào tổ chức nghi lễ truyền ngôi thì mới được lấy ra. Có thể, nó chỉ là một món vật tiêu chí tượng trưng cho gia tộc mà thôi. Cho dù ngày trước tổ tiên của Thụy Mạn có truyền lại một viên đá tầm thường, vậy thì con cháu của họ cũng sẽ đưa nó vào bảo khố, nhưng bản thân nó thì lại không có công dụng thực tế gì. Tuy các đời gia chủ cũng không nghĩ tới sẽ làm mất nó, nhưng nếu lỡ mất đi thì nó cũng sẽ không gây ra bất cứ một ảnh hưởng nào, cùng lắm thì kiếm một vật khác để thay thế thì được rồi. Thế nhưng nó lại có thể làm cho ta cảm thấy khoái trá, đồng thời, sau này nữ gia chủ Khiết Tây Tạp giải quyết chung thân đại sự xong, nó cũng không có tác dụng gì với nàng ta kia mà, vậy tại sao lại không được chứ?

Đối với lý luận cổ quái của Mộ Dung Thiên, Lăng Đế Tư nghĩ rằng nó rất hoang đường, đồng thời nàng cũng không thể phản bác được lời nào; nhưng nếu để cho ngoại nhân lấy tín vật truyền đời của Thụy Mạn gia tộc ra để làm điều kiện giao dịch, mà mục đích chỉ để làm kỷ niệm, vậy thì vô luận thế nào nàng cũng khó mà tiếp nhận nổi, và nàng cho rằng Khiết Tây Tạp cũng sẽ không đồng ý.

Lúc này đến phiên Mộ Dung Thiên trở tài miệng lưỡi:

- Kỳ thật ta cũng không muốn Khiết Tây Tạp vì chuyện này mà bị gia tộc quở trách, do đó mà ta cũng có một kế sách lưỡng toàn. Các người có thể làm một cái giả để thay vào, chuyện này đối với một khí tượng sư cao cấp thì hẳn sẽ không thành vấn đề, y sẽ nhanh chóng hoàn thành công việc thôi.

Lăng Đế Tư lắc đầu:

- Không thể nào, Thiên Ma Hào là do thiên niên huyền băng trúc làm thành, bên ngoài lạnh buốt, và nặng hơn trúc thường nhiều lắm. Dù cho có thể mô phỏng cái thật mà làm ra một cái giả giống y như đúc, thế nhưng vật giả sẽ không thể nào thay thế được xúc cảm đặc biệt của nó. Loại vật liệu đó cực kỳ hiếm thấy, đừng nói chỉ có một, hai ngàn ngàn ngải như vậy, cho dù có bỏ ra mười năm để tìm kiếm thì cũng chưa chắc sẽ tìm được nữa.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Không sao, vậy thì dùng hàn băng trúc vài chục năm mà làm cũng tốt rồi, sau đó bảo tượng sư rắc một lớp lân quang phần ở bên ngoài là được. Nữ hài tử mà, luôn luôn ưa thích những món phụ tùng xinh đẹp, điều đó cũng rất bình thường. Một lớp lân quang phần đó có thể che giấu được vấn đề về trọng lượng và xúc cảm. Huống chi, ta nghe nói gia chủ đời này của Thụy Mạn gia tộc chưa từng nghiên cứu qua Thiên Ma Hào, sau khi ông ta lên ngôi gia chủ đã ném nó sang một bên. Gia Phỉ Nhĩ Đức thành chủ đại nhân không hiểu rõ lắm về nó, vậy ông ta sẽ không biết được có người lại đi dùng đồ dỏm để thay thế. Sớm muộn gì thì món đồ dỏm đó cũng sẽ truyền đến tay của Khiết Tây Tạp tiểu thư, đồng thời sẽ tiếp tục trở thành tín vật truyền thừa của Thụy Mạn gia tộc, không một ai sẽ hoài nghi tới nó. Dù cho sau này có người phát hiện ra nó chỉ là món đồ giả, vậy thì nó cũng có ý nghĩa đặc biệt rồi.

Mộ Dung Thiên quả thật rất có tài lừa gạt người ta, những lời thuyết phục của hắn cũng khiến cho Lăng Đế Tư cảm thấy rất đúng; đương nhiên, muốn cho nàng mới đó mà chấp nhận thì cũng khó như nàng thuyết phục Mộ Dung Thiên bỏ qua cơ hội làm khoái tể của Thụy Mạn gia tộc vậy.

Mộ Dung Thiên nắm bắt cơ hội “rèn sắt khi còn nóng”, vội nói tiếp:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, nếu nói lời khó nghe một chút, giả như Khiết Tây Tạp tiểu thư không may cũng giống như các vị thúc bá và phụ thân của nàng ta, vậy thì Thụy Mạn gia tộc có khả năng.....khả năng không thể nổi dõi, đến lúc đó thì Thiên Ma Hào còn ý nghĩa gì hay không?

Lăng Đế Tư trầm mặc một hồi lâu, rồi sau đó mới nói:

- Khải Lý tiên sinh, ngài hãy suy nghĩ lại chút đi, thực sự phải lấy được Thiên Ma Hào mới được à?

Mộ Dung Thiên cũng vì món vật đó mới đến, đương nhiên là phải kiên trì tới cùng:

- Đúng vậy, nếu không được thì ta sẽ không cam lòng, thật xin lỗi!

Lăng Đế Tư gật đầu nói:

- Được rồi, chuyện này ta không thể tự quyết định được, ta sẽ báo lại cho Khiết Tây Tạng biết, sau đó sẽ do nàng ta quyết định thôi.

Mộ Dung Thiên thấy có cơ hội thì trong lòng mừng thầm, nhưng vẫn phải giục:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, các người hãy nhanh chóng quyết định một chút, bởi vì thời gian mà Thụy Mạn gia tộc công bố kết quả cũng sắp tới rồi, đến lúc đó thì ta cũng không dám rời khỏi đây, bằng không thì họ nhất định sẽ khởi binh vây tội thì ta không chịu nổi đâu.

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Mộ Dung Thiên lại thầm nghĩ: “Lão tử sợ cái rắc rối ấy. Dù tội lớn cỡ nào thì cũng đều do Khải Lý gánh lấy, mà gã thì không thể nào trở về Lam Nguyệt nữa rồi, có lẽ giờ gã ở Tát La đã thay tên đổi họ rồi cũng nên.”

Lăng Đế Tư đứng dậy nói:

- Được rồi, ta lập tức trở về ngay. Dù mối giao dịch này có thành công hay thất bại, mong rằng tiên sinh hãy bảo mật giùm cho.

Mọi người đều biết Thiên Ma Hào chỉ là một món phế vật, vì vậy mà từ đầu tới cuối, Lăng Đế Tư không hề nghi ngờ mục tiêu chính của Mộ Dung Thiên lại là nó. Kỳ thật, hắn cũng không biết tại sao phải vượt ngàn dặm xa xôi, hao phí nhân lực để tranh thủ cho được nó, bên trong có ẩn chứa bí mật gì? Có lẽ ngoài Long vương ra, đại khái cũng chỉ có lão thiên gia là biết được mà thôi.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Điều đó là đương nhiên! Lăng Đế Tư tiểu thư, nàng có thể yên tâm, ta không phải là loại người ăn không được thì đập đổ. Tiết lộ chuyện này ra ngoài chẳng có lợi cho ai cả.

Đợi sau khi tiễn Lăng Đế Tư ra cửa, Mộ Dung Thiên liền vỗ mạnh tay một cái đầy khoái chí. Hay lắm, rốt cuộc cũng không đè nén được nỗi cao hứng trong lòng, nên hắn bật cười thật lớn. Mình còn chưa tìm cơ hội thì nó lại tự dâng lên cửa. Mộ Dung Thiên rất có tự tin sẽ lấy được Thiên Ma Hào, hắn cảm thấy cá tính và tư tưởng đi trước thời đại (vượt thời đại) của Khiết Tây Tạng khác hẳn với đám người cổ hủ bảo thủ của gia tộc, một vật còn con chỉ mang ý nghĩa tượng trưng, dù có trao đổi cũng chẳng có vấn đề gì, dĩ nhiên nàng ta không có lý do để đau lòng. Đương nhiên, ở trong mắt của Thụy Mạn gia tộc, hành động đó đúng là một hành động cực kỳ bất hiếu.

Khi Mộ Dung Thiên trở lại nội viện, Đình Đình nhìn thấy vẻ mặt hớn hở của hắn thì không khỏi ngạc nhiên, hỏi:

- Khải Lý tiên sinh, chuyện gì đã khiến cho ngài vui vẻ thế?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Hắc hắc, Tô San, nếu như không có gì xảy ra ngoài ý muốn, hai ngày nữa chúng ta có thể “công thành thân thoái”, phong phong quang quang mà trở về.

Đình Đình cũng thấy ngạc nhiên với sự việc tiến triển thuận lợi, nàng vui vẻ hỏi:

- Thật à?

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Chỉ là có khả năng thôi, nhưng tỷ lệ thành công rất cao.

Hắn hơi dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm:

- À phải rồi, Tô San, trong hai ngày sắp tới, nàng hãy ở lại đây mà chờ, chứ đừng chạy loạn khắp nơi, đồng thời cũng hãy chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ đi. Rất có thể chúng ta sẽ rời khỏi đây bất cứ lúc nào.

Mộ Dung Thiên không hề lo lắng tới việc làm thế nào để chuồn đi, bởi vì Thụy Mạn gia tộc không hề hạn chế sự tự do đi lại của hần, thậm chí hần cũng có thể tùy tiện ra vào Đô Linh bất cứ lúc nào nữa. Bọn họ không có lý do gì để hoài nghi một người bình thường có thể bỏ qua vinh hoa phú quý và địa vị cùng tài phú đã tới tay, do đó mà then chốt quan trọng chính là nằm ở Thiên Ma Hào mà thôi.

oooOooo

Buổi chiều hôm sau, Lăng Đế Tư lại mượn cớ đi gặp mặt vị hôn phu của người bạn tâm giao, để đến gặp Mộ Dung Thiên. Lần này nàng mang đến một tin tốt, Khiết Tây Tạp đã đồng ý, đồng thời còn lấy được Thiên Ma Hào, và nhờ nàng đi tìm người đặt làm hàng dỏm thật gấp. Khiết Tây Tạp lấy cớ là trước ngày tổ chức nghi lễ truyền vị, phải đem nó đi sửa sang đánh bóng lại cho đẹp mắt, vì vậy mà Gia Phỉ Nhĩ Đức không hề hoài nghi tí nào. Ông ta còn tưởng rằng cuối cùng nữ nhi của mình đã nghĩ thông suốt và đồng ý tiếp nhận Mộ Dung Thiên, do đó mà tâm tình của ông ta cũng thoải mái hơn nhiều.

Mộ Dung Thiên nghe được tin đó thì mừng như điên, hần sắp có thể hoàn thành nhiệm vụ để trở về gặp đám người Lộ Thiển rồi. Từ nay về sau, quan lộ sẽ có Long vương làm hậu thuẫn, tất nhiên sẽ được thuận buồm xuôi gió và hứa hẹn nhiều triển vọng, quả thật là tuyệt diệu mà. Lại còn Tân Dịch Á nữa, hai kẻ đáng ghét và đáng yêu nhất của nàng là gã cấp trên Đan Ni Tư và Sử Mật Tư cùng lúc thất tung, không biết nàng sẽ cao hứng hay là thất vọng nhỉ? Mộ Dung Thiên rất muốn biết câu trả lời đó, chắc là trong mấy ngày qua, nàng Băng Sơn mỹ nữ đó nhất định là rất cô độc đây. Sau khi trở về, mình nhất định phải cải trang làm Sử Mật Tư để an ủi nàng thật tốt mới được.

Tầng đá lớn ở trong lòng đã được bỏ xuống, Mộ Dung Thiên mang theo tâm tình cao hứng vì sắp được trở về Tát La mà dùng cơm, sau đó thì đi ngủ sớm. Thế nhưng sau khi cùng với Đình Đình mây mưa một trận, cả hai đang chìm vào giấc mộng đẹp thì bỗng nhiên nửa đêm lại bị tiếng chuông cửa gấp gấp đánh thức.

Người có thể vào tới nội viện thì chỉ có mấy nữ tỳ hằng ngày vẫn chiếu cố cho mọi sinh hoạt của hần, tất nhiên vào lúc này nếu không có chuyện quan trọng thì họ sẽ không dám đến quấy rầy giấc ngủ của hần rồi. Mộ Dung Thiên bị làm phiền nên rất tức giận, hần buông mỹ nhân đang ở trong lòng ra, mặc nhanh áo ngủ vào, rồi ngáp ngáp ngáp dài bước ra mở cửa.

Cửa vừa mở, một bóng người từ bên ngoài hấp tấp lách vào trong. Căn cứ vào hành động liều lĩnh đó, người này nhất định không phải là nữ tỳ rồi, nếu là nữ tỳ thì ả nhất định phải đứng bên ngoài mà chờ phân phó mới phải. Thế là tính cảnh giác liền khiến hần nhảy tránh sang một bên, đồng thời quát lớn:

- Ai?

Trước mắt hần liền xuất hiện một thích khách toàn thân mặc y phục dạ hành và che kín mặt. Mộ Dung Thiên ngăm vận khí, đồng thời chuẩn bị tri hô cầu cứu.

- Suyt, Khải Lý tiên sinh, đừng kêu lớn.

Mộ Dung Thiên nghe được thanh âm đó thì tí nữa suýt ngất luôn, thì ra là Khiết Tây Tạp.

Ban đêm mà lại xông vào khuê...à, không, là ngọa thất của nam nhân, nàng tiểu thư này hành sự cũng quái đản và quá hoang đường thật.

Mộ Dung Thiên lắp bắp hỏi:

- Khiết Tây Tạp tiểu thư, xin hỏi...xin hỏi có chuyện gì thế?

Chắc nàng ta không phải tới hành thích mình chứ, bằng không thì lúc này mới là cơ hội tốt nhất, hơn nữa, trên tay nàng lúc này lại không có bất kỳ một món vũ khí nào.

Biến cố đột ngột này cũng khiến Đình Đình phải ngồi dậy, tám chân trên người cũng rũ xuống, nửa thân trên hoàn toàn lộ ra ngoài, vừa mỹ lệ vừa đầy quyến rũ, khiến kẻ khác phải hoa cả mắt.

Khiết Tây Tạp thấy vậy thì hơi ngẩn người ra, tuy nhiên, tỳ nữ cận thân của chủ nhân thì cũng gần như là một nửa tiểu thiếp rồi. Chỉ là lúc này nàng nhìn thấy gối chăn bừa bãi trên giường thì trong lòng thầm mắng một câu, còn khuôn mặt thì đỏ bừng lên, nhưng sau đó thì nhanh chóng hồi phục lại như thường, vội vàng lên tiếng:

- Khải Lý tiên sinh, hãy mau thu thập hành trang rồi theo ta đi mau. Ta vừa nhận được tin tức, bốn tộc đã dự định sáng mai sẽ công bố quyết định ra ngoài đây.

Mộ Dung Thiên vừa nghe xong thì bao nhiêu cơn buồn ngủ đều vụt bay mất, hần khẩn trương hỏi lại:

- Thật à?

Nếu như bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này thì việc hoàn thành nhiệm vụ sẽ hoài công rồi. Chỉ nghĩ tới đó thôi mà tinh thần của tên sắc lang liền bắn loạn cả lên.

Khiết Tây Tạng tức mình, giậm chân một cái rồi nói:

- Ta còn lừa ngươi được sao? Mau lên nào!

Mộ Dung Thiên cố trấn áp tâm tình rồi hỏi:

- Vậy còn vật mà ta muốn lấy?

Nếu không có Thiên Ma Hào thì dù chết hần cũng sẽ không bỏ đi.

Khiết Tây Tạng lấy ra một cái Không gian giới chỉ giao cho hần rồi nói:

- Tất cả mọi thứ đều ở trong đó, ngươi coi lại đi, nhớ nhanh nhanh lên đây. Ta không gạt ngươi đâu.

Mộ Dung Thiên khẽ niệm chú ngữ để khai mở Không gian giới chỉ, đồng thời giả bộ làm ra vẻ đang kiểm tra hàng hóa, cho đến khi hần nhìn thấy một vật dài chừng một tấc, toàn thân trắng như tuyết, tựa như một ống tiêu, khi chạm tới nó thì cảm thấy lạnh lẽo và cũng rất nặng nữa. Ngoài những đặc điểm đó ra, nó trông rất tầm thường, ngay cả một chút ánh sáng của bảo vật cũng không có nữa. Hình dáng và đặc điểm của Thiên Ma Hào so với sự miêu tả của Long vương thì không khác là bao, hần là không sai rồi. Mộ Dung Thiên rất vui mừng, vội vàng đóng Không gian giới chỉ lại. Những vật phẩm khác đều không đáng quan tâm, ngoài Thiên Ma Hào và Không gian giới chỉ ra, những thứ khác đều không đáng giá bao nhiêu, ít đi vài món cũng không sao. Hần cũng chẳng buồn tìm hiểu xem Khiết Tây Tạng làm sao lại trong một khoảng thời gian ngắn mà đã chế tạo ra được hàng dỏm để thay thế hàng thật, tóm lại chỉ cần tới tay là được, những chuyện sau này cứ để mặc cho Khiết Tây Tạng ứng phó là xong. Coi bộ mình cũng hơi vô sỉ thật.

Không cần đợi Mộ Dung Thiên hạ lệnh, sau khi Đình Đình biết đang xảy ra chuyện gì thì lập tức mặc y phục vào và chờ lệnh xuất phát.

Ba người lén lén lút lút đi ra phòng ngoài của đình viện. Lúc này Mộ Dung Thiên phát hiện ra hai nữ nô trực đêm đang nằm gục trên bàn đá mà ngủ say, thật thần kỳ giống như là Tôn Ngộ Không ở trong Tây Du Ký đã dùng tới khạp thủy trùng [1] khiến cho họ phải chìm vào giấc ngủ và không hề phát hiện ra những gì đang xảy ra xung quanh vậy.

- Bọn họ đã bị ta xông mê bằng Long dẫn hương, và sẽ ngủ rất say; tuy nhiên, Long dẫn hương chỉ có tác dụng chỉ phối với những người không phải là chiến chức giả.

Khiết Tây Tạng đi bên cạnh giải thích.

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vội nói:

- Ấy, Khiết Tây Tạng tiểu thư, chúng ta làm sao để xuất môn? Tuy rằng quý tộc thường ngày không hạn chế ta ra vào tự do, nhưng nửa đêm mà ra ngoài thế này, hơn nửa ngày mai lại tuyên bố kết quả, vậy thì họ sẽ có điều nghi ngờ. Thủ vệ đông như vậy, nếu muốn chuồn đi thì thật là khó nha.

Khiết Tây Tạng đáp không chút hoang mang:

- Cứ yên tâm, ta đã có biện pháp.

Mộ Dung Thiên vỗ đầu, nói:

- À, ta thiếu chút nữa thì đã quên mất, nàng còn có Lam Quang điều sáu cánh, có nó thì không còn vấn đề gì nữa rồi.

Khiết Tây Tạng lắc đầu:

- Không được, cũng bởi vì chiến tranh và để phòng ngừa ta bỏ trốn, nên toàn thể bầu trời tại Đô Linh đều là thiên la địa võng do gia tộc của ta bày bố. Nếu như họ phát hiện được Phi hành sủng vật thì sẽ lập tức phát động hệ thống cảnh báo ngay.

Vừa nói, nàng vừa lấy từ Không gian giới chỉ ra một vật gì đó trông như một cái hỏa tiễn nho nhỏ, trên chóp của nó còn có hai cái chốt, một lam một đỏ nữa.

Khiết Tây Tạng đắc ý cười, nói:

- Đây là công cụ để ly khai, cường lực Hỏa hệ bạo phát phún xạ khí, chỉ cần ấn vào cái chốt màu hồng thì nó sẽ lập tức khởi động, “xuy” một cái, nó sẽ bay lên cao. Năng lượng ở bên trong đó còn chưa đủ để bay qua tường thành của Đô Linh, chờ tới khi nó bay tới điểm cao nhất, người lại ấn vào cái chốt màu lam, vậy thì hoạt tường khí (cánh buồm để bay lượn trên không) vốn đã được gấp lại ở trong đó sẽ bung ra, chỉ cần mượn thêm sức gió thì sẽ có thể đưa người ra ngoài thành. Nhớ kỹ, khi ở trên không trung, người ngàn vạn lần không thể sử dụng linh lực được, vì nếu có linh lực, yêu lực sẽ bị kinh động, đến chừng đó thì sẽ không thể tránh được sự cảm ứng của trình sát phong (ong trình sát). Một khi không may bị chúng phát hiện được thì sẽ lập tức phát động, vậy thì các đội tuần tra trong thành như là trình sát binh của Tam Mục tộc, cung tiễn thủ và ma pháp sư, v.v....sẽ dùng các loại công kích từ xa mà tấn công người ào ạt. Bọn họ sẽ đặc biệt chú ý ở trên không, nếu lỡ bị tưởng lầm là kẻ địch xâm lấn thì sẽ bị bắn hạ cho coi.

Cái công cụ cổ quái này chính là có nguồn gốc từ Thiên thư, lúc trước thiếu chút nữa thì nàng đã dùng nó để chơi khăm Mộ Dung Thiên rồi, không ngờ vào lúc này thì lại có tác dụng rất lớn.

Mộ Dung Thiên nghe nàng giải thích xong thì kinh ngạc vô cùng, Khiết Tây Tạng quả thật là biết đủ trò hay, có thể phát minh ra món vật phẩm mới lạ này thì đúng là một thiên tài. Thế nhưng cái hỏa tiễn này có nổ được hay không thì lại là một vấn đề khác, trong lòng Mộ Dung Thiên hơi có chút sợ hãi.

Khiết Tây Tạng ném cho hai người mỗi người một bộ y phục dạ hành, có chúng thì họ mới dễ dàng ẩn nấp trong bóng đêm. Lúc này vàng trăng đã ẩn sâu trong những lớp mây, Khiết Tây Tạng cũng biết lựa thời cơ tốt lắm chứ.

Ở trên phún xạ khí còn có hai sợi dây an toàn, dưới sự chỉ dẫn của Khiết Tây Tạng, Mộ Dung Thiên và Đình Đình buộc chúng lên người. Tới khi mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi, Mộ Dung Thiên mới nhìn Khiết Tây Tạng cười nói:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, mong rằng nàng sẽ tìm được một vị hảo hôn phu, sau này chúng ta sẽ tái kiến.

Đối với thiếu nữ có đại ân đã giúp hấn, Mộ Dung Thiên hoàn toàn cảm kích nàng.

Khiết Tây Tạng trợn mắt ranh mãnh nhìn hấn rồi cười như một tiểu hồ ly, nói:

- Khải Lý tiên sinh, thật ra người không cần phải nói tái kiến, bởi vì.....chúng ta tạm thời sẽ không ly biệt.

- Ủa?

Mộ Dung Thiên không hiểu được câu nói không đầu không đuôi của nàng, sau đó hấn chợt phát hiện ra ở trên phún xạ khí còn có sợi dây an toàn thứ ba nữa. Mộ Dung Thiên lập tức hiểu ra được dụng ý của nàng, trong khi hấn còn đang hoảng sợ thì nàng đã cài sợi dây an toàn đó lên người, đồng thời liền ấn vào cái chốt màu đỏ.

Phún xạ khí chợt phóng đi như một ngọn hỏa tiễn, mang theo ba người bắn thẳng vào bầu trời đen kịt.

=====

Chú thích

[1] khạp thụy trùng: sâu ngủ.

Hết hồi 245

250. Hồi 246: Hàng Tuyền

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 246: Hàng Tuyền

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Chiếc hỏa tiễn con con của Thần Phong đại lực này có tốc độ thật là kinh người, chỉ trong một sát na mà nó đã phóng lên cao, hơn nữa kết cấu của nó lại càng xảo diệu tuyệt luân, trong lúc phóng vút đi như thể mà chẳng hề phát ra thanh âm nào, đã vậy lại còn làm giảm đi trở lực trong không khí rất nhiều nữa. Mộ Dung Thiên cảm thấy rất hứng thú. Trong chiến tranh, loại phún xạ khí này sẽ có tác dụng rất lớn về yếu tố bất ngờ trong việc công thành, nhưng không biết nó có thể chế tạo một số lượng lớn được hay không nữa.

Ba người thành công tránh khỏi trình sát phong cùng với các loại súng vật trình sát được bày bố ở trên không, trong vòng mười mấy giây, họ đã rời khỏi diện tích khổng lồ của Thụy Mạn gia tộc. Toàn bộ Đô Linh chỉ trong nháy mắt đã thu nhỏ lại, nhiệt độ cũng theo đó mà giảm xuống, khiến ba người cảm thấy lạnh lạnh cùng với kinh phong bay vù vù bên tai. Đến khi họ có thể chạm tay vào những đám mây đang lơ lửng ở trên không thì năng lượng ở bên trong phún xạ khí cũng xài hết, lúc này liền có hai cánh buồm màu đen ở trên phún xạ khí bật mạnh ra, mới nhìn thoáng qua thì nó trông giống như một con điều cực lớn, dưới sự hỗ trợ của sức gió, nó nhanh chóng đưa ba người bay về hướng xa xa.

Đây không phải là lần đầu Mộ Dung Thiên ở trên không nhìn xuống mặt đất, hắn từng ngồi trên lưng Phong Linh lộ của Bích Dạ và Lam Quang diệu của Khiết Tây Tập để bay tới bay lui vài lần, nhưng chỉ có lần này là bay cao nhất, ngay cả hai loại Phi hành súng vật kia cũng không bằng. Tại một chiều cao thế này, lại thêm có bóng đêm che chở cùng với việc cả ba đều mặc y phục dạ hành, cho dù là người của Tam Mục tộc cũng khó mà phát hiện được họ.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên và Đình Đình lại bị hành động bất ngờ của Khiết Tây Tập mà làm cho kinh ngạc hết sức, thế là hai đôi mắt của họ cứ mở trừng trừng mà nhìn nằng không chớp mắt.

Cuối cùng Khiết Tây Tập mới nở nụ cười thật tươi rồi và nói:

- Khải Lý tiên sinh, ta đã tạo ra cảnh tượng bị người bắt cóc, mà kẻ ác nhân kia lại chính là người. Từ hôm nay trở đi, chúng ta là người cùng thuyền, đừng nghĩ sẽ có thể bỏ ta lại được. Lam Nguyệt đế quốc không ở được nữa rồi, người tốt nhất là giờ nên nghĩ xem nên đi đâu đi, hì hì.

Mộ Dung Thiên và Đình Đình cùng liếc nhau, cả hai đều minh bạch ý tứ của Khiết Tây Tập. Nàng đã dùng hai người làm công cụ để ly khai gia tộc. Đương nhiên, cho dù không có Mộ Dung Thiên thì nàng cũng có thể sử dụng phún xạ khí để trốn đi, nhưng nếu làm vậy thì sẽ mang tội từ bỏ gia tộc. Còn như bây giờ đổi thành một vụ bắt cóc, vậy thì tình huống không giống như vậy nữa, do đó mà Khiết Tây Tập cảm thấy yên lòng hơn rất nhiều. Nếu không thì nàng đã không cần phải mang Thiên Ma Hào và Không gian giới chỉ tặng cho Mộ Dung Thiên, thì ra nàng làm vậy cũng là có ý đồ cả. Nữ tử tinh quái này cuối cùng đã chọn lựa không cam lòng khuất phục số phận đã an bày cho mình, mà nàng đã sắp sẵn kế hoạch từ trước, đồng thời còn kéo luôn cả Mộ Dung Thiên xuống nước với mình.

Nếu đổi lại là người khác, vậy thì lúc này có thể sẽ nổi trận lôi đình, hoặc là lo lắng kinh hoàng vì đang đắc tội với một đại gia tộc. Có thể nói, lúc này hắn đã không còn chốn dung thân tại Lam Nguyệt nữa, vì vậy mà chuyện này đúng là một sự đả kích rất trầm trọng. Thế nhưng Mộ Dung Thiên cũng không phải là người khác, thân phận lúc này của hắn vốn là giả nên cũng không cần phải gánh chịu trọng trách đó. Dù cho Khải Lý có bị phát lệnh truy nã thì đã sao? Điều đó cũng đâu có quan hệ gì với hắn.

Trong khi hắn bày mưu tính kế đối với Khiết Tây Tập thì đồng thời cũng bị nàng lợi dụng để bày mưu trở lại. Tuy nhiên, cũng may là hậu quả không nghiêm trọng lắm.

Tên sắc lang trong lòng thì cười thầm, nhưng ngoài mặt lại làm bộ tức giận đến nỗi không khống chế được tâm tình, tay run run chỉ vào Khiết Tây Tạng, miệng thốt không ra lời:

- Người....

Khiết Tây Tạng vẫn thản nhiên điều chỉnh cái la bàn ở trên phún xạ khí, rồi nói:

- Khải Lý tiên sinh, không cần tức giận như vậy, trong chuyến này người cũng chiếm được không ít lợi lộc mà phải không? Hơn nữa, ta đã điều tra kỹ lưỡng lai lịch của người rồi, người vốn là một cô nhi, sống đơn độc một thân một mình, không bà con thân thích, và cũng không có gì phải lo lắng. Coi như bây giờ thay đổi cuộc đời, bắt đầu một cuộc sống phiêu lưu mạo hiểm. Khả, mạo hiểm thật là kích thích tới chừng nào, chỉ nghĩ tới thôi cũng khiến cho người ta máu huyết sôi trào rồi!

Khích Tây Tạng cười thích chí đến đỏ bừng cả hai má, nhìn qua cũng biết là nàng đang hưng phấn phi thường. Một mặt nàng hưng phấn vì cuối cùng đã thoát khỏi sự ràng buộc của gia tộc sau nhiều lần thất bại, nên lúc này cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái vì đã có được sự tự do của mình, còn mặt khác thì nàng cũng hào hứng vì cuộc sống đầy mạo hiểm đang ở trước mắt.

Mộ Dung Thiên cắt hứng nói:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, lần này người đùa lớn chuyện rồi đấy, thử hỏi ta làm sao có thể về nhà được nữa chứ?

Thấy dáng vẻ phiền muộn của Mộ Dung Thiên, bao nhiêu cảm giác chán ghét hằn sâu đều bay biến hết trơn, trong lòng rất khoái chí, nói:

- Ta không thể không làm vậy, nhưng người cứ yên tâm đi, chờ sau này ta chơi đã rồi về, đến chừng đó sẽ cho người thật nhiều lợi lộc. Tuy nhiên, bây giờ thì ngàn vạn lần chớ mà giở trò gì, bằng không thì ta nhất định sẽ báo lại với gia tộc là người vì một lý do thần bí nào đó mà bắt cóc ta, chỉ sợ đến lúc đó dù người có nhảy vào thánh hà thì cũng đừng mong rửa sạch tội danh.

Vì chuyện cá nhân của mình mà phải hại người khác không thể trở về được, dù sao thì Khiết Tây Tạng cũng thấy áy náy, sau khi uy hiếp hằn xong, nàng liền an ủi hẳn:

- Khải Lý tiên sinh, ta sẽ không qua cầu rút ván đâu, chúng ta là người cùng hội cùng thuyền mà, chỉ ít thì trong khoảng thời gian ngắn này, ta vẫn chưa buông tha cho người được.

Không đành lòng bức tử Mộ Dung Thiên chỉ là một nguyên nhân, ngoài ra lối sống ở An Cách La Hy học viện đã tạo cho nàng một thói quen sống tập thể, nếu phải trốn nhà ra đi một mình thì rất là khó chịu.

Mộ Dung Thiên cảm thấy buồn cười, người buông tha ta? Lão tử còn muốn tìm cơ hội để cắt đuôi người nữa đây này.

Hai người đều có lòng riêng, còn hoạt tường khí thì đưa ba người thần không hay quỷ không biết bay ra khỏi phạm vi của Đô Linh. Lúc này Khiết Tây Tạng mới lấy ở trong túi áo ra một chú chim nho nhỏ, khi vừa ra nơi thoáng đãng, chú chim đó liền vươn mình lớn dần lên, không lâu sau thì trở thành hình dạng của Lam Quang điều. Tới lúc này Mộ Dung Thiên mới biết được Lam Quang điều cũng giống như Phong Linh lộ của Bích Dạ vậy, chúng đều thuộc loại sủng vật có thể thay đổi kích cỡ của cơ thể.

Khiết Tây Tạng cởi dây an toàn ra, rồi nhảy phốc lên lưng Lam Quang điều, Mộ Dung Thiên nhìn không được liền hỏi:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, bây giờ chúng ta đi đâu đây?

Nếu như mục tiêu của Khiết Tây Tạng cũng giống mình, vậy thì phải sớm tìm cơ hội để chuồn đi thôi.

Khiết Tây Tạng cười cười, nàng đã sớm nghĩ ra kế hoạch từ trước rồi, nên lên tiếng:

- Bắt đầu từ ngày mai, gia tộc của ta sẽ phát lệnh truy nã rộng rãi ra khắp Lam Nguyệt và các quốc gia đồng minh ở phía đông nam đại lục, như vậy thì những địa phương có thể đi được chỉ còn là những thành trì đã bị liên quân Tây Bắc chiếm giữ, hoặc là các quốc gia thù địch khác ở An Tác Tổ đại dương. Ngoài những nơi đó ra, chỉ còn lại những quốc gia trung lập mà thôi. Khải Lý tiên sinh, người nói xem, chúng ta xâm nhập vào đất địch tốt hơn hay là đến các quốc gia trung lập sẽ tốt hơn nhỉ?

Hiển nhiên không còn nghi ngờ gì nữa, địa phương mà ba người cùng chọn lựa chính là các quốc gia trung lập, chẳng những vậy mà còn chọn đích danh Tát La nữa, bởi vì nó là một đảo quốc, lại rất xa Lam Nguyệt, mà thương nghiệp ở đó rất thịnh hành, do vậy mà cũng ít bị hạn chế bởi chức nghiệp huy chương. Hơn nữa, nó còn là một nơi du ngoạn tốt nữa - đây mới chính là điều quan trọng nhất ở trong lòng Khiết Tây Tạng.

Chuyến này Khiết Tây Tạng đã chuẩn bị bỏ trốn rất chu đáo, ngoài việc không thể chịu đựng được việc phải khuất phục số phận và sống hết nửa cuộc đời bị thảm còn lại, trong tiềm thức của nàng còn có một nguyên nhân khác nữa. Nàng mong sẽ được gặp lại tên bạn cùng phòng, người đã cùng trải qua một đoạn thời gian vui vẻ, tiêu dao tự tại và đầy kích thích. Hẳn chẳng những là người hữu tình, mà còn có tư tưởng rất lạ đời nữa. Đương nhiên, trong biển người mênh mông thế này, hy vọng đó thật là xa vời, nhưng ít ra thì nó cũng còn tồn tại.

Có tốc độ kinh người, lại không bị trở ngại gì suốt dọc đường bay, mỗi lần cần phải rẽ hướng thì đã có Phi hành sủng vật giúp đỡ, vì vậy mà ba người liền nhanh chóng nhắm thẳng hướng trung tâm mật dịch tự do ở gần đó nhất, Tư Thẩn Ba Nã cảng. Chọn đường biển này để đến Tát La, tuy lộ trình có xa hơn, nhưng nó sẽ đi ngang qua hai quốc gia trung lập khác là Thủy Đô và Mộng Thành. Khiết Tây Tạng muốn mượn dịp này để đi du ngoạn luôn một phen, mà Mộ Dung Thiên cũng không có dị nghị gì. Việc mình có thể thành công tiến nhập vào Thụy Mạn gia tộc hẳn đã có nhiều người biết, nhất là hai kẻ đại biểu khác của Tát La. Nếu một trong hai kẻ đó là Bồi Đình Mật, vậy thì gã nhất định sẽ tìm cách để cướp lấy Thiên Ma Hào trong tay mình. Tuy rằng chuyến này Long vương rất xem trọng Mộ Dung Thiên, đã đặc biệt phái nhân thủ tiếp ứng cho hắn, nhưng Mộ Dung Thiên không dám bảo đảm sẽ không có biến cố gì xảy ra. Âm mưu, luôn luôn là để người ta khó lòng mà phòng bị được, mà hải cảng của Nội Lạp Đạt Hải lại là con đường trở về Tát La nhanh nhất, bọn chúng thế nào cũng cho rằng hắn sẽ thông qua đường này mà quay về Tát La, do đó mà Mộ Dung Thiên dám khẳng định là nó sẽ có nhân tuyến ở khắp nơi. Vậy thì không bằng chọn lộ tuyến xa một chút, nhưng tính an toàn lại cao hơn. Hơn nữa, thời gian lấy được Thiên Ma Hào vào tay sớm hơn dự định, do đó mà lúc này cũng không cần vội vàng gì.

Chờ tới trời sáng, khi người của Thụy Mạn gia tộc phát hiện ra Khiết Tây Tạng, Mộ Dung Thiên và Đình Đình cùng lúc thất tung, lúc đó ba người đã cách xa Đô Linh tới mấy trăm dặm. Không cần kinh qua không phận của thành trì, cũng không cần phải đi trên những quan đạo có ít ma thú, đó chính là chỗ tốt của Phi hành sủng vật. Dọc đường bay, ba người cũng có chạm trán với vài con Phi hành ma thú khác, nhưng chúng đều bị Lam Quang điều khiển, hoặc là đều bị Khiết Tây Tạng đánh rơi hết.

Trên đường bay, Mộ Dung Thiên cảm thấy rất khoái trá, nhiệm vụ đã hoàn thành hơn phân nửa, chỉ còn thiếu việc giao Thiên Ma Hào cho Long vương nữa là xong. Ngoài ra lại còn có được Không gian giới chỉ quý hiếm, do đó mà lúc này tâm tình của Mộ Dung Thiên rất tốt. Còn đối với Đình Đình, kế hoạch báo thù của nàng cũng đi cùng đường với tiền đồ của hắn, vì vậy mà nàng cũng thấy rất vui vẻ. Còn Khiết Tây Tạng thì lại vui mừng hơn hờ như một con chim yến vừa sổ lồng, trên mặt nàng hiện ra nụ cười thật tươi, mà cho tới giờ vẫn chưa ngậm miệng lại được nữa.

Với lộ trình này, nếu cưỡi Lục hành tọa kỵ thì cũng phải mất một ngày và nửa đêm mới có thể tới nơi, nhưng với Lam Quang điều khiển thì chỉ một đêm đã hoàn tất rồi. Mộ Dung Thiên suýt xoa thèm thuồng không ngớt, chỉ hận là mình không có một con giống vậy. Nhớ tới con sủng vật Tật Phong của mình, nó chỉ là một con tiểu cầu, ngoài việc tối ngày chỉ biết gặm giấy ra thì hầu như chẳng giúp đỡ được gì hết vậy.

Khi còn cách Tư Thẩn Ba Nã cảng chừng hơn mười dặm nữa, Khiết Tây Tạng liền chỉ huy cho Lam Quang điều khiển hạ xuống đất, bởi vì nó là một loại sủng vật đặc biệt nên sẽ rất dễ khiến người ta chú ý. Sau khi Tích Tích đáp xuống thì nó sẽ hóa thành một con chim nhỏ, so với dạ oanh cũng không khác bao nhiêu, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì sẽ không có cách nào để biết được nó là một loại Phi hành sủng vật cao cấp cả.

Trong lúc ba người cùng dùng khinh thân thuật để tiến về phía Tư Thẩn Ba Nã cảng, Khiết Tây Tạng đã trở tài dịch dung và khiến cho Mộ Dung Thiên với Đình Đình đều phải cực kỳ ngạc nhiên, và cũng chính vì thế mà lại càng khiến cho nàng được đặc ý không ít. Khiết Tây Tạng vốn đã rất nhuần nhuyễn trong việc hóa trang, nên không lâu sau, tóc tay, mặt mũi, màu da, vv...tất cả đều thay đổi hết. Lúc này nàng không biến thành hình dạng của Tật Hy nữa, bởi vì người trong gia tộc đều nhận ra thân phận đó của nàng, vì vậy mà lúc này nàng đã biến thành một nữ thương nhân thành thực diễm lệ. Chức nghiệp này rất bình thường ở một địa điểm mật dịch trung lập, tuy nhiên, nữ thương nhân thì cũng khá là hiếm thấy.

Còn Mộ Dung Thiên và Đình Đình thì được Khiết Tây Tạng dành cho hai chiếc mặt nạ để biến thành tùy tùng và muội muội của nàng. Rốt cuộc, nguyên bản là một thương nhân, vậy mà giờ đây lại biến thành một nam tùy tùng, còn nàng tiểu công chúa vốn không phải thương nhân thì lại biến thành một thương nhân, lại còn có thân phận chủ tớ đảo lộn từng pheo, và quan hệ thì cũng rối tung rối mù cả lên. Và cứ thế, ba người hiên ngang bước đi những bước đầu tiên ở trên cuộc lữ hành tràn đầy phiêu lưu mạo hiểm của Khiết Tây Tạng.

Hết hồi 246

251. Hồi 247: Cao Thủ

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 247: Cao Thủ

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Tư Thẩn Ba Nã cảng so với hải cảng của Nội Lạp Đạt Hải còn nhỏ hơn nhiều lắm, mà số lượng thuyền đội rời bến cũng tương đối ít ỏi nữa. Mỗi ngày đi Thủy Đô, Mộng Thành, rồi sau cùng mới tới Tát La thì chỉ có độc một thuyền vào buổi trưa. Khi mà đám người của Mộ Dung Thiên tới được mục tiêu thì lúc đó đã là chín giờ tối, sau giờ đó, đừng nói là có một chiếc thuyền nào rời bến, ngay cả những đội thuyền của binh tuần tiểu cũng không qua lại nữa. Nơi đây là Bạo Phong hải hạp (eo biển Bạo Phong) cách Tư Thẩn Ba Nã hải không xa, chiều dài của nó chỉ độ chừng trăm dặm hải lý. Mỗi buổi tối sau chín giờ thì ngoài khơi sẽ nổi sóng dữ, biển động, cuồng phong, và nước xoáy, vv....tất cả đều là những điều kiện ác liệt khiến cho những tài công giỏi nhất và giàu kinh nghiệm nhất cũng phải ngán sợ. Cho dù Hải mao là loại hải thú di chuyển ở trên biển bình ổn nhất thì cũng bị ném tới ném lui như thường, vậy thì không cần nói đến những loài hải thú khác nữa. Ngoài những điều đó ra, việc đáng sợ nhất chính là vào thời khắc đó, ở ngoài khơi sẽ xuất hiện rất nhiều hải ma, chúng sẽ tuần ra như sóng xô bờ, nhiều không đếm xuể, số lượng và cấp bậc của chúng cũng đủ khiến người ta kinh sợ rồi.

Không có một ai lại muốn lấy cái mạng nhỏ của mình ra để đùa giỡn cả, khi không lại đi mạo phạm thiên uy của thiên nhiên, lại thêm ngoan cố chống lại đám hải ma đông vô số kể của Bạo Phong hải hạp nữa, đó không phải là một hành động anh dũng, mà nó chỉ là một hành động rất ngu xuẩn mà thôi. Bởi vậy, mỗi tối tới chín giờ, những thuyền đội đi ngang qua Tư Thẩn Ba Nã cảng và Bạo Phong hải hạp đều phải kiểm chỗ để neo lại, các tuần thú sư thuyền trưởng, thủy thủ và cả hành khách đều lên bờ để thả sức thác loạn và ngắm thưởng phong cảnh hữu tình của cảng, lại có các mỹ nữ đến từ khắp nơi trên toàn quốc, rượu nguyên chất, thức ăn, vv....Trong hoàn cảnh chiến tranh hiện nay, người của hai phe đối lập thật khó mà có được bầu không khí hài hòa như tại đây.

Khiết Tây Tạng vốn không vội đến Tát La, nàng cho rằng tạm thời trong lúc này thì Tư Thẩn Ba Nã cảng vẫn là một nơi an toàn, gia tộc của nàng tuyệt sẽ không nghĩ tới “người thợ hại” ở trong cuộc “bắt cóc” giả tạo này lại chính là người đạo diễn toàn bộ sự việc. Khi họ không có đầu mối, tất nhiên họ sẽ triển khai lục soát trong phạm vi cảnh nội của Lam Nguyệt trước, bởi vì ngoài Phi hành sủng vật cao cấp như Lam Quang điều của nàng ra, những phương thức khác đều không thể chỉ trong một ngày một đêm mà rời khỏi Lam Nguyệt được, cho dù chỉ tới gần biên giới cũng không được nữa. Hơn nữa, dù bây giờ có muốn gấp cũng không được, vì dù có cho thật nhiều tiền thì cũng không ai dám ra khơi hết, chẳng có ai lại chệch mạng mình sống thọ bao giờ cả.

Điểm hay nhất của một trung tâm mật dịch lớn tại các quốc gia trung lập đó là tất cả các nơi có thể tiêu tiền đều không đòi hỏi phải kiểm tra huy chương chức nghiệp. Nếu muốn được phục vụ, ngoài tiền ra thì cũng chỉ lại có tiền mà thôi. Chỉ cần trong túi có kim tệ sung túc, vậy là có thể hưởng thụ được tất cả mọi thứ, bất luận người là một người dân bình thường hay là một tên tội phạm bị truy nã gắt gao, tất cả cũng đều như nhau. Do đó mà trung tâm mật dịch của các quốc gia trung lập đều là những nơi long xà hỗn tạp, và chúng cũng trở thành những mảnh đất an lành của những tên tội phạm.

Ở đây hoàn toàn được chi tiêu tự do, nhưng nếu muốn ở lại để kinh doanh kiếm tiền thì lại cần phải có chức nghiệp huy chương, tuy nhiên, thủ tục cũng không quá phiền phức, nên cũng dễ dàng đối phó. Thế nhưng ngoài việc chi tiêu và buôn bán ra, nếu có ai muốn tham dự vào nội bộ chính trị thì sẽ rất khó, mà điều kiện cũng hà khắc vô cùng. Việc này cũng giống như lúc trước Mộ Dung Thiên phải tham gia hải liên vậy, đó là một trong những phương pháp có thể thực hiện được, nhưng vẫn phải có sự tiến cử của những nhân sĩ có uy tín cực cao; hơn nữa, tự bản thân phải không ngừng nỗ lực, đồng thời cũng phải trông vào vận khí nữa thì mới mong đặt chân vào quan trường được.

Khiết Tây Tạng dễ dàng dần xếp được một nơi trú chân tốt, sau đó liền cao hứng bừng bừng mà ra ngoài “tầm hoan thác loạn”. Địa phương nào càng hỗn loạn thì nàng lại càng cảm thấy được tính kích thích của mạo hiểm. Cuối cùng cũng không uổng phí một phen tâm tư để bày bố kế hoạch thoát ly khỏi gia tộc, đồng thời lại còn mang theo “muội muội” và “tùy tùng” nữa.

Trước khi tới được Tư Thẩn Ba Nã cảng, Mộ Dung Thiên vẫn lo lắng không biết có nên tìm cơ hội để cắt đứt cái đuôi Khiết Tây Tạng hay không, vì sau khi đến được Tát La rồi thì cũng không thể nào để nàng đi theo mình được. Tuy nhiên, cuối cùng tên sắc lang đã quyết định cứ tiếp tục đi theo lộ trình của nàng đã vạch ra, đến cuối lộ trình thì mới cùng với Đình Đình lên đi. Tuy hiện nay song phương đều đang lợi dụng nhau, nhưng dù sao thì nàng tiểu thư này cũng đã giúp mình không ít, đây coi như là một chút báo đáp cho nàng ta vậy.

Khiết Tây Tạng chọn một căn tửu điểm bình dân có tên gọi là “Bất Dạ Thiên”, vì bị ảnh hưởng bởi tư tưởng của Mộ Dung Thiên, nên nàng cũng thích những nơi náo nhiệt ấm ỉ. Khác với những quán ăn cao cấp của dòng dõi và những nơi giải trí phổ thông khác, nơi đây có những màn biểu diễn rất khô gợ, các nàng mỹ nữ của Xà tộc ăn mặc rất gợi cảm đang biểu diễn những màn múa cột ở ngay trung tâm tửu điểm, họ thỏa thích uốn éo bờ mông tròn trịa và vòng eo nhỏ nhắn, tuy còn kém xa vũ thoát y, nhưng với những màn biểu diễn nóng bỏng đó cũng đủ cho khách nhân điên cuồng rồi. Những người đứng gần đó cũng đều nhún nhảy theo từng động tác của các vũ cơ, xem ra cũng chẳng khác gì những phòng nhảy Disco ở Địa cầu là bao.

Khiết Tây Tạng cảm thụ được bầu không khí náo nhiệt, nên cao hứng uống một hơi cạn sạch mấy bình mỹ tửu Bích Ngọc Dịch, nàng ăn to uống lớn như những giang hồ hào khách chứ không có một tí hơi hướm nào của thực nữ cả, đã vậy lại còn không ngừng cạ ly với những khách nhân khác ở trong tửu điểm, hành vi cực kỳ phóng dăng. Mộ Dung Thiên hơi có chút bội phục đối với Khiết Tây Tạng, tính khí của nàng thiên kim đại tiểu thư này đúng là khó bảo một cách khác thường, ngay cả loại tửu điểm sôi động mang đầy hơi hướm nhục dục này mà nàng cũng dám tới, lại còn chơi hết mình như vậy nữa chứ.

Tuy nhiên, tửu lượng của Khiết Tây Tạng cũng không tệ, ngay cả những người Dã Man nhân nổi tiếng là uống khỏe, vậy mà cũng phải trợn mắt há miệng mà nhìn nàng. Không biết có phải vì nàng tu luyện ma pháp nên có tác dụng khắc chế hơi men hay không, hoặc là nàng bẩm sinh đã có tửu lượng cao như thế rồi.

- Tới đây, các người cùng đến hết đi, uống cho thống khoái một chút nào!

Khiết Tây Tạng gơ cao chiếc dạ quang bôi, rồi hướng về phía Mộ Dung Thiên và Đình Đình mà vẫy vẫy gọi, ý bảo bọn họ cũng tới tham dự cho vui. Hơi men không khiến cho Khiết Tây Tạng ngã xuống, nhưng nàng lại rất hưng phấn, toàn bộ khuôn mặt đều ửng hồng, tựa như muốn chảy nước ra vậy. Có lẽ đó không phải do sức rượu, mà là do niềm vui sướng vì đã thoát ly ra khỏi xiềng xích của gia tộc tạo nên.

Tửu lượng của Mộ Dung Thiên trước kia vốn đã rất khá rồi, nhưng kể từ ngày rời khỏi Địa cầu, không biết có phải là vì gien tổ hợp và kết cấu cơ thể của nhân loại ở trên đại lục có khác biệt hay không, nhưng cứ dựa theo sự tăng trưởng của thực lực mà tửu lượng của hắn cũng càng ngày càng tăng theo. Hiện tại, có thể nói là hắn uống ngàn chén không say cũng không ngoa. Còn Đình Đình thì trong lúc được bồi dưỡng để trở thành Vu nữ, nàng đã đạt được khả năng miễn dịch cực cao đối với rượu, nên cũng không sợ gì vài

chén. Tuy nhiên, lúc này hai người cũng không thể hoàn toàn coi thường vật phẩm có thể làm loạn tính như rượu được, vì họ còn đang mang nhiệm vụ quan trọng trên người, mà Tư Thẩn Ba Nã căng lại là một trong những địa phương hỗn loạn nhất trên đời, tuyệt đối không thể sơ ý lơ là, vì vậy mà cả hai chỉ nhắm nháp lấy lệ với Khiết Tây Tập mà thôi.

- Khải Lý tiên sinh, dường như chúng ta đang bị theo dõi đấy, ngài hãy nhìn vào góc trong cùng của tửu điểm kia.

Trong tiếng huyền não ồn ào của tửu điểm, Đình Đình dùng Tự Âm thuật để nhắc nhở Mộ Dung Thiên, nàng cảm thấy có một nhóm người lúc nào cũng làm như vô ý nhìn sang phía họ vậy.

Mộ Dung Thiên làm như không nghe thấy gì, chỉ hớp một ngụm rượu, rồi thản nhiên nói:

- Không cần lo lắng, mục tiêu của họ là chiếc bàn ở phía sau chúng ta, chẳng may chúng ta lại vừa khéo bị kẹt ở giữa mà thôi.

- Ủa, thế à?

Đình Đình theo bản năng liền nhìn về hướng Mộ Dung Thiên vừa nói, thì ra chiếc bàn phía sau bọn họ có một nhóm mười người, y phục của họ cho thấy họ đều là những người có chức nghiệp bình thường, không có chỗ nào xuất chúng cả. Tuy nhiên, người ta không thể ở tại Tư Thẩn Ba Nã căng này mà phân định rõ tiêu chuẩn về thực lực được. Từ sau khi chiến tranh bùng nổ, loại phục trang như ẩn sĩ đã bị nghiêm cấm toàn diện, do đó mà hóa trang cũng trở nên thịnh hành, đặc biệt là đối với những người có thân phận đặc biệt; mà nó lại càng phổ biến tại Tư Thẩn Ba Nã căng. Tuy đây là một nơi tự do, nhưng những tội phạm bị truy nã và không có chỗ dung thân tại các quốc gia khác cũng không thể trốn mặt thật ra ngoài được, tất nhiên bọn họ phải thay tên đổi họ, rồi dùng một thân phận khác không khiến ai nghi ngờ để mà làm lại cuộc đời. Bất cứ một ai, hoặc là võ sĩ cấp thấp, hoặc là lão bản của một tửu điểm nhỏ, thậm chí cũng có thể là những khách nhân không để lộ chân tướng, vv...đều có thể là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

Có thể nói ở trong nhóm người đó, người mà hấp dẫn ánh mắt của người ngoài nhiều nhất chính là một nữ ma pháp sư, bởi vì nàng là nữ nhân duy nhất, mà lại ngồi ở vị trí chủ tọa và cũng là người nhỏ tuổi nhất nữa. Chiến tranh đã khiến cho bộ phục trang kín mít vốn chỉ chứa ra hai mắt của ma pháp sư phải sửa đổi lại, từ cổ trở đi thì bắt đầu chia làm hai đoạn, lần lượt phân thành chóp mũ và trường bào. Tuy nhiên, vì để giữ lại nét truyền thống và tập quán lâu đời của ma pháp sư, toàn bộ đại lục đều thống nhất cho phép cổ áo trên trường bào của họ được may thật cao, có thể che khuất cằm cùng với miệng và một phần của gương mặt. Vì vậy mà lúc này nhìn vào hình dạng của nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài, người ta có thể thấy nàng là một nữ tử có dung mạo rất mỹ lệ và tràn trề khí chất thành thực. Nàng có mái tóc thật dài màu ô liu, cực kỳ hiếm thấy, tuy lúc này nàng đang cúi đầu, nhưng với vầng trán nhô cao, tựa như không thể che giấu được lòng tự tin của nàng, khiến cho người ta có ấn tượng nàng là một nữ cường nhân.

Khi Đình Đình cẩn thận dùng thần quan thuật để chú ý mọi động tĩnh xung quanh, nàng phát hiện đám người này tuy cũng có biểu hiện hào hứng như những khách nhân khác, nhưng những cơ thịt ở trên mặt họ lại cứng nhắc, đồng thời cũng thiếu đi sự phấn khích phát ra từ nội tâm. Hiển nhiên họ không phải đơn thuần là tửu khách tới đây để tìm vui.

Mộ Dung Thiên lại nói:

- Cao thủ, cả hai nhóm người này đều là cao thủ.

Nhân quang của hân hôm nay không còn thấp kém như xưa nữa, chỉ nhìn lướt qua đã có thể nhận ra ngay.

Đình Đình cũng cảm thấy được bọn họ đều không đơn giản, nhưng vẫn có chút nghi ngờ, vì thông thường các nhân vật bị truy nã đều là những người độc hành, thân phận thực sự ngoài người đó ra thì không ai biết được, do đó mà họ không có khả năng là một đoàn thể hay tổ chức nào đó mới phải.

Mộ Dung Thiên ngưng tụ thanh âm rót vào tai Đình Đình lần nữa:

- Chúng ta đừng gây chuyện, cứ coi như là không hay biết gì là được.

Nơi này tuy hỗn loạn không chịu nổi, nhưng ai nấy cũng đều giữ quy tắc “người không phạm ta, ta không phạm người”, chỉ cần đừng làm anh hùng bênh vực kẻ yếu để mà xen vào việc người khác, vậy thì sẽ bảo

đảm được an toàn cho bản thân mình.

- Được!

Đình Đình gật đầu biểu thị sự tán đồng của mình. Đối với sức quan sát động tĩnh của Mộ Dung Thiên, nàng thực sự rất bội phục. Rõ ràng nhóm người kia ngồi ở phía sau hắn, còn hắn thì vẫn đang mãi mê ăn uống và không hề quay đầu lại nhìn, vậy mà không biết đã phát hiện ra dị trạng từ lúc nào nữa.

Chờ cho thêm hai, ba màn vũ nữa kết thúc, Mộ Dung Thiên liền nháy mắt ra hiệu với Đình Đình, nàng lập tức hiểu ý, vội nói với Khiết Tây Tật:

- Tỷ tỷ, muội thấy tỷ uống nhiều lắm rồi, hay là chúng ta trở về đi.

Mặc dù lúc này hai nhóm người kia chưa xảy ra xung đột, nhưng Mộ Dung Thiên cảm thấy nơi này không thích hợp ở lâu.

Khiết Tây Tật khoát khoát tay, tỏ vẻ cự hững, nói:

- Về cái gì, ta....ta còn tỉnh táo lắm mà.

Đầu lưỡi của nàng bắt đầu riu lại rồi, tuy nàng có từ lượng khá, nhưng nãy giờ uống liều mạng như vậy thì làm sao mà chịu nổi.

Mộ Dung Thiên thấy hơi đau đầu, nàng tiểu thư này quả nhiên không biết thế nào là đường đời hiểm ác mà, nếu tình hình cứ như vậy thì đợi đến lúc nàng uống say khướt rồi tiết lộ thân phận của mình, chừng đó sẽ phiền phức lắm đây.

Ngay trong lúc nàng đang bực bội vì không tìm được bạn rượu, đột nhiên có một người từ trong đội vũ công chui ra, đồng thời còn đặt mông ngồi vào chỗ trống ở bên cạnh ba người họ, rồi nói:

- Chư vị vui vẻ chứ? Có thể cùng uống vài ly chăng?

Hết hồi 247

252. Hồi 248: Ngâm Du

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 248: Ngâm Du

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Tại Tư Thán Ba Nã cảng, một địa phương mà người người đều mang lòng đề phòng với nhau, vậy mà một người xa lạ lại chủ động làm ra một việc quá phận hiếm thấy như vậy, khiến cho Mộ Dung Thiên lập tức cảnh giác ngay, đưa ánh mắt nhìn lên người vừa đến.

Đó là một thanh niên mặc trang phục rất đặc biệt, trên người đeo rất nhiều vòng xuyến, từ tay chân tới cổ đều đeo đầy các loại trang sức mang phong cách cổ xưa, giống hệt như những dân tộc thiểu số ở Địa cầu vậy. Da dẻ của hắn trắng đến kinh người, so với giới nam sĩ gần đây ở đại lục lại thịnh hành việc để nước da ngăm đen thì lại hoàn toàn đối lập. Gã thanh niên đó cầm trong tay một chiếc quạt xếp, cử chỉ tiêu sái ưu nhã, phong độ có thừa. Khuôn mặt tuấn tú, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, thể nhưng chữ “tú” ở đây lại thiếu mấy phần dương cương và có thêm vài phần âm nhu. Lúc này có một làn gió thơm thoải đến, rất có thể làn hương đó là do sợi dây chuyền bằng gỗ hoặc cũng có thể là do son phấn dày đặc ở trên người gã tỏa ra.

Mộ Dung Thiên lục soát trong trí nhớ, nhưng hắn vẫn không nhớ ra được ở trên đại lục lại có một nhân vật nào như vậy, hơn nữa những khách nhân khác ở trong tửu điểm cũng không hề để ý đến gã, như vậy gã cũng không phải là một cường giả đỉnh đỉnh đại danh rồi. Mộ Dung Thiên không hề có hứng thú với nam nhân, cho dù gã có xinh đẹp cỡ nào cũng vô dụng; hơn nữa đột nhiên ở đâu lại nhảy ra một tên cực kỳ khả nghi, vì theo Mộ Dung Thiên biết, quật xếp rất thịnh hành ở Lan Lăng đế quốc, một quốc gia nằm tại phía tây bộ của đại lục. Quốc gia đó nằm sát bên cạnh sa mạc, khí hậu khô ráo nóng bức và ít khi có gió mát, do đó nên họ mới chế ra loại công cụ tạo gió cầm tay rất đặc biệt này. Trang phục của người dân ở đó lúc nào cũng rộng thùng thình, nhưng những quốc gia khác lại cho rằng y phục như vậy rất tiêu sái, vì thế nên mới bắt chước theo, không ngờ trong nhất thời, nó liền trở nên rất thịnh hành trong giới trẻ của xã hội thượng lưu.

Mộ Dung Thiên lập tức bắt đầu suy đoán ý đồ của kẻ mới đến. Khiết Tây Tạng nửa đêm trốn đi, lộ tuyến hẳn là không ai biết đến; hơn nữa, Mộ Dung Thiên tin rằng ba người cải trang rất khéo, người ngoài sẽ không nhìn được sơ hở khi chỉ nhìn bề ngoài đơn giản như vậy, mà dù cho có nhìn ra sơ hở thì họ cũng không kéo đến rầm rộ như thế, bộ chẳng lẽ không sợ con mồi có sự phòng hờ hay sao? Nếu họ đã không vì Khiết Tây Tạng hay vì cái thân phận chân chính của mình mà đến, vậy thì họ đến vì nguyên nhân gì?

Chẳng lẽ gã coi trọng Khiết Tây Tạng hay là Đình Đình? Bởi vì tư sắc của nàng Thụy Mạn tiểu công chúa và nàng Vu nữ kia trong lúc này cũng không tầm thường chút nào, vì nếu muốn cho một mỹ nữ hóa trang thành xú phụ để không bị bại lộ thân phận thì còn khó chịu hơn là giết nàng ta đi nữa. Do đó mà hai người họ sau khi thay đổi dung mạo, họ vẫn có sắc đẹp thu hút người ta như thường; đương nhiên, xác suất bại lộ cũng tăng lên một mức nhất định. Mộ Dung Thiên không bằng lòng với cách làm đó của họ, đồng thời cũng từng phản đối mãnh liệt, nhưng rốt cuộc họ cũng không tiếp nhận lời kiến nghị chính xác của hắn, vì vậy mà điều đó đã làm cho hắn buồn bực không thôi. Vậy mà thiên hạ vẫn nói nam nhân là một loại động vật chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, nhưng còn nữ nhân một khi đã thích làm đẹp thì cũng đâu thêm nói lý như ai.

Tuy là có chút hoang đường, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn nghi ngờ có thể gã đã nhầm trúng Khiết Tây Tạng hoặc là Đình Đình nên mới đến đây. Đó cũng là lý do duy nhất mà hắn có thể nghĩ ra.

Mộ Dung Thiên thở dài một hơi, tỏ ý bất đắc dĩ, nếu hai người họ hóa trang cho khuôn mặt xấu đi một chút, tất sẽ không dụ đám ong bướm kéo tới và cũng không rắc lầy phiền phức rồi. Tuy nhiên, thân phận hiện nay của hắn là “tù tòng” nên không thể lên tiếng nhắc nhở “chủ nhân” được, vì vậy mà hắn ho khan một tiếng, ra dấu cho Khiết Tây Tạng từ chối, để tránh phải sinh sự lôi thôi.

Không biết là Khiết Tây Tạng không hiểu ám hiệu của hắn, hay nàng căn bản không muốn nghe lời khuyên cáo của hắn. Lúc này trước mắt nàng chợt thấy sáng bừng, đó không phải là vì người này anh tuấn và đầy sức thu hút, nhưng đó là vì rốt cuộc nàng đã tìm được bạn rượu. Trong lúc uống rượu mà không có người cùng uống, vậy thì còn buồn bực hơn cả so với việc đi tiểu tiện mà không có giấy vệ sinh vậy. Do đó mà lúc này Khiết Tây Tạng cảm thấy như vừa gặp cứu tinh vậy, cao hứng phi thường, lập tức đáp ngay:

- Tốt, hay lắm!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì suýt ngất đi luôn, nữ nhân này thật không biết giang hồ hiểm ác đáng sợ biết dường nào, làm chuyện gì cũng chỉ dựa theo ý thích của mình thôi, chẳng thèm nghĩ đến hậu quả gì ráo. Nhất định phải sớm tuyệt giao với nàng, tuyệt giao à, không thôi thì lão tử sẽ bị nàng làm khổ chết luôn! Mộ Dung Thiên thầm cầu nhào một tiếng.

- Ha ha, thật là quá tốt, xem ra tiểu thư đúng là một vị cân quốc anh thư, hào khí ngất trời không kém gì các đấng tu mi cả.

Thanh âm của gã trong trẻo như tiếng ngọc reo, thật động lòng người. Thế nhưng khi lời của gã rơi vào tai Mộ Dung Thiên thì chỉ khiến cho lông tóc của hắn dựng hết cả lên.

Khiết Tây Tạng đắc ý nói:

- Đa tạ đã quá khen! Phải rồi, xin hỏi tiên sinh tên gọi là chi?

Bạch y công tử mỉm cười, để lộ ra hàm răng chính tề trắng như ngọc, đáp:

- Thiết Nhĩ Tây.

Gã hơi dừng lại một chút rồi nói:

- Tiểu thư, xin hỏi phương danh của nàng và nhị vị bằng hữu đây?

Nhìn thấy đôi mắt lơ đãng của Khiết Tây Tạp, Mộ Dung Thiên và Đình Đình đều cảm thấy toát mồ hôi tay, cả hai đều sợ Khiết Tây Tạp rượu vào lời ra, nói luôn những gì không nên nói. Phải biết rằng, hiện tại tin tức do Thụy Mạn gia tộc rải đi đã truyền ra khắp phân nửa đại lục rồi, sau việc bắt cóc Khiết Tây Tạp, Khải Lý cũng trở thành đại nhân vật luôn. Trong khi đó, Tư Thẩn Ba Nã càng cách Lam Nguyệt không xa, lại là nơi tụ tập của đủ mọi hạng người, vì vậy mà tin tức cũng đặc biệt linh thông.

- Ta là....ta là....

Khiết Tây Tạp hiển nhiên có chút mơ hồ, trong lúc nhất thời, nàng không nhớ ra được giả danh mà mình đã đặt sẵn, phải qua mấy giây sau mới nói:

- Đại An Na, là một nữ thương nhân muốn ra ngoài làm ăn buôn bán.

Mộ Dung Thiên và Đình Đình nghe vậy thì ngẫm thử phào nhẹ nhõm, may mà đầu óc của nàng ta lúc này còn bảo trì được một chút tỉnh táo.

Thiết Nhĩ Tây mở chiếc quạt xếp của mình, quạt quạt mấy cái, rồi nói:

- Đại An Na, thật là một cái tên rất dễ nghe!

Khiết Tây Tạp nghe khen mà cảm thấy rất hài lòng, nàng nở nụ cười tươi như hoa, vì lúc chọn cái tên này, nàng đã tốn một phen công phu rồi, hôm nay có người biết thưởng thức nó, tất nhiên là khiến cho nàng được vui nhiều.

Mộ Dung Thiên thấy thế thì trong lòng chửi thầm: “Thật là ngốc, đại tiểu thư người mà nói mình tên hoa thì gã cũng sẽ khen là tên hay thôi, bộ không biết đó là lời khách sáo hay sao chứ?”

- Muội muội của ta tên là A Duy Oa, còn gã tùy tùng thì tên là Bối Á Đặc.

- A Duy Oa tiểu thư, Bối Á Đặc, mạnh giỏi chứ?

Thiết Nhĩ Tây tỏ vẻ nhiệt tình, đối với thân phận tùy tùng của Mộ Dung Thiên cũng không khinh thị chút nào, nhưng chính vì điều đó mà càng làm cho hắn phải cảnh giác hơn. Có một câu danh ngôn rất hay: “không có chuyện gì mà ân cần, vậy nếu không phải gian thì là tặc.”

- Đừng thèm quan tâm đến bọn họ, người xem bọn họ lẽ mề như thế, cả uống rượu cũng không được sảng khoái nữa.

Trong lời nói của Khiết Tây Tạp có ẩn chứa không ít ý châm chọc, sau đó nàng nâng chén về phía Thiết Nhĩ Tây rồi nói:

- Lại đây, ta mời khách!

Thiết Nhĩ Tây cũng nâng chén lên rồi hé môi cạn sạch, tuy hành động rất thẳng thắn mau lẹ, nhưng mỗi cái nhấc tay nhấc chân đều rất ưu nhã đẹp mắt, đúng là như nước chảy mây trôi vậy. Còn Khiết Tây Tạp thì thô lỗ hơn, sau khi cạn xong một hơi, nàng còn thò lưỡi ra ngoài liếm liếm quanh môi nữa, nhưng không ngờ hành động không phải của thực nữ đó lại có phần hấp dẫn mê người.

Dựa theo tình hình hiện nay, Đình Đình là người có quyền phát ngôn hơn cả Mộ Dung Thiên, do đó mà không cần đợi hắn nhắc nhở, nàng vội lên tiếng hỏi ngay:

- Thiết Nhĩ Tây tiên sinh, xin hỏi ngài là người bản địa à?

Thiết Nhĩ Tây nở nụ cười đầy tao nhã rồi đáp:

- Không phải, ta đến từ văn minh cổ đô Áo Lan Đa, là một Ngâm du thi thân (người ngâm thơ rong), thích chu du khắp nơi trên đại lục, lần này chỉ tình cờ đi ngang qua Tư Thẩn Ba Nã cảng mà thôi. Thật không giấu giếm, trạm kế tiếp của ta là Tát La, lúc mua vé, ta đã đứng phía sau chư vị không xa, nên phát hiện được mục tiêu của chư vị cũng giống ta. Rồi bây giờ lại gặp nhau ở tứ điểm này, lại thấy Đại An Na tiểu

thư đây rất hào sảng, nên có ý muốn kết giao. Lữ trình dài đằng đặc, có thêm vài vị bằng hữu để trò chuyện cũng thú mà. Nếu ta có chỗ nào mạo muội, xin hãy lượng thứ cho.

Áo Lan Đa là một địa phương có di tích cổ được bảo tồn lâu đời nhất ở trên Thần Phong đại lục, chỉ đứng sau cấm khu của thần thôi. Nó là một thành quốc độc lập chỉ lớn bằng một tòa thành siêu cấp, về ngoài của thành cùng với nền văn minh của nó đều toát ra mùi vị cổ điển thật dày đặc, được xưng là nguồn khởi thủy của những Ngâm du thi thân. Ngâm du thi thân là một loại chức nghiệp phụ trợ cho chiến đấu chức nghiệp, họ không có năng lực chiến đấu trực tiếp, nhưng lại có thể thông qua việc diễn xướng hoặc ngâm vịnh những loại thơ ca kích thích đấu chí của các võ giả, đặc biệt là đối với các đối tượng như cuồng chiến sĩ và những Thú nhân có thể thú hóa. Tác dụng của họ có chút tương tự so với các tế ty và thôi miên sư ở trên chiến trường, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Lời nói của gã khá hợp tình hợp lý, nhìn kỹ lại gã, vô luận là cách ăn mặc, cử chỉ, hay lời nói, quả thật tất cả đều rất giống với người ngâm thơ rong. Những người có chức nghiệp này cũng không nhiều, nhưng nó lại là một chức nghiệp nhân nhả nhất và cũng được mở mang kiến thức rộng rãi nhất. Trong thời hòa bình, việc mà bọn họ yêu thích nhất chính là chu du khắp nơi, thưởng thức phong thổ khác nhau ở trên đại lục. Những Ngâm du thi thân phần lớn đều rất cởi mở, đầy nhiệt tình và phóng khoáng, vui vẻ giúp người, vì thế mà họ kết giao rộng rãi, trên từ quý tộc dưới đến bình dân đều đối xử bình đẳng. Có người nói, mỗi lần họ đi đến đâu thì sẽ mua sắm vài món vật phẩm trang sức có giá trị kỷ niệm ở đó mà đeo lên người. Trên người càng nhiều vật kỷ niệm thì sẽ cho thấy người đó càng đi được nhiều nơi hơn, và điều đó cũng chính là điều khiến cho bọn họ kiêu hãnh nhất. Cứ nhìn vào phục sức của Thiết Nhĩ Tây, coi bộ gã đã tới được không ít chỗ rồi.

Nếu như gã đúng là người ngâm thơ dạo, như vậy thì việc tự dừng lại đến làm quen kiểu này cũng không có gì là lạ, bởi vì cá tính của họ vốn vẫn luôn chủ động, thế là lòng cảnh giác của Mộ Dung Thiên cũng giảm đi đôi chút, nhưng hẳn cũng không thể hoàn toàn tin hết vào lời nói của Thiết Nhĩ Tây được.

Trên mặt Khiết Tây Tap lộ ra vẻ hiếu kỳ và hưng phấn, nàng hỏi:

- Thật à? Thiết Nhĩ Tây tiên sinh, vậy người có thể kể cho chúng ta nghe những kinh lịch đặc sắc của người hay không?

Nàng thích mạo hiểm, cho nên vẫn hằng ước ao có được cái chức nghiệp tự do nhất trên đời là Ngâm du thi thân này, giờ đây gặp được một người coi như cũng thỏa mãn phần nào.

Thiết Nhĩ Tây cười nói:

- Đương nhiên là được chứ, nhưng ngày mai chúng ta sẽ đi chung thuyền, đến lúc đó sẽ còn rất nhiều cơ hội mà, phải không?

Mộ Dung Thiên muốn ngăn cản nhưng cũng không kịp nữa rồi, Khiết Tây Tap vừa nghe xong thì đã vỗ tay đánh bốp và đáp ứng ngay:

- Hay lắm, người nói đúng, việc quan trọng bây giờ là cứ uống cho đã và xem nhảy múa thôi.

Sau khi uống thêm mấy chén, Thiết Nhĩ Tây lại nói:

- Đại An Na tiểu thư, ta còn phải tranh thủ một tí thời gian còn ở lại Tư Thẩn Ba Nã cảng mà dạo quanh một lát, sẵn tiện mua thêm vài món vật kỷ niệm luôn, ngày mai chúng ta sẽ gặp lại trên thuyền nhé.

Khiết Tây Tap vui vẻ đáp:

- Được!

Thiết Nhĩ Tây lại chuyển ánh mắt sang phía Mộ Dung Thiên và Đinh Đình rồi nói:

- A Duy Oa tiểu thư, Bối Á Đặc, hẹn gặp lại!

Sau đó gã liền đứng dậy và nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Khiết Tây Tap vui vẻ thốt:

- Xem ra lữ trình của ta sẽ không buồn chán rồi, người nói có phải không, Bối Á Đặc?

Mộ Dung Thiên nhìn bóng lưng của Thiết Nhi Tây cho tới khi khuất hẳn, sau đó mới lẩm bẩm:

- Xác thực là không buồn chán, nói không chừng còn đặc sắc ngoài ý liệu nữa kìa.

Hết hồi 248

253. Hồi 249: Thị Huyết

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 249: Thị Huyết

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Trong tửu điểm, nhóm người của nữ ma pháp sư có mái tóc dài màu ô liu dẫn đầu rời khỏi nơi đó trước, sau đó không bao lâu thì nhóm người vẫn một mực lưu ý tới họ cũng bỏ đi luôn. Do đó mà có thể thấy suy đoán của Mộ Dung Thiên không sai chút nào. Mục tiêu của họ không phải là bọn hắn, mặc dù tình hình như vậy cũng khá hơn, nhưng hắn vẫn không ngừng tìm hiểu nguyên nhân trong đó. Có đôi lúc lòng hiếu kỳ sẽ khiến người ta rước lấy đại phiền phức.

Khiết Tây Tạng vẫn tiếp tục cao hứng, không có một chút ý định rút lui tí nào. Tư Thản Ba Nã cũng càng náo nhiệt như con đường Bất Dạ ở Thượng Kinh vậy, không có phân chia ngày và đêm, tửu điểm kinh doanh suốt đêm, vì vậy mà Khiết Tây Tạng uống suốt tới gần nửa đêm thì mới say khướt và để cho Đình Đình đi về quán trọ.

- Khải Lý tiên sinh, ngài xem kìa....

Đình Đình cười cười hát hăm về phía Khiết Tây Tạng đang nằm ở trên giường, ngẫm ám chỉ đó là một cơ hội tốt. Sức phòng ngự của nữ nhân khi ở trong tình huống ấy hầu như là con số không. Đương nhiên, hàm ý của Đình Đình cũng có nửa phần là đùa thôi, vì trước kia Mộ Dung Thiên muốn chiếm đoạt Khiết Tây Tạng chỉ vì Thiên Ma Hào, còn bây giờ nó đã nằm trong tay rồi, vậy thì không cần phải giở thủ đoạn hạ lưu nữa.

Nhưng có điều không thể phủ nhận, đó là đầu óc của tên sắc lang này ngoài việc thi hành nhiệm vụ thì còn tồn tại nhu cầu sinh lý nữa. Vì vậy mà ánh mắt của hắn không tự chủ được mà lướt đi khắp trên những đường cong tuyệt mỹ của nàng tiểu công chúa, rồi thắm nuốt vài ngụm nước bọt.

Đương nhiên, hắn cũng gần như động tâm mà thôi, nếu có hành động thật thì đó quả là một hành vi rất kém sáng suốt. Tuy rằng có rất nhiều lần Mộ Dung Thiên đã dùng hạ thủ để suy ngẫm vấn đề, nhưng hắn vẫn chưa đến nỗi để cho tên “tiểu huynh đệ” thay thế bộ óc của mình. Do đó mà hắn vội ho khan một tiếng, rồi nói:

- Ta đây đường đường là một quân tử, có thể nào lại đi thừa nguy cơ của kẻ khác được chứ?

Đình Đình không nói gì mà chỉ nhìn hắn, trầm nghĩ: “Người không có can đảm thì nhận đại đi, còn bày đặt nói mình là thân sĩ thấy mỹ nhân mà lòng không loạn vậy.”

Lúc này Khiết Tây Tạng đang nằm ở trên giường đột nhiên trở mình một cái, trong miệng thì không ngừng lẩm bẩm nói mớ. Lời của nàng rất mơ hồ, nhưng hai người lại nghe ra được một câu, vì nàng đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần:

- Người là một tên chết bầm, cứ vậy mà bỏ chạy mất, đồ chết bầm....

Mộ Dung Thiên và Đình Đình đều nhìn nhau, không biết lời đó là ý gì. Cái tên “chết bầm” kia là ai? Chẳng lẽ là tình nhân của nàng? Có lẽ nào bởi vì hấn mà nàng mới không muốn lập gia đình, thậm chí còn tạo ra giả cảnh bị bắt cóc để thoát ly cuộc hôn nhân dàn xếp của gia tộc? Nhưng nếu nàng thật sự đã có tình nhân, vậy thì tên kia lại nỡ bỏ rơi một nàng đại mỹ nữ, một tiểu công chúa số một, số hai của đại gia tộc truyền thống của đế quốc mà một mình chạy mất, vậy hấn đúng là một người....quá ngu! Mộ Dung Thiên suy nghĩ hồi lâu thì mới nghĩ ra được một từ tương đối thỏa đáng để hình dung người kia.

Đương nhiên, có thể đây chỉ là Khiết Tây Tạt nói mê mà thôi. Đối với việc riêng của người khác, hấn không muốn quan tâm nhiều lắm. Nói chung, sau khi vừa đến Tát La, hai người về sau sẽ không còn quan hệ gì nữa. Tuy nhiên, dọc đường đi hấn vẫn sẽ phải chiếu cố cho nàng thiếu nữ phiền phức này. Đối với hành vi không kiêng dè bất luận việc gì của Khiết Tây Tạt, Mộ Dung Thiên có hơi lo lắng, một nữ hài tử đã quen được nuông chiều một mình đi xa, lại còn phóng túng như vậy, điều đó thật là quá nguy hiểm đi. May mà nàng còn có con sủng vật Lam Quang điều sáu cánh trung thành, nó đã biến thành một con chim nhỏ, tùy thời tùy khắc đều có thể bảo vệ cho chủ nhân.

Cuối cùng, Mộ Dung Thiên quyết định để Đình Đình ở lại cùng phòng với Khiết Tây Tạt, nhằm tránh xảy ra chuyện bất trắc gì. Đến lúc đó liên lụy tới mình thì lại không hay, dù sao bọn họ cũng là “tỷ muội”, về tình về lý còn có thể nói được.

Cơn say rượu của Khiết Tây Tạt tan đi rất nhanh, sáng hôm sau tỉnh lại thì tinh thần của nàng đã hoàn toàn tỉnh táo, khuôn mặt vẫn hồng nhuận như thường chứ không để lại chút di chứng của say rượu nào cả, khiến cho hai người Mộ Dung Thiên và Đình Đình thấy vậy đều rất ngạc nhiên.

Bạo Phong hải hạp sáng nay gió êm sóng lặng, nên đội thuyền được xuất phát thuận lợi. Lần này phương tiện di chuyển trên biển của Mộ Dung Thiên là Lam ngư, một động vật biển có thể hình rất lớn. Kích thước của chúng còn xa mới sánh bằng loại siêu đại hình như Hải mao, tuy chỉ kém một cấp, nhưng thực tế lại khác biệt như thành thị cấp một với thành thị siêu cấp vậy, không thể đem so sánh với nhau được, dù chỉ có thể chở được khoảng ngàn người song tốc độ lại trội hơn. Đương nhiên, đa số mọi người đều thích chọn Hải mao với sự bình ổn vững vàng hơn. Chỉ là Bạo Phong hải hạp có một đoạn quá chật, hơn nữa lại có đá ngầm trải rộng khắp nơi, với kích thước khổng lồ của Hải mao, chúng sẽ không thể nào bơi qua chỗ này được.

Bởi vì nhân số tương đối ít nên tiện nghi ở trên “thuyền” loại này không quá khoa trương, nó không có một tiểu thành thị như ở trên lưng Hải mao, mà ở đây chỉ có một căn tửu điểm, bảy quán cơm, ba sân huấn luyện, và một ít chỗ giải trí khác. Những chỗ để vung tiền không có nhiều, vì vậy mà dù có thừa tiền thì cũng không biết tiêu vào đâu.

- Cốc, cốc.....

Tiếng gõ cửa khiến cho Mộ Dung Thiên đang ở trong trạng thái dưỡng thần chợt tỉnh lại. Cảnh giới cao của tu luyện thuật được chia làm sáu tầng: Nhập môn, Chuyên chú, Liễm dục, Thu tâm, Định hồn, Thần tịch, và Thiên nhân. Cấp bậc từ thấp tới cao, xác định tốc độ tiến bộ của một người.

“Nhập môn” chỉ là giai đoạn mới bắt đầu, trong quá trình tu luyện, người ta rất dễ bị ảnh hưởng, vô luận là nhân tố bên ngoài hay chính tạp niệm của bản thân mình.

Tầng thứ hai là giai đoạn “Chuyên chú”, ảnh hưởng của ngoại giới sẽ bắt đầu giảm bớt.

Nếu như nói “Chuyên chú” là gia tăng sức chống đỡ với ngoại nhân, vậy thì “Liễm dục” sẽ là cùng với tư tưởng của người ta mà hòa chung một nhịp. Nó có thể làm cho tạp niệm nổi lên trong quá trình tu luyện mà giảm bớt xuống, thất tình lục dục khơi lên các loại tâm tình như hỷ, nộ, ái, ố, vv....

“Thu tâm” là củng cố thêm khả năng chống chọi với cả nhân tố bên trong và bên ngoài, là phiên bản hỗn hợp tăng cường của hai loại trên.

Trong những giai đoạn tu luyện vừa nêu, dưới sự tác động tổng hợp của các nhân tố trong và ngoài, trong tâm trí của nhân loại sẽ sản sinh “tâm ma”, tựa như cái bóng của mặt trái nhân cách đang ẩn sâu trong một góc tăm tối nhất của nội tâm vậy, “tâm ma” có thể tùy thời mà xuất hiện và trở thành sự cản trở lớn nhất trong việc tu luyện. Nếu không thể khắc phục nó, rất có thể dẫn tới mất cân bằng linh lực, hoặc giả nhiều ít gì cũng bị ảnh hưởng đến hiệu quả tu luyện, thậm chí còn là mất công toi nữa. Hơn nữa, trong một

giai đoạn ngắn sau khi bị ngoại vật quấy nhiễu đó, người tu luyện sẽ không thể nào thoát khỏi nỗi ám ảnh, có thể là một hoặc hai ngày, mà cũng có thể là ba hoặc bốn ngày vẫn chưa hết.

Trong tu luyện thuật, giai đoạn gây tranh cãi nhiều nhất chính là “Định hồn”, nó là một giai đoạn mà ai ai cũng khao khát đạt tới, đồng thời cũng rất sợ hãi nó. Những ai nằm trong giai đoạn này sẽ có tiến bộ rất rõ ràng, nhưng lại cũng có tác dụng phụ nữa, đó là trong quá trình tu luyện, tâm ma sẽ bắt đầu xuất hiện. Nếu không chịu nổi sự khảo nghiệm của nó, vậy trong lúc tu luyện mà có xảy ra vấn đề gì thì không chỉ có hiệu quả bị giảm thiểu đơn giản như vậy thôi, mà nó còn trực tiếp làm tổn thương tới bản thân người tu luyện nữa, điều đó có một chút hơi giống với “tẩu hỏa nhập ma” vậy. Tuy không dữ dội đến mức gây ra chết chóc hay là tàn phế gì cả, nhưng mà khó có thể tránh khỏi việc lực lượng bị giảm đi. Thời gian kéo dài nỗi ám ảnh của tâm ma cũng sẽ tăng lên không ít, chỉ ít thì tới một tuần vẫn không thể khôi phục lại được tâm tính bị thất lạc trở lại như trước được. Thật tình mà nói, “Định hồn” chính là ranh giới giữa một cao thủ bình thường và một cao thủ chân chính. Nếu như không thể vượt qua nó, vậy thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội tham ngộ cảnh giới tối cao của võ học được.

“Thần tịch” là cảnh giới tu luyện cao siêu, tập trung toàn bộ thể xác và linh hồn, đóng mọi giác quan, không nghe không thấy đối với hết thảy mọi thứ bên ngoài và cả nội tâm, nó có thể khiến người ta tiến bộ thần tốc. Người đạt đến giai đoạn “Thần tịch” khi ở trong hoàn cảnh mưa to gió lớn thì sẽ cảm thấy giống như mình đang ở nhà ấm vậy, những cảm giác vui vẻ nhất hay là bi ai nhất cũng không thể ảnh hưởng đến họ một tơ hào nào, đồng thời cũng hoàn toàn miễn dịch với tâm ma luôn.

“Thiên nhân” là giai đoạn tu luyện tối cao. Trong truyền thuyết, chỉ có những võ giả thuộc thần cấp mới có thể đạt đến giai đoạn này. Nó đã tới trình độ phản phác quy chân, hoàn toàn tương phản với “Thần tịch”, và lực thức đều mở rộng. Người đạt tới cảnh giới này sẽ cảm thụ được thất tình lục dục như người thường song song với việc gạt hái được lực lượng cường đại ở hạn mức cao nhất. Đối với thuật tu luyện mà tinh thần có sức ảnh hưởng cực kỳ quan trọng mà nói, khi đạt đến cảnh giới này, chỉ có thể dùng mấy chữ “bất khả tư nghị” để mà hình dung thôi. Người tiến nhập vào cảnh giới “Thiên nhân” sẽ không cần phải cố sức để dùng ý thức mà thôi động hoặc hấp thu linh lực. Tu luyện đã trở thành một thói quen hàng ngày, cứ tự nhiên diễn ra tựa như hít thở vậy. Vô luận là đi đứng, nói chuyện, chiến đấu, hay cả những lúc đang ngủ, chỉ cần còn sống một phút một giây thôi thì thân thể sẽ liên tục hấp thu lực lượng nguyên tố ở bên ngoài, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn cả lúc hoàn cảnh thân tâm thu liễm của giai đoạn “Thần tịch” nữa. Bởi vì tâm ma là mặt tối tăm của linh hồn, nó tồn tại ở nơi thâm sâu nhất trong tư tưởng con người, và nó căn bản không thể sinh ra nếu như người ta không tiến vào nhập định thật sâu, bởi thế mới nói sau khi trở thành thiên nhân thì không còn tâm ma nữa. Chỉ tiếc rằng “Thiên nhân” và “Võ giả Thần cấp” chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, do đó mà không có một ai có thể chính mắt nhìn thấy được sự thần kỳ của nó.

Không biết có phải vì thể chất khác với người ta hay không, và lại có Kinh mạch chu thiên vận chuyển thuật không thể dùng lý lẽ thường tình mà luận được, Mộ Dung Thiên tu luyện rất khác với người ta. Tình huống của hắn đặc biệt kỳ lạ, trong lúc tu luyện có thể thu phát tùy tâm, tức là có thể thoát ra hoàn cảnh tu luyện bất cứ lúc nào. Nếu như trong thời gian tu luyện mà hắn bị sự việc bên ngoài làm gián đoạn, vậy thì cũng chẳng có tâm ma xuất hiện. Điểm này rất giống với cảnh giới “Thiên nhân”, thậm chí có thể nói hắn là người duy nhất làm được điều đó ở trên đại lục này. Đương nhiên, hắn chỉ có thể dùng ý thức để thôi động linh lực vận chuyển, hấp thu, đồng thời nếu lỡ bị quấy nhiễu thì cũng có thể dừng lại, nhưng không tài nào đạt được tới trình độ tùy tâm sở dục (tâm muốn là được), mọi thứ đều xuất phát từ tự nhiên được. Mặc dù vậy, cảnh giới đó cũng sánh ngang với “Định hồn” được rồi, và đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho lực lượng của hắn đột nhiên tăng trưởng rất nhanh.

Nhưng trong thời gian gần đây, mỗi khi hắn nhập định để tu luyện thì lại có dị trạng xảy ra. Đó là mỗi khi tu luyện, trong người hắn chợt có một nỗi bức dờ dội nổi lên, Mộ Dung Thiên mơ hồ cảm thấy mình đang khát máu. Những lần tu luyện sau này đều có tình trạng như vậy, thể nhưng trước kia, nó chưa từng xảy ra bao giờ.

Chiếc Kinh Tâm kết giới giới chỉ ở trên tay Mộ Dung Thiên chợt lóe lên những tia sáng màu xanh đậm, tựa như nhân tình chấn nhiếp nhân tâm của Câu hồn sứ giả vậy. Từ sau khi từ Phục Hoạt khu trở về, món bảo vật này đã biến thành màu sắc như hiện nay. Tuy nhiên, dị trạng phát sáng trong lúc hắn tu luyện thì cũng chỉ mới xảy ra trong khoảng thời gian gần đây mà thôi.

Tâm tính dị thường của hắn nổi lên nhanh mà biến mất cũng nhanh. Khi hắn khôi phục lại trạng thái bình thường thì ánh sáng màu xanh đậm ở trên chiếc nhất cũng tắt dần. Chỉ trong nháy mắt mà không còn thấy gì nữa.

Mộ Dung Thiên khổ não đứng lên, rầu rĩ lắm lắm:

- Con bà nó, chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?

Hắn vừa mở cửa thì bắt gặp ngay Khiết Tây Tạp đang đứng trước cửa.

- Ê, chúng ta đi chơi vài ván chứ?

Khiết Tây Tạp vừa ngáp vừa kiến nghị với Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên biết “chơi vài ván” trong lời nói của nàng chính là cờ bạc. Vô luận là ở thế giới nào, chỉ cần có nhân loại xuất hiện, vậy thì không bao giờ thiếu đi khoản đó cả.

Hết hồi 249

254. Hồi 250: Đổ Bạc

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 250: Đổ Bạc

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Hiện tại đã là buổi tối thứ hai ở trên Lam ngu, sau một ngày một đêm, lòng phấn khích và hiếu kỳ vì lần đầu nhìn thấy biển lớn của Khiết Tây Tạp cũng đã nhạt dần, thay vào đó là lòng buồn chán vì cuộc hành trình dài đằng đặc. Hải dương tuy rộng lớn, nhưng cảnh sắc lúc nào cũng không thay đổi, chính vì vậy mà dễ khiến người ta mất đi hứng thú với nó. Chỉ có Bạo Phong hải hạp là còn có sao trời đầy đặc cùng với đá ngầm và rất nhiều hải ma bơi lại trên biển sẵn bắt mồi là còn khiến cho tinh thần khách nhân phấn chấn. Đáng tiếc là nếu không phải buổi tối sóng to gió lớn thì những con ma thú xuất hiện đều là cấp thấp cả, vì vậy mà chúng chưa đủ khiến cho Khiết Tây Tạp hào hứng. Theo nàng nghĩ, phải có sự khiêu chiến cao độ thì đó mới thực sự là mạo hiểm.

Trên “thuyền” có thiết lập một căn đồ phòng lớn, nó là địa phương náo nhiệt nhất, và cũng là nơi để cho các khách nhân tiêu khiển trong suốt cuộc lữ trình buồn chán. Việc đánh bạc rất thịnh hành ở tại các thương quốc, bởi vì bản thân làm ăn buôn bán thì cũng chẳng khác nào là đánh bạc rồi. Tại Địa cầu, đã có rất nhiều người vì ghiền cờ bạc mà trở thành táng gia bại sản, nhưng ở Thần Phong đại lục thì không chế tình trạng đó tốt hơn nhiều. Trong sòng bạc, giới hạn của mỗi một lần đặt cược tối đa là một Thủy tinh tệ. Tuy nhiên, lúc này mọi người đánh bạc vẫn không biết mệt, bởi vì chỉ có nơi đây là có một chút hào hứng mà thôi.

Mộ Dung Thiên không muốn có chuyện gì bất trắc xảy ra, nên từ lúc lên thuyền tới nay, hắn vẫn một mực ở trong phòng, cả ăn uống cũng phải kêu người bán hàng ở trên thuyền đưa vào trong phòng cho hắn. Tuy vậy cũng không thể giảm thiểu được cơn buồn bực của Khiết Tây Tạp, mà sòng bạc là nơi thị phi, Mộ Dung Thiên rất sợ nàng sẽ gặp phiền phức nào đó rồi làm liên lụy tới mình, do đó mà chỉ còn cách theo sát nàng mà thôi. Hơn nữa, cái loại cảm giác bực dọc khó chịu trong lúc tu luyện tuy đã biến mất, nhưng vẫn còn một chút lẩn quẩn ở trong đầu hắn, do đó mà Mộ Dung Thiên cũng muốn ra ngoài để hít thở không khí trong lành, mong là sẽ giúp đỡ hắn được phần nào.

Biển rộng bao la khiến cho tâm tình của Mộ Dung Thiên cũng cởi mở không ít. Gió biển mát rượi mang theo mùi vị ẩm ướt của nước xông thẳng vào mũi, thế là bao nhiêu bực dọc trong người đều tan biến hết, nhưng Mộ Dung Thiên lại bắt đầu lo lắng tới việc tu luyện trong thời gian gần đây có chút trục trặc. Cái loại dục vọng khát máu đầy biến thái kia lần đầu xuất hiện trong lúc chiến đấu với hàng hà sa số tử vong sinh vật tại Phục Hoạt khu, rồi từ đó về sau cái tâm giết chóc lại càng nặng hơn, mà linh lực cũng trở thành cực kỳ táo bạo, lúc nó mới xuất hiện thì hắn đã không thể khống chế được, tựa như là ăn phải thuốc kích thích vậy. Nhưng từ sau khi thoát khốn tới nay, nó cũng từ từ nhạt dần, đến cuối cùng cũng không còn cảm thấy gì nữa. Chỉ có gần đây mới thấy nó lại xuất hiện, vả lại còn là xuất hiện trong lúc đang tu luyện nữa chứ, lại thêm sự dị thường của Kinh Tâm giới chỉ nữa, tựa hồ như chúng có sự quan hệ mật thiết với nhau vậy.

Vừa nghĩ tới đó, Mộ Dung Thiên liền chuyển ánh mắt lên chiếc kết giới giới chỉ, màu xanh lục của nó càng ngày càng đậm hơn, khiến người ta trông thấy mà cũng phải giật mình. Ban đêm các loại ma pháp đăng chiếu lên nó, vậy mà cũng không thể tạo ra một tí điểm màu sắc nào khác với cái màu xanh lục nguyên bản của nó. Cái màu xanh lục đó rất tinh thuần, tựa hồ như không giống với cái màu huyết dịch khiến người ta nhìn thấy là buồn nôn của đám tử vong sinh vật. Sau vài lần sử dụng cái kết giới này, Mộ Dung Thiên cũng hiểu rất rõ ràng, đó là lực lượng của nó cũng đang không ngừng tăng trưởng, khiến cho hắn rất kinh ngạc vì nó là một vật chết nhưng lại tựa như có sinh mạng vậy. Những món bảo vật có thể nở lớn hay nhỏ (thành trưởng hình) rất là quý hiếm, phải nói là hiếm đến đáng thương, người có được chúng cũng không có mấy ai. Chúng không phải là một thoại đề hấp dẫn, vì chúng rất xa lạ với đại chúng, ngay cả với Mộ Dung Thiên, hắn vốn không ngờ tới chuyện may mắn như thế mà lại xảy ra với mình.

- Í, cái nhẫn đó của ngươi cũng không tệ đó chứ.

Khiết Tây Tạng không tài nào giấu được niềm khát khao và ham muốn có được nó, tuy nàng chưa thấy qua Kinh tâm và cũng không hiểu rõ tác dụng của nó, nhưng chỉ thấy nó hấp dẫn vì có màu xanh lục thật đậm làm lóa mắt người ta thôi. Đến nỗi rốt cuộc nàng không nhận được mà buột miệng hỏi:

- Cho ta được không?

Mộ Dung Thiên thu hồi ánh mắt đang nhìn chiếc nhẫn về, rồi mỉm cười lắc đầu.

Khiết Tây Tạng không cam lòng, nàng gạ tiếp:

- Vậy đổi được không?

Cứ dựa vào việc Kinh tâm một mình đã giết vô số quái vật, giúp cho Mộ Dung Thiên tìm đường sống trong cõi chết và trở về từ cấm khu của thần, hắn biết rõ giá trị của nó, nếu nói nó là một món bảo vật vô giá thì cũng không sai chút nào; bởi vậy mà hắn lại lắc đầu lần nữa và nói rất chắc nịch:

- Không được!

Khiết Tây Tạng hỏi thêm vài lần nữa, nhưng lần nào cũng nhận được câu trả lời tương tự, cuối cùng thẹn quá hóa giận, hừ một tiếng rồi nói:

- Cái gì cũng không được, đúng là đồ quỷ hẹp hòi!

Ban đầu Mộ Dung Thiên tính nói nó là bảo vật gia truyền nên không thể tặng người, nhưng sau nghĩ lại, Thiên Ma Hào cũng là tín vật trọng yếu của Thụy Mạn gia tộc, vậy mà Khiết Tây Tạng cũng tặng nó cho mình, tuy rằng nó được dùng làm điều kiện để trao đổi nhưng như vậy cũng là có điểm khó nói rồi. Vì vậy mà hắn cười nói:

- Không phải, đây là một vật rất quan trọng do bằng hữu của ta đã tặng cho, tuy nó không dùng được vào việc gì, nhưng lại có giá trị kỷ niệm.

Lúc này sắc mặt của Khiết Tây Tạng mới hòa hoãn lại, nàng hỏi:

- Vậy à, là tình nhân trước kia của ngươi hả?

Mộ Dung Thiên lục lọi tư liệu của Khải Lý, gã vốn không có tình nhân tại Lam Nguyệt, nên phủ nhận ngay:

- Không, là của một vị chiến hữu đã từng cùng vào sinh ra tử với ta trong một lần thủ thành.

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì không muốn cưỡng cầu nữa, lúc này sức chú ý của nàng lại bị một địa phương khác ở phía xa xa hấp dẫn, nơi đó đang truyền tới những tiếng la hét âm ỉ rất náo nhiệt - sông bạc sắp đến rồi.

Nhân tố quyết định ăn thua trong việc đánh bài ở trên đại lục công bình hơn ở Địa cầu nhiều lắm. Đầu tiên phải nói tới yếu tố quan trọng nhất là lợi ích. Ở Địa cầu, đánh bạc là một lĩnh vực có thể mang về một món lời kékè sù, vì thế mà mọi người đều tìm đủ cách để thao túng kết quả ăn thua. Mười canh bạc thì đã có hết chín là gian lận rồi. Còn ở đại lục, tiền đặt thì có giới hạn, mà tất cả sông bạc cũng đều do công hội mở ra, nhiều lắm thì chúng cũng chỉ tương đương với những chỗ giải trí công cộng do chính phủ cung cấp mà thôi, chứ giới tư nhân không có quyền mở sông bạc. Trong sông bạc, khách hàng, nhà cái, hay là người thu tiền, họ có thể tùy tiện lựa một người nào đó để đảm nhiệm vai trò này là được, mà sông bạc cũng không cầm cái, do đó mà cũng không có chuyện ăn chia phần trăm. Lợi ích duy nhất mà sông bạc có thể thu được đó là tiền vé vào cửa.

Thứ nhì, những vật dụng được sử dụng ở trong sông bạc cũng đều là những công cụ phòng ma, điều này khiến cho người ta không thể dùng ma pháp hoặc đầu khí để gian lận, trên cơ bản chỉ có thể trông vào vận khí mà thôi.

Chế độ chức nghiệp chặt chẽ cùng sự hạn chế bài bạc một cách hữu hiệu đã bóp chết khả năng phát triển tràn lan, không thể khống chế của đánh bạc, nhưng sự kích thích độc nhất vô nhị cũng hấp dẫn không ít người nhảy vào những trò đỏ đen này.

Ở đây có rất ít kiểu đánh bạc, mà môn thịnh hành nhất là đổ súc sắc, và đó cũng là môn mà hiện tại Khiết Tây Tạng đang chơi. Quy cũ chơi súc sắc ở đây không giống như lúc trước Mộ Dung Thiên đã từng chơi, nhưng chỉ có ba con súc sắc thôi. Một người làm cái, những người khác chỉ cần so sánh với nhà cái, căn cứ vào điểm số cao thấp để xác định thắng thua, tổng điểm cao hơn nhà cái hai điểm là có thể thắng được gấp đôi số tiền đã đặt, ví dụ một người đặt tiền là một kim tệ, nếu thắng thì sẽ thu về hai kim tệ. Nếu số tiền thắng được vượt qua giới hạn cao nhất mà công hội đã quy định, vậy thì họ cũng chỉ thu về tối đa là một thủy tinh tệ mà thôi.

- Mau mau đặt tiền, mau mau đặt tiền, một đèn hai!

Khiết Tây Tạng vén tay áo lên cao, chân phải gác lên ghế, dáng vẻ rất giống một con bạc sành sỏi. Khuôn mặt của nàng đỏ bừng, đó không phải là vì thua bạc nhiều, mà là vì hưng phấn. Chỉ tiếc hôm nay nàng không được thần may mắn chiếu cố nhiều lắm, vận khí có hơi kém một chút, và tiền thu vào cũng không nhiều. Vả lại, nàng cầm cái, phải trả tỷ lệ một đèn hai, nên tổn thất tiền bạc cũng không ít. Tuy nhiên, số tiền đó đối với nàng cũng không đáng gì, mà nó chỉ càng làm cho nàng hứng khởi phi thường.

Những khách nhân khác ở trong sông bạc nghe nói bên này có người ra tay rất hào phóng, mà vận may của nhà cái lại rất đen, nên họ đều đổ dồn tới hết, chính vì vậy mà bàn của Khiết Tây Tạng là nơi náo nhiệt nhất ở trong sông bạc, hoàn toàn kín hết chỗ. Bởi vì các sông bạc có quy định từ sớm, mỗi một bàn chỉ có một số lượng người tham gia nhất định, còn lại những người khác chỉ có thể đứng xem mà thôi. Do đó mà số người vây quanh bàn của Khiết Tây Tạng đông tới mấy lớp, những người đứng xem nhìn thấy tiền bạc cứ không ngừng chạy vào túi kẻ khác mà họ ngứa ngáy khó chịu vô cùng, chỉ hận không có người bỏ đi để mình lập tức được thay vào chỗ trống. Đáng tiếc là ai nấy cũng đều biết đây là cơ hội tốt để kiếm tiền, nên đâu có ai ngu ngốc đến nỗi bỏ đi con mồi béo bở là Khiết Tây Tạng đâu chứ.

Mất thấy mọi người đã đặt bạc xong, Khiết Tây Tạng liền hô to một tiếng:

- Mở!

Sau đó liền mở trước tiên.

Tình cảnh trước mắt lập tức khiến cho nàng chột tròn mắt thật lớn, ba con súc sắc đều bày ra một điểm đỏ tươi, phẳng phất như là đang cười nhạo nàng vậy. Ván vừa rồi nàng đổ được sáu điểm, tưởng vậy đã là thấp lắm rồi, ai dè bây giờ cái số điểm thấp nhất cũng bị nàng đổ ra được nữa.

Trong sông bạc nhất thời vang lên một trận cười dừ dội, phần lớn là những con bạc vì thắng được tiền mà cười vui vẻ, số còn lại là cười nhạo vận khí đen đui của Khiết Tây Tạng.

Thua tiền là chuyện nhỏ, nhưng Khiết Tây Tạng cũng khó nén được bức bối, thầm chửi một câu:

- Xui! Thật là xui!

Nàng không nói gì thì còn tốt, nhưng vừa chửi xong thì lại khiến cho mọi người cười ồ lên.

Khiết Tây Tạng then quá hóa giận, liền đẩy quyền làm cái sang cho người khác, nói:

- Không làm, không làm nữa.

Mọi người thấy vậy thì đều cảm thấy hối hận, tròng cười vừa rồi đã đẩy tài thần đi mất rồi.

- Người làm đi, nếu thắng thì người ăn phân nữa, còn thua thì tính vào ta hết!

Lúc này Khiết Tây Tạng đẩy quyền làm cái sang cho Mộ Dung Thiên vốn đang đứng bên cạnh. Nàng vốn chưa muốn bỏ đi sớm vậy, chẳng qua chỉ tạm thời bán cái sang cho Mộ Dung Thiên để thay đổi vận khí, sau đó tự mình mới gỡ gạc lại.

Trên danh nghĩa, hai người là chủ bộc, nên Mộ Dung Thiên không thể trừng mắt phản đối ý kiến của nàng trước mặt đám đông được, vả lại, chơi một vài ván cũng không phải là chuyện xấu gì. Vì vậy mà hần chậm rãi ngồi xuống, trước tiên là thử qua dụng cụ phòng ma bằng cách khê đưa linh lực vào đó để khống chế mấy hột súc sắc, nhưng hần đã thất bại. Kết quả đó hoàn toàn nằm trong dự liệu của hần, nhưng hần không hề hoang mang chút nào, song song với việc lắc hộp đựng súc sắc, hần còn lăm băm niệm chú như là đang cầu thần vậy. Thấy mọi người xung quanh quá ồn ào, hần bắt mồm hô lên:

- Chư vị tiên sinh, có thể yên lặng một chút hay không, ta cần phải cầu xin chư thần đây.

Mọi người nghe vậy thì cùng cười ồ lên, chủ nhân kỳ quái thì cũng có tùy tùng quái đản theo, vào tới sòng bạc rồi mới nghĩ tới chuyện khấn nguyện chư thần. Tuy nhiên, họ cười xong thì cũng im lặng trở lại.

Mộ Dung Thiên tiếp tục biểu diễn màn “cầu thần” của hần, phải một lúc lâu sau mới dừng lại. Hần chậm rãi đẩy hộp súc sắc ra, đến nửa đường ngấm nghĩ thế nào lại kéo lại, lắc thêm hai lần nữa rồi mới đẩy ra tiếp.

Những người khác không biết vận may của tên tùy tùng này có xấu hay không, nhưng họ vẫn đặt giống những ván trước, tức là một Thủy tinh tệ. Bởi vì căn cứ theo xác suất hai đèn một, cho dù vận khí của đối phương có tốt một chút, vậy thì số tiền mà mình thu về cũng bằng với số tiền mà mình đã đặt thôi.

Ba, bốn, sáu, mười ba điểm. Khiết Tây Tạng thấy vậy thì mừng rơn, từ này giờ nàng đổ nhiều ván như vậy mà chưa có lần nào đặt được điểm cao như thế. Xem ra người này tuy nhân phẩm không được tốt lắm, nhưng vận may của hần cũng không tệ à. Sau khi tính toán lại, tính hết số tiền thắng thua và hòa, với tỷ lệ một đèn hai mà Khiết Tây Tạng vẫn thu về được tám kim tệ.

Ván kế tiếp, Mộ Dung Thiên đổ được “ba, ba, năm”, đó coi như là một số điểm trung bình, tiền thắng thua vừa khéo bằng nhau, vậy là ván này không lời không lỗ.

Ván thứ ba dĩ nhiên là ba con sáu, số điểm đó cũng cực hiếm giống như là đổ được ba con một vậy. Mọi người nhất thời đều ồ lên, cùng lúc đó thì Khiết Tây Tạng cũng gỡ lại được mặt mũi, nàng thấy số lượng kim tệ đặt ở trong trường mục (tài khoản) tạm thời của đổ trường tăng vọt lên, điều đó khiến cho nàng cười đến nỗi không khép miệng lại được nữa.

Từ đó về sau, ván nào Mộ Dung Thiên cũng đổ được số điểm tương đối cao, chẳng những không lỗ mà còn lời nhiều nữa. Có một số người thấy không chiếm được tiện nghi của hần, thế là bắt đầu lục tục bỏ sang bàn khác để tìm nhà cái khác đen đui hơn. Những người hơi thông minh một chút thì liền nhảy vô thế chỗ ngay, vừa vặn gặp lúc Khiết Tây Tạng đang ham hố muốn làm nhà cái trở lại, thế là những người vừa bỏ đi lại cảm thấy hối hận không thôi.

Không biết có phải là Mộ Dung Thiên đã khử được cái xui cho Khiết Tây Tạng hay không, nhưng trong những ván kế tiếp, số điểm mà nàng đổ ra cũng không tệ, ít ra thì còn hơn những ván lúc ban đầu nhiều lắm. Tuy vẫn còn thua nhiều, nhưng chẳng qua đó là vì tỷ lệ một đèn hai, coi như là không mất mặt lắm, vì vậy mà nàng vui vẻ ra mặt, chơi đến mười hai giờ đêm rồi mới lưu luyến bỏ đi vì bị Mộ Dung Thiên giục già nhiều lần.

- Ta thấy đêm nay vận khí của người khá tốt đấy chứ.

Trên đường về, Khiết Tây Tạng than thở với giọng đầy ngưỡng mộ.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đâu phải chỉ có vận đề vận khí, mà trong đó còn có bí quyết nữa.

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì cảm thấy rất thắc mắc, vội hỏi:

- Cái gì? Người nói là còn có thể gỡ rối trong vụ đồ súc sắc à?

Nàng đã từng thử dồn ma lực vào hộp súc sắc, nhưng cũng thất bại giống hần vậy.

- Đúng vậy, chỉ cần biết nắm giữ kỹ xảo là được, tuy không dám chắc lần nào cũng đổ ra điểm cao, nhưng phần lớn đều không tệ.

Khiết Tây Tạng đặc biệt có hứng thú với những mảnh khoe hay tiểu xảo trên mọi phương diện, điều đó cũng tương tự như việc nghiên cứu những phát minh ở trong Thiên thư vậy, lúc nào cũng đam mê và không biết mệt là gì. Lúc này hai mắt nàng tỏa sáng, vội kêu lên:

- Hay lắm, vậy hãy mau dạy cho ta đi!

Mộ Dung Thiên cười cười:

- Không thể nói dạy là dạy được, nàng cần phải bỏ nhiều công sức ra để luyện tập mới được.

Khiết Tây Tạng nghe bảo không dễ học được điều khiển súc sắc thì lộ vẻ thất vọng, nhưng nàng vẫn hứng chí bưng bưng nói:

- Mặc kệ thế nào, trước tiên hãy nói cho ta nghe phần lý thuyết đã.

- Ừm, vậy cũng được.

Mộ Dung Thiên gật đầu, rồi nói tiếp:

- Nàng nói xem, những mặt ở trên hộp súc sắc có điểm nào khác nhau?

Khiết Tây Tạng nghe hỏi vậy thì bực mình nói:

- Người hỏi vậy có phải là phí lời vô ích không, đương nhiên là các số đếm không giống nhau rồi.

- Nói chính xác hơn một chút, đó là các lỗ lõm vào của các nút đó hoàn toàn khác nhau. Do đó, ngoài thị giác ra, chúng ta có thể dùng phương thức khác để xác định kết quả ra điểm của chúng.

Khiết Tây Tạng bắt đầu bị gợi lên hứng thú, nàng liền hỏi:

- Làm sao để xác định?

Mộ Dung Thiên chậm rãi nói:

- Đầu tiên là thánh giác, mỗi một mặt khi rơi xuống đều có thanh âm khác nhau.

Khiết Tây Tạng nhíu mày hỏi:

- Người nói có quá đáng không? Sao ta thấy tiếng rơi của chúng đều giống nhau mà.

Mộ Dung Thiên lắc đầu:

- Không, tuyệt đối không giống nhau, chỉ là sự khác biệt giữa những thanh âm đó rất nhỏ nên khó nhận ra mà thôi, vì vậy mà ta mới nói là phải bỏ công luyện tập nhiều mới được. Đầu tiên, nàng có thể đặc chế sáu con súc sắc, mỗi mặt đều giống nhau, một con sáu mặt toàn một điểm, một con sáu mặt toàn hai điểm, một con sáu mặt toàn ba điểm, vv...Rồi nàng bỏ từng con vào hộp súc sắc mà lắc, bất luận thế nào chúng cũng sẽ cho ra một kết quả giống nhau. Sau đó nàng tìm một địa phương yên tĩnh, dùng từng con để thử nghiệm, rồi ráng nghe ngóng tiếng rơi của chúng mấy vạn lần, thậm chí là hơn chục vạn hoặc trăm vạn lần, khi nàng đã quen thuộc với thanh âm của con thứ nhất, rồi sau đó mới đổi sang con khác để thử tiếp, chừng đó sẽ dễ dàng nghe ra được sự khác biệt của chúng, rồi cứ thế mà căn cứ theo tiếng rơi của chúng mà đoán ra số

điểm. Đến khi nàng đã quen thuộc với thanh âm của chúng, vậy thì có thể bỏ chúng vào chung với nhau rồi tập nghe tiếp kiểu đó, tất nhiên lúc ấy sẽ khó hơn nhiều. Đó chỉ là một chút tiểu xảo thôi, và cũng tương đối phiền phức một chút, tạm thời ta không nói tỉ mỉ các chi tiết ra. Nhưng còn thêm một việc cần lưu ý nữa, thông thường trong sông bạc rất ồn ào, vì vậy mà nàng tốt nhất hãy nghĩ ra biện pháp để những con bạc im lặng, vậy thì xác suất thành công trong việc phân biệt tiếng rơi của súc sắc sẽ cao hơn.

- Í, đó là nguyên nhân mà lúc này người bảo bọn họ im lặng đó à? Làm ta còn tưởng người thật sự cầu thần nữa chứ.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Tất nhiên là không phải rồi. Thôi được rồi, ngoài thính giác ra, còn có một biện pháp khác nữa, đó là xúc giác. Lực tay sử dụng cũng khác nhau, tổng điểm số của ba mặt tiếp xúc với mặt bàn nhỏ thì diện tích tiếp xúc lớn, dùng sức cũng nhiều hơn, trái lại thì ít tốn sức hơn. Cũng thế, sự khác biệt của chúng rất nhỏ, cần phải luyện tập nhiều mới xong. Hơn nữa, mỗi một cái bàn đều không giống nhau, có cái thì trơn tru, có cái thì sần sùi, vậy nên mới phải cần vài phen thực chiến để nhanh chóng thuần thục. Chỗ tốt của biện pháp này là không cần phải dùng thính giác để phán đoán số điểm, mà chỉ cần dùng chút lực lượng là xong. Hi, còn có rất nhiều tiểu xảo khác nữa, nhưng trong một thời gian ngắn không thể kể hết được.

Khiết Tây Tạng rất ngạc nhiên đối với những tiểu xảo phi thường quái đản, nhưng lại có vẻ như rất có đạo lý của Mộ Dung Thiên, nàng hỏi:

- Người học được những thứ này từ đâu đó?

Lúc trước khi Mộ Dung Thiên còn đi học thì hẳn vốn đã là một học sinh bất lương rồi. Trong ngũ độc [1], ngoài chơi gái ra, thứ nào hẳn cũng ném đủ cả, mà cờ bạc thì lại càng không ít. Hơn nữa, cái loại công việc không làm mà hưởng thì hẳn lại càng cảm thấy hứng thú, vì vậy mà hẳn đã sưu tập đủ mọi phương pháp hữu hiệu, đồng thời cũng bỏ thời gian ra tập luyện rất nhiều. Lúc còn ở Địa cầu, hẳn đã thấy được đôi chút hiệu quả rồi, có điều nhân loại bị hạn chế về sự nhạy bén của giác quan nên chỉ có thể kiếm được chút tiền. Sau khi đến Thần Phong đại lục thì không còn giống trước kia nữa, nhất là sau khi hẳn trở thành cao thủ nữa, mọi cảm quan đều hơn hẳn lúc trước. Phương pháp đánh bạc đó rốt cuộc cũng đã có công dụng, tuy nhiên, hẳn đâu thể cứ thành thành thật thật mà nói cho Khiết Tây Tạng biết được nguyên do của mình, vì vậy mà chỉ cười ha hả rồi nói:

- Chỉ khi nào bản thân mình có đầy đủ hứng thú thì mới giữ được kiên trì như thế, nếu không thì làm sao mà học thành được.

- Vậy sau này khi nào rảnh rồi thì người hãy dạy ta đi.

- Được, không thành vấn đề.

Hai người vừa nói chuyện vừa rời khỏi sông bạc, lúc này không biết “thuyền” đã đi đến đâu rồi, chỉ thấy khí hậu của vùng này rất đặc biệt, khí trời lại cực kỳ oi bức, nhưng trong khi khí trời oi bức như vậy mà trên mặt biển lại có sương mù dày đặc, hơn nữa gió thổi trên biển cũng không thể nào xua tan lớp sương mù đó được.

Mộ Dung Thiên nín lấy một lão thủy thủ vừa đi ngang qua đó rồi hỏi:

- Xin hỏi các hạ, tại sao lại có sương mù xuất hiện nhiều như thế?

Lão thủy thủ lơ đãng đáp:

- Tiên sinh, bởi vì chúng ta đi đường biển nên không thể nào tránh được việc phải đi qua Pháp Đa Lạp. Nơi đây chính là nơi cư trú của Vụ linh, một loại hải ma có thể tạo ra sương mù. Nhưng ngài cũng không cần lo lắng, tính xâm lược của chúng cũng không mạnh, chỉ cần đừng xuống nước là được.

- À, thì ra thế, đa tạ đã chỉ giáo!

Mộ Dung Thiên buông lão ra, rồi cùng Khiết Tây Tạng vừa đi vừa trò chuyện tiếp, nhưng không lâu sau, hẳn bỗng nhiên dừng chân lại.

Khiết Tây Tạng không biết xảy ra chuyện gì, liền ngạc nhiên hỏi:

- Người sao vậy?

Vừa hỏi xong, nàng vội nhìn theo hướng hấn đang nhìn tới.

Lúc này có không ít khách nhân đi ra ngoài hóng gió biển, mà trong đó lại có cả nàng nữ ma pháp sư với mái tóc dài màu ô liu. Nàng ta đang đứng dựa lan can, mặc cho gió biển thổi tung mái tóc của mình. Khiết Tây Tạng nhanh chóng nhớ ra, mấy hôm trước đã gặp nhóm người của nàng ta tại tử điểm của Tư Thản Ba Nã cảng, nhưng nàng không hiểu tại sao Mộ Dung Thiên lại kinh ngạc như vậy, còn nghĩ là gã này để mắt đến người ta. Vì vậy mà nàng cười nói:

- Ê, có phải người thích nàng ta hay không?

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Ta chỉ nghĩ là chuyến đi này của mình sẽ gặp phiền phức đấy.

Hấn vừa dứt lời thì từ trong đám sương mù dày đặc ở phía xa xa bỗng nhiên xuất hiện mấy bóng đen nhàn nhạt.

=====

Chú thích:

[1] Ngũ độc: Ngũ độc là Yên (Thuốc -), Tửu (Rượu -), Phiêu (Chơi gái -), Đồ (Cờ bạc -), Độc (Ma túy -)

Hết hồi 250

255. Hồi 251: Hải Tặc

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 251: Hải Tặc

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Bởi vì chiếc “thuyền” này trên thực tế là một con vật sống, có sinh mạng hấn hoi, nên căn bản không cần phải lo lắng tới vấn đề đá ngầm, do đó mà không ai lưu tâm tới hoàn cảnh ở xa. Cho tới khi mấy bóng đen kia dần dần tiến tới gần thì mới phát hiện ra được.

Sau khi được tuần thú sư báo cáo lại, thuyền trưởng Phát Cơ Khắc lập tức mang theo Tam Mục tộc trình sát bình lên đài cao quan sát tình hình, nhưng vì sương mù quá dày đặc, ngay cả người của Tam Mục tộc mà cũng không thể nhìn rõ được lá cờ tiêu chí của đối phương ở trên cột buồm nữa.

Phát Cơ Khắc nhíu mày, nói:

- Là ai vậy nhỉ? Đáng lý vào lúc này không có khách thuyền nào cùng đi qua Pháp Đa Lạp chung một lượt với chúng ta mới phải. Chiếc Lợi Ô Bố ít nhất cũng phải một giờ sau mới đến đây được, chẳng lẽ là thương đội

Y là một lão thuyền trưởng giàu kinh nghiệm, đối với hải vực cùng thời gian xuất phát, tốc độ và địa điểm gặp nhau của thuyền đội các nơi đều nắm rõ như lòng bàn tay. Chỉ có thương đội là không có quy tắc gì đáng nói, chỉ cần có lợi thì bất kể lúc nào họ cũng có thể nhổ neo được.

Căn cứ theo tình huống không phù hợp với các đội thuyền phổ thông, Phất Cơ Khắc lập tức đưa ra phán đoán sơ bộ, khả năng đối phương là thương đội là lớn nhất. Hơn nữa, thuyền đội bình thường có hai chiếc đi cùng với nhau cũng không phải là không có, nhưng con số ba đó lại rất hiếm thấy, chỉ có thương đội mới kết thành nhóm như vậy thôi.

Những bóng đen kia có tốc độ kinh người, trình sát binh người Tam Mục tộc rất cuộc cũng nhìn thấy rõ lá cờ tiêu chí của đối phương, nó là một lá cờ đen xỉ tựa như chiêu hồn phiến, ở giữa là một chiếc khô lâu rữa nát, bên dưới chiếc khô lâu là hai thanh loan đao nhiễm máu tươi đan chéo vào nhau, vết máu tựa như vẫn không ngừng nhỏ ròng ròng vậy, trông rất ghê rợn.

Trình sát binh nhện không được mà kinh hô:

- Hắc Khô....

Nhưng lời gã còn chưa kịp dứt, thì một đạo kinh phong từ trong đám sương mù dày đặc đã bay ra, rồi xuyên qua luôn con mắt thứ ba là nơi yếu hại nhất và cũng là bộ phận mà gã đặc ý nhất. Máu thịt bắn ra tung tóe, gã trình sát binh chưa kịp kêu lên tiếng nào thì đã bị chết thảm ngay tại chỗ, hai con mắt còn lại thì trợn trừng kinh hãi, chết không nhắm mắt.

Sự việc xảy ra đột ngột, Phất Cơ Khắc sợ đến nổi hồn phi phách tán, tuy y chưa nghe được câu cuối mà gã trình sát binh trước khi chết định thốt ra, nhưng y cũng đoán được đó là cái gì. Y kinh hãi gần chết, vội hô lớn:

- Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn!

Sau đó y hốt hoảng không kịp giữ thăng bằng mà lăn luôn xuống đài, trong lòng rất sợ sẽ gánh lấy hậu quả giống như gã trình sát binh vậy, đồng thời miệng thì la to:

- Thủ vệ, thủ vệ, mau lên, lập tức triển khai kết giới mau lên. Đồng thời tất cả tập trung giới bị, chúng ta đừng phải Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn rồi!

Trên đại lục cũng có cái loại chức nghiệp chuyên dựa vào việc cướp đoạt tài vật của người khác mà mưu sinh như là hải tặc vậy. Nói chính xác một chút thì đó cũng không được xem là một chức nghiệp, bởi vì nghề này không phải thông qua sự chứng nghiệm của công hội, mà họ là các đoàn đội được thành lập phi pháp. Hầu như tội phạm của các quốc gia không phải ai cũng muốn thay tên đổi họ để sống nốt cuộc đời buồn tẻ còn lại, trong đó có rất nhiều người mang dòng máu chiến sĩ, vì vậy mà bọn họ tự thành lập tổ chức riêng. Đại dương mệnh mông chính là địa bàn để cho họ trốn tránh những cuộc lùng bắt và tiếp tục làm bậy, tiếp tục cuộc sống đầy kích thích của hiểm nguy. Những tổ chức nhỏ sau khi lớn mạnh lên dần, đồng thời có tổ chức kỷ luật hẳn hoi, vậy thì họ sẽ biến thành hải tặc đoàn.

Chính phủ ở những địa phương thuộc vùng duyên hải thường có thái độ rất thờ ơ đối với hải tặc, bởi vì hải tặc đoàn chủ yếu được thành lập bởi đại bộ phận tội phạm, bọn chúng có thực lực tương đối mạnh, rồi lâu dần phát triển thành một lực lượng không thể coi thường. Bọn chúng chính là địa đầu xà [1] ở trên hải dương, ai tùy tiện chọc vào thì sẽ bị chúng cắn ngược lại một cái ngay. Huống chi, đại dương mệnh mông không bờ bến, muốn đuổi bắt hải tặc thì phải tiêu hao rất nhiều nhân lực và vật lực. Trong tình huống vi diệu của chiến tranh hiện nay, lại càng không có ai muốn rước lấy thêm một kẻ địch không đâu. Trong chiến tranh, song phương đối địch đều thêm thưởng những món mồi ngon là những quốc gia trung lập, mà những quốc gia này đa số đều là hải quốc, sớm muộn gì họ cũng phải lựa chọn để đứng về một phe. Nếu như có thể chiêu mộ hải tặc đoàn vốn là những kẻ am hiểu hải chiến về phe mình, vậy thì không chừng sau này sẽ có chỗ dùng tới. Vì vậy mà chính phủ mới mắt nhắm mắt mở, áp dụng một loại chính sách tựa như “chiêu an”, thậm chí, nghe đồn Mạch Gia đế quốc đã âm thầm đạt được hiệp nghị với rất nhiều hải tặc đoàn hùng mạnh trên biển Vi Va Ha Đức ở sát biên giới, ngầm đồng ý để cho bọn họ đánh cướp các nơi, chỉ có điều là không được làm quá tay, nếu không thì họ sẽ không can thiệp vào.

Với chức nghiệp như của Phất Cơ Khắc, y không phải là chưa gặp qua hải tặc bao giờ, tuy nhiên, những hải tặc đoàn thông thường dù sao cũng còn một chút đạo đức, vì chỉ cần phe nạn nhân chịu đầu hàng, vậy thì chúng chỉ cướp tiền mà không giết người. Nhưng còn Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn lại tuyệt đối không giống những nhóm hải tặc khác, bọn chúng lấy cuồng bạo mà nổi danh, mỗi một thành viên của chúng đều là những kẻ đã mất sạch nhân tính, phạm những nơi nào mà Hắc Khô Lâu đã đi qua, chúng sẽ đuổi tận

giết tuyệt, không chừa một ai sống sót, ngay cả nam phụ lão ấu cũng đều không thể may mắn tránh khỏi. Chúng là một hải tặc đoàn nổi tiếng độc ác nhất ở trên biển, khiến người ta vừa nghe tới danh là đã sợ mất mật.

Với tội ác ngập trời, Hắc Khô Lâu cuối cùng cũng khiến cho người người cảm phẫn. Một số quốc gia đã từng liên thủ phái quân đội và lập bẫy để tiêu trừ chúng, nhưng sau cùng thì chỉ khiến cho binh sĩ của mình bỏ chạy tan tác; tuy nhiên, sau đó thì Hắc Khô Lâu cũng không còn xuất hiện ở vùng biển này nữa. Có người nói chúng đã nằm trong bụng của hải quái siêu cường, cũng có người nói chúng đã tìm được một hòn đảo nhỏ thần bí xa rời nhân thế, tự lập thành quốc gia riêng. Thế nhưng những lời đồn đãi đó cũng chỉ là suy đoán của mọi người mà thôi, không ai ngờ rằng giờ đây lại gặp được lá cờ khô lâu đáng sợ đó nữa.

Những hành khách trên thuyền đều kinh hô thất thanh, toàn bộ đều trở nên rối loạn, những thanh âm cảnh giới lập tức nổi lên ầm ỉ. Lồng trong những tiếng động hỗn loạn là những bước chân vội vàng, cùng với tiếng kêu khóc của tiểu hài tử và cả tiếng hí của sừng vật. Đúng là cảnh tượng gà bay chó chạy, lại thêm những người vừa hay tin thì lập tức vừa mặc y phục vừa chạy ra ngoài, cực kỳ nhếch nhác. Tuy Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn đã mai danh ẩn tích nhiều năm, nhưng dư uy của chúng vẫn còn tồn tại cho đến nay.

Một tòa kết giới màu vàng nhạt được khởi động, đồng thời nhanh chóng bao trùm lấy toàn thân con Lam ngu, còn thủ vệ ở trên thuyền nghe tiếng cảnh báo cũng đều đề cao cảnh giác, và chia nhau ra canh phòng khắp cả bốn phương tám hướng.

Sau khi qua cơn hoảng loạn lúc ban đầu, Phát Cơ Khắc nhìn thấy các hành khách lo cuống cuống lên thì liền bình tĩnh trở lại, bởi vì người làm thuyền trưởng như y thì phải có trách nhiệm đưa mọi người đến mục tiêu an toàn, chức trách khiến cho y bị áp lực nặng, song đồng thời cũng mang đến cho y động lực. Lúc này Phát Cơ Khắc bắt đầu phân phối lực lượng thủ vệ đầu vào đây và dự định sẵn sàng tử chiến:

- Các vị tiên sinh, những ai có lực chiến đấu, xin hãy tụ tập vào một nơi. Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn có ý tứ gì, hẳn mọi người đều rất rõ ràng rồi. Đây chính là thời khắc sinh tử tồn vong, chúng ta cần có sự giúp đỡ của tất cả mọi người, cùng nhau đồng tâm hiệp lực mà vượt qua cửa ải khó khăn này! Thêm một việc nữa, tất cả lão nhược, phụ nữ và trẻ em xin hãy lui về địa phương an toàn ở phía đuôi thuyền.

Khiết Tây Tạng không chút nghĩ ngợi gì, lập tức đứng vào hàng ngũ của những người bảo vệ thuyền, còn Mộ Dung Thiên sau khi nghĩ ngợi một chút thì cũng bước vào hàng ngũ chiến đấu, bởi vì hẳn không thể chỉ lo cho mình được.

Phát Cơ Khắc cất cao giọng hô:

- Tốt lắm, các dũng sĩ, ta xin đại biểu cho tất cả thuyền viên và hành khách mà cảm tạ chư vị đã hỗ trợ. Kỳ sĩ và chiến sĩ xin mời hãy tiến ra phía trước. Kết giới của chúng ta không thể chống đỡ được bao lâu, nên cần có lực phòng ngự cực mạnh của chư vị giúp đỡ. Ma pháp sư, cung tiễn thủ và những chiến chức giả có sức công kích từ xa thì xin mời hãy gia nhập vào đội ngũ ở hậu phương. Các đạo tặc, thích khách và những chức nghiệp nhanh nhẹn khác thì xin mai phục ở những nơi bí mật ở hai bên mạn thuyền. Đến khi kết giới bị phá và phải chiến đấu giáp lá cà, xin chư vị hãy đánh cho nhóm hải tặc lên thuyền đầu tiên bị trở tay không kịp. Còn mục sư và thần quan thì xin hãy tùy thời mà đến giúp những người bị thương. Ngoài những chức nghiệp đó ra, nếu còn vị nào có chức nghiệp đặc thù thì xin hãy trực tiếp cho ta biết là được.

Nếu luận về tôn ty chức nghiệp thì Phát Cơ Khắc còn chưa có quyền ra lệnh cho các chiến chức giả, tuy nhiên, đây là thời khắc sinh tử tồn vong, mà y lại là người có kinh nghiệm ở trên biển nhiều nhất, do đó mà y hiển nhiên cũng trở thành thủ lĩnh được mọi người tin phục nhất trong lúc này.

Mộ Dung Thiên thoáng hơi do dự một chút, nhưng rồi hẳn quyết định không để lộ chức nghiệp thật sự của mình, bởi lẽ số lượng linh vực ma võ sĩ ở trên đại lục này quá ít đi, mặc dù nếu để lộ chức nghiệp đó ra thì chần chẫn sẽ khiến cho phe mình được động viên thêm nhiều lắm.

Tuyệt đại đa số những thành viên ở trên thuyền đều là thương nhân, một phần nhỏ có kiêm luôn chiến chức trong người, nhưng phần đông đều là bình dân không có sức chiến đấu. Ngay cả trong đám thủ vệ cũng vậy, kỳ thật có một ngàn người thì chỉ có gần ba trăm người là có thể ứng chiến thôi, trong đó có người mạnh nhất là một ma pháp sư đã gần đạt đến bậc tông sư, đẳng cấp của y so với thủ lĩnh của đám thủ vệ còn cao hơn nhiều. Thế nhưng so với sự hung hãn của Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn, một tí lực lượng như thế thì chỉ

như muối đổ vào biển thôi. Phất Cơ Khắc hiểu rất rõ điều đó, nên y chỉ có thể cầu thần phù hộ mà thôi, hy vọng nhóm Hắc Khô Lô lần này không phải là chủ lực của chúng, như vậy thì phe mình có thể liều chết một phen.

Khoảng cách giữa đôi bên càng lúc càng gần, bóng đen kia cũng lộ ra chân diện mục của nó, đó là một con quái vật giống như bạch tuộc, nhưng thể tích thì lớn gấp mấy trăm lần bạch tuộc. Lúc này nó đang giương nanh múa vuốt và vươn dài những chiếc vòi xấu xí mà bò về hướng Lam ngu với tốc độ rất nhanh.

- Bể Lặc ma chương! [2]

Phất Cơ Khắc không khỏi hít vào một hơi lạnh khí, y nhận ra được loại quái vật đó, nó là một con hải ma cấp A cực mạnh, và cũng là một loại chiến sủng rất lợi hại chuyên được dùng để làm phương tiện đi lại trên biển. Có thể thu phục được Bể Lặc ma chương, một loại quái vật không chỉ đơn giản là một con chiến sủng mà thôi, vậy thì trong phe đối phương nhất định còn có ngự thú sứ với thực lực cực mạnh nữa; mà ngự thú sứ tuy có cùng nguồn gốc với tuần thú sứ, nhưng đó lại là một loại chiến đấu chức nghiệp cao cấp hơn nhiều lắm.

Lời y vừa dứt, đột nhiên hai bên cánh của Lam ngu phát ra một tiếng “xoạt” thật lớn, tiếp theo đó là hơn mười con hải ma lớn như măng xà, không có mắt, mũi, tai và các bộ phận cảm quan khác, chỉ còn lại chiếc miệng khổng lồ tựa như giác hút (giác hút) vọt lên khỏi mặt nước, dưới tác dụng của những giác hút đó, kết giới chỉ khẽ rung lên rồi liền bị xuyên thủng. Lúc đó đột nhiên có mấy tiếng kêu thảm truyền tới, thì ra lúc bọn chúng hút lấy kết giới, các đạo tặc và thích khách ở trên thuyền liền phóng ám khí vào miệng bọn chúng, khiến cho chúng bị rơi lả tả xuống nước rồi mất tiêu luôn hình dạng. Các hành khách ở trên thuyền thấy vậy đều run rẩy sợ hãi, ai nhát gan thì tay chân run lấy bầy, thậm chí đôi hàm răng còn đánh vào nhau nghe lập cập nữa. Họ chỉ biết nhón nhác nhìn qua nhìn lại, sợ rằng đám quý vô thường đòi mạng kia lại hiện ra.

Xung quanh Lam ngu còn có rất nhiều trinh sát hải sủng là cá chép để phòng ngừa ở dưới nước bị tấn công đột ngột. Vậy mà khi những con Bể Lặc Kỳ Yêu Phệ Phúc đó tấn công kết giới thì những con cá chép kia lại không phát ra cảnh báo gì, căn cứ vào hình thể của những con quái vật đó cùng với phương pháp phá hủy kết giới rất kỳ lạ của chúng, Phất Cơ Khắc nhanh chóng đưa ra phán đoán, Bể Lặc Kỳ Yêu Phệ Phúc có thể miễn dịch với những kết giới yếu hơn nó, đồng thời có thể tránh khỏi hải ma - những trinh sát hải sủng có cấp bậc thấp hơn chúng.

Bể Lặc ma chương và Bể Lặc Kỳ Yêu Phệ Phúc đều là quái vật yêu dị cấp A ở trên biển, do đó mà có thể thấy được thực lực của đối phương rất cường đại, chỉ một ngự thú sứ kia thôi cũng đủ khiến người ta đau đầu lắm rồi. Trước áp lực cực mạnh như thế, Phất Cơ Khắc hầu như muốn sụp đổ rồi, nhưng y vẫn phải ép mình giữ tinh thần cho tỉnh táo, đồng thời phát ra mệnh lệnh:

- Các vị Hỏa hệ ma pháp sư và các võ giả chú ý, Bể Lặc Kỳ Yêu Phệ Phúc sợ nhất là hỏa diễm, nếu chúng tấn công nữa, vậy thì chư vị có thể dùng các môn tuyệt kỹ thuộc Hỏa phi hành mà đẩy lui chúng.

Sương mù dày đặc tỏa ra mù mịt, một bóng hắc ảnh đứng ngay đầu gió ở trên lưng ma chương, y thở một hơi dài rồi than:

- Rốt cuộc thì không khí của biển Ngã Cách Đặc vẫn là hấp dẫn nhất, đương nhiên, mùi máu tanh lại càng khiến ta cảm thấy hưng phấn hơn.

=====

Chú thích

[1] địa đầu xà: dân địa phương, địa chủ

[2] chương: bạch tuộc

Hết hồi 251

256. Hồi 252: Kiếp Trì

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 252: Kiếp Trì

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Vừa nghe xong lời nói của người đó, những người có chút kinh nghiệm ở trên thuyền liền không tự chủ được mà rung mình một cái. Bọn họ đều nhớ tới một thành viên đặc biệt của Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn.

Chỗ đặc biệt của y không phải là nhân từ hơn những tên hải tặc khác, mà là tàn khốc hơn nhiều. Có người nói y là một tên từ đầu tới chân đều khát máu đến điên cuồng. Y thích nghiên cứu đủ loại phương pháp giết người mà không ai có thể tưởng tượng được, đồng thời còn giết người rất nghệ thuật nữa. Tỷ như một trong những sở trường của gã là dùng bí kỹ “Huyết bạo” của mình để khiến cho máu huyết của người ta tuần hoàn nhanh hơn, đồng thời còn mạnh mẽ tụ tập tại bộ vị từ não đến bụng dưới, máu huyết tại nơi đó sẽ căng phồng lên, sau đó y sẽ giúp nạn nhân “giải thoát” bằng cách dùng “Thiên thư toàn” ở trên tay mà giúp nạn nhân tạo nên rất nhiều lỗ nhỏ trên người. Những cái lỗ đó tuy nhiều nhưng rất nhỏ, trong nhất thời, máu trong người nạn nhân sẽ không thể chảy ra hết. Dưới sức ép cực mạnh, máu sẽ nhanh chóng bắn ra ngoài, tạo thành những vòi máu đỏ tươi, lại còn được gọi “Huyết mãn côi” nữa. Lúc đó, kẻ thọ hại sẽ không còn năng lực để hành động nữa, thậm chí cả việc tự sát cũng không làm nổi, chỉ có thể nhìn những vòi máu từ trên thân mình bắn ra ngoài mà thôi. Hầu như nạn nhân phải đợi cho mình chảy hết máu thì mới chết đi trong sự thống khổ. Ngoài ra còn có những hình phạt dùng để hành quyết những kẻ phạm tội cường gian, hoặc là lăng trì khốc hình, và còn cả phê nhân trùng (trùng ăn thịt người) mà chỉ có chính phủ mới có thể nuôi được. Tất cả những phương pháp giết người đó chẳng qua chỉ là mấy trò tiêu khiển nhỏ nhỏ của y mà thôi.

Gương mặt của bóng đen kia nhanh chóng hiện ra trước mặt mọi người, đó là một khuôn mặt khiến người ta nhìn thấy là buồn nôn, không, thành thật mà nói, toàn thân y từ đầu tới chân đều xấu xí buồn nôn tới cực điểm. Y lớn lên đã có tướng mạo thấp bé thô tục, miệng nhọn tai khỉ, đôi mắt như hai hạt đậu xanh, cái miệng rộng quá khổ so với khuôn mặt, nước mũi thì dường như không thể khống chế mà cứ nhỏ rùng rùng xuống đất, nhưng những thứ đó vẫn chưa phải là chỗ khiến người ta buồn nôn nhất, mà chỗ khiến người ta sợ hãi nhất chính là việc toàn thân của y đều đã bị thối rữa, nước mủ xen lẫn chất nhầy. Ngoài ra, còn có những cơ thịt bị hư thối, những lỗ nhỏ trên đó có rất nhiều giòi bọ chui ra chui vào, tất cả bọn chúng không thể che đậy hết thân thể lố lố của y, mà trên mặt y lúc nào cũng mang theo dáng vẻ tươi cười, phẳng phất còn huyền diệu hơn là một tác phẩm nghệ thuật nữa.

- Huyết Thư Quý Phi Đa Lợi!

Rốt cuộc có người nhìn không được mà bật kêu danh hiệu của y.

Thư nhân là một loại tuần thú sư, chuyên dùng việc nuôi thư trùng (giòi bọ) mà thành danh. Họ có một chức nghiệp tương đối gần với chiến đấu chức nghiệp, đó chính là thư quý. Thư quý dùng chính thân thể của mình để làm công cụ nuôi thư trùng, đây là một phương pháp tự cường rất tà ác và vô nhân đạo, hiển nhiên đã bị công hội của các quốc gia trên đại lục thống nhất cấm ngặt. Nhưng tên Huyết Thư Quý ở trước mắt đây còn ghê gớm hơn những tên thư quý bình thường khác nhiều lắm, y có rất nhiều thư trùng đáng sợ, như là Huyết Bạo trùng, Phê Nhân trùng (trùng ăn thịt người), vv....tất cả đều dùng thịt người chết mà nuôi dưỡng; ngoài những tội phạm bị công hội hành quyết ra, bất luận là ai cũng không thể dùng xác chết của kẻ khác để làm những chuyện khiến trời và người đều phẫn nộ này, do đó mà hai loại thư trùng này cũng bị cấm nuôi dưỡng. Những nghĩa trang để chôn người chết đều bị phong bế, vì có chuyên gia trông coi. Phi Đa Lợi là một cuồng nhân có suy nghĩ rất kỳ lạ, vì để có được lực lượng cường đại của thư trùng, y đã tự chôn mình ở trong mộ huyết cho tới khi âm khí trong người cường thịnh đến mức làm thân thể bị hư thối hết phần nữa, sau đó thân thể của y mới đủ điều kiện để làm công cụ nuôi Huyết Bạo trùng và Phê

Nhân trùng. Những loại thư trùng đó tuy rất tàn bạo, nhưng Phi Đa Lợi cũng không vì thế mà bị chết đi, bởi vì đám thư trùng cao cấp và thông linh đó hiểu rất rõ, một khi ký sinh chủ bị chết đi thì đó sẽ là một chuyện không tốt tí nào, do đó mà chúng đã lợi dụng năng lực của mình mà khiến cho nhục thể của Phi Đa Lợi trong lúc bị ăn dần thì đồng thời cũng nhanh chóng tự tái tạo và sinh trưởng trở lại khiến cho nguồn thức ăn của chúng được ổn định; mà Phi Đa Lợi cũng từ đám thư trùng ấy mà có được lực lượng cực mạnh. Đây chính là một ví dụ điển hình giữa các sinh vật lợi dụng và hỗ trợ cho nhau.

Lúc này mùi tanh tươi đầy đặc được gió truyền đến, mọi người lăm lét nhìn y, thậm chí còn có người bắt đầu nôn mửa nữa. Phi Đa Lợi buông tràng cười điên cuồng, đôi mắt nhỏ bằng hai hạt đậu vui mừng háp háp nhìn những con mồi. Phương pháp tu luyện điên cuồng của y đã thành công, nhưng bản thân y lại sống như người không giống người, quỷ không giống quỷ, vì vậy mà đã tạo thành cá tính cực kỳ biến thái, những hành vi tào bạo quái đản của y có thể chỉ là để che giấu nội tâm tự ty của y mà thôi.

Đứng bên cạnh Phi Đa Lợi lúc này là một tên cung tiễn thủ. Hai lỗ tai lớn và nhọn của gã chính là tiêu chí của Tinh Linh tộc chứ không còn nghi ngờ gì nữa. So với tên thư quỷ xấu xí trông rất buồn nôn như ở địa ngục chui ra đang đứng bên cạnh kia, gã Tinh Linh này tất nhiên là khá anh tuấn, những đường cong ở trên khuôn mặt gã tràn trề nghệ thuật tính, khiến người ta phải cảm thán vì thần linh đã quá sùng ái Tinh Linh tộc. Thần tình của gã nghiêm nghị và lạnh lùng đến dị thường, gã chỉ lẳng lặng đứng ở bên cạnh Phi Đa Lợi, và chỗ đó cũng chính là chỗ bốc mùi hôi thối nhất, phảng phất như là gã không hề nghe thấy mùi vị kỳ dị gì vậy.

Cây cung trên tay gã cũng đặc biệt khác thường, nếu nói đó là cây cung dài nhất trên đời thì cũng không quá đáng chút nào. Chiều dài của nó ít nhất cũng phải dài gấp ba lần cung thường, hơn nữa nó lại có ba sợi dây cung nửa hồng nửa lam sáng lấp lánh. Nếu là người có hiểu biết thì sẽ nhận ra được, sợi dây cung đó được làm bằng tinh hạch ty của Hàn băng liệt hỏa chu [1], một dị vật sinh sống ở cấm khu của thần. Tinh hạch ty là một trong những vật cứng nhất trên đời. Muốn kéo được cây cung đó, không biết người ta phải tốn biết bao nhiêu khí lực, thế nhưng người của Tinh Linh tộc với dáng vẻ hào hoa phong nhã như vậy mà vẫn kéo được rất dễ dàng. Vừa rồi khi còn ở một khoảng cách xa như vậy mà lại bắn chết tên trinh sát binh, nếu không đoán lầm thì khẳng định người xuất thủ chính là gã rồi.

Gã Tinh Linh kia không điên cuồng như Phi Đa Lợi, nhưng những thuyền viên nhận biết được gã thì nổi sợ hãi đối với gã cũng không thua kém gì Huyết Thư Quỷ cả. Vô Hồn Quỷ Mịch La, cái tên này hiển nhiên không chỉ lừng danh ở trên biển cả mà thôi, mà nó còn lừng danh ở trên khắp Thần Phong đại lục nữa. Nguyên quán của gã là ở Cuồng Sa đế quốc, từ thuở niên thiếu, gã đã được công nhận là một thiên tài, bản thân kiêm cả hai chức nghiệp là cung tiễn thủ và thích khách, một gần một xa, hợp nhau lại thì càng tăng thêm sức mạnh. Dưới tình huống bình thường thì gã hay dùng cung tiễn để tấn công từ xa, nhưng nếu bị địch nhân áp đến gần và sử dụng phương pháp cận chiến mà cung tiễn thủ vẫn kiên kỵ nhất, đến chừng đó thì gã có thể hóa thân thành thích khách để sử dụng phương pháp cận chiến mà gã sở trường nhất. Hai chức nghiệp cùng phối hợp với nhau, hầu như là hoàn mỹ.

Vì có được điều kiện tiên thiên quá ưu việt như thế, Mịch La đương nhiên được xem là ngôi sao sáng trong thế hệ trẻ của Cuồng Sa đế quốc, tiền đồ vô lượng. Đáng lý ra tiền đồ của gã phải được thuận chèo mát mái lắm mới phải, nhưng mà kết quả cuối cùng lại không như bất kể một ai có thể dự đoán được. Trong cái đêm mà gã vừa giải quyết xong chức nghiệp nhận chứng, gã đã giết sạch phụ mẫu cùng với huynh đệ tỷ muội của mình lúc đó đến ăn mừng cho gã, tổng cộng là mười tám người, sau đó bỏ chạy khỏi Cuồng Sa đế quốc. Trong quá trình truy bắt gã, những đội tập nã đã phát hiện được, người chết dưới tay gã rất đông, trong đó có cả cao thủ lẫn bình dân, người đi riêng rẽ hay đi chung thành đoàn như các thương đội, vv.... Căn cứ theo những gì điều tra được, những người đó đều không có ân oán gì với gã, có rất nhiều người bị bắn chết từ xa, một tên chết tốt, trên mặt vẫn còn giữ lại nét biểu tình trước lúc chết. Cứ theo những biểu hiện của nạn nhân mà phán đoán, bọn họ hẳn là chưa hề phát hiện ra hành tung của Mịch La. Nói một cách khác, những nạn nhân kia không hề có bất kỳ sự uy hiếp gì đối với gã. Một kẻ đang lẩn trốn dưới bất như gã thì phải càng ít gây chuyện mới là thượng sách, nhưng Mịch La hết lần này tới lần khác lại làm ngược với lẽ thường, khiến cho người ta không thể nào lý giải nổi hành động và suy nghĩ của gã. Còn lý do tại sao gã lại giết chết những người thân chí yêu và những kẻ vô tội không liên quan tới mình như vậy, cho đến nay nó vẫn là một câu hỏi hóc búa mà chưa ai giải được. Vì vậy mà cuối cùng có người nói gã là một người không có linh hồn, do đó nên mới hành động bừa bãi như thế, và không hề bị tình cảm và đạo đức

của thế gian câu thúc, chính vì vậy mà đại danh Vô Hồn Quỷ mới xuất hiện. Ngay cả đồng bọn tội phạm cũng rất sợ gã, bởi vì gã chính là con dao hai lưỡi, ngày nào đó tâm huyết sôi trào, rất có thể gã cũng sẽ tùy thời mà giết hết cả nhà của mình, hơn nữa dù có suy nghĩ nát óc cũng không thể đoán ra được động cơ sát nhân của gã, nên dù nạn nhân có chết thì cũng không thể nhắm mắt được.

Tuy rằng hành vi của Mịch La giống như một kẻ điên mà không ai có thể giải thích nổi, thế nhưng trong lúc chiến đấu thì gã không hề giống một kẻ điên chút nào. Gã hoàn toàn khôn khéo đến đáng sợ, nếu nói gã là một sát thủ trời sinh thì cũng không chút quá đáng. Có thể là vì không bị các thứ nhân tố như là tình cảm, đạo đức, vv... ràng buộc nên vô luận là ở vào tình cảnh nào, Mịch La đều có thể bảo trì được vẻ lạnh lùng không thể dao động được, lúc đó gã sẽ có thể đưa ra những quyết định sáng suốt và có lợi nhất. Không còn gì nghi ngờ nữa, gã còn khó chơi hơn cả Phi Đa Lợi, bởi vì Huyết Thư Quỷ còn có các nhược điểm về tâm lý như là cuồng đại, tự ty, vv....

Ngoài hai kẻ này ra, trên thuyền hải tặc còn có một người không thể bỏ qua. Đó là một kẻ đang ngồi ở vị trí trung gian và cao nhất trên thân Bỉ Lặc ma chương, từ xa nhìn lại, kẻ đó hẳn là một tên ngự thú sư. Căn cứ theo tập quán của hải tặc, vị trí đó chính là vị trí trung ương của đội ngũ hải tặc, nói một cách khác, người kia chính là thủ lĩnh trong chuyến hành động lần này của Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn. Trong lúc chiến đấu theo đoàn thể, ngự thú sư chính là kẻ khiến người ta đau đầu nhất, bởi vì hắn có thể điều khiển rất nhiều ma sủng, còn Phi hành sủng vật mà có cấp bậc thấp hơn ma thú thì hẳn cũng có thể dùng sóng tinh thần mà sai khiến bọn chúng. Nói cách khác, một ngự thú sư cũng tương đương với một chi đội, hà huống đây còn là một ngự thú sư có thể khống chế được cả Bỉ Lặc ma chương và Bỉ Lạp Yêu Phệ Phúc.

Một người như vậy hẳn không phải là một kẻ vô danh rồi. Ngự thú sư Đạt Văn Đa Khách, thoát nghe cái tên này cũng không có gì khác biệt. Ngoài việc cường mạnh, cực kỳ cường mạnh ra, chỉ sợ ngay cả địch nhân của hắn cũng không muốn nghe được tin tức xấu gì.

Có người nói, Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn có ba sứ giả và tám quý tướng. Mỗi một người đều là những nhân vật có thể đảm đương nhất phương. Thông thường khi bọn chúng ra ngoài cướp bóc thì chỉ cần bất luận một trong ba sứ giả hay tám quý tướng thống lĩnh một nhóm là được, vậy mà lần này có tới ba tên cùng lúc xuất động. Đạt Văn Đa Khách là một trong ba sứ giả, còn Phi Đa Lợi và Mịch La thì lại là hai trong bát đại quý tướng, thủ hạ có năm, sáu trăm người. Hiện nay, nhân số của chiến chức giả của song phương đều không chênh lệch bao nhiêu, nhưng những người có mặt trên Lam ngu lúc này làm sao có thể so sánh với hải tặc đoàn hung hãn, thân trải trăm trận, và được cấu thành bởi những kẻ trọng phạm của các quốc gia được chứ.

Phất Cơ Khắc đã làm thuyền trưởng hơn mười năm, tất nhiên là biết rõ thân phận của ba người này. Y chỉ cảm thấy hoàn toàn vô lực, hầu như đã mất đi lòng chống cự với bọn hải tặc. Chỉ là một chiếc thuyền khách cỡ trung, rốt cuộc nó lại có gì trân quý để khiến cho bọn chúng phải lao sư động chúng như thế, hay đây chỉ là tình cờ gặp gỡ mà thôi? Nếu là tình cờ gặp gỡ, vậy thật là không may. Lại thêm có điều mà y không hiểu nổi, đó là Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn đã mai danh ẩn tích suốt một thời gian dài, vậy tại sao bây giờ lại xuất hiện trên biển Ngã Cách Đặc? Chẳng lẽ bọn chúng muốn dựa vào chiến tranh mà tạo nên thế cuộc hỗn loạn để làm mưa làm gió lần nữa? Vô luận thế nào, có một điểm có thể xác định được, đó là những người đi qua vùng biển này quả thật là không may rồi.

- Trùng! Trùng!

Hai vị ma pháp sư ở đội ngũ phía sau đột nhiên la lớn, nhưng chỉ trong tích tắc thì họ không thể tiếp tục kêu la được nữa. Lúc này khuôn mặt của họ đỏ bừng, nhưng đó không phải là vì khẩn trương, mà có lẽ là do hưng phấn mà ra, cái loại đỏ mặt này rất là quỷ dị. Cùng xuất hiện với việc đó thì còn có dị tượng khác nữa, thì ra ma pháp bào đang mặc trên người họ đang từ từ phồng to lên, thật giống như người ta thổi phồng quả bong bóng vậy.

Khuôn mặt của hai ma pháp sư kia bắt đầu bị vặn vẹo, trông rất đáng sợ. Tiếp theo là da thịt nứt toạc ra, rồi từ đó lại chảy ra một dòng máu nhỏ, chúng chảy dọc theo khuôn mặt và lăn xuống đất. Thế rồi đáng vẻ của bọn họ trông như là ác quỷ ở trong phim kinh dị vậy, đôi mắt của họ y như là bị cao huyết áp rồi lồi hẳn ra ngoài, rốt cuộc tất nhiên là bay hẳn ra ngoài hồ mắt, chỉ còn lại hai hố máu đen ngòm. Cùng lúc đó, một tia máu thật nhỏ giống như một mũi châm đâm xuyên qua lớp ma pháp bào mà bay về phía xa

xa. Toàn thân của hai ma pháp sư đó trong một sát na liền bị nhuộm đỏ tươi, từ xa nhìn lại trong họ như những đóa mận côi, xinh đẹp lung linh nhưng lại khiến người ta nhìn vào thì cực kỳ kinh hãi.

Biến cố xảy ra đột ngột, khiến tất cả mọi người đều ngã ra, trong cơn sợ hãi, không một ai biết phải làm sao mới tốt; thậm chí đều lập tức tránh xa chỗ đứng của hai người ma pháp sư kia, vì sợ sẽ bị vạ lây.

- A!

Khiết Tây Tạng nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy thì nhin không được mà kinh hô một tiếng, thậm chí còn quên luôn cả việc đổi giọng, nhưng cũng may là lúc này không có ai chú ý tới nàng.

- Huyết Bạo trùng!

Cuối cùng cũng có người gọi ra nguyên nhân của dị tượng. Đó là một trong những loại trùng mà Huyết Thư Quỷ thích dùng để giết người nhất, tử trạng của hai ma pháp sư đó cũng giống như “Huyết mận côi” ở trong truyền thuyết vậy. Nhưng khoảng cách giữa song phương xa như vậy, ngay cả cung tiễn thủ mạnh nhất cũng không bắn tới được, vậy mà y đã xuất thủ từ lúc nào?

Sau khi những giọt máu cuối cùng của hai vị ma pháp sư kia chảy ra hết, thân thể của họ cũng mềm oặt lại rồi ngã xuống, khuôn mặt trắng dã đến kinh người, hơn nữa da thịt còn hóp sâu vào trong, bên ngoài chỉ là làn da nhăn nheo, cuối cùng chỉ còn là một cái thây khô không có máu. Thế nhưng bộ ma pháp bào ở trên thi thể khô quắt bỗng nhiên động đậy, không lâu sau đó là một bầy thư trùng đen ngòm nhỏ bằng hạt gạo lúc nhúc bò ra ngoài. Chúng nó không tấn công người khác, mà chỉ lăn lộn qua lại ở trên mặt đất, không lâu sau cũng đều chết hết. Loại giải thể trùng này có năng lực sinh sản rất mạnh, mẫu thể có thể trong thời gian mười phút mà hấp thu sự dinh dưỡng của người sống, sau đó mới sinh ra hàng ngàn con khác. Tuy nhiên, loại phương pháp thúc đẩy sinh sản này không phù hợp với quy luật tự nhiên, do đó mà thọ mệnh của đám trùng con lại ngắn đến đáng thương, thời gian mà đám tử thể này có thể tồn tại được chỉ có một phút mà thôi, nhưng chúng lại chính là lợi khí để giết người của Phi Đa Lợi. “Huyết mận côi” là do y phối hợp Huyết Bạo trùng và Phân Giải trùng mà chế ra.

Mọi người chứng kiến cảnh đó thì trong lòng liền thấy rùng mình, đôi bên còn chưa chính diện giao phong mà phe mình đã bị tổn thất vài người rồi, mà người chết lại là ma pháp sư được bảo vệ nghiêm mật nhất, thậm chí bọn họ vì sao mà bị hại cũng không ai biết được nữa, coi bộ tất cả mọi người đều bị vây trong một tình cảnh cực kỳ xấu rồi. Trong lúc nhất thời, mọi người đều cảm thấy bất an, cả trận hình đều trở nên đại loạn, ngay cả thuyền trưởng Phát Cơ Khắc dù có ra lệnh thế nào thì cũng không thể làm nên được chuyện gì.

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên rời khỏi vị trí của mình, rồi phóng nhanh ra phía sau trận địa của các ma pháp sư, đồng thời mười ngón tay không ngừng đan xen vào nhau, tiếp theo đó là hai chiếc hỏa vồng kín mít cùng lúc xuất hiện và bay tới chụp lấy Khiết Tây Tạng và nữ ma pháp sư có mái tóc dài màu ô liu mà hai ngày trước hắn đã gặp trong tửu điểm của Tư Thẩn Ba Nã căng, nữ tử có khí chất thành thực đó.

- Aaa??

Mọi người thấy vậy thì sợ hãi, và kinh ngạc với trình độ khống chế Hỏa nguyên tố của Mộ Dung Thiên quá cao siêu, ngay cả một Hỏa hệ ma pháp sư nếu muốn làm ra một bức hỏa tường cũng không khó, nhưng hỏa vồng thì lại không đơn giản chút nào, mà điều càng khó hơn chính là người này chỉ là một ma võ sĩ mà thôi.

Điều càng làm cho chúng nhân thấy kỳ quái hơn đó là Mộ Dung Thiên lại ra tay công kích người phe mình, do lực cản của không khí nhỏ hơn đáng kể nên hiển nhiên, hỏa vồng phải nhanh hơn hỏa tường rất nhiều. Thế rồi hỏa vồng nhanh chóng bay tới mục tiêu, Khiết Tây Tạng và nữ ma pháp sư có mái tóc dài màu ô liu vì không biết chuyện gì xảy ra nên vội giơ ma trượng lên để chuẩn bị chống đỡ sự công kích của hắn, nhưng khi hỏa vồng bay tới cách hai nàng chừng một thước thì dừng lại, đồng thời bỗng chốc khép chặt lại, trông như hai chiếc hỏa lung (lồng lửa) nhỏ vậy. Chiêu đó khiến cho hai nàng ma pháp sư tài nghệ tuyệt luân kia cũng phải thấy khiếp sợ, năng lực điều khiển kỹ năng Phi hành từ xa của ma võ sĩ không biết kém ma pháp sư bao nhiêu lần, vậy mà thủ pháp của hắn lại nhuần nhuyễn tự nhiên như vậy.

- Ha, bắt được rồi!

Mộ Dung Thiên thở một hơi dài nhẹ nhõm, sau đó mọi người mới phát hiện ra, ở trong hai chiếc lồng kia

hiện đang nhốt hai con trùng nhỏ, toàn thân gần như trong suốt, nếu không cẩn thận quan sát thì căn bản sẽ không trông thấy. Bọn chúng như hai con ruồi bị khốn, không ngừng vỗ cánh liên hồi, nhưng chúng lại không dám bay loạn, bởi vì trên mặt vồng đều là lửa, tùy thời có thể thiêu chúng cháy rụi thành tro - Huyết Bạo trùng tuy đáng sợ, nhưng cũng rất yếu đuối.

Huyết Bạo trùng không giống với những sinh vật giống mình, thân thể của nó càng trưởng thành thì lại càng nhỏ dần. Khi chúng mới sinh ra thì lớn bằng quả long nhãn, đen thui thui lù, và cũng không có cánh. Chúng theo sự phát dục của mình mà càng ngày càng nhỏ dần lại, cơ thể vốn màu đen cũng từ từ chuyển thành màu trong suốt. Bởi vì tỷ lệ tử vong cao, nên có thể trở thành con nhộng và tiến hóa thành hình thái cao cấp có hai cánh dài là trường hợp cực hiếm. Do đó mà Huyết Bạo trùng vốn không thể dùng để tấn công từ xa, nhưng sau khi chúng tiến hóa thì lại rất đáng sợ, đầu tiên là có thể linh hoạt bay tới bay lui, hơn nữa kích thước của cơ thể lại nhỏ mà màu sắc gần như trong suốt, khi chúng bay ở trong không khí thì rất khó bị phát hiện, có thể giết người trong vô hình. Còn hai con ở trước mắt kia, cứ nhìn vào kích thước của chúng thì cũng đủ biết chúng thuộc hạng rất cao cấp rồi, lúc này chúng đã giết chết hai vị ma pháp sư thần không hay quỷ không biết. Tuy nhiên, sau khi tiến hóa thì Huyết Bạo trùng cũng có một khuyết điểm, đó là chúng không thể trong một ngày mà thi triển Huyết bạo nhiều lần được, tối đa chỉ có thể ba lần thôi.

Nếu nhìn kỹ thêm một chút, vậy thì sẽ có thể phát hiện được trên thân thể trong suốt của Huyết Bạo trùng còn còn một con trùng nho nhỏ khác, nó có hình thể rất giống với loại Phân Giải trùng lúc nãy, nhưng toàn thân lại có màu hồng. Đó chính là Mẫu trùng của Phân Giải trùng, nó phải ký sinh trên người Huyết Bạo trùng thì mới có thể đạt được mục đích tấn công từ xa, giải quyết được vấn đề di chuyển chậm chạp của chúng. Phi Đa Lợi tuy là một cuồng nhân, nhưng trong việc nuôi thụ trùng, y lại biết lợi dụng bọn chúng rất tài tình, với một phương pháp không thể tưởng tượng ra nổi như vậy mà y lại nghĩ ra được, quả thật là một thiên tài về phương diện này.

Lúc này mọi người mới hiểu được ý đồ chân chính của Mộ Dung Thiên, nếu không có hãn xuất thủ đúng lúc, vậy thì trận doanh bên phe mình rất có khả năng sẽ mất thêm hai vị ma pháp sư nữa rồi. Tiếp theo đó, những người thuộc Tam Mục tộc liền thi triển mục kỹ, tìm kiếm xem trên thuyền còn có những con Huyết Bạo trùng khác hay không, nhưng cũng may là không phát hiện ra con nào nữa, dù sao thì nuôi được những con trùng cao cấp như vậy cũng không phải là một việc dễ dàng gì.

Khiết Tây Tạng sợ đến nổi mặt trắng bệch, nếu như vừa rồi Mộ Dung Thiên không ra tay cứu giúp, vậy cho dù là mình thì tất cũng sẽ bị chết bởi mấy con trùng nhỏ khó lòng phòng bị được, mà cái chết cũng sẽ rất khó coi như hai đồng bạn vừa rồi thôi.

Bài học máu trước mắt phẳng phất như nói cho nàng biết - mạo hiểm, không phải lúc nào cũng kích thích và tốt đẹp như trong tưởng tượng của mình, song song với nó còn có sợ hãi và tử vong nữa.

Nữ ma pháp sư kia cũng sợ run lên, một lúc sau mới nhẹ giọng nói:

- Đa tạ!

Mộ Dung Thiên không nói gì, chỉ chấp hai tay lại, ngay lúc đó hai con trùng đang bị nhốt ở trong hỏa lung liền kêu lên thảm thiết, đồng thời thì thể cũng bị nghiền nát không còn ra hình thù gì nữa, sau đó thì hóa thành tro và rơi xuống đất.

Nhìn Bỉ Lặc ma chương càng lúc càng đến gần, trong lòng tên sắc lang nhiều lần tự hỏi mình, rốt cuộc tại sao cái đám hải tặc cùng hung cực ác kia lại coi trọng một chiếc thuyền khách nho nhỏ thế này?

=====

Chú thích

[1] chu: nhận

Hết hồi 252

257. Hồi 253: Đầu Hàng

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 253: Đầu Hàng

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Kinh ngư lại đi kiếm ăn ở tại sông nhỏ, hiển nhiên điều đó không hợp tình hợp lý chút nào. Một con thuyền khách nho nhỏ tuyệt đối không thể nào khiến cho một đội hình đồ sộ như Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn phải đích thân hạ thủ được, nếu không thì bọn chúng đã không nổi tiếng là một trong những hải tặc đoàn lớn nhất ở trên biển rồi.

Mộ Dung Thiên cho rằng mình nguy trang rất tốt, hơn nữa dọc đường đi, hắn đã thông qua đủ mọi thủ đoạn nhưng vẫn không bị ai phát hiện ra dấu vết gì, như vậy thì đám hải tặc thất tung đã lâu này hơn phân nửa là không phải vì mình mà đến rồi. Có thể là ở trên thuyền có món bảo vật quý trọng nào đó, mà nó phải là quý kinh người, có như vậy thì mới khiến cho Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn chú ý và còn phải ra số đông nhân thủ để đi cướp về. Tuy nhiên, khả năng đó cũng không lớn, vì nếu phải vận chuyển một món vật như thế thì không thể nào lại giao cho một chiếc thuyền khách với năng lực phòng ngự quá thấp như hiện nay. Với lại, chắc không phải đám hải tặc Hắc Khô Lâu này vừa trở về đến biển Ngải Cách Đặc, cho nên bất kể con mồi béo hay gầy cũng cứ làm một chuyến đây chứ? Lý do đó thật là khiên cưỡng, vì thế mà Mộ Dung Thiên cũng lập tức bỏ qua nó luôn.

- Cô oa!

- Cô oa!

Tiếng kêu vang vọng ở trên bầu trời cắt đứt dòng suy nghĩ của Mộ Dung Thiên. Hắn ngược nhìn về phía có tiếng kêu đó, thì ra đó là mấy con Mục cốt (chim ưng) đang bay lượn ở trên vòm trời, xem tình hình thì chắc chúng nó là của phe hải tặc rồi. Mục cốt là một loại Phi hành hệ sủng vật cấp thấp, tuy nhiên, trong tên của chúng có mang thêm ba chữ “Phi hành hệ” thì đã quyết định được cái giá không tầm thường rồi. Trên trời dưới biển, tất cả đều bủa lưới giăng kín mít, không một kẻ hở, điều đó có thể cho thấy chuyến này Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn đã quyết chí phải thành công chứ không thể thất bại rồi.

Trong lòng Mộ Dung Thiên khẽ động, nếu chỉ là vì tài vật, vậy bọn chúng chỉ cần chặn thuyền là đủ rồi, vốn không cần gây chiến, ngay cả Phi hành hệ sủng vật cũng không cần xuất động, bởi vì sức mạnh của Phi hành hệ sủng vật cấp thấp rất kém mà tác dụng tấn công cũng không lớn; lại còn có một khả năng khác, đó là có một đại nhân vật có tầm quan trọng thật khó lường đã nguy trang và đang có mặt trên thuyền, còn đám hải tặc vì một mục đích không biết tên mà ra tay với kẻ đó, đồng thời đề phòng hắn dùng Phi hành hệ sủng vật để chạy trốn.

Mộ Dung Thiên nhanh chóng xoay chuyển ý nghĩ, hắn liếc mắt nhìn sang nữ ma pháp sư vừa bị kinh hoảng lúc nãy, tuy nàng ta đã cố gắng nhưng vẫn không thể nào hoàn toàn trấn tĩnh được. Chẳng lẽ là nàng ta? Hắn nhớ khi còn ở tửu điểm, ở đó từng có một nhóm người đã theo dõi nhóm người của nàng ta. Nhất định không thể bỏ qua khả năng nàng chính là nhân vật mục tiêu.

Nữ tử kia thấy Mộ Dung Thiên nhìn mình chằm chằm với đôi mắt sáng quắc, nàng liền mỉm cười rất thiếu tự nhiên.

Mộ Dung Thiên thoáng hơi suy nghĩ, nhưng hắn không tiếp tục theo đuổi ý nghĩ của mình nữa. Cứ dựa theo phong cách đuổi tận giết tuyệt xưa nay của Hắc Khô Lâu, vậy thì tất cả mọi người ở trên thuyền sẽ không may mắn tránh khỏi bị lôi cuốn vào vũng lầy, cho dù giao ra thứ bọn chúng muốn cũng vô dụng.

Thầm tính toán thực lực của song phương một lúc, Mộ Dung Thiên cho rằng trận chiến này không có phần thắng chút nào. Nhân số của phe đối phương tuy ngang ngửa với phe mình, nhưng về chất lượng thì không

biết là cao hơn tới mấy lần; hơn nữa, mỗi một người bên chúng đều thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú. Ngày hôm nay tuy hấn rất tự phụ, nhưng dù sao cũng không phải hạng xuẩn ngốc, một cuộc chiến có quy mô rộng lớn không phải do năng lực của một người mà có thể cải biến được. Nói trở lại, trong tam quỷ tướng, Huyết Thư Quỷ Phi Đa Lợi kiên tu cả hai phương pháp tấn công gần và xa, Vô Hồn Quỷ Mịch La có chức nghiệp phối hợp hoàn mỹ không dễ chọc vào, đó là còn chưa kể đến tên thủ lĩnh của cuộc hành động lần này của bọn chúng là ngự thú sứ Đạt Văn Đa Khách nữa.

Lúc này đột nhiên có mấy tia sáng vừa gào thét vừa phóng thẳng lên trời, chúng nhắm vào đủ các phương hướng mà bay đi càng lúc càng xa. Màu sắc của chúng rất nổi bật và đẹp mắt, ngay vào ban ngày mà cũng trông thấy rõ được. Đó chính là đạn tín hiệu được dùng để cầu cứu, Phát Cơ Khắc trong lòng biết rõ tỷ lệ chiến thắng của phe mình trong trận chiến này rất là thấp, hầu như là con số không, nên y chỉ mong có người sẽ phát hiện được tín hiệu mà đến đây tiếp cứu. Đương nhiên, giữa đại dương mênh mông thế này, cơ hội mà người ta có thể nhìn thấy được đạn tín hiệu thì cũng rất là thấp.

Đạt Văn Đa Khách hừ lạnh một tiếng, hấn cũng chẳng thêm điều khiển Mục cốt đánh rơi những viên đạn tín hiệu đó, dù có các đội thuyền ở lân cận đến tiếp cứu, vậy thì khi họ đến được đây thì cuộc chiến hấn đã kết thúc từ lâu. Huống chi, hấn hoành hành đã lâu, ngoài đại quân của triều đình ra, còn những người khác đều không sợ.

Mất thấy thuyền hải tặc vẫn đang tiếp tục đến gần, tình hình chiến đấu hết sức căng thẳng, Đình Đình đột nhiên tiến lại bên cạnh Mộ Dung Thiên rồi dùng Tự Âm thuật nói:

- Khải Lý tiên sinh, ta nghĩ chúng ta phải sớm chuẩn bị bỏ thuyền mà chạy thôi! Lộ trình từ đây đến Thủy Đô chỉ còn một phần ba nữa là sẽ tới nơi. Lam Quang điều sáu cánh của Khiết Tây Tạt tiểu thư có lẽ sẽ chở nổi ba người chúng ta đến gần nơi đó; hơn nữa, với thực lực của chúng ta, muốn xông qua một rừng hải ma để đến Thủy Đô hấn cũng không có vấn đề gì.

Mộ Dung Thiên cũng đang lo lắng, hấn không biết là có nên ở lại dốc sức chiến đấu với mọi người, hay là bỏ họ lại mà đào sinh. Đám Mục cốt ở trên không chỉ có thể đối phó với những loại Phi hành sủng vật tầm thường thôi, chứ nếu là loại sủng vật cao cấp như Lam Quang điều thì chúng sẽ không làm gì được. Cho dù ba thủ lĩnh của Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn có cùng lúc dùng đến Mục cốt để truy kích thì cũng vô dụng, chỉ cần cho Lam Quang điều nửa tiếng thôi thì nó sẽ hoàn toàn thoát khỏi sự rượt đuổi của đám Mục cốt rồi. Kỹ thuật xạ tiễn của Vô Hồn Quỷ dù cao siêu cỡ nào, sức bắn của gã dù xa tới đâu thì cũng sẽ trở thành vô dụng đối với sức phòng ngự cực kỳ biến thái của chiếc Kinh tâm kết giới giới chỉ của Mộ Dung Thiên.

Không còn hoài nghi gì nữa, đó chính là quyết định tốt nhất, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn hơi do dự, rồi sau đó mới nói:

- Sức phòng ngự của chiếc thuyền này quá kém đi, nếu chúng ta bỏ đi, vậy thì bọn họ nhất định sẽ chết hết.

Đình Đình chậm rãi nói:

- Khải Lý tiên sinh, ta nghĩ người cũng hiểu rõ tình cảnh hiện nay rất rõ ràng phải không? Cho dù chúng ta có ở lại, vậy thì bọn họ cũng đâu thoát chết được, cùng lắm thì có thêm ba cái thi thể nữa mà thôi.

Kinh nghiệm truyền thừa của nhiều đời Vu nữ đã cho nàng biết nên vất bỏ lòng thương hại mà chọn lấy quyết định sáng suốt nhất để giải quyết vấn đề, vì vậy mà cái nhìn của nàng đối với tình thế lúc này là cực kỳ chuẩn xác.

Kỳ thật Mộ Dung Thiên cũng hiểu rõ cho dù bên mình có nàng thiên tài thiếu nữ ma pháp sư Khiết Tây Tạt cùng với nàng Vu nữ thân mang nhiều môn tuyệt kỹ kỳ lạ, nhưng lực lượng tổng thể của song phương chênh lệch quá nhiều, nhóm người của mình đối với cục diện chiến đấu cũng chẳng giúp ích được gì. Thế nhưng nếu phải mở mắt trừng trừng để nhìn vô số sinh mạng đang bất lực nằm chờ chết kia, dù Mộ Dung Thiên tàn nhẫn đến thế nào thì cũng không nhẫn tâm mà bỏ đi được.

Đình Đình tiếp tục khuyên nhủ:

- Bây giờ còn là cơ hội tốt, đợi đến khi hải tặc lên thuyền thì dù chúng ta muốn bỏ chạy cũng sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Mộ Dung Thiên thay đổi sắc mặt vài lần, cuối cùng lắc đầu nói:

- Thôi bỏ đi, cứ bình tĩnh chờ xem diễn biến, sau đó mới tính toán lại.

Đình Đình nghe vậy thì thở dài, nói:

- Khải Lý tiên sinh, ta không thể không nói, quyết định đó của ngài chính là một quyết định ngu xuẩn nhất vậy.

Mộ Dung Thiên cũng hiểu được hành động này của mình rất thiếu sáng suốt, nhưng hắn cũng chỉ có thể cười khổ rồi nói:

- Có thể ta nguyên bản đã là một tên ngu ngốc rồi, chỉ tiếc là đã làm liên lụy đến nàng, khiến nàng phải theo ta mạo hiểm.

Đình Đình bỗng nhiên mỉm cười rất thần nhiên:

- Ta cũng phải thừa nhận một việc, đôi khi kẻ ngu ngốc cũng rất đáng yêu.

Mộ Dung Thiên hơi giật mình, trong lúc nhất thời vẫn chưa hiểu ra ẩn ý của nàng, nhưng lúc này đột nhiên Lam ngu bị rung chuyển mạnh, màu sắc của tòa kết giới bị nhạt dần, điều đó cho thấy nó đang bị yếu dần. Rốt cuộc song phương đã tiến vào phạm vi giao tranh. Cuộc chiến vừa mở màn, bầu trời đã thấy xuất hiện đầy tên, hỏa cầu, phong nhận, cùng với các loại kỹ năng Phi hành khác va chạm nhau kịch liệt ở trên không, vì vậy mà tiếng nổ và hoa lửa bắn ra tung tóe, dư kinh cũng bay vèo vèo, những nơi có linh lực chống chọi nhau cũng tỏa ra rất nhiều màu sắc rực rỡ. Tuy nhiên, những cảnh quang đẹp mắt đó lại không hề đáng yêu chút nào, chúng chỉ mang hơi hướm của tử vong mà thôi.

Rốt cuộc kết giới cũng không tri trì nổi lực lượng tấn công quá mạnh so với sức của mình, dưới áp lực cường đại, nó đột nhiên vang lên một “choang” rồi vỡ vụn như những mảnh thủy tinh. Sau đó lưới hái của tử thần mới bắt đầu tàn sát bừa bãi, mỗi lần chúng thu về đều là những sinh mạng quý giá. Trên lưng Lam ngu, nhân loại chém giết nhau loạn cào cào, từng người từng người gào thét trúng chiêu rồi ngã xuống, có người bị bắn thành con nhím, có người bị đốt thành tro tàn, có thì thể bị nghiền nát, có thì thể thì không đầy đủ tứ chi, có người bị hất văng ra khỏi thuyền nhưng lại bị những con hải ma ở dưới biển vì bị cuộc chiến đâm máu hấp dẫn mà tìm tới rồi nuốt luôn vào bụng, rồi có người bị trọng thương chưa chết nhưng nằm lộn gáo thét ở dưới đất, vv.....mấy người thần quan và mục sư trước kia chỉ lo cứu chữa cho người khác, nhưng lúc này cũng trở thành những kẻ bị hại luôn.

Tuy rằng mức độ tấn công từ xa này chưa tạo thành uy hiếp lớn lao gì đối với Mộ Dung Thiên, nhưng nó cũng rất kinh tâm động phách. Mắt nhìn thấy những một rừng kỹ năng bay vèo vèo ngang qua người, nếu đặt mình ở vào vị trí trước nòng súng đang bắn phá âm ầm ngay giữa trận địa, tất sẽ cảm giác được sự chấn động không gì sánh bằng được. Mộ Dung Thiên cũng không phải chưa từng thấy qua chiến tranh đoàn thể, trái lại, hắn còn từng là một thống soái của một cánh quân đông tới mấy vạn. Tuy nhiên, thống soái không thể tùy tiện tự mình tác chiến được, hướng chỉ sức chiến đấu của đám tinh anh hải tặc này so với quân đoàn 376 còn mạnh hơn nhiều lắm.

Ở dưới nước cũng không được nhàn rãi, hải sủng của song phương cũng kịch đấu dữ dội, ngoài khơi tựa như đang muốn sôi trào, sóng nổi âm ầm, thỉnh thoảng còn có mấy cột nước bắn vọt lên cao, rồi sau đó mới nặng nề rơi xuống biển trở lại. Những vũng nước xoáy do kinh khí đôi bên chênh lệch mà tạo ra, chúng cuốn rất nhiều thi thể và máu huyết vào trong đó. Có rất nhiều hải ma thông linh biết chờ đợi ở bên ngoài cuộc chiến, sau khi màn thảm kịch này kết thúc thì chúng sẽ có một bữa ăn rất thịnh soạn đây.

- Giết chúng, giết hết toàn bộ cho ta!

Phi Đa Lợi đang đứng ở trên lưng Bỉ Lạc ma chương, lúc này y đang nổi trận lôi đình vì y đã bị tổn thất hai con Huyết Bạo trùng cao cấp phải vất vả lắm mới nuôi dưỡng được. Y vốn định trước khi nhập cuộc chiến thì biểu lộ oai phong một chút, y tưởng rằng hai con trùng nhỏ như vậy, mà toàn thân chúng lại gần như trong suốt nữa, nên mới tính cho chúng âm thầm giết đi sáu người thần không hay quỷ không biết, dù cho có bị phát hiện thì chúng cũng có thể bình yên đào tẩu. Bởi lẽ kích thước của chúng nhỏ tới đáng thương, nhưng lại rất linh hoạt mau lẹ mà lại có khả năng trốn tránh khiến người khác không bắt được, ai dè chúng chẳng những đã bị phát hiện mà còn bị giết sạch nữa. Trong lòng Phi Đa Lợi hết sức tiếc nuối hai con Huyết Bạo trùng đó nên y không nhịn được mà chửi ầm lên, chỉ hận không thể bắt hết người trên thuyền lại để tế cho ái trùng của mình. Tuy vậy, lúc này y không dám đích thân ra tay để báo thù, bởi vì tuy y có không

ít thư trùng có thể bay trên không hay bơi trong nước để đánh lén đối thủ, nhưng hiện nay khắp nơi đang giao chiến kịch liệt, kỹ năng của song phương đang bay tá lả trong không gian, ngay cả những lần kỹ năng va chạm rồi phát nổ cũng tạo nên khí hậu khác nhau và tùy thời đều có thể giết chúng rất dễ dàng.

Ngoại trừ ma pháp sư, cung tiễn thủ và những chức nghiệp khác lấy việc tấn công từ xa làm chủ, còn thì những chức nghiệp khác khi phải sử dụng Phi hành kỹ năng trong lúc chiến đấu thì sẽ bị hao tổn linh lực rất nhiều và cũng không thể trì trì được lâu dài. Thông thường thì kết quả cuối cùng của các cuộc chiến đoàn thể là đánh giáp lá cà, tuy nhiên, lúc này lại có chút ngoại lệ, bởi vì thực lực của song phương chênh lệch quá xa, đến nỗi khi những đợt tấn công bằng Phi hành kỹ năng còn chưa kết thúc thì cuộc chiến đã phân thắng bại rồi.

Phe của Mộ Dung Thiên bị bại là điều không có gì bất ngờ cả, nhưng đó lại là thảm bại, chỉ có thể dùng ba chữ “bị đồ sát” mà hình dung. Chỉ có một số người có lực phòng ngự mạnh như là kỳ sĩ, Dã Man nhân, cùng với các cung tiễn thủ, mục sư, thần quan, vv.....chưa tới sáu mươi người ở hậu phương là còn có thể đứng được, họ chỉ miễn cưỡng tự bảo vệ mình chứ không còn sức để tấn công nữa, những người khác nếu không chết thì bị thương. Những ma pháp sư còn sót lại chỉ có Khiết Tây Tạng và nữ tử có mái tóc dài màu ô liu kia thôi, ngoài ra lại còn có gã ngậm đu thi nhân mà Mộ Dung Thiên đã gặp được tại Tư Thản Ba Nã cảng, Thiết Nhĩ Tây.

Trong khi đó, phe địch nhân bị thương vong rất ít, chỉ có gần mười người bị chết, và hơn hai mươi tên bị thương nhẹ. Tuy nhiên, kết quả này lại khiến cho bọn hải tặc cảm thấy kinh dị, có lẽ sự tổn thất trong dự tính của chúng phải ít hơn nhiều lắm. Mà điều kỳ quái nhất là trong đám hải tặc bị chết lại có hai tên là ma pháp sư, tuy rằng khoảng cách giao chiến của song phương tương đối gần, nhưng hai tên đó lại đứng ở phía hậu phương, đồng thời cũng được bảo vệ rất cẩn mật, thật không nghĩ ra được ai lại có kỹ năng lợi hại đến nỗi có thể xuyên phá vòng phòng thủ dày đặc kia mà giết đi bọn chúng.

Mà tử trạng của hai tên ma pháp sư đó cũng rất kỳ lạ, ở mi tâm của chúng chỉ có một điểm đỏ nho nhỏ mà thôi, gần như không đủ để giết người được. Môn tuyệt kỹ vừa nhỏ và vừa lợi hại thì ngoài Châm đầu khí ra, tựa hồ như không còn môn tuyệt kỹ nào khác mới phải, nhưng mọi người đều biết sức tấn công của Châm đầu khí không thể đạt tới cự ly xa như vậy. Châm đầu khí là một môn học rất cao thâm, kết cấu của Châm đầu khí càng chặt chẽ càng phức tạp thì khiến cho nó cứ dài thêm một phân là độ khó càng cao. Khoảng cách xa như vậy, hơn nữa lại không hề bị ảnh hưởng của kinh khí, cứ thế mà cắm sâu vào nơi yếu hại nhất là ngay chính giữa mi tâm, chỉ sợ cả thánh cấp võ giả cũng không có khả năng làm được điều đó. Vậy thì chẳng lẽ còn có môn tuyệt kỹ lợi hại khác hay sao? Quả thật là chưa từng nghe nhắc đến.

Đạt Văn Đa Khách rời tay khỏi thi thể của hai ma pháp sư kia, đôi mày của hắn nhíu chặt lại. Hai tên ma pháp sư đó ở trên chủ thuyền của hắn đột nhiên gục ngã một cách vô thanh vô tức, thành viên tấn công chủ lực quan trọng bị giết ngay trước mắt thủ lĩnh mà không bảo vệ được, điều đó khiến hắn cảm thấy rất mất mặt trước đám thuộc hạ. Tuy nhiên, dựa theo việc này mà cấp tốc suy đoán, phe đối phương quả nhiên có ẩn tàng nhân vật trọng tâm rất đáng sợ. Nếu như nhân vật mục tiêu có người ở bên cạnh giúp đỡ, vậy thì sự tình sẽ rắc rối nhiều đây, dù cho phe mình có được thành công, chỉ sợ đến cuối cùng cũng phải trả ra một cái giá thật đắt. Trong lòng Đạt Văn Đa Khách hơi có chút kiêng kỵ, hắn quét mắt nhìn những người còn sống sót của phe địch ở phía xa xa kia khắp một lượt, vốn định tìm ra chút manh mối nào đó, nhưng cuối cùng cũng chẳng thu hoạch được gì cả.

Hai tên ma pháp sư của phe hải tặc bị giết chính là kiệt tác của Mộ Dung Thiên. Hắn cũng dùng Châm đầu khí, nhưng loại này lại đặc biệt khác với các loại Châm đầu khí bình thường, nó chính là Châm đầu khí thuộc Phi hành hệ - Phong vương chấp.

Môn tuyệt kỹ độc đáo do hắn sáng tạo này có ưu điểm rất rõ ràng, song song với lợi thế của sự tấn công sắc bén của Châm đầu khí bình thường, nó còn có thể thoát khỏi sự hạn chế lớn lao bởi mối liên quan của tứ chi trên cơ thể con người. Thể tích của Châm đầu khí rất nhỏ, nên sức cản trở của không khí cũng rất thấp, chính vì vậy mà sức ảnh hưởng của không khí hầu như là không đáng kể. Nó là một môn tuyệt kỹ Phi hành hệ có thể dễ dàng xuyên thấu sự phòng ngự chặt chẽ nhất. Trong cơn hỗn chiến, hầu như sẽ không có ai phát hiện ra được một mũi phi châm nhỏ bé ở bên trong mớ hoa lửa, tên bay, và ma pháp va chạm hỗn loạn đó, nhờ vậy mà Mộ Dung Thiên mới có thể ra tay giúp đỡ mọi người, nhưng vẫn quyết định không hiển lộ thực lực. Chỉ tiếc là hắn không thể nào xoay chuyển được thế cờ, trong lúc bại cục đã thành và Bì

Lạc ma chương đã đến gần, hần đã không nhịn được mà phóng ra hai mũi Phong vương chập để hạ gục hai tên ma pháp sư cho hả giận. Đáng lý ra hai tên ma pháp sư này cũng không quá yếu kém như thế, song chỉ vì bọn chúng không thể nào tưởng tượng ra được trên đời này lại còn có môn tuyệt kỹ thần kỳ đến như vậy, do đó mà trong cơn hỗn chiến, chúng đã trở thành nơi trút giận cho Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên thầm thở dài một hơi, cuối cùng kỳ tích đã không xuất hiện. Hần không thể làm gì khác hơn là quyết định bỏ đi, đồng thời thuyết phục Khiết Tây Tập cùng ly khai với hần luôn.

Lúc này những đợt tấn công hung hãn bạo tàn của đám hải tặc bỗng dừng ngừng lại, tiếp theo đó là một giọng nói vang lên:

- Ai là thuyền trưởng, xin mời tiến ra nói chuyện!

Người vừa lên tiếng chính là Đạt Văn Đa Khách, thanh âm của hần rất ôn hòa, ôn hòa đến nỗi không ai dám tin tưởng hần chính là kẻ đầu não mà vừa rồi đã ra lệnh tàn sát hành khách trên thuyền.

Sắc mặt của Phát Cơ Khắc lúc này trắng bệch, thân y là thuyền trưởng nhưng lại không có cách nào giúp cho hành khách của mình tránh được tai ương, tuy y biết rằng đó là một điều đại sỉ nhục nhưng y cũng không thể nào ngăn cản cho thảm kịch không xảy ra được. Giờ đây nghe tiếng Đạt Văn Đa Khách kêu đích danh mình, y biết rằng dù có tiếp tục chống cự thì cũng phí công vô ích mà thôi, vì vậy mà y mạnh dạn bước ra đầu thuyền và lớn tiếng đáp lại:

- Là ta!

Y không mở miệng cầu xin tha mạng cho mình và các thuyền viên, bởi vì ai cũng biết, việc làm đó chính là một chuyện rất nhục cười.

Đạt Văn Đa Khách mỉm cười nói:

- Các người hãy lập tức buông vũ khí mà đầu hàng, chỉ cần giao hần ra đây, người và những người khác đều có thể bình yên rời khỏi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì nhất thời giật mình, Hắc Khô Lâu xưa nay nổi tiếng là đã mất sạch nhân tính, đi đến đâu cũng không để lại người sống, vậy mà hôm nay thủ lãnh của chúng lại có thể thốt ra một câu nói “nhân từ” như vậy, quả thật là bất ngờ. Cảm giác thật là quái đản, giống như một bầy sói lao vào giữa đàn dê nhưng lại nói với con dê đầu đàn: “Chúng ta chỉ cần một con là đủ rồi, tha cho các người khỏi chết.” Nhưng hần vẫn dừng lại, không đi về phía Khiết Tây Tập nữa.

Phát Cơ Khắc nghe xong lời đó thì cũng ngây người ra một lát, sau đó cất tiếng hỏi lại với giọng nghi ngờ:

- Người nói sao?

Phi Đa Lợi cũng trừng đôi mắt như hai hạt đậu lên rồi kêu lớn:

- Cái gì? Vậy sao được chứ?

Mất thấy mình đang được hưởng thụ sự khoái lạc của việc tàn sát bữa bãi, nhưng nay lại xảy ra việc ngoài ý muốn, y làm sao cam tâm được? Huống chi y cũng vừa mất đi hai con Huyết Bạo trùng cao cấp, lửa giận của y phải thông qua máu tươi thì mới có thể nguôi ngoai được.

Đạt Văn Đa Khách lạnh lùng thốt:

- Phi Đa Lợi, người đừng quên hành động lần này ai mới là thủ lãnh.

Tính cách nóng nảy của Phi Đa Lợi không dễ gì khống chế được, có điều lần hành động này phải dựa vào năng lực đặc thù của y, nếu không thì Đạt Văn Đa Khách đã tình nguyện loại y ra rồi.

Phi Đa Lợi sùng sộ lại:

- Người.....người.....

Đôi mắt của y trừng lên thật to, mãi một lúc lâu sau thì y mới kiềm chế được cơn tức giận, rồi im hơi lặng tiếng luôn.

Đạt Văn Đa Khách lập lại một lần nữa:

- Buông vũ khí xuống rồi đầu hàng, đồng thời giao ra người kia, những người khác sẽ lập tức có cơ hội sống sót.

Lời hắn nói rất thông thả và rõ ràng, Phất Cơ Khắc rốt cuộc cũng tin là mình không ngheh lầm, nhưng y vẫn không thể tin nổi, nếu những lời đó được thốt ra trước khi cuộc chiến bắt đầu thì còn có mấy phần đáng tin, nhưng đằng này rõ ràng bọn chúng đã hoàn toàn khống chế cuộc diện, đại khai sát giới với những người trên thuyền, đã tìm được mục tiêu rồi, thế nhưng bọn chúng lại lựa chọn một phương thức mà từ trước tới nay chưa từng nghe tới. Chẳng lẽ trước kia vì bọn chúng đã gây ra quá nhiều tội ác, khiến cho chính phủ các nơi công phần mà phải liên thủ trừ chúng, giờ đây sau khi đã bị giáo huấn một phen, Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn đã không còn tàn bạo như xưa nữa?

Phất Cơ Khắc vừa nghĩ tới đây thì tinh thần chấn động, suy đoán này có khả năng là sự thật khá cao. Hơn nữa với tình huống hiện nay, y căn bản không thể hoài nghi quyền lực của Đạt Văn Đa Khách. Đây là cơ hội duy nhất mà thôi.

Đối với một vị thuyền trưởng, phải bán đứng hành khách của mình là một việc làm rất đáng hổ thẹn, nhưng nếu phải hy sinh một tính mạng mà cứu lại được hơn một ngàn người khác, vậy thì chắc chắn sẽ không có ai chịu bỏ qua mỗi giao dịch đó, vả lại những người đứng ở phía sau y đều trầm mặc không nói gì, điều đó biểu thị sự tán thành của họ.

Khuôn mặt của Phất Cơ Khắc thoát xanh thoát đỏ, một lúc sau mới cắn răng nói:

- Được, hy vọng các người sẽ giữ lời hứa!

Đạt Văn Đa Khách đắc ý cười rộ lên:

- Nhất định! Nhất định!

Phất Cơ Khắc phải gian nan lắm mới thốt ra câu hỏi:

- Các người...các người muốn tìm ai?

Đôi mắt của Đạt Văn Đa Khách chợt sáng bừng lên, chậm rãi nói:

- Tên của y là Duy Đa.....

Hắn chưa nói dứt lời thì chỉ nghe “tôm!” một tiếng, thì ra nàng nữ ma pháp sư với mái tóc dài màu ô liu kia bỗng nhiên khích động nhảy ùm xuống nước.

Hết hồi 253

258. Hồi 254: Âm Mưu

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 254: Âm Mưu

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

- Duy Đa Lợi Á!

Lúc này Đạt Văn Đa Khách mới gọi ra tên thật của người kia.

Mộ Dung Thiên nghe xong thì mới biết được thì ra mục tiêu của Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn là nàng nữ ma pháp sư có mái tóc dài màu ô liu kia. Tên của nàng là Duy Đa Lợi Á, còn thân phận thì khẳng định là

không tầm thường chút nào. Lúc này bên tai hắn lại nghe mọi người xôn xao bàn tán đến thân phận của nữ tử kia.

- Duy Đa Lợi Á? Không phải đó là đại nữ nhi của Ca Lạp Đế Ngõa, trưởng chủ Thiên Lý mục trường tại Thủy Đô, một mục trường nổi tiếng nhất của toàn thể đại lục hay sao?

- Nghe nói bệnh tình của Ca Lạp Đế Ngõa rất nguy kịch, không biết đó là thật hay giả.

- Y không có nhi tử, nghe đồn Duy Đa Lợi Á là người có khả năng kế thừa chức trường chủ của y nhất. Thật là kỳ quái, đáng lẽ lúc này nàng ta phải ở bên cạnh Ca Lạp Đế Ngõa mới phải chứ.

-

Cùng khích động như Duy Đa Lợi Á mà nhảy vào trong nước còn có mấy người nữa, đó là mấy người đồng bọn mà Mộ Dung Thiên đã nhìn thấy ở tửu điểm hôm trước. Rõ ràng thủy tính của bọn họ rất tốt, có thể lặn xuống thật sâu như người cá vậy.

Đạt Văn Đa Khách khẽ nhếch miệng cười, hải tặc thiện về thủy chiến nhất, huống chi hắn còn là một ngự thú sứ, có thể điều động số lớn hải sủng, thậm chí cả những hải ma cấp thấp để chặn họ lại. Muốn đào sinh tử trong nước ư? Đúng là tự tìm tử lộ mà.

Tuy rằng đối với hành vi tự sát đầy ngu xuẩn và hơi khó giải thích của đám người Duy Đa Lợi Á, nhưng trong lòng Đạt Văn Đa Khách tràn đầy tự tin, hắn vốn nghĩ không ra lý do mình sẽ bị thất thủ. Thế rồi hắn móc ra một chiếc còi lệnh từ trong túi rồi đưa lên miệng, trong lúc hắn đang định chỉ huy hải thú xông đến bắt giữ con mồi thì đột nhiên một con quái vật đen thui không biết từ đâu phóng vọt ra, đuôi của nó có hình xoắn ốc, còn đầu thì vừa dài vừa nhọn, miệng đầy răng nanh nhọn hoắc, thân hình dài chừng sáu, bảy thước há to chiếc mõm thật rộng rồi nuốt chửng đám người của Duy Đa Lợi Á vào bụng, đồng thời còn phóng luôn xuống đáy biển như một mũi tên nữa. Chiếc đuôi hình xoắn ốc của nó phát ra động lực rất mạnh, còn chiếc đầu nhọn thì làm giảm thiểu trở lực của nước xuống tới mức thấp nhất, điều đó khiến cho nó bơi đi rất nhanh.

Mọi người nhìn thấy vậy đều cảm thấy rất kỳ quái. Có thể chống cự với Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc cuộc chiến, điều đó cho thấy bọn họ không phải là những kẻ tầm thường, dù cho có bị hải ma xuất kỳ bất ý mà tấn công, vậy thì bọn họ tuyệt đối không thể nào cả một chút chống cự cũng không có mới phải. Hơn nữa, bọn họ tựa như là không muốn chống lại thì phải.

Sắc mặt của Đạt Văn Đa Khách đại biến, kêu lên thất thanh:

- Chân Không Loa Toàn Sa!

Thân là một ngự thú sứ, hắn đương nhiên là biết hàng. Chân Không Loa Toàn Sa là một loại hải dương sinh vật đặc dị, tất cả nội tạng, huyết quản, thần kinh cùng với toàn bộ các khí quan nội bộ khác đều được phân bố trong lớp da dày hơn một thước. “Chân Không” là chỉ bụng của nó hoàn toàn trống rỗng không có gì cả; “Loa Toàn” có hai ý nghĩa, một là chỉ vào chiếc đuôi hình xoắn ốc có thể chuyển động với tốc độ cực nhanh, khiến nó bơi trong nước nhanh không thể tưởng, còn hai là chỉ vào hàm răng nhọn hoắc của nó, những chiếc răng nhọn hoắc giống như đinh ốc cũng chuyển động với tốc độ cực nhanh, sắc bén giống như những mũi khoan vậy, chắc chắn vô cùng.

Phương thức ăn uống của Chân Không Loa Toàn Sa cũng rất nhanh chóng gọn lẹ, nó dùng hàm răng nhọn nhai nát con mồi, rồi sau đó mới tiêu hóa dần. Nó không có tòa kết giới cực kỳ bền bỉ và bức tường dạ dày tự tái tạo với tốc độ cực nhanh giống như Kinh Thôn, nên nếu để cho bất luận một sinh vật nào tiến vào trong bụng thì đó sẽ là một uy hiếp cực lớn. Mặt khác, trong bụng của nó trống không, điều đó đối với nhân loại hoàn toàn không thể gây ra một sự tổn hại nào, thậm chí còn khiến cho họ đi đứng nằm ngồi ở trong đó rất thoải mái nữa, thật chẳng khác nào là ở trong tàu ngầm vậy.

Ngoài ra, Chân Không Loa Toàn Sa còn có một loại đặc tính khác, nếu như nó trở thành sủng vật của nhân loại, vậy thì nó sẽ không hấp thu linh lực của chủ nhân như những sủng vật thông thường, bởi vì xung đột với yêu khí sẽ khiến nó bị ma thú công kích, chính vì thế nên nó mới có thể chung sống hòa bình với những ma thú khác.

Trên mặt biển không hề có dấu máu, mà phương thức ăn mồi của con Chân Không Loa Toàn Sa đó cũng không phù hợp, hơn nữa dựa vào việc mấy người kia không hề có thái độ chống cự lại mà suy đoán, vậy thì con Chân Không Loa Toàn Sa đó hẳn là sủng vật của Duy Đa Lợi Á hoặc là một trong mấy người đi theo nàng ta rồi. Người đầu tiên đưa ra kết luận đó chính là Đạt Văn Đa Khách, bởi vì hắn hiểu rõ đặc tính của loại sinh vật hiếm thấy này nhất; người thứ hai chính là Mịch La, tuy rằng gã chưa từng nghe nói đến Chân Không Loa Toàn Sa, nhưng với suy nghĩ trầm tĩnh và thông qua biểu tình trên mặt của Đạt Văn Đa Khách, gã biết được đó không phải là ma sủng của hắn. Không cần hỏi nhiều, thanh cung lớn trong tay gã được nâng lên, hơn nữa năm ngón tay trên tay phải tựa như biết ảo thuật vậy, lập tức thấy xuất hiện bốn mũi Kim linh lực tiễn.

Cung được kéo căng, bốn mũi tên rời dây cung và mang theo cường lực xoáy tròn tạo thành tiếng rít xé gió, rồi bắn phập vào mặt nước.

Đạt Văn Đa Khách hỏi:

- Mịch La, thế nào?

Mịch La đeo lại cây cung lên lưng, trên mặt vẫn lộ ra biểu tình cứng đờ như đá, phẳng phất như là rất thờ ơ với kết quả vậy, chỉ nói:

- Chỉ có một tên bắn trúng đích, nhưng không thể tạo ra thương tổn lớn lao gì.

Đạt Văn Đa Khách biết rằng không thể trách Mịch La được, bởi vì trở lực ở trong nước dù sao cũng hơn hẳn ở trên lục địa, có thể gây thương tích cho Chân Không Loa Toàn Sa đã là không tệ rồi, nếu như không có khả năng tấn công ở cự ly cực xa cùng với xạ thuật có thể xé gió và đề kháng trở lực rất mạnh của Mịch La, vậy thì việc bắn trúng mục tiêu đã là cả một vấn đề rồi.

- Làm tốt lắm!

Đạt Văn Đa Khách thốt một câu khích lệ, rồi sau đó hắn lại tự nhủ thầm: “Quả nhiên không hổ là người của Thiên Lý mục trường, có thể đào tạo cả Chân Không Loa Toàn Sa để cho mình dùng, khả kha.”

- Thủ lãnh, bây giờ chúng ta nên làm sao?

Một gã phó thủ đang đứng bên cạnh chọt lên tiếng hỏi.

- Trong tay ta không có loại hải sủng nào có thể lặn được sâu và nhanh bằng Chân Không Loa Toàn Sa được, tuy nhiên.....

Nói đến đây, ngữ khí của hắn hơi thay đổi, thoáng sắp xếp mọi suy nghĩ lại, rồi mới tiếp:

- Tuy nhiên, Chân Không Loa Toàn Sa cũng có hai khuyết điểm. Một là bình thường thì chúng cũng có thể cùng tồn tại với các loại hải ma khác, nhưng đó là những lúc trong bụng không có người, còn lúc này thì lại khác, thế nào nó cũng sẽ bị đám hải ma tấn công. Đó chính là nguyên nhân tại sao Duy Đa Lợi Á không dùng nó để trở về Thủy Đô, mà bắt buộc phải ngồi thuyền là vậy. Hãy chú ý một điểm, nơi nào có động tĩnh lớn thì chắc chắn là bọn họ. Thứ hai, Chân Không Loa Toàn Sa cứ cách một đoạn thời gian thì sẽ phải nổi lên mặt nước để thở, bằng không thì đám người của Duy Đa Lợi Á sẽ bị ngộp thở cho xem. Và đó cũng chính là điểm trí mạng của nó. Hừ, muốn thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta ư, đâu dễ dàng như thế chứ, hắc hắc.....

Gã phó thủ khẽ nhú mày, rồi nêu lên thắc mắc:

- Thủ lãnh, theo lời ngài nói, tốc độ của nó nhanh như thế, hải sủng không thể sánh bằng, còn Mục cốt tuy cũng đủ nhanh, nhưng Chân Không Loa Toàn Sa lại lặn quá sâu, bọn chúng sẽ không thể nào phát hiện được hành tung của họ, vậy chúng ta làm sao để truy tung?

- Yên tâm đi, ta tự có biện pháp.

Đạt Văn Đa Khách tựa như đã có tính toán kỹ càng, đồng thời cũng đưa ánh mắt nhìn về phía Phi Đa Lợi.

Huyệt Thư Quỷ móc từ trong túi ra một vật đen thui, ở trên đó có một vật nho nhỏ như một cái giác mút, ở trên miệng của nó có một con thư trùng màu hồng trông giống như một cái vôi. Y đắc ý cười nói:

- Đây là Ký sinh du, một loại hải trùng chuyên sống ký sinh ở trên người của Chân Không Loa Toàn Sa, trời sinh nó đã có năng lực cảm ứng đặc biệt đối với đám Chân Không Loa Toàn Sa, chỉ cần đám cá mập chết tiệt đó chưa vượt ra ngoài phạm vi mười hải lý thì chúng sẽ không thoát được sự đánh hơi của Ký sinh du. Con trùng này sẽ dùng cái vòi của nó mà tìm ra hành tung của chúng rất dễ dàng. Để Mục cốt mang theo chỉ thị của nó để tìm phương hướng, bọn người của Duy Đa Lợi Á tất sẽ không còn chỗ để mà trốn nữa, ha ha ha....

Sau khi buông tràng cười điên dại, y ném con Ký sinh du sang cho Đạt Văn Đa Khách rồi nói:

- Việc truy tung sẽ giao lại cho các người, lão tử không có hứng thú.

Với một kẻ thích nhiệt náo và thích lập công như Phi Đa Lợi mà thốt ra một câu như thế, quả thật là có chút kỳ quái. Thế nhưng những ai hiểu rõ y như là Mịch La và Đạt Văn Đa Khách thì lại không cho là kỳ, bởi vì Phi hành sủng vật chính là khắc tinh của thư trùng, do đó vì trên người của Phi Đa Lợi chỉ toàn là gỏi bọ nên từ trước tới nay y vẫn có một nỗi phản cảm vô danh đối với Phi hành sủng vật.

Đạt Văn Đa Khách tiếp lấy Ký sinh du, rồi cùng Mịch La và mấy tên hải tặc nữa bước đến ngồi lên lưng đám Mục cốt, sau đó mới nói:

- Chúng ta sẽ phục kích ở phía trước, những người khác cứ toàn tốc mà đuổi theo sau.

Nói xong, hắn điều khiển Mục cốt bay theo phương hướng mà Ký sinh du chỉ thị.

Mắt thấy đám ôn thần đã ly khai dần, toàn bộ mọi người ở trên thuyền đều thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng bọn họ liền nhanh chóng phát hiện ra Phi Đa Lợi đang mang theo hai tên hải tặc từ ma chương nhảy sang lưng Lam ngu, vì vậy mà họ không khỏi khẩn trương, cả hô hấp cũng ngừng hẳn lại. Tên ác quỷ hung tàn bạo ngược, tính tình vừa nóng nảy lại vừa khát máu này khiến ai cũng đều phải kiêng kỵ y cả.

Gió biển vẫn thổi đều đặn giữa không gian rộng lớn, nhưng nó không thể nào xua tan đi hết mùi vị tanh tưởi hôi thối được phát ra từ trên người Phi Đa Lợi. Lúc này y đã nhảy lên đầu thuyền, nhìn từ khoảng cách gần, người ta thấy y còn hung dữ và đáng sợ hơn, bao nhiêu thịt thối, xương trắng, gân xanh, và cả nước mũi không ngừng chảy ra từ các lỗ hổng ở trên người y, vv....tất cả những thứ đó đều nói lên đầy đủ ý nghĩa của hai chữ “buồn nôn” rất chuẩn xác. Có rất nhiều hành khách nhìn thấy y thì đã cảm thấy dạ dày lộn ngược, rợn rạo như muốn nôn thốc nôn tháo ra ngoài, nhưng ai nấy cũng đều cố nén cảm giác buồn nôn đó, vì sợ sẽ rước họa vào thân. Điều càng đáng ghét hơn chính là có khoảng mười con trùng từ trên người Phi Đa Lợi rơi xuống đất, chúng còn mang theo chất dịch nhờn nhớp rồi chậm rãi bò về phía đoàn người. Vừa rồi tất cả mọi người đã chứng kiến cảnh chết thảm của hai vị ma pháp sư kia nên giờ đây rất sợ đám trùng đó, những ai nhát gan một chút thì đôi chân đã run rẩy lập cập, rồi không dám giẫm lên mấy con trùng nhỏ bé đó, để tránh chọc giận Phi Đa Lợi.

Phi Đa Lợi quét mắt nhìn khắp đám hành khách một lượt, đôi mắt như hạt đậu xanh của y tỏa ánh hàn quang. Y rất thỏa mãn đối với hiệu quả thị uy của mình, chỉ có thông qua phương thức biến thái này thì y mới che giấu được sự tự ty ở tận đáy lòng được.

Phất Cơ Khắc thăm kêu không ổn, cố gắng dằn nén cơn sợ hãi xuống, rồi lên tiếng nhắc lại hiệp định lúc trước:

- Lúc này thủ lĩnh của các người đã nói qua, chỉ cần giao ra Duy Đa Lợi Á thì sẽ những người khác đều sẽ được buông tha, các hạ.....các hạ không thể nuốt lời.

- Lão cầu, cảm miệng cho ta, bằng không thì ta sẽ lập tức giết chết người.

Nói xong, Phi Đa Lợi lại nổi trận lôi đình rồi nói tiếp:

- Người bị mù phải không? Các người đã giao ra người mà chúng ta cần hay chưa? Bọn chúng đã bỏ chạy rồi, vì vậy mà điều kiện trao đổi cũng không thành lập.

Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn có kỷ luật rất nghiêm khắc, chính vì vậy mà Phi Đa Lợi có mấy phần kiêng kỵ đối với mệnh lệnh của Đạt Văn Đa Khách, do đó mà y đã hao tổn tâm cơ để tìm ra một lý do, tuy chỉ là nguy biện, nhưng quả thật rất khó có thể phản bác được.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lại trở nên khẩn trương đến cao độ. Phất Cơ Khắc cắn răng hỏi:

- Vậy.....các người muốn sao?

Phi Đa Lợi cười hắc hắc nói:

- Muốn ta buông tha các người cũng dễ dàng lắm thôi, ta không phải là một kẻ dã man không biết nói lý, lại càng không phải là một kẻ chỉ biết đuổi cùng sát tuyệt. Chỉ cần đáp ứng hai điều kiện của ta là được, thứ nhất, mau giao tên khốn kiếp nào đã giết hai con Huyết Bạo trùng cao cấp của ta ra đây; thứ hai, cũng là điều quan trọng nhất, chỉ cần giao Duy Đa Lợi Á ra là xong.

Các hành khách nghe vậy thì đều xôn xao hẳn lên, điều thứ nhất thì họ nghe còn hiểu được, nhưng điều thứ hai thì thật là khó hiểu.

Phất Cơ Khắc tức giận nói:

- Vừa rồi nàng ta đã bỏ trốn rồi, chẳng phải người cũng thấy rõ đó sao?

Y cho rằng Phi Đa Lợi chỉ là nói bừa nói càn, vô cơ sinh sự mà thôi.

Phi Đa Lợi hừ một tiếng, rồi nói:

- Không phải, thư trùng của ta đã cho hay, mùi vị của ả vẫn còn lưu lại quanh đây, nó vẫn chưa hề biến mất. Nói một cách khác, ả vẫn còn ở trên thuyền, hắc hắc...

Lời này vừa nói ra, các hành khách chợt ồ lên bàn tán, ánh mắt của họ đảo tới đảo lui trong đám đông, ai nấy đều tỏ vẻ hoài nghi đối với thân phận của người đang đứng kế bên mình, mà vị ngâm du thi nhân Thiết Nhĩ Tây kia thì hơi biến sắc, nhưng vẫn một mực im hơi lặng tiếng.

Phi Đa Lợi lộ nụ cười gian xảo trông còn khó coi hơn cả là khóc, rồi chậm rãi nói:

- Triệu tập tất cả mọi người ở trên thuyền lại, bao gồm cả thanh dân và phụ nữ trẻ em, nói không chừng ả đang lẫn lộn ở trong số đó.

Mộ Dung Thiên khẽ nhíu mày, xem ra trận phong ba này tạm thời không thể nào dừng lại được rồi. Nàng Duy Đa Lợi Á kia và cái mục trường ở trên biển của nàng rốt cuộc đã xảy ra xung đột gì với Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn? Tại lúc này đây, hẳn không ngờ rằng mình đã bước một chân vào cái âm mưu phá vỡ tình thế cân đối của đại lục rồi vậy.

Hết hồi 254

259. Hồi 255: Thảm Kịch

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đề

Hồi 255: Thảm Kịch

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Rất nhanh sau đó, toàn bộ hành khách ở trên thuyền đều tụ tập lại một chỗ, bao gồm cả võ giả, bình dân, đầu bếp, lão nhược, phụ nữ và trẻ em, vv....tất cả đều bị dồn vào một nơi. Nhìn thấy bộ dạng kinh khủng không giống người của Phi Đa Lợi, đám hải tặc sợ hãi lùi người, trong mắt chúng tràn ngập nét khủng hoảng, nhưng lại bị phụ thân hoặc mẫu thân của chúng bịt miệng thật chặt nên không thể kêu thét thành lời.

- Tốt, tốt, chỉ cần các người biết phối hợp thì sẽ có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình, khặc khặc.....

Phi Đa Lợi nói xong thì buông ra một tràng cười âm dương quái quỷ.

Khiết Tây Tạng và Đình Đình đều ở trong số đó, bên cạnh còn có cả gã ngâm du thi nhân Thiết Nhĩ Tây. Mộ Dung Thiên cảm thấy rất kỳ quái, gã là người có sức phòng ngự rất yếu, vậy mà lại có thể được sống sót dưới sự tấn công như vũ bão của đám hải tặc, chỉ bị vài vết thương nhẹ mà thôi, coi bộ vận khí của gã cũng không tệ.

Ánh mắt của Phi Đa Lợi lướt nhìn đám đông một lượt, rồi sau đó mới chậm rãi nói:

- Dưới kia, Duy Đa Lợi Á, hãy mau bước ra cho ta.

Toàn bộ hiện trường đều im phăng phắc, không có ai lên tiếng và cũng chẳng có ai có hành động gì.

Phi Đa Lợi lại nói tiếp:

- Ta lập lại lần nữa, Duy Đa Lợi Á, hãy mau bước ra đây cho ta.

Sau câu hỏi lần này, hiện trường vẫn không có động tĩnh gì. Phi Đa Lợi không thu hoạch được điều gì thì cũng không hề thất vọng, trái lại ánh mắt của y còn ánh lên vẻ hưng phấn, nói:

- Duy Đa Lợi Á, phải chăng ngươi chưa nghe rõ lời của ta?

Vừa nói xong, ánh mắt của y liền như vô ý rơi về phía Mộ Dung Thiên, nhưng mà Mộ Dung Thiên lại nghĩ rằng y không phải đang nhìn mình.

- Tốt, hắc hắc, ta ghét nhất là phiền phức, vì vậy nên không còn cách gì khác hơn là dùng phương thức đơn giản nhất thôi.

Trong tiếng cười vang, Phi Đa Lợi chợt giơ tay lên, tiếp theo đó là một đạo bạch quang nhanh chóng bay ra, rồi tiến thẳng vào miệng của một gã Ngưu tộc chiến sĩ đang đứng trước mặt y.

Hành động đó của y không hề có một dấu hiệu báo trước nào, còn gã chiến sĩ kia vì không kịp đề phòng nên lập tức lãnh trọn hậu quả và nuốt luôn tia bạch quang đó vào bụng. Gã kinh hãi mớ mớ lấy mớ để vào yết hầu của mình, muốn khiến cho bản thân nhổ vật lúc này ra, nhưng tất cả đều vô dụng, không lâu sau thì gã Ngưu tộc chiến sĩ liền cao giọng kêu la thảm thiết, khuôn mặt thì nhăn nhúm vặn vẹo, đồng thời hai tay lại còn ôm đầu chạy điên cuồng khắp nơi, hơn nữa gã dùng sức khá mạnh, nên đã đụng ngã mấy người ở xung quanh ngã lăn kềnh ra đất. Những người khác thấy vậy thì liền dạt ra một bên, chỉ e tránh gã không kịp mà thôi.

Gã chiến sĩ đó lao đảo chạy đến bên hông thuyền, rồi dùng sức để tông đầu mình vào rào chắn thật mạnh. Gã thuần túy trông giống như một kẻ điên vậy, vào lúc này không hề biết dùng tới hộ thể đấu khí nên cú đụng đó chắc chắn là không nhẹ chút nào; đầu nứt toạc, máu chảy lênh láng, nhưng gã chiến sĩ kia làm như là đang được giải thoát cơn khổ sở vậy, gã lồm cồm đứng dậy, sau đó lại tiếp tục quăng mình vào lan can sắt, cứ hết lần này tới lần khác, tựa như không biết đau là gì. Cho đến khi huyết nhục tan nát thành một mớ hỗn loạn, máu chảy lênh láng ra sàn thuyền, nhuộm đỏ một vùng, lúc bấy giờ gã mới chịu dừng lại.

Mọi người đều trợn mắt há miệng, nhìn tình cảnh trước mắt mà giật mình kinh sợ, trong lòng phát lạnh, hiển nhiên đạo bạch quang vừa rồi mà Phi Đa Lợi phóng ra chính là một con trùng nguy hiểm nào đó, và nó đã xâm nhập vào trong cơ thể của gã Ngưu tộc chiến sĩ. Thân thể của Thú nhân tộc cường tráng tới cỡ nào, thể mà nội tạng của họ lại yếu đuối như thế, chỉ có thể để mặc cho một con trùng nhỏ bé muốn làm gì thì làm. Hành động dị thường của gã đã nói lên cơn đau đớn vì va chạm mạnh với vật cứng còn dễ chịu hơn sự thống khổ do con trùng kia mang lại nhiều lắm, khả dĩ có thể di dời sự chú ý đi nơi khác và quên đi việc đang bị con trùng kia hành hạ ở trong dạ dày.

Rất nhiều người đoán biết được kết cục bi thảm của gã Ngưu tộc chiến sĩ, họ không đành lòng nhìn tiếp nữa, nhưng lại không thể không nhìn. Phương pháp giết người của Phi Đa Lợi có thể nói là một môn nghệ thuật, tuy đáng sợ nhưng lại tràn ngập một thứ mỹ lực yêu dị nào đó, giống hệt như phim kinh dị vậy, nó khiến cho người ta vừa thích vừa sợ. Những đứa hài tử thì bị người lớn che mắt lại, nhằm tránh cho chúng nhìn thấy tình cảnh trước mắt, vậy chỉ sợ tâm linh nhỏ bé của chúng sẽ không thể nào tiếp thụ được sự thật tàn nhẫn đó.

- Xoạt!

Một tiếng động nhỏ vang lên, thiên linh cái của Ngưu tộc chiến sĩ mở ra một khe hở, máu tươi từ đó bắn ra tung tóe, rồi cả người gã cũng co quắp và mềm nhũn lại, rồi nằm gục xuống đất, không nhúc nhích gì nữa. Sau đó là một con trùng nhỏ màu trắng và mập mạp, vẻ ngoài giống như một con rết có trăm ngàn chân, chậm rãi bò ra từ chiếc đầu vỡ nứt của gã Ngưu tộc chiến sĩ kia, đã vậy mà nó còn phát ra mấy tiếng chi chi, tựa hồ như rất thỏa mãn với bữa ăn ngon lành này vậy.

Phương hướng mà gã Ngưu tộc chiến sĩ đó ngã xuống lại vừa khéo quay về phía mọi người. Trong đoàn người có một tên trinh sát binh là người của Tam Mục tộc, gã là người cường tráng và lá gan khá lớn, nhưng khi nhìn thấy trong não sọ của gã Ngưu tộc chiến sĩ trống rỗng không còn gì hết, một tí óc cũng không còn, thì gã sợ run cả người, suýt tí nữa đã đứng không vững. Có lẽ con trùng kia đã ăn hết toàn bộ khối óc của gã chiến sĩ kia rồi.

Phi Đa Lợi khẽ phát tay một cái, con trùng kia liền uốn cong người lại, rồi nó mang theo lực đàn hồi cực mạnh và bắn vọt trở về trên thân Huyết Thư Quỷ.

Phi Đa Lợi liếm liếm môi mấy cái, khuôn mặt lộ vẻ thỏa mãn sau khi đã giết người xong, rồi lên tiếng hỏi tiếp:

- Duy Đa Lợi Á, ngươi còn muốn lần trốn nữa không?

Mọi người nghe vậy thì cùng lúc kinh sợ, không ai dám biểu lộ ra điều gì, bằng không thì biết đâu sẽ bị tai họa giống như gã Ngưu tộc chiến sĩ kia. Trước cơn sợ hãi cực độ, ai nấy cũng đều muốn trốn tránh, mang bao nhiêu tức giận đối với kẻ hung thủ giết người kia dời hết lên người của kẻ đầu não của tai nạn lần này.

- Duy Đa Lợi Á, hãy mau bước ra đi.

- Đừng có để liên lụy đến chúng ta, chính bởi vì ngươi mà hiện tại đã có quá nhiều người phải chết rồi kia kìa.

- Kiểm tra chức nghiệp huy chương!

- Ngươi thật ngu ngốc, có rất nhiều người ở quốc gia trung lập không hề có chức nghiệp huy chương mà.

- Ngươi nói cái gì, ngươi chửi ai đó hả?

-

Trước sự áp lực của tử vong, mọi người bắt đầu nháo nhào cả lên, thậm chí còn tranh cãi kịch liệt, vung tay múa chân với nhau nữa.

Khuôn mặt của Thiết Nhĩ Tây lộ đầy vẻ mâu thuẫn, thoát xanh thoát trắng, nhưng gã đã nhanh chóng hít sâu một hơi rồi bình tĩnh trở lại.

Lúc này trong mắt Khiết Tây Tạt phóng ra lửa giận bùng bùng, tay phải của nàng khẽ đưa lên, nhưng chỉ mới được nửa đường thì đã bị bàn tay của ai đó chặn lại. Nàng đưa mắt nhìn sang thì thấy đó là Mộ Dung Thiên đang đứng bên cạnh.

- Hãy nhẫn nại một chút, thời cơ còn chưa tới.

Trong cái thế giới mạnh được yếu thua này, Mộ Dung Thiên đã thấy qua rất nhiều cảnh tượng tàn khốc, nên tâm tình lỗ mãng hay xung động trước kia của hắn đã bị hiện thực làm tan biến đi từ lâu. Tất cả đều phải vì tranh thủ lấy sự sinh tồn mà ép cho mình lúc nào cũng phải bình tĩnh đo lường hoàn cảnh xung quanh. Theo hắn suy đoán, kỳ thật Phi Đa Lợi đã biết Duy Đa Lợi Á vẫn còn ở trên thuyền từ lâu, đó chính là lý do mà y đã để cho Đạt Văn Đa Khách truy đuổi đám người kia, rồi sau đó y mới độc chiếm công lao. Thậm chí, Mộ Dung Thiên còn dám xác định rằng y khả dĩ có thể thông qua mấy con trùng của mình mà tìm ra được Duy Đa Lợi Á, tuy nhiên, y đã không làm vậy, mục đích cũng chỉ là muốn mượn cớ để tùy tiện giết người, làm thỏa mãn dục vọng của bản thân mà thôi. Khi y đạt được mục đích thì đồng thời cũng sẽ giúp cho Mộ Dung Thiên tạo ra cơ hội đáng quý, bởi vì trên căn bản, Phi Đa Lợi vốn không thể nào ngờ được trong đám võ giả hoặc gần chết, hoặc bị thương sứt đầu mẻ trán còn sót lại này thì ra vẫn còn có vài cao thủ; thậm chí những cao thủ đó còn đủ sức giết chết y cùng với tiểu đội hải tặc nữa. Nhưng hiện nay Mộ Dung Thiên chỉ đành tạm thời để cho y tàn sát bữa bãi, bởi vì đám người của Đạt Văn Đa Khách còn chưa đi quá xa, bọn hải tặc nhất định là sẽ có phương thức liên hệ đặc biệt bằng đạn tín hiệu, nếu mình tùy tiện

xuất thủ, vậy thì bọn chúng sẽ lập tức quay trở lại, e rằng việc đó sẽ rất phiền phức. Do đó mà Mộ Dung Thiên chỉ có thể đợi, cho đến khi hắn nghĩ rằng khoảng cách của đám người Đạt Văn Đa Khách đi đủ xa, và sẽ không thể nhìn thấy được đạn tín hiệu để quay về kịp lúc nữa mới thôi.

- Khắc khắc, người vẫn còn chưa muốn hiện thân hả? Vậy thì quá tốt!

Nụ cười biến thái của Phi Đa Lợi lại xuất hiện, sau đó y liền hé miệng phun ra một loại dịch thể nhơm nhớp màu xanh lục. Mục tiêu lần này là một cô bé Tinh Linh thuộc giới bình dân đang được mẫu thân ôm trong lòng, cô bé đó nhiều lắm chỉ có một tuổi mà thôi, thậm chí còn chưa biết đi nữa. Rõ ràng Phi Đa Lợi là một tên đã không còn nhân tính nữa rồi, trong mắt y, ai cũng có thể giết hết, bất luận là tuổi tác hay giới tính, tất cả đều như nhau mà thôi.

- Không!

Mẫu thân của cô bé kêu lên một tiếng bi ai, nhưng luồng dịch thể màu lục đó bay ra quá nhanh, hơn nữa diện tích bao phủ của nó lại rộng, còn người mẹ kia vì phải ôm con nên hành động chậm chạp, do đó mà không thể tránh kịp. Đứng trước sinh tử tồn vong, tình mẹ vĩ đại được bộc lộ rất rõ ràng, bà ta lựa chọn hy sinh bản thân để cứu con, một tay đẩy mạnh hài tử ra ngoài, còn luồng dịch thể màu lục kia thì ập xuống bao phủ lấy toàn bộ cơ thể bà ta.

Tựa như đụng phải chất a xít vậy, toàn thân và y phục của bà ta nhanh chóng bị đốt cháy và hóa tan thành nước. Cơn thống khổ của bà ta cường liệt thế nào không cần nói cũng biết được, thế rồi một tình cảnh chấn động lòng người cũng xuất hiện. Đó là một bà mẹ Tinh Linh không có sức chiến đấu, nhưng trong tình huống đau đớn còn hơn cả gã Ngưu tộc chiến sĩ vừa rồi mà cũng gắng gượng không kêu lên. Bà ta cố nén sự thống khổ dày vò mà quay mặt đi, vì không muốn cho hài tử nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của mình, sau đó mới lên tiếng cầu xin với Phi Đa Lợi:

- Van xin đại gia, hãy buông tha cho hài tử của ta, ta xin người, cứ giết ta đi, nhưng xin đừng gây tổn hại đến nó.

Thần tình của Phi Đa Lợi cực kỳ tàn nhẫn, lạnh lùng thốt:

- Khắc khắc, người hãy qua đây, nếu người có thể sang đến gần đây thì ta sẽ đáp ứng người.

Lúc này hai chân của bà mẹ Tinh Linh đó đã bắt đầu thối rữa, vì vậy mà không thể nào đứng thẳng được, dây thần kinh bị tổn thương nghiêm trọng nên cũng không còn năng lực để bước đi được nữa, nhưng bà ta lợi dụng lúc này hai tay còn chưa bị dính niêm dịch màu lục nên vội dùng hết toàn lực để bò về phía Phi Đa Lợi.

Trong lúc cơ thể đang bị ăn mòn từ từ, khuôn mặt của bà mẹ Tinh Linh đó không còn phân biệt là của “con người” được nữa, phía sau bà ta là một đường máu loang lổ thật dài, nhưng bà ta vẫn ngoan cường bò đến mục tiêu của mình.

Phi Đa Lợi rõ ràng cũng khá bất ngờ, cho dù là một tên Dã Man nhân cường tráng, nếu lúc này có bị trúng chiêu đó của y, dù không chết ngay thì cũng không thể nào nhúc nhích được nữa, vậy mà một bình dân yếu đuối như vậy lại có thể làm ra kỳ tích mà một người thường không thể nào làm nổi. Mắt thấy bà ta càng lúc càng bò đến gần mình, Phi Đa Lợi bắt đầu thấy hối hận với lòng “nhân từ” hiếm thấy của mình. Nếu quả thật bà mẹ Tinh Linh đó có thể làm được điều kiện của y, vậy thì bà ta có thể yên tâm mà chết đi vì đã bảo vệ được hài tử của mình, mà đối với những nạn nhân chết đi trong cơn vui sướng thì y không thể nào tiếp nhận được. Thế nhưng ở trước mặt đồng đạo thuộc hạ như vậy, y không thể nào thay đổi ý kiến được, bằng không thì sẽ bị mất đi uy tín của mình.

Toàn thể hành khách đều ngừng cả hô hấp, ánh mắt của họ đều dừng lại trên người của bà mẹ Tinh Linh kia, trong lòng họ tràn ngập sự kính nể đối với bà ta, ngay cả võ giả cũng không ngoại lệ. Hôm nay bọn họ đã được chứng kiến một loại lực lượng hết sức thần kỳ. Thì ra, người bình dân cũng có lúc mạnh đến như vậy, chỉ có điều là bà ta đã dùng một phương thức tuy không phải bạo lực nhưng cũng không hề thua kém chút nào.

Cuối cùng bà mẹ Tinh Linh đó cũng bò được tới trước mặt của Phi Đa Lợi, nhưng chỉ còn thiếu một bước nữa thôi, tay bà ta run run đưa ra phía trước, như là muốn đem hết sinh mệnh lực ra để sử dụng vậy, nhưng

rốt cuộc thì cũng bị thất bại và vô lực rơi xuống đất.

- Người thất bại rồi, khắc khắc khắc.....

Trong tiếng cười cuồng dại, Phi Đa Lợi đi về phía bà mẹ Tinh Linh kia, cô bé Tinh Linh đang ở cạnh đó, theo bản năng biết rằng mình đã mất đi cảm giác an toàn nên khóc thét lên. Từ trên người Phi Đa Lợi có vô số thư trùng lúc nhúc tuôn ra ào ạt, y giang rộng hai tay như sắp ôm cô bé vào lòng, rồi cười nói:

- Ngoan nào, ngoan nào, đừng khóc, hãy để ta ôm một cái xem nào!

Y tuyệt đối sẽ không vì đối phương nhỏ tuổi mà hạ thủ lưu tình, trái lại còn muốn dùng tới thủ đoạn cực kỳ tàn ác để tìm lấy khoái cảm nữa.

- Dừng tay!

Lúc này đột nhiên có ít nhất là bốn người cùng lúc lên tiếng, trong đó có cả Khiết Tây Tạng. Nàng tức giận đến nỗi không thể kiềm chế nổi nữa, nếu muốn nàng mở trừng mắt để nhìn con ác quỷ dùng thủ đoạn tàn độc để đối phó với một đứa tiểu hài thì nàng không thể làm được.

Nhưng trong lúc nàng đang định dùng toàn lực để phát động ngự phong thuật nhảy ra ngăn cản, thì có một thân ảnh từ sát bên nàng nhanh chóng phóng ra, đồng thời còn nắm chặt lấy đôi tay lúc nhúc đầy thư trùng của Phi Đa Lợi mà không kiêng dè chút nào.

Tiếp theo đó, nàng càng kinh ngạc hơn khi phát hiện ra tốc độ của người đó còn cao hơn cả ngự phong thuật của mình, và người này không ai khác hơn chính là ma võ sĩ Khải Lý, một ma võ sĩ đáng lẽ không hề thiện về tốc độ, và chẳng những thế mà cấp bậc của hắn có lẽ còn gần đạt tới cấp D rồi nữa kia.

Hết hồi 255

260. Hồi 256: Thác Ngộ

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đề

Hồi 256: Thác Ngộ

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Ngay khi Phi Đa Lợi chỉ còn cách cô bé Tinh Linh kia chừng nửa bước nữa thì đột nhiên mắt của y hoa lên, ở trước mặt y liền có một người xuất hiện, đồng thời người đó còn nắm chặt lấy hai cánh tay của y nữa.

- Đủ rồi!

Mộ Dung Thiên lạnh lùng thốt ra hai tiếng.

Trong lúc thời cơ chưa chín mùi mà lại xuất thủ ngay, việc đó quả thật là một việc làm rất ngu xuẩn, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn không hề hối hận, bởi vì hắn nhớ tới Lộ Thiên. Cùng là Tinh Linh, cùng là người bất lực đến thương cảm như thế, ngày trước hắn đã ra tay tương trợ mà không một chút do dự và cũng không hề nghĩ đến hậu quả, nhưng còn lúc này thì hắn lại có thể nhẫn tâm trở mặt đứng nhìn Phi Đa Lợi hạ độc thủ giết đi bà mẹ Tinh Linh, đến nỗi bây giờ chỉ còn lại một cô nhi bất hạnh ở trên đời mà thôi, sao trước và sau lại trái hẳn nhau như vậy chứ? Mộ Dung Thiên chưa xót phát hiện ra, cái thế giới này đã khiến cho người ta vì sinh tồn mà đã đánh mất đi những đức tính cao đẹp của con người như là đồng tình, thương hại, trắc ẩn, vv....tất cả từng chút, từng chút xòa mờ đi, để cuối cùng thì ai nấy cũng đều trở thành những con người lãnh cảm vô tình. Nếu cứ tiếp tục thế này, không biết rồi một ngày nào đó, bản thân hắn có biến

thành một người chỉ biết xem tất cả những sinh vật ở bên cạnh đều là công cụ để giúp mình sinh tồn hay không? Thậm chí cả Lộ Thiên cũng không ngoại lệ? Suy nghĩ này đã khiến hắn phát run, thậm chí còn không dám nghĩ tiếp nữa. Mộ Dung Thiên tuyệt đối sẽ không cho phép mình biến thành một động vật máu lạnh, chính vì vậy mà hắn đã làm cái việc quá ngu xuẩn như vậy, nhưng đôi khi làm chuyện ngu xuẩn cũng không phải là một việc xấu, chí ít thì hắn vẫn có thể lấy lại những thứ tình cảm cao đẹp đang dần mất đi kia.

Cùng lao ra ngăn cản còn có bốn người khác, đó là Khiết Tây Táp, Đình Đình, một vị bạch ngân kỳ sĩ, và sau cùng là người khiến người ta bất ngờ nhất, ngâm du thi nhân Thiết Nhĩ Tây. Gã là người không có năng lực chiến đấu trực tiếp, nhưng lại dám nhào ra ngăn cản, đủ thấy dũng khí của gã rất khó mà có được. Thế nhưng sắc mặt của Thiết Nhĩ Tây lúc này lại rất kỳ quái, trong nét xấu hổ thì lại còn có cả ân hận và rất nhiều loại biểu tình phức tạp khác nữa.

Mắt thấy mình sắp được phẩm thưởng tư vị giết người lần nữa thì bỗng nhiên ở đâu lại có người nhảy ra cản trở, cái loại cảm giác này giống như là khi người ta gần sắp đạt tới cao trào thì bỗng nhiên bị liệt dương, thật là khó chịu cực độ. Phi Đa Lợi nghĩ không ra kẻ nào to gan đã không sợ âm uy của mình mà còn nhảy ra cản đầu cản mũi, nhưng y biết, kẻ này bất luận là ai cũng đều phải chết. Thế nhưng khi y ngẩng đầu lên và nhìn thấy đôi mắt của đối phương thì bất giác rung mình một cái. Ánh mắt đó không có dấu hiệu phẫn nộ, cũng không hề tức giận, mà nó chỉ giống như một đôi mắt của người chết vậy.

Phi Đa Lợi chợt cảm thấy có một loại ảo giác rất kỳ lạ, dường như chủ nhân của đôi mắt kia đang nhìn một người chết vậy, cảm giác đó khiến cho y khó chịu phi thường, và từ ánh mắt của đối phương, y cũng nhìn thấy được ý chí kiên định phải giết người của đối phương giống hệt mình vậy.

Tuy nhiên, đối phương đã tranh được tiên cơ, hắn không đợi Phi Đa Lợi kịp có hành động gì liền nắm lấy một tay của y kéo mạnh về phía mình, còn cánh tay kia thì đâm thẳng vào bộ mặt xấu xí kinh tởm của Phi Đa Lợi. Tốc độ xuất thủ của Mộ Dung Thiên nhanh tựa sấm sét, nếu cú đâm đó mà trúng vào mặt Phi Đa Lợi thì thế nào nó cũng sẽ biến thành nát bầy cho coi. Hiện tại trong đầu Mộ Dung Thiên chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là dùng phương pháp bạo lực sơ đẳng nhất để tống tiễn tên ác quỷ này sang bên kia thế giới luôn, bắt y phải đền tội cho những hành vi ác độc khiến thần nhân công phần cực điểm của mình.

Thư Quỷ cũng là một loại chiến đấu hình tuần thú sư, cũng khá giống ma pháp sư và cung tiễn thủ, là một chức nghiệp rất kiêng kỵ phải chiến đấu giáp lá cà. Lúc này Phi Đa Lợi bị Mộ Dung Thiên chế trụ như vậy, tình thế rõ ràng là rất bất lợi, nhưng đám thuộc hạ của y lại tựa hồ như không cảm thấy được thủ lĩnh của mình đang bị nguy cơ, thậm chí bọn chúng còn hăng hái đứng ngoài quan chiến nữa. Điều đó cho thấy bọn chúng rất có lòng tin mạnh mẽ đối với Phi Đa Lợi.

Phi Đa Lợi mỉm cười đầy quỷ dị, sau đó thì thân thể của y bỗng nhiên phồng to lên, rồi kim quang bắn ra lia lịa, nói chính xác hơn thì đó là một đám kim giáp trùng bay ập tới bao trùm lấy khuôn mặt của y, trông giống như nó được phủ lên một lớp vẩy dày đặc và chỉ để lộ ra đôi mắt thôi.

Một tiếng “đỉnh!” vang lên, nắm tay và lớp vẩy va chạm nhau nên phát ra tiếng kêu như kim thiết va chạm nhau, đồng thời nắm tay của Mộ Dung Thiên cũng bị văng sang một bên.

- Âm Dương giáp trùng, độ cứng của bọn chúng có thể so với sa tinh (cát tinh chất) của Phi Long sa mạc, đồng thời còn có thể phản chấn ngoại lực, mà bụng của chúng thì lại dai kinh người, có thể tách đôi các loại lực lượng mà chúng không thể phản chấn lại được. Khả năng bảo hộ chủ nhân của chúng là an toàn nhất. Thế nào, đám Âm Dương giáp trùng này so với đầu khí kim giáp cũng không kém đó chứ?

Phi Đa Lợi đắc ý cười lớn, rồi nói tiếp:

- Đồ ngu, ta rất bội phục cái dũng khí ngu xuẩn của ngươi, nhưng ngươi đã phạm vào một sai lầm, đó là dám so sánh ta với bọn Thư Quỷ tầm thường, hừ, vì vậy mà ngươi tất phải chết, khắc khắc.....

Trong tiếng cười quái gở của y, đám kim giáp trùng đang che kín trên mặt y liền rùng rùng chuyển động, rồi chúng lại di chuyển như một vũng nước đen chảy đi, tựa như những con trùng bám chết các tử thi, tỏa ra mùi hôi tanh tưởi, mà số lượng đông kinh khủng, ừn ừn tuôn ra ngoài.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, bầy thư trùng tựa như châu chấu bu đầy lên người Mộ Dung Thiên, không lâu sau thì đã phủ trùm kín mít lấy toàn thân hắn, trông giống như cả người hắn đều biến thành đen

thui vậy, thật là đáng sợ.

- Ha ha, một khi để cho đám Phụ Cốt trùng này tiến vào cơ thể của người thì tất cả các khớp xương đều sẽ bị chúng gặm sạch hết, cho đến khi người chỉ còn là một cái bị thịt rửa nát không có xương chống đỡ thì mới thôi. Dù người có dùng tới hộ thể đấu khí thì cũng vô dụng, bởi vì một khi chúng đã bám lên người, càng gặm đấu khí thì tốc độ gặm nhấm của chúng còn nhanh hơn nhiều. Hừ, kẻ nào dám mạo phạm đến ta thì sẽ có kết quả như thế đó, các người hãy nhìn cho kỹ đi, khắc khắc khắc.....

Phi Đa Lợi đắc ý cười vang, ngay cả khuôn mặt cũng bị vặn vẹo theo tiếng cười của y nữa.

Chiêu này quả thật quá ác độc, kẻ bị hại sẽ không thể nào tự thoát thân được, còn người khác thì cũng khó lòng mà cứu viện được, bởi vì cả đám thư trùng bám kín mít lên người hắn, nếu dùng đến tuyệt kỹ thì chỉ sợ cả người và thư trùng đều chết hết.

Kinh nghiệm chiến đấu của Khiết Tây Tập tuy không nhiều lắm, nhưng tâm tư của nàng vốn mẫn tiệp, lập tức giơ hai tay lên, thế là có hai bức hỏa tường màu lam xuất hiện, mục tiêu của nàng không phải Phi Đa Lợi mà là Mộ Dung Thiên, bởi vì phần đông thư trùng đều rất sợ lửa.

- Lam hỏa diễm? Cũng không tệ đó chứ.

Phi Đa Lợi thoáng hơi bất ngờ, nhưng y lại không hề kinh hoảng chút nào, dường như không xem việc ấy ra gì. Y mỉm cười nói:

- Không cần gấp, từ từ rồi sẽ đến phiên người thôi. Ma pháp sư hử? Hiện tại bây giờ không nên phá bình ta, trước tiên hãy đùa với hai con băng mô [1] của ta đã.

Y vừa nói, vừa tiện tay ném ra hai con quái vật màu trắng có hình dáng như hai con ếch. Chúng nhảy vọt về phía hai bức hỏa tường kia, đồng thời há miệng thật lớn và phun ra hai luồng sương mù dày đặc. Những người đứng quanh đó đều cảm thấy lạnh run, tiếp theo đó thì hai bức hỏa tường cũng đồng thời biến mất vô thanh vô tức. Hiển nhiên hai con vật đó là băng quái rồi, bởi vì sương mù bình thường không thể dập tắt được lam hỏa diễm.

Dưới tình thế cấp bách, Đình Đình cũng vội vàng xuất thủ. Mộ Dung Thiên là một nhân tố quan trọng nhất trong đại kế báo thù của nàng, quyết không thể xảy ra mệnh hệ gì. Phương thức công kích của nàng là phong nhận, nhưng nó lại không giống với các loại phong nhận thông thường. Chỗ đặc biệt của nó là giống như một mảnh thủy tinh trong suốt, hơn nữa lại còn nhỏ hơn cái loại phong nhận cấp thấp nhất rất nhiều. Mục tiêu của Đình Đình chính là Phi Đa Lợi, hành động này của nàng có hiệu quả cũng giống như một trong những diệu kế ở trong binh pháp của Địa cầu, “vây Ngụy cứu Triệu”. Nàng biết rõ, một khi chủ nhân của đám thư trùng kia bị chết đi, vậy thì chúng nó cũng sẽ mất đi chủ ý và sẽ không thể làm ăn gì được nữa.

- Chân không nhận? Lại là cao thủ!

Phi Đa Lợi lại một lần nữa cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì y không ngờ rằng trong đám hành khách còn sống sót lại có ngoại hử tàng long như thế. Nhưng lòng tin của y rất vững vàng, lúc này không tránh không né, chỉ điều khiển đám kim giáp trùng bao phủ lấy toàn thân của mình thêm một lần nữa.

- Xuy!

Một tiếng xoẹt nhẹ vang lên, trên lớp kim giáp bị mở ra một cái khe nhỏ, sâu chừng một thước. Cùng lúc đó, cả người của Phi Đa Lợi cũng bị chấn động, thì ra gã bạch ngân kỵ sĩ kia cũng bắt đầu triển khai công kích, gã dùng hết sức mà xông thẳng tới đối phương. Đây chính là tuyệt chiêu mà giới kỵ sĩ vẫn thường dùng nhất, tức là cầm vũ khí xông mạnh tới trước, họ dùng thể xông tới phối hợp với trường mâu và tốc độ nhanh và xoay tròn để đánh văng đối thủ xuống tọa kỵ. Qua chiêu vừa rồi, có thể thấy lực lượng xông tới của gã kỵ sĩ đó rất mạnh, thế nhưng Phi Đa Lợi không hề bị thoái lui một bước, mà trái lại, gã kỵ sĩ kia thì cả người lẫn thú đều bị chấn lui tới hơn ba thước. Âm Dương giáp trùng quả nhiên đúng như lời Phi Đa Lợi đã nói, chúng có lực phản chấn rất mạnh, thật là khó đối phó.

Chân không nhận sắc bén như thế, cú xông tới mạnh như thế, vậy mà vẫn không thể phá vỡ được lớp kim giáp bền chặt của Phi Đa Lợi. Cho dù ý chí của Đình Đình có kiên định tới đâu, cho dù nàng biết được

nhiều môn tuyệt kỹ kỳ dị tới cỡ nào, nhưng trong lúc nhất thời vẫn vô kế khả thi, lúc này nàng gấp đến độ cắn chặt môi, chẳng biết làm sao mới phải.

Khiết Tây Tạng lại giơ tay phải lên, vừa rồi vì nàng sợ gây tổn thương tới Mộ Dung Thiên nên mới không dám sử dụng đến ma pháp cao cấp, nhưng hiện tại thì nàng đã hiểu rõ ý đồ của Đình Đình và gã bạch ngân kỵ sĩ kia. Giết chết Phi Đa Lợi mới là thượng sách, lúc này nàng còn có ý định sử dụng tới Quang Minh ma pháp vốn sẽ làm bại lộ thân phận của nàng nữa.

Phi Đa Lợi thấy thế thì bật cười cuồng dại:

- Khắc khắc, chậm đã, nếu như không nằm ngoài dự liệu thì lúc này các khớp xương trên người hắc đã bị bảo bối của ta gặm sạch rồi đấy.

Đình Đình nghe vậy thì hết sức giận dữ, nếu như Mộ Dung Thiên bị chết thật, vậy thì tất cả những nỗ lực trước đây của nàng đều bị tan thành mây khói rồi. Thế là nàng cấp tốc tụ tập Vu khí, dự định sẽ bỏ mặc tất cả để giết chết tên Huyết Thư Quỷ đã phá hư đại kế của mình, thế nhưng nàng bỗng nhiên phát hiện ra một sự việc kỳ quái - lúc này Mộ Dung Thiên tuy đã bị Phụ Cốt trùng bám đầy mình, nhưng cánh tay trái của hắn vẫn nắm chặt lấy cổ tay của Phi Đa Lợi. Nếu đúng như lời của y thì cánh tay đó phải trở thành mềm nhũn rồi mới đúng, chứ làm sao vẫn còn nắm chặt như vậy được.

Tiếng cười cuồng dại của Phi Đa Lợi từ từ dừng lại, bởi vì y cũng phát hiện ra điều đó, hơn nữa cánh tay kia lại vẫn còn sức, thật rất giống một cái kẹp sắt. Sau đó, y lại thấy bầy Phụ Cốt trùng đang bám trên người Mộ Dung Thiên đều lần lượt rơi xuống đất, còn thân thể hắc thì cũng từ từ hiện rõ ra trước mắt mọi người.

Phi Đa Lợi trợn to đôi mắt, trên mặt lộ vẻ khó tin, rồi kêu lớn:

- Không thể nào, không thể nào! Trừ phi lực lượng của ngươi đã đạt đến thánh cấp, nếu không thì dù có vận khởi hộ thể đầu khí cũng chỉ khiến cho tốc độ gặm nhấm của Phụ Cốt trùng nhanh hơn mà thôi.

Lúc này y chợt phát hiện ra bên ngoài thân thể của Mộ Dung Thiên có một lớp tinh thể trong suốt, nhìn không ra là hình dạng gì, y kinh hãi bật thốt:

- Kết giới sư! Ngươi là kết giới sư!

Phát hiện này khiến cho y cảm thấy yên tâm trở lại. Người trước mặt đây rất có khả năng kiêm nhiệm hai chức nghiệp là kết giới sư và ma võ sĩ, tuy rất hiếm thấy, nhưng kết giới sư chỉ là một chức nghiệp phụ trợ cho chiến đấu, kết giới có thể phòng ngự nhưng không thể tấn công được. Chỉ cần hắn không phải là thánh cấp võ giả đã tự dùng lực lượng của bản thân để đánh vỡ đám Phụ Cốt trùng ra, mà chỉ là một ma võ sĩ cấp D, vậy thì dựa vào lực lượng yếu kém đó của hắn, tất sẽ không thể nào đã thương tới mình được.

Ngay khi Phi Đa Lợi vừa trấn định trở lại, đồng thời đang tính tìm biện pháp để phá tung lớp kết giới kia, nhưng đột nhiên y cảm thấy có một cơn sợ hãi ập tới. Thư trùng có khứu giác rất nhạy cảm đối với nguy hiểm, vì vậy mà một kẻ có năng lực của thư trùng như Phi Đa Lợi cũng rất nhạy cảm. Loại cảm giác này rất ít khi bị sai, cho nên y cảm thấy gã đối thủ mà y đã coi thường ở trước mắt đây còn đáng sợ hơn mình tưởng tượng nhiều lắm. Thế là y lập tức quyết định ngay, bỏ qua ý niệm tấn công đối thủ, đồng thời còn phải giữ một khoảng cách nhất định với người này nữa; nhưng lúc này trên cánh tay của y chợt nổi lên một cơn đau nhức, tiếp theo đó là thanh âm băng lãnh của Mộ Dung Thiên vang lên:

- Phi Đa Lợi, ngươi cũng đã phạm phải một sai lầm rất ngu xuẩn, đó là đã so sánh ta với các ma võ sĩ cấp D tầm thường khác.

Lời vừa dứt, liền có mấy tiếng răng rắc vang lên, cùng với tiếng xương gãy là tiếng kêu la thảm thiết của Phi Đa Lợi, thì ra xương cổ tay của y đã bị vận gãy, kể cả những con kim giáp trùng mà y rất đắc ý kia nữa. Phi Đa Lợi nhìn cổ tay bị gãy của mình, trong lòng cực kỳ kinh hãi, rốt cuộc y cũng để cho người khác phẩm thưởng tư vị ngắm nhìn mình bị đau đớn rồi.

Bản thân Mộ Dung Thiên vốn chưa đủ lực để phá hủy bộ kim giáp do Âm Dương giáp trùng tạo nên, nhưng nhờ phối hợp với “Long thể phụ thân” nên kinh khí của hắn đã không còn giống như các loại kinh khí thông thường nữa. Phải biết rằng Long linh (linh lực của rồng) là một trong các loại công lực chí cương và bá đạo

nhất trên đời, không gì có thể phá hủy được nó, hướng chỉ nó lại do đích thân Long vương quán thâm lực lượng mà truyền vào trong người Mộ Dung Thiên.

- Phi Đa Lợi, hãy mau tới địa ngục mà chuộc tội với những nạn nhân của ngươi đi.

Trong tiếng cười lạnh, ngón trở trên tay phải của Mộ Dung Thiên vươn ra và đâm thẳng vào mi tâm của Huyết Thư Quỷ.

- Aaaaaaaaaa!

Phi Đa Lợi hét lớn một tiếng, rồi giựt mạnh cánh tay vừa bị Mộ Dung Thiên bẻ gãy. Huyết Thư Quỷ chuyên dùng phương thức tàn nhẫn để đối phó với người khác, thì nay lại dùng chính phương thức đó mà hạ thủ với chính mình. Kinh nghiệm từng trải đã giúp cho y đưa ra quyết định nhanh chóng, đây chính là phương pháp thoát khốn duy nhất trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, bằng không thì y chỉ có chết mà thôi.

Quả nhiên không hổ là lão cáo già đã từng trải sóng gió, Phi Đa Lợi có thể nhịn cơn đau bị gãy xương, rồi nhân cơ hội đó mà nhảy lui về phía sau. Đương nhiên, tốc độ thoái lui về sau của y không nhanh bằng ngón tay tiên phát chế nhân của Mộ Dung Thiên, cho nên cùng với việc nhảy lui ra sau, y đã nhanh chóng thả ra một bầy Thứ Hủy, một loại trùng nhỏ dựa vào mũi nhọn ở đỉnh đầu để tấn công kẻ địch. Phương pháp hữu hiệu nhất để phá kết giới chính là tấn công vào một điểm mà thôi, ai ai cũng biết rõ phương pháp này, do đó mà Phi Đa Lợi định lấy công làm thủ, nhằm mục đích tranh thủ thời cơ để bỏ chạy. Cứ dựa vào màu sắc nhàn nhạt của tòa kết giới kia, xem ra đối phương chỉ là một kết giới sơ tầm thường và không quá mạnh, hẳn là hẳn phải có chỗ kiêng kỵ mới đúng. Để cho chắc ăn, Phi Đa Lợi sai Thứ Hủy tấn công vào những nơi yếu hại nhất của Mộ Dung Thiên như là đôi mắt và âm bộ, vv.....

Nhưng y lại một lần nữa đánh giá thấp đối thủ của mình. Trong màu vàng nhạt của tòa kết giới ở trên người Mộ Dung Thiên, mơ hồ như có mang theo cả màu đen rất quỷ dị. Khi Phi Đa Lợi nhận ra được điều đó thì y liền biết ngay mình không xong rồi, bởi vì sự biến hóa của màu sắc cho biết cường độ của kết giới đã được đề thăng, mà chính cái lớp màu đen đó lại tạo cho y cái cảm giác chết chóc rất đáng sợ. Trong nhất thời, Phi Đa Lợi đột nhiên nhìn thấy được ở trước mắt mình có vô số u linh đang oán hận xuất hiện, bọn họ điên cuồng la hét đến chói tai và không ngừng gặm nhắm lấy linh hồn của y.

- Xoạt!

Một tiếng động nhỏ vang lên, nhưng lại giống hệt tiếng chuông báo tử đối với Phi Đa Lợi vậy. Chiếc thiên linh cái cùng với lớp kim giáp của y đã bị ngón trở vốn có mang theo Châm đấu khí của Mộ Dung Thiên xuyên thủng ra sau, óc bắn ra tung tóe. Phi Đa Lợi trợn trừng hai mắt, dường như chết mà không cam lòng chút nào, thể rồi toàn thân y ngã ngửa ra sau, kết thúc một cuộc đời kinh tởm đáng ghét.

Mộ Dung Thiên dường như không coi việc đó ra gì, chỉ chùi ngón tay vào vạt áo để lau đi vết máu còn đọng lại, miệng nhạt nhẽo thốt:

- Có lợi cho ngươi rồi, không phải chịu hết mọi thống khổ rồi mới chết, hừ.

Ban đầu Mộ Dung Thiên không nghĩ là sẽ cho tên Huyết Thư Quỷ đó chết nhanh như vậy, nhưng vì thời gian không cho phép nên hẳn phải tốc chiến tốc thắng mới được. Hướng chỉ thực lực của Phi Đa Lợi không phải là kém cỏi, chẳng qua là vì y đã quá khinh địch mà thôi. Nếu để cho y chạy thoát và kéo dài cự ly chiến đấu, vậy thì Mộ Dung Thiên sẽ gặp rất nhiều phiền phức rồi.

Biến cố xảy ra quá đột ngột, chỉ vồn vện trong một cái chớp mắt, đáng lẽ kẻ mà ai cũng tưởng rằng sẽ bị chết là Mộ Dung Thiên, không ngờ bây giờ hẳn đã phản khách vi chủ, tuyệt đối chiếm được thượng phong. Ngay cả Huyết Thư Quỷ kiêu căng tự phụ như thế mà cũng bị hấn giết tốt, đến nỗi bạch ngân kỵ sĩ, Thiết Sĩ Tây, Khiết Tây Táp và các hành khách khác đều thấy kinh dị và chưa kịp có phản ứng gì. Mộ Dung Thiên là người có phản ứng đầu tiên, hẳn hô to:

- Thuyền trưởng, hãy mau lập tức khởi hành, phải dùng hết tốc độ cho thuyền chạy về hướng ngược lại của Đạt Văn Đa Khách lúc này. Còn những người có sức chiến đấu thì lập tức giết hết những tên hải tặc còn ở trên thuyền, tuyệt đối đừng để cho chúng phát ra đạn tín hiệu.

=====

Chú thích

[1] băng mô: ếch băng

Hết hồi 256

261. Hồi 257: Thân Phận

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 257: Thân Phận

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Cũng như những hành khách, đám hải tặc cũng bị chấn động bởi biến cố đột ngột đó, mặc dù khó mà tin được sự thật trước mắt nhưng bằng vào kinh nghiệm phong phú bởi việc cả ngày liếm máu trên lưỡi đao, chúng đã nhanh chóng bình tĩnh; trước khi Phát Cơ Khắc và những người khác kịp phản ứng lại, thì chúng đã biết hỏng việc. Trong những trận chiến với nhân số không nhiều, tác dụng của cường giả siêu cấp được thể hiện rõ rệt, chỉ cần có một hai người thủ lĩnh, thêm vào một chút trợ giúp khác là đủ để đánh bại hai tiểu đội nhân mã đang như rắn mất đầu, huống hồ vị cường giả đó còn có thực lực thâm sâu khó lường, chỉ trong tích tắc đã giết chết Phi Đa Lợi, thật đáng sợ.

- Cung tiễn thủ chú ý, hãy cố gắng bắn rơi đạn tín hiệu của chúng!

Mộ Dung Thiên quát lớn, đồng thời lướt về một tên hải tặc gần nhất, cuộc chiến đã mở màn. Nhưng chẳng bao lâu sau, khi sự hoảng loạn ngẩn ngui qua đi, một viên đạn tín hiệu đã vượt qua tầm xạ kích của cung tiễn thủ, mang theo ánh sáng rực rỡ cùng tiếng rít chói tai bay vọt lên trời. Mộ Dung Thiên không có cách nào ngăn cản được, hắn đã đoán được kết quả đó từ sớm, chỉ là cố gắng hết sức mà thôi. Tình huống hiện giờ buộc phải hạ bớt yêu cầu, bởi vậy hắn ra lệnh quét sạch đám hải tặc khỏi thuyền như bão cuốn lá khô. Đương nhiên, không phải đám hải tặc đó thực lực quá thấp hay hèn nhất đến mức không dám chống trả, bởi vì chỉ cần là thành viên trong hải tặc đoàn thì đều là những kẻ mạnh mẽ. Nói một cách chính xác, rất nhiều trong số chúng đã tự nhảy xuống biển, mặc dù đã mất đi thủ lĩnh, nhưng đám cáo già gian xảo đó vẫn nghĩ ra được đối sách sáng suốt nhất, đó chính là theo dõi chặt hành tung của chiếc thuyền này, sau đó đợi quân chủ lực đuổi kịp rồi tính sau, bỏ qua ưu thế tuyệt vời không sử dụng mà ở lại trên thuyền liều chết chống trả mới gọi là ngu ngốc.

Bởi thế, bọn hải tặc chẳng những không ra sức truy đuổi mà chỉ điều khiển ma chương bám theo phía sau và đứng từ xa lớn tiếng chửi bới chứ không tấn công, khi Lam ngu giảm tốc nó cũng giảm, lúc nào cũng giữ khoảng cách nhất định như hình với bóng. Lam ngu vốn có thể tích to lớn, nặng nề, đương nhiên tốc độ không thể sánh được với loại hải sủng cỡ nhỏ đầy linh hoạt như Bỉ Lặc ma chương, vậy nên, cho dù mọi người có áp dụng lời kiến nghị của Mộ Dung Thiên, tức là vận động tất cả hành khách trên thuyền, ngay cả những người thường không có sức chiến đấu cũng nhảy vào làm thủy thủ, nhằm gia tăng tốc độ di chuyển nhưng cũng không thể hoàn toàn cắt đuôi được đám hải tặc, tình thế không hề lạc quan chút nào.

- Tiên sinh, giờ chúng ta phải làm thế nào đây? Nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cũng sẽ bị Đạt Văn Đa Khách đuổi kịp thôi.

Phát Cơ Khắc lau mồ hôi trán, lo lắng hỏi Mộ Dung Thiên đang đứng quan sát ở cuối thuyền.

Mặc dù chỉ hé lộ tài năng trong chốc lát, nhưng thông qua thủ đoạn sắc sảo đó, Mộ Dung Thiên đã lập được uy tín của mình. Trên thế giới này, tất cả đều được xây dựng trên sức mạnh, huống hồ mệnh lệnh

sáng suốt và bình tĩnh, cùng với tầm nhìn tổng quát về đại cuộc của hắc đầu khiến người khác tâm phục, vậy nên trong lúc bất tri bất giác, Mộ Dung Thiên đã trở thành thủ lĩnh và trụ cột tinh thần của mọi người. Mặc dù Phát Cơ Khắc là thuyền trưởng, nhưng dù sao y cũng không theo nghiệp chiến đấu, kinh nghiệm phong phú không thể bù đắp cho óc phân tích tình thế không đầy đủ do thiếu hụt lực lượng gây ra. Chỉ vì trong lúc khẩn cấp không có ai, y không thể không gánh trách nhiệm, hiện giờ đã có một cường giả đáng để nương tựa, y cầu còn không được, chỉ có điều người ra lệnh vẫn là Phát Cơ Khắc, dù sao y quen thuộc với mọi thứ trên thuyền, nên có thể nâng cao hiệu suất.

Mộ Dung Thiên nhú mày không nói gì, hắc cũng đang đau đầu với tình thế bất lợi trước mắt, vốn cho rằng sau khi giết Phi Đa Lợi thì có thể nhân cơ hội hỗn loạn mà tiêu diệt một bộ phận hải tặc, sau đó lợi dụng Lam Quang điều sáu cánh mang theo ba người Khiết Tây Tạng, Đình Đình và mình xông lên ma chương để giải quyết số còn lại, như vậy Đạt Văn Đa Khách sẽ mất đi nguồn cung cấp tin tức để bám theo. Nào ngờ, sự giao hoát của đám hải tặc này còn vượt xa tưởng tượng của hắc. Một lũ hung hãn như chúng không ngờ cũng biết rủ nhau từ bỏ kháng cự mà nhảy xuống biển trốn chạy, trên sàn tàu chỉ còn lại bảy tám thi thể hải tặc, đó là của mấy tên xui xẻo đứng gần Mộ Dung Thiên, Khiết Tây Tạng và bạch ngân kỵ sĩ nhất, còn lại đều đã chạy mất. Đối với hai tiểu đội có nhân số trên trăm người, tổn thất mấy mống thế này thì hoàn toàn không có ảnh hưởng gì, có thể nói là đã thành công bảo toàn hầu hết lực lượng. Sai sót đầu tiên khiến cho mọi tính toán của Mộ Dung Thiên bị hỗn loạn, liên thủ với Khiết Tây Tạng và Đình Đình để tiêu diệt hơn trăm võ sĩ thực lực không tệ và kinh nghiệm phong phú, nếu ở trên cạn có lẽ còn có khả năng, chứ ở trên biển mà muốn đo sức thì đúng là mơ trong giấc mộng. Mà rất có khả năng, khi mình vừa tới gần, đám hải tặc kia lại ra lệnh cho Bỉ Lặc ma chương lặn xuống dưới nước nữa đó chứ. Với Mộ Dung Thiên thì còn đỡ, dù sao hắc ở Tát La cũng đã được một thời gian, nhưng còn thực lực của nàng thiếu nữ thiên tài ma pháp sư Khiết Tây Tạng kia thì sẽ giảm đi đáng kể.

Tổng hợp nhiều nhân tố, Mộ Dung Thiên phát hiện ra ý định cố tiêu diệt hết đám hải tặc còn lại khó mà đạt được, giờ phải tìm cách khác, nhưng nhất thời hắc không nghĩ ra biện pháp nào khác hơn, chỉ đành giương mắt nhìn lũ hải tặc không chút lo lắng vì y vào tốc độ của ma chương, lại còn đang không ngừng hò hét kia mà trầm tư.

Phát Cơ Khắc chăm chú nhìn Mộ Dung Thiên, trong lòng vô cùng khấn nguyện, tuy sốt ruột nhưng lại không dám cắt đứt mạch suy nghĩ của hắc, bởi lẽ tính mạng của tất cả mọi người trên thuyền chưa biết chừng đều phụ thuộc vào người trẻ tuổi này. Một nhân vật quan trọng trong Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn đã bị giết, đám hải tặc cùng hung cực ác đó rất có thể sẽ trút giận lên toàn thể thành viên trên thuyền. Đương nhiên, Phát Cơ Khắc không hề oán trách Mộ Dung Thiên vì đã làm liên lụy đến mọi người, hành động ác độc trẻ không tha già không bỏ của Phi Đa Lợi thật sự khiến người ta cực kỳ cảm phẫn, chỉ cần là người có chút lương tâm thì đều tán đồng cách làm của Mộ Dung Thiên, thậm chí còn bội phục dũng khí của hắc, và đó cũng là lý do vì sao chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, hắc có thể chiếm được sự nể phục của mọi người và trở thành thủ lĩnh của họ.

Khi nôn nóng, thời gian trôi qua lúc nào cũng dài lê thê, Phát Cơ Khắc được tự thân thể nghiệm điều này một cách rõ rệt. Đúng vào lúc cường độ thần kinh đã gần đến mức suy sụp, chợt đôi mày của Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng giãn ra, đó quả là một dấu hiệu khiến người ta phấn chấn, chứng tỏ trong lòng hắc đã có dự tính, bất kể có thành công hay không thì vẫn còn tốt hơn là bó tay ngồi im chờ chết.

- Thuyền trưởng...

Phát Cơ Khắc như nhận thánh chỉ, vội vàng gật đầu:

- Tiên sinh, xin hỏi ngài có gì cần dặn?

- Ừm, xin hãy truyền lệnh kêu gọi mọi người cố gắng lên, cứ nói là tín hiệu cầu cứu của chúng ta đã may mắn được một chiếc thuyền đi ngang qua trông thấy, chúng ta sắp có cứu viện rồi.

Phát Cơ Khắc vô cùng phấn chấn:

- Vậy thì tốt quá...

Nhưng ông nhanh chóng phát hiện ra việc này có vấn đề, cố nén lòng mừng rỡ hỏi lại:

- Nhưng mà tiên sinh, theo ta được biết, nếu không có gì ngoài ý muốn thì sẽ không có thuyền khách nào đi ngang qua khu vực gần đây, mà thuyền buôn bán thì lại sợ hải tặc nhất, bọn họ đa phần là sẽ không lo việc bao đồng, cùng lắm chỉ chuyển tin cho thuyền khác mà thôi, ngài liệu có nhầm lẫn không?

Mộ Dung Thiên điềm tĩnh đáp:

- Phải, căn bản không có gì gọi là cứu viện cả.

Phất Cơ Khắc đại kinh thất sắc:

- Vậy vì sao chúng ta...

Mộ Dung Thiên ngắt lời lão, nói như không có chuyện gì:

- Không sao, thuyền trưởng Phất Cơ Khắc, ta nghĩ ngài cũng biết, mọi người đều trông thấy thuyền hải tặc vẫn bám sát phía sau, tình huống như vậy rất tồi tệ vì nó sẽ khiến mọi người chán nản, cho nên chúng ta phải cấp cho họ một tia hy vọng. Có hy vọng thì mới có động lực, cho dù hy vọng đó chỉ là hư cấu, nhưng chỉ cần đạt mục đích là được. Để mọi người dốc hết sức có thể, cho Lam ngu đạt được tốc độ nhanh nhất thì mới có thể tranh thủ được thời gian quý báu, nếu không thì Đạt Văn Đa Khách sẽ đuổi tới nơi rồi.

Nói xong, hần lại bổ sung một câu:

- Đương nhiên, tin tức là thật hay giả, chỉ có thể do ta và ngài biết mà thôi!

Cái trò nói dối có ích này, trước kia khi Mộ Dung Thiên dẫn dắt quân đoàn 376 bảo vệ Uy Nhĩ thành đã từng sử dụng, tung tin khắp thành nhằm ổn định nhân tâm, giờ đây bốn cũ soạn lại, vẫn có tác dụng tương tự.

Hiểu được nỗi khổ tâm của Mộ Dung Thiên, Phất Cơ Khắc không khỏi bội phục, thốt:

- Quả nhiên là diệu kế, không ngờ tiên sinh ngài lại nghĩ ra được, nhưng mà...

Ngữ khí của y chợt thay đổi:

- Cho dù là như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi, muốn dứt bỏ cái đuôi phía sau dường như có phần hơi khó khăn.

Mộ Dung Thiên chậm rãi nói:

- Cái đuôi đó cứ để ta nghĩ biện pháp giải quyết.

Phất Cơ Khắc nghe vậy thì cõi lòng lập tức trầm xuống, lời nói của Mộ Dung Thiên còn có hàm ý - hần cũng không nắm chắc có thể giải quyết được vấn đề lớn nhất đó.

Mộ Dung Thiên thấy thế liền cười:

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, chỉ cần chúng ta nỗ lực, dù có chết cũng không có gì hối tiếc. Đương nhiên, hy vọng thân may mắn sẽ mỉm cười với chúng ta, để chúng ta còn có thể say sưa tại Thủy Đô.

- Vâng! Tiên sinh, ta tin tưởng ngài, cũng tin chúng ta nhất định sẽ thoát thân. Nhờ lời nói của ngài, ánh hào quang từ thân may mắn nhất định sẽ chiếu vào chúng ta!

Phất Cơ Khắc bị khí phách hào hùng, không bận tâm đến sinh tử của Mộ Dung Thiên ảnh hưởng nên cũng trở nên lạc quan hơn, thậm chí còn cất lời cầu nguyện một cách ngắn ngủi. Đáng tiếc, là y không biết một điều - tinh thần bất khuất của tên sắc lang được xây dựng trên cơ sở, vạn nhất không thể giữ được thuyền, hần vẫn có thể phủ đít ngồi lên Quang Linh điểu mà bỏ chạy. Mộ Dung Thiên sẽ cố gắng để cứu giúp những người này, chỉ cần không hổ thẹn với lòng là được, chỉ có điều nếu việc đã đến mức không thể cứu vãn, vậy thì hần chỉ đành phải tiếp tục “ích kỷ”. Dù sao, hần còn có Lộ Thiển, Mâu Cơ, Lạc Na, Lệ Toa.....đang ngóng trông mình trở về, bọn họ hy vọng mình còn sống chứ không phải là một tin dữ, hiện giờ, hần đã không phải chỉ sống riêng cho bản thân nữa rồi.

- Ta đi truyền lệnh, tiên sinh, nơi này xin giao lại cho ngài!

Được cổ vũ tinh thần, Phất Cơ Khắc rời đi với cõi lòng tràn trề hy vọng, y không biết thân phận của Mộ Dung Thiên và cũng không định hỏi, hầu hết những người ở tại trung lập quốc đều từ nơi khác đến, thân

phận ít nhiều đều có chút ẩn bí, bất kể hần có là tội phạm đang bị truy nã đi chăng nữa, ít nhất trong lúc này hần đang là đồng minh của mình và hành vi cũng đáng được tôn kính, điều đó là không thể nghi ngờ. Thân là một thành viên tại trung lập quốc, đối với Phát Cơ Khắc, khái niệm thiện ác đã mơ hồ đi rất nhiều, có thể nói y có cái nhìn thấu triệt hơn, chỉ dựa vào những gì tận mắt nhìn thấy chứ không phải một lệnh truy nã không bằng chứng của một quốc gia nào đó để phán đoán phẩm chất con người.

Nhìn Phát Cơ Khắc đã rời đi tuyên truyền “tin tốt lành”, Khiết Tây Tạng đang ở đuôi thuyền âm thầm dùng Phong hệ ma pháp hỗ trợ cho Lam ngu tiến về phía trước, cuối cùng nàng không nhịn được phải mở miệng:

- Khải Lý, rốt cuộc ngươi là ai?

Hết hồi 257

262. Hồi 258: Nội Ứng

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 258: Nội Ứng

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Trong bụng nàng đầy nghi vấn, thực lực cường đại mà Mộ Dung Thiên thể hiện ra khi giết Phi Đa Lợi không thể có được ở một ma võ sĩ cấp D, nghĩ tới việc mình đồng hành cùng một nhân vật nguy hiểm như vậy suốt bấy lâu mà không chút phòng bị, Khiết Tây Tạng cảm thấy thật hổ thẹn, ngoài ra còn có phần mừng rỡ, bởi lẽ hần càng mạnh, khả năng toàn thuyền chạy thoát càng lớn. Mặc dù có thể lợi dụng Lam Quang điều để chạy trốn nhưng nghĩ tới hoàn cảnh bi thảm khi hơn ngàn người có thể bị tàn sát, Khiết Tây Tạng không đành lòng. Đương nhiên, bị lừa dối lâu như vậy, tức giận là không thể tránh khỏi, Khiết Tây Tạng nhìn Mộ Dung Thiên chằm chằm, muốn có được một đáp án vừa ý từ miệng hần.

Mộ Dung Thiên nhún vai, trả lời:

- Khải Lý, một ma võ sĩ phổ thông.

Khiết Tây Tạng nổi giận:

- Đến giờ ngươi vẫn còn lừa ta? Một ma võ sĩ cấp D có thể miễn dịch với Phụ Cốt trùng, một việc mà ngay cả các võ giả cấp tông sư còn phải đau đầu hay sao? Phá vỡ kim giáp của Âm Dương giáp trùng mà ngay cả lực tông mạnh của bạch ngân kỵ sĩ còn phải chịu thua hay sao? Lại còn giết chết cả tên Huyết Thư Quỷ Phi Đa Lợi nữa? Chẳng lẽ ngươi coi ta là đồ ngốc à?

Đối mặt với hàng loạt câu hỏi dồn dập của Khiết Tây Tạng, sắc mặt Mộ Dung Thiên vẫn không hề thay đổi:

- Nàng nói sai rồi, giết Phi Đa Lợi không hề dễ dàng chút nào, chẳng qua ta chỉ được quá may mắn mà thôi. Trước tiên, ta không phải là kết giới sư gì cả, chỉ là vừa khéo ta lại có kết giới châu. Chiến đấu ở cự ly gần là đại kỵ với các chức nghiệp như tuần thú sư, mặc dù Phi Đa Lợi có hơn người khác một chút, nhưng cũng không thể vượt qua được hạn chế của chức nghiệp, hần vốn không nên sơ ý, bởi lẽ bất cứ ai cũng có thể bị lật thuyền trong mương cả.

Kết giới châu là tinh hạch của kết giới ma thú Đức Nhĩ Gia, đặc sản của vùng sa mạc Phi Long, nó có thể chuyển hóa đầu khí của võ giả thành kết giới. Đương nhiên, khả năng chuyển hóa và phóng thích của nó kém xa tinh hạch do trái tim của Kinh thôn để lại tới hàng mấy bậc, nhưng vì kết giới sủng vật rất hiếm nên cũng có thể nói là đáng quý.

Khiết Tây Tạng hiển nhiên vẫn không tin:

- Vậy còn việc phá vỡ kim giáp là thế nào?

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Vỏ ngoài của Âm Dương giáp trùng mặc dù cứng hơn sắt nhưng nó không phải là một khối hoàn chỉnh, vậy nên ở giữa bọn chúng vẫn luôn luôn có khe hở, đó cũng là điểm yếu của chúng. Nơi tiếp giáp giữa hai con giáp trùng có sức phòng ngự khá yếu, nếu như biết sử dụng kỹ năng đấu khí ví dụ như chỉ đao là có thể phá tan giáp phòng ngự của chúng rồi.

Mộ Dung Thiên nói có vẻ đầu ra đấy, nhưng tất cả đều là hoàn toàn bịa đặt, ăn nói lung tung mà thôi. Kết cấu của Âm Dương giáp trùng rất đặc biệt, mép của chúng tựa như bánh răng, hơn nữa còn có thể tự do co duỗi trong một phạm vi nhỏ. Lớp áo giáp đó mặc dù chưa thể nói là không có kẽ hở nhưng ít nhất cũng không đến nỗi yếu ớt như Mộ Dung Thiên nói, nếu không thì Phi Đa Lợi đã chẳng dám ngạo mạn, huênh hoang đến vậy.

Dù sao, thời gian Khiết Tây Tạng bươn trải ngoài xã hội vẫn còn ít nên không thể lập tức bóc mẽ lời nói dối của Mộ Dung Thiên, nhưng cũng phải do dự một lúc, dường như đang phân tích xem hẳn nói thật hay giả, có điều cuối cùng nàng vẫn lắc đầu khẳng định:

- Không, người đang lừa ta, ngay cả tỳ nữ Tô San kia của người cũng dùng tới Chân không nhận, đó là một môn tuyệt kỹ cao cấp, người nhất định không thể là người thường được. Nếu như người không nói một câu thành thật, sau này chúng ta sẽ không còn là đồng bọn nữa, thậm chí còn là địch thủ của nhau nữa.

Nghĩ đến việc mình bị lừa lâu như vậy, Khiết Tây Tạng lại rất giận dữ.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, hỏi lại:

- Ta muốn hỏi một câu, trước tiên, trên đường đi ta có làm gì bất lợi với nàng không?

Khiết Tây Tạng ngây ra một chút, rồi đáp:

- Không.

Mộ Dung Thiên lại nói tiếp:

- Thứ hai, vừa rồi ta bảo vệ những thường dân vô tội trên thuyền, lại còn đối đầu với một cao thủ của đám hải tặc Hắc Khô Lâu, điểm này nàng cũng phải thừa nhận, đúng không?

Khiết Tây Tạng gật đầu:

- Đúng vậy!

Mộ Dung Thiên buông thông tay:

- Vậy là phải rồi, từ đó có thể chứng minh ta không phải là người xấu đúng không? Nàng có nhìn thấy một kẻ xấu không việc ác nào là không làm nhưng lại chịu mạo hiểm để thân phận bị bại lộ mà cứu một người xa lạ, không thân không thích hay chưa?

Khiết Tây Tạng hơi cứng họng:

- Ờ thì.....

Mộ Dung Thiên thừa cơ sẵn tới:

- Nếu ta đã thông qua sự thật để chứng minh ta không phải là người xấu, vậy không phải là được rồi sao? Thân phận quan trọng đến vậy ư? Trên đời này, người ta không ít thì nhiều cũng có đôi chút bí mật chứ, làm sao cứ phải truy cứu cho bằng được? Vả lại cũng không thể loại trừ trên đời này còn có những người tuy có thực lực cao cường, song lại rất khiêm nhường, mà ta vừa hay lại là một trong số đó.

Khiết Tây Tạng cuối cùng cũng bị Mộ Dung Thiên làm dao động, sắc mặt biến đổi một hồi, rốt cuộc cũng chịu thỏa hiệp:

- Được rồi, ta tạm thời tin tưởng người, nếu người có bất cứ một hành vi đáng ngờ nào thì ta sẽ lập tức trở mặt đấy!

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Làm gì có, Khiết Tây Tạng tiểu thư tinh minh lanh lợi, ta làm sao có thể qua mắt được chứ.

Khiết Tây Tạng hừ một tiếng không nói gì, Mộ Dung Thiên qua mặt nàng nhiều lắm, chỉ có điều nàng không muốn thừa nhận vì sợ mất thể diện mà thôi.

Thấy Khiết Tây Tạng không vì việc này mà nghi ngờ tới chuyện Thiên Ma Hào, Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm rồi nói tiếp:

- Phải rồi, ta còn có một chuyện muốn nhờ nàng giúp đỡ.

Khiết Tây Tạng còn chưa hết giận, bực bội nói:

- Không thấy ta đang bận à? Không rảnh!

Mộ Dung Thiên cũng không nôn nóng:

- Có quan hệ chặt chẽ đến tính mạng của những người trên thuyền đó, chẳng lẽ nàng không muốn nghe sao?

Khiết Tây Tạng mặc dù ương bướng, nhưng dù sao vẫn là một người dễ mềm lòng. Với một kẻ gian xảo cáo già, giỏi nhìn mặt mà phán đoán như Mộ Dung Thiên, đương nhiên không thể không nhận ra điểm yếu đó.

- Nói thử xem!

Mặc dù nói chuyện không khách khí, nhưng giọng nói của nàng hiển nhiên đã không còn cáu kỉnh như trước nữa.

Mộ Dung Thiên chỉ vào đám hải tặc trên lưng hai con ma chương ở phía xa xa:

- Nàng nhìn thấy không, mặc dù chúng ta tạm thời trốn thoát, nhưng vẫn nằm trong tình thế rất bất lợi.

Khiết Tây Tạng trừng mắt:

- Nói thừa, không cần người phải nói, có là đồ ngốc cũng nhận ra được, chẳng lẽ trí tuệ của ta còn không bằng đồ ngốc à?

Mộ Dung Thiên cười hì hì:

- Nàng biết là tốt rồi, ta cần nàng phối hợp để cắt cái đuôi đáng ghét này đi trước khi Đạt Văn Đa Khách phát hiện ra chúng ta.

Khiết Tây Tạng không hiểu hỏi lại:

- Phối hợp? Không phải ta đang dùng Phong hệ ma pháp giúp đỡ rồi sao? Nhưng con hải thú này quá lớn, sức một mình ta có hạn, không thể có tác dụng lớn được.

Mộ Dung Thiên lắc đầu:

- Không, ta không phải có ý đó.

Khiết Tây Tạng ngây ra, rồi như như nghĩ đến điều gì đó:

- Chẳng nhẽ người muốn ta cùng người dùng Lam Quang điều bay sang đó, sau đó dùng võ lực ngăn cản đám hải tặc kia? Làm vậy nhất định sẽ khiến thân phận của chúng ta bị bại lộ đó. Thôi được rồi, không bận tâm nhiều nữa!

Khiết Tây Tạng hơi nghiêng răng, rồi nói tiếp:

- Ủm, nếu như ta dùng ma pháp với phạm vi rộng mạnh nhất, tấn công toàn lực vào thời điểm thích hợp, có lẽ có thể tiêu diệt hoặc làm trọng thương hơn nửa số người ở trên Bể Lặc ma chương. Nhưng đám hải tặc này rất giáo hoạt, lúc ta tập trung linh lực, bọn chúng rất có thể sẽ phát hiện ra, nếu như không tấn công bất ngờ, ta không bảo đảm sẽ thành công hay không. Hơn nữa, cho dù chúng ta có may mắn thành công,

ma pháp đó ta phải dốc toàn lực thi triển, trong vòng ba ngày không thể xuất chiêu lần nữa, vậy nên con còn lại do người giải quyết, người có nắm chắc không?

Ánh mắt Khiết Tây Tạng tràn đầy hoài nghi, nàng cho rằng thực lực của Mộ Dung Thiên tuy cường đại nhưng khẳng định vẫn không bằng mình, huống hồ ma pháp sư là chức nghiệp sở trường về tấn công ở trên phạm vi rộng.

- Không nắm chắc!

Mộ Dung Thiên rất biết thân biết phận, nếu muốn giết một đám hải tặc tinh anh ở trên đất liền còn khó chứ đừng nói đến việc là ở trên biển nữa.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Khiết Tây Tạng, Mộ Dung Thiên nói:

- Ở dưới nước, tác dụng của hải thú cũng tương tự như tọa kỵ của kỵ sĩ vậy, nếu như mục tiêu của chúng ta là hai con Bể Lặc ma chương chứ không phải người ngồi trên chúng, như vậy liệu có dễ dàng hơn nhiều không?

Mắt Khiết Tây Tạng sáng bừng:

- Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ ra nhỉ?

Khi chiến đấu với kỵ sĩ, biện pháp tốt nhất chính là đả thương tọa kỵ của họ, đạo lý đó hầu như ai ai cũng biết.

Nhìn thấy tia hy vọng, Khiết Tây Tạng vô cùng hưng phấn, song vẫn không tránh khỏi lo lắng:

- Tuy rằng ra tay với Bể Lặc ma chương thì không cần phải dùng ma pháp tấn công diện rộng, nhưng với loại hải ma cao cấp đó, cường lực ma pháp tấn công đơn thể không tiện thi triển ở khoảng cách quá xa, chúng ta phải nghĩ ra biện pháp tránh khỏi sự chú ý của chúng mới được.

Mộ Dung Thiên điềm tĩnh nói:

- Đúng thế, cho nên ta quyết định lần này sẽ hành động ở dưới nước.

Khiết Tây Tạng ngây ra một lúc rồi nói:

- Không thể nào, tổ hợp kỹ năng ma pháp phải vô cùng cẩn thận, nhất là những môn tuyệt kỹ cao cấp, chỉ sơ xảy một chút là có thể thất bại ngay. Mà khi ở dưới nước, vì không thể tự do điều chỉnh hô hấp để phối hợp với sự vận hành ma lực nên uy lực ma pháp sẽ giảm đi rất nhiều, cho dù là Thủy hệ ma pháp sư cũng không ngoại lệ. Đó là quy tắc đã được công nhận, trừ phi người là người của Thủy tộc như ngư nhân, giải nhân...

Mộ Dung Thiên hắng giọng:

- Vậy nếu như ta có Tỵ Thủy châu, thế thì tình huống có phải khác không?

Tỵ Thủy châu ngoại trừ có tác dụng khiến con người có thể hoạt động dưới nước thoải mái như trên cạn, nó còn có thể triết xuất không khí từ nước, nên người có Tỵ Thủy châu không cần lo lắng về vấn đề hô hấp.

Khiết Tây Tạng tròn tròn hai mắt:

- Tỵ Thủy châu? Chẳng lẽ người đang nói đến triệu hoán bảo vật Tỵ Thủy châu do hung thú ngàn năm Lân Chu sau khi chết đi mà hóa thành?

Mộ Dung Thiên cười hỏi lại:

- Phải thì sao?

Khiết Tây Tạng nhìn Mộ Dung Thiên một lượt từ trên xuống dưới:

- Quái vật, người đúng là quái vật. Ngay cả gia tộc chúng ta còn không có được bảo vật như vậy, người làm sao có được chứ?

Mộ Dung Thiên tất nhiên sẽ không nói lấy được nó từ bảo khố của Long tộc, nơi có nhiều bảo vật nhất thiên hạ, hẳn đưa mắt nhìn viên đạn tín hiệu đang bay lên đằng xa, đó là câu trả lời của Đạt Văn Khách, từ đó có thể phán đoán khoảng cách đã không còn xa nữa, hẳn hít sâu một hơi:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, chúng ta không còn nhiều thời gian, có vấn đề gì hãy để sau này hẳn nói, được chứ? Có Tỵ Thủy châu, ta nghĩ nàng thi triển kỹ năng sẽ không có vấn đề gì chứ?

- Không.....

Còn chưa nói xong, trên biển đột nhiên vang lên những tiếng kêu chói tai, liên miên bất tuyệt. Mộ Dung Thiên, Khiết Tây Tạng và tất cả mọi người trên Lam ngu cùng nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy hai con Bể Lặc ma chương đang khua khoắc những cái vôi một cách điên cuồng và không ngừng lẫn lộn, cả đám hải tặc đứng trên lưng chúng cũng lần lượt bị hất rơi xuống biển. Mất đi sự bảo vệ của hải sủng, bọn chúng liền bị đám hải ma tấn công dồn dập. Thật bất hạnh, chúng rơi vào đúng địa bàn của Cứ Xử Ngạc, loại hải ma này vô cùng khát máu và cực kỳ hung hăng, đám hải tặc loạn cào cào, dù ai có hải sủng riêng cũng bị vây chặt trong đó không thoát thân được, tiếng gào thét vang lên không ngừng.

Mộ Dung Thiên và Khiết Tây Tạng đưa mắt nhìn nhau, rất hiển nhiên hai con Bể Lặc ma chương đó không thể vô cơ mà nổi điên, nhất định là đã có người âm thầm dử trò, mặc dù không biết là ai nhưng khẳng định là bọn chúng không phải địch. Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm, nếu như phải tự mình ra tay và phải sử dụng một chiêu để hạ gục Bể Lặc ma chương thì chỉ có thể dùng tới Ma bạo phá hoặc là Lôi bạo, hai môn tuyệt kỹ độc nhất vô nhị đó rất dễ khiến người khác nhận ra mình là La Dịch, một “kẻ phản quốc” nổi danh của Lam Nguyệt.

Phải mất vài giây sau, mọi người ở trên Lam Ngu cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, tức thì tất cả cùng nhau hoan hô vang trời, cảm giác thoát chết trong gang tấc thật khiến người ta hưng phấn, thậm chí những người không hề quen biết cũng ôm nhau chúc mừng.

- Bảo bọn họ đừng cao hứng quá sớm, hãy tiếp tục công việc đi, Đạt Văn Khách còn cách chúng ta không xa đâu.

Mộ Dung Thiên vẫn giữ được sự bình tĩnh vốn có, kịp thời lên tiếng nhắc nhở mọi người đừng quá vui mừng mà quên việc chính.

Khiết Tây Tạng dùng thuật khuếch đại âm thanh thuật lại những gì Mộ Dung Thiên nói một lượt, mọi người lúc này mới ý thức được mình còn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, vội vàng trở lại vị trí của mình.

Lúc này, thuyền trưởng Phất Cơ Khắc vội vàng chạy đến, không kịp lau cả mồ hôi trên trán, vừa tới gần đã kêu:

- Tiên sinh, chúc mừng ngài, thành công rồi.

Hiển nhiên ý tưởng lắm rằng do Mộ Dung Thiên đã ra tay.

Mộ Dung Thiên lắc lắc đầu:

- Không, không phải ta làm.

Phất Cơ Khắc ngậy ra:

- Vậy thì là ai?

- Ta cũng không biết, tóm lại không phải địch nhân là được. À, thuyền trưởng, chúng ta còn có một vấn đề cấp bách cần phải giải quyết.

- Ý ngài là....?

- Trên thuyền chúng ta rất có thể có nội ứng của bọn hải tặc!

- Gì cơ?

Phất Cơ Khắc và Khiết Tây Tạng nghe vậy đều rất kinh ngạc, Khiết Tây Tạng hỏi lại:

- Làm sao người biết?

Mộ Dung Thiên đáp:

- Vùng biển này có diện tích rộng rãi, xác suất hai bên gặp nhau rất nhỏ, hơn nữa, chẳng lẽ mọi người không nhận thấy, khi Đạt Văn Đa Khách phát hiện ra chúng ta, hẳn dường như đã có chuẩn bị từ trước hay sao?

Khiết Tây Tạng ngẫm nghĩ:

- Đúng, cứ như hần đã biết trước chúng ta sẽ đi qua đây vậy, giờ nghĩ lại đúng là kỳ quái.

Mộ Dung Thiên nói tiếp:

- Điều đó chứng tỏ hẳn hiểu rõ hành tung của chúng ta như lòng bàn tay. Đặt mình ở góc độ khác, nếu như ngài là hải tặc, khi muốn ra tay với một chiếc thuyền nào đó, liệu có sắp đặt nội ứng ở trên thuyền không? Rất dễ để làm được điều đó mà hiệu quả lại rõ ràng, nó tốt hơn nhiều so với việc dùng súng vật trình sát hoặc phân tán đội ngũ đi khắp nơi tìm kiếm. Ngài nghĩ chúng sẽ ngu ngốc đến mức bỏ qua không dùng một phương pháp tuyệt vời như vậy mà tự chuốc lấy phiền phức hay sao?

Phất Cơ Khắc tỏ ý tán đồng:

- Không sai, tiên sinh ngài nói rất có đạo lý.

Khiết Tây Tạng nhíu mày:

- Vậy chúng ta làm thế nào để tìm ra được nội ứng của hải tặc trong bao nhiêu người như vậy?

Mộ Dung Thiên mỉm cười:

- Rất đơn giản, ta vừa kiểm tra qua thi thể của vài tên hải tặc, phát hiện ra chúng không ai là không xăm hình đầu lâu trên ngực, có lẽ đó là dấu hiệu đặc thù của bọn chúng. Trong những hành khách trên thuyền, ai có hình xăm đầu lâu đó thì chính là nội ứng của bọn chúng rồi.

Phất Cơ Khắc lập tức khấn trương:

- Được, ta lập tức bảo mọi người kiểm tra, nếu không để hần bắn đạn tín hiệu thì rất gay go.

Mộ Dung Thiên ngăn cản Phất Cơ Khắc đang vội vàng chạy đi ra lệnh:

- Không cần vội, hần không bắn đạn tín hiệu đâu, hần chỉ có một cơ hội, mà Đạt Văn Đa Khách còn chưa thể căn cứ vào đó để phát hiện ra hành tung của chúng ta. Ta nghĩ lúc trước bọn chúng dùng một phương pháp liên hệ khá là bí mật nên mới qua mắt được tất cả mọi người, có điều cách thức này khẳng định không nhanh bằng việc dùng đạn tín hiệu. Được rồi, thế này nhé, thuyền trưởng hãy bảo tất cả nam nhân ở lại trên boong tiếp tục làm việc vừa tiến hành kiểm tra, đừng để việc này ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển của chúng ta.

Ngừng một lát, Mộ Dung Thiên nhìn về phía Khiết Tây Tạng:

- Nàng dẫn tất cả nữ hành khách đến phòng ăn phía sau thuyền kiểm tra cẩn thận, ngay cả người già và trẻ nhỏ cũng không được bỏ sót, bởi vì bọn chúng rất có thể dùng mặt giả hoặc là người lùn bẩm sinh.

Đối với sự cẩn thận từng trải vượt xa số tuổi của Mộ Dung Thiên, Khiết Tây Tạng không thể không bội phục từ tận đáy lòng:

- Nếu như phát hiện nội ứng của hải tặc thì giải quyết thế nào?

Trong mắt Mộ Dung Thiên lóe ánh hàn quang, chậm rãi buông ra một từ:

- Giết!

Mặc dù đã từng giết người, ở một nơi như Thần Phong đại lục chết chóc cũng là chuyện tình, nhưng ngữ khí lạnh lùng không chút cảm tình, coi mạng người như cỏ rác của Mộ Dung Thiên vẫn khiến Khiết Tây Tạng run mình run sợ.

Mộ Dung Thiên nói tiếp:

- Ngàn vạn lần không được do dự hoặc mềm lòng, chẳng những giết mà còn phải ra tay ngay lập tức, nếu không, trong lúc bỏ chạy, hắn rất có thể sẽ làm người khác bị thương. Nàng hãy nhớ lấy câu này: “nhân từ với kẻ địch tức là tàn nhẫn với chính mình!”

Khiết Tây Tạng gật đầu:

- Hiểu rồi, ta sẽ không nương tay đâu, người yên tâm.

Việc trên thuyền có nội ứng nhanh chóng lan truyền, điều đó lập tức dẫn tới náo loạn, gần như tất cả mọi người đều tỏ lòng căm hận, muốn lôi kẻ đó ra đánh cho nhừ tử.

Trong quá trình cởi áo kiểm tra, một tên hải tặc đóng giả thường dân cuối cùng cũng không thể che giấu, vội nhảy xuống biển chạy trốn. Giữa những người đang tràn đầy căm hận và đám hải ma hung tàn, chúng ta chọn con đường thứ hai, ít nhất còn có thể có một con đường sống, hay chí ít chết cũng được thoải mái hơn đôi chút.

Không vì một tên bỏ chạy mà việc kiểm tra kết thúc, bởi nói không chừng còn có kẻ thứ hai, thứ ba, thậm chí là nhiều hơn. Nhằm đảm bảo an toàn, ngoại trừ những trường hợp đặc biệt có thể lập tức loại trừ như thuyền trưởng Phát Cơ Khắc, Mộ Dung Thiên...tất cả hành khách cùng thủy thủ đều nhất định phải kiểm tra, tình huống khác thường cũng nhanh chóng phát sinh, bởi vì có một người cự tuyệt kiểm tra, hơn nữa đó còn là người từng có duyên gặp mặt Mộ Dung Thiên một lần - Thiết Nhĩ Tây.

- Ta...ta có thể đảm bảo, thậm chí dùng lời thề độc nhất xin thề với vị thần trung thành, ta tuyệt đối không phải là hải tặc.

Thiết Nhĩ Tây hiển nhiên có chút hoảng loạn.

- Nếu đã không có gì thẹn với lòng, vậy tại sao lại không dám để mọi người kiểm tra? Tất cả chúng ta đều đã làm vậy rồi!

- Xin hãy tin tưởng ta, ta thật sự có nỗi khổ bất đắc dĩ!

Thiết Nhĩ Tây lóng ngóng giải thích, nhưng hiển nhiên hoàn toàn vô dụng trước vô số ánh mắt phẫn nộ, thật ra thái độ ồm ồm của gã càng gia tăng sự hoài nghi của mọi người.

- A, phải rồi, khi hải tặc tấn công, rất nhiều chiến binh trên thuyền đều bất hạnh hy sinh hoặc bị thương, mà sao một ngăm du thi nhân hoàn toàn không có khả năng phòng ngự như người lại hoàn toàn lạnh lặn?

- Nói vậy ta mới nhớ ra, là ngăm du thi nhân mà thơ ca hắn đọc hình như chẳng gia tăng sức mạnh và tinh thần chiến đấu của chúng ta gì cả, nói không chừng là giả mạo đó.

- Còn nữa, vừa rồi lúc chúng ta vì sự sống mà liều mạng, hắn chạy đi đâu?

- Tóc tai của hắn ướt sũng, hình như vừa xuống nước thì phải, hay là chạy đi thông báo?

- Không sai, hắn nhất định là hải tặc! Lại còn dám ngụy biện, muốn ở lại trên thuyền à!

- Đánh chết hắn!

- Đánh chết hắn đi!

-

Mọi người càng nghĩ càng cảm thấy gã ngăm du thi nhân kỳ quái này, bất kể là đặc điểm chức nghiệp hay hành vi đều rất đáng khả nghi, mà gã lại không thể đưa ra một câu giải thích thỏa đáng nên về sau gần như đã trực tiếp khẳng định y là thành viên của đám hải tặc. Bỗng chốc, đoàn người sôi sục, ai ai cũng kêu gào muốn giết Thiết Nhĩ Tây để báo thù cho những đồng đội đã hy sinh, đồng thời cũng để trút cơn giận bị kìm nén bấy lâu, hơn mười người có chức nghiệp chiến đấu gần nhất đã bắt đầu sắp lại.

- Dừng tay!

Tên đã lên dây, chiến đấu đã gần như bùng nổ, đột nhiên có người lên tiếng can trở.

Nếu như là người khác, mọi người khẳng định sẽ không thêm đếm xỉa, nhưng người này bọn họ không thể không nể mặt.

Mộ Dung Thiên len qua đám đông rồi lên tiếng:

- Ta có thể đảm bảo người này không phải là hải tặc!

Lời nói của hắn có trọng lượng không khác gì Phất Cơ Khắc, thậm chí còn hữu hiệu hơn, nếu như không nhờ có hắn, tất cả mọi người trên thuyền căn bản đã không thể chạy được đến đây, vậy nên hắn đáng được tin tưởng nhất, mặc dù mọi người còn chưa rõ Thiết Nhĩ Tây có gì khó nói.

Có Mộ Dung Thiên ra mặt đảm bảo, mọi người cũng không truy cứu nữa, một trận phong ba cũng tan thành mây khói, sau đó cũng không phát hiện ra hải tặc nào khác, bên Khiết Tây Tạt cũng không có thu hoạch gì, điều đó khiến nàng ta thở phào, dù sao ra tay với một nữ nhân là việc hèn hạ, cho dù bọn họ có là hải tặc đi nữa.

Mặc dù Đạt Văn Đa Khách không thể đuổi kịp, nhưng mọi người vẫn không dám lơ là, vận động tất cả cùng gia tăng tốc độ di chuyển của Lam ngu, đến tận lúc trời tối, khi mọi người đều đã kiệt sức thì mới dừng lại.

Vừa dùng cơm xong, phòng Thiết Nhĩ Tây chợt có tiếng gõ cửa, vừa mở cửa liền lập tức trông thấy Mộ Dung Thiên đang đứng ngoài.

- Ta có việc cần tìm người, không biết có thể nói chuyện chút không?

Thiết Nhĩ Tây nhanh chóng nở nụ cười:

- đương nhiên rồi, may mà hôm nay có người.

Mời Mộ Dung Thiên vào trong phòng, Thiết Nhĩ Tây rót ra một chén trà. Mộ Dung Thiên khẽ nhấp một ngụm, chợt nhìn thấy Thiết Nhĩ Tây phía đối diện đang nhìn mình chăm chú, hắn bật cười:

- Nhìn gì vậy, trên mặt ta có hoa à?

Thiết Nhĩ Tây nhìn hắn hồi lâu rồi mới từ tốn cất lời:

- Ta nên gọi người là Bối Á Đặc, hay là Bối Á Đặc tiên sinh nhỉ?

Cách nói thứ hai mặc dù chỉ có thêm một tên gọi nhưng ý nghĩa trong đó lại hoàn toàn khác biệt, Thiết Nhĩ Tây ám chỉ Mộ Dung Thiên không phải là một tùy tùng tầm thường. Mộ Dung Thiên nhún vai, hồ hững đáp:

- Tùy tiện, à phải rồi, ta cũng muốn hỏi một câu, không biết nên gọi người là Thiết Nhĩ Tây tiên sinh hay là Duy Đa Lợi Á tiểu thư thì đúng hơn nhỉ?

Sắc mặt Thiết Nhĩ Tây đột biến, đứng phắt dậy kêu lên:

- Người...người nói gì?

Hết hồi 258

263. Hồi 259: Tranh Quyền

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 259: Tranh Quyền

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên vẫn uống trà tự nhiên như không:

- Nếu như ta đoán không lầm, Duy Đa Lợi Á mới là tên thật của tôn giá, và tôn giá chính là người mà bọn hải tặc Hắc Khô Lâu muốn tìm, có đúng vậy không?

Sắc mặt Thiết Nhĩ Tây biến đổi liên hồi, sau cùng mới hỏi lại:

- Người biết được từ lúc nào?

Lúc này giọng nói của nàng ta đã thay đổi, mặc dù vẫn khá giống với Thiết Nhĩ Tây lúc trước nhưng rõ ràng trong đó đã có thêm đôi chút mềm mại, bất cứ ai cũng có thể nhận ra đó là một nữ nhân. Nàng là người thông minh, biết không giấu nổi Mộ Dung Thiên nên chỉ bằng cứ thành thật mà cư xử, hơn nữa lúc trước Mộ Dung Thiên đã giải vây chứ không tiết lộ thân phận của nàng, xem như đã giúp đỡ khá nhiều rồi.

Mộ Dung Thiên điềm tĩnh đáp:

- Ngay từ khi Phi Đa Lợi giết người để uy hiếp tôn giá lộ diện, mắt hắc đường như đã có ý liếc nhìn về phía chúng ta. Khi đó, ta còn chưa đáng để hắc lưu tâm, bởi thế ta nghĩ có thể hắc muốn nhìn người khác, mà khi đó tôn giá đứng bên cạnh ta đã có sắc mặt rất ư kỳ quái, nên lúc ấy ta đã hơi nghi ngờ. Thật ra, Phi Đa Lợi có lẽ đã phát hiện ra tôn giá từ lâu, nếu hắc đã có thể dựa vào đám thư trùng để đoán ra việc tôn giá còn ở trên thuyền thì hắc cũng rất có thể dùng chúng để tìm ra người đó chính là tôn giá. Thế nhưng hắc muốn nhân cơ hội đó để giết người làm vui, chỉ cần tôn giá không ra mặt, vậy là hắc lại có cơ để tiếp tục giết người.

Sắc mặt Duy Đa Lợi Á trở nên trắng bệch:

- Xin lỗi, ta thật không ngờ lại như vậy, làm liên lụy bao nhiêu người vô tội.

Mộ Dung Thiên lạnh lùng hừ một tiếng:

- Tôn giá không cần nói xin lỗi với ta, nếu có cần thì cũng chỉ có tiểu Tinh Linh đã mất mẹ kia mà thôi.

Duy Đa Lợi Á mấp máy môi:

- Ta, ta.....

Nàng quả thực không biết nói gì cho phải, nhưng dù có nói gì thì cũng vô dụng thôi, bởi vì người đã chết đi thì sẽ vĩnh viễn không sống lại được.

- Được rồi, bản tính con người vốn là ích kỷ như vậy đó, tôn giá cũng là một người bị hại, căn bản không có nghĩa vụ phải đứng ra gánh trách nhiệm.

Mộ Dung Thiên thở dài, nhớ tới mình lúc đó cũng mang tư tưởng có lợi cho bản thân, cho nên hắc cảm thấy mình cũng chẳng tốt hơn Duy Đa Lợi Á là bao, cũng chẳng có tư cách gì mà chỉ trích nàng.

- Khi đó ta chỉ hoài nghi mà thôi, về sau ta phát hiện khi bị hải tặc tấn công mà tôn giá vẫn còn sống, hơn nữa trên người lại không có một vết thương nào, lúc ấy ta đã nắm chắc bảy phần tôn giá chính là Duy Đa Lợi Á, cho đến vừa rồi khi tôn giá không chấp nhận kiểm tra thân thể, vậy là tất cả nghi vấn đã được gỡ bỏ, bởi vì người là nữ nhân nên đương nhiên không thể để lộ thân thể của mình trước mặt người khác. Ta đoán, có lẽ chuyện này do người mà ra, mọi người khẳng định sẽ mang lòng oán hận, người cũng cảm thấy tự trách mà không dám đối diện với bọn họ, vì vậy cho nên tôn giá dù chết cũng không muốn giải thích mình là nữ nhân, bởi lẽ làm như vậy thì rất dễ bị mọi người liên tưởng đến Duy Đa Lợi Á, đúng không?

Duy Đa Lợi Á trầm mặc hồi lâu rồi mới đáp:

- Không sai, ta không phủ nhận.

- Còn nữa, người đã khiến cho hai con Bỉ Lặc ma chương bị mất kiểm soát cũng chính là tôn giá, hay nói chính xác hơn là những đồng bọn của tôn giá đã nhảy xuống biển chạy trốn lúc trước.

Mộ Dung Thiên vừa dứt lời, sắc mặt của Duy Đa Lợi Á lại thay đổi liên hồi, tiếp đó trong phòng không biết từ lúc nào chợt có thêm mấy kẻ áo đen bịt mặt vây chặt lấy Mộ Dung Thiên, bộ dạng như sắp lâm đại địch vậy.

- Tiểu thư, hắc biết quá nhiều rồi, vì an toàn...

Người vừa lên tiếng là một kẻ thấp bé nhất trong số đó, giọng nói khàn khàn dường như là cố ý, gã vừa lên tiếng đồng thời một tay cũng đặt lên chuôi kiếm, ý tứ thật quá rõ ràng. Những người khác cũng như được lệnh, tay đặt lên vũ khí của mình.

Mặc dù không nhìn thấy khuôn mặt thật của gã, nhưng Mộ Dung Thiên có thể xác định, kẻ nói chuyện chính là một trong số những đồng bọn của Duy Đa Lợi Á mà hắn đã gặp được ở trong tử điểm tại Tư Thẩn Ba Nã cảng. Gã là một người trung niên, có lẽ là người có quyền phát ngôn nhất trong số thuộc hạ của Duy Đa Lợi Á. Mộ Dung Thiên tựa như không nhìn thấy bọn họ, cũng không ý thức được hoàn cảnh nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị loạn kiếm chém chết vậy. Hắn từ tốn nâng chén nhấp một ngụm trà, rồi chậm rãi nói:

- Nếu như các người cho rằng ta có ác ý thì cứ ra tay đi, có điều trước khi ra tay thì xin hãy xác nhận xem, liệu các người có thể giữ nổi ta hay không?

Nói đến cuối câu, ngữ khí của hắn đã chuyển sang lạnh lẽo, đồng thời cấp tốc đề tụ linh lực toàn thân, khí thế của một cường giả tự nhiên tỏa ra ngời ngời. Phương thức trực tiếp nhất khiến người khác kiêng dè mình chính là để lộ thực lực bản thân. Quả nhiên, đám người kia bị khí thế vượt xa người thường kia trấn áp, nhất thời không biết có nên xuất thủ hay không, hướng hồ thông qua Duy Đa Lợi Á họ còn biết được, chính Mộ Dung Thiên là người đã tiêu diệt Huyệt Thư Quý Phi Đa Lợi một cách dễ dàng, thực lực ẩn tàng trên người hắn thật là khó lường.

- Dừng tay hết cho ta.

Duy Đa Lợi Á quát lên:

- Nếu như Bối Á Đặc tiên sinh muốn tiết lộ thân phận của ta thì đã làm từ lâu rồi, chứ không cần đợi đến bây giờ đâu.

Đám người áo đen nghe vậy thì thoáng chần chừ một chút, nhưng rốt cuộc cũng buông tay khỏi vũ khí.

- Xin lỗi, thuộc hạ của ta thất lễ rồi!

Duy Đa Lợi Á nói với vẻ ái ngại.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Không sao, bọn họ là những thuộc hạ rất trung thành, vì chủ nhân mà cam lòng mạo hiểm, lấy thân dụ địch.

Duy Đa Lợi Á lại hỏi:

- Bối Á Đặc tiên sinh, ta cảm thấy rất kỳ quái, tại sao ngài lại biết thuộc hạ của ta vẫn còn trên thuyền?

Mộ Dung Thiên ngừng một lát rồi đáp:

- Trước tiên, ta nghĩ quý đồng bọn giả mạo tôn giá, mục đích chính là dẫn dụ bọn hải tặc đi, nếu như bọn họ thực sự ở trong Chân Không Loa Toàn Sa, cuối cùng thì chỉ có một con đường chết, hoặc rơi vào bụng hải ma, hoặc mất mạng trong tay hải tặc mà thôi. Phương pháp thông minh nhất chính là tạo ra hiện tượng giả, để người khác nghĩ rằng các người dường như muốn dựa vào Chân Không Loa Toàn Sa để chạy trốn, nhưng thật ra, nó rất có thể đã thả quý đồng bọn tại một nơi không ai nhìn thấy rồi một mình bơi đi, trong bụng nó không có người nên sẽ không bị hải ma tấn công, cũng không cần nổi lên mặt nước để thở, tốc độ sẽ càng nhanh hơn, và càng có thể dẫn dụ bọn hải tặc đi xa hơn. Vả lại, việc này nằm ngoài dự liệu của mọi người, đám hải tặc rất khó có thể tưởng tượng ra được, quý đồng bọn đã rời khỏi Chân Không Loa Toàn Sa từ lâu và đã sớm quay trở lại thuyền để tránh hy sinh vô ích. Có nhiều lợi ích như vậy, chẳng lẽ Duy Đa Lợi Á tiểu thư nài sẽ bỏ qua hay sao?

Mộ Dung Thiên cứ nói một câu thì trong mắt đám người áo đen lại càng lộ vẻ kinh hãi thêm một lần, hiển nhiên hắn đã hoàn toàn phanh phui kế hoạch mà họ vốn cho rằng kín như áo trời, đồng thời cũng thâm cảm thấy may mắn vì vừa rồi đã không xuất thủ bừa bãi, một cường giả dĩ nhiên khiến người khác e ngại, nhưng nếu người đó còn có một tâm tư vô cùng thận trọng, vậy chỉ có thể dùng hai chữ “đáng sợ” để hình dung mà thôi.

Trên đại lục, lối suy nghĩ ngược dòng có thể nói là quỷ dị, nhưng ở Địa cầu thì nó được gọi là “ve sầu thoát xác”, đó là một biện pháp rất thường gặp. Mộ Dung Thiên dựa vào tính cách của Duy Đa Lợi Á, kết hợp với một vài nhân tố khác để phân tích, liền rất dễ dàng có được đáp án.

Chỉ có Duy Đa Lợi Á còn có vẻ giữ được bình tĩnh:

- Suy nghĩ của ngài thật vô cùng táo bạo và hoàn mỹ, nhưng làm sao ngài biết ta nhất định sẽ nghĩ tới nhỉ?

Mộ Dung Thiên trả lời:

- Nghe đồn, đại tiểu thư Duy Đa Lợi Á của Thiên Lý mục trường thông minh lanh lợi, với thân phận nữ nhân mà có thể giúp đỡ phụ thân Ca Lạp Để Ngõa giải quyết sự vụ đầu ra đây, nếu như tôn giá không nghĩ ra thì còn có ai nghĩ ra nữa? Còn nữa, nghe nói tôn giá là một người thiện lương, thường xuyên cho tiền giúp đỡ những bình dân nghèo khổ tại Thủy Đô mà không hề đòi hỏi điều gì, nói vậy để thấy được, đối với người không quen biết còn như vậy, thì làm sao tôn giá có thể nhẫn tâm để đồng bọn hy sinh vì mình chứ! Nếu làm vậy, tôn giá đã không phải là Duy Đa Lợi Á nữa rồi; ngoài ra, kẻ sách vụn toàn mà ta nghĩ ra được thì cũng chỉ có biện pháp vừa nói đó là khả thi mà thôi.

Tại các quốc gia trên đất liền như Lam Nguyệt, Duy Đa Lợi Á không hề có danh tiếng, nhưng tại các đảo quốc, gần như không ai là không nghe, không ai là không biết, chính vì vậy mà Mộ Dung Thiên rất dễ dàng có được những tin tức liên quan tới năng lực từ miệng những hành khách trên thuyền.

Duy Đa Lợi Á than thở:

- Bối Á Đặc tiên sinh, ta cảm thấy mình rất may mắn vì không phải là kẻ địch của ngài, ngài thật là một người đáng sợ.

Nàng nói vậy có nghĩa là đã khẳng định suy đoán của Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Duy Đa Lợi Á tiểu thư, tôn giá quá khen rồi, thật ra ta có thể phát hiện ra kế hoạch kia là bởi vì nguyên nhân khác. Ta không cho rằng một mình tôn giá có thể đối phó được hai con Bỉ Lặc ma chương, cho dù tôn giá có là chủ nhân của mục trường ở trên biển, tinh thông thủy chiến và hiểu rõ nhược điểm của hải thú hơn người khác, nhưng nhất định là phải có trợ thủ thì mới có thể thành công. Vì vậy nên ta nghĩ đến trước tiên là quý đồng bọn, rồi sau đó mới suy ra những điều khác.

- Bối Á Đặc tiên sinh, nếu người đã biết tất cả mọi chuyện, vậy thì ngài đến đây tìm ta có chuyện gì?

Đến tận lúc này, Duy Đa Lợi Á vẫn chưa hiểu rõ ý đồ của Mộ Dung Thiên, càng không biết hẳn là con người thế nào.

Mộ Dung Thiên nhếch mép:

- Rất đơn giản, ta muốn biết vì sao bọn hải tặc lại muốn tìm tôn giá.

Hắn dừng lại một chút rồi lại trịnh trọng bổ sung:

- Ta muốn biết nguyên nhân thực sự chứ không phải một lý do tùy tiện bịa ra.

Duy Đa Lợi Á nhún mày:

- Ngài rất muốn biết ư? Thật ra điều đó chẳng có gì tốt với ngài cả.

Mộ Dung Thiên lắc đầu nói:

- Không phải rất muốn, mà là nhất định phải biết, bởi vì ta không muốn vô duyên vô cớ lại bị đánh úp lần nữa, thậm chí chết đi mà vẫn không biết tại sao, vì vậy nên ta mới phải tìm hiểu một vài chuyện cho ra lẽ.

Duy Đa Lợi Á im lặng hồi lâu rồi đáp:

- Bối Á Đặc tiên sinh, có lẽ ngài là cường giả vượt xa sự tưởng tượng của ta, nhưng trước khi nói cho ngài biết, ta vẫn phải nhắc nhở, chuyện này tốt nhất đừng nên biết thì hơn, nếu không thì e rằng ngài cũng sẽ bị lôi cuốn vào vòng phiền phức đấy.

Mộ Dung Thiên nhún vai:

- Không sao, cứ nói đi.

Từ khi trở thành địch thủ của Cát Tư, một hội trưởng của Liên chức công hội, quyền lực bao trùm toàn bộ Lam Nguyệt đế quốc, cho nên tất cả phiền phức ở trong mắt Mộ Dung Thiên đã không còn gì gọi là phiền phức nữa rồi. Hơn nữa, mục trường trên biển lớn nhất ở trên đại lục cũng có sức hấp dẫn rất lớn đối với hắn, nhất là hiện giờ, khi thế lực hai bên bờ Tác Tổ Á đại dương đang ở thế cân bằng rất kỳ diệu, mà các quốc gia trung lập rất có thể sẽ là nhân tố phá vỡ thế cân bằng đó. Nên biết rằng trong hải chiến, địa vị của hải sủng có thể sánh ngang với thú cưỡi của kỵ sĩ, tính trọng yếu của mục trường trên biển thật không cần phải nói.

Sau khi xua tay ra hiệu cho đám người áo đen lui xuống hết, tiếp đó Duy Đa Lợi Á mới lên tiếng:

- Bối Á Đặc tiên sinh, ta cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì chuyện này ta chưa từng nói với bất kỳ ai ngoại trừ những người thân tín, nhưng ngài là một ngoại lệ. Chỉ có điều, trước lúc đó, ta hy vọng ngài có thể hứa không nói chuyện này cho người thứ ba biết, được không?

Mộ Dung Thiên trả lời không chút do dự:

- Được!

Duy Đa Lợi Á ổn định lại tâm tình rồi nói:

- Vì lúc trẻ khi mới tạo dựng mục trường, gia phụ đã vất vả quá độ nên tình hình sức khỏe không được tốt lắm, tùy theo tuổi tác tăng dần mà bệnh tình cũng càng ngày càng rõ rệt hơn. Có lẽ gia phụ cũng biết mình không còn nhiều thời gian nữa, nên bắt đầu tính việc tìm người thừa kế. Ông chỉ có ba nữ nhi, ta là con trưởng, còn có nhị muội Toa Phỉ và tam muội Cách Lôi Lâm. Vì không có huynh đệ nên nếu không có gì ngoài ý muốn, vậy thì nhất định sẽ là một trong ba chúng ta gánh vác. Cách Lôi Lâm là một được sư thiên tài, nhưng lại điên cuồng say mê nghề được. Mặc dù hải sủng của chúng ta vang danh đại lục, nhưng công lao lớn nhất là từ những thực phẩm độc đáo do nó nghiên cứu ra. Kỳ thật, từ nhỏ đến lớn nó không có bất cứ hứng thú gì với việc buôn bán. Nếu không phải gia phụ một mực yêu cầu, thậm chí nó còn rất ít khi tham gia quản lý công việc trong mục trường nữa, bởi vậy mà gia phụ sẽ không ép buộc nó trở thành chủ nhân tiếp theo của mục trường. Còn nhị muội Toa Phỉ, thật sự là một người tài cán và có ý chí, nhưng cách làm việc của nó lại có chút quá khích, hay nói thẳng ra là không từ thủ đoạn, ví dụ như tiến hành giao dịch với những tập đoàn phi pháp như hải tặc chẳng hạn.

Duy Đa Lợi Á ngừng một chút rồi tiếp tục:

- Bối Á Đặc tiên sinh, nếu như ngài đến từ những nước trên đất liền như Lam Nguyệt đế quốc, có lẽ khi nghe tới thì sẽ cảm thấy rất hoang đường và khó tin, nhưng ở tại các quốc gia trung lập có tồn tại một loại buôn bán, chúng ta gọi nó là “hắc vận”. Hải quốc lấy buôn bán làm chủ yếu nên đều áp dụng chính sách mở rộng cửa, chỉ cần có thể mang lại lợi nhuận cho quốc gia là được. Không thể phủ nhận, “hắc vận” là việc làm ăn rất có lời, hàng hóa bán cho những tập đoàn phi pháp thông thường đều có giá cao hơn gấp hai, gấp ba giá thị trường, thậm chí là gấp năm. Đối với một quốc gia nhỏ bé, nhất là như Thủy Đô, đó là nguồn thu nhập không nhỏ, bởi vậy công hội cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua mà thôi.

Mộ Dung Thiên gật đầu tỏ ý thấu hiểu, hiện giờ hắn cũng là một thương nhân nên đương nhiên biết một vài chuyện mờ ám đằng sau hậu trường, tuy vậy cũng có một quy tắc ngầm, đó chính là công hội chỉ cho phép những thương nhân kinh doanh “hắc vận” giao dịch với đám hải tặc hoặc tập đoàn phi pháp không nằm gần bốn quốc, cũng có nghĩa là bán cho bọn họ vũ khí, áo giáp và trang bị tốt, sủng vật ưu tú, hoặc tính hạch tốt, giúp chúng tăng cường thực lực nhưng sẽ không ảnh hưởng đến chính quốc gia của mình mà chỉ có hại cho những nước khác mà thôi, đó cũng xem như là một phương pháp bất lương, lợi mình hại người.

- Những thương nhân thực hiện “hắc vận” cũng khá đông, tuy là không bị trừng trị, song về tình về lý thì đều không phù hợp, bởi vì nó chẳng khác gì gián tiếp giúp đỡ hải tặc cướp bóc của người vô tội. “Hắc vận” bị dân chúng coi khinh, nên không thể lộ liễu, gia phụ là một người chính trực nên đương nhiên không thể chấp nhận hành vi của Toa Phỉ, nhưng nó lại là người cố chấp, mấy năm trước vì quyết định mở rộng phạm vi làm ăn mà mục trường đã gặp phải nguy cơ về tài chính, nhưng cũng chính nhờ Toa Phỉ âm thầm thực hiện mấy phi vụ lớn với đám hải tặc nên dựa vào món lợi nhuận khổng lồ đó mới chống chọi qua được. Về

sau, Thiên Lý mục trường ngày càng phát triển, cuối cùng mới trở thành một mục trường lớn nhất trên đại lục. Vì thế cho nên Toa Phi kiên trì cho rằng nó không sai, thương nhân vốn phải không từ thủ đoạn, chỉ cần không xúc phạm quy định của công hội, vậy thì lợi nhuận là trên hết.

Mộ Dung Thiên tán thưởng:

- Nếu như chỉ đứng về góc độ thương nghiệp mà nói, ta đồng ý với quan điểm đó.

Thương trường như chiến trường, tại một nơi cạnh tranh có mặt ở khắp nơi như Địa cầu lại càng chính xác hơn. Ai nấy cũng đều giở mọi thủ đoạn, hoặc công khai hoặc âm thầm, thậm chí vi phạm pháp luật, bội tín bội nghĩa. Với một thế giới như Thần Phong đại lục, nơi mà hầu hết các quốc gia đều sử dụng chính sách “phân phối theo lao động”, công hội căn cứ vào cống hiến của mỗi người mà quyết định thu nhập, vĩnh viễn không thể sánh được với Địa cầu. Thương nghiệp ở tại các quốc gia trung lập quả là có phần giống Địa cầu, nếu muốn bò lên cao thì phải đủ gian, đủ ác, đủ vô liêm sỉ. Nếu như năm đó không nhờ vào sự “bướng bình” của Toa Phi, vậy thì Thiên Lý mục trường đừng nói là trở thành mục trường số một, ngay cả việc có thể tồn tại được hay không đã là một vấn đề rồi vậy.

Duy Đa Lợi Á gật đầu tán thành:

- Năng lực của Toa Phi, ta là người hiểu rõ nhất, nhưng quan điểm của gia phụ và nó mãi mãi không thể đạt được sự nhất trí, nên người rất đau lòng, thậm chí đã mấy lần nổi trận lôi đình, quan hệ cha con rạn nứt. Cuối cùng, vào tháng trước lão nhân gia mới tiết lộ tin ta sẽ là người kế thừa mục trường, vì chuyện này Toa Phi còn cãi nhau với người một trận, cả Thủy Đô, thậm chí còn là những hải quốc khác cũng đều biết rõ chuyện này. Có lẽ căn nguyên mọi chuyện cũng bắt đầu từ đó mà ra.

- Ý tôn giá nói là, người chủ mưu đứng sau đợt tấn công lần này rất có thể là muội muội Toa Phi của mình?

Nếu như người thừa kế tự đứng tử vong, vậy thì người thừa kế tiếp theo đương nhiên sẽ nắm đại quyền, điều đó ai cũng có thể nghĩ ra được. Người chiến thắng cuối cùng thông thường chính là người lên kế hoạch.

- Nói thật, ta thật sự hy vọng không phải là nó, nhưng đáng tiếc tin tức tin cậy có được lại không như ý nguyện.

Thần sắc Duy Đa Lợi Á trông có phần khổ sở, vì quyền lực mà tử muội tương tàn, rũ bỏ tình thân, dù sao đó cũng là một chuyện bi ai và đau khổ, nhưng nàng vẫn không quên biện bạch cho muội muội của mình:

- Kỳ thật bản tính của nó cũng không xấu đến như vậy, nói thẳng ra, nó chỉ là bị xúi giục mà thôi.

- Bị bọn hải tặc Hắc Khô Lâu xúi giục?

Mộ Dung Thiên có phần kinh ngạc, hẳn vốn cho rằng Toa Phi là kẻ thuê người ám sát, không ngờ chủ mưu lại là Hắc Khô Lâu. Nhưng hẳn từng nghe Đình Đình nói, Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn có một bộ phận chuyên phụ trách việc nuôi dưỡng hải thú, đó cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến chúng có thể hoành hành trên biển, vì vậy nên chúng không thể không có hứng thú với hải thú được, trừ điều đó ra, còn thứ gì có thể hấp dẫn được đám hải tặc ngạo nghễ, cùng hung cực ác kia cơ chứ?

Nghi vấn của Mộ Dung Thiên nhanh chóng được gỡ bỏ, nhưng đáp án lại khiến hắn kinh hãi.

- Không, nói ra có lẽ người không thể tin được, thậm chí còn cảm thấy hoang đường nữa là khác.

Duy Đa Lợi Á cười khổ:

- Là quan lại của Lam Nguyệt đế quốc!

Hết hồi 259

264. Hồi 260: Cường Địch

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 260: Cường Địch

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên quả thật rất kinh ngạc, hơn nữa không phải kinh ngạc bình thường, có thể khiến Duy Đa Lợi Á lặn lội đi xa để tiến hành đàm phán về giao dịch giữa lúc thân thể phụ thân còn đang yếu ớt, số ngày tại thế có thể đếm trên đầu ngón tay, ắt hẳn người đó phải không đơn giản, thế nhưng hắn không thể ngờ lai lịch lại lớn đến vậy. Trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, Duy Đa Lợi Á nói tiếp:

- Bọn họ dự định thực hiện một vụ mua bán lớn kinh người, hơn nữa, xem tình huống thì đó là chuyện nhất quyết phải thực hiện, điều kiện đưa ra cũng rất hậu hĩnh, nhưng vì một nguyên nhân mà rốt cuộc ta không thể tiếp nhận.

Mộ Dung Thiên không nhịn được, vội hỏi:

- Vì sao?

Đối với bất cứ một thương nhân nào cũng đều thích làm ăn lớn, huống gì điều kiện còn hậu hĩnh đến vậy. Với một nước giàu mạnh như Lam Nguyệt đế quốc thì không thể có vấn đề về tiền bạc, thêm vào đó, một nước to lớn như vậy cũng không thể thất tín, nên căn bản là không lo bị lừa. Tính trước tính sau đó vẫn là một món hời, lãi là chắc chắn, nói chính xác hơn là một vụ làm ăn cực lời, Mộ Dung Thiên thật không hiểu nổi vì sao Duy Đa Lợi Á lại từ bỏ.

- Từ góc độ của một thương nhân, ta không có bất cứ lý do gì để cự tuyệt, vậy nên người nhất định sẽ cảm thấy kỳ quái. Đừng nói là ta, chỉ cần một thương nhân có chút đầu óc thì nhất định sẽ không thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời này mới phải. Thế nhưng.....

Duy Đa Lợi Á nói tới đó đột nhiên đổi giọng:

- Một quốc gia trên đất liền đột nhiên cần nhiều hải thú như vậy để làm gì?

Câu nói của Duy Đa Lợi Á khiến Mộ Dung Thiên mơ hồ nắm được điều gì đó, nhưng ý nghĩ đó vẫn chưa rõ rệt.

- Theo như bọn họ giải thích, trong đợt ma thú công thành lần trước, những thành thị ven biển vì thiếu thốn hải thú mà suýt chút nữa đã thất thủ, vì vậy nên lần này họ mới phải chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy. Chỉ có điều theo ta được biết, bọn họ đang nói dối, bởi vì trong tay ta vừa khéo lại có danh sách hàng hóa tiêu thụ của nơi gần Lam Nguyệt nhất – mục trường trên nước Tập Nhĩ Tư. Lam Nguyệt đế quốc là khách hàng quen thuộc của bọn họ, hầu như năm nào cũng đều do Tập Nhĩ Tư cung cấp hải thú cho họ. Theo danh sách có được, số lượng hải thú mà Lam Nguyệt cần thu mua mỗi năm ít hơn rất nhiều so với đề xuất lần này, thậm chí còn chưa đến 1%. Cho dù có tổn thất toàn bộ hải thú, họ cũng không cần thu mua một số lượng khổng lồ đến như vậy, điều đó chứng tỏ, họ không phải chỉ muốn lợi dụng hải thú để phòng thủ những thành thị gần biển, mà còn có ý đồ khác.

Trong đầu Mộ Dung Thiên chợt lóe lên một tia sáng:

- Chiến tranh?

Duy Đa Lợi Á cười đáp:

- Nói chuyện với người thông minh thật tiện lợi.

Mộ Dung Thiên trầm ngâm:

- Làm sao người lại có danh sách tiêu thụ của Tập Nhĩ Tư?

Thứ đó thuộc về cơ mật thương nghiệp nên Mộ Dung Thiên mới hỏi vậy.

Duy Đa Lợi Á thoáng chút do dự rồi đáp:

- Thật ra, Tật Nhĩ Tư đã bị Thiên Lý mục trường của chúng ta thu mua từ năm ngoái, bởi vì đế quốc sở tại là Bạch Đa Áo Lan từ trước tới giờ có thói quen bài ngoại trong những ngành kinh tế chủ chốt, nên chúng ta không tiện trực tiếp nhúng tay vào, bởi vậy mà mọi công tác thu mua đều được âm thầm tiến hành, cũng có thể coi đó là một bí mật không mấy ai biết. Thân là thành viên cấp dưới, danh sách của họ dĩ nhiên phải cho chúng ta xem qua.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, bởi hắn phát hiện ra sự tình phức tạp hơn rất nhiều chứ không phải chỉ tranh đấu quyền lực thông thường như dự tưởng, thậm chí đó là ngòi nổ cho sự phá vỡ thế cân bằng trên đại lục hiện nay. Không ngờ mình lại may mắn gặp phải, thật giống như ý trời vậy. Bởi ma thú bạo động đã sắp sửa phát sinh, hầu như quốc gia nào cũng đang chuẩn bị cho công tác phòng thủ, nếu như nhân loại tàn sát lẫn nhau thì sẽ chỉ có ma thú đắc lợi, vì vậy nên không một ai nghĩ đến việc chiến tranh. Nhưng có rất nhiều dấu hiệu dường như đều chứng minh, Lam Nguyệt đang chuẩn bị một cuộc chiến tranh, hơn nữa mục tiêu không phải là liên quân Tây Bắc mà là các hải quốc trung lập, một vị trí tranh giành tất yếu, còn thời gian phát động rất có thể sẽ là sau khi ma thú bạo động.

Sau mỗi lần ma thú bạo động, lực lượng của các quốc gia trên đại lục đều khó tránh khỏi bị suy yếu ít nhiều, mà các hải quốc với số lượng thành viên ít ỏi thì mức độ tổn hại rõ ràng sẽ nghiêm trọng hơn cả. Trước kia bọn họ còn có thể dựa vào tình hữu nghị với Lam Nguyệt và các nước láng giềng xung quanh, nhưng tình huống hiện giờ đã thay đổi, sau khi ma thú bạo động, sức phòng ngự của họ sẽ giảm xuống đến mức chưa từng thấy, nếu lúc đó Lam Nguyệt lại nhân cơ hội ném đá xuống giếng, vậy thì bọn họ thật sự sẽ lâm vào bước đường cùng. Hơn nữa, có lẽ không ai ngờ được ngay khi ma thú bạo động vừa kết thúc, Lam Nguyệt để quốc lại sử dụng vũ lực với các nước vốn luôn duy trì quan hệ hữu hảo.

Còn về phía liên quân Tây Bắc, vì bọn họ vừa xâm chiếm phía đông nam không lâu, nên còn xa lạ với việc ma thú xuất hiện, do thiếu thốn kinh nghiệm nên tổn thất to lớn là không thể tránh khỏi, còn viện quân vì hai bờ xa cách mà không thể đến kịp, đến lúc đó, sức mạnh phòng thủ cũng không lạc quan. Trong một thời gian, họ chỉ có đủ binh lực thủ thành mà không thể cản trở kế hoạch của Lam Nguyệt để quốc. Trước kia, các quốc gia trung lập có thể thoải mái tự do, nguyên nhân chủ yếu là bởi thế lực hai bờ kìm chế lẫn nhau, bên nào cũng phải cố kỵ không dám ra tay, chỉ đành giương mắt chờ đợi thời cơ. Hiện giờ thời cơ của Lam Nguyệt đã đến, tác hại do ma thú công thành gây ra sẽ khiến cán cân sức mạnh vốn đang cân bằng sẽ bị chênh lệch khá lớn, bất kể thiên thời hay địa lợi đều là thời cơ tuyệt diệu, một khi chiếm được các quốc gia trung lập, cách ly hoàn toàn liên quân Tây Bắc giữa hai bờ; đến lúc đó, nội ngoại giáp công, lấy lại vùng đất bị mất chỉ là việc ngày một ngày hai, thậm chí có thể lấy các quốc gia trung lập làm bàn đạp mà phản khách vi chủ, tấn công lại quân Tây Bắc, đó là một nước cờ vô cùng quan trọng, vì vậy nên không khó để tưởng tượng ra vì sao Lam Nguyệt để quốc lại thu mua hải thú với số lượng lớn như thế, bởi lẽ đó là công cụ không thể thiếu nếu họ muốn chiến đấu trên biển.

Còn bọn hải tặc Hắc Khô Lâu, nếu đoán không lầm thì rất có thể đã cùng một vài nhóm hải tặc bị chiêu an khác đã có thỏa thuận với Lam Nguyệt, chúng sẽ ra mặt hành sự thay cho Lam Nguyệt trong những việc mà họ không thể công khai ra tay nếu như không muốn để lại tai tiếng, tỷ như việc truy sát Duy Đa Lợi Á lần này chính là một trong số đó. Do đó, với một chỗ dựa vững chắc sau lưng, bọn chúng mới dám ngang nhiên hoành hành trong vùng biển này, đồng thời còn thay đổi phong cách đui tịt tận giết tuyệt trước kia, như vậy có thể thông qua những người còn sống mà truyền tin, chủ mưu ám sát Duy Đa Lợi Á lần này là đám hải tặc thèm khát của cải, chứ sẽ không ai hoài nghi tới Lam Nguyệt để quốc nữa. Sau khi Duy Đa Lợi Á thất tung, người thừa kế Thiên Lý mục trường dĩ nhiên sẽ là Toa Phỉ vốn dễ dàng bị khống chế, lúc đó mục đích của họ sẽ thuận lợi hoàn thành.

Duy Đa Lợi Á lại thở dài:

- Lam Nguyệt để quốc thay đổi rồi, trước kia nó cực kỳ hùng mạnh, chiếu cố và trợ giúp cho những quốc gia huynh đệ tựa như một người anh cả mà không đòi hỏi gì. Hiện giờ tuy vẫn hùng mạnh nhưng lại hung hăng ngang tàng, hoành hành độc đoán, thường xuyên can thiệp vào nội bộ của các nước, lại còn không từ thủ đoạn nào. Thậm chí có lúc ta còn cảm thấy Mạch Gia đế quốc bên phía liên quân Tây Bắc còn tốt hơn, dù sao việc thời gian sinh trưởng của cây trồng kéo dài quả là cú đánh nặng nề với một nơi thiếu thốn tài nguyên như vậy, họ vì sự sinh tồn mà phải làm vậy thì còn có thể cảm thông.

Mộ Dung Thiên cũng rất đồng cảm, bởi lẽ hiện giờ tại Lam Nguyệt để quốc, sự chuyên quyền cá nhân mạnh

mẽ chưa từng thấy, mặc dù Cát Tư còn chưa có quyền sinh sát tuyệt đối trong tay như vua chúa thời cổ đại trên Địa cầu, song với việc thành công loại bỏ tất cả những thế lực chống đối mình, có thể nói y đã một tay che cả bầu trời, mà y lại là kẻ có dã tâm nhất trên đại lục, vì vậy nên muốn lợi dụng địa vị bá chủ của mình để xâm chiếm Thần Phong thì cũng chẳng có gì là lạ. Hiện giờ mối nguy lớn nhất trên đại lục không phải là ma thú, mà chính là ham muốn quyền lực của nhân loại.

- Bối Á Đặc tiên sinh, chuyện còn lại, ta nghĩ ngài cũng biết rồi.

Là vật cản quan trọng nhất trên bước đường nhòm ngó ngôi vị bá chủ đại lục, dĩ nhiên việc Lam Nguyệt đế quốc phải làm chính là nghĩ mọi biện pháp để loại trừ Duy Đa Lợi Á. Mộ Dung Thiên hiểu rất rõ, hẳn nhú mày suy nghĩ, vốn cho rằng đã thành công thoát khỏi Đạt Văn Đa Khách nhưng hiện giờ xem ra chẳng đường còn rất dài. Với tính trọng yếu của Thiên Lý mục trường đối với Lam Nguyệt, bọn họ không thể nào để Duy Đa Lợi Á sống sót trở về Thủy Đô, còn nữa, bọn hải tặc Hắc Khô Lâu có nhân tài đông như lá mùa thu, chẳng lẽ lại chỉ phái có ba đại tướng Phi Đa Lợi, Mịch La và Đạt Văn Đa Khách đi mà thôi, những kẻ còn lại đâu?

Dường như để chứng minh cho sự lo lắng của Mộ Dung Thiên, một tiếng kèn hiệu đột nhiên vang lên, nói vừa vội vàng vừa cấp bách, đó là tín hiệu đã phát hiện ra địch nhân, cùng với đó là tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng kêu thét không thể kiềm nén của mọi người truyền tới tai hai người thông qua Cách âm kết giới. Mộ Dung Thiên và Duy Đa Lợi Á nhìn nhau, không hẹn mà cùng chạy về phía cửa phòng.

Thời tiết trên biển thay đổi tựa như khuôn mặt nữ nhân, ngoài kia không biết mưa gió đã nổi lên từ lúc nào, gió lớn mang theo những hạt mưa to bằng hạt đậu táp rát cả mặt, bầu trời một phiến đen xì nối liền với mặt nước phía xa xa, không thể nhận ra đâu là trời, đâu là biển. Tình huống rất gay go, những con sóng khổng lồ khiến Lam ngư lắc lư dữ dội, những xoáy nước lớn nhỏ xoay tít nuốt chửng những bọt sóng một cách vô tình.

Có rất nhiều Tang Môn Ngư, một loại cá đại biểu cho điềm xấu xuất hiện trên mặt biển, giữa thời tiết tồi tệ mà nhân loại căm ghét, song chúng lại thích nhất. Chúng khoe những chiếc bụng trắng ớn và phát ra tiếng kêu còn khó nghe hơn cả tiếng quạ, âm thanh tựa như tiếng nhạc đưa đám tới từ chốn U minh. Tang Môn Ngư là một loại hải ma kỳ lạ, chúng gần như không có năng lực tấn công nào mà chỉ sống dựa vào việc ăn xác chết, tuy nhiên chúng lại là một trong những loài hải ma mà con người sợ hãi nhất, bởi lẽ Tang Môn Ngư đại biểu cho tử vong, số lượng bọn chúng xuất hiện sẽ tương ứng với số sinh mạng sẽ mất đi, chỉ cần là người dân hải quốc thì ai nấy cũng đều tin tưởng sâu sắc vào lời đồn đó, mà lúc này đây, mọi người lại được tự thân kiểm chứng điều này, phía xa xa là vô số những lá cờ đầu lâu xương sọ đại biểu cho tử vong giống như Tang Môn Ngư vậy.

Phất Cơ Khắc mặt xám như tro, lẩm bẩm:

- Xong rồi, xong rồi.....

Mộ Dung Thiên vội vàng chạy tới cạnh y, hỏi:

- Thuyền trưởng, trinh sát có báo cáo gì?

Phất Cơ Khắc tựa như không nhìn và không nghe thấy Mộ Dung Thiên hỏi, cứ tiếp tục lẩm bẩm một mình, nhắc đi nhắc lại một câu:

- Xong rồi, xong rồi.....

Có thể khiến cho một vị thuyền trưởng từng trải bao bão táp mưa sa mất hồn mất vía, hoàn toàn mất đi khát vọng sống đường này, điều đó cho thấy tính nghiêm trọng của sự việc. Mộ Dung Thiên liền giương tay lên, rồi không chút do dự mà tát liên tiếp mấy cái lên mặt Phất Cơ Khắc, mặt không chút biểu tình:

- Thuyền trưởng, ta cần báo cáo trinh sát. Chưa đến giờ phút cuối cùng, không ai dám nói kết quả.

Có lẽ mấy bạt tai của Mộ Dung Thiên đã thức tỉnh Phất Cơ Khắc, cũng có lẽ sự bình tĩnh của hắn đã khiến vị thuyền trưởng đáng thương kia khôi phục lại chút lòng tin, Phất Cơ Khắc cố lấy chút tinh thần trả lời:

- Là phó đoàn trưởng của Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn - Hắc Âm kỵ sĩ Cổ Linh, một trong tam đại sứ giả - Nghĩ Linh sứ Cách Lạp Phù, còn có bát quỷ tướng Thực Nhân Quỷ Đáp Ác, ma pháp sư Tứ Tinh, Ác Quỷ

Thiên Nhân Trảm Yết Giao cùng phụ thân là Quỷ Ảnh Tử, thích khách - sở trường theo dấu - Diễn...Diễn Nại.

Phất Cơ Khắc nói ra một loạt cái tên chỉ nghe đã phải biến sắc, càng về sau thanh âm càng thêm run rẩy, cuối cùng dùng hết sức lực mới nói được một câu cuối cùng:

- Ngoài ra, số thành viên còn lại còn gấp ba số lượng mà chúng ta đã gặp lúc trước.

Mộ Dung Thiên hít một hơi khí lạnh, hẳn có thể hiểu được vì sao Phất Cơ Khắc lại mất bình tĩnh đến vậy, trận thế của Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn lần này còn “hào hoa” hơn lần trước rất, rất nhiều, còn bên mình chỉ còn lại một nhúm tàn binh. Trận chiến này cơ hội thắng có nói là con số không thì cũng chẳng có gì lạ. Hành khách và thuyền viên hầu như đã hoàn toàn mất đi dũng khí trốn chạy, họ chỉ biết đứng nhìn những lá cờ đầu lâu xương chéo hung tợn đang càng lúc càng rõ rệt.

- Không sót một ai!

Một giọng nói bình tĩnh đến vô tình xuyên qua sóng to gió lớn vang vọng truyền lại, phó đoàn trưởng Cổ Linh của Hắc Khô Lâu đã ra lệnh đồ sát, sự thất bại của Đạt Văn Đa Khách khiến bọn chúng quyết sử dụng một biện pháp ổn thỏa hơn.

Sắc mặt của Khiết Tây Táp trở nên trắng bệch, một người gan to bằng trời như nàng cũng bị trận thế trước mắt làm cho kinh sợ, hơn nữa trên trời còn có hai con Cuồng Tuyết Điều, loại sủng vật cao cấp Phi hành hệ biết dùng kỹ năng của Băng hệ. Mặc dù không sánh được với Lam Quang điều sáu cánh nhưng Băng phong ma pháp của chúng cũng rất phiền hà, nó làm hạn chế khả năng hành động của đối thủ rất nhiều, nếu như ở trên đó còn có hai cao thủ nữa, vậy thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi. Lúc trước, Khiết Tây Táp còn ý mình có Lam Quang điều mà không biết sợ, nhưng giờ đây nàng cũng không có chút lòng tin với việc thoát thân, nói tóm lại một câu, tính mạng của nàng hiện giờ cũng như những hành khách khác, không có bất kỳ một ưu thế nào, không ai có thể đối mặt với cái chết mà đứng vững được, và Khiết Tây Táp cũng không ngoại lệ. Nàng chưa từng nghĩ tới, chuyển mạo hiểm đầu tiên trong đời lại không tuyệt diệu như trong tưởng tượng, mà nó còn có thể là chuyển đi xuống địa ngục nữa.

Đình Đình không khuyên nhủ Mộ Dung Thiên bỏ thuyền nữa, bởi vì nàng biết rõ làm vậy cũng vô ích, sắc mặt của Duy Đa Lợi Á cực kỳ khó coi, nàng dùng truyền âm thuật nói với Mộ Dung Thiên:

- Xin lỗi Bối Á Đặc tiên sinh, ta đã làm liên lụy tới mọi người rồi.

Mộ Dung Thiên trầm mặc không nói gì, hẳn chỉ nhìn chằm chằm vào những sứ giả gọi hồn đang càng lúc càng tới gần kia, chỉ tiếc là, dù hẳn có nghĩ nát óc thì cũng không tìm ra được kế sách nào có nửa phần cơ hội. Xạ thủ và ma pháp sư, những người chuyên đánh tâm xa đã sẵn sàng, chỉ đợi địch nhân vào tầm bắn, trong trận chiến lần trước, Lam ngu đã mất đi tất cả kết giới phòng ngự, chỉ riêng đợt công kích chưa phải chủ lực này đã đủ khiến cho hầu hết mọi người phải mất đi tính mạng rồi.

Cổ Linh ngạo nghễ đứng trên đầu thuyền chính nhìn chiếc Lam ngu tả tơi cùng đám người run rẩy bầy vì sợ hãi kia, ánh mắt của gã như nhìn một đồng thi thể, gã tràn đầy lòng tin, cho dù đối phương có cứu viện tới kịp thì cũng không thể thay đổi số phận làm mồi cho cá của chiếc thuyền này, cùng lắm chỉ khiến số lượng thi thể tăng thêm mà thôi. Thậm chí, phe cứu viện khi thăm dò được lực lượng bên mình, nói không chừng đã sợ vỡ mật mà cao bay xa chạy rồi. Vừa nghĩ đến đó, khóe miệng của gã bất chợt hé một nụ cười nhạt, chuyển quay lại cổ hương lần này khiến tâm tình của gã rất tốt.

Thế nhưng, mọi diễn biến vẫn luôn phát sinh ngoài ý muốn, đột nhiên lúc này lại có người không biết điều chọt xuất hiện. Đó là một chiếc thuyền nhỏ, không sai, một chiếc thuyền nhỏ, trên đó còn có một người. Dù lênh đênh giữa sóng to gió lớn, người ngoài nhìn vào cũng thấy thót tim, nhưng rồi cuộc nó vẫn không bị chìm.

Hết hồi 260

265. Hồi 261: Long Vĩn

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 10 – Quan Lại Chi Đồ

Hồi 261: Long Vĩn

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Nói chính xác hơn, đó không phải thuyền mà là một loại hải ma gọi là “Biển thể niêm”, không giống như những sinh vật biển khác, bọn chúng lợi dụng thân hình dẹt của mình để lướt đi trên mặt biển tựa như ván lướt sóng, mặc dù rất đặc biệt, nhưng tốc độ lại như gió, là một trong những loài sinh vật cỡ nhỏ mà bơi nhanh nhất trên đại dương, nhưng đẳng cấp lại khá thấp. Nếu dùng làm súng vật thì rất dễ bị những hải ma khác tấn công, vì vậy nên chúng chỉ được dùng trong hải quốc hoặc khu vực gần bờ. Tại một nơi cách xa bờ như thế này, nếu chỉ có mỗi “Biển thể niêm” thì đã đành, nhưng trên nó còn có thêm một người, lại xuất hiện vào đúng thời điểm này thì quả là không thích hợp. Cả hai bên đều nhanh chóng phát hiện ra, nhưng chỉ thoáng kinh ngạc, không ai cho rằng một người như vậy lại có thể thay đổi được tình thế hiện giờ. Những người có con mắt tinh đời, kiến thức rộng, tư duy sắc bén một chút thì có thể sẽ lưu ý hơn vài phần, bởi lẽ mọi người đều biết mặc dù “Biển thể niêm” nổi danh về tốc độ, nhưng dù sao vẫn chỉ là hải thú cấp thấp cỡ nhỏ, khi chở người thì rất dễ bị các hải ma khác vây công, vậy mà nó vẫn tới được đây một cách an toàn, chứng tỏ chủ nhân của nó nhất định phải có thực lực đáng nể. Chỉ có điều giữa trời giông bão, người ta chỉ lơ mơ trông thấy người đó mặc một bộ y phục thợt sần, toàn thân che kín mít, không nhìn thấy được chân diện mục.

Cổ Linh rõ ràng là một trong những kẻ khá lưu tâm đến người đó, hơn nữa gã phát hiện ra, vị khách không mời này dường như không phải chỉ đơn giản là đi ngang qua đây, y từ bên cạnh đi xuyên qua giữa, chỉ cần không phải kẻ mù thì cũng có thể nhận thấy tình thế kiếm bạt nỗ trương [1] giữa đôi bên. Người có thể một thân một mình cưỡi “Biển thể niêm” mà vượt biển thì tuyệt đối không phải là người mù, vậy thì chỉ có thể là kẻ thích lo chuyện bao đồng mà thôi. Cổ Linh nhủ mảy lại, song gã không vì tình huống đột phát đó mà tạm dừng hành động của mình, hiện giờ đã gần đến tầm bắn của cung tiễn thủ, gã gơ cao tay phải, lòng bàn tay hướng về phía trước, đó là dấu hiệu cho thấy Hắc Khô Lâu chuẩn bị phát động tấn công, dây cung bắt đầu kéo căng, chỉ cần bàn tay kia hạ xuống, linh lực tiễn sẽ phóng ra như mưa, bắn những người ở trên Lam ngu thành nhím. Thế nhưng tốc độ của người lạ càng nhanh hơn, “Biển thể niêm” lao đi như tên bắn, cưỡi gió đập sóng tiến thẳng lại gần, chẳng mấy chốc thì đã cách Trụ giáp quy - nơi Cổ Linh đang đứng không xa. Cổ Linh không bận tâm tới nữa, cho dù người đó là cao thủ cũng không thể chống lại được mấy tiểu đội của Hắc Khô Lâu, gã dần hạ tay xuống, mắt thấy không còn ai có thể ngăn cản cuộc thăm sát này, trên Lam ngu, một số người thậm chí đã nhắm mắt lại, chờ đợi kiếp nạn không thể tránh khỏi, bởi vì cho dù có trốn vào trong phòng thì cũng vô dụng, bên phía địch còn có vài phù chú sư, bọn chúng có thể phá tan phòng ốc, vì vậy chẳng thà chết giữa mưa tên còn thoải mái hơn một chút.

Đúng lúc này, một đường đao khổng lồ đỏ rực như máu, dài hơn mười thước đột nhiên từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng về phía Trụ giáp quy. Nó quả là rực rỡ, chói lòa, nhưng thứ khiến mọi người chấn động không phải là vẻ ngoài diễm lệ tuyệt luân đó mà là sự cường đại của môn tuyệt kỹ đó. Một đường đao khổng lồ như vậy, linh lực ẩn chứa trong đó nếu có dùng hai chữ “khủng bố” để hình dung thì cũng không ngoa chút nào; hơn nữa, đầu khí đó mang đầy khí thể hủy diệt không gì cản nổi, bất cứ ai trông thấy đều có thể cảm nhận được điều đó. Từ cách xa bảy, tám thước, đao khí ủa tới đã khiến da mặt đau rát, lồng ngực đau tức và hô hấp khó khăn, tựa như có một tòa thái sơn đang đè lên ngực vậy. Tất cả kết giới trên Trụ giáp quy đều bị cắt nát dễ dàng như đậu phụ, kèm theo khí thể cường đại đó còn có tiếng gầm thoang thoảng như có như không, nhưng cũng đủ trấn nhiếp linh hồn. Đó là tiếng gầm rú của sinh vật hùng mạnh nhất trong truyền thuyết trên đại lục này.

Trong tất cả mọi người, Cổ Linh là người cảm nhận rõ rệt nhất, bằng sự phán đoán nhanh nhạy của một cao thủ, gã lập tức phát hiện ra đường đao đó đang nhắm vào mình, cho dù là phó đoàn trưởng của Hắc Khô

Lâu hải tặc đoàn, nhưng mồ hôi lạnh vẫn toát ra như mưa. Cổ Linh biết rõ nếu cố đón đỡ, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức không thể tưởng tượng nổi, bởi vậy gã lập tức đưa ra một quyết định vô cùng sáng suốt - né tránh. Thế nhưng, ngoại trừ mạnh mẽ ra, đường đao đó còn có một tốc độ khủng khiếp đối nghịch hẳn với thể tích khổng lồ của nó, tưởng chậm mà nhanh, đồng thời còn mang theo khả năng phong tỏa mạnh mẽ, tựa như một chiếc lồng vô hình khóa chặt tất cả mọi người dưới lưỡi đao. Mặc cho Cổ Linh thôi thúc Tam Vĩ Thiểm linh hạc - thú cưỡi hoạt động cả dưới nước và trên cạn - đến cỡ nào, nó vẫn không thể nhúc nhích nổi, chỉ có thể phát ra những tiếng kêu tuyệt vọng. Tam Vĩ Thiểm linh hạc là một sinh vật thông minh, đã cùng chủ nhân trải qua bao cuộc chiến sinh tử nên có khứu giác vô cùng nhạy cảm với cái chết, bởi thế nên tiếng kêu thảm thiết của nó khiến cho cõi lòng Cổ Linh dâng lên một dự cảm không lành.

Những thành viên khác của Hắc Khô Lâu, bao gồm cả đám người Nghĩ Linh sứ Cách Lạp Phù, Thiên Nhân Trảm Yết Giao cũng chỉ biết đứng ngây ra, bọn chúng bị khí thể bộc phát ra từ chiêu thức đó trấn áp, nỗi sợ hãi chôn kín trong lòng bị khơi ra, áp chế tính cách hung hãn của đám hải tặc. Bọn chúng chỉ biết giương mắt nhìn thủ lĩnh của mình mà không dám ra tay cứu viện.

Cuộc chiến vốn đang ở trong tình thế lấy ít chọi nhiều, nay đã biến thành đối đầu một chọi một, Cổ Linh nghiêng rằng, bàn tay sắp hạ xuống lại giương lên đến tận đỉnh đầu, không biết từ lúc nào, Âm Nguyệt mâu - vũ khí thành danh của gã đã xuất hiện trên tay, mặc dù biết rõ đón đỡ rất bất lợi, song gã không thể không sử dụng biện pháp ngu xuẩn nhất ấy.

- Hắc Âm chuyển đi!

Cổ Linh hét lên một tiếng, đồng thời nhanh chóng tụ tập linh lực, Âm Nguyệt mâu xoay tròn với tốc độ cực cao rồi mờ dần đi, từ xa nhìn lại, trên đầu Cổ Linh tựa hồ có thêm một vòng xoáy hình thoi màu đen. Kỵ sĩ là chức nghiệp có sức phòng ngự cực cao, Hắc Âm đấu khí lại có thể nuốt chửng gần như tất cả những loại linh lực khác, Hắc Âm kỵ sĩ, người sở hữu cả hai tính chất ấy có sức phòng ngự thật biến thái. Hắc Âm chuyển đi là tuyệt kỹ phòng ngự cao cấp mà chỉ có Hắc Âm kỵ sĩ mới có. Đấu khí với mật độ cao, tốc độ cao và cường độ cao sẽ nuốt chửng, chuyển đi hoặc chống chọi hoàn toàn hay giảm sức mạnh trong đòn tấn công của địch nhân đến mức thấp nhất, đó cũng là môn tuyệt kỹ phòng ngự tối cao mà Cổ Linh đặc ý nhất.

Tất cả mọi người đều dán chặt mắt vào Cổ Linh cùng với đường đao đỏ rực đó, lúc này bọn họ đã quên đi hết thảy, chỉ cấp thiết muốn biết kết quả của cuộc chiến kinh thiên động địa này, rốt cuộc là đao sắc hay là mâu cứng đây?

Khung cảnh đối đầu hoành tráng và vang dội không xuất hiện như trong tưởng tượng, ánh đao lóe lên rồi biến mất cùng với vòng xoáy đen, Cổ Linh ngồi im trên thú cưỡi tựa như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Tình cảnh ấy duy trì trong vòng năm giây, đúng lúc mọi người cho rằng đường đao kia và Hắc Âm chuyển đi đã hoàn toàn triệt tiêu lẫn nhau, thì thân thể Cổ Linh đột nhiên bị tách làm đôi từ đầu đến chân, tiếp đó Tam Vĩ Thiểm Linh Điều ở phía dưới cũng bị cắt đôi ngọt xót, nhưng có điều kỳ quái là cả người và thú đều không chảy một giọt máu nào, hiện tượng khác thường đó lập tức khiến cho mọi người liên tưởng đến môn tuyệt kỹ đặc trưng của một vị cường giả - Long Vãn.

Sự việc kinh động nhất vẫn chưa kết thúc, lớp vỏ cứng như thép dày mấy thước của Trụ giáp quy cũng đột ngột nứt vỡ, thế rồi nước biển điên cuồng tràn vào, Trụ giáp quy dần dần chìm xuống, đám hải tặc phía trên như bưng bình, tất cả đều rơi xuống biển trong tiếng kêu gào ầm ĩ, loạn xạ ngẫu.

Kinh thiên động địa, một chiêu thật là kinh thiên động địa. Mộ Dung Thiên nuốt nước bọt một cách khó khăn, môn tuyệt kỹ đỉnh cao này vốn cần phải tốn không ít thời gian để tích lũy linh lực mới hoàn thành được, vậy mà nó lại đến đột ngột như thế, khiến cho Cổ Linh vì không kịp đề phòng mà mất mạng ngay trong tích tắc. Mộ Dung Thiên vốn dĩ không xa lạ với điều này, bởi lẽ hắn đã từng được kiến thức chiêu đó, nên ký ức về chiêu sở mạnh mẽ và đột ngột ấy rất sâu sắc, chỉ có điều lần đó hắn may mắn hơn Cổ Linh, vì một ngọn giả sơn đã gánh thay kết cuộc bị hủy diệt cho hắn.

Lớp áo tơi vì không chịu nổi kinh khí mạnh mẽ mà rách tan để lộ ra dung mạo thực sự của người mới tới, ánh mắt như điện, thân hình cường tráng, trông tựa thiên thần, biển sâu sóng dữ cũng bị khí thể đó uy hiếp mà không dám hoành hành.

- Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ!

- Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ!

Hai loạt tiếng kêu đồng thời vang lên, một là cực kỳ kinh hãi của bọn hải tặc Hắc Khô Lâu, đối với chúng, cái tên đó là cơn ác mộng; còn một loại khác là mừng rỡ khôn xiết phát ra từ những người đang ở trên Lam ngu. Mạch Khắc Tắc Nhĩ chẳng những là thần hộ vệ của Tát La, mà còn là vị thần trong tâm trí của tất cả dân chúng của các hải quốc, cũng chỉ có một nhân vật thần kỳ như thế mới có thể tung ra một chiêu số tuyệt diệu như vậy.

Mộ Dung Thiên đã từng gặp ba vị thánh cấp cường giả, họ lần lượt là viện trưởng của hai học viện Tát Á Đa Lộ và An Cách La Hy - Áo Tư Đình và Bồ Tư Đặc - cùng với Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ, cả ba đều có sở trường riêng. Áo Tư Đình là một vị cường giả toàn thân toát lên chữ “Trí” của một ma pháp sư, là người vĩnh viễn không ai đoán được suy nghĩ thực sự trong lòng ông ta; về phần Bồ Luân Đặc thì đặc điểm rõ ràng nhất của ông ta chính là “Ổn”, tựa như một ngọn núi khổng lồ không thể vượt qua; còn Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại phát huy “Thế” đến thập toàn thập mỹ, những chiêu số của ông ta đều uy mãnh tuyệt luân, có thể gây cho người khác cảm giác chấn động tột cùng chỉ ở trong một tích tắc mà thôi.

Trong ba người, mặc dù Long vương không phải là người mạnh nhất, nhưng lại khiến Mộ Dung Thiên cảm thấy đáng sợ nhất. Trước tiên, “Thế” là đặc điểm khá bạo lộ, không che giấu được như Áo Tư Đình và Bồ Luân Đặc. Thứ hai, đây là lần thứ hai Mộ Dung Thiên được nhìn thấy Mạch Khắc Tắc Nhĩ ra tay, lại là một tuyệt chiêu tất sát. Bồ Luân Đặc khi dạy mình Bạo Phong Tuyệt Sát mới chỉ hé lộ một chút thực lực, không được tự thân trải nghiệm, còn như Áo Tư Đình, từ trước tới giờ đều giữ kín như bưng, cho dù là học viên cùng các đạo sư tại Tát Á Đa Lộ cũng chưa nghe nói có ai thấy ông ta động thủ, có lẽ chỉ có Bồ Luân Đặc - đối thủ từ thuở thiếu thời của ông ta - mới là người biết rõ nhất.

Chiêu số của Mạch Khắc Tắc Nhĩ còn có một đặc điểm nữa, đó là hoàn toàn bất ngờ. Bất kể chiêu lớn hay nhỏ đều được tung ra trong tích tắc, cứ như căn bản không cần trải qua quá trình chuẩn bị, điều đó khiến cho bất cứ kẻ nào đối mặt với ông ta lúc nào cũng phải bảo trì trạng thái hoàn hảo nhất, chỉ sơ sẩy một chút thì coi như tiêu. Kết cục của Cổ Linh là minh chứng rõ ràng nhất, cho dù Mạch Khắc Tắc Nhĩ chưa xuất chiêu, bản thân mình e rằng đã bị suy sụp trước rồi. Mặc dù không rõ vì sao Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại đột nhiên xuất hiện như một vị cứu tinh vào thời khắc quan trọng này, nhưng Mộ Dung Thiên biết nhiệm vụ của mình rất cuộc đã có thể hoàn thành rồi.

=====

Chú thích

[1] Kiểm bặt nỗ trương - Kiểm rút vỏ, nỗ trương dây - Ý nói tình hình căng thẳng, khẩn trương.

Hết hồi 261

266. Hồi 262: Phong Ấn

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 262: Phong Ấn

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Đám hải tặc Hắc Khô Lâu thất bại, tất nhiên là tự động tan rã, mặc dù sức mạnh tổng thể có thể sánh ngang với thánh cấp cường giả, nhưng bọn chúng không có đủ dũng khí. Tại hải quốc, Long vương có thanh danh chí cao vô thượng, ông chẳng những là thiên thần của dân chúng mà còn là tử thần ở trong lòng đám hải tặc. Mạch Khắc Tắc Nhĩ, trong lòng tất cả những người dân biển, cái tên đó dường như đại biểu cho sự vô địch, bất khả chiến bại, quan niệm vững như bàn thạch đó cộng với đòn trí mạng mà Mạch Khắc Tắc Nhĩ dành cho phó đoàn trưởng khi ông ta vừa xuất hiện đã đập tan ý định phản kháng của bọn chúng. Cuộc hành động đầu tiên của Hắc Khô Lâu được cho là mạnh nhất trên đại dương khi trở về vùng biển cũ đã kết thúc bằng việc bỏ chạy vì sợ hãi.

Người trên Lam ngu đều dùng một phương thức gần như sùng bái để nghênh đón vị thần hộ vệ trong truyền thuyết của hải quốc lên thuyền, những gương mặt đỏ rực, thân hình run rẩy vì hưng phấn, và ám ảnh về cái chết đã mất sạch, thay vào đó là sự ngưỡng mộ sâu sắc. Dường như được nhìn thấy vị siêu cấp cường giả ấy là một vinh hạnh tối cao, sự sùng kính phát ra từ tận đáy lòng, cho dù là kẻ mù cũng nhìn ra được. Địa vị không gì có thể suy chuyển của Mạch Khắc Tắc Nhĩ tại hải quốc đã được minh chứng một cách rõ ràng ở nơi này. Niêm Hoa gia tộc là gia tộc lớn thứ hai tại Tát La, số lượng thành viên khổng lồ cùng chính sách liên hôn khiến bọn họ có một thế lực to lớn, thậm chí có phần còn hơn cả Long tộc. Mọi người đều nói đó là một gia tộc không có dã tâm, nhưng chẳng bằng nói họ không có gan khiêu chiến Mạch Khắc Tắc Nhĩ, chỉ cần Long vương còn tại thế một ngày, bất cứ ai đối đầu với Long tộc cũng ngang bằng đối đầu với cả hải quốc, bởi vậy họ mới cam tâm khuất phục.

Khiết Tây Tạp tuy là thiếu nữ thiên tài ma pháp sư của Lam Nguyệt, nhưng nàng cũng hoàn toàn bị hấp dẫn bởi phong thái của vị thánh cấp cường giả ít tuổi nhất trên đại lục, một nhân vật mang đầy màu sắc huyền thoại, nàng chỉ biết lẳng lặng ngắm nhìn mà không nói nên lời.

Nhất thời, tất cả mọi người ở trên thuyền đều vô cùng yên tĩnh, không ai bảo ai đều dùng phương thức đặc biệt đó để biểu lộ lòng tôn kính của mình.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ vẫn bảo trì vẻ bình thản cố hữu của mình, tựa như một chiêu trí mạng tiêu diệt Cổ Linh khiến cho Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn phải tự động bỏ chạy chỉ là một chuyện vặt vãnh không đáng bận tâm. Chỉ đến khi nhìn thấy Duy Đa Lợi Á, ánh mắt của ông ta mới có chút biến động và dừng lại khoảng vài giây. Chi tiết đó nhanh chóng giúp cho Mộ Dung Thiên đoán được lý do mà ông tới đây, cũng tương tự như bọn hải tặc Hắc Khô Lâu, mục tiêu đều là Duy Đa Lợi Á, chỉ khác là ông tới để bảo vệ nàng ta trở về nước. Từ trước tới giờ, tin tức của Long tộc luôn nhanh nhạy đến kinh người, có lẽ từ đầu đó đã biết được vụ giao dịch bí mật này. Với trí tuệ cùng khả năng phân tích tình thế nhạy bén của Mạch Khắc Tắc Nhĩ, tất nhiên không thể không đoán ra dã tâm của Lam Nguyệt đế quốc. Từ việc ông ta tự mình ra tay, không khó để thấy được địa vị quan trọng của Thiên Lý mục trường, mặt khác cũng đồng thời âm thầm thể hiện lập trường bản thân đối với Lam Nguyệt, hay có thể nói là đưa ra cảnh cáo: nếu như thực sự phát động chiến tranh, Tát La - với đại biểu là ông - sẽ phản kháng đến cùng bằng bất cứ giá nào.

Cuối cùng Mạch Khắc Tắc Nhĩ cất lời trước:

- Thuyền trưởng có đây không?

Bởi vì không thể xác định thuyền trưởng có bất hạnh hy sinh trong cuộc chiến lúc trước hay không, nên ông ta phải hỏi như thế.

- Long vương tôn quý...

Phất Cơ Khắc vừa mừng vừa run, hai tay đặt chéo trước ngực để thực hiện một lễ tiết trang trọng nhất của hải quốc rồi đáp:

- Tại hạ là Phất Cơ Khắc, là thuyền trưởng của con thuyền này, xin đại biểu cho toàn bộ hành khách chân thành cảm tạ sự cứu giúp của ngài.

Mặc dù không biết vì sao Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại đích thân đến giữa đại dương để ra tay trợ giúp, nhưng y không dám lên tiếng hỏi, đứng trước vị thần của hải quốc, y chỉ có nghĩa vụ trả lời.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ xua xua tay nói:

- Không có gì. À, vị ngâm du thi nhân kia, ta có chuyện muốn nói riêng với người.

Trên thuyền chỉ có một vị ngâm du thi nhân, bởi vậy tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Duy Đa Lợi Á, lòng đầy kinh ngạc. Người Long vương chỉ mặt gọi tên muốn gặp không ngờ lại là một nhân vật nhỏ nhoi không chút nổi bật, nhớ lại sự bảo vệ của Mộ Dung Thiên dành cho y khi trước, mọi người càng cảm thấy không tầm thường.

Khuôn mặt của Duy Đa Lợi Á cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc, đồng thời cũng hiểu được Mạch Khắc Tắc Nhĩ đa phần đã biết được thân phận của mình.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại nói với Phát Cơ Khắc:

- Thuyền trưởng, hãy cho ta một căn phòng có kết giới.

Phát Cơ Khắc vội vàng ân cần hồi đáp:

- Vâng, xin theo tại hạ đến phòng khách quý.

Mộ Dung Thiên rất nóng ruột, bởi vì hắn không biết Long vương sẽ ở trên thuyền bao lâu. Về lý, ông ta sẽ theo thuyền bảo vệ mọi người cho đến tận Thủy Đô, nhưng cũng không ngoại trừ khả năng ông ta dẫn riêng Duy Đa Lợi Á rời đi. Mất thấy nhiệm vụ đã sắp hoàn thành, thời cơ tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ qua, ai mà biết được sau này liệu có biến cố gì không, bởi thế hắn làm như vô tình đằng hắng mấy tiếng, hơn nữa thanh âm cũng không nhỏ.

Trong khi Long vương, người được mọi người tôn là thần, đang cùng người khác trò chuyện, tiếng hắng giọng đó quả thật rất bất kính, nói một cách nghiêm trọng thì đó là một sự xúc phạm. Bởi vậy, gần như tất cả mọi người không hẹn mà cùng đưa ánh mắt giận dữ nhìn về phía phát ra tiếng hắng giọng, để xem xem cái gã rất không biết điều đó là ai, đến khi phát hiện đó là vị anh hùng đã từng chỉ huy mọi người thoát khỏi tai ương, thì sắc mặt của họ mới hoà hoãn lại đôi chút.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng đưa mắt nhìn theo mọi người một cách vô thức, khi trông thấy Mộ Dung Thiên, trên gương mặt vốn dĩ bình thản kia cũng không giấu được vẻ kinh ngạc, song chỉ trong chớp mắt, ông ta nhanh chóng khôi phục lại như thường, sau đó đi theo Phát Cơ Khắc.

Mộ Dung Thiên nở nụ cười, mục đích của hắn đã đạt được, chỉ có điều xem ra Mạch Khắc Tắc Nhĩ không hề muốn người khác biết quan hệ giữa bọn họ, việc đó cũng nằm trong dự đoán của Mộ Dung Thiên. Nhưng hắn dám khẳng định, sớm thì lát nữa, muộn thì ngày mai, Mạch Khắc Tắc Nhĩ nhất định sẽ tới gặp riêng mình. Tầm quan trọng của Thiên Ma Hào ở trong lòng ông ta hoàn toàn không kém hơn Duy Đa Lợi Á.

Nhìn ba người Mạch Khắc Tắc Nhĩ đi xa, đoàn người đang yên lặng liền trở nên xôn xao, chủ đề dĩ nhiên đều thuộc về Long vương, về tuyệt mỹ của chiêu “Long vắn”, sự rung động khi chém chết Cổ Linh cùng uy thế đủ để đẩy lùi bọn hải tặc Hắc Khô Lâu. Không khó để tưởng tượng khi chẳng bao lâu sau, lúc con thuyền cập bờ, câu chuyện này sẽ lan ra nhanh như gió và truyền đi khắp các hải quốc, góp phần đưa sự thần kỳ của Long vương càng trở nên huyền ảo hơn.

Khiết Tây Tạng hồi lâu mới thở dài một hơi:

- Mạnh, đúng là quá mạnh, hơn nữa còn rất là hoành tráng.

Gia gia Sáng Sầm của nàng mặc dù cũng là thánh cấp ma pháp sư, nhưng tính tình ôn hoà, về già lại chỉ ở nhà nghiên cứu những môn tuyệt kỹ mới chứ không chịu ra ngoài. Trong mắt Khiết Tây Tạng, ông chỉ là một vị trưởng bối hiền từ, tất nhiên không thể sánh được với hình tượng như thiên thần hạ thế của Mạch Khắc Tắc Nhĩ.

- Thật không ngờ, lần đầu tiên tới hải quốc lại có thể tận mắt trông thấy Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ trong truyền thuyết.

Khiết Tây Tạng lẩm bẩm.

Mộ Dung Thiên đứng bên nghe vậy thì cười thầm, nếu như vị thiên kim đại tiểu thư này biết chính Long vương đã phái mình tới ăn cắp tín vật gia truyền của bọn họ, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Khiết Tây Tạng nhìn gương mặt mang theo nụ cười quỷ dị của Mộ Dung Thiên, liền lên tiếng thắc mắc:

- Ê, chẳng lẽ người không thấy kinh ngạc à? Thánh cấp cường giả ít tuổi nhất trên đại lục, Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ đó, không phải ai cũng gặp được đâu, chúng ta lại còn có thể tận mắt trông thấy ông chiến đấu, thật may mắn hết sức!

Mộ Dung Thiên đương nhiên sẽ không nói: “Long vương ư, lão tử thấy nhiều rồi, thêm gì cơ chứ.”

Nhưng ngoài miệng hắn chỉ nói:

- Kinh ngạc á, đương nhiên rồi, một đại nhân vật lên thuyền của chúng ta, nói ra ai cũng hâm mộ chết mất.

Khiết Tây Tạt nhú mày:

- Kinh ngạc? Kinh ngạc sao người lại cười đều giả như vậy?

Mộ Dung Thiên cười hi hi, đáp:

- Đã kinh ngạc đến mức cười rồi đây này, vậy còn chưa đủ sao?

Hắn nói xong liền quay người bỏ đi.

Trong gió truyền lại tiếng Khiết Tây Tạt lầm bầm:

- Kinh ngạc đến mức cười luôn được à? Thật biến thái!

Nơi nào có Long vương trấn thủ thì nơi đó còn an toàn hơn bất cứ một thành trì vững chãi nào, hơn nữa nghe nói không lâu nữa sẽ đến được đội thuyền của Long tộc ở phía trước, bởi thế nên tâm tình của các thuyền viên đều khác hẳn lúc trước. Ngoại trừ tuần thú sự, thủy thủ và các trinh sát binh vẫn giữ nguyên vị trí, tất cả những người khác đều thư thả, kéo nhau đến tửu quán ở trên thuyền để ăn mừng thoát chết. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên không gia nhập vào nhóm người đó, hắn còn có việc quan trọng hơn cần làm. Long vương có thể đến lấy Thiên Ma Hào đi bất cứ lúc nào, trước lúc đó, hắn muốn thử nghiệm cứu bí mật trong đó một lần nữa, nếu không sau này sẽ không còn cơ hội.

Lôi Thiên Ma Hào - cái thứ được gọi là hào (kèn) nhưng sự thật trông chẳng khác gì sáo ngang ở trên Địa cầu - từ Không gian giới chỉ ra, dưới ánh đèn ma pháp có phần u ám có thể thấy được ánh sáng trắng từ nó phát ra nhưng vô cùng mờ nhạt, trông chẳng khác gì một bảo vật cấp thấp, điểm khác biệt duy nhất chính là trên đó có khắc dung mạo của một ác ma sừng trâu, khuôn mặt hung ác dữ tợn trông y như thật, tựa như nó có thể nhảy bổ ra bất cứ lúc nào. Đó chính là Thiên Ma trong truyền thuyết thần ma đại chiến, cái tên Thiên Ma Hào cũng vì nó mà có. Về sau, khi mọi người phát hiện nó chẳng có tác dụng gì nên mới không lưu ý nữa, nếu không phải đó là tín vật của Thụy Mạn gia tộc, tin rằng trên thế gian này chẳng còn mấy người biết được còn có vật này tồn tại.

Nhìn ngang nhìn ngửa mà không có phát hiện gì mới, từ khi lấy được nó Mộ Dung Thiên đã nghiên cứu không dưới mấy chục lần. Ngay cả từng phần từng tác trong Thiên Ma Hào hắn cũng bảo Đình Đình dùng “Kính diện chuyển di thuật” để quan sát tử tế mà vẫn không có chút manh mối nào. Tuy nhiên ten sắc lang này không hề nản chí, Long vương không thể ăn no rừng mỡ để tiêu tốn bao sức người sức của, thậm chí còn không từ thủ đoạn để lấy cho được thứ này. Hơn nữa, từ Đình Đình, hắn biết được còn có một loại bí pháp từ thượng cổ tên là Phong ấn.

Số lượng phong ấn thuật sư không đến nỗi quá ít, thế nhưng những tuyệt kỹ cao cấp của thuật phong ấn, quý dị và phức tạp cũng không kém gì thuật vong linh gần như đã hoàn toàn tuyệt tích trên đại lục. Những Phong ấn thuật sư hiện giờ chỉ biết được chút bề ngoài so với các bậc tiền bối, họ chỉ biết lợi dụng thuật phong ấn để hạn chế sức mạnh của người hoặc ma thú, từ đó mà trợ giúp quân mình. Trên thực tế, thuật phong ấn từ thời thượng cổ hay dùng nhất hoàn toàn không phải là hạn chế về một phương diện mà là hạn chế và tích lũy. Chẳng hạn như “Linh thể cầm cố” - thuật phong ấn cao cấp nhất còn tồn tại cho đến bây giờ - cũng là kỹ thuật phong ấn một phần sức mạnh của người nữ và chuyển giao cho người nam đầu tiên của người đó. Ngoài ra, còn có một bí mật không ai biết, đó là ngoại trừ sinh vật như người và ma thú, thuật phong ấn còn có thể sử dụng trên bảo vật. Những món bảo vật bị đặt phong ấn, một mặt cần phải thông qua một phương thức đặc biệt để phá giải phong ấn thì mới có thể sử dụng một phần sức mạnh (phong ấn một phần) hoặc toàn bộ sức mạnh của nó (phong ấn hoàn toàn). Mặt khác, một số bảo vật có linh tính còn biết tự hấp thu năng lượng, trong trạng thái bình thường, khi hấp thu đạt mức bão hòa thì năng lượng sẽ bị phân tán; nhưng bảo vật bị phong ấn thì không như vậy, năng lượng chúng thu được sẽ phá vỡ giới hạn hấp

thu và dồn nén lại, nếu thời gian lâu dài, năng lượng khi phóng ra sẽ thật là khủng khiếp. Chính vì nhiều nguyên nhân mà thuật phong ấn cao cấp mới dần dần thất truyền, trải qua bao thág năm dài đằng đẵng, tới nay đã không còn mấy người biết được bí mật vốn không có gì là bí mật ấy nữa. Ngoại trừ Vu nữ - chức nghiệp đặc thù có thể kế thừa tri thức từ đời này sang đời khác thông qua Lạc đệ truyền thừa - còn biết được đôi chút, ngay cả người yêu thích kỳ thuật, hiểu biết rộng rãi như Khiết Tây Tạng mà cũng còn chưa nghe nói tới, nếu không thì nàng khẳng định đã không đánh cắp Thiên Ma Hào để đem cho người khác rồi.

Trên cơ bản, Mộ Dung Thiên có thể khẳng định đây là một món bảo vật bị phong ấn, hơn nữa đã từ rất lâu. Nếu như đúng là từ thượng cổ lưu truyền lại, vậy thì sức mạnh mà nó đã hấp thu được e là không tưởng tượng nổi, bởi vậy hẳn muốn tìm đủ mọi cách để tìm ra bí mật đằng sau phong ấn.

- Tô San, nàng thử nghĩ xem còn có bí thuật gì để phá giải không?

Đình Đình không biết phải nói gì:

- Khải Lý tiên sinh, câu này ngài đã hỏi ta ít nhất là mười lần rồi. Tất cả thuật phá giải mà ta biết như huyết giải, linh tích, tiêu chú, vi đạo...đều gần như là cao cấp nhất. Nói một câu kiêu ngạo, Vu nữ chúng ta là chức nghiệp am hiểu nhiều thuật phá giải nhất trên thế gian này. Còn người khác ư? Căn bản là không biết gì, phong ấn mà chúng ta còn phải bó tay thì dĩ nhiên là phải vô cùng lợi hại.

- Nếu nói như vậy, Thiên Ma Hào là bảo vật rất tốt, không, phải là cực kỳ tốt đúng không?

Đình Đình không chút do dự mà gật đầu ngay để tỏ ý đồng tình:

- Không sai, bảo vật càng cao thì thuật phong ấn cần dùng càng phải cao.

Mộ Dung Thiên nghe vậy mà trong lòng ngứa ngáy, vò đầu bứt tai, bất cứ một người luyện võ nào đứng trước một cực phẩm bảo vật ở ngay trước mặt đều chẳng khác gì mèo thấy mỡ, khó mà không động tâm cho được.

- Còn có một khả năng.

Đình Đình kịp thời bổ sung:

- Thiên Ma Hào có thể là huyết kế bảo vật, đối với người mang huyết kế gia tộc đó là bảo vật khó tìm, nhưng đối với người khác thì chẳng khác nào phế vật. Chẳng hạn như gia tộc Tây Tây Nhĩ tại Dã Lang đế quốc ở phía bắc Hàn Mạc, Kim Quang Âm Kiếp châu có tác dụng đề cao rất lớn đối với thuật tu luyện của thành viên gia tộc, người không có huyết kế của gia tộc Tây Tây Nhĩ cùng lắm chỉ có thể dùng làm vật trang sức mà thôi. Tương tự, Thiên Ma Hào cũng có thể là huyết kế bảo vật của Long tộc.

-Ồ, vậy à?

Trong lòng Mộ Dung Thiên được an ủi phần nào, nhìn ngoại hình và kết cấu giống hệt sáo ngang, hẳn không kìm được cầm đưa lên môi, từng nốt nhạc du dương từ những chiếc lỗ nhỏ trên thân lần lượt vang lên, mượt mà và êm dịu lạ thường, tựa như âm thanh của thiên nhiên, không một nhạc cụ nào trên Địa cầu có thể có được chất sắt hoàn mỹ như vậy.

Vì trong phòng đã đặt kết giới cách âm nên Mộ Dung Thiên cứ yên tâm thổi mà không lo bị người ngoài nghe thấy.

Sau khi kết thúc một bài, Đình Đình lên tiếng cảm thán:

- Khải Lý tiên sinh, không thể không thừa nhận, ca khúc của ngài có phong cách vô cùng mới lạ, giai điệu như nước chảy mây trôi, khiến cho ta lần nào cũng chìm đắm, không thể dứt ra. Còn nữa, sao ngài lại nghĩ tới việc dùng Thiên Ma Hào làm nhạc cụ vậy?

Âm luật cũng là một trong những thứ mà Vu nữ nhất định phải học, cho nên bọn họ rất am hiểu.

Mộ Dung Thiên vô cùng đặc ý, âm nhạc là một trong những thủ đoạn thường dùng nhất định phải có mỗi khi đi tán gái, năm xưa tại trường, hắn đã từng học qua rất nhiều nhạc cụ, hơn nữa trình độ cũng chẳng kém. Còn ca khúc biểu diễn ư, dĩ nhiên không phải tự sáng tác mà là những bài nổi tiếng thế giới, tập hợp tinh hoa âm nhạc trên Địa cầu, muốn không hay cũng khó. Bởi thế, hắn tiện tay lấy ra, thỉnh thoảng khoe

mẽ trước mặt Đình Đình một phen. Thiên Ma Hào chỉ nhiều hơn hai lỗ so với sáo ngang, chịu khó tìm hiểu cũng nghiệm ra vài ba ngón nghề, còn trình diễn bình thường thì chẳng thành vấn đề.

- Ủ, cũng được, có điều khá tốn sức.

Điều khiến Mộ Dung Thiên kỳ quái là khi thổi Thiên Ma Hào thì hần gặp phải lực cản rất lớn, nhất định phải truyền vào từ miệng một lượng lớn linh lực mới có thể thổi được, người thường căn bản không thể phát ra một thanh âm nào.

Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu, nếu như đây đúng là huyết kế bảo vật của Long tộc, vậy bản thân mình có “Long thể hộ thân”, vậy khi dùng long kinh để thổi liệu sẽ xảy ra chuyện gì?

Hết hồi 262

267. Hồi 263: Triệu Hoán

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 263: Triệu Hoán

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên đã nổi hứng lên, bởi vậy hần dự định thử ngay lập tức.

Đình Đình thấy hần hình như còn chưa hoàn toàn bỏ cuộc thì nhún vai, nói:

- Bỏ đi, bất kể là phong ấn hay huyết kế bảo vật đều không dễ phá giải như vậy đâu, nếu không sao chúng lại thần bí như vậy chứ. Nói đi cũng phải nói lại, cho dù biết được bí mật thì thế nào, chẳng lẽ Đan Ni Tư ngài dám giữ lại, không giao cho Long vương sao?

Mộ Dung Thiên vỗ tay cười đáp:

- Chúc mừng, nàng đoán đúng rồi, ta quả thật có ý nghĩ đó.

Đình Đình tròn xoe hai mắt:

- Xin hãy nói cho ta biết, không phải ngài đang nói đùa đấy chứ!

Mộ Dung Thiên lộ vẻ coi thường:

- Có gì mà phải ngạc nhiên, quyết định của ta phụ thuộc vào việc giữa Thiên Ma Hào và Mạch Khắc Tắc Nhĩ, nơi nào ta có được nhiều lợi ích hơn.

Đình Đình vẫn không dám tin vào tai của mình, có điều nàng vẫn cố gắng tiếp thụ hành vi cuồng vọng của Mộ Dung Thiên:

- Vậy ngài định ăn nói thế nào với Long vương?

Mặc dù là người Phương Thốn quốc, nhưng từ nhỏ đã sống tại Tát La nên Đình Đình vẫn bị ảnh hưởng nặng nề bởi tư tưởng địa phương, địa vị bất khả xâm phạm của Mạch Khắc Tắc Nhĩ trong lòng nàng cũng không kém những người dân khác là bao. Trong nàng cũng có một quan niệm thâm căn cố đế: bất cứ ai dám lừa dối Long vương, đó đều là hành vi đại nghịch bất đạo, tuyệt đối không có một kết cục tốt lành. Nàng vì sự táo bạo của Mộ Dung Thiên mà lo lắng khôn cùng.

Mộ Dung Thiên cười hăng hắc, nói một cách tự tin:

- Chẳng lẽ nàng không phát hiện ra, đến giờ Thụy Mạn gia tộc vẫn chưa công bố tin tức Thiên Ma Hào bị đánh cắp sao?

Mặc dù ở giữa đại dương, nhưng nơi đây hoàn toàn không bị ngăn cách với thế gian, ngày nào trên thuyền cũng có linh lực điều mang theo tin tức quan trọng từ khắp nơi trên đại lục. Nếu như Thụy Mạn gia tộc để hở chuyện này ra thì quả là một quả bom tấn, tuyệt đối tương đương với tin đăng trên trang nhất của báo giấy, muốn không biết cũng khó.

Mộ Dung Thiên vừa nói vậy, Đình Đình cũng nhớ ra, thắc mắc:

- Đúng vậy, rốt cuộc là thế nào?

Theo lẽ thường, Mộ Dung Thiên lừa đi cả Khiết Tây Tạt lẫn Thiên Ma Hào, Thụy Mạn gia tộc ắt hẳn phải nổi giận lôi đình, lập tức tuyên bố tin tức đó ta, đồng thời phát lệnh truy nã, yêu cầu mỗi một người dân của đế quốc phối hợp để tìm ra vị trí của Mộ Dung Thiên mới phải. Ấy vậy mà tình huống kinh thiên động địa trong tương tượng đó lại không hề xảy ra, trái lại trời yên biển lặng hết như đại dương sau cơn giông bão, có phần tĩnh lặng quá mức.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Nàng và ta đều bỏ sót một việc, đó chính là thể diện của Thụy Mạn gia tộc. Thể diện là thứ nhìn không thấy, sờ không được, hết như một thứ bỏ đi nhưng thật ra, tác dụng của nó tuyệt đối không thể coi thường. Nếu như để cho người ngoài biết được bảo vật gia truyền bị đánh cắp, vậy thì thanh danh của Thụy Mạn gia tộc sẽ mất sạch, bị toàn đế quốc, thậm chí là tất cả các quốc gia trên đại lục này chê cười. Vì vậy nên bọn họ chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói ra được. Chẳng những họ không thể công bố chuyện này mà còn phải tìm đủ phương pháp để che giấu không cho bất cứ người nào biết.

Hơi dừng một chút, hẳn lại tiếp:

- Khi trước Khiết Tây Tạt bỏ trốn chẳng phải đã tạo hiện trường giả là bị chúng ta bắt cóc sao? Nhưng Thụy Mạn lại nói Khiết Tây Tạt tự mình bỏ đi chứ không đổ trách nhiệm lên đầu chúng ta, bởi mọi người đều biết ta chỉ là một ma võ sĩ cấp D, nếu như để người ta biết một ma võ sĩ cấp D nhỏ nhoi có thể mang Khiết Tây Tạt - được mệnh danh là thiếu nữ thiên tài ma pháp sư - ra khỏi siêu cấp thành thị được canh chừng nghiêm ngặt của bọn họ mà thần không biết quỷ không hay thì đúng là buồn cười đến rụng răng. Từ đó có thể suy ra Thụy Mạn gia tộc rất coi trọng thể diện, còn có một khả năng nữa, đó chính là bọn họ cho rằng ta thật sự không có năng lực bắt cóc Khiết Tây Tạt, mà là nàng ta tự bỏ trốn.

Mộ Dung Thiên nói tiếp:

- Bất kể bọn họ nghĩ thế nào, vụ việc Thiên Ma Hào tuyệt đối sẽ không công bố ra ngoài, vậy có nghĩa là Long vương cũng không biết nhiệm vụ đã thành công, nếu thế, vậy tại sao ta không thể giữ Thiên Ma Hào làm của riêng chứ?

Mới đầu, tên sắc lang thật lòng chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, nhưng về sau suy nghĩ của hắn cũng dần thay đổi. Một vật mà ngay cả Long vương còn coi trọng đến như vậy thì khẳng định phải là bảo bối kinh thế hãi tục. Mạch Khắc Tắc Nhĩ là thần của hải quốc, nhưng trong mắt Mộ Dung Thiên, ông ta chỉ là một lão hồ ly, quan hệ giữa hai người chỉ là lợi dụng lẫn nhau, còn mình nếu xui xẻo một chút thì nói không chừng đã táng mạng tại Lam Nguyệt rồi. Mạo hiểm bằng mạng sống của mình để đánh đổi lấy một thứ làm lợi cho người khác, Mộ Dung Thiên tuyệt đối không cam tâm, cho nên hắn phải suy tính xem lựa chọn nào sẽ có lợi hơn.

Đình Đình lắc đầu lia lịa:

- Diên rồi, ngài diên thật rồi!

Tuy nói như vậy nhưng từ ngữ khí có thể thấy nàng đã đồng thuận với suy nghĩ ngông cuồng của Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên cười, không bận tâm đến, hẳn quả thực diên rồi, trên thế giới này có nhiều địch nhân như thế, hẳn đã ở trên một con đường không lối thoát. Vì sinh tồn, dù chuyện đó có diên cuồng thế nào hắn

cũng phải thực hiện, tuy nhiên, điên cuồng không có nghĩa là ngu xuẩn, trước khi ra tay, hắn luôn phải suy tính cẩn thận nhằm xác định đã cầm chắc trong tay, bởi vì hậu quả khi thất bại sẽ là cực kỳ nghiêm trọng.

Cầm Thiên Ma Hào lên, truyền thêm dấu khí từ “Long thể phụ thân” vào miệng, những nốt nhạc tuyệt mỹ lập tức phát ra từ những lỗ nhỏ trên thân, những tinh linh hoạt bát bé nhỏ ấy múa ca trong không khí, tổ hợp thành một nhạc khúc êm đềm.

Mặc dù nghe rất hay, nhưng Mộ Dung Thiên lại không giấu được vẻ thất vọng, bởi vì hắn phát hiện ra âm sắc không khác gì lúc trước.

Mộ Dung Thiên chợt nhớ ra mình còn có một loại dấu khí đặc thù nữa - Không gian dấu khí, trước kia chưa từng thử qua, nếu đã điên thì hãy điên đến cùng đi. Mộ Dung Thiên lại cầm Thiên Ma Hào lên, tiếp tục hành động táo bạo của mình.

Đáng tiếc, việc đó chỉ khiến nỗi thất vọng càng tăng thêm, thổi thêm một hồi mà chẳng phát hiện được gì, Mộ Dung Thiên phiền não quẳng Thiên Ma Hào lên trên bàn, buông một câu mà đã lâu chưa từng văng ra khỏi miệng:

- Con mẹ nó, đồ bỏ đi!

Đình Đình an ủi:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ngài cũng không cần chán nản, lần này chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ đã là thành công lắm rồi.

Mộ Dung Thiên ngẫm lại cũng phải, dù thế nào chẳng nữa, hiện giờ cũng phải cao hứng lên mới đúng. Mặc dù bị lão hồ ly Mạch Khắc Tắc Nhĩ lợi dụng rất là khó chịu, nhưng cũng phải nhịn thôi. Hơn nữa, mình đã âm thầm cứu đỡ cô nữ nhi yêu quý nhất của lão, lời đủ lớn rồi, khi nào thời cơ đến, lên làm con rể Long vương, chiếm tài sản của lão, đoạt quyền của lão, ha ha!

Mộ Dung Thiên nghĩ đến chỗ khoái chí không khỏi đắc ý cười lên thành tiếng, khiến cho Đình Đình như người trong mộng, chỉ lo cái gã này không chịu nổi đả kích mà biến thành ngớ ngẩn, nên vội vàng quan tâm hỏi:

- Ngài không sao chứ...

- Không sao, nàng nói rất đúng, có thể thuận lợi từ Lam Nguyệt quay lại, chúng ta phải chúc mừng mới đúng. À, phải rồi, chúng ta đã lâu rồi không nghiên cứu “nghệ thuật”, liệu có nên...

Mộ Dung Thiên tham lam ngắm nhìn thân hình với những đường cong tuyệt mỹ của Đình Đình, giọng đầy mờ ám.

Đình Đình không chút ngại ngùng, trái lại còn tiến lên vòng tay ôm lấy cổ Mộ Dung Thiên, ngọn núi đồi cao vút cạo sạt một cách mê mẩn trên bờ ngực rộng rãi rắn chắc của hắn, đôi mắt lim dim cùng ánh nhìn đầy khêu gợi:

- Ngài nói rất đúng, chúng ta không thể rũ bỏ lòng nhiệt huyết đối với nghệ thuật được. Vậy, chúng ta nên nghiên cứu ở đâu cho tốt nhỉ?

“Ồ dâm dăng!” Dục hỏa bị thổi bùng lên, Mộ Dung Thiên rửa thắm một tiếng, lát nữa nếu không làm cho nàng sung sướng muốn chết, phải gào lên “quân nhân, thiếp muốn”, lão tử không phải nam nhân! Mộ Dung Thiên đột nhiên cúi người bế bổng vưu vật bé nhỏ đầy dục hoặc ấy lên, cười dâm dăng:

- Nàng nói sao?

Vừa nói, hắn vừa tiến về phía chiếc giường lớn đặt giữa phòng.

Một siêu cấp sắc lang thiếu thốn tình dục là không chịu được như Mộ Dung Thiên dĩ nhiên là không cần phải nói, Đình Đình cũng là loại nữ nhân có nội tâm phóng dăng. Hai người từ khi lên thuyền chưa từng một lần hoan lạc, hiện giờ đã có Long vương trấn thủ ở đây nên họ đã hoàn toàn yên tâm, dục vọng bị dồn nén tức thì bùng lên dữ dội như củi khô gặp lửa. Cả hai tham lam lột bỏ y phục cho nhau, so với sự nhẹ nhàng từ tốn của Đình Đình, động tác của Mộ Dung Thiên nhanh hơn nhiều, bởi vì nói một cách chính xác, đó không phải cởi mà phải gọi là xé, hắn giật tung khuy cúc cả áo trong lẫn ngoài rồi quẳng ra một bên.

Một thân hình mang tố chất của người Á Đông nhanh chóng bạo lộ trong không khí, ngũ quan nhỏ nhắn xinh xắn, thân hình thon dài mảnh mai, vòng eo mềm mại nhỏ thon, cặp đùi tròn căng trơn láng, lại còn hai tòa nhũ phong với kích thước hoàn mỹ cùng khu rừng rậm thần bí đen nhánh kia, tất cả đều kiêu ngạo thể hiện hình thể tuyệt trần của chủ nhân.

Mộ Dung Thiên tham lam hân thưởng, thân thể này vốn dĩ không xa lạ nhưng nhìn hoài không chán, dường như mỗi lần đều mang tới cho hắn một sự hưởng thụ khác nhau về thị giác, cảm giác ấy thật tuyệt diệu giống như Colombo phát hiện ra đại lục mới vậy.

Đình Đình bắt chéo hai tay trước ngực đồng thời khép chặt hai chân lại, tựa như không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng của tên sắc lang. Gương mặt đỏ ửng không giấu nổi vẻ e thẹn:

- Đáng ghét, Đan Ni Tư tiên sinh, ngài đừng như vậy mà, người ta ngượng lắm...

Giọng nói có vẻ thuần khiết nhưng đầy khêu gợi vang lên, biết rõ nàng chỉ đang giả bộ, một phương thức để câu dẫn mình mà thôi. Mộ Dung Thiên bị cản trở không khỏi cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, nữ nhân này quả là một tiểu hồ ly trời sinh, hạ phàm chỉ để đi câu dẫn nam nhân. Hắn bắt đầu có chút minh bạch vì sao trong lịch sử trên Địa cầu, Trụ Vương vì Đắc Kỷ mà khiến người thân xa lánh, U Vương vì muốn Bao Tự cười mà đánh mất giang sơn, hay Ngô Tam Quế vì hồng nhan mà phát động chiến tranh. Có những mỹ nhân có mỹ lực không thể kháng cự, thậm chí bọn họ còn có thể ảnh hưởng đến cả lịch sử nữa. Nếu như Đình Đình sinh ra vào thời cổ đại trên Địa cầu, nhất định nàng sẽ là một Đắc Kỷ, Bao Tự, hay Trần Viên Viên thứ hai.

- Ha ha, chúng ta chỉ nghiên cứu nghệ thuật thôi mà, có gì đâu mà ngượng chứ?

Mộ Dung Thiên không quên giả tạo một phen, sau đó mới lột bỏ lớp vỏ bọc trên người, ma trào lập tức vươn tới.

Đột nhiên tiếng náo động rầm trời thông qua kết giới cách âm đơn phương truyền vào trong phòng, chẳng khác gì một gáo nước lạnh dập tắt lửa tình đang cháy hừng hực giữa hai người, bất cứ nam nhân nào bị quấy rầy trong thời khắc quan trọng đó đều nổi giận, và Mộ Dung Thiên cũng không ngoại lệ. Hắn rửa thắm vãi câu nhưng không thể không đứng dậy, bởi lẽ nếu không phải phát sinh tình huống khẩn cấp, mọi người sẽ không náo loạn đến thế.

Vừa mặc y phục, tên sắc lang vừa cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ là đột tấn công thứ ba của bọn hải tặc Hắc Khô Lâu? Chẳng nhẽ bọn chúng dám khiêu chiến nơi có Long vương tọa trấn ư? Thuyền mình còn sắp gặp được đội thuyền của Long tộc nữa chứ.

Khi Mộ Dung Thiên ra đến bên ngoài thì mới phát hiện ra không phải Hắc Khô Lâu hay nhóm hải tặc nào tấn công, nhưng khung cảnh trước mặt còn khiến hắn kinh ngạc hơn - trên mặt biển gần đó toàn là hải ma, chỉ chút hải ma.

Mộ Dung Thiên gần như chết ngất, nhờ sự bảo vệ của ma thú tầm trung như Lam ngu, thông thường hành khách rất ít khi bị hải ma tấn công, với quy mô lớn thế này lại càng hiếm thấy, trong lịch sử Thần Phong đại lục cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi, nhưng giờ là sao? Hải ma trên mặt biển, bất kể về số lượng hay chủng loại cũng đủ khiến người ta hoa mắt chóng mặt, nhiều không kể xiết. Toàn bộ thuyền bị vây chặt không cách nào nhúc nhích, mặc dù có Long vương trên thuyền, nhưng mọi người đều không tránh khỏi lo sợ, bởi lẽ tình cảnh này chỉ có thể dùng hai chữ “hoàn cảnh” để hình dung. Bọn họ đứng giữa thuyền, cách xa lan can để khỏi biến thành bữa trưa trong bụng lũ hải ma.

Những người có khả năng chiến đấu nghe tin chạy tới cũng đều không dám đến gần, như gặp đại địch, họ chỉ đành phân công bố trí đội hình phòng ngự ở mọi phương hướng. Thế nhưng với nhân số ít ỏi, điều đó hiển nhiên không đủ để ứng phó, may mà trên thuyền còn có một vị tuyệt thế cường giả, nên bọn họ đang chờ đợi ông đến giải vây.

- Đây....đây chính là ma thú bạo động?

Mộ Dung Thiên không thể không liên hệ tình cảnh trước mắt với một danh từ mà chỉ nghe đến đã biến sắc. Nghe nói khi ma thú bạo động, nó khủng bố chẳng khác gì thủy triều dâng. Nhưng theo Mộ Dung Thiên được biết, từ giờ tới lúc ma thú bạo động còn phải hơn hai tháng nữa.

Đình Đình lắc lắc đầu:

- Không, ma thú bạo động còn đáng sợ hơn. Ma thú ở đây mặc dù nhiều nhưng phần lớn đều là cấp thấp, còn lâu mới khó chịu bằng đám ma thú biến dị, hơn nữa ngài có thấy bọn chúng không có chút kỷ luật nào không?

Câu trả lời của Đình Đình khiến tên sắc lang ghen hòng, nếu đúng như lời nàng nói, vậy ma thú bạo động nghe danh đã lâu nhưng chưa từng chứng kiến quả là ghê gớm. Chẳng trách khi mọi người nhắc đến danh từ đó đều không giấu được nỗi sợ hãi trong lòng.

Nhưng có điều kỳ quái là mặc dù đám ma thú này vây chặt lấy thuyền nhưng không thấy có hành động gì tiếp theo, chúng chỉ lập lờ trên mặt nước, thỉnh thoảng kêu lên vài tiếng, ngoài ra không thấy có ý gì muốn tấn công người trên Lam ngu. Mọi người cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng vẫn cố kìm chế, không chủ động tấn công để tránh chọc giận bọn chúng.

Khiết Tây Tạng cũng nhanh chóng phát hiện ra Mộ Dung Thiên, lặng lẽ đến cạnh hắn hỏi:

- Chuyện gì thế?

Mộ Dung Thiên lắc đầu tỏ ý không rõ, Khiết Tây Tạng lại nói:

- Phải rồi, vừa nãy người có nghe thấy tiếng nhạc không, rất kỳ quái, ta chưa nghe thấy bao giờ, có điều rất hay, vang lên hai lần nhưng thanh âm mơ hồ không biết từ đâu truyền tới, liệu có phải do loại ma thú kỳ lạ nào dưới đại dương phát ra không nhỉ?

Mộ Dung Thiên cùng Đình Đình đều ngây ra:

- Tiếng nhạc kỳ quái?

Chẳng lẽ là khúc nhạc do Mộ Dung Thiên dùng Thiên Ma Hào phát ra? Nhưng phòng đó có đặt Cách âm kết giới kia mà, cho dù đứng trong đó dùng hết sức gào lên, người ngoài cũng không nghe thấy được. Nhưng “kỳ quái” và “rất hay” mà Khiết Tây Tạng vừa nói về thời gian hoàn toàn trùng khớp.

Còn hai lần? Chẳng lẽ là hai lần mình dùng Long đấu khí và Không gian đấu khí để thổi? Mộ Dung Thiên đột nhiên nhớ tới đặc tính duy nhất mà Thụy Mạn gia tộc biết được khi nghiên cứu tác dụng của Thiên Ma Hào - triệu hoán động vật nhỏ. Nhưng chỉ nghe nói có thể triệu hoán những sinh vật tự nhiên chứ không phải ma thú do yêu khí hóa thành mà!

- Người, đi theo ta!

Tu âm thuật đột nhiên truyền tới khiến Mộ Dung Thiên đang suy tư phải bừng tỉnh, quay đầu lại phía sau hắn liền trông thấy gương mặt xám đen của Mạch Khắc Tắc Nhĩ.

Hết hồi 263

268. Hồi 264: Thủy Đô

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 264: Thủy Đô

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Mộ Dung Thiên đó là:

- Đại họa lâm đầu!

Lời của Long vương không cho phép cự tuyệt, hắn chỉ đành miễn cưỡng bước theo, trong lòng thấp thỏm không yên, suy đoán lung tung về những tình huống có thể xảy ra. Mạch Khắc Tắc Nhĩ liệu có chém mình làm hai như đã làm với tòa giả sơn trước kia hay không? Vừa nghĩ tới đó, Mộ Dung Thiên đã toát mồ hôi lạnh, hắn chợt nhớ tới một câu danh ngôn: “Người thông minh cũng có lúc mắc sai lầm” [1]. Nhưng đối với hắn thì không được mắc sai lầm, nếu không rất có thể sẽ từ thông minh mà biến thành ngu ngốc.

Đình Đình cũng lo lắng, nhưng không giúp được gì, Mộ Dung Thiên ra dấu cho nàng ý nói đừng hoảng loạn, thật ra trong lòng tên sắc lang cũng đang rối như tơ vò, nếu không may, cái mạng nhỏ này cũng đành chấm dứt bởi cái quyết định ngông cuồng khi trước.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ dẫn Mộ Dung Thiên đến phòng khách quý, đi thẳng vào vấn đề:

- Vừa rồi có phải người dùng Thiên Ma Hào bừa bãi không?

Mộ Dung Thiên suy nghĩ nhanh như chớp, liệu có nên nói dối không? Cuối cùng hắn quyết định khai báo thành thật, bởi vì câu nói của Mạch Khắc Tắc Nhĩ có vẻ như nghi vấn nhưng trong ngữ khí có thể thấy ý khẳng định nhiều hơn. Hắn làm ra vẻ không có chuyện gì cười gượng:

- À phải rồi, Long vương, tại sao ngài lại đột nhiên xuất hiện trên đường tới Thủy Đô?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không trả lời mà gặng hỏi:

- Có phải người sử dụng dấu khí trong “Long thể hộ thân” để thổi không?

Mộ Dung Thiên đã đoán được ma thú bên ngoài tám chín phần có liên quan đến Thiên Ma Hào nhưng vẫn giả vờ hồ đồ:

- Đúng vậy, ta cảm thấy nó giống một nhạc khí nên định thử một cái, ủa, khi đó trong phòng ta có lập kết giới cách âm mà, sao đảo chủ lại biết nhỉ?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không nói gì nhưng điện mang trong mắt chợt sáng bừng, ánh mắt đưa đi đưa lại trên người hắn. Hiển nhiên ông không hoàn toàn tin tưởng lời nói của tên sắc lang, nên muốn dùng “Long uy” để ép hắn để lộ sơ hở. Đáng tiếc, Mộ Dung Thiên cũng không phải tay vừa, hạ quyết tâm đánh trống lảng đến cùng, vẻ mặt càng thêm ngơ ngác, thỉnh thoảng lại chớp chớp mắt, trông hết như một đứa trẻ bị vu tội ăn vụng kẹo vậy.

Tình huống đó kéo dài đến mười mấy giây, điện mang trong mắt Long vương mới mờ dần đi. Điều đó chứng tỏ ông rất có thể đã tin tưởng hoặc tạm thời tin tưởng Mộ Dung Thiên. Tên sắc lang thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, song biểu tình vẫn không hề thay đổi theo tâm trạng, bởi lẽ bất cứ một sơ hở nào cũng có thể khiến lão hồ ly Mạch Khắc Tắc Nhĩ này nhận ra.

- Đưa Thiên Ma Hào cho ta ngay lập tức!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ đưa một tay ra, ông tuyệt đối không cho phép tình huống ngoại lệ vừa rồi xảy ra lần nữa.

Sự đến nước này đã không còn quyền lựa chọn, Mộ Dung Thiên chỉ đành ngoan ngoãn lôi Thiên Ma Hào từ Không gian giới chỉ ra. So với những bảo vật khác, nó hoàn toàn chẳng có điểm gì đáng để kiêu ngạo ngoại trừ chất liệu tuyệt vời. Nhưng hiện giờ Mộ Dung Thiên đã biết sự quý giá của nó nên có phần tiếc nuối, tuy nhiên hắn vẫn phải nén sự đau lòng mà đưa ra, thậm chí không được lộ ra một chút do dự.

Mặc dù biểu tình của Mạch Khắc Tắc Nhĩ không hề thay đổi, nhưng từ sự run rẩy thoáng qua khi nhận Thiên Ma Hào từ tay Mộ Dung Thiên, có thể nhận ra Long vương khó mà kìm nén được hoàn toàn nỗi vui mừng tận trong đáy lòng, hắn càng thêm vững tin Thiên Ma Hào là một tuyệt thế bảo vật.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nhanh chóng cất kỹ Thiên Ma Hào rồi nhìn Mộ Dung Thiên mỉm cười đầy hư ngụy:

- La Dịch, người cũng không tệ đấy chứ, ngay cả Không gian giới chỉ cũng có rồi.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Chẳng phải nhờ phúc của đảo chủ nên ta mới có thể lấy được từ tay Khiết Tây Tạng sao? Nếu như ngài muốn...

Hắn làm bộ muốn tháo Không gian giới chỉ ra.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ xoa xoa tay:

- Không cần, thứ đó xứng đáng với người.

Không gian giới chỉ cũng là một trong những bảo vật hiếm có trên thế gian, với số lượng bảo vật khổng lồ của Long tộc, không thể không chú động tâm với nó. Nhưng Mạch Khắc Tắc Nhĩ còn chưa đến mức bất chấp thân phận thánh cấp cường giả để vô cớ lấy một vật trong tay tiểu bối, việc đó cũng nằm trong ý liệu của Mộ Dung Thiên, hắn chỉ muốn nhân cơ hội này để biểu hiện lòng trung thành của mình mà thôi.

Mục đích đã đạt được, sắc mặt Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã hòa hoãn hơn rất nhiều:

- La Dịch, chúc mừng người hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi và bình an trở về, giờ đã đến lúc ta thực hiện lời hứa rồi.

Vừa dứt lời, Mộ Dung Thiên liền cảm thấy mắt hoa lên, thân hình Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã biến mất. Cũng như khi ông ta gieo “Long thể phụ thân” lên người Mộ Dung Thiên lúc trước, chỉ có điều là trong hai tháng qua, tu vi của hắn đã tăng lên không ít, có thể phát giác Long vương đã ở phía sau lưng, tuy nhiên thân thể phản ứng không kịp với tốc độ của suy nghĩ, mặc dù biết rõ nhưng không thể tránh được chứ đừng nói đến việc phản kháng.

Mộ Dung Thiên cực kỳ kinh hãi, ngỡ rằng Mạch Khắc Tắc Nhĩ muốn giết người diệt khẩu, vội kêu:

- Đảo chủ...

Sau lưng chợt truyền tới một sức hút khủng khiếp, Mộ Dung Thiên không nói tiếp được nữa, hắn chỉ cảm thấy có một thứ gì đó bị rút khỏi lồng ngực, cảm giác đó vô cùng khó chịu, tuy nhiên chỉ kéo dài chưa đến hai giây, áp lực đột nhiên biến mất, thì ra Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã trở về chỗ cũ.

Mộ Dung Thiên cởi áo ra, tử sắc du long quán quanh tim đã không thấy đâu nữa, điều đó chứng tỏ “Long thể phụ thân” đã được gỡ bỏ, Mộ Dung Thiên vô cùng mừng rỡ:

- Đa tạ đảo chủ!

Dù sao thì bị người khổng chế, lúc nào cũng phải lo lắng cho sinh mạng của mình là một chuyện cực kỳ khó chịu.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lạnh nhạt đáp:

- Không cần, người yên tâm, ta không phải người thất tín. Sau khi trở về Tát La, ta sẽ nói với công hội để sắp xếp cho người một chức vị xứng đáng.

Mộ Dung Thiên lại vội vàng cảm tạ, Mạch Khắc Tắc Nhĩ đích thân an bài có lẽ sẽ không tệ, khẳng định là một chỗ béo bở với quyền lực không nhỏ, vừa nghĩ tới đó Mộ Dung Thiên đã mừng thầm.

- Chỉ có điều....

Mạch Khắc Tắc Nhĩ chợt đổi giọng:

- Ta còn phải ở lại Thủy Đô mấy ngày để giải quyết vài chuyện. Người cũng ở lại đi, đến lúc đó cùng ta trở về Tát La luôn.

Xa cách đám người Lộ Thiển lâu như vậy, Mộ Dung Thiên hiện giờ đang thấy nhớ nhà, chỉ hận không thể chấp cánh mà bay về ngay lập tức. Nhưng Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã nói vậy thì cũng đành chịu, hơn nữa Thiên Lý mục trường của Duy Đa Lợi Á là một quân cờ quan trọng, không thể coi nhẹ, hắn cũng muốn giữ mối quan hệ tốt đẹp đó nên gật đầu:

- Được thôi, không thành vấn đề.

Thoảng dừng lại một chút rồi hắn lại hỏi:

- Đảo chủ, mấy người Ba Ba Lạp đạo này khỏe không?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cười đáp:

- Người cứ yên tâm, bọn họ ở trên Long đảo rất tốt, tuyệt đối an toàn, có Mâu Cơ ở đó sẽ không buồn tẻ đâu. La Dịch, ta đã điều tra việc người thống lĩnh quân đoàn 376 trước kia. Sách lược táo bạo kinh người, hành động thì tỉ mỉ tinh tế, tầm nhìn với toàn cuộc lẫn cục bộ đều rất tốt. Mặc dù có đôi chỗ còn giải quyết chưa thỏa đáng, nhưng đó chỉ là do kinh nghiệm bị hạn chế mà thôi. Nói không phải khoa trương, người thật sự là một nhân tài quân sự kiệt xuất, Lam Nguyệt đế quốc không có chốn dung thân cho người, nhưng Tát La chúng ta thì khác, đối với những nhân tài ưu tú, trước giờ chúng ta đều luôn mở rộng cửa chào đón. Chỉ cần La Dịch người có đủ trung thành, vậy thì ta dám đảm bảo, người và các nữ nhân của người nhất định sẽ sống rất hạnh phúc, vui vẻ.

Ông đặc biệt nhấn mạnh khi nói tới hai từ “trung thành”, hàm ý cảnh cáo Mộ Dung Thiên nếu như có ý đồ gì bất chính, vậy thì hắn và mấy người Lộ Thiên tại Tát La chưa chắc đã được an thân.

Mộ Dung Thiên vội vàng bày tỏ sự trung thành:

- Ta tuyệt đối sẽ không hai lòng, ngài nên biết ngoại trừ Tát La ra, hiện giờ đã không còn nơi nào có thể chứa chấp ta được nữa rồi.

Mặc dù còn mang tâm trạng lưu luyến khôn nguôi đối với Lam Nguyệt đế quốc, địa phương đầu tiên sau khi đặt chân đến đại lục này, nhưng Mộ Dung Thiên biết mình đã không thuộc về Lam Nguyệt nữa. Trở thành tội phạm chiến tranh, chức nghiệp và thân phận bị thủ tiêu, ma pháp tạp [2] bị khóa, tất cả đã hoàn toàn cự tuyệt hắn.

Điều lưu luyến duy nhất chỉ còn là một vài người không cách nào dứt bỏ được, như là hồng nhan tri kỷ Bích Dạ và Khải Sát Lâm, thầy giỏi bạn tốt Phỉ Đắc Phổ và Bồ Luân Đặc, hai hảo hữu Tạp Hy và Khoa Tư Mạc, lại còn những chiến hữu của quân đoàn 376, dù thời gian bên nhau ngắn ngủi nhưng trong trận chiến sống còn trước đó mà đã kiến lập nên tình hữu nghị keo sơn gắn bó.

Nếu như Lam Nguyệt muốn khai chiến với những nước như Tát La như dự tính, vậy sau này hai nước sẽ là thù địch. Dân chúng hai bên sẽ không tránh khỏi vì lập trường khác biệt mà thù hận lẫn nhau, đến lúc đó, phải đối mặt ra sao với những người quan trọng nhất của mình trên Thần Phong đại lục, nhất là Bích Dạ và Khải Sát Lâm? Tình nhân, bằng hữu liệu có trở mặt thành thù hay không? Nghĩ đến đó, Mộ Dung Thiên cảm thấy vô cùng phiền não.

Mẹ nó chứ, đâu sẽ vào đó thôi. Mộ Dung Thiên rửa sạch một câu, nhanh chóng xua đi vấn đề mà hắn không hề muốn đối mặt ra khỏi đầu bằng phương thức quen thuộc nhất của mình, bởi vì hắn luôn phải bảo trì đầu óc tỉnh táo để đối diện với những chuyện có thể phát sinh bất cứ lúc nào. Nên biết rằng, hắn đã không còn là La Dịch trước kia, người sống một cuộc sống nhàn nhã trong học viện An Cách La Hy lúc trước nữa.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ đắc ý cười:

- Rất tốt, La Dịch, ta rất tán thưởng những người thông minh và thức thời như người.

Mộ Dung Thiên cũng cười đáp:

- Đa tạ đảo chủ khen ngợi, ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài. Nếu như không có việc gì khác, vậy ta xin cáo lui trước.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ gật đầu:

- Được, sau khi đến Thủy Đô, ta sẽ cho người của Long tộc dẫn người đến gặp ta. Khi còn ở trên thuyền này, nếu như không có chuyện gì quan trọng thì không cần đến tìm ta nữa.

Mộ Dung Thiên hiểu Mạch Khắc Tắc Nhĩ không muốn để người khác biết quan hệ giữa mình với ông ta, thế rồi hắn đáp ứng một tiếng rồi cáo lui. Sau khi trở về phòng, Đình Đình hỏi han xem có xảy ra vấn đề gì không, khi được biết không có gì trở ngại thì mới an tâm. Hai người lại thử nghiệm Cách âm kết giới ở trong phòng thì phát hiện không có vấn đề gì, chứng tỏ thanh âm của Thiên Ma Hào có tác dụng xuyên

qua kết giới, cả hai đều cảm thấy khó tin. Tình huống ngoài ý muốn lần này cũng dạy thêm cho Mộ Dung Thiên một bài học.

Có Mạch Khắc Tắc Nhĩ hộ tống, Lam ngu không còn gặp phải hải tặc tập kích, thuận lợi gia nhập đoàn thuyền của hải quân Long tộc, một ngày sau thì đã đến Thủy Đô - một vương quốc trên mặt nước vang danh xa gần.

=====

Chú thích:

[1] Nguyên văn: Trí giả thiên lự, tất hữu nhất thất - Người thông minh trong ngàn lần suy nghĩ nhất định cũng có lúc sai lầm.

[2] Ma pháp tạp - Chức năng như thẻ ATM

Hết hồi 264

269. Hồi 265: Toa Phi

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 265: Toa Phi

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Thủy Đô tất nhiên lấy thủy là đặc sắc, quả thực không hổ danh là Thủy Đô, gần như toàn bộ đô thành đều được xây dựng trên mặt nước. Không giống Tát La hay những hải quốc khác, phần đất liền nó có ít ỏi một cách đáng thương, rất nhiều nhà cửa đều dùng nguyên liệu bằng da của những sinh vật biển để xây trên mặt nước, nhẹ như tờ giấy nhưng lại dẻo dai vô cùng. Bề ngoài tuy trông giống nhà, nhưng thực tế thì nó giống một chiếc thuyền nhỏ hơn, những ngôi nhà nhẹ nhàng lập lờ trên mặt nước tạo nên một phong cảnh vô cùng đặc sắc. Tuy vậy, trước khí hậu bất thường và sóng to gió lớn của đại dương, chúng vẫn rất là ổn định, bởi lẽ mỗi người chủ nhà đều có một loài sủng vật tên là Định Hướng Hải Tê.

Định Hướng Hải Tê không phải sủng vật chiến đấu, bọn chúng có tính tình hiền lành hết như loài trâu trên Địa cầu vậy. Sở dĩ có tên Định Hướng là bởi chúng có tập quán sinh hoạt trong một vùng nước cố định, nếu như dòng nước có xô chúng đi nơi khác, bọn chúng sẽ tự động bơi về nơi ở trước kia. Bởi thế, nếu gắn nhà lên trên người Định Hướng Hải Tê, ngôi nhà đó sẽ vĩnh viễn không bị trôi đi quá xa, khiến cho các cư dân tại Thủy Đô có được một chỗ ở ổn định.

Một điểm đặc sắc rõ nét khác của Thủy Đô đó là những con đường. Không phải muốn khoe nó rộng rãi, to đẹp hay xa hoa tráng lệ đến đường nào, mà ở đây muốn nói tới những con đường bằng nước, ở khắp mọi nơi đều có thể thấy những quốc dân rảo bước trên mặt nước một cách nhẹ nhàng. Người đến đây lần đầu khẳng định sẽ vô cùng kinh ngạc, bởi lẽ có thể đi trên mặt nước là tiêu chí khẳng định khinh thân thuật đã đạt đến một cảnh giới nhất định. Vậy mà, toàn bộ Thủy Đô từ những cụ già cho đến đứa trẻ lên ba đều làm được điều đó một cách dễ dàng.

Thật ra, không phải cư dân nào của Thủy Đô cũng đều là cường giả, trên đại lục không có quốc gia nào có mật độ cường giả cao đến vậy. Nếu có người nào chú ý quan sát một chút sẽ phát hiện ra, nước bên dưới những con đường có màu xanh thẫm hơn những khu vực khác, bí mật chính là ở đó.

Tạo thành hiện tượng trên là do một loài vi sinh vật đặc thù tên là Thực Lăng trùng gây ra, chúng nổi danh bởi đặc tính thích “ăn sóng”, chỉ cần gần đó có sóng xuất hiện sẽ bị chúng nhanh chóng “xơi tái” ngay. Nếu giải thích một cách khoa học, thì đó là do bọn chúng hấp thu năng lượng bên trong các con sóng khiến nó phân giải và mặt nước tĩnh lặng trở lại. Ngoài ra, chúng còn là loại thích sống quần cư giống như san hô, đồng thời chất thải ra có khả năng ngưng kết. Nhưng chúng khác san hô ở chỗ, chất thải của chúng có thể gia tăng mật độ của nước, khiến tính lưu động giảm mạnh và gần như đông đặc, tuy nhiên phạm vi chỉ giới hạn ở xung quanh nó. Khu vực nào có Thực Lăng trùng quần cư, trong khoảng mười thước trên mặt nước gần như có thể sánh ngang đất liền, nó không hề bị dao động theo dòng nước, hay nói chính xác hơn, phía dưới mặt nước mười thước mới thật sự là nước, còn phía trên là một lớp phù du đặc thù, người dân Thủy Đô gọi nó là thủy tinh.

Cấu tạo đặc thù dẫn tới kết quả là nó đủ sức chống đỡ trọng lượng cơ thể, bởi thế, bí mật “toàn dân đều là cường giả” đã tự động bị lộ trần, nguyên do thực sự là Thực Lăng trùng. Còn độ lún khi bước trên đó lại liên quan đến thể trọng của mỗi người, với những Dã Man nhân cao to vạm vỡ, khi di chuyển nước phải ngập hết bắp chân, hệt như khi ta bước trên mặt đất vừa trải qua bão tuyết vậy, may mà bọn họ có sức khỏe cường tráng, hoặc do từ nhỏ sinh hoạt tại Thủy Đô nên đã quen, bởi thế không thấy họ khó nhọc cho lắm.

Có thể nói, Thủy Đô dựa vào Thực Lăng trùng mà tồn tại, nếu không nhờ đặc tính “ăn sóng” của chúng, một Thủy Đô thiếu sự che chở của đất liền lúc nào cũng có thể bị đại dương đầy bất ổn kia nuốt chửng, ngay cả việc giao thông tiện lợi như trên đất liền cũng đều nhờ có chúng. Vì có tầm quan trọng vô cùng như vậy nên chúng trở thành tiêu chí của Thủy Đô, ngoại trừ thần, chúng là thứ được tôn kính nhất, có thể sánh ngang với linh vật. Hầu hết các hải quốc, bao gồm cả Tát La đều lấy rồng làm linh vật, ngoài ra còn có những thượng cổ thần thú trong truyền thuyết, chỉ có Thủy Đô là đặc biệt nhất. Song kỳ lạ là Thực Lăng trùng chỉ có thể phát triển với quy mô lớn tại Thủy Đô, còn bất cứ nơi nào khác trên đại lục đều không được, bởi thế không ít quốc gia thêm muốn tác dụng của chúng mà chỉ có thể đứng nhìn mà hâm mộ thôi.

Đương nhiên, không phải Thủy Đô không có chút đất liền nào, vẫn có một vài hòn đảo với diện tích rất nhỏ nằm rải rác đó đây, thậm chí có nơi chỉ là một phiến đá ngầm lớn tạo thành. Với nguyên tắc càng hiểm càng quý, chúng trở thành vật được tranh giành nhiều nhất, nhưng số người có được thì chẳng có mấy ai, đa phần là quan lại quý tộc của Thủy Đô hoặc là võ giả đã thành danh, đối với những người dân thường, đó là vật phẩm xa xỉ tuyệt đối không dám nghĩ tới.

Một đặc điểm nữa của Thủy Đô đó là nó có rất nhiều thủy tộc, khắp nơi toàn là Hà Nhân, Giải Nhân, Ngự Nhân, Vưu Nhân [1]...tất cả đều tạo nên một thế giới chẳng khác gì long cung. Tuy nhiên, giữ địa vị thống trị tại Thủy Đô lại không phải là người dân nguyên gốc ở đây, mà là những chủng tộc có trí tuệ cao như Tinh Linh hay nhân tộc.

Mộ Dung Thiên đang thưởng thức phong thổ nhân tình tại nơi đất khách này, cảm giác như được đến thiên giới trong thần thoại vậy, chỉ khác là mây đã được thay bằng nước, Hà Nhân, Giải Nhân cũng chẳng phải là thiên binh thiên tướng.

Khiết Tây Tạng vô cùng kinh ngạc, quan sát những người đi lại trên mặt nước đầy hứng thú, nằng muốn thử nghiệm xem cảm giác nó như thế nào, nên nhảy tót xuống khỏi Hải mã, đặt chân lên con đường để cảm nhận thực tế. Bởi vì không dùng Ngự Phong thuật nên ngay lập tức nằng bị lún xuống như những người khác nhưng dừng lại nhanh chóng, Khiết Tây Tạng có thân hình nhẹ nhàng nên nước chỉ ngập đến mu bàn chân, mềm như nhung, cảm giác như đi trên bông vậy, rất thoải mái. Còn có một điểm khác biệt với nước thông thường, đó là thủy tinh không hề làm ướt chân Khiết Tây Tạng, chúng hệt như những con lươn trơn tuột, chỉ lướt qua làn da một cách nhẹ nhàng rồi lại lẳng lặng trườn đi, không chút lưu luyến. Chúng tựa như một sinh vật sống, tinh nghịch và hoạt bát như một tiểu Tinh Linh ham chơi, không biết liệu đó có phải nguồn gốc của cái tên thủy tinh hay chẳng.

Khiết Tây Tạng đùa giỡn trên mặt nước một hồi rồi mới nhảy lên lưng Hải mã mà lòng vẫn còn lưu luyến, nằng xoay sang Mộ Dung Thiên và Đình Đình đang đi kế bên, cười nói:

- Chơi vui quá, ngưỡng mộ đại danh của Thủy Đô qua “Đại lục du ký” của Mặc Phỉ từ lâu, hôm nay cuối cùng đã có thể thỏa lòng mong ước. Ủa, hai người không định cảm thụ một tí à? Hay lắm đó!

Mặc Phỉ là vị ngâm du thi nhân nổi danh nhất Thần Phong đại lục vào thời kỳ hai trăm năm trước, nghe nói mọi góc ngách trên Thần Phong đại lục đều in dấu chân của ông, ông là thần tượng của tất cả ngâm du thi nhân. “Đại lục du ký”, một cuốn sách cực kỳ thịnh hành, tóm tắt những chuyện lạ ở khắp nơi trên thế giới mà ông đã từng trải qua, khiến biết bao người hâm mộ. Đáng tiếc, ở đây không biết đến bản quyền, nếu không, ông khẳng định là tác giả giàu có nhất.

Mộ Dung Thiên còn chưa hết tính trẻ con, thật ra cũng rất muốn sáng khoái một phen, nhưng lại cảm thấy làm vậy có phần mất thân phận, nhất là ở trước mặt Đình Đình, hẳn phải bảo trì hình tượng trầm ổn của mình, bởi thế hấn ra vẻ coi thường:

- Đã mấy tuổi rồi mà còn ham chơi vậy chứ, đồ trẻ con!

Khiết Tây Tạng lạnh lùng đáp trả:

- Dạ vâng, Khải Lý tiên sinh đứng đắn của chúng ta, tại sao ngài lại ăn kẹo Khiêu Khiêu, thứ mà tại Thủy Đô này chỉ có trẻ con mới thích ăn nhỉ?

Kẹo Khiêu Khiêu là đặc sản của Thủy Đô, được chiết xuất từ mật của một loại tôm có tên là Khiêu Khiêu, khi ngậm trong miệng, nó cứ nhảy tung tung y như tôm, cho đến lúc tan hết mới thôi, rất được bọn trẻ con yêu thích.

Mộ Dung Thiên ngượng ngùng cười đáp:

- Hì hì, ta chỉ muốn thử xem nó có biết nhảy thật không ấy mà. Con người nhất định phải có lòng ham hiểu biết mạnh mẽ thì mới có thể tiến bộ chứ, phải không? Ái da, đừng chạy!

Đang nói dở, vì mở miệng quá lớn mà viên kẹo nhảy luôn ra ngoài, rơi xuống nước rồi không thấy tăm hơi đâu nữa. Tên sắc lang vô cùng ử rữ, cảm giác đó rất hay mà, chẳng khác gì được mát-xa miệng miễn phí vậy, chỉ có điều Khiết Tây Tạng đã nói vậy rồi, hấn cũng ngại không dám mua thêm nữa.

Đình Đình nhìn hai người đấu khẩu, cảm thấy thật thú vị. Từ khi biết mình bị lừa, suốt dọc đường, cả Mộ Dung Thiên lẫn Khiết Tây Tạng đều không ngời miệng, có điều chỉ toàn tranh cãi vớ vẩn mà thôi.

Các con đường tại Thủy Đô nhiệt náo chưa từng thấy, có bảo nhà nhà đổ ra đường cũng không ngoa, đường lớn đã bị tạm thời trưng dụng, thậm chí những người thông thạo thủy tính còn bơi luôn ở dưới nước. Có thể khiến mọi người điên cuồng đến vậy thì chỉ có thể là một người - Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ, phong thái của một nhân vật huyền thoại còn hấp dẫn hơn bất cứ thứ gì, bởi vậy, dân chúng mới bất chấp phiền hà như thế.

Cuối cùng mọi người cũng không thất vọng, không biết vì lý do gì, Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại đón nhận sự nghênh tiếp của quan phương một cách thoải mái, khác hẳn với phong cách khiêm nhường thường ngày, điều đó khiến cho đám người Mộ Dung Thiên ở phía sau cũng được thơm lây. Trước kia, hấn đã từng có cơ hội được mọi người hoan nghênh chào đón, đó là khi còn là đoàn trưởng quân đoàn 376, mang theo chiến thắng huy hoàng nhất quay về; đáng tiếc, vinh quang đó chẳng thể thực hiện được, đại anh hùng rốt cuộc lại trở thành tội phạm.

Những chiến binh may mắn còn sót lại sau cuộc hành trình đều trở thành anh hùng, đồng thời cũng nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình từ Thủy Đô. Mấy đoàn bộ binh giương cao trường thương đi hai bên mở đường, một đội Giải nhân đang gõ trống hòa tấu cùng tiếng kèn của những Vưu nhân, tiếng nhạc vang dội đến tận trời xanh, ngay cả mặt nước cũng phải rung động. Thỉnh thoảng, lại có mấy chục tiểu nữ hài của Phi Ngự tộc bay lượn trên không rồi tung những đóa hoa Sát Đặc đại biểu cho vinh dự xuống đầu của đội ngũ phía dưới, cánh hoa tung bay, khung cảnh vô cùng tráng lệ.

Trước ngực mỗi người còn đeo một chiếc huân chương sáng lấp lánh, đó là vật phẩm mà chỉ những người có tư cách anh hùng bậc 3 mới có và do quan lại Thủy Đô trao tặng. Ngoại trừ đại biểu vinh dự, nó còn rất hữu dụng. Những anh hùng có được huân chương anh hùng, cho dù đó là huân chương bậc 3 - loại thấp nhất - đều có thể được hưởng sự phục vụ cao cấp vượt quá hạn mức vốn có của cấp bậc bản thân cùng với chi phí cực thấp ở mọi nơi ăn chơi trong thành.

Mộ Dung Thiên đang tính xem tối nay liệu có nên dùng huân chương trước ngực này để lừa phỉnh mấy mỹ nữ Thủy Đô để kích tình một phen, để xem bọn họ có thật sự như nước hay không, nhưng đột nhiên tiếng

kèn trống phía trước chợt đổ dồn, Mộ Dung Thiên kinh ngạc nhìn theo...Đi kèm tiếng vó vang lên đều đặn là hai hàng bạch giáp kỵ sĩ hùng dũng oai vệ đầy khí phách xếp hàng ngang trước mặt đoàn người. Phương thức nghênh tiếp tối cao của Thủy Đô chia làm hai phương thức là “nghênh” và “tiếp”. “Nghênh” là đi thẳng đến nơi thuyền đỗ để nghênh đón, còn “tiếp” là tiếp nhận quý khách từ trong đội ngũ nghênh đón kia và cùng hộ tống tới điểm đến. Chào đón Mạch Khắc Tắc Nhĩ dĩ nhiên là dùng phương thức cao nhất.

Một người đứng ngay trong chính giữa đội kỵ sĩ liền điều khiển ma thú tiến lại gần, khi còn cách đoàn người khoảng mười thước thì nhảy xuống, sau đó thực hiện một nghi lễ tiêu chuẩn đầy ưu nhã của kỵ sĩ:

- Hội trưởng Kỵ Sĩ công hội Toa Phi, đại biểu cho Thủy Đô cùng tất cả dân chúng, xin hoan nghênh Long vương tới thăm với tất cả lòng tôn kính tối cao.

Toa Phi? Nghe thấy cái tên đó, Mộ Dung Thiên không khỏi nhìn theo, bởi vì nàng ta chính là nhị muội của Duy Đa Lợi Á, và cũng là kẻ chủ mưu trong âm mưu tranh quyền đoạt lợi này.

=====

Chú thích:

[1] Hà Nhân, Giải Nhân, Ngư Nhân, Vưu Nhân: Tộc tôm, cua, cá, mực

Hết hồi 265

270. Hồi 266: Vũ Hội

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 266: Vũ Hội

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Đó là một nữ tử vô cùng diễm lệ, với tướng mạo xinh xắn cổ hữu của Tinh Linh tộc, đôi mắt như vẽ, hàm răng trắng muốt, đôi môi đỏ hồng, làn da mềm mại trắng như tuyết. Nhưng không như những nữ Tinh Linh khác, nàng có một thân hình cao ráo và nẩy nở, phối hợp với đôi mắt phượng đầy quyến rũ, chúng càng khiến cho nàng trở nên cao sang đài các hơn. Mái tóc vàng rực rỡ được bó gọn ra sau bởi một sợi dây màu xanh biếc, khiến nàng trông nhanh nhẹn hoạt bát hẳn lên, vừa nhìn đã biết là bậc cân quốc tu mi, thẳng thắn và quyết đoán.

Mộ Dung Thiên từ trước tới giờ chưa từng nghĩ vị nữ tử vang danh bốn phương này lại là một kỵ sĩ, hơn nữa còn là hội trưởng Kỵ Sĩ công hội nữa. Từ lâu hắn đã nghe nói Toa Phi sinh hoạt rất tùy tiện, không rõ vì chuyện làm ăn hay chỉ thuần túy vì hưởng thụ mà nàng đã từng trải qua niềm vui cá nước với rất nhiều nam tử tại Thủy Đô cũng như những địa phương khác, tuy nhiên, từ phong cách hành xử khéo léo kia thì chẳng thể nào nhận ra đó là loại yêu phụ lăng lợ dâm đẳng được.

Còn có một điểm khá đặc biệt, Toa Phi là một vị ma pháp kỵ sĩ, điều đó có thể nhận ra được từ tiêu ký với thanh trường mâu được bao quanh bởi ba ngôi sao ở phía trên giáp tay của bộ giáp kỵ sĩ màu ngọc bích tuyệt đẹp kia. Ngôi sao đại biểu cho ma pháp sư, còn trường mâu lại nhấn mạnh thân phận kỵ sĩ của chủ nhân. Ma pháp kỵ sĩ và ma kỵ sĩ là hai chức nghiệp hoàn toàn khác biệt, ma kỵ sĩ là người lợi dụng ma đấu khí có thuộc tính để tiến hành chiến đấu, còn ma pháp kỵ sĩ lại lấy kỵ sĩ làm chủ, ma pháp kỹ năng làm phụ, hai chức nghiệp khác nhau ngay từ bản chất. Ma pháp kỵ sĩ có thể nói là hỗn hợp giữa ma pháp sư và kỵ sĩ, mọi người đều biết ma pháp sư là chức nghiệp có thể lực yếu ớt, trong khi đó, kỵ sĩ lại yêu cầu hoàn toàn trái ngược, cho nên những ma pháp sư tuyển chọn chức nghiệp kỵ sĩ rất hiếm hoi. Đối với Tinh Linh,

sự mất cân đối giữa thể lực và ma lực lại càng nghiêm trọng, với thể chất yếu ớt của bọn họ, lẽ ra nên phát huy sở trường mà tránh xa sở đoản mới phải, vậy mà Toa Phi dám tuyển chọn trở thành ma pháp kỳ sĩ, từ đó có thể thấy nàng khẳng định có chỗ hơn người.

Xác định xong chức nghiệp của nàng ta, vậy thì chỉ còn lại một việc, với một đại mỹ nữ hiếm có thế này, Mộ Dung Thiên không tránh khỏi phải xâm phạm một phen, bất kể nàng có là ai, chỉ cần chưa phải danh hoa có chủ là được. Bởi vậy, ánh mắt của hắn nhanh chóng quét một lượt lên thân hình mơn mớn và nóng bỏng dù nằm dưới lớp áo giáp vẫn không che giấu được. Hai ngọn ngọc phong cao vút, nếu như có thể trèo lên đó bằng chính đôi tay của mình, chắc hẳn cảm giác của người chinh phục sẽ rất tuyệt vời, đôi chân dài miên man kia trông thật đầy sức sống, không biết bao nhiêu nam nhân đã tận hưởng khoái lạc dưới sự kìm kẹp của nó, thật hâm mộ con ngựa dưới thân nàng ta, á, nàng ta nhìn lại kìa...

- Còn có các vị anh hùng dũng cảm hiên ngang chống trả hải tặc, xin được hiến dâng lòng kính trọng của ta với chư vị. Hy vọng mọi người sẽ có một thời gian vui vẻ tại Thủy Đô.

Toa Phi hoàn toàn không quên những quý khách khác, nàng nhiệt tình bày tỏ sự hoan nghênh.

Không biết có phải địa vị của Mộ Dung Thiên được đại biểu bởi vị trí của hắn ở trong đội ngũ và điều đó khiến cho Toa Phi cảm thấy hứng thú hay không, mà khi ánh mắt nàng đưa tới đó, dường như có dừng lại trên người hắn vài giây. Trong đôi mắt tuyệt trần ấy có chất chứa tình ý nóng bỏng, phảng phất như biết phóng điện khiến cho tên sắc lang đang cực kỳ hưng phấn, tinh trùng nhanh chóng xông lên não. Có lẽ vì Mộ Dung Thiên cùng mấy vị nam dũng sĩ trẻ tuổi đồng đạo ở phía sau không chịu nổi sức dụ hoặc đó, mà hơi thở đã bắt đầu trở nên gấp áp, mắt nhìn chằm chằm về phía Toa Phi.

Cơn đau kịch liệt khiến ý thức của Mộ Dung Thiên vốn đang tiến dần vào cảnh giới dâm dật liền phải quay về với thực tại, xoay đầu nhìn sang, hóa ra Đình Đình ở bên cạnh đang lẳng lặng véo đùi hắn một cách không thương tiếc. Mộ Dung Thiên cực kỳ bất mãn, dùng truyền âm thuật hỏi:

- Đình Đình tiểu thư, nàng làm gì vậy?

Đình Đình bực bội trả lời:

- Đan Ni Tư tiên sinh, ngài thích bao nhiêu mỹ nữ thì ta cũng không ý kiến, nhưng loại nữ nhân này tốt nhất là ngài đừng có lại gần, bởi vì ả rất có thể sẽ mang tới hiểm họa khó lường cho chúng ta. Thân là bí thư của ngài, ta không thể không nhắc nhở trước.

Kỳ thật, ở trên Thần Phong đại lục không có chức vụ cùng danh từ “bí thư”, đó là do Mộ Dung Thiên đề xuất, bởi vì tại ở tại Địa cầu, có rất nhiều “bí thư” đồng thời cũng kiêm luôn tình nhân của lão bản. Khi xưa sắc lang rất có hứng thú với mối quan hệ chủ tớ bất thường này, đồng thời cũng lấy đó làm một trong những mục tiêu phấn đấu của mình, cho nên hắn mới cấp cho Đình Đình cái thân phận đó, nghĩ tới bên mình còn có một bí thư xinh đẹp tài năng như vậy, hắn cảm thấy rất tự hào.

Mộ Dung Thiên gượng cười trả lời:

- Điều đó dĩ nhiên ta biết, chính vì ả ta là nữ nhân không thể coi thường nên ta mới phải nghiên cứu tử tế, trong đó bao gồm cả khuyết điểm thân thể của ả nữa. Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng mà!

Lý do đường hoàng của hắn khiến Đình Đình cũng phải bất lực, ở cạnh hắn một thời gian dài như vậy, nàng cũng dần dần hiểu ra, khi hắn trông thấy mỹ nữ mà không nhìn thêm vài cái thì e rằng còn khó hơn cả mèo thấy mỡ mà không động lòng, bởi vậy chỉ đành hạ bớt yêu cầu:

- Tóm lại, Đan Ni Tư tiên sinh, ngài lúc nào cũng phải giữ tỉnh táo, đừng quên hết mọi thứ đấy.

- Không đâu, không đâu...

Mộ Dung Thiên hàm hồ đáp ứng, ánh mắt lại đưa trở lại. Lúc này, hắn chợt phát hiện trong mắt vị bạch ngân kỳ sĩ cùng thuyền cũng đây về ái mộ, đối tượng lại chính là Toa Phi. Khi Phi Đa Lợi muốn hâm hại cô bé Tinh Linh kia, gã đã từng ra tay cứu giúp mặc dù thực lực hai bên chênh lệch khá lớn.

Toa Phi dường như cũng có chút ý tứ với vị kỳ sĩ anh tuấn này, khẽ nở nụ cười với y. Nếu như tiếng tăm của nàng nhị tiểu thư của Thiên Lý mục trường này là thật, vậy thì nụ cười đó nói không chừng là để truyền tải một ẩn ý ám muội nào đó.

Gương mặt của bạch ngân kị sĩ lập tức đỏ ra đến tận mang tai, vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác, không dám đối diện với ả ta, tuy nhiên mấy giây sau lại không nhịn nổi mà liếc mắt nhìn lại, bộ dạng đúng kiểu gà mờ trong tình trường. Toa Phỉ dường như rất có hứng thú với vị nam tử thiếu kinh nghiệm này, nụ cười càng thêm quyến rũ, ánh mắt của gã tựa như bị nam châm hút chặt, không thể nào dứt ra được nữa.

Mộ Dung Thiên rất có hảo cảm với gã kị sĩ đầy chính khí này, nay thấy gã vẫn còn đỏ mặt thì biết đây lại là một tên Vương lão ngũ [1] chưa yêu đương bao giờ, một nam nhân như vậy rất dễ sảy chân trong vũng lầy tình ái, Mộ Dung Thiên lo lắng gã bị Toa Phỉ - một ma nữ không hề thích hợp - hấp dẫn mà không dứt ra được, nên hắn có lòng tốt muốn giúp gã một phen. Hắn điều khiển hải thú tiến lại gần vỗ vai gã kị sĩ kia rồi nói:

- Nay, lão huynh.

Bạch ngân kị sĩ quay đầu lại, nhận ra đó là vị cao thủ trên thuyền từng một chiêu tiêu diệt Phi Đa Lợi, dẫn dắt mọi người qua cơn nguy khó, nên vội trả lời rất khách khí:

- Tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì không?

Mộ Dung Thiên hỏi:

- Lão huynh xưng hô thế nào?

- Bạch ngân kị sĩ Tập Gia Sở La Môn rất hân hạnh được quen biết tiên sinh.

Mộ Dung Thiên chưa từng nghe thấy cái tên đó, chỉ có điều trong tên có cả họ như vậy, địa vị khẳng định không phải thấp, có lẽ là nhi tử của nhà quyền quý ở một quốc gia nào đó. Từ kỹ năng kị sĩ thông dụng nhưng được sử dụng rất thuần thục mà gã đã thể hiện khi còn ở trên thuyền thì đã có thể nhận ra. Mộ Dung Thiên khách sáo một hồi, tự bịa ra một cái tên tùy ý để giới thiệu bản thân rồi mới đi vào vấn đề:

- Lão huynh thích ả ta?

Nói xong, hắn liền khẽ hát hàm về phía Toa Phỉ.

Tập Gia hiển nhiên không ngờ hắn lại đột ngột hỏi một câu như vậy, gương mặt vừa khôi phục bình thường thì lại đỏ lên, hai tay xua lia lịa, phủ nhận ngay:

- Không, không hề...

Nhưng thần tính ấy, động tác ấy, có bị mù cũng nhận ra là gã đã động lòng.

- Thật không?

Mộ Dung Thiên hỏi lại, đồng thời hắn khoác vai Tập Gia làm ra vẻ thân mật:

- Dù gì thì hai chúng ta đã từng kề vai chiến đấu, sống chết có nhau, tình như huynh đệ rồi, có gì mà phải ngại chứ?

Có lẽ tính cách gần gũi của Mộ Dung Thiên khiến Tập Gia can đảm hơn nhiều, gã ngập ngừng nói:

- Có....có một chút.

- Vậy lão huynh có biết ả là ai không?

- Tiểu thư Toa Phỉ, nghe nói là nhị tiểu thư của Thiên Lý mục trường, có điều hiện giờ mới biết nàng còn là hội trưởng Kỵ Sĩ công hội của Thủy Đô nữa, trẻ như vậy mà đã... quả là tài giỏi.

Tập Gia vừa nói, vẻ ngưỡng mộ trong mắt càng thêm sâu sắc.

Mộ Dung Thiên tiếp tục truy hỏi, tựa như tiểu Cường không bao giờ chết [2] vậy:

- Thế còn con người của ả như thế nào, lão huynh có hiểu rõ không?

Trong mắt Tập Gia đầy vẻ nghi hoặc, lắc lắc đầu:

- Ta từ Dạ quốc xa xôi tới đây lo công việc, lần đầu tới Thủy Đô nên cũng không rõ lắm, nhưng đã làm đến hội trưởng công hội có lẽ con người cũng không tệ. Kỵ sĩ chúng ta là một chức nghiệp đòi hỏi phải có phong độ nho nhã, cho dù là nữ tính cũng không ngoại lệ.

Dạ quốc là quốc gia nằm ở sát bờ phía đông của Thần Phong đại lục, có lẽ bởi nằm ở vị trí đặc biệt so với xích đạo nên quanh năm không mấy khi thấy ánh mặt trời, luôn luôn bị màn đêm bao phủ, cái tên Dạ quốc cũng do vậy mà có.

Về mặt Mộ Dung Thiên vô cùng nghiêm túc, hết như người lớn đang dạy bảo một đứa trẻ con không được nghịch điện:

- Lão huynh, ta phải nhắc nhở ngươi vài câu, Toa Phi là một nữ nhân vô cùng phóng đảng, có qua lại với ít nhất là một phần mười nam tử trẻ tuổi trong thành.

Vì để tăng cường hiệu quả, Mộ Dung Thiên cố ý phóng đại lên.

- Có qua lại?

- À, ý của ta là mối quan hệ đó vượt quá tình bằng hữu thông thường.

Sắc mặt Tập Gia có phần không tự nhiên, gãi khó mà chấp nhận nỗi sự thật đó:

- Có lẽ không phải đâu, nghi lễ kỵ sĩ của nàng ta tiêu rất đúng chuẩn thể kia, khẳng định đã được giáo dục một cách tử tế..

Mộ Dung Thiên ngắt lời:

- Trong tính cách mỗi người đều có mặt tốt và mặt xấu mà, mặc dù mặt xấu thông thường dưới sự kìm hãm của đạo đức sẽ không biểu hiện ra.

Mộ Dung Thiên lúc này bỗng nhiên trở thành một nhà tâm lý học đầy uyên bác:

- Huynh biết không, Toa Phi ngoại trừ phóng đảng ra, ả còn rất thích SM nữa!

Tập Gia lại càng thêm khó hiểu bởi danh từ mới:

- SM?

- Chính là bạo dâm ấy!

Mộ Dung Thiên bịa chuyện dọa dẫm:

- Nghe đồn, Toa Phi có một sở thích quái đản, ả thích ngược đãi nam nhân ở trên giường, ví dụ như trói bọn họ lại rồi dùng roi quất cho đến khi rách da rách thịt, máu chảy đầm đìa, toàn thân thương tích, người không ra người, quỷ không ra quỷ mới thôi. Còn chưa hết đâu, ả còn sát muối lên miệng vết thương của người bị hại, nghe một người bạn của Toa Phi tiết lộ, nam nhân càng kêu gào thảm thiết, ả lại càng thấy “khoái cảm”.

Hắn nói một câu, sắc mặt Tập Gia lại biến đổi thêm một phần, cuối cùng thì mặt không còn giọt máu. Mộ Dung Thiên vẫn chưa chịu dừng lại, tiếp tục chà đạp hình tượng của Toa Phi:

- Đáng sợ hơn nữa là, ả thích dùng một chiếc vòng sắt nhỏ để thắt chặt món “đồ chơi” của nam nhân lại, sau đó mới tiến hành kích thích nó, máu thì cứ dồn lên mà không rút đi được, cảm giác đó á, đúng là sống không bằng chết, chẹp chẹp.....

Tập Gia toát mồ hôi lạnh:

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa, chỉ nghe thôi đã thấy đáng sợ rồi! Tiên sinh, cảm ơn sự nhắc nhở của ngài.

Mộ Dung Thiên gật gật đầu tỏ ý hài lòng, mặt làm ra vẻ biết sai mà sửa mới là trẻ ngoan. Toa Phi chưa biết được hình tượng của mình đã bị Mộ Dung Thiên bôi nhọ hoàn toàn, vẫn còn đang không ngừng đá lông nheo về phía Tập Gia, khiến cho gã kỵ sĩ kia kinh hồn bạt vía.

Trong tiếng kèn trống, đội ngũ nghênh đón đã tới địa điểm tiếp đón của quan phương Thủy Đô, đám người Mộ Dung Thiên được thông báo, tối nay sẽ cử hành một vũ hội, đồng thời hoan nghênh tất cả anh hùng có mặt ở đây tham gia.

=====

Chú thích

[1] Vương lão ngũ: Ý chỉ nam nhân độc thân

[2] tiểu Cường không bao giờ chết: Ý chỉ con gián đập hoài không chết.

“Cường” ở vào thời cổ đại là chỉ loại trùng nhỏ có vỏ ngoài cứng cáp như một gạo, về sau ám chỉ cứng rắn, không chịu khuất phục, quật cường, ương ngạnh...tiểu cường (tức chương lang - con gián) là loài có sức sống mạnh mẽ, thể hình nhỏ nhắn, dài chừng 10-15mm, phân bố khắp nơi, theo thống kê, một con gián cái mỗi năm có thể sinh sản 100 vạn gián con.

Trong điện ảnh trung quốc, những nhân vật đánh hoài không chết cũng được gọi là “tiểu cường”, Châu Tinh Trì trong phim Trạng Sư Xảo Quyết cũng tự xưng bạn thân của hắn là “tiểu cường”.

Sau đây là những nguyên nhân tổng hợp mà loài gián được gọi là “tiểu cường” và được xem là sống dai, đập hoài không chết:

- 1 - Nó có lịch sử mấy tỷ năm, con người chỉ có mấy trăm vạn năm.
- 2 - Gián có hơn 3700 loài, ăn mọi thứ là hữu cơ.
- 3 - Có thể sống 30 giây trong dung dịch HCl 12mol/l cộng NaOH 18Mol/l.
- 4 - Có thể sống dưới nước 30 phút.
- 5 - Có thể sống rất lâu ở nhiệt độ 100*.
- 6 - Dùng vũ khí truyền thống (dép lê) để giết nó cần một lực 29.4 Newton.
- 7 - Tốc độ chậm hơn vận tốc người chạy một chút nhưng chưa bao gồm tốc độ leo tường thẳng đứng, ở dưới nước cũng như ở trên mặt đất.
- 8 - Sau khi đứt đầu, thân thể và đầu có thể sống mấy ngày, nguyên nhân chết cuối cùng là do đói.
- 9 - Nó có hệ thống thần kinh hình thang, nên sau khi mất đầu, vẫn có thể thông qua hệ thống thần kinh khắp nơi để điều khiển vận động và chức năng sinh lý.
- 10 - Có thể tồn tại ít nhất 10 phút trong môi trường gần giống chân không (ở ngoài vũ trụ).

Từng có một nhà sinh vật học nói, nếu như có một ngày thế giới xảy ra chiến tranh hạt nhân, tất cả sinh vật sẽ chết nhưng ngoại trừ gián, vì ở điều kiện bình thường, con người chỉ có thể chịu được lượng phóng xạ là 5rems, nếu tổng phúc xạ vượt quá 800 rems thì sẽ chết. Mà gián Đức có thể chịu được 9000 - 105000 rems, gián Mỹ có thể đến tận 967500 rems.

Hết hồi 266

271. Hồi 267: Tỷ Muội

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 267: Tỷ muội

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Màn đêm buông xuống, Mộ Dung Thiên trút bỏ trang phục chức nghiệp và thay một bộ lễ phục giản đơn, đứng trước gương trình diễn vài tư thế mà hắn tự cho là rất có sức hút nhất, sau đó thở dài, nói một cách đầy tự luyện:

- Đan Ni Tư à Đan Ni Tư, vì sao người lại phong độ đến vậy chứ? Ta quả thực rất lo lắng, vạn nhất yến hội tối nay có quá nhiều nữ tử bị người làm điên đảo thì sao đây? Hê hê...

Đình Đình đang đứng sau lưng giúp hắn chỉnh trang y phục nghe thấy giọng cười đắc ý đúng kiểu “cậu bé bút chì” [1] ấy thì suýt nữa phát nôn:

- Đan Ni Tư tiên sinh, làm ơn đi, ta còn chưa ăn tối đó.

Mộ Dung Thiên tỏ vẻ không vui:

- Đình Đình tiểu thư, nàng làm sao có thể mặt sát sự thật nhỉ, nói một câu thật lòng, chẳng lẽ hình tượng của ta trong lòng mỹ nữ không được đến 90 điểm hay sao?

Đình Đình bước ra phía trước, tử tế quan sát hồi lâu rồi trả lời đầy nghiêm túc:

- Không, ta cho rằng không hợp cách! Ngài nhìn cái mớ tóc bù xù trước trán này, đó không phải là phong cách của thân sĩ, nhất là với một yến hội xã giao chính quy như tối nay, rất dễ khiến các nữ nhân bị phản cảm.

Mộ Dung Thiên phủ quyết rất hùng hồn:

- Không, ta không cho rằng như vậy, đó gọi là thời trang, biết đâu chừng vì ta mà Thủy Đô sẽ nổi lên một trào lưu mới đó!

Mớ tóc kia là tên sắc lang từ khi đến đại lục đã nuôi dài tới tận bây giờ, hắn vẫn tự cho rằng đó là bộ phận đắt giá nhất trong kiểu tóc của mình, đương nhiên không thể chỉ vì một lễ hội mà cắt bỏ được.

- À...

Đình Đình cười nói:

- Vậy sao? Thế thì, bộ râu chưa cạo kia thì thế nào?

Mộ Dung Thiên đáp ngay:

- Ha ha, đó gọi là chứng chạc, chín chắn, không cạo được, không cạo được!

- Thế còn cái dây chuyền to tổ chẳng đeo trước ngực?

- Đấy gọi là phong cách!

- Được rồi, Đan Ni Tư tiên sinh, câu hỏi cuối cùng, khóa quần của ngài sao lại chưa kéo lên.

- Đó là...

Mộ Dung Thiên trả lời theo quán tính, sau đó hắn phát hiện ra sự tình khác hẳn trong tưởng tượng, chỉ đành gãi đầu ngại ngùng:

- Đó là chẳng may, chẳng may thôi, hì hì...

Đình Đình cười “phì” một tiếng, có lẽ Mộ Dung Thiên trông thấy loại trang phục dạo phố đang lưu hành tại Thủy Đô của nhóm người được gọi là “lãng nhân” rất được nữ tử hoan nghênh, thế nên hắn mới nổi hứng muốn chơi trội một phen, hằng mong yến hội tối nay sẽ thu hút được sự chú ý của vài muội muội, nào ngờ trang phục lại không phù hợp với buổi tiệc, vậy mà sống chết không chịu thừa nhận.

Bị nàng chế giễu, Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng nên lập tức định phục thù. Vào lúc này đây, trong bộ trang phục lễ hội rực rỡ, trông Đình Đình càng thêm thon thả và quyến rũ, hắn nói với giọng đầy si mê:

- Đình Đình tiểu thư, từ giờ tới yến hội còn tận hai mươi phút nữa, nàng xem...

Vừa nói, ánh mắt của hần vừa đưa sang chiếc giường lớn mềm mại đầy lãng mạn, vì lần tình tự lúc trước trên thuyền bị cắt ngang nên Mộ Dung Thiên vẫn luôn ám ức trong lòng, định bụng có cơ hội sẽ đòi lại, buổi tối là thời gian sẵn gái nên Mộ Dung Thiên dự định sẽ ra tay trước.

Đôi mắt phượng của Đình Đình đầy vẻ bồn chồn:

- Chẳng lẽ Đan Ni Tư tiên sinh cho rằng mình chỉ được có hai mươi phút thôi sao?

- Phì phì phì, ta là ai chứ?

Việc quan hệ đến tôn nghiêm của nam nhân, Mộ Dung Thiên tất nhiên tuyệt đối phủ nhận, đương nhiên hần còn chưa muốn buông tha con mồi đã sắp nằm trong tay, nên cười gian tà, nói:

- Ý ta là, nhân tiện hai mươi phút đó, chúng ta làm nóng “hạ thân” cái đã, hê hê...

Xét về vô lại và mặt dày, vĩnh viễn không có ai là đối thủ của gã này, dù Đình Đình có thông minh cỡ nào cũng không có biện pháp, bởi vậy chỉ đành phản kháng lấy lệ rồi để mặc hần bé lên giường. Nhìn động tác vì thèm khát mà lộ vẻ dã man của hần, nàng rất lo lắng lễ phục tối nay của mình liệu có ra đi trước khi được dùng tới không.

- Leng keng! Leng keng...

Tiếng chuông báo hiệu có khách tới đột nhiên vang lên, âm thanh đó lọt vào tai Mộ Dung Thiên chẳng khác gì tiếng gọi hồn của địa ngục, tên sắc lang bức bối đến mức nội tiết tố gần như mất cân bằng, ối trời ơi, nếu cứ thế này, lão tử phải dùng đến loại thuốc do mình sản xuất mất!

Mở cửa ra, những từ ngữ thô tục đã được tên sắc lang chuẩn bị sẵn để oanh tạc vị khách không mời mà tới này, nhưng hần chưa kịp phun ra thì chúng đã tan thành mây khói, bởi vì người xuất hiện ở ngoài cửa là một vị đại mỹ nữ. Đối với mỹ nữ, từ trước tới nay tên sắc lang chưa bao giờ giận dữ nổi, hơn nữa, một vị trí nào đó trên người mỹ nữ quả thực rất lớn. Thói quen quan sát của Mộ Dung Thiên trước giờ là mặt, ngực, hông, eo, đùi, thế nhưng thói quen bất biến đó hôm nay lại bị phá vỡ bởi vì địa phương kia quá đột xuất, quá nổi bật, nhất là dưới tác dụng của bộ váy lễ phục thắt eo cao bó sát thân màu xanh da trời. Nếu mượn lời của lão tam Triệu Kính hồi còn ở ký túc xá, thì phải gọi đó là “sóng dâng cuộn cuộn, sóng sánh không ngừng”. Mộ Dung Thiên dám đảm bảo, ánh mắt của bất cứ một nam nhân bình thường nào cũng sẽ rơi ngay vào đó, còn bản thân hần thì còn tiến bộ hơn một bậc, ngoại trừ ánh mắt ra, hần còn muốn đặt cả bàn tay lên đó nữa.

Bị ánh mắt của đối phương xâm phạm một cách trắng trợn như thế thì không một nữ nhân nào có thể chịu nổi, đối phương có phần giận dữ:

- Tiên sinh...

Mộ Dung Thiên lúc này mới cảm thấy mình làm vậy là có phần thất lễ, hần liền ngược đầu lên, đập vào mắt hần là một khuôn mặt nữ tử xinh xắn, mái tóc, cặp mắt, làn da đều đen nhánh một cách dị thường, trông hết như cảnh trời đêm, ánh sáng phản xạ qua đôi mắt ấy tựa như hai vì sao đang lấp lánh, trông thật linh động và đầy trí tuệ, cộng thêm với đôi tai nhọn hoắt giống như của Tinh Linh, mọi người đều biết đó là tiêu chí độc nhất vô nhị của tộc Dạ Xoa. Mái tóc dài đen nhánh, hoàn toàn đủ khiến nàng trở thành nữ nhân vật chính trong mục quảng cáo dầu gội đầu kia, được xõa sang hai bên và tách đôi tại vị trí đôi tai, vừa vắn che ngang bờ ngực. Không biết nữ tử có phải muốn dùng đó để che đậy đôi gò bồng đảo kiêu ngạo ấy hay không, nhưng rõ ràng nó hoàn toàn vô ích, thật ứng với một câu - càng che càng lộ.

Nữ tử ấy hiển nhiên đã mười lăm mười sáu tuổi, toàn thân đều toát lên vẻ mỹ hoặc, phía dưới môi lại có một nốt ruồi duyên cang tồ điểm thêm sức quyến rũ của nàng. Mộ Dung Thiên lập tức nhớ tới Bích Dạ, bởi vì khí chất của hai người rất giống nhau, chỉ có điều, nữ tử trước mặt này trưởng thành và chín chắn hơn chút ít. Bích Dạ bề ngoài thì trầm ổn, nhưng thật ra lại có tính cách hiếu động, nàng là người rất thích quậy phá.

Trên tay nữ tử còn đang ôm một nữ Tinh Linh bé nhỏ, Mộ Dung Thiên thấy vậy thì sự kích động lập tức giảm đi một nửa, đối với những nữ nhân đã có chồng, từ trước tới giờ hần đều không hứng thú lắm, tuy

nhân tên sắc lang nhanh chóng kinh ngạc phát hiện ra, tiểu Tinh Linh chính là đứa trẻ có mẫu thân bị Phi Đa Lợi sát hại trên đường tới Thủy Đô.

- Hừ.....chỉ là một tên sắc lang thôi sao?

Đúng lúc Mộ Dung Thiên đang cẩn thận xác nhận lại xem đó có phải là Tinh Linh đáng thương đã bị mất đi mẫu thân hay không, chợt phía trước lại vang lên tiếng cười khẩy truyền tới, đối phương tựa hồ không định che giấu sự khinh bỉ của mình dành cho hắn, mặc dù thanh âm không lớn nhưng cũng đủ để lọt vào tai người khác một cách rõ ràng.

Mộ Dung Thiên vô thức nhìn về hướng phát ra âm thanh, sau đó hắn trông thấy một nữ tử nữa đang đứng phía sau, nhỏ tuổi hơn đôi chút, khoảng chừng ngang với Mộ Dung Thiên. Vẫn mái tóc dài cùng đôi mắt đen nhánh minh chứng cho thân phận của Dạ Xoa tộc, nhưng kỳ quái là làn da của nữ tử này lại trắng tinh như ngọc, mềm mại mịn màng. Dạ Xoa tộc luôn lấy sự thô kệch và khỏe khoắn làm chủ, không ai có một nước da giống Tinh Linh như vậy, bởi thế nên mới thật là kỳ quái. Nàng ta cũng mặc một bộ lễ phục nhưng là màu xanh ngọc, rất phù hợp với khí chất tươi trẻ hoạt bát của chủ nhân. Không ngoại lệ, ánh mắt Mộ Dung Thiên vẫn lần lượt dạo qua khuôn mặt xinh xắn, bờ mông tròn trịa, vòng eo thon thả cùng cặp giò như người mẫu của nàng, tất cả đều có thể chấm 95 điểm, nhất là nàng lại đầy sức sống thế kia. Lần thứ hai hắn phá vỡ thói quen tốt đẹp của mình, bộ ngực là nơi cuối cùng hắn để mắt tới, bởi lẽ nơi đó thật chẳng có gì nổi bật, nếu nói như một nhà toán học, đó là số thứ “n” sau dấu phẩy, có thể bỏ qua không tính tới. Nhìn bất cứ một vị trí nào trên người nàng cũng đều không giống một nữ hài phát triển chưa đầy đủ, dường như ông trời cố tình trêu chọc nàng ta vậy.

Mộ Dung Thiên không bận tâm với việc người ta gọi mình là sắc lang, nhưng tiền đề là không được gọi trước mặt một nữ nhân xinh đẹp, hắn cảm thấy rất mất mặt nên muốn phản kích, ánh mắt dừng lại vài giây trên bộ ngực của nữ tử áo lục rồi đột ngột thu về, mặt đầy vẻ coi thường, lại còn cố ý thở dài, dường như đang nuối tiếc vì điều gì đó.

Có những lúc, sự chế nhạo thâm lạnh còn có tác dụng hơn là nói toạc hắn ra, nữ tử áo lục hiển nhiên là một người thông minh, lập tức hiểu ra hàm ý trong ánh mắt và tiếng thở dài của Mộ Dung Thiên, nàng nhảy dựng lên như một con mèo bị dẫm phải đuôi, giận đến mức toàn thân run lên:

- Người...người...người...

- Cách Lôi Lâm, không được vô lễ với quý khách.

Nữ tử áo lam kịp thời ra mặt hòa giải.

Mộ Dung Thiên không thèm để tâm, xoay người sang phía nữ tử áo lam, hỏi một cách lễ mạo:

- Rất vinh hạnh khi được gặp, không biết vị tiểu thư mỹ lệ này xưng hô thế nào?

Trong ấn tượng, hắn và nàng chưa từng gặp mặt, bởi vậy nên tên sắc lang bắt đầu phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình, thậm chí, chẳng lẽ sự tích anh hùng của mình đã truyền đi khắp Thủy Đô, khiến cho vị mỹ nữ này hâm mộ mà tìm tới. Cơ hội hiếm có, cơ hội hiếm có a, xem ra bữa khuya tối nay có khả quan rồi. Cách Lôi Lâm, Mộ Dung Thiên đột nhiên bình tĩnh, không phải là tam muội của Duy Đa Lợi Á, vị được sư cũng sở trường về nghiên cứu và chế tạo thuốc hay sao? Nếu vậy, người dám dùng khẩu khí đó nói chuyện với nàng ta là...

- Duy Đa Lợi Á?

Mộ Dung Thiên thất thanh kêu lên.

Nữ tử áo lam mỉm cười:

- Tiên sinh, buổi tối tốt lành, ta tới để mời tiên sinh cùng đi tham gia lễ hội.

Mộ Dung Thiên nhìn Duy Đa Lợi Á, hai mắt trợn trừng, hắn không thể nào liên hệ đại mỹ nữ thành thực mỹ lệ và đầy phong tình này với vị ngâm du thi nhân xinh xắn hoạt bát kia với nhau. Lại còn nốt ruồi duyên phía dưới môi nữa, hóa trang để có thêm một nốt ruồi không có gì kỳ quái, nhưng muốn giấu nó đi lại chẳng phải chuyện dễ dàng, bởi vậy Mộ Dung Thiên mới không nhận ra ngay được.

- Hóa ra không chỉ là một tên sắc lang mà còn là một kẻ ngốc, vậy mà tỷ tỷ còn nói hắn thông minh lắm.

Cách Lôi Lâm không bỏ lỡ thời cơ châm chọc, từ khi biết thân phận của nàng ta, Mộ Dung Thiên cũng không nở phản kích nữa, vuốt mặt cũng phải nể mũi, Duy Đa Lợi Á đang ở bên cạnh, nếu cứ so đo tính toán với nàng thì không khỏi mất hết phong độ của mình.

- Là ai vậy?

Vừa hay, lúc này Đình Đình cũng từ trong phòng đi ra, nàng chỉnh lý y phục một cách vội vàng nên khó tránh khỏi có chút xộc xệch, lại thêm khuôn mặt đỏ rực kia càng tố cáo cho mọi người biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

- Hì, không phải như mọi người tưởng tượng đâu.

Mộ Dung Thiên vội vàng giải thích, song càng nói thì càng thêm mờ ám, từ vẻ bên lên trên gương mặt của Cách Lôi Lâm và Duy Đa Lợi Á đã cho thấy rõ điều đó.

- Hóa ra tiên sinh đã có hẹn với giai nhân, vậy chúng ta xin đi trước, hẹn tối nay gặp lại.

Duy Đa Lợi Á mỉm cười rồi nhẹ nhàng bước đi.

Cách Lôi Lâm vội vàng chạy theo, không quên buông lại một câu lạnh lùng:

- Còn một việc nữa, đừng quên kéo khóa quần lên.

Mộ Dung Thiên:

-

=====

Chú thích

[1] Cậu bé bút chì Shin: Một nhân vật truyện tranh Nhật Bản của tác giả Yoshito Usui, với tính cách hiếu động, hay quậy phá và rất vô sỉ.

Hết hồi 267

272. Hồi 268: Quỷ Đói

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 268: Quỷ Đói

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên chán nản ngồi trong một góc khuất tại vũ hội, sự thật luôn trái ngược với những mong ước tốt đẹp, kế hoạch liệp diễm đã bị phá sản một cách tàn khốc.

Yến hội tại Thủy Đô được phân làm hai hạng căn cứ theo địa vị của khách mời, tiêu chí phân chia cũng tương tự như đẳng cấp trong chức nghiệp của ma pháp sư, địa vị của ma pháp sư tại Thủy Đô cũng rất cao. Nguyệt hạng là những danh nhân thuộc giới thượng lưu của xã hội hoặc những người có liên quan đến thương nghiệp, Tinh hạng là những người có chút danh tiếng và những vị khách từ xa tới. Những người anh dũng chống hải tặc trên đường tới Thủy Đô và được trao huân chương anh hùng dĩ nhiên là thuộc hạng thứ hai; tuy nhiên, Mộ Dung Thiên là một ngoại lệ. Vì có quan hệ đặc thù với Duy Đa Lợi Á, nên hắn được

đặc cách cho phép vào Nguyệt hạ yến hội, cũng chính vì vậy mới tạo thành tình huống khó xử như hiện giờ, bởi lẽ những người ở đây không quyền quý thì cũng giàu sang, hoặc là danh tiếng nổi như cồn, ít nhất cũng là những thanh niên hào kiệt của các gia tộc, chỉ riêng Mộ Dung Thiên bất kể sự huy hoàng của gia tộc, bối cảnh chính trị, địa vị xã hội hay danh tiếng bản thân đều không có chút gì nổi bật.

Vốn dĩ, tiêu diệt được Phi Đa Lợi ở trên biển cũng có thể coi là một chuyện khá là vang động, tuy nhiên nó hoàn toàn bị ánh hào quang của Long vương che mất, nên khiến chuyện đó chẳng mấy ai biết tới. Trong yến hội, mỗi người đều có tiêu chí để biểu hiện thân phận của mình, mọi người chỉ thấy được thân phận ma võ sĩ cấp D của Mộ Dung Thiên, nên đương nhiên không để ý vào mắt. Vì vậy mà tên sắc lang bị đối đãi rất lạnh nhạt, thậm chí tiết mục náo nhiệt nhất của yến hội là khiêu vũ cũng chẳng có bất cứ nữ tử nào đến mời nhảy, đồng thời, hắn cũng không mời được một nữ tử nào. Trái lại, Tạp Gia tuổi trẻ tài cao, cộng với bề ngoài anh tuấn lại rất được hoan nghênh, gần như không có thời gian để nghỉ ngơi. Một kỵ sĩ rất khó lòng từ chối lời mời của các nữ sĩ dù với bất cứ lý do gì, bởi lẽ như vậy sẽ tỏ ra không có phong độ. Ở một phương diện khác, có thể thấy được tại Thủy Đô này, gia tộc Sở La Môn cũng khá là có tiếng.

Hai người Đình Đình và Khiết Tây Tạp đều ở trong Tinh hạ yến hội nên không thể bầu bạn, vì hoàn toàn bị cô độc nên Mộ Dung Thiên chẳng có chút hứng thú nào, chỉ đành bực bội cầm đầu vào ăn, chỉ tiếc là đồ ăn tại đây không hề khiến hắn hài lòng. Bởi đất đai hiếm hoi nên thực phẩm chủ yếu là hải sản, nhất là sau sự kiện cây trồng chậm phát triển, ngay cả những loại lương thực phổ biến nhất trên lục địa thì ở đây cũng đắt kinh lên được, bình dân phổ thông không thể mua nổi. Lợi nhuận kén khắt khiến những thương nhân nhìn thấy thời cơ đều chạy theo nghề cung ứng lương thực cho Thủy Đô, mặc dù lương cây trồng tại các quốc gia hải dương không nhiều nhận gì, nhưng thực phẩm để tiếp đãi khách khứa trong Nguyệt hạ yến hội dĩ nhiên vẫn thuộc loại thực vật. Đối với một người vốn là con dân của Lam Nguyệt đế quốc, đồ ăn thực vật là chuyện thường ngày ở huyện như Mộ Dung Thiên, dĩ nhiên không hứng thú gì với mấy món này, hắn hoàn toàn chỉ dùng để phát tiết sự bực dọc trong người, đáng ăn cực kỳ bất nhã khiến người khác càng thêm coi thường, tại Nguyệt hạ yến hội, người không có kỵ gì đến phong độ và hình tượng như hắn quả là hiếm thấy.

Nói một cách nghiêm túc, Mộ Dung Thiên chỉ cô độc chứ không hề đơn độc, ngồi cạnh hắn ở trong góc phòng còn có một đồng đạo nữa, với tình huống hiện giờ, cho dù gặp được con chó hay con mèo thì hắn cũng phải lôi vào để giải khuây, vậy mà đối với vị đồng đạo kia thì hắn cũng đành bó tay, bởi lẽ đó là một lão đầu. Một lão đầu với hai mắt nhắm tịt, mặt thì vênh lên tựa như tất cả mọi người trên thế giới này đều nợ tiền lão vậy. Tuy nhiên, không phải vì lão không có thân phận mà bị ghẻ lạnh, trái lại, tất cả khách khứa đều tỏ ra rất tôn kính với lão, vẻ mặt cứng nhắc còn hơn cả hòn đá trong nhà xí khiến người ta dễ dàng liên tưởng đến chức nghiệp của lão - giáo sĩ.

Tế ty (giáo sĩ) là một chức nghiệp thân cận với thần linh hơn cả thánh kỵ sĩ, đồng thời cũng là chức nghiệp nhàm chán nhất ở trên đại lục. Không biết có phải là vì ngày nào cũng phải tiếp thu giáo hóa về lòng tín ngưỡng thành kính bất biến hay không mà càng ngày những vị tế ty cấp cao lại càng nghiêm túc. Vị tế ty ngồi bên cạnh này đã đạt đến thánh ngôn, cũng chính là Thánh cấp theo tiêu chuẩn phân chia thông dụng - đại tế ty Hoa Sử. Dù cho Mộ Dung Thiên gợi chuyện bằng đủ mọi cách, lão cũng ngồi im như hóa đá, chỉ trả lời vài câu cho phải phép. Tế ty là người đã được tiếp thu những giáo lý thần thánh nên có một quan niệm thâm căn cố đế rằng chúng sinh đều bình đẳng, bởi thế nên thông thường họ đều không tỏ vẻ làm cao, nhất là những vị tế ty có cấp bậc cao và thấu hiểu sức mạnh thần thánh sâu sắc. Chỉ có điều, bọn họ cũng không giỏi trong việc giao tiếp, phần lớn thời gian đều dùng để mình tưởng, nếu như không phải Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ đại giá quang lâm nên bắt buộc phải có mặt cho đủ lễ nghi, vậy thì lão căn bản đã không xuất hiện trong yến hội này rồi. Mặc dù không phải Hoa Sử phớt lờ Mộ Dung Thiên, cũng không phải vì hắn quấy rối liên tục mà tức giận, nhưng lão cũng chỉ trả lời những câu rất ngắn gọn như “phải”, “không”...

Sau bao lần thử tìm cách giao lưu với Hoa Sử nhưng bất thành, Mộ Dung Thiên cảm thấy thật thất bại, nếu không phải thỉnh thoảng lão vẫn trả lời dăm ba câu, có lẽ Mộ Dung Thiên sẽ hoài nghi không biết lão có còn sống hay không. Thậm chí, hắn còn muốn kể vài câu chuyện tiêu lâm bậy bạ để xem vị tế ty cổ hủ còn hơn một lão hủ nho này sẽ có phản ứng gì, nhưng vì nghĩ lão nhân gia tuổi tác đã cao, sợ rằng sẽ không chịu nổi sự kích thích có cường độ cao đó mà nguy hiểm đến tính mạng, nên hắn mới lại thôi. Trái lại, rất nhiều tân khách phải nhìn Mộ Dung Thiên bằng con mắt khác, mặc dù tế ty rất thân thiện, nhưng là người

thân cận với thánh thần, dĩ nhiên phải có khí chất khiến người khác phải tôn kính, vậy mà không ngờ một ma võ sĩ cấp D nhỏ nhoi như Mộ Dung Thiên lại dám liên tục quấy rối vị thánh ngôn tế ty này.

Thật ra, Mộ Dung Thiên cũng không hề biết lão đầu ăn mặc giản dị, tướng mạo xấu xí kia là một thánh ngôn tế ty, lúc trước, khi người chủ trì lễ hội giới thiệu, hắn còn đang tập trung sự chú ý vào mông với ngực của các nữ nhân, tên là về sau mới hỏi, hắn chỉ nghĩ đó là một lão đầu bình thường cho nên hành vi cực kỳ lấc xấc, thấy Hoa Sử vẫn không chịu mở mắt ra, hắn lầm bầm:

- Hóa thạch đúng là hóa thạch [1], người cũng như tên.

Có thể Hoa Sử chưa từng nghe thấy danh từ đó, cũng có thể lão có một tấm lòng rộng lượng bao dung nên chỉ khẽ gật đầu, ngay cả một từ “phải” cũng không thêm nói. Mộ Dung Thiên cảm thấy thật chán nản, cuối cùng cũng phải hoàn toàn bỏ cuộc, tập trung tinh lực dư thừa vào đồ ăn thức uống do những người hầu mang tới. Hắn vừa ăn uống nhồm nhoàm vừa ngắm nghía những nam nữ đang dần tiến vào cao trào trong sân, nhưng lại càng thấy nhàm chán. Đáng tiếc, lễ hội không thể bỏ về giữa chừng, bởi lẽ đó là hành vi không giữ thể diện cho chủ nhân, mà lễ hội này do quan lại Thủy Đô tổ chức, Mộ Dung Thiên tất nhiên không thể không nể mặt.

Đối với nam nhân, dĩ nhiên hắn chẳng có hứng thú gì, vậy nên ánh mắt của hắn đa phần tập trung trên người những nữ nhân, có sức hút nhất dĩ nhiên không ai khác ngoài hai tỷ muội Duy Đa Lợi Á và Toa Phi. Tỷ tỷ Duy Đa Lợi Á với bộ lễ phục thắt eo cao bó sát thân màu xanh da trời, khí chất trang nhã và thành thực, rất có khả năng là người kế nhiệm Thiên Lý mục trường, những người mời nhảy nhiều không xuể. Còn Toa Phi đã trút bỏ trang phục kỳ sĩ lấm liệt ban ngày, thay vào đó là một bộ váy ngắn màu đỏ tươi, thân hình tuyệt mỹ được thể hiện hoàn toàn mỗi trong mỗi lần xoay chuyển theo điệu nhạc, nóng bỏng và gợi cảm. Bởi vẻ quyến rũ cộng với việc không từ chối một ai, nên nàng đã trở thành tiêu điểm của lễ hội, thậm chí còn nổi trội hơn cả Duy Đa Lợi Á.

Theo Mộ Dung Thiên được biết, phụ thân của Duy Đa Lợi Á, chủ nhân của Thiên Lý mục trường - Ca Lạp Đế Ngõa - là người Dạ Xoa tộc, còn mẫu thân A Phổ Nhĩ Ny lại là một Tinh Linh. Trên đại lục, sự kết hợp giữa Dạ Xoa tộc và Tinh Linh tộc rất hiếm thấy, bởi lẽ một chủng tộc được cho rằng mang trong mình dòng máu cao quý, nơi sản sinh ra nhiều ma pháp sư thiên tài và yêu chuộng hòa bình như Tinh Linh tộc, bọn họ rất ghét tính tranh cường, hiếu thắng và luôn thích dùng bạo lực để giải quyết vấn đề của Dạ Xoa tộc. Tương tự, Dạ Xoa tộc cũng rất bài xích Tinh Linh - một chủng tộc có tố chất thân thể yếu đuối, nếu kết hợp, cả hai sẽ chịu sự thóa mạ của chính chủng tộc mình, nhất là với người có danh tiếng nhất định trong chủng tộc như Ca Lạp Đế Ngõa và A Phổ Nhĩ Ny, có điều cuối cùng bọn họ vẫn vượt qua muôn vàn trở ngại để đến được với nhau.

Sự kết hợp chủng tộc hiếm có trong lịch sử đại lục đã sinh ra một kết quả không ai ngờ tới, Duy Đa Lợi Á kế thừa đặc điểm bên ngoài của Dạ Xoa tộc, phụ thân Ca Lạp Đế Ngõa, nhưng sự thật, cuối cùng nàng lại trở thành một ma pháp sư với thể chất xuất chúng. Toa Phi nhìn bề ngoài hoàn toàn là một Tinh Linh, lẽ ra phải là một ma pháp sư nhưng nàng lại có thiên phú ưu tú về phương diện kỳ sĩ, trái lại, ma pháp chẳng có chút thành tựu nào, rõ ràng đó là do huyết thống của Dạ Xoa tộc gây ra. Còn như Cách Lôi Lâm, nàng hoàn toàn là sản phẩm hỗn hợp của cả hai chủng tộc, có tóc đen mắt đen của Dạ Xoa tộc, làn da trắng trẻo mịn màng của Tinh Linh, tai dài và nhọn hơn người thường nhưng vẫn chưa thể bằng được Tinh Linh. Về mặt thể chất, nàng không nghiêng về bên nào như hai vị tỷ tỷ, mà ở trạng thái cân bằng, không phân cao thấp. Điều càng khiến người khác kinh ngạc hơn là thiên phú được sự có thể nói là thiên tài, khả năng nhận thức được vật cùng độ miễn cảm đều gần 2000, nàng cũng rất có hứng thú với phương diện đó, nên cuối cùng không lựa chọn ma pháp sư hay kỳ sĩ theo lẽ thường, mà lại lấy được sự làm chức nghiệp chính, tuy tuổi còn trẻ, song đã đạt đến cấp tông sư. Ba tỷ muội hoa đó cũng trở thành điểm sáng tại Thủy Đô, là chủ đề luôn được dân chúng bàn tán sôi nổi.

Nhưng kỳ quái là, Mộ Dung Thiên không hề phát hiện thấy thân hình Cách Lôi Lâm trong sân khiêu vũ, căn cứ vào mức độ được hoan nghênh của hai vị tỷ tỷ, nàng ta cũng không thua kém chút nào mới phải, Mộ Dung Thiên mang theo lòng hiếu kỳ quét mắt khắp một vòng quanh lễ hội, song chẳng thu hoạch được gì. Đúng lúc Mộ Dung Thiên cho rằng nữ hài hoạt bát vừa gặp mặt đã vô lễ với mình đã ra về từ lâu, chợt từ sau lưng truyền lại thanh âm khiến Mộ Dung Thiên giật nảy mình, khẩu khí đầy trào phúng đó khiến hắn ngay lập tức đoán ra là ai, quay đầu lại, hiển nhiên trông thấy Cách Lôi Lâm đang nhìn mình đầy chế nhạo.

Mộ Dung Thiên không để bận tay, buông chiếc khay xuống đồng thời tiện tay dùng ống tay của lễ phục chùi miệng, cầm một miếng bánh mật chấm vào nước hoa quả rồi đưa tới:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, có muốn thử một miếng không, mùi vị rất tuyệt đó!

- Này, ai cũng biết bánh mật không dùng để chấm nước hoa quả, người làm ơn có chút thưởng thức có được không?

Cách Lôi Lâm bắt lỗi Mộ Dung Thiên trước tiên, sau đó chỉ vào miếng bánh đã khuyết một góc nói với vẻ kinh tởm:

- Hơn nữa, làm gì có ai tặng đồ mình ăn thừa cho người khác chứ?

Mộ Dung Thiên ngậy người ra, rồi cười nhạo:

- Đúng vậy, có đạo lý, nàng thật là thông minh, vậy mà cũng nghĩ ra được.

- Làm ơn đi, đó chỉ là thưởng thức thôi, hiểu không?

Cách Lôi Lâm gần như muốn chết ngất, đồng thời nàng phát hiện ra, người này hoàn toàn trái ngược với những gì tỷ tỷ Duy Đa Lợi Á đã miêu tả.

=====

Chú thích:

[1] Hoa Sứ () và Hóa Thạch () trong tiếng Trung phát âm đều là (HuaShi)

Hết hồi 268

273. Hồi 269: Ma Quỷ

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 269: Ma Quỷ

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Quan hệ giữa Cách Lôi Lâm và tỷ tỷ Duy Đa Lợi Á từ trước tới nay vẫn rất tốt, khi nghe nói tỷ tỷ giữa đường gặp nguy hiểm, nhưng lại có một vị cường giả xuất hiện, người đó vốn không nổi bật, song đột nhiên xuất hiện và giết chết Phi Đa Lợi, dẫn dắt mọi người vượt qua cơn nguy hiểm bằng sự chỉ huy anh minh quyết đoán, dễ dàng phát hiện ra thân phận cùng kế hoạch kín kẽ của mình. Tỷ tỷ Duy Đa Lợi Á vốn rất ít khi khen người khác, vậy mà lại khen ngợi người này hết lời, nói hần rất bình tĩnh, thông minh, suy nghĩ sắc bén, kẻ sách vụn toàn dù rằng hần chỉ là một ma võ sĩ cấp D, điều đó khiến nàng tiểu thư Cách Lôi Lâm còn chưa hết tính trẻ con này vô cùng hứng thú, bởi vậy nên nàng mới định đến thăm để xem Mộ Dung Thiên có thần kỳ đúng như vậy không, chỉ có điều kết quả lại quá sức thất vọng, ngoại trừ một đồng khuyết điểm ra, hần chẳng có gì sất. Cách Lôi Lâm thật không thể tưởng tượng được, vị tỷ tỷ tài năng của mình lại hết lòng khen ngợi một tên sắc lang, một gã ngốc, một tên quỷ đói đó chứ; đương nhiên ngoài những điều đó ra, nàng còn có mục đích khác.

- Hi hi, Cách Lôi Lâm tiểu thư, chẳng lẽ nàng không nhận ra ta chỉ đang nói đùa thôi sao.

Mộ Dung Thiên rút miếng bánh lại, bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm, mặc dù đồ ăn không ngon lắm nhưng sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tâm tình của hần rất sáng khoái.

- Nói đùa?

Cách Lôi Lâm cố gắng kìm nén cơn kích động muốn cho hắn một trận xuống, rồi nói tiếp:

- Câu nói đùa chẳng hay ho chút nào.

Nghĩ lại vừa rồi mình còn nghiêm túc giáo huấn hắn, Cách Lôi Lâm lại thấy cực kỳ tức giận, đồng thời còn cảm thấy Mộ Dung Thiên diễn kịch y như thật vậy.

Mộ Dung Thiên không để tâm đến gương mặt gần như méo mó vì tức giận của nàng, hắn mỉm cười nói tiếp:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, xin hỏi một câu, trước kia chúng ta đã gặp nhau chưa? Ý ta muốn nói là trước khi tới quý địa ấy.

Về mặt Cách Lôi Lâm bắt đầu cứng nhắc hết như Hoa Sứ, cách trả lời cũng giản đơn y hệt:

- Chưa!

- Nếu vậy, ta thật không hiểu được, vì sao hình như nàng rất có ác cảm với ta vậy. Hi hi...

- Bởi vì ta ghét bộ dạng vô lại háo sắc của ngươi!

Cách Lôi Lâm cũng thật thẳng thắn, chẳng để lại cho hắn chút sĩ diện nào, thật ra, lý do của nàng cũng không phải hoàn toàn như vậy, điều quan trọng hơn chính là ở chỗ, chẳng mấy khi một người ít có hứng thú với những gì không phải được vật như nàng lại sinh lòng hiếu kỳ với ai đó, vậy mà người đó lại khiến nàng vô cùng thất vọng.

- Vậy ư, lúc ấy ta chỉ không tìm được mà dùng ánh mắt để thể hiện sự tán thưởng với hai vị mỹ nữ mà thôi, điều đó có gì sai à?

Lý lẽ của Mộ Dung Thiên cũng không tệ, nhưng trông thấy vẻ mặt lạnh tanh của Cách Lôi Lâm, hắn đành quyết định chấm dứt những lời giải thích giả tạo, nhún vai nói:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, nếu như nàng thật sự ghét ta như thế thì sao lại đến tìm ta làm gì? Chẳng lẽ vì không tìm được bạn nhảy nên muốn mời ta khiêu vũ một bài hay sao?

Ánh mắt tà ác của tên sắc lang lại dừng lại ở trên bộ ngực không được nở nang cho lắm của Cách Lôi Lâm, trên mặt lộ vẻ đồng tình và thấu hiểu, căn cứ vào quan niệm thẩm mỹ của hắn, sức hút của nữ nhân tỷ lệ thuận với kích thước bộ ngực.

Nếu như không phải Duy Đa Lợi Á có chuyện nhờ cậy hắn, Cách Lôi Lâm khẳng định sẽ lập tức đánh cho gã sắc lang đáng ghét này thành một cái đầu heo cho coi, trên mặt nàng lộ hẳn vẻ khinh thường, rồi quay người đi về phía giữa sân.

Hệt như một phép lạ, xung quanh nàng đột nhiên lại xuất hiện mấy chục thanh niên, bọn họ đổ xô nhào tới, tranh nhau mời mọc:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư mỹ lệ, có thể mời nàng nhảy cùng một điệu chăng? Đó là niềm vinh hạnh vô vàn với ta và sẽ là một hồi ức mà suốt đời ta không quên!

Lúc này, Cách Lôi Lâm còn nổi bật hơn cả hai vị tỷ tỷ Duy Đa Lợi Á và Toa Phỉ, tình huống ảm ỉ như hiện giờ cũng không phải là không có lý do của nó. Cách Lôi Lâm là một nữ được sư diên cuồng, ngoại trừ những việc tối cần thiết của con người như ăn uống ngủ nghỉ ra, hầu hết thời gian của nàng đều ở trong phòng luyện đan, rất hiếm khi ra ngoài, số lần tham gia hoạt động xã giao có thể đếm trên đầu ngón tay, mức độ thờ ơ với những sự việc thông thường cũng chẳng khác gì thánh ngôn giáo sĩ Hoa Sứ, cho đến tận bây giờ vẫn chưa có ai mời được Cách Lôi Lâm khiêu vũ, bởi lẽ so với việc thực hiện những động tác múa may quay cuồng nhằm chán kia, thời gian đó nàng thà dùng để nghiên cứu những loại thuốc mới còn hơn.

Bởi thế, người đầu tiên được nhảy cùng Cách Lôi Lâm cũng sẽ trở thành một trong những đề tài được mọi người tại Thủy Đô bàn tán sôi nổi, mỗi khi nàng xuất hiện tại yến hội, luôn có một đồng người chú ý quan sát nàng từng giây, từng phút với hy vọng có thể trở thành người may mắn đó, vì vậy nên sự nhiệt náo đó cũng chẳng có gì là lạ.

Cách Lôi Lâm cự tuyệt hết thảy mọi người, sau đó chen ra khỏi đám đông và thất vọng trở về bên cạnh Mộ Dung Thiên, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, trong mắt đầy vẻ coi thường, tựa như đang ra oai với Mộ Dung Thiên - ta không phải loại côn trùng đáng thương như người.

- Thế nào, người không muốn khiêu vũ à? Hay là không có bạn nhảy?

Cách Lôi Lâm thừa cơ ném đá xuống giếng, tiếp tục kích thích tâm hồn yếu đuối của Mộ Dung Thiên, bởi vì vừa rồi nàng trông thấy tên sắc lang năm lần bảy lượt mời nữ tử nhảy cùng song đều thất bại.

Câu nói đó quả thực đâm trúng nỗi đau của Mộ Dung Thiên, song hắn cũng không phải vừa, lập tức nghĩ ra một lý do tuyệt diệu, mọi người ngừng đều được gạt bỏ sạch sẽ:

- Ta không có thời gian, vì ta còn phải ở đây cho vị lão nhân cô độc đáng thương này đỡ buồn.

Mộ Dung Thiên chỉ về phía Hoa Sứ ở cách đó không xa, thật ra hắn đang giống như một con nhặng phiến nhiễu quấy rầy sự yên tĩnh của người ta thì đúng hơn, chỉ có điều da mặt hắn thật dày, bề cong sự thật là chuyện như cơm bữa.

Cách Lôi Lâm hai mắt tròn tròn:

- Lão nhân cô độc đáng thương?

Mộ Dung Thiên bắt chéo hai chân, nói với vẻ tiểu nhân đắc chí:

- Không sai, đúng vậy đó, nhưng con người ta rất khiêm nhường, làm chuyện tốt cũng không thích phô trương, cho nên đừng có đi khoe khắp nơi.

Cách Lôi Lâm dờ khóc dờ cười:

- Thánh ngôn đại tể ty của chúng ta mà lại là lão nhân cô độc đáng thương ư?

Mộ Dung Thiên dương dương tự đắc:

- Không sai, thánh... hả?

Hắn đột nhiên cứng họng như bị nghẹn vì vừa nuốt phải một quả trứng ngỗng, đồng thời còn hoài nghi không biết có phải là mình nghe lầm hay không, dù nhìn từ góc độ nào, cái lão ấy cũng giống một kẻ quét dọn hơn.

Đáp án nhanh chóng được khẳng định, Cách Lôi Lâm lắc đầu lia lịa:

- Trời ơi, ta nghĩ người nhất định điên rồi, ngay cả thánh ngôn đại tể ty mà cũng không nhận ra!

Tiếp đó, nàng đi đến trước mặt Hoa Sứ, cung cung kính kính hành lễ:

- Đại tể ty Hoa Sứ tôn kính, xin lỗi đã quấy rầy dòng suy nghĩ của ngài, cầu xin ngài mở lòng khoan dung mà tha thứ cho tên vô lễ kia.

Mộ Dung Thiên vốn còn đang suy đoán xem, có phải Cách Lôi Lâm cố ý nói khoác để mình xin lỗi một kẻ quét dọn mà mất hết thể diện hay không, nhưng trông thấy một người hoạt bát và cá tính như nàng ta lúc này lại nghiêm túc và thành kính hết một tín đồ của tôn giáo, hắn liền lập tức tin tưởng. Nhớ tới bản thân vừa rồi không ngừng mạo phạm vị tể ty đã đạt đến thánh cấp này, thậm chí còn nói năng vô lễ, hậu quả thật khó mà tưởng tượng, tên sắc lang run lên bần bật, mặt mày nhăn nhó, lập cập lại gần nhận lỗi:

- Xin lỗi hóa thạch...à không, Hoa Sứ đại tể ty tôn kính, người đại nhân có đại lượng, xin hãy tha thứ cho sự vô tri của con, thật ra, sự kính ngưỡng của con đối với ngài liên miên bất tuyệt tựa như sóng nước trào, giống như...

- Không sao.

Hoa Sứ khẽ mở miệng, thốt ra hai chữ.

Mộ Dung Thiên thở phào một hơi như trút được gánh nặng, đột nhiên đôi mắt của Hoa Sứ đang nhắm chặt bỗng mở ra khiến hai người giật cả mình.

Khác với ánh mắt sắc bén của những cường giả khác, đôi mắt Hoa Sử vô cùng thâm sâu, tựa như nó đang chứa một tiểu vũ trụ trong đó, người nào bị ông nhìn đều cảm thấy thân thể và linh hồn như tiến vào cái vũ trụ ấy, tất cả những gì chôn giấu trong lòng đều bị phơi bày, đó chính là cảm giác kỳ dị cùng nảy sinh của Cách Lô Lâm và Mộ Dung Thiên.

- Người trẻ tuổi...

Hoa Sử lại chậm rãi cất lời, Cách Lô Lâm vô cùng kinh ngạc, bởi vì mọi người đều biết Hoa Sử rất hiếm khi chủ động nói chuyện với người khác, nhất là khi ngài mở mắt ra, điều đó chứng tỏ ngài đang cực kỳ nghiêm túc, người được đãi ngộ như thế khẳng định không phải là tầm thường, nghĩ vậy, nàng không khỏi liếc nhìn lại gã sắc lang, kẻ ngốc nghếch, đồ quỷ đói kia thêm vài cái.

- Trong cơ thể người đang tồn tại mầm mống của ma quỷ.

Câu tiếp theo của Hoa Sử khiến hai người đều vô cùng khó hiểu.

Mộ Dung Thiên mơ mơ màng màng:

- Đại tể ty, ngài nói vậy là ý gì?

Không biết có phải đó là phong cách nói chuyện từ trước tới giờ của tể ty hay không mà ngôn từ cao thâm mịt mịt của ngài vẫn không thay đổi:

- Nó trốn trong một góc tối tăm nhất trong lòng người và đang ngủ say, nhưng một khi tỉnh lại, nó sẽ mang tới một sức mạnh cực kỳ to lớn.

Dừng một chút, ngài nói tiếp:

- Cùng với nó còn có cả sự hủy diệt nữa, cho địch nhân, thậm chí là chính bản thân người.

Mộ Dung Thiên nhíu mày:

- Xin lỗi đại tể ty, nhưng ngài có thể nói rõ ràng hơn một chút được không?

- Nó thông qua một phương thức đặc biệt, giờ đã hoàn toàn dung hợp với cơ thể của người rồi.

Nói tới đó, Hoa Sử liếc nhìn bàn tay phải Mộ Dung Thiên một cái:

- Trừ phi chủ thể bị tử vong, nếu không thì cho dù thông qua thần thánh rửa tội cũng không thể xua đuổi nó đi, ta cũng đành bất lực, xin lỗi! Nhưng người hãy nhớ, ma quỷ hoàn toàn không thể trực tiếp khống chế linh hồn người, chúng chỉ có thể thông qua dục vọng của con người để đạt được mục đích của chúng mà thôi.

Hoa Sử nói xong thì lại nhắm hai mắt lại, đó là dấu hiệu ngài ra lệnh tiễn khách.

Mộ Dung Thiên cảm thấy rất hoang mang bởi những câu nói không đầu không đuôi của Hoa Sử, đột nhiên hắn nhớ tới cái liếc mắt vừa rồi, thế là vội vàng giơ tay phải lên, hắn chẳng thấy gì khác so với mọi người, thứ đặc biệt duy nhất là chiếc giới chỉ kinh tâm với ánh sáng màu xanh thẫm tựa như ánh lửa địa ngục, nó toát ra một loại khí tức quỷ dị mà không thể thấu hiểu. Đồng thời, Mộ Dung Thiên cũng nhớ tới lần bản thân bị mất kiểm soát khi xông ra khỏi Phục Hoạt khu trước kia, quả thật rất giống như bị ma quỷ nhập vào người vậy.

Chẳng lẽ là ám chỉ điều đó? Mộ Dung Thiên nhất thời chìm vào trầm tư.

- Tiên sinh, ta có thể mời ngài nhảy cùng một bài không?

Ngước đầu lên, hắn nhìn thấy Duy Đa Lợi Á đang mỉm cười đứng trước mặt, xung quanh còn có không ít nam nhân đang hâm mộ, chẳng có mấy người được khiêu vũ cùng Duy Đa Lợi Á, nhiều người còn đang mong đợi, không ngờ nàng lại chủ động đi mời người khác, và người đó lại còn là một gã ma võ sĩ hạ đẳng nhất ở đây nữa chứ, thế là mọi người liền bắt đầu suy đoán xem Mộ Dung Thiên có lai lịch thế nào.

Mộ Dung Thiên cảm thấy rất hãnh diện, những lời Hoa Sử vừa nói liền bị quăng sang một bên và cho vào danh sách nói phét, rồi hắn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Duy Đa Lợi Á:

- Đương nhiên, tại hạ cảm thấy rất là vinh hạnh.

Hắn quay đầu lại, muốn huênh hoang với Cách Lôi Lâm - người vốn luôn coi thường mình - một phen, nhưng nàng nữ được sư thiên tài hoạt bát đó đã biến mất trong đám đông, bên tai chỉ còn vọng lại thanh âm do nàng dùng Tự âm thuật truyền tới:

- Ta cũng chính thức có lời mời, sau khi lễ hội kết thúc, hãy đến phòng luyện đan của ta.

Hết hồi 261

274. Hồi 270: Ước Hội

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 270: Ước Hội

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Trong tình huống có nàng đại mỹ nữ đứng sát mình chỉ gần trong gang tấc, Mộ Dung Thiên nghĩ được mùi hương thoang thoảng truyền sang từ cơ thể nàng, nhưng tâm tình của hắn lại bay đến một nơi khác. Loại tình huống này đối với tên sắc lang mà nói, quả thật là không thể tưởng nổi. Đó không phải vì lời cảnh cáo của thánh ngôn giáo sĩ, cũng không phải vì sự liên quan tới Thiên Ma Hào, mà tất cả đều là vì câu nói đã lưu lại trước khi bỏ đi của Cách Lôi Lâm.

Cứ theo tình huống hiện nay, sau khi vũ hội kết thúc thì cũng là nửa đêm rồi, vậy tại sao Cách Lôi Lâm còn muốn mời mình đến luyện đan phòng của nàng chứ? Theo đúng lẽ thì nàng không thể nhìn thấu được cái thân phận được sư của mình mới phải chứ, trừ Mạch Khắc Tắc Nhĩ, Đình Đình, Lộ Thiên, cùng với Lệ Toa và Lạc Na ra, ngay cả toàn bộ Tất La cũng đều không có ai biết được cái thân phận đó của mình hết.

Bởi vậy nên Mộ Dung Thiên có thể kết luận, Cách Lôi Lâm tìm hắn là vì chuyện khác không liên quan tới được vật. Thân cũng là đồng nghiệp nên hắn hiểu rất rõ, luyện đan phòng là một nơi thanh tịnh nhất của được sư, tuyệt không để cho bất cứ ai đến đó để quấy rầy, như vậy đến chừng đó thì hai người sẽ ở chung một chỗ, nửa đêm, tỉnh thất, cô nam quả nữ, củi khô lửa bén, vv....những từ ngữ này liên tiếp hiện ra khiến cho đầu óc của Mộ Dung Thiên chỉ nảy ra những ý niệm xấu xa mà không thể kiềm chế nổi. Lẽ nào nàng Cách Lôi Lâm kia lại có ý đồ với mình? Tuy rằng bề ngoài không giống chút nào, nhưng tâm lý của nữ nhân thì vẫn luôn khó đoán như thế đó. Có thể là Duy Đa Lợi Á đã kể lại sự tích anh hùng trên biển của mình cho Cách Lôi Lâm biết, và từ đó đã thu hút lòng ái mộ của nàng, thế nhưng bề ngoài thì vẫn giấu diếm không cho ai biết, và đã cố ý tỏ ra lạnh nhạt. Vừa nghĩ đến đó, Mộ Dung Thiên liền vô thức đưa tay lên sờ sờ khuôn mặt “anh tuấn” đang dính đầy những mảnh vụn của thức ăn để lại, lòng tin tăng vọt. Mặc dù “hành sự” ở trong phòng luyện đan thì quả có chút hoang đường, nhưng từ cổ chí kim, bao nhiêu gian phu dâm phụ đã “hành sự” tại phòng củi, đồng ruộng, sơn động, thậm chí còn ngồi bệt dưới đất để thỏa hoan nữa, những điều đó xảy ra nhiều vô kể, hiển nhiên là không có gì đáng kinh ngạc cả.

Tuy rằng tính cách của nữ nhân kia có khiến cho người ta không mấy ưa thích, bộ ngực rất đáng tội nghiệp, nhưng nàng cũng có vài phần tư sắc, lão tử sẽ miễn cưỡng mà chấp nhận một chút, hy sinh một đêm hoan lạc với nàng bí thư đầy hấp dẫn, nóng bỏng, và kêu gọi ở trong phòng mình để thỏa mãn lòng ái mộ anh hùng của Cách La Lâm. Sau khi Mộ Dung Thiên quyết định rộng lượng một phen, trên mặt hắn liền lộ ra nụ cười rất đậm đắng.

- Ối!

Tiếng kinh hô lập tức kéo Mộ Dung Thiên quay về với thực tại, hần liền bắt gặp ngay nét mặt hơi có vẻ hờn tránh của Duy Đa Lợi Á.

- Úi chà, thật là thất lễ! Duy Đa Lợi Á tiểu thư, có phải ta đã đạp lên chân nàng không? Ta thật là xin lỗi, vũ kỹ của ta kém cỏi quá.

Tên sắc lang gãi gãi đầu và lúng túng nói.

- Không, kiến thức cơ bản của ngài rất vững, nhưng hình như là tâm tư của ngài đang để ở tận đâu đâu vậy. Lẽ nào Duy Đa Lợi Á mời tiên sinh khiêu vũ mà đã khiến ngài bị phiền não đến như thế?

Mộ Dung Thiên vội xua tay, luôn miệng phủ nhận:

- Đâu có, đâu có, sao lại có việc đó được. Được một mỹ nhân cao quý mỹ lệ như Duy Đa Lợi Á tiểu thư đây ưu ái thì bất luận một nam tử bình thường nào cũng đều cảm thấy rất hân hạnh. Ta có thể tuyệt đối bảo chứng cho việc đó.

Duy Đa Lợi Á mỉm cười:

- Vậy à? Vậy thì sao lúc này ta đã hỏi tiên sinh đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng vì ngài đã suy nghĩ đến nỗi nhập thần, ta phải hỏi lại mấy lần thì ngài mới có phản ứng.

Tất nhiên Mộ Dung Thiên sẽ không nói cho nàng biết về cuộc ước hẹn giữa mình và Các Lô Lâm, chỉ cười ha hả nói:

- Cũng không có gì, chẳng qua là ta quá may mắn, vừa được Hoa Sử đại tể ty chỉ điểm cho đôi lời, nhờ vậy mà về mặt võ kỹ cũng có chút lĩnh ngộ. Nàng cũng biết đó, những thời khắc đáng quý đó thông thường chỉ như là linh quang chợt lóe mà thôi, nếu bỏ qua thì thật là đáng tiếc, vì vậy mà....

Đã có thánh ngôn làm tấm mộc, tất nhiên Duy Đa Lợi Á không tiếp tục truy cứu nữa, thoải mái nói:

- Thì ra là vậy, ta đã trách lầm ngài rồi. Thật xin lỗi, vừa rồi ta đã cắt ngang dòng suy tưởng của ngài.

- Không sao, lúc đó ta cũng kết thúc tư lự rồi, hiện ta rất muốn hỏi, không biết có thể mời Duy Đa Lợi Á cùng khiêu vũ thêm một bài được chăng?

- Tất nhiên là được, không thành vấn đề.

Thế là đám nam nhân khác đang chờ đợi để mời Duy Đa Lợi Á khiêu vũ lại bị thất vọng, thậm chí đôi bàn tay mềm mại của Duy Đa Lợi Á lại bị tên ma võ sĩ với hai ống tay áo dính đầy thức ăn “chiếm lấy” nữa chứ. Mộ Dung Thiên vô sỉ hưởng thụ thời khắc êm đềm với mỹ nhân, đối với những ánh mắt đổ kỵ có thể giết chết người kia, hần hoàn toàn xem như không thấy. Song phương trò chuyện vui vẻ, tuy rằng cho đến lúc này Mộ Dung Thiên vẫn chưa hiểu được tại sao Duy Đa Lợi Á lại đặc biệt xem trọng mình, nếu như chỉ vì cái ân tương trợ ở trên thuyền lúc trước thì sự đãi ngộ này có hơi quá nhiều. Nếu nói là nàng muốn lôi kéo cường giả, một người đã có khả năng giết được Phi Đa Lợi tuy cũng khá mạnh, nhưng vẫn chưa đủ để khiến cho người có bối cảnh gia tộc đồ sộ như nàng phải chiêu đãi đặc biệt như vậy, huống chi nàng cũng hiểu rõ mình không phải là người của Thủy Đô kia mà.

Mặc kệ thế nào cũng tốt, chỉ cần được vui vẻ lúc bên nhau là được rồi. Mộ Dung Thiên không tính sẽ hỏi đến. Sau khi bài hát kết thúc, Mộ Dung Thiên hưởng tận phong quang và trong lòng hết sức mãn nguyện, hần vui vẻ trở về cái góc phòng thuộc về mình. Thế rồi những nam nhân đang nóng ruột chờ đợi vội vàng lao tới mời mọc, nhưng tất cả đều bị Duy Đa Lợi Á khéo léo từ chối, sau đó mới tiếp lấy tiểu Tinh Linh từ tay một nữ bộc rồi ôm vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành cô bé, thật không khác gì một mẫu thân đang ru cho hài tử ngủ ngon giấc vậy.

Hành động đó khiến cho các tân khách, nhất là những gã thanh niên mới lớn, đều trợn tròn mắt lên nhìn. Mọi người đều biết từ sau khi Duy Đa Lợi Á thành niên, nàng vẫn một mực vui đầu vào thương nghiệp, giúp đỡ phụ thân quản lý Thiên Lý mục trường, bận đến nỗi tối tăm mặt mũi; vậy đừng nói là hài tử, ngay cả trưởng phu cũng chưa từng có. Vì vậy mà việc làm ấy của nàng không khỏi khiến cho mọi người đều kinh ngạc. Dáng vẻ bề ngoài của Duy Đa Lợi Á tuy là của Dạ Xoa, nhưng huyết thống lại là con lai của Tinh Linh, nên nếu hạ sinh hài tử là người Tinh Linh thì cũng không có gì là lạ. Nay thấy tình mẫu tử của Duy Đa Lợi Á nở rộ, nên có tới hơn phân nửa số nam nhân ái mộ nàng đều bị tan nát cõi lòng. Đột nhiên mọi

người chợt nhớ tới việc Duy Đa Lợi Á có một lần đã rời khỏi Thủy Đô để ra ngoài giải quyết sự vụ của chi nhánh ở bên ngoài mục trường có tới hơn một năm. Chẳng lẽ trong năm đó, nàng đã cùng nam nhân khác nảy sinh tình cảm và đã hạ sinh một tiểu hài tử?

Thế rồi ánh mắt của mọi người liền không hẹn mà cùng quét về phía Mộ Dung Thiên, bởi vì hắn là kẻ vừa được hưởng sự đãi ngộ không xứng với thân phận nhất, vì vậy mà hắn cũng rất có thể là tình nhân bí mật của nàng. Nghĩ tới đó, trong lòng ai nấy cũng đều có cảm giác căm hận vô cùng, đúng là một đóa hoa lài cắm trên bãi phân trâu.

Mộ Dung Thiên đang say sưa ăn uống, hắn thấy mọi người nhìn mình hằn học như vậy thì thiếu chút nữa đã bị sặc luôn, vội vàng xua tay nói:

- Không phải ta! Không phải ta!

Duy Đa Lợi Á thấy vậy cũng chợt ửng đỏ hắn lên, thật giống như ráng chiều ở tận chân trời vậy. Nàng vội lên tiếng giải thích:

- Xin chư vị đừng hiểu lầm, đây là dưỡng nữ của ta đây.

- Dưỡng nữ?

Mọi người hầu như trăm miệng cùng lên tiếng, đồng thời cũng giải khai khúc mắc trong lòng. Tuy bọn họ không hiểu được tại sao Duy Đa Lợi Á lại phải nhận nuôi một dưỡng nữ, người hơi thông minh một chút thì tự cho rằng Duy Đa Lợi Á cả đời dần thân vào Thiên Lý mục trường, vì không muốn kết hôn nên mới thu nhận dưỡng nữ. Cách nghĩ này cũng khá hợp lý, nhưng chỉ tiếc là họ đã đoán sai.

Duy Đa Lợi Á ôm tiểu Tinh Linh đến ngồi bên cạnh Mộ Dung Thiên, trong miệng nhẹ nhàng hát một bài ca dao, còn tiểu Tinh Linh thì đang ngủ rất say sưa, khuôn mặt của cô bé hồng hào chúm chím thật dễ thương.

- Nó rất khả ái phải không?

Duy Đa Lợi Á lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Thiên nhin không được mà hỏi lại nàng:

- Nàng thu dưỡng cô bé đó à? Tại sao thế?

Duy Đa Lợi Á thở dài rồi khổ sở nói:

- Bởi vì ta mà mẫu thân của cô bé này bị giết oan, nên ta hắn phải gánh lấy một phần nguyên nhân. Nếu như ta sớm đứng ra, vậy thì thảm kịch đã không nảy sinh rồi. Hơn nữa, ta đã điều tra rồi, Khải Đế là người của Tinh Linh thâm lâm, chỉ có duy nhất một vị mẫu thân, ngoài bà ta ra, nó không còn ai khác là người thân cả. Hoặc giả cũng có thể nói, không có thân nhân nào khác muốn thừa nhận thân phận của nó.

Tinh Linh thâm lâm là một khu rừng rậm, cũng gần như một quốc gia vậy. 90% tỷ lệ dân chúng ở nơi đó đều là Tinh Linh, có thể nói nơi đó là địa phương tụ tập chủng tộc Tinh Linh lớn nhất trên đại lục.

- Tại sao?

Mộ Dung Thiên cảm thấy khó hiểu, có người nói ở trong Tinh Linh thâm lâm, người người nhà nhà đều rất đoàn kết. Dù là con mồ côi đã mất hết phụ mẫu và không có cùng quan hệ huyết thống với nhau, nhưng họ sẽ được người ở đó hết lòng thu dưỡng, vì vậy mà hắn rất khó tưởng tượng ra được tại sao bọn họ lại bài xích đồng loại của mình như thế.

- Bởi vì Khải Đế cũng là sản phẩm kết hợp giữa Dạ Xoa và Tinh Linh.

Duy Đa Lợi Á chỉ vào tiểu Tinh Linh đang ngủ say ở trong lòng rồi nói tiếp:

- Ngài cũng biết đấy, Tinh Linh tộc và Dạ Xoa tộc từ trước tới nay vẫn luôn là thủy hỏa bất dung, ngoài nguyên nhân trời sinh có tổ chất và tính cách khác hẳn nhau, hai chủng tộc này còn là kẻ thù truyền kiếp với nhau nữa. Một ngàn năm trước, ở trên đại lục đã từng có hai cường quốc với nhân số của hai chủng tộc này rất đông, đó là hai quốc gia của Tinh Linh và Dạ Xoa; nhưng hai quốc gia đó đã phát động chiến tranh với nhau. Nếu tính chính xác một chút, thì đó chính là cuộc nội chiến đầu tiên giữa nhân loại ở trên đại

lục này, nhưng lúc đó khắp nơi vẫn còn rất đoàn kết. Cuối cùng thì Lam Nguyệt và các cường quốc khác đã đứng ra can thiệp, tuy nhiên khi đó song phương đều đã bị lưỡng bại câu thương, cơ sở lực lượng đã bị hao tổn nghiêm trọng, và không thể nào hồi phục nguyên khí được. Vì thế mà hai chủng tộc ấy đã kết oán với nhau từ đó, cho dù trải qua một ngàn năm, rất nhiều chủng tộc khác đã khuyên nhủ kiểu nào thì cũng không thể làm tiêu tan đi được oán hận cũ đó.

Mộ Dung Thiên thoáng giật mình, hẳn chưa từng nghe qua đoạn lịch sử đó của Thần Phong đại lục. Lúc trước hẳn còn không rõ vì sao bất luận trong một dòng binh đoàn nào cũng không thể vừa có người của Tinh Linh tộc, lại vừa có người của Dạ Xoa tộc cùng góp sức cho một binh đoàn. Hiện tại thì hẳn cũng đã hiểu ra lý do tại sao rồi.

Duy Đa Lợi Á nói tiếp:

- Phụ mẫu của ta một lòng dẹp hết mọi áp lực để rồi kết hợp với nhau, vì vậy nên mới hiểu rõ điều khó xử đó. Song thân của Khải Đế đã được may mắn như vậy, phụ thân Dạ Xoa đã bị tộc dân trực tiếp đánh chết, còn mẫu thân thì có chút may mắn hơn, nhưng lại bị trục xuất khỏi cố hương, suốt đời không thể trở lại Tinh Linh sâm lâm, thậm chí ở tại các quốc gia khác có người của Tinh Linh tộc cũng đều bị họ xem thường, bởi vậy nên bà ta mới quyết định tìm đến Thủy Đô, bởi vì song thân của ta đều được thành công ở tại Thủy Đô, tạo dựng nên một hoàn cảnh sinh hoạt rất tốt cho con cái mang hai dòng máu của mình. Ngài nói xem như vậy có phải là rất tẩu xảo hay không, thật giống như là các bậc thần nhân đã cố ý an bài vậy. Máu huyết trong người nó cũng giống như ta vậy, nên ta dự định sẽ thu nhận nó làm dưỡng nữ, và gia phụ cũng đã đồng ý; hơn nữa, lão nhân gia cũng rất thích nữ hài tử này.

- Nhưng việc đó sẽ có khả năng gây ảnh hưởng đến hôn sự của nàng.

Mộ Dung Thiên biểu lộ sự đồng tình, ánh mắt của đám tân khách vừa rồi chính là một ví dụ hay nhất.

- Không sao, ta vốn đã dự định sẽ dành hầu hết thời gian của mình vào việc phát triển Thiên Lý mục trường, còn về phần hôn sự của mình.....

Duy Đa Lợi Á nhún nhún vai:

- Không có gì đáng kể cả.

Mộ Dung Thiên cười cười:

- Nàng đúng là một nữ tử rất đặc biệt.

Ở Địa cầu, những nữ tử có tư tưởng như vậy cũng không phải là hiếm, nhưng còn ở đại lục thì lại rất hiếm thấy.

Trong lúc đàm luận vui vẻ, cô bé Khải Đế đang ngủ say trong lòng Duy Đa Lợi Á đột nhiên mở mắt, hơi giãy giụa vài cái rồi bắt đầu khóc lớn lên.

Lúc này Duy Đa Lợi Á luống cuống tay chân, ráng dỗ dành cho tiểu Tinh Linh nín khóc, thế nhưng cô bé vẫn khóc không ngừng, cũng may là hiện nay sàn nhảy đang nghỉ ngơi nên tại đó đã có bày ra một tòa Cách âm kết giới, nhờ vậy mà đại đa số đều không nghe thấy tiếng khóc.

Mộ Dung Thiên nhìn Duy Đa Lợi Á lúng túng mà không biết là nên cười hay nên khóc, hẳn lên tiếng:

- Nàng xem có phải nó đã tiểu ra quần hay không?

Duy Đa Lợi Á hơi ngẩn ra rồi nói:

- Không có!

- Vậy thì chắc là đói bụng rồi. Mỗi khi tiểu hài tử khóc thì thông thường đều là bởi vì hai nguyên nhân đó thôi.

Duy Đa Lợi Á gật mạnh đầu:

- Phải rồi, ta nghĩ chắc là như vậy rồi, nó hơn ba tiếng rồi mà chưa ăn gì.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì giật mình, nói:

- Nàng cho nó ăn cái gì?

Khuôn mặt của Duy Đa Lợi Á chợt ửng hồng:

- Mới bắt đầu thì là cơm gạo tẻ....

Mộ Dung Thiên thấy đau đầu, kêu lên:

- Theo ta biết, nó còn quá nhỏ, nên chỉ có thể ăn được một vài thứ, nếu không thì sẽ bị ghen chết.

- Phải rồi, sau đó nữ bộc cũng nói cho ta biết điều đó.

Duy Đa Lợi Á tỏ vẻ sùng sùng.

Đối với một nữ tử rất khéo léo trong thương trường, nhưng khi làm việc liên quan đến nuôi con trẻ thì lại chẳng khác gì một thường dân, Mộ Dung Thiên cũng thấy buồn cười, hắc hỉ tiếp:

- Duy Đa Lợi Á tiểu thư, sau này mỗi khi nàng làm gì với Khải Đế, tốt nhất là hãy hỏi người khác trước, bởi vì tiểu hài tử rất yếu đuối, không thể cầu thả được. Với lại, nàng còn cho nó ăn những gì nữa?

- Sữa thú!

- Ừm, tốt nhất là nên cho bú sữa mẹ, như vậy thì khi hài tử lớn lên sẽ càng khỏe mạnh và thông minh hơn.

Mộ Dung Thiên tiếp tục “dạy dỗ”, dù sao hắc cũng xuất thân từ đại học y khoa, nên đối với những cơ bản thường thức thì cũng hiểu biết ít nhiều.

Khuôn mặt của Duy Đa Lợi Á lại thêm đỏ bừng, nàng cúi đầu thấp giọng nói:

- Nhưng ta không có thứ đó.

- Ài!

Mộ Dung Thiên nheo nheo mắt nhìn bộ ngực có kích thước là khổ E, nói:

- Không nhất định phải là của nàng, nàng có thể tìm một người mẹ nào đó mà có con nhỏ và có nhiều sữa, rồi nhờ người đó cho Khải Đế bú là được.

Đối với những việc thế này, nữ nhân hắc phải là rõ ràng hơn nam nhân nhiều, nhưng hiện tại thì Mộ Dung Thiên lại đi “giáo huấn” Duy Đa Lợi Á. Hắc nói tiếp:

- Còn nữa, hãy lưu ý đừng để cho tiểu hài tử bị cảm lạnh, chỉ cần nó bị bệnh một tí thôi thì sẽ rất phiền phức đấy.

- Ủa, thế à? Đa tạ ngài, ta nhớ kỹ rồi.

Nhìn Khải Đế càng khóc càng dữ, Duy Đa Lợi Á vội nói tiếp:

- Ta phải đi đây, đi cho nó.....úy, cho nó ăn.

Sau khi nói xong, nàng vội vã ly khai, theo đúng lẽ khi buổi dạ hội chưa kết thúc thì người ta không thể bỏ đi, nhưng nếu là người có con nhỏ thì được ngoại lệ. Đó là một quy lệ bất thành văn.

Mộ Dung Thiên nhìn bóng lưng của nàng khuất dần mà cười khổ không nói gì, xem ra nếu Duy Đa Lợi Á muốn làm một mẫu thân tốt thì còn phải đi một chặng đường dài lắm.

Một chân của Duy Đa Lợi Á vừa bước ra cửa thì đã có mấy nữ nhân trẻ tuổi liền chủ động tìm đến mời Mộ Dung Thiên khiêu vũ. Tên sắc lang cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì lúc này bọn họ ai nấy cũng đều xem hắc như một con ruồi đuổi hoài không đi, còn bây giờ thì sao đột nhiên lại sốt sắng như thế chứ? Có lẽ là do mấy khúc khiêu vũ vừa rồi với Duy Đa Lợi Á đã để thăng địa vị của hắc trong mắt người khác, nhưng như vậy cũng quá đã rồi. Thế nhưng hiện tại thì hắc không muốn để ý tới bọn họ, lần lượt cự tuyệt hết, bởi vì lát nữa đây hắc còn có ước hội nữa. Tuy rằng đối tượng là một “sân bay” thăng bằng, nhưng dù sao đi nữa thì người ta cũng là tam tiểu thư của Thiên Lý mục trường kia mà, là một thiếu nữ có khí chất đấy, so với những nữ nhân dung tục ở đây thì còn khá hơn nhiều.

- Tiên sinh, dường như ngài và Duy Đa Lợi Á rất thân thiện phải không?

Không biết Tạt Gia đã đến bên cạnh Mộ Dung Thiên từ lúc nào, hiện tại lại lên tiếng hỏi thăm với giọng đầy ngưỡng mộ.

- Làm gì có, cũng là quen biết sơ giao như bằng hữu bình thường thôi.

Mộ Dung Thiên vừa trả lời vừa đắc ý khôn cùng, tuy nhiên, lời nói của hắn cũng rất đúng sự thật.

- Sao lại như vậy? Ta thấy nàng ta cư xử với ngài rất đặc biệt kia mà. Hôm nay ta còn chưa được hân hạnh cùng khiêu vũ với nàng ta nữa.

Tạt Gia hơi dừng lại một chút rồi mặt mày ủ rũ nói tiếp:

- Nhưng ngài lại còn được khiêu vũ với nàng ta tới mấy khúc nhạc, đồng thời cũng hàn huyên khá lâu như vậy nữa.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Yên tâm đi, bây giờ vận khí của ngươi đã đến rồi đấy.

Nói xong, hắn hất hàm về phía sau lưng của Tạt Gia, gã liền quay đầu nhìn lại, sau đó mới hiểu ra ý tứ của Mộ Dung Thiên. Ở trên sàn nhảy, Toa Phi, một nhân vật tiêu điểm khác đang dụ dỗ đi đến trước mặt gã, rồi mỉm cười tươi như hoa nói:

- Tạt Gia kị sĩ, chẳng hay Toa Phi có được vinh hạnh cùng ngài khiêu vũ một bản hay không?

Mộ Dung Thiên suy đoán quả không sai, khi còn ở trong đội ngũ nghênh tân, Toa Phi đã có ý với gã kị sĩ bánh trai này rồi. Sau khi biết được gã xuất thân từ danh môn thì liền quyết tâm bắt gã làm tù binh và biến gã thành một trong những trung thần ở dưới váy của nàng, rồi từ từ mà lợi dụng cho tốt. Nhưng không ngờ suốt đêm nay Tạt Gia vẫn chưa hề đến mời nàng khiêu vũ, nên chỉ nghĩ rằng gã đã quá nhút nhát, nay nàng thấy buổi dạ tiệc không còn bao lâu nữa sẽ đến lúc kết thúc nên mới chủ động đến mời gã.

Nàng vươn ngọc thủ ra, trong lòng tràn ngập tự tin, cho rằng Tạt Gia sẽ không có lý do để mà cự tuyệt mình, bởi vì đêm nay chỉ có nam nhân mời nàng khiêu vũ chứ đừng nói là nàng tự động xuất kích. Nàng nghĩ đây chỉ là một việc dễ như trở bàn tay mà thôi, hơn nữa, vì để chắc ăn, nàng còn dùng sóng mắt ướt át và đầy dụ hoặc mà nhìn gã, đồng thời còn làm ra vẻ thẹn thùng e lệ, đáng vẻ tựa như thiếu nữ ngây thơ vậy, nhưng mặt khác cũng giống như một đấng phụ đầy phóng túng, vừa khiêu khích vừa dụ hoặc. Cả hai loại phong tình khác hẳn nhau cùng lúc xuất hiện ở trên người nàng, nên đặc biệt có sức hấp dẫn rất lớn. Nếu có thêm khí thế anh tư lẫm lẫm của nữ kị sĩ lúc hồi sáng nữa thì nàng có đủ ba loại khí chất, một nữ nhân mà có trăm ngàn biến hóa như vậy thì sẽ khiến cho nam nhân rất động tâm, không gì có thể so sánh nổi. Đó chính là một trong những nguyên nhân mà Đình Đình đã cảnh cáo Mộ Dung Thiên không nên tiếp cận Toa Phi, bởi vì trên người nàng ta không biết có mang bao nhiêu là loại mỵ thuật vô danh nhưng rất lợi hại.

Thế nhưng sự tính toán lần này của Toa Phi lại bị sai trật, Tạt Gia lúc này tựa như đang sợ hãi một con rắn vậy, gã vừa thoái lui vừa lắp bắp nói:

- À, phải rồi, xin lỗi Toa Phi tiểu thư, vũ kỹ của ta quá kém cỏi, xin nàng hãy tìm người khác nhé.

Toa Phi cảm thấy hơi bất ngờ, vừa rồi nàng đã nhìn thấy Tạt Gia nhảy cùng với những nữ nhân khác, vũ kỹ của gã khá vững, đúng là một cao thủ mà. Lúc này thấy gã thoái thác thì nàng lại nghĩ rằng gã đang mắc cỡ, nên vẫn không từ bỏ ý định:

- Không sao đâu, để ta dạy ngươi.

Tạt Gia bỗng nhiên ôm lấy bụng, mồ hôi chảy ra đầm đìa, miệng kêu lớn:

- Ối chà, đau bụng quá, chắc là ăn phải đồ dơ gì rồi. Toa Phi tiểu thư, thật là xin lỗi, ta xin phép được đi nhà xí một lát.

Nói xong, gã liền nhanh chóng lui đi mất, nếu là người đang bị đau đốn khổ sở thì động tác của họ đâu có nhanh nhẹn tới như vậy. Để tránh gây ác cảm với Toa Phi, một gã kị sĩ có phong độ như Tạt Gia vậy mà cũng chỉ dám mượn cớ đi nhà xí tục tiểu để làm lý do thôi.

Nhìn Toa Phỉ trợn tròn hai mắt, thiếu chút nữa thì Mộ Dung Thiên đã cười phá lên, rõ ràng là lời “mách bảo” của hần trước kia đã có tác dụng. Trong cảm nhận của hần, Toa Phỉ thật đúng là một nữ nhân biến thái không gì sánh bằng, so với ma thú còn đáng sợ hơn nhiều lắm.

Toa Phỉ xem ra cũng là một nữ nhân lợi hại, nét xấu hổ ở trên mặt nàng nhanh chóng tan mất, bàn tay đã chìa ra liền chuyển sang phía Mộ Dung Thiên một cách đầy phong độ, rồi nói:

- Vậy còn vị tiên sinh anh tuấn này?

Tuy rằng hai chữ “anh tuấn” đó đã khiến cho Mộ Dung Thiên như nở hoa trong lòng, nhưng tên sắc lang này lại muốn nhân dịp này mà tỏ rõ lập trường của mình. Mỗi quan hệ với Thiên Lý mục trường rất quan trọng cho kế hoạch trong tương lai của Mộ Dung Thiên, mà giữa Duy Đa Lợi Á và Toa Phỉ, hần chỉ có thể chọn một, nên tất nhiên là hần chọn đứng về phía của Duy Đa Lợi Á. Để tránh bị hiểu lầm và làm giảm đi lòng tin của Duy Đa Lợi Á, Mộ Dung Thiên chỉ đành nhịn đau mà cự tuyệt vưu vật hiếm có này, và tấm mặt của hần chính là vị thánh ngôn tể ty Hoa Sử đáng thương kia.

- Ấy, thật xin lỗi Toa Phỉ tiểu thư, ta đang có một vài vấn đề cần phải thảo luận với vị đại tể ty tôn kính của chúng ta. Vì vậy mà phải cáo lỗi, không thể bồi tiếp nàng được rồi.

Tên sắc lang nói xong liền xoay người bước đi, dáng vẻ tiêu sái rất đầy phong độ. Hần nghĩ từ lúc chào đời cho tới nay, đây chính là lần đầu tiên mà hần “hào phóng” đến như vậy, dù sao thì số nam nhân có thể cự tuyệt một trang đại mỹ nữ như vậy thì không nhiều hơn số lông trên thân cóc là bao.

Toa Phỉ liên tục bị hai người từ chối, rốt cuộc thì nàng cũng không thể giữ được cõi lòng thanh tịnh nữa, đây chính là lần đầu tiên mà nàng gặp phải cảnh ngộ này, quả thật là bị đả kích rất lớn. Bỗng nhiên nàng nhớ lại lúc buổi sáng trong buổi lễ nghênh tiếp phái đoàn, Mộ Dung Thiên đã từng thăm thì to nhỏ với Tật Gia, sau đó thì thái độ của gã kỳ sĩ liền thay đổi một trăm tám mươi độ, vừa nghĩ tới đây, khuôn mặt ngọc của nàng chợt biến thành lạnh băng, nhìn bóng lưng đang đi xa dần của Mộ Dung Thiên mà hừ một tiếng.

Mộ Dung Thiên tất nhiên là không đi tìm hóa thạch để thảo luận chuyện gì, cả bước đi cũng rất chậm chạp. Sau đó, thì buổi dạ tiệc kéo dài thêm chừng ba khúc ca nữa thì cũng tuyên bố kết thúc. Tên sắc lang thần nhiên rời khỏi hội trường, tuy nhiên, buổi tối nay của hần tại Thủy Đô vẫn chưa kết thúc, bởi vì hần còn một cuộc ước hội quan trọng khác đang chờ đợi hần. Đó là việc cùng một vị “đồng nghiệp” thảo luận về một ít học thuật thuộc về “tính dục” ấy mà.

Hết hồi 270

275. Hồi 271: Tử Dương

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 271: Tử Dương

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên dễ dàng tìm được phòng luyện đan của Cách Lôi Lâm, bởi vì khi hần vừa bước ra khỏi phòng khiêu vũ thì đã có một chiếc hải mã chờ sẵn và chở hần đi. Hần tưởng rằng Các Lôi Lâm đã sớm có an bài, tuy nhiên tuần thú sư đối với hần lại dường như rất có hứng thú, bởi vì phòng luyện đan của Cách Lôi Lâm thật chẳng khác nào cấm địa vậy, ngoài nàng ra, hầu như chưa từng có ai đặt chân tới đó cả. Còn việc người ngoài chủ động đến thăm thì cũng chưa hề xảy ra lần nào, chứ đừng nói tới việc nàng ta chủ động mời người khác.

Nửa tiếng sau, xe hải mã chạy đến trước một tiểu đảo có diện tích gần hai ngàn thước vuông. Tuy hòn tiểu đảo này không lớn bao nhiêu, nhưng đối với một nơi có rất ít đất đai như Thủy Đô thì nó có thể được dùng hai chữ “xa xỉ” để hình dung. Chu vi của đảo được bao quanh bởi một vòng tường cao, quang cảnh yên tĩnh không một tiếng người, phẳng phất như là bị cách ly vậy, chỉ có cửa lớn thì được mở rộng, do hai người nữ chiến sĩ của Miêu yêu tộc canh giữ.

Từ ngoài cửa nhìn vào, bên trong là một mảnh đất trống trải, ở tại trung ương có một tòa thạch tháp, đó là một kiến trúc duy nhất tại đây nên người ta dễ dàng nhìn ra được. Tòa thạch tháp ấy được trang sức bằng một mảnh lá cây xanh biếc do lục bảo thạch tạo thành. Đây chính là tiêu chí của chức nghiệp dược sư, và khi Mộ Dung Thiên nhìn thấy nó thì biết được mình đã đến được địa điểm cần đến rồi.

- Thật xin lỗi tiên sinh, ta chỉ có thể đưa ngài đến đây thôi. Vì Cách Lôi Lâm tiểu thư không thích người khác quấy rối mình ở phòng luyện đan, cho nên xe không thể vào trong đó được.

Tuần thú sư rất khách khí giải thích lý do cho Mộ Dung Thiên hiểu.

- Không sao, cũng không còn xa nữa đâu.

Mộ Dung Thiên nói xong liền soái bước đi vào bên trong.

Có lẽ vì đã được căn dặn từ trước nên hai nàng nữ chiến sĩ Miêu yêu tộc không hề hỏi qua danh tính của Mộ Dung Thiên, họ cứ để cho hắn đi thẳng vào bên trong, tại đó còn một người khác đợi sẵn để dẫn đường cho hắn, tuy nhiên Mộ Dung Thiên ra hiệu không cần, bởi vì hắn muốn tự mình tản bộ một chút.

Từ cửa lớn vào đến trước tòa thạch tháp có một con đường nhỏ, còn xung quanh đó thì toàn là thực vật, nói chính xác hơn một chút thì đó toàn là thảo dược. Bởi vì vấn đề của nguyên vật liệu, nên các dược sư của hải quốc trước đây chỉ nhắm vào phương hướng phát triển chế luyện thực vật. Cùng là một loại dược vật, nhưng nếu liều lượng và cách sử dụng khác nhau thì cũng có thể chế luyện ra được những thứ khác nhau, chỉ là hiệu quả và khả năng sẽ có hơi chút không giống nhau. Tỷ như khi chế thuốc cầm máu, các dược sư ở trên đại lục thông thường chỉ sử dụng tỷ la, hạn nha, bồ nạp liên, cổ bản thảo, toa lâm tử, chu cát đằng, vv....làm nguyên vật liệu, còn các dược sư của các hải quốc thì lại dùng rong biển, túy tê thái, ca thực, hội nhĩ hoàn, đông cát lý lập chi thai, vv....Tuy nhiên, đó chỉ giới hạn trong những dược vật tương đối thông thường, mức độ phức tạp và khắt khe khi luyện chế dược vật cao cấp còn vượt xa sức tưởng tượng, tài liệu cơ bản là không hề thay đổi. Tổng thể mà nói, các chủng loại thảo dược được dùng để làm nguyên liệu chế thuốc thì còn kém xa so với ở đại lục, có rất nhiều hạn chế, chính vì vậy mà đã khiến cho lịch sử của các hải quốc vẫn chưa từng có được một thánh cấp dược sư, Thủy Đô lại càng khó có được.

Nhưng điều khiến cho Mộ Dung Thiên kinh ngạc là ở đây không hề thiếu các loại thảo dược ở trên đại lục, mà trái lại còn rất phong phú, thậm chí trong đó có không ít là hạng cực phẩm quý hiếm nữa. Phải biết rằng bởi vì nguyên nhân khí hậu khác xa nhau nên có rất nhiều thực vật ở trên đất liền không thể sống được ở hải quốc, ví dụ như thung (một loại cỏ sống trong ruộng nương) nếu sống ở một nơi có khí hậu ẩm ướt thì sẽ bị chết rất nhanh, bởi vậy mà nó không hề xuất hiện tại hải quốc; nhưng vào lúc này thì Mộ Dung Thiên lại phát hiện ra bóng dáng của chúng tại đây, ở trên mỗi một mảnh đất nhỏ nhoi, chúng sinh trưởng rất mạnh mẽ và tươi tốt. Sở dĩ có được kết quả đó là vì có người đã sử dụng kết giới để cách ly không khí ở bên ngoài, cộng thêm việc dùng tinh thạch có thuộc tính là hỏa liên tục đốt ở bên dưới, tạo thành không gian khô ráo. Còn đối với băng lan Ni La Ty, vốn có yêu cầu rất nghiêm ngặt về nhiệt độ, thì dùng kết giới kết hợp với tuyết linh băng tinh thạch mà tạo thành khí hậu ẩm áp, có thể đạt đến không độ.

Phương pháp nuôi dưỡng thực vật kiểu này rất giống với việc trồng cây ở trong nhà ươm, cũng được thành công giống vậy. Nhưng suốt hai mươi bốn giờ ở trên hòn tiểu đảo này, không có lúc nào là không sử dụng đến những tòa kết giới nhỏ nhỏ đó, nên chi phí rất lớn, huống hồ còn có rất nhiều tinh thạch đá quý rất hiếm thấy, cùng với một số lượng rất đông thuật sĩ để chăm sóc và thu hái số thực vật ấy, kể ra như vậy đối với Dược Sư công hội thì cũng không phải là quá nhiều; tuy nhiên, nếu số lượng chi phí và nhân lực đó chỉ nhằm phục vụ cho sự nghiên cứu của một dược sư duy nhất thì đúng là khiến người ta phải kinh hãi.

Cách Lôi Lâm là một thành viên của Dược Sư công hội, nhờ có tố chất nổi bật và thành tựu sáng chói, không ngừng điều chế ra được nhiều thứ thuốc mới, nên nàng là người có khả năng nhiều nhất để phá vỡ kỷ lục của Thủy Đô và trở thành thánh cấp dược sư. Hơn nữa, nàng lại có Thiên Lý mục trường, một nơi có thu nhập tương đương một phần ba của Thủy Đô làm hậu thuẫn, hoặc nói một cách khác, Thiên Lý mục

trường có thể phát triển nhanh chóng và đạt tới địa vị đệ nhất mục trường ở trên biển như ngày nay, hầu như công lao lớn nhất đều nhờ vào những phát minh của nàng.

Nếu như Cách Lôi Lâm muốn, nàng hoàn toàn có thể trở thành một vị hội trưởng trẻ tuổi nhất của Dược Sư công hội trong lịch sử của Thủy Đô. Tuy nhiên, lòng của nàng đều đặt hết vào việc nghiên cứu, nên đã cự tuyệt địa vị chí cao mà ai ai cũng thêm thường đó. Thế nhưng về mặt đãi ngộ thì Cách Lôi Lâm còn hưởng được nhiều hơn so với vị hội trưởng đương nhậm nữa, điều đó có thể thông qua những “nhà ẩm” nho nhỏ ở trên hòn đảo này mà thấy được. Mà nó quả thật cũng rất xứng đáng, bởi vì chỉ với những loại thuốc mới do nàng nghiên cứu điều chế để cho đám hải thú của Thiên Lý mục trường ra, nhiều đó cũng đã mang lại lợi nhuận chi tiêu lên đến hơn ngàn vạn rồi.

Mộ Dung Thiên thở dài cảm thán rồi tiếp tục bước đi. Hắn nghĩ tới bản thân mình tuy có chỉ số dược sư lên tới hơn hai ngàn năm trăm, vậy mà cũng không có được sự đãi ngộ tốt như vậy. Đương nhiên, số lượng nhân tài dược sư ở trên đại lục đông vô kể, so với số lượng dược sư ưu tú ít ỏi ở Thủy Đô thì không thể xem ngang nhau được, lại thêm tên sắc lang không có bối cảnh gia tộc cường đại để chống lưng thì làm sao có thể so với người ta được chứ.

Con đường nhỏ không dài, đi bộ chậm chạp như thế cũng chỉ mất năm phút là hết con đường, trước mặt là tòa thạch tháp, ở trước cửa có một tấm mộc bài nhỏ có ghi dòng chữ: “Luyện đan trọng địa, người không phạm sự hãy dừng bước.”

Chữ viết xiêu vẹo, nhưng lập luận sắc bén. Hàng chữ đó được dùng chất dịch của lục thảo mà viết ra, rõ ràng chủ nhân là một người không am hiểu thư pháp nhưng khẩu khí thì rất lợi hại, điều đó khiến cho Mộ Dung Thiên lập tức nhớ đến phong cách nói năng không hề kiêng dè của Cách Lôi Lâm, đại khái chỉ có thể xuất phát từ nàng mà thôi.

Đúng là một nữ hài rất có cá tính, Mộ Dung Thiên cười cười, sau đó đưa tay đẩy cánh cửa rồi bước vào trong.

Tình cảnh trước mắt khiến Mộ Dung Thiên phải giật mình nhảy dựng lên. Tầng dưới cùng là thư khố, trên hơn mười giá sách đều có chất đầy sách thuốc, thật khiến cho người ta phải hoa cả mắt. Trong đó có rất nhiều cổ thư đã bị ố vàng, hoặc là bút ký của các bậc dược sư tiền bối, tuy nhiên, những sách thuốc quý báu đó lại chẳng hề được trân quý tí nào, vì lúc này chúng được vất lán lóc khắp nơi trên sàn nhà, trái dăm cuốn, phải vài cuốn, cả sách bị thiếu trang cũng có, đúng là loạn cào cào chẳng khác nào phòng ngủ của một nam sinh vậy; thậm chí còn có một cuốn đang nằm vắt vẻo ở trên chiếc đèn treo ở trên trần nhà, đúng đưa qua lại. Nhìn vào tình cảnh này mà người ta dễ dàng nhận ra, Cách Lôi Lâm có thói quen xấu, tỷ như sau khi nàng xem xong một cuốn sách rồi vui vẻ ném nó sang một bên, mà không trả nó về chỗ cũ. Ngay cả Mộ Dung Thiên cũng vì giới dược sư mà cảm thấy thương tiếc cho những cuốn sách bị vất bừa bãi khắp nơi này. Chỉ khổ cho những nữ hầu Tứ Thủ tộc, bọn họ phải kiên nhẫn thu nhặt chúng, sắp xếp lại cho ngăn nắp, rồi chỉnh sửa những cuốn sách quý đã không còn hình dạng như thư sách nữa.

Mộ Dung Thiên ôm lòng thương cảm nhưng lực bất tòng tâm mà bước lên lầu hai, nơi này là chỗ cất chứa các khí cụ luyện đan đã bị vất đi, tất cả đều là những vật dụng đã bị hư hỏng và không thể sử dụng lại được. Huống chi, lò luyện đan cũng không phải là một vật bền bỉ, nếu không thể khống chế nguyên tố dung hợp cho thật tốt, vậy thì nó sẽ rất dễ bị tổn hại, tỷ như khi băng và hỏa cùng lúc được sử dụng, vậy thì lúc hơi nóng tăng nhanh thì hơi lạnh sẽ giảm đi, lúc đó sẽ tạo ra vết nứt, tất nhiên nó sẽ trở thành một món vật phế thải. Tuy nhiên, lúc này có thể nhận ra rõ ràng, cái lò luyện đan ở đây là do bị người ta phá hỏng, bởi vì trên thân nó không phải là những khe nứt nhỏ, mà là những cái lỗ thật to. Xem ra, những khi Cách Lôi Lâm bị phiền não, ngoài những cuốn sách bị vất ném lung tung, nàng còn có thói quen đập phá đồ đạc nữa. Dược sư là một chức nghiệp cần phải có sức nhẫn nại thật tốt, tỷ như khi nghiên cứu điều chế ra một loại thuốc mới nào đó, bản thân vị dược sư đó phải nếm thử cả mấy vạn loại tổ hợp mà trước kia chưa từng có thành quả gì, áp lực rất nặng nề, vì thế mà chuyện đập bể lò luyện đan quả thật là rất hiếm thấy. Mộ Dung Thiên cảm thấy thật khó hiểu, với tính cách táo bạo nóng nảy như Cách Lôi Lâm, làm sao nàng ta lại có thể trèo lên hàng đầu của giới dược sư được kia chứ.

Tầng thứ ba là nơi tồn trữ thảo dược, hoàn cảnh ở đây có phần khá khảm hơn, bởi vì Cách Lôi Lâm cũng biết được thành phần phối phương của dược vật rất là hà khắc, nếu như mấy thứ đó mà bị lộn xộn và rối

tung rồi mù lên, hoặc là dính bụi bặm đất cát các thứ thì sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đến xác xuất thành công của việc chế thuốc.

Tầng thứ tư là phòng ngủ của Cách Lôi Lâm, cửa lớn đóng chặt, người ngoài không thể nhìn thấy được bên trong. Có lẽ nàng thường ở đây nấu thuốc suốt ngày đêm, nên không quay về Thiên Lý mục trường.

Tầng thứ năm và cũng là tầng cao nhất, chính là phòng luyện đan. Cửa vừa mở ra thì mùi thuốc nồng nặc liền xông thẳng vào mũi, rồi nào là màu hồng, lục, lam, vàng, trắng, vv....rồi lại có mùi thúi, ngọt, đắng, chua, vv....đủ các thành phần đan dược bị thất bại chưa luyện thành nằm la liệt khắp nơi. Nơi đây quả đúng là một căn phòng thí nghiệm của một nhà khoa học si cuồng.

Mộ Dung Thiên cảm thấy toát hết mồ hôi hột. Những mùi vị hỗn tạp này thật là khó ngửi, chúng đối với khứu giác của nhân loại quả thật là có sức sát thương rất lớn, so với mùi hôi nách có lẽ còn mạnh hơn nữa, vì vậy mà khiến hắn cảm thấy rất buồn nôn. Thế nhưng Cách Lôi Lâm lại có thể an nhàn ngồi ở giữa đống đan dược hồ lớn kia. Mộ Dung Thiên bắt đầu hoài nghi, không biết có phải nàng bị khiếm khuyết dây thần kinh của khứu giác hay không, hoặc giả khứu giác của nàng chưa phát triển đầy đủ như người ta?

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên tiến vào phòng, Cách Lôi Lâm vui vẻ nhướng mày rồi bước ra nghênh đón:

- Người đến rồi, mời ngồi!

Nàng tiện tay kéo một chiếc ghế bị thiếu nửa cái chân về phía Mộ Dung Thiên, còn nàng thì cũng ngồi xuống một chiếc ghế khác.

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, xin hỏi nàng hẹn ta đến đây có việc gì không? Ta thấy hơi mệt rồi.

Mộ Dung Thiên vừa gặp nàng thì đã đi thẳng ngay vào vấn đề, vì lúc này hắn đã hoàn toàn bỏ đi phán đoán Cách Lôi Lâm tìm mình để tạo dịp “củi khô lửa bén”. Nói trắng ra, ở vào một hoàn cảnh ác liệt thế này, hắn làm sao mà còn hứng thú kia chứ, vì vậy mà thâm nghĩ nên sớm quay về là hơn. Có một đại mỹ nữ đang chờ bầu bạn với mình và một gian phòng ngủ đầy đủ tiện nghi còn hấp dẫn hơn nhiều so với một nữ dược sư si cuồng với những dược phương nồng nặc mùi xác chết này chứ.

- Đừng vội, hãy uống chén trà đã rồi nói!

Nói xong, nàng liền đẩy một chén trà nóng hổi đến gần Mộ Dung Thiên.

“Không có việc gì mà lại ân cần như thế, không gian thì là tặc rồi!”

Trong đầu Mộ Dung Thiên lập tức bật ra một câu nói, từ lúc gặp mặt cho tới giờ, nàng ta vẫn không hề thân thiện với mình, nhưng lúc này lại tỏ ra nhiệt tình, thái độ khác hẳn lúc trước một trời một vực. Tên sắc lang không khỏi sinh lòng cảnh giác, âm mưu, khẳng định là có âm mưu đây mà!

Mộ Dung Thiên lên tiếng dò hỏi:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, ta có thể giúp cho nàng việc gì được chăng? Xin mời cứ nói thẳng ra đi.

Cách Lôi Lâm thoáng ngượng ngùng, rồi cười cười nói:

- Sao ngươi lại không biết xấu hổ thế?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì chỉ hận không thể giơ ngón giữa lên, đồ lẳng lơ! Người cũng không biết xấu hổ kia mà, ban đầu chế nhạo lão tử đủ điều rồi còn gì.

Căn cứ vào tình huống dị thường ở trước mắt, xem ra điều mà nàng ta yêu cầu mình chắc không phải là tầm thường rồi, dù nghĩ trước nghĩ sau thế nào thì cũng chẳng thấy chỗ nào có thể khiến cho mình cảm thấy hứng thú cả. Thế rồi Mộ Dung Thiên nói với giọng thận trọng hơn:

- Được rồi, nàng nói đi, ta sẽ cố gắng hết sức.

- Thật à? Vậy thì ta sẽ không khách khí đâu nhé. Chuyện là thế này, ta nghe tỷ tỷ nói, các người đã từng bị Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn tập kích ở trên biển, đúng không?

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Không sai!

Rồi hần thăm nghĩ, chẳng lẽ võ công của mình không xứng với thân phận của một ma võ sĩ cấp D hay sao, để đến nỗi phải khiến cho nàng ta hoài nghi kia chứ? Nhưng tại các quốc gia trung lập, ngoại hủ tàng long còn rất nhiều mà, người ta đã không muốn khoe mẽ thì còn ai mà quản tới chứ? Theo tình lý thì một người chỉ quan tâm tới việc luyện đan như Cách Lô Lâm sẽ không nhiều chuyện mà đi lo chuyện bao đồng mới phải.

- Ủm, lúc đó trên thuyền của các người có một gã Dã Man nhân tên là Ba Tái Khắc, trong lúc chiến đấu, gã đã bắt hạnh trứng phải Hắc Ám đoạt mạng cầu của ma pháp sư thuộc Hắc Ám hệ và Phá Phôi tiền của cung tiền thủ thuộc Mộc hệ, thân bị trọng thương, nên các loại đan dược tầm thường không thể chữa trị được, và lại lúc đó không có một vị thần quan cao cấp nào cứu chữa, gần như là bị mất mạng, có đúng không?

- Ủa?

Mộ Dung Thiên bắt đầu hiểu ra ý đồ của Cách La Lâm. Bởi vì lúc đó sinh mạng của gã Dã Man nhân kia đang bị đe dọa, mà trên thuyền lại không có đan dược cao cấp, vì muốn cứu người nên Mộ Dung Thiên đã lấy đan dược cao cấp do mình tự điều chế ra để cho gã uống, nhờ vậy mới kéo được gã từ cửa địa ngục trở về. Lúc đó vì để che giấu thân phận, hần chỉ đành giải thích với mọi người rằng bản thân hần phải khó khăn lắm mới lấy được loại đan dược cứu mạng đó vào tay, chỉ có vài viên mà thôi, nhưng vì để cứu người, hần đành phải lấy nó ra để sử dụng.

Thông thường ở trên đại lục, những chiến chức giả suốt ngày sống trên ranh giới tử vong, nhất là những cường giả, hầu như ai nấy cũng đều muốn thu mua những đan dược bảo mạng quý giá và luôn mang theo bên người để đề phòng những trường hợp ngoài ý muốn xảy ra. Mộ Dung Thiên giải thích như vậy cũng không khiến cho ai nghi ngờ, hoàn toàn chiếm được danh nghĩa “bất vụ lợi”. Nhưng không ngờ Duy Đa Lợi Á lại đem chuyện đó mà kể lại cho vị muội muội đam mê luyện đan đến si cuồng của mình.

- Người...người có thể cho ta xem những viên đan dược còn lại của người không?

Vừa hỏi, hai mắt của Cách Lô Lâm vừa tỏa sáng, chứng tỏ tâm tình đang rất hưng phấn.

Mộ Dung Thiên có phần hơi do dự:

- Hơ...chuyện này....chuyện này....

- Cho ta xem đi mà....

Cách Lô Lâm bắt đầu dùng tới giọng nũng nịu, khiến cho tóc gáy của Mộ Dung Thiên dựng đứng hết cả lên.

Trước kia vì để bảo mật đan dược độc nhất vô nhị do chính mình chế luyện ra, Mộ Dung Thiên đã tránh để cho nhiều người thấy được nó, nhưng bây giờ hần nghĩ lại, ngày trước khi hần còn ở Lam Nguyệt, hần đã chế luyện ra loại thuốc này nhưng số lượng chưa vượt qua trăm viên. Rồi vào giai đoạn bị triệu đi nhập ngũ, lúc ấy hần chỉ để dành loại thuốc đó cho mình và Lộ Thiên tự dùng, ngoài hai người bọn hần ra, hần là không còn người nào biết tới nó mới phải. Hơn nữa, Lam Nguyệt và Thủy Đô cách xa nhau như vậy, cho nên tính an toàn lại càng cao, cứ cho Cách Lô Lâm xem qua thì chưa chắc nàng ta đã nhìn ra được cái gì. Vả lại, nếu không thỏa mãn lòng hiếu kỳ quá mạnh của nữ dược sư si cuồng này, vậy thì với tính cách của nàng ta, chỉ e là sau này mình sẽ bị phiền phức lắm đây. Nghĩ tới đó, Mộ Dung Thiên liền nói với giọng dứt khoát:

- Được rồi, ta đồng ý!

Cách Lô Lâm nghe vậy thì mừng như là nghe được tiếng nhạc trời vậy. Nàng vui vẻ tiếp lấy cái bình nhỏ mà Mộ Dung Thiên lấy từ trong túi ra, đôi tay run rẩy một lúc lâu, sau đó mới mở được nắp bình.

- Tử Dương đan! Quả nhiên là Tử Dương đan của La Dịch!

Tiếng reo vượt quá 80 đê-xi-ben lập tức vang lên trong căn phòng luyện đan.

- Rắc, rắc!

Chiếc ghế ba chân lập tức đổ lắt kèn, Mộ Dung Thiên cũng bị té oạch xuống đất, không biết là vì hắn bị tiếng kêu lớn của Cách La Lâm làm cho sợ mất mật, hay là vì nàng gọi ra được đích danh tên của đan dược và đã nhìn thấu thân phận của mình mà sợ đến nỗi té cả xuống đất.

Hết hồi 271

Thank nhiều sẽ có bom tiếp nhá các bạn :yy44:

276. Hồi 272: Fans

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 272: Fans

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên vội lồm cồm bò dậy, hai tay khua lia lịa:

- Ta không phải là La Địch, ta không phải là La Địch.

Bộ dạng giấu đầu lòi đuôi của hắn trông thật nực cười, hắn thật không hiểu nổi tại sao Cách Lôi Lâm lại biết được chuyện bí mật này.

Cách Lôi Lâm cười nhạt:

- Nói dư thừa, ngươi đương nhiên không phải là hắn rồi.

Mộ Dung Thiên bối rối:

- Í, vậy à?

Cách Lôi Lâm nói tiếp:

- Sao ngươi lại có thể là hắn được chứ, hắn chính là thần tượng của ta đấy!

- Rắc, rắc.

Mộ Dung Thiên vừa đứng lên được phân nửa thì lại té nhào xuống đất lần nữa, khiến cho mông của hắn ầm cả lên. Hắn trừng mắt thật lớn:

- Thần.....thần tượng? La Địch?

- Phải!

Ngữ khí của Cách Lôi Lâm trở nên kiên định không gì sánh bằng:

- La Địch là một học viên của An Cách La Hy học viện tại Lam Nguyệt. Trong cuộc luận võ giữa hai học viện An Cách La Hy và Tát Á Đa Lộ, hắn đã từng đánh bại nhi tử của hội trưởng Liên Chức công hội Cát Tư, một học viên năm thứ tư của Tát Á Đa Lộ và cũng là thiên tài của Hắc Ám hệ, Chi phối giả Mông Na Lâm. Hai học viện giỏi nhất của Lam Nguyệt thường tổ chức luận võ hàng năm, đó là một thịnh hội rất trứ danh của họ, ta nghĩ chắc ngươi cũng đã nghe nói qua chứ?

Lời nói của nàng tràn ngập niềm tự hào, thật giống như những điều đó chính là quang vinh của mình vậy.

Mộ Dung Thiên tất nhiên là không thể nói huych toẹt thân phận của mình ra cho người khác biết, nhất là đối với Cách Lôi Lâm, một người ở tận Thủy Đô xa xôi mà hắn chưa từng quen biết. Thế rồi hắn gật đầu nói:

- Có nghe sơ qua.

Nếu nói lúc trước khi còn ở tại An Cách La Hy học viện thì hắn có không ít người sùng bái, như vậy thì còn có lý phần nào. Đằng này người ái mộ lại là một nữ được sư si cuồng ở tận hải quốc xa ngoài vạn dặm như thế thì quả thật khiến cho hắn cảm thấy rất hoang đường. Thậm chí hắn còn hoài nghi Cách Lôi Lâm chỉ giả bộ như thế thôi. Để chứng minh thật giả thế nào, hắn liền dò hỏi:

- Người xác định chứ? Ta nghe nói tên La Địch kia khi còn ở học viện thì có nếp sinh hoạt không mấy tốt, tỷ như vất vả tới bữa bãi trong phòng, y phục thì mặc bốn, năm ngày không thay, khi ngủ lại còn chảy nước miếng nữa.

Cách Lôi Lâm nghe vậy thì không chút giận dữ, nói:

- Ai nói chứ, hắn đâu có xấu như vậy.

- Là thật đấy, ta nghe nói hắn là một người siêu cấp biến thái, bình thường khi ngồi ở trước cửa sổ của ký túc xá, mỗi khi có nữ đồng học đi ngang qua đây thì hắn thường ngâm nga mấy ca khúc dâm dật, rồi còn thường xuyên đi rình xem bọn họ tắm rửa. Ngoài những việc đó ra, hắn còn không thích mặc nội khổ nữa.

Mộ Dung Thiên lâu lâu liệt kê ra những thói hư tật xấu nhằm phá hủy đi hình tượng của chính bản thân mình.

Cách Lôi Lâm đột nhiên nổi giận, đưa tay cầm lấy chiếc ghế mình đang ngồi ném về phía tên sắc lang, rồi đứng dậy chửi ầm lên:

- Người mới là đồ biến thái, người mới là kẻ hay trêu ghẹo các nữ đồng học, người mới là hay rình bọn họ tắm rửa, người mới là người không mặc nội khổ, đồ bỉ ổi hạ lưu!

Mộ Dung Thiên né tránh chiếc ghế đang bay tới trước mặt, trong lòng bắt đầu tin bảy phần. Cách thức và lời lẽ sùng bái của nàng rất giống với dân ái mộ, nếu không thì nàng quả thật là một nữ diễn viên đoạt giải Oscar rồi.

- Ha ha, người đừng nóng giận, ta chỉ là nghe nói vậy thôi mà.

Mộ Dung Thiên thâm nghĩ, không sai, ta và nàng nói đều đúng hết, ta hay trêu chọc nữ đồng học, rình coi bọn họ tắm, thường không mặc nội khổ, bởi vì lão tử chính là La Địch đây, ha ha ha.

- Mấy cái tin láo khoét đó có đáng tin không?

Cách Lôi Lâm vẫn chưa hết giận, nói tiếp:

- Ta cũng nghe nói ở phía bắc, đại tể ty của Thú nhân đế quốc là Y Cách Nạp Đề Ngũ Tư đánh cuộc thua người ta, nên mỗi ngày vào lúc sáu giờ sáng thì ông ta phải để mình trần như nhộng mà chạy quanh tòa tháp của mình hai vòng. Người có tin điều đó hay không?

Mộ Dung Thiên cười xòa:

- À, à, ta không tin, vậy được chưa?

Khuông mặt của Cách Lôi Lâm vẫn bao phủ một lớp sương mù, nàng hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Nếu người mà còn nói xấu hắn nữa, vậy ta sẽ không khách khí đâu.

Mộ Dung Thiên nhìn người ái mộ trung thành của mình mà không biết nên khóc hay nên cười, chỉ đành lên tiếng hỏi:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, La Địch có gì hay ho mà khiến cho nàng sùng bái đến như vậy?

- đương nhiên là có chứ!

Lúc này ngữ khí của Cách Lôi Lâm lại đột nhiên trở nên rất ôn hòa, nàng trả lời:

- Hẳn là một thiên tài dược sư đầy tài hoa, hơn hẳn những người khác, ngoài ra, ở trên đại lục này, chỉ số dược sư lên tới hai ngàn năm trăm như hắn thì thật là hiếm có. Mà điều càng khó hơn đó là sức tưởng tượng và năng lực khai thác đan dược mới của hắn còn vượt quá xa người thường nữa, một điển hình chính là Cơ Linh đan! Xưa nay chưa có ai có thể phá vỡ được quy lệ thường tình đã có hàng bao lâu nay, nên họ chỉ có thể điều chế ra các loại đan dược cấp thấp. Còn Cơ Linh đan thì lại có thể đề thăng cơ linh của con người, tuy rằng trình độ đề thăng còn rất thấp, nhưng như vậy cũng đã được xem là kỳ tích rồi. Phải biết rằng, đan dược có diệu dụng đầy đủ giống như vậy thì chỉ có thánh linh đan mà thôi! Ta không ngại mà nói cho người biết, sở dĩ sủng thú của Thiên Lý mục trường có được tổ chất cao hơn hẳn những sủng thú cùng loại của những mục trường khác, đó là vì ta đã thành công biến chế một loại thuốc khác từ Cơ Linh đan mà ra. Với loại thuốc đó, chỉ có con người là không thích hợp để sử dụng mà thôi, còn ngoài ra thì các loại sủng thú nào cũng sử dụng được cả, ha ha.

Khi Cách Lô Lâm nói đến việc đặc ý nhất trong đời của mình thì nhin không được mà cười rộ lên, sau đó liền nói tiếp:

- Lại có loại Tử Dương đan này nữa....

Nàng giơ cái bình trong tay lên rồi nói tiếp:

- Người cũng đã được chứng kiến hiệu lực của nó rồi đấy thôi. Thông thường sau khi đấu khí của Hắc Âm hệ và Mộc hệ tiến nhập vào thân thể con người thì chúng chỉ phát sinh tác dụng hủy hoại mà thôi. Hiệu quả của đan dược sẽ bị lực lượng của hai loại nguyên tố này mà tạo ra hạn chế rất lớn. Nếu như chúng cũng cùng hệ âm hàn, vậy thì tại một trình độ nhất định, chúng sẽ phụ trợ lẫn nhau mà xâm nhập vào cốt tủy và xông đến gần tâm tạng của nạn nhân, tựa như trường hợp bị trọng thương của gã Thú nhân kia vậy, khi đó thì tác dụng của các loại Khôi phục đan đều trở nên cực kỳ bé nhỏ. Đừng nói là đan dược, ngay cả thần quan cấp tông sư muốn cứu người bệnh thì cũng sẽ rất bị đau đầu. Nhưng ngoài Thần Hữu đan, Huyết Nguyệt đan, và các loại đan dược tinh lọc thuộc hàng cực phẩm ra, ta thật nghĩ không ra còn có loại đan dược nào khác có thể giải trừ được sự xâm nhập của Hắc Âm hệ và Mộc hệ. Ấy vậy mà Tử Dương đan này lại có thể dễ dàng làm được điều đó, thật giống như là nó được sinh ra đời chỉ để trở thành khắc tinh của hai hệ đó mà thôi. Tuy nhiên, nếu dựa theo quy tắc phân chia đẳng cấp, vậy thì Tử Dương đan này nhiều lắm cũng chỉ có thể được xem là loại đan dược tinh lọc cấp sáu mà thôi. So với Thần Hữu đan và Huyết Nguyệt đan thì nó còn cách xa nhiều lắm, bởi vì nó chỉ có tác dụng làm tiêu trừ sự tổn hại của Hắc Âm hệ và Mộc hệ hai loại nguyên tố này thôi, chứ không có khả năng toàn diện giống như hai loại thuốc kia.

Các loại đan dược chuyên môn giải trừ sự tổn hại của Hỏa hệ thì có Khu Viêm cao, Thanh Hóa đan, vv...khắc chế Điện hệ thì có Thủy Tá linh hoàn, Trung Hòa đan, và các hệ khác thì cũng tương đương như vậy; nhưng các loại đan dược chuyên môn dùng để khắc chế Mộc nguyên tố thì có hiệu quả hơi yếu, còn về phần Hắc Âm hệ thì vẫn còn khiếm khuyết những chủng loại cao cấp. Trong tình huống thông thường, một khi đã bị đấu khí của Hắc Âm hệ xâm nhập vào cơ thể, nếu không có Quan Minh thần quan cứu viện thì người đó nhất định sẽ chết. Thế nhưng khi Tử Dương đan này xuất hiện, nó đã hoàn toàn bù đắp cho sự thiếu sót của Tịnh Hóa đan. Nếu như có thể nắm được phương pháp điều chế Tử Dương đan, có thể nấu ra một lượng lớn loại thuốc tốt này, vậy thì sẽ khiến cho địa vị bá chủ của ma pháp và Hắc Âm đấu khí bị suy yếu đi, đó chính là thời khắc tuyệt vời nhất ở trong lịch sử đấy!

- Hơ, thật thần kỳ vậy à?

Nghe nàng giải thích xong, Mộ Dung Thiên không khỏi gật gù, trong lòng cảm thấy có chút đặc ý. Chính bản thân hắn còn không biết thì ra Tử Dương đan này lại tốt đến như vậy. Ngày trước chỉ vì Lộ Thiển bị trúng độc thủ của Mông Na Lâm, suýt tí nữa thì ngọc nát hương tan, Mộ Dung Thiên vì lo đề phòng trường hợp như vậy lại xảy ra, hắn sợ những người thân bên cạnh mình sẽ trúng phải Hắc Âm đấu khí nên đã căn cứ theo nguyên lý của tiểu hoàn đan mà điều chế ra Tử Dương đan. Bởi vì quá trình tương đối khó khăn, phức tạp nên hắn cũng chẳng nghĩ tới nó có tác dụng vĩ đại nào khác.

- Thần kỳ? Hừ, hừ, chỗ thần kỳ nhất của hắn không phải chỉ có thể thôi đâu.

Cách Lô Lâm hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ta đã từng nghiên cứu tỉ mỉ cuộc tỷ đấu giữa hắn và Mông Na Lâm ở trên kính tượng. Lúc đó có một lần La Định đã bị dồn vào hoàn cảnh cực xấu, chỉ cần là người sáng mắt một chút thì đã nhận ra ngay. Khi

ấy linh lực của hắc không đầy đủ, đã đạt tới tình trạng gần khô kiệt, thế mà chỉ trong nháy mắt, hắc đột nhiên bạo phát, dường như là bản thân đang có một lực lượng vô cùng vô tận vậy, khiến cho Mông Na Lâm không thể không dùng tới Hắc Ám Giao Hoán. Có rất nhiều người đã cho rằng lúc đó La Địch đã sử dụng một môn tuyệt kỹ nào đó cũng tự làm tổn hại bản thân tương tự như Hắc Ám Giao Hoán vậy, nhưng suy đoán đó thật là ngu ngốc. Ta có thể cảm nhận được và dám hoàn toàn khẳng định nguyên nhân lúc đó đều là vì đan dược. Nhưng loại đan dược gì mà lại có được hiệu lực khiến cho bản thân người sử dụng trở nên mạnh mẽ đến như vậy, đồng thời sự tổn hại đối với cơ thể còn thấp hơn Hắc Ám Giao Hoán rất nhiều như thế chứ?

Cách Lôi Lâm nói xong thì hai tay ôm lấy đầu, tựa hồ cho đến nay nàng vẫn không tin được điều đó vậy.

- Hơ, hơ!

Nghe xong lời tán dương của người khác đối với việc mà mình vẫn luôn rất đắc ý, Mộ Dung Thiên cười cười hỏi:

- Sao ngươi lại hiểu rõ hắc như thế?

- Kể từ sau cái lần tình cờ nhìn thấy trận tỷ đấu của hắc và Mông Na Lâm, lúc đó ta mới bắt đầu quan tâm và đã phái người đi điều tra. Lam Nguyệt đế quốc thật là ngu xuẩn, lại bỏ qua một thiên tài dược sư như vậy, đã thế họ lại còn gán cho hắc cái tội phản quốc nữa chứ. Rõ ràng là lão cáo già hội trưởng Liên Chức công hội Cát Tư đã mượn việc công để báo tư thù mà, chẳng lẽ bọn họ không biết được một vị dược sư có năng lực sáng tạo cực mạnh như vậy sẽ có tầm quan trọng đến thế nào đối với quốc gia hay sao?

Nàng nói tới đây rồi nhin không được lại chửi thêm vài tiếng, sau đó mới hỏi tên sắc lang:

- Ê, ngươi từ đâu mà có được bình dược hoàn này? Theo ta được biết thì con số mà La Địch chế luyện ra không quá một trăm kia mà?

Mộ Dung Thiên thoáng suy nghĩ một chút rồi bắt đầu khua môi múa mép:

- À, là thế này, La Địch vốn là đồng học khá thân với em vợ của ca ca của nhi tử của gia đình có con vịt sủng vật dẫn độn của hảo bằng hữu của chủ nhân của biểu đệ của ta, vì vậy mà.....

Cách Lôi Lâm nghe vậy thì kinh hãi:

- Ê, bộ ngươi không phải là người của Tát La sao?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Phải, nhưng biểu đệ của ta thì ở tại Lam Nguyệt, điều đó đâu có ảnh hưởng tới tình cảm của bọn ta.

- À, thì ra thế.

Cách Lôi Lâm lại hỏi:

- Còn hai vị đồng học của La Địch là Tập Hy và Khoa Tư Mạc phải không?

Lúc này Mộ Dung Thiên có hơi chút bội phục đối với Cách La Lâm rồi, ở một nơi xa xôi thế này, nhưng không ngờ cả hai vị huynh đệ tốt của mình mà nàng cũng biết luôn. Thế rồi hắc gật đầu thừa nhận, cứ thẳng thắn như vậy thì Cách Lôi Lâm sẽ không truy cứu nữa.

Cách Lôi Lâm nhìn Tử Dương đan ở trong tay mà niềm khát vọng bùng bùng, cả người mù cũng nhìn ra được. Nàng không ngừng nâng niu lật qua lật lại để xem thật tỉ mỉ, sau cùng thì trên mặt nở nụ cười thật tươi rói và ngọt ngào. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì biết ngay thế công “mật ngọt chết ruồi” của nàng sắp xuất hiện rồi đây.

- Hi hi, đại ca đẹp trai, có thể cho ta bình Tử Dương đan này để nghiên cứu được không?

Cách Lôi Lâm lúng túng sử dụng ngữ khí mê hoặc để làm người ta chết vì ngọt ngào.

Cái bình đó đâu có đơn giản như Cơ Linh đan vậy, bộ muốn học lóm mà được à, Mộ Dung Thiên khẽ cười thâm trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ nghiêm túc, nói:

- Như vậy sao được, đây là thuốc cứu mạng của ta mà!

- Đương nhiên rồi, thứ trân quý như vậy, ta đâu thể nào lấy không của người được. Hay là thế này nhé, ta tặng lại cho người một ít đan dược cao cấp do ta đặc chế được không?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thầm nghĩ, đan dược do lão tử điều chế ra còn tốt hơn đan dược của nàng nhiều lắm, ta cần chúng làm gì? Thế là hần lập tức cự tuyệt ngay:

- Không!

Cách Lôi Lâm vội nói:

- Hay là đổi thứ khác cũng được, tinh hạch hay vũ khí, vv....coi như tặng người hết.

Bảo bối của lão tử có nhiều rồi mà, nhà của nàng làm sao sánh được với bảo khố của Long vương chứ? Nếu không phải của hiếm lạ thì ta đương nhiên không thể đáp ứng rồi.

- Ngoài những thứ đó, ta còn tặng thêm một điều kiện nữa, đó là ta sẽ tặng bản khiêu vũ đầu tiên của ta cho người!

Cách Lôi Lâm tựa như bất cứ giá nào cũng phải lấy cho được đan dược vậy, thê thảm đến mức cắn răng chuẩn bị dâng ra trình tiết cho tên cầm thú nữa chứ.

- Thành giao!

Mộ Dung Thiên khẽ nở nụ cười, rồi nói:

- Thế nhưng ta vẫn còn một điều kiện nữa, đó là trong mấy ngày mà người luyện đan đó, ta phải ở bên cạnh người.

Hết hồi 272

Thank nhiều sẽ có bom tiếp nhá các bạn :yy44:

277. Hồi 273: Đề Kỳ

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 273: Đề Kỳ

(Gợi Ý)

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Tuy rằng trong thời gian dược sư luyện đan, tốt nhất là không nên có mặt của người thứ hai, bởi vì một là sẽ gây ảnh hưởng đến sự chăm chú của dược sư đó, hai là các dược sư ai nấy cũng đều có phương pháp luyện đan khác nhau, ngoài cảm quan nhận biết thảo dược và vi cảm độ là những yếu tố quan trọng trong sự thành bại của việc luyện đan ra, những thành phẩm có liên quan đến hiệu quả cũng không nên để cho người khác nhìn thấy. Tuy nhiên, vì nhược điểm của Cách Lôi Lâm đã bị Mộ Dung Thiên nắm chặt, nên nàng không còn đất để cự tuyệt hần, chỉ đành bất đắc dĩ mà đáp ứng hần. Nàng chỉ sợ việc đó sẽ làm giảm thiểu xác suất thành công của mình trong khi luyện đan mà thôi, chứ không nghĩ rằng hần sẽ lên “ăn cắp” nghề của mình. Phương pháp luyện đan của nàng vốn dĩ cũng tương đối bí ẩn, hơn nữa, nghề nghiệp của hai người khác hần nhau như thế, cho dù một tên ma võ sĩ như hần có xem nàng luyện đan thì có lẽ cũng chẳng học lõm được gì.

Chỉ tiếc là nàng đã đoán sai, Mộ Dung Thiên vừa khéo lại rất có hứng thú với những phương pháp luyện đan của người khác, dù sao thì cơ hội gặp gỡ một đồng nghiệp có tố chất không kém mình bao nhiêu cũng khá là hiếm hoi. Từ sau khi đến đại lúc tới nay, hắn đã thay đổi thói quen lười biếng khi còn ở đại học y khoa, đối với dược vật thì cũng bắt đầu cảm thấy có nhiều hứng thú hơn. Đương nhiên, ngoài việc đó ra, hắn còn có mục đích quan trọng hơn.

Cách Lôi Lâm hiển nhiên là một người có tính nóng nảy, sau khi có được vật mà nàng vẫn hằng mong mỏi thì lập tức bắt tay vào công việc nghiên cứu ngay. Nàng cẩn thận sử dụng công cụ mà chiết Tử Dương đan ra từng mảnh nhỏ, sau đó bỏ chúng vào một quả thủy tinh cầu. Viên đan dược đó vốn dĩ là màu hồng, sau khi chúng được bỏ vào quả thủy tinh cầu thì liền biến thành hơn mười màu khác nhau. Nếu dựa theo độ đậm nhạt khác nhau, thì ở trong quả thủy tinh cầu đó cũng phải có cả trăm ngàn loại màu sắc, thật giống như những ống kính vạn hoa vậy, cực kỳ mỹ lệ.

Cách Lôi Lâm ngồi xuống bên cạnh quả thủy tinh cầu đó, chậm rãi xoay nó mấy vòng, sau đó tỉ mỉ quan sát, hình như bên trong những màu sắc của chúng có ẩn chứa đầu mối gì đó.

Mộ Dung Thiên cũng là một người biết hàng, chỉ cần liếc mắt sơ qua thì cũng biết được bí mật của nàng rồi. Phương thức mà Cách Lôi Lâm đang sử dụng chính là một trong những Nghịch Hướng Phân Giải thuật của giới dược sư, đó là những gì mà ngay cả một dược sư thuộc cấp tông sư không ít thì nhiều cũng phải học qua. Nghịch Hướng Phân Giải thuật cùng với dịch dung thuật và Hoạt tính hộ thể đều được xem là những môn kỳ thuật rất ảo diệu. Nó không dùng thảo dược để luyện đan, mà trái lại thông qua đan dược mà phán đoán nguyên liệu của thảo dược cùng với thành phần nguyên tố đã được bỏ vào đó.

Mà quả thủy tinh trong suốt đó chính là tinh hạch phân nguyên lăng của Ni Mật Ba Á Hấu, đó là loài quỷ thú đáng sợ, có thể hấp thu mọi sức mạnh của nguyên tố, sau đó phân loại và chuyển hóa để bản thân sử dụng, đồng thời chúng còn biết sử dụng tất cả các loại nguyên tố kỹ năng nữa. Tinh hạch phân nguyên lăng của chúng chính là một cỗ máy phân tích nguyên tố, có thể thông qua tổ hợp ánh sáng phát ra để suy đoán thành phần nguyên tố cùng tỷ lệ cấu tạo nên vật phẩm nào đó; trong đám màu sắc này, màu hồng là đại biểu cho Hỏa nguyên tố, lam là Thủy, vàng là Thổ, lục là Mộc, v.v...Đối với một dược sư am hiểu Nghịch Hướng Phân Giải thuật mà nói, quả thủy tinh cầu này rất quan trọng đối với họ, chẳng khác nào kính hiển vi đối với các nhà sinh vật học vậy. Cứ dựa theo thông số của màu sắc và sự quan sát tỉ mỉ để thấy được, con quỷ thú này ít nhất cũng đã đạt đến cấp A bậc sáu rồi, nó còn thấp hơn con Kinh Thôn mà Mộ Dung Thiên đã gặp lúc trước tới hai bậc.

Thân hoài “Nghịch Hướng Phân Giải thuật”, lại có cả tinh hạch của quỷ thú Ni Mật Ba Á cấp A bậc sáu làm công cụ phụ trợ rất đắc lực, chẳng trách nào nàng có thể phân tích được thành phần chế tác của Cơ Linh đan; chỉ tiếc rằng Tử Dương đan lại không đơn giản như vậy. Sau khi Cách Lôi Lâm cầm phân nguyên lăng xoay xoay hơn mười lần, đôi mày của nàng liền nhăn tít lại, miệng thì lẩm bẩm:

- Tại sao lại như vậy chứ, thật là quá phức tạp đi.

Sau khi xoay xoay thêm hai vòng nữa, đôi mày liễu của nàng lại càng nhăn nhúm lại nhiều hơn, bộ dạng tràn đầy nét phiền não, bao nhiêu niềm hưng phấn lúc này đều tan biến mất cả.

Cách Lôi Lâm lẩm bẩm tự nói với mình y như người điên nói mớ vậy, được một lúc sau thì nàng mới trở lại với hiện thực, rồi quay sang trịnh trọng nói với Mộ Dung Thiên:

- Ê, ngươi là người duy nhất có thể đứng xem toàn bộ quá trình ta luyện đan, nếu có hiểu kỳ thì chỉ được đứng xa xa mà nhìn thôi đấy, ngàn vạn lần không được lên tiếng, bằng không tức là làm phiền ta rồi đấy, biết không?

Mộ Dung Thiên rõ ràng cũng rất hiểu cái đạo lý này, hắn cười ha hả, nói:

- Yên tâm đi, ta là một thân sĩ mà, đâu thể nào làm ra một việc thiếu lễ phép như vậy chứ.

- Hừ!

Cách Lôi Lâm liếc hắn một cái rồi nói:

- Ngươi mà là thân sĩ ư? Một kẻ chỉ biết nhìn chăm chú vào ngực của tỷ tỷ ta như vậy mà cũng là một thân sĩ được sao?

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu:

- Điều đó...à, người hiểu lầm rồi, lúc đó ta chỉ nhìn tiểu Tinh Linh mà nàng ta đang bế thôi, ai kêu hài tử đó lại khả ái như vậy làm chi chứ, khả khả....

Cách Lô Lâm không rảnh để mà lý luận với hần, bởi vì thực nghiệm phân giải lúc này cũng bắt đầu, nên nàng phải giữ cho tâm bình khí hòa ở trạng thái tốt nhất.

Sau khi cửa sắt được đóng lại và Cách âm kết giới được giăng lên ổn thỏa, phòng luyện đan liền trở thành một không gian được phong bế chặt chẽ, tạm thời cách ly với thế giới bên ngoài. Sau khi bỏ phân nguyên lãng và Tử Dương đan vào lò luyện đan, Cách Lô Lâm khế niệm chú ngữ thành lập khế ước với lò luyện đan, điều đó sẽ giúp cho nàng biết được mọi động tĩnh xảy ra ở trong lò. Quan sát màu sắc chỉ là một phần đơn giản nhất của Nghịch Hưởng Phân Giải thuật mà thôi, tiến thêm một bước là lợi dụng lò luyện đan để mô phỏng hiệu quả sinh ra trong quá trình sử dụng đan dược, bởi vì các nguyên tố được đúc kết thành viên đan dược đó vào lúc này mới bị tách rời ra, nên nếu như vi cảm độ (khả năng cảm nhận) đủ cao là có thể nắm được phương thức sắp xếp cùng tỷ lệ phần trăm của chúng. Đương nhiên, đó là một quá trình cực kỳ phức tạp, có thể so sánh với quá trình tính toán của máy vi tính, ngoài thực lực ra, người được sư còn cần phải có vận khí nữa.

Cách Lô Lâm ý thức được đó là một sự khiêu chiến đầy cam go, đan dược chỉ có mấy viên, mà mỗi lần mô phỏng hiệu quả sinh ra trong quá trình sử dụng thuốc cũng không thể phục hồi viên đan dược đó trở lại như cũ, chính vì vậy mà nàng cũng không có nhiều cơ hội cho lắm.

Cách Lô Lâm hít sâu một hơi, hai mắt nhắm lại, lúc này khí chất phóng khoáng hồn nhiên của nàng đột nhiên biến đổi hoàn toàn, nét mặt nghiêm lại, so với sự nặng nề của đại tể ty cũng không khác là bao.

Diễm hỏa ở trong lò bốc mạnh lên, toàn bộ bên trong phòng luyện đan đều rất yên tĩnh, dù một chiếc kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được, lúc này chỉ có tiếng lửa nổ lách tách mà thôi.

Thời gian từ từ trôi qua, từng giọt mồ hôi trong suốt như thủy tinh cũng lần lượt lăn xuống khỏi khuôn mặt trắng hồng của Cách Lô Lâm, càng lúc càng nhiều, về sau thì trở thành từng dòng chảy xuống dọc theo cằm cổ trắng muốt của nàng. Luyện đan là một việc rất lao lực, mà phương pháp trái ngược với luyện đan là Nghịch Hưởng Phân Giải thuật lại càng làm mất sức rất nhiều, khi gặp phải khó khăn thì cũng giống như máy tính rơi vào vòng lặp vô hạn, có thể khiến cho nam thành liệt dương, nữ thì rối loạn kinh nguyệt.

Chỉ chốc lát sau, diễm hỏa liền tắt ngúm, Cách Lô Lâm cũng mở bừng mắt ra, có lẽ viên Tử Dương đan kia đã hoàn toàn tan chảy hết, nhưng coi bộ tình hình không hề lý tưởng chút nào.

- Thật là tức chết đi được! Sao lại phức tạp như thế chứ, cả một chút manh mối cũng không có nữa.

Cách Lô Lâm hậm hực giậm mạnh chân, khôi phục lại bản tính tiểu cô nương của mình.

Mộ Dung Thiên an ủi đúng lúc:

- Vận sự khởi đầu nan mà, người không cần nôn nóng như vậy.

- Hừ, ta không tin!

Rõ ràng Cách Lô Lâm không phải là một nữ tử dễ dàng bỏ qua sự việc mỗi khi gặp phải khó khăn, sau khi nghỉ ngơi lấy lại tinh thần xong, nàng lại lập tức lấy một viên Tử Dương đan rồi bỏ vào trong phân nguyên lãng, tiếp tục làm thí nghiệm bắt chước lần thứ hai. Chỉ tiếc là lần này cũng vô dụng, rồi tiếp theo là lần thứ ba, lần thứ tư, vv....mãi cho tới lần thứ tám thì nàng mới bắt đầu nhận ra được chút ít manh mối nào đó. Thế là nàng vội vàng đình chỉ thực nghiệm bắt chước, mà chuyển sang thí nghiệm luyện đan; tuy nhiên, xem ra nàng cũng không hề nắm chắc dù chỉ nửa điểm, thuần túy chỉ trông vào vận khí như vậy thì kết quả cũng không khả quan bao nhiêu, vì cứ liên tục thất bại, rốt cuộc bao nhiêu đan dược quý giá đều trở thành vật hy sinh và biến thành một đồng cháy đen thui lụi.

Mộ Dung Thiên ngồi ở xa xa lẳng lặng quan sát Cách Lô Lâm thỉnh thoảng lại mở mắt rồi cho thêm dược vật vào lò, nếu là những dược sư cấp thấp thì họ chỉ có thể bỏ vật liệu hỗn hợp vào lò trước khi nhóm lửa mà thôi, bởi vì trong lúc luyện đan cần phải hết sức tập trung vào đó và không thể bỏ dở công việc. Thế nhưng bởi vì lúc mới bắt đầu thì dược vật đã quá nhiều, mà trong đó lại có một số chưa đạt đủ hỏa hầu,

nếu phải cùng lúc khổng chế chúng thì sẽ phải tốn thêm rất nhiều tinh thần lực và độ khó cũng càng tăng nhiều hơn. Có thể đạt được tới cảnh giới “nhất tâm nhị dụng” của giới được sư như Cách Lôi Lâm bây giờ quả thật rất là hiếm có, đúng là làm ít nhưng thành quả thì sẽ được gấp bội.

Tuy nhiên, nàng quả thật là một thiên tài, việc đã như vậy mà không hề nản lòng chút nào, vẫn cố bám vào vận khí, sau nhiều lần bị thất bại và không còn cách nào khác hơn là phải quay về tiếp tục phân giải.

Tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của Mộ Dung Thiên, phải biết rằng Tử Dương đan được dùng rất nhiều loại thảo dược hiếm hoi và ít có người nhận biết ở trên đại lục này mà luyện thành, lại cộng thêm phương pháp đặc thù của Địa cầu mà điều chế ra. Những thứ đó ở đại lục đều không có, vì vậy mà Nghịch Hướng Phân Giải thuật của Cách Lôi Lâm tất nhiên là không phân tích nổi rồi.

Khi hỏa diễm lại một lần nữa tắt ngúm, Cách Lôi Lâm theo thói quen đưa tay tính lấy ra thêm một viên Tử Dương đan, không ngờ nàng lại phát hiện ra lúc này chỉ còn duy nhất một viên mà thôi. Thế là nàng vừa gấp vừa tức, hầu như lại muốn đập vỡ lò luyện đan luôn, nhưng bây giờ nàng đang cần dùng tới nó nên không thể làm vậy, mà chỉ đành trút cơn giận sang vật khác, vừa hay ánh mắt của nàng lại dời tới chỗ Mộ Dung Thiên. Tuy hẳn không phải là một món vật, nhưng sự có mặt của hắn ở trong phòng luyện đan lại tuyệt đối chúng mắt.

- Ê, xin lỗi, người có thể rời khỏi phòng luyện đan được không? Có người ở đây, ta không thể nào tập trung được.

Lời nói của Cách Lôi Lâm rất uyển chuyển, biểu lộ ý trực khách. Dù sao thì nàng cũng đã hứa cho hắn lưu lại nơi đây, nhưng bây giờ lại tráo trở lật lọng, theo tình lý thì không phải chút nào.

Mộ Dung Thiên vẫn thản nhiên như không.

- Ê?

Cách Lôi Lâm thấy hắn ngồi như một cây gỗ mà không có phản ứng gì hết thì lại lên tiếng nhắc nhở lần nữa, sau đó nàng mới phát hiện ánh mắt của hắn đang bình tĩnh nhìn mình.

Cách Lôi Lâm cảm thấy kỳ quái vội nhìn lại bản thân mình, lúc này chỉ thấy bộ y phục bằng bảo thạch màu lục không biết từ lúc nào đã thấm đầy mồ hôi, tuy không nhìn thấu ở bên trong được, nhưng nó lại dán chặt lên những đường cong của mình, đặc biệt gợi lên ý tưởng bậy bạ của người ta.

Ban đầu nàng còn cảm thấy có chút áy náy, nhưng hiện nay thì nửa điểm cũng không, nàng giận tím mặt, một tay đưa sang bên cạnh nắm lấy chiếc ghế ném tới trước, rồi quát:

- Cút, người cút đi cho ta, đồ sắc lang chết bầm!

Rốt cuộc nàng cũng hiểu được tại sao cái tên sắc lang không phải là dân cùng nghề này lại có hứng thú muốn ở lại xem quá trình luyện đan cực kỳ buồn chán này. Thì ra là vì nguyên nhân như thế.

Mộ Dung Thiên nhanh nhẹn né tránh chiếc ghế đang bay tới, vẻ mặt nở nụ cười gian xảo:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, xin đừng nóng giận. Tuy ta là người yêu chuộng mỹ sắc, nhưng cũng không đến nỗi có hứng thú với loại nữ nhân mà có bộ ngực bằng phẳng đâu.

Lời nói đó lại càng khiến cho Cách Lôi Lâm giận sôi lên, nàng cầm lấy chiếc đao nhỏ dùng để cắt thảo dược chạy tới đâm tên sắc lang. Mắt thấy sắp có chuyện đổ máu xảy ra rồi.

Mộ Dung Thiên không hề hoang mang, hắn đứng lên và bước ra cửa, đồng thời còn quay đầu lại cười hì hì, nói:

- Nếu Cách Lôi Lâm tiểu thư đã không hoan nghênh ta, vậy thì xin cáo từ, nhưng trước khi đi, ta có một đề nghị nho nhỏ thế này. Nếu nàng bỏ đi Phi Tường thảo, Ích Huyết tham, Thổ Hành Địa Hoàng, Ký Sinh Tang, và thêm vào đó quả Vu viện đầu tiên trong tháng ba, rễ phụ lớn nhất của cây Tư Đức Lặc Tư đã được mười năm tuổi, dùng lửa nhỏ nướng khô rồi tán thành bột, cho vào theo tỷ lệ 1:5 của 1/10 tổng trọng lượng, ba nụ hoa Mẫu Chu Cối, một ty (đơn vị đo lường thể tích của Thần Phong đại lục) nước, sắc khô, thêm vào năm nguyên tố Kim, Mộc, Thủy, Hỏa và Phong với tỷ lệ lần lượt là 2.33 - 4.71 - 9.15 - 1.48 - 7.665, như vậy có lẽ sẽ có ích cho nghiên cứu của người đấy.

Cách Lôi Lâm hận không thể ăn sống được Mộ Dung Thiên, nàng hần học nói:

- Người đang nói chơi với ta đó à? Một đứa tiểu hài ba tuổi cũng biết mấy thứ kia không dùng được kia mà! Mắt thấy không rượt kịp hần, Cách La Lâm liền phóng luôn con dao nhỏ về phía trước.

- Ha ha, Cách Lôi Lâm tiểu thư, hẹn gặp lại, chúc cho thực nghiệm của nàng được thuận buồm xuôi gió.

Trong tiếng cười lớn, Mộ Dung Thiên đóng sập cửa lại, thanh “phi đao” kia vừa vụn cầm phập vào đó và không ngừng run lên bần bật.

- Tức chết ta đi, cái tên sắc lang chết bầm người.

Cách Lôi Lâm ngồi phịch xuống mặt đất thở hồng hộc, lồng ngực không ngừng nhô lên thụp xuống.

Lúc này đột nhiên nàng nhớ tới một việc, ủa, tên sắc lang kia làm sao lại hiểu được thuật ngữ của giới được sư chứ?

Hết hồi 273

278. Hồi 274: Bút Ký

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 274: Bút Ký

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Sáng hôm sau, trời còn chưa kịp sáng thì ngoài cửa phòng khách đã có tiếng chuông cửa vang lên inh ỏi.

Tối hôm qua tên sắc lang đã đại chiến với Đình Đình suốt ba trăm hiệp, bị nàng thi triển mỵ lực khắp toàn thân, rốt cuộc thì đôi bên đều bị lưỡng bại câu thương. Đáng lẽ về phương diện này thì tên sắc lang rất mạnh, nhưng vì phải chống lại mỵ lực của Vu nữ, một chức nghiệp thần bí nhất ở trên đời thì cũng khó mà tiêu cho hết mỵ lực quá mạnh của nàng ta. Suốt đêm qua, có ít nhất là hơn phân nửa thời gian là phải trải qua những vận động để làm tiêu hao năng lượng, cả người sắt cũng không chịu nổi nữa, vì vậy mà khó trách hần không buồn ngủ sao được. Lúc này Mộ Dung Thiên ngáp ngắn ngáp dài, vừa nhồm dậy vừa lằm bằm chữ:

- Tên chó đẻ nào mà thiếu đạo đức như thế, trời chưa sáng mà đã đi phá giấc ngủ của người ta rồi, coi chừng sinh con không có mắt à.

Rồi hần lắc lắc nàng Vu nữ đang nằm bên cạnh, nói:

- Nay, dậy đi.

- Ừ!

Đình Đình khẽ rên lên một tiếng đầy quyến rũ, nàng khẽ trở mình một cái, tay chân cùng cuộn lại rồi vẫn say sưa ngủ tiếp. Sau khi Mộ Dung Thiên rời khỏi thân thể nàng, nàng liền cảm thấy có chút không thoải mái, vì vậy mà đôi chân thon dài liền theo phản ứng mà kẹp lấy mép chăn. Đôi chân khêu gợi này có lẽ tối qua đã gần như muốn kẹp đứt Mộ Dung Thiên luôn đây, suýt chút nữa là bại trận rồi.

Vào đúng lúc nàng Vu nữ trở người, bờ mông tròn trịa của nàng vừa khéo lại xoay về phía Mộ Dung Thiên và còn hơi nhếch lên cao một chút nữa. Cái tư thế đó cực kỳ hấp dẫn và quyến rũ đến mê người, quả thật không thể nói nên lời được, điều đó khiến cho dục hỏa của tên sắc lang lại dậy lên như sóng tràn bờ, khiến hắn chỉ muốn quay lại đầu tiếp thêm ba trăm hiệp nữa thôi. Nhưng hắn biết rõ lúc này không thích hợp, bởi vì chuông cửa càng lúc càng vang lên gấp gáp, điều đó cho thấy đối phương đang có việc cấp bách muốn tìm mình. Tuy nhiên, nhìn thấy Đinh Đình mất sức và ngủ say li bì như thế thì tên sắc lang không khỏi thầm đắc ý trong lòng, cuối cùng thì kẻ chiến thắng trong cuộc “vật lộn da thịt” đầy thảm liệt kia chính là mình, điều này đối với bất cứ một nam nhân nào cũng là một điều rất đáng kiêu ngạo.

Mộ Dung Thiên buông Đinh Đình ra, rồi bước ra mở cửa. Ở bên ngoài phòng ngủ còn có một phòng khách nữa, nên hắn không cần lo thân thể lộ lộ của người ngọc bị phơi bày ra trước mắt người ngoài.

Cách Lôi Lâm đang nóng ruột chờ ngoài cửa, vẻ mặt của nàng tuy có vẻ mệt mỏi nhưng lại không che giấu được niềm hưng phấn.

Nếu là nữ nhân đến thăm, tất nhiên Mộ Dung Thiên không tiện nổi nóng, hắn chỉ thở dài một hơi rồi hỏi:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, có chuyện gì thế?

Cách Lôi Lâm liếc mắt nhìn hắn rồi nói:

- Tất nhiên là có chuyện rồi, nhưng trước tiên xin người hãy kéo khóa quần lại được không?

- À, xin lỗi! Xin lỗi!

Hai lần bị “lộ hàng” khiến cho mặt mũi của Mộ Dung Thiên đều bị mất sạch, hắn luôn miệng xin lỗi rồi đưa tay xuống hạ thể, nhưng đột nhiên hắn nghĩ ra động tác này có chút không thích hợp, nếu để cho tiểu huynh đệ lộ hẳn ra ngoài và bị nữ nhân thấy được thì mình đúng là đồ biến thái, vì vậy hắn vội quay lưng lại để sửa sang “lỗ hỏng”, hoàn tất công việc khiếm nhã này.

Bị mất mặt suốt một ngày, Mộ Dung Thiên cảm thấy mình thật là xui xẻo, vì muốn che đậy điểm này nên hắn liền nói:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, nếu sự việc không có gì quá quan trọng vậy thì để mai mới nói nha, hôm nay mệt chết ta rồi!

Dứt lời, hắn định đóng sập cửa lại để sớm trở về chiếc giường ấm cúm và tiếp tục giấc mộng đẹp của mình.

- Không được, ta đang có việc gấp, nhất định phải làm cho ra lẽ mới được.

Cách Lôi Lâm chặn cửa lại, khẩu khí ngang ngược thật giống như là sơn tặc chiếm núi, thổ phỉ ác bá đòi tiền mãi lộ vậy.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Thôi bỏ đi, mau vào đi. Người đứng trước cửa như vậy, chỉ sợ người khác nhìn thấy sẽ cho rằng tối qua người đã ở đây qua đêm, bây giờ mới vừa trở lại thôi đấy.

Cách Lôi Lâm làm một động tác như đang nôn mửa, vừa đi vào phòng khách vừa nói:

- Phì, người tưởng ai nấy cũng đều là sắc lang không biết xấu hổ như người, cả đầu óc chỉ toàn là những tư tưởng xấu xa bấy bọ hết hay sao?

Với lớp da mặt dày như Mộ Dung Thiên, đương nhiên sẽ không vì hai câu nói của Cách Lôi Lâm mà cảm thấy xấu hổ, sau khi hắn đóng cửa lại, rồi cười hỏi:

- Nam hoan nữ ái là việc thiên kinh địa nghĩa mà, xấu xa bấy bọ chỗ nào đâu chứ?

- Được rồi, đồ sắc lang chết bầm, ta không thèm nói chuyện phiếm với người, và cũng không cần châm trà cho ta nữa.

Nàng vừa nói vừa ngăn chén trà không để Mộ Dung Thiên rót trà vào.

- Ủa?

Tên sắc lang quay đầu, nói:

- Yên tâm đi, ta vốn không định rót nước cho ngươi, mà ta đang khát nước thôi.

Cách Lôi Lâm nghe vậy thì thiếu chút nữa hôn mê luôn, nàng lắp bắp:

- Ngươi.....ngươi....ngươi....ngươi....ngư i....lẽ nào ngươi không có lấy một chút....

Vừa nói, nàng vừa co ngón trỏ và ngón cái lại, chỉ chừa ra một khe nhỏ, rồi nói:

- ...một chút phong độ nào hết sao? Thế rốt cuộc ngươi có phải là nam nhân hay không?

- Thật đến nỗi không có chỗ nào thật hơn nữa đâu, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể nghiệm chứng.

Rồi Mộ Dung Thiên lại cười ha hả, nói tiếp:

- Là ngươi nói không cần khách khí mà, bây giờ trái lại đi trách ta hay sao?

Cách Lôi Lâm cố gắng dần cơn tức gần như không thể khống chế được, rồi đi thẳng vào vấn đề:

- Ta có một vấn đề cần ngươi phải thành thật trả lời. Tối hôm qua ngươi có cho ta một chút gợi ý, đó chính là một phần trong công thức điều chế Tử Dương đan, tuy không hoàn chỉnh, nhưng lại rất hữu ích cho việc nghiên cứu của ta. Đến hôm nay thì ta đã có một tí manh mối rồi, vì vậy nên ta muốn hỏi, từ đâu mà ngươi lại biết được phối phương đó?

Mộ Dung Thiên đã sớm đoán ra được ý đồ của nàng, nên cười cợt nhả, nói:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, chẳng phải lúc đó ngươi vốn không tin lời ta hay sao? Thế sao bây giờ là muốn hỏi ta?

Cách Lôi Lâm chống nạnh rồi hất hàm hỏi:

- Thế rốt cuộc ngươi có nói hay không?

Mắt thấy nàng bắt đầu có khuynh hướng bạo lực và muốn xách đao chém người rồi đây.

Mộ Dung Thiên giả trò ương ngạnh:

- Ta không có thói quen đàm đạo với người chỉ biết đứng trên cao mà cúi xuống nói chuyện với người ta, nếu ngươi muốn biết câu giải đáp của vấn đề đó thì...

Những lời này đâm trúng yếu điểm của Cách Lôi Lâm, thế là nhất thời nàng liền dịu xuống, nhưng nàng vẫn chưa chịu thôi, lập tức giọng bản lĩnh khác ra, nàng nện nói:

- Tiên sinh, ta biết ngươi là một thân sĩ anh tuấn, phong độ, tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, đầy tính hài hước, tâm địa thiện lương, chuyên giúp người làm vui....

Mộ Dung Thiên tiếp lời nàng:

- Còn phải thêm vào một câu: “Ta đối với ngươi hết lòng kính ngưỡng như nước sông chảy liên miên bất tuyệt, như Hoàng Hà lai láng, lại càng không thể vãn hồi được nữa.”

Cách Lôi Lâm hơi ngẩn người ra, rồi gượng cười nói:

- Nói chung, ngươi là người tốt nhất thế gian này, hãy mau nói cho ta biết đi...

- Lời vuốt ve của ngươi thật khiến ta rất vui vẻ, thế nhưng....

Mộ Dung Thiên nói tới đây thì ngữ khí hơi trầm xuống:

- Ta không tính nói cho ngươi biết, bởi vì đây là một bí mật.

Mộ Dung Thiên nói xong liền đặt mông ngồi xuống, một chân gác lên đùi chân kia, thản nhiên nhắm nhấp hộp trà.

Cách Lôi Lâm biết mình lại bị hấn chơi một vố, thế là nàng tiến lên nhéo cho hắn một cái thật đau, miệng rít:

- Nói, nói mau, lập tức nói ngay! Bằng không thì ta sẽ nói cho người khác biết là người đã cưỡng gian ta.

- Phì!

Mộ Dung Thiên vừa uống xong một hộp trà thì lập tức phun hết ra, đó không phải là vì bị Cách Lôi Lâm nhéo đau, mà là vì ả ý của nàng. Cũng may tên sắc lang phản ứng cực nhanh, hấn kịp thời quay đầu sang một bên, nếu không thì toàn bộ trà đã phun thẳng vào người Cách Lôi Lâm hết rồi.

Đưa tay lau mồ hôi xong, tên sắc lang mới nói:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, đó gọi là vu khống đấy nhé.

Cách Lôi Lâm giậm chân nói:

- Ta mặc kệ, người ta ai cũng biết ta chưa bao giờ đến chỗ ở của nam nhân sớm như thế này, nếu người không chịu nói, đến chừng đó dù người có uy thế giết được Phệ Nhân trùng thì cũng đừng trách ta.

Mộ Dung Thiên thầm chửi chằng lẽ người là đồ bullshit hay sao, lão tử gọi người tới kiểm tra là được chứ gì. Coi bộ nàng tiểu thư này chỉ biết luyện đan tối ngày thôi, chứ chẳng hề biết một chút kiến thức sinh lý bình thường chút nào cả, nhất định nàng ta vẫn còn là một xử nữ rồi. Tuy nhiên, nàng nữ được sư này đúng là quá si cuồng đi, không từ một thủ đoạn nào để ép mình nói ra phương thức điều chế thuốc mà ngay cả phương pháp nghiên cứu của nàng cũng không khám phá nổi.

Ban đầu Mộ Dung Thiên chỉ tính đùa một chút thôi, bây giờ được vui vẻ rồi, nếu đùa tiếp tục, chỉ sợ sẽ đùa ra lửa ấy chứ. Vì vậy mà hấn tỏ ra rất biết điều:

- Tốt, tốt, tốt, Cách Lôi Lâm tiểu thư, coi như là ta sợ người rồi. Chuyện là thế này, người cũng biết đó, trong chiến tranh, La Dịch là một tên phản quốc....

- Là bị vu tội phản quốc....

Cách Lôi Lâm lập tức sửa lại lời hấn.

Có một người ái mộ điên cuồng và lúc nào cũng sẵn sàng lên tiếng bênh vực mình như thế, Mộ Dung Thiên cảm thấy rất đặc ý:

- À, ừ, thì là bị vu tội phản quốc, không biết lúc bấy giờ đã chạy tới nơi nào, nhưng còn cuốn bút ký được sư của hấn...

- Được sư bút ký?

Cách Lôi Lâm lại một lần nữa có phản ứng hoàn toàn nằm trong dự liệu của Mộ Dung Thiên, lúc này trong mắt nàng phát xuất quang mang của thần giữ của khi nhìn thấy kim tệ vậy.

- Không, nói đúng hơn nó chỉ là một đoạn ngắn của Dược sư bút ký, do La Dịch tiện tay viết ra mà thôi.

- À...

Cách Lôi Lâm hơi thất vọng, nhưng cũng vội vàng nói:

- Ê, thế đoạn bút ký đó như thế nào?

Mộ Dung Thiên thông thả lấy ra một trang giấy đã được viết sẵn từ lâu, đưa ra để chứng minh cho lời nói dối hoang đường của mình:

- Hi, tất nhiên là đoạt được từ tay của gã bạn cùng phòng của hấn, Tạp Hy.

- Tạp Hy? Kỳ quái thật, sau khi La Dịch thất tung chưa tới mấy tiếng đồng hồ, gã cũng đồng thời thất tung theo. Ta vốn muốn tìm gã để hỏi xem La Dịch có để lại đan dược hoặc bút ký gì hay không, nhưng tới nay vẫn không có tin tức gì của gã, có thể là gã đã bị bí mật hành quyết rồi cũng nên.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì quả thật có hơi ngạc nhiên, lúc đó từng có người giả trang thành mình để đánh lạc hướng của truy binh, chẳng lẽ là Tạp Hy hay sao? Nếu là như vậy thì gã nhất định phải gánh trọng tội mới phải, nhưng tại sao lại không thấy có lệnh truy nã gã vậy kia? Hơn nữa, mấy ngày trước, Mộ Dung Thiên còn thấy gã đi đứng nghênh ngang tại Mặc Vân Tháp của Đô Linh nữa, thế là sao nhỉ?

- Ê, không nói chuyện đó nữa, bút ký thế nào?

Cách Lôi Lâm tiếp tục hỏi.

Mộ Dung Thiên lập tức quăng sự an nguy của gã bạn cùng phòng sang một bên, hần cười nói với Cách Lôi Lâm:

- Sau bao phen thất tán với nhiều nguyên nhân khác nhau, cuối cùng nó đã rơi vào tay biểu đệ của ta, mà hần thì lại biết ta rất có hứng thú với những việc có liên quan đến được sự, vì vậy mà đã tặng nó cho ta...

Cách Lôi Lâm kinh ngạc kêu lớn:

- Tặng cho người?

Lúc này từ trong mắt nàng bắn ra những tia nhìn đầy khát vọng và hưng phấn đến nỗi khó lòng áp chế được, cả người mù cũng có thể nhìn ra được điều đó.

- Đúng vậy!

Câu trả lời của Mộ Dung Thiên khiến cho Cách Lôi Lâm gần như muốn nhảy dựng lên, thế rồi ngữ khí của tên sắc lang lại thay đổi:

- Thế nhưng lời lẽ trên đó lại rất cao thâm, ta đã đọc qua nhưng không mấy hiểu cho lắm, rồi từ từ cũng mất đi hứng thú nghiên cứu. Cảm giác đó giống như là khi mình đi nhà xí mà lại không có mang theo giấy đi cầu, mà vừa khéo lại có tấm giấy bút ký đó ở trên người....

Hai mắt của Cách Lôi Lâm trợn thật to:

- Lấy tụi nó mà làm giấy đi cầu à?

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu:

- Hắc hắc, người thật là thông minh.

- Cái tên lưu manh ba trợn này, đồ đại siêu cấp ba trợn, người có biết hay không chứ, cái thứ mà người dùng làm giấy đi cầu đó đối với giới được sự chúng ta chính là bảo bối đó!

Cách Lôi Lâm coi bộ lại không chịu nổi sự đả kích đó, nàng lại cảm ghế gờ lên, chuẩn bị dùng nó để giã Mộ Dung Thiên ra thành một mớ thịt vụn để tiêu cơn hận trong lòng. Trước khi xuất thủ, nàng bỗng nhiên nghĩ ra, tuy rằng bút ký đã bị hủy rồi, nhưng rất có thể Mộ Dung Thiên vẫn còn lưu lại một phần nhỏ chẳng hạn.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Cũng may là mấy trang bút ký đó ta đã đọc qua nhiều lần, nên vẫn còn nhớ một tí, hi hi.

Cách Lôi Lâm cảm thấy mình như sắp điên lên rồi, sự tình biến chuyển quá nhanh, thật giống như là phim Tốc Độ Sinh Tử (phim Speed) vậy. Nếu là người có bệnh tim, nói không chừng đã không chịu nổi sự chuyển biến nhanh như vậy, dám sẽ bị đột tử tại chỗ lắm.

Tuy rằng bút ký bị hủy là một việc rất đáng tiếc, nhưng ít ra thì người này còn nhớ được khá nhiều, kể ra như vậy cũng là cái may trong cái rủi, có lẽ nó sẽ giúp cho việc nghiên cứu của mình được dễ dàng hơn. Vừa nghĩ đến đó, Cách Lôi Lâm liền tươi cười trở lại, rồi nói:

- Tốt, vậy thì trước khi rời khỏi Thủy Đô, người là của ta. Ý ta là, người phải toàn lực phối hợp với công việc của ta, vì người đã hủy diệt bảo bối của giới được sự chúng ta nên giờ phải bồi thường. Cứ quyết định như vậy đi, giờ thì ta đi trước đây.

Theo lời nàng nói như vậy, trên căn bản là Mộ Dung Thiên không có quyền để cự tuyệt, hần chỉ có thể mở to mắt mà nhìn nàng bỏ đi mà thôi. Tuy nhiên, sự việc như thế cũng là đang phát triển theo phương hướng mà hần mong muốn, tất cả đều rất thuận lợi.

Thế nhưng sự việc ngoài ý muốn cũng lập tức xảy ra ngay, Cách Lôi Lâm vừa mở cửa ra, nhưng nàng không hề bước ra ngoài, mà chỉ đứng sững sờ tại đó, sau mấy giây mới lên tiếng:

- Nhị tỷ?

Nhị tỷ của Cách Lôi Lâm cũng chính là Toa Phi.

Hết hồi 274

279. Hồi 275: Khiêu Chiến

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 275: Khiêu Chiến

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- Ủa, Cách Lôi Lâm, sao muội lại ở đây?

Khi Toa Phi nhìn thấy muội muội của mình thì hiển nhiên rất bất ngờ. Ở phía sau nàng còn có bốn kỵ sĩ mặc võ trang hạng nặng, hai nam hai nữ. Cứ dựa vào khôi giáp ở trên người họ, có lẽ đây chẳng phải là những kẻ tầm thường gì. Lúc này trên mặt họ ai nấy cũng đều lộ ra vẻ rất kinh ngạc.

Cách Lôi Lâm đỏ mặt, nói:

- Muội có việc hơi dài dòng cần bàn với Bối Á Đặc tiên sinh.

- Vậy à?

Tô Phi gật đầu, nhưng vẻ nghi hoặc ở trên mặt nàng vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan hết. Điều đó cho thấy, lời nói vừa rồi của Cách Lôi Lâm là đúng, từ trước tới nay nàng chưa bao giờ đi tìm người ta vào lúc trời còn tờ mờ sớm như thế này.

Quan hệ giữa ba tỷ muội của Thiên Lý mục trường rất kỳ quái. Duy Đa Lợi Á và Toa Phi là song phương đang tranh quyền với nhau, theo tình lý thì phải là ở trong tình huống đối lập mới phải. Nhưng từ lúc gặp mặt họ đến nay, người ta không hề nhìn thấy giữa hai người có địch ý gì, đồng thời còn tỏ ra là những tỷ muội tốt, tình đầu ý hợp nữa. Đường nhiên, đó chỉ là sự biểu hiện ở bên ngoài mà thôi.

Về phần Cách Lôi Lâm, nàng chọn đứng về phe của đại tỷ Duy Đa Lợi Á, và đó cũng là ý nguyện của phụ thân Lạp Đồ Ngõa. Nhưng giữa nàng và Toa Phi cũng không có mối thù bất cộng đái thiên gì, nên nàng vốn chỉ mong cho hai vị tỷ tỷ có thể hòa hảo như xưa, dù cho không được, vậy thì chí ít nàng cũng muốn làm một người trung gian để làm giảm đi sự khấn trương giữa mối quan hệ của đôi bên. Hơn nữa, nàng cũng không công nhiên tỏ ra trợ giúp cho Duy Đa Lợi Á, chỉ là trong lòng có khuynh hướng nghiêng về đại tỷ mà thôi. Bởi vậy nên Toa Phi cũng không có địch ý với Cách Lôi Lâm, hướng chi Thiên Lý mục trường có thể phát triển tới địa vị của ngày nay thì đó là nhờ công lao rất lớn của nàng muội muội không màng tới chính sự mà chỉ biết điều chế được vật này thôi. Bất luận là ai, nếu biết suy nghĩ cho mục trường thì cũng không thể bỏ qua nàng tam muội này.

Là đệ nhất mục trường trên biển của toàn bộ đại lục, địa vị của Thiên Lý mục trường tại Thủy Đô được sánh ngang với Liên chức công hội, nó là nguồn kinh tế chủ yếu của quốc gia này và có những mối quan hệ tốt đẹp với khá nhiều thế lực lớn, nên đã khiến cho Liên Chức công hội không thể không chấp nhận nó cùng tồn tại và phân hưởng quyền lực tại Thủy Đô. Địa vị của họ cũng giống như Khai Âm và Thụy Mạn gia tộc tại Lam Nguyệt, Long tộc và Niêm Hoa tộc tại Tát La vậy, do đó mà trường phân tranh này của Thiên Lý mục trường có thể nói là mục tiêu quan tâm hàng đầu của toàn quốc vậy.

Kế hoạch trừ khử Duy Đa Lợi Á của Toa Phi vốn được tiến hành ngấm ngầm, nàng được Lam Nguyệt đế quốc và Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn âm thầm giúp đỡ, nên kế hoạch đó vốn dĩ đã nắm chắc thành công một trăm phần trăm rồi, nhưng không ai ngờ được Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại đích thân ra tay can thiệp, đó là một sự uy hiếp rất lớn từ trên trời rơi xuống. Hành động của vị thần bảo hộ của các hải quốc này đã biểu lộ rõ thái độ của mình, vì vậy nên đã khiến cho hơn phân nửa số người vẫn giữ lập trường trung lập lập tức chuyển hướng sang phò tri cho Duy Đa Lợi Á, thậm chí cả đại bộ phận thế lực đã bị Toa Phi khống chế bấy lâu nay cũng muốn rục rịch đổi chủ luôn nữa. Dù sao tất cả mọi người cũng đều nghĩ rằng, đối nghịch với Long vương thật chẳng khác nào là muốn đi chết cả.

Cách làm hôm nay của Toa Phi rất sáng suốt. Ở dưới tình trạng cực đoan, nàng quyết định phải nhẫn nại. Nếu như Duy Đa Lợi Á không tìm được chỗ sơ hở nào của nàng, vậy thì nàng ta cũng sẽ không thể động tới mình được. Dù sao thì ở tại Thủy Đô này, nàng cũng có thứ hạng nhất định, người ủng hộ cũng đông đảo, ngay cả các “trung thần” dưới váy cũng không ít. Vì vậy mà nàng chỉ có thể đợi, cho đến khi thời cơ thích hợp, tỷ như Lam Nguyệt đế quốc cũng công nhiên nhúng tay vào việc này, tạo nên áp lực lớn cho các đại công hội, hoặc là lại tiếp tục giúp đỡ ở phương diện nào đó. Đương nhiên, nàng biết rất rõ, hiện nay thời cơ tốt vẫn chưa xuất hiện.

Mặc dù trước khi thời cơ chín mùi, nàng phải hết sức cố gắng ẩn nhẫn, nhưng sự xuất hiện của Mộ Dung Thiên đã gợi lên niềm hứng thú của nàng, bởi vì hắn là khách mời vinh dự của Duy Đa Lợi Á, và lại là người được đặc biệt tham dự yến hội nguyệt hạ mà vốn dĩ chỉ dành cho giới thượng lưu. Hơn nữa, buổi tối đó, hai người đã cùng nhau khiêu vũ tới mấy khúc nhạc, sau đó còn ngồi chuyện trò khá là tâm đắc một lúc lâu nữa, thái độ rõ ràng rất thân mật. Đã thế mà Mộ Dung Thiên lại đã từng phá hỏng chuyện tốt giữa nàng và Tạt Gia, chính vì vậy mà Toa Phi không tránh được nảy ra hoài nghi, không biết có phải gã ma võ sĩ này chính là một thủ hạ của Duy Đa Lợi Á, một quân cờ cực kỳ quan trọng hay không? Lúc trước, khi nàng biết được Mộ Dung Thiên đã từng giết chết Phi Đa Lợi, khi đó nàng còn chưa để hắn vào mắt, thế nhưng bây giờ liên kết các đầu mối lại thì tình huống đã khác đi rồi. Toa Phi là một người cẩn thận, vì vậy mà nàng muốn điều tra kỹ gã ma võ sĩ cấp D đây quý dị này mới được.

- Nhị tỷ, tỷ tìm Bối Á Đặc tiên sinh có việc gì không?

Cách Lôi Lâm cảm thấy có chút khẩn trương, bởi vì nàng nghĩ thấy nhị tỷ của mình đến đây với ý đồ không tốt rồi. Phải biết rằng, hiện nay ngoài La Dịch ra, Mộ Dung Thiên là người duy nhất nhớ được được sự bút ký, vì vậy mà hắn tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được.

Toa Phi là một nữ nhân có sức quan sát rất nhạy bén, nàng lập tức nhìn ra được sự quan hoài ở trong lời nói của Cách Lôi Lâm, vì vậy mà nàng lại một lần nữa nảy ra hoài nghi, không ngờ ngoài Duy Đa Lợi Á ra, cả nàng muội muội si cuồng được sư ít tiếp xúc với người lạ này cũng quan tâm tới hắn nữa. Nàng lại càng khẳng định người này nhất định là phải có lai lịch rất lớn đây. Tuy nghĩ vậy, song Toa Phi vẫn không thay đổi sắc mặt, chỉ cười nói:

- À không, chỉ là một việc nhỏ thôi, không có chuyện to tát gì đâu. Ủa, Cách Lôi Lâm, không phải muội đang muốn trở về hay sao?

- Ờ thì....

Cách Lôi Lâm thoáng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Muội quên là còn một chuyện nữa cần bàn với Bối Á Đặc tiên sinh.

Lúc này Mộ Dung Thiên cũng đến sát bên cửa, hắn nhìn thấy Toa Phi thì hai mắt lập tức sáng ngời, vội vàng nói:

- À, Toa Phi tiểu thư xinh đẹp, nàng quang lâm tề xá thật khiến ta cảm thấy rất vinh hạnh. Còn có các vị bằng hữu kỳ sĩ kia nữa, xin mời vào.

- Không cần đâu, Bối Á Đặc tiên sinh, ta chỉ có chút chuyện muốn đến đây nhờ vả mà thôi.

Toa Phi cười cười, lộ ra đôi hàm răng trắng muốt đều đặn, đôi mắt phượng hàm chứa ý tứ đầy khiêu khích. Cái dáng tươi cười đầy mỹ lực và không tâm thường này thật giống như nụ cười của một thiếu nữ ngây thơ đang câu dẫn tình nhân vậy, đó chính là nguyên nhân tại sao tuy Toa Phi rất nổi tiếng phóng đảng ở bên

ngoài, nhưng khi người ta nhìn thấy nàng thì không hề sinh ra ác cảm được, thậm chí còn bất tri bất giác bị khuynh đảo nữa.

Nhưng Cách Lôi Lâm lại hiểu rất rõ vị tỷ tỷ này, nụ cười của Toa Phỉ càng mê người thì lại càng có chuyện, nàng vừa định nhắc nhở Mộ Dung Thiên, nhưng khi nàng vừa quay đầu lại nhìn thì mém nữa đã té xỉu luôn. Thì ra lúc này tên sắc lang đang trợn mắt há miệng, nước miếng nhỏ rờn rờn, vẽ mê luyến hiện rõ trên mặt. Phỏng chừng Toa Phỉ chỉ tùy tiện kêu một tiếng thì hẳn nhất định sẽ bò xuống đất mà liếm lên mũi giày của nàng thôi quá. Lúc này Mộ Dung Thiên liền mơ mơ hồ hồ lên tiếng:

- Có chuyện gì xin Toa Phỉ tiểu thư cứ nói, được phục vụ cho một vị mỹ nữ như nàng, dù ta có lên núi đao xuống biển lửa, hay là tan xương nát thịt thì quyết cũng không chối từ.

- Ủi chà, tiên sinh nói thật quá lời.

Toa Phỉ mỉm cười nói tiếp:

- Là thế này, nghe nói khi ở trên biển, Bối Á Đặc tiên sinh đã giết được Huyết Thư Quỷ của Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn, thực lực kinh người. Trong đám thủ hạ của ta có mấy kỵ sĩ rất ngưỡng mộ tiên sinh, vì vậy nên họ muốn được luận kiếm hữu nghị với ngài một lần.

Nói là luận kiếm hữu nghị cho khách khí một chút, chứ kỳ thật nó cũng chẳng khác nào quyết đấu sinh tử vậy. Chừng đó sau khi một bên chiếm thượng phong, nhìn thấy đối phương có dấu hiệu chịu thua thì lập tức kết thúc cuộc đấu, nhất định sẽ chừa lại mặt mũi cho đối phương. Người ta có thể tiếp thụ hoặc từ chối lời khiêu chiến quyết đấu sinh tử, nhưng còn luận kiếm hữu nghị thì không tiện cự tuyệt, bằng không thì sẽ bị kẻ khác khinh thường.

Toa Phỉ vừa nói xong, lập tức có một nam kỵ sĩ đứng ở sau lưng bước lên trước và nói:

- Bối Á Đặc, ta là Đạt Phân Ni Tư, muốn được cùng người giao đấu một trận.

Gã kỵ sĩ này có tướng mạo khá anh tuấn, chỉ là ở trên mặt khó có thể che giấu hết được nét tàn nhẫn khắc bạc đã được dùng mỵ lực của gã giảm đi rất nhiều. Trên người gã đang mặc một bộ khôi giáp màu xám và đeo cây trường thương rất cổ quái có chạm trổ các món trang sức rất đẹp mắt. Rõ ràng những món trang sức đó là vật chết, nhưng khi người ngoài nhìn vào lại thấy chúng giống như gió lốc và bão cát không ngừng xoay tròn, chỉ cần nhìn thêm vài lần thì sẽ bị đầu váng mắt hoa, hiển nhiên cái vỏ bên ngoài của nó cũng mang tác dụng làm mê hoặc thị giác rồi.

Tuy là kỵ sĩ, nhưng khí chất tao nhã của Đạt Phân Ni Tư đều đã bị vẻ ngạo mạn của gã che lấp hết. Gã vừa nói vừa cúi mình thi lễ với Mộ Dung Thiên, hành vi và lời nói cũng đều rất ngạo mạn, không có một tí điểm phong độ nào.

Nhưng Cách Lôi Lâm lại biết gã kỵ sĩ này rất có địa vị. Tại Thủy Đô, gã là một nhân tài ưu tú thuộc lớp trẻ của một chi gia tộc thuộc về Sa (cát), là một Thổ hệ Chi phổ giả có thể thao túng cát ở trong hàng cường giả. Bởi vì diện tích đất đai của Thủy Đô rất có hạn, nên Đạt Phân Ni Tư không chọn phát triển Chi phổ giả làm chức nghiệp chính mà chỉ lấy đó làm phụ, nhưng điều đó không làm ảnh hưởng đến danh tiếng của gã. Với biệt hiệu “Cuồng Sa kỵ sĩ”, tính cách của gã cũng như tên gọi vậy, tự cao tự đại, và rất nóng nảy. Bộ khôi giáp và cây trường thương của gã cũng rất có tiếng, Sa sáo trang, có thể phá tan sức tập trung của đối thủ trong lúc tác chiến.

Tuy nói rằng luận kiếm hữu nghị, nhưng với tính cách của Đạt Phân Ni Tư, đến lúc đó sẽ xảy ra sự kiện thương vong cũng không phải là không thể, vì vậy mà Cách Lôi Lâm tính nhắc nhở Mộ Dung Thiên hãy từ chối lời khiêu chiến lần này, bởi vì dù sao thì hẳn cũng chỉ là một ma võ sĩ cấp D, đẳng cấp còn cách Đạt Phân Ni Tư quá xa, cho dù có từ chối thì cũng không thể xem quá mất mặt được.

- Ngàn vạn lần không thể đáp ứng, đây nhất định không thể chỉ là một cuộc luận kiếm đơn giản như thế đâu.

Lời đó là do Cách Lôi Lâm đã dùng Tụ âm thuật để nói với Mộ Dung Thiên, thế nhưng vì Toa Phỉ vẫn chú ý nhìn vào đôi môi của Cách Lôi Lâm nên cũng đoán ra được vài phần. Nàng ta mỉm cười thật mê ly rồi nói:

- Bối Á Đặc tiên sinh, người nói thế nào?

Vừa nói, nàng vừa khẽ uốn lượn tấm thân mềm mại, đồng thời còn làm ra một động tác rất gợi cảm, cổ áo hơi nới rộng, khiến cho đôi ngực lộ ra không ít. Mộ Dung Thiên thấy vậy thì đôi mắt lại càng dán chặt vào đó và không muốn rời khỏi nữa, những người khác nói gì thì hắn căn bản không còn nghe thấy nữa.

Cách Lô Lâm thấy vậy thì chỉ hận không thể mắng cho hắn một trăm lần, một ngàn lần đồ đại sắc lang, coi bộ tên này chết chắc rồi.

Toa Phỉ mỉm cười lộ ra vẻ đắc ý rất khó có thể phát hiện ra được. Với bộ dạng hiện nay của Mộ Dung Thiên, hiển nhiên là rất giống với những người đã bị mỵ thuật của nàng khống chế tạm thời. Lúc trước việc Tạp Gia và Mộ Dung Thiên cùng lúc cự tuyệt nàng đã khiến cho nàng bị chạm tự ái không ít, rốt cuộc đến bây giờ mới có thể khôi phục lại lòng tự tin, nhưng lại chẳng duy trì được bao lâu.

- Không!

Mộ Dung Thiên kiên quyết từ chối, điều này khiến cho Toa Phỉ quả thật không thể tin được vào lỗ tai của mình. Cái tên sắc lang này mới nhìn thoáng qua thì có vẻ như là bất cứ lúc nào cũng có thể xông đến mà cưỡng gian mình hết một trăm lần rồi lại thêm một trăm lần nữa, vậy mà lúc này hắn thản nhiên lại có thể chống nổi mỵ lực do mình đã tận sức thi triển, đã vậy mà thanh âm lại hết sức rõ ràng chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Cách Lô Lâm nghe vậy thì vội vàng lau mồ hôi trán, không ngờ tên sắc lang này cũng còn một chút lý trí, đúng là không phải một loại động vật chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ.

Mộ Dung Thiên cười hì hì, nói:

- Vị bằng hữu kỳ sĩ này có diện mạo phi phàm, ta cam bái hạ phong.

Đại trượng phu có được thì gian được, cũng giống như “tiểu huynh đệ” ở trên người nam nhân vậy, cần lớn thì lớn, cần nhỏ thì nhỏ. Đó chính là một trong những nguyên tắc làm người của Mộ Dung Thiên.

Hết hồi 275

280. Hồi 276: Đại Giới

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 276: Đại Giới

(Trả Giá)

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Toa Phỉ thất vọng nói:

- Lẽ nào Bối Á Đặc tiên sinh không nể mặt mà chỉ giáo cho thủ hạ của ta một chút sao?

Khí chất của nàng biến đổi thật đột ngột, thần tình và ngôn ngữ cũng đều không ngừng tỏa ra nét u oán sâu đậm, thật giống như một tiểu mỹ nữ nhỏ bé khả ái đang làm nũng nịu, khiến người ta có cảm giác như muốn ôm nàng vào lòng để che chở, chứ không muốn khiến cho nàng bị ủy khuất, và lại càng khó có thể cự tuyệt yêu cầu của nàng được.

Xưa nay không có một nam nhân nào là có thể kháng cự lại được sự câu dẫn của một nữ tử có mỹ thuật cao thâm và rất biết cách kích thích tình tự của người khác như Toa Phi, bởi vì trong bản tính của con người luôn có những nhược điểm khác nhau, thường gặp nhất tất nhiên là “dục”, đó là phương thức đơn giản và trực tiếp nhất; tuy nhiên, vừa rồi Toa Phi thi triển nó lại không có tác dụng với Mộ Dung Thiên, vì vậy nên nàng ta lập tức chuyển sang “liên”, nhưng kể khích tướng của nàng vẫn không thành công. Da mặt của Mộ Dung Thiên dày đến nỗi không gì sánh bằng, hần cười hì hì rồi trả lời:

- Không cần đâu, Đạt Phần Ni Tư bằng hữu đây nhất định mạnh hơn ta nhiều lắm. Sở dĩ lúc trước ta có thể giết được Phi Đa Lợi chỉ là do nhất thời được may mắn mà thôi, không có gì hay ho đâu.

Lòng tin của Toa Phi đối với mỹ thuật của mình lại một lần nữa bị giảm xuống thê thảm, nàng vừa định lên tiếng thì bỗng nhiên cửa phòng kế bên phòng khách được mở ra, tiếp theo là một nữ tử nhẹ nhàng ung dung bước ra.

Cũng rất mỹ lệ, cũng rất quyến rũ, cũng đều có thể khiến cho vô số nam nhân sập bẫy, hai vưu vật khuynh quốc khuynh thành vừa chạm mặt nhau liền có điện xẹt tía lả ngay. Lúc này Toa Phi tạm thời buông tha cho Mộ Dung Thiên, ánh mắt của nàng như bị nam châm hút lấy và dán chặt lên người Đình Đình. Còn nàng Vu nữ khi vừa bước ra phòng khách thì lập tức cũng không nhìn thấy ai, mà trong mắt chỉ còn lại mỗi một mình Toa Phi. Ánh mắt của hai người cứ y hệt như hai cực từ trường vậy, cùng lúc thu hút lẫn nhau.

Bởi vì cũng đều là người am hiểu mỹ thuật nên cả hai nàng đều có cảm ứng rất vi diệu, hiển nhiên bọn họ có thể dùng giác quan thứ sáu để nhận định rất chính xác việc đối phương cũng là “đồng đạo” của mình. Trước kia tuy hai người chưa từng gặp nhau, nhưng nay gặp nhau lần đầu thì vẫn có thể xác định rằng đối phương là người am hiểu mỹ thuật. Tuy là Đình Đình đã sửa đổi dung mạo, đồng thời cũng không để lộ chân diện mục, nhưng Toa Phi vẫn cảm nhận được trên người Đình Đình đang phát ra một loại mỹ lực rất đặc thù, so với khí chất của mình rất giống nhau.

Bầu không khí thoáng chốc liền trở nên rất kỳ quái, hai nàng mỹ thuật sư nhất thời trở thành tiêu điểm hấp dẫn ánh mắt của nhau. Bọn họ đều nhìn thấy ánh mắt của đối phương rất phức tạp, vào lúc này đây, sự thiên biến vạn hóa của mỹ thuật được chứng minh rõ ràng nhất. Từ biểu hiện bên ngoài của hai người họ, người ta có thể thấy rằng họ rất giống như một đôi tỷ muội thân thiết, một đôi tình lữ hoạn nạn có nhau, là chiến hữu sinh tử chi giao, hoặc là tình địch ghen ghét nhau, là đối thủ thế bất lưỡng lập, là cừu nhân bất cộng đái thiên, vv....Không phải là người ta không thể nhìn ra tình cảm gì trong mắt của hai người họ, mà là những tình cảm thể hiện qua ánh mắt đó biến chuyển quá nhanh và quá mạnh đi, thậm chí còn xung đột lẫn nhau, chính vì vậy nên mới tạo ra cái loại cảm giác đặc biệt quỷ dị đó.

Thời gian dường như trôi qua rất lâu, nhưng kỳ thật cũng chỉ xảy ra trong chốc lát, chỉ là những cảm tình đó biến hóa cực nhanh nên khiến người ta tưởng như nó dài đằng dặc vậy. Khuôn mặt của Toa Phi lại một lần nữa lộ ra nét tươi cười kiêu mỹ và ngọt ngào:

- Vị muội muội này thật là xinh đẹp!

Lúc này rốt cuộc nàng cũng hiểu được một tên háo sắc như Mộ Dung Thiên tại sao lại không hề bị mỹ thuật của mình làm ảnh hưởng chút nào, thì ra ở sau lưng hắn còn có một mỹ nữ có mỹ thuật không thua gì mình. Hơn nữa ai nấy cũng đều nhìn ra được quan hệ giữa hai người khá là thân mật, chỉ cần nhìn qua nét mặt hồng nhuận tươi tắn, xinh đẹp như hoa anh đào của Đình Đình, hơn nữa nàng lại vừa bước ra từ phòng ngủ, điều đó cho thấy tối qua giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, không cần nói cũng đủ biết rồi.

Toa Phi càng khẳng định suy đoán của mình về việc Mộ Dung Thiên là con cờ chủ yếu trong hàng ngũ thuộc hạ của Duy Đa Lợi Á là không sai. Ở trên đại lục có rất ít nữ tử biết được mỹ thuật, mà người tinh thông nó thì lại càng hiếm hơn, vì vậy mà nam nhân có thể thu được một nữ tử như thế ở trong phòng mình thì nhất định là một người không đơn giản chút nào. Thế là trong lòng Toa Phi lại càng tăng thêm phần kiêng kỵ.

Mọi người đều cảm thấy rất kỳ dị, với địa vị tôn quý là hội trưởng Kỵ Sĩ công hội kiêm người có đủ tư cách tranh quyền tại Thiên Lý mục trường như Toa Phi đây, vậy mà nàng ta lại công nhiên đi xưng hô một nữ tử lạ mặt chưa từng quen biết là tỷ muội, cả danh tính cũng không nhắc tới, quả đúng là một việc cực kỳ hiếm thấy. Mà điều càng kỳ quái hơn là ngay cả Đình Đình cũng không hề khách sáo chút nào, cứ tự nhiên chấp nhận cách xưng hô không thỏa đáng đó, nàng mỉm cười nói:

- Tỷ Tỷ cũng xinh đẹp đến mê người đấy!

Đây là cách thức giao tiếp đặc biệt giữa những người hiểu biết kỹ thuật với nhau, bất luận địa vị tôn ty cao thấp ra sao, tất cả những thứ đó đều không phải là tiêu chuẩn của họ, mà điều quyết định chính là kỹ thuật cao thấp thế nào.

Thì ra vì Đình Đình nghe được thanh âm của Toa Phỉ nên mới rời khỏi giường. Nàng biết tên sắc lang này có ý chí kiên định đến kinh người, lần đầu tiên mê hoặc hẳn không thành công, trái lại còn bị hắn bắt được. Lần thứ hai nàng lợi dụng tấm thân xử nữ để thi triển “Hồ hoặc” để làm dao động cõi lòng sắt đá của hắn, thế nhưng nàng chỉ có thể đạt được cấp “Liên” thấp nhất trong “Liên, Ái, Mê, Si, Cuồng” năm cấp của “Hồ hoặc” mà thôi. Tuy nhiên, ý chí của tên sắc lang này cũng rất là kỳ dị. Khi lý trí của hắn tỉnh táo thì ý chí kiên định đến đáng sợ, có thể chống nổi bất cứ môn kỹ thuật nào lợi hại nhất. Nhưng cũng có đôi lúc, chỉ cần là một nữ tử hơi có chút tư sắc, vóc người khá khá một chút nằm ở trên giường và cởi hết đồ ra, ngoắc ngoắc ngón tay kêu hắn tới, nói không chừng hắn sẽ giống như cầm thú tới mùa động dục mà nhảy lên, chuẩn bị giao phối ngay chứ không hề để ý xem kẻ thợ săn có sắp đặt bẫy rập hay không. Hiện tượng vượt quá lẽ thường như thế chỉ có thể khiến cho Đình Đình kết luận rằng, ý chí của người này cũng có cao thấp lồi lõm như một tòa thung lũng vậy, lúc cao lúc thấp, lúc mạnh lúc yếu, chu kỳ chênh lệch nhau khá xa; mà chẳng may, hai lần nàng thi thuật đều gặp phải lúc ý chí của hắn ở vào lúc cực cao, khiến cho nàng cảm thấy mình thật là bi thương.

Bởi vì lo lắng cho ý chí của Mộ Dung Thiên đang đến độ “đê cốc” (thung lũng) chu kỳ, sau khi thấy mỹ nữ thì sẽ không biết phân nặng nhẹ mà chỉ quyết định theo thú tính, hơn nữa đối phương lại là một đại gia về kỹ thuật, vì vậy mà Đình Đình phải vội vàng mặc lại y phục để bước ra ngoài, chuẩn bị tùy thời mà ứng phó. Là người hiểu được kỹ thuật, tất nhiên cũng hiểu được cách phá giải nó. Cũng may là lúc này tên sắc lang đang ở trong chu kỳ “cao phong”, nên nàng thở phào một hơi, đỡ mất công phải phí sức một phen.

Từ lúc bắt đầu nhìn thấy Đình Đình, Toa Phỉ liền biết ngay mục đích hôm nay của mình sẽ không thành công rồi, chỉ biết thâm hận ở trong lòng mà thôi, nhưng ngoài mặt thì vẫn giữ vẻ tươi cười như hoa, rồi nói:

- Xem ra Bối Á Đặc tiên sinh cho rằng thủ hạ của ta không đủ tư cách rồi, thật đáng tiếc vì không được chứng kiến trận tỷ thí này, vậy chúng ta xin cáo từ thôi.

Nàng nháy mắt ra hiệu với bốn kỵ sĩ thủ hạ rồi cùng kéo nhau bỏ đi, Cách Lôi Lâm và Đình Đình thấy vậy thì không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Đạt Phần Ni Tư sau khi được vài bước nhưng vẫn không cam lòng, gã thấp giọng chửi một câu:

- Đồ súc sinh vô giáo dục, thật là hèn!

Nguyên bản đó chỉ là một câu chửi để phát tiết khí giận mà thôi, nhưng nó đã lập tức có hiệu quả ngay.

- Dừng chân!

Đạt Phần Ni Tư và đám người của Toa Phỉ cùng quay người lại, nhưng ai nấy đều kinh ngạc nhìn ra khuôn mặt đang trầm hẳn xuống như là giông tố vừa kéo đến của Mộ Dung Thiên.

- Người vừa nói cái gì?

Mộ Dung Thiên chậm rãi thả từng bước đi tới trước mặt Đạt Phần Ni Tư, hất hàm hỏi với giọng đầy khiêu khích.

Cái loại ngữ khí cùng tư thái của một kẻ tựa như đang đứng ở trên cao mà nhìn xuống này lại khiến cho Đạt Phần Ni Tư cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng gã sẽ không vì một lời phách lối của Mộ Dung Thiên mà tỏ ra yếu kém, nên gã liền đáp trả:

- Ta vừa chửi một loại nam nhân súc sinh không ai nuôi dưỡng, không biết có phải hắn là kẻ thiếu giáo dục hay không?

Mộ Dung Thiên nghe xong liền điềm đạm mỉm cười, nhưng đó chỉ là vẻ cười bên ngoài, chứ trong lòng không cười chút nào:

- Tốt, ta chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi!

Toa Phỉ và Đạt Phần Ni Tư cùng lúc ngẩng người ra, không ngờ khi dùng tới mỵ thuật cao cấp mà lại thất bại, trong khi Đạt Phần Ni Tư chỉ vô ý văng tục một câu thì đã giải quyết xong vấn đề rồi, sớm biết như vậy thì ban đầu đã không cần tốn hơi tốn sức làm gì rồi.

Cách Lô Lôi và Đình Đình cùng khản trương, cả hai không nhịn được mà song song lên tiếng:

- Ngươi....

- Ta đã nói, tiếp nhận lời khiêu chiến của hân!

Dáng tươi cười của Mộ Dung Thiên lại một lần nữa biến mất, hân thốt ra một câu chắc nịch như đinh đóng cột để cắt ngang lời nói của hai nàng. Thần tình lúc này của hân khác hẳn so với bộ dáng xuề xòa mọi ngày, thật khiến người ta phải sợ hãi. Ngay cả Đình Đình cũng chưa từng thấy qua thần thái lạnh lùng nghiêm nghị như thế của hân bao giờ, điều đó khiến nàng ngây cả người, không dám lên tiếng nữa. Còn Cách Lô Lôi thấy thế thì biết dù có lên tiếng cản trở cũng vô ích, nàng gấp đến độ chỉ muốn mắng cha chửi mẹ người ta lên thôi.

- Đạt Phần Ni Tư kị sĩ, chẳng lẽ hiện tại ngươi đã bị khiếp đảm rồi sao?

Nhìn thấy Đạt Phần Ni Tư ngẩng người nói không ra lời, Mộ Dung Thiên liền lên tiếng chế giễu gã.

Nhưng Đạt Phần Ni Tư chỉ là vì thái độ thay đổi ba trăm sáu mươi độ của Mộ Dung Thiên làm cho ngạc nhiên mà thôi, giờ nghe được lời nói đó thì lập tức nổi giận nói:

- Lúc nào ta cũng sẵn lòng phụng bồi, thời gian và địa điểm đều do ngươi quyết định.

- Tốt, nếu chỉ là luận kiếm hữu nghị, vậy thì không cần nhiều người biết tới, thời gian là sáng sớm ngày mai, còn địa điểm thì....

Vì biết ngăn cản Mộ Dung Thiên không được, nên Cách Lô Lôi chỉ có thể tương trợ cho hân mà thôi, vì vậy mà nàng lập tức dùng Tụ âm thuật để cảnh tỉnh hân:

- Ngàn vạn lần không nên chọn nơi nào có đất liền, chỉ có những nơi nào không có đất và cát thì thực lực của Đạt Phần Ni Tư sẽ bị giảm đi rất nhiều!

Mộ Dung Thiên tựa hồ như không nghe được lời cảnh cáo của nàng, hân tiếp tục nói với Đạt Phần Ni Tư:

- Ủm, nghe nói ngươi được người ta gọi là Cuồng Sa kị sĩ phải không?

Đạt Phần Ni Tư ngạo nghễ gật đầu:

- Không sai!

Mộ Dung Thiên mỉm cười nói:

- Nói như vậy, nếu gặp được nơi có cát thì ngươi sẽ có thể phát huy được sở trường cực mạnh của mình phải không? Nghe nói ở phía tây của Thiên Lý mục trường có một dải đất được gọi là Sa bạo tuyết thể rất ít người lui tới, vậy thì chọn chỗ đó đi.

Cách Lô Lôi nghe vậy thì thiếu chút nữa ngất xỉu luôn, hân chọn nơi đó thì có khác nào là cấp cho đối phương hoàn cảnh chiến đấu tốt nhất đâu?

- Ngươi....

Đạt Phần Ni Tư giận dữ cực độ, ai nấy đều nghe ra được sự miệt thị rõ rệt ở trong lời nói của Mộ Dung Thiên. Khuôn mặt của gã đỏ rần rần, bao nhiêu gân xanh cũng hân rõ trên mặt, gã giận quá hóa cuồng, liền bật cười thật lớn rồi nói:

- Tốt, vậy cứ quyết định như vậy đi, sáng mai vào lúc mặt trời mọc, không gặp không về!

Nói xong, gã lập tức nổi giận đùng đùng rồi bỏ đi một mạch, thậm chí cũng chẳng thèm chào hỏi Toa Phỉ, bởi vì với tính cách nóng nảy của gã, nếu còn nán lại thêm chút nào thì không khéo sẽ phải lập tức động thủ ngay cũng chưa biết chừng.

Toa Phỉ cảm thấy rất vui mừng, đồng thời cũng làm ra bộ xấu hổ, vội nói:

- Bối Á Đặc tiên sinh, ta thật áy náy với hành vi vô lễ của thủ hạ của ta, Đạt Phần Ni Tư từ trước đến nay là một người rất nhanh nhẹn miệng.

Mộ Dung Thiên thần nhiên nói:

- Không sao, Toa Phỉ hội trưởng, nếu như không còn việc gì nữa, vậy sáng mai chúng ta sẽ gặp lại nhé.

Toa Phỉ biết hẳn ra lệnh trục khách, nàng thấy mục đích của mình đã thành, còn tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng, nên cũng không muốn ở lại thêm chút nào.

Nhìn theo bóng lưng đang khuất dần của Toa Phỉ, Cách Lôi Lâm rốt cuộc không nhịn được mà giậm chân nói:

- Người là một tên ngu ngốc, người có biết hậu quả của việc khiến cho tên Đạt Phần Ni Tư đó tức giận thì sẽ như thế nào hay không? Rất là nghiêm trọng đó.

Mộ Dung Thiên lạnh lùng thốt:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, ta nghĩ cũng nên nói cho người biết một việc, kẻ nào dám chọc giận ta, vậy thì hậu quả cũng sẽ cực kỳ nghiêm trọng không kém đâu.

Nếu như Đạt Phần Ni Tư nói năng lỗ măng, đối tượng chửi rửa là song thân của Mộ Dung Thiên thì hẳn cũng sẽ không nổi giận như vậy, bởi vì hẳn là kết quả của một đôi nam nữ không có trách nhiệm, sau khi hưởng thụ lạc thú thì liền vứt bỏ hẳn. Nhưng người mà Đạt Phần Ni Tư chửi lại là lão đầu đã nuôi dưỡng hẳn từ nhỏ tới lớn, nếu như không có lão nhân khả kính đó thì hẳn đã sớm chết rục xương ở đầu đường xó chợ nào rồi. Chính vì vậy, bất luận là kẻ nào dám vũ nhục ông ta thì kẻ đó nhất định sẽ phải trả một cái giá thật đắt, không ai có thể ngăn cản được.

Nhìn bóng dáng Đạt Phần Ni Tư đi xa dần, đôi mắt đang mở lớn của Mộ Dung Thiên chợt khép nhỏ lại, sát khí lập tức bắn ra ngùn ngụt.

281. Hồi 277: Bạo Sa

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 277: Bạo Sa

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Sa bạo tuyệt thế là một khu vực đặc biệt của Thủy Đô, nó là một hòn đảo có nhiều đất đai lớn nhất của Thủy Đô với diện tích là ba mươi ki lô mét vuông, nhưng mảnh đất quý hiếm đó lại không thể nào tận dụng trọn vẹn được, thậm chí người và thú cũng khó đến được nơi đó bởi vì hòn đảo nhỏ này quanh năm suốt tháng đều bị bão cát không theo một quy tắc nào bao phủ, khắp cả bầu trời ở đây đều bị cát vàng biến thành một màu vàng u ám, do đó mà địa phương này mới có được cái mỹ danh “Sa bạo tuyệt thế”.

Điều đặc biệt kỳ quái ở đây chính là một khi rời khỏi khu vực này, dù chỉ là nửa thước thôi nhưng cũng sẽ không hề cảm thấy một chút gió bão hoặc mưa cát nào nữa. Mà nếu người ta đứng ở bên trong phạm vi của “Sa bạo tuyệt thế”, họ sẽ nhìn thấy cát bay đá chạy đầy trời, cuộn cuộn không dứt, dường như có một lực lượng vô hình nào đó đã cầm cố bão cát ở trên hòn đảo này vậy.

Hiện tượng siêu tự nhiên đầy thần kỳ như kiểu này khiến cho người ta liên tưởng đến vùng di tích lừng lẫy đại danh “Cấm khu của thần” từ sau cuộc đại chiến của thần và ma thời thượng cổ. Thế nhưng “Sa bạo tuyệt thế” lại quá nhỏ so với những cấm khu của thần khác, bởi vậy mà cũng có không ít người cho rằng nơi đây chỉ là địa phương mà do hai vị một thần một ma tình cờ chạm trán và xảy ra chiến đấu, chứ không lớn như một cuộc hỗn chiến đại quy mô của một tập thể được. Cái truyền thuyết này được đại đa số người tán thành hơn, và thế là Sa bạo tuyệt thế lại được xưng là “tiểu cấm khu”, khác hẳn với cấm khu của thần.

Trong cổ lực lượng kỳ dị của Sa bạo tuyệt thế tựa hồ như có một chút lực lượng bạc nhược hấp dẫn các loại điều thú tiên vào và táng thân luôn ở trong đó, rồi biến thi cốt của chúng thành cát sỏi. Do đó mà cát ở trong Sa bạo tuyệt thế từ xưa tới nay vẫn chưa bao giờ giảm bớt, thậm chí còn là càng lúc càng nhiều nữa. Theo ghi chép trong sử sách của Thủy Đồ, vào hai trăm năm trước, Sa bạo tuyệt thế chỉ có vón vện mười bảy ki lô mét vuông, một trăm năm trước thì nó trở thành hai mươi ba ki lô mét vuông, và đến bây giờ thì nó đã thành ba mươi ki lô mét vuông. Qua lịch trình phát triển của nó đã chứng minh trong quá khứ, với tốc độ khuếch trương chậm rãi như hiện nay, xem ra Thủy Đồ sẽ phải lo lắng rất nhiều, bởi vì cứ theo tốc độ này, vậy thì Sa bạo tuyệt thế sẽ biến tất cả những địa phương nằm trên đà bành trướng của nó trở thành những tử địa không thích hợp để sinh sống nữa.

Tuy nhiên, hôm nay vùng tiểu cấm khu vốn không có dấu vết của bất cứ loại thực vật nào lại có mấy vị khách không mời mà tới, đó là hai kỳ sĩ, một nam một nữ, hai vị cung tiễn thủ toàn thân đều mặc y phục rộng thùng thình, nhưng từ ánh mắt kỳ dị với những tấm áo choàng đó, người ta có thể phán đoán ra họ là người của Tam Mục tộc; ngoài ra còn có một người Tinh Linh mặc y phục có chóp nhọn như Ma pháp sư với tấm trường bào dài chấm gót, tay cầm ma pháp trượng. Bộ trường bào của gã rất kỳ quái so với các bộ pháp bào của các ma pháp sư thông thường nhiều lắm. Mặt ngoài của nó có rất nhiều tấm đồ án hình lập thể như: hình tam giác, hình tứ phương, hình cầu, hình thoi, vv...thật là cổ quái hiếm lạ.

Bão cát không hề hoan nghênh ngoại vật, chúng điên cuồng thổi ập đến đám người xa lạ, muốn biến họ thành những thành viên trong biển cát này, nhưng không thể nào thực hiện được. Bởi vì năm người này đều là cường giả, những hạt cát khi vừa sắp chạm lên da của họ thì đều bị mất đi tác dụng, rồi lần lượt rơi hết xuống đất.

Hai vị kỳ sĩ kia không cần nói thì cũng biết đó là Toa Phi và Đạt Phần Ni Tư, còn thành phần thủ hạ đi theo Toa Phi thì đã có thay đổi so với hôm trước nàng tới tìm Mộ Dung Thiên. Thay cho ba kỳ sĩ khác lại là hai người cung tiễn thủ của Tam Mục tộc, bởi nếu muốn ở trong một hoàn cảnh ác liệt như tại đây mà quan sát tình hình chiến đấu cụ thể và tỉ mỉ, Toa Phi cần phải có ánh mắt cực tốt của các cung tiễn thủ người Tam Mục tộc, còn về thân phận của gã Tinh Linh kia thì tạm thời còn chưa rõ ràng.

Đạt Phần Ni Tư tuyệt đối không an phận, đôi mắt màu huyết hồng của gã giống như của dã thú vậy, từ hai lỗ mũi của gã thỉnh thoảng phát ra những tiếng gầm gừ thật khê. Ngày hôm qua Mộ Dung Thiên biểu lộ sự miệt thị cực độ đối với gã, đó chính là mối sỉ nhục lớn nhất mà từ lúc sinh ra tới nay gã mới gặp phải, sự kiêu ngạo của một Chi phối giả thuộc Sa hệ đã khiến cho gã không thể chịu đựng được. Suốt đêm qua gã không ngủ được ngon giấc, chỉ nóng lòng mong cho thời khắc quyết đấu mau đến mà thôi.

Trạng thái của gã như vậy hẳn là rất bất lợi, nhưng Toa Phi không hề lo lắng chút nào, bởi vì Đạt Phần Ni Tư khác với những người bình thường ở chỗ trong người gã có tồn tại dòng máu dã tính của cuồng chiến sĩ, càng táo bạo xung động thì gã lại càng mạnh hơn. Hôm nay gã đã tích lũy được sự phẫn nộ trong suốt trọn một đêm, điều đó khiến cho gã rất giống với một kho thuốc nổ vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt được đối phương cả. Đối với Đạt Phần Ni Tư thì đây chính là trạng thái tốt nhất của gã vậy.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tại đó chỉ có mây đen cuộn cuộn, bao phủ lấy toàn bộ hòn đảo nhỏ. Trên thực tế, bầu trời tại Sa bạo tuyệt thế không có mây tồn tại, những vầng mây đen đang di chuyển chậm chạp ở trên không đó nói đúng ra đều là mây cát cả. Thì ra Sa bạo tuyệt thế có thể mô phỏng theo khí trời của thiên nhiên, còn thiên khí vào lúc này chính là muốn báo “bạo vũ” sắp sửa đổ xuống mặt đất rồi. Đương nhiên, thành phần ở trong cơn “vũ” này chỉ có cát và cát. Vầng thái dương của buổi sáng sớm đã bị mây cát che khuất ánh sáng của nó, giờ đây chỉ còn lại một màu đỏ sậm mà thôi.

Sa bạo tuyệt thế chính là hoàn cảnh chiến đấu tốt nhất của Đạt Phần Ni Tư, bạo sa thiên khí lại vừa đúng là thời khắc chiến đấu tốt nhất của gã, dòng máu dã tính trong người gã đang bốc cháy hừng hực cũng vừa khéo đạt tới đỉnh điểm. Vô luận là thiên thời, địa lợi, hay nhân hòa, tất cả ba yếu tố quan trọng này đều

được gã nắm hết ưu thế tuyệt đối. Trên khóe miệng của Toa Phi cũng lộ ra nét tươi cười, phẳng phất như đã nhìn thấy thắng lợi rồi vậy.

- Hừ, hừ, sao vẫn chưa tới? Sao lại vẫn chưa tới?

Đạt Phần Ni Tư nóng ruột đi tới đi lui, thì thầm tự nói với mình. Đối với gã lúc này, mỗi một giây đều có vẻ như đặc biệt dài dằng dặc. Thời gian ước định là lúc mặt trời mọc, nhưng lúc này trời đã sáng hẳn rồi.

Toa Phi cười duyên, nói:

- Đạt Phần Ni Tư, không nên sốt ruột làm gì, thế nào hắn cũng sẽ tới thôi. Đến lúc đó thì người có thể tận tình động thủ động cước, chỉ cần không dồn hắn vào chỗ chết, vậy thì muốn sao cũng được mà.

Ngày hôm qua nàng vốn chỉ muốn đến thăm dò tình hình của Mộ Dung Thiên mà thôi, nhưng từ sau khi nhìn thấy Đình Đình thì nàng đã thay đổi chú ý. Người có thể thu được một mỹ thuật sư cao minh như vậy làm thủ hạ thì đúng là một sự uy hiếp rất lớn, nàng không tiếc mọi giá để cắt bỏ cái đinh trong mắt này. Tuy rằng không thể giết người trong những cuộc luận kiếm hữu nghị, nhưng nếu giữa lúc giao đấu mà có bị “ngộ thương” thì điều đó cũng rất khó tránh khỏi. Nếu có thể khiến cho đối phương bị gãy chân hoặc là trọng thương đến mức không thể khôi phục lại cơ linh, vậy thì con cờ tốt của Duy Đa Lợi Á sẽ bị phá hủy ngay mà không còn nghi ngờ gì nữa.

Đạt Phần Ni Tư nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

- Với tên tiểu tử đó thì ta chỉ muốn biến hắn thành một cái thi thể mang chằng chịt vết thương thôi, thật tức chết ta đi.

Gã Tinh Linh chợt lên tiếng:

- Không cần xung động, cuộc luận kiếm hữu nghị này đã do song phương đồng ý và cũng được ghi chép vào hồ sơ của Công Chứng công hội. Nếu người cố tình lạm sát thì e rằng danh dự sẽ bị tổn hại, mà tại Thủy Đô này cũng sẽ không ngóc đầu lên được nữa. Tuy nhiên, người chỉ cần nhớ đến lúc đó hạ thủ lưu tình một chút, đừng giết hắn đi, nếu không thì sau này sẽ rất phiền phức đấy.

Thanh âm của gã rất bình tĩnh, phẳng phất như là nước đầm yên tĩnh, nhưng lại ẩn chứa mỹ lực rất kỳ lạ.

- Biết rồi, Áo Lợi Phát! Hừ, thật là phiền phức!

Sức nhẫn nại của Đạt Phần Ni Tư hầu như đã đạt tới cực điểm, nhưng khẩu khí của gã khi nói với Áo Lợi Phát thì lại rất từ tốn, chỉ ít đối với tính cách táo bạo của gã mà nói thì đó rất là khách khí, xem ra lai lịch của gã Tinh Linh khoác bộ y phục cổ quái với đầy đồ án hình lập thể quả thật không nhỏ chút nào.

- Tới rồi!

Hai gã cung tiễn thủ người Tam Mục tộc đột nhiên lên tiếng.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía trước. Ở phía xa xa chợt xuất hiện ba bóng người, càng lúc càng gần, cả khuôn mặt của họ cũng dần dần hiện rõ hơn. Đó chính là ba người Cách Lôi Lâm, Đình Đình và Mộ Dung Thiên.

Song phương vốn đều có tư tâm, nên chưa cho người ngoài biết về cuộc luận kiếm hữu nghị này, vì vậy mà khán giả ngoài họ ra, không còn người nào khác nữa.

Lúc này khuôn mặt của Cách Lôi Lâm rất rầu rĩ, tuy rằng nàng đã biết được việc Mộ Dung Thiên hạ sát Phi Đa Lợi, nhưng nàng lại không cho rằng thực lực của tên Huyệt Thư Quý đáng ghét kia bằng được với Đạt Phần Ni Tư vốn là Sa hệ Chi phối giả và lại còn mang cả dòng máu dã tính trong người nữa. Hắn là cuốn từ điển sống duy nhất biết được bút ký của La Dịch, nếu như có chuyện gì không may xảy ra, vậy thì lúc đó chắc Cách Lôi Lâm sẽ phát cuồng mất. Chính vì vậy mà nàng đã không yên tâm, nhất quyết một hai đôi đi theo cho bằng được, biết đâu trong lúc cần thiết thì sẽ xông ra ngăn cản cuộc giao đấu, cứu lại cái mạng của tên không biết chết là gì này.

Sắc mặt của Đình Đình lúc này cũng rất nghiêm trọng, nàng chỉ biết thực lực của tên sắc lang này không hề tầm thường chút nào, nhưng rốt cuộc trình độ của hắn đã được tới mức nào thì nàng vẫn còn rất mơ hồ. Vạn nhất lỡ như hắn sơ suất và xảy ra mệnh hệ gì thì phiền phức sẽ lớn lắm. Phải biết rằng Chi phối giả là

một chức nghiệp cực mạnh, bẩm sinh đã có năng lực thao túng nguyên tố hoặc vật chất rất nhạy bén, việc mà họ được chiến đấu trong hoàn cảnh thích hợp nhất với bản thân có ý nghĩa gì? Điều đó thì Đình Đình biết rất rõ, vậy có nghĩa là tất cả trị số liên quan đến sức chiến đấu như tấn công, phòng thủ, tốc độ, ứng biến, vv....sẽ tăng lên nhiều lần. Tuy nhiên, nàng biết trận chiến này không thể nào ngăn cản được nữa, đó không phải là vì đã ghi danh với Công Chứng công hội thì không thể đổi ý, mà đó chỉ là vì Mộ Dung Thiên đã hạ quyết tâm chắc nịch mà từ trước tới nay chưa hề có. Đây là lần đầu tiên mà nàng thấy được điều đó.

Thế nhưng kẻ đương sự là Mộ Dung Thiên thì lại có vẻ như rất thoải mái, sự lạnh lùng nghiêm nghị của hôm đó đã biến mất, giờ đây chỉ còn lại vẻ xuề xòa cười hỉ hả như mọi ngày, thần tình chẳng giống như đang làm việc đằng hoàng gì hết. Hắn vẫn một mực nói cười đùa giỡn với hai nàng mỹ nữ đi bên cạnh, thỉnh thoảng còn kể vài mẩu chuyện tiêu lâm tục tĩu nữa, nhưng tất nhiên là Cách Lôi Lâm và Đình Đình đều không thể cười nổi rồi.

- Đối phương có khả năng là một nhân vật rất phiền phức đấy. Đạt Phần Ni Tư, hãy cẩn thận.

Gã Tinh Linh Áo Lợi Phát chờ tới lúc thời cơ thích hợp liền lên tiếng đề tỉnh Đạt Phần Ni Tư.

Đạt Phần Ni Tư cười nhạt, nói:

- Hấn ư? Người xem, chết tới nơi mà còn không biết, lại còn cười đùa cợt nhả như vậy, đó không phải là loại người ngu ngốc hay sao? Phiền phức ở đâu chứ?

Áo Lợi Phát tính nói gì đó nhưng lại thôi, tới cuối cùng gã quyết định giữ im lặng, hoặc có lẽ gã cũng cho rằng mình đã lo lắng hơi nhiều, bất luận nhìn từ góc độ nào thì cũng thấy được Đạt Phần Ni Tư đã chiếm được hơn chín mươi tám phần trăm phần thắng rồi cơ mà.

Mộ Dung Thiên bước đi rất chậm, cho đến lúc sức nhẫn nại của Đạt Phần Ni Tư không còn nữa thì hắn mới đến trước mặt đám người của đối phương, đồng thời còn mỉm cười nói:

- Mọi người đến sớm nhỉ.

Đạt Phần Ni Tư nghe vậy thì chỉ muốn chửi toáng lên một câu: sớm con mẹ người! Lão tử chờ đã nữa tiếng rồi.

Toa Phỉ thản nhiên nói:

- Bối Á Đặc tiên sinh, dường như ngài đến hơi trễ đấy.

Mộ Dung Thiên gãi gãi đầu, cười nói:

- Thật xin lỗi, tối qua ta xem kính tướng tới khuya, nên ngủ trễ, tới khi trời sáng thì lại quên mất, thành thật xin lỗi, hi hi.

Hắn vừa dứt lời thì bàn tay cầm thương của Đạt Phần Ni Tư run lên gần như là mất đi sự khống chế vậy. Gã tức đến nỗi gần phát điên lên rồi. Người ta nếu đã có ước hẹn thì tối hôm trước phải đi ngủ sớm để dưỡng sức mới đúng, vậy mà tên sắc lang này lại ngủ trễ như thế, vậy có khác nào là hoàn toàn không xem trận chiến này vào mắt chút nào đâu?

Toa Phỉ biết đây là kẻ khích tướng của Mộ Dung Thiên, nhưng nàng chẳng thèm để ý, bởi vì lửa giận của Đạt Phần Ni Tư càng nhiều thì dã tính của gã càng phát huy dữ dội hơn. Chiêu này của Mộ Dung Thiên chẳng khác nào là tự hại lấy mình vậy.

- Nếu như không còn vấn đề gì nữa, vậy thì hãy bắt đầu đi.

Áo Lợi Phát vội lên tiếng. Lúc này gã đang lo lắng nhất là nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ trong lúc giao đấu thì Đạt Phần Ni Tư sẽ không khống chế được bản thân để hạ thủ lưu tình, đến chừng đó chắc sẽ băm Mộ Dung Thiên ra thành nhiều mảnh quá.

282. Hồi 278: Sa Táng

Dị Giới Dưc Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 278: Sa Táng

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Cát cứ chậm rãi rơi xuống, tựa như nước mưa vậy. Hoàn cảnh ở trong Sa bạo tuyệt thế chỗ nào cũng đều giống nhau, đưa mắt nhìn khắp nơi chỉ thấy một màu vàng đơn điệu và đáng sợ, mà không khí cũng rất nặng nề ngột ngạt. Đây chỉ là thời gian mưa cát mới bắt đầu thôi, vậy mà cũng đủ khiến người ta muốn phát rồ lên rồi.

Mộ Dung Thiên và Đạt Phần Ni Tư lúc này đang đứng tại dãy đất trung ương của Sa bạo tuyệt thế, chịu đựng mưa cát đang giáng xuống với tốc độ thật nhanh, đồng thời ở bên cạnh hai người cũng nhanh chóng nổi lên hai cơn lốc xoáy cát và vẫn không ngừng bốc lên cao.

Đạt Phần Ni Tư chờ đợi thời khắc này đã lâu, mắt thấy cơ hội nằm ngay trước mặt, nhưng trái lại gã không hề nóng nảy xuất chiêu, mà chỉ cất tiếng cười cuồng dại để chọc tức đối thủ như là mèo vờn chuột, rồi nói:

- Ha ha, Bối Á Đặc, ta cần phải lấy máu của ngươi để rửa sạch mối sỉ nhục mà ngươi đã dành cho ta! Xem ra ngươi còn chưa biết bản chất thật sự của chiến đấu, ngày hôm nay ta sẽ để cho ngươi xem rõ nó tàn khốc đến thế nào!

Mộ Dung Thiên mỉm cười nói:

- Ta không có gì hay ho để nói cả, chỉ là trước khi giao đấu, ta cần nhắc nhở ngươi một câu. Cuồng Sa kỵ sĩ đại cao thủ, ngươi tốt nhất hãy nên sử dụng tuyệt kỹ mạnh nhất của mình ngay từ đầu là hơn, bằng không thì nhất định sẽ hối hận đấy. Kết quả của Phi Đa Lợi chính là tấm gương tốt nhất....

Nói tới đây, hắn đưa một tay ra chỉ vào Đạt Phần Ni Tư, nhấn mạnh từng câu:

- Ngươi....cũng sẽ như vậy!

Khẩu khí của hắn không hề cuồng vọng, nhưng tính tình của Đạt Phần Ni Tư thì vốn đã thô bạo, cộng thêm lửa giận dồn nén đã lâu, nay nghe vậy thì lại càng giận dữ hơn. Khuôn mặt ở dưới chiếc nón giáp nhẵn nhúm lại thật ghê rợn, gã gầm lên:

- Mẹ kiếp, ta phải giết ngươi! Phải giết ngươi! Hãy cầu thần may mắn đi, để cho ngài ban cho ngươi chút ít may mắn. Đồ loài bò sát hèn mạt, ngươi sẽ nhanh chóng hiểu được cái gì là lực lượng chân chính thôi! Aaaaaaaaa....

Cùng với tiếng rống, cát dưới chân gã bắt đầu động dậy tựa như có sinh mạng vậy, chúng tựa như có luồng nam châm hút chặt lấy và bay mạnh về phía Đạt Phần Ni Tư. Lúc này từ đầu tới chân gã đều bị cát bám chặt lấy, nên tạo thành tình cảnh rất quái đản. Thế nhưng mọi người cũng lập tức nhanh chóng hiểu ra được mục đích của gã, thì ra cát tụ lại càng nhiều thì chúng càng lúc càng hình thành quy tắc chặt chẽ hơn, phẳng phật như đang tạo thành một thứ gì đó.

Khi cát ngừng chuyển động thì thân thể của Đạt Phần Ni Tư bỗng nhiên to lớn hơn bình thường. Nói chính xác hơn là bên ngoài bộ khôi giáp của gã là có thêm một lớp khôi giáp bằng cát nữa, nhưng sự tổ hợp đó thật là chặt chẽ kín mít, không dư không thiếu một hạt cát nào, xem ra còn có vẻ hoàn mỹ hơn một tác phẩm nghệ thuật do một vị tượng sư làm ra nữa. Dưới thân gã có một con sa thú hình thù kỳ dị trông giống như một con bạo long ở trong khoa học dã tưởng vậy, thân nó dài ngoằn ngoèo, chiếc đầu lớn và dài có hai chiếc sừng, toàn thân và dưới bụng đều có đầy vẩy. Nó có bốn chân, hai chân sau thì tựa như chân

ếch, mạnh khỏe và tràn trề sức lực, dáng vẻ tựa như là đang ngồi chồm hổm vậy. Điều đó cho thấy tính kiên của chúng thật là tốt.

Ngoài bốn chân ra, ở phía trước sa thú còn có bốn cánh tay dài ngoằn ngoèo. Sa thú có thể đứng thẳng hoặc dùng bốn cánh tay này để bò sát dưới đất; vả lại, tay và chân của nó hoàn toàn khác nhau. Những bàn tay của nó đều lớn như những chiếc quạt nan, giữa các kẽ ngón tay đều có màng chân như chân vịt vậy. Ở sau lưng nó lại có hai chiếc đuôi vừa to lớn vừa nặng nề, một nửa của chúng hiện đang nằm sâu trong cát, trông rất trầm trọng.

- Nguyên tố chiến giáp, Chi phối thú.

Đình Đình đứng ở phía xa xa nhìn thấy vậy thì buột miệng kêu lên hai cái danh từ chuyên nghiệp đó, đồng thời sắc mặt cũng trầm hẳn xuống.

Nguyên tố chiến giáp khác với các loại khôi giáp và trang bị hộ thể phổ thông khác, nó là do bản thân của vị võ giả đó dùng đầu khí mà biến nguyên tố cùng hệ với mình thành vật chất thực thể. Bởi vì khi bị kẻ địch tấn công, nguyên tố khôi giáp cũng sẽ yếu đuối như những loại khôi giáp phổ thông vậy, những khi gặp phải sức tấn công cực mạnh, nó còn rất dễ dàng bị sụp đổ nữa, chính vì thế mà nó cần phải được tu sửa kịp thời; thậm chí còn phải thông qua suy nghĩ mà dùng linh lực ở bộ vị bị trúng đòn mà tu sửa chỗ bị hủy. Đó chính là một tuyệt kỹ có độ khó rất cao, đòi hỏi người sử dụng phải có năng lực khống chế nguyên tố cực cao. Do đó mà con số cường giả ở trên đại lục này có thể tạo ra nguyên tố chiến giáp là rất ít, mà trong số đó thì Chi phối giả chiếm tỷ lệ lớn nhất, vì chức nghiệp của bọn họ trời sinh đã có sự cảm ứng đặc biệt nhạy cảm với nguyên tố, nên việc thao túng nguyên tố cũng dễ dàng hơn nhiều lắm.

Tác dụng của nguyên tố chiến giáp rất rõ ràng, tuy lực phòng ngự về mặt vật lý của nó không mạnh, nhưng nó lại có tác dụng chống đỡ đầu khí rất tốt. Điểm đó chính là nhược điểm lớn nhất của các loại khôi giáp phổ thông. Hơn nữa, đối với người sử dụng, nó có trọng lượng rất nhẹ, có thể mặc cả áo giáp bên trong mà không bị ảnh hưởng tới hành động. Đừng xem dáng vẻ bề ngoài của Đạt Phần Ni Tư có vẻ to lớn cồng kềnh là thế, nhưng nếu ai xem thường gã thì thật là một sai lầm to lớn.

Về phần Chi phối thú, nó là nguyên tố sủng vật do Chi phối giả tạo ra. Loại nguyên tố sủng vật này khác với các khôi lỗi của Nghĩ Linh sứ ở chỗ, chúng chỉ giới hạn ở loại nguyên tố cùng hệ với người tạo ra chúng và không thể có sinh mạng thực sự. Chúng chỉ giống như những con khôi lỗi có tâm linh tương thông với chủ nhân và tùy thời để cho họ sai khiến mà thôi. Tuy nhiên, thông thường thì Chi phối giả chỉ có thể ở vào hoàn cảnh chiến đấu tốt nhất thì mới có thể tạo ra chúng, bởi vì muốn duy trì được Chi phối thú thì cần phải có một lượng linh lực rất khổng lồ. Trừ phi là ở tại môi trường có số lượng nguyên tố cùng hệ hoặc là vật chất có cùng nguồn gốc với mình rất nhiều, để khiến chúng ở một mức độ nào đó mà bổ sung thêm lực lượng cho mình. Chính vì vậy mà ngày trước Mông Na Lâm đã không thể sử dụng được môn tuyệt kỹ này, tuy rằng gã cũng có năng lực làm được điều đó. Đối với loại chức nghiệp đòi hỏi phải có sự phối hợp ăn ý giữa người và thú như chức nghiệp kỵ sĩ, hiển nhiên Chi phối thú chính là tọa kỵ tốt nhất vậy.

- Con vật chết tiệt kia, ài!

Cách Lôi Lâm vừa vội vừa tức. Ở trong Sa bạo tuyệt thế, thực lực của Đạt Phần Ni Tư so với trong tưởng tượng của nàng còn mạnh hơn nhiều lắm, hiện tại dù có muốn ngăn cản cuộc đấu cũng không thể nữa rồi.

Đạt Phần Ni Tư cười lạnh, nói:

- Hắc hắc, người tưởng rằng chọc cho ta điên tiết lên để ta xung động mà tấn công điên cuồng và để lộ ra nhiều sơ hở, rồi lúc đó người mới lợi dụng thời cơ để đánh ra một đòn trí mạng mà phân thắng bại sao? Hắc hắc, nếu vậy thì hãy hỏi qua bộ nguyên tố khôi giáp của ta đã. Sẵn đây ta cũng nhắc cho người một việc, để người chết cho được minh bạch, Chi phối thú tọa kỵ của ta, Sa Long, là một loại sa thú thời thượng cổ đã tuyệt tích từ lâu. Nó nổi danh với sức phòng ngự cực mạnh, người không có cơ hội đấu. Cao thủ giao chiến, phải lấy thực lực mà phân cao thấp, chứ nếu muốn trông vào vận khí thì thật là nằm mơ!

Chữ “mơ” vừa ra khỏi miệng, gã liền vọt thẳng về phía Mộ Dung Thiên. Có một điểm mà Đạt Phần Ni Tư đã không nhắc nhở trước, đó là ngoài sức phòng ngự cực mạnh ra, tốc độ của Sa Long cũng nhanh khủng khiếp.

Phong cách chiến đấu của Đạt Phần Ni Tư cũng điên cuồng như tính cách của gã vậy, mạnh mẽ quyết đoán, cuồng sa đấu khí kích thích ý chí chiến đấu, cực kỳ dũng mãnh; hơn nữa lại có sự phối hợp của Sa Long, thể xông tới của một người một thú gần đạt tới mức của đại quân đang ập đến gần vậy.

Bởi vì khả năng sử dụng linh lực vũ khí đến độ xuất thần nhập hóa là một trong những phong cách chiến đấu của La Dịch, mà lúc này lại đang có Cách Lôi Lâm ở đây, nên Mộ Dung Thiên phải đổi sang dùng vũ khí thật sự. Hắn cầm một thanh đoản côn màu đỏ tươi và có hình thù rất kỳ lạ đã lấy được từ trong bảo khố của Long vương. Thân côn được làm bằng một loại chất liệu đặc biệt nào đó không biết tên, dưới sự khống chế của linh lực, nó có thể co duỗi tự nhiên, dài có thể đạt tới ba thước, ngắn thì chỉ còn lại mười ly, thậm chí nó còn có thể biến hóa thành đao, kiếm, côn, thương, chùy, bồng, chủy, vv....đủ cả mười tám loại vũ khí, so với một khối cao su tha hồ nhồi nặn cũng không khác là bao. Ngoài ra, nó còn có thể biến thành thuẫn bài, tiến có thể công, thoái có thể thủ, nếu bị hủy không hư hại nhiều lắm thì chủ thể của nó có thể tái sinh trở lại. Khuyết điểm duy nhất là khi dùng nó làm vũ khí, đấu khí phát ra thông qua thân côn độ dày thì có thừa nhưng lại thiếu đi sự sắc bén. Đối với vũ khí mà nói, đây chính là khuyết điểm lớn nhất, dù nó có bao nhiêu ưu điểm đi nữa thì cũng không thể bù đắp vào khuyết điểm kia được. Có lẽ chính vì vậy mà nó không hề nổi tiếng, chỉ bị bỏ xó ở trong bảo khố để bám đầy bụi mà thôi, cả Mâu Cơ cũng không biết được cái tên của nó nữa.

Tuy rằng nó không phải là một món vũ khí tốt, nhưng vì có thể biến hóa đa dạng nên rất hợp ý của Mộ Dung Thiên, do đó hắn mới luôn mang theo bên mình và lại còn gọi nó là “Như Ý”, xem ra bây giờ đã có chỗ dùng đến rồi.

Cấu tạo khác biệt khiến cho việc sử dụng nó càng thêm linh hoạt, ví dụ như tình huống chiến đấu với kỵ sĩ hiện giờ, người có tốc độ nhanh khi đấu cận chiến thì có thể biến nó thành dao găm, tạm thời hóa thân làm thích khách.

Nhìn địch nhân đang tới gần, trong mắt Mộ Dung Thiên hoàn toàn chỉ còn lại thân ảnh của Đạt Phần Ni Tư, còn bao nhiêu cuồng phong và mưa cát đều không thấy đâu. Đó chính là cảnh giới “vô vật” mà chỉ có cao thủ mới có được, hoàn toàn không bị tác động bởi các yếu tố nhiễu loạn bên ngoài.

Dưới sức tập trung cực độ, thân ảnh đang di chuyển thật nhanh của Đạt Phần Ni Tư bắt đầu chậm lại, Mộ Dung Thiên cẩn thận quan sát mọi động tác của gã, quan sát cơ thể nhấp nhô lên xuống, thậm chí cả hô hấp và nhịp nhấp nhô của gã cũng không bỏ sót chút nào. Mỗi một người trong lúc chiến đấu, không ít thì nhiều cũng đều có thói quen nào đó, từ thời gian phát động thế công, cho tới góc độ, lực lượng, vv...tất cả đều dựa vào đó mà phán đoán, rồi sau đó mới có phản ứng trước để giành lấy chủ động. Cái loại cường giả hễ động thì phải nhanh như thỏ chạy, tĩnh thì phải ế áp như xử nữ thì thật là khó chơi, tựa như Mạch Khắc Tắc Nhĩ vậy, khi ra chiêu thì không hề có dấu hiệu báo trước nào cả, chờ đến khi đối phương đoán ra được ý đồ của ông ta thì kẻ đó đã bước một chân vào địa ngục rồi vậy.

Tất nhiên là Đạt Phần Ni Tư vẫn chưa đạt được tới cái cảnh giới biến thái như của Mạch Khắc Tắc Nhĩ, tuy nhiên, gã cũng tự có phương thức ứng phó của riêng mình. Lúc này gã cười lạnh một tiếng, rồi từ trên lớp khô giáp bằng cát của gã đột nhiên xuất hiện một viên tròn tròn màu đen, càng lúc càng nhiều, rồi sau đó nhanh chóng tụ thành một dòng suối cát nhỏ. Dòng suối cát nho nhỏ đó chuyển động rất nhanh, tựa như là có sinh mạng vậy, khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền bị đầu vầng mắt hoa, trời xoay đất chuyển, cả linh hồn cũng bị hút vào trong đó. Cùng lúc đó, bỗng nhiên ngọn trường thương của gã cũng phát sinh biến hóa y hệt như vậy. Thì ra lúc này bộ khô giáp ở trên người gã đã bắt đầu nảy sinh tác dụng quan trọng rồi.

Mộ Dung Thiên chỉ cảm thấy mắt hoa lên một chút, thế là “vô vật” cảnh giới đã bị phá hỏng, khi nhìn lại Đạt Phần Ni Tư thì vẫn thấy gã xông đến rất nhanh, còn thanh trường thương thì mang theo kinh lực cực mạnh mà đâm tới trước mặt Mộ Dung Thiên. Khi song phương chỉ còn cách nhau chừng bốn thước thì trường thương từ một hóa làm sáu, lần lượt chia ra đâm vào mấy chỗ như ngực, bụng, trái, phải, vv....Cùng lúc đó, đột nhiên có hai bàn tay lớn từ dưới lòng cát vươn lên nắm chặt lấy hai chân của Mộ Dung Thiên. Ở tại cái nơi “lạc thổ” của Sa chi Chi Phối giả này, chỉ cần Đạt Phần Ni Tư muốn thì bất luận cát ở đâu cũng đều có thể biến thành công cụ cho gã lợi dụng được cả.

Xưa nay kỵ sĩ vẫn luôn coi trọng về khí thế vô tiền khoáng hậu, chính vì vậy mà về phương diện linh hoạt thì họ kém hơn các chức nghiệp khác rất nhiều. Thế nhưng người kỵ sĩ duy nhất mà giỏi cả về hai phương diện này thì chỉ có mỗi Lý Ngang mà Mộ Dung Thiên đã từng chứng kiến qua, khi gã sử dụng đến tuyệt

chiêu “Tàn ảnh kích”. Hiện tại, Đạt Phần Ni Tư cũng không thua kém Lý Ngang chút nào, đã vậy mà gã lại còn có tuyệt kỹ bất giữ đối phương ở khoảng cách xa nữa, cả hai chiêu thức đều khó lòng phòng bị cùng lúc xuất hiện, hơn nữa Mộ Dung Thiên vốn không ngờ còn bị tấn công từ dưới lòng cát, vì vậy mà tình huống lúc này xem ra rất là kém lạc quan; thậm chí nói không chừng chỉ mới kích thứ nhất mà sẽ có thể phân ra thắng bại rồi cũng nên.

- A!

Cách Lôi Lâm thấy vậy thì bật kêu đầy sợ hãi, nàng dùng hai tay bưng mắt lại, nhưng sau đó không nhin được mà lại hé ngón tay ra để nhìn lên, muốn xem kết quả thế nào.

Trên mặt Đạt Phần Ni Tư nở ra một nụ cười, gã phảng phất như đã nhìn thấy được tình cảnh Mộ Dung Thiên đổ máu tại đây. Gã đã phong kín các phương hướng tránh né của đối phương, dù cho không thể khiến hấn hoàn toàn mất đi sức hành động thì cũng khó tránh được thọ thương nặng.

Đúng lúc này, trên người của Mộ Dung Thiên bỗng nhiên lóe lên một luồng bạch quang, tựa như gợn nước vậy. Tiếp theo đó, thân ảnh của Mộ Dung Thiên không ngừng dao động, rồi luồng bạch quang đó liền phủ trùm lấy toàn thân hấn. Ngọn trường thương của Đạt Phần Ni Tư vừa đụng tới luồng bạch quang thì nhất thời tựa như rơi vào vũng bùn vậy, gã cảm thấy dùng bao nhiêu lực để đâm tới thì ngọn trường thương cũng không thể tiến thêm chút nào được.

- Kết giới!

Ba người đồng loạt kêu lên thất thanh. Ngoài Đạt Phần Ni Tư ra, còn hai người nữa chính là Cách Lôi Lâm và Áo Lợi Phát.

Sau khi kêu xong, Áo Lợi Phát liền nói tiếp:

- Lời đồn đãi quả thật là đã sai sự thật rồi. Cái người có tên gọi là Bối Á Đặc này không phải chỉ sở hữu được tinh hạch kết giới châu của loài ma thú Đức Nhĩ Gia đơn giản vậy thôi đâu. Dù kết giới châu có chất dính tốt cỡ nào thì công hiệu của nó cũng không thể như vậy được. Kết giới tinh hạch có màu trong suốt như vậy không có nhiều, nếu ta đoán không sai, hấn nhất định là một Kết giới sư, và lại đẳng cấp cũng không thấp đâu.

- Ủa, thế à!

Toa Phỉ lại một lần nữa hết sức ngạc nhiên, bởi vì Mộ Dung Thiên đã khiến cho nàng bị bất ngờ khá nhiều. Tuy vậy, nàng cũng không hề hoảng hốt chút nào. Phương thức tập trung tấn công vào một điểm của kị sĩ chính là phương thức khó phòng bị nhất của Kết giới sư vậy.

Mộ Dung Thiên nhân cơ hội đó mà mượn lực cấp tốc nhảy lùi về phía sau, nhưng vì tốc độ của hấn trong lúc cấp bách mới có phản ứng nên không nhanh bằng tốc độ đã được dồn lại từ trước của Đạt Phần Ni Tư, vì vậy mà trường thương của gã vẫn bám theo Mộ Dung Thiên như bóng với hình, đẩy tới gần thêm một chút nữa. Một tay của Mộ Dung Thiên vội giương lên, Như Ý liền biến thành tấm thuẫn bài che trước người hấn. Vì tránh bị bại lộ thân phận mà Mộ Dung Thiên không dám dùng đến Băng đầu khí hoặc là Không gian đầu khí, hấn chỉ đành tăng thêm kinh lực vào tấm thuẫn này, nhưng cũng không quá nhiều, do đó mà khi trường thương kích trúng lên thuẫn bài, thì nó không chống đỡ được, lập tức bị phá ngay. Nhưng cũng nhờ vào trở lực trong chớp mắt đó, thể tấn công của Đạt Phần Ni Tư cũng vừa hết đà, thân thương hiện rõ ra trước mắt, và lúc này nó đang đâm vào một vết lún nhỏ ở trên thân Như Ý.

Cơ hội!

Vào cái thời khắc hết đà tấn công của kị sĩ, đó chính là cơ hội tốt nhất cho địch thủ phản công. Tất cả mọi người đều cho rằng Mộ Dung Thiên sẽ không ngoại lệ, còn Đạt Phần Ni Tư thì cũng chuẩn bị khống chế Sa Long tiến hành phòng ngự. Bốn cánh tay dài của nó giơ lên cao và xòe rộng ra như mấy chiếc quạt nan, trời sinh chúng có tính linh hoạt và cực kỳ kiên cố, có thể bảo hộ cho kị sĩ ở trên lưng rất vững vàng, thậm chí cả hai chiếc đuôi to lớn của nó ngoài việc có thể dùng để tấn công ra thì còn có thể phòng thủ nữa.

Nhưng mọi việc xảy ra tiếp theo đều nằm ngoài ý liệu của mọi người. Mộ Dung Thiên không hề nhìn tên Đạt Phần Ni Tư ở trước mắt, mà hấn chỉ ngược đầu nhìn bầu trời đen kịt, rồi lăm lăm:

- Mưa thật là lớn.

Sau đó hắn quay nhìn sang Đạt Phần Ni Tư rồi nhếch miệng cười:

- Cuồng Sa kỳ sĩ, khi cơn mưa cát đạt đến mức mãnh liệt nhất thì đó cũng chính là lúc người sẽ bị thất bại. Trước lúc đó, người hãy tận dụng cơ hội mà dùng hết toàn lực đi.

- Đồ ngu ngốc, cực kỳ ngu ngốc!

Tuy rằng đứng cách khá xa nên Cách Lôi Lâm không nghe được Mộ Dung Thiên nói cái gì, nhưng nàng nhìn thấy hắn bỏ qua cơ hội phản công thì thiếu chút nữa đã ngất xỉu luôn, vì vậy mà không tránh được phải chửi thầm hắn ở trong lòng.

Còn Đạt Phần Ni Tư thì lại càng tức điên lên. Khi mưa cát đạt tới mức mãnh liệt nhất thì cũng chính là thời khắc mà lực lượng của gã đạt tới đỉnh điểm, chẳng lẽ Mộ Dung Thiên muốn nói rằng lúc này gã vẫn chưa xứng là đối thủ hay sao?

- Mẹ kiếp!

Đạt Phần Ni Tư không thèm để ý đến phong độ nữa, về lễ nghi, gã vốn đã không xứng là một kỳ sĩ, nhưng chẳng qua là bị luật lệ của công hội trói buộc mà thôi, lúc này cuối cùng cũng không nhận được mà lên tiếng chửi mắng:

- Đối phó với một tên tiểu bò sát như người thì lão tử cần gì phải dùng tới toàn lực chứ?

Vừa dứt lời, gã lại xốc thương đâm tới lần nữa. Tuy rằng khoảng cách giữa hai người lúc này quá ngắn đi, điều đó không thích hợp cho kỳ sĩ tấn công, nhưng Sa Long là một loại ma thú kỳ quái rất hiểu ý chủ nhân, do đó mà kỳ sĩ nào dùng nó làm tọa kỵ thì sẽ rút ngắn thời gian tấn công lại nhiều lắm.

Thế nhưng vô luận tốc độ của Đạt Phần Ni Tư nhanh tới đâu, khí thế hùng hực tới cỡ nào, biến chiêu mau ra sao, Mộ Dung Thiên chung quy vẫn như chiếc lá phiêu du trong gió, như cá chạch bơi lội trong dòng nước vậy. Hắn lúc nào cũng thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, và thỉnh thoảng lại còn buông ra vài lời châm chọc nữa.

Đạt Phần Ni Tư không ngừng thở hổn hển. Gã còn chưa biết sức tấn công của tên đối thủ này ra sao, nhưng gã có thể khẳng định rằng khinh thân thuật của Mộ Dung Thiên đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa rồi, vì hắn có thể di chuyển ở trên không trung rất dễ dàng mà điều đó lại có độ khó rất cao, ngoài ra còn di hình hoán vị trong chớp nhoáng, tất cả đều như nước chảy mây trôi, hoàn thành các động tác khó như đi trên đất bằng vậy. Nếu không thì không biết hắn đã chết bao nhiêu lần dưới môn tuyệt kỹ “Tàn ảnh kích” rồi. Đương nhiên, Đạt Phần Ni Tư không hề biết tới môn công phu Không gian đầu khí, nên chỉ cho rằng khinh thân thuật xuất chúng của Mộ Dung Thiên là được gia tộc truyền lại mà thôi.

Sau một loạt tấn công ào ạt mà không gặp phải sự phản công nào của đối thủ, rốt cuộc thì Đạt Phần Ni Tư cũng hiểu được là mình không có khả năng bắt được Mộ Dung Thiên đơn giản như vậy. Thế là gã dừng Sa Long lại và không tiếp tục tấn công nữa, lúc này tình trạng của gã so với trạng thái cuồng nộ lúc nãy thì hoàn toàn khác nhau xa, gã đã tỉnh táo hẳn, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy như lúc này đang là thời gian trước cơn bão tố vậy. Gã lạnh lùng nhìn Mộ Dung Thiên, nói:

- Bối Á Đặc, chúc mừng người, bởi vì người đã thành công trong việc khiến cho ta phải dùng khá nhiều sức lực đấy.

Nói xong, gã chuyển cây trường thương sang cầm nơi tay trái, còn tay phải thì khoanh lại trước ngực, lòng bàn tay hướng lên trên, và từ lòng bàn tay liền có ánh sáng màu vàng tỏa ra ngoài. Lúc này khuôn mặt của Đạt Phần Ni Tư càng lúc càng đỏ bừng lên, tựa như là đang dùng hết sức để nâng tòa núi lớn vậy, nhưng ngoài ánh sáng màu vàng ra thì trong tay gã không có thứ gì khác nữa cả.

Tiếp theo đó, một chuyện kinh người lập tức xảy ra, mặt đất vốn đang tĩnh lặng thì đột nhiên rung chuyển rầm rầm, tựa như địa chấn vậy, rồi Mộ Dung Thiên biến thành trung tâm điểm, còn cát ở trong phạm vi một ki lô mét xung quanh đó đều dâng lên thật cao. Có điều kỳ lạ là số cát đang dâng lên cao đó không hề rơi xuống đất, mà chúng vẫn lơ lửng không di chuyển về phía trung tâm điểm, tức là Mộ Dung Thiên, tựa như đã thoát ly khỏi sức hút của trái đất vậy, tình huống thật là quỷ dị.

Sắc mặt của Đình Đình càng lúc càng ngưng trọng, lực lượng của Đạt Phần Ni Tư quả thật là cường hãn đến kinh người, gã có thể điều khiển được một số lượng cát khổng lồ như vậy quả là đáng nể. Chi phối giả quả thật không phải chỉ có hư danh mà thôi, chẳng trách nào mà gã có thể trở thành cánh tay trái của Toa Phi.

Mộ Dung Thiên nhìn số lượng cát khổng lồ ở trái phải trước sau, bốn phương tám hướng đang ập tới, bộ dạng cũng có vẻ khá kinh ngạc, tựa như là đoán không ra ý đồ của Đạt Phần Ni Tư vậy. Trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết làm sao cho phải.

- Xuống!

Bàn tay phải của Đạt Phần Ni Tư đột nhiên nắm chặt lại, số lượng cát khổng lồ kia liền ập đến phủ trùm lên người Mộ Dung Thiên.

Tên sắc lang căn bản là không kịp né tránh, mà hắn cũng vốn không còn không gian để né tránh nữa. Thế là hắn hoàn toàn bị bão cát phủ trùm lấy. Đám bão cát đó không vì thấy con mồi bị sập bẫy mà dừng sự di chuyển lại. Chúng vẫn cuộn cuộn ập tới không dứt, đám trước rơi xuống thì đám sau lại dồn lên, cứ thế mà chồng chất lên nhau, đến cuối cùng thì tạo thành một quảng trường không gian rộng rãi có hình thù giống như nửa hình bầu dục, từ xa nhìn lại trông rất giống một phần mộ lớn; hơn nữa, lúc này Mộ Dung Thiên ở ngay giữa trung tâm phần mộ, không biết sống chết ra sao.

- Sa bạo táng lễ!

Cách Lôi Lâm đứng bên ngoài nhìn không được mà buột miệng kêu lên, nàng gấp đến nỗi nhảy vọt tới bên cạnh Toa Phi và lay mạnh cánh tay của tỷ tỷ rồi kêu lớn:

- Nhị tỷ, muội xin tỷ, hãy mau gọi Đạt Phần Ni Tư buông tay đi, đó chính là chiêu Sa bạo táng lễ, Bối Á Đặc sẽ không thể toàn mạng đâu.

Toa Phi chậm rãi lắc đầu, trong mắt ả hiện lên tia cười khó nhận ra được, đáp lại:

- Tam muội, thật xin lỗi, muội cũng biết đó, một khi mà Đạt Phần Ni Tư đã phát động Sa bạo táng lễ thì sẽ không ai có thể ngăn cản được. Ta vốn tưởng rằng đây chỉ là giao đấu hữu nghị thì gã sẽ không vô tình như vậy, nếu không thì ta cũng phải gánh một phần trách nhiệm rồi. Tuy nhiên, chiêu số mạnh như vậy....

- Hô, hô, hô....

Đạt Ni Tư không ngừng thở dốc, chiêu thức này tuy bá đạo tuyệt luân, nhưng ngược lại cũng khiến cho gã mất đi rất nhiều linh lực. Tuy nhiên, lúc này gã lại chẳng cảm thấy cơn mệt rã rời, bởi vì dòng máu đã tính trong người gã đang sôi trào dữ dội, nó đã tạo cho gã lực lượng mạnh hơn lúc bình thường rất nhiều. Lúc này trong mắt gã chớp động ánh hoàng quang như ẩn như hiện. Đó chính là hiện tượng đặc biệt cho thấy cuồng chiến sĩ đang tiếp cận trạng thái cuồng hóa, ánh mắt lấp lóe hoàng quang đó càng làm cho vẻ cười của gã càng thêm thâm trầm hơn. Gã nhe răng cười nói:

- Muốn chạy? Ta cho người chạy, để coi lần này người muốn chạy đi đâu!

Vừa dứt lời, gã buông tay phải ra, phần mộ bằng cát kia tựa như mất đi sự chống đỡ, thế là bắt đầu rơi xuống từ từ.

Đạt Phần Ni Tư thúc tọa kỵ tiến lên, Sa Long liền thay đổi thế đang tiến tới chậm rãi thành thế phi nước đại giống với các loại ma thú thông thường. Bốn cánh tay ở phía trước của nó cũng trở thành bốn chân chống xuống đất mà phi nhanh về phía trước, tốc độ thật kinh người, phía sau thân nó chỉ lưu lại chút tàn ảnh mà thôi.

Lúc này cây thương của Đạt Phần Ni Tư so với sa mộ thì quá nhỏ bé đi, trông nó chỉ tựa như một cây kim thêu đang đâm vào một quả bóng rổ thật lớn vậy, trông rất ư hoạt kê, nhưng tình huống như vậy lại không kéo dài được bao lâu, vì cát ở trong mộ đang bắt đầu điên cuồng chảy về phía cây thương, cứ hết lớp này lại đến lớp khác, tình trạng cứ thế mà tiếp tục, cát ở trên mộ càng lúc càng ít, còn thương thì càng lúc càng dài và lớn hơn trước, đến cuối cùng thì nó đã biến thành một cây trường mâu siêu cấp! Cường! Cường! Bá! Ác liệt! Nếu bị nó đâm trúng, dù là một tòa núi nhỏ thì e rằng cũng bị xuyên thấu luôn, chứ đừng nói chỉ một kẻ đang bị cát vây chặt như Mộ Dung Thiên lúc này.

- Không!

Đình Đình kêu lên, đồng thời dùng hết tốc lực lao về phía sa mộ, mặc dù hận Mộ Dung Thiên quá tự đại nhưng nếu hắn chết đi thì đại kế phục thù của nàng vốn hoàn toàn dựa vào hắn sẽ thất bại triệt để.

Khi chỉ còn cách mười thước, sa mộ đột nhiên vỡ tung, bụi đất mịn mù xen lẫn với mưa cát trong không trung đã hoàn toàn che lấp đi hai người và biến nơi đó thành một mớ đất cát hỗn độn, ngay cả hai tên cung tiễn thủ Tam Mục tộc cũng chẳng nắm bắt được tình hình trong đó, đối mặt với sự tra hỏi của Toa Phi cũng chỉ biết lắc đầu, nhưng điều mà bọn họ có thể khẳng định là thắng lợi đã nằm trong tầm mắt.

- Đã muộn rồi, dám sinh cường với ta à, ha ha.....

Đạt Phần Ni Tư ở trong vùng hỗn độn của bụi cát mà buông một tràng cười cuồng dại, khiến người nghe cảm thấy thật là giật gân. Cự ly của song phương chỉ còn lại mấy thước, lúc này tốc độ và lực lượng của gã đã được đề thăng lên tới đỉnh điểm, còn Mộ Dung Thiên thì vẫn bị vây chặt tại một chỗ, vừa khéo lúc này phải tốn khá nhiều linh lực để thoát ra khỏi sa mộ, hậu lực không kịp nối tiếp, khẳng định là không thể tránh né được phạm vi công kích của trường mâu rồi.

Toa Phi nở nụ cười thật tươi:

- Trò chơi tới hồi kết thúc rồi.

Nhưng có việc xảy ra ngoài ý liệu của mọi người, lúc này Mộ Dung Thiên lại cực kỳ trấn tĩnh. Trên mặt hắn không hề lộ một nửa điểm kinh sợ nào, chỉ đưa một tay ra, cát lập tức chảy đầy vào lòng bàn tay của hắn. Thấy thế cát đã đến lúc cực mạnh, Mộ Dung Thiên cười nói:

- Thời gian tới rồi!

Đó là thanh âm cuối cùng mà Đình Đình nghe được ở trong trận chiến. Nàng vừa tức vừa vội, mắt thấy Mộ Dung Thiên gần chết tới nơi rồi mà vẫn còn cười nói hỉ hỷ, nhưng lúc này nàng cũng không còn cách nào để cứu viện được nữa, cho dù có hy sinh tính mạng của mình thì cũng vô ích, nên chỉ đành mở mắt thật to mà nhìn vào đám bụi cát mịn mù kia đầy tuyệt vọng.

- Âm, âm!

Trong tiếng nổ thật lớn, toàn bộ Sa bạo tuyệt thế liền run lên bần bật, rồi tiếp theo đó thì có một cột khói với hình thù trông như chiếc nấm khổng lồ bốc lên thật cao.

Cùng với sức nổ thật lớn, mỗi một hạt cát tung bay trong không khí đều biến thành vũ khí giết người. Nếu không phải là chiến chước giả, vậy thì nói không chừng lúc này đã có nhiều người phải bỏ mạng rồi. Toa Phi và mọi người đứng quan chiến ở bên ngoài cũng phải dùng tới hộ thể đấu khí để tránh bị tai bay vạ gió. Người đứng gần đó nhất là Đình Đình thì lại lập tức bị thổi dạt ra sau, may mà có Cách Lôi Lâm giữ nàng lại được.

Tiếng nổ kéo dài không dứt, mãi tới nửa phút sau mới hết, cả cơn mưa cát cũng dừng hẳn lại. Trong cơn nổ lớn, những vầng mây cát đều bị phá tung tan tành, còn nơi trung tâm phát nổ thì lại có bụi cát bay mù mịn đầy trời.

Trong năm phút đồng hồ này, thời gian tựa như là dài hằng mấy thế kỷ vậy. Đình Đình và Cách Lôi Lâm đều khấn trương quan tâm đến kết quả cuối cùng, hoặc có thể nói là quan tâm tới sự sống còn của Mộ Dung Thiên. Dưới tình huống vừa rồi, đừng nói là thủ thắng, nếu hắn có thể giữ được cái mạng nhỏ thì đã là may mắn trong sự bất hạnh rồi đấy chứ. Còn phe của Toa Phi thì có vẻ thông dong hơn, vì dù sao thì bọn họ đã nắm chắc phần thắng từ sớm rồi.

Một bóng người chậm rãi từ trong đám bụi cát mịn mịn bước ra. Toa Phi tươi cười nghênh đón:

- Đạt Phần Ni Tư, chúc mừng người chiến thắng trở về....

Lời của ả còn chưa nói dứt thì đã nhìn thấy được rõ ràng chân diện mục của đối phương. Người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Mộ Dung Thiên. Nụ cười biếng nhác trên môi của hắn như là chẳng hề để điều gì ở trong lòng cả, một nụ cười mà Đạt Phần Ni Tư chẳng bao giờ có.

Bộ khôi giáp ở trên người Mộ Dung Thiên chỉ có thể dùng một chữ “thảm” để hình dung mà thôi. Nó hoàn toàn bị hủy diệt, so với một tên khất cái cũng chẳng khác là bao. Trên người hắn mang đầy thương tích, bên ngoài da thì bị lỗ chỗ nhiều vết thương, máu chảy đầm đìa, toàn thân biến thành một người máu không hơn không kém. Còn gã Đạt Phần Ni Tư đang nằm vắt vẻo trên vai hắn thì lại hoàn toàn tương phản, sắc mặt gã tái nhợt như đã chết rồi, hai mắt nhắm chặt và đã mất đi tri giác, bộ nguyên tố chiến giáp cùng với Sa Long cũng đều biến mất, cả bộ khôi giáp làm rối loạn thị giác đối thủ của gã cũng bị rách nát thê thảm, còn bàn tay phải lúc trước cầm ngọn trường thương thì đã bị gãy lìa, lúc này nó chỉ còn dính lại với cánh tay qua một tí da mà thôi, cả xương cốt cũng đều lộ rõ ra ngoài, thật khiến người ta nhìn thấy mà kinh sợ trong lòng.

Đây là một cuộc diện lưỡng bại câu thương, nhưng Mộ Dung Thiên còn có thể đứng được, như vậy có nghĩa là thắng lợi sau cùng thuộc về hắn.

Mộ Dung Thiên ném tên Đạt Phần Ni Tư xuống đất rồi cười cười nói:

- Toa Phi tiểu thư, xem ra vận khí của ta ngày hôm nay cũng khá tốt đấy.

Toa Phi ghen hòng nhìn hắn trên trời, kỳ tích nghịch chuyển sự thành bại của song phương đã xảy ra, điều đó khiến cho ả không thể tin vào mắt mình nữa. Khi thân thể của Đạt Phần Ni Tư rơi xuống đất, lúc đó ả mới nhớ tới mà tiếp lấy gã.

Cách Lôi Lâm và Đình Đình cũng ngạc nhiên nhìn sững Mộ Dung Thiên, phảng phất như là đang nhìn người ngoài hành tinh vậy, trong mắt cả hai người đều tràn ngập nét khó tin.

- Nếu như không còn chuyện gì nữa, vậy ta xin đi trước. Đạt Phần Ni Tư kỳ sĩ bị thương không nhẹ, nhưng tình thế lúc này quả thật rất nguy cấp, xin thứ cho ta không thể nhẹ tay được.

Mộ Dung Thiên nói xong thì chậm rãi ngang nhiên bước qua trước mặt hai tên cung tiễn thủ người Tam Mục tộc. Tuy lúc này trên người hắn mang đầy thương tích, nhưng bọn họ cũng không thể tự chủ được mà thoái lui ra sau một bước. Mãi cho đến khi hắn bỏ đi được gần mười thước, lúc đó Cách Lôi Lâm và Đình Đình mới như kẻ tỉnh mộng, vội vàng đuổi theo sau.

- Thần quan, thần quan đâu, mau tới đây!

Toa Phi gấp gáp gọi lớn. Đạt Phần Ni Tư là thủ hạ đắc lực của ả, tuyệt không thể mất đi được, nhưng ả cũng lập tức hiểu ra, vì không muốn cho Mộ Dung Thiên sau khi chiến đấu xong mà có thời gian trị liệu, vì vậy nên ả đã không mời vị thần quan nào theo đến đây. Lúc này mới té ngã ra là mình đã tự hại mình rồi.

- Sử Thu Cộng, Tác Minh, các người còn sững sờ ở đó làm gì? Hãy mau lập tức chạy đi mời Ái Ty Na Mỹ đại thần quan đến đây cho ta.

Toa Phi dẹp bỏ nghi thái của mình mà lớn tiếng ra lệnh cho thủ hạ.

Hai tên cung tiễn thủ sau khi hết sững sờ, chúng liền gấp gáp chạy về thành để mời thần quan.

Áo Lợi Phát chẳng biết từ lúc nào đã tiến đến vùng đất trung tâm mà song phương lúc này đã chống chọi với nhau, một ta gã vuốt lên mặt cát, đồng thời hai mắt nhắm lại như đang suy nghĩ điều gì đó. Một lát sau gã mới chậm rãi bước trở về bên cạnh Toa Phi.

Toa Phi cố dằn cơn phẫn nộ ở trong lòng xuống rồi hỏi:

- Áo Lợi Phát, đã phát hiện được những gì?

- Ngoài kết giới lực ra, còn có hai cổ lực lượng cực mạnh, trong đó có một loại có năng lực ăn mòn và thôn phệ cực mạnh, còn loại kia thì lại có tính năng hủy diệt. Cụ thể là lực lượng gì thì ta không thể xác định được.

283. Hồi 279: Vắn Tội

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 279: Vắn Tội

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mộ Dung Thiên cũng không hề tiêu sái như biểu hiện bên ngoài của hắn chút nào, hắn chỉ liều mạng chống đỡ để trở lại trong thành, toàn thân bên ngoài da đều đã bị thương nặng. Nếu như thế gian này không có được cái chức nghiệp thần quan, một chức nghiệp có thể giúp cho các tế bào nhanh chóng sống lại thì không khéo sẽ bị hủy dung mất.

Nói trở lại, đây là một cuộc giao đấu không có ý nghĩa gì cho tiền đồ của hắn cả, thậm chí còn có phần nguy hiểm nữa, nhưng Mộ Dung Thiên tuyệt không hối hận vì đã làm chuyện ngu xuẩn này chút nào. Từ nhỏ đến lớn, hề có kẻ nào dám đứng trước mặt hắn mà tỏ ra bất kính với lão đầu thì đều phải trả giá lớn. Nếu như là người cùng tuổi, hoặc là bạn học cùng trường hoặc là những tên lưu manh ở đầu đường xó chợ, ai cũng không ngoại lệ, tất cả đều sẽ bị hắn đánh cho bầm dập, đến nỗi phải kêu cha gọi mẹ mới thôi. Ngay cả những người có tên tuổi và địa vị mà có lời lẽ bất kính với lão đầu thì hắn cũng không bỏ qua cho họ luôn, tất nhiên là hắn không thể dùng tới bạo lực với những người này, nhưng nhất định là sẽ dùng một phương thức khác với họ mà thôi. Tỷ như có một lần có một ông giám đốc nào đó lái chiếc xế hộp BMW vào khu xóm nhỏ bé, y bị lão đầu yêu cầu phải đăng ký, lúc đó y bị mất mặt ở trước mặt cô bồ nhí nên giận dữ mắng: “đồ chó giữ nhà mà cũng làm phách.” Kết quả là vài ngày sau, chiếc xế hộp yêu thích của y trong lúc đậu dưới bãi đậu xe tầng ngầm của công ty liền bị bể hết bốn chiếc bánh xe, còn thân xe thì bị trầy trụa khắp nơi và còn bị dính nước tiểu ở nhiều chỗ nữa, nó gần như là đi tiêu luôn.

Sau khi trưởng thành, lòng tôn kính của hắn đối với lão đầu không hề giảm đi chút nào, cho dù lúc này đang ở Thần Phong đại lục cũng vậy. Chính vì vậy mà tuy Đạt Phần Ni Tư có thể mạnh như tảng đá lớn, nhưng Mộ Dung Thiên cũng không ngần ngại dùng chân mà đạp tới.

Sau khi được trị liệu thương thế xong, Mộ Dung Thiên lúc này trông như một cái xác ướp vậy, toàn thân đều quần đầy vảy, chỉ chừa ra đôi mắt không ngừng chớp động, những vết ngoại thương của hắn nghiêm trọng đến mức khiến cho thần quan không thể không sử dụng đến thánh quang sinh cơ pháp, một phương pháp có hiệu quả tốt nhất giúp cho vết thương được nhanh chóng lành lại.

Khi da thịt lành lại, khả năng hồi phục của thân thể cũng được nâng lên rõ rệt, vì vậy mà Mộ Dung Thiên cần phải có thời gian nghỉ ngơi nhất định, do đó nên lúc này hắn chỉ có thể nằm yên ở trên giường, mắt nhìn trần nhà, mặt mày nhợt nhạt như một lão nhân hiền lành mà thôi. Lúc này hắn cười nói:

- Lão đầu, cha thấy không? Con đã không còn là một hài tử chưa trưởng thành ở trong mắt người nữa, mà bây giờ đã là một cường giả rồi, một cường giả mà không ai có thể bỏ qua được.

- Kót kút!

Cánh cửa phòng được mở ra, Cách Lôi Lâm bưng một chén nhỏ bước vào và nói:

- Người nói lầm bầm cái gì đó?

Nàng đi thẳng đến trước mặt Mộ Dung Thiên, nhìn thấy bộ dáng giống hệt cái bánh tét của tên sắc lang thì vội cắn môi dưới để ráng nhịn mà không phát ra tràng cười lớn.

Mộ Dung Thiên ử rử nói:

- Cách Lôi Lâm tam tiểu thư, chẳng lẽ ngươi đến đây để ngắm thưởng cái tướng nằm bảnh bao của ta hay sao?

Cách Lôi Lâm bắt chắp lễ nghi mà bật ra tràng cười thật lớn rồi nói:

- Sắc lang, ta muốn nói cho người biết, bộ y phục của người trông rất tân thời, kiểu cách quả nhiên là đi trước thời đại đó nhé.

Mộ Dung Thiên vênh mặt lên:

- Quả thật là “anh hùng sở kiến lược đồng”, kỳ thật ta cũng nghĩ như vậy đó. Nếu bây giờ ta mà đi bộ vài vòng ở ngoài phố thôi, nhất định sẽ tạo ra phong trào tranh nhau bắt chước theo ta đấy chứ.

Cách Lôi Lâm nghe vậy thì làm ra vẻ như muốn nôn mửa rồi nói:

- Thật không biết xấu hổ!

Mộ Dung Thiên muốn trả thù lại nên cố ý nói:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, ta thật có chuyện vẫn chưa rõ nhưng lại không dám hỏi.

Cách Lôi Lâm thấy vẻ mặt của hắn có vẻ nghiêm túc thì cho rằng có chuyện trọng yếu thật, vì vậy mà hơi hồi hộp rồi đáp:

- Có chuyện gì, cứ nói đi.

- Tại sao chỗ này của người....

Hắn giơ ngón trở ra, gần như đụng thẳng tới đôi ngực của Cách Lôi Lâm rồi nói tiếp:

- ...vẫn nhỏ như vậy?

Cách Lôi Lâm giận tím mặt, lần này không giận chết người, nhưng vì đang sẵn có bát canh trong tay nên theo phản xạ tự nhiên, nàng chỉ muốn hất nó vào mặt tên sắc lang thôi. Thế nhưng nàng đã kịp nghĩ lại, tên sắc lang này chỉ còn lại vài hơi thở, nếu bị canh nóng hất vào người thì không khéo sẽ chết người thật đấy chứ. Thế là nàng chỉ đành nén giận, hận không thể đem cái ngón trở quái quỷ của hắn ném ra sân cho sũng thú gặm sạch luôn.

Mộ Dung Thiên nghiêm mặt nói:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, người không nên hiểu lầm, ý của ta là sao người không chọn một phương pháp hữu dụng khác mà thi thố? Ta nghe nói ở Tát La có một vị được sư thượng nhân anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong đầy phong độ là Đan Ni Tư đã nghiên cứu ra được hai loại thuốc có thể giải quyết được vấn đề đau đầu của cả nam nhân và nữ nhân.....

Cách Lôi Lâm lạnh lùng cắt ngang lời hắn:

- Đừng nói tới tên gian thương kia nữa, dù có bị đánh chết đi nữa thì ta cũng không dùng tới phương pháp của hắn.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy? Có người có thể nghiên cứu ra được kỳ được để giải quyết nan đề của tiểu thư, ta nghĩ người hẳn là phải thấy hứng thú mới đúng chứ.

Tên sắc lang nguyên bản muốn mượn cơ hội này để giới thiệu cho Cách Lôi Lâm một thân phận khác của hắn, hồng sau này khi trở lại Tát La, hắn có thể thông qua đó mà danh chính ngôn thuận thành lập quan hệ tốt với Thiên Lý mục trường. Không ngờ Cách Lôi Lâm lại có ác cảm với Đan Ni Tư.

Cách Lôi Lâm nói với giọng khinh miệt:

- Người nghĩ coi, cái loại thuốc có tên gọi là “Kim thương bất đảo” đó chỉ nghe cái tên thôi cũng biết là cực kỳ biến thái rồi. Nam nhân nguyên bản đã quá hoa tâm rồi, giờ hắn lại còn chế ra loại thuốc đó, thật đúng là nổi giáo cho giặc mà.

Mộ Dung Thiên vội vã biện minh cho mình:

- Nói vậy đâu được, trên đời này bất luận là việc gì cũng đều có hai mặt của nó. Nam nhân có tiền có thế nào mà trong nhà lại không có nhiều nữ nhân đâu? Dù cho bọn họ có vấn đề về phương diện đó, nhưng thế

nào cũng rước thêm thê thiếp về nhà để chứng tỏ bản lãnh của mình kia mà. Mà đối với những nữ nhân đó, nếu gặp phải trượng phu kém năng lực và không thể thỏa mãn sinh lý cho họ, vậy chẳng phải họ sẽ rất đáng thương hay sao? Nếu nhìn về phương diện đó, nữ nhân các người phải cảm kích Đan Ni Tư mới đúng chứ.

- Ngụy biện, tất cả đều là ngụy biện!

Cách Lôi Lâm bịt hai tai lại và liên tục lắc đầu quây quây như không muốn nghe giải thích. Cùng là được sư, để nghiên cứu tác dụng của dược vật nên nàng cũng có hiểu biết nhất định về cấu tạo cơ thể con người, vì vậy nên khi nàng nói chuyện với Mộ Dung Thiên về giới tính thì cũng chẳng có gì áy náy.

- Tại Tát La, Tân Dịch Á của Niêm Hoa tộc chính là hảo bằng hữu của ta. Chúng ta cứ cách vài ngày thì lại trò chuyện một lần. Cứ theo lời nàng ta nói thì Đan Ni Tư là một nam nhân cực kỳ vô sỉ hạ lưu, đã vậy hắn lại còn mượn danh nghĩa cấp trên để thường xuyên đến quấy rầy nàng ta nữa. Một nam nhân như vậy, người cho rằng không đáng chết hay sao?

- Tân Dịch Á?

Lúc này Mộ Dung Thiên thoáng có hơi bất ngờ, có lẽ đã hơn một tháng rồi hắn chưa được gặp nữ tử đáng thương kia, nàng phải chịu đựng áp lực nặng nề của gia tộc, nên phải khoác lên vẻ lạnh lùng để che giấu sự cô độc ở trong nội tâm. Nụ cười tươi sáng rất hiếm hoi của nàng tựa như tòa băng sơn tan chảy quả thật đã khắc sâu vào tâm khảm của Mộ Dung Thiên, vừa nghĩ tới đó, hắn không khỏi nảy sinh lòng lân mẫn. Tuy nhiên, chuyện này trở lại Tát La, người đầu tiên mà hắn muốn gặp lại là đám người Lộ Thiển, xa cách đã lâu như vậy, công việc sinh ý nhất định là rất bề bộn đây, trong khoảng thời gian ngắn, xem ra hắn sẽ không có thời gian để đi gặp nàng rồi.

- Đúng vậy, là Tân Dịch Á, ta nghĩ người cũng biết tới nàng ta chứ. Nàng ta vốn đã bị chuyện của gia tộc mà làm cho phiền não lắm rồi, đã vậy lại còn phải ứng phó với tên Đan Ni Tư kinh tởm đó nữa. Nếu là ta hả, hừ hừ....

Tuy Cách Lôi Lâm không nói rõ ý đồ của nàng, nhưng một tay nàng đã hạ thấp xuống đùi. Nếu như nàng là Tân Dịch Á, nói không chừng sẽ có rất nhiều nam nhân bị hành hạ tới nỗi sống nửa chết, kêu cha gọi mẹ, khóc la thảm thiết mới thôi. Mộ Dung Thiên lau mồ hôi trán rồi nói:

- Được rồi Cách Lôi Lâm tiểu thư, chúng ta đừng nói chuyện đó nữa. À, trong tay nàng là vật gì vậy? Dược thang?

Ở trên đại lục, người có thể làm được dược thang thì tựa hồ chỉ có mình hắn mà thôi.

- Đúng vậy, đây chính là dược thang, là một phương thức trị liệu đặc biệt mà La Dịch đã nghiên cứu ra. Ngày trước khi muội muội Lộ Thiển của hắn bị tuyệt chiêu Hắc Ám triệt hồn của Mông Na Lâm đả thương, hắn đã từng dùng dược thang mà trị liệu cho nàng được khỏe mạnh lại.

- Ta đã làm thực nghiệm rồi, tuy rằng không có công hiệu tức thời như đan dược, nhưng hiệu quả thì chắc chắn là không sai.

- Ủa, vậy à, mà khoan đã, để ta hỏi trước, người dùng vật gì để làm đối tượng thử thuốc?

Cách Lôi Lâm đột nhiên nhăn nhó mặt mày, sau đó lại ập a ập ứng, nói:

- Cái này....cái này....

Sự lo lắng của Mộ Dung Thiên liền trở thành sự thật, hắn nói toạc ra:

- Là sủng thú?

Cách Lôi Lâm mỉm cười ngượng ngùng, rốt cuộc cũng chỉ đành thú nhận mà thôi.

Mộ Dung Thiên suyt chút nữa thì ngắt đi luôn, hắn la lớn:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, người muốn biến ta thành sủng thú à?

Cách Lôi Lâm hùng hồn đáp trả:

- Cả sủng thú cũng không bị sao, người đường đường là một nhân loại thì sợ cái gì chứ? Chẳng lẽ người còn không bằng cả sủng thú hay sao?

Mộ Dung Thiên dở khóc dở cười, tuy Cách Lôi Lâm chỉ nói vậy cho oai nhưng hắn cũng không tiện phản bác, bởi vì hắn nghĩ tới câu “không bằng cả con sủng thú” kia. Không ngờ hôm nay chính mình lại phải nuốt quả đắng do mình tạo ra, có khổ mà không nói thành lời được.

Để tránh cho mình biến thành con Tiểu Bạch làm vật hy sinh cho việc thí nghiệm thuốc, Mộ Dung Thiên vội vàng chối từ:

- Không cần đâu, vết thương của ta chỉ nhẹ thôi, bây giờ đã khá rồi.

Tuy nhiên, bộ y phục của hắn lúc này thì quả thật chưa hề được khôi phục chút nào. Cách Lôi Lâm nói:

- Phải mà, nói như vậy tức là võ nhẹ lên người một cái thôi thì sẽ không có việc gì đâu phải không?

Nàng đưa tay lên như muốn vỗ lên một chỗ đang được quần băng nhiều nhất của Mộ Dung Thiên, và đó cũng là chỗ bị thương nặng nhất ở trên người hắn. Xem dáng vẻ hung tợn như vậy thật không giống với “võ nhẹ” như trong lời nàng chút nào.

- Ê, ê, ta uống, để ta uống.

Mộ Dung Thiên nhăn nhó nhận lấy chén thuốc, hôm nay hắn thật giống như miếng thịt đang nằm trên thớt vậy, hoàn toàn không còn chỗ để phản kháng nữa.

- Như vậy mới phải chứ! Bản tiểu thư từ trước tới nay, ngoài gia phụ ra, đây chính là lần đầu tiên mà ta có công bỏ sức ra để trị liệu cho một nam nhân đấy nhé, người dám không uống sao?

Cách Lôi Lâm hừ một tiếng, sau đó mới phát hiện Mộ Dung Thiên dường như đang nhìn mình cười vậy.

Cách Lôi Lâm thoáng suy nghĩ một chút thì liền hiểu ra ẩn ý ở trong ánh mắt của hắn, thế là mặt nàng hơi ửng đỏ rồi lớn tiếng nói:

- Cái tên sắc lang chết bầm ngươi, đừng hòng suy nghĩ lan man, tự mình đa tình nha. Người đừng tự cho rằng bản tiểu thư đã thích người đó nhé, ta nói cho người biết, sở dĩ ta nấu thuốc cho người là vì....

- Bởi vì ta còn có giá trị lợi dụng phải không?

Mộ Dung Thiên nói tiếp lời nàng.

Cách Lôi Lâm vỗ tay reo lên:

- Rất thông minh, không sai chút nào.

Mộ Dung Thiên nói:

- Ai tự mình đa tình đâu chứ? Ta sớm đã biết điều đó rồi, hơn nữa, có một nữ nhân ngực lép yêu thích ta, vậy thì có gì đáng vui về đâu nào?

Khuôn mặt ngọc của Cách Lôi Lâm lập tức đanh lại, thấy nàng sắp sửa phát tác nhưng đột nhiên lúc này lòng cảnh giác của Mộ Dung Thiên chợt lay động, hắn vội la lớn:

- Cẩn thận!

Nhưng đã quá muộn, một trù ánh sáng màu tím chợt phủ chụp lên toàn thân của Cách Lôi Lâm. Nàng nữ dược sư này ngoài việc là một dược sư thiên tài ra, nàng còn có tố chất và thiên phú cao của ma pháp sư và kỵ sĩ nữa, nhưng lúc này cả một tiếng rên cũng không thốt lên được, nàng chỉ mềm nhũn cả người rồi ngã ra bất tỉnh nhân sự luôn.

Mộ Dung Thiên cảm thấy lạnh gáy, hiện tại hắn trời gà còn không chặt, làm sao có thể chống lại cường địch đây? Hơn nữa, phòng khách bên ngoài còn có Đình Đình và cả những cao thủ của Long tộc do đích thân Long vương phái tới để âm thầm bảo hộ cho hắn nữa, bọn họ đâu hết rồi?

Trước mắt Mộ Dung Thiên đột nhiên có một người thông thả bước ra. Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng hiểu vì sao mà y đã có thể tiến vào đây mà thần không hay quỷ không biết. Trên đời này, những địa phương mà Long vương không thể đến được quả thật đâu còn bao nhiêu chỗ nữa chứ.

Nhưng lúc này sắc mặt của Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại không hiền lành chút nào, ông ta lạnh lùng thốt:

- La Dịch, người đã làm chuyện tốt quá nhỉ!

284. Hồi 280: Báo Phục

Dị Giới Duyệt Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 280: Báo Phục

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên kinh ngạc hỏi:

- Đảo chủ, không biết ý ngài muốn ám chỉ điều gì?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ hừ lạnh một tiếng, rồi nói:

- Còn là việc gì nữa chứ, chính là trận quyết đấu của người và gã Cuồng Sa kỵ sĩ Đạt Phần Ni Tư của Sa chi gia tộc. Chuyện này hiện nay toàn bộ Thủy Đô đều biết tới, thật là uy phong nhỉ.

Tuy rằng lúc đó song phương đều muốn giữ bí mật, nhưng quả thật người tính không bằng trời tính. Sau một kích tối hậu giữa Mộ Dung Thiên và Đạt Phần Ni Tư, nó đã phát sinh tiếng nổ rất lớn nên đã hấp dẫn rất nhiều cường giả tranh nhau xem. Lúc đó Đạt Phần Ni Tư bị thương nặng đến nỗi không thể di động được, lại thêm Toa Phi nữa như vô ý nữa như cố tình tung tin ra, vì vậy mà tin tức liền bị tiết lộ ra ngoài. Toàn bộ Thủy Đô vốn đã rất nhỏ, nhiều lắm cũng chỉ lớn gấp hai lần một tòa thành thị siêu cấp thôi, do đó mà tin tức kinh người này được truyền đi rất nhanh.

Mộ Dung Thiên nghe xong lời đó của Long vương thì trấn định lại tinh thần, rồi cười nói:

- À, thì ra là chuyện đó. Đảo chủ, nếu đoán không sai, trong cuộc chiến tranh quyền của Thiên Lý mục trường này, hẳn là ngài đứng về phe của Duy Đa Lợi Á tiểu thư rồi. Còn Đạt Phần Ni Tư thì lại là một trợ thủ đắc lực của Toa Phi, mà ả thì lại là người đối đầu của Duy Đa Lợi Á. Giờ đây ta giúp ngài trừ đi hẳn, vậy không phải là một chuyện tốt hay sao?

- Tốt cái rắm!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ đành mặt lại rồi phun ra một câu chữ thô tục, điều đó cho thấy sự việc này nghiêm trọng tới cỡ nào.

Mộ Dung Thiên nhíu mày hỏi:

- Ta làm như vậy thì có vấn đề ở chỗ nào?

- Người thì không có vấn đề gì, nhưng ta mới là có chuyện lớn đây.

Long vương vẫn chưa nguôi hết cơn giận, ông ta nói tiếp:

- Trong lúc song phương tranh quyền, tại Bồ Lang gia tộc chỉ có Đạt Phần Ni Tư và một số ít người đã tỏ rõ lập trường là đứng về phe của Toa Phi, số đông còn lại thì đều cho rằng Duy Đa Lợi Á có cơ hội thắng cuộc rất lớn. Tuy nhiên, tiểu tử Đạt Phần Ni Tư đó chỉ là hạng tiểu bối trong gia tộc, huyết khí phương cương, hơn nữa lại bị Toa Phi quyến rũ, nhiều lần được trưởng bối khuyên nhủ mà không nghe, nhưng dù sao đi nữa thì gã cũng là bậc anh kiệt trong thế hệ con cháu của Bồ Lang gia tộc, trong tương lai thế nào cũng là kẻ kế thừa của họ. Nay chúng ta đã không thể cải biến lập trường của đám trưởng bối thì chỉ mong nhắm vào đám hậu bối mà thôi, chí ít thì cũng khuyên họ tự thủ bàng quan mà không giúp cho phe nào. Nhưng hiện tại thì cán cân đó đã bị phá vỡ, bởi vì người đã đánh cho tên thiếu tộc trưởng, một nhân tài trăm năm khó gặp của bọn họ đến nỗi trọng thương như vậy. Bồ Lang gia tộc trưởng là Lý Lý Đạt Đa đã nổi trận lôi đình, y cho rằng người là thuộc hạ của Duy Đa Lợi Á, do đó mà các thành viên trước nay vẫn giữ thái độ bàng quan của Bồ Lang gia tộc rất có khả năng sẽ vì chuyện này mà chuyển sang trợ giúp cho phe Toa Phi. Nói một cách khác, khi không Duy Đa Lợi Á lại phải rước lấy một nhóm cường địch không thể xem thường, bây giờ người đã hiểu rõ chưa hử?

Mộ Dung Thiên nghe xong thì kinh hoảng, trước đó hẳn không biết rõ bên trong Bồ Lang gia tộc lại có quan hệ lằng nhằng phức tạp như vậy. Xem ra có lẽ Toa Phi đã cố tình tiết lộ tin này ra ngoài, tuy rằng lúc đầu ả đã bị thất sách, nhưng chung quy thì ả vẫn có thể lại xuất kỳ chế thắng thêm một lần nữa. Về phương diện tâm kế, nữ nhân này quả thật không đơn giản chút nào.

- Ta đã lưu thủ rồi mà, chí ít thì Đạt Phần Ni Tư sẽ không chết.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ chế nhạo:

- Hừ, đúng là không chết, nhưng một tay của gã hầu như đã bị phế, cơ linh cũng bị tổn hại không nhẹ, không điều trị suốt một năm thì chưa chắc sẽ khôi phục lại được. Đạt Phần Ni Tư đang nằm trong giai đoạn tu luyện thần tốc, niên kỷ lại còn trẻ, nếu phải dừng lại một năm, vậy thì mức độ ảnh hưởng đến sự tu luyện của gã lớn tới cỡ nào không nói cũng biết. Bị gánh chịu sự ngăn trở như vậy, lòng tin của gã sẽ bị đả kích tới dường nào? Gã là thiên tài hiếm thấy của Bồ Lang gia tộc trong những năm gần đây, nhưng hôm nay đã bị hủy đi phần nửa, người cho rằng mối đại cừu đó có thể bỏ qua hay không? La Dịch, ta thật là thất vọng đối với người. Kẻ muốn thành đại sự nhất định phải biết nhẫn nhục, không ngờ người chỉ vì một câu chửi thô tục của gã mà lại làm ra cái việc ngu xuẩn không gì sánh bằng như vậy hay sao?

Nếu như phải nghĩ tới quan hệ lợi ích, vậy thì việc vô cớ tự rước lấy một kẻ đối đầu mạnh như vậy đúng là một việc cực kỳ ngu xuẩn, nhưng Mộ Dung Thiên tuyệt đối không hề hối hận. Hắn lạnh lùng thốt:

- Ta bất chấp tất cả, không một ai có thể vũ nhục đường phụ của ta, bất luận là ai cũng không được!

Đây là lần đầu tiên hắn dùng ngữ khí ngang ngạnh mà nói chuyện với Mạch Khắc Tắc Nhĩ. Trước kia vì hắn bị khiếp sợ trước uy thế vô thượng của Mạch Khắc Tắc Nhĩ nên lúc nào đối mặt với ông ta cũng đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, hoàn toàn theo khuôn phép. Nhưng hiện tại, lòng tôn kính lão đầu ở trong lòng hắn đã thắng được cơn sợ hãi đó, vì vậy mà hắn mới có dũng khí để chống lại ông ta.

Hắn vừa dứt lời, một cổ hàn khí lạnh thấu xương liền ập tới, đó chính là sát khí vô hình nhưng lại hữu chất lập tức tỏa rộng khắp phòng. Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã động sát khí, ở hải quốc, địa vị của ông ta là cao nhất, nhưng đây lại là lần đầu tiên có người nói chuyện với ông ta bằng ngữ khí như vậy.

Mộ Dung Thiên nằm yên không nhúc nhích ở trên giường, cũng không có bất cứ một hành động phòng ngự nào, bởi vì ngay cả khi hắn ở trạng thái tốt nhất mà cũng không thể chống đỡ được một chiêu của Mạch Khắc Tắc Nhĩ nữa là, huống chi bây giờ lại đang bị thương chưa khỏi. Tuy nhiên, ánh mắt của hắn lúc này lại rất kiên định, biểu lộ rõ ý chí không nhường bước của mình.

Mộ Dung Thiên dám cam đoan là Mạch Khắc Tắc Nhĩ sẽ không thật sự hạ thủ, bởi vì bản thân hắn còn có giá trị lợi dụng rất quan trọng đối với ông ta. Theo lời trước đây của Long vương, ông ta rất nể phục thiên phú quân sự của Mộ Dung Thiên cùng với năng lực làm việc của hắn, tuy nhiên, đó chỉ là thứ yếu mà thôi. Còn việc quan trọng hơn đó chính là Mộ Dung Thiên đã nhờ vào “Kim thương bất đảo” mà đã tạo nên nhiều mối quan hệ chính trị khổng lồ, nếu biết nắm chắc điểm này, nói không chừng hắn còn sẽ trở thành một nhân vật không thể xem thường nữa, thậm chí còn có thể gây ảnh hưởng đến lực lượng của xu thế chiến tranh nữa.

Đây chính là yếu điểm duy nhất mà Mộ Dung Thiên đã nhìn ra từ phía Long vương, bởi vì nếu nó không phải là bùa hộ mạng của hắn thì có lẽ chín phần mười sau khi Long vương lấy được Thiên Ma Hào vào tay thì đã lập tức giết hắn đi để bảo toàn bí mật rồi.

Hàn khí ở trong phòng chợt tan biến, Mạch Khắc Tắc Nhĩ khoát khoát tay, nói:

- Bỏ đi.

Mộ Dung Thiên thở phào nhẹ nhõm, trong suốt thời gian dài bị áp lực của Long vương, rốt cuộc hắn cũng đã ngoay ngoay được một bước nhỏ; tuy chỉ là một bước rất nhỏ, nhưng nó lại có tác dụng rất quan trọng, bởi vì nó đại biểu cho việc hắn đã có dũng khí chống lại ông ta rồi.

Sau khi tâm tình ổn định lại, trên mặt Long vương liền xuất hiện trở lại dáng vẻ không sợ sóng gió của thường ngày. Bao nhiêu sự phẫn nộ mới đó không lâu đều tan biến cả, phẳng phất như là chưa có chuyện gì từng xảy ra vậy. Đây chính là năng lực thiết yếu của một tay kiêu hùng, cả Mộ Dung Thiên thấy được cũng phải cảm thán nữa. Sa chi gia tộc (tức Bồ Lang gia tộc) là một lực lượng hùng mạnh và rất quan trọng tại Thủy Đô, nhưng rốt cuộc Long vương đã chọn một kẻ hữu dụng hơn là Mộ Dung Thiên.

- Ta đã kịp thời cấp cho Đạt Phần Ni Tư Kim phong ngọc lộ, bàn tay của gã sẽ không bị phế bỏ, còn về phần nội thương thì chỉ cần nửa năm thôi cũng đủ khôi phục lại như cũ rồi.

Kim phong ngọc lộ là mật của một loại sinh vật kỳ dị có tên gọi là Kim Phong sản sinh ra, nhưng nó lại trân quý hơn mật ong rất nhiều lần. Nó chính là tiên dược thiên nhiên chữa thương rất tốt, công hiệu có thể kéo dài sinh cơ và tái tạo xương cốt. Vô luận vết ngoại thương có nặng đến đâu, khi gặp được nó thì đều trở thành chuyện nhỏ, thậm chí cả tay chân đã bị gãy lìa chỉ cần biết dùng đúng lúc để chữa trị thì vẫn có thể nối xương lại được. Ngoài những công hiệu đó ra, nó cũng có công dụng rất kỳ diệu đối với việc khôi phục cơ linh bị tổn hại nữa.

Thế nhưng số lượng Kim phong ngọc lộ được sản sinh rất ít, mỗi một vạn con Kim Phong cùng nhau nỗ lực làm việc cho tới lúc chết thì cũng chỉ có thể tạo ra một giọt Kim phong ngọc lộ rất nhỏ. Hơn nữa, Kim Phong chỉ sống tại hai cực băng thiên tuyết địa mà thôi, chúng là một loại tiểu động vật có tính cảnh giác rất cao độ, nếu ngày nào chúng phát hiện được trong phạm vi trăm dặm tại nơi sinh sống của chúng có khí tức của nhân loại hoặc là những sinh vật có sức uy hiếp khác, vậy thì chúng sẽ lập tức dọn tổ đi chỗ khác ngay, cho tới khi đến được nơi tuyệt đối an toàn thì mới dừng lại. Hoặc giả nếu chúng phát hiện có người lén lút quan sát theo dõi chúng và khiến cho chúng không còn đường nào để đào tẩu nữa, vậy thì chúng sẽ thả phá hủy hết những ngọc lộ do chúng khó khăn lắm mới sản xuất ra được, chúng chỉ cần hất đổ hết ngọc lộ xuống đất là xong, bởi vì Kim phong ngọc lộ sau khi gặp đất thổ thì sẽ bị tiêu hóa và biến chất, hoàn toàn không thể phục hồi công hiệu thần kỳ của nó được nữa.

Với những nhân tố khách quan mang tính quyết định như thế, nó cho thấy loại tiên dược thiên nhiên này rất khó có được, nhưng cũng chỉ có bảo khổ của Long vương mới có được chúng. Như vậy cũng đủ thấy Kim phong ngọc lộ trân quý đến cỡ nào. Thủ đoạn của Long vương cũng khá là cao minh, đầu tiên là đã cứu được một kẻ bị trọng thương như Đạt Phần Ni Tư, thế là đã khiến cho Sa chi gia tộc thiếu mình một món ân tình. Tiếp theo đó là đến gặp Mộ Dung Thiên để hết lời khiển trách hắn, khiến cho hắn thấy sợ hãi, rồi sau đó mới làm ra vẻ rộng lượng mà tìm cách bù đắp giúp cho hắn. Như vậy sẽ khiến hắn cảm kích ông ta và sau này sẽ hết lòng làm việc cho mình. Chỉ có điều ông ta đã không ngờ tới, đó là thái độ cường ngạnh của tên sắc lang đối với việc này, hắn dù chết cũng không hối lỗi, điều đó hoàn toàn vượt ra khỏi ý liệu của ông ta. Như vậy tức là hiệu quả của kế hoạch trước kia phỏng chừng lại bị suy giảm trầm trọng rồi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lấy từ trong Không gian giới chỉ ra một vật rồi ném về phía Mộ Dung Thiên. Hắn tiếp lấy vật đó vào tay và nhìn kỹ thì thấy đó là một chiếc bình bằng ngọc bích nho nhỏ, được chế tác rất tinh xảo, nhìn bề ngoài của nó cũng đủ biết vật đựng bên trong thật không phải tầm thường rồi.

Không chờ Mộ Dung Thiên mở miệng hỏi, Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã nhanh chóng giải khai thắc mắc của hắn:

- Đó chính là số lượng Kim phong ngọc lộ còn lại, hãy uống vào đi. Tuy rằng thương thế của ngươi còn nhẹ hơn Đạt Phần Ni Tư nhiều lắm, nhưng cũng khó tránh bị hao tổn đến cơ linh. Trong lọ đó còn lại hai giọt, nhưng cũng quá đủ để giúp ngươi khỏi hẳn thương thế trong một thời gian ngắn.

Tuy biết rõ đây chỉ là một hành động lấy lòng người của Mạch Khắc Tắc Nhĩ, nhưng Mộ Dung Thiên cũng bị phong độ khẳng khái của ông ta thuyết phục, hần cảm động nói:

- Đa tạ đảo chủ!

Nói xong, hần chẳng hề khách khí mà dốc lọ uống hết hai giọt Kim phong ngọc lộ kia. Sau khi chúng vừa vào tới cổ họng thì lạnh tựa băng, nhưng khi xuống tới dạ dày thì đột nhiên chuyển thành nóng như lửa, nóng còn hơn cả dung nham, sau đó liền phân tán thành hàng trăm ngàn dòng rồi truyền vào tứ chi bách hài (trăm xương). Toàn thân của Mộ Dung Thiên tuôn mồ hôi như tắm, nhưng những chỗ đau nhức vì bị thương thì nhanh chóng giảm đi. Quả nhiên là tiên dược, tốc độ công hiệu của Kim phong ngọc lộ quả thật là nhanh hơn trong tưởng tượng nhiều lắm.

Lúc này Mộ Dung Thiên lại chỉ vào Cách Lôi Lâm đang nằm trên giường rồi lo lắng hỏi:

- Nàng ta không sao chứ?

- Yên tâm đi, nha đầu đó chỉ trúng phải “Mộng yểm” của ta thôi, sau khi ngủ say chừng nửa tiếng thì sẽ tỉnh lại, tất cả những chuyện xảy ra trước đó sẽ không còn nhớ gì cả.

- Thế à!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì yên lòng trở lại, đồng thời hần cũng không khỏi liếm liếm môi tỏ vẻ thèm thuồng, bởi vì hần vừa nghĩ đến một công dụng khác của tuyệt chiêu đó, nhất là đối với một sắc lang như hần.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ đi tới đi lui trong phòng chừng vài vòng, tựa hồ như đang lo lắng chuyện gì đó, cuối cùng ông ta dừng lại và nói:

- Sau vài ngày nữa, người có thể trở về Tát La trước được rồi.

Mộ Dung Thiên giật mình, hỏi lại:

- Tại sao vậy? Không phải ngài đã nói chúng ta cùng về chung hay sao?

Tuy rằng rất muốn sớm trở về để gặp lại đám người Lộ Thiển, nhưng chẳng qua hần còn vài chuyện quan trọng cần làm tại Thủy Đô nên chưa muốn bỏ đi vội.

- Đó cũng là một chuyện bất đắc dĩ thôi. Khuyết điểm của Bồ Lang gia tộc là tính bao che và lòng báo thù rất mạnh. Hiện tại người chính là cái đinh trong mắt của bọn họ, nếu không trừ đi thì không yên lòng. Tuy trận đấu đó chỉ là luận kiếm hữu nghị, bọn họ không thể công khai trả thù, nhưng cũng không thể bỏ qua khả năng bọn họ sẽ hạ độc thủ. Nếu người còn tiếp tục ở lại Thủy Đô thì sẽ rất nguy hiểm, mà với tình huống hiện nay, ta không thể ra mặt bên vực cho người được, bằng không thì quan hệ giữa ta và Bồ Lang gia tộc sẽ chuyển thành xấu đi.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Ta dùng Thiên biến vạn hóa để biến thành người khác thì chắc ổn phải không?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lắc đầu:

- Không đơn giản như vậy đâu, Bồ Lang gia tộc có một phương thức rất đặc thù để nhận diện người cần tìm. Phàm là những người đã cùng bọn họ chiến đấu qua, ở trên người những kẻ đó sẽ được lưu lại một loại khí tức vô sắc vô vị chỉ có thể do tộc nhân của họ nhận ra mà thôi, dù đối phương có dùng vật gì để tẩy rửa đi nữa thì cũng không sạch được. Đây chính là một trong những nguyên nhân khiến cho truyền thống báo thù của Sa chi gia tộc được nổi danh. Sa tức (mùi vị của cát) có độ nồng cỡ nào và thời gian lưu lại trên người đối phương bao lâu, tất cả đều liên quan trực tiếp tới mức độ kịch liệt của cuộc chiến. Theo kết quả chiến đấu giữa người và Đạt Phần Ni Tư mà phán đoán, chỉ e rằng sa tức được lưu lại trên mình người trong nửa năm nữa cũng đừng hòng xóa bỏ được. Tại một nơi nhỏ bé như Thủy Đô này, bất cứ lúc nào họ cũng có thể bắt được mùi vị đó mà thôi.

- A!

Mộ Dung Thiên cảm thấy rất bất ngờ. Hắn trầm ngâm suy nghĩ một hồi mà cũng không nghĩ ra được phương pháp để giải quyết, xem ra việc phải ly khai Thủy Đô sớm đã thành định cuộc rồi vậy.

Tuy nhiên, trước khi rời khỏi đây, hắn còn muốn gặp lại Khiết Tây Tạp một lần. Dù sao thì nhiệm vụ lần này được thành công mỹ mãn đều nhờ có nàng “giúp đỡ” rất nhiều.

285. Hồi 281: Quả Trụy

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 281: Quả Trụy

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Tuy rằng đã đắc tội với Bồ Lang gia tộc nổi tiếng là có lòng báo thù rất cường liệt, Mộ Dung Thiên vẫn chưa muốn bỏ đi, trái lại, hắn còn nghênh ngang đi lại trên đường phố của Thủy Đô nữa.

Địa phương nguy hiểm nhất chính là địa phương an toàn nhất, những lời này quả thật không sai. Bởi vì chỉ là luận kiếm hữu nghị nên Bồ Lang gia tộc không thể lao sư động chúng mà đi hạ thủ với Mộ Dung Thiên, còn đường cái náo nhiệt chính là nơi mà bọn họ cố kỵ nhất chứ không còn nghi ngờ gì nữa, vì vậy mà dù cho hành thích có bị bại lộ, Mộ Dung Thiên cũng vẫn được an toàn như là bảo vật được cất trong tủ bảo hiểm vậy.

Tại một địa phương nhỏ như Thủy Đô này, hề có những tin tức quan trọng gì thì chúng cũng đều được truyền đi còn nhanh hơn gió nữa. Một cường giả ngoại lai vô danh nghiêm nhiên có thể thắng được Cuồng Sa kỵ sĩ khó có ai bì nổi tại Thủy Đô, hơn nữa, nghe đồn rằng cuộc giao đấu đó lại còn liên quan đến cuộc ám chiến giữa hai kẻ kế thừa của Thiên Lý mục trường là Duy Đa Lợi Á và Toa Phỉ nữa, chỉ nội cái tin đó thôi cũng đủ tầm quan trọng rồi. Do đó, sau cuộc đấu với Đạt Phần Ni Tư tại Sa bạo tuyệt thế, Mộ Dung Thiên lập tức trở thành tiêu điểm trong các câu chuyện trà dư tửu hậu của các đường lớn ngõ nhỏ tại Thủy Đô. Khi hắn đi dạo trên phố, lập tức có rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía hắn, vì vậy mà hắn không cần phải ngại ngùng, mà trái lại còn khoa trương hơn, thỉnh thoảng còn vẫy vẫy tay chào hỏi những người xung quanh, thật giống với phong phạm của cấp trên đi duyệt binh lắm vậy. Đương nhiên hành động đó không phải chỉ muốn gây náo động đơn giản như vậy thôi, mà hắn còn có mục đích khác, đó là càng thu được sự chú ý của càng nhiều người thì cơ hội trả thù của Bồ Lang gia tộc lại càng ít đi. Mặt khác, nếu ở tại địa phương ít người thì Bồ Lang gia tộc sẽ không có nhiều cố kỵ như vậy.

- Các nàng mỹ nữ ở bên kia, ta yêu các nàng!

Trong lúc Mộ Dung Thiên thổi mấy nụ hôn gió về phía một nhóm nữ tử có tư sắc không tầm thường, lập tức hành động đó đã gây lên một tràng tiếng la ó chói tai. Hiệu quả trị liệu thương thế của Kim phong ngọc lộ quả nhiên kinh người. Chỉ sau một ngày, Mộ Dung Thiên bị trọng thương như vậy mà cũng đã khỏi hẳn bảy, tám phần. Tuy nhiên, cánh tay phải của hắn sau cuộc va chạm cứng chọi cứng với Đạt Phần Ni Tư thì vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, hiện nay nó vẫn đang được quấn khá nhiều băng vải, vì vậy mà động tác hôn gió vừa rồi của hắn chẳng ra trò trống gì cả.

Rốt cuộc cũng có người chịu không nổi thái độ kiêu căng của hắn mà phải lên tiếng:

- Ê, Bối Á Đặc, người không thể khiếm tốn một chút được hay sao hả, dù người không cảm thấy mất mặt thì chí ít cũng phải nghĩ tới cảm nhận của bọn ta chứ?

Khiết Tây Tạng bắt mắt lên tiếng chỉ trích trên sắc lang. Đối mặt với hàng ngàn hàng vạn ánh mắt của khán giả như đang quan sát mấy con khỉ ở trong vườn bách thú, nàng cảm thấy nuốt không trôi, đồng thời còn hối hận vì đã ăn no đến nỗi đầu óc thiếu sáng suốt và đã nhận lời mời đi dạo của hắn nữa chứ.

Mộ Dung Thiên mặt mày hớn hở, tinh thần bay bổng, cười nói:

- Thế nào, đáng lẽ ngươi phải cảm thấy vinh dự lắm mới đúng. Phải biết rằng hiện nay ta đang là thần tượng của rất nhiều thiếu niên dũng sĩ và là hoàng tử bạch mã trong lòng rất nhiều nữ sĩ tại Thủy Đô này đây. Xem kia, mấy tiểu thư ở bên kia vừa được ta hôn gió xong thì đã mừng đến nỗi muốn ngất đi luôn kìa, cả bước đi cũng không vững nữa đó, ha ha ha....

Khiết Tây Tạng đảo mắt mấy vòng, nói:

- Ta thấy họ hẳn là buồn nôn đến mức muốn ngất đi đó chứ, bớ thần tượng của đại chúng, Bối Á Đặc tiên sinh tôn kính.

Đối với thực lực siêu cường của Mộ Dung Thiên, thật ra nàng cũng không ngạc nhiên lắm, bởi vì khi tên sắc lang này giết chết Phi Đa Lợi ở trên thuyền thì hắn đã tạo cho nàng cái cảm giác thâm sâu khó lường rồi, nhưng lúc này nàng không khỏi lo lắng, nói:

- Ê, sao ngươi chọc vào Sa chi gia tộc làm chi vậy, chuyện này rất nghiêm trọng đấy. Ta nghe nói cái tâm báo thù của họ rất đáng sợ, hơn nữa lại còn có phương pháp đặc biệt để nhận diện địch nhân nữa. Xem ra ngươi sẽ gặp rất nhiều phiền phức tại Thủy Đô cho coi.

Cũng may Bố Lang gia tộc ngoài cái tâm báo thù rất cường liệt ra, còn lại những phương diện khác thì cũng đều rất chính phái. Nói cách khác, họ chỉ nhắm vào người đã đắc tội với họ mà báo thù thôi, còn thân bằng và hảo hữu của người đó sẽ không bị liên lụy theo. Nếu không biết rõ truyền thống của Bố Lang gia tộc, vậy thì hiện nay Khiết Tây Tạng đã không dám đứng gần Mộ Dung Thiên tới như vậy rồi, để tránh rước lấy tai bay vạ gió. Nàng hiểu rõ ở tại Thủy Đô này, mình chỉ là một người bình thường mà thôi, chứ không còn là một nàng thành chủ thiên kim hô phong hoán vũ, hoành hành bá đạo không hề có kỷ điều gì nữa rồi.

Đình Đình là người hiểu rõ ý đồ gây rối rùm beng của Mộ Dung Thiên, vì vậy mà không hề lên tiếng châm chọc hắn, trái lại nàng chỉ cẩn thận quan sát những người đi ngang hoặc có khả năng sẽ đến gần hắn mà thôi. Hiện nay thân thể của Mộ Dung Thiên chỉ hồi phục chưa được một nửa sức chiến đấu của ngày thường nữa, cho nên hắn đang cần có người bảo hộ mình. Tuy cơ hội hành hung ngay tại giữa phố xá sầm uất là rất thấp, nhưng cũng không thể loại bỏ bất kỳ khả năng nào, vạn sự chỉ có thể hết sức cẩn thận mà thôi.

Ngoài Đình Đình ra, còn có vài chiến chức giả cải trang thành giới bình dân ẩn nấp ở các góc đường để tùy thời ra tay cứu viện cho hắn. Những người này thuộc về hai nhóm, một nhóm là thủ hạ của Duy Đa Lợi Á, và nhóm còn lại hiển nhiên là người của Long tộc rồi. Dưới tình thế vi diệu như hiện nay, cả Duy Đa Lợi Á và Mạch Khắc Tắc Nhĩ đều không thể công nhiên bảo hộ cho Mộ Dung Thiên, bởi vì nếu làm vậy thì nhất định sẽ rước lấy địch ý của Bố Lang gia tộc, vậy thì quan hệ giữa song phương sẽ chuyển biến xấu hơn một bước nữa.

Giữa phố xá đông nườm nượp, chỉ có đương sự là Mộ Dung Thiên là ung dung tiêu sái, phảng phất như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Quả đúng như lời Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã nói, ngày đó sau khi Cách Lôi Lâm tỉnh lại, quả thật nàng chẳng nhớ gì cả, lúc đó chỉ cảm thấy như vừa trải qua một giấc ngủ ngắn vậy. Lúc đó nàng ngơ ngác ngác ngác một lúc rồi bỏ về chứ không hề hoài nghi Mộ Dung Thiên điều gì cả. Vì trên hải dương, những cường giả vô danh bởi vì lý do đặc thù mà không thể xuất đầu lộ diện quá nhiều, do đó mà nàng lại càng không ngờ tới Mộ Dung Thiên chính là La Dịch. Theo nàng phân tích, tuy rằng ngày trước La Dịch có thể thắng được Mông Na Lâm nhưng hẳn là cũng phải trả ra một cái giá rất cao, nhất định là trong một thời gian ngắn sẽ không thể phục hồi công lực được, tuyệt đối trong vòng nửa năm nay không thể tăng vọt lên tới trình độ như hiện nay. Phải biết rằng thực lực của Đạt Phần Ni Từ nguyên bản vốn đã tương đương với Mông Na Lâm, nhưng khi chiến đấu tại Sa bạo tuyệt thế thì môi trường ở đó đã nâng thực lực của Đạt Phần Ni Từ thêm một bậc nữa. Chỉ tiếc là Cách Lôi Lâm đã tính sai một việc, Kinh mạch chu thiên vận chuyển thuật của Mộ Dung Thiên chính là môn tu luyện thuật cao cấp nhất, sau đó lại còn song tu với Lộ Thiên, nên hắn đã tiến bộ vượt bậc, thật khiến người ta không thể ngờ tới được.

Về phần Khiết Tây Tạng, bởi vì nàng cũng nhìn về nguyên nhân đó nên không hề hoài nghi đến hấn, mặc dù tên sắc lang từ ngôn từ đến hành động đều rất giống với gã bạn cùng phòng với mình; huống chi, nàng đã nhìn qua chức nghiệp huy chương của “Mộ Dung Thiên giả” và đã xác định đó không phải là hàng giả. Nếu không phải là đồng hóa sư, bất luận là ai cũng đừng hòng giả mạo được. Mà ngay cả một quốc gia lớn như Lam Nguyệt cũng không có mấy vị đồng hóa sư nữa, còn La Dịch là hạng người gì, sao lại có thể xuất động đồng hóa sư để hy sinh vì hấn được chứ.

- Đại thần tượng, nhiều mỹ nữ ngưỡng mộ người như vậy, thế thì hôm nay làm sao có thời gian rảnh rỗi mà hẹn ta đi dạo phố chứ?

Khiết Tây Tạng chế giễu hấn.

Mộ Dung Thiên khiêm tốn đáp:

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, nàng quá khen rồi. Bọn họ chẳng qua chỉ là hạng dung tục mà thôi, làm sao có thể sánh được với trang quốc sắc thiên hương, mỹ lệ đài các như nàng được chứ. Chỉ có đi bên cạnh nàng mới là niềm vinh hạnh thật sự của ta đấy chứ.

Chỉ cần là nữ nhân, có ai lại không thích được nghe người ta tán dương sắc đẹp của mình đâu chứ? Tất nhiên Khiết Tây Tạng cũng không ngoại lệ, tuy rằng ở Đô Linh có rất nhiều nam nhân nịnh hót nàng, nhiều đến phát sợ, nhưng sau khi đến Thủy Đô này, nàng chỉ là một kẻ bình thường mà thôi, lâu rồi chưa được nghe lại những lời ca tụng đó. Hiện nay danh tiếng của Mộ Dung Thiên ở tại Thủy Đô lại đang nổi như cồn, quả nhiên được nghe những lời tán dương từ miệng hấn liền có cảm giác không giống với lúc bình thường. Lúc này trong lòng Khiết Tây Tạng như nở hoa, nhưng nàng vẫn giả dờ giữ dáng vẻ bình tĩnh rồi nói:

- Người nói vậy cũng đúng.

Đột nhiên nàng nổi lên lòng cảnh giác, liền hỏi tiếp:

- Ê, có phải người có chuyện muốn cầu ta không hả?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đâu có chứ, chuyện là thế này, Khiết Tây Tạng tiểu thư đã giúp cho hai người bọn ta chạy trốn khỏi Lam Nguyệt đế quốc, đại ân đại đức đó suốt đời ta sẽ không quên. Bởi vậy nên hôm nay ta mới nghĩ tới việc cảm tạ người.

Khiết Tây Tạng vốn đã sớm quên rằng chính bản thân mình mới là người đã hãm hại hấn trước, khiến hấn bất đắc dĩ phải rời bỏ Lam Nguyệt, giờ đây nàng mỉm cười hài lòng, nói:

- Hì hì, không cần phải khách khí như vậy, giúp người là niềm vui của ta, chuyện nhỏ thôi, không cần nhắc đến.

“Vui cái đầu người.” Mộ Dung Thiên thầm mắng một câu, nếu là những người khác, bị ép phải rời bỏ quê hương như vậy thì kết quả thật là thê thảm. Tuy nhiên, vì sắp phải rời khỏi Thủy Đô, vậy thì ngày phải từ giả Khiết Tây Tạng cũng không còn xa nữa, nên Mộ Dung Thiên không muốn cãi vã với nàng, hấn chỉ cười nói:

- Đúng, đúng, nếu chỉ nói bằng miệng thôi thì vẫn còn chưa đủ, ta còn có báo đáp nữa.

Khiết Tây Tạng thoáng hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Báo đáp? Báo đáp thế nào?

Mộ Dung Thiên ưỡn ngực lên:

- Lấy thân báo đáp, thế nào?

Khiết Tây Tạng nghe vậy thì suýt nữa là ngất đi luôn, nàng vội xua tay nói:

- Không cần, không cần, ta sợ sẽ bị đám nữ nhân ngưỡng mộ người đánh chết mất.

Mộ Dung Thiên cười ha hả:

- Ta nói đùa thôi, vậy mà nàng cũng tưởng thật à?

Khiết Tây Tạng tức lên, đang định phát tác thì Mộ Dung Thiên đã nắm tay áo của nàng và kéo vào một cửa hiệu bán đồ trang sức bằng ngọc thạch ở ven đường.

Khiết Tây Tạng không vui, gạt tay Mộ Dung Thiên ra và nói:

- Ê, nam nữ hữu biệt, không được nắm tay kéo chân.

Vừa nói, nàng vừa hiếu kỳ đưa mắt nhìn khắp xung quanh cửa hiệu ngọc thạch điểm một vòng, chẳng biết Mộ Dung Thiên kéo mình vào đây để làm gì.

Căn điểm này không lớn, nhưng mà cách bài trí thì thập phần tinh xảo. Các vật dụng ở bên trong điểm đều được làm bằng ngọc rực rỡ muôn màu, ánh sáng lập lòe phản chiếu khắp nơi và đọng lại ở trên bức tường bảo hộ của kết giới và cả trần nhà, tất cả tạo nên một bức tranh tinh nguyệt rất xinh đẹp.

Nữ nhân vẫn luôn đặc biệt có hứng thú đối với các món đồ nhỏ nhắn xinh đẹp, vừa vào chỗ này, Khiết Tây Tạng liền nhanh chóng quên đi nỗi bức dọc vừa rồi, nàng vui mừng hơn hờ dạo quanh các nơi để thưởng thức các món ngọc sức chẳng khác nào các tác phẩm nghệ thuật này. Nàng vốn xuất thân từ gia đình quyền quý, nên tầm nhìn rất cao, phóng mắt nhìn một vòng cũng biết các món ngọc sức này đã được thợ khéo dùng tài liệu thật tốt để tạo ra chúng, mà điểm càng đáng quý hơn chính là thủ công tinh xảo và rất có sáng kiến, điều đó cho thấy vị tượng sư đã làm ra chúng hẳn là một cao thủ; cứ nhìn những nữ sĩ tiểu thư đài các đang là khách hàng ở trong này cũng đủ thấy được điều đó rất rõ rồi.

Lúc này một vị trung niên đại hán có dáng người mập mạp phúc hậu bước ra ân cần tiếp đón:

- Xin hoan nghênh vị tiểu thư mỹ lệ này quang lâm tề điểm, dám hỏi bọn ta có thể giúp gì cho tiểu thư được chăng?

Tự xưng “tề điểm”, vậy có nghĩa là người này chính là lão bản ở đây rồi. Căn điểm này có không ít nữ hầu, sinh ý rất bận rộn, vốn không có ai nhàn rỗi cả, nhưng không cần đợi bọn họ đến tiếp đãi khách thì lão bản đã đích thân bước ra nghênh đón. Hôm nay Khiết Tây Tạng chỉ mặc trang phục của một nữ tử thông thường, nhưng lại được đón tiếp nồng hậu như vậy, điều đó đủ cho thấy lão bản này quả là có ánh mắt độc đáo. Lão đã nhìn ra được khí chất cao sang của thiên kim danh môn vọng tộc từ trên người Khiết Tây Tạng, cái loại khí chất đặc biệt này ngay cả cao thủ tuyệt đỉnh cũng chưa chắc đã nhìn ra được, nhưng nó lại không thoát được ánh mắt sành sỏi khéo nhìn người của giới thương nhân.

Lúc này Khiết Tây Tạng đã tiến vào cảnh giới quên hết tất cả, nàng không hề ngẩng đầu lên nhìn y, mà chỉ nói:

- À, ừm, ta muốn quan sát các thứ trước đã.

- Hay lắm, xin thỉnh tiểu thư cứ từ từ quan sát.

Trung niên mập mạp có vẻ rất kiên trì.

- Đặc Lan Trát lão bản, vật ta nhờ các hạ làm đã xong rồi chứ?

Trung niên mập mạp theo tiếng nhìn lại thì thấy được Mộ Dung Thiên đang đứng phía sau Khiết Tây Tạng, liền kinh ngạc nói:

- Ủa, là ngài à, Bối Á Đặc tiên sinh. Ừm, xong rồi, xong rồi. Ngài hãy chờ ở đây, để ta đi lấy.

Sau khi nói xong, y liền quay người đi vào nội thất.

Khiết Tây Tạng quay lại nhìn Mộ Dung Thiên với ánh mắt ngạc nhiên, nàng thắc mắc không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì nữa.

Không lâu sau Đặc Lan Trát liền quay trở lại trước mặt bọn họ, trong tay còn cầm một chiếc hộp nhỏ màu đỏ thắm.

Tinh thần của Khiết Tây Tạng lập tức bị hai sợi dây chuyền tinh mỹ cực độ ở trong chiếc hộp hấp dẫn lấy, nàng hoàn toàn không còn để ý đến Mộ Dung Thiên đang đứng bên cạnh nữa.

286. Hồi 282: Thích Khách

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 282: Thích Khách

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Đó là hai sợi dây chuyền mà bất cứ nữ nhân nào khi nhìn thấy cũng đều mê thích, mang hình viên kim cương to bằng cỡ ngón cái, vừa mang vẻ sang trọng quý phái nhưng cũng không kém phần tinh tế. Bên ngoài có phân bố hàng trăm hàng ngàn miếng đa giác, nhưng không hề bộn, mà trái lại rất ngăn nắp rõ ràng, tựa như có tuân theo một quy luật sắp xếp nào đó, hàng trăm hàng ngàn miếng đa giác này hoàn toàn giống nhau, tạo nên một cảm giác đặc biệt kỳ diệu cho những ai ngắm nhìn nó. Nếu không phải là thợ khéo có tay nghề cực cao thì tuyệt đối sẽ không làm ra được một món trang sức kỳ diệu như vậy. Toàn thể sợi dây chuyền ấy đều trong suốt, mới nhìn qua thì không thấy có gì thay đổi, nhưng nếu nhìn lâu hơn thì lại cảm thấy nó tùy thời mà phát sinh ra biến ảo, vô số miếng đa giác kia tựa như rất linh động, phản chiếu ra hào quang lấp lánh, nào là u lam, mặc lục, thổ hoàng, khiết bạch, diêm hồng, xá tử, tất hắc.....còn những miếng đa giác vốn không có gì thay đổi thì chúng lại biến thành những hình tam giác, tròn, tứ giác, vv....cùng với những hình dạng không có quy tắc nào.

Sau khoảnh khắc bị ảo giác làm cho hoa mắt chóng mặt, tinh thần hoảng hốt, người xem lại phát hiện nó đã khôi phục về dạng tinh thể trong suốt, thuần khiết vô ngần như ban đầu, tựa như đó chỉ là một trò đùa quái ác. Nếu như có ai cho rằng mình bị hoa mắt và dụ mắt nhìn lại, người đó sẽ đột nhiên phát hiện ra nó vẫn thiên biến vạn hóa, mê mẩn thần hồn.

Chất liệu được dùng để làm dây chuyền cũng rất cổ quái, tựa như thủy tinh mà cũng tựa như trân châu, giống kim cương mà cũng giống mã não, giống phỉ thúy mà cũng giống ngọc lục bảo....

Ngay cả những vị phu nhân tiểu thư đang mua sắm trong căn điểm cũng đều ngừng hết mọi hoạt động mà chăm chú nhìn sang hai sợi dây chuyền mỹ lệ hiếm thấy trên đời kia. Cả Đình Đình cũng không ngoại lệ, thậm chí lúc này nàng cũng tạm thời quên đi nhiệm vụ trọng yếu là bảo vệ cho Mộ Dung Thiên nữa.

Chỉ riêng vẻ ngoài độc đáo tinh xảo không tỳ vết thôi cũng đã đủ để đánh gục tất cả những nữ nhân yêu cái đẹp, nhưng đó còn chưa phải là chỗ thần kỳ nhất.

Lão bản Đặc Lan Trát thấy phản ứng của mọi người như vậy thì cực kỳ đắc ý, lão búng tay một cái, trong nháy mắt toàn bộ ma pháp đăng của căn điểm đều tắt hết, cửa lớn cũng tự động đóng lại, toàn bộ căn phòng ở bên trong tòa kết giới đều đen như mực, hào quang của ngọc thạch cũng không thể xuyên thấu vào trong được. Mất đi nguồn ánh sáng, nhất thời bên trong căn điểm đều tối đen như mực, chỉ có hai sợi dây chuyền là vẫn còn đang tỏa ra ánh sáng u quang đẹp mê người, trông rất giống hai chú hạc ở giữa bầy gà vậy.

Biến cố đột nhiên xảy ra chẳng hề khiến cho các phu nhân tiểu thư quen sống an nhàn giật mình kinh sợ gì hết, bọn họ đã hoàn toàn bị hai sợi dây chuyền kia mê hoặc, chỉ có Đình Đình là khôi phục lại tinh thần trước tiên. Nàng lặng lẽ tiến tới phía trước Mộ Dung Thiên, bởi vì chỉ có ở trong bóng tối thì mới dễ có nhân vật nguy hiểm ẩn núp. Lúc này “Dạ thị chi đông” của Vu nữ được phát huy toàn diện, trong mắt nàng, hoàn cảnh bên trong căn điểm cũng sáng như ban ngày vậy.

Đình Đình cẩn thận quan sát tỉ mỉ từng người một, bao gồm cả khách hàng lẫn tỳ nữ, nhất là lão bản Đặc Lan Trát, bởi vì lão vô có tất đèn, nhưng lại không có điều đặc sắc gì xảy ra tiếp theo đó. Khi không lại

thu hút tất cả các ánh mắt của nữ tử vào hai sợi dây chuyền, rồi không ai chú ý đến Mộ Dung Thiên nữa. Nếu quả thật có ai đó muốn ám sát người, vậy thì hẳn nhất định sẽ lợi dụng cơ hội tốt trong nháy mắt này mới phải. Còn nét tự hào ở trên mặt lão bản thì quả thật là được phát ra từ nội tâm, điểm đó thì không có ai hoài nghi được cả.

Đình Đình thở phào một hơi, xác suất có người mai phục tại đây có thể là rất thấp, vì từ sau khi bước chân vào căn điểm này, nàng đã hết sức chú ý, vốn không có một người nào đã ra khỏi điểm mà còn quay trở lại cả. Người của Bồ Lang gia tộc dù có thông minh tới cỡ nào thì cũng không thể biết trước những nơi mà Mộ Dung Thiên sẽ đến mới phải.

- Tập Đa Lạp, liệt đáp lý cơ!

Đặc Lan Trát niệm một câu chú ngữ tựa như loại được dùng để mở đèn vậy, liền ngay sau đó, ánh sáng mờ mờ ảo ảo của hai sợi dây chuyền đó lập tức sáng rực lên, và tiếp theo đó liền có chuyện thần kỳ xảy ra. Không gian bên trong căn điểm đang được ánh sáng rực rỡ chiếu rọi bỗng nhiên biến thành một không gian vũ trụ vô cùng rộng lớn, bầu trời đêm đen kịt, nhưng trăng thì sáng vàng vạc, vô số vì sao lấp lánh ánh u quang. Dưới bầu trời đêm đó là thảo nguyên màu xanh thẫm, khắp nơi đều là hoa đỏ tươi và đại địa màu vàng đất...Một làn gió thổi qua liền mang đến mùi vị tươi mát của thực vật, các tiểu động vật nhỏ bé đáng yêu đang tung tăng đùa giỡn trên thảo nguyên, vui vẻ hưởng thụ ánh trăng ôn nhu đang rải xuống mặt đất. Trong sự yên tĩnh lại có hoạt bát náo nhiệt, trong u nhã nhưng lại không mất đi sự linh động. Đang trong lúc tất cả mọi người đều chìm đắm trong hoàn cảnh kỳ diệu của trời đất chẳng khác nào cõi thiên đường này cả, đột nhiên ánh sáng chợt tắt, trăng sao, thảo nguyên, hoa tươi và các tiểu động vật cũng đều biến mất không còn bóng dáng đâu nữa, căn điểm vẫn hiện ra là căn điểm, tất cả dường như chỉ là một giấc mộng vậy, nhưng mà giấc mộng đó lại quá giống thật đi.

Hai sợi dây chuyền vẫn lẳng lẳng nằm yên ở trong hộp, tuy nhiên tất cả mọi người bỗng nhiên phát hiện ra, các màu u lam, mặc lục, thổ hoàng, khiết bạch, diễm hồng, tảo hắc, vv...của các mặt đa giác đều trở nên rất quen thuộc, so với ánh trăng sao, thảo nguyên, hoa tươi, đại địa, vv...xưa xuất hiện lúc này cũng không khác bao nhiêu.

Lão bản Đặc Lan Trát thở một hơi dài, ngay cả lão cũng bị đắm chìm vào ảo cảnh đó mà không có cách nào tự kiềm chế được, phải một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Vừa rồi chư vị đã được chứng kiến hiệu dụng “Mộng ảo thiên đường” của hai sợi dây chuyền này. Đứng thấy chúng nhỏ bé vậy, nhưng bên trong lại có hàm chứa một mô hình nhỏ của vũ trụ. Về phần chất liệu, có lẽ mọi người cho rằng nó chỉ là một loại chất liệu tinh thuần, nhưng trên sự thật thì...

- Trên thực tế, nó là một thứ do ít nhất là năm trăm loại chất liệu khác nhau tạo thành, những thứ nằm trong cái vũ trụ nhỏ mà chúng ta vừa nhìn thấy đều được mô phỏng theo những sự vật thật. Nguyên liệu được dùng để làm hai sợi dây chuyền này được gọi là Tinh Nguyệt ngọc.

Khiết Tây Tập tiếp lời lão bản.

Đặc Lan Trát vô cùng ngạc nhiên, một lát sau mới lên tiếng khen:

- Tiểu thư, nhãn lực của người thật là tốt. Đây quả thật là Tinh Nguyệt ngọc, khế ước thạch có thể tự động thay đổi màu sắc, độ sáng và độ khúc xạ dựa theo khí chất chủ nhân để đạt hiệu quả, đồng thời căn cứ vào ý muốn của chủ nhân để tạo ra hàng ngàn vạn không gian ảo khác nhau. Mà hai viên Tinh Nguyệt ngọc này lại bao hàm một ngàn ba trăm tám mươi bảy loại chất liệu khác nhau, mức độ mô phỏng của nó giống thật lên tới 90%, đúng là hạng đỉnh cấp cực phẩm. Nếu nói về phương diện thực dụng trong chiến đấu thì nó không có chỗ nào đáng kể cả, dù đó là giúp đỡ chủ nhân đề cao lực lượng hay tăng mạnh lực phòng ngự. Thế nhưng ở trong mắt chúng ta, nó chính là bảo vật trân quý tốt đẹp nhất trên đời, là chất liệu làm trang sức tốt nhất cho các nữ sĩ, và là công cụ giải trí tốt nhất. Ngoài việc nó có thể mô phỏng những cõi thiên đường đầy lý tưởng mà thế giới hiện thực không có ra, nó còn có thể giúp các người trong lúc nghỉ ngơi mà tạo ra giấc mộng đẹp nhất, giữ cho tâm tình được vui vẻ và đề cao hiệu suất của giấc ngủ. Có thể xem đó là một loại diệu pháp về thuật trú nhan.

Vừa nói đến hai chữ “trú nhan”, tất cả nữ tử có mặt tại đây đều cảm thấy hưng phấn. Đây chính là vấn đề mà các nàng quan tâm đến nhiều nhất.

- Hai sợi dây chuyền được làm bằng Tinh Nguyệt ngọc này....

Khiết Tây Tạng vừa nói vừa nhìn điểm chủ, sau đó lại nhìn sang Mộ Dung Thiên như dò xét.

- Không sai, chúng là do vị Bối Á Đặc tiên sinh đây đã nhờ ta chế tác ra.

Đặc Lan Trát vuốt vuốt hàm râu cá tre của mình, rồi giao chiếc hộp sang cho Mộ Dung Thiên, nét mặt tỏ vẻ quyến luyến như không muốn rời vậy.

Tuy rằng đã đoán ra được từ sớm, nhưng Khiết Tây Tạng vẫn không thể tin được vào tai mình, liền hỏi lại:

- Của người?

Mộ Dung Thiên tiếp lấy chiếc hộp gỗ từ tay Đặc Lan Trát, rồi cười nói:

- Chẳng lẽ có vấn đề gì sao tiểu thư?

“Vấn đề khá lớn!” Khiết Tây Tạng rất muốn trả lời như vậy. Có người nói Tinh Nguyệt thạch là vật ngoài không gian vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó mà lưu lạc đến đại lục, mức độ khan hiếm cũng không kém Kim phong ngọc lộ bao nhiêu, ngay cả Thụy Mạn gia tộc của nàng cũng không có lấy một nửa mảnh vụn của nó nữa là. Thật không ngờ Mộ Dung Thiên lại có được tới hai viên, mà lại còn là hạng cực phẩm nữa. Trước kia nghe hắn nói là thích thu thập những vật hiếm lạ nên mới muốn lấy Thiên Ma Hào, lúc đó nàng đã hoàn toàn tin tưởng hắn; hiện nay thì lại càng chắc chắn hơn, nửa điểm cũng không sai chạy.

- Bảo đao tặng anh hùng, mỹ ngọc phối giai nhân! Sợi dây chuyền mỹ lệ được làm bằng Tinh Nguyệt ngọc này phải được tặng cho Đại An Na tiểu thư mới là thích hợp nhất.

Lời này của Mộ Dung Thiên vừa thốt ra, tất cả những phu nhân tiểu thư ở trong căn điểm đều cảm thấy ngưỡng mộ, thậm chí còn có chút đố kỵ nữa. Vị Bối Á Đặc tiên sinh này vừa đến được Thủy Đô ba ngày mà đã hiển lộ phong quang cực độ, trước tiên là ra oa phá cường địch, sau đó lại làm ra một hành động kinh người đến như vậy.

- Tặng....tặng cho ta?

Khiết Tây Tạng lắp bắp lắp lại, miệng khô lưỡi đắng nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thiên, nói không ra lời.

Trên thực tế, Mộ Dung Thiên đã muốn tặng viên Tinh Nguyệt ngọc này cho Khiết Tây Tạng từ lâu. Nó là vật mà hắn lấy được từ nơi của Long vương, nhưng lần này không phải là lén lút trộm đi, mà là do chính tay Long vương đã giao cho hắn. Có loại bảo ngọc mà bất cứ nữ nhân nào cũng yêu thích này ở trong tay, vậy thì nó sẽ là món vật mang đến lợi thế cho hắn rất nhiều ở trong cuộc chiêu thân đại hội. Chỉ tiếc rằng điều kiện kén phu của Khiết Tây Tạng quá cao, đồng thời sau đó hắn vẫn lấy được Thiên Ma Hào vào tay, nên rất cuộc vẫn chưa có cơ hội sử dụng nó. Nguyên bản Mộ Dung Thiên tính mang về tặng cho đám người Lộ Thiển, nhưng lại không đủ chia đều cho mọi người, e rằng sẽ mang tiếng thiên vị. Do đó, nhân hôm nay sắp phải ly biệt, rất cuộc Mộ Dung Thiên cũng quyết định tặng nó cho Khiết Tây Tạng, tiện thể biểu lộ lòng cảm kích xuất phát từ nội tâm của hắn, mặt khác, sau khi đồng hành với nhau một đoạn thời gian khá lâu như vậy, ít nhiều gì cũng có cảm tình chứ.

Mộ Dung Thiên cầm một sợi dúi vào tay Khiết Tây Tạng, rồi nói:

- Đại An Na tiểu thư, hãy mau trích huyết để lập khế ước đi, sau này nó vĩnh viễn sẽ là của người.

Bàn tay của Khiết Tây Tạng có hơi run run, đây chính là món trang sức tuyệt thế mà biết bao nhiêu nữ nhân tha thiết ước mơ có được. Nàng phải vất vả lắm mới rạch một vết nhỏ trên ngón trỏ, rồi trước mặt bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình đầy ngưỡng mộ mà dùng máu để lập khế ước. Tuy rằng sau khi tiếp nhận món lễ vật này rồi thì sẽ khó tránh khỏi việc trở thành tiêu điểm của mọi người, chừng đó tỷ lệ bị bại lộ thân phận sẽ tăng cao, nhưng Khiết Tây Tạng cũng không hề lo lắng, bởi vì trong lòng vẫn tâm niệm: “Ta có thuật dịch dung thì sợ gì ai.” Do đó mà nàng rất yên tâm thoải mái. Mà dù cho không có thuật dịch dung, muốn cự tuyệt Tinh Nguyệt ngọc cũng là một việc rất khó khăn kia mà.

- Chẳng hay ta có được vinh dự để đeo nó lên cho nàng được không?

Mộ Dung Thiên hỏi dò.

Khiết Tây Tạng thoáng hơi do dự một chút, nhưng sau đó cũng đáp ngay:

- Được lắm!

Lúc này nàng quả thật là rất hưng phấn, nên dễ dàng tiếp nhận yêu cầu quá phận của hắn.

Mộ Dung Thiên cầm sợi dây chuyền lên, vừa định đeo vào chiếc cổ trắng ngần của nàng, bỗng nhiên lúc này chợt cảm thấy có tiếng gió dao động. Tiếng dao động này tuy rất nhỏ, nhỏ đến mức các vị phu nhân và tiểu thư dài các đang có mặt kia cũng không có một ai phát hiện ra được.

Nhưng đối với những người có xúc cảm mãnh liệt như Mộ Dung Thiên, Khiết Tây Tạng, và Đình Đình thì lúc này trong đầu ai nấy cũng đều hiện lên hai chữ - thích khách!

287. Hồi 283: Cáo Biệt

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 283: Cáo Biệt

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Đình Đình đang đứng ở phía trước Mộ Dung Thiên, nàng dựa vào Dạ thị chi đồng nên thấy rõ được kẻ thích khách kia. Ấ là một nữ khách ở trong căn điểm, trong khi mặc xiêm y dài thướt tha mà ra tay không một chút tiếng động nào, bấy nhiêu cũng đủ thấy được trình độ của ả rồi.

Khiết Tây Tạng lập tức ngưng tụ ma lực ở trong tay, nàng dự định sẽ giúp Mộ Dung Thiên một chút, dù sao hắn cũng đã tặng mình món lễ vật trân quý như vậy, hơn nữa, ba người cũng đã cùng nhau trải qua một cuộc hành trình, chỉ với hai điểm này thôi thì dù cho có phải đắc tội với Bồ Lang gia tộc cũng không thấy tiếc. Không ở lại Thủy Đô được thì cùng lắm là đi nơi khác thôi.

Nữ thích khách dường như cũng tự biết là việc hành thích của mình đã bị bại lộ, vì vậy mà ả không cố tình ẩn nấp nữa, bởi vì nếu làm như vậy thì bắt buộc ả phải thu liễm dấu khí, do đó mà sẽ không thể phát huy toàn bộ thực lực được.

- Ong, ong, ong....

Cánh tay của ả khẽ giơ lên, lập tức có một đám bóng đen nhỏ nhắn bay ào ra. Dưới tia sáng yếu ớt ở bên trong cửa hiệu, người ta không thể nhìn ra chúng là những vật gì, nhưng số lượng khá lớn, chỉ thấy chúng bay tản mát ra khắp bốn phương tám hướng.

Lúc này đã có vài vị phu nhân và tiểu thư phát hiện ra tình huống không ổn, họ liền kinh hô thất thanh.

Đám bóng đen nhỏ nhắn kia rất linh hoạt, bọn chúng ung dung vượt qua những khách hàng khác, rồi không hèn mà cùng nhắm vào một mục tiêu duy nhất bay tới - Mộ Dung Thiên. Vì đang ở trong cửa hiệu ngọc thạch điểm, với không gian nhỏ hẹp như vậy nên không tiện thi triển quyền cước, sợ sẽ gây thương tích cho người khác, vì vậy mà Đình Đình chỉ đành chịu bó chân bó tay. Thế nhưng nàng cũng nhanh chóng hạ quyết định ngay, so với những người khác, tính mạng của Mộ Dung Thiên rất quý giá đối với nàng.

Khiết Tây Tạng thầm đọc chú ngữ, chủng tử Hỏa tường ma lực ở trong tay lập tức thành hình, nàng nghĩ những bóng đen nhỏ nhắn kia có lẽ là một loại tiểu ma sủng hao hao như giống côn trùng nào đó, số lượng của chúng tuy nhiều nhưng lực lượng cá nhân hẳn sẽ không quá mạnh. Một trong những phương pháp tốt

nhất để đối phó với chúng chính là Hỏa tường. Bất luận là một vị ma pháp sư nào chỉ cần có chút kinh nghiệm thôi cũng hiểu rõ được cái đạo lý này.

Thế nhưng lúc này đã có người ra tay trước tiên, người đó chính là vị điểm chủ mập mạp Đặc Lan Trát. Y vươn tay ra vỗ về phía Mộ Dung Thiên.

Hành động đó khiến cho Đình Đình và Khiết Tây Tập đều thất kinh. Theo tình lý, dù cho Bồ Lang gia tộc có muốn trả thù thì họ phải phái những người không thể ra ánh sáng đi thực hiện mới đúng. Cho dù Đặc Lan Trát có là người của Bồ Lang gia tộc đi nữa, nhưng y đã mở ngọc thạch điểm tại Thủy Đô này đã nhiều năm, dù thế nào thì cũng là người có tiếng tăm, do đó mà khả năng y trở thành sát thủ phải là cực nhỏ.

Cánh tay phải được vung ra của Đặc Lan Trát thoát nhìn thì rất thông thả, nhưng lại tựa như chỉ trong nháy mắt là đã vỗ về phía Mộ Dung Thiên rồi, hai mỹ nhân dù muốn cứu cũng không cứu kịp được nữa.

Lúc này chợt có một chùm ánh sáng trắng toát từ trên cao phủ xuống chụp lấy Mộ Dung Thiên. Hoàn cảnh trông rất giống như khoảnh khắc truyền tống trận được phát động vậy, sau đó thì Mộ Dung Thiên bỗng nhiên biến mất ngay tại chỗ, cả Đặc Lan Trát cũng đồng thời mất luôn bóng dáng. Đám bóng đen nhỏ nhắn kia tìm không được mục tiêu thì đều dừng lại ở trên không, chúng chẳng biết phải làm sao mới được.

Ngay cả Đình Đình có Dạ thị chi đồng lợi hại như thế mà cũng không nhìn thấy bọn họ làm sao rời khỏi nơi này và đã đi đến đâu, chứ đừng nói tới những người khác.

Hàng loạt ma pháp đăng ở bên trong cửa hiệu lập tức bùng sáng, cửa lớn cũng từ từ mở ra, ánh sáng từ bên ngoài cũng tràn vào chiếu rọi khắp mọi nơi.

Rốt cuộc mọi người cũng phát hiện ra được chân diện mục của thích khách. Đó là một thiếu nữ trẻ tuổi, mặc chiếc váy dài màu tím, dung mạo diễm lệ và vóc người cũng rất nóng bỏng hấp dẫn, tuy nhiên vẻ mặt của ả lại rất dữ dằn, trông đúng là một Mẫu Dạ Xoa.

Nhìn y phục ở trên người ả thì có thể đoán rằng ả xuất thân từ gia tộc quyền quý. Nếu như ả đã cố ý ra tay ám sát người ta, với y phục lộng lẫy và các món trang sức đeo đầy trên người như thế thì sẽ không thích hợp với việc thích sát chút nào, chúng sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến xác suất thành công. Vả lại, trên mặt ả cũng chẳng thêm đeo mạng che mặt, vừa rồi lúc ả xuất thủ cũng chẳng hề gây ra tiếng động nào, cứ theo trình độ đó thì hiển nhiên chỉ có kẻ nhà nghề trong giới thích khách mới làm được thôi.

Còn đám bóng đen nhỏ nhắn kia thì chính là một bầy Sa phong màu vàng với số lượng hơn ngàn con, con nào con nấy cũng có chiếc kim dài nhọn ở sau đuôi. Nếu như đâm trúng địch nhân, tuy không có độc, nhưng đầu kim ẩn chứa ở bên trong những chiếc kim đó sẽ truyền vào cơ thể nạn nhân, sau đó sẽ bắt đầu phá hoại dần dần. Nguyên lý đó cũng không khác gì Mộc nguyên tố là bao, tuy nhiên, tính xâm lược của Mộc nguyên tố không quá mạnh, chính vì vậy nên mới cần Sa phong phối hợp.

Cùng là chi phối thú, nhưng Sa phong với thân hình nhỏ bé, uy lực kém hơn rất nhiều so với chi phối thú thông thường, nhưng đồng thời chúng lại tiết kiệm cho chủ nhân được một lượng lớn linh lực, cho nên có thể sử dụng trong hoàn cảnh không thuận lợi lắm cho chi phối giả.

Sau khi mọi người nhìn thấy rõ bầy Sa phong, ai nấy cũng đều hiểu ra thân phận của nữ tử nọ, nhất định là một thành viên của Bồ Lang gia tộc rồi.

Nữ tử kia không vì hành động bị thất bại mà kinh hoảng, hoặc là lập tức bỏ chạy. Mà trái lại, ả mảy liễu dựng ngược, đàng đàng sát khí nhìn về hướng của Mộ Dung Thiên mà quát:

- Bối Á Đặc, ta phải giết ngươi để báo thù cho đệ đệ ta.

Nói xong, ả liền vung tay lên. Bầy Sa phong kia liền vù vù bay đi, chúng thay đổi phương hướng và nhắm về phía sau quầy hàng mà bay ào tới.

Những khách hàng khác thấy ả như gặp phải ôn thần vậy nên ai nấy cũng đều hoảng hốt bỏ chạy ra cửa, đồ trang sức dù đẹp cỡ nào thì cũng không bằng được với tính mạng nhỏ bé của mình, huống chi chúng lại không phải là của mình.

Nhìn thế bay tới rào rào của đàn ong, Đặc Lan Trát liền tiến lên một bước để che lấy thân hình của Mộ Dung Thiên, sau đó thì hai tay giao vào nhau, lập tức từ mười ngón tay của y liền có mười mũi phong nhận

gần như trong suốt bốc lên. Lúc này dáng vẻ của Đặc Lan Trát tựa như là đang bắt côn trùng vậy, y không chế phong nhận võng không ngừng khua động ở trên không.

Nhưng động tác ấy khác với động tác bắt côn trùng ở chỗ chiếc phong nhận võng kia không vây bắt mục tiêu mà lại hoàn toàn phá hủy tụi nó. “Xèo, xèo, xèo...”

Sau một loạt tiếng xèo xèo vang lên, thân thể cứng rắn của những con Sa phong và cánh của chúng đều bị cắt đứt lìa và rơi hết xuống đất, có nhiều con còn bị cắt thành nhiều đoạn, sau đó biến thành loại vật chất nguyên thủy đã cấu thành chúng. Nữ tử kia giận tím mặt, quát:

- Đặc Lan Trát, ngươi dám xen vào việc của người khác? Ta sẽ thu thập luôn cả ngươi cho xem.

Đặc Lan Trát không lấy thế làm giận, mà chỉ cười nói:

- Y Vạn Nặc Oa tiểu thư, ta mặc kệ giữa ngươi và Bối Á Đặc tiên sinh có ân oán gì, nhưng lúc này y đang ở trong tệ điểm, tức là khách quý của ta. Nếu như ngươi muốn giải quyết ân oán thì chí ít không nên chọn chỗ này mới phải, nếu không thì phải vượt qua ta trước đã.

- Ngươi....ngươi....

Nữ tử kia tức giận đến nói không ra lời, mãi một lát sau ả mới hậm hực bảo:

- Tốt, Bối Á Đặc, sau này ta sẽ lại tìm ngươi tính sổ, tốt nhất hãy tự bảo vệ mình đi! Còn Đặc Lan Trát ngươi nữa, hãy coi chừng đó.

Nói xong thì ả nổi giận đùng đùng và bỏ đi, dường như là kẻ thích khách như ả còn có lý hơn cả kẻ bị thích sát nữa.

Đặc Lan Trát nhún nhún vai nói:

- Thật xin lỗi, đã khiến khách quan kinh sợ. Vị vừa rồi là Y Vạn Nặc Oa tiểu thư, ta nghĩ chư vị có thể đoán ra được, nàng ta chính là tỷ tỷ của Đạt Phần Ni Tư đấy.

- Ủa!

Mộ Dung Thiên hơi giật mình, danh tiếng của Y Vạn Nặc Oa ở trong thành còn nổi hơn cả Đạt Phần Ni Tư nữa. ả là một đối tượng mà ai gặp phải cũng thấy đau đầu cả, ngoại hiệu là Mẫu Dạ Xoa. Tuy ả không phải là người của Dạ Xoa tộc, nhưng lại lợi hại hơn rất nhiều nữ nhân của Dạ Xoa tộc. Tính cách của ả rất nóng nảy, trong một lần ma thú công thành, ả đã một mình xuất chiến, xông ra chém giết đám ma thú biến dị và đã giết được con đầu đàn, nhờ thế mà thành danh. Ngay cả phụ thân của ả là Bồ Lang gia tộc tộc trưởng Lý Lý Đạt Đa cũng không quản được ả, nhưng người mà ả hết lòng thương yêu nhất chính là bào đệ Đạt Phần Ni Tư, vì vậy mà khuyết điểm duy nhất của ả cũng chính là lòng bao che cho gã, ngoài ra cũng chẳng còn điểm nào xấu nữa cả.

Đặc Lan Trát nhắc nhở hẩn với thiện ý:

- Bối Á Đặc tiên sinh, nếu ngài chạm trán với nàng ta, tốt nhất là nên chạy đi trước. Ở đây ai cũng biết nàng ta làm việc gì cũng chẳng quan tâm đến hậu quả, coi như là đơn phương thọ tội. Dù có bị công hội truy cứu thì cũng chẳng làm được gì, nhất là ngài đã dể thương Đạt Phần Ni Tư nặng như vậy.

Mộ Dung Thiên nói:

- Đa tạ! Ta biết rồi!

Đình Đình vốn từ nãy tới giờ vẫn luôn giữ im lặng, đột nhiên lúc này lại lên tiếng:

- Phải rồi, các hạ có phải là Bì Ai Nhĩ, không gian pháp sư Bì Ai Nhĩ hay không?

Đặc Lan Trát cười nhẹ, đáp:

- Không, ta chỉ là một thương nhân nho nhỏ, là lão bản của một căn ngọc thạch điểm thôi.

- Sao lại thế được? Vừa rồi phương pháp mà các hạ di chuyển Bối Á Đặc đến nơi khác được mệnh danh là Thuấn.....

Khiết Tây Tạng vừa nói đến đây thì bỗng nhiên ngậm miệng lại, bởi vì nàng chợt nhớ tới Mộ Dung Thiên đã từng bảo nàng rất nhiều lần, tại các hải quốc đều có những quy tắc ngầm, một trong số đó là khi người khác không muốn thừa nhận thân phận chân chính của mình thì ngàn vạn lần không nên truy vấn. Bởi lẽ tại hải quốc có rất nhiều trọng phạm bị truy nã ở khắp nơi trên đại lục, mà vị thương nhân mập mạp Đặc Lan Trát ở trước mặt đây, có tên thật là Bì Ai Nhĩ, lại chính là một trong số đó vậy.

Nói trở lại, Bì Ai Nhĩ chính là một nhân vật truyền kỳ, không có ai là không nhận ra y. Y chính là thiên tài Phong hệ ma pháp sư, một ám dạ hành giả do Bất Dạ Thiên đế quốc sản sinh. Từ lúc mười tuổi, y đã đạt đến trình độ của cấp tông sư, tuy nhiên, điều càng khiến cho y nổi danh hơn chính là Không gian lực lượng. Những không gian ma pháp sư bình thường chỉ có thể lợi dụng không gian lực lượng mà sáng tạo ra một vài đạo cụ như là Không gian châu, truyền tống trận, v.v...nhưng còn Bì Ai Nhĩ thì lại dùng không gian lực lượng mà sáng tạo ra một môn tuyệt kỹ kinh thế hãi tục có tên gọi là “Thuần gian di động”. Trong lịch sử mấy trăm vạn năm của Thần Phong đại lục, ngoài một người trong giới Không gian ma đạo là Sử Kiệt Thụy Khảm Ni Tư, người đã từng tung hoành đại lục trong những năm trước đây, thì Bì Ai Nhĩ chính là người thứ hai có thể lãnh hội được loại kỹ năng này. Thuở thiếu thời, từng có người so sánh y với Long vương Mạch Khắc Nhĩ, và cho rằng hai người họ chính là những cường giả trẻ tuổi nhất của đại lục có thể đạt đến thánh cấp.

Thiên phú kinh người của Bì Ai Nhĩ thì không có ai nghi ngờ được cả, nhưng điều khiến người ta cảm thấy tiếc hận nhất chính là ngoài võ đạo ra, y còn đam mê điêu khắc nữa, mà chẳng những vậy, đối với điêu khắc, y lại còn không thể tự kiềm chế bản thân được. Đây chính là một ví dụ điển hình cho việc “mê muội đến mức mất đi cả lý trí” ở trên đại lục, nó cũng tựa như kỳ si (mê cò), tửu quỷ, yên côn (côn đồ vô lại) vậy, một khi đã lún sâu vào đó thì sẽ trở thành khác người tới cỡ nào. Đối với Bì Ai Nhĩ, điêu khắc là niềm đam mê không có gì sánh được, y đã bỏ qua cơ hội có thể tiến vào thánh đường của các võ giả tối cao mà toàn tâm vùi đầu vào điêu khắc; thậm chí, vì để có được những chất liệu tốt nhất cho việc điêu khắc, y đã lợi dụng môn tuyệt kỹ có năng lực di chuyển rất tiện lợi là Thuần gian di động để đột nhập vào các nơi mà trộm cắp. Đến cuối cùng còn dám chạm đến cả hội trưởng Liên chức công hội của Bất Dạ Thiên đế quốc là Bì Đắc Sâm, chỉ vì trên mũ quan của lão có khảm Dạ Chi Toàn - một tài liệu điêu khắc tuyệt hảo. Mấy ngày sau, trong lễ chào mừng quốc khánh, Bì Đắc Sâm vì mũ quan bị mất, lần đầu tiên đi ngược lại truyền thống mà trở thành trò cười cho toàn dân, mất hết thể diện.

Mũ quan được cất giữ trong mật thất, mà bên ngoài lại có thủ vệ canh giữ như tường đồng vách sắt, trong tình huống không thể dùng võ lực để cưỡng đoạt thì hiển nhiên chỉ có Thuần gian di động của Bì Ai Nhĩ là có thể tự do ra vào nơi đó mà thôi. Rốt cuộc Bì Đắc Sâm cũng nổi giận cực điểm và không thể nào tiếp tục nhẫn nại với vị thiên tài hiếm có nhưng lại chỉ làm ra những việc trộm cắp như vậy được nữa. Vả lại, dưới áp lực của những quý tộc từng là nạn nhân bị mất trộm đồ, ông ta đã phải hủy đi huy chương chức nghiệp của Bì Ai Nhĩ và sau đó trục xuất y ra khỏi Bất Dạ Thiên đế quốc, vĩnh viễn không được trở về nữa. Sau khi lưu lạc đến Thủy Đô, Bì Ai Nhĩ đã mai danh ẩn tích và trở thành một thương nhân buôn bán ngọc thạch cho tới tận hôm nay. Bởi vì y rất thành thạo trong việc điều khiển Phong (gió) và lại có thể chế tạo ra không gian giả rất giống thật, do đó mà chẳng bao lâu sau thì thanh danh của y đã nổi như cồn. Dần dần, hai loại nguyên tố Phong với không gian đã khiến cho mọi người tại Thủy Đô nhận ra được thân phận của y, nhưng chẳng có ai đi vạch trần điều đó, bởi vì gọi lại chuyện người ta bị trục xuất khỏi quê hương quả thật chẳng hay ho gì cả. Sau hơn mười năm dài đằng đẳng, thế rồi tất cả mọi người cũng quen dần đi, và ai nấy cũng đều cư xử với nhân vật truyền kỳ đó giống như một thương nhân bình thường vậy.

Tuy nhiên, một cường giả đã tiến vào cấp tông sư từ lúc mười tuổi, người đã từng có thanh danh và địa vị tương đương với Long vương, hiển nhiên không phải chỉ là một kẻ chỉ có hư danh mà thôi. Trong những lúc cần thiết, người ta vẫn đặc biệt có lòng tôn kính không gì sánh được đối với y. Nếu không phải vậy thì với một người nóng nảy và không sợ trời, không sợ đất như Y Vạn Nặc Oa, làm sao mà ả chỉ dám nói mạnh miệng mà không dám thật sự gây náo loạn trong cửa hiệu của y được chứ!

Khiết Tây Tạng chăm chú quan sát vị trung niên nhân có thân thể mập mạp và gương mặt hiền lành mà nàng đoán thế nào cũng có liên quan tới nhân vật phong vân kia, tuy nhiên, thần sắc của Bì Ai Nhĩ vẫn thản nhiên như không, tựa như không hề hối hận vì đã “lãng phí tuổi xuân” vậy. Y vốn thật lòng hưởng thụ công việc của mình.

- Bì...ù, không, Đặc Lan Trát lão bản, đa tạ các hạ đã làm ra sợi dây chuyền này. Nó chính là món lễ vật

hay nhất mà ta từng thu nhận được.

Khiết Tây Tạng cảm kích nói.

- Ha ha...không có chi.

Bì Ai Nhĩ cười ha hả, nói:

- Nhờ mới làm ăn này mà ta cũng có được chế tác đồ của Mộng Huyền thiên đường từ tay Bối Á Đặc tiên sinh. Nó chính là di vật đáng tự hào nhất của thánh cấp tượng sư Mã Đình, một vị tượng sư thiên tài của Cổ Liệt đế quốc đã bị diệt vong.

Y vừa nói vừa lộ vẻ vui mừng hơn hở, tựa như là còn mừng hơn cả việc mình đạt tới bậc thánh cấp nữa.

- Ủa vậy à?

Khiết Tây Tạng kinh ngạc quay sang nhìn Mộ Dung Thiên, lại là tên sắc lang này? Quái sự ở trên người hắn quả là không ít à. Tất nhiên nàng còn chưa biết, bản chế tác đồ đó là do Long vương cấp cho Mộ Dung Thiên, nhưng ngay cả ông ta cũng không ngờ rằng một tấm giấy lộn được vẽ loằng ngoằng mà ông ta chỉ tình cờ có được, thì ra nó lại là món bảo vật mà tay kinh địch từ thuở trẻ của ông ta lại hằng ao ước có được. Ông ta lại càng không ngờ tới chính vì nó mà mình đã thành toàn cho Mộ Dung Thiên tiến thêm một bước trên con đường trở thành cường giả của hắn nữa.

- Bây giờ không còn ai quấy rối nữa, vậy ta có thể giúp Đại An Na tiểu thư đeo sợi dây chuyền lên rồi chứ?

- Không cần nữa, đã đeo xong rồi.

Thì ra sợi dây chuyền kia không biết từ bao giờ đã được đeo lên chiếc cổ trắng ngần của Khiết Tây Tạng. Lúc này nàng cười hỏi:

- À phải rồi, Đặc Lan Trát lão bản, các người có món trang sức nào đang giảm giá hay không?

Bì Ai Nhĩ chỉ vào quầy hàng ở bên cạnh đó rồi nói:

- Đó, món vật màu hồng kia là hải dương tâm, tài liệu nguyên bản của nó vốn là Hồng Nhan ngọc rất trân quý, và cũng là một tác phẩm của ta. Khi bắt tay vào chế tác nó, lúc bấy giờ ta còn thiếu kinh nghiệm, mà số lượng không gian phải dồn vào đó thì lại quá nhiều, khiến cho nó bị nứt ra một cái khe, dù làm cách nào cũng không thể sửa chữa được, vì vậy mà cũng không thể tiến hành việc dồn nén không gian. Tác phẩm bị thất bại như vậy chỉ thuộc hàng thứ phẩm mà thôi, do đó mà giá khá rẻ, chỉ đủ lấy lại phân nửa số vốn của tiền vật liệu, hai ngàn kim tệ cũng đủ rồi.

Khiết Tây Tạng đáp dứt khoát:

- Hay lắm, ta mua món đó. Quà cáp thì phải có qua có lại, ta có thể dùng nó để tặng lại cho Bối Á Đặc.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thiếu chút nữa ngất xỉu luôn, không ngờ sợi dây chuyền hân thế như vậy mà lại chỉ đổi được một món phế thải bị vứt trong xô mà thôi.

- Còn một sợi dây chuyền ở đây, tất nhiên là dành để tặng cho nàng thư ký mỹ lệ của ta.

Mộ Dung Thiên thấy chưa được toại với đậu hũ của Khiết Tây Tạng, do đó liền chuyển trường mẫu giáo sang trên người Đình Đình.

- Không dám làm phiền Bối Á Đặc tiên sinh, để ta tự đeo được rồi.

Vu nữ nhận được quà thì rất vui vẻ, nhưng vẫn không quên chọc quê tên sắc lang một câu. Những người có mặt ở đây ai nấy cũng đều rất vui vẻ, kể cả lão bản, chỉ trừ tên sắc lang là có một chút râu rĩ ở trong lòng mà thôi.

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, ngươi là một nữ tử trẻ tuổi, nhưng lại lưu lạc ở bên ngoài một mình, tính ra cũng không được an toàn đâu. Ta nghĩ ngươi nên trở về nhà đi thôi. Ngươi chắc không quên việc chúng ta chạm trán với hải tặc chứ, thế giới ở bên ngoài không phải tốt đẹp như trong mộng đâu.

- Thì có sao đâu chứ, chẳng phải ta lúc nào cũng có một đại dũng sĩ chống lưng cho hay sao? Ta có gì mà phải sợ chứ? Ha ha....

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, thời gian ma thú công thành cũng không còn bao lâu nữa, mấy đêm trước chúng ta cũng đã gặp phải một số ma thú biến dị rồi đấy, vạn nhất người đừng phải bọn chúng thì làm sao bây giờ? Người vốn đâu có quen thuộc với đám ma thú biến dị của hải dương đó?

- Hừ, đồ mõ quạ đen, ta không có kém may mắn như người nói vậy đâu; vả lại, ta cũng đâu phải người dễ chọc vào? Nếu đừng một con sẽ giết một con cho coi.

- Khiết Tây Tạng tiểu thư, thức ăn ở bên ngoài tệ như vậy, mà người lại không có ai hầu hạ, sao không trở về Đô Linh mà hưởng phước có hơn không?

- Ai cần người lo, ta thà chết ở bên ngoài còn hơn là trở về sớm như vậy à.

- Khiết.....

- Khiết cái gì mà Khiết, không biết có phải người đã trúng độc chiêu của Đạt Phần Ni Tư, sống không còn được bao lâu nữa nên mới lải nhải suốt như vậy hay không.

Nghe Mộ Dung Thiên cứ lải nhải hoài y như Đường Tăng đi thỉnh kinh ở tây phương vậy, rốt cuộc Khiết Tây Tạng cũng không chịu nổi mà bịt chặt lấy hai lỗ tai và không muốn nghe hắn tiếp tục khuyên nhủ nữa.

-

Đương nhiên không phải là Mộ Dung Thiên không còn sống được bao lâu nữa, mà là hắn chẳng còn ở lại Thủy Đô bao nhiêu ngày nữa, do đó mà với tính cách thương hương tiếc ngọc của hắn, hắn không thể không nhắc nhở nàng vài câu. Dù thế nào thì Khiết Tây Tạng cũng là một siêu cấp đại mỹ nữ, vả lại, đồng hành với nhau lâu như vậy, ít nhiều gì thì cũng có đôi chút cảm tình mà.

oooOooo

Mấy ngày sau, thương thế của Mộ Dung Thiên cũng dần dần khỏi hẳn. Hắn không đi tìm Duy Đa Lợi Á để tránh cho nàng những phiền phức không cần thiết, mà với tình thế hôm nay của Duy Đa Lợi Á, nàng cũng không tiện qua lại với hắn.

Trong mấy ngày này, hắn cũng không hề gặp lại Y Vạn Nặc Oa, mà Bố Lang gia tộc cũng không tìm đến hắn để gây phiền toái gì. Hoặc giả có thể họ cho rằng Mộ Dung Thiên là một thủ hạ của Duy Đa Lợi Á nên chắc hắn sẽ ở lại Thủy Đô lâu dài, mà lúc này là lúc mới xảy ra có sự chưa lâu, tính cảnh giác của hắn vẫn còn khá cao nên vẫn chưa phải là thời cơ thích hợp để hạ thủ. Ngay trong lúc mọi người lơ là nhất, Mộ Dung Thiên bỗng nhiên dẫn theo Đình Đình leo lên một chiếc khách thuyền và rời khỏi Thủy Đô. Vé của hắn chính là hai tấm vé cuối cùng của chuyến tàu, hơn nữa, những người đồng hành cũng đều là những cường giả với thực lực không tệ và không dễ chọc vào. Bố Lang gia tộc không thể làm gì hơn là trở mắt đứng nhìn Mộ Dung Thiên bỏ đi, đối với sự suy đoán hắn là thủ hạ của Duy Đa Lợi Á cũng bắt đầu bị lung lay luôn.

Khi Cách Lôi Lâm nhận được tin mà chạy đến, lúc này thuyền đã rời khỏi cảng, nàng chỉ có thể nhìn hắn đứng ở phía xa xa vẫy vẫy tay từ biệt mà thôi.

- Tên sắc lang đại hỗn đản kia, mau cho ta xuống thuyền, mau cho ta xuống thuyền. Người đã đồng ý phối hợp với ta trong việc nghiên cứu thuốc rồi kia mà, người dám nuốt lời sao? Đồ hỗn đản, siêu cấp đại hỗn đản!

Nhưng cho dù nàng kêu gọi đến bể cổ họng, giậm đến nổi đau cả chân, chửi mắng tới tận mười tám đời tổ tông của Mộ Dung Thiên thì khoảng cách giữa thuyền và bến cảng cứ vẫn xa dần, xa dần như thế, đến cuối cùng thì nó mất hẳn bóng dáng giữa đại dương mênh mông.

Tại một góc khuất của bến cảng, có một quái nhân đội nón rộng vành có khăn che phủ xuống mặt đang đứng nhìn theo chiếc bóng đang khuất dần của Mộ Dung Thiên. Y khẽ vén một góc khăn che lên và để lộ ra mái tóc dài đen tuyền cũng với đôi mắt cũng đen như vậy, lúc này y nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô bé Tinh Linh đang được bế trong lòng gơ lên cao vẫy vẫy về hướng của Mộ Dung Thiên và nói:

- Khải Đế, chào tạm biệt thúc thúc đi, hắn đã từng cứu mạng của hài nhi đó....

Trên đường trở về, tâm tình của Cách Lôi Lâm cực kỳ buồn bực, để cho quyển bút ký sống, tức người duy nhất biết được phối phương của Tử Dương đan của La Địch là Mộ Dung Thiên bỏ đi, vậy thì công việc nghiên cứu thuốc của nàng sau này sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Mấy hôm trước nàng còn vui như được lên thiên đường, còn bây giờ thì lại buồn đến cực độ, tựa như một kẻ may mắn trúng số trong số năm trăm vạn người, nhưng sau đó lại phát hiện ra mình đã đánh mất tấm vé số vậy.

Cái loại đan được chỉ khiến người ta nhưc đầu như Tử Dương đan này chỉ còn lại một viên rưỡi, nhiều lắm cũng chỉ có thể tiến hành hơn hai mươi loại Nghịch hướng phân giải thực nghiệm nữa mà thôi. Cách Lôi Lâm ôm một bụng khí tức trở về phòng luyện đan, nàng tính từ từ nghiên cứu, nếu không thành công thì cũng sẽ thành nhân.

Khi nàng vừa bước vào thư khố ở tầng trệt, một tỳ nữ đang dọn dẹp nơi đó liền lên tiếng:

- Tiểu thư....

- Tiểu cái rắm á, không được làm phiền ta!

Trong lòng bị dồn nén quá nhiều sự tức giận khiến Cách Lôi Lâm trở thành một kho thuốc nổ, coi bộ nàng còn hung hăng hơn cả Y Vạn Nặc Oa tới mấy phần.

Tỳ nữ nghe vậy thì rung mình hoảng sợ, run giọng nói:

- Nhưng....nhưng có một vị tiên sinh tên là Bối Á Đặc nhờ tiểu tỳ chuyển giao cho tiểu thư một vật, hơn nữa y còn dặn rằng nhất định phải giao đến tay tiểu thư mới được.

Nghe nhắc đến Mộ Dung Thiên, Cách Lôi Lâm lại càng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đồng thời còn nghĩ rằng sẽ xem món vật đó là hấn, để nàng mỗi ngày phải hành hạ bạo ngược nó hơn trăm lần thì mới hả dạ được. Vừa nghĩ đến đó, Cách Lôi Lâm cố dần tâm tình lại, rồi hỏi:

- Là vật gì?

Tỳ nữ đưa ra một vật, thì ra đó là một cuốn sổ. Cách Lôi Lâm nhú mày mở nó ra, sau khi vừa lật trang thứ nhất thì đôi mày đang nhíu chặt của nàng liền giãn ra, mặt mày trở nên hớn hởi. Thì ra trên đó có viết mấy chữ thật lớn “La Địch bút ký - phương pháp chế luyện Tử Dương đan”. Lật thêm vài trang, nàng thấy ở trong đó ngoài phương pháp luyện đan ra, nó còn ghi chú lại từng hạng mục của công việc, lớn thì nói đến tỷ lệ vật liệu cần phải đạt tới mức nào, nhỏ thì chỉ dẫn cách lựa chọn các loại lò luyện đan ra sao, vv...

- A, thật là đã!

Cách Lôi Lâm kêu lên đầy hưng phấn, tâm tình của nàng lúc này chẳng khác nào như người vừa tìm lại được tấm vé số của giải độc đắc đã bị mất vậy. Vị tam tiểu thư vốn dĩ đã rất si cuồng này bây giờ thật đúng là điên luôn rồi.

Mộ Dung Thiên sau khi xa nhà đã lâu, giờ nghĩ đến sắp được trở về Tát La và sẽ nhanh chóng gặp lại được đám người Lộ Thiển, nên trong lòng của hắn cảm thấy ấm áp như ánh dương quang của tháng ba vậy.

Lúc này Mộ Dung Thiên đứng dựa người vào lan can, hắn để mặc cho gió thổi tung sợi dây cột tóc của hắn. Mộ Dung Thiên chậm rãi lấy chiếc trang sức Hải dương tâm mà Khiết Tây Tạng đã tặng cho từ trong Không gian giới chỉ, ở trung tâm của nó là một tinh thể có hình dạng trái tim, tại đó lại có một khe nứt trông rất là xấu xí. Một món trang sức mà bị khuyết điểm như thế thì coi như vứt đi rồi.

Tay phải cầm Hải dương tâm đưa ra khỏi mạn thuyền, Mộ Dung Thiên cảm thấy mình rất giống Rose, nữ diễn viên chính trong phim Titanic khi thần nhiên thả sợi dây chuyền có viên kim cương lớn nhất thế giới xuống lòng đại dương vậy, nhưng khi hắn đưa tay ra được nửa chừng thì lại thu trở về. Hắn thở dài một hơi rồi đeo nó vào cổ, sợi dây của nó hơi dài, đeo nó lên thì cũng hông sợ có người nào khác nhìn thấy.

Thiên địa bao la, biển người mênh mông, e rằng từ nay mình và Khiết Tây Tạng vĩnh viễn sẽ không gặp lại nhau nữa, cho nên sợi dây chuyền này coi như là món vật để lưu niệm khoảng thời gian đồng hành với nhau.

288. Hồi 284: Đoàn Tụ (thượng)

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 284: Đoàn Tụ (thượng)

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mâu Cơ đang nằm trên một chiếc ghế dài ở trong hậu hoa viên của Long phủ, thời tiết hôm nay rất mát mẻ, còn trong vườn thì nào là hải đường tươi tắn, long lan thành thực, nghệ đan diễm lệ, tiên lâm cao nhã, đất mân yêu kiều, vũ cúc hoạt bát, tuyết mai lãnh ngạo, vv.....vô luận là chủng loại hay diện tích rộng lớn của hoa viên, tất cả đều là đứng hàng đầu ở Tát La, những danh môn vọng tộc khác không thể nào sánh kịp.

Tuy rằng lúc này đang có hàng ngàn hàng vạn loại hoa đang tranh nhau đua sắc khoe màu, hầu như chỉ mong tỏa ra những gì đẹp nhất để được khách thưởng lãm thưởng thức, nhưng không ngờ Long nữ lại đang khoan tay và chăm chú nhìn vào một khóm hoa nhỏ cách đó chừng gần hai mươi ly mà vô cớ buồn đến xuất thần. Khóm hoa này so với những loại hoa khác ở trong vườn, ngoài hình dạng mong manh đáng thương và nhan sắc ra, nó còn có một nụ hoa mang hai màu hồng và lam, đúng là một nụ hoa nhưng lại mang song thể thư hùng, rất là đặc biệt.

Thế nhưng loại hoa này lại có ý nghĩa không gì có thể thay thế được, tên của nó chính là Tương Tư. Tương Tư hoa không có bất kỳ giai đoạn nở hoa cố định nào, mà việc nở hoa của nó cũng không hề bị ảnh hưởng bởi thời tiết, độ ẩm, hoặc bất luận điều kiện ngoại giới nào. Thậm chí, trong cùng một vườn hoa, thời gian nở hoa của Tương Tư hoa cũng không giống nhau, không ai có thể xác định được thời gian nở hoa của nó, vì bất cứ lúc nào nó cũng có thể nở được. Nó có một truyền thuyết rất thần kỳ, chỉ cần là một thiếu nữ đang yêu, khi nàng ta nhìn thấy Tương Tư nở hoa, vậy thì thời khắc đó chính là lúc mà nàng sẽ gặp lại tình nhân đã xa cách lâu ngày của mình. Truyền thuyết này không hề có căn cứ xác thực nào, thế nhưng nó lại rất linh nghiệm, có rất nhiều thanh niên nam nữ đều toàn tâm tin tưởng vào điều đó chứ không hề có chút nghi ngờ nào.

Mâu Cơ nhìn hai nụ hoa thư hùng một hồng một lam đang dựa sát vào nhau, hồ tương cho nhau, rồi tự lẩm bẩm:

- Tương Tư cũng nở rồi, sao người còn chưa thấy về?

Những nữ tử mới rơi vào lưới tình chưa lâu thì lúc nào cũng không muốn xa rời tình lang. Hiện nay nàng đã cách biệt Mộ Dung Thiên đã hai tháng rồi, trước kia khi hắn đảm nhiệm chức giám sát sứ và bị điều đi thật xa, nhưng nàng và hắn cũng không đến nỗi không gặp mặt nhau lâu như vậy. Mâu Cơ đã sớm không chịu nổi, tính đã man trước kia của nàng lại bị khơi dậy nên dĩ nhiên cũng có chút đa sầu đa cảm và trở nên mềm yếu hơn, chỉ vì do ngắm hoa mà những tình cảm đó mới bộc phát ra, gần như ngơ ngẩn xuất thần mà quên hết tất cả những việc khác.

Bỗng nhiên trên vai nàng hơi trầm xuống, Mâu Cơ giật mình tỉnh lại. Thấy động tác thân thiết đó, nàng vốn còn tưởng là Lộ Thiên nữa. Những người khác, kể cả Lệ Toa và Lạc Na, đều không dám có hành động vô lễ đối với vị tiểu thư thiên chi ngọc diệp là nàng như thế, nhưng lúc này tuy nàng chưa nhìn thấy mặt của người đang đứng ở phía sau mình, mà chỉ nhìn thấy bàn tay thô ráp đang đặt trên vai, điều đó cũng đủ cho thấy người này nhất định không phải là Lộ Thiên, và cũng không hề giống với bàn tay của bất kỳ một nữ tử nào.

Mâu Cơ nhất thời giận dữ, ngoài phụ thân ra, bất luận là ai, dù cho có là thúc thúc, bá bá, huynh đệ đồng tộc thì cũng không ai dám có thái độ thân mật như vậy đối với nàng. Không biết vị nam khách không có mắt này là ai mà dám vô lễ như vậy, thế là Mâu Cơ lập tức nhảy dựng lên, đôi mắt hạnh trợn thật lớn rồi quát:

- To gan!

Vừa quát xong, trong tay nàng đã thấy xuất hiện cốt tiên ngay, đồng thời còn giáng xuống người đối phương nữa. Nàng muốn giáo huấn cho hắn một bài học nên thân.

Thế nhưng khi nàng nhìn thấy rõ khuôn mặt của đối phương thì cốt tiên lập tức dừng lại trên không và không tiếp tục giáng xuống nữa.

Người trước mặt có một khuôn mặt nam tử trẻ tuổi và miệng thì luôn cười hì hì, đôi mắt của hắn thì vẫn mang nét cười biếng nhác, thoạt nhìn thì thấy có vẻ như có chút cuồng vọng, có chút bất kham, có chút hư ngụy, có chút gian hoạt, có chút hạ lưu, và cũng có chút bỉ ổi nữa. Tuy rằng khuôn mặt đó rất đáng ghét, khiến người ta nhìn thấy thì chỉ muốn tát cho vài cái, thế nhưng đối với Mâu Cơ thì nó rất quen thuộc, bởi vì đêm nào nằm mơ thì nàng cũng gặp được khuôn mặt đó cả.

Người đó tất nhiên là Mộ Dung Thiên rồi. Lúc này tên sắc lang giả vờ ngạc nhiên, hỏi:

- Ô hay, tam tiểu thư của chúng ta tại sao lại tức giận như vậy?

- Người....người....

Vốn dĩ Mâu Cơ có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, nhưng lúc này cả một câu cũng không thốt thành lời được, mà nước mắt cứ không ngừng kéo nhau rơi xuống thôi.

Mộ Dung Thiên thở dài, nói:

- Ta đã nói nhiều lần rồi, nếu không cần thiết thì đừng bao giờ khoanh tay mà dè lên ngực, việc đó sẽ gây trở ngại cho sự nảy nở của nó đấy.

Lâu ngày trùng phùng, Mâu Cơ vốn chỉ mong khi gặp lại thì hắn sẽ nói mấy câu tâm tình để an ủi mình, không ngờ chỉ mới vừa gặp mặt thì hắn lại thốt ra những lời khiến người ta phải lộn ruột lên như thế. Quá hóa giận, Long nữ liền khôi phục nguyên trạng, giận dữ rít lên:

- Cút đi, sao ngươi không chết ở xa một chút, tốt nhất là vĩnh viễn đừng trở về nữa!

Mộ Dung Thiên mỉm cười, nói:

- Ta vốn cũng muốn vất bỏ hết mọi việc thế sự mà đi vân du, tự do tiêu sái biết bao, nhưng rốt cuộc cũng chỉ vì luyến tiếc phu nhân nàng nên mới trở về đó thôi.

Tuy biết rõ miệng lưỡi của Mộ Dung Thiên chỉ là muốn lấy lòng mình, nhưng mỗi lần Mâu Cơ nghe được hai tiếng “phu nhân” thì lập tức mềm lòng ngay, bao nhiêu tức giận cũng đều vất hết lên chín tầng mây. Hai tiếng đó chính là nhược điểm trí mạng của Mâu Cơ, không ngờ đã bị Mộ Dung Thiên nắm chặt, hắn muốn nàng lên trời thì lập tức sẽ lên trời ngay.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không có ở nhà, mà lúc này lại chẳng khác nào đôi tân hôn cách biệt lâu ngày mới gặp lại, thế là hai người tha hồ gây huyên náo ở trong hoa viên một lúc lâu, sau đó Mâu Cơ mới vừa kéo Mộ Dung Thiên đi, vừa nói:

- Đi, quỷ mặt đen, chúng ta đi tìm đám người Lộ Thiển, bọn họ chờ ngươi mà cũng tiêu tụy đi rất nhiều đấy.

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên buông tay Mâu Cơ ra, Long nữ bị hành động của hắn làm giật mình, ngạc nhiên nhìn hắn, hỏi:

- Ngươi làm sao vậy?

Vừa dứt lời, nàng chợt như nghĩ ra chuyện gì, vội giậm chân, nói:

- Nói mau! Có phải ngươi đã có hồ ly tinh khác ở bên ngoài hay không?

Mộ Dung Thiên dùng Truyền âm thuật nói với nàng:

- Suy, nhỏ tiếng một chút, có người tới.

Mâu Cơ nghe vậy thì ngưng thần nghe ngóng, nhưng nàng không phát hiện ra được điều gì, nên nhíu mày hỏi:

- Đâu có....

Lời còn chưa dứt thì chợt nghe có tiếng bước chân yếu ớt truyền đến. Long nữ rất kinh ngạc, tuy rằng Mộ Dung Thiên đã cố ý che giấu bản lãnh, nhưng nàng vẫn cho rằng tên sắc lang này ở trên phương diện võ đạo thì vẫn còn kém mình. Coi bộ mình đã đánh giá thấp lực lượng của hắn rồi, chỉ với một chi tiết nhỏ như vừa rồi cũng có thể thấy được điều đó.

Lúc này Mộ Dung Thiên đã đứng xích ra và giữ khoảng cách hơn thước, một khoảng cách đúng với quan hệ giữa bằng hữu bình thường với Mâu Cơ. Tuy rằng Long vương không có nhà, nhưng không thể bỏ qua khả năng người khác nhìn thấy sự thân mật của họ mà cáo tố lại với Long vương.

Mâu Cơ vốn dĩ muốn có thời gian xum vầy với tên sắc lang một lúc, không ngờ lại có khách đến phá bình nên trong lòng không vui, nhưng đến khi người đó xuất hiện trong tầm mắt thì nàng đã hưng phấn đến độ gần như muốn nhảy dựng lên luôn.

Vì khách vừa đến là một mỹ nữ có khuôn mặt và thân hình tuyệt đẹp, nhưng niên kỷ thì có vẻ lớn hơn Mâu Cơ khoảng hai tuổi. Vóc dáng của Mâu Cơ có thể xem là khá cao, nhưng mỹ nữ này còn cao hơn nữa. Ngay cả Mộ Dung Thiên vốn cũng có chiều cao khiến cho rất nhiều nam tử phải cảm thấy xấu hổ khi đứng cạnh hắn, nhưng ở trước mặt mỹ nữ này đây, hắn cũng chỉ đứng ngang mày của nàng mà thôi. Trên trán của nàng ta có hai chiếc sừng cứng cáp, điều đó đã tố cáo thân phận Long tộc của nàng. Điểm duy nhất khác biệt giữa đôi sừng của Mâu Cơ và mỹ nữ này đó là sừng của Mâu Cơ thì màu lam, còn sừng của nàng ta thì lại mang màu tiên lục (xanh non).

Mâu Cơ và mỹ nữ này chẳng những có khuôn mặt giống nhau, ngay cả ngũ quan cũng gần như được đúc ra từ cùng một khuôn vậy. Tuy nhiên, chỉ có khí chất thì hơi khác nhau mà thôi. Mâu Cơ thì buông thả đã tính, tựa như một chú ngựa hoang không chịu thuần phục, còn mỹ nữ kia thì ngoài đôi môi hơi biểu hiện chút đã tính ra, đôi mắt màu xanh da trời hết sức linh động sáng ngời càng làm tăng thêm vẻ thông tuệ của chủ nhân. Đây chính là một mỹ nữ kiêm đủ nội ngoại hàm. Đương nhiên, nói như vậy là khá vắn vỏi đấy, nếu đổi lại là ngôn ngữ của Mộ Dung Thiên, đây chính là một loại mỹ nữ “có đẹp, có ngực, có hông, có khí chất”, rất dễ câu dẫn ra thú tính của nam nhân.

Ngoài chiều cao và màu sắc của đôi sừng ra, điểm khác biệt lớn nhất giữa hai nữ nhân này chính là đôi ngực của mỹ nữ kia không hề bằng phẳng tí nào, đúng là núi non nhấp nhô, cực kỳ đầy đặn.

- Tỷ tỷ!

289. Hồi 284: Đoàn Tụ (hạ)

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 284: Đoàn Tụ (hạ)

Dịch giả: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Lời Mâu Cơ vừa thốt ra liền vạch trần thân phận của mỹ nữ kia, cũng vừa khớp với suy đoán của hắn, bởi vì ngoài tỷ muội ra, quả thật rất khó tìm được hai người giống hệt nhau như vậy.

Mỹ nữ cười dài, nói:

- Tam muội, đã lâu không gặp rồi nhỉ.

Mâu Cơ khó có dịp để thể hiện tính nũng nịu của một tiểu nữ hài, nàng vui vẻ kéo cánh tay của tỷ tỷ mình, rồi cao hứng bưng bưng, nói:

- Sao tỷ lại về sớm thế, chẳng lẽ lịch luyện đã hoàn tất rồi à? Muội nhớ hình như còn một năm rưỡi nữa mới xong kia mà.

Lịch luyện là tập quán truyền thống của Long tộc, cũng tựa như nghĩa vụ quân sự ở Địa cầu vậy. Phàm đại đa số các dũng sĩ nam nữ trẻ tuổi ưu tú trong tộc sau khi đến một độ tuổi nhất định thì họ phải rời xa gia tộc để ra ngoài tôi luyện, học hỏi thật nhiều kinh nghiệm xã hội phong phú, chứ không phải chỉ suốt ngày ở nhà quen thói nuông chiều của gia tộc. Giai đoạn đó được gọi là lịch luyện. Trong lúc lịch luyện, nếu chưa làm ra được thành tích gì khiến cho trưởng bối của mình đồng ý thì tuyệt đối không được trở về nhà. Ngoài việc gặp phải nguy hiểm đe dọa đến tính mạng ra, tất cả những việc khác đều phải đích thân mình giải quyết. Hơn nữa, trừ phi đã đến hết kỳ hạn quy định, nếu không thì chuyện trở về sớm hơn kỳ hạn sẽ là một việc rất đáng thẹn. Đây chính là tiền lệ do Long vương đời thứ mười là Sa Cổ Lực đặt ra. Ngoài Mạch Khắc Tắc Nhĩ, Sa Cổ Lực chính là người trở thành tộc trưởng nhanh nhất trong lịch sử của Long tộc. Sa Cổ Lực đã kiên quyết cho rằng, người tuổi trẻ thì phải ra ngoài tôi luyện gian khổ vài năm, những sự tiến bộ và những điều thu hoạch được trong thời gian đó sẽ là nền tảng kiên cố cho việc trở thành cường giả sau này của họ, như vậy sẽ giúp cho hậu thế càng mạnh hơn, do đó nên ông ta mới khiến cho lịch luyện trở thành quy cũ truyền thống của Long tộc. Rồi sau đó, quy cũ này cứ thế mà lưu truyền xuống hết đời này đến đời khác, ngoài huyết thống ưu dị ra, sở dĩ Long tộc có được địa vị ngày hôm nay thì công khai sáng ra lịch luyện của Sa Cổ Lực quả thật là rất lớn.

Mâu Cơ là con gái thứ ba của Long vương, trên nàng còn có một ca ca và một tỷ tỷ, ai nấy cũng đều đang nằm trong thời kỳ lịch luyện, chính vì vậy mà cho tới nay Mộ Dung Thiên vẫn chưa gặp qua bọn họ ở trong phủ. Trường hợp của Mâu Cơ khá đặc biệt một chút, bởi vì sau khi sinh nàng, phu nhân của Mạch Khắc Tắc Nhĩ vì sinh khó mà qua đời. Long vương đối với tiểu nữ nhi giống hệt như ái thê của mình từ tưởng mạo cho đến khi chất điều ngoa này thì yêu thương cực độ, vì thế mà đã coi nàng như món bảo vật chí yêu. Bất luận là việc gì, ông ta cũng không để cho nàng phải chịu lấy một chút đắng cay nào chứ đừng nói tới nguy hiểm, rõ ràng là cực kỳ sủng ái nàng. Do đó, tuy Mâu Cơ đã đến tuổi phải trải qua lịch luyện, nhưng Long vương vẫn không cho nàng ra ngoài. Nhưng cũng may, Mâu Cơ vốn sẵn có tư chất thông tuệ, tuy chưa từng trải qua lịch luyện nhưng ở trong đám anh kiệt trẻ tuổi của Tát La, nàng đã là người nổi bật hàng đầu rồi.

Mỹ nữ mỉm cười, nói:

- Đúng vậy, biểu hiện của ta ở bên ngoài cũng không tệ, nên phụ thân rất thỏa mãn, vì vậy mới sớm đồng ý cho ta thông qua. Kỳ thật, đại ca còn hoàn thành sớm hơn ta nữa đấy.

Mâu Cơ hớn hử hỏi:

- Hay lắm, đại ca đâu?

Mỹ nữ nhún nhún vai:

- Muội biết đại ca rồi đó, y là một người đầu đá, chỉ biết truy cầu võ đạo chí cao mà thôi. Tuy phụ thân đã sớm cho đại ca thông qua, nhưng y vẫn nghĩ mình còn kém, do đó đã từ chối không về nhà, tiếp tục ở bên ngoài để lịch luyện thêm.

- Ủa, thế à!

Mâu Cơ nghe vậy thì có chút hơi thất vọng.

Mỹ nữ dùng ngón tay ngọc nhỏ nhắn chỉ chỉ vào trán Mâu Cơ rồi nói:

- Nha đầu tiểu quỷ ngươi nha, nghe nói ngươi rất nghịch ngợm phải không?

Nghe tỷ tỷ nửa đùa nửa trách, Mâu Cơ kháng nghị ngay:

- Ai nói chứ, mấy năm gần đây muội ngoan lắm à. Không, phải nói là rất, rất ngoan....

- Ngoan thấy sợ luôn phải không?

Mỹ nữ cất tiếng cười giòn tan và cắt ngang lời giảo biện của Mâu Cơ, đồng thời cũng làm bộ cau mày, quả thật đã để lộ một mặt phong tình khác của nàng ta.

Tuy đã sớm hoàn thành giai đoạn lịch luyện, nhưng mỹ nữ này cũng đã phải dùng tới thời gian gần ba năm để tôi luyện, so với Mộ Dung Thiên chỉ có hai tháng thì còn lâu hơn nhiều lắm. Còn Mâu Cơ đang chìm trong sung sướng nên cũng tạm thời lạnh nhạt với tên sắc lang ở bên cạnh. Lúc này hai tỷ muội trò chuyện vui vẻ mà quên hết mọi thứ xung quanh, mãi một lúc sau thì nàng mỹ nữ kia mới sực nhớ ra còn có sự tồn tại của kẻ thứ ba ở cạnh đó.

- Tam muội, vị này là....?

Mỹ nữ khẽ lộ ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Mộ Dung Thiên. Hậu hoa viên của Long phủ đa số chỉ có nữ quyến lui tới, có rất ít nam tử trong tộc tiến vào đây chứ đừng nói là thanh niên bên ngoài. Mà điều quan trọng hơn là hắt lại đi sát bên cạnh Mâu Cơ, đây quả là một việc thật khó tưởng tượng nổi. Chẳng lẽ sau mấy năm xa nhà, dã tính của tam muội đã giảm đi nhiều rồi sao?

Lúc này Mâu Cơ mới nhớ đến Mộ Dung Thiên đang bị bỏ rơi ở bên cạnh, nàng sợ hấn giận nên cuống quýt nói:

- Vị này là Đan Ni Tư tiên sinh....

Nói đến đây, nàng bỗng nhiên không biết giới thiệu tiếp thế nào cho tốt, sau khi suy nghĩ một lúc thì nói tiếp:

- À, ừm, hần là một khách nhân cực kỳ quan trọng của lão đầu tử, bởi vì có chút việc nên hần cùng với muội muội và các tỷ nữ tạm thời ở lại trong Long phủ.

- Ủa?

Mỹ nữ kinh ngạc đến nỗi không thể che giấu được. “Lão đầu tử” trong lời Mâu Cơ tất nhiên là chỉ vào phụ thân Mạch Khắc Tắc Nhĩ rồi, đã vậy mà hần còn lại là khách nhân “cực kỳ quan trọng” nữa thì đúng là chuyện lạ.

Nếu như không phải là những đại nhân vật chỉ một cái giậm chân cũng làm rung chuyển cả một phương như là các công hội hội trưởng hoặc là tộc trưởng của các danh môn vọng tộc, hoặc là các thành chủ của các đại thành thị, vậy thì làm sao có thể xứng với hai chữ “quan trọng” ở trước mặt Long vương chứ, càng đừng nói tới là “cực kỳ quan trọng” nữa. Nàng mỹ nữ nghe vậy thì không khỏi tỉ mỉ quan sát lại nam tử trước mắt mình, hần nhiều lắm cũng chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi, so với mình còn trẻ hơn một chút. Trong giới nhân sĩ của Tát La, những người có thân phận và địa vị thì nàng cũng quen biết hơn phân nửa, nhưng còn gã nam tử này thì lại rất lạ mặt. Rốt cuộc hần là thần thánh phương nào đây? Địa vị của hần ra sao?

Nàng ta có chút hoài nghi với lời nói của Mâu Cơ, chỉ sợ tam muội của mình hơi phóng đại một chút. Tuy nhiên, nghĩ kỹ lại thì thấy tuy muội muội là một kẻ bú đống bình, ưa cãi lại lời phụ thân, nhưng trong thâm tâm của tam muội lại cực kỳ sùng bái và tôn kính lão nhân gia, hần là Mâu Cơ sẽ không tùy tiện nói lung tung để hạ thấp địa vị và thân phận tôn quý của Mạch Khắc Tắc Nhĩ đâu.

Mâu Cơ lại chỉ vào nàng mỹ nữ đang đứng bên cạnh rồi nói với Mộ Dung Thiên:

- Đây là bào tỷ của ta, Thư Tháp Tây Á, hiện đang là đương kim thành chủ của đệ nhất cấp thành thị, Mễ Kỳ Tư thành.

Mâu Cơ vừa thốt xong lời đó liền tỏ ra rất hãnh diện. Đối với thành tựu của tỷ tỷ, nàng cảm thấy mình cũng thơm lây nữa.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cũng rất kinh ngạc, không ngờ nàng đại mỹ nữ này trông chỉ lớn hơn mình chừng hai, ba tuổi thôi, nhưng đã là thành chủ của thành thị cấp một rồi.

Thân là nữ nhi của Long vương, ngoài việc phải trải qua lịch duyệt về võ đạo, mà quan trọng hơn còn là ở phương diện quản lý thành trì nữa. Có một nữ nhi làm đại thành chủ như vậy, cũng khó tránh địa vị của Long tộc tại Tát La lại vững chắc như thế.

- Tư Tháp Tây Á tiểu thư, mạnh giỏi chứ? Được gặp tiểu thư, thật đúng là một sự vinh hạnh của ta.

Mộ Dung Thiên chào nàng theo lễ nghi của giới thân sĩ, đồng thời hắc còn xưng nàng là tiểu thư chứ không phải là thành chủ, như vậy sẽ thân thiết hơn. Xưng hô với mỹ nhân mà dùng tới danh hiệu chức vụ thì không hay ho chút nào.

- A, Đan Ni Tư? Người là Đan Ni Tư sao?

Sau khi Tư Tháp Tây Á đáp lễ, đột nhiên nàng nhớ ra điều gì, vội kêu lên thất thanh.

Mộ Dung Thiên gật đầu, nói:

- Đúng vậy, không ngờ tiểu thư cũng đã nghe đến tiên danh.

Mâu Cơ khẽ cau mày, hỏi:

- Ủa, có chuyện gì sao?

- Không, không có gì.

Tư Tháp Tây Á liên tục xua tay bảo không có gì, rồi liếc mắt nhìn sang đôi ngực đã nảy nở của Mâu Cơ. Lúc này vừa mới gặp lại thì nàng đã sớm cảm thấy kỳ quái, ba năm trước, nàng vốn tưởng rằng tam muội của mình phát dục muộn, nhưng xem ra trong đó còn có nội tình thì phải. Nàng nhớ lại gã nam tử có tên gọi là Đan Ni Tư này vẫn thường được nhắc tới trong các thoại đề của giới nữ tử quý tộc, hẳn là một được sư thương nhân kỳ tài, đã chế luyện ra được các loại đan dược trị chứng ngực nhỏ cho nữ giới. Coi bộ là Mâu Cơ nhân tiện đó mà mời luôn cả người thân và tỷ nữ của người ta đến ở Long phủ để hắc có thể làm được sư tư nhân mà trị liệu cho mình. Loại chuyện này đương nhiên là khó nói ra miệng, lại không tiện giải thích với người ngoài, vì vậy cho nên mới đổ hết ngọn nguồn lên người của Long vương.

- Tỷ tỷ, chuyện của Đan Ni Tư tiên sinh, tỷ đừng truyền bá ra ngoài đó.

Mâu Cơ nghiêm mặt nói.

Việc này quả thật là Long vương đã căn dặn như vậy, nhưng Tư Tháp Tây Á lại hiểu lầm, tưởng là Mâu Cơ nói vậy chỉ vì không muốn cho người khác biết nàng phải nhờ tới Đan Ni Tư để trị chứng ngực nhỏ mà thôi. Vừa nghĩ tới đó, nàng càng khẳng định là mình đã đoán đúng, do đó nên trên mặt liền lộ ra nét thông cảm, và mỉm cười nói:

- Biết rồi, muội yên tâm đi.

Hai người hàn huyên thêm một lúc, sau đó Tư Tháp Tây Á mới nói:

- Tam muội, hôm nay ở Ngõa Nhĩ Liệt Cơ thành có thiết đãi yến hội mừng cho sự liên minh thành công với Mễ Kỳ Tư thành trong đợt ma thú công thành gần đây, vì vậy mà ta phải đến đó tham dự, tối mới về trò chuyện tiếp với muội nhé.

Mâu Cơ bĩu môi, tự lẩm bẩm:

- Làm thành chủ thật là oai mà, cả thời gian về nhà trò chuyện với muội muội cũng không có nữa.

Tư Tháp Tây Á cầm tay Mâu Cơ cười nói:

- Cái gì mà oai chứ, phải nói là bận bù đầu bù cổ đấy chứ. Không phải tỷ đã tranh thủ thời gian mà về gặp muội trước rồi đó sao? Tiểu quý, tỷ còn ước được như muội nữa kìa, cả ngày được tiêu diêu tự tại thật sướng biết mấy. Ừm, thôi không nói nữa, tỷ phải đi rồi, nếu tới trễ thì sẽ thất lễ lắm. Tối gặp sau nhé! À, Đan Ni Tư tiên sinh, xin thứ lỗi ta không thể tiếp đãi thêm.

Nói xong, nàng liền quay người bỏ đi.

Dù sao cũng phải lấy chuyện quốc gia đại sự làm trọng, Mâu Cơ cũng không làm gì khác được, hơn nữa tình lang cũng đã bình an trở về, đây mới đúng là chuyện vui nhất đời rồi.

- Chúng ta mau đi thôi, để cho bọn Lộ Thiển sớm được vui mừng.

Mâu Cơ dùng Tự âm thuật nói với Mộ Dung Thiên, khi vừa quay đầu lại, nàng đã thấy hai mắt của hắn lấp lánh nhìn về phía trước.

Mâu Cơ nhìn theo ánh mắt của hắn thì phát hiện ra mục tiêu chính là bờ móng nhấp nhô yêu kiều của Tư Thập Tây Á.

Mâu Cơ bị chọc tức gần như muốn ngất xỉu luôn, nàng nghiến răng nói:

- Cái tên sắc lang chết bầm này, cả tỷ tỷ ta mà cũng dám nuôi ý đồ xấu xa hả?

Mộ Dung Thiên vội lắc lắc đầu, nói:

- Không có đâu, lệnh tỷ tuổi còn trẻ như thế mà đã là thành chủ của một thành lớn rồi, ta rất kính nể năng lực của nàng ta, vì vậy nên mới nhìn thêm một chút thôi mà.

Mâu Cơ hừ một tiếng, rồi nói:

- Người kính nể người ta mà lại đi nhìn chăm chăm vào bờ móng của người ta à?

Mộ Dung Thiên nhất thời nghẹn họng:

- Hơ....

oooOooo

Khi cùng Mâu Cơ vừa trở lại Long phủ, từ xa Mộ Dung Thiên đã nhìn thấy bốn người Lộ Thiển, Lạc Na, Lệ Toa và Hải Luân Na đang vây quanh một chiếc bàn đá ở trong sân, không biết đang bàn luận chuyện gì.

Mâu Cơ còn ở xa đã lớn tiếng kêu:

- Ê, các người xem ai đã về đây này!

Bốn nàng nghe tiếng thì không hẹn mà cùng đều quay lại, vừa vặn nhìn thấy nam tử lúc nào cũng vô tư vô lự kia đang vẫy vẫy tay với bọn mình.

- La....Đan Ni Tư ca ca!

Lộ Thiển lập tức phóng người lao tới, tiếng kêu của nàng thật là lớn.

- Đan Ni Tư tiên sinh!

Lạc Na, Lệ Toa, và Hải Luân Na cũng cực kỳ vui mừng và chạy đến nghênh tiếp hắn.

- À há, ta đã về rồi!

Mộ Dung Thiên ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Lộ Thiển rồi nhấc nàng lên và quay luôn tới mấy vòng.

Sau khi thời khắc đoàn tụ vừa khóc vừa cười qua đi, Mộ Dung Thiên đột nhiên phát hiện tại đây còn thiếu một thành viên quan trọng - Tật Phong.

290. Hồi 285: Tiến Hóa

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 285: Tiến Hóa

Dịch giả: Sid

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Ngoài những lần Mộ Dung Thiên phải đi xa ra, thông thường thì Tật Phong vẫn thường theo sát Lộ Thiển như hình với bóng, ngay cả những lúc nàng ngủ thì lúc nào nó cũng nằm dưới sàn hoặc là nằm ngay bên cạnh, nhưng bây giờ Lộ Thiển đang ở đây, còn bóng dáng của nó thì không thấy đâu cả, điều này hiển nhiên là không bình thường chút nào.

Sau khi nhìn quanh quẩn một lúc mà vẫn không phát hiện ra nó, Mộ Dung Thiên mới ngạc nhiên hỏi:

- Con sâu lười kia đâu rồi? Nó lại chạy đi đâu rồi?

Bởi vì suốt ngày Tật Phong chỉ biết ăn với ngủ nên mới bị Mộ Dung Thiên gọi là con sâu lười là thế.

Ở trước mặt đông người như vậy, rốt cuộc Lộ Thiển cũng thấy có chút xấu hổ, tuy rằng rất lưu luyến, nhưng nàng vẫn phải rời khỏi vòng tay của tình lang, rồi nói:

- Ca ca, huynh đừng gọi Tật Phong như vậy mà, nó đâu có lười chút nào đâu.

Mộ Dung Thiên bật cười:

- Sao chứ, nó chỉ biết ăn với ngủ thôi, không lười thì là gì chứ?

Hải Luân Na xen vào:

- Đan Ni Tư tiên sinh, thời gian gần đây Tật Phong có biểu hiện rất lạ, nó đã ngủ ít đi hơn trước rồi đấy.

Lệ Toa và Lạc Na cũng tán thành:

- Đúng rồi, ngoài ra nó còn năng động hơn bình thường nữa, ban ngày thì không biết chạy đi đâu, còn buổi tối thì cũng chẳng thấy bóng dáng ở chỗ nào cả, có lúc suốt đêm còn không thấy trở về nữa. Chúng ta rất lo lắng, vạn nhất nó chạy ra thành rồi đụng với ma thú thì làm sao? Không biết có cần tìm sủng thú sư đến khám bệnh cho nó không?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cũng có chút phiền muộn, thật là kỳ quái, chẳng lẽ con chó lười biếng đó lại đổi tính, rồi đột nhiên trở nên siêng năng hơn mà ban đêm chạy đi bắt chuột? Nhưng trên đại lục này làm gì có loại sinh vật đó chứ. Nghĩ tới đây, Mộ Dung Thiên liền lắc đầu nói:

- Không cần phải phiền phức như vậy, ta nghĩ chắc không có gì đâu.

Rồi hần nhớ lại lúc trước, khi hần và con chó nhỏ bị lỗ đen hút đến đại lục này, nó đã ở tại khu rừng có nhiều ma thú nhiều ngày như vậy mà vẫn bình yên vô sự, rất có thể là đám ma thú kia đã xem nó là đồng loại nên đã không tấn công nó. Nhưng có điều mà tên sắc lang không thể nào ngờ tới, đó là đám ma thú kia vốn không dám chọc đến Tật Phong, nếu không thì chúng sẽ phải lãnh nhận hậu quả rất nghiêm trọng chứ chẳng chơi.

Thế rồi mọi người vui vẻ trò chuyện một hồi lâu, đồng thời phân tích xem nguyên nhân gì đã khiến cho Tật Phong thay đổi thói quen, nhưng rốt cuộc mọi người cũng không rút ra được một kết luận hợp lý nào.

Đang trò chuyện hưng phấn, bỗng nhiên Mộ Dung Thiên nhớ ra một việc, liền quay sang hỏi Lệ Toa và Lạc Na:

- À phải rồi, lúc này các người nói là nó thỉnh thoảng đi luôn suốt đêm không về hả?

Hai nàng tuy rằng không phải tỷ muội ruột thịt, nhưng tâm linh lại tương thông, so với tỷ muội ruột thịt còn hiểu nhau nhiều hơn nữa. Vừa nghe hần hỏi xong, cả hai cùng lúc trả lời:

- Phải!

Đôi mắt của Mộ Dung Thiên nheo nheo lại, hần đưa tay vuốt cằm, rồi nói:

- Vậy thì không cần đoán nữa, ta biết nguyên nhân rồi.

Chúng nữ lập tức hỏi dồn:

- Tại sao vậy?

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc mấy tiếng đầy thâm dâng rồi nói:

- Nhất định là nó đã đi tìm bạn gái để qua đêm rồi, té ra nó đã trưởng thành rồi đấy, khả khả.

Chúng nữ nghe vậy thì đều ôm bụng cười ngất, tưởng gì, thì ra miệng chó của tên sắc lang làm sao mà mọc được ngà voi chứ.

Mâu Cơ nhin không được, mắng:

- Người tưởng ai cũng như người sao, trong đầu chỉ chứa toàn mấy cái tư tưởng xấu xa không thôi.

Mộ Dung Thiên để mặc cho chúng nữ lên tiếng hờn trách, hấn cứ tiếp tục suy diễn trí tưởng tượng của mình, cố gắng hình dung ra một loại động vật độc nhất vô nhị đến từ Địa cầu như Tật Phong mà “gieo giống” với các loại động vật của Thần Phong đại lục, đến rốt cuộc thì chúng sẽ sản sinh ra loại động vật lai tạp như thế nào? Khi đang còn miên man suy nghĩ thì đột nhiên hấn nghe được mấy tiếng kêu.

- Gâu! Gâu! Gâu...

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là tiếng sủa độc nhất của Tật Phong rồi.

Mộ Dung Thiên vừa nghe được tiếng sủa của nó thì cực kỳ vui mừng, đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã tới.

Tiếng sủa của Tật Phong so với trước kia thì âm hưởng vang dội hơn nhiều lắm, dựa theo tiếng mà phán đoán, chắc là nó còn đang ở một nơi khá xa, nhưng âm thanh đó truyền đến tai mọi người lại rất rõ ràng.

Tiếng sủa của Tật Phong càng lúc càng lớn dần, hiển nhiên là nó đang tiến đến gần. Mộ Dung Thiên vui vẻ bước ra cửa, định đùa giỡn với nó một phen.

Bỗng nhiên có một đạo kim quang bắn tới người Mộ Dung Thiên nhanh như điện, bóng kim quang này so với thân thể nhỏ nhắn của Tật Phong thì lớn gấp mười lần, trong miệng toàn răng nhọn mọc tua tủa, móng vuốt thì bén như đao. Nó đâu phải là Tật Phong, rõ ràng là một con ma lang kia mà.

Mẹ ơi, Mộ Dung Thiên sợ hết hồn, vội vàng hất tay định ném nó sang một bên.

- Gâu!

“Ma lang” lại sủa lên một tiếng, rồi thè đầu lưỡi thật dài liếm lên mặt Mộ Dung Thiên một cái. Thái độ của nó tỏ ra cực kỳ thân thiết, chiếc đuôi ở sau lưng cũng không ngừng ngoe nguẩy, rõ ràng là bộ dáng đang đón mừng chủ nhân trở về kia mà.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì liền ngừng tay lại, hai mắt trừng thật to rồi kêu lên:

- Tật Phong?

Mâu Cơ cười nói:

- Hì hì, ta đã nói hấn nhất định sẽ bị kinh ngạc đến há hốc ra cho xem, ta nói không sai chứ?

Mộ Dung Thiên vẫn chưa hết ngạc nhiên, vội hỏi lại:

- Sao lại như vậy chứ?

Không ngờ cái dáng nhỏ nhắn đáng yêu lúc trước của Tật Phong bây giờ đã không còn nữa, thay vào đó là thân hình khỏe mạnh hùng tráng, so với sủng vật Khiếu Thiên Sư của Mâu Cơ còn uy vũ hơn. Toàn thân nó là một lớp lông vàng kim vừa dài vừa mượt, lại còn lấp lánh phát sáng nữa, khí lực cũng cực mạnh, uy vũ bất phàm, tinh thần phấn chấn, chẳng còn một chút đáng vẻ lưỡi biếng chỉ biết ăn với ngủ của lúc trước nữa.

Mộ Dung Thiên trừng mắt ngăm ngía Tật Phong suốt hồi lâu mới dám tiếp nhận sự thật này, hấn nhin không được mà buột miệng nói với đây về cảm khái:

- Hảo gia hóa, chỉ mới hai tháng không gặp mà mày đã từ chó đất mà biến thành chó săn rồi!

Chúng nữ tuy không hiểu “chó đất” với “chó săn” ở trong lời hấn là nghĩa gì, nhưng lâu nay tên sắc lang này vẫn thốt ra những từ ngữ mà ai nghe cũng thấy xa lạ, nên đoán rằng ý đó chắc là “trước và nay không còn giống nhau nữa”.

Lộ Thiển nói:

- Ca ca, sau khi huynh đi chưa bao lâu thì Tật Phong mới bắt đầu trưởng thành như thế đấy, răng và móng vuốt của nó nhanh chóng trở nên dài và sắc bén hơn, cả lớp lông trắng mềm ngày trước thì nay cũng biến thành màu vàng kim, càng lúc càng thẳng và cứng hơn.

Mộ Dung Thiên nói với vẻ hơi tiếc nuối:

- Tuy mới nhìn thì có vẻ uy mãnh hơn khá nhiều, nhưng dù sao thì hình dạng trước kia vẫn dễ nhìn hơn.

Hấn vừa dứt lời, Tật Phong lại sủa lên một tiếng, sau đó thì chỉ trong chớp mắt, thân thể của nó liền thu nhỏ lại tựa như ảo thuật vậy, cả răng và móng vuốt cũng đều rút ngắn lại, cuối cùng thì trở lại hình dáng con chó nhỏ đầy quen thuộc với mọi người. Điểm duy nhất vẫn còn khác lúc trước là lớp lông màu vàng kim của nó không thể trở về màu trắng như trước kia nữa.

Mộ Dung Thiên kinh dị nhìn sự thay đổi đó, mãi một lúc sau vẫn không thốt ra lời được.

Mâu Cơ dương dương đắc ý, nói:

- Ta đã sớm biết rồi mà, Tật Phong tuyệt đối không phải là một con sủng vật tầm thường đâu, nếu không phải vậy thì tại sao ngày trước sau khi buổi đấu giá kết thúc, ta đã đi tìm người để mua nó chứ? Sự biến đổi của nó trong khoảng thời gian gần đây không phải gọi là phát dục, mà là tiến hóa. Đó là hiện tượng đặc biệt của các loại sủng vật cao cấp. Ngoài việc đó ra, nó còn là loại sủng vật có thể tự do cải biến thể hình, những loại sủng vật có thể làm được điều đó đều là những loại cao cấp cả.

Mộ Dung Thiên nhìn con Tật Phong đang tung tăng vui đùa trong lòng mình mà không dám tin vào lời của Mâu Cơ, hấn thầm nghĩ: “Con chó đất này mà cũng là cao cấp hả, đúng là cao cấp cái rắm ấy chứ.”

- Nghe nói ở trên đại lục này có một loại quả đại rất kỳ dị, có tên gọi là “Biến hình quả”, các loại súc vật sau khi ăn nó vào thì đều có thể biến thân hình lớn nhỏ đều được.

Mâu Cơ thấy hấn không tán đồng với nhãn quang lợi hại của mình thì không phục, nói:

- Tuy có loại quả đại đó, nhưng tính chất hoàn toàn không giống nhau. Nếu là sủng thú hay ma thú mà ăn nhầm Biến hình quả thì sẽ bị tác dụng phụ, sức mạnh của chúng sẽ bị giảm đi hai phần ba, còn tốc độ trưởng thành thì cũng chậm đi nhiều lắm, vì vậy mà có bao nhiêu loài thú chịu ăn loại quả đó đâu chứ. Còn tốc độ tiến hóa của Tật Phong thì cực nhanh, mà lực lượng của nó lại không hề giảm đi chút nào, trái lại so với trước đây còn mạnh hơn nhiều lắm. Vậy đâu có hợp lý?

Nàng nỗ lực thuyết phục Mộ Dung Thiên, nhưng chỉ tiếc là quan niệm “chó đất” của tên sắc lang này đã sâu dầy lắm rồi, trước sau hấn vẫn không tin lời nàng, mà chỉ cho rằng, vì nó đến từ Địa cầu nên thể chất không giống với các giống súc vật khác ở đại lục này, vì vậy mà nó đã không bị ảnh hưởng bởi tác dụng phụ sau khi ăn nhầm Biến hình quả.

- Gâu! Gâu! Gâu!

Tật Phong cũng rất bất mãn với ý nghĩ khinh miệt của Mộ Dung Thiên, nó sủa lên ba tiếng để tỏ ra mình cũng là sủng thú cực mạnh đây.

Giữa chủ nhân và sủng thú vốn đã có tình cảm khăng khít từ lâu nên lúc nào tâm linh cũng tương thông, vì vậy nên Mộ Dung Thiên cũng hiểu được ý tứ trong tiếng sủa của nó, tuy nhiên trước nay hấn vẫn luôn xuyên tạc ý tưởng của người khác quen rồi, nên lúc này lại nặn ra nụ cười dâm dăng, nói:

- Tao biết, tao biết, mày muốn nói là mình ở phương diện của giống đực thì rất mạnh phải không? Nghe nói gần đây mày đã tìm được một bạn gái, vui chơi hàng đêm đến quên cả trời trăng phải không? Tật Phong ơi Tật Phong, đừng tưởng rằng mày còn trẻ tuổi nên mặc sức chơi đùa, đến khi già rồi thì sẽ phiền phức lắm đấy. Mày đừng thấy tao phong lưu mà bắt chước à, đó là bởi vì tao có thiên phú khác hẳn thường nhân đấy, mày không thể bì kịp đâu.

Mộ Dung Thiên làm mặt nghiêm túc và lên tiếng dạy dỗ con chó, chỉ thấy Tật Phong trợn to mắt rồi sủa “gâu” một tiếng, sau đó thì ngã lăn kên ra đất. Xem chừng nó có vẻ tán đồng với lời “dạy dỗ” của vị chủ nhân kỳ quái của mình rồi, quả thật là còn rất xa mới bị được hấn.

Chúng nữ thấy tên sắc lang và con Tật Phong nói chuyện với nhau về đề tài dâm uế thì đều lên tiếng trách móc, bảo hấn không có chút đàng hoàng nào.

Lệ Toa lo lắng nói:

- Tật Phong, mấy đêm nào cũng chạy đến mấy chỗ gần bờ biển ở ngoài thành làm chi vậy, lỡ như gặp phải mấy con ma thú hung ác thì thật là phiền phức à.

Lệ Toa nói xong thì Mâu Cơ dường như chợt nhớ ra điều gì nên cũng lên tiếng:

- Phải rồi, thời gian gần đây ở phía đông thành có rất nhiều con cá sấu thật lớn bị giết hại, nhưng lạ ở chỗ chúng là loại ma thú rất thích tấn công nhân loại, vậy mà bây giờ lại bị giết hại hàng loạt. Nghe vệ binh thủ thành nói lại rằng, hằng đêm họ đều nghe được tiếng kêu thảm trước lúc chết của chúng, hơn nữa lại xảy ra rất nhiều lần chứ không phải chỉ có một, hai lần mà thôi. Phải biết rằng loại cá sấu đó có lực phòng ngự cực mạnh, ngay cả những chủng tộc mạnh khỏe như là Dã Man nhân hay Trư nhân cũng không mấy ai dám đi tìm chúng để hạ thủ nữa là. Chuyện này quả thật rất kỳ quái. Sau đó Dong Binh công hội đã phái đi hơn mười vị hảo thủ đi điều tra sự tình, nhưng họ không hề phát hiện ra một chiến chức giả nào đi giết ma thú để đề thăng lực lượng cả.

Lộ Thiển ngạc nhiên hỏi:

- Mâu Cơ tỷ tỷ, vậy nguyên do là thế nào?

Những người khác đều lộ vẻ hứng thú, nên ai nấy cũng đều chăm chú lắng nghe. Mâu Cơ lại nói:

- Theo suy đoán, đó có lẽ là do biến dị ma thú gây nên.

- Biến dị ma thú?

Vừa nghe đến cụm từ này, trên mặt mọi người lập tức biến sắc, bởi vì nó vẫn thường liên quan chặt chẽ tới một cụm từ khác - ma thú bạo động.

- Phải, là biến dị ma thú tàn sát đồng loại! Bọn chúng có thể sẽ khai triển bạo động trước hạn kỳ, nhưng hiện tại còn cách thời gian ma thú bạo động còn tới ba tháng nữa, dù sao cũng không thể xảy ra quá nhanh được. Nhưng chẳng qua năm nay có rất nhiều quái sự xảy ra, đầu tiên là việc chu kỳ gặt hái của mùa màng đã tăng trưởng, sau đó là băng tuyết vạn năm của Băng quốc tại miền cực bắc đã bị tan chảy. Ngay tại Tật La chúng ta cũng có các loại sự kiện tương tự, ví dụ như lần hải liệt mới đây này, khi không lại có quỷ thú Kinh Thôn xuất hiện. Phải biết rằng trong mấy ngày hải liệt diễn ra, ngoại trừ cấm khu của thần - tức ngoại vi Tử vong lục mang tinh - hàng năm vào thời gian đó, những vùng phụ cận của quần đảo Á Đặc Lan Đế Tư không hề có hải thú cao cấp xuất hiện; vì vậy mà không thể loại bỏ khả năng biến dị ma thú xuất hiện tại đây được. Tật Phong, mấy nhất định phải cẩn thận, không được chạy loạn đấy.

Tuy rằng nàng vẫn quả quyết cho rằng Tật Phong là loại sủng thú còn cao cấp hơn cả Khiếu Thiên Sư, nhưng dù sao thì nó cũng đang ở trong thời kỳ trưởng thành, nếu lỡ gặp phải đám biến dị ma thú trời sinh đã mạnh sẵn thì thật là cực kỳ nguy hiểm, vì vậy nên Mâu Cơ mới lên tiếng nhắc nhở nó vài câu.

- Gâu, gâu!

Tật Phong sau khi thu nhỏ thân hình thì cũng lập tức trở lại thói quen lười biếng, chẳng biết nó đã chui vào lòng Lộ Thiển từ lúc nào và đang cuộn mình nửa ngủ nửa tỉnh. Sau khi nghe Mâu Cơ nói xong, nó liền sủa lên hai tiếng để đáp lại lời nàng.

Thời gian trôi đi thật nhanh, không lâu sau thì trời đã sập tối. Nghĩ tới tỷ tỷ Tư Thập Tây Á đi dự tiệc bây giờ chắc cũng đã về tới, nên Mâu Cơ lưu luyến cáo từ tình lang. Dù sao thì Tư Thập Tây Á cũng là thành chủ, sự vụ bận rộn, nếu có lưu lại Long đảo thì nhiều lắm cũng chỉ ở lại được một, hai ngày mà thôi. Còn Mộ Dung Thiên thì đã hoàn thành nhiệm vụ, nghe nói không lâu sau sẽ lại được thăng quan và sẽ tới một nơi ở cách Long đảo không xa để nhậm chức. Lúc đó thì nàng sẽ có nhiều cơ hội để gặp mặt hấn rồi.

- Aaaa, aaaaa...La Định tiên sinh, thương tuyệt thật!

Tiếng kêu đầy sức cảm dỗ thật khiến người ta dễ liên tưởng đến việc không thích hợp với trẻ em chút nào.

Khuôn mặt của Lệ Toa đỏ rực, không ngừng vuốt ve lên lồng ngực rắn chắc của Mộ Dung Thiên, chiếc đuôi rắn của nàng đang quấn lấy eo lưng của hắn, hai chân mở rộng, đôi bờ mông tròn trịa nhẵn bóng thì đang nhịp nhàng phối hợp với động tác khoai lạc của tên sắc lang, còn những nữ nhân khác thì toàn thân mềm nhũn đang nằm quanh đó.

Nàng là nữ tử của Xà Yêu tộc, xà tính vốn rất dâm dăng, cho nên mỗi lần kịch chiến ở trên giường, người cuối cùng còn trụ lại được chính là nàng. Ngoài phương diện gối chăn ra, thân thể mềm mại của nàng cũng trơn tru láng mượt y như một con rắn vậy, vì vậy mà Lệ Toa có thể thực hiện những động tác cực khó mà những người khác không làm được, nàng chính là ân sủng chốn phòng the của nam nhân. Bởi vậy mà Mộ Dung Thiên không thể nào hiểu nổi, tại sao người ta lại kỳ thị yêu tộc như vậy, vì giữ thể diện, cho dù là nữ tử yêu tộc xinh đẹp gọi cảm đến thế nào thì họ cũng đều không muốn. Hắn cảm thấy mình rất may mắn vì đã đến từ Địa cầu, chứ không giống những nam nhân với tư tưởng hủ lậu của Thần Phong đại lục.

Rốt cuộc thì Lệ Toa cũng phải yếu ớt từ chối tên sắc lang, tuy rằng tính dục của Xà Yêu cực kỳ bền bỉ, nhưng so với một người mang trong mình âm dương nhị khí, gần như là một thiết hán như Mộ Dung Thiên thì nàng còn thua xa lắm. Hai mí mắt của nàng cứ muốn riu lại, cả thân thể cũng không muốn nhúc nhích tí nào, nàng thấp giọng rên lên vài tiếng rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, chẳng bao lâu sau thì bắt đầu phát ra tiếng thở đều đều.

Sự phân ly ngắn ngủi còn khiến người ta quyến luyến hơn cả lúc tân hôn, Mộ Dung Thiên bỏ đi đã lâu, nay trở về thì chẳng khác nào một cơn mưa đúng lúc đối với chúng nữ. Một chọi bốn, trận hỗn chiến này bắt đầu từ lúc ăn cơm tối xong, rồi kéo dài cho tới nửa đêm mới kết thúc.

Không ngờ Lệ Toa lại ngủ nhanh như vậy, Mộ Dung Thiên nhìn ngọc thể của chúng nữ đang nằm la liệt trên giường, quả thật rất gợi cảm, trong lòng hắn liền dậy lên cảm giác thành tựu rất lớn.

Mấy ngày qua hắn đã phải bạt thiệp trường đồ, lúc này sau khi trải qua mây mưa, Mộ Dung Thiên vẫn chưa muốn ngủ với chúng nữ, mà hắn chỉ lặng lẽ mặc y phục vào rồi rời khỏi giường. Hắn mở cửa phòng và đi đến một khoảng sân không có bóng người.

Cuộc hành trình trở về Lam Nguyệt lần này, ngoài việc đã hoàn thành nhiệm vụ ra, hắn còn có nhiều thu hoạch bất ngờ khác nữa.

Giữa lúc hưng phấn, Mộ Dung Thiên lấy từ trong Không gian giới chỉ ra một cuộn vải màu xanh. Hắn chậm rãi mở cuộn vải ra, ánh trắng lấp lánh chiếu lên mặt vải, bỗng nhiên có bốn chữ màu trắng hiện ra - Thuấn gian di động!

291. Hồi 286: Thuấn Di

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 286: Thuấn Di

Dịch giả: Sid

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Thật ra, Không gian di động tuy rằng thần kỳ nhưng không hề thần bí, nguyên lý của nó đã được người sáng tạo ra nó - không gian ma đạo Sử Kiệt Thụy Khăng Ni Tư - truyền lại từ hơn ngàn năm trước, khi đó ông ta đã có tuổi, còn chưa kịp chỉnh lý lại các điều kiện thành công một cách tường tận thì đã nhắm mắt xuôi tay. Sau đó, có rất nhiều không gian ma pháp sư hết lớp này tới lớp khác đã thử luyện nó, nhưng chỉ tiếc là không có một ai có thể lãnh hội được, mãi cho tới gần đây mới có được một bậc kỳ tài như Bì Ai Nhĩ.

Bởi vì có rất nhiều người bị thất bại nên điều đó đã khiến người ta tin tưởng rằng Thuần gian di động là một môn tuyệt kỹ đòi hỏi điều kiện đủ khách quan hay chủ quan cũng đều rất hà khắc. Về phương diện chủ quan, đó hẳn là tố chất của người luyện phải ưu tú dị thường, còn về phần điều kiện khách quan, nó cũng tựa như Hoạt tính hệ thể đấu khí vậy, chỉ biết là nó có nguyên nhân không thể nói rõ thành lời, và chỉ có thể hoàn toàn trông vào vận khí mà thôi. Người có không gian tố chất ưu tú vốn đã không có bao nhiêu rồi, vậy mà người đồng thời còn phải thỏa mãn cả hai điều kiện trên thì lại còn hiếm hơn cả lông tóc trên đầu đám ếch nhái nữa. Đến nỗi mà trong suốt mấy ngàn năm trở lại đây, người có đủ hai điều kiện đó cũng chỉ có hai người mà thôi. Dù cho Bì Ai Nhĩ có truyền lại hết những điều mà y đã lãnh hội được, vậy thì đó cũng chỉ là truyền lại kinh nghiệm và giúp cho người luyện có thể chạm đến gần những điều kiện cần phải có để luyện Thuần gian di động mà thôi, chứ chưa chắc sẽ luyện thành.

Đương nhiên, tính chất trân quý của quyển bút ký này hoàn toàn không có gì để nghi ngờ cả. Dù nói thế nào, đó cũng là trải nghiệm của một người đã từng thành công nên nó đáng tin hơn những người khác nhiều lắm.

Nói trở lại, Mộ Dung Thiên có được bí kiếp của Thuần gian di động vốn không hề hao tổn một chút sức lực nào. Lúc hắn đi tìm người để điều khắc Tinh Nguyệt thạch, vốn dĩ chỉ tính dùng bản vẽ Mộng huyền thiên đường để trao đổi với một số bút ký về không gian ma pháp. Nhân vì bản thân hắn cũng có một loại năng lực tương tự, tuy không phải là ma pháp, nhưng lại là một loại năng lực mà hắn chưa từng nghe ai nói đến, đó chính là không gian đấu khí. Đối với loại đấu khí đầy lý kỳ này, hắn vẫn không có cách nào để tìm tòi nghiên cứu về nó được. Trong khi đó, không gian ma pháp sư Bì Ai Nhĩ thì lại đúng là người chỉ dẫn tốt nhất mà không ai có thể nghi ngờ được.

Nguyên trước kia Mộ Dung Thiên không hề ôm hy vọng quá lớn. Công bình mà nói, xưa nay các võ giả không có ai lại muốn đem bí pháp tu luyện thuật và những điều lý giải tâm đắc nhất của mình mà truyền lại cho người khác, nhưng không ngờ sau khi vừa nhìn thấy bản vẽ Mộng huyền không gian thì Bì Ai Nhĩ đã như trông thấy bảo vật, y lập tức đáp ứng hết tất cả mọi điều kiện được hắn nêu ra. Lúc bấy giờ y mừng đến nỗi gần như phát điên, thậm chí còn tặng luôn cả bí kiếp của Thuần gian di động cho hắn nốt.

Mỗi một người đều truy cầu những thứ khác nhau, với bối cảnh xã hội của Thần Phong đại lục, tuyệt đại đa số các võ giả đều ham muốn bí kíp tu luyện và các lợi khí thần binh có giá trị liên thành, nhưng đối với Bì Ai Nhĩ mà nói, điều khắc chính là tất cả, mà bản vẽ Mộng huyền không gian lại là món chí bảo có thể giúp y bước lên đỉnh cao của nghệ thuật. Trong mắt của người khác, có lẽ Thuần gian di động rất là quan trọng, nếu đổi lại nhìn từ một khía cạnh khác, người ta sẽ thấy Bì Ai Nhĩ trao đổi như vậy là lỗ nặng, vì giá trị đôi bên chênh lệch nhau quá xa, nhưng trong lòng y thì giá trị của bản vẽ là cao hơn tất cả những thứ khác. Huống chi, Bì Ai Nhĩ lại say mê điều khắc đến nỗi cho đến nay vẫn chưa lập gia đình, không có thê tử, nếu không truyền lại Thuần gian di động cho người khác thì sau này nó cũng sẽ bị thất truyền mà thôi. Tuy nhiên, y cũng không phải là không có hứng thú với võ đạo, dù sao thì đối với thành tựu đáng kiêu ngạo của mình cũng không khỏi có chút tiếc nuối.

Nói tóm lại, vụ trao đổi này đối với song phương đều rất xứng giá, đôi bên đều vui vẻ cả làng.

Quyển bí kíp được dùng để ghi chép lại Thuần gian di động là do Bì Ai Nhĩ đặc chế ra. Dưới ánh trăng, bao nhiêu hình vẽ đều hiện ra hết, nếu là người không hiểu bí mật này thì dù cho có nghiên cứu cả đời cũng sẽ không tìm ra được cái gì.

Sau khi mấy chữ lớn hiện ra, tiếp theo thì bí kíp lại bắt đầu có biến hóa, đầu tiên là những nguyên lý cơ bản của Thuần gian di động, Mộ Dung Thiên đọc lướt qua một lần, không ngờ có tận hơn bốn mươi trang, đại đa số đều là những danh từ chuyên môn rất tối nghĩa và khó hiểu, chẳng bao lâu sau thì Mộ Dung Thiên đã cảm thấy đầu óc mình như muốn vỡ tung ra luôn. Rốt cuộc hắn phải dẹp cuốn bí kíp lại, không gian ma pháp đúng là rất phức tạp, nhưng Thuần gian di động thì lại càng thâm ảo hơn, nếu muốn mới đọc qua

một lần mà có thể hiểu được thì hoàn toàn không có khả năng. Trước tiên phải hiểu được tri thức cơ bản nhất của không gian thì mới là phải đạo.

Nhớ tới bản thân mình cũng có tuyệt kỹ tấn công bằng không gian - Không gian toái liệt, Mộ Dung Thiên lại lấy ra một cuộn vải khác, cuộn này chỉ có những thuật tu luyện rất bình thường, trên đó chỉ ghi lại những tri thức có liên quan đến các không gian kỹ năng phổ thông. Bì Ai Nhĩ kinh doanh đã nhiều năm nên cũng sớm có đặc điểm ăn nói khéo léo của thương nhân, vì vậy mà bút ký được viết rất rõ ràng dễ hiểu; hơn nữa, những điều mà y lãnh hội được cũng sâu sắc hơn những người khác nhiều lắm, có thể xem như đây là bảo vật của lĩnh vực này. Thế rồi Mộ Dung Thiên lật tiếp thêm mấy trang nữa nhưng cũng không thấy có ghi chép gì về những môn tuyệt kỹ dùng để tấn công người ta. Chẳng lẽ không gian không thể tấn công hay sao? Vậy còn Không gian toái liệt thì là thế nào?

Mộ Dung Thiên ở lại Long phủ thêm mấy ngày nữa rồi mới rời khỏi, đương nhiên không phải là vì công tác, bởi vì cái chức giám sát sứ của hắn là một chức vị không có bao nhiêu thực quyền, có nó hay không thì cũng chẳng có gì đáng tiếc; hơn nữa, lần này là do đích thân Long vương triệu hắn đến Long đảo để làm việc, vậy thì ai dám có ý kiến chứ? Nhưng Mộ Dung Thiên có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, bởi vì hắn ra ngoài những hơn hai tháng, không biết mấy mối kinh doanh của mình như thế nào rồi, nó là vốn liếng hắn, ngay cả Long vương cũng không thể không xem trọng nó.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đã từ chức, y tình nguyện bỏ đi chức vụ hội trưởng Thuế Vụ công hội để chuyên tâm đảm lo việc quản lý thương vụ cho Mộ Dung Thiên. Mạng lưới quan hệ trong kinh doanh của tên sắc lang quả thật là khổng lồ đến kinh người, trong danh sách những nhân vật liên quan, cả số lượng và chất lượng đều kinh người. May mắn là lựa chọn lúc trước của Ca Ngõa Lợi Phu Nặc không hề sai lầm, đồng thời cũng phải bỏ ra hy sinh không nhỏ, bởi vì y không có dư thời gian và tinh lực để kiêm luôn hai chức, do đó mà y chịu từ bỏ công việc béo bở, như vậy cũng đủ thấy được quyết tâm của y muốn theo phò Mộ Dung Thiên.

Khi Mộ Dung Thiên nhìn thấy Ca Ngõa Lợi Phu Nặc thì hết sức kinh hãi, bởi vì lúc này y có vẻ như đã ốm đi tới hơn mười cân, cả cầm cũng không thấy lộ ra, điều đó cho thấy trong thời gian gần đây, y đã làm việc rất vất vả, nhưng tinh thần vẫn thật là tốt chứ không hề có dấu hiệu suy sụp chút nào. Không ngờ một nhọc như thế mà vẫn không thể làm người ta suy yếu được.

Mộ Dung Thiên hiểu rất rõ tuy rằng các mối kinh doanh của mình được thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng phải khá vất vả vì nó, bởi vì việc bồi dưỡng ra nhân tài có thể tin tưởng được thì không có bao nhiêu, hầu như đại đa số công việc đều phải đích thân mình đi làm, ngay cả người trẻ tuổi như hắn mà cũng khó chịu đựng nổi nữa là. Bởi vì còn chưa hoàn toàn tin tưởng lòng trung thành của Ca Ngõa Lợi Phu Nặc, nên Mộ Dung Thiên đã không trao nhiều quyền lợi cho y lắm, chính vì vậy mà mỗi khi y giải quyết công việc thì cũng gặp khá phiền phức.

Sau khi Đình Đình nhìn thấy bộ dạng vất vả của Ca Ngõa Lợi Phu Nặc như vậy thì không khỏi chua xót trong lòng. Tuy y chỉ là dưỡng phụ của nàng, và quan hệ giữa hai người đa phần là lợi dụng lẫn nhau nhưng y đã hết lòng ưu ái và tài bồi cho nàng, điều đó không có gì nghi ngờ cả, so với phụ thân ruột chỉ có hơn chứ không kém. Bởi vậy mà Vu nữ bắt đầu tỏ thái độ bên tai tên sắc lang, mỗi khi ở trong khuê phòng, nàng đã sử dụng trăm phương ngàn kế và cũng dở hết mọi bản lĩnh của mình để hầu hạ Mộ Dung Thiên, đồng thời nài nỉ hắn cấp cho Ca Ngõa Lợi Phu Nặc nhiều quyền lực để điều dụng nhân lực và vật lực hơn nữa.

Mộ Dung Thiên tuy được hưởng hết thú ôn nhu, nhưng hắn lại không hề bị mê muội, vì hắn cần phải thật thận trọng về chuyện này.

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc là một thương nhân rất có tài, điểm ấy không có gì khả nghi cả. Tuy y chỉ vừa mới tiếp nhận công việc nhưng làm việc rất trôi chảy. Trong mấy ngày Mộ Dung Thiên vắng mặt, sự phát triển của Hồi Xuân đường không hề bị trì trệ, mà vẫn phát triển mạnh mẽ như trước. Hơn nữa, với mỗi một mối buôn bán, Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đều có ghi lại trong sổ sách rất rõ ràng, bao gồm cả đối tượng giao dịch, số tiền, chi thu của các chi nhánh, những mối quan hệ mới vừa móc nối được, được vật cung cấp cho ai và giao đi đâu, vv....bất luận chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng đều được ghi lại không thiếu tí nào, vừa xem qua thì đã hiểu ngay, đúng là tiết kiệm được rất nhiều thời gian kiểm duyệt.

Mộ Dung Thiên vừa rất kinh ngạc, lại vừa âm thầm cảnh giác hơn. Có được một trợ thủ như thế thì quả là một điều may mắn, thế nhưng có khổng chế được y hay không thì vẫn còn là một vấn đề. Tuy bề ngoài của

Ca Ngõa Lợi Phu Nặc trông rất trung hậu thật thà, nhưng từ cổ chí kim, những thủ hạ “trung hậu” đều là những kẻ kiêu hùng. Tục ngữ có câu “thập thương cửu gian” [1], nói cho cùng thì Ca Ngõa Lợi Phu Nặc cũng xuất thân là một thương nhân, làm sao lại không thể trở thành một Cát Tư thứ hai được cơ chứ? Chính vì vậy mà dù Đình Đình đã hết lời tiến cử, nhưng hắn vẫn một mực giữ vững thái độ đắn đo thận trọng.

Trao thêm quyền lực cho Ca Ngõa Lợi Phu Nặc chỉ là hạ sách, bất kể về phương diện an toàn hay tính hiệu suất thì cũng đều giống nhau. Thượng sách chính là thu nhận càng nhiều nhân tài hữu dụng có thể tin cậy được. Đám tỳ nữ của Mộ Dung Thiên tuy có thể tin tưởng được, vì dưới sự tài bồi của hắn, họ đã tiến bộ rất nhanh, nhưng dù sao cũng không thể ở trong mấy tháng ngắn ngủi hay là một vài năm mà có thể trở thành những người có thể ủy thác trọng trách được. Vậy là hắn vẫn phải mượn đến ngoại lực.

Long tộc! Trong đầu Mộ Dung Thiên lập tức nảy ra cái tên này. Long tộc có nhân tài như mây, trong đó không hề thiếu hảo thủ về phương diện quản lý, nếu muốn điều động bọn họ thì rất đơn giản, chỉ cần một câu nói của Mạch Khắc Tắc Nhĩ là được. Vậy thì sinh ý của Hồi Xuân đường sẽ lại càng lớn hơn, mà mạng lưới quan hệ cũng lại càng rộng rãi hơn, tin rằng Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng muốn điều đó xảy ra. Nhưng điều đáng lo lắng nhất là liệu Hồi Xuân đường có thể cho phép nhiều người ngoài xâm nhập vào nội bộ để rồi sau đó sẽ xảy ra vấn đề nuốt trọn hay không? Mộ Dung Thiên chỉ vừa nghĩ tới điểm này thì lập tức loại bỏ ngay khả năng của nó, bởi vì Long tộc giàu nhất thiên hạ, tuy rằng lợi nhuận của Hồi Xuân đường không nhỏ, nhưng lại không hiếm lạ, thứ mà Long vương nhìn trúng chính là “Kim thương bất đảo”, vật đã kiến tạo nên mạng lưới quan hệ khổng lồ mà thôi. Mà phương pháp chế luyện món kỳ được này thì do hắn nắm trọn trong tay, dù Long vương có nuốt trọn được điểm thì cũng vô dụng mà thôi.

Nếu là vậy thì tính an toàn cũng không còn là vấn đề nữa, vả lại, nếu có Long vương nhúng tay vào, vậy thì sinh ý ở trên biển nhất định sẽ được thuận buồm xuôi gió gấp nhiều lần, đây quả thật là một biện pháp rất hay.

Thế rồi sau vài ngày đắn đo suy nghĩ và xác định rõ tính khả thi của kế hoạch này, Mộ Dung Thiên đợi tới bốn, năm ngày sau liền cấp tốc quay trở về Long đảo, tiếp tục giao hết mọi việc cho Ca Ngõa Lợi Phu Nặc tạm thời quản lý, coi như đây là cơ hội cho y giảm mập vậy.

Khi vừa đến đại môn của Long phủ, Mộ Dung Thiên bất ngờ gặp được Tư Tháp Tây Á cũng đang định rời khỏi. Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, Tư Tháp Tây Á tiểu thư đang định quay về Mễ Kỳ Tư à?

Tư Tháp Tây Á cười nói:

- Đúng vậy, Đan Ni Tư tiên sinh, ta cũng đành chịu thôi. Năm nay có khá nhiều chuyện lạ xảy ra, rất nhiều người đoán rằng ma thú sẽ bạo động sớm bình thường, nên ta phải trở về Mễ Kỳ Tư để chuẩn bị các việc phòng ngự cho tốt mới được, vì vậy mà trong khoảng thời gian này sẽ rất bận rộn đây.

Mâu Cơ phụng phịu nói:

- Tỷ vừa về chưa được tới nửa tháng thì lại bỏ đi rồi!

Tư Tháp Tây Á cốc vào trán muội muội một cái rồi nói:

- Tiểu quý, sao lại mất hứng thế? Tỷ đã nán lại lâu hơn dự kiến rồi đấy, vì ban đầu chỉ tính ở lại lâu nhất là bảy ngày thôi. Đừng thế nữa, hiện tại tỷ đã hoàn tất giai đoạn lịch luyện rồi, sau này chỉ cần rút ra chút thời gian thì lúc nào cũng có thể trở về nhà được, nếu không thì muội cũng có thể đến Mễ Kỳ Tư để tìm tỷ cơ mà.

Mâu Cơ nghe vậy thì khuôn mặt mới thư giãn trở lại, nói:

- Thì chỉ đành vậy thôi.

Mộ Dung Thiên không quen thân lắm với Tư Tháp Tây Á, nên hắn không tiện xen vào, đợi tới khi hai người trò chuyện xong thì hắn mới khách khí lên tiếng:

- Tư Tháp Tây Á tiểu thư, chúc thuận buồm xuôi gió!

Đôi mắt mỹ lệ của Tư Tháp Tây Á chớp luôn vài cái, rồi nàng cười dài, nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, người nên nói rằng “thường gặp lại luôn” mới phải!

- Ủa?

Mộ Dung Thiên không hiểu rõ ý tứ trong lời của nàng chút nào.

- Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi, còn chi tiết thế nào thì người cứ đi hỏi gia phụ tất rõ.

- Ủa, Long vương đã về rồi ư?

=====

Chú thích

[1] thập thương cửu gian: trong mười con buôn thì chín người đã là kẻ gian.

292. Hồi 287: Thượng Ty

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 287: Thượng Ty

Dịch giả: Sid

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

- La Dịch, ta tính phái người đi đảm nhiệm một chức vụ quan trọng hạng nhất - làm thành thủ của Mễ Kỳ Tư thành, người thấy thế nào? Nói chính xác một chút thì cũng đến lúc người nên làm thành thủ rồi, quyết định này có thể trở thành chính thức hay không thì phải coi biểu hiện của người trong thời gian sắp tới tốt xấu thế nào đấy.

Cuối cùng thì Mộ Dung Thiên cũng hiểu được lời nói trước khi đi của Tư Thập Tây Á, tuy rằng lúc trước Long vương từng đồng ý sẽ an bày cho mình một chức vị tốt, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn bất ngờ như thường, vì thành thủ là một quan hàm rất lớn. Ngoài thành chủ, các quân đoàn và những người có thế lực trong các đại công hội ra, thành thủ là người nắm đại quyền có thể điều động vũ lực. Vào những lúc khẩn cấp, thành thủ cũng là nhân tuyển có quyền lực nhiều nhất.

Tin tức này quả thật quá đột ngột, vì vậy mà trong lúc nhất thời, Mộ Dung Thiên vẫn chưa thể tiếp thụ được. Hắn ngập ngừng hỏi:

- Đáo chủ, việc này....ta có được không?

Mộ Dung Thiên hơi do dự, không phải vì hắn không tin tưởng vào năng lực của mình, mà trên thực tế thì việc thăng chức này có vẻ quá nhanh, quả thật là còn nhanh không thua gì thiểm điện nữa. Theo dự đoán của hắn, dù có Mạch Khắc Tắc Nhĩ chống lưng, nếu muốn từ một chức giám sát sứ mà nhảy lên một chức vị có thực quyền thì cũng cần không ít thời gian, phải trèo từ thấp lên cao, đi từng bước một mới đúng. Không ngờ thủ bút của Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại có tác dụng lớn đến như thế. Long vương đúng là Long vương, ông ta làm việc rất quyết đoán và dứt khoát, quả thật không có ai sánh bằng.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ hỏi lại:

- Tại sao lại không được? Chẳng lẽ người thiếu lòng tin với mình sao?

- Tất nhiên là không phải vậy!

Mộ Dung Thiên vội vàng phủ nhận:

- Chỉ là trước đây ta chưa hề làm ra được thành tích gì để xứng với chức thành thủ, nếu một bước đã nhảy lên trời ngay thì chỉ sợ nhiều người sẽ không phục, nói không chừng sẽ có người ở sau lưng nói xấu, bảo là ta chỉ biết dựa dẫm vào đảo chủ ngài...

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cắt ngang lời hắn:

- Ta nói được là được! Công việc điều nhiệm sẽ do ta giải quyết, người không cần quan tâm tới. Ta chỉ cần muốn nghe người trả lời được hay không mà thôi.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi, cố đè nén cho tâm tình bình tĩnh trở lại. Trong đầu xoay chuyển ý nghĩ, đoán xem thâm ý trong việc này của Long vương là thế nào. Chẳng lẽ ông ta đã chấm trúng năng lực điều khiển quân đoàn 376 trước kia của mình, nên bây giờ nỗ lực bồi dưỡng và đề bạt nhân tài đặc lực để sau này dễ dàng thao túng? Bên trong việc này có âm mưu gì hay không? Nếu là một người khác thì Mộ Dung Thiên đã có thể phân tích đôi chút, nhưng tâm tư và tác phong hành sự của Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại như vậy thì thật là khó hiểu.

Hôm nay hắn chỉ có thể trở thành một con cờ của Mạch Khắc Tắc Nhĩ mà không có đất để phản kháng, nhưng bị thao túng cũng không có nghĩa là có hại. Mộ Dung Thiên cho rằng từ chỗ của Long vương, hắn có thể còn đạt được nhiều thứ tốt hơn nữa.

Tuy có hơi đột ngột, nhưng đây quả thật là một cơ hội tốt ngàn năm một thuở, nếu bỏ qua lần này thì lần sau không biết bao giờ mới có lại một cơ hội ngon lành như thế, vì vậy mà Mộ Dung Thiên quyết định đánh cuộc một phen. Sau khi hạ quyết tâm xong, hắn liền nói:

- Được, ta chấp nhận!

Nghe xong lời đó, Mạch Khắc Tắc Nhĩ mới mỉm cười, nói:

- Tốt, người không hề làm ta thất vọng. Ta chỉ thưởng thức những kẻ có năng lực và lòng tin, nên nhất định cũng sẽ cho hắn cơ hội để biểu hiện mình. La Dịch, biểu hiện trước kia của người tại Uy Nhĩ thành cũng đủ để đảm nhiệm chức vụ này rồi, ta nhìn quyết không sai đâu.

Mộ Dung Thiên vội thốt lời khiêm tốn:

- Đảo chủ quá khen rồi!

Long vương nói tiếp:

- Người chưa từng đảm nhiệm một chức võ quan nào, nên về phương diện này có thể là chưa có kinh nghiệm nhiều lắm. Ta có thể chỉ điểm cho người vài điều cơ bản. Còn mấy tháng nữa thì ma thú sẽ bạo động, trong khoảng thời gian này, nhiệm vụ quan trọng nhất của thành thủ là phải chuẩn bị chu đáo các công việc phòng ngự, như là phân phối nhiệm vụ, chi viện cho đồng minh, cùng với tổ chức các ám sát đội để tận hết khả năng mà tiêu diệt một số biến dị ma thú xuất hiện sớm, đừng để chúng có cơ hội trưởng thành, như vậy thì trong lúc giữ thành, công việc của người sẽ dễ dàng hơn nhiều. Còn chi tiết cụ thể thế nào thì đến lúc đó nhị nữ Tư Tháp Tây Á của ta sẽ nói cho người biết. Phòng thủ là điểm mạnh của người, ngày trước người đã từng lấy yếu chống mạnh, khiến cho tổn thất của phe mình được giảm đến mức thấp nhất, đó chính là điều chứng minh tốt nhất. Còn về phương diện năng lực tổ chức, xem ra người chắc sẽ tạo bất ngờ cho ta thấy phải không?

Mộ Dung Thiên nói như đinh đóng cột:

- Ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của đảo chủ. À phải rồi, chừng nào thì ta sẽ nhậm chức?

- Sau khi hạ lệnh điều nhậm, ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để đưa nó đến công hội cho họ giải quyết, đại khái chừng ba ngày sau là xong.

Mộ Dung Thiên ngơ ngác:

- Ba ngày?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ gật đầu nói:

- Phải, tuy có hơi vội vàng, nhưng thành thủ của Mễ Kỳ Tư thành đã được điều đi hơn mười ngày rồi, còn mấy tên phó thành thủ thì không ai nhường ai, tối ngày chỉ biết sinh sự cãi nhau. Tư Thập Tây Á thì bận rộn sự vụ, nên không rảnh để mà lo lắng tới bọn chúng, vì vậy mà phải sớm phái người đến đó để áp đảo bọn chúng mới được.

- À, thì ra là vậy.

Từ trong lời nói của Mạch Khắc Tắc Nhĩ, Mộ Dung Thiên mới nắm bắt được tình huống của chức vụ mới của mình, quả thật là không đơn giản chút nào. Ngoài những việc quan trọng cấp thiết là tổ chức công việc giữ thành và thành lập ám sát đoàn, vv.....đầu tiên còn phải giải quyết vấn đề nội bộ nữa.

Sau khi bàn luận thêm vài việc liên quan đến chức vụ mới, Mộ Dung Thiên lại hỏi:

- À đảo chủ, tình huống ở Thủy Đô thế nào?

Tuy đã rời khỏi Thủy Đô, nhưng hấn vẫn quan tâm đối với cuộc tranh quyền này, bởi vì tầm ảnh hưởng của nó quá lớn đi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ đáp:

- Cũng tốt, bởi vì người đã bỏ đi nên Bố Lang gia tộc hoài nghi người không phải là người của Duy Đa Lợi Á, hiện thời họ vẫn giữ thái độ trung lập, còn về phần Toa Phỉ thì...

Ông ta khẽ nheo nheo mắt, rồi tiếp:

- Nữ nhân này quả thật là xảo hoạt như rắn rết, ả đã ngừng tất cả mọi hành động có thể khiến cho người ta nắm cán, vậy thì sẽ không có ai đụng đến ả được. Ở Thủy Đô, ả nhất định là có vây cánh, nếu như thả lỏng thả ra mặt diệt trừ ả thì không có vấn đề gì, nhưng hại nhiều hơn lợi. Hiện tại tình thế cũng không đến nỗi quá xấu, nên tốt nhất là vẫn để cho các quốc gia trung lập giữ vững sự đoàn kết nội bộ mới được. La Dịch, ta nghĩ người cũng hiểu rõ ý đồ của Lam Nguyệt phải không? Người hấn cũng rất hiểu rõ tầm quan trọng của Thiên Lý mục trường, bằng không thì đã không mạo hiểm ra tay đối phó với Phi Đa Lợi khi còn ở trên thuyền, giúp cho Duy Đa Lợi Á ra mặt thành lập mối quan hệ tốt đẹp. Đây chính là điểm mà ta thưởng thức người nhất, người có tầm nhìn rất chính xác, lại biết nhìn xa trông rộng và phán đoán nhanh nhẹn, đồng thời lại có dũng khí nữa! Trong đám người trẻ tuổi hiện nay, loại người có tầm lược như vậy cũng không nhiều lắm.

Trên thực tế, khi Mộ Dung Thiên xuất thủ ở trên thuyền thì vốn không biết gã ngâm du thi nhân kia chính là Duy Đa Lợi Á, thuần túy chỉ là vì lửa giận. Nhìn một đứa bé vô tội bị tên sát nhân điên cuồng hành hạ cho đến chết, đó là một chuyện tàn nhẫn mà hấn không thể nào nhẫn nhịn được. Không ngờ việc đó lại là cơ hội “chó ngáp phải ruồi”, trở thành ưu điểm mà Long vương rất tán dương.

Nhìn Mạch Khắc Tắc Nhĩ đang đứng gần trong gang tấc, trong lòng Mộ Dung Thiên bỗng nhiên dâng lên một cảm giác cổ quái. Vào một năm trước đây, hấn chẳng bao giờ dám nghĩ tới sẽ có một ngày mình lại được đàm luận thể sự với một thánh cấp cường giả, một tộc trưởng của đại tộc, và cũng là thủ lĩnh của một thế lực lớn mạnh nhất trên đại lục.

Đột nhiên nhớ tới vấn đề sinh ý của mình, Mộ Dung Thiên liền nhân cơ hội này nói luôn:

- Đảo chủ, ta còn một việc trọng yếu muốn thương nghị với ngài.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ buông gọn lớn một câu:

- Cứ nói!

- Chuyện là thế này, công việc của thành thủ không nhân hạ như chức giám sát sứ. Nếu ta bỏ đi như vậy thì sinh ý sẽ khó tránh khỏi gặp trở ngại, vì vậy nên ta muốn mượn đảo chủ một ít nhân thủ đáng tin cậy để giúp cho việc quản lý kinh doanh.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nghe vậy thì hơi bất ngờ, ông ta còn chưa lên tiếng thì Mộ Dung Thiên đã tự động đề nghị để Long tộc nhúng tay vào việc kinh doanh của hấn. Chỉ cần hơi suy nghĩ một chút thì ông ta liền hiểu ra mối quan hệ lợi hại ở trong đó, việc này đúng là song phương đều có lợi, vì vậy mà ông ta gật đầu đáp ứng ngay:

- Tốt, việc này không thành vấn đề, nhưng ta chỉ an bài hảo thủ giúp người về mặt quản lý kinh doanh thôi.

Tuy đã sớm đoán ra được kết quả, nhưng đáp án của Mạch Khắc Tắc Nhĩ vẫn khiến Mộ Dung Thiên cực kỳ vui mừng, không ngờ vấn đề lo lắng nhất của mình lại được giải quyết dễ dàng như vậy. Sau này đi nhậm chức mới thì chuyện kinh doanh ở nhà cũng sẽ không còn gì phải lo nữa. Hơn nữa, trước đây hắn từng bị ám toán ở Phục Hoạt khu, đa phần là do vấn đề xung đột lợi ích trên thương nghiệp mà ra. Mộ Dung Thiên đoán rằng kẻ chủ mưu đứng sau âm mưu lần đó chính là tập đoàn liên hợp thương nghiệp lớn nhất tại Tát La - tam đại thương hội - đã gây nên, bởi vì sách lược phát triển nghiệp vụ của Mộ Dung Thiên lúc ban đầu đã làm cản trở tài lộ của bọn chúng. Hôm nay thương nghiệp của hắn đã có Long tộc dự phần vào, vậy thì tam đại thương hội khi ném chuột tát sẽ sợ vỡ đồ thôi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại nói:

- Người quản lý các chi nhánh thương vụ của người, Ca Ngõa Lợi Phu Nặc, quả là một nhân tài. Lúc trước bắt y làm hội trưởng của một Thuế Vụ công hội nhỏ bé tại thành thị cấp bốn thì thật là mai một tài nghệ của y.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hơi rùng mình, không ngờ cả Ca Ngõa Lợi Phu Nặc ở tận chốn xa xôi như vậy mà ông ta cũng biết tới nữa.

Nhưng lời tiếp theo của Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại còn khiến người ta kinh hãi hơn nữa:

- Lại thêm dưỡng nữ Đình Đình của y, cũng là người vừa trở về Tát La với người, ả chính là một Vu nữ phải không?

Mộ Dung Thiên kinh ngạc tới há hốc miệng. Thân phận của Đình Đình rất bí mật, theo lý thuyết thì ngoài Ca Ngõa Lợi Phu Nặc, mình và hai tỷ muội song sinh Y Phù và Y Dong ra, đáng lẽ không còn ai biết nữa mới phải, không ngờ Mạch Khắc Tắc Nhĩ chỉ hơi hợm vạch ra mà lại trúng phóc.

Tuy khẩu khí của ông ta tựa như đang đặt một câu hỏi, thế nhưng có thể nói ra hai chữ “Vu nữ” thì hiển nhiên không có ý phủ nhận rồi. Tất cả mọi người đều là những kẻ thông minh, không cần nói rõ ra lời cũng có thể hiểu được ý tứ của nhau, vì vậy mà trong lòng Mộ Dung Thiên lại càng thấy sợ hãi hơn, vội vàng nói:

- Đáo chủ quả thật là tinh tường, đã nhìn thấy rõ mọi việc. Tại hạ hết sức khâm phục, giống như sông chảy cuồn cuộn....

Mạch Khắc Tắc Nhĩ xua tay ngăn lời hắn:

- Không cần nịnh bợ ta, ta tuyệt không trách người. Ở bên cạnh người có vài nhân tài như thế giúp đỡ cũng là một chuyện tốt, làm việc gì cũng sẽ thuận lợi hơn. Vu nữ xác thực là một cánh tay đắc lực, bọn họ biết được rất nhiều môn tuyệt kỹ rất hữu dụng, chỉ tiếc rằng Phương Thốn quốc đã sớm bị tiêu diệt, nên Vu nữ cũng không còn lại bao nhiêu nữa.

Khi nhắc tới sự sa sút của một chức nghiệp thần kỳ, Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng không tránh khỏi phải lắc đầu than thở.

Mộ Dung Thiên hỏi dò:

- Xin hỏi tại hạ có thể được biết, vì đâu mà đáo chủ biết được Đình Đình là Vu nữ hay không?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ mỉm cười không nói gì, điều đó khiến cho trong lòng Mộ Dung Thiên dâng lên một loại cảm giác bí hiểm khôn lường. Long vương cố ý vạch trần thân phận của Đình Đình tựa hồ như muốn nhắc nhở hắn, mà nói nghiêm trọng hơn thì đó là một lời cảnh cáo, có nhiều thứ mà hắn tưởng rằng rất bí mật, nhưng trên thực tế thì mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của ông ta, tốt nhất là đừng hòng giở trò gì.

oooOooo

Có Long vương ra mặt, hiệu suất công việc tất nhiên là nhanh không tưởng. Văn thư phê duyệt cho một người ngồi vào chức thành thủ của một thành thị cấp một như vậy, ít nhất cũng phải mất nửa tháng mới xong, nhưng hiện nay chưa tới ba ngày đã xong hết.

Mộ Dung Thiên lập tức cùng chúng nữ khởi hành đến Mễ Kỳ Tư, lúc này Long vương cũng không còn lý do để giữ đám người Lộ Thiển ở lại Long phủ, bởi vì ở Mễ Kỳ Tư còn nhiều người khác giúp ông ta giám sát

hành động của Mộ Dung Thiên, vốn không sợ hấn sẽ có lòng khác. Trọng dụng một người đến từ xứ khác, thủy chung ông ta vẫn giữ lòng cảnh giác.

Tại Mễ Kỳ Tư, người dẫn đầu đoàn người ra nghênh tiếp Mộ Dung Thiên chính là Tư Thập Tây Á, nàng vừa nhìn thấy Mộ Dung Thiên thì chìa tay ra và cười dài, nói:

- Đan Ni Tư tiên sinh, thật là vui khi chúng ta lại gặp nhau. Hoan nghênh người trở thành một thành viên của Mễ Kỳ Tư thành.

- Mong thành chủ chiếu cố nhiều cho.

Mộ Dung Thiên cũng đưa tay ra bắt lấy tay nàng, bàn tay ấy đúng là mềm mại không xương, trắng mịn tựa như tơ gấm. Tên sắc lang thâm rúng động trong lòng, có một vị mỹ nữ thượng ty như vậy, xem ra cũng là một việc tốt lắm đây.

293. Hồi 288: Đồng Cư

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 288: Đồng Cư

Dịch giả: Sid

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Khi Mộ Dung Thiên tiến vào thành thì dân chúng của Mễ Kỳ Tư đều đổ xô ra hai bên đường để đón mừng, ai nấy cũng đều tranh nhau ngó xem bộ dạng của vị thành thủ mới đến nhậm chức này. Kỳ thật, tuy quan hàm của thành thủ cũng lớn thật, nhưng vẫn chưa lớn đến nỗi oanh động như vậy, chỉ vì tình huống lúc này khá đặc thù, vì mấy tháng nữa là sẽ tới lúc ma thú bạo động, mà thành thủ là người phụ trách công việc giữ thành, tổ chức, trợ giúp, và những công việc liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn thành, vv....nhất là trong giai đoạn phi thường này, hấn lại càng đặc biệt quan trọng hơn bao giờ hết.

Có nàng mỹ nữ thành chủ và cũng là nhị nữ của Long vương - Tư Thập Tây Á nhiệt tình hướng dẫn, lại thêm những hàng xe ngựa và kỵ sĩ đầy uy vũ hộ tống hai bên, còn Mộ Dung Thiên thì cười con thiên lý mã cao to đi giữa, theo sát sau lưng còn có bốn nàng mỹ nữ, quang cảnh này rất giống với những cảnh tượng người ta đồ Trạng Nguyên và đang y gấm hồi hương ở thời cổ đại. Lần trước hấn trở thành anh hùng tại Thủy Đô và được nghênh đón khá trọng hậu, nhưng lần đó hết mười phần là vì người ta nhầm vào Long vương nên mới làm lễ long trọng như vậy, còn lần này thì hấn thủ vai chính, tất nhiên là cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Nhìn thấy sự nhiệt tình nồng hậu của dân chúng, Mộ Dung Thiên cảm nhận được sự thành tựu của mình nên khá là kích động. Hấn giơ cao tay phải vẫy chào đám đông, rồi lớn tiếng chào hỏi đầy phong độ:

- Chư vị mạnh giỏi chứ!

Chỉ tiếc là chỉ có vài tiếng thưa thớt đáp lại lời hấn. Vị thành thủ tân nhậm này đối với dân chúng của Mễ Kỳ Tư thành rất là xa lạ. Trong giới thượng lưu của Tát La, không ai là không biết đến tên Mộ Dung Thiên, nhưng ở trong dân gian thì hấn lại là người chẳng có chút tiếng tăm nào. Hầu như ai cũng lấy danh khí mà luận thực lực, nên khi họ nhìn thấy một tên vô danh tiểu tốt và lạ mặt đến làm thành thủ của Mễ Kỳ Tư thì ai nấy cũng đều thất vọng, vì vậy mà đối với đợt bạo động sắp tới của ma thú thì họ cảm thấy rất lo lắng.

Đừng nói gì tới dân chúng, ngay cả kỹ sĩ đoàn đi theo hộ tống vị tân thành thủ cũng mang đầy ánh mắt hoài nghi nhìn hấn, cũng may là kỹ luật kỹ sĩ rất nghiêm ngặt, nên họ không thể châu đầu vào nhau mà bàn tán xôn xao như dân chúng được. Trong quá khứ, những vị đại quan được bổ nhiệm vào chức vụ này đều là những người phải trải qua sự khảo sát của công hội trong suốt hơn mười năm, sau đó thì tên tuổi của người được chọn mới được truyền tới tòa thành thị mà y sắp nhận chức, nhưng lần này thì những tư liệu liên quan tới vị tân nhậm thành thủ này lại trống rỗng, người ta chỉ biết hấn xuất thân là một thương nhân mà thôi.

Cảnh tượng trước mắt khác hẳn một trời một vực so với những cảnh người người gào thét, nhiệt liệt đón mừng hấn ở trong tưởng tượng. Mộ Dung Thiên chỉ đành xấu hổ rút tay về để tránh cho mình khỏi bị mất mặt.

Vừa đến Mễ Kỳ Tư thành mà đã bị hố nặng một phen, xem ra quan lộ trong tương lai của hấn sẽ không được mấy thuận lợi rồi đây.

oooOooo

- Đan Ni Tư tiên sinh, đây là nơi ở của ngươi tại thành này, nó hơi đơn sơ một chút, thành thật xin lỗi nhé!

Tư Thập Tây Á đích thân đưa Mộ Dung Thiên đến chỗ ở mới của hấn, vì mối quan hệ với Mâu Cơ nên nàng rất nhiệt tình. Hiện nay nàng càng lúc càng xem hấn là bằng hữu nhiều hơn, ngay cả những lúc nói chuyện cũng không hề mang theo khẩu khí của thượng ty đối với thuộc hạ nữa.

Mộ Dung Thiên đảo mắt nhìn quanh một lượt, đại khái nơi đây rộng chừng hơn hai ngàn thước vuông, hơi đơn sơ giản dị, nội ngoại viện được xây cất theo kiểu dáng tứ hợp viện, một kiểu dáng rất phổ biến tại Tát La. Ngoại viện là nơi ở của các tỳ nữ, trù sư, và quản gia, vv.... Còn nội viện là chỗ ở của chủ nhân và gia quyến, ngoài các tỳ nữ ra, những người khác như trù sư và quản gia, vv.... đều không thể tùy tiện đặt chân vào đó.

Diện tích nơi đây quá nhỏ và cũng không xa hoa chút nào, so với các phủ đệ rộng lớn của hấn trước đây khi còn làm giám sát sứ ở thành thị cấp bốn Đặc Đốn Lạp Tư và thành thị cấp ba Tập Lạp Tư thì chênh lệch quá xa, những phủ đệ trước đó có thể nói là khá lộng lẫy, thậm chí người hầu kẻ hạ cũng đông đúc, những nơi đó chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung thôi - xa xỉ.

Nhưng Mộ Dung Thiên không phải là loại người thích khoa trương để lấy sĩ diện, chỉ cần ở được thoải mái là tốt rồi. Tuy rằng nơi này khá đơn sơ, nhưng hoàn cảnh cũng không tệ, nào là đình đài lầu các, giả sơn tiểu kiều, trúc xanh hoa đẹp, vv... đều có đủ; ba khoảnh sân nhỏ không nối liền nhau tuy có diện tích khá nhỏ, nhưng cách phối hợp thỏa đáng, trình bày không gian hữu hạn lên tới mức tối đa, ở giữa lại để lộ ra một con đường mòn quanh co khúc khuỷu, thiên biến vạn hóa. Cách bài trí tổng thể ở đây rất lịch sự tao nhã, ngay ngắn rõ ràng. Trong phủ không có hồ, nhưng ở giữa sân thì có một dòng suối ngầm không ngừng phun nước ra ngoài và tạo thành một con sông nhỏ chảy khắp một vòng sân viện. Nước sông tạt vào những viên đá nhỏ, tạo thành những tiếng róc rách rất vui tai và làm tăng thêm sinh khí linh động cho không gian yên tĩnh ở nơi đây.

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên lộ vẻ yêu thích kiểu dáng bày trí của căn phủ đệ này, tuy nó đơn giản nhưng lại mang đến cho hấn bầu không khí ấm cúng của gia đình, không giống với những tòa phủ đệ cũ của giám sát sứ, chúng có diện tích rộng lớn, lúc nào cũng đầy chật người qua kẻ lại, nhưng chúng lại mang đến cảm giác vắng lạnh và thiếu hấn sinh khí. Điều duy nhất ở tại nội viện khiến cho Mộ Dung Thiên hơi khó chịu đó là ở trên nóc căn phòng phía đông nội viện có một cái biển lớn ghi mấy chữ - Lăng Ba Tiểu Trúc.

Đó không phải là vì mấy chữ kia nghe không hay, hoặc là mấy chữ đó mang ý không tốt cho thương nhân, mà là vì tấm biển đó đã quá cũ rồi, điều đó chứng minh căn phòng nọ đã từng có người ở, hơn nữa, cửa phòng lại đóng kín. Nói cách khác, căn phòng đó vẫn có người còn chưa dọn đi.

Bởi vì lần này có mang theo đám người Lộ Thiển nên Mộ Dung Thiên không muốn ở chung nhà với một nam tử khác, điều đó thật là bất tiện. Vừa nghĩ tới đây, trên mặt Mộ Dung Thiên liền lộ vẻ do dự, thâm tính toán tìm cách yêu cầu Tư Thập Tây Á đổi cho mình một chỗ ở khác, hoặc giả mình có thể ra ngoài tự mua một ngôi biệt thự khác. Hiện nay hấn thiếu rất nhiều thứ, nhưng tuyệt đối không hề thiếu tiền, dựa

vào số tiền lãi khổng lồ do kinh doanh Hồi Xuân đường mang đến, nếu hắn muốn mua nhà ở thì chỉ là một chuyện rất dễ dàng thôi.

Trước khi hắn kịp nói ra lời đề nghị của mình, Tư Tháp Tây Á tựa như đã nhìn ra suy nghĩ ở trong đầu hắn, nàng thoáng lộ vẻ thẹn thùng, nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, căn phòng đối diện kia là nơi cư trú của ta. Địa phương này vốn đã rất nhỏ, thật là ủy khuất cho người. Nhưng vì mỗi lần cần điều động đại quân, người phải có được dấu ấn của ta phê duyệt, nếu không thì các tướng sĩ khác sẽ không phục tùng; mà trong khoảng thời gian này, ma thú lúc nào cũng có thể xảy ra bạo động, thậm chí có thể là trong lúc nửa đêm nữa. Do đó, nếu như phủ đệ của thành chủ và thành thủ cách nhau quá xa, rất có thể vì vấn đề phê duyệt văn thư mà sẽ xảy ra rất nhiều phiền phức.

Lý do này khá là khiên cưỡng, bởi vì nếu không ở chung một nhà, chỉ cần tìm đại một chỗ gần đây thôi thì có mất bao nhiêu thời gian đâu chứ. Tuy nhiên, vì Tư Tháp Tây Á đã nhận được mật lệnh của Long vương, nhất định phải giám sát Mộ Dung Thiên thật chặt, vì vậy mà nàng chỉ có thể làm vậy mà thôi. Thân là hàng xóm ở ngay sát vách, dù ngẩng đầu không gặp thì khi cúi xuống cũng sẽ thấy nhau ngay, đây chính là hoàn cảnh tốt nhất để giám sát tên sắc lang vậy. Tuy nhiên, Tư Tháp Tây Á cũng rất kinh ngạc, thì ra trước đó Mâu Cơ nói không sai, vậy là nàng đã hiểu lầm tam muội. Thật không ngờ một nam tử mới nhìn qua cũng rất bình thường, một thương nhân chưa từng nghe nói có chiến tích gì trên sa trường, vậy mà lại được phụ thân nàng coi trọng đến như vậy. Tư Tháp Tây Á cho rằng phụ thân mình đã có quyết định như vậy thì hiển nhiên là có thâm ý gì đó, xưa nay nàng chưa bao giờ nghi ngờ bất cứ một mệnh lệnh nào của ông cả.

Cũng may Mộ Dung Thiên cũng không bác bỏ sự giải thích của nàng, vừa nghĩ tới “ở chung” với mỹ nữ là tên sắc lang liền quên phứt họ tên của mình ngay, hắn vội vàng gật đầu đáp ứng:

- Sao lại ủy khuất chứ, cả nơi ở của thành chủ cũng nhỏ bé như vậy thì sao hạ quan lại dám phàn nàn điều gì chứ. Có chỗ ở tốt thế này thì hạ quan đã thỏa mãn lắm rồi, huống chi phong cảnh nơi đây cũng rất thú vị, ta rất thích.

Cách suy nghĩ đơn giản của hắn đã làm giảm đi rất nhiều phiền phức cho Tư Tháp Tây Á, nàng liền nói:

- Vậy thì tốt lắm! Vật dụng sinh hoạt hằng ngày trong các phòng ốc ở đây đều giống nhau, tất cả mọi thứ đều được chuẩn bị đầy đủ. Nếu như Đan Ni Tư đại nhân có cần điều gì khác thì có thể ra ngoại viện sai quản gia đi mua là được. Ngoài việc đó ra, những địa phương khác ở trong nội viện như là suối nước nóng, huấn luyện trường, tu luyện mật thất, hoa viên, vv....tất cả những thứ đó chúng ta đều chia nhau sử dụng, bất cứ lúc nào cũng được.

Mộ Dung Thiên gật đầu, nói:

- Hay lắm, vậy thì làm phiền thành chủ rồi.

- Không hề gì, may mà đại nhân không cảm thấy ngại đó thôi, chứ thật ra ta ở đây một mình cũng rất cô độc, sau này khi nào rảnh rồi cũng có thể trò chuyện với tôn phu nhân để khuây khỏa rồi.

Người mà nàng muốn ám chỉ chính là Lộ Thiển, bởi vì quan hệ giữa hai người có vẻ rất mật thiết, mà tên sắc lang cũng không hề phủ nhận; kỳ thật, dù cho hai người chưa chính thức trải qua công chứng và lễ chúc phúc của tế tỳ, nhưng Lộ Thiển ở trong lòng hắn cũng chẳng khác thê tử bao nhiêu.

- Và cả với ba vị tiểu thư này nữa.

Nói tới đây, nàng chỉ vào Lệ Toa, Lạc Na và Hải Luân Na ba người rồi hỏi tiếp:

- Đan Ni Tư đại nhân, họ là....

Lúc này bọn họ đều đang mặc trang phục của tỳ nữ, nhưng qua cung cách ăn nói và việc liếc mắt đưa tình của tên sắc lang, thật sự khiến người ngoài không thể xác nhận được thân phận thật sự của họ. Tư Tháp Tây Á không biết phải an bài cho họ ở ngoại viện hay nội viện, nên nàng không còn cách nào hơn là cứ hỏi thẳng hắn cho xong.

- À, họ là nữ tỳ cận thân của ta.

Tư Tháp Tây Á lập tức mỉm cười hiểu ý. Nữ tỳ cận thân là nằm giữa nữ tỳ và tiểu thiếp, ngoài việc giúp những việc vặt vặt ở trong phòng the ra, thông thường họ còn có quan hệ khăng khít với chủ nhân nữa. Có rất nhiều thiên kim của các đại gia tộc mỗi khi xuất giá thường mang theo nữ tỳ cận thân, bọn họ đa phần ai nấy cũng đều xinh đẹp mỹ mạo và lại có năng lực phục vụ, nên biết khéo léo chiều cố cho tiểu thư của mình, đồng thời còn có thể trở thành cánh tay đắc lực cho tiểu thư của mình trong việc tranh sủng trong nội thất nữa.

- Vậy thì để ta sai người dọn dẹp căn sương phòng tam gian để cho họ vào đó ở là được.

Tư Tháp Tây Á lập tức an bài mọi việc, nếu đã là tỳ nữ cận thân của Mộ Dung Thiên thì họ đương nhiên là ở lại trong nội viện.

- Không cần phải phiền phức như vậy.

Đang khi Tư Tháp Tây Á có chút buồn bực, cho rằng mình đã đoán sai, tưởng đầu hấn và mấy nàng tỳ nữ cận thân không có quan hệ vượt mức chủ tớ thông thường, những tưởng là có thể bố trí cho họ ở ngoại viện, nhưng mọi chuyện lại không phải vậy. Lúc này lại nghe Mộ Dung Thiên nói tiếp:

- Căn phòng của ta cũng đủ lớn rồi, để họ ở chung với ta cũng được.

Tư Tháp Tây Á nghe vậy thì suýt ngất xỉu, ngập ngừng nói:

- Việc này....việc này.....

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Thành chủ, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

Tư Tháp Tây Á vội xua tay nói:

- Không, đương nhiên là không!

Tuy nhiên, trong lòng nàng lại mắng thầm hấn: "Thật không biết xấu hổ, quả không hổ là một kẻ xuất thân từ việc bán mấy thứ đan dược bậy bạ đó, hành sự cũng dâm loạn như vậy, nữ tỳ và phu nhân đều ngủ cùng giường, thật là không biết phân tôn ty mà.

Đương nhiên, đó là vấn đề riêng tư của cá nhân hấn, nên tuy Tư Tháp Tây Á là thành chủ nhưng nàng cũng không thể can thiệp vào được.

oooOooo

Đêm đầu vừa đến nhà mới, lửa dục của Mộ Dung đặc biệt cường thịnh. Hấn ở một nơi lịch sự tao nhã mà làm cái việc không tao nhã, cảm giác đó thật là kích thích, lại thêm có gió nhẹ lùa vào phòng, mang theo hương vị thanh tân của nước và cây cỏ, khiến người ta có cảm giác mình đang ở tại vùng quê thiên nhiên, thật là thoải mái sung sướng.

Mộ Dung Thiên thì được cực khoái, nhưng có người khác thì lại rất thê thảm. Lúc này Tư Tháp Tây Á đang dùng hai tay bịt chặt tai mình lại nhưng không thể nào ngăn chặn được những âm thanh động lòng người, khiến nàng cảm thấy toàn thân nóng rần, lăn qua lăn lại ở trên giường mãi mà không ngủ được.

Bởi vì Tư Tháp Tây Á thích nghe tiếng róc rách của nước và muốn âm thanh đó ru giấc ngủ mỗi đêm cho mình, nên nàng mới ở một mình trong nội viện, rồi lại còn cho xây cả Lăng Ba Tiểu Trúc và chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ cần tới cách âm kết giới, do đó mới tạo nên cuộc diện thống khổ như bây giờ.

Phải biết rằng, đây chính là lần đầu tiên trong đời nàng bị mất ngủ.

294. Hồi 289: Phục Chúng

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 289: Phục Chúng

Dịch giả: Sid

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- À, thật là thoải mái!

Không khí tươi mát của buổi sáng sớm tại Lăng Ba Nhã Trúc thật khiến người ta cảm thấy sảng khoái, Mộ Dung Thiên tham lam hít sâu vài hơi, đắm mình trong bầu không khí đó.

- Kót kót!

Cánh cửa của gian phòng đối diện bên kia hành lang, và cũng tức là phòng ngủ của Tư Tháp Tây Á, chợt mở ra. Nữ thành chủ này đã bị dẫn vật suốt đêm qua, nên trông tinh thần có vẻ sa sút lắm.

Mộ Dung Thiên đứng từ xa chào hỏi:

- Thành chủ, chào buổi sáng!

- Chào buổi sáng, Đan Ni Tư đại nhân!

Tư Tháp Tây Á vừa trả lời thì cũng vẫn rất kinh ngạc, bởi vì “cuộc chiến” đêm qua kéo dài tới nửa đêm mới kết thúc, không ngờ mới sáng sớm mà hân đã dậy rồi, hơn nữa tinh thần còn bay bổng, không hề có dấu hiệu mệt mỏi gì. Tư Tháp Tây Á từng nghe một số quý phụ nói qua, sau mỗi khi nam nhân trải qua chuyện gối chăn thì sẽ tiêu hao rất nhiều tinh lực. Nếu lời đồn đãi là không sai, vậy thì người này quả thật rất cường tráng.

Khi hai người tiến lại gần nhau, Mộ Dung Thiên nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy vì thiếu ngủ của nàng thì liền kêu lên:

- Thành chủ, nàng bị sao vậy? Bộ đêm qua thức khuya lắm sao?

Hắn nói tới đây, thì lại nói tiếp với giọng đầy thâm thía:

- Nữ nhân tốt nhất là nên nghỉ ngơi cho đầy đủ, như vậy mới có lợi cho dung nhan, dù có làm việc thì cũng không nên làm quá sức.

Nghe mấy lời khuyên nhủ của Mộ Dung Thiên, Tư Tháp Tây Á cũng chẳng biết nói sao nữa, chỉ nghĩ thầm: “Hừ, tất cả đều là do tiểu tử báo hại ta thôi.”

Mộ Dung Thiên vươn vai rõ dài, rồi lại nói:

- Nơi này thật là tốt, từ lúc chào đời đến nay, đêm qua là đêm mà ta ngủ được thoải mái nhất.

Tư Tháp Tây Á nghe vậy thì lại nghĩ tiếp: “Tối qua là đêm đầu tiên ta bị mất ngủ đây này!” Tuy nghĩ vậy nhưng nàng không hề nói ra miệng.

Tư Tháp Tây Á khó có được hai ngày rảnh rỗi nên nàng nhân thời gian này mà đưa Mộ Dung Thiên đi dạo khắp thành để nắm rõ tình hình các nơi.

Kết hợp với tư liệu có được trước khi tới đây, Mộ Dung Thiên đã có nhận thức sơ bộ đối với tòa thành cấp một Mễ Kỳ Tư, nó nằm sát phía bắc Tát La này không hề vững chãi như trong tưởng tượng, ngoại trừ Gia La Đại Lô Sát, Đỉnh Phật Nhi... mấy chục thành thị cấp hai, cấp ba, cấp bốn dưới quyền ra, đảo thành gần nhất cũng cách đây hơn năm mươi hải lý.

Với vị trí địa lý xa xôi như thế, Mễ Kỳ Tư vô hình trung đã bị cô lập và hoàn toàn cách xa Tát La, kỳ thật nó cũng không khác một tiểu vương quốc là bao. Hơn nữa, Mễ Kỳ Tư cùng với những thành nhỏ dưới quyền hạt đều nằm ở các hải khu Mã Tắc Âu, Phổ La Vượng, và Đặc Lặc, ba nơi giao nhau mà tạo thành một vùng tam giác. Mọi người đều biết nơi hải vực giao nhau chính là môi trường yêu thích của biển dị ma

thú, mà ma thú thì có rất nhiều chủng loại, và chủng loại nào cũng dữ dội mãnh liệt. Vậy thì thành thị ở gần nơi ba hải vực giao nhau này nguy hiểm tới cỡ nào không nói cũng biết rồi.

Về việc cứu viện cấp thời thì hầu như khả năng không lớn lắm, bởi vì nếu xuất phát từ hòn đảo nhỏ gần đó nhất thì cũng phải đi xuyên qua năm mươi hải lý rất nguy hiểm. Bình thường thì khoảng cách đó cũng không phải là xa xôi gì, nhưng trong thời kỳ ma thú bạo động thì nó chính là khoảng cách của sinh tử, bởi vì lúc đó sẽ có rất nhiều ma thú hung tàn từ trong biển mà bò lên thuyền. Cho dù là những hải sủng có thân hình trung bình và lớn cũng không có tác dụng bảo vệ người ở trên thuyền được; hơn nữa, ở trung tâm của các hải khu giao nhau, vô luận từ phương hướng nào vào thành cũng đều có khả năng sẽ gặp biến dị ma thú dẫn theo hàng bày hàng đàn ma thú đến tập kích, cả thịt xương cũng không còn. Bởi vậy mà trong mỗi lần ma thú bạo động, trên cơ bản thì Mễ Kỳ Tư chỉ có thể trông vào lực lượng của mình mà thôi, nhưng còn có một vấn đề khác, đó là tính nguy hiểm ở đây rất lớn, do đó mà có rất ít người muốn tình nguyện làm một thành viên thủ thành tại Mễ Kỳ Tư.

Nếu như là trước kia, công hội sẽ cưỡng chế những kẻ xui xẻo đến đây làm việc, nhưng hiện nay thì tình thế không còn giống lúc trước nữa. Từ xưa tới nay, trong mỗi lần ma thú bạo động, Lam Nguyệt vẫn thường viện trợ cho Tát La vốn là một đảo quốc có lực lượng bạc nhược, nhưng lần này họ chắc chắn sẽ khoanh tay đứng nhìn chứ không theo lệ cũ nữa. Vì đã tâm bành trướng, Lam Nguyệt vẫn luôn muốn nuốt lấy các nước trung lập để làm căn cứ điểm cho mình, nhưng vì đụng phải các đảo quốc có chính sách độc lập như Tát La, nên đã khơi dậy lửa giận của họ, chính vì vậy mà họ có khả năng sẽ không viện trợ cho các quốc gia trung lập nữa. Thậm chí họ còn có thể thừa nước đục thả câu, đợi sau khi ma thú bạo động, các quốc gia trung lập bị hao tổn nguyên khí nặng nề, vậy thì lúc đó họ sẽ phát động chiến tranh. Vì vậy mà các hải quốc không thể trông cậy vào ngoại viện, thậm chí cả đảo quốc mạnh nhất là Tát La cũng phải cất ra đại bộ phận quân lực để giúp đỡ cho các nước nhỏ hơn, nếu không thì rất có thể vì sợ ma thú bạo động mà họ sẽ quy thuận Lam Nguyệt để xin được bảo vệ, rồi từ đó mà thế lực liên minh của các quốc gia trung lập sẽ bị thôn tính dần, và sau đó sẽ dẫn đến việc hoàn toàn sụp đổ.

Thế là Tát La đã khó lại càng gặp khó, phải đối mặt với hoàn cảnh trắc trở mà từ xưa tới nay chưa từng có, mà Mễ Kỳ Tư cũng không thể kỳ vọng vào binh lực chi viện của công hội. Tòa thành thị cấp một này ở cách xa Tát La như vậy, thật chẳng khác nào mất đi sự đùm bọc chở che của mẫu thân nên chỉ có thể dựa vào chính đôi tay của mình để sinh tồn mà thôi. Do đó mà không lạ gì khi tân thành thủ đến đây, dân chúng đều đổ xô ra đường để chiêm ngưỡng dung nhan của hãn, nhưng rồi sau đó thì ai nấy cũng đều thất vọng khi nhìn thấy một kẻ vô danh tiểu tốt như Mộ Dung Thiên.

Trước kia tuy Tư Tháp Tây Á đã từng đến tòa thành gần nhất là Ngõa Nhĩ Liệt Cơ để bàn việc kết minh hỗ trợ lẫn nhau, nhưng hy vọng rất mong manh, bởi vì nếu muốn trong lúc ma thú công thành mà còn phải chia binh lực ra để đi cứu viện cho người khác thì khả năng đó rất thấp, chứ đừng nói đến việc phải đi qua một chặng đường là năm mươi hải lý đầy nguy hiểm kia. Có lẽ Ngõa Nhĩ Liệt Cơ chỉ vì nể mặt Long vương mà miễn cưỡng đàm phán thôi, đừng thấy lúc Tư Tháp Tây Á ra về vẫn giữ được vẻ bình thản, nhưng chính bản thân nàng cũng hiểu rõ kết quả rồi, chẳng qua chỉ không nói ra trước mặt người khác mà thôi. Khi Mộ Dung Thiên trở thành một phần tử của Mễ Kỳ Tư, nhất là lại đảm nhiệm chức vị thành thủ quan trọng như vậy, tất nhiên là nàng phải nói rõ cho hãn biết nội tình, để hãn còn chuẩn bị sẵn tâm lý nữa.

Ban đầu Mộ Dung Thiên còn tưởng Mạch Khắc Tắc Nhĩ cho mình một chức vụ béo bở gì, nhưng theo tình hình hiện nay thì nó không có tốt như trong tưởng tượng rồi. Mễ Kỳ Tư đúng là một hòn than nóng ở trên tay, nói không chừng làm một chức quan thấp tại một thành nhỏ khác thì còn tốt hơn là làm chức thành thủ ở đây nữa, ít ra thì cũng không đến nỗi phải làm việc cật lực như ở đây, thậm chí còn có thể bị chết bất kỳ lúc nào trong thời kỳ ma thú bạo động nữa. Đương nhiên, lần này tên sắc lang cũng không thấy Long vương có dụng tâm gian trá gì, bởi vì nhị nữ Tư Tháp Tây Á của ông ta cũng bị rơi vào cùng một cảnh ngộ với hãn. Vị cường giả được dân chúng tại các đảo quốc tôn sùng như một vị thần minh tối cao cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ của mình, vì vậy mà ông ta chỉ có thể trông cậy vào năng lực của Mộ Dung Thiên mà đánh cuộc một phen.

Đương nhiên, Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng không thể lơ là với sự an toàn của Mộ Dung Thiên, ông ta đã phái thêm mười lăm cao thủ đi theo hãn, ngoài việc giúp đỡ giữ thành ra, họ còn phải bảo vệ cho hãn nữa. Vạn nhất trong lúc ma thú bạo động mà Mễ Kỳ Tư bị công phá, vậy thì bất luận thế nào họ cũng phải tìm đủ mọi phương cách để hộ tống Tư Tháp Tây Á và Mộ Dung Thiên đến thành thị khác an toàn hơn.

Do đích thân Long vương lựa chọn, nên thực lực của mười lăm cao thủ này quả thật rất đáng tin. Chức nghiệp của họ không giống nhau, nào là ma pháp sư, kỳ thuật sĩ, chiến sĩ, liệt nhân (thợ săn), thích khách, cung tiễn thủ, phù chú sư, tế ty, thần quan, ngự thú sư, kết giới sư, vv... vô luận là tấn công, phòng ngự, hay trị liệu, tất cả đều là những nhân tài ưu tú. Nếu không phải vì đã biết có Lộ Thiên ở bên cạnh Mộ Dung Thiên, thì Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã phải thêm một tên Nghê Linh sư cực kỳ lợi hại đi theo hắn rồi.

Trong nhóm cao thủ này, đại đa số đều là người của Long tộc, dù có người không phải thì họ cũng đã theo Long vương nhiều năm, nên hoàn toàn đáng tin. Bọn họ đều trực thuộc dưới quyền sai khiến của Mộ Dung Thiên, ngay cả thành chủ Tư Thập Tây Á nếu có muốn điều động họ thì trước tiên cũng phải thông qua sự đồng ý của Mộ Dung Thiên mới được. Qua đó có thể thấy Long vương xem trọng Mộ Dung Thiên tới mức nào.

Sau khi đến Mễ Kỳ Tư, vẫn chưa có một quan viên nào đến bái phỏng Mộ Dung Thiên, thật thua xa sự vẻ vang của hắn khi còn làm giám sát sư. Trong lịch sử, Mễ Kỳ Tư là một tòa thành có tỷ lệ bị công phá nhiều nhất, nó hoàn toàn không giống với những thành thị giàu có khác, người ở đây chỉ quan tâm tới việc bảo vệ tính mạng của mình trong những lúc ma thú bạo động mà thôi, chứ không hề nghĩ tới việc ning nọt thượng cấp để được thăng quan tiến chức. Nếu tính mạng không thể bảo toàn được thì dù chức quan có cao tới đâu, hoặc là giàu có cỡ nào cũng chẳng có phúc mà hưởng được.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, Mộ Dung Thiên cũng tới lúc phải làm việc, còn Tư Thập Tây Á thì cũng vùi đầu vào công việc bận rộn của mình, nhưng trước lúc đó, nàng còn kịp thực hiện một việc quan trọng cuối cùng, đó là giới thiệu Mộ Dung Thiên với mấy vị đồng liêu - ba vị phó thành thủ.

- Á Luân, Ngã Lược Đặc, và Luân Đạo Phu, để ta giới thiệu với chư vị, đây là tân nhậm thành thủ Đan Ni Tư đại nhân. Có lẽ chư vị đều biết hết rồi, phải không?

Mộ Dung Thiên gặp được mấy vị phó thành thủ tại vùng tập huấn ở ngoại thành. Trước khi ma thú bạo động, đám binh sĩ ngoài việc tiếp nhận nhiệm vụ ra, họ còn phải tiếp nhận cả những sự huấn luyện không ngừng nghỉ như là thực lực đơn đầu, song nhân hợp kích, tiểu đội trận hình, đoàn thể công phòng, vv... tất cả đều nằm trong phạm vi huấn luyện cả. Có như vậy thì mới mong tiến bộ nhanh chóng, giữa đồng đội cũng có thể phối hợp ăn ý với nhau hơn. Một tòa thành thiếu an toàn như Mễ Kỳ Tư này vừa mang đến áp lực cho mọi người, và vừa mang đến động lực cho họ, vì vậy mà ai nấy cũng đều ra sức luyện tập không biết mệt, điều đó khiến Mộ Dung Thiên rất thỏa mãn.

Ba vị phó thành thủ cũng đích thân đến nơi chỉ điểm cho binh sĩ, thái độ công tác quả thật không có chỗ nào để chỉ trích được. Nhưng chỗ xấu duy nhất chính là sự bất hòa giữa ba người họ, điều này ai cũng có thể nhìn thấy được. Tuy đã được Tư Thập Tây Á triệu tập nhiều lần, nhưng bọn họ vẫn tỏ ra lạnh nhạt, trên mặt không có chút biểu cảm nào, và lại càng không có sự thân mật khắng khít của chiến hữu với nhau nữa.

Cả ba người họ đều đang ở tuổi tráng niên, trong đó, Á Luân là một Giải nhân (người cua) chiến sĩ, thân thể to lớn cường tráng, hai tay cầm hai chiếc chùy lớn, vừa nhìn cũng biết là hạng người dũng mãnh. Người như vậy thông thường cũng tương đối ngay thẳng và nhanh nhẹn mẽ lẹ. Luân Đạo Phu là người của Tinh Linh tộc, y là một ma pháp sư với dáng vẻ bên ngoài thâm trầm, đầu hơi cúi xuống, lúc nào cũng có vẻ như đang tư lự chuyện gì vậy. Còn Ngã Lược Đặc là một vị cung tiễn thủ, mục quang cực kỳ lợi hại, xem ra nếu gã đi săn mỗi thì nhất định sẽ rất đáng sợ.

Tư Thập Tây Á lại nói tiếp:

- Ta hy vọng chư vị sẽ phối hợp với Đan Ni Tư đại nhân, giúp cho y làm việc được suôn sẻ, mọi công việc chuẩn bị giữ thành cho đợt ma thú bạo động sắp tới đều hoàn thành tốt đẹp.

Nghe xong lời của Tư Thập Tây Á, ba người chỉ khẽ gật đầu rồi đáp:

- Dạ, thành chủ!

Câu trả lời rất là máy móc, khiến người ta dễ dàng nhìn ra được đó chỉ là câu trả lời lấy lệ, hiển nhiên bọn họ không phục việc một thương nhân vô danh tiểu tốt đến đây làm thành thủ, nên cũng không hề xem trọng hắn. Thì ra ba người này vốn đã từng tranh nhau chức thành thủ, nhưng không ngờ cuối cùng lại bị một kẻ chưa từng có chiến công từ bên ngoài đến giành mất, tất nhiên trong lòng không phục tí nào. Á Luân là

một Giải nhân chiến sĩ nên tính tình ngay thẳng bộc trực, thậm chí còn nghiêng đầu sang một bên để biểu lộ ý khinh thường nữa.

- Lời nói của ta....

Tư Tháp Tây Á nói tới đây thì nét tươi cười ưu nhã ở trên mặt tuy vẫn còn, nhưng chỉ có đôi mắt phượng thì bỗng nhiên sáng quắc lên, rồi nói tiếp:

- ...các người đã nghe rõ chưa?

Nàng vừa dứt lời thì một cổ áp lực trầm trọng chợt tỏa ra khắp không trung, tuy vô hình nhưng lại cực mạnh. Đó chính là “Long uy”, một môn tuyệt kỹ độc đáo của Long tộc. Trước kia Mộ Dung Thiên đã từng thưởng thức qua một lần, mà người thi triển lúc đó lại là Long vương. Môn tuyệt kỹ này vốn thích hợp với nam nhân hơn, còn nữ nhân thì có rất ít người luyện thành. Giờ đây rõ ràng là Tư Tháp Tây Á cũng luyện được nó, thoát nhìn thì có vẻ rất tinh thông, nhưng điểm duy nhất khác với Long vương đó là khi nàng thi triển “Long uy”, trên mặt lại mang theo nụ cười đầy quyến rũ, vì vậy mà cũng tạo thành một loại mỹ lực đặc biệt khiến người khác mê đắm.

Ba người của bọn Á Luân nghe vậy thì trên đầu đều đỏ mồ hôi hột, vội vàng đáp luôn miệng:

- Dạ, dạ, thành chủ đại nhân!

Thái độ của họ lúc này mới có vẻ nghiêm túc hơn so với lúc vừa đến nhiều.

Lúc này Mộ Dung Thiên mới thấy được bộ mặt khác của Tư Tháp Tây Á. Trước kia hắn còn tưởng nàng là hạng nữ lưu không có khí phách bá đạo, nhưng coi bộ mình đã đoán sai rồi, do đó mà hắn cũng không còn nuôi lòng khinh thị nàng nữa.

- Tốt lắm, vậy thì ta yên tâm rồi.

Tư Tháp Tây Á nghe bọn họ trả lời xong thì mới tỏ ra hơi hài lòng, nàng quay sang nói với Mộ Dung Thiên:

- Đan Ni Tư đại nhân, các người hãy làm quen với nhau đi nhé, ta có việc nên phải đi trước đây.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Được, làm phiền thành chủ rồi!

- Chúc cho công việc của đại nhân được suôn sẻ.

Tư Tháp Tây Á nở một nụ cười đầy thâm ý, rồi sau đó mới bỏ đi.

Nhìn bóng lưng đang khuất dần ở phía xa xa của Tư Tháp Tây Á, Mộ Dung Thiên biết rằng vấn đề nan giải lớn nhất trong chức vụ mới của mình đã tới rồi đây.

- Tam vị đại nhân, ta biết chư vị đều có ý xem thường ta, đúng không?

Á Luân, Ngã Lực Đặc, và Luân Đạo Phu nghe vậy thì đều sững sốt. Người ta nói thương nhân là loại người rất khéo đưa đẩy và lấy lòng người ta, hiểu rất rõ đạo lý nịnh trên đón dưới, nhưng không ngờ vị tân thượng ty này lại còn thẳng thắn như vậy nữa.

- Đan Ni Tư đại nhân, không dám, bọn ta tuyệt không có ý đó đâu.

Biểu hiện của ba người đột nhiên lại rất ăn ý với nhau, ba miệng một lời. Mặc dù trong lòng rất khinh thường Mộ Dung Thiên, nhưng không dám để lộ điều đó ra ngoài; dù sao đi nữa thì hắn cũng là thượng cấp của mình, vạn nhất có chỗ nào đắc tội với hắn, vậy thì hắn có thể đến tố cáo với Tư Tháp Tây Á, đến lúc đó thì sẽ rất phiền phức đấy.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, nói:

- Không cần phải phủ nhận. Ta vốn hiểu rất rõ trong lòng chư vị đang nghĩ gì. Ừm, phải rồi, chư tướng lãnh của Mê Kỳ Tư đều là những thiết huyết hán tử, mỗi một người đều có thực lực hùng hậu, đều là những cường giả đáng cho các binh sĩ tôn kính. Điều đó ta rất bội phục.

Ba người lại thêm một lần nữa kinh ngạc, Mộ Dung Thiên đã nói trúng tim đen của họ, vì vậy mà cả ba cũng bắt đầu nảy sinh hảo cảm với gã thương nhân này luôn.

- Trên thực tế, ta cũng rất thích lấy thực lực để giải quyết vấn đề.

Mộ Dung Thiên cười hắc hắc mấy tiếng rồi lần lượt chỉ lên người của Á Luân, Ngã Lược Đặc, và Luân Đạo Phu rồi nói:

- Thế này đi, cả ba người các người cũng tiến lên đấu với ta một trận. Nếu các người thua, vậy thì từ nay phải vui lòng phục tùng và tiếp thu mệnh lệnh chỉ huy, mọi người cũng hòa nhã làm việc chung với nhau. Hiện nay Tất La đang rơi vào khốn cảnh mà từ trước tới nay chưa từng có, ta không mong các người sẽ làm hao phí tinh lực quý báu của mình vào những việc tranh chấp nội bộ đầy ngu xuẩn kia.

295. Hồi 290: Thụ Uy (thượng)

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 290: Thụ Uy (thượng)

Dịch giả: Sid

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Nghe giọng khiêu chiến và không xem ai ra gì của Mộ Dung Thiên, ba người bọn Á Luân đều không nén được lửa giận. Nói thế nào thì họ cũng từng có nhiều kinh nghiệm chống cự ma thú công thành, ai nấy cũng đều là những nhân vật tinh anh còn sống sót sau nhiều cuộc chiến đẫm máu, xương cốt đều cứng cáp, thử hỏi làm sao có thể chịu đựng được nỗi nhục này chứ.

Nghe đồn, gã thương nhân trước mắt đây xuất thân từ hải liệt, xếp hạng cũng khá cao, nhưng xem ra tuổi tác còn khá trẻ, vậy thì có được bao nhiêu bản lĩnh chứ? Đúng là không biết trời cao đất rộng là gì mà! Vì vậy mà cả ba người đều có ý nghĩ làm giảm bớt nhuệ khí của đối phương, nhưng nếu đích thân mình ra tay thì sợ sẽ hạ thủ quá nặng, nếu dả thương hấn thì rất là phiền phức, đến chừng đó không khéo sẽ mang tội phạm thượng, không biết phân tôn ty thì khốn. Vì vậy mà trong lúc nhất thời, ai nấy đều cảm thấy khó xử, ngay cả Giải nhân Á Luân cũng biết nghĩ tới điểm đó và không hề hành động thiếu suy nghĩ. Bề ngoài của gã tuy có vẻ ngốc nghếch, nhưng một khi đã làm đến chức phó thành thủ thì nhất định không phải hạng người ngu xuẩn chút nào.

- Đan Ni Tư đại nhân có thân phận tôn quý, thuộc hạ không dám mạo phạm. Hay là như vậy đi, cứ rút ra ba binh sĩ để bồi luyện với đại nhân vậy.

Người vừa lên tiếng là Luân Đạo Phu, y là ma pháp sư nên suy nghĩ cũng linh hoạt hơn, lập tức nghĩ ra được biện pháp vẹn toàn. Trong quân cũng có rất nhiều cường giả với thực lực không tầm thường, nếu đưa họ ra thì có thể mượn tay họ để giáo huấn Mộ Dung Thiên một phen, mà mình cũng không bị đắc tội với hấn. Nếu không may thì cũng đã có ba người đó ra gánh tội thay rồi.

Á Luân và Ngã Lược Đặc cũng liên thanh phụ họa:

- Đúng, đúng, ta tán thành lời đề nghị đó.

Thường ngày ba người này rất hiếm khi có đồng quan điểm với nhau, vậy mà hôm nay ở trước mặt Mộ Dung Thiên thì họ đã hai lần nhất trí ý kiến, quả thật là hiếm thấy.

Mộ Dung Thiên biết rõ điều lo lắng của họ nên cũng không miễn cưỡng, hấn chỉ cười nói:

- Như vậy cũng được, mỗi người cứ tùy ý chọn ra một người đi, chức nghiệp nào cũng được.

Bởi vì đặc tính bất đồng nên có một số chức nghiệp tương khắc lẫn nhau, tỷ như giữa các võ giả ngang tài ngang sức với nhau, một bên là Dã Man nhân có thịt xương rắn chắc, có thể chịu đòn giễu, nhưng trái lại, kháng lực của họ đối với ma pháp thì lại rất kém. Trong khi đó, ma pháp sư tuy có sức tấn công rất mạnh nhưng lại rất kiêng kỵ những chức nghiệp có thân thủ nhanh nhẹn và chiêu số độc ác như thích khách; dù tuyệt kỹ ma pháp của họ có lợi hại tới đâu nhưng nếu không kích trúng đối thủ thì thật là uổng phí. Còn các môn tuyệt kỹ của thích khách tuy có sức phá hoại không cao lắm, nhưng đối với thể chất gầy yếu của các ma pháp sư thì vẫn dư dả để đối phó rồi.

Lúc này Mộ Dung Thiên huênh hoang nói cứng, nhưng rốt cuộc bây giờ giọng điệu của hắn cũng mềm lại, bởi vì hắn biết rõ lúc nào nên thốt lời cuồng vọng và lúc nào nên dừng lại.

“Cho người biết chết là thể nào!” Đám ba người của Luân Đạo Phu đều thầm cười nhạo, nhưng ngoài miệng thì vẫn khen lấy lòng tên sắc lang:

- Thực lực của đại nhân cao cường, chúng thuộc hạ rất bội phục.

Sau đó Ngã Lược Đặc liền lớn tiếng quát:

- Lôi Khắc Tư!

Thanh âm của gã sắc bén vô cùng, khiến cho người ở xa cũng nghe được. Sau tiếng gọi của gã, một tên tuần thú sư từ cánh rừng phía sau liền nhanh chóng chạy tới trước mặt ba người. Trước tiên hắn hành lễ chào thượng cấp rồi mới lên tiếng:

- Đại nhân, ngài tìm thuộc hạ?

- Không, đó là tân thành thủ của chúng ta, Đan Ni Tư đại nhân. Bây giờ người hãy đưa đại nhân đến đấu trường, và nhớ phải chiêu đãi đại nhân thật tốt đấy, ngàn vạn lần không được chậm trễ.

Ngã Lược Đặc căn dặn Lôi Khắc Tư thêm vài câu, sau đó nói với Mộ Dung Thiên:

- Đại nhân, xin hãy đến đấu trường trước, bọn ta đi tìm vài người nữa rồi sẽ đến sau.

- Tốt! Ta sẽ đến đó trước chờ các người. Lôi Khắc Tư, đi thôi!

Mộ Dung Thiên biết bọn họ nhất định là đi tuyển thêm vài binh sĩ ưu tú để đến đối phó với mình, nhưng hắn chẳng màng quan tâm đến việc đó, chỉ quay người đi theo Lôi Khắc Tư đến địa điểm đã hẹn.

Đấu trường nằm trong một cánh rừng rất lớn. Bởi vì Mễ Kỳ Tư là một nguy thành (thành thị có tính an toàn thấp) nên người đến đây định cư rất ít. Các tiểu thành thị dưới quyền cai quản của Mễ Kỳ Tư thành là nơi có nhiều đất đai nhất tại Tát La, đại đa số đều là đất trống, do đó mà chính quyền đã dùng nó làm nơi huấn luyện binh sĩ. Từ trong rừng, những tiếng hò hét của binh sĩ, những tiếng va chạm của binh khí, những tiếng ầm ầm do người thi triển tuyệt kỹ để phá hủy vật dụng, vv....tất cả đều vang lên không ngớt.

Phàm những nơi nào mà Lôi Khắc Tư điều khiển súng thú đi ngang qua, thì người ở những nơi đó đều chú mục nhìn về phía gã và Mộ Dung Thiên, bởi vì bộ quan phục của tân thành thủ ở trên người Mộ Dung Thiên quá nổi bật nên ai cũng nhận ra được. Việc tân thành thủ đến nhậm chức chính là tiêu đề nóng trong mấy ngày gần đây của mọi người. Binh sĩ và dân chúng đều quan tâm tới việc này, ai nấy cũng đều thắc mắc không biết vị trưởng quan mới đến có phải là một vị quan anh minh tài giỏi, sẽ thống lãnh mọi người qua cơn hiểm nguy trước mắt hay không nữa.

Đấu trường là dải đất nằm ở trung tâm cánh rừng, so với đấu trường của hai học viện Tát Á Đa Lộ và An Cách La Hy ở Lam Nguyệt thì không khác là bao. Quân đội của Mễ Kỳ Tư cũng có truyền thống tốt đẹp đó nhằm mục đích khích lệ binh sĩ. Điều khác biệt là ở đây ngày nào cũng có tỷ võ và quy mô cũng không lớn bằng, tất cả đều là do binh sĩ tình nguyện thi đấu hữu nghị với nhau, hoặc là các tướng lãnh cấp cao chỉ định khiêu chiến các nhân tài trong đội ngũ của mình. Thông thường mỗi ngày chỉ đấu chừng mười trận thôi.

Tuy nhiên, trận tỷ võ hôm nay có khác với ngày thường một chút, bởi vì mới sáng sớm mà người ngựa đã ùn ùn kéo đến chật kín cả đấu trường, nghe nói tân thành thủ đích thân khiêu chiến thuộc hạ, một chọi ba,

đúng là một sự kiện cực kỳ náo nhiệt đây mà. Xưa nay trường quan thắng thuộc hạ đều là lẽ thường tình, nhưng nếu lỡ bị thua cho thuộc hạ thì đúng là rất ngu xuẩn. Hiện tại cũng có không ít người bắt đầu nghi ngờ chỉ số thông minh của vị tân thành thủ này rồi.

Đám binh sĩ cứ phải thao luyện hết ngày này tới ngày khác, sinh hoạt cực kỳ buồn chán, hằng ngày không có gì mới mẻ, vì vậy mà hôm nay ai nấy cũng đều vui mừng hơn hớn, tích cực như gà trống động dục vậy. Đấu trường ít khi nào lại được náo nhiệt như vậy, xung quanh đó đều chật ních người, những ai có khinh thân thuật khá một chút thì phóng tuốt lên cây để chờ đợi trò hay. Chỉ khổ cho những binh sĩ Dã Man nhân, chen chúc vào đấu trường không được, mà thân thể của họ thì lại to lớn đồ sộ nên cũng không thể leo lên cây được, nên chỉ đành đi loanh quanh bên ngoài tìm chỗ xem, gấp đến độ vừa đi vừa chửi đổng lên nữa.

Đương nhiên, các binh sĩ này không phải đã tự ý hủy bỏ thời gian huấn luyện của mình, mà họ đã được ba vị phó thành thủ đặc cách cho nghỉ ngơi một lát. Nếu muốn triệt hạ uy phong của Mộ Dung Thiên thì tất nhiên phải có càng nhiều khán giả càng tốt.

Đưa mắt nhìn khắp một lượt, xung quanh đấu trường đông nghịt người, tiếng nhốn nháo ầm ĩ vang vọng khắp không gian, còn trên những thân cây ở bên ngoài cũng lộ ra không ít thân ảnh.

Đối diện với hàng ngàn cặp mắt đang chờ đợi, kẻ đóng vai chính như Mộ Dung Thiên cũng không mấy quan tâm. Hắn xem đám đông trước mắt như không có vậy, lúc này đang ngồi tại một chiếc bàn nhỏ và hai chân gác chéo lên bàn, chậm rãi thưởng thức tách trà Bách Hoa Hương nổi tiếng của Mễ Kỳ Tư, hoàn toàn không có một chút áp lực nào. Dáng vẻ của hắn lúc này phẳng phất như không phải mình sắp sửa tử vong, mà chỉ là tham gia một buổi hóa trang vũ hội thôi vậy.

- Tới rồi, tới rồi...

Khi Mộ Dung Thiên gần uống xong tách trà thì chợt nghe được tiếng nhốn nháo vang lên. Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đám đông đứng gần cửa bên hông của đấu trường đang dạt ra hai bên, để lộ một lối đi nhỏ, tựa như là đang muốn nhường đường cho ai vậy. Nhìn thấy cảnh đó, Mộ Dung Thiên liền hiểu ngay rằng, đối thủ của mình đã đến rồi.

Ba người Á Luân, Ngã Lực Đặc, và Luân Đạo Phu mỗi người đều dẫn theo một binh sĩ ở phía sau, không cần nói cũng biết đó là binh sĩ trong quân do họ đích thân chọn ra để giao đấu với Mộ Dung Thiên.

Sáu người đi thẳng đến trước mặt Mộ Dung Thiên, ba người phó thành thủ cung kính thi lễ với hắn rồi nói:

- Đại nhân, chúng ta đã tìm được ba người họ.

Sau đó họ lại quay sang ba kẻ đứng phía sau và bảo:

- Các người hãy mau tham kiến thành thủ và tự giới thiệu mình đi.

- Dạ!

Ba người lập tức ứng lời rồi bước lên dàn thành một hàng ngang.

Người ở bên trái là một Dã Man nhân cao lớn, trên người đầy lông đen, trông chẳng khác nào một con tinh tinh vậy. Gã không cầm binh khí, cũng không ôm quyền bái lễ, chỉ đỉnh đạc xoải bước đi về phía trước hai bước, đất dưới chân cũng run lên không ngớt. Khi còn cách Mộ Dung Thiên chừng một thước thì mới dừng lại, đây chính là lễ tiết chính thức khi thuộc hạ đối diện với cấp trên.

Sau đó, gã quỳ một chân xuống đất. Đây chính là một nghi lễ khác ở trong quân đội, phàm là kẻ bộ hạ thấp hơn thượng ty từ ba cấp trở đi thì đều phải sử dụng loại lễ tiết này để tỏ lòng tôn kính. Dã Man nhân cất giọng vang rền như tiếng hồng chung, nói:

- Thành thủ đại nhân, ta là Phất Nông của sư đoàn 5, chức nghiệp là lực sĩ!

Dã Man nhân tuy không cố tình nói lớn tiếng, nhưng thanh âm vẫn vang dội như thường, sau khi tự giới thiệu tên và chức nghiệp xong thì liền lui xuống. Vừa rồi gã đi theo Á Luân đến đây, xem ra vị phó thành thủ này rất thích dùng thuộc hạ có sức mạnh.

Người tiếp theo là một trung niên nam tử toàn thân mặc hắc y, với đôi lông mày màu xanh. Từ nhãn cầu và nước da, người ta có thể dễ dàng phán đoán ra được chủng tộc của y - chúa tể rừng xanh, một loại chủng tộc thiện dụng nguyên tố Mộc hệ.

- Đỗ Lan Đặc của sư đoàn 2, thích khách!

Tính cách của người này không khác biệt gì với đại đa số các thích khách khác, cũng rất tiết kiệm lời nói như vậy. Y tự giới thiệu còn ngắn gọn hơn cả gã Dã Man nhân Phất Nông nữa.

Người cuối cùng là một nữ ma pháp sư. Nữ nhân dù sao cũng vẫn yêu thích cái đẹp hơn nam nhân nhiều lắm, cho dù có là ma pháp sư thì cũng vậy thôi. Viên mắt của nàng được vẽ một đường thâm, đôi mi cong vút, móng tay cũng để rất dài, trên các móng tay cũng đều được sơn đỏ, trông có vẻ rất tân thời. Nếu nói về tư sắc trời sinh thì nàng đúng là một mỹ nữ, tuy còn xa lắm mới đạt tới hạng cực phẩm mỹ nữ, nhưng nhờ biết cách trang điểm nên nàng ta có một khí chất yêu diễm đặc biệt. Lúc này tay nàng đang cầm một cây trượng ngắn màu bạc, trên đầu trượng có đính một viên băng hoa tinh thạch màu trắng tinh rất mỹ lệ.

Phương thức hành lễ của nữ thuộc hạ có phần khác với nam thuộc hạ, nàng nữ ma pháp sư kia chỉ hơi khom mình một chút, tựa như cung cách triều bái của Thanh triều vậy, rồi cất giọng đầy quyến rũ, nói:

- Thành thủ đại nhân mạnh khỏe! Thuộc hạ là ma pháp sư An Ny, doanh trưởng của doanh 10, sư đoàn 7, và cũng là đội trưởng của ma pháp đoàn, một doanh hoàn toàn độc lập.

Nàng nữ ma pháp sư này đúng là khéo léo hơn hai người trước, hiển nhiên là rất biết lấy lòng thượng cấp, cả việc giới thiệu cũng tường tận hơn đồng đội nhiều. Trong lúc nàng vừa cúi đầu giới thiệu, lại vừa khẽ liếc mắt đá lông nheo với Mộ Dung Thiên, quả là phong tình vạn tượng.

- Mời đứng lên, mời đứng lên!

Mộ Dung Thiên bị cái liếc mắt của nàng làm cho toàn thân tê dại, thiếu chút nữa là mê mẩn thần hồn luôn rồi. Hắn vội quên hết tất cả mà đưa tay ra đỡ nàng đứng dậy, nhưng khi cánh tay đưa ra được nửa đường thì chợt nhớ ra đây là chốn công cộng, lại đang ở trước mặt rất nhiều binh sĩ nên không thể làm mất uy tín được, vì vậy nên hắn khẽ ho khan hai tiếng, rồi làm mặt nghiêm túc, nói:

- An Ny tiểu thư, không cần đa lễ!

- Tạ ơn đại nhân!

An Ny đứng thẳng người lại, sau đó còn làm như vô ý ném về phía Mộ Dung Thiên một nụ cười đầy quyến rũ nữa, khiến cho ánh mắt của tên sắc lang cứ dán lên người nàng suốt. Đối với nam nhân, câu nói: “hoa nhà không bằng hoa dại” quả thật là chân lý bất biến mà.

Ba người bọn Ngã Lực Đặc đứng gần đó nên thấy rõ hết quá trình tự giới thiệu của thuộc hạ, ai nấy cũng đều thâm nghĩ tên thượng cấp này của mình nếu không phải ngông cuồng tự đại thì cũng là một tên sắc quỷ, ngay cả thuộc hạ cũng không bỏ qua, vì vậy mà trong lòng lại tăng thêm mấy phần coi thường hắn.

Lúc này tiếng trống, tiếng kèn vang lên nhộn nhịp cùng với tiếng nhạc du dương, báo hiệu trận đấu sắp sửa khai diễn.

Không khí tại đấu trường lập tức vỡ òa, các binh sĩ đều lớn tiếng hò hét, cùng chờ đợi thời khắc kích động nhân tâm. Vào ngay lúc này đây, bao nhiêu kỷ luật quân đội đều bị vất bỏ sang một bên, những người có mặt tại đấu trường chỉ còn lại đấu khí nguyên thủy đang sôi trào mà thôi.

Mộ Dung Thiên cùng với Phất Nông, Đỗ Lan Đặc và An Ny phân ra đứng ở hai đầu đông tây. Ba người lại một lần nữa ôm quyền hành lễ hạ cấp đối với thượng cấp, rồi nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, xin thứ cho chúng thuộc hạ mạo phạm.

Mộ Dung Thiên mỉm cười đáp:

- Không hề chi, tất cả cùng lên đi, các người cứ dùng hết bản lãnh mà tấn công ta, không cần phải ngại.

Thân là thượng cấp, chiếu theo lệ cũ, hắn không thể xuất thủ trước để tránh mang tiếng lấy lớn hiếp nhỏ.

Lúc này tiếng trống, tiếng kèn lập tức đình chỉ. Trong nháy mắt, không khí toàn trường đều im phăng phắc. Đó chính là tiêu chí của việc trận chiến sắp sửa bắt đầu.

Kẻ ra tay trước chính là Dã Man nhân, gã điên cuồng hét lớn một tiếng, giữa không trung tựa như có một tiếng nổ vang rền vậy, tiếp theo đó thì Phất Nông soải bước chạy tới trước. Trước đó khi gã chỉ mới bước đi mà đã khiến cho mặt đất rung động lên rồi, bây giờ còn chạy nhanh tới trước, nên mặt đất càng bị rung chuyển nhiều hơn. Mộ Dung Thiên đang đứng ở giữa đấu trường nên có cảm giác như đang cưỡi thuyền lênh đênh trên đại dương có sóng to gió lớn vậy, cứ bị nhồi lên nhồi xuống mà không thể nào bình ổn thân mình được.

Nếu chỉ lấy trọng lượng cơ thể mà tạo thành hiện tượng này thì tuyệt đối không thể nào, mà đây chính là một tuyệt kỹ của Dã Man nhân, có tên gọi là “Sơn băng địa liệt”. Người thi triển sẽ dùng Thổ hệ đấu khí rót xuống chân, rồi phối hợp với quy luật di chuyển mạnh mà tạo ra lực sóng, đạt tới mục đích biến cho mặt đất dưới chân đối thủ không thể lặng yên được. Lực lượng của Dã Man nhân quả là đáng sợ, nhưng tốc độ cũng tương đối chậm. Nếu muốn đánh trúng một đối thủ linh hoạt, vậy thì phương pháp tốt nhất chính là dùng tuyệt kỹ để gây ảnh hưởng đến hành động của đối phương. Tuy nhiên, thông thường thì trí tuệ của Dã Man nhân không được mấy sáng suốt, chẳng những vậy mà trí tuệ còn là rất nhỏ bé nữa. Môn tuyệt kỹ “Sơn băng địa liệt” này có độ khó rất cao, không phải ai cũng dễ dàng luyện được. Xem ra nhân tài do Á Luân chọn ra quả nhiên là hạng người không tầm thường chút nào.

Theo tốc độ chạy của Phất Nông, gã càng chạy nhanh thì sự rung động của mặt đất cũng càng lúc càng kịch liệt hơn. Bên ngoài thân của Phất Nông cũng dần dần lộ rõ một lớp ánh sáng màu vàng, quả nhiên là võ giả tu luyện Thổ hệ. Đấu khí của gã không như của người bình thường, chỉ xuất hiện một tầng mỏng khi tấn công người ta, mà là tầng vọt trong nháy mắt, nhất là độ dày ở phía trước người lại tăng rất nhanh. Không lâu sau, toàn thân Phất Nông được đấu khí bao phủ gấp đôi, đó chính là tuyệt kỹ “Dã Man trùng chàng”. Lúc này Phất Nông chẳng khác nào một chiếc xe lửa tốc hành, nếu có bất cứ ai đứng chắn ở trước mặt cũng đều sẽ bị gã húc cho một cú mạnh, đến nỗi xương gãy thịt nát, bay đi xa tới mấy dặm đó chứ. Lực lượng cường đại của lực sĩ chức nghiệp tuyệt đối không phải là danh bất hư truyền.

Người của chủng tộc Dã Man nhân có thể cùng lúc thi triển hai môn tuyệt kỹ này quả thật là rất hiếm. Uy lực của nó to lớn đến nỗi đám binh sĩ đứng quan chiến bên ngoài cũng không hèn mà cùng hô to kinh hãi, lúc này họ chợt phát hiện ra Phất Nông không phải là đang xông thẳng tới hướng chính diện của Mộ Dung Thiên, mà là gã đang xông về phía bên phải của hắn. Khi mọi người còn không ngừng thắc mắc thì Đỗ Lan Đặc cũng bắt đầu xuất thủ. So với Phất Nông chỉ biết tấn công bừa bãi, chạy bổ nhào bổ nhào lung tung thì thích khách rõ ràng là cẩn thận hơn nhiều lắm. Hai chân của y phăng phất như không chạm đất, cứ vọt thẳng về phía trước. Nếu dùng hai chữ “chớp nhoáng” để hình dung tốc độ của y là thích hợp nhất, tuy nhiên, chũy thủ của y vẫn chưa thấy xuất hiện. Mọi người ai nấy cũng đều biết, tập quán của thích khách là ở vào sát na cuối cùng trước khi va chạm với đối phương, khi đó mới phát động một kích như sấm sét, ngay vào lúc mà người ta không nhìn thấy dấu hiệu xuất thủ nào. Điều đó hoàn toàn tương phản với lực sĩ, có như vậy thì mới là xuất kỳ bất ý và đạt được hiệu quả ám sát tốt nhất. Tuy rằng nhìn không ra y có phát động chiêu số gì, nhưng với tốc độ nhanh như thiểm điện và không có cách nào áp chế kia, cùng với Mộ đấu khí màu xanh ẩn hiện ở bên ngoài thân thể của Đỗ Lan Đặc, nhất định đó cũng là một mãnh chiêu chứ chẳng chơi. Thế nhưng, tình trạng của y cũng kỳ quái chẳng khác nào Phất Nông, mục tiêu của Đỗ Lan Đặc cũng không phải là hướng chính diện của Mộ Dung Thiên mà là phía bên trái của hắn.

Mộ Dung Thiên cũng ngạc nhiên không kém gì đám binh sĩ đang quan chiến ở bên ngoài, hắn không rõ trong hồ lô của Phất Nông và Đỗ Lan Đặc đang bán thuốc gì, nhưng hắn có thể khẳng định hành động quái dị này chắc là một loại chiến lược nào đó. Nếu là lúc bình thường, Mộ Dung Thiên nhất định trước tiên sẽ né tránh hai đối thủ tấn công đầu tiên khi khí thế còn đang hùng hực, hoặc giả cũng có thể ra chiêu thử xem bọn họ muốn làm trò quỷ gì, nhưng hiện tại thì hắn không thể làm vậy, vì thân là thượng cấp, nếu như mới ở chiêu đầu mà đã bị bức lui hoặc là bị bức phải ra tay trước, vậy thì sẽ khiến cho đám binh sĩ cười đến rụng răng mà thôi, sau này làm sao mà phục chúng?

Phất Nông và Đỗ Lan Đặc càng lúc càng tiến lại gần, người có nhãn lực cao minh một chút thì rõ cuộc cũng nhìn ra, không biết là do hữu ý hay vô tình, hai người họ hướng theo hai phía trái phải của Mộ Dung Thiên mà chạy, quỹ tích đều đặn và luôn giữ một khoảng cách nhất định. Hai hướng chạy đó kéo dài hai bên, vô hình trung đã vây Mộ Dung Thiên vào giữa, hoàn toàn phong kín hai bên trái phải của hắn.

Ngay khi mọi người còn không hiểu tại sao hai người kia lại chừa ra một lỗ hổng ở hướng chính diện cho Mộ Dung Thiên thì đột nhiên bạch quang hiện ra sáng rực, tới lúc này thì mọi người mới nhớ ra ở trong đấu trường còn một người nữa tồn tại, và người đó cũng có lực tấn công cực mạnh - ma pháp sư!

296. Hồi 290: Thụ Uy (hạ)

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 11 – Dị Quốc Tranh Quyền

Hồi 290: Thụ Uy (hạ)

Dịch giả: Sid

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Hàn khí chợt ập tới, rồi nhanh chóng tỏa ra khắp đấu trường, khiến những binh sĩ yếu kém một chút đều thấy rung mình.

- Băng Tuyết Thần, xin hãy dùng đôi tay mạnh mẽ của ngài mà đông kết tất cả mọi thứ ở trên đời này - Băng chi bào hao.

Thừa dịp Mộ Dung Thiên đang chú ý vào Phát Nông và Đỗ Lan Đặc, An Ny cũng hoàn thành chiêu ma kỹ cực mạnh của mình. Theo cái vung tay của nàng, một trụ hàn khí thật lớn có đường kính khoảng hai thước ập tới trước, so với tốc độ lao ra từ bạch sắc tinh thạch của thích khách còn nhanh hơn, đồng thời cũng chặn kín lấy phương hướng còn trống còn lại.

Đó mới chính là chiêu thật sự! Rõ ràng An Ny là một vị Băng hệ ma pháp sư rất hiếm thấy, hiển nhiên nàng mới là người có thực lực mạnh nhất trong ba người họ. Hình dạng quyền rũ động lòng người lúc này của nàng chỉ là biểu hiện giả dối bên ngoài, nhưng ở tại đấu trường này thì nàng mới đúng là một sát thủ lạnh khốc vô tình.

Bên ngoài của hàn khí trụ có lân quang lấp lóe, điều đó chứng minh rằng trình độ Băng hệ của người thi triển đã đạt đến bậc Băng linh, uy lực rất mạnh, so với Dã Man trùng trùng của Phát Nông hoặc là chiêu thức chưa xuất hiện của Đỗ Lan Đặc hẳn là cao minh hơn nhiều. Nếu như Mộ Dung Thiên bị trúng chiêu này, phỏng chừng máu của hắn sẽ bị đông cứng lại và lập tức trở thành băng nhân ngay.

Nếu như lúc trước những người đứng quan chiến còn chưa hiểu được dụng ý của Phát Nông và Đỗ Lan Đặc, vậy thì lúc này sau khi đã nhìn thấy hiểm cảnh của Mộ Dung Thiên thì họ cũng hoàn toàn hiểu rõ mọi việc. Lúc trước, sự phối hợp của hai người kia có tác dụng phong tỏa hai bên trái phải của Mộ Dung Thiên, còn không gian bên trên và phía sau thì cũng bởi vì tốc độ hai bên chênh lệch mà hoàn toàn có thể không tính tới, để rồi ép Mộ Dung Thiên phải đối diện với chiêu mạnh nhất ở trước mặt là Băng chi bào hao. Có rất nhiều người biết vị tân thành thủ này là người tu luyện Hỏa hệ ma pháp, mà Băng hệ thì vừa khéo lại là khắc tinh của Hỏa hệ, do đó nếu lấy hỏa chống lại băng thì đúng là trúng chọi đá, tuyệt đối không thể nào thắng được. Hắn chỉ còn cách đột phá một hướng nào đó để thoát thân mà thôi, nhưng xem ra, lúc này Phát Nông và Đỗ Lan Đặc đang đạt tới trạng thái đỉnh điểm, quả là rất khó chọc vào. Dù họ không thể hoàn toàn ngăn chặn Mộ Dung Thiên được, nhưng chỉ cần bức hắn trở lại phạm vi tấn công của băng trụ là đủ rồi. Xem ra trận cược này của ba người họ đã được huấn luyện rất kỹ càng, sự phối hợp chặt chẽ cùng với việc nắm bắt thời cơ đều rất khéo léo, không sai chạy chút nào.

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Mộ Dung Thiên ngay trong chiêu thứ nhất này sẽ phải bị thiệt thòi, nếu xui xẻo hơn thì còn lập tức bị thua trận nữa đó chứ. Thế nhưng đột nhiên tên sắc lang ngựa mặt lên trời mà cười thật lớn, rồi khi tiếng cười còn chưa dứt, hắn liền phóng thẳng vào phía băng trụ đang ở trước

mặt. Hành động đó đã vượt qua khỏi dự đoán của mọi người, ngay cả Phất Nông và Đỗ Lan Đặc cũng khá bất ngờ. Nếu như Mộ Dung Thiên lùi về phía sau, vậy thì bọn họ tự tin là nhờ vào tốc độ đang đạt đến đỉnh điểm của mình có thể truy đuổi và bức hấn trở về phạm vi ảnh hưởng của băng trụ, nhưng không ngờ hấn lại chọn lao tới trước. Tốc độ của Phất Nông và Đỗ Lan Đặc cũng rất nhanh, vậy mà chỉ nghe “vèo” một tiếng thì bóng ảnh của Mộ Dung Thiên đã mất tăm, khiến cho thế công của hai gã đều cùng lúc thất bại.

Tuy tránh được hai đối thủ, nhưng những người quan chiến đều không cho rằng hành động đó của hấn là thông minh, trái lại, nó còn rất là ngu xuẩn nữa, bởi vì chỉ trong một sát na thôi, băng trụ đã ập tới trước mặt Mộ Dung Thiên rồi, muốn tránh cũng không tránh được. Khi không lại chọn đối diện với đòn tấn công mạnh nhất, và lại có ưu điểm khắc chế linh lực của mình, ai nấy cũng đều nghĩ Mộ Dung Thiên đã điên rồi nên mới có hành vi “chó bị dồn đến chân tường thì nhảy rào”. Nhìn bộ dáng cười lớn đầy cao hứng của hấn, đã không lùi mà còn tăng thêm tốc độ để tiến về phía băng trụ, người ta không khỏi nghi ngờ tự hỏi, không biết vị tân thành thủ này có phải là có ham mê biến thái thích bị ngược đãi hay không nữa.

Thế nhưng đáp án cho mọi người lập tức được phơi bày ra trước mắt. Lúc này có một luồng nhiệt khí nóng kinh người đang tỏa mạnh ra ngoài. Mới không lâu trước đó thì khắp nơi trong đấu trường đều ngập tràn hàn khí, giờ đây thì hàn khí nhanh chóng bị xua tan, những binh sĩ có thực lực yếu kém liền cảm thấy bản thân mình tựa như đang đứng ở trong núi lửa vậy, mồ hôi tuôn ra đầm dề, lập tức cảm thụ được thời khắc có khí hậu lạnh và nóng trong cùng một lúc rất hiếm hoi này.

Toàn thân Mộ Dung Thiên được bao trùm trong hỏa diễm không ngừng bốc lên ngàn ngạt, hấn quát lớn:

- Liệt diễm phần thiên!

Tiếp theo đó, từ bàn tay của hấn có một hỏa trụ thật lớn cũng giống như băng trụ của An Nỵ vậy, phun thật mạnh về phía trước, thế là băng trụ và hỏa trụ va chạm thật mạnh vào nhau.

- Xèo, xèo xèo!

Tình trạng “trứng chọi đá” trong tưởng tượng của mọi người đã không hề xảy ra, mà cứ dựa vào những tiếng xèo xèo đang vang lên kia, từng luồng từng luồng hơi nước màu trắng không ngừng bốc lên từ chỗ băng và hỏa giao nhau. Băng biến thành hơi nước! Nhất thời toàn bộ đấu trường đều bị hơi nước che lấp cả, thân ảnh của bốn người ở trên đài cũng không còn rõ ràng nữa, chỉ có băng trụ và hỏa trụ với màu sắc khác hẳn nhau đang giằng co tại chỗ mà thôi.

- Thanh hỏa diễm!

An Nỵ đại kinh thất sắc! Dù cho nàng không nhìn rõ được màu sắc của ngọn lửa ở trên tay Mộ Dung Thiên là màu gì, nhưng căn cứ vào sự hiểu biết với nguyên tố tương khắc là Hỏa, nàng có thể khẳng định đó chính là thanh hỏa diễm, bằng không thì nó đã không thể làm tan chảy băng trụ của nàng rồi.

Giữa hai nguyên tố tương khắc, không phải lúc nào chúng cũng tuyệt đối tương khắc nhau, mà chỉ là tương đối thôi. Nếu đôi bên có số lượng linh lực ngang nhau, vậy thì Hỏa hiển nhiên sẽ không thể chống lại băng được, nhưng nếu tố chất của Hỏa đủ cao, lực lượng đủ nhiều, vậy thì đôi bên sẽ cân bằng, tình trạng đó cũng giống như thanh hỏa diễm của Mộ Dung Thiên và băng linh của An Nỵ bây giờ vậy.

Phất Nông và Đỗ Lan Đặc vốn tưởng rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng lúc này nhìn thấy tình trạng trước mắt thì cũng không khỏi ngẩn người ra; tuy nhiên, bọn họ đều là những người đã từng trải trăm trận, nên phản ứng cũng rất nhanh nhẹn. Tuy thế xông tới không thể thu lại được, nhưng đó cũng là cơ hội để cho Đỗ Lan Đặc biểu hiện khinh thân thuật cao minh của một kẻ thích khách, y lập tức xử ra một chiêu “Yến tử bái vĩ” rất đẹp mắt, toàn thân đảo ngược một vòng, nhờ vậy mà tiết kiệm được không ít thời gian. Còn Phất Nông thì không có biện pháp nào khác, “Dã Man trùng chàng” của gã lấy “lực” làm chủ chứ không phải là xảo, nên chỉ có thể dùng hết sức để hãm tốc độ lại mà thôi. Tuy nhiên, gã cũng thông minh hơn những kẻ Dã Man nhân bình thường khác một chút, gã đạp mạnh hai chân xuống sàn đấu, khiến cho đất đá ngập lên đến tận đầu gối, dùng lớp đá rắn chắc đó để tạo ra sức cản lớn; tuy vậy, gã cũng bị trượt đi một đoạn dài tới hơn ba mươi thước thì mới dừng lại được, qua đó cũng đủ thấy “Dã Man trùng chàng” mạnh đến dường nào.

Nhờ có da thô thịt dày và cả đấu khí hộ thân, Phất Nông không bị hề hấn gì. Đợi sau khi toàn thân đã dừng hẳn lại, gã lập tức rút hai chân từ trong đồng đá sỏi ra, không có nơi nào bị trầy trụa tí gì, thế là gã

lại hùng hổ tiếp tục lao về phía Mộ Dung Thiên. Tuy nhiên, bởi vì tốc độ chênh lệch quá lớn, thời gian cũng không đồng đều, một trước một sau, nên gã và Đỗ Lan Đặc cũng không thể nào phối hợp khắng khít như trước được nữa.

Nhìn thấy hai đồng bọn đang trở lại tiếp ứng cho mình, tâm tình của An Ny cũng trấn định trở lại. Nàng nở nụ cười thật tươi, hiện nay tuy Mộ Dung Thiên dùng “Liệt diễm phần thiên” để chống lại “Băng chi bào hao”, nhưng hẳn vốn không có cách để phân thân, chỉ cần Đỗ Lan Đặc lao đến kịp thì thắng bại trong gang tấc sẽ thuộc về phe mình ngay.

Thế nhưng sự tính toán của nàng đã thất bại, bởi vì màu sắc của ngọn lửa ở trong tay Mộ Dung Thiên đột nhiên đổi màu, từ xanh sang tím, tuy chỉ là màu tím nhạt, nhưng màu tím đẹp mắt đó rõ ràng là thật một trăm phần trăm.

- Tử hỏa diễm!

An Ny kêu lên thất thanh, lúc này nàng không chỉ là kinh ngạc thôi, mà trong lòng còn tràn ngập hoảng sợ nữa. Thanh hỏa diễm vốn đã là một cảnh giới rất cao rồi, còn tử hỏa diễm thì lại còn cao hơn một bậc nữa.

Băng trụ của Băng chi bào hao chợt tựa như chú chuột con gặp phải mèo vậy, lập tức tan tác như chim vỡ tổ, ngay cả nửa giọt nước cũng không sót lại tí nào, tất cả đều bị đun khô thành không khí hết.

Hỏa trụ với tử diễm hỏa sau khi phá tan sự trở ngại của Băng chi bào hao, nó liền mang theo sóng nhiệt kinh người lao vọt tới trước, mà điều đáng sợ nhất là ở trên mặt đất, những nơi mà nó đã đi qua, bao nhiêu đá đều bị nung thành màu vàng khét hết.

An Ny hoa dung thất sắc, lúc này nàng phải dốc toàn lực mà chống cự với Mộ Dung Thiên, một kẻ mà mới cách đây không lâu ai cũng tưởng là đã bị lâm vào khốn cảnh. Hiện nay nàng đang rơi vào tình thế không thể tránh né, bởi vì nếu như lập tức dùng “Băng chi bào hao” lại thì sẽ dẫn đến việc ma lực xung đột, tất sẽ có nửa giây không thể động đậy được. Trong lúc cao thủ giao chiến, thời gian nửa giây cũng đủ lắm rồi, lúc đó tử hỏa diễm vô tình sẽ nuốt chửng lấy nàng, đến lúc đó dù nàng không chết thì cũng sẽ bị trọng thương, thậm chí cả khuôn mặt diễm lệ cũng sẽ hoàn toàn bị hủy đi.

Nữ nhân, nhất là mỹ nữ, nếu một khi đã bị hủy dung thì quả thật sống không bằng chết. Nhìn Tử hỏa trụ càng lúc càng áp sát, rốt cuộc thì cả một người từng trải trăm trận, kinh nghiệm phong phú như An Ny mà cũng phát thét lên thất thanh:

- Aaaaaaaaaaaaa.....

Trong tiếng thét đó, ngoài sự sợ hãi ra, người ta còn nghe được cả tiếng tuyệt vọng không thể nào che giấu được. Mộ Dung Thiên có thể dùng tiếp lực cho “Liệt diễm phần thiên”, nhưng Hỏa trụ đã phát ra kia thì không thể thu hồi lại được nữa rồi.

Những khán giả ở dưới đài thấy tình cảnh trước mắt thì đều cho rằng Mộ Dung Thiên muốn hạ thủ vùi hoa, nên ai nấy đều kìm lòng không được mà cùng la hoảng lên. Đương nhiên, nếu là những người hiểu rõ Mộ Dung Thiên thì sẽ biết rằng hẳn sẽ không bao giờ làm một chuyện tàn nhẫn như vậy. Lúc này hẳn chỉ mỉm cười, nắm tay mở ra thành chưởng, rồi nhanh chóng vỗ lên Tử hỏa trụ đang áp tới trước mặt An Ny, thế là kỳ tích chợt phát sinh, từ một hỏa trụ lập tức chia ra thành năm hỏa trụ, chúng rẽ hướng và bay sát qua bên cạnh An Ny, trông tựa như một cái đầu và chụp lấy nàng, còn tốc độ thì cũng chậm đi rất nhiều.

Mộ Dung Thiên hiên ngang khổng chế được hỏa diễm, rồi cất giọng đầy phong độ, nói:

- An Ny tiểu thư, xin mời tự động hạ đài nhé.

An Ny không còn cách nào hơn là nhảy lùi ra sau. Hỏa đầu của Mộ Dung Thiên khóa chặt các lộ tuyến khác trừ phía sau. Nếu muốn đột phá các hướng khác mà đi thì nguy cơ sẽ rất lớn, vì tử hỏa diễm rất khó ứng phó, vì vậy mà nàng không muốn lấy dung mạo của mình ra đánh cược. Vả lại, An Ny cũng hiểu rõ Mộ Dung Thiên đã lưu tình rồi, nếu không thì kết quả của mình sẽ rất thảm, do đó mà nàng không muốn bị mất mặt thêm, lập tức theo thế bức của hỏa đầu mà rời khỏi đấu trường, y theo quy tắc mà nhận thua.

Sau khi nhảy xuống đài đấu, nàng lập tức ra lệnh cho đám binh sĩ đứng ở hàng đầu:

- Ta ra lệnh cho các người lập tức rời khỏi chỗ này, không được chậm trễ.

Tuy mệnh lệnh của An Nỵ khá là đột ngột, nhưng đám binh sĩ đó có tính kỷ luật rất cao, thế là chúng lập tức theo lời nâng mà phân tán ra xa xa. Không lâu sau, chúng liền hiểu ra nguyên do khiến cho An Nỵ phải hạ lệnh như vậy, bởi vì theo sau tử diễm hỏa là những tiếng kết kết vang lên, cả một góc kết giới phòng ma thú cũng bị thiêu cháy ra, một số hoa lửa rơi xuống đất. Đám binh sĩ vừa phân tán lúc này đều há hốc kinh ngạc nhìn vào chỗ mình đứng lúc này bây giờ đã biến thành một cái hố to, nếu như lúc này mình không kịp phân tán thì bây giờ đã biến thành than hết rồi, vừa nghĩ tới đó thì ai nấy cũng đều đổ mồ hôi như mưa.

Lúc này Đỗ Lan Đặc rốt cuộc cũng hoàn thành một vòng đảo ngược, nhưng mọi chuyện đã quá trễ, sự uy hiếp lớn nhất của Mộ Dung Thiên đã bị diệt trừ, nên hiện nay hắn đang rất nhàn hạ. Đỗ Lan Đặc thấy không ổn, nhưng y vẫn kiên trì tiếp tục tấn công, bởi vì y cho rằng Mộ Dung Thiên vừa tổn một lượng lớn linh lực để xử dụng tuyệt kỹ, bây giờ hẳn là lúc hắn tạm thời bị khô kiệt mà chưa thể lập tức khôi phục lại như trước, như vậy thì vẫn còn một tia cơ hội.

Thanh chủ thủ của y từ lúc đầu vẫn được ẩn giấu ở một nơi nào đó, rốt cuộc thì bây giờ cũng xuất hiện, thì ra nó được giấu ở trong tay áo. Đã không xuất hiện thì thôi, nhưng một khi đã xuất hiện thì thế tựa sấm sét. Đầu tiên Đỗ Lan Đặc tạo ra tư thế của thích khách, hai tay ôm chủ thủ và giơ lên cao quá đầu, thân thể trượt đi song song với mặt đất, thanh mộc khí từ người y tỏa ra không ngớt, người và chủ thủ dung hợp tại một chỗ rất hoàn mỹ. Từ ngoài nhìn vào chỉ thấy toàn thân y giống như một con măng xà màu xanh thật lớn, há chiếc miệng rộng và thò chiếc lưỡi độc ra ngoài, nhắm hướng Mộ Dung Thiên mà lao tới.

- Xích!

Thanh xà nuốt chửng Mộ Dung Thiên vào bụng. Nói chính xác hơn, đó là thanh mộc khí ở trên người Đỗ Lan Đặc đi qua chủ thủ mà phủ trùm lấy Mộ Dung Thiên vào trong. Khi Mộc linh vừa chạm với cơ thể Mộ Dung Thiên, nó lập tức phát ra năng lực xâm lấn rất mãnh liệt, nó tựa như bầy đĩa ùn ùn chui vào bên trong cơ thể của Mộ Dung Thiên, nhưng không phải chỉ có một, hai cổ lực lượng, mà là khắp nơi trên toàn thân Mộ Dung Thiên đều có Mộc linh cùng lúc gây khó dễ, đó mới thật sự là đáng sợ.

Đỗ Lan Đặc thấy tình thế trước mắt thì cực kỳ vui mừng, xem ra lúc này đối phương đã tổn hao rất nhiều linh lực để khiến cho liệt diễm bốc rực trời. Ý nghĩ đó vừa mới manh nha lóe lên ở trong đầu y thì đột nhiên thanh chủ thủ đang cầm trong tay đã bị chế trụ rồi.

- Không thể nào!

Đỗ Lan Đặc trợn mắt thật lớn nhìn trừng trừng vào Mộ Dung Thiên, dáng vẻ của hắn tựa như là không có việc gì xảy ra vậy, điều đó khiến y thật không dám tin tưởng vào đôi mắt của mình nữa.

Ngay từ thuở hần chỉ vừa mới học được ít nhiều ở học viện, khi đó Mộ Dung Thiên đã tiếp được một kích của ảnh cấp thích khách, sau đó, trong buổi đại hội luận võ, hắn cũng đã từng đấu qua với Ốc Thập Lạp Cơ, vì vậy nên hắn biết rõ trong người mình có một cổ lực lượng rất đặc biệt, và nó chính là khắc tinh của Mộc hệ. Đỗ Lan Đặc dù có mạnh tới cỡ nào nhưng so với “Không gian phong tỏa” của ảnh cấp thích khách mà ngày trước Mộ Dung Thiên đã gặp phải thì vẫn còn kém xa nhiều lắm. Huống chi, gần một năm nay, Mộ Dung Thiên đã tiến bộ thần tốc, không còn yếu kém như xưa nữa.

Kỹ năng Mộc hệ của Đỗ Lan Đặc khi mới nhìn thoáng qua thì rất kinh khủng, nhưng đó chỉ là dựa vào tính xâm lược để khống chế đối thủ, còn bản chất công kích vật lý thì lại có giới hạn chứ không hề cải biến, vì vậy mà Mộ Dung Thiên mới bạo gan đứng yên lãnh trọn lấy chiêu số tưởng chừng như rất khủng bố ấy. Kết quả là không có gì bất ngờ xảy ra, theo sự tiến bộ từng ngày của chủ nhân mà Hoạt tính hệ thể đấu khí cũng càng mạnh hơn, lúc này nó đã hoàn toàn phá hủy luồng ngoại lực xộc vào cơ thể Mộ Dung Thiên, tức Mộc linh.

- Không có chuyện gì là không có khả năng cả, ha ha ha!

Trong tiếng cười lớn, Mộ Dung Thiên dùng linh lực cực mạnh nắm chặt lấy cánh tay của Đỗ Lan Đặc, rồi nhắm về phía Phất Nông lúc này đang dùng lại hai chiêu “Sơn băng địa liệt” và “Dã Man trùng chàng” mà ném y đi.

Chiêu vừa rồi của Đỗ Lan Đặc đã được y dùng toàn lực mà thi triển, nên trong nhất thời không thể lấy lại sức, còn tay thì lại bị Mộ Dung Thiên sử dụng linh lực kiềm chế, do đó mà y cũng không thể linh hoạt như

ngày thường được. Lúc này y chỉ có thể mở to đôi mắt mà nhìn cái bóng đồ sộ đang lao tới trước mặt, càng lúc càng to dần.

Khi thấy kẻ đang “bay” tới chính là đồng bọn chứ không phải địch nhân, tình huống này quả thật rất đặc biệt, hiển nhiên đã khiến cho gã Dã Man nhân phản ứng chậm chạp liền giật mình kinh hãi. Gã vội vàng thu bước, thế nhưng Dã Man trùng chàng không phải nói thu là thu, đến cuối cùng thì Phất Nông cứ thế mà đụng ầm vào Đỗ Lan Đặc, không một chút lưu tình. Tên thích khách đáng thương lập tức hộc máu đầy miệng, thân thể cũng cong lại như con tôm, sau đó thì tựa như một viên pháo đạn bay ra khỏi nòng súng và bay tuốt ra khỏi đấu trường luôn.

- Xin lỗi, ta không cố ý....

Phất Nông luống cuống tay chân, vội lên tiếng giải thích. Chỉ tiếc rằng Đỗ Lan Đặc không thể nghe được, bởi vì y đã bị hôn mê bất tỉnh.

Mộ Dung Thiên chỉ vào Phất Nông, cười hì hì, nói:

- Dừng vội, anh bạn cao to, lập tức sẽ đến lượt người thôi.

Vì thấy Mộ Dung Thiên sử dụng kế gian trá, khiến cho mình đánh lầm đồng bọn bị thương, Phất Nông nhất thời giận dữ và quên mất tôn ty trên dưới, gã điên cuồng hét lớn:

- Ta phải giết người!

Lúc này gã đang cách Mộ Dung Thiên rất gần nên không thể sử dụng Dã Man trùng chàng được nữa. Tuy nhiên, gã lại có tuyệt chiêu khác dùng để đánh cận chiến. Thế là gã vươn hai bàn tay to lớn, linh lực phóng ra cấp tốc khiến nó to lên gấp bội, phẳng phất như Cự Linh chưởng vậy, sau đó thì gã nhắm về phía Mộ Dung Thiên mà vỗ thẳng tới.

“Dã Man đại thủ ấn” tuy không bằng “Dã Man trùng chàng” là một chiêu phải dùng hết toàn thân đấu khí để thi triển, nhưng nó cũng là một chiêu tuyệt kỹ có uy lực rất lớn của lực sĩ.

Mộ Dung Thiên không tránh không né, cũng quát lên một tiếng thật lớn, linh lực lập tức như nước vỡ đê tuôn ra ào ạt, trong nháy mắt đã đạt tới đỉnh điểm. Chiêu này hẳn hoàn toàn chỉ dùng tới lực lượng thuần túy chứ không có tính chất nguyên tố đặc biệt nào cả. Trên cánh tay của Mộ Dung Thiên nổi vồng toàn gân xanh, nắm tay nhỏ bé, vậy mà lại dám nghênh tiếp cự chưởng của gã Dã Man nhân mà không chút sợ sệt.

- Ầm, ầm!

Trong tiếng nổ lớn, Phất Nông cũng rơi vào tình trạng y hệt như Đỗ Lan Đặc vậy, toàn thân gã lập tức bị bắn mạnh về phía sau, cả một thân thể to lớn như vậy mà bay thẳng về phía đám binh sĩ đang ngồi quan chiến. Trong nhất thời, đám binh sĩ ngồi gần đó đột nhiên trở nên rất hỗn loạn, tay chân luống cuống đưa ra để đỡ lấy thân thể to lớn từ trên không rơi xuống đó.

- Rắc rắc!

Chỉ nghe mấy tiếng xương gãy vang lên, ít nhất là có ba gã binh sĩ bị chấn gãy xương, bọn họ không thể nào đánh tan được cự lực tàn dư từ thân thể của Phất Nông. Cuối cùng thì gã rơi phịch xuống đất, rên lên mấy tiếng đau đớn, dù cho gã có mạnh tới cỡ nào thì lúc này cũng không thể bò dậy được nữa. Trong số khán giả quan chiến cũng có mấy vị là thần quan nên lập tức chạy tới chữa trị thương thế cho gã.

Lại nói trận đấu vừa rồi tưởng như thời gian rất lâu, nhưng kỳ thật chỉ có ba hiệp mà lại như tia lửa chợt lóe lên mà thôi. Ngoài An Ny là người bị bức phải rời khỏi sàn đấu, còn lại hai người kia thì đều tạm thời mất đi năng lực hành động. Tuy rằng nguyên nhân trọng yếu là do đánh giá thấp đối thủ mà tạo thành chiến thuật sai lầm, nhưng cứ lấy ba phương diện là tử hỏa diễm, việc lãnh trọn thanh mãng mà không bị hề hấn gì, cùng với việc lấy cứng chọi cứng với Phất Nông vốn nổi danh là đại lực sĩ thì ai nấy cũng đều hiểu được chuyện Mộ Dung Thiên thắng trận cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Điều đó quả thật không ai có thể phủ nhận được.

Đám binh sĩ nhìn ba vị trưởng quan của mình, kẻ thì sưng sờ, kẻ thì bất tỉnh nhân sự, kẻ thì đang nằm rên rĩ, tất cả đều hoàn toàn mất đi phong độ bừng bừng của mọi ngày; sau đó, họ lại đưa mắt đổ dồn lên

trên người Mộ Dung Thiên. Trong nhất thời, toàn bộ đấu trường đều im phăng phắc, không một chút tiếng động nào.

Những kẻ mà lúc trước đã từng hoài nghi Mộ Dung Thiên là người ngu xuẩn thì lúc này mới phát hiện ra mình mới chính là kẻ mười phần ngu xuẩn. Vị tân thành thủ này tuyệt đối thông minh hơn trong tưởng tượng của họ gấp trăm ngàn lần, mạnh hơn cũng gấp trăm ngàn lần.

Hết hồi 290

297. Hồi 291: Trọng Nhiệm

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 291: Trọng Nhiệm

(Nhiệm Vụ Quan Trọng)

Dịch giả: Sid

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Chuyện tân thành thủ trong ba hiệp đã đánh bại tam đại cao thủ của quân đội lập tức lan đi theo gió, chỉ nội đêm đó đã truyền đi khắp ngõ ngách trong thành. Hình tượng của Mộ Dung Thiên cũng nhanh chóng lớn dần hơn ở trong sự cảm nhận của dân chúng. Gã thương nhân không có tiếng tăm gì của lúc trước giờ đây đột nhiên đã biến thành một vị chỉ huy đáng tin cậy và rất xứng chức, vô luận là binh sĩ hay thường dân, ai nấy cũng đều phấn chấn như vừa được ăn xuân được vậy, họ không ngừng thảo luận về chuyện này, bởi vì đối với họ mà nói, một vị chỉ huy mạnh chính là cột trụ tinh thần của họ vậy.

Không ngờ hiệu quả của việc tạo dựng hình tượng của mình còn vượt xa hơn trong tưởng tượng nhiều lắm, điều này khiến Mộ Dung Thiên cực kỳ thỏa mãn. Kỳ thật, sau khi nhậm chức, việc đầu tiên mà hắn cần làm chính là lập uy để trấn nhiếp người khác, mà phương pháp tốt nhất chính là cứ thi triển thực lực của mình, thủ đoạn phải nhanh tựa sấm sét, thế như lôi đình vạn quân. Đây chính là điều mà hắn đã học được từ Mạch Khắc Tắc Nhĩ. Ngày trước Long vương xuất một chiêu để chém đôi hòn giả sơn, cho đến nay vẫn lưu lại nỗi ám ảnh ở trong lòng tên sắc lang, khiến cho hắn đối với vị thần minh của các hải quốc này luôn luôn có một cảm giác thần bí khôn lường. Cũng tựa như vậy, sau trận đấu thử sức kia, Phát Nông, Đỗ Lan Đặc, An Ny và các binh sĩ cũng đều lưu lại nỗi ám ảnh ở trong lòng họ. Tuy nhiên, vì kẻ chiến thắng là thủ lĩnh của họ nên nỗi ám ảnh ấy liền biến thành lòng kính nể và tin cậy tuyệt đối.

Mộ Dung Thiên từ Long vương học được một loại thủ đoạn khác, đó chính là phương pháp sử dụng cả ân và uy cùng một lúc. Nếu nói cho dễ hiểu hơn một chút thì roi và kẹo đều sử dụng cả. Sau khi trận đấu kết thúc, hắn đích thân cấp cho Phát Nông và Đỗ Lan Đặc mấy binh khôi phục được tốt nhất, đồng thời cũng an ủi thăm hỏi thường xuyên. Hành động đó đã thu được rất nhiều hảo cảm của đám binh sĩ, nên họ lại càng kính mến hắn hơn. Trong lịch sử, tình huống của một vị thống soái không cần phải thông qua chiến công mới giành được sự kính yêu của thuộc hạ như vậy cũng không có nhiều lắm.

- Thành thủ đại nhân mạnh khỏe ạ!

Mộ Dung Thiên vừa đến nơi, đám binh sĩ lập tức khom mình hành lễ đầy cung kính.

Mộ Dung Thiên bước đi đỉnh đạc, nhìn dáng vẻ rất giống một vị trưởng quan, hắn gật đầu nói:

- Ngày mà ma thú công thành không còn xa nữa, vì gia đình của chúng ta, vì thân nhân của chúng ta, mọi người hãy cố gắng khổ luyện đi.

- Dạ!

Đám binh sĩ đồng loạt dạ rang, âm thanh hữu lực, so với tình huống lúc hần mới đến Mễ Kỳ Tư thành ba ngày trước thì cách xa một trời một vực. Sự thật cho thấy địa vị của Mộ Dung Thiên ở trong lòng đám binh sĩ đã tăng vọt một cách khủng khiếp.

Mộ Dung Thiên ở lại trong quân doanh và đi quan sát khắp nơi để hiểu sơ lược tình huống ở đây, đồng thời cũng để hưởng thụ ánh mắt sùng kính của đám binh sĩ, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống thì hần mới trở lại Lăng Ba tiểu trúc. Lúc này trong lòng hần tràn ngập cảm giác thành tựu, trước kia hần đã từng thống lĩnh quân đoàn 376, nhưng lúc bấy giờ chủ yếu chỉ là đưa ra sách lược, chứ hoàn toàn không có tính thực tế chút nào, vì bản thân lúc đó còn non nớt nên không thể đích thân xuất trận hành binh; tất cả mọi thứ đều do những người có kinh nghiệm phong phú như Khổng Đặc, Bồ Lão Tư và các thành viên của Cuồng Bạo dung binh đoàn chấp hành. Còn hiện nay thì việc lớn, việc nhỏ gì hần cũng đều nắm gọn trong lòng bàn tay, tình huống đã khác trước. Sau khi lập uy xong, mọi việc tiếp theo đều trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Mộ Dung Thiên rất có lòng tin với hoàn cảnh ở trước mắt mình.

Mộ Dung Thiên vừa soải bước tiến qua đại môn của Lăng Ba tiểu trúc thì lập tức được quản gia báo lại, trong phòng khách hiện đang có một nhóm quan viên đến thăm, xem ra họ đến tặng quà để móc nối quan hệ, khiến cho toàn bộ phòng khách chật ních, thậm chí còn có vài người ngồi bên ngoài để đợi nữa. Thế nhưng Mộ Dung Thiên lại không lấy làm lạ, chuyện này cũng hoàn toàn nằm trong dự liệu của hần, vì lúc trước các quan viên đối với một tân thành thủ như hần vốn không có lòng tin, nếu như cả thành trì mà cũng không bảo toàn được thì còn nói gì tới tâm tình đi hối lộ. Hiện tại Mộ Dung Thiên vừa hiển lộ thân thủ, vì vậy mà tình thế mới thay đổi, do đó mà đám người theo gió trở cờ này mới lập tức hành động ngay, hy vọng “sau khi mất bò rồi mới lo làm chuồng”, bù đắp lại thiếu sót ban đầu. Ai nấy cũng đều mượn cớ vì mấy ngày qua bận rộn sự vụ nên không thể đến bái phỏng, chỉ mong thành thủ đại nhân thông cảm bỏ qua sơ sót của họ. Tất nhiên là tên sắc lang biết rõ lời của họ đều không đúng sự thật, nhưng hần cũng hiểu được đạo làm quan, có những việc không nên bốc trần ra, vì vậy nên nhất nhất đều nhận hết tất cả lễ vật, khiến cho ai nấy cũng đều vui mừng hơn hở.

- Đan Ni Tư đại nhân, làm đẹp thật.

Sau khi tổng tiễn đám quan viên rời khỏi xong, Mộ Dung Thiên vừa quay trở lại vào sân thì đã thấy ngay Tư Tháp Tây Á, trong khẩu khí của nàng tràn ngập ý tán thưởng, vì ngày hôm qua nàng có việc phải ra ngoài, nên mãi cho đến hôm nay sau khi trở lại Mễ Kỳ Tư thì mới nghe được việc làm kinh động của Mộ Dung Thiên.

Trong lòng Mộ Dung Thiên rất đắc ý, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, chỉ khiêm tốn nói:

- Đâu có, đâu có, thành chủ quá khen rồi. Đó cũng là nhờ Long vương khéo dạy dỗ thôi.

Lời này của hần cũng không phải hoàn toàn giả dối, tuy rằng Long vương không trực tiếp bồi dưỡng cho hần, nhưng Mộ Dung Thiên xác thật là đã học được khá nhiều việc từ ông ta.

- Người quá khiêm tốn rồi.

Tư Tháp Tây Á lộ vẻ vui mừng ra mặt, có một người như vậy giúp đỡ thì việc thủ thành trong trận chiến sắp tới sẽ có tác dụng rất lớn. Nhân tài do đích thân phụ thân mình lựa chọn, vô luận là tính quyết đoán, gan dạ, tự tin, và thủ đoạn hiển nhiên đều hơn hẳn người thường. Tuy rằng tên sắc lang này chỉ mới làm võ quan không lâu, nhưng trình độ cay độc thì quyết cũng không thua cho mấy lão hồ ly dày dạn kinh nghiệm là bao.

Sau khi trao đổi thêm vài câu khách sáo, Tư Tháp Tây Á mới nói vào chính đề:

- Đan Ni Tư đại nhân, có một chuyện ta vốn muốn để người nghỉ ngơi vài hôm rồi mới đi làm, nhưng xem ra không cần đợi lâu như vậy nữa.

Mộ Dung Thiên biết rằng sự khảo nghiệm lần thứ hai lại đến rồi, nên hần đáp mà không chút do dự:

- Không biết thành chủ đại nhân có việc gì, xin cứ nói. Tại hạ nguyện được cùng phân ưu với thành chủ.

Tư Tháp Tây Á nói:

- Chuyện là thế này, tòa thành cấp hai dưới quyền quản hạt của chúng ta là Lỗ Sắt có một vị thành thủ tên là Đái Nhĩ Cát. Hắn là nhi tử của hội trưởng Dong Binh công hội Phạm Lâm. Trong đợt ma thú công thành lần trước, vì hắn đã có công cứu viện cho Mễ Kỳ Tư thành nên đã tỏ ra rất hung hăng ngang ngược, mặc dù không phạm phải đại tội gì, nhưng với những chuyện xấu do hắn gây ra bấy lâu nay cũng đủ khiến cho dân chúng của Lỗ Sắt thành oán than ngập trời. Tuy nhiên, vì người này ở trong quân cũng có chút uy vọng, vả lại còn có mối quan hệ của Phạm Lâm, nên một kẻ làm thành chủ như ta cũng không tiện cách chức hắn, bằng không thì nhất định sẽ khiêu khích đám thuộc hạ gây rối loạn. Hơn nữa, hắn cũng là một kẻ có tài, trong khoảng thời gian ngắn không dễ tìm ra người thứ hai có thể thay thế cho hắn, vì vậy mà ta chỉ có thể lên tiếng cảnh cáo; tuy nhiên, xem ra lời cảnh cáo đó cũng chẳng có tác dụng gì. Đái Nhĩ Cát vẫn tự tung tự tác như trước, nếu cứ tiếp tục như vậy thì trong đợt ma thú công thành sắp tới đây, những dân chúng luôn bất mãn với hắn sẽ là một nhân tố bất an có thể dẫn tới việc xảy ra biến cố. Đan Ni Tư đại nhân, người xem có biện pháp nào lưỡng toàn kỳ mỹ có thể giải quyết được vấn đề này không?

Mộ Dung Thiên khẽ nhíu mày, sự khảo nghiệm thứ hai này có vẻ hơi phiền đây. Đối với ba vị phó thành thủ của Mễ Kỳ Tư lúc trước, vì họ không có hậu thuẫn chống lưng, hơn nữa giữa ba người họ chỉ có xích mích bất hòa nhỏ, chứ phẩm hạnh và tập quán đều nằm trong khuôn khổ, do đó nên mới có thể trực tiếp thông qua võ lực để khuất phục bọn họ, còn Đái Nhĩ Cát thì sẽ không giống vậy. Cứ theo tình hình hắn đối với lời cảnh cáo của Tư Tháp Tây Á mà cũng không coi ra gì, vậy thì tên này đúng là đồ mực rửa, mềm cứng đều không chịu. Ngoài thực quyền do hắn đích thân nắm giữ ra, hắn còn có phụ thân là hội trưởng Dong Binh công hội làm chỗ dựa vững chắc nữa. Tại một nơi cách xa thủ đô Tát La như Lỗ Sắt đây, đúng là hoàng đế ở xa cũng không thể làm gì một tên ác bá địa phương rồi. Tục ngữ có câu: “cường long bất áp địa đầu xà.” [1] Vì vậy mà Mộ Dung Thiên không thể dùng lại trò cũ mà đi thách đấu với Đái Nhĩ Cát. Vả lại, tính cách của hắn chắc cũng sẽ không giống như bọn người Phất Nông, nghiêm túc và tuân thủ kỷ luật, một khi đã thua thì sẽ tâm phục khẩu phục đối phương. Lần này không chỉ là phải dùng võ lực, mà còn phải biết quyền mưu để thủ thắng nữa.

Nhìn thấy bộ dạng tư lự của Mộ Dung Thiên, Tư Tháp Tây Á thở dài, nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, người vừa đến nhậm chức tại Mễ Kỳ Tư chỉ mới vài ngày, ta biết chuyện này có hơi nan giải, nhưng ngày ma thú công thành không còn bao lâu nữa, tình huống binh lực rất ác liệt, nếu như nội bộ quân dân của Lỗ Sắt bất hòa, vậy thì sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn, nói không chừng còn sẽ khiến chúng ta phải hối hận chung thân nữa đây.

Chuyện này không những Tư Tháp Tây Á cố ý dùng để khảo nghiệm Mộ Dung Thiên, mà trên sự thật, từ sau đợt ma thú công thành lần trước, Đái Nhĩ Cát ý mình lập được đại công nên càng lúc càng kiêu căng. Điều đó quả thật là một vấn đề lớn.

Mộ Dung Thiên cười dài, nói:

- Không hề chi! Được thành chủ ưu ái giao cho trọng trách, đó là vinh hạnh của thuộc hạ. Cứ để việc này cho ta giải quyết, tuy nhiên, trước khi ra tay, thuộc hạ cần có tư liệu về hắn, càng tường tận càng tốt.

Tư Tháp Tây Á thấy Mộ Dung Thiên tràn đầy lòng tin thì cực kỳ vui mừng, vội vàng đáp ứng ngay:

- Tuyệt đối không thành vấn đề, để sau khi gom góp tư liệu đầy đủ, ta sẽ giao cho người ngay.

oooOooo

Nghe nói Mộ Dung Thiên sẽ phải ra ngoài ít nhất là ba, bốn ngày hoặc lâu hơn mới về, đám người Lộ Thiển đương nhiên là không muốn chút nào, nhưng vì đây là công sự nên không thể không đi. Thế là tối đó không thể thiếu được mây mưa triền miên rồi.

Tuy nhiên, trận kịch chiến lần này tới nửa chừng thì lại bị phá bình. Đến gần nửa đêm, chợt có tiếng chuông cửa reo lên, lúc này Lạc Na đang nằm dưới thân của tên sắc lang, vì đang đến gần cực lạc nên tâm thần mềm mại của nàng không ngừng uốn éo, và dĩ nhiên cũng nghe được tiếng chuông. Do đó mà Mộ Dung

Thiên vội vã trùng kích thêm vài trăm lần, khiến cho nàng lên tận đỉnh Vu Sơn, sau đó toàn thân mềm oặt vô lực thì hần mới rời khỏi giường, vội vã mặc y phục lại rồi mới bước ra mở cửa.

Người có thể tiến vào nội viện vào lúc này thì chỉ có Tư Tháp Tây Á mà thôi. Đối với nàng mỹ nữ thành chủ này, Mộ Dung Thiên không thể chửi đổng mấy câu đại loại như là “quấy rầy người ta khoái hoạt thì sinh con không có mắt”, vv...cùng lắm hần chỉ có thể nhẫn nại một chút, để sau đó sẽ lại tái chiến.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, ngoài cửa là nàng Tư Tháp Tây Á xinh đẹp như hoa như ngọc, trong tay nàng còn cầm một quyển trục.

Mộ Dung Thiên chỉ tạm thời hừ chiến, chứ toàn thân lửa dục vẫn bốc ngùn ngụt. Tư Tháp Tây Á vừa trông thấy hần thì đã cảm thụ một cách rõ ràng, nhìn lại thời gian hiện tại, chẳng cần hỏi cũng biết Mộ Dung Thiên đã làm gì trước khi bước ra mở cửa rồi; bởi vậy mà khuôn mặt của nàng chợt đỏ bừng, trong lòng thầm chửi tên sắc lang hoang đường, đồng thời cũng cảm thấy mình may mắn vì hôm nay đã có gần cách âm kết giới, nên không lo sẽ bị mất ngủ nữa.

- Đan Ni Tư đại nhân, thật xin lỗi vì đã quấy rầy người nghỉ ngơi, nhưng tư liệu mà người cần thì ta đã có rồi đây. Ta đã từng nói, khi nào thu gom đủ thì sẽ giao cho người trước.

Nói xong, nàng giao quyển trục ở trong tay sang cho Mộ Dung Thiên.

Số tư liệu này quả thật là đến không đúng lúc chút nào, tuy nhiên, bởi vì thời gian trước khi ma thú bạo động rất trân quý, nên Tư Tháp Tây Á mới quyết định quấy rối “nhã hứng” của vị thành thủ ở cùng nhà với mình này.

Sau khi tiếp nhận quyển trục xong, Mộ Dung Thiên cười nói:

- Không sao, thật khiến thành chủ phải chịu khổ rồi, cả nửa đêm mà cũng phải lao lực việc công.

“Người cũng vậy thôi, chẳng qua chỉ là làm việc khác thôi.” Tư Tháp Tây Á vừa nghĩ tới đây thì sắc mặt lại càng đỏ hơn trước.

Phong vận mê người của Tư Tháp Tây Á khiến cho Mộ Dung Thiên có chút xao động, hần nhớ tới mấy nàng đại mỹ nữ đang chờ mình ở trong phòng thì vội vàng nói:

- Thành chủ, còn việc gì khác nữa không? Nếu không thì xin mời đi nghỉ sớm nhé, thiếu ngủ chính là đại địch của nữ nhân đấy.

“Thật đúng là tên quỷ háo sắc mà.” Tư Tháp Tây Á thầm mắng trong lòng một câu, sau đó nói:

- À, không còn gì nữa. Đan Ni Tư đại nhân cũng nghỉ sớm đi.

Thế nhưng khi nhớ tới đêm đầu tiên hần vừa đến ở tại Lăng Ba tiểu trú, nàng chỉ sợ thời gian hần đi ngủ chắc cũng còn phải tới mấy tiếng nữa lận.

Sau khi chia tay Tư Tháp Tây Á, Mộ Dung Thiên trở về bồi tiếp mấy nữ nhân một lúc nữa thì cũng vừa đến nửa đêm, lúc này hần lại bò dậy, nhưng không phải là để tu luyện Thuấn gian di động, mà là để nghiên cứu tư liệu.

Mộ Dung Thiên mở quyển trục ra, bên trong có ghi chép tư liệu về Đái Nhĩ Cát rất chi tiết, kể cả tuổi tác, giới tính, chức nghiệp, tính cách, sự ưa thích, kiêng kỵ, tập quán, gia tộc, quan hàm, công tích, vv...Ngoài những thứ đó ra, trong quyển trục còn ghi chép cả các công tác hoặc những nhân vật có quan hệ riêng với hần, tỷ như bằng hữu, thượng cấp, thuộc hạ, đồng sự, vv...Vừa lật trang “đồng sự” ra, cái tên đầu tiên đập ngay vào mắt Mộ Dung Thiên, khiến cho hần mở to hai mắt mà nhìn trần trối - Tân Dịch Á!

=====

Chú thích:

[1] cường long bắt áp địa đầu xà: người đến từ phương khác không lẫn áp dân địa phương

298. Hồi 292: Thủ Hộ

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 292: Thủ Hộ

(Chờ Đợi)

Dịch giả: Sid

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

- Lỗ Sắt thành chủ Khắc Lý An, đại diện cho toàn thể quan viên và dân chúng của bốn thành, xin hoan nghênh Đan Ni Tư đại nhân quang lâm đến đây để hướng dẫn mọi người làm việc.

Từ lúc Mộ Dung Thiên còn cách Lỗ Sắt thành chừng hơn mười dặm thì đã được các quan viên trong thành, bao gồm cả thành chủ ra tận đây nghênh đón. Đây chính là sự đãi ngộ giành cho người thật sự nắm đại quyền trong tay, so với chức giám sát sứ chỉ có tiếng mà không có miếng của trước kia thì khác xa nhiều lắm.

Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ của Tư Tháp Tây Á, ngày hôm sau Mộ Dung Thiên lập tức lên đường ngay, ngựa không hề dừng vó, chạy thẳng một mạch tới Lỗ Sắt. Thời gian còn lại để chuẩn bị cho công việc phòng ngự không nhiều, nhật trình biểu chật kín cả, vì vậy nên hắn muốn giải quyết cho xong việc này càng sớm càng tốt, để sau đó còn trở lại làm việc chính nữa. Đương nhiên, hắn phải lấy cớ là “hướng dẫn công việc” mà đến, chứ không thể công nhiên chỉ đích danh tên Đái Nhĩ Cát mà “dạy dỗ” được.

Là thành thủ của một thành thị cấp một cũng không khác mấy so với chức vị thành chủ của một thành thị cấp hai. Chẳng qua chức vị thành chủ chấp chương nhiều công việc, từ bổ nhiệm nhân sự đến phát triển kinh tế, ký kết liên minh, tân chính quyết sách, vv.....việc lớn việc nhỏ gì cũng đều qua tay hết. Còn với thành thủ thì công việc cũng nhiều, nhưng chủ yếu là ở trên phương diện võ lực, tương đối tập trung vào một việc hơn.

Sau khi thành thủ khách khí chào hỏi dăm ba câu, chiếu theo cấp bậc thì người kế tiếp đương nhiên là thành thủ, và cũng chính là mục tiêu của chuyến đi lần này của Mộ Dung Thiên - Đái Nhĩ Cát.

- Thành thủ của Lỗ Sắt thành là Đái Nhĩ Cát xin ra mắt Đan Ni Tư đại nhân.

Mộ Dung Thiên theo tiếng mà chuyển ánh mắt từ trên người Khắc Lý An sang Đái Nhĩ Cát, kẻ này có tướng mạo không khác gì lời miêu tả ở trong mớ tư liệu mà Mộ Dung Thiên đã đọc được, gã là một tên Tinh Linh mặt trắng môi hồng, chức nghiệp là ma pháp sư. Đái Nhĩ Cát có huyết thống ưu tú, chức nghiệp cao quý, và địa vị hiển hách, thảo nào mà không tạo thành tính cách ngang ngược cơ chứ. Ở trong quân đội của Tát La, tuy không cùng ở một thành thị, nhưng theo đạo lý thì gã phải xưng là hạ chức chứ không thể tùy tiện dùng thân phận thành thủ của Lỗ Sắt thành mà xưng hô như vậy. Chỉ cần xem qua cung cách chào hỏi của gã thì cũng biết được gã vốn cũng chẳng coi trọng Mộ Dung Thiên chút nào.

Khắc Lý An sớm đã biết cá tính của Đái Nhĩ Cát, với người của Mễ Kỳ Tư thành, ngoài Tư Tháp Tây Á và mấy chiến chức giả kiêm hội trưởng các đại công hội ra, gã không hề để ai trong mắt cả, chứ đừng nói gì tới một thượng cấp là thành chủ như y. Do đó, y vội nháy mắt với các quan viên ở phía sau, ra hiệu cho họ cùng tiến lên bái kiến Mộ Dung Thiên để chuyển dời sự chú ý của hắn sang chỗ khác, tránh cho hắn bất mãn. Việc Mộ Dung Thiên vừa đến nhậm chức tại Mễ Kỳ Tư thành đã một mình dẫm bại tam đại cao thủ trong quân đội đã lan truyền đến Lỗ Sắt từ lâu, tất cả mọi người đều biết vị đại nhân mới nhậm chức này không phải là một kẻ yếu dễ bị ăn hiếp, mới nhậm chức ba ngày đã đánh bại cường giả trong quân để lập uy, hiển nhiên hắn cũng là một cường giả, vì vậy nên Khắc Lý An không muốn sẽ xảy ra chuyện xung đột gì.

Cũng may là Mộ Dung Thiên tựa hồ như không ngại chút nào, hần chỉ cười ha hả đáp lễ tất cả mọi người, nên trong lòng Khắc Lý An cũng yên tâm đôi chút. Y hạ quyết tâm nếu không phải là trường hợp quan trọng thì nhất định sẽ cố gắng giảm thiểu cơ hội gặp mặt giữa Đái Nhĩ Cát và Mộ Dung Thiên.

Đồng hành cùng với Mộ Dung Thiên còn có năm người nữa, theo cách phục sức của họ mà đoán thì những người này đều là thị vệ. Những người có thể theo bên cạnh Mộ Dung Thiên hần không phải là hạng tầm thường, người ta không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt Phật, do đó mà chúng quan viên cũng phải theo lễ tiết mà chào hỏi xã giao với họ, còn Đái Nhĩ Cát thì lúc này lại càng ngạo mạn hơn.

Trên thực tế, năm người này là năm trong số mười lăm cao thủ do Mạch Khắc Tắc Nhĩ phái theo hộ vệ Mộ Dung Thiên. Người dẫn đầu là một vị lão giả râu tóc hoa râm. Trước kia, ông ta chỉ là một hạ nhân quét rác ở Long tộc, nhưng điều khiến cho Mộ Dung Thiên được sáng mắt đó là vị “hạ nhân” này vào hơn mười năm trước, ông ta đã từng danh trấn một thời, là một Thủy hệ chi phối giả có thực lực kinh người - Khổng Đức Lao Tư Đình Tắc Nhĩ. Thực lực của chi phối giả hiển nhiên là không thể nào thấp kém được. Mộ Dung Thiên đã từng giao đấu với hai người (chi phối giả), và ai nấy cũng đều là nhân vật biến thái cả.

Có rất nhiều cao thủ của Long tộc có cá tính rất đặc biệt, khi họ còn ở tuổi tráng niên thì đều là những nhân vật tài hoa, không hề che giấu danh tiếng, nhưng một khi họ đã bước chân vào thời kỳ lão niên thì tựa như đã khám phá hồng trần, hiểu rõ sự biến đổi của thế tục, nên đại triệt đại ngộ như những vị cao tăng đắc đạo vậy. Khi đó, ai nấy cũng đều vui lòng thu liễm tài hoa và tiếng tăm của mình để rồi biến thành thường nhân, họ cho rằng làm vậy rất có ích cho sự tu hành của mình. Chính vì vậy mà cứ cách một đoạn thời gian thì Long tộc lại có một số lượng lớn cao thủ mai danh ẩn tích, không phải là vì họ tuổi già sức yếu, mà là vì tập quán của Long tộc cho phép họ làm như thế.

Ngoài Khổng Đức Lao Tư Đình ra, bốn người còn lại đều mang những chức nghiệp thiện nghệ về tấn công, họ lần lượt là chiến sĩ, thích khách, liệp nhân, và cung tiễn thủ. Tuy rằng nhân số không đông, nhưng mỗi một người ở đây đều là tinh anh trong số tinh anh, điều đó không có gì khả nghi cả. Bởi vì lần “dạy dỗ” này khó hơn lần trước nhiều, nên Mộ Dung Thiên mới phải dùng đến số cao thủ do Long vương an bài đến hỗ trợ mình, nhằm chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Bởi vì Mộ Dung Thiên là khách quý, nên theo phép tắc, hầu như tất cả quan viên trong thành đều phải đến đông đủ để đón tiếp hần mới phải, nhưng Mộ Dung Thiên lại phát hiện ra là chỉ thiếu mỗi một mình Tân Dịch Á. Thân là giám sát sứ, theo lý thì nàng không thể vắng mặt trong những trường hợp này mới đúng. Từ sau khi quay về Tát La cho tới nay, đầu tiên là tên sắc lang mãi lo đoàn tụ với đám người Lộ Thiển, sau đó lại bận công vụ và phải giải quyết các mối làm ăn, nên hần đã quên mất việc tìm hiểu tin tức về nàng Băng Sơn mỹ nữ đầy cô độc kia. Hần cũng không biết tại sao nàng lại được phái tới Lỗ Sát xa xôi thế này, nhưng vừa nghĩ tới nàng thì trong lòng liền cảm thấy thân thiết, do đó mới lên tiếng hỏi dò:

- Khắc Lý An thành chủ, sao không thấy giám sát sứ của quý thành nhỉ?

Khắc Lý An vội vàng giải thích:

- Giám sát sứ Tân Dịch Á đại nhân vì nhiễm bệnh nhẹ, hiện nay đang có chút không khỏe, nên ở lại phủ nghỉ ngơi, vì vậy mà không thể đến đây nghênh tiếp đại nhân. Nếu có chỗ nào sơ sót, mong đại nhân lượng thứ cho.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cũng hiểu ra, đó chỉ là lời nói hàm hồ của Khắc Lý An mà thôi, chứ kỳ thật thân thể của Tân Dịch Á chẳng có vấn đề gì, chẳng qua vì biết được vị thành thủ của Mễ Kỳ Tư đến đây “hướng dẫn công việc” là kẻ mà nàng chán ghét nhất nên mới mượn cớ không đi gặp thôi.

Lần này Tân Dịch Á đến Lỗ Sát không phải là do gia tộc an bài. Trên thực tế, vào hơn một tháng trước, quân đội của Tát La đã phát lệnh hiệu triệu đi khắp toàn quốc, họ sẽ thu nhận hết những ai có chí nguyện đến Mễ Kỳ Tư để giúp việc giữ thành và còn trao tặng cả huy chương anh hùng. Chiếu huy chương đó tuy cũng có chút tác dụng, nhưng chẳng qua nó lại mang hư danh nhiều hơn, bởi vì nếu như cá tính mạng cũng không còn thì xưng anh hùng có ích lợi gì đâu? Cho dù có là dũng sĩ không biết sợ là gì thì cũng chẳng ai vô duyên vô cớ lại muốn đến tòa thành không có hy vọng sinh tồn đó, vì trong những lần ma thú công thành trước, Mễ Kỳ Tư đã bị phá không biết bao nhiêu lần rồi; do đó, khi lệnh hiệu triệu được phát ra, quân đội chỉ triệu tập được có mấy người mà thôi.

Thế nhưng có điều vượt ngoài ý liệu của mọi người, đó là sau khi lệnh hiệu triệu được ban ra, người đầu tiên báo danh chính là một bậc anh kiệt mà toàn thể Tất La đều công nhận, nàng chính là bậc anh thư cân quắc không thua cho giới tu mi - Tân Dịch Á. Điều này đã khiến cho giới quân đội phải hết sức lo lắng, bởi vì ai nấy cũng đều biết, Băng Sơn mỹ nữ chính là một con cờ sáng giá nhất trong chính sách hôn nhân chính trị của Niêm Hoa tộc, vì vậy mà họ không thể để cho nàng mạo hiểm tới như vậy. Nói cách khác, lần này báo danh là thuần túy xuất phát từ ý nguyện của Tân Dịch Á, nếu quân đội thu nhận nàng, vậy thì sẽ khó ăn nói với Niêm Hoa tộc; bởi vì dù sao đi nữa, ngoài Long tộc ra, Niêm Hoa tộc cũng là một gia tộc có thế lực lớn nhất. Nhưng nhằm để hấp dẫn thêm người đến Mễ Kỳ Tư, tên tuổi của những người tình nguyện hưởng ứng lời kêu gọi sẽ được truyền đi khắp toàn quốc thông qua mọi phương tiện, xem đó như là một vinh dự. Nhưng nếu như người đầu tiên chủ động đến báo danh là Tân Dịch Á mà lại bị cự tuyệt, vậy thì sẽ khiến những người khác không còn tích cực tham gia nữa, thậm chí khiến cho Mễ Kỳ Tư mất đi cơ hội có một nhân tài đến giúp đỡ thì sẽ khiến cho dân chúng oán than, xã hội rơi vào tình thế bất ổn. Lực lượng của dư luận không thể đánh giá thấp được, do đó sau một lúc cân nhắc thật kỹ, quân đội đã chọn phương pháp đáp ứng lời yêu cầu của Tân Dịch Á và điều nàng đến Lỗ Sắt. Tân Dịch Á vốn là người xưa nay chỉ quen nghe lời gia tộc, nàng vẫn luôn nhẫn nhịn đối với chính sách hôn nhân chính trị của gia tộc, nên không hề lên tiếng kháng nghị quyết định của quân đội. Nàng muốn thông qua việc này mà ngấm ám chỉ bản thân mình sẽ vì nước mà hiến thân, dù có phải chết ở nguy thành thì cũng phải tranh thủ hạnh phúc cho riêng mình.

Nguyên nhân khiến cho nàng muốn đến một thành thị xa như Lỗ Sắt, chủ yếu là vì không muốn tiếp tục giáp mặt và làm việc chung với tên sắc lang thượng cấp, nhưng nàng trăm triệu lần cũng không ngờ tới, rốt cuộc Mộ Dung Thiên vẫn được điều đến Mễ Kỳ Tư, vẫn là thượng cấp của nàng như cũ. Lần này cũng không phải do gia tộc của nàng an bài, chỉ là trùng hợp mà thôi, vì vậy mà Tân Dịch Á chỉ có thể tự nhận xui xẻo. Khi nàng nghe tin hân đến thị sát thì lập tức cáo bệnh không đến, tránh khỏi phải gặp mặt tên đáng ghét kia.

Lúc này Mộ Dung Thiên lại cười nói:

- Không sao, không sao, quý thể của Tân Dịch Á đại nhân được an khang mới là điều quan trọng nhất. Để sau này ta đích thân đến bái phỏng nàng ta là được rồi.

Sớm nghe nói vị thành thủ đại nhân này là một tên sắc quỷ hoang dâm vô đạo, cả nữ hầu thuộc Yêu tộc và người của chủng tộc thấp kém nhất là mỹ nhân ngư mà hân cũng “ăn” ráo, hôm nay xem ra đúng là danh bất hư truyền rồi. Nghe xong “ý nguyện” đầu tiên của Mộ Dung Thiên, trong lòng đám quan viên liền sớm đua nhau tính toán và ngấm tìm cách làm sao để an bày những tiết mục “đặc sắc” trong những ngày hân lưu lại đây, và phải nắm bắt cơ hội nịnh nọt cho tốt mới được.

Khắc Lý An nói:

- Đại nhân từ xa đến đây, chắc cũng đã mệt nhọc rồi. Hay là hãy đến phủ quý khách nghỉ ngơi chốc lát, đến tối bọn thuộc hạ xin cử hành yến tiệc thết đãi, giúp đại nhân tẩy trần và nhân tiện cũng là để mừng đại nhân thăng chức, được chứ?

Tân quan nhậm chức, hạ cấp tổ chức dạ tiệc để chúc mừng, đó là một trong những quy tắc không thể thiếu. Tuy rằng Mộ Dung Thiên không có nhiều thời gian, nhưng hân cũng không nỡ phá bỏ thường quy này. Hơn nữa hân còn phải lợi dụng thời gian trước buổi dạ tiệc để tìm hiểu thêm về tính cách của Đái Nhĩ Cát, bởi vì tư liệu thì dù sao cũng có hạn.

Vừa nghĩ tới đó, Mộ Dung Thiên liền đáp ứng ngay:

- Tốt lắm!

Sau đó hân liền chuyển sang dùng Tu Âm thuật, rồi nói tiếp:

- Khắc Lý An thành chủ, đến lúc đó thì xin ngài nhất định phải mời Đái Nhĩ Cát đại nhân đến dự cho bằng được đấy.

Khắc Lý An nghe vậy thì lộ vẻ khó xử, y ngập ngừng:

- Việc này....

Y vẫn đang tính toán làm cách nào để trong buổi dạ tiệc, Đái Nhĩ Cát và Mộ Dung Thiên sẽ không có cơ hội chạm trán nhau để tránh xảy ra xung đột, nhưng không ngờ Mộ Dung Thiên lại đưa ra yêu cầu muốn Đái Nhĩ Cát dự tiệc trước.

Mộ Dung Thiên tiếp tục nói:

- Tệ thành chủ Tư Thập Tây Á đã căn dặn trước, lần này đến Lỗ Sắt, ta nhất định phải giao lưu thật tốt với Đái Nhĩ Cát đại nhân, để đến khi ma thú công thành thì đôi bên phối hợp hành động sẽ được thuận lợi hơn.

Khắc Lý An nghe Mộ Dung Thiên nói vậy thì y biết không thể cứ tránh né hoài được, công vụ không thể đình trệ, xem ra đến lúc đó y chỉ có thể khuyên Đái Nhĩ Cát khách khí và nhường nhịn vì tân thành thủ này một chút mà thôi.

oooOooo

Sau khi dùng cơm trưa và nghỉ ngơi một lúc, Mộ Dung Thiên liền thay bộ thường phục và ra ngoài một mình. Tuy hắn từng nói sẽ đến bãi phỏng Tân Dịch Á, nhưng lúc này hắn lại không làm điều đó. Hắn biết Tân Dịch Á rất ghét mình, sau khi sử dụng phương pháp quấy rầy không ngừng nghỉ mà không có kết quả gì, rốt cuộc thì tên sắc lang cũng hiểu được “tán gái đại pháp” của mình ở Thần Phong đại lục này không có hiệu nghiệm với Băng Sơn mỹ nữ. Nàng cũng thuộc một dạng đặc biệt giống như Tiêu Băng vậy, Mộ Dung Thiên tưởng có thể đoạt đến tay, nhưng rốt cuộc hắn vẫn không thể nào thành công được. Nhưng giữa hai nàng còn khác nhau ở chỗ, Tiêu Băng thì có song thân hết lòng yêu thương mình, bản thân nàng cũng kết giao rộng rãi trong giới nữ sinh cùng trường, còn Tân Dịch Á thì lẻ loi cô độc nhiều lắm, và nàng còn bị rất nhiều áp lực đến từ gia tộc. Nào là dung mạo tuyệt thế, khí chất xuất trần, gia thế đáng kiêu ngạo, thiên tư ưu tú, vv.....tất cả những thứ đó đều khiến cho người người phải đổ kị, kể cả nữ giới. Thế nhưng Tân Dịch Á lại là một nữ nhân rất đáng thương, vì vậy mà Mộ Dung Thiên không muốn tiếp tục sử dụng biện pháp vô lại “quấy rối triền miên” với nàng như hắn đã từng làm với Tiêu Băng nữa.

Buổi dạ tiệc đêm nay sẽ theo thường lệ mà kéo dài tới nửa đêm, Mộ Dung Thiên không có đủ thời gian để hóa thân làm Sử Mật Tư mà đến gặp Tân Dịch Á. Tuy nhiên, hắn thật sự rất mong được nhìn thấy nàng. Cái loại cảm giác này cũng tựa như mối tình đầu vậy, giống hệt như lần đầu hắn ước hẹn với Tiêu Băng, đặc biệt mãnh liệt, đến nỗi mà Mộ Dung Thiên không thể nào áp chế được sự xung động của mình, chỉ nghĩ tới việc đến trước cửa giám sát sứ phủ để nhìn Tân Dịch Á từ xa xa mà thôi.

Trước kia Mộ Dung Thiên vẫn cho rằng hành động như vậy chỉ là hành vi ngu ngốc của đám thanh niên mới lớn, nhưng hiện tại hắn cũng ngu ngốc không kém gì bọn họ. Cửa lớn của phủ giám sát sứ vẫn đóng chặt, Mộ Dung Thiên cứ thế mà đứng đợi ở một góc khuất, mãi cho tới khi hoàng hôn buông xuống mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng người ngọc đầu cả.

Khi thấy không lâu nữa sẽ đến lúc dạ tiệc cử hành, Mộ Dung Thiên chỉ đành thở dài thất vọng, chuẩn bị bỏ đi.

Nhưng vào ngay lúc này, chợt ở phía xa xa có tiếng động truyền đến, tiếp theo đó là tiếng cửa của giám sát sứ phủ mở ra, Mộ Dung Thiên mừng rỡ nhìn sang, trong lòng thầm khẩn vái cho người sắp đi ra đó không phải là nữ tỷ hay quản gia nào đó.

Nữ nhân kia có thân thể mềm mại thướt tha, vóc dáng nóng bỏng, và khuôn mặt tuy tuyệt mỹ nhưng lạnh như băng sương, nếu không phải là Tân Dịch Á thì còn là ai đây?

Phủ đệ của giám sát sứ kiêm nữ hào kiệt của Niêm Hoa tộc đương nhiên là được an bài ở nơi náo nhiệt nhất của Lỗ Sắt thành, nàng vừa xuất hiện thì liền hấp dẫn một số lượng lớn người ái mộ vây quanh. Ngoài khuôn mặt diễm lệ ra, việc một vị thiên kim tiểu thư của một đại gia tộc tình nguyện xin đi chi viện cho Mê Kỳ Tư, với điểm đó thôi cũng đủ thu được sự tôn kính của rất nhiều người rồi.

Mấy tháng không gặp, Tân Dịch Á vẫn xinh đẹp diễm lệ như trước, đây chính là lần đầu nàng thật sự ra mặt chống đối gia tộc, thân tuy đang ở nguy thành nhưng lại không có tâm tình lo lắng bất an, khuôn mặt băng lãnh của nàng cũng lộ ra nét tươi cười hồn nhiên thật hiếm hoi. Lúc này nàng đang gật gật đầu chào đáp lại những dân chúng đang thi lễ với mình, trông rất giống một chú chim nhỏ vừa học được cách bay lượn vậy.

Xem ra trong khoảng thời gian gần đây nàng sinh hoạt cũng được khá tốt, Mộ Dung Thiên cũng thấy mừng thay cho nàng. Trước kia hắn còn định tìm cơ hội để đưa Tân Địch Á đến Mê Kỳ Tư, để hắn tiện việc bảo vệ cho nàng, nhưng giờ đây thì lại hơi do dự, bởi vì ở tại Lỗ Sắt này, nàng đã có được lối sinh hoạt mà nàng hằng ước ao, nếu như đến Mê Kỳ Tư, nàng sẽ phải giáp mặt với kẻ mà nàng ghét cay ghét đắng là mình, đến lúc đó chỉ sợ trái lại thì nàng sẽ không được vui.

Ngay khi Mộ Dung Thiên chậm rãi thu hồi ánh mắt đang dán ở trên người Tân Địch Á về, vừa vặn có một vị khách không mời mà đến đã xuất hiện ngay trong tầm mắt của hắn, gã đúng là Đái Nhĩ Cát rồi.

Mộ Dung Thiên thấy bộ dạng mười phần chải chuốt, làm dáng làm vẻ của gã thì hiểu ngay gã đúng là vì Tân Địch Á mà đến. Mộ Dung Thiên đột nhiên nghĩ đến, người này ngoài tính cách ngang ngược ra, gã còn một đặc điểm khác, đó là tự cho mình là phong lưu.

Mộ Dung Thiên thoáng hơi do dự một chút, rồi sau đó cũng lẫn vào dòng người mà bám sát theo sau.

299. Hồi 293: Yêu Hiệp

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 293: Yêu Hiệp

(Áp Chế)

Dịch giả: Sid

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Mộ Dung Thiên cúi đầu thật thấp để người ta không thể nhận ra hắn, đồng thời cũng từ từ áp sát Tân Địch Á hơn.

Lúc này hắn đang mặc y phục thường dân, nhìn qua cũng không có gì khác biệt, hơn nữa sự chú ý của mọi người đều đang đổ dồn lên người của Tân Địch Á và Đái Nhĩ Cát, chẳng thèm ngó đến Mộ Dung Thiên dù chỉ một lần.

Đái Nhĩ Cát ở phía trước đuổi theo Tân Địch Á, cất giọng cao hứng gọi:

- Tân Địch Á tiểu thư, ta đợi nàng suốt cả buổi chiều, rốt cuộc nàng cũng xuất hiện rồi.

Nét tươi cười ở trên mặt Tân Địch Á lập tức tan biến, thay vào đó là nét băng lạnh cố hữu, nàng lạnh nhạt hỏi:

- Đái Nhĩ Cát đại nhân, có chuyện gì chăng?

Ở tại Lỗ Sắt này, việc gì cũng tốt cả, chỉ trừ gã đồng sự này, gã và tên sắc lang thượng cấp Đan Ni Tư cũng thuộc loại người khà ố như nhau, lúc nào cũng bám sát nàng như ruồi nhặng không buông, thật phiền chết đi được.

Những người dân đang đứng một bên vốn đều biết ác hạnh của Đái Nhĩ Cát ở trong thành này. Nếu gã chỉ đùa bốn nữ nhân thì cũng thôi đi, nhưng lần này gã lại chọn trúng một tình nguyện viên đến đây để giúp đỡ mọi người chống lại ma thú là Tân Địch Á đáng kính, nên trong lòng ai nấy cũng đều bất mãn, nhưng họ chỉ sợ cá tính “có thù tất báo” của Đái Nhĩ Cát mà không dám nói gì. Lúc này họ chỉ dám thì thầm to nhỏ để bàn tán mà thôi.

Đái Nhĩ Cát không thấy phiền hà, gã dựa vào vẻ ngoài anh tuấn, chức nghiệp cao quý, gia thế ưu việt, và địa vị hiển hách tại thành Lỗ Sắt mà đã đùa bỡn với rất nhiều mỹ nữ, nhưng còn loại lạnh lùng như Tân Địch Á thì vẫn chưa đụng tới, huống chi, nàng còn là thiên kim tiểu thư của Niêm Hoa gia tộc, thân phận tôn quý, hiển nhiên là có một lực hấp dẫn rất đặc biệt. Nếu như gã có thể đoạt được nàng vào tay, tạo nên quan hệ tốt với Niêm Hoa gia tộc, vậy thì điều đó lại càng tuyệt diệu hơn. Vì vậy mà từ ngày đầu tiên Tân Địch Á đến thành Lỗ Sắt, gã đã phát động thế công mãnh liệt, chỉ tiếc là đã gặp nhiều trắc trở, không có cửa để đột nhập.

- À, chuyện là thế này, tối nay sẽ có một buổi dạ tiệc để chào mừng tân thành thủ, đến lúc đó sẽ có tiết mục khiêu vũ giao tế. Ta muốn mời tiểu thư làm bạn nhảy của ta.

Rốt cuộc Đái Nhĩ Cát cũng nói ra mục đích của mình.

Thay cho câu trả lời “không” ở trong dự liệu, Tân Địch Á gần như lập tức cự tuyệt ngay:

- Thật xin lỗi Đái Nhĩ Cát đại nhân, ta không thể chấp nhận lời yêu cầu của người, vì buổi dạ tiệc tối nay ta cũng không có hứng thú tham dự.

Đái Nhĩ Cát bị từ chối nhưng không hề nổi giận, gã tiếp tục làm mặt dày, nói:

- Tân Địch Á tiểu thư, hãy suy nghĩ thêm chút đi. Trong thời gian gần đây, nàng mãi lo công vụ nhiều rồi, áp lực quá nhiều, thỉnh thoảng cũng nên cho mình cơ hội thả lỏng chứ, đúng không?

- Công việc hiện nay của ta rất nhiều, nhưng ta lại không thấy mệt chút nào. Đái Nhĩ Cát đại nhân, đa tạ người đã quan tâm. Ta phải đi rồi.

Nói xong, Tân Địch Á không chờ Đái Nhĩ Cát nói gì mà xoay người bỏ đi thẳng.

- Về việc nói rộng phòng ngự ở tòa trấn nhỏ La Phúc Cống của mỹ nhân ngự ở thành nam thì...

Đái Nhĩ Cát bỗng nhiên thốt ra một câu kỳ quái, nhưng sau khi Tân Địch Á nghe được thì lập tức dừng bước, nàng lo lắng quay lại hỏi:

- Chuyện đó thế nào?

Ở tận cùng về hướng nam của Lỗ Sắt có một thôn trấn nhỏ tên là La Phúc Cống, nơi đó là nơi cư ngụ của mỹ nhân ngự. Bởi vì mỹ nhân ngự là hải tộc cấp thấp nhất của Tát La, hơn nữa, hoàn cảnh địa lý của La Phúc Cống chỉ thích hợp để cư ngụ chứ không thích hợp cho việc phòng ngự, chính vì vậy mà lực lượng thủ vệ tại trấn đó rất yếu. Đái Nhĩ Cát rút lực lượng phòng ngự chủ yếu vào bên trong Chân Phật hạp cốc ở phía sau La Phúc Cống, về phương diện quân sự thì gã quả thật không đáng trách, vì gã chỉ có thể giảm thiểu độ khó của việc phòng ngự càng nhiều càng tốt, nhưng về mặt nhân đạo thì quả thật là quá đáng. Phải biết rằng mỹ nhân ngự không thể sống xa khu vực Hàm Thủy vốn là nơi mà họ vẫn sinh sống hằng ngày, bởi vì dải đất trung tâm của Lỗ Sắt thành không có sông Hàm Thủy chảy qua nên nơi đó vốn không thích hợp cho họ lưu lại. Họ chỉ có thể ở tại cái trấn nhỏ nằm sát biên giới ở ngoài thành mà thôi, vì vậy, đến khi ma thú công thành thì họ sẽ bị nguy hiểm rất nhiều.

Do đó, Tân Địch Á đã từng đưa ra kiến nghị, nói rộng phạm vi của bộ phận phòng ngự chủ lực từ Chân Phật hạp cốc kéo dài đến khu đồi núi Bạch Nhĩ, nơi đó cách không xa La Phúc Cống bao nhiêu, mà nó cũng là một nơi thích hợp cho việc phòng ngự nữa, có như vậy thì mỹ nhân ngự cũng sẽ được đại quân bảo hộ. Chỉ tiếc là lời kiến nghị của Tân Địch Á đến cuối cùng lại bị bác bỏ, bởi vì nếu mở rộng phạm vi phòng ngự thì cũng có nghĩa là làm tiêu hao nhiều binh lực hơn. Phải hy sinh cho mỹ nhân ngự, một chủng tộc có cống hiến quá ít ỏi cho đế quốc, là một việc hoàn toàn không đáng chút nào.

Vừa nghe nhắc đến vấn đề mà mình quan tâm, Tân Địch Á không thể tiếp tục thờ ơ như trước nữa, bởi vậy nên mới tỏ vẻ sốt sắng như vậy.

Việc Tân Địch Á quay lại tựa hồ như đã nằm trong dự liệu của Đái Nhĩ Cát, gã thấy gian kế của mình đã thành thì nở nụ cười đắc ý, nói:

- Nếu như tiểu thư đáp ứng làm bạn nhảy của ta trong buổi dạ tiệc tối nay, vậy ta sẽ suy nghĩ lại lời kiến nghị nói rộng phạm vi phòng ngự của nàng. Không phải tiểu thư vẫn luôn canh cánh chuyện đó ở trong lòng hay sao?

Nói tới đây, Đái Nhĩ Cát neho neho đôi mắt, rồi cười nói:

- Đại bộ phận quyền lực ở phương diện phòng ngự đều được nắm gọn trong tay của ta, còn gia phụ lại là hội trưởng Dong Binh công hội, cũng là người nắm quyền quyết định chủ yếu. Nếu như phụ tử chúng ta đều đồng ý, thì....ha ha ha....

Tân Dịch Á giận dữ nói:

- Đái Nhĩ Cát đại nhân, người muốn uy hiếp ta, dùng công thế tư?

Đái Nhĩ Cát cười nói:

- Sao tiểu thư lại nói thế, trên thực tế, ta cho rằng giữa chúng ta còn thiếu sự cảm thông với nhau, vì vậy nên mỗi khi làm việc thì đều không có được sự nhất trí cần có. Buổi dạ tiệc tối nay không phải là một cơ hội rất tốt để chúng ta giao lưu hay sao? Ta nghĩ chúng ta nhất định sẽ có được những thời khắc vui vẻ đấy, bởi vì trong buổi dạ tiệc, chúng ta sẽ có nhiều thời gian để trò chuyện với nhau, bất kể là chuyện về công tác hay là sinh hoạt thường ngày cũng đều tốt cả. Dù sao thì tiểu thư đến Lỗ Sắt cũng chưa được bao lâu, ta có thể giúp nàng tìm hiểu thêm về nơi này, vậy không tốt hay sao?

Lời này của gã hiển nhiên chỉ là ngụy biện, sau khi Tân Dịch Á nghe xong thì tuy rất tức giận, nhưng nàng lại không thể nào phản bác được. Bởi vì quyền quyết định mở rộng sự phòng ngự đều bị đối phương nắm trong tay, nàng vốn không có gì để trả giá với gã. Bỗng nhiên lúc này nàng lại nhớ tới tên sắc lang thượng cấp trước kia, tuy hấn đáng ghét, nhưng ít ra cũng sẽ không lấy sự tồn vong của hàng vạn sinh mạng ra làm mồi nhử để thỏa mãn dục vọng của mình.

Tân Dịch Á khẽ cắn môi dưới, khuôn mặt thì thoát xanh thoát trắng, có thể thấy nội tâm của nàng đang đấu tranh rất kịch liệt. Cuối cùng thì ngữ khí của nàng cũng mềm lại, rồi nói:

- Đái Nhĩ Cát đại nhân, việc này ta phải suy nghĩ lại một chút.

Đái Nhĩ Cát nghe vậy thì nhất thời mừng như điên, thấy tình huống đã nắm chắc trong tay, gã cũng biết không nên bức người quá gấp, tránh cho mình khơi lên lòng chống cự mãnh liệt của Tân Dịch Á, đến lúc đó thì chẳng khác nào lấy giỏ tre múc nước để nó chảy qua khe hết thì nguy.

Nghĩ vậy xong, gã liền nói:

- Được lắm, nàng cứ từ từ suy nghĩ, nếu giữa chúng ta có thời gian giao lưu với nhau, vậy thì đối với sự hợp tác hoặc là dân chúng của Lỗ Sắt thành này cũng đều là một chuyện hữu ích chứ không hề có hại gì cả.

Tân Dịch Á lạnh lùng thốt:

- Dù ta có đáp ứng thì sau khi dạ tiệc kết thúc, ta cũng sẽ về ngay.

Với cuộc hẹn tối nay, hiển nhiên là Đái Nhĩ Cát còn mưu đồ bất lương nữa, nhưng gã làm sao có được cái sắc đảm đầy trời mà dùng sức mạnh để ép uống mỹ nhân chứ. Tuy Tân Dịch Á cũng biết vậy, nhưng nàng cũng không thể tỏ ra nhu nhược được, vì vậy mà phải nói trước để tránh cho gã được voi lại đòi tiên.

Đái Nhĩ Cát nghe vậy thì thầm kêu đáng tiếc trong lòng.

Nhưng đồng thời, gã cũng biết là mình không thể nóng vội, sau này sẽ còn nhiều cơ hội kia mà, vì vậy gã liền cười sảng khoái rồi nói:

- Tốt lắm, nếu như không còn việc gì nữa, vậy bây giờ ta trở về trước. Hy vọng sẽ gặp được phương giá ở buổi dạ tiệc.

Đái Nhĩ Cát cũng biết tính toán rất kỹ, gã không thể kéo dài sự dây dưa nên sau khi nói xong thì lập tức quay người bước đi thẳng.

Từ này giờ Mộ Dung Thiên vẫn ẩn người trong đám đông ở cách đó không xa, hần đều nhìn thấy nhất cử nhất động của hai người hết, Tân Dịch Á chuyển từ lãnh đạm sang phần nộ, rồi lại trở thành bất đắc dĩ, vv....tất cả đều lọt vào mắt hần không sót một chi tiết nào. Rồi trong lúc hai người trao đổi với nhau, vì cả hai đều dùng Tự âm thuật nên Mộ Dung Thiên chỉ nghe được mỗi câu nói “Về việc mở rộng phòng ngự ở tòa trấn nhỏ La Phúc Cống của mỹ nhân ngự ở thành nam thì...” Lúc đó Tân Dịch Á đang muốn bỏ đi,

nhưng sau khi nghe được câu nói đó thì lập tức dừng lại hoặc là gần như đã dừng lại, rồi sau đó hai người mới dùng Tự âm thuật để nói chuyện với nhau. Từ câu nói đầu tiên đó mà suy ra, đại khái là Đái Nhĩ Cát đã nắm được nhược điểm nào đó của Tân Dịch Á và dùng nó để uy hiếp nàng, khiến nàng phải làm chuyện mà nàng không muốn làm chút nào.

Nhìn Tân Dịch Á với tâm tình rầu rĩ không vui khác hẳn với cách đây không lâu, giống hệt như bộ dạng buồn bực của Tiêu Băng lúc nhỏ sau khi bị một tên côn đồ trêu ghẹo vậy. Điều đó khiến cho Mộ Dung Thiên cũng thấy bực tức thay cho nàng. Đương nhiên, hắn không thể làm giống như trước kia, cứ nhảy ra nện cho tên côn đồ xấu xa một trận như tử, rồi cảnh cáo gã không được tới quấy rầy Tân Dịch Á nữa, nhưng giờ đây, đối phương là một nhân vật có địa vị và thế lực, lại thêm có hậu thuẫn mạnh chống lưng, quả là rất phiền phức. Đái Nhĩ Cát và tên côn đồ ở hệ phổ là hai loại người khác nhau một trời một vực, Mộ Dung Thiên không thể hạ thủ giống nhau được.

Cuối cùng, Mộ Dung Thiên quyết định trở về quý khách phủ để tìm hiểu ý tứ đằng sau câu nói kia của Đái Nhĩ Cát là gì, rồi sau đó mới tính sau. Thế là cuộc điều tra cũng nhanh chóng có được kết quả, vì điều này cũng không phải là một bí mật gì. Trái lại, nó còn là một đầu đề nóng hổi đang được rất nhiều người bàn luận tới. Đột ma thú công thành của năm nay tương đối hơi khác thường một chút, bởi vì Tát La đã mất đi sự giúp đỡ của Lam Nguyệt và các nước đông nam, nên tình thế không hề lạc quan chút nào. Do đó, vì lo lắng lòng dân tan rã nên công hội đã sớm ban ra cường chế lệnh, nếu không có lệnh của quân đội, bất luận là võ giả nào ở trong thành cũng không được tùy ý điều phối, cả dân chúng cũng cấm tuyệt không được rời khỏi thành. Vì vậy, bất kể là ai cũng chỉ có thể đồng tâm hiệp lực với nhau để tử thủ Lỗ Sắt mà thôi, chứ không thể nhìn thấy người khác bỏ đi mà mình cũng nảy sinh lòng khác.

Tuy nhiên, cấm lệnh nghiêm khắc đó cũng có một mặt tác dụng phụ. Cứ lấy việc mở rộng phòng tuyến ở phía nam của Lỗ Sắt làm ví dụ, bởi vì lệnh đó không cho phép dân chúng rời khỏi đất sinh hoạt của mình, vậy thì trong đột ma thú công thành sắp tới, toàn bộ mỹ nhân ngư sẽ rất có thể bị diệt vong. Thế nhưng nếu vì họ mà phải điều phối nhiều binh lực, vậy thì Lỗ Sắt vốn đã không đủ binh lực thì nay lại càng như trứng chọi đá, đến lúc đó thì không còn là việc mỹ nhân ngư bị diệt toàn tộc nữa, mà toàn bộ dân chúng ở trong thành cũng sẽ bị đồ sát luôn. Vô luận chọn lựa kế sách nào cũng đều không được hoàn mỹ, vì vậy mà quan điểm đang được chiếm ưu thế nhất hiện nay chính là thu nhỏ phạm vi phòng ngự về Chân Phật hạp cốc, dù sao thì mỹ nhân ngư có cống hiến rất giới hạn, giả như trong lúc ma thú tấn công, các nàng cũng có thể rút vào bên trong phòng tuyến, nhưng nếu lâu ngày không thể trở lại vùng đất của Hàm Thủy hải thì họ sẽ vì không thích hợp với hoàn cảnh mà nhiễm bệnh và cũng sẽ chết đi mà thôi.

Tân Dịch Á là đại biểu cao nhất cho phe kiên quyết mở rộng phòng tuyến, chỉ tiếc rằng trong tay nàng lại không có thực quyền, nên cuối cùng vẫn không thể cải biến quyết định của quân đội. Mộ Dung Thiên dựa theo những thông tin này mà có thể đoán rằng gã Đái Nhĩ Cát kia đã dùng nó để thỏa hiệp rồi.

Nàng mỹ nữ cô độc này vốn đã rất đáng thương rồi, phải khó khăn lắm nàng mới có được cuộc sống hài lòng sau khi thoát ly sự khống chế của gia tộc, vậy mà có kẻ lại dùng thủ đoạn dâm tiện để ép nàng làm việc mà nàng không muốn làm. Nghĩ tới đây, Mộ Dung Thiên nhất thời nổi giận đến mức không thể kiềm chế được, hai tay của hắn bất giác nắm chặt lại, gân xanh nổi vồng lên. Đột nhiên lúc này hạ nhân lại vào báo: giám sát sứ Tân Dịch Á tới thăm.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lập tức nguôi giận, đồng thời cũng hết sức kinh ngạc. Tân Dịch Á bỗng nhiên đến tận cửa tìm mình, việc này còn hy hữu hơn cả việc đại tể ty thoát y mà chạy lông nhông ngoài đường nữa kia.

300. Hồi 294: Bảng Giá

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Sau khi Đái Nhĩ Cát đi rồi, Tân Dịch Á suy nghĩ tới lui một lúc, cuối cùng thì quyết định đi tìm Mộ Dung Thiên một phen. Nói gì đi nữa thì tên sắc lang thượng cấp kia cũng là thành thủ của Mễ Kỳ Tư, hiển nhiên là có quyền quyết định đối việc của mỹ nhân ngư. Có lẽ hắn sẽ giúp đỡ mình được.

Nếu không phải là tình huống vạn bất đắc dĩ thì Tân Dịch Á sẽ không muốn nhận lời làm bạn nhảy của Đái Nhĩ Cát, đó là một việc mà nàng cực kỳ phản cảm. Trong lòng nàng, nàng chỉ muốn làm bạn nhảy của một nam tử duy nhất mà thôi, chỉ tiếc là người đó sau lần trước gặp gỡ, hắn đã thất tung khá lâu. Mỗi khi nàng dùng Linh Tê châu để liên lạc với hắn thì như đá chìm đáy biển vậy, không có một chút hồi âm nào. Nàng cho rằng hắn không có mặt trong phạm vi liên lạc của Linh Tê châu, hoặc có lẽ...có lẽ hắn đã gặp phải chuyện gì rồi. Mỗi lần nghĩ tới đây, nàng lại cố tình lãng tránh mà không dám nghĩ tiếp nữa. Điều an ủi duy nhất của nàng là, với một cường giả có thể phá thùng bụng Kinh Thôn để ra ngoài thì đâu dễ gặp chuyện không may được?

Đương nhiên, dù sao thì nhân phẩm của tên sắc lang thượng cấp cũng còn tốt hơn Đái Nhĩ Cát, tuy vậy, cũng không nhiều là bao. Tân Dịch Á chỉ hy vọng hắn sẽ có chút lòng đồng tình mà đứng ra giải quyết vấn đề. Thế là nàng cứ ôm bầu tâm sự đầy phức tạp và bất an mà ngồi chờ tại phòng khách.

- Khách hiếm đã đến, thật quý hóa, thật quý hóa!

Mộ Dung Thiên xuất hiện theo tiếng nói, đồng thời cũng bước nhanh vào phòng khách.

- Giám sát sứ của Lỗ Sắt thành là Tân Dịch Á, xin tham kiến Đan Ni Tư đại nhân.

Tuy rằng nam nhân ở trước mặt đây rất đáng ghét, nhưng dù thế nào thì nàng cũng đang là người đến bái phỏng hắn, hơn nữa đối phương lại còn là thượng cấp, theo lễ nghi thì không thể thiếu sót được, dù là Tân Dịch Á cũng không ngoại lệ. Vì vậy mà nàng phải đứng dậy hành lễ với hắn.

Mộ Dung Thiên vội nói:

- Đều là bằng hữu cũ cả, Tân Dịch Á tiểu thư không cần đa lễ, mời ngồi, mời ngồi.

“Hừ, ai là bằng hữu cũ của ngươi chứ?” Tân Dịch Á thầm phản bác trong lòng, nhưng vì nàng có việc cần nhờ đối phương nên không thể chống đối ra mặt được.

Sau khi đôi bên phân ngôi chủ khách xong, Mộ Dung Thiên cười hỏi:

- Phương giá của Tân Dịch Á tiểu thư quang lâm, không biết tìm ta có việc gì?

Tên sắc lang cố gắng hết sức để tỏ ra thân thiết, để tránh cho Tân Dịch Á có ác cảm với mình, chỉ tiếc rằng hắn không được như nguyện. Có câu nói: “Băng đông dày ba thước, đó không phải chỉ lạnh mới một ngày.” Hình tượng xấu xa của Mộ Dung Thiên đã được in đậm trong lòng nàng từ lâu, lúc này dù hắn có tỏ ra thân thiện cỡ nào thì ở trong mắt nàng, hắn vẫn là một nam nhân bỉ ổi, hạ lưu, hèn mọn, kiêu căng, chỉ khiến người ta nổi da gà mà thôi, đồng thời nàng cũng hoài nghi không biết chuyện này đến nhờ hắn có phải là một sai lầm hay không nữa.

Thế nhưng nàng cũng đã tới đây rồi, vì vậy mà không thể về tay không được, thế là Tân Dịch Á đi thẳng vào vấn đề luôn:

- Đan Ni Tư đại nhân, ta có một chuyện muốn nhờ ngươi.

Mộ Dung Thiên chậm rãi nhắm nháp hớp trà, hắn sớm đã đoán được bảy phần ý đồ khiến cho nàng tìm đến đây, nhưng ngoài mặt thì vẫn làm bộ kinh ngạc, hỏi lại:

- Ủa vậy à, là chuyện gì thế?

- Ở phía nam của Lỗ Sắt thành, có một nơi là chỗ cư ngụ của mỹ nhân ngư tộc, đại nhân từng nghe qua chưa?

- Ừm, có nghe qua.

- Vậy tốt lắm, chuyện là thế này, ta đã từng kiến nghị mở rộng vòng phòng ngự, nhưng lại bị phủ quyết. Địa vị của mỹ nhân ngư tộc tuy thấp hèn, nhưng sinh mạng là vô giá, ai cũng như ai. Chỉ hy vọng đại nhân có thể thương tiếc cho hơn một vạn tính mạng mỹ nhân ngư kia mà đứng ra giúp đỡ và cầu tình cho họ. Nếu được vậy thì Tân Địch Á sẽ vô cùng cảm kích.

Lời tuy nói vậy, nhưng Tân Địch Á lại không ôm nhiều hy vọng quá. Bởi vì ở tại Lỗ Sắt thành này, Đái Nhĩ Cát ngang ngược tới cỡ nào thì ai cũng biết, nếu như không phải do đích thân Tư Tháp Tây Á đến đây thì những người khác đừng hòng gây ảnh hưởng đến chủ ý của gã. Tuy Mộ Dung Thiên vừa làm ra một hành động chấn nhiếp lòng người tại Mễ Kỳ Tư, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là mới lên nhậm chức, uy vọng còn kém. Vả lại, quyết định của Đái Nhĩ Cát cũng không hẳn là sai, về phương diện quân sự thì lại rất có lợi, vì vậy mà có đông đảo người ủng hộ gã. Tuy gã rất kiêu ngạo, nhưng năng lực của gã lại được rất nhiều người tán thưởng. Dù Mộ Dung Thiên có là thượng cấp đi chăng nữa, nhưng đối với những sự kiện trọng đại của thành thị cấp dưới thì cũng chỉ có thể đề nghị quyết sách chứ không có khả năng quyết định mọi việc, vì hắn cần phải thông qua rất nhiều nhân sĩ mới có hiệu lực được. Trong khi đó, những nhân sĩ quan trọng ở tại Lỗ Sắt thì hơn phân nửa là đứng về phe của Đái Nhĩ Cát, vì vậy, nếu tên sắc lang thượng cấp không đáp ứng lời yêu cầu của mình, hoặc là dùng lời khéo léo để từ chối thì cũng không có gì đáng trách, dù sao thì hắn cũng có chỗ khó xử kia mà.

Không ngờ, vừa nghe xong thì Mộ Dung Thiên liền vỗ ngực nhận lời ngay:

- Không thành vấn đề, cứ để cho ta giải quyết là xong!

Thấy hắn mau mắn như vậy, không ngờ lại khiến cho Tân Địch Á nghi ngờ không biết mình có phải nghe lầm hay không, nàng vội hỏi lại:

- Thật chứ?

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt cằm, động tác này khiến cho hắn trông có vẻ rất hèn mọn. Hắn mỉm cười nói:

- Đương nhiên là thật, chỉ cần Tân Địch Á tiểu thư.....

Tuy chưa nghe hết câu, nhưng Tân Địch Á đã tức muốn điên rồi, vốn tưởng hắn có thiện chí, nhưng thì ra cũng là có ý đồ cả. Nói không chừng nửa câu sau sẽ là “chỉ cần Tân Địch Á tiểu thư qua đêm với ta là được”, so với Đái Nhĩ Cát còn quá đáng hơn nữa ấy chứ. Lúc này Tân Địch Á trợn tròn hai mắt, chỉ chờ miệng chó của Mộ Dung Thiên không phun ra được ngà voi thì nàng lập tức sẽ tát cho hắn mấy cái ngay.

Thế rồi Mộ Dung Thiên thần nhiên nói tiếp:

- Chỉ cần Tân Địch Á tiểu thư thật tâm suy nghĩ cho dân chúng của Tát La là được. Ta nhất định sẽ toàn lực mà giúp nàng, ha ha ha!

Tân Địch Á nghe vậy thì giật mình, bàn tay ngọc đã giơ lên cao, nhưng nàng lại không tin vào tai mình. Không ngờ một lời đứng đắn như vậy lại có thể thoát ra từ miệng của tên sắc lang kia chứ.

- Đan Ni Tư đại nhân, người không nói đùa đấy chứ?

Mộ Dung Thiên hỏi ngược lại:

- Tiểu thư xem ta giống nói đùa hay không?

Tuy rằng biểu tình lúc này của hắn không có chút nào nghiêm túc cả, nhưng Tân Địch Á vẫn còn nhận ra tia thành ý của hắn nên liền lắc đầu.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Vậy là được rồi, Tân Địch Á tiểu thư, nếu như không còn chuyện gì nữa, nàng hãy về trước đi, cứ chờ tin tốt của ta.

Tân Địch Á nghe vậy thì lại một lần nữa bị bất ngờ. Trước kia tên sắc lang thượng cấp này cứ luôn tìm cơ hội để ve vãn mình, nhưng bây giờ thì lại tỏ ra lãnh đạm, khác hẳn trước kia. Chẳng những hắn đã đáp ứng giúp đỡ mình và không lợi dụng hoàn cảnh “cháy nhà để hôi của”, mà lại còn sớm hạ lệnh trục khách nữa. Chẳng lẽ không gặp mấy tháng mà hắn đã hoàn toàn thay đổi tính tình rồi sao?

Hình tượng xấu xa của Mộ Dung Thiên ở trong lòng Tân Địch Á bị tan vỡ quá nhanh, đến nỗi mà nàng khó có thể tiếp nhận được, do đó, nàng thà tin rằng có lẽ hắn đã bị một vị thiên kim tiểu thư nào đó ở trong thành câu dẫn rồi, vấn đề sinh lý đã tạm thời được giải quyết nên mới có thái độ khác thường như vậy. Mặc kệ thế nào, đây cũng là một chuyện tốt đối với nàng. Đương nhiên, Tân Địch Á không hiểu rằng, dù cho mình không tìm đến cửa nhờ giúp đỡ thì Mộ Dung Thiên cũng đã sớm có ý tương trợ nàng rồi. Hiện tại cũng vừa khéo thừa nước đẩy thuyền, hắn có thể mượn dịp này để tăng thêm chút hảo cảm trong ấn tượng của Băng Sơn mỹ nữ.

Đợi sau khi Tân Địch Á ra về rồi, Mộ Dung Thiên mới quát khẽ:

- Nhận Vụ!

Thanh âm của hắn còn chưa dứt, một bóng đen lập tức xuất hiện ngay trong sảnh, nhanh đến nỗi không biết y chui ra từ đâu nữa. Người đó mặc bộ y phục của thích khách, chính là một trong mười lăm cường giả mà Long vương đã phái theo giúp đỡ Mộ Dung Thiên. Hắn gọi chung đám người này là tầng long thiết vệ, có ý ám chỉ họ như ngọa hổ tầng long vậy.

Long vương tuyển ra đám người này, ai nấy đều là những nhân vật đã thoái ẩn, hoặc là không có tiếng tăm gì, đó bởi là vì phòng khi Mộ Dung Thiên gặp phải những trường hợp phải sử dụng tới thủ đoạn không thể cho ai biết tới. Đương nhiên, trong lúc chấp hành nhiệm vụ, hắn không tiện xưng hô tên thật của họ, vì vậy mà những người trong nhóm tầng long thiết vệ đều có bí danh. Tỷ như Nhận Vụ không phải là tên thật của người thích khách đó, mà chỉ là bí danh. Trừ một vị thần quan ra, người thích khách này là nữ nhân duy nhất ở trong nhóm tầng long thiết vệ, rất thần bí. Từ lúc gặp mặt cho đến nay, nàng chưa hề tháo chiếc khăn che mặt ra bao giờ, ngay cả Mộ Dung Thiên cũng chưa thấy được chân diện mục của nàng. Trên đầu nàng không có sừng, điều đó cho thấy nàng ta không phải là người của Long tộc, nhưng Long vương đã chỉ định rõ, bất kể thời khắc nào, ngay cả những lúc Mộ Dung Thiên nghỉ ngơi thì nàng ta cũng phải túc trực sẵn trong vòng ba mươi thước để bảo hộ cho hắn, phải xuất hiện bất cứ lúc nào một khi nghe hắn gọi tới.

Nhận Vụ quỳ một gối xuống đất, đầu cuối xuống, thi hành một lễ nghi đặc biệt của thích khách rồi hỏi:

- Đại nhân có gì phân phó?

Thanh âm của nàng không mềm mại linh hoạt như những nữ nhân bình thường, mà nó là một loại thanh âm có phong cách rất đặc biệt. Bộ y phục thích khách bó sát người của nàng khiến người ta nhìn vào rất dễ bị câu dẫn, đồng thời, căn cứ theo đôi mắt đen lay láy cùng với đường viền của khuôn mặt trái soan đang cuối xuống kia, nàng hẳn là một mỹ nữ rồi, cộng thêm sự thần bí đặc biệt của thân phận chưa rõ ràng của nàng, tất cả những điều đó vẫn luôn hấp dẫn Mộ Dung Thiên. Thế nhưng lúc này tên sắc lang lại không có thời gian để thưởng hoa, hắn chỉ chậm rãi nói:

- Nhận Vụ, ta có việc cần ngươi lập tức đi làm thay cho ta.

Tuy còn chưa biết nhiệm vụ là gì và mức độ nguy hiểm thế nào, nhưng Nhận Vụ vẫn đáp ngay:

- Dạ!

Nàng hầu như đã được truyền thụ cái tư tưởng phục tùng tuyệt đối của nhân giả vậy, đối với mệnh lệnh thì tuyệt không thể nói ra chữ “không” được.

Mộ Dung Thiên gật đầu tán thưởng, sau đó chỉ thấy miệng hắn liên tục khép mở, nhưng lại không có thanh âm gì phát ra, có lẽ là đang dùng Tự âm thuật. Còn Nhận Vụ thì lại không ngừng gật đầu, như là đang lắng nghe nhiệm vụ vậy.

Sau cùng, Mộ Dung Thiên mới nói thành tiếng:

- Nhận Vụ, nếu ngươi cho rằng việc này quá khó, vậy thì bỏ đi, không cần miễn cưỡng đi làm.

Nhận Vụ lắc đầu nói:

- Không, đại nhân, xin hãy giao việc này cho Nhận Vụ đi làm, ta nhất định sẽ hoàn thành tốt công việc được giao phó.

Mộ Dung Thiên gật đầu thỏa mãn, nói:

- Tốt!

Nghĩ tới việc ý trung nhân bị áp bức, đó quả là một việc không thể nào tha thứ được, thế là lửa giận của Mộ Dung Thiên lại nổi lên bùng bùng, hấn lập tức dồn sức vào tay phải rồi vỗ một cái lên mặt bàn.

Không có tiếng động gì vang lên, nhưng mặt bàn vốn được làm bằng loại gỗ tốt đó lập tức vô thanh vô tức mà biến thành tro bụi, rồi tan biến đi theo gió hết. Điều đó cho thấy cơn giận của Mộ Dung Thiên rất cao, nhưng điểm kỳ quái hơn chính là tấm thảm bằng lông thú được lót dưới mặt bàn thì lại không bị hao tổn chút nào.

Dù Thái Sơn có sụp đổ ngay trước mắt thì cũng không thể khiến cho nàng thích khách kia phải nhú mày chút nào, vậy mà lúc này thì đôi mắt sáng của nàng lại lộ ra tia kinh ngạc. Không ngờ Mộ Dung Thiên như vậy mà chỉ trong nháy mắt đã phá hủy đi tấm mặt bàn bằng gỗ, nếu không phải là người tu luyện Hỏa hệ đến mức cao thâm thì tuyệt đối sẽ không làm được như vậy, tuy nhiên, điều càng khó khăn hơn chính là việc hấn chẳng cần phải làm ra động tác mạnh bạo gì, nếu gọi đó là biến thái thì cũng không quá đáng chút nào.

oooOooo

Đái Nhĩ Cát ngồi trong chiếc xe nhỏ vừa xa hoa vừa đủ lớn, một mình nhắm nháp loại mỹ tửu Trân Thi Nỵ đã ủ suốt hai trăm năm. Đây là loại rượu ngon của một Ái nhân gia tộc nào đó đã bị gã cường mua với giá thật thấp. Trước giờ gã vẫn tiếc mà chưa khui nó ra, nhưng hôm nay là một ngày tốt, sau nhiều lần theo đuôi Tân Địch Á thất bại thì rốt cuộc bây giờ đã có chút thành quả, vì vậy mà tâm tình của gã khoái trá không có gì sánh được. Nhờ có tâm tình như vậy mà gã đã khui bình Trân Thi Nỵ ra để hưởng dụng.

Nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, đêm nay Tân Địch Á nhất định sẽ đến phó ước. Nghĩ tới việc có thể cùng khiêu vũ với mỹ nhân trong buổi dạ tiệc, quả thật hoàn cảnh đó sẽ khiến cho người ta phải kích động không thôi. Chỉ tiếc là bây giờ vẫn còn đang ở trên đường cái, Đái Nhĩ Cát chỉ hận không thể lập tức bay đến buổi dạ tiệc ngay.

Nhưng chuyện đời quả nhiên luôn nằm ngoài chữ ngờ, cỗ xe bỗng bị lay động kịch liệt rồi sau đó mới dừng lại. Ly rượu trong tay Đái Nhĩ Cát bị bắn ra vài giọt, gã xót tới nổi nổi giận đùng đùng, vội vàng mở cửa xe ra rồi quát:

- Cát Tường, đã xảy ra chuyện gì?

Gã ngự thú sư có tên là Cát Tường vội cuống quýt bẩm báo:

- Xin lỗi đại nhân, chúng ta gặp chút rắc rối rồi. Đại khái chỗ này đang là giai đoạn tu sửa đường xá, lúc nãy có một khối đá bỗng nhiên vỡ ra, nên khiến cho bánh xe bị lọt vào trong đó. Cũng may là có vài Dã Man nhân đang chạy tới đây, họ sẽ giúp chúng ta giải quyết vấn đề nhanh lắm thôi.

Đái Nhĩ Cát nóng nảy quát:

- Gọi bọn chúng nhanh lên một chút, ta đang cần đi gấp!

Sau đó thì “bình” một tiếng, cửa xe đã đóng sập lại, đồng thời gã cũng chửi thề một câu:

- Mẹ kiếp, thật là mất hứng!

- Xoẹt!

Lúc này từ xa đột nhiên vang lên một tiếng xé gió nhẹ, người ngoài khó có thể nhận ra được. Đái Nhĩ Cát chỉ tưởng đó là tiếng động do đám Dã Man nhân bắt đầu ra tay kéo xe ra khỏi hố, nên không khỏi nhú mày lại. Đấy xe được làm bằng loại Ma Tạp Sa mộc, cực kỳ quý hiếm. Phải vất vả lắm thì gã mới thu gom được vừa đủ số lượng gỗ loại đó để làm đáy thùng xe, nếu đám người thô lỗ, tay chân vụng về đó không cẩn thận một chút mà làm hư nó, vậy thì gã sẽ tức điên lên mất.

Đái Nhĩ Cát vừa định mở cửa xe và thò đầu ra căn dặn đám người kia mấy câu, đột nhiên gã phát hiện ra ở giữa thùng xe không biết từ lúc nào đã thấy xuất hiện một vòng hoa ngân hình cung. Từ độ bằng phẳng của vết hoa ngân đó mà phán đoán, nhất định nó không phải do Dã Man nhân tạo ra, trong khi đó, vết hoa ngân hình cung vẫn còn đang nhanh chóng mở rộng, và dần dần trở thành một vòng tròn.

Có thích khách!

Ý niệm này vừa nảy ra trong đầu Đái Nhĩ Cát thì khối Ma Tạp Sa mộc được khoét thành hình tròn kia liền lẳng không bay lên cao. Tiếp theo đó, gã chỉ thấy hoa mắt một cái thì đã thấy một bóng đen toàn thân mặc hắc y, cả mái tóc cũng được khăn đen trùm kín chỉ chừa lại đôi mắt thật sáng, xuất hiện bên trong thùng xe.

Đái Nhĩ Cát giật mình hoảng hốt, phải biết rằng nơi đây là giữa đường cái náo nhiệt, người đi đường qua lại tấp nập, lại thêm hơn mười tên thân vệ với nhiều loại chức nghiệp khác nhau hộ tống, công việc bảo vệ gã quả thật là kín không kẽ hở; mà bản thân gã cũng là người rất cẩn thận, mỗi lần trước khi xuất hành đi đâu thì đều cho người kiểm tra đáy thùng xe rất tỉ mỉ, nhưng không ngờ tên thích khách này lại có thể ẩn nấp bên dưới một cách thần không hay quỷ không biết như vậy, rõ ràng kỹ thuật ẩn nấp của hắn thật không thể tưởng tượng nổi. Theo tình hình này thì khối đá kia không phải vô cớ mà bị vỡ vụn ra như vậy, nó đúng là do sức người tạo ra đây mà.

Một ma pháp sư mà chạm trán với một kẻ thích khách thì tình thế của gã sẽ rất là bất lợi. Nếu là người non nớt thì nhất định gã sẽ kêu cứu trước tiên, nhưng Đái Nhĩ Cát lại là một kẻ đã từng trải trăm trận, kinh nghiệm phong phú, tuy lúc này đang kinh hoảng nhưng lại không hề bấn loạn. Gã lập tức cân nhắc thật nhanh, nếu dùng Khuếch âm thuật để kêu cứu, vậy thì trong nhất thời, linh lực của gã sẽ bị trì trệ, dù chỉ trong nửa giây thôi nhưng như vậy cũng đủ cho tên thích khách lắm rồi. Đối phương sẽ nhân cơ hội đó mà phát ra tuyệt chiêu ám sát, khi viện binh đến nơi thì e rằng chỉ còn lưu lại một cái xác mà thôi.

Bàn tay của Đái Nhĩ Cát khẽ rung động một cái, lập tức có một tấm Thủy thuẫn màu lam có lân quang loang loáng, xuất hiện trong tay gã. Ngay giữa tấm thuẫn còn có những gợn nước không ngừng lưu chuyển không theo một quy luật nào. Đây chính là tuyệt kỹ hộ thân thành danh của Đái Nhĩ Cát, Huyền thủy thuẫn. Sức phòng ngự của bản thân tấm thuẫn đó không được xem là mạnh, nhưng nó lại có đặc tính làm ngoại lực bị lệch vị trí. Khi có người dùng sức để phá hủy tấm thuẫn đó, họ sẽ phát hiện ra phương hướng tấn công của mình sẽ bị lệch khỏi quỹ đạo mà rơi vào vị trí khác.

Tuy rằng Huyền thủy thuẫn không thể ngăn cản được thích khách lâu lắm, nhưng bấy nhiêu thời gian cũng đủ lắm rồi, Đái Nhĩ Cát lập tức dùng Tụ Âm thuật hướng ra ngoài cửa xe mà kêu lớn:

- Người...

Chữ “đầu” còn chưa thoát ra miệng, lập tức có một đám khói vàng phủ trùm lấy không gian của thùng xe. Đái Nhĩ Cát cảm thấy tựa như có một tòa núi lớn đè lên người mình vậy, tốc độ giảm hẳn xuống, ngực và bụng cùng cảm thấy khó chịu như muốn thổ huyết vậy. Miệng gã đang mở rộng để cố sức kêu thật lớn mà lại chẳng phát ra được âm thanh gì.

Không gian phong tỏa!

Hiện tượng vừa xảy ra là do môn tuyệt kỹ cực mạnh “Không gian phong tỏa” của giới thích khách tạo ra, đối với những ma pháp sư, chiêu này chính là thiên địch của họ vậy. Đái Nhĩ Cát hiểu rõ điều này nên không thể nào che giấu được sự sợ hãi trong lòng. Những kẻ thích khách có thể sử dụng được “Không gian phong tỏa” cũng chính là khắc tinh tuyệt đối của giới ma pháp sư.

“Choeng!” Thanh chủy thủ ở trong tay thích khách dễ dàng cắm phập vào Huyền thủy thuẫn, nhưng lúc này y vẫn chưa có ý hạ sát thủ với Đái Nhĩ Cát ngay, mà chỉ thu hồi lại chủy thủ, rồi sau đó thì bàn tay phải liền đưa tới trước...

“Rắc rắc, rắc rắc.” Theo những tiếng giòn tan nổi lên không dứt, Đái Nhĩ Cát bất lực trở mắt đứng nhìn từng lớp, từng lớp thạch cơ cấp tốc phủ trùm lấy toàn thân gã, từ chân lên đến đầu. Lòng sợ hãi cũng không kéo dài được bao lâu, bởi vì rất nhanh sau đó, toàn thân gã đã biến thành một cỗ tượng đá, giống như những nạn nhân đáng thương bị hóa thành đá khi nhìn vào mắt của nữ quỷ tóc rắn Medusa vậy. Ngoài

việc hành động bị quản chế ra, ma lực của Đái Nhĩ Cát cũng hoàn toàn bị chế trụ, tiếp theo đó thì trên đầu gã cảm thấy đau nhói một cái, sau đó liền mất đi ý thức.

Trước khi bị ngắt đi, việc cuối cùng mà Đái Nhĩ Cát nghĩ tới chính là sau này tuyệt sẽ không dùng tới chiếc xe có Ma Táp Sa mặc dù làm đầy thùng xe nữa. Đương nhiên, đó là nếu gã còn có “sau này” ấy chứ.

Thích khách đưa một tay ra để ôm lấy tượng đá, sau đó liền chui xuống lỗ thủng của đáy xe mà ra ngoài. Thì ra phía dưới là một huyết động, y linh hoạt như con cá chạch chui vào đó. Sau khi thân ảnh của y biến mất thì cửa động cũng được đóng lại, biến thành tảng đá cứng rắn như trước kia. Nếu như có ai đó đứng bên trên mà giẫm thử lên chỗ tảng đá đó, họ sẽ cảm thấy nơi đó không hề trống rỗng chút nào. Môn tuyệt kỹ phá thạch cùng với hồi phục thực thể đó quả thật là cao siêu, khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Chiếc xe lại một lần nữa bị lay động mạnh, sau đó thì tiếng của ngự thú sư Cát Tường vang lên:

- Đại nhân, chúng ta đi được rồi.

So với trọng lượng nặng nề của chiếc xe tương đối lớn, sức nặng của Đái Nhĩ Cát ma pháp sư quả thật là nhỏ bé không đáng kể. Đám Dã Man nhân chiến sĩ đầy thô lỗ đương nhiên là không thể nhận ra được sự thay đổi nhỏ về trọng lượng của cỗ xe, nhưng khi Cát Tường không nghe tiếng đáp lại thì gã lại gọi tiếp:

- Đại nhân?

Trong xe vẫn im lặng như cũ, tuy Cát Tường có hơi hoài nghi, nhưng gã cũng không dám nhiều lời, bởi vì trên đường cái nhộn nhịp thế này, ai có thể ngờ tới việc lại có thích khách lên chui vào xe rồi lại lặng lẽ mang Đái Nhĩ Cát đi mất đâu chứ.

Thân là xa phu của thành thủ lâu như vậy, Cát Tường đương nhiên hiểu rất rõ cá tính của Đái Nhĩ Cát. Có lúc gã không trả lời thì chính là ngầm đồng ý, nếu cứ hỏi tiếp thì nói không chừng sẽ còn bị mắng cho một trận, vì vậy mà sau khi đắn đo một lúc, Cát Tường liền “biết điều” mà theo lệ cũ, hạ lệnh:

- Tiếp tục lên đường!

Mấy con thú kéo xe nghe tiếng liền hí nhẹ vài tiếng, rồi chậm rãi cất bước. Trước khi đến địa điểm của buổi dạ tiệc, sẽ không có ai biết được thành thủ của họ đã bị thất tung đầy thần bí.

301. Hồi 295: Khủng Hách

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 295: Khủng Hách

(Đe Dọa)

Dịch: phienhyla

Nguồn: phienhyla.com

Khi Đái Nhĩ Cát mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, gã liền vô ý thức đưa tay lên sờ vào chỗ đau nhức ở sau ót, đến lúc này thì gã mới nhớ ra mình đã bị hành thích, thế là thần trí đang mơ hồ cũng tỉnh táo lại ngay.

Tại Thần Phong đại lục, khi trời đến nửa đêm thì vàng trăng Linh Hằng sẽ xuất hiện. Nhìn mặt trăng đang treo lơ lửng ở nơi xa xa, điều đó nói cho Đái Nhĩ Cát biết lúc này đang là nửa đêm. Kể từ lúc rời phủ để đi phó hội cho tới bây giờ, đại khái tính ra cũng được nửa tiếng rồi (giờ của Thần Phong đại lục).

Đái Nhĩ Cát cảm thấy dưới thân mềm nhũn, cùng với mùi thơm của cỏ cây xộc vào mũi, xúc cảm cho gã biết là mình đang nằm trên bãi cỏ ướt át, cả bộ lễ phục bị sương nước dãn sát vào người, gây ra cảm giác

ngứa ngáy khó chịu. Những điều đó cho thấy lớp thạch cơ trên người đã được giải trừ, chỉ là lúc này gã vẫn chưa thể nhúc nhích được, bởi vì hiện tại đang có một thanh trường kiếm màu xám gác lên cổ gã, hơi lạnh từ mũi kiếm truyền vào người khiến lông tóc toàn thân của gã đều dựng đứng lên. Đái Nhĩ Cát nghĩ được mùi vị tử vong, nên trong lòng biết rõ, chỉ cần mình cử động một chút thôi thì sẽ phải nói vĩnh biệt với thế giới này ngay.

Khi một ma pháp sư bị quản chế thì trường hợp đó chẳng khác nào trường hợp của một chú chuột khi bị rơi vào móng vuốt của chú mèo chút nào. Đái Nhĩ Cát không có đất để phản kháng, lại càng không muốn vì xung động mà chết, do đó tuy linh lực của gã vẫn có thể vận chuyển như thường, nhưng lại chẳng dám hành động thiếu suy nghĩ, thậm chí, cả cổ cũng không dám xoay qua xoay lại nữa. Gã rất sợ nếu mình không cẩn thận một chút thì sẽ bị thanh trường kiếm kia cắt ngang yết hầu của mình, vậy thì gã sẽ không thể nhìn thấy được khuôn mặt của kẻ đã bắt cóc gã. Tuy nhiên, trong bốn người đang đứng trước mặt gã, một người là kẻ thích khách đã lên xe và bắt mình mang tới đây. Trông dáng vóc của y thì đó hẳn là một nữ tử, bên cạnh nàng còn có ba người nữa và ai nấy cũng đều mặc trang phục gần như hoàn toàn giống nhau, đều là hắc y từ đầu tới chân, không nhìn thấy được diện mục. Một người cao to lưng hùm vai gấu, còn một người khác thì lại tương phản, khô gầy thấp bé, và người cuối cùng thì không mập không gầy, không cao không lùn. Dựa theo vóc dáng của ba người này, không ai có điểm đặc thù nào của nữ nhân cả, vậy thì họ hẳn đều là nam nhân rồi.

Xem ra tình hình này chỉ là một vụ bắt cóc mà thôi. Đái Nhĩ Cát thầm rung động trong lòng, đối phương tựa hồ như không có dự định sẽ giết chết mình, chỉ ít thì tạm thời là như thế. Gã quả không hổ là một nhân tài có胆 lược, gặp biến mà không kinh sợ, lúc này trong lòng xoay chuyển nhanh như điện, cố gắng tìm cách đào tẩu hoặc cầu cứu mới xong.

Tuy nhiên, trước lúc đó, điều quan trọng cần phải xác định chính là mình đang ở tại đâu. Là thành thủ, Đái Nhĩ Cát đương nhiên là rất quen thuộc với địa hình của Lỗ Sát thành, điều đó rất có lợi cho việc chạy trốn.

Lúc này bên tai gã chợt truyền đến tiếng nước vỗ bờ bờ, Đái Nhĩ Cát lập tức nghĩ đến ngay ba thác nước của ba đầm: thác nước Sắc Ước của Độc Long đầm ở thành tây, thác nước Thương Tình của Dạ Khấp đầm ở thành đông, và thác nước Cự Nhân của Đại Liệt Đa đầm ở phía bắc. Trong đó, thác nước Cự Nhân của Đại Liệt Đa đầm đã thiếu nước nhiều ngày, thời gian trước gã vừa khéo đã có lần đi khảo sát tại đó. Hiện tại tiếng nước có chút vang dội, điều đó cho thấy gã không phải đang ở vùng phụ cận của Đại Liệt Đa đầm. Còn thác nước Thương Tình của Dạ Khấp đầm thì lại có một đặc tính rất kỳ quái, đó là cứ vào mỗi đêm, tại nơi đó sẽ phát ra tiếng khóc nỉ non đầy mơ hồ như của thiếu nữ bị thất tình vậy, do đó mà nó mới có cái tên là Thương Tình. Đái Nhĩ Cát chăm chú lắng nghe, ngoài tiếng nước vang dội ra thì không có nghe tiếng khóc nào cả, vậy thì nơi này không thể là Dạ Khấp đầm rồi. Như vậy chỉ còn lại Độc Long đầm mà thôi. Thượng nguồn của thác nước Sắc Ước lúc nào cũng dư giả nước, còn dòng thác thì chảy thẳng xuống đầm, nên lúc nào cũng tạo ra tiếng nước vang dội, so với âm thanh mà gã đang nghe được lúc này cũng rất giống, vì vậy mà gã càng nắm chắc là mình đã đoán đúng.

Khoảng cách từ Độc Long đầm tới trung tâm thành Lỗ Sát là chừng gần năm mươi dặm, hơn nữa dọc đường toàn đồi núi trùng điệp, đúng là không có lợi cho việc di chuyển. Nàng thích khách kia ở trong tình huống mang theo một người, vậy mà chỉ trong nửa tiếng mà đã đến được nơi đây. Tốc độ đó có thể nói là kinh người, quả không hổ danh của một cường giả am hiểu “Không gian phong tỏa”.

Tuy rằng Đái Nhĩ Cát đã xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh, nhưng trên thực tế thì gã không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Hắc y đại hán với thân hình cao to kia lên tiếng hỏi:

- Đông Tử, hẳn tỉnh chưa?

Thanh âm khàn khàn của hắn không thích hợp với vóc người của hắn chút nào, hiển nhiên là dùng tới dụng cụ biến âm hoặc là đã cố sức cải biến thanh âm của mình.

- Các người muốn sao?

Đái Nhĩ Cát cố gắng giữ cho mình được trấn tĩnh, lời tuy hỏi vậy, nhưng lại chẳng mong gì đối phương sẽ nói thật; tuy nhiên, như vậy cũng đủ kéo dài thời gian để tìm hiểu xem ai là kẻ chủ mưu. Gã tự biết mình

đã đắc tội với rất nhiều người ở trong thành, nhưng dù có vắt hết óc mà cũng không nghĩ ra được nhân vật nào có thể điều động hạng cường giả có thể thi triển “Không gian phong tỏa” lợi hại như vậy được.

Đại hán kia ngồi xổm xuống, rồi đưa tay vỗ lên mặt Đái Nhĩ Cát vài cái và nói:

- Cũng chẳng làm gì cả, nhưng ta thích vậy đó.

Chỉ vì một lý do “thích” vô duyên vô cớ như vậy mà đã khiến cho một ma pháp sư bị vũ nhục như vậy, Đái Nhĩ Cát thật cảm thấy khó chịu vô cùng, mà gã lại còn là một công tử gia nữa chứ, thế là nhất thời lửa giận bùng bùng, trợn tròn mắt nhìn lại đại hán kia.

- Mẹ kiếp, người nhìn cái gì? Có phải là không phục, đúng không?

Đại hán nọ tức giận há miệng mắng luôn một câu, tiếp theo đó là giáng một quyền thật mạnh ngay vào bụng Đái Nhĩ Cát.

Ma pháp sư vốn chỉ quen sống trong an nhàn, quả không giống với những chức nghiệp khác. Thân thể của họ yếu nhược đến thương cảm, nếu không có ma pháp thuẫn chống đỡ, vậy thì lực phòng ngự của bản thân họ rất kém. Đại hán kia tuy không hề dùng tới linh lực, nhưng nắm đấm của hắn cũng đủ khiến cho Đái Nhĩ Cát muốn thổ huyết ra luôn, ấy vậy mà gã vẫn không dám nhúc nhích cần cổ của mình.

- Ta nghĩ người nhất định là cảm thấy mình rất oan uổng phải không? Hừ, được lắm, ta nói cho người biết, tiểu tử, người đã bất hạnh mà chọc giận đến thủ lãnh của bọn ta. Hắn thấy người không thuận mắt nên muốn bọn ta giáo huấn người một phen.

Đại hán đó lúc này tỏ ra rất giống một tên lưu manh, bộ dáng hung hăng hoàn toàn hiện ra hết.

Tuy rằng Đái Nhĩ Cát đang cố hết sức nhẫn nại, tránh chọc giận đối phương để tùy thời tìm cơ hội bỏ trốn, nhưng từ nhỏ tới lớn gã chưa từng chịu nhục đến như vậy, hà huống kẻ đang “giáo huấn” một ma pháp sư tôn quý như gã lại là một tên vừa thô tục lại vừa thô lỗ. Cục tức đó thật khó mà nuốt trôi được, vì vậy mà gã cứ trợn tròn hai mắt mà nhìn đối phương thôi.

- Tốt, để ta xem là người cứng hay quả đấm của ta cứng hơn!

Đại hán vừa nói xong liền giáng thêm một quyền lên người Đái Nhĩ Cát, lần này không giống với cú đấm lúc nãy, bởi vì quả đấm trước đó chỉ thuần túy mang theo thể lực của người ra tay, còn lần này thì nó mang theo chiêu thức có tên gọi là “Tê Liệt quyền”. Khi ra chiêu này, tuy vẫn chưa sử dụng tới linh lực nên sẽ không khiến Đái Nhĩ Cát bị mất mạng hay bị thương nặng gì, nhưng cú đấm đó lại mang lực lượng của hàng ngàn hàng vạn mũi châm nhỏ đâm vào các dây thần kinh của nạn nhân, chỗ bị trúng quyền sẽ rất đau đớn như bị xé toạc ra vậy, có thể gọi là cực hình.

Đái Nhĩ Cát nhìn không được mà bật tiếng rên rĩ, đại hán nọ còn chưa chịu buông tha cho gã, từng nắm đấm lại giáng xuống như mưa, trong mắt hắn lộ đầy nét hưng phấn, giống hệt như dáng dấp của một tên điên thích đi ngược đãi người ta vậy. Một vị thành thủ thường ngày vẫn luôn cao cao tại thượng, ngang ngược hống hách chừng nào, nhưng lúc này lại biến thành một con trùng đáng thương. Còn nàng nữ thích khách và hai hắc y nam tử kia thì vẫn lạnh lùng quan sát mọi diễn biến đang xảy ra.

Sau khi đấm một hơi hơn mười quyền, đại hán nọ mới dừng tay lại, rồi cao giọng cười hỏi:

- Đái Nhĩ Cát đại nhân của chúng ta, tư vị thế nào?

Toàn thân Đái Nhĩ Cát đau đớn như dầm, gã gập người lại như con tôm bị luộc chín, tuy nhiên, gã quả thật là một người rắn rỏi, cổ găng nên cơn đau, còn đôi mắt thì không ngừng phát ra tia oán độc, rồi quát lớn:

- Có gan thì giết ta đi, bằng không thì ta nhất định sẽ trả lại cho người gấp trăm ngàn lần.

- Tốt, có phong cách!

Đại hán giơ ngón cái lên như khen ngợi, sau đó hắn rút ra một thanh loan đao hình bán nguyệt và có đầy răng cưa. Hắn khê vung tay một cái, thanh loan đao liền xoay tít ở trong lòng bàn tay của hắn, đồng thời còn phát ra tiếng xé gió rất cường liệt và những tia điện nhỏ không ngừng bắn ra ngoài. Đại hán nọ nhỏ một nhánh cỏ trên mặt đất rồi thả nhẹ nó xuống vòng xoay của loan đao, chỉ nghe vài tiếng loẹt xoẹt rất

nhỏ vang lên, nhánh cỏ sau khi rơi xuống mặt đất thì đã biến thành hơn mười khúc, điều đó cho thấy vận tốc xoay tròn của thanh loan đao đúng là cực nhanh.

- Yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi! Tuy nhiên, nghe nói bấy lâu nay Đái Nhĩ Cát đại nhân vẫn luôn phong lưu phóng khoáng, bởi vậy nên ta muốn biết, nếu như sau này đại nhân không còn.....phong lưu được nữa, vậy thì sẽ thế nào nhỉ? Ha ha ha.....

Vẻ mặt tươi cười đầy âm hiểm của đại hán kia như ẩn như hiện ở đằng sau lớp vải đen che mặt của hắn. Đái Nhĩ Cát nghe được lời đó thì rùng mình phát lạnh, một mối dự cảm bất lành chợt dấy lên trong lòng gã.

Dự cảm đó sắp sửa trở thành hiện thực, vì thanh loan đao trong tay đại hán lúc này đang vừa xoay tít vừa hạ dần xuống hạ thể của gã.

- Đái Nhĩ Cát đại nhân, chỉ vừa nghĩ tới hoàn cảnh sau này ngươi đối mặt với kiểu thê mỹ thiếp trong hậu cung mà chỉ có thể nhìn chứ không thể làm được gì, ta cảm thấy đặc biệt thú vị, thật là thú vị đấy, ha ha ha....

Lời này đúng là đã chạm vào yếu huyệt của Đái Nhĩ Cát. Gã không sợ chết, nhưng nếu phải trở thành một nam nhân bị mất đi năng lực, vậy thì gã thật sống không bằng chết. Lúc này hàn quang của loan đao bắn vào mặt Đái Nhĩ Cát, sắc mặt gã liền biến thành tái nhợt, mồ hôi lạnh đổ ra như mưa.

- Xoẹt!

Hạ thể của Đái Nhĩ Cát chợt thấy mát lạnh. Thanh loan đao vẫn không ngừng xoay tít, nó vừa chạm vào lớp ngoại y của Đái Nhĩ Cát thì liền chém rơi mười mấy mảnh vải xuống đất.

- Dừng lại, dừng tay!

Rốt cuộc thì Đái Nhĩ Cát cũng kêu lên thất thanh, gần như là van xin. Chỉ cần chậm thêm vài giây nữa thôi, gã và tiểu huynh đệ của gã sẽ chia lìa mãi mãi, đến lúc đó mới khóc thì cũng không kịp nữa rồi. Mặt mũi tuy rằng quan trọng, nhưng so với hạnh phúc chung thân thì còn thua kém xa lắm.

Đại hán đắc ý bật cười cuồng dại, thanh loan đao ở trong tay hắn cũng dừng lại, sau đó mới lên tiếng chế nhạo:

- Đái Nhĩ Cát đại nhân, cả chết mà ngươi cũng không sợ, vậy còn sợ cái gì chứ?

Đái Nhĩ Cát không dám hó hé gì, gã sợ nếu tiếp tục tranh luận thì nói không chừng sẽ lại chọc giận đối phương, đến lúc đó không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Lúc này nữ thích khách có vẻ không còn kiên nhẫn được nữa, cất tiếng hỏi:

- Liệp Báo, chơi đủ rồi, mau làm việc chính đi.

Đại hán được gọi là Liệp Báo cười nói:

- Khà khà, nếu không để cho hắn thấy chút lợi hại thì hắn sao lại biết nghe lời chứ.

Dứt lời, hắn quay đầu lại, hung hăng nói với Đái Nhĩ Cát:

- Đông Tử, coi như là ngươi may mắn. Thủ lĩnh của bọn ta từng nói, chỉ cần ngươi đáp ứng hai điều kiện thì đêm nay có thể rời khỏi nơi này. Thứ nhất, từ nay trở đi phải biết khiêm tốn một chút, không được tự tung tự tác trên ghẹo mỹ nữ ở trong thành nữa. Thứ hai, sau khi ngươi trở về, phải lập tức thương nghị lại việc phòng ngự ở tòa trấn nhỏ La Phúc Cống của mỹ nhân ngự ở thành nam. Nếu như không thể mở rộng phòng tuyến ra đến khu đồi núi Bạch Nhĩ thì....hừ hừ....Hãy nhớ kỹ hai điều kiện trên, bằng không lần sau gặp lại, lão tử nhất định sẽ thiến ngươi!

Đái Nhĩ Cát không hề trả lời, mà biểu tình trên mặt thì thay đổi liên tục, không biết trong lòng đang nghĩ việc gì.

Liệp Báo tựa như nhìn thấu được gã đang nghĩ gì, hắn hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Có phải ngươi đang suy nghĩ, sau khi trở về thì sẽ tăng cường lực lượng bảo hộ, vậy thì bọn ta sẽ không thể bắt ngươi được nữa, phải không? Phi Ứng, đỡ hắn đứng lên.

Thanh trường kiếm đang kề trên cổ Đái Nhĩ Cát được dời đi, cùng lúc đó, thân thể của gã khẽ chấn động, rồi thì một ít ma lực vừa đề tụ được nhất thời liền bị hỗn loạn, tiếp theo đó thì từ dưới đất lại có một đạo ám kinh xông tới đẩy thân thể gã đứng dậy. Đến khi cả người gã rơi trở lại xuống đất, sau khi ma lực được đề tụ trở lại thì thanh trường kiếm cũng kề lên cổ gã như trước.

Một loạt những động tác đó chẳng qua chỉ xảy ra trong một hơi thở, nhưng không hề lộ chút sơ hở nào, Đái Nhĩ Cát căn bản không thể thừa cơ để xoay chuyển cuộc diện. Điều đó cho thấy người được gọi là Phi Ưng kia cũng là một cao thủ có kinh nghiệm phong phú và tràn đầy tự tin.

Liệp Báo lạnh lùng thốt:

- Hãy cho ta xem chút nào.

Thế rồi thanh loan đao rằng cửa trong tay hắn lại một lần nữa xoay tít thật nhanh. Lúc này hắn giờ nó cao quá đỉnh đầu, đầu khí quang mang từ thân đao không ngừng tỏa rộng ra ngoài, rồi từ từ bốc lên cao giống như một chiếc trục thẳng vậy, chỉ là có vẻ còn lớn hơn nhiều lắm. Hiển nhiên không cần nói thì cũng biết lực lượng của nó cũng chênh lệch một trời một vực so với lúc trước rồi. Cuồng phong điên cuồng gầm rú, cây cỏ trong phương viên vài trăm thước đều bị thổi uốn cong xuống đất. Đái Nhĩ Cát chỉ có thể miễn cưỡng mở to đôi mắt để nhìn, trong lòng không ngừng khiếp sợ. Đại hán được gọi là Liệp Báo này có Phong hệ đầu khí thật kinh người, mà hắn sử dụng tuyệt kỹ lại càng được lô hỏa thuần thanh nữa.

- Đi!

Trong tiếng quát vang của Liệp Báo, thanh loan đao từ tay hắn bắn đi, mang theo tiếng rít rợn người mà bay vèo đi, trong quá trình bay, diện tích xoáy tròn của nó vẫn không ngừng mở rộng; mà chỗ đáng sợ hơn chính là mặt đất mềm nhũn nhất thời bị sức gió ép đến nỗi bị lún sâu xuống dưới.

Đái Nhĩ Cát biết là Liệp Báo đang muốn thị uy, nhưng gã lại thành linh phát hiện mục tiêu chẳng phải nơi nào khác, mà chính là thác nước Sắt Ước ở cách đó ngoài trăm thước. Công kích thác nước thì có gì đáng sợ mà chấn nhiếp được người khác chứ?

Nhưng rất nhanh sau đó, Đái Nhĩ Cát liền hiểu được lý do ngay. Thanh loan đao vốn nhỏ bé, nhưng bây giờ lại rất to lớn, chiều rộng tới hai mươi thước, đang hung hãn bay thẳng tới thác nước. Dòng nước đang chảy mạnh là thế, lúc này đột nhiên như bị cắt thành hai mảnh, nửa dưới thì chảy hết xuống Độc Long đàm, còn nửa trên thì bị tốc độ xoáy tròn của loan đao ngăn lại, khiến cho nó không cách nào tiếp tục chảy xuống bên dưới nữa, để rồi tạo thành một khoảng không gian không có nước ở ngay bên dưới thanh loan đao. Đúng là một cảnh kỳ quan hiếm thấy.

Đái Nhĩ Cát hít một hơi lạnh khí thật sâu, rồi kinh hãi thốt ra mấy chữ:

- Chém thác! Cuồng Phong liệt nhân!

302. Hồi 295: Khủng Hách (phần Hạ)

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 295: Khủng Hách (phần hạ)

(Đe Dọa)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

So với chức nghiệp thích khách, một chức nghiệp có số người tu luyện Mộc hệ chiếm đại đa số thì trong giới liệt nhân, số người tu luyện Phong hệ có tỷ lệ rất cao. Do đó mà giới liệt nhân lấy sức gió để phân biệt đẳng cấp, và dùng phong làm danh hiệu, như là Vi Phong liệt nhân, Kinh Phong liệt nhân, Tật Phong liệt nhân, Kinh Phong liệt nhân, Liệt Phong liệt nhân, Cuồng Phong liệt nhân, và Bạo Phong liệt nhân. Trong đó, Bạo Phong liệt nhân tương đương với trình độ thánh cấp, còn thần cấp thì đã thoát ly sự hạn chế của gió, nên được gọi chung là Hủy Diệt liệt thủ.

Đẳng cấp của Cuồng Phong liệt nhân ngang ngửa với Ảnh cấp thích khách, cả hai loại người này đều có những môn tuyệt kỹ biểu hiện rõ trình độ thăng cấp của mình. Môn tuyệt kỹ của Ảnh cấp thích khách là Thiểm Linh Tàn Ảnh, còn của Cuồng Phong liệt nhân thì giống như chiêu thức vừa rồi mà Liệt Báo đã thi triển, chính là chém thác. Vì vậy mà sau khi Đái Nhĩ Cát nhìn thấy chiêu thức của đối phương thì cả kinh đến há hốc miệng, xem ra lòng oán hận vì đã bị tên “vai u thịt bắp” kia vũ nhục cũng tiêu tan không ít, thân phận ma pháp sư của gã dù có tôn quý đến cỡ nào thì cũng còn kém xa một tên Cuồng Phong liệt nhân, ít ra về phương diện chức hàm thì đúng là như vậy.

Liệt Báo khẽ vẫy tay một cái, thanh loan đao liền bay trở về trong tay hắn. Sau khi mất đi trở lực, số lượng nước bị ngưng tụ từ này tới giờ liền ồ ạt đổ xuống, nhưng sự tình chưa kết thúc ở đó, đại hán khô gầy mà từ này giờ vẫn im lặng chợt xòe rộng tay phải, rồi lẳng không chỉ vào thác nước một cái. Thế là một màn thần kỳ chợt xuất hiện, nửa phần thác nước vừa ồ ạt đổ xuống lập tức không tiếp tục đổ xuống nữa, mà trái lại, nó còn bắt đầu chảy ngược lên thượng nguồn.

Đôi tròng mắt của Đái Nhĩ Cát tựa như muốn lọt ra ngoài, cả tiếng cũng không thốt thành lời được, nhưng trong đầu gã lại hiện lên năm chữ rất rõ ràng: Thủy hệ chi phối giả!

Thủ pháp khống chế tinh diệu như vậy, ngoài chi phối giả ra, không ai có thể làm được cả; nhưng cũng không phải bất cứ chi phối giả tầm thường nào cũng làm được, bởi vì người có thể dễ dàng khống chế sức nước đang chảy mạnh ở ngoài xa trăm thước và khiến cho nó chảy ngược như vậy thật là cao siêu khó đo lường được.

Một thích khách biết sử dụng “Không gian phong tỏa”, một Cuồng Phong liệt nhân, một Thủy hệ chi phối giả cao siêu, và một người nữa vẫn còn chưa hiển lộ thân thủ nhưng chắc cũng là một cường giả không kém ba người kia. Bốn tên hắc sơn lão yêu đều là những nhân vật biến thái, cùng lúc hội tụ tại đây, vả lại trên bọn họ còn có một “thủ lãnh” nữa. Người “thủ lãnh” này lại có thể khống chế được nhiều cường giả như vậy, không biết rốt cuộc hắn là thần thánh phương nào đây? Trước kia phụ thân của Đái Nhĩ Cát từng nhiều lần nói với gã là “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”, gã vẫn không tin, nhưng hiện nay thì gã đã hiểu rõ ý tứ của câu nói đó rồi.

Nếu như người “thủ lãnh” kia thật sự muốn bỏ mặc tất cả mà ra tay đối phó với mình, vậy thì dù có tăng cường sự hộ vệ cho bản thân thêm bao nhiêu lần nữa cũng vô dụng, vừa rồi mấy người kia hiển lộ thân thủ như vậy, đủ cho thấy dù bản thân mình có hơn một ngàn tinh binh theo sát hộ tống thì cũng không thể ngăn cản được họ. Vừa nghĩ tới đây thì Đái Nhĩ Cát không khỏi sinh ra ý niệm thỏa hiệp, hai điều kiện mà đối phương vừa nêu ra cũng không phải là việc phản quốc hay là gây bất lợi cho gia tộc gì, tuy rằng có hơi chút mất mặt, nhưng dù sao thì tính mạng nhỏ bé và tiểu huynh đệ của mình vẫn quan trọng hơn.

- Lực lượng của bọn ta như vậy mà không thể đụng tới một con tiểu trùng như ngươi hay sao?

Giọng của Liệt Báo đầy vẻ trào phúng, sau đó lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, trên đời này vẫn có nhiều chuyện bất như ý, vì vậy, để tránh phiền phức, còn một biện pháp khác nữa.

Hắn vừa dứt lời, người hắc y nhân với vóc dáng không mập không gầy, không cao không thấp liền chuyển động. Y nhẹ nhàng chậm rãi tiến về phía Đái Nhĩ Cát. Trong nhóm bốn người của đối phương, ba người kia đều đã hiển lộ bản lãnh không nhiều thì ít, chỉ có hắc y nhân này là từ đầu vẫn giữ trầm mặc, lẳng lặng đứng yên một chỗ, thậm chí cả đôi mắt cũng chưa từng mở ra nữa.

Với vóc dáng tầm thước và không có khí chất gì đặc biệt, những điều đó khiến cho bề ngoài của y chỉ rất bình thường. Loại người như vậy bất kể ở đâu cũng có, nhưng mỗi khi Đái Nhĩ Cát nhìn thấy y thì trong

lòng gã lại có một cảm giác mơ hồ không rõ ràng nhưng lại cực kỳ khó chịu. Lúc này gã nhìn thấy hắc y nhân kia tiến đến gần thì tim không khỏi đập thình thịch, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu tuôn ra không ngớt, từ trong nội tâm liền có một nỗi sợ hãi không biết tên lan tỏa đi khắp toàn thân, so với sự đe dọa bị thiến vừa rồi của Cuồng Phong liệt nhân còn kinh khủng hơn. Hai chân Đái Nhĩ Cát theo tiềm thức mà muốn thoái lui ra sau, nhưng chúng lại bị dán chặt xuống đất, không thể nào nhúc nhích được.

Hắc y nhân đi thẳng tới trước mặt Đái Nhĩ Cát, khi còn cách chừng hai thước thì dừng lại, sau đó đôi mắt của y bỗng nhiên mở lớn. Đái Nhĩ Cát vừa nhìn thấy đôi mắt của hắc y nhân thì hai chân gã như mềm nhũn ra, đôi mắt đó không có con ngươi, toàn bộ đều là tròng trắng, thật không khác gì với ác quỷ ở trong địa ngục cả.

- Tập cách, lạc tư lồi lạc, la mai đạt, thụ á, cách đạt, phí hách.....

Hắc y nhân mở miệng đọc ra một đoạn chú ngữ.

Đoạn chú ngữ này không trôi chảy giống như những đoạn chú ngữ bình thường khác, mà âm tiết của nó không đều đặn và lại còn liên tục gián đoạn nữa. Thanh âm của hắc y nhân rất bình thản và êm ru như nước hồ, thế nhưng khi lọt vào tai của Đái Nhĩ Cát thì khiến cho toàn thân gã run lên từng chập, ngũ quan lục thức của gã trong nhất thời đều biến mất hết, toàn thân phảng phất như đang ở tại một nơi hỗn loạn, không thấy, không nghe, không sợ được bất cứ cái gì cả. Ngay cả thời gian cũng tựa như đã dừng lại, tất cả mọi thứ ở xung quanh gã đều như đã biến thành hư vô. Tất cả mọi cảm thụ như là tịch mịch, bất lực, kinh hoàng, sợ hãi, phiền muộn, buồn khổ, bi thương, khó chịu, vv....đều trở nên quá dị tuyệt luân, và vượt qua cả sự tưởng tượng của nhân loại. Cùng lúc đó, vô số các loại tâm tình tiêu cực đều dấy lên trong lòng, điều đó khiến cho Đái Nhĩ Cát gần sắp phát điên. Gã há miệng muốn kêu thật lớn, nhưng lại không nghe được một tí thanh âm nào của mình cả.

Đây giống như là lăng trì cực hình ở trên tinh thần vậy, ngay lúc Đái Nhĩ Cát gần như sụp đổ thì trước mắt gã chợt sáng bừng, không gian hỗn loạn không còn nữa, mà bản thân thì lại đang ở địa điểm lúc trước, tại bãi cỏ cách Độc Long đàm không xa bao nhiêu. Lúc này Đái Nhĩ Cát tựa như người từ trong mộng mới tỉnh dậy vậy, gã thấy ánh trăng thật đẹp làm sao, không khí cũng tươi mát làm sao, ngay cả bộ ma pháp bào ướt đầm dính sát vào người làm cho gã rất khó chịu, vậy mà bây giờ trông nó lại đáng yêu làm sao. Chỉ cần thấy được, nghe được, ngửi được, sờ được, vv....tất cả đều là mỹ vị, đều khiến cho gã cảm thấy vui sướng và thích thú. Tất cả những gì vừa kể trên chính là sự cảm ngộ cực kỳ mãnh liệt sau khi Đái Nhĩ Cát trải qua kinh nghiệm đáng sợ vừa rồi. Gã chỉ không rõ, rốt cuộc vừa rồi hắc y nhân kia đã làm gì, chẳng lẽ lại là tuyệt kỹ tấn công vào tinh thần hay sao?

Liệp Báo cười ha hả, nói:

- Tốt lắm, đã có trở chú của Ma Yểm rồi, sẽ không còn sợ tiểu tử người không nghe theo nữa.

Trở chú?

Vừa nghe được hai chữ đó, trước mặt Đái Nhĩ Cát liền tối sầm lại, thiếu chút nữa thì ngất đi. Trở chú còn đáng sợ hơn những môn tuyệt kỹ nhằm tấn công vào tinh thần gấp trăm lần. Trở chú sư cũng là một chức nghiệp thần bí giống như Vu nữ vậy, nhưng nó còn tà dị hơn nhiều lắm. Ngay cả thánh cấp cường giả cũng rất kiêng kỵ với họ, bởi vì trở chú có lực lượng kinh hồn mà không có bất kỳ lý thuyết võ học nào có thể giải thích được. Nếu như ai đó đã chọc vào trở chú sư thì kể như người đó đã không gặp may, họ sẽ không ngừng gặp vận xui quấy, thậm chí còn bị chết đi một cách không minh bạch nữa. Mà trở chú thuật ác độc nhất sẽ buộc trở chú sư phải đánh đổi bằng cả mạng sống của mình, ngoài bản thân người bị trúng thuật ra, nó còn có thể gây ảnh hưởng đến con cháu đời sau của người đó nữa; thậm chí, hiệu lực còn có thể kéo dài tới trăm năm. Tại Lam Nguyệt đế quốc, huyết thống của Thụy Mạn gia tộc càng ngày càng xuống dốc, cho tới những năm gần đây lại càng khan hiếm nam đinh, để đến nỗi chỉ còn lại mỗi một mình Khiết Tây Tập là hậu duệ kế thừa duy nhất. Sự kiện này quả thật là quý bí khôn lường. Đã có không ít người với kiến thức uyên bác cho rằng Thụy Mạn gia tộc chính là đã trúng phải trở chú mà ra nông nổi như vậy.

Xem lại lịch sử ân oán của các đời Thụy Mạn, trong đó có một việc đáng chú ý nhất. Đó là vào ba trăm năm trước, lúc bấy giờ Thụy Mạn cực thịnh, gia chủ của họ là Ai Nhĩ Duy Tư có thiên tư xuất chúng, có thể xem như ngang ngửa với Mạch Khắc Tắc Nhĩ bây giờ, đúng là tuổi trẻ khí thịnh, ý khí phấn khởi; nhưng

y đã làm một việc không nên làm nhất, đó là đắc tội với một trố chú sư đã gần đạt tới mức thánh cấp. Lúc bấy giờ, vị trố chú sư kia chỉ nói một câu thôi: “Người sẽ hối hận!”

Quyền thế và lực lượng của Ai Nhĩ Duy Tư lúc đó đều đang đạt đến đỉnh điểm, tất nhiên là không coi lời nói đó ra gì, chỉ xem nó như một lời hù dọa suông và còn cười nhạo vị trố chú sư kia một phen, sau đó chỉ chặt đứt một cánh tay của y để trừng phạt tội thách thức sự uy nghiêm của mình.

Không lâu sau, tin tức vị trố chú sư kia qua đời được truyền đến, Ai Nhĩ Duy Tư chỉ cười khì một tiếng mà thôi. Nhưng qua vài ngày sau, vận rủi liền ập tới. Con trai thứ tám của Ai Nhĩ Duy Tư trong một lần thi hành nhiệm vụ thực tập của học viện mà xông nhầm vào sào huyệt của Hỏa hệ ma thú cấp SS là Phần Hải giao. Thông thường thì các giống ma thú từ cấp SE trở lên đều có tập quán là giết sạch những ai xông vào sào huyệt của chúng để bảo mật vị trí sào huyệt. Lúc bấy giờ, Đạt Đức Lan (con trai thứ tám của Ai Nhĩ Duy Tư) không có được sự may mắn thu được yêu linh đan như của sư huynh thánh cấp ma pháp sư Ai Lâm Tạt La Na, do đó mà y đã không tránh khỏi kiếp vận của mình. Sự việc còn chưa kết thúc tại đó, sau khi tang lễ của Đạt Đức Lan kết thúc chưa bao lâu, trong số huynh đệ của Ai Nhĩ Duy Tư, có người vì tu luyện tuyệt kỹ cao cấp mà bị tẩu hỏa nhập ma, linh lực hoàn toàn bị tiêu hủy và trở thành một phế nhân. Hai sự kiện không may đó chỉ mới là khởi đầu, từ đó về sau, Thụy Mạn gia tộc thường bị xui xẻo không ngừng, Ai Nhĩ Duy Tư vì chịu đựng không nổi sự đả kích liên miên bất tận đó, vốn dĩ y có tiền đồ vô hạn, nhưng sau này lại vì u uất sầu muộn mà chết. Thế là Thụy Mạn gia tộc càng về sau thì càng xuống dốc thê thảm.

Khi đó trố chú sư là một chức nghiệp không có tiếng tăm gì, sự ân oán giữa Ai Nhĩ Duy Tư và trố chú sư cũng không kể là lớn lao gì, nhưng thời gian trôi qua, có một số trố chú sư đã tạo nên những việc kinh thiên động địa, nên danh tiếng cũng tăng vọt. Đến lúc đó mọi người mới dần dần ý thức được chỗ đáng sợ của chức nghiệp đó. Mỗi ân oán gần như bị lãng quên của Thụy Mạn gia tộc lại bị đào xới lên, rất nhiều người cho rằng sự tuột dốc của Thụy Mạn có quan hệ trực tiếp đến mối ân oán với vị trố chú sư đã gần đạt đến thánh cấp kia, và từ đó, lời đồn về trố chú độc địa nhất có thể gây ảnh hưởng đến hậu thế cũng được phổ biến đi khắp đại lục. Tuy rằng trong giới trố chú sư hiện nay, không còn ai có thể đạt tới được cảnh giới của vị tiền bối họ, nhưng bấy nhiêu cũng đủ chấn nhiếp lòng người rồi.

Tuy nhiên, bình thường thì các trố chú sư sẽ không thi triển trố chú khơi khơi như vậy, bởi vì nó là một loại lực lượng cực kỳ tà ác, hại người mà không lợi mình. Mỗi một lần thi triển trố chú, tuổi thọ của trố chú sư sẽ bị giảm đi, giảm nhiều hay ít thì tùy vào mức độ tà ác mà quyết định. Mức độ tà ác càng nhiều thì người thi triển sẽ càng dễ nhận lấy thiên oán thần nộ. Những trố chú sư thi triển trố chú lần đầu đều lãnh nhận tác dụng phụ rất nghiêm trọng như là phế tay, hủy chân, điếc, mù, vv...

Nếu dùng hai chữ “tà dị” thì vẫn chưa lột tả hết được ý nghĩa của trố chú. Đái Nhĩ Cát lúc này như chim sợ cành cong, cất giọng run rẩy hỏi lại:

- Người...người vừa nói cái gì?

Nhìn đôi mắt của hắc y nhân hiện nay chỉ còn có trống trắng, hy vọng của gã cũng tan biến không ít. Trên đời làm gì có ai bẩm sinh mà đã có đôi mắt như vậy đâu chứ? Rất có khả năng y là trố chú sư đã bị “thần phạt” như trong lời đồn đãi vậy.

Liệp Báo lập lại lần nữa:

- Ta nói là, tiểu tử ngươi đã trúng phải trố chú rồi!

Thấy Đái Nhĩ Cát sắp sửa ngã đi, Liệp Báo liền cười nói:

- Yên tâm đi, chỉ là một loại trố chú với cường độ thấp mà thôi. Ma Yểm còn chưa đáng phải hy sinh nhiều cho một tiểu tử như ngươi đâu. Cái loại trố chú nhỏ nhỏ này chỉ gây ảnh hưởng chút ít tới năng lực nam nhân của ngươi mà thôi, ha ha. Trước tiên ta phải đề tỉnh ngươi một chút, sau nửa đêm hôm nay, trong một khoảng thời gian ngắn thì ngươi sẽ mất đi năng lực về phương diện đó, còn về sau thì phải coi biểu hiện của ngươi mà định đoạt. Nếu ngươi không thể làm được hai điều kiện mà ta đã nêu ra, vậy thì có hậu quả gì cũng đừng trách ta.

Nói tới đây, dường như vừa nhớ tới điều gì, Liệp Báo lại nói tiếp:

- À, còn một việc nữa, ta thiếu chút đã quên.

Trong ánh mắt thắc mắc của Đái Nhĩ Cát, Liệp Báo đột nhiên co chân đá vào hạ bộ của gã một cú rồi nói:

- Chuyện thứ ba này, hãy nhớ kỹ cho lão tử. Tốt nhất là tránh xa Tân Địch Á ra, càng xa càng tốt. Hừ, dám tranh nữ nhân với thủ lĩnh của bọn ta, đúng là chán sống con mẹ nó rồi!

Thân thể mềm nhũn của Đái Nhĩ Cát theo cú đá mà bay bổng lên không rồi rơi thẳng vào Độc Long đàm trong tiếng rên rỉ của gã.

Đái Nhĩ Cát cố nén cơn đau nơi hạ thể, gã cố gắng đề tụ ma lực rồi dùng ngự phong thuật mà vọt ra khỏi mặt nước để lên bờ. Bởi vì ở trong Độc Long đàm có rất nhiều loại măng xà lớn nhỏ khác nhau, lỡ như bị thân thể cứng rắn khỏe mạnh có thể xiết đứt thân thể của một Dã Man nhân của chúng quần lấy thì một tên ma pháp sư như gã chắc chắn là phải chết chứ không còn gì nghi ngờ nữa.

- Vèo, vèo!

Sau khi Đái Nhĩ Cát vừa đặt chân lên bờ, tâm tình còn chưa hết kinh sợ thì gã chợt phát hiện năm người vừa đứng trên bãi cỏ lúc nãy cũng không còn tăm hơi đâu nữa, chỉ còn lại lời cảnh cáo thoang thoảng trong gió truyền vào tai gã:

- Đông tử, hãy nhớ đấy, người có thể không tin lời ta, nhưng cái giá đặt cược sẽ chính là hạnh phúc chung thân của người.

303. Hồi 296: Yêu Thỉnh

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 296: Yêu Thỉnh

(Thỉnh Mời)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Việc Đái Nhĩ Cát thất tung đã làm chấn động toàn bộ giới cao tầng của thành Lỗ Sát. Thời kỳ ma thú công thành còn cách không xa nữa, nên tầm quan trọng của một vị thủ lĩnh tài năng càng lúc càng lộ rõ. Vì để đề phòng các loại âm mưu chính trị như “kế hoạch Lạc Nguyệt” của các nước khác, mỗi một vị quan lớn đều phân phối số đông thân vệ đi theo bảo vệ cho mình, không ngờ Đái Nhĩ Cát lại vô thanh vô tức bị thất tung ngay ở trong xe mới ly kỳ làm sao.

Ngay vào lúc hội trưởng Dong Binh công hội là Phạm Lâm cùng hiệp lực với thành chủ để phát ra thông cáo khẩn cấp cho toàn thành thì Đái Nhĩ Cát lại bình yên vô sự trở về, chỉ là gã không nhắc gì đến việc thất tung của mình mà thôi.

Mọi người thấy gã không nói ra nguyên nhân thì cũng không hiểu vì sao, nhưng nay thấy gã vẫn bình an thì đều cho rằng vấn đề này cũng không lớn lao gì nên cũng bỏ qua. Đái Nhĩ Cát là một cường giả am hiểu môn tuyệt kỹ phòng ngự “Huyền Thủy thuần”, một môn tuyệt kỹ có khả năng làm lệch mục tiêu của đòn tấn công của đối phương, dù gì thì cũng không thể nào chưa kịp kêu cứu mà đã bị người ta bắt đi rồi; do đó mà có nhiều người đoán rằng vì chiếc xe bị lọt hố, gã đã không đủ kiên nhẫn chờ đợi nên đã bỏ đi một

minh. Nghe ra thì chuyện này cũng rất có khả năng, bởi vì với tính tình cổ quái của Đái Nhĩ Cát thì cũng không có gì là không thể cả. Nhưng còn tại sao lại về muộn như vậy thì đúng là có chút kỳ quái, có thể là dọc đường gã đã đi dạo một vòng chẳng?

Buổi dạ tiệc nhân sự việc đó mà diễn ra trễ hơn dự định khoảng nửa tiếng, nhưng sau đó vẫn tiếp tục tiến hành, mọi người lại chìm đắm vào bầu không khí sôi động và sớm quên đi sự việc nho nhỏ đầy kỳ bí đó.

- Đái Nhĩ Cát đại nhân, sắc mặt của người hình như có chút không ổn đấy, không sao chứ?

Mộ Dung Thiên nhìn thấy bộ dạng tinh thần bất định, hồn phi phách tán của Đái Nhĩ Cát thì trong lòng cười thầm.

Sự việc Đái Nhĩ Cát bị bắt cóc hiển nhiên là do bàn tay của tên sắc lang gây ra. Năm người hắc y nhân bao gồm Nhận Vụ, Liệp Báo, vv...đều là thành viên của nhóm Tàng Long thân vệ. Nhằm để chấn nhiếp Đái Nhĩ Cát, xem ra Mộ Dung Thiên cũng đã hao tổn hết một phen tâm huyết. Cả người mạnh nhất trong nhóm là Thủy hệ chi phối giả Khổng Đức Lao Tư Đình, người có lực lượng cao cường như Cuồng Phong liệp nhân là Liệp Báo, và ngay cả người có thân phận và lực lượng thần bí mà trước nay vẫn luôn theo sát để bảo vệ mình là nữ thích khách Nhận Vụ cũng được hấn phái đi chấp hành nhiệm vụ. Coi bộ bọn họ đã thành công rồi, đồng thời hiệu quả thu được còn vượt xa mong muốn nữa.

Đái Nhĩ Cát cố gắng trấn định tinh thần, gã ráng nặn ra một nụ cười đầy miễn cưỡng, rồi nói:

- Không có gì, đa tạ đại nhân quan tâm!

Lúc này trong đầu gã chỉ thấy được hình ảnh của năm người hắc y nhân kia mà thôi, và lại còn có vị trở chú sư tà dị kia nữa. Nếu như họ không nói ngoa, vậy thì sau nửa đêm hôm nay, gã sẽ bị mất đi năng lực của nam nhân, thậm chí năng lực phòng the sau này cũng sẽ bị người ta quản chế luôn. Chính vì vậy mà gã không có tâm tình dự tiệc chút nào, chỉ hy vọng nửa đêm đến nhanh một chút, nhưng lại không khỏi phập phồng lo sợ. “Trở chú”, hai tiếng đáng sợ này đã khắc sâu vào lòng người, tất nhiên là Đái Nhĩ Cát cũng không ngoại lệ.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, nói:

- Vậy tốt lắm, Đái Nhĩ Cát đại nhân thân là thành thủ, thường ngày đã vất vả nhiều rồi, nên bây giờ cần thả lỏng một chút, công vụ tạm thời hãy bỏ qua một bên, đừng nghĩ nhiều nữa. Nào, lại đây, chúng ta không say không về!

Tên sắc lang vờ vịt như không biết gì, hấn tỏ ra ân cần thăm hỏi và thông cảm cho thuộc hạ.

Trên thực tế, việc thi triển trở chú chỉ là một âm mưu, chứ trở chú sư quả thật khan hiếm nhiều lắm. Tổ chức yêu cầu để trở thành một trở chú sư rất nghiêm ngặt, đồng thời cũng phải gặp nhiều kỳ ngộ thì mới có thể thành công, mà khi thi thuật cũng đồng nghĩa với việc song song hại mình. Gồm các loại yếu tố mang tính quyết định đó lại, quả thật số lượng trở chú sư phải nói là cực hiếm. Ngay cả Tàng Long quân đoàn có số lượng nhân tài đông vô số kể, vậy mà họ cũng không có được một nhân tài thuộc loại cực hiếm như vậy nữa là.

Thân phận chân chính của Ma Yểm là ảo thuật sư, một loại chức nghiệp am hiểu các phương pháp tấn công vào tinh thần đối phương. Từ lúc Đái Nhĩ Cát bị Liệp Báo đánh cho bầm dập, rồi sau đó lại bị dọa thiến nên kinh hãi cực độ, lúc đó tinh thần lực của gã đã xuống rất thấp, thế là Ma Yểm đã thừa dịp đó mà thi triển ảo thuật. Sau đó Đái Nhĩ Cát gặp phải hoàn cảnh không gian hỗn loạn và cả đôi mắt toàn tròng trắng của quái nhân, vv...tất cả những thứ đó đều là ảo giác. Lại thêm việc Khổng Đức Lao Tư Đình hiển lộ bản lãnh, hiệu quả lúc đó cũng được phóng đại lên gấp nhiều lần. Trên thực tế, Khổng Đức Lao Tư Đình tuy có lợi hại, nhưng vẫn chưa mạnh tới mức không cần tranh thủ thời gian để ngưng tụ linh lực, rồi lại đứng ở ngoài trăm thước mà khiến cho thể nước đang chảy mạnh liền chảy ngược trở lại thượng lưu. Đó là một cảnh giới đã gần đạt tới thánh cấp, nhưng chỉ là nguy trang mà thôi. Làm như vậy sẽ khiến cho Đái Nhĩ Cát nghĩ rằng dù lực lượng bảo hộ gã có đông tới đâu đi nữa thì Khổng Đức Lao Tư Đình vẫn có thể tùy tiện từ xa mà lấy cái mạng nhỏ của gã. Riêng đối với bản lãnh chém thác của Liệp Báo thì đúng là hàng thật chứ không phải nguy trang, hấn đúng là có năng lực đó, nên mới không cần ảo thuật sư ra tay lấy giả làm thật.

Nếu như Ma Yểm đã không phải là trớ chú sư, vậy thì Đái Nhĩ Cát đương nhiên cũng không bị trớ chú, nhưng suốt buổi tối đó gã vẫn như ngồi trên bàn chông, không lúc nào yên lòng được. Thì ra trong lúc gã bị hôn mê, gã đã bị nhóm Tàng Long thân vệ cho ăn vào một loại quái dược do Mộ Dung Thiên bào chế, nó có tên gọi là “Đàm hoa nhất hiện”. Hiệu quả của “Đàm hoa nhất hiện” hoàn toàn tương phản với “Tu nữ dã phong cuồng”. Với “Tu nữ dã phong cuồng”, sức thuốc sẽ đề thăng năng lực nam nhân trong một khoảng thời gian ngắn, còn với “Đàm hoa nhất hiện” thì lại phong tỏa năng lực nam nhân trong nhất thời. Trước kia Mộ Dung Thiên từng muốn chế luyện cho hiệu quả của nó kéo dài lâu hơn, để mượn đó mà khống chế người khác, nhưng bởi vì sở học của hắn khi còn ở đại học vẫn chưa tinh tường, sau này kết hợp với kỹ năng kỳ diệu của dược sư tại Thần Phong đại lục mà vẫn không thành công. Hắn chỉ có thể chế luyện ra một loại sản phẩm nửa thành công và nửa thất bại, nhưng cũng may là “Đàm hoa nhất hiện” vẫn có thể sinh ra hiệu quả một lần duy nhất.

Mộ Dung Thiên rất sợ Đái Nhĩ Cát ngoan cường ương ngạnh, dù Liệp Báo và Khổng Đức Lao Tư Đình thị uy kiểu nào cũng không khiến cho gã sợ hãi được, vì vậy để cho an toàn, hắn liền lồng thêm âm mưu trớ chú vào đó nữa. Mỗi một người đều có điểm trí mạng, tỷ như tính mạng, tiền tài, thân tình, hữu nghị, mỹ nữ, quyền lực, danh dự, vv....cỡ như Đái Nhĩ Cát là một loại người cứng cỏi không sợ chết, nhưng nếu khiến cho gã không thể làm nam nhân được nữa, vậy thì gã sẽ thà chết còn hơn. Đó chính là điểm trí mạng của gã, nên Mộ Dung Thiên mới nhắm vào đó mà hạ thủ. Chiêu này cũng là do hắn học được từ Long vương mà ra, bởi vì Mộ Dung Thiên vốn không sợ chết, nhưng hắn lại là người trọng tình nghĩa. Khi Mạch Khắc Tắc Nhĩ đem đám người Lộ Thiển giam lỏng tại Long phủ, hắn chỉ có thể nghe lời, một mực làm việc cho ông ta mà không dám nảy ra bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào.

- À, phải rồi, Đái Nhĩ Cát đại nhân, ta có một chuyện, muốn nhân buổi dạ tiệc này mà cùng thương lượng với người một chút.

Sau khi trải qua một phen kinh hoàng, nhuệ khí của Đái Nhĩ Cát rõ ràng không còn được như lúc trước. Gã không dám tỏ ra ngạo mạn nữa, nói chuyện cũng khách khí hơn nhiều. Lúc này gã ôn tồn lên tiếng:

- Đan Ni Tư đại nhân, có chuyện gì xin cứ nói thẳng, đừng ngại.

Mộ Dung Thiên đi thẳng vào vấn đề:

- Đó là việc có liên quan đến mỹ nhân ngư. Thật ra, ta rất tán thành việc mở rộng phòng tuyến.

Đái Nhĩ Cát vốn cũng đang lo lắng về vấn đề này, nay nghe Mộ Dung Thiên nói vậy thì hết sức kinh ngạc. Tối nay đám hắc y nhân kia uy hiếp và bức gã phải khuất phục. Đối phương nêu ra ba điều kiện, nhìn từ khía cạnh nào thì tất cả đều không liên quan tới âm mưu chính trị, dù có thỏa hiệp thì nhiều lắm gã cũng chỉ bị mất mặt mà thôi. Hậu quả có thể xem là cực nhẹ. Hai điều kiện sau cùng thì rất dễ thực hành, duy chỉ có việc liên quan tới mỹ nhân ngư thì gã lại không biết làm sao để đưa ra nghị sự. Từ trước tới nay, Đái Nhĩ Cát vẫn luôn kiên trì thu nhỏ phòng tuyến, bỗng nhiên bây giờ lại thay đổi chủ ý thì rất khó giải thích với mọi người. Hiện tại nghe Mộ Dung Thiên nói vậy thì tinh thần liền phấn chấn hẳn lên.

Mộ Dung Thiên đúng là đang tạo cho gã một lối thoát, hắn cười nói:

- Tác dụng của mỹ nhân ngư từ trước tới nay vẫn luôn bị đánh giá thấp, có lẽ Đái Nhĩ Cát đại nhân cũng biết điều đó. Ta xuất thân từ một thương nhân buôn bán đan dược, vừa khéo là cần thuê rất nhiều mỹ nhân ngư để làm việc. Theo sự đánh giá của ta, họ có được những đức tính mà thường nhân không có được, như là tính cẩn thận tỉ mỉ và nhẫn nại. Họ là lựa chọn thích hợp nhất về phương diện nuôi trồng thảo dược, nhưng họ đòi hỏi tiền lương chỉ bằng phân nửa dược dân bình thường. Điều đó có thể nói là sinh lợi rất lớn, cống hiến so với trong tưởng tượng của mọi người còn hơn nhiều lắm. Trong khi đó, ta lại đang quyết định sẽ mở một xưởng thuốc lớn ở tại Mễ Kỳ Tư, bao gồm luôn cả Lỗ Sắt thành và những thành thị dưới quyền quản hạt. Ta sẽ thuê những mỹ nhân ngư ở đây để làm việc. Trong đợt ma thú công thành sắp tới, họ sẽ giúp đỡ trong việc cung ứng đan dược cho các chiến sĩ. Vậy không phải là lương toàn kỳ mỹ hay sao?

Trong lúc ma thú công thành, đan dược đúng là đặc biệt trân quý, bởi vì không có mấy thương nhân buôn bán đan dược lại tình nguyện đến “nguy thành” để phát triển sự nghiệp của mình. Do đó mà đan dược cung ứng cho Lỗ Sắt vẫn luôn thiếu thốn. Lời này của Mộ Dung Thiên đúng là “tặng than trong tuyết”, hơn nữa lại còn tạo cơ hội tốt cho Đái Nhĩ Cát hạ đài, tất nhiên gã sẽ không bỏ qua. Sau khi giả vờ đắn đo trong chốc lát, rốt cuộc gã cũng gật đầu nói:

- Đan Ni Tư đại nhân nói rất có lý, để ngày mai ta sẽ lên chương trình nghị sự, đồng thời cũng lập tức đề ra ý kiến này.

Khóe miệng của Mộ Dung Thiên hơi lộ ra một nụ cười khó nhận ra được, hắc lên tiếng:

- Vậy thì tốt quá!

Kiến nghị mở rộng phòng tuyến không được thông qua, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Đái Nhĩ Cát cùng với phụ thân gã và những vây cánh đều bỏ phiếu chống. Giờ đây chỉ cần gã đồng ý thì nhất định sẽ có không ít người sẽ nghe theo và thay đổi lập trường. Vậy thì lời hứa với Tân Dịch Á sẽ không có vấn đề gì rồi.

Bóng dáng của Tân Dịch Á rất cuộc cũng không xuất hiện tại buổi dạ tiệc, mà Đái Nhĩ Cát cũng không vì thế mà thất vọng. Việc cuối cùng mà đám người hắc y kia muốn gã phải làm chính là tránh xa Tân Dịch Á ra. Tuy gã hết lòng ái mộ Băng Sơn mỹ nữ, nhưng đó là do phát xuất từ cá tính phong lưu, dù sao cũng chưa đến nỗi phải sống đi chết lại vì mối tình đó, vì vậy mà gã liền quyết tâm bỏ qua mục tiêu này. Hoa thơm trên đường rất nhiều, nhưng tính mạng và hạnh phúc thì chỉ có một, bên nào nặng, bên nào nhẹ, Đái Nhĩ Cát đương nhiên hiểu rất rõ ràng.

Sáng sớm hôm sau, kế hoạch mở rộng phòng tuyến ra đến vùng đồi núi Bạch Nhĩ liền được soạn ra rõ ràng. Sau một đêm kinh hoàng, vô luận bao nhiêu kiểu thê mỹ thiếp sử dụng phương pháp gì để kích thích “tiểu huynh đệ” của Đái Nhĩ Cát, nó vẫn ỉu xiu không nhúc nhích, điều đó khiến cho gã sa sút tinh thần trầm trọng. Thế là gã không còn hoài nghi gì nữa, trời vừa hừng đông thì lập tức chạy tới công hội ngay.

Quả nhiên không ngoài sở liệu. Từ lúc lên kế hoạch, đệ trình kiến nghị, phê duyệt, và sau cùng là đầu phiếu thông qua, tất cả chỉ tốn hai ngày. Lần này do Đái Nhĩ Cát dẫn đầu, rất nhiều người đã từng kiên trì phản đối việc mở rộng phòng tuyến và cả những người có quyền quyết định sách lược trọng yếu cũng đều thay đổi chủ ý. Kết quả cũng không có gì để lo lắng nữa.

Khi thời gian tuyên bố kết quả vừa đến, Tân Dịch Á sau khi biết được kế hoạch được thông qua thì mừng rỡ như điên. Nàng không ngờ tên sắc lang thượng cấp lại có thể thuyết phục được Đái Nhĩ Cát như vậy, mà hắc lại chỉ dùng thời gian là hai ngày để thực hiện, hiệu suất đúng là kinh người. Hơn nữa, có người nói một xưởng thuốc lớn sẽ được gấp rút xây lên, sau đó người ta sẽ tuyển dụng mỹ nhân viên vào làm việc, như vậy thì công ăn việc làm của họ sẽ được giải quyết ổn thỏa, mà đan dược cung ứng trong lúc ma thú công thành cũng có thể đáp ứng nổi, quả thật là nhất cử lưỡng tiện, mà những đề nghị này đều do Mộ Dung Thiên đưa ra.

Tân Dịch Á lập tức động thân đi tìm tên sắc lang thượng cấp, nàng muốn chính miệng nói lời “cảm tạ” với hắc, mà đây cũng là lần đầu tiên nàng cam tâm tình nguyện cảm ơn hắc. Nhưng khi Tân Dịch Á vừa chạy tới Quý khách phủ thì vừa vịn gặp hắc đang thu thập hành lý, chuẩn bị ra đi.

- Ủa, Đan Ni Tư đại nhân, người phải đi à?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đúng vậy, tới lúc ta phải trở về Mễ Kỳ Tư rồi!

Thời gian của hắc đúng là rất eo hẹp, sau khi công việc ở đây được giải quyết đầu vào đấy, hắc không thể tiếp tục lưu lại đây được nữa.

- Nhanh vậy sao?

Tân Dịch Á hơi có chút thất vọng. Điều này khiến cho nàng chợt cảm thấy giật mình.

Tuy nhiên, câu kế tiếp của Mộ Dung Thiên còn khiến nàng phải giật mình hơn:

- Tân Dịch Á tiểu thư, trước khi ra đi, ta muốn mời nàng đến nhận một chức vụ khác tại Mễ Kỳ Tư.

304. Hồi 297: Khách Nhân

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xi Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 297: Khách Nhân

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Trong lúc nhất thời, Tân Địch Á không biết nói sao, chỉ lắp bắp:

- Việc này...việc này....

Lời mời của Mộ Dung Thiên được đưa ra quá đột nhiên, tuy lần này hắn vừa có đại ân với nàng, khiến cho nàng thay đổi ấn tượng trước kia, nhưng vẫn còn chưa đến nỗi khiến cho nàng muốn cùng cộng tác với hắn thêm lần nữa. Nhớ tới trước kia hắn thường hay bám sát quấy rầy mình, Tân Địch Á chỉ còn biết phải cự tuyệt mà thôi:

- Đan Ni Tư đại nhân, thật xin lỗi....

Mộ Dung Thiên lên tiếng ngắt lời nàng:

- Ta không có ý gì khác đâu, chỉ là nghĩ tới nàng luôn muốn phục vụ cho dân nên mới đưa ra lời mời đó thôi. Kỳ thật, quyền lực của một giám sát sứ quan trọng nhất là trong lúc ma thú công thành, người đó sẽ cầu xin viện trợ với giới cao tầng của Tát La, nhưng tình hình hiện nay rất đặc biệt. Hắn nàng cũng biết đó, lần này chúng ta không có sự trợ giúp của Lam Nguyệt và các quốc gia khác, nên lực phòng ngự của chúng ta rất yếu, nhất là tại một thành thị cách xa đất chủ địa như Mễ Kỳ Tư này, chức giám sát sứ đó chỉ như là thùng rỗng kêu to mà thôi. Vô luận nàng có cầu xin thế nào thì cũng sẽ không có kết quả, hoặc giả nếu có được sự chi viện thì cũng rất hạn chế. Thẳng thắn mà nói, chức vị hiện tại của nàng chỉ là một chức vị hữu danh vô thực, không có tác dụng gì cả.

Tân Địch Á nhất thời trầm mặc, quả thật đúng như lời Mộ Dung Thiên nói, từ khi nhận chức tới nay, nàng đã từng thông tin cầu viện binh lực đã nhiều lần, nhưng tất cả đều bị giới cao tầng dùng lời uyển chuyển mà cự tuyệt thôi.

- Tân Địch Á tiểu thư, với một chức vị hữu danh vô thực, không có cách nào để ra sức vì nước vì dân, chi bằng thay đổi chức vị khác để mình có thể đại triển quyền cước chứ? Vì để tiện việc quản lý, thành Mễ Kỳ Tư chúng ta vừa thiết lập thêm một chức phó thành thủ cho nữ nhân, với năng lực của nàng, ta nghĩ rằng sẽ dư sức đảm nhiệm được chức vụ đó.

Hiện tại, Mễ Kỳ Tư cũng gần giống như một đứa trẻ bị Tát La bỏ rơi, phải tự sinh tự diệt. Có những chuyện điều phối nhân lực mà thường ngày phải thông qua giới cao tầng để xét duyệt thì nay họ đều tự mình giải quyết hết. Chỉ cần Mộ Dung Thiên xin được Long vương ừ đại một tiếng, vậy thì không có chuyện gì là không được cả.

Tân Địch Á cảm thấy hơi khó xử. Tuy Mộ Dung Thiên nói có đạo lý, nhưng sở dĩ nàng tình nguyện đến Lỗ Sắt này là vì muốn rời xa tên sắc lang thượng cấp, hiện tại lại quy về một chỗ với hắn, thật đúng là hoang đường mà.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Nàng hãy suy nghĩ chút đi, lệnh điều phối tìm kiếm nhân tuyển thích hợp có lẽ ba ngày sau sẽ được phát ra. Trong vòng bảy ngày kế tiếp, tiệc đãi mừng tân phó thành thủ sẽ được cử hành đấy. Được rồi, ta phải đi đây. Hẹn gặp lại nhé!

Nói xong, Mộ Dung Thiên liền nhảy lên lưng một con tiểu ma thú, sau đó còn bổ sung thêm một câu:

- Hy vọng trước khi đến kỳ hạn, chúng ta có thể nhìn thấy Tân Địch Á tiểu thư trở thành một thành viên của Mễ Kỳ Tư.

Nhìn theo bóng dáng Mộ Dung Thiên được đoàn người vội vã hộ tống ra đi, trong lòng Tân Địch Á cũng không biết có tư vị gì. Ài, tên sắc lang thượng cấp này thật sự là biến thái mà.

oooOooo

Từ ngày Mộ Dung Thiên ra đi, tới nay cũng được mười ngày hay nửa tháng rồi, lúc này chúng nữ đột nhiên thấy tên sắc lang trở về thì ai nấy cũng đều vui vẻ không ngớt, cả Tư Tháp Tây Á cũng mừng rỡ vô cùng. Chỉ có điều thái độ của Đái Nhĩ Cát hoàn toàn biến đổi thì vẫn là một vụ án không đầu, cả người thân của gã cũng không biết lý do tại sao luôn.

Khảo nghiệm cuối cùng rốt cuộc cũng kết thúc, sắp tới hẳn là sẽ có được vài ngày sóng yên gió lặng. Trong thời gian này, Mộ Dung Thiên thông qua linh lực điều mà giao lại công việc đầu tư và phát triển xưởng thuốc tại Lỗ Sắt cho Ca Ngõa Lợi Phu Nặc, đồng thời hẳn cũng lẫn mình vào công việc thường nhật của một thành thủ. Lúc này hẳn mới phát hiện ra, ngồi vào một chức cao có thực quyền đúng là phiền phức hơn trong tưởng tượng nhiều lắm, hẳn chỉ mới vừa nhận chức mà công việc cần phải giải quyết lại rất nhiều, tỷ như biên chế quân đội, các loại binh chủng, số lượng, nội dung huấn luyện, địa hình thành thị, tài nguyên có thể dùng tới, tình hình lui tới của biến dị ma thú trong đợt công thành lần trước, vv....Ngoài những việc đó ra, hẳn còn phải chia thời gian ra để lên kế hoạch phòng ngự, phê duyệt văn kiện do thủ hạ trình lên, cùng với các sự vụ liên quan tới các thành thị trực thuộc, vv....

Liên tục năm ngày làm việc không ngừng nghỉ, rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng có chút mệt mỏi, thân thể thì còn có thể chịu nổi, nhưng tinh thần thì không khỏi bị suy kiệt rồi.

- Phào.....

Khi Mộ Dung Thiên ngẩng đầu vươn vai thì chợt phát hiện vầng thái dương đã lặn về phương tây. Thời gian trôi qua thật là nhanh, hẳn nhìn đồng văn kiện chồng chất như núi thì cảm thấy đau đầu vô cùng. Hẳn đã sớm gửi thư đi gọi Đình Đình đến Mễ Kỳ Tư rồi, có được nàng Vu nữ với nhiều khả năng thần bí này giúp đỡ thì mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng thôi.

Xem ra hôm nay lại không có thời gian trở về nhà ăn cơm nữa rồi. Quan quân cao cấp ở trong quân đội có ba bữa no bụng đã là tốt lắm rồi, Mộ Dung Thiên thở dài ngao ngán, hẳn định ra ngoài căn dặn tuần thú sư trở về báo cho đám người Lộ Thiển một tiếng thì chợt có truyền lệnh binh vào báo:

- Có khách đến!

Mộ Dung Thiên thoáng ngạc nhiên, là ai đây nhỉ? Nếu là quan viên đồng sự thì không thể xem là khách nhân được, còn nếu là Đình Đình thì cũng đâu tới nhanh như vậy.

Mộ Dung Thiên ôm theo một bụng nghi vấn đi tới phòng tiếp khách ở trên thành lầu, khi vừa nhìn thấy vị khách kia, hẳn liền kêu lên thất thanh:

- Tân Địch Á tiểu thư!

- Đan Ni Tư đại nhân, ta đến để trình diện đây!

Mộ Dung Thiên mừng rỡ nói:

- Nàng chịu tiếp nhận chức phó thành thủ của Mễ Kỳ Tư rồi à?

Tân Địch Á gật đầu:

- Đây là lệnh điều phối, xin mời xem qua.

Vừa nói, nàng vừa đưa ra mảnh giấy có dấu ma pháp ấn ký. Lúc này nàng đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng như trước kia. Tuy rằng tên sắc lang thượng cấp đã thay đổi không ít, nhưng người xưa có câu: “bản tính khó thay đổi.” Tân Địch Á quyết định đến nhậm chức tại Mễ Kỳ Tư, đồng thời vẫn kiên trì giữ khoảng cách nhất định với tên sắc lang, để phòng hấn thừa thế xông lên.

Mộ Dung Thiên chẳng cần xem qua, chỉ ném mảnh giấy điều phối lệnh sang một bên rồi cười nói:

- Hoan nghênh, hoan nghênh! Sao tiểu thư không báo trước cho ta biết một tiếng để ta ra tận ngoài thành đón tiếp chứ.

Tân Địch Á thản nhiên đáp:

- Không cần đâu. Thời gian ma thú công thành sắp đến, các người ai nấy đều bận rộn, không cần phải phiền phức như vậy.

Mộ Dung Thiên lại nói:

- Vậy thì chúng ta đã quá thất lễ rồi. Ừm, được rồi, ngày mai chúng ta sẽ tổ chức dạ tiệc chúc mừng cho bốn thành có thêm được một nhân tài.

Lúc này Tân Địch Á cũng không tiện chối từ nữa, bởi vì dạ tiệc là một tập quán lâu đời mỗi khi có quan viên cao cấp đến nhận chức. Quy cũ này không thể phá hư được. Hơn nữa, dạ tiệc chúc mừng quan mới là thời điểm thích hợp để các quan viên làm quen với nhau, đồng thời cũng để tìm hiểu thêm về phương diện công tác; do đó, dù Tân Địch Á không thích hoàn cảnh náo nhiệt, nhưng nàng cũng không thể không xã giao với mọi người được.

Băng Sơn mỹ nữ đã đến, dù Mộ Dung Thiên có bận ngập đầu thì cũng phải gác lại hết mọi thứ. Hắn ân cần nói:

- Tân Địch Á tiểu thư, nàng bạt thiệp trường đồ mà đến đây, có lẽ còn chưa dùng qua cơm tối phải không? Hay là chúng ta cùng dùng bữa nhé? Trong thành này có một nơi gọi là “Dã Vị Quán”, thức ăn tại đó rất ngon!

Tên sắc lang tỏ ra niềm nở nhiệt tình, nhưng Tân Địch Á vẫn một mực muốn giữ khoảng cách với hắn, nên lập tức cự tuyệt ngay:

- Thật xin lỗi Đan Ni Tư đại nhân, ta tạm thời chưa muốn ăn uống gì.

Mộ Dung Thiên lộ vẻ thất vọng:

- Vậy à!

Tân Địch Á nói tiếp:

- Đan Ni Tư đại nhân, ta có hơi mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi trước đã.

Lời này của nàng muốn hắn an bày chỗ nghỉ cho mình.

Mộ Dung Thiên liền phần chấn nói:

- Hay lắm, vậy thì mời nàng đến chỗ của ta.

Tân Địch Á nghe vậy thì lập tức phần nộ ngay. Thì ra hắn mời mình thay đổi chức vị vốn không phải là do hắn suy nghĩ cho dân, cho nước, mà chẳng qua là có ý đồ đen tối khác; hơn nữa, cho dù là có ý đồ, chí ít thì hắn cũng phải nên tôn trọng mình mà che giấu đi phần nào chứ.

Mộ Dung Thiên nhìn thấy phản ứng của nàng như vậy thì biết ngay nàng đã hiểu lầm, nên vội vã giải thích:

- Tiểu thư đừng hiểu lầm, chỗ ở của ta cũng chính là phủ của thành chủ Tư Thập Tây Á đấy.

Tân Địch Á nghe vậy thì lại càng thất kinh hơn, gần như muốn ngất xỉu luôn. Nàng lắp bắp hỏi lại:

- Người...người nói sao? Thành chủ Tư Thập Tây Á ở chung với người à?

Đôi mắt đẹp của nàng mở thật lớn, vẻ khó tin hiện rõ trên mặt. Hoang đường, thật đúng là hoang đường mà! Thiên kim của Long vương, thành chủ của Mễ Kỳ Tư là Tư Thập Tây Á sao lại có quan hệ mờ ám với tên sắc lang này kia chứ.

- Ủi chà, mọi việc không như nàng nghĩ đâu. Thật ra giữa bọn ta chẳng có quan hệ gì hết, lại càng chẳng phải ở chung với nhau, chẳng qua chỉ là ở dưới cùng một mái nhà thôi....

Mộ Dung Thiên càng giải thích thì càng làm sự tình thêm rối rắm hơn. Lâu nay miệng lưỡi của hắn rất trơn tru, không ngờ cũng có lúc ăn nói lộn xộn, quả thật là hiếm thấy. Trước kia, chỉ có lần đầu hắn ước hẹn với Tiêu Băng thì mới gặp phải tình huống tương tự thế này, còn bây giờ, cái loại cảm giác của mối tình đầu phảng phất như hiện trở về một lần nữa vậy.

Phải vất vả một hồi lâu thì Mộ Dung Thiên mới giải thích rõ ràng được sự việc. Thật ra hắn và Tư Tháp Tây Á chỉ ở cùng một kiến trúc tứ hợp viện được phân thành hai phần trong và ngoài mà thôi, chứ chẳng có gì mờ ám cả. Tên sắc lang sớm đã báo lại việc Tân Định Á rất có khả năng sẽ đến thành Mễ Kỳ Tư, và cũng đã được nữ thành chủ đáp ứng rồi.

- Tân Định Á tiểu thư, chuyện là thế này. Binh lực của bốn thành vốn ít ỏi, bởi vậy nên hầu như những quan viên trọng yếu trong thành đều ở tập trung tại một khu dân cư, như vậy cũng có thể tiết kiệm được phần lớn lực lượng để bảo vệ họ, ngoài ra, trong lúc ma thú bạo động, việc thư từ qua lại hay là tin tức tình báo và việc phát lệnh cũng rút ngắn thời gian được nhiều dữ lắm. Vì chức nữ phó thành thủ này mới được lập ra, nên trong khu dân cư đó không phủ đệ riêng cho quan mới, mà tại phủ đệ của chúng ta cũng tương đối dư dả không gian, và hoàn cảnh cũng không tệ. Ta nghĩ nàng nhất định sẽ thích nơi đó. Vả lại, Tư Tháp Tây Á thành chủ cũng có nói qua, hai người vốn là chỗ quen biết từ thuở nhỏ, và ta cũng có mấy nữ quyến có thể làm bạn với nàng. Vì vậy, tuy nàng mới đến Mễ Kỳ Tư, chắc sẽ không đến nỗi lẻ loi hiu quạnh.

Kỳ thật, khu dân cư mà các quan viên lớn nhỏ tập trung tại đó tuy rằng đông đúc, nhưng cũng không đến độ tìm không được một căn nhà nhỏ còn trống. Mộ Dung Thiên nói vậy cũng là xuất phát từ thiện ý, bởi vì Tân Định Á đúng là một người rất cô độc. Hắn muốn tận tình giúp đỡ cho nàng mỹ nữ đáng thương này, để nàng không trở thành quá bi quan. Đương nhiên, được cùng ở dưới một mái nhà với mỹ nữ hiền lành cũng không phải là một chuyện xấu gì.

Tân Định Á vừa nghe đến việc Tư Tháp Tây Á cùng ở một nhà với Mộ Dung Thiên thì cũng không lên tiếng nữa, dù sao khi có mặt Tư Tháp Tây Á ở đó, tên sắc lang hắn cũng sẽ không dám lộng hành đâu.

Mộ Dung Thiên quan sát sắc mặt của Tân Định Á, thấy nàng đã ngầm đồng ý thì vui mừng nói:

- Tiểu thư, bây giờ để ta đưa nàng đến đó nhé?

Rốt cuộc Tân Định Á cũng gật đầu đồng ý. Thế là Mộ Dung Thiên liền sai thủ hạ mang hành lý của nàng ra xe của mình.

Khi còn cách phủ đệ xa xa, Mộ Dung Thiên đã nghe được tiếng cười nói huyền diệu ồn ào, ngoài đám người Lộ Thiên ra, còn có cả tiếng của Tư Tháp Tây Á nữa. Công việc của nữ thành chủ cũng bận rộn không kém gì thành thủ, thông thường thì tới khuya nàng mới về, nhưng mà bầu không khí ở trong viện lúc này lại rất là kỳ quái.

- Ta về rồi đây, còn có thêm một khách nhân nữa này. Không, phải nói là nàng ta cũng là một chủ nhân ở đây.

Mộ Dung Thiên vừa đi vừa hô to, chúng nữ không hẹn mà cùng quay lại nhìn về phía hắn. Lúc này, Mộ Dung Thiên chợt phát hiện trong sân còn có thêm một khách nhân khác.

Hắn vừa nhìn thấy vị khách nhân kia thì trái tim như muốn nhảy thót ra ngoài luôn. Thôi chết, thì ra Mâu Cơ đã đến Mễ Kỳ Tư rồi.

305. Hồi 298: Đối Đầu

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 298: Đối Đầu

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mâu Cơ vốn nhìn thấy tình lang trở về thì cực kỳ vui vẻ, nhưng khi nàng nhìn thấy sau lưng hắn còn có Tân Dịch Á thì sắc mặt lập tức thay đổi ngay, so với khí trời tháng sáu ở Địa cầu còn thay đổi nhanh hơn rất nhiều.

Ánh mắt của Tân Dịch Á cũng rơi trên người Mâu Cơ, không hề tỏ ra kém thế chút nào.

Hai nàng thiên kim tiểu thư của hai đại gia tộc tại Tát La, đều là nữ trung hào kiệt trong giới thanh niên, đều là những đóa hoa quý và trẻ tuổi, đều có dung mạo mỹ lệ, đều có khí chất mê người, đều có thiên phú ưu tú, đều có võ công cao cường. Hai nàng thiên chi kiêu nữ từng được sánh ngang với Lăng Đế Tư và Khiết Tây Táp của Lam Nguyệt đế quốc này đáng lẽ sẽ để lại một đoạn giai thoại hiếm thấy trên đại lục, nhưng chỉ tiếc rằng, ai ai cũng biết hai người họ lại là trời sinh một đôi tử đối đầu.

Tiếng cười huyền ảo lúc này đã không còn nữa, thay vào đó là sự trầm mặc đáng sợ, và còn có cả mùi thuốc súng nồng nặc tràn ngập khắp không gian.

Mộ Dung Thiên đỏ mặt trán đầm đìa. Mâu Cơ đã từng nói qua, hắn muốn tìm bao nhiêu nữ nhân thì nàng cũng không can thiệp, riêng chỉ không được tìm Tân Dịch Á mà thôi. Trước kia hắn đã có mấy lần khiến nàng ăn phải giấm chua, còn cuộc diện hôm nay thì không biết phải xử lý thế nào cho ổn thỏa. Hơn nữa, lúc này hắn đã lớn tiếng bảo Tân Dịch Á cũng là một chủ nhân tại đây, chắc chắn Mâu Cơ đã nghe rõ lời đó, thế nào nàng cũng suy nghĩ méo mó rồi nghĩ tới phương diện khác chứ không nghe giải thích đâu. Việc này thật đau đầu mà, muốn giải thích cũng khó, nữ nhân một khi đã ghen tuông thì tuyệt đối sẽ không nói lý chút nào.

Bầu không khí khẩn trương trước mắt khiến cho đầu của Mộ Dung Thiên nổ to như cái dẫu. Hắn thà ở lại thành lâu để xử lý các công văn buồn chán kia còn hơn là phải đối mặt với trường hợp thế này.

- À, à.....có thể ăn cơm được chưa nhỉ?

Phải một lúc lâu thì Mộ Dung Thiên mới thốt ra được một câu để phá tan bầu không khí trầm mặc tại đây, chỉ tiếc là lời đó đúng thật là rất ngu xuẩn.

Lộ Thiển là người hiểu rõ tâm tư của hắn nhất, nàng lập tức phụ họa:

- Phải rồi, Đan Ni Tư ca ca nhất định là đói bụng rồi, mọi người hãy dùng cơm trước đã.

Tư Thập Tây Á cũng thừa cơ lên tiếng:

- Phải rồi, đi ăn cơm đi. Ba Ba Lạp muối muối nấu thức ăn rất ngon.

Lúc này Tân Dịch Á chợt lên tiếng:

- Đan Ni Tư đại nhân, ta ra ngoài ở được rồi.

Mộ Dung Thiên nhìn nàng quay đầu bỏ đi, hắn muốn lên tiếng giữ nàng nhưng lại không dám, cũng may Tư Thập Tây Á đã nhanh chân tiến đến, rồi thân thiết kéo cánh tay của Tân Dịch Á và bảo:

- Tân Dịch Á, ta sớm đã nghe Đan Ni Tư đại nhân nói qua, có khả năng muội sẽ đến đây. Bây giờ đã đến rồi thì đừng khách khí nữa, sau này cứ xem nơi đây là nhà của mình là được rồi.

Tuy rằng Tân Dịch Á và muội muội của mình là trời sinh tử đối đầu, nhưng giữa Tư Thập Tây Á và Tân Dịch Á lại có quan hệ rất tốt, vì hai người vốn là bạn cũ với nhau. Nhiều năm trước, họ đã quen biết nhau trong trại huấn luyện thiếu niên anh kiệt của Tát La, và cả hai đều là những nhân vật nổi bật trong trại huấn luyện. Lúc bấy giờ hai người được phân công vào cùng một tổ, cùng nhau chấp hành nhiệm vụ thực tập. Do Tư Thập Tây Á lớn hơn hai tuổi nên thành thực chín chắn hơn nhiều. Trong mỗi lần thực tập có

tính nguy hiểm, nàng luôn luôn chiếu cố cho Tân Dịch Á, hết mực đối đãi với nàng ta như muối muối của mình vậy, và từ đó hai người mới kết thân với nhau. Chỉ là sau này Tư Tháp Tây Á phải ra ngoài lịch luyện, nên đã lâu không có liên lạc với Tân Dịch Á, mãi cho đến khi nàng ta đến nhậm chức tại Lỗ Sắt thì công vụ của nàng quá bề bộn nên vẫn chưa rảnh để đến thăm. Giờ đây gặp lại bạn cũ, tất nhiên là rất vui mừng rồi, Tư Tháp Tây Á chẳng thêm ngó ngang tới sự mâu thuẫn giữa Tân Dịch Á và muối muối của mình, cứ một mực biểu lộ sự ân cần thiết tha mà thôi.

Vừa nói, Tư Tháp Tây Á vừa nháy mắt ra hiệu với Mâu Cơ, để muối muối nể mặt mình mà không sinh sự gây hấn. Dù sao đi nữa, nàng cũng là chủ nhân ở đây, đối với bạn tốt và cũng chính là vị phó thành thủ mới nhậm chức cũng không thể thất lễ được.

Nhưng điều mà Mâu Cơ quan tâm đến chính là ẩn ý ở trong lời nói của Tư Tháp Tây Á, thế là ánh mắt của nàng cũng từ trên người Tân Dịch Á mà di chuyển lên người Mộ Dung Thiên. Nàng nghĩ tới việc hấn chủ động mời Tân Dịch Á đến đây thì hận đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi, thế nhưng nàng lại không thể phát tác ở ngay trước mặt tỷ tỷ, để tránh cho người ta nhìn ra mối quan hệ giữa nàng và hấn; nhưng còn tên sắc lang kia dù có ngu ngốc tới đâu thì cũng nhận ra được lửa giận đang chất chứa trong lòng của Long nữ, hấn chỉ biết thâm kêu khổ mà thôi, xem ra lần này dù có nhảy vào thánh hà cũng không thể rửa sạch oan khuất rồi.

Tuy nhiên, Long nữ cũng không hề phải tay bỏ đi, bởi vì nàng đã nhìn ra giữa Mộ Dung Thiên và Tân Dịch Á hấn là có quan hệ mờ ám gì đó, vì vậy mà nàng lại càng phải nắm chặt tên sắc lang hơn, không để cho hấn có được một nửa cơ hội nào.

Mộ Dung Thiên thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó liền phân phó cho hai người Lạc Na và Lệ Toa đi lấy thức ăn bày ra trên chiếc bàn đá ở giữa sân để mọi người cùng ăn. Hoàn cảnh nơi đây thật là tốt, ăn uống cũng được thoải mái hơn nhiều.

Bữa cơm tối này là bữa ăn gian nan nhất của Mộ Dung Thiên từ trước tới nay. Trước kia hấn từng cho rằng ăn được, ngủ được chính là sự hưởng thụ cao nhất của đời người, nhất là lại còn được ăn chung bàn với mỹ nữ thì càng tuyệt vời hơn. Thế nhưng hôm nay lại khác hấn, tuy rằng lúc này có rất nhiều đại mỹ nữ thiên kiều bá mỵ ngồi cùng bàn với hấn, nhưng Mộ Dung Thiên thật nuốt không trôi. Trong đầu hấn chỉ nghĩ tới vấn đề sau bữa cơm mà thôi.

Bất luận Lộ Thiển tỏ ý ân cần đến độ nào, Mâu Cơ vẫn một mực trầm mặc không nói gì, nhiều lắm cũng chỉ gạt đầu hay lắc đầu mà thôi. Mộ Dung Thiên cảm giác được cơn bão tố đang sắp ập tới, nên hấn không thể tận tình làm một vị chủ nhân hết lòng chiêu đãi Tân Dịch Á được, nhưng cũng may ở đây còn có một vị chủ nhân khác. Tư Tháp Tây Á là người có địa vị cao tột, nên hiển nhiên nàng cũng rất am hiểu phương pháp giao tế, trong trường hợp này thì tất nhiên là tự biết phải làm những gì, nhờ vậy mà Tân Dịch Á cũng không cảm thấy tệ nhạt lắm.

Sau khi ăn xong, Mộ Dung Thiên nháy mắt ra hiệu với Tư Tháp Tây Á, rồi ngấm chỉ về phía Tân Dịch Á, sau đó lại chỉ chỉ về phía Mâu Cơ, đồng thời còn khẽ bĩu môi về hướng đám người Lộ Thiển. Kỳ thật, giữa hai người cũng khá ẩn ý với nhau, lúc này nữ thành chủ lập tức hiểu ra ngay ý tứ của hấn. Thì ra tên sắc lang muốn nàng giúp đỡ lo liệu cho Tân Dịch Á, còn Mâu Cơ sẽ do đám người Lộ Thiển chiếu cố, đôi bên tận lực giảm thiểu cơ hội giáp mặt giữa hai nàng kiều nữ này. Sau này Tân Dịch Á sẽ bận rộn công vụ, còn Mâu Cơ ở lại Mễ Kỳ Tư có lẽ cũng không lâu lắm.

Thế là Tư Tháp Tây Á nín tay Tân Dịch Á mà kéo về phòng của mình, còn Lộ Thiển thì cũng ôm Mâu Cơ dìu về dãy tây sương phòng của Mộ Dung Thiên.

Sau khi cánh cửa ngăn đôi nội, ngoại viện vừa đóng lại, rốt cuộc Mâu Cơ cũng lên tiếng:

- Lộ Thiển, các người đi trước đi, ta có lời muốn nói với quý mặt đen!

Đám người Lộ Thiển nghe vậy thì biết Mộ Dung Thiên sẽ không xong rồi, nhưng ai nấy cũng đều lực bất tòng tâm. Nàng tam tiểu thư của Long tộc này mà nổi giận lên thì rất là đáng sợ, hoàn toàn không có đất để khuyên bảo chút nào. Thế là bọn họ chỉ đành bất đắc dĩ mà rời căn phòng.

- Tiểu Thiên, người cũng ra ngoài đi.

Lời này của nàng không phải nhắm vào Mộ Dung Thiên, bởi vì nàng vốn chưa từng xưng hô như thế với hần bao giờ, mà “tiểu Thiên” ở đây chính là muốn chỉ vào con chiến sủng Khiếu Thiên Sư của nàng vậy.

Khiếu Thiên Sư cũng nhận ra sự tức giận ngầm ngầm của chủ nhân, nên cũng chẳng dám hó hé gì. Nó chỉ đành đi theo đám người Lộ Thiên ra ngoài để tỵ nạn, chẳng những vậy mà còn thông minh dùng đuôi khép cửa lại nữa.

Mộ Dung Thiên nhất thời toát hết mồ hôi. Hần cảm thấy mình như một kẻ phạm nhân đang chờ bị phán tội vậy, thế là chỉ đành ra tay trước để đoạt tiên cơ:

- Phu nhân....

Đây chính là chiêu sát thủ mà hần dành để đối phó với Mâu Cơ. Hai tiếng này vừa được thốt ra, nếu là thường ngày thì bao nhiêu bức tức của Long nữ sẽ đều tan biến hết, nhưng vào lúc này thì Mâu Cơ hoàn toàn thờ ơ lãnh đạm, trái lại còn bắt đầu hưng sư vãn tội:

- Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Thấy chiêu tuyệt kỹ tất sát của mình không còn hiệu quả nữa, Mộ Dung Thiên thoáng luống cuống chân tay, ấp úng nói:

- Chuyện này....chuyện này....

Đột nhiên từ chỗ khó ló cái khôn, hần liền nhớ tới lời đối thoại từ một bộ phim điện ảnh nào đó, liền buột miệng nói:

- Nàng đoán sai....

- Sai cái đầu người à!

Mâu Cơ nổi cáu, đưa tay nhéo lấy lỗ tai của tên sắc lang, rồi cất giọng như hung thần ác sát, nói:

- Quỷ mặt đen chết bầm, lập tức mau nói cho ta rõ, nếu không thì người liệu hồn đấy!

Mộ Dung Thiên đau đến nỗi phải kêu cha gọi mẹ, khước mắt như muốn rách ra luôn, hần vội vàng kêu lên:

- Ôi chà, phu nhân, nàng buông tay ra trước đi. Có chuyện gì thì từ từ nói, nếu không thì sao ta giải thích được?

Mâu Cơ nhéo thêm một cái thật mạnh rồi mới buông tay ra, nói:

- Được, nếu người không thể cho ta một lý do thỏa đáng, thì....hừ....

Mộ Dung Thiên xoa xoa lỗ tai đau đớn rồi nói:

- Chuyện là thế này, Tân Địch Á tiểu thư hôm nay vừa đến nhậm chức tại Mễ Kỳ Tư này.

Mâu Cơ lạnh lùng hỏi lại:

- Ả hồ ly đó đến nhậm chức tại Mễ Kỳ Tư thì người liền mang ả về đây để ở chung hay sao?

Mộ Dung Thiên cười gượng, nói:

- Thành chủ và nàng ta là chỗ quen biết mà, do đó, nếu để nàng ta đến đây thì cũng thêm phần náo nhiệt thôi chứ có gì đâu.

- Hừ!

Mâu Cơ lạnh nhạt nói tiếp:

- Thế nhưng ta vừa nghe tỷ tỷ nói, là ai đó đã chủ động đề nghị cho ả đến đây kia mà.

Mộ Dung Thiên lau mồ hôi trán, rồi nói:

- Việc này....là để tiện cho việc bảo hộ, đồng thời cũng để tiết kiệm lực lượng, nên hầu như các quan viên trọng yếu đều tập trung ở tại khu dân cư này. Nhà ở cũng không nhiều, nữ phó thành thủ mới đến nên chưa kịp bố trí, do đó mà Tân Địch Á mới tạm thời không có chỗ ở. Trong khi đó, ở đây cũng còn mấy gian

phòng trống, có thể an bài cho nàng ta ở tạm lại đây. Nàng xem, ta đây đường đường là một thành thủ, còn lệnh ty cũng là thành chủ, vậy mà chúng ta vẫn phải ở chung trong một phủ đệ đó thôi, đâu có dư nhà cửa cho lắm người vậy. Nếu không tin thì nàng thử đi hỏi lệnh ty xem.

Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng sắp xếp lại ngôn ngữ cho ngăn nắp trước sau, lại có đầy đủ lý do chính đáng, nên dần dần cũng đối đáp trôi chảy hơn. Kỳ thật, không phải là không có nhà trống, nhưng chẳng qua Mộ Dung Thiên không sợ lời nói của mình bị vạch trần, một là khả năng Mâu Cơ đi hỏi không lớn lắm, hai là dù nàng có đi hỏi thì Tư Thập Tây Á nhất định cũng sẽ lấp liếm giúp mình mà thôi.

Mâu Cơ thấy được Mộ Dung Thiên hùng hồn biện hộ, giải thích lại hợp tình hợp lý nên lửa giận cũng tiêu tan gần hết, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi lại:

- Có thật là vậy không đó?

Mộ Dung Thiên thấy nàng đã buông lỏng lòng nghi ngờ thì nói ngay:

- Ta có thể gạt người khác, nhưng sao lại đi gạt phu nhân cơ chứ, phải không nào?

Mâu Cơ bĩu môi, nói:

- Nói thật dễ nghe, người với ả hồ ly kia đi đứng thân mật vậy, lại còn ân cần giúp ả mang hành lý nữa, ai biết người có phải muốn tiếp cận thủy đài [1] hay không chứ? Vả lại, tại sao không để cho ả nhận chức khác mà phải là phó thành thủ mới được?

Mộ Dung Thiên thở dài sườn sượt:

- Úi chà, công việc thành thủ của Mễ Kỳ Tư chồng chất như núi, nó khiến ta mệt đến nỗi chỉ còn lại nửa cái mạng thôi đây này. Nàng vừa đến đây, đã không an ủi ta thì thôi, trái lại còn sùng sộ với ta nữa.

Mấy ngày lao lực thiếu ngủ quả nhiên cũng có chút công dụng, đôi mắt thâm quầng hiện rõ mồn một trên mặt hắc, Mâu Cơ nhìn thoáng qua cũng biết là thật, thế là nàng liền xiêu lòng:

- Người ta không biết nội tình mà.

Mộ Dung Thiên thừa cơ “rèn sắt khi còn nóng”, nói luôn:

- Tân Địch Á dù sao cũng là nhân tài tinh anh của Niêm Hoa tộc kia mà, người ta đã tình nguyện góp sức cho Mễ Kỳ Tư, vậy ta để cho nàng ta làm phó thành thủ thì có chỗ nào không đúng đâu? Hừ, hừ....Mễ Kỳ Tư là địa phương thế nào thì nàng cũng biết rồi đó, có nhân tài ưu tú nào mà chịu đến đây đâu? Ngoài Tân Địch Á ra thì ta còn biết tìm ai kia chứ? Nếu muốn trách thì hãy trách lệnh tôn kìa, là ông ta đã phái ta đến cái thành quỷ quái này đây.

Mâu Cơ cúi đầu, nói với giọng đầy ủy khuất:

- Ta cũng muốn đến giúp người, nhưng phụ thân lại kiên quyết không cho....

- À há, nàng cũng biết là không cho phải không? Vậy là được rồi.

Mộ Dung Thiên thấy mình đã dần dần chiếm được thượng phong, nên liền đổi khách thành chủ, sẵn tới:

- Công vụ nặng nề, thật khó có được nhân tài để giúp ta chia sẻ trọng trách, vì vậy mà tỏ ra ân cần với nàng ta một chút thì có gì là quá phận đâu nào? Ta là nam nhân mà không giúp đỡ xách hành lý cho, chẳng lẽ để nàng ta tự làm hay sao? Bình lực của Mễ Kỳ Tư vốn đã ít ỏi đến đáng thương, nếu ở khu dân cư này không có nhà ở, vậy có phải là để nàng ta đến ở nơi khác, rồi sau đó lại phái một đội nhân mã đến đó để bảo vệ nàng ta? Tỷ tỷ Tư Thập Tây Á của nàng ở đây có chia phòng ốc hẳn hoi, lẽ nào ta còn có thể làm gì lén lút với Tân Địch Á mà không thể phơi bày ra ánh sáng hay sao? Cái gì là tối gần thủy lâu chứ, ta là người vô sỉ như vậy sao?

Khi nói tới câu cuối cùng, trong lòng Mộ Dung Thiên cũng tự hỏi: “mình có phải là loại người vô sỉ hạ lưu như thế không?” Thế rồi hắc càm nói thì càng hăng, thanh âm cũng càng lúc càng lớn hơn:

- Hay tốt nhất là trong lúc phòng ngự ma thú tấn công, ta chết luôn tại Mễ Kỳ Tư này, như vậy hẳn là Long tam tiểu thư sẽ được hài lòng rồi chứ, đúng không?

Mâu Cơ bị hấn giáo huấn một trận, nước mắt đã lưng tròng, giọt ngắn giọt dài, gấp giọng nói:

- Không, không phải như thế....xin lỗi mà, là ta sai rồi, hu hu.....

Nghe thấy Mộ Dung Thiên xưng hô xa lạ như vậy, trong lòng nàng cực kỳ kinh hoàng, rốt cuộc nhịn không được mà bật khóc thành tiếng.

Nước mắt của nữ nhân chính là một loại vũ khí cực mạnh. Mộ Dung Thiên là một tên sắc quỷ thì lại càng không có tài miễn dịch với thứ vũ khí lợi hại này, nó cũng giống như chiêu tuyệt kỹ tất sát siêu cường vậy. Trên thực tế, hấn vốn không phải nổi lửa thật sự, mà đó chỉ là một phương thức lấy cứng để biện giải cho có sức thuyết phục thôi. Lúc này thấy Mâu Cơ rơi lệ, nên hấn không muốn lần tới nữa, chỉ lên tiếng trấn an nàng:

- Được rồi, phu nhân, đừng khóc! Ta không trách nàng đâu, sau này đừng như vậy nữa là được rồi.

Vừa nói xong, trên mặt hấn liền tỏ ra đáng dấp khuyên nhủ kẻ “biết sai mà sửa lỗi thì mới là trẻ em ngoan.”

Mâu Cơ nghe vậy thì liền ngừng khóc ngay, nàng không dám làm dữ nữa, một lòng nhu thuận nghe theo, rồi gật đầu nói:

- Ừm, ta sẽ nghe theo chàng.

- Lần này bỏ qua, nhưng mà.....

Nói tới đây, Mộ Dung Thiên liền nghiêm mặt rồi nói tiếp:

- Nhưng vì nàng không tin tưởng ta, nên ta phải nghiêm phạt nàng mới được!

Mâu Cơ lo lắng hỏi:

- Nghiêm phạt thế nào?

Nàng rất sợ Mộ Dung Thiên sẽ không ngó ngang tới nàng trong mấy ngày tới, vì lần này đến Mễ Kỳ Tư, nàng không thể lưu lại quá lâu. Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã quy định rõ thời gian phải trở về Long đảo, nếu không thì lần sau sẽ không hứa cho nàng ra ngoài nữa.

Mộ Dung Thiên nở nụ cười dâm đãng, rồi nói:

- Nàng nói xem nào?

Vừa nói, hấn vừa kéo Mâu Cơ vào lòng, tiếp theo là ma trảo luồn vào trong lớp y phục của nàng và tham lam đùa bỡn đôi ngọc thể mềm mại mát rượi kia.

Mâu Cơ nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nghiêm phạt kiểu này thì nàng không sợ, trái lại còn rất thích hưởng thụ nữa. Thế rồi nàng dựa hấn vào lòng tên sắc lang, sắc mặt ửng hồng, và hơi thở cũng trở nên dồn dập hơn.

Mắt thấy một trận phong ba tưởng chừng sẽ bùng nổ ghê gớm, nhưng rốt uộc cũng biến thành thú ôn nhu triền miên. Trong lòng Mộ Dung Thiên thổi một hơi nhẹ nhõm, không ngừng cảm khái: trời ạ, đối với nữ nhân thì phải “cứng” mới được à.

Hết hồi 298

=====

[1] Nguyên văn - - Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt - Túc tòa lầu ở gần nước sẽ có được trăng trước tiên

306. Hồi 299: Tín Hào. (tín Hiệu)

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 299: Tín Hào. (Tín Hiệu)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Mâu Cơ ở lại Lăng Ba tiểu trúc vài ngày, sau lần bị Mộ Dung Thiên quở trách một phen thì không còn xảy ra chuyện gì nữa. Còn Tân Dịch Á sau khi vừa đến Mễ Kỳ Tư thì ngay hôm sau đã phải lăn mình vào công việc luôn, ngay cả quyền lợi được nghỉ ngơi một ngày sau khi mới đến nhậm chức cũng không tiếp nhận. Xem ra nàng muốn cố hết sức để tránh gặp mặt Mâu Cơ.

Mấy ngày sau, Mâu Cơ lưu luyến già từ để trở về Long đảo. Từ thái độ ân cần dặn dò nhiều lần của nàng, rõ ràng nàng vẫn lo lắng về phía Tân Dịch Á. Mộ Dung Thiên là đồ háo sắc không đáng lo, nhưng hẳn lại không thể hạ thủ với tử đối đầu của nàng, bằng không thì Long nữ sẽ không thấy vui.

Tài năng của Băng Sơn mỹ nữ cũng nhanh chóng được bộc lộ rõ rệt, vì dù sao nàng cũng là bậc tinh anh do Niêm Hoa tộc dốc sức tài bồi, từ thuở nhỏ đã bắt đầu tham gia rất nhiều khóa huấn luyện dành cho thiếu niên ưu tú. Về phương diện quản lý thì khỏi chê. Trước đây ở trong quân đội vẫn có nhiều nữ binh nóng nảy và bốc đồng, vì các phó thành thủ đều là nam tử nên không tiện quản thúc bọn họ, khiến cho họ nuôi dưỡng thành cá tính kiêu căng ngang tàng; còn Tân Dịch Á tuy có phần nhu nhược khi phản kháng lại gia tộc, nhưng thật ra nàng thuộc tuýp người mạnh mẽ, vừa mới nhậm chức lập tức chấn chỉnh quân luật, hiệu quả rất rõ ràng, mà những sự vụ khác cũng lo đâu ra đấy rất gọn gàng, từ việc sử dụng bá tính bình dân trước lúc ma thú bạo động cho tới việc phân bổ lực lượng trong quân đội, nhất nhất đều có cái nhìn độc đáo và đưa ra phương pháp táo bạo nhưng lại được suy nghĩ cẩn thận chu đáo, tuyệt đối không giống như một tay gà mờ mới lên nhậm chức cao và có thực quyền.

Hoặc có lẽ là do phải chịu áp lực của gia tộc quá lâu, nàng đã dồn hết tất cả bất mãn lên công việc của mình, tự biến mình thành một cuồng nhân trong công việc, khiến cho cả Tư Tháp Tây Á cũng phải lắc đầu ngao ngán.

Sau ngày Mâu Cơ trở về Long đảo, Đình Đình cũng có mặt tại Mễ Kỳ Tư. Có được hai cánh tay đắc lực này giúp đỡ, áp lực dồn dập của Mộ Dung Thiên cũng được giảm đi nhiều.

Cùng lúc đó, từng căn được điểm mang tên Hồi Xuân đường được mọc lên như nấm tại Mễ Kỳ Tư và các thành thị cấp dưới. Việc của mỹ nhân ngự tại thành Lỗ Sắt liền được giải quyết ổn thỏa, bọn họ hoàn thành công việc bồi dưỡng được vật cực kỳ xuất sắc. Một hải tộc luôn bị cho là nhỏ bé yếu đuối nhất cũng phát huy được ưu thế trong những lĩnh vực khác, và trở thành những thành viên không thể thiếu của Lỗ Sắt. Do vì lực lượng bạc nhược, nên từ trước tới nay Mễ Kỳ Tư vẫn luôn thiếu thốn cao nhân đầu tư đan dược, không ngờ lúc này họ lại như hạn hán lâu ngày mà gặp được cam lộ; hà huống, Mộ Dung Thiên lại cho bán đan dược với giá thật thấp, vì vậy mà hành động này của hắn liền được dân chúng khắp nơi hết lời ca tụng.

Lòng tin của mọi người đối với vị thành thủ tuy mới nhậm chức nhưng đã liên tục làm ra những hành động kinh người này cũng tăng lên rất nhiều. Bầu không khí của Mễ Kỳ Tư vốn rất nặng nề, vì ai nấy cũng cho rằng họ đã bị Tắt La bỏ rơi, nhưng nay lại nổi lên một loại sinh khí mà từ trước tới nay chưa từng có. Từ sự phòng ngự của quân đội cho đến vật tư cung cấp cho dân chúng, tất cả mọi kế hoạch đều được tiến hành tương đối thuận lợi. Trong một khoảng thời gian ngắn, danh khí và uy tín của tên sắc lang liền tăng vọt, có vẻ còn lấn át luôn cả thành chủ Tư Tháp Tây Á nữa.

Trong nháy mắt, nửa tháng qua đi, hôm nay Mộ Dung Thiên rất hài lòng, vì hắn vừa đi thị sát về. Mễ Kỳ Tư có một nguồn khoáng sản cung cấp tài nguyên rất phong phú. Sau khi được khám trắc sư [1] và vũ khí tượng sư [2] cùng nhất trí xác định, những vật liệu này ngoài việc có thể đem chế thành vũ khí, chúng còn có thể dùng để chế tác các loại quân cụ dành cho việc phòng ngự nữa. Trong lúc ma thú bạo động, vũ khí và các loại trang bị trong việc phòng ngự là cả một vấn đề, bởi vì số lượng ma thú sẽ rất đông, nên trong

lúc chiến đấu, vũ khí của binh sĩ và các loại phòng cụ đều sẽ bị hư gãy hoặc hao mòn. Ngoài những trang bị được chế tạo từ các loại vật liệu có thể tự tái sinh, còn những loại khác cho dù có thu hồi về để tái sử dụng thì nguyên liệu cũng sẽ bị tổn thất ở một mức nhất định nào đó; thông thường, khi cần tu bổ thiết bị, thành thị có thể thông qua “tài chất hợp thành sư” để giải quyết vấn đề. Bởi vì Mễ Kỳ Tư quá khan hiếm nhân tài, do đó mà việc phát hiện ra nguồn khoáng sản này đúng là một việc vui mừng và khiến lòng người phấn chấn.

Trên đường trở về phủ, Mộ Dung Thiên bước đi trong bóng đêm, lòng nghĩ ngợi miên man. Hiện tại hẳn đã hiểu được ý nghĩa của câu nói “phi tinh đãi nguyệt” [3] là thế nào. Tuy rằng bận rộn, nhưng thu hoạch cũng khá phong phú, giờ đây những người ở trong Mễ Kỳ Tư đều là con dân của hắn, vừa nghĩ tới đây, trong lòng hắn chợt dậy lên một loại cảm giác thân thiết phát xuất từ nội tâm.

Giống như những ngày qua, khi hắn vừa bước chân vào Lăng Ba tiểu trúc thì liền nghe được những tiếng cười giòn tan, thì ra Tư Tháp Tây Á đã trở về sớm hơn hắn, ngoài ra còn có đám người của Lộ Thiển. Sau những giờ phút làm việc cật lực, thỉnh thoảng có thể tán gẫu chuyện nhà cùng bạn bè và người thân thì đúng là một việc thích chí.

Bên ngoài có tiếng ca ngợi chân thành của dân chúng, trong nhà có tiếng cười đùa của thê tử, cuộc sống như vậy quả thật là có thể dùng hai chữ “hạnh phúc” để hình dung được rồi - đó là nếu như không tính đến thời gian mà thú bạo động đang càng lúc càng tiến đến gần.

Thời tiết tối nay rất tốt, trời quang mây đặng, trăng sáng vàng vạc đang rải những tia sáng mát rượi xuống mặt đất. Lại thêm gió mát thổi nhẹ nhẹ, thật khiến lòng người khoan khoái.

Lúc này chúng nữ đang quây quần nướng thịt, nhưng không phải nướng món bình thường, mà đó là món “gà ăn mây” độc nhất vô nhị do Mộ Dung Thiên mang đến từ Địa cầu. Trước tiên là lấy gà rửa sạch trong ngoài, sau đó ướp sẵn một lớp gia vị rồi lấy bùn đắp lên bên ngoài, kế tiếp thì đem nó nướng trên lửa, làm như vậy có thể tránh được việc bị tổn thất nguyên vị, và lại lớp bùn sẽ làm ngăn cách lửa với thịt gà, nên thịt gà sẽ không trực tiếp bị thui đen nên sẽ tươi ngon hơn. Ở tại Thần Phong đại lục này không có giống súc vật như “gà”, nhưng người hầu ở đây có nuôi một loại gia súc khác có tên là “hộc” (ngỗng trời), dùng nó thay cho gà cũng được, mà mùi vị lại càng thơm ngon hơn cả gà nữa.

Từng đợt mùi hương thơm ngon xông vào mũi, khiến Mộ Dung Thiên không khỏi nuốt nước bọt ừng ực, thầm nghĩ mình quay về thật đúng lúc.

Lạc Na, Lệ Toa và Hải Luân Na đang đùa giỡn với Tư Tư ở trên cỏ. Tư Tư là con gia dụng tiểu sủng vật mà ngày trước Tư Ân đã tặng cho Lệ Toa. Sau một năm, giờ đây nó đã lớn nhiều và còn biết bay nữa, tuy nhiên, vì thân thể mập mạp nên nó không thể bay quá cao. Ngoài ra, còn có mấy con gia sủng của Tư Tháp Tây Á là Mỹ Gia, một loại sủng vật nhỏ bé lanh lợi giống như sóc vậy, và hai con tiểu phong cầu, một con là khiêu khiêu nga (ngỗng nhảy từng từng), một con là hỏa ưng. Lúc này một người ba thú cũng đang vui đùa trên cỏ.

Lộ Thiển trông thấy Mộ Dung Thiên trước tiên, nài nỉ mừng rỡ lên tiếng:

- A, Đan Ni Tư ca ca về rồi!

- Ủm, tiểu Lộ, muội nướng thịt thơm thật!

Mộ Dung Thiên vừa nuốt nước miếng vừa bước lại gần lò lửa, rồi hỏi tiếp:

- Ủa, Tật Phong đâu rồi?

Tuy rằng từ sau ngày tiến hóa, con Tật Phong đã mất đi thói quen lười biếng cả ngày chỉ ăn no rồi ngủ, nhưng tập quán của nó thì vẫn không thay đổi chút nào.

Nó thích nhất là món gà ăn mây này, nhưng vào lúc này thì lại chẳng thấy bóng dáng của nó ở đâu, quả thật là hiếm có. Vì vậy mà Mộ Dung Thiên mới lên tiếng hỏi là vậy.

Lộ Thiển kéo tay Mộ Dung Thiên, nói:

- Tật Phong hả, nó chạy ra ngoài chơi rồi. Ca ca, nghe nói gần đây ở thành bắc có xuất hiện quái sự đó.

- Ủm, đúng là có chút phiền toái nhỏ, nhưng không cần lo lắng, chắc là không có vấn đề gì đâu.

Mộ Dung Thiên vừa nói vừa vuốt vuốt mái tóc của Lộ Thiển. Tuy nhiên, việc này quả thật là khá kỳ quặc. Trước kia ở thành đông của Long đảo, có rất nhiều Tê liệt cự ngạc bị giết chết, còn bây giờ thì một chuyện tương tự lại xảy ra tại Mễ Kỳ Tư, nhưng chẳng qua giống ma thú bị hại lần này lại là Hải thủy phân thân chu. Tê liệt cự ngạc có sức phòng ngự rất mạnh, nhưng nếu giết chúng đi để hấp thụ yêu khí thì hiệu suất sẽ rất thấp. Giống cự ngạc này không giống như những loại ma thú khác, chúng tuy hung ác dị thường, nhưng lại không có đầu óc, chúng chỉ biết nhắm mắt nhắm mũi mà tấn công đối phương. Còn nếu dùng Hải thủy phân thân chu làm đối tượng luyện tập thì sẽ gặp rất nhiều trở ngại, bởi vì chúng cực kỳ giảo hoạt, để phát hiện lực lượng của nhân loại vượt qua lực lượng của bản thân chúng, vậy thì chúng sẽ bỏ trốn ngay, hơn nữa lại còn biết phân thân thành mấy giả thân giống y như thật và cứ thế mà bỏ chạy về bốn phương tám hướng. Giết Hải thủy phân thân chu còn khó hơn Tê liệt cự ngạc nhiều, vì vậy mà chuyện này rất quái dị.

Không còn gì nghi ngờ nữa, rất nhiều người cho rằng việc này là do biến dị ma thú gây nên, bởi vì chỉ có chúng mới dễ dàng dẫn dụ giống ma thú sợ chết này xuất hiện rồi sau đó giết đi để tự tăng cường thực lực. Dưới chính sách sáng suốt, hiệu quả làm việc của mọi người đều thể hiện rõ rệt. Tinh thần của người dân tại Mễ Kỳ Tư cũng được đề thăng rất nhiều, ai nấy cũng đều ngóng về tương lai sáng sủa. Có thể nói đây là bầu không khí vui vẻ mà trước kia chưa từng có. Mộ Dung Thiên đã từng nhiều lần phá vỡ những ám sát đoàn với quy mô nhỏ đi tuần sát, nhưng đáng tiếc là mỗi lần xuất quân thì chỉ phát hiện được thi thể phân thân của Hải thủy phân thân chu mà thôi, nếu như chủ thể còn sinh tồn thì phân thân của chúng hẳn là đã có thể hợp lại rồi.

Mặc dù có chút lo lắng, nhưng Mộ Dung Thiên cũng không muốn nói chuyện không vui vào lúc này. Thế là hắn liền chuyển trọng tâm câu chuyện trở về với đồng thịt nướng. Lạc Na và Lệ Toa sớm đã có chuẩn bị sẵn rượu trái cây được ủ bằng hải quả, hương vị rất ngọt ngào, tuy nhiên Mộ Dung Thiên vẫn thích loại thức uống Bích Da Linh mà lần đầu tiên hắn đã uống tại tửu điểm của Tư Ân hơn.

Vừa uống xong một ngụm rượu trái cây, từ ngoài cửa đã thấy hình bóng mỹ nhân nhoáng lên, thì ra Băng Sơn mỹ nữ đã tiến vào trong vườn.

Tư Thập Tây Á cười nói:

- Tân Địch Á, muối cũng về rồi!

Thời gian gần đây Tân Địch Á thường đi sớm về trễ, vô luận là di chuyển bản dân, tăng cường phòng ngự cho các nơi yếu kém, hay là vận hành và phát triển các ngành nghề cho bình ổn, thậm chí là ám sát biến dị ma thú, vv....chỉ cần là nằm trong lĩnh vực mà nàng có đủ khả năng là sẽ tự mình đi làm ngay, dù công việc đó có vất vả hay phiền phức tới đâu thì nàng cũng không hề có nửa lời than oán. Có thể là vì quá mệt nhọc, hoặc có thể là vì muốn tránh mặt Mộ Dung Thiên, mỗi lần trở về Lăng Ba tiểu trúc thì nàng sẽ trở về phòng của mình ngay, rất ít khi ra cửa. Tuy đã ở đây được gần nửa tháng, nàng và Mộ Dung Thiên cũng rất ít khi gặp mặt, mà thời gian ở chung thì lại càng ít hơn.

- Tư Thập Tây Á tỷ tỷ!

Tân Địch Á lộ ra nụ cười hiếm thấy, nếu như không nói chuyện về công việc thì nàng không gọi Tư Thập Tây Á là thành chủ.

Mộ Dung Thiên lên tiếng với giọng quan thiết:

- Tân Địch Á đại nhân, hãy đến đây ăn chút gì đi. Người xưa có câu: “thân thể là vàng...à không, công việc là vàng”, nhưng thỉnh thoảng cũng cần nên thả lỏng đôi chút mới được.

Tư Thập Tây Á phụ họa:

- Đúng đó, Tân Địch Á, bọn tiểu Lộ nướng thịt và ủ rượu rất ngon. Muội đừng làm việc quá độ, bây giờ còn cách thời gian ma thú bạo động hơn hai tháng nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ sẽ không chịu nổi đâu.

Không biết có phải nàng cho rằng lời nói của Tư Thập Tây Á hữu lý, hay là hương vị của “ngỗng ăn mỳ” đặc biệt hấp dẫn, mà cũng có lẽ sau gần nửa tháng ở chung, nàng tựa hồ cảm thấy Mộ Dung Thiên thật không đáng ghét lắm, vì vậy mà Tân Địch Á thoáng hơi do dự một chút, rồi gật đầu nói:

- Được, đa tạ Đan Ni Tư đại nhân.

Tuy chấp nhận lời mời của tên sắc lang, nhưng trong lời nói của Tân Địch Á vẫn mang theo ngữ điệu khách sáo rất rõ ràng, còn ngôn từ thì vẫn duy trì cự ly thích hợp giữa hai người. Đây chính là khoảng cách rất khó vượt qua.

Mộ Dung Thiên thấy nàng đồng ý thì có hơi chút bất ngờ. Nguyên bản hắn chỉ thuận miệng mời mọc vậy thôi, chứ không nuôi hy vọng nàng sẽ chấp nhận. Chỉ tới khi nhìn thấy Băng Sơn mỹ nữ ngồi xuống bên cạnh Tư Thập Tây Á và chuyện trò to nhỏ với nàng ta thì hắn mới dám tin là thật.

Ánh trăng ở đây so với ở Địa cầu cũng không khác mấy, thông thường vào giữa tháng thì ánh trăng luôn luôn sáng tỏ và tròn trịa. Dưới ánh trăng nhu hòa, Băng Sơn mỹ nữ lộ ra dáng vẻ hơi tươi cười, khiến cho người ta có cảm giác nàng xinh đẹp đặc biệt, ngay cả Tư Thập Tây Á cũng là một đại mỹ nữ vậy mà cũng không thể sánh bằng. Thế rồi khuôn mặt của Tân Địch Á bỗng nhiên trở thành mơ hồ, rồi sau đó lại biến thành một khuôn mặt khác giống hệt của nàng.

Khung cảnh xung quanh cũng đột nhiên biến thành một khung cảnh đã từng quen thuộc, bao nhiêu ký ức trong quá khứ đã bị phủ bụi lâu ngày cũng thay nhau kéo về. Hắn nhớ đến Trung Thu của năm thứ sáu hồi còn ở tiểu học, đó là ngày lễ đoàn viên, nhưng sau khi Tiêu Băng biết được hắn là cô nhi thì đã lén lấy bánh Trung Thu và những món ăn nhẹ, rồi cùng với tên sắc lang chuồn ra ngoài thành lâu của trung tâm thành phố mà vừa ăn bánh vừa ngắm trăng. Đó là một đêm Trung Thu mà hắn vĩnh viễn không bao giờ quên. Từ sau khi cha nuôi qua đời, mỗi khi đến Trung Thu, hắn nhìn người khác vui vẻ đoàn viên với gia đình mà đặc biệt cảm thấy cô đơn, chỉ có mỗi lần đó là hắn mới cảm thấy sung sướng thôi. Nghiêm chỉnh mà nói, Tiêu Băng là mối tình đầu của hắn, hắn yêu nàng không chỉ vì mỹ mạo, mà quan trọng hơn là nàng đã cho hắn cái cảm giác ấm áp của người thân mà từ lâu hắn đã mất đi. Chỉ tiếc là thủ đoạn đeo đuổi của hắn không mấy thích hợp nên mới chưa đạt được kết quả như mong muốn.

- Đan Ni Tư đại nhân?

- Đan Ni Tư đại nhân?

Mộ Dung Thiên chợt tỉnh lại từ trong mơ hồi ức của mình. Hai tiếng kêu vừa rồi là do Tư Thập Tây Á và Tân Địch Á phát ra. Khuôn mặt của Băng Sơn mỹ nữ thì đang ửng hồng, Mộ Dung Thiên thấy vậy thì liền hiểu ra nguyên nhân, vừa rồi mình nhớ đến Tiêu Băng mà vẫn nhìn chằm chằm vào Tân Địch Á, thảo nào nàng ta lại có vẻ ngượng ngùng như vậy.

Để tránh bị hiểu lầm, Mộ Dung Thiên liền lên tiếng giải thích:

- Thật xin lỗi, ta vừa nghĩ đến một cố nhân!

Chỉ tiếc là hắn càng bôi càng đen. Thấy sắc mặt cổ quái của Tư Thập Tây Á, rõ ràng là nàng không tin rồi. Còn Tân Địch Á thì lại nhớ đến lần đầu gặp mặt hắn tại doanh trại của Niêm Hoa tộc trong cuộc hải liệt, hắn đã dùng đến cái cố tương tự thế này.

Mộ Dung Thiên vội giải thích tiếp, xem ra chỉ tốn hơi tốn sức mà thôi. Thế là hắn chuyển ánh mắt lên vầng trăng tròn ở trên cao. Người có bi hoan ly hợp, trăng có khi tròn khi khuyết. Nay trăng đã tròn, nhưng người thì lại vẫn chưa đoàn viên. Hay là....mình sẽ không còn cơ hội để cùng Tiêu Băng cười đùa dưới trăng nữa? Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Dung Thiên không khỏi dậy lên nỗi phiền muộn vô tận.

- Ánh trăng hôm nay đẹp quá!

Lộ Thiển cũng bắt chước Mộ Dung Thiên mà ngược lên nhìn mặt trăng, sau đó lại tự nhiên sinh ra cảm khái. Kỳ thật, đã có rất nhiều lần trăng tròn như vậy, nhưng khi người hạnh phúc nhìn thấy nó thì sẽ cảm thấy đặc biệt xinh đẹp. Hiện tại thì Lộ Thiển đang có một cuộc sống rất hạnh phúc, mà tất cả những điều đó đều do nam tử không thân không thích này mang đến cho nàng. Vừa nghĩ tới đó, nàng liền ôm chặt lấy cánh tay của Mộ Dung Thiên, chỉ sợ hắn sẽ đột nhiên biến mất trên thế gian này.

- Đúng đó!

Những nữ nhân khác cũng đều lên tiếng phụ họa.

Tư Tháp Tây Á vì thấy gần đây công việc phòng ngự diễn ra hết sức thuận lợi nên cảm thấy vui sướng, còn Tân Địch Á thì lần đầu tiên thấy được khả năng của mình sau khi thoát ly sự ràng buộc của gia tộc mà vui sướng. Hoàn cảnh của Hải Luân Na thì cũng tương tự như Lộ Thiển, nên tâm cảnh cũng không khác bao nhiêu. Còn hai người Lạc Na và Lệ Toa thì bỏ lại quê hương mà phiêu bạt nơi đất khách, nhưng rốt cuộc cũng ổn định lại và có được mái ấm gia đình, chính vì thế nên hai nàng mới cảm thấy hân hoan.

Giữa lúc mọi người đang theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, bỗng nhiên trên bầu trời đêm chợt xuất hiện một chùm ánh sáng phá vỡ sự yên tĩnh của nó. Tiếp theo đó là những chùm ánh sáng với nhiều màu sắc khác nhau không ngừng bắn lên không rồi tỏa ra xung quanh, và tạo nên những văn tự hay đồ hình hoặc tiêu chí gì đó. Chúng nó từ phương xa mà bay đến gần hướng phủ đệ của thành chủ.

Đó không phải là nghi thức chúc mừng của dân chúng, mà là đại biểu cho một ý nghĩa nào đó.

Sắc mặt của Mộ Dung Thiên, Tư Tháp Tây Á và Tân Địch Á cùng lúc biến đổi:

- X cấp liên tỏa tín hiệu đạn!

Hết hồi 299

=====

Chú thích

[1] khám trắc sư: người kiểm tra khoáng sản.

[2] vũ khí tượng sư: người chế tạo vũ khí.

[3] phi tinh đá nguyệt: làm việc vất vả.

307. Hồi 300: Đào Thái (đấu Loại)

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 300: Đào Thái (Đấu Loại)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylan.com

Các loại tín hiệu liên quan tới việc ma thú bạo động cũng được chia ra nhiều cấp khác nhau, giống như đẳng cấp của các loại ma thú vậy. Chúng được dựa theo tính nghiêm trọng mà phân loại: H, G, F, E, D, C, B, A, và S. Trong đó, cấp X là một đẳng cấp tương đối đặc biệt một chút, nó đại biểu cho trường hợp không nắm rõ tình hình, nhưng thông thường là dành cho những sự việc có khả năng uy hiếp. Đạn tín hiệu có tính chất liên tỏa (tỏa rộng) ngoài việc nói rõ chuyện rất khẩn cấp ra, nó còn có thể lập tức thông qua các giải độc bình (lĩnh giải mã) trên các tháp truyền tin ở trong thành để truyền tin tức cần thông báo đến cho các thượng cấp ở gần đó nhất, để trong một đoạn thời gian, họ có thể phát ra mệnh lệnh đối phó kịp thời.

Ba người Mộ Dung Thiên không hẹn mà cùng đứng bật lên rồi lao vội ra cửa, không cần xem có phải đạn tín hiệu đang bay đến phủ đệ của thành chủ hay không, vì nếu là người có chút thường thức thì cũng biết được đây là việc chỉ có thành chủ và thành thủ mới có quyền giải quyết mà thôi.

Ngoài đường lúc này đang có chút hỗn loạn, hầu như mỗi một người dân đều nhìn vào những viên đạn tín hiệu đang không ngừng bắn lên không kia. Ai nấy cũng đều lộ ra thần sắc kinh hoảng, bởi vì sự kiện cấp X bao quát phạm vi rất rộng, bao gồm cả việc ma thú cấp S xâm lấn bờ cõi ở trong đó nữa. Tuy rằng khả năng đó rất thấp, nhưng những việc chưa biết rõ rất dễ khiến cho người ta lo sợ.

Vì sự náo động càng lúc càng nhiều, thế là Nhai An đội trưởng liền phải bận rộn triển khai công việc của mình. Nhai An đội là do một nhóm người không có chiến chức trên mình, nhưng lại có đầy đủ kiến thức và tổ chức tâm lý ưu tú hợp thành. Bọn họ có thể ở vào giai đoạn trước khi ma thú bạo động, khi mà nhân tâm đang rối loạn cả lên thì giải thích cho dân chúng hiểu chuyện gì đang xảy ra, đồng thời cũng trấn an tâm lý của mọi người. Tại mỗi một con đường đều được thiết lập một Nhai An đội, tuy nhiên, lần này công việc của các Nhai An đội thì lại không được thuận lợi cho lắm, vì dù sao đây cũng là sự kiện cấp X hiếm khi gặp được kia mà.

Khoảng cách từ phủ đệ thành chủ đến tháp truyền tin vừa bắn lên đạn tín hiệu sau cùng chừng hơn năm trăm thước. Viên đạn ấy sau khi bắn lên trời thì tỏa ra bốn phía, trông rất đẹp mắt, nhưng sau đó thì bầu trời đêm liền trở lại yên tĩnh và cũng không còn viên đạn nào được bắn lên tiếp nữa. Tuy nhiên, không lâu sau đó liền có một bóng trắng xuất hiện tại một góc đường. Mọi người sớm đã dạt sang hai bên để chừa khoảng trống trên con đường chính, nên bóng trắng kia phi tới thật nhanh, tốc độ tựa như mũi tên rời khỏi dây cung vậy. Trong nháy mắt thì nó đã đến trước mặt mấy người của bọn Mộ Dung Thiên. Đợi bóng trắng đến gần thì mới nhìn ra được, đó chính là một loại sủng thú rất nổi danh về tốc độ, có tên gọi là thiểm điện câu. Khi thiểm điện câu còn chưa dừng hẳn lại thì gã giải mã binh đang ngồi trên lưng nó liền nhảy phốc xuống đất, rồi khom người, nói:

- Báo cáo thành chủ và thành thủ đại nhân, trinh sát thú của hải dương tuần tra đội của chúng ta vừa phát hiện được hành tung của biến dị ma thú Thủy La Sát tại Truy Ứng hải hạp ở thành bắc. Xin được chi viện gấp.

- Cái gì?

Hoa dung của Tư Tháp Tây Á hơi biến sắc. Trong mấy năm nhận chức tại Mễ Kỳ Tư, đương nhiên nàng hiểu rất rõ loại biến dị ma thú này. Thủy La Sát là một loại biến dị ma thú cao cấp, sau khi hoàn toàn trưởng thành, nó có thể sánh ngang với lực lượng của quỷ thú cấp thấp, nhưng không chỉ như vậy thôi, mà trong lúc ma thú bạo động, biến dị ma thú với lực lượng cường đại thì ở đâu cũng có, nhưng đáng sợ nhất là cái loại có trí tuệ cao như Thủy La Sát này. Bởi vì chúng có năng lực tổ chức rất mạnh, có thể khiến đám ma thú tạp nham vô tổ chức kia liên hợp lại, đồng thời căn cứ vào đặc điểm của chúng để tăng cường lợi dụng, tạo thành một lực lượng với sức mạnh tăng lên gấp bội, Thủy La Sát chính là một trong số đó, một đối tượng mà trong những lần ma thú bạo động trước đều rất có khả năng trở thành thống lĩnh.

Sau khi hết kinh ngạc, Tư Tháp Tây Á liền cảm thấy vui mừng nhiều hơn. Thủy La Sát là một loại ma thú xảo hoạt, rất giỏi về việc ẩn giấu hành tung và cả kỹ năng tốc độ “La Sát mê tung thiểm”. Phát hiện được hành tung của chúng là một việc rất khó khăn, nếu có thể tìm ra được chúng ở trước thời gian ma thú bạo động thì người ta sẽ giảm đi được một mối họa lớn.

Trong thời khắc quan trọng, Tư Tháp Tây Á phải bảo trì sự điềm tĩnh cần phải có của một thành chủ, nàng từ tốn hỏi:

- Tuổi tác của con Thủy La Sát đó thế nào?

Đạn tín hiệu vừa rồi bao quát quá nhiều khả năng có thể xảy ra, vì vậy mà chỉ có giải độc binh là có thể phân tích được mà thôi, người bình thường xem qua sẽ không hiểu gì hết.

- Cứ theo mức độ tàn phá mà nó để lại thì đây chính là một con Thủy La Sát cấp B bậc tám!

Các ma thú cao cấp đều có đẳng cấp giống nhau, nhưng thứ bậc thì dựa theo sự trưởng thành mà phân biệt. Dù cho sau này, khi chúng đã hoàn toàn trưởng thành và trở thành cấp A, nhưng lúc mới chào đời thì đẳng cấp của chúng vẫn thấp hơn một bậc. Ví dụ như quỷ thú khi mới sinh ra thì thông thường chỉ là cấp B, còn ma thú cấp S thì lúc mới sinh chỉ có thực lực của cấp A mà thôi. Tốc độ trưởng thành của biến dị ma thú nhanh kinh khủng, trong mấy tháng ngắn ngủi mà đã có thể đạt đến thời kỳ thành thực, đồng cấp với các biến dị ma thú khác, còn thực lực chân chính thì so với các loại ma thú bình thường cũng cao hơn

nhiều lắm. Dưới tình huống lực lượng đôi bên ngang ngửa nhau, vậy thì trí tuệ cao hay thấp sẽ là yếu tố quan trọng làm lệch cán cân quân bình trong thực chiến.

Tư Tháp Tây Á khẽ nhủ mày:

- Cấp B bậc tám à? Đã tiến gần tới cấp A, vậy thì đúng là Thủy La Sát còn chưa hoàn toàn trưởng thành lắm, hẳn là nó thuộc đẳng cấp A rồi. Nếu là vậy, tại sao lại phát đạn tín hiệu cấp X? Hơn nữa, Thủy La Sát vẫn luôn rất giáo hoạt, hành tung lại kỳ bí, trình sát thủ ưu tú của Hải dương tuần tra đội lại không nhiều, vậy làm sao chúng lại phát hiện được nó? Có phải là cũng có mặt Hộ chủ sứ mệnh hải thú thuộc hàng cường đại ở đó hay không?

Thân là thành chủ, mà tay lại nắm trọng quyền, trước khi đưa ra quyết định để giải quyết sự việc quan trọng thuộc cấp X kiểu này, Tư Tháp Tây Á phải xác định tình hình cụ thể, sau đó tận hết khả năng để phân tích mọi tình huống, bằng không lỡ như lao sư động chúng thì rất có thể gặp biến cố phát sinh nữa. Phải biết rằng những thành viên được phái đi ám sát biến dị ma thú đều là những tinh anh trong hàng dũng sĩ, bất luận một người nào gặp nạn thì cũng là tổn thất lớn của Mễ Kỳ Tư.

Gã truyền tín binh không chút do dự mà đáp ngay:

- Đúng là có rất nhiều Hộ chủ sứ mệnh hải thú xuất hiện, ít nhất cũng có tới hàng ngàn con, trong đó cũng có không ít giống cá ngừ [1] cấp A với tính tình hung bạo. Tuy nhiên, bọn chúng chỉ đứng ngoài xa quan sát mà thôi, chỉ có khi nào người của chúng ta đến gần thì chúng mới phát động tấn công. Mà có điều kỳ quái, đó là tại hiện trường còn có một loại biến dị ma thú khác xuất hiện nữa. Nó và Thủy La Sát đã hỗn đấu với nhau đến nỗi nghiêng trời lệch đất.

Tư Tháp Tây Á nghe thế thì buột miệng thốt:

- Là biến dị đấu loại?

Thông thường, ngoài việc đi săn các loại ma thú khác, biến dị ma thú còn có thể giết chết những loại biến dị ma thú khác để đề thăng thực lực nữa. Tình huống này được gọi là “biến dị đấu loại”. Những con nào có thể sống sót được sau trận đấu loại, ngoài việc thực lực bản thân được tăng mạnh, mà trí tuệ cũng được tăng vọt. Đó là tình huống chỉ phát sinh đối với các loại biến dị ma thú cao cấp, và cũng là tình huống mà nhân loại không muốn nhìn thấy được nhất. Một con biến dị ma thú đầu lĩnh sau khi trải qua biến dị đấu loại, trí tuệ và lực lượng của nó cùng lúc thăng tiến nên nó sẽ có tác dụng rất lớn đối với ma thú quân đoàn, lớn hơn cả những con ma thú tầm thường khác gộp lại rất nhiều. Trong suốt quá trình biến dị đấu loại, Hộ chủ sứ mệnh ma thú sẽ không nhảy vào giúp đỡ phe nào, vì chúng triệt để tuân thủ quy tắc mạnh được yếu thua.

- Con biến dị ma thú kia thuộc chủng loại nào?

Tư Tháp Tây Á cố hết sức để hỏi ngắn gọn và rõ ràng để bớt lãng phí thời gian. Trong lúc ma thú bạo động, chuyện bất ngờ sẽ xảy ra nhiều vô số kể, chỉ cần hạ lệnh sớm hoặc trễ một chút thôi thì cũng đều có thể thay đổi kết quả của cuộc chiến rồi.

- Đó là một chủng loại mới thuộc Phong hệ mà từ trước tới nay chưa từng xuất hiện tại Mễ Kỳ Tư. Trong lúc nó giao đấu với Thủy La Sát thì đã tạo ra rất nhiều bọt biển, nên người của chúng ta không nhìn được rõ hình dạng của nó. Chỉ dựa vào La Sát mê tung mà xác định được thân phận của Thủy La Sát mà thôi. Các chuyên viên giám định ma thú của chúng ta đã thông qua đạn tín hiệu mà tiến hành tuần tra khắp nội địa của Tát La, hẳn sẽ có kết quả nhanh lắm thôi. Vả lại, còn có một việc nữa cũng tương đối kỳ quái. Vào lúc trình sát thủ của chúng ta phát hiện ra Thủy La Sát và con ma thú lạ kia, có lẽ trước đó bọn chúng đã phát hiện ra chúng ta, nhưng ai cũng biết rõ tập quán của Thủy La Sát, hễ một khi chúng phát hiện ra hành tung của nhân loại thì liền lui đi thật xa. Vậy mà lần này sau khi đội tuần tra cùng với tiểu tổ ám sát hay tin và tìm đến nơi đó, con Thủy La Sát kia lại không bỏ chạy ngay, mà vẫn cứ tiếp tục giao đấu với con ma thú lạ kia. Chỉ là đến khi tiểu tổ ám sát tiến tới gần thì chúng mới di chuyển đấu trường tới một nơi khác xa hơn, và chính vì sợ chúng sẽ bỏ đi nơi khác xa hơn nữa, nên mới có chuyện phát đạn tín hiệu để thỉnh lệnh truy sát đại quy mô hơn.

Tư Tháp Tây Á cảm thấy rất kỳ quái. Thủy La Sát nổi tiếng là rất cẩn thận, vậy điều gì đã khiến cho nó hành động trái với lẽ thường, ở lại mạo hiểm mà không bỏ đi kia chứ? Nhưng trong tình huống khẩn cấp

này, nàng liền không do dự mà lấy ra một viên đạn tín hiệu từ Không gian giới chỉ, miệng khê niệm chú ngữ, sau đó chúng liền mang theo rất nhiều ánh sáng xanh mà bắn lên cao và bay thẳng về hướng quân doanh. Đây là một loại đạn tín hiệu đặc chế mà chỉ có thành chủ và thành thủ mới có, nó có thể ngay lập tức truyền tín hiệu đến bất cứ địa phương nào ở trong vòng bán kính 30 dặm.

- Hết chuyện của người rồi, hãy lui xuống đi.

- Dạ!

Truyền tín binh thì một lễ xong liền kéo thiểm điện câu lui ra xa chừng hơn trăm thước rồi mới nhảy lên lưng nó mà phóng đi. Lúc này vì cần phải bẩm báo tin tức khẩn cấp nên không thể chậm trễ, nhưng bây giờ đã truyền đạt tin tức xong thì phải giữ đúng lễ nghi.

Tư Tháp Tây Á nói:

- Ta sẽ điều hai vạn binh sĩ tinh anh thiện về thủy chiến, lập tức kéo đến Truy Ứng hải hạp. Hy vọng có thể thành công tiêu diệt được Thủy La Sát và con biển dị ma thú lạ kia....

Trên mặt của nàng tràn ngập nét lo lắng. Con quái vật kia có thể chống lại với Thủy La Sát, đồng thời còn tiến hành biến dị đầu loại nữa, không cần biết bên nào thắng, nhưng con còn sống hiển nhiên sẽ mang đến uy hiếp rất lớn cho Mễ Kỳ Tư. Lúc này nàng điều động hai vạn tinh anh thì có vẻ như bất chấp mọi giá rồi. Nếu như không phải là một con biển dị ma thú đáng để mạo hiểm như Thủy La Sát thì việc phát động binh lực với quy mô lớn đồng thời còn chủ động tấn công trên đại dương, nơi có số lượng ma thú nhiều vô cùng vô tận, thì đây quả là một hành động rất ngu xuẩn.

Mộ Dung Thiên nói:

- Thành chủ, ta muốn đích thân đến hiện trường để chỉ huy.

Hắn chủ động thỉnh lệnh khiến Tư Tháp Tây Á thoáng hơi ngạc nhiên. Nàng lộ vẻ khó xử, nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, đây là một việc có tính nguy hiểm rất cao. Hiện nay ma thú có thể sẽ nổi ra bạo động bất cứ lúc nào, nhất là trong giai đoạn đi săn biến dị ma thú đầu lĩnh. Tuy rằng hải thú sẽ không công thành, nhưng người ở trên lưng các giống hải sủng với kích cỡ trung bình và lớn trở lên thì sẽ rất dễ bị tập kích. Thân là thành thủ, người không nên để bị gì....

- Xin thành chủ cứ yên tâm, không có vấn đề gì đâu. Tuy rằng nửa tháng nay, ta làm việc cũng không tệ, nhưng dù sao thì cũng chỉ là một quan võ mới nhậm chức và vẫn chưa có kinh nghiệm chỉ huy tác chiến thực thụ. Đây chính là một cơ hội tốt cho ta.

Mộ Dung Thiên dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đương nhiên, đến lúc đó thì ta sẽ trao toàn bộ quyền lực cho những thủ hạ cấp dưới có nhiều kinh nghiệm hơn để giải quyết, chẳng qua ta chỉ đến đó để mở rộng tầm mắt mà thôi, vì dù sao ta cũng vẫn còn thiếu kinh nghiệm mà.

Tư Tháp Tây Á nghe vậy thì gật đầu đáp ứng:

- Vậy cũng được, nhưng mong Đan Ni Tư đại nhân phải hết sức cẩn thận mới được, ngàn vạn lần đừng bao giờ rời khỏi quân đoàn. Hơn nữa, hãy nhớ mang theo một vị tuấn thú sư có nuôi dưỡng phi hành sủng vật.

- Thành chủ, xin hãy cho thuộc hạ đi cùng với Đan Ni Tư đại nhân!

Tân Địch Á bỗng nhiên lên tiếng. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động yêu cầu được làm việc chung với Mộ Dung Thiên, đúng là rất hiếm thấy.

Tư Tháp Tây Á hơi do dự một chút, nhưng sau cùng cũng đáp ứng luôn:

- Được rồi, vạn sự cẩn thận nhé!

Thế rồi Mộ Dung Thiên nhắm thẳng về hướng thành bắc mà chạy đi. Trong lòng hắn vừa hưng phấn lại vừa khẩn trương. Việc đi săn biến dị ma thú lật vật không phải là chưa từng có, nhưng đi săn loại biến dị ma thú có khả năng trở thành thủ lĩnh của các giống ma thú như Thủy La Sát đây thì lại là lần đầu tiên. Nói không chừng hành động lần này sẽ là lần diễn tập trước khi ma thú chính thức bạo động cũng nên.

=====

Chú thích

[1] cá nghê: cá voi cái.

308. Hồi 301: Thiên Triệu

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Xỉ Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 301: Thiên Triệu

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Khi Mộ Dung Thiên và Tân Định Á chạy tới hiện trường ở ven biển cách thành bắc chừng mười dặm thì không hề nhìn thấy cuộc chiến kịch liệt như trong dự đoán, tất cả mọi thứ đều trở về với quang cảnh gió êm sóng lặng. Không có Thủy La Sát, không có con biển dị ma thú lạ mới xuất hiện, cũng không có bầy hải ma đến quan sát “biển dị đầu loại”, những gì còn sót lại chỉ là vô số bọt biển vẫn còn nổi lênh bênh trên mặt nước ở xa xa ngoài khơi mà thôi. Đó là minh chứng cho thấy nơi đây đã từng có việc không tầm thường xảy ra.

- Đan Ni Tư đại nhân!

Người đầu tiên đến báo cáo tình hình chính là người quen cũ của Mộ Dung Thiên và cũng là người đã từng giao thủ với hắn, doanh trưởng của doanh 10 thuộc sư đoàn 7, kiêm đội trưởng của doanh đoàn độc lập là ma pháp đoàn, nữ ma pháp sư Bằng hệ xinh đẹp thành thực An Ny.

Mộ Dung Thiên chỉ về phía đám bọt biển ở xa xa rồi hỏi:

- Chuyện đó là thế nào vậy?

Trước kia, mỗi lần gặp mặt hắn thì nàng ma pháp sư xinh đẹp này vẫn thường nửa như vô ý, nửa như cố tình liếc mắt đưa tình với tên sắc lang, nhưng hiện tại vì có việc chính trước mặt nên An Ny đã khôi phục lại tác phong của một quân nhân. Sau khi hành lễ xong, nàng liếc thoáng đáp:

- Chúng ta đã tới trễ một bước. Căn cứ theo báo cáo của đội hải dương tuần tra đã đến đây đầu tiên, năm phút trước ở tại đây đã xảy một cuộc biển dị đầu loại, kết quả là con ma thú vô danh kia đã thắng. Sau khi nó biến mất thì các giống hải thú khác cũng lập tức giải tán theo. Bởi vì thực lực chênh lệch quá xa nên đội hải dương tuần tra của chúng ta đã không đuổi giết nó.

- Ừm!

Mộ Dung Thiên đưa tay lên vuốt vuốt cằm. Nếu là những người biết rõ tính cách của hắn như đám người Lộ Thiên thì họ nhất định sẽ biết, đây chính là tập quán cho thấy hắn đang gặp phải phiền phức. Quả thật rất phiền phức, hơn nữa còn là phiền phức rất lớn nữa đây. Mọi người đều biết, trong lúc ma thú bạo động, con biển dị ma thú vô danh kia sẽ gây vướng tay vướng chân nhiều lắm. Đối với Thủy La Sát, tuy rằng nó rất giáo hoạt và khó chơi, nhưng dù sao nó cũng là “bạn cũ”, tác phong hành sự đều được nhân loại nắm rõ hoặc khả dĩ có thể suy đoán phần nào, vì vậy mà người ta sẽ có thể đưa ra sách lược để ứng phó. Còn đối với con biển dị ma thú vô danh kia thì trước nay chưa từng có tư liệu gì về nó, trí lực cùng với phong cách

thống lĩnh của nó cũng chẳng ai biết chút nào, như vậy thì lại càng làm tăng độ khó cho lực lượng phòng ngự rồi.

- Đại nhân, bây giờ chúng ta nên làm sao đây?

Trên mặt An Ny cũng không giấu được vẻ lo lắng. Trước khi quân đội xuất hiện trên đại lục, nàng từng là thành viên của một dòng binh đoàn có quy mô khổng lồ, là tiền thân của lực lượng chủ chốt trong quân đội, và đã từng tham gia chống ma thú bạo động rất nhiều lần, do đó có thể xem như là một quân nhân có tư cách lão luyện. Tất nhiên nàng hiểu rất rõ vấn đề nan giải này.

- Đã không còn việc gì nữa, vậy hãy cho lui binh đi.

So với người có tư cách lão luyện như An Ny, Mộ Dung Thiên chỉ là một tay mơ còn thiếu kinh nghiệm, nhưng hẳn lại không tỏ ra sợ hãi hay lo lắng gì. Lúc này hẳn lại tỏ ra ý chí kiên định, tựa như Thái Sơn có bị sục đổ thì cũng sẽ không biến sắc; nhưng trên thực tế, trong lòng hẳn cũng có phần lo lắng, chỉ là lúc này hẳn hiểu rõ làm một thủ lĩnh thì bất cứ lúc nào và bất luận ở đâu, hẳn cũng phải trấn tĩnh ở trước mặt thuộc hạ; có như vậy thì mới tạo cho họ cảm giác cao thâm khó lường, và như vậy sẽ giúp ích rất nhiều cho việc ổn định lòng quân.

An Ny lộ ra vẻ hết sức bội phục. Quả không hổ là Đan Ni Tư đại nhân, gặp chuyện đại sự như vậy mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh, chẳng trách nào tuổi còn trẻ như thế mà đã trở thành thành thủ của một tòa thành cấp một rồi.

Mộ Dung Thiên lại bổ sung thêm:

- À phải, An Ny đại nhân, hãy truyền lệnh của ta, lập tức thông tri cho những người đã chứng kiến việc này ở trong hải dương tuần tra đội, tất cả mọi người đều phải tuyệt đối giữ kín nó, chỉ nên nói với các binh sĩ khác đây là một đợt hành động diễn tập đại quy mô đột xuất mà thôi.

- Dạ, thuộc hạ sẽ lập tức đi làm ngay!

An Ny lại một lần nữa rất khâm phục sự ứng biến của Mộ Dung Thiên. Nếu là người chỉ có tài trấn định không thôi thì vẫn chưa đủ để trở thành một thống lĩnh, vốn không cần phải gấp gáp tham gia hải liệt để lấy chức nghiệp huy chương, rồi lại từ chức vị giám sát sứ của một thành thị cấp bốn mà từng bước bỏ lên cao như vậy.

Tân Định Á bỗng như vô tình hỏi một câu:

- À, không biết ta có thể hỏi đại nhân là người xuất thân ở đâu không nhỉ?

Mộ Dung Thiên thần nhiên đáp:

- Ta đến từ Đan Đông Ni Á, là một quốc gia đã giải thể, vốn không đáng nhắc tới.

Đan Đông Ni Á là một nước nhỏ tọa lạc tại trung bộ của đại lục, nó nằm cạnh một trong những cấm khu của thần, có tên gọi là “U Linh bình nguyên”. Tất nhiên, phạm là những địa phương nối liền với cấm khu của thần thì nhất định sẽ không được yên bình. Ở tại U Linh bình nguyên, có rất nhiều bóng u linh thoát ẩn thoát hiện, có người nói đó là một loại ma thú, và cũng có người nói đó là linh hồn của những chiến sĩ nhân loại bị tử vong trong cuộc chiến giữa thần và ma thời thượng cổ, thỉnh thoảng họ vẫn lượn lờ ở bên ngoài bình nguyên. Nếu những quốc dân của Đan Đông Ni Á lỡ gặp phải chúng thì rất có khả năng sẽ gặp phải tai vạ, hoặc là bị giết đi, hoặc là bị câu hồn đoạt phách và biến thành một thành viên của đám du hồn tại U Linh bình nguyên.

Phiền toái nhất là đám du hồn đó vẫn thường tụ tập thành bầy thành đàn giống như duyệt binh vậy. Bọn chúng thường kết bầy trong một khoảng thời gian ngắn rồi kéo nhau du lang đến những nơi có đông dân cư tụ tập. Những trường hợp như thế cũng giống như những xác chết chạy loạn ở Địa cầu vậy, mỗi lần gặp phải tình cảnh du hồn duyệt binh như vậy thì quốc dân của Đan Đông Ni Á đều phải trốn vào các kết giới đặc chế mà tỵ nạn. Những tòa kết giới đó có khả năng ẩn giấu hơi tức của nhân loại, nhờ vậy mà họ mới có thể tránh khỏi tai ương được. Tuy nhiên, nhiều đó cũng chưa hoàn toàn tránh được tai nạn xảy ra, bởi vì thỉnh thoảng cũng có những đám du hồn giống kỵ sĩ đoàn duyệt binh, tốc độ của họ cực nhanh, nên những người đã trốn trong kết giới chỉ có thể chết ở dưới trường thương của chúng mà thôi.

Vào ba trăm năm trước, các du hồn của U Linh bình nguyên rất ít khi chủ động rời khỏi bình nguyên mà tiến vào khu vực sinh sống của dân chúng. Lúc bấy giờ Đan Đông Ni Á chiếm được ưu thế về mặt địa lý, vùng biên giới của hai miền nam bắc đều giáp với biển, thường có ma thú lui tới, chỉ có vùng núi non Khải Liệt Đa Nhĩ ở miền đông là có nhiều hung thú uy hiếp. Chỉ cần triều đình dồn lực lượng phòng ngự vào biên giới phía đông là được. Nhưng từ khi u linh bắt đầu hoạt động trái với lẽ thường, số lần du hồn duyệt binh xuất hiện càng lúc càng nhiều thì ưu thế về mặt địa lý của Đan Đông Ni Á không còn nữa, chỉ nội khu cấm của thần không thôi cũng đủ nhức đầu rồi. Sau hơn một trăm năm đau khổ chống chọi, sau lần ma thú bạo động đột trước, cuối cùng thì Đan Đông Ni Á đã đưa ra một quyết định khó khăn, đó là giải thể quốc gia. Toàn bộ dân chúng đều có thể đến những quốc gia khác theo ý mình mà định cư. Do đó, nói chính xác một chút, nó cũng không phải là một quốc gia bị diệt vong.

Sau khi Mộ Dung Thiên đến Tát La không lâu, hắn vẫn tự nhận mình là công dân cũ của Đan Đông Ni Á. Một quốc gia sau khi bị giải thể thì hầu như tất cả tư liệu đều bị mai một dần, không còn dấu vết gì để truy tìm chứng cứ nữa. Trong tình huống của một quốc gia trung lập với tình trạng ngày càng khẩn trương như Tát La, chỉ có làm như vậy thì hắn mới tránh được những phiền toái không cần thiết, và nó đúng là một quyết định sáng suốt nhất.

Mộ Dung Thiên trả lời xong, Tân Dịch Á cũng không tiện truy vấn tiếp mà chỉ hết sức kinh ngạc, bởi vì theo nàng biết, Mộ Dung Thiên chưa từng đảm nhiệm chức võ quan nào, nên không ngờ hắn lại lão luyện đến như vậy.

- Gâu, gâu, gâu, gâu gâu!

Một loạt thanh âm kỳ quái vang lên làm ngắt đoạn suy nghĩ của hai người. Xác thực mà nói, những tiếng sủa đó đối với người khác thì xa lạ, nhưng với tên sắc lang thì lại rất gần gũi và quen thuộc.

Tràng tiếng sủa vang lên cách chỗ hai người Mộ Dung Thiên không xa, nhưng lại đang dần dần tiến đến gần hơn. Đám cung tiễn thủ tưởng rằng biến dị ma thú sắp xuất hiện nên nhất tề giờ cung lên nhắm sẵn về phía phát ra thanh âm. Trong trường hợp sinh mạng của trưởng quan tối cao có thể bị đe dọa, bọn họ có quyền hành động mà không cần chờ mệnh lệnh của cấp trên.

- Dừng tay!

Mộ Dung Thiên vội vàng quát bảo bọn cung tiễn thủ dừng tay.

Ngay lúc đó, một bóng vàng kim từ trong biển phóng nhanh ra, rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Mộ Dung Thiên. Quả nhiên không ngoài dự liệu, bóng vàng vừa xuất hiện chính là Tật Phong.

- Đồ ngu, đã bảo người không nên chạy loạn rồi cơ mà.

Mộ Dung Thiên ngồi thụp xuống rồi gõ lên đầu nó một cái. Tuy rằng những ma thú phổ thông sẽ không tấn công Tật Phong, nhưng biến dị ma thú có như vậy hay không thì vẫn không biết trước được. Lỡ nó bị ngộ thương trong trận biến dị đấu loại kịch liệt như thế thì cũng là chuyện thường. Do đó mà Mộ Dung Thiên đã từng nhiều lần lo lắng cản dận nó rồi.

Con Tật Phong vừa từ trong biển chui ra mà lại không có chút nhếch nhác nào, bộ lông vàng trên người vẫn mượt mà óng ả và không hề dính nước. Nó không thèm để ý đến lời nói của Mộ Dung Thiên mà chỉ ngửi ngửi khắp nơi một lượt mà thôi.

Trong lòng tên sắc lang cảm thấy hơi kỳ quái. Con chó này sao dám to gan chạy đến Truy Ứng hải hạp, hơn nữa xem nó vừa rồi hoạt động ở trong nước còn linh hoạt hơn cả cá nữa, tuy rằng chó biết bơi, nhưng cũng đâu được đến mức đó? Rồi cuộc đây là chuyện thế nào?

oooOooo

Sau khi mọi việc phòng ngự của Mễ Kỳ Tư được hoàn thành xuất sắc, dưới tác dụng của vận khí và quyết sách chính xác, quân dân của Mễ Kỳ Tư cũng diệt trừ được không ít biến dị ma thú đang còn nằm trong giai đoạn trưởng thành; hơn nữa, sự vận hành của xưởng thuốc cũng rất được thuận lợi, nhờ vậy mà có đầy đủ tài nguyên để cung cấp cho binh sĩ. Còn công việc của những chức nghiệp không thuộc về lãnh vực chiến đấu cũng không xảy ra trở ngại gì quá lớn, chỉ có mỗi chuyện về trận biến dị đấu loại kia thì vẫn lưu lại nỗi

ám ảnh và gây phiền phức khá nhiều cho Mộ Dung Thiên mà thôi. Và con biến dị ma thú vô danh kia cũng không thấy xuất hiện thêm lần nào nữa.

Song song với các công việc liên quan tới ma thú bạo động, công việc ở các phương diện khác cũng đều được tiến hành cùng lúc. Sau một ngày qua đi, ngoài công việc chính của mình, Mộ Dung Thiên còn quan tâm đến tình thế của đại lục nữa. Nhìn qua biểu hiện lúc này của nó, các quốc gia đều tập trung vào công việc chống lại ma thú bạo động nên không rảnh để lo tới những việc khác. Những việc hành quân liên quan đến cuộc chiến ở hai bên bờ An Tác Tổ Á đại dương cũng đều được ngưng lại, có lẽ đôi bên đã đạt thành hiệp nghị đình chiến nào đó, ngay cả những xung đột nhỏ cũng không hề xảy ra. Thế nhưng những người có chút kiến thức thì cũng đều thấy được đây chỉ là sự bình tĩnh trước cơn sóng gió mà thôi. Trong đó, sự gây rối của Lam Nguyệt đế quốc là rõ ràng nhất.

Ma thú bạo động hiển nhiên là một nguy cơ tự nhiên, và cũng có thể là một chuyển cơ cuộc nội chiến, chí ít đối với Lam Nguyệt thì đúng là như vậy. Tây Bắc liên quân vốn không quen thuộc với tình huống ma thú bạo động ở Lam Nguyệt, dĩ nhiên sẽ phải ứng phó rất vất vả. Hơn nữa họ chỉ chiếm được một tòa thành nằm sát biên giới, binh lực đóng quân tại phương nam rất thiếu thốn, chỉ có thể thủ thành, trong khi đó chủ lực thì lại nằm ở bên kia bờ đại dương, nên việc chi viện sẽ nằm ngoài khả năng của họ. Đợi sau khi ma thú công thành, lực lượng tại đó sẽ bị yếu đi, đến lúc ấy thì họ sẽ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Đương nhiên, Tây Bắc liên quân đã có thể phát động “Lạc Nguyệt kế hoạch” thì cũng không phải là hạng ngu ngốc gì. Họ nhất định cũng đã nhìn thấy được sự nguy hiểm khi đối mặt với ma thú bạo động, nên cũng đã có hành động, đó là di chuyển mục tiêu về những nhân vật chính trong cuộc chiến này và cũng là một lực lượng mang tính quyết định thắng bại - Tát La và các hải quốc trung lập.

Lam Nguyệt đế quốc tuy đã cố hết sức để che giấu âm mưu của mình, nhưng dã tâm lang sói của họ vẫn bị bại lộ một phần lớn. Thông qua các thủ đoạn dè tiện như lợi dụng, cưỡng bức, phân hóa, vv....hầu như họ hoặc sáng hoặc tối đều có nhúng tay vào công việc chính trị có liên quan mật thiết đến chiến tranh của các hải quốc trung lập. Có người nói một số hải quốc gần bờ nhất như là Khảm Nhi Lan Hoàng Thành, Phí Dạ, vv...đã thần phục Lam Nguyệt. Tuy đó chỉ là lời đồn đãi, nhưng không có lửa sao có khói? Thế nào cũng có nguyên nhân của nó, vì vậy mà người ta không thể bỏ qua tính chân thật của nó được.

Cũng may những quốc gia trong lời đồn đãi đó đều là những nước nhỏ, còn tuyệt đại đa số các hải quốc khác đều giữ vững lập trường, nguyên nhân chủ yếu cũng là vì Tát La. Trong lòng quốc dân của các hải quốc, chỉ có Long tộc với huyết thống cao quý mới xứng đáng là thủ lĩnh tối cao của họ. Đây chính là quan niệm đã được hình thành từ rất lâu đời, tuyệt đối không thể thay đổi trong một sớm một chiều được.

Trong những mục tiêu quan tâm của Mộ Dung Thiên còn có Thủy Đô nữa. Sau khi Đạt Phần Ni Tư được Long vương ban tặng Kim phong ngọc lộ thì thương thế của gã đã gần như bình phục hẳn. Xem ra không bao lâu sau sẽ hoàn toàn khỏi hẳn, nhờ vậy mà mâu thuẫn giữa Sa chi gia tộc và Duy Đa Lợi Á cũng có thể hòa hoãn trở lại. Còn Cách Lôi Lâm với sự giúp đỡ của Mộ Dung Thiên, cuối cùng nàng cũng thành công nghiên cứu ra được một loại đan dược mới, có tên gọi là “Thú Ngu”. Loại thuốc này ngoài việc giúp rút ngắn thời gian trưởng thành của hải thú tọa kỵ lại, nó còn khiến cho chúng mạnh hơn, đồng thời còn giúp cho sức phòng ngự yếu kém của các sủng thú tầm thường thuộc Mộc hệ và Hắc Âm hệ được mạnh hơn trước nhiều lắm.

Đây đúng là một tin tức oanh động thiên hạ, vô luận là đối với các hải quốc hay toàn bộ đại lục mà nói, lẽ như chiến tranh hải lực thực sự bộc phát, vậy thì hải thú tọa kỵ đối với các binh sĩ trong hải chiến cũng tương đương như tọa kỵ của các kỵ sĩ trong cuộc chiến ở trên cạn vậy. Nó sẽ là một nhân tố then chốt với tác dụng cực kỳ quan trọng, vì vậy mà ý nghĩa của “Thú Ngu” không cần nói cũng biết. Thế là tiếng tăm của Cách Lôi Lâm và Thiên Lý mục trường chỉ sau một đêm mà đã truyền đi khắp nơi trên đại lục.

Mộ Dung Thiên cũng đã từng thử nghiên cứu các loại đan dược nhằm bồi dưỡng cho loài động vật, chỉ tiếc là hiệu quả rất nhỏ. Thiên phú của hắn về phương diện này quả thật là chẳng có tí ti nào. Cùng là dược sư, nhưng lịch trình trưởng thành và lãnh vực chuyên chú cũng không giống nhau, tỷ như Cách Lôi Lâm vậy, nàng đặc biệt có thiên phú về lãnh vực thú dược, nên nghiên cứu sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Do bản thân mình không thể nghiên cứu thú dược thành công, nên Mộ Dung Thiên cũng có chút tiếc nuối. Tuy nhiên, bước nhảy này của Thiên Lý mục trường đã mang đến vốn liếng hùng hậu cho các hải quốc để chống lại sự tập kích của Lam Nguyệt. Đó cũng chính là nguyên nhân mà ban đầu Mộ Dung Thiên đã giúp

cho Cách Lôi Lâm, coi như cũng không uống một phen tâm huyết của hần. Mỗi một việc mà hần đang làm hiện nay, tất cả đều có mục đích riêng của nó.

Cuối cùng, sau một tháng, hoạt động của ma thú cũng dần dần tăng dần lên. Có rất nhiều giống ma thú thường ngày không thấy tăm hơi đâu, vậy mà bây giờ cũng bắt đầu xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, vô luận là số lượng hay chủng loại cũng đều tăng lên rất nhiều. Công việc phòng ngự cũng được chuẩn bị chu đáo, cả những hành động sẵn giết biến dị ma thú đến đây cũng kết thúc. Hiện tại tính xâm lược của ma thú mạnh hơn lúc trước nhiều lắm, cho nên nhân loại phải lui về giữ mình. Các quốc gia lần lượt phát ra cấm lệnh, nếu là người không được phép đặc biệt, kể cả binh sĩ, thì không thể ra khỏi thành, nhằm tránh mọi tổn thất không cần thiết trước lúc ma thú bạo động.

Trong thời gian càng lúc càng tới gần ngày ma thú bạo động này, những phương tiện giao thông giữa biển và đại lục đều hoàn toàn đình chỉ, nhưng điều kỳ quái nhất chính là những loại ma thú mà ngày thường vẫn luôn hoạt động tích cực là vậy, thế mà giờ đây chúng lại biến mất tăm hơi, chẳng còn thấy bóng dáng ở đâu nữa. Đã không còn chúng làm mưa làm gió nữa, toàn bộ đại lục có vẻ như được yên tĩnh rất nhiều; song, nói chính xác hơn một chút thì sự yên tĩnh quỷ dị đến cực độ đó lại là một sự tịch lặng đầy chết chóc.

Cùng lúc đó, bầu trời cũng bị mây đen cuộn cuộn tựa như những loài yêu ma quỷ quái đáng sợ, bao phủ dày đặc, chúng hoàn toàn ngăn cách thế gian với ánh dương quang. Toàn thể đại lục giống như là đang tiến nhập vào thời kỳ giá rét của Địa cầu vậy. Các loại tâm tình phức tạp của con người đua nhau kéo về dày xéo lòng người, nào là lo nghĩ, sợ hãi, kinh hoảng, bất an, xao động, vv.....

Phải chăng đây chính là hiện tượng báo trước việc ma thú bạo động? Thiên triệu!

309. Hồi 302: Tiền Tịch

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Sĩ Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 302: Tiền Tịch

(Thời Gian Trước Giông Tố)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhyla.com

Bầu trời cuộn cuộn mây đen, phẳng phất như tầng tầng lớp lớp liên miên bất tuyệt, cả mật độ của không khí cũng tăng lên nhiều, chúng nặng nề áp lên lồng ngực của mọi người. Tuy lúc này cuồng phong vẫn thổi mạnh, nhưng nó lại không thể thổi bay đi cái cảm giác khó thở của người ta.

Đây là cảnh tượng dự báo trước khi ma thú công thành của Thần Phong đại lục, thời gian kéo dài ngắn thì ba ngày, lâu thì nửa tháng, trường hợp nào cũng có khả năng xảy ra, mà mỗi lần lại mỗi khác. Không ai có thể xác định được thời gian tiêu tán của hiện tượng siêu tự nhiên này, nhưng có một việc mà cả hàng vạn năm nay không bao giờ thay đổi, đó là sau khi Thiên triệu qua đi, đó chính là thời khắc ma thú sẽ phát động tấn công nhân loại rất mãnh liệt.

Chỉ còn sót lại mấy ngày trong thời gian Thiên triệu, nhưng điều đó lại không mang tới sự thư thái cho lòng người. Trái lại, bầu khí trước cơn giông bão này lại khiến tinh thần người ta cực kỳ căng thẳng. Trước khi ma thú bạo động, đây chính là thời khắc thử thách vô cùng quan trọng cho cả thành chủ lẫn binh dân bá tánh. Những ai không thể chịu đựng nổi, tất sẽ bị sụp đổ hoàn toàn ngay trước khi trận chiến bùng nổ.

Rốt cuộc, Mộ Dung Thiên cũng được chứng kiến mối đại họa trứ danh khắp toàn đại lục mà từ đó tới giờ hắn chỉ nghe tiếng, nhưng chưa thật sự trải qua lần nào. Nói chính xác hơn, đó là hắn chỉ mới tiến vào tình cảnh trước lúc xảy ra đại họa mà thôi.

Trên những con đường cái vốn vẫn luôn tấp nập ngựa xe, vậy mà giờ đây chúng lại hết sức tĩnh mịch. Người người vội vã vận chuyển vật tư trong bầu khí nặng nề trầm mặc. Tuy công việc chuẩn bị cho phòng ngự đã bắt đầu từ lâu, nhưng vĩnh viễn không có ai chệch đủ cả. Trên đời này không có cái gì là đầy đủ nhất, chỉ có càng thêm đầy đủ mà thôi. Do đó mà họ không thể thất bại được, bởi vì hậu quả của thất bại chính là sự tàn sát của vô số dân chúng trong thành.

Dù cho sự có mặt của Mộ Dung Thiên ở tại Mễ Kỳ Tư đã mang đến một luồng sinh khí mới cho toàn thành, nhưng nỗi ám ảnh từ lâu ở trong lòng người dân ở đây vẫn không thể xóa nhòa được. Nhưng cũng may, tuy họ có kinh hoảng, nhưng lại không bị loạn, toàn bộ sinh hoạt đều vẫn tiếp tục vận hành như thường.

Địa vị của tử điểm tại Tát La còn xa lắm mới có thể so được với tử điểm của Lam Nguyệt đế quốc, nhưng vẫn còn một điểm tương đồng, đó là vào trước lúc ma thú công thành, nó vẫn luôn là nơi có nhiều tin tức thông linh nhất. Sinh ý cực thịnh, cả một chỗ trống cũng không còn, đến nỗi nhiều nơi phải trang bị thêm chỗ ngồi. Cái giá phải bỏ ra chính là phải hy sinh không gian của mọi người, tuy vậy cũng không có ai lên tiếng phản nản chút nào, mà trái lại còn vui vẻ cam tâm tình nguyện nữa. Bởi vì chỉ có những trường hợp càng náo nhiệt thì sẽ càng giảm bớt áp lực tinh thần cho họ, lúc này, người người an ủi nhau mới là việc quan trọng hơn cả, nhất là đối với người dân tại Mễ Kỳ Tư, nơi đã từng nhiều lần bị công phá, và lần này lại thiếu đi sự giúp đỡ của Lam Nguyệt đế quốc nữa, tình thế đúng là cực kỳ nguy hiểm.

Bây giờ đã là tối ngày thứ ba của thời kỳ Thiên triệu, trời vừa sập tối. Tuy rằng hiện nay không thể nào dựa vào hiện tượng thiên văn để phân biệt ngày với đêm, nhưng trên đại lục vẫn còn phương pháp để tính toán thời gian.

Trong lịch sử của Thần Phong đại lục, chưa có thời kỳ Thiên triệu nào mà chỉ ngắn có ba ngày, vì vậy mà không có khả năng ma thú tấn công vào lúc này, do đó Mộ Dung Thiên mới nhân lúc rảnh rỗi mà đi dạo quanh một vòng. Sau ba ngày nữa, vô luận thế nào thì hắn cũng phải thủ vững vị trí ở tiền tuyến để chờ ma thú bạo động, rồi phát ra mệnh lệnh chiến đấu kịp thời, chứ sẽ không còn được nhàn hạ như bây giờ nữa. Tuy bản thân hắn chưa từng trải qua cuộc bạo động nào của ma thú, nhưng cứ dựa theo lời đồn đãi thì giai đoạn đó sẽ khiến người ta ngạt thở vô cùng, khi chiến đấu sẽ bị hao tổn rất nhiều tâm lực và khí lực, do đó nếu không nhân cơ hội này mà thả lỏng tinh thần đôi chút, vậy chỉ sợ sau này sẽ không còn thời gian để hít thở nữa ấy chứ.

Đông ngật. Tuy bầu không khí ở trong tử điểm cũng ngột ngạt khó thở, nhưng nó lại náo nhiệt cực độ, khiến cho nó khác hẳn bầu không khí ngột ngạt ở trên trời. Lúc này Mộ Dung Thiên chợt có lại cảm giác giống như mình vừa trở lại Lam Nguyệt vậy. Mỗi một ngày tại siêu cường quốc Lam Nguyệt đều phồn hoa hưng thịnh như vậy, nhưng tình trạng này ở Tát La thì chỉ có những ngày lễ mới gặp được mà thôi. Tuy nhiên, bây giờ cũng không phải là ngày lễ gì, trái lại còn là những ngày hắc ám nhất nữa, đúng thật là trào phúng mà.

Thông qua cửa xe, Mộ Dung Thiên nhìn thấy mây đen cuộn cuộn, phảng phất như có thể chạm vào nó vậy, cùng với các ngọn đèn ma pháp đủ màu sắc không ngừng lóe sáng, hắn thở dài cảm khái. Trước kia, tên sắc lang rất hiếm khi làm những việc mà hắn cho rằng vô vị như kiểu không ốm mà rên, nhưng hôm nay lại không kìm nén nổi tâm tình đang cuộn trào như nước sôi kia.

Một năm ở Thần Phong đại lục đổi thành gần hai năm ở Địa cầu. Lúc mới đến đây, Mộ Dung Thiên quả thật rất khốn cùng và nghèo túng, tình cảnh ngày ấy hắn phải đến tử điểm của Tư Ân xin ăn nhờ ở đậu như còn hiện rõ ngay trước mắt, không ngờ chỉ lắc mình một cái mà nay đã trở thành chủ tướng của một thành thị cấp một, sắp sửa phải đối mặt với đại họa diệt vong cực kỳ kinh khủng. Quả thật thời gian trôi đi quá nhanh.

Thầy cô giáo chắc đã sớm quên gã sinh viên tên là Mộ Dung Thiên này rồi, trong mắt họ, hắn chỉ là một con tiểu côn trùng mà thôi. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng không quan tâm tới điều đó, hắn chỉ nghĩ đến Tiêu Băng. Không biết nàng Băng Sơn mỹ nữ đó có còn nhớ đến người bị thất tung đã lâu như mình hay không? Nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ ngừng đến, tên sắc lang bạn học, người ngồi cùng bàn với nàng vốn

suốt ngày chỉ biết lê lững chơi bời, vậy mà cũng có ngày gánh lấy trọng trách bảo vệ cho hàng ngàn vạn tính mạng. Bỗng nhiên Mộ Dung Thiên cảm thấy nhớ nhung Địa cầu, tuy nó không có nhiều bạo lực như Thần Phong đại lục, nhưng âm mưu ghê tởm còn đáng sợ hơn ở đây gấp hàng trăm ngàn lần. Từ việc quen biết một đám hồng nhan tri kỷ cho tới việc kết giao bạn tốt, tất cả đều là những việc mà khi trước chưa từng xảy ra tại Địa cầu.

Đê Nhân Đô, người tuần thú sư vẫn luôn theo hầu một bên Mộ Dung Thiên bỗng nhiên nhìn thấy thái độ thất thường của thượng cấp như vậy thì rất là kinh ngạc. Y là người vẫn theo sát hần nên biết rằng vị thành thủ đáng kính này là một loại người đặc biệt. Có lúc thì hần lãnh khốc vô tình như tảng băng ở miền cực bắc vậy, nhưng có lúc hần cũng cùng với thuộc hạ ăn uống nhậu nhẹt mà không phân tỵ gì, thậm chí còn đàm luận về nữ nhân với thuộc hạ nữa. Hần vẫn luôn lãnh tĩnh như thế, nhưng thỉnh thoảng cũng có lúc nhiệt huyết dâng trào và biểu lộ sự xung động của một tiểu tử còn non nớt. Có nhiều lúc mới nhìn thoáng qua thì hần lại thẳng thắn bộc trực như một Trư nhân vậy, nhưng những lúc khác thì lại biến thành một kẻ rất nhiều tâm kế, ngay cả những tên gian thương cũng không bằng được....

Vị trưởng quan này kết hợp rất nhiều tính cách mâu thuẫn với nhau, nhưng có một điểm rất đáng tin, đó là đối với những việc hần làm, cuối cùng tất cả những việc đó đều được chứng minh là rất chính xác. Trong đó bao gồm cả việc giáo huấn gã Lan Lan Nhĩ Đa, nhi tử thứ ba của hội trưởng Chiến Sĩ công hội Mạt Đặc Lễ Nha. Hần đã đánh gãy xương Lan Lan Nhĩ Đa, theo đáng lẽ thì việc này đúng là một việc rất ngu xuẩn, vì ở trong thời kỳ phi thường, nó có thể sẽ phá hư sự đoàn kết nội bộ của Mễ Kỳ Tư; thế nhưng gã công tử mà ngay cả Mạt Đặc Lễ Nha cũng không có cách nào dạy dỗ được lại thật sự tâm phục khẩu phục Mộ Dung Thiên, để cuối cùng gã lại trở thành một trong những kẻ sùng bái Mộ Dung Thiên cuồng nhiệt nhất và gã đã từ một “con sâu làm rầu nồi canh” biến thành một thành viên đắc lực của Mễ Kỳ Tư.

Hiện tại Đê Nhân Đô vừa phát hiện ra, thì ra vị thành thủ thâm sâu khó lường này cũng có lúc để lộ chân tình, nhưng y không cho đó là một chuyện tốt, bởi vì một vị trưởng quan trực tiếp nắm quyền chỉ huy lực lượng phòng ngự trong tay thì bất luận vào thời khắc nào cũng phải giữ tâm cho bình tĩnh, phải giấu kỹ tất cả những tâm tình riêng tư vào sâu trong đáy lòng, có như vậy thì mới có thể đưa ra phán đoán chính xác nhất được, vì vậy mà Đê Nhân Đô tìm thời khắc thích hợp để nhắc nhở tên sắc lang:

- Thành thủ đại nhân, xin thứ cho thuộc hạ mạo muội, thuộc hạ nghĩ rằng tối nay ngài nên nghỉ ngơi sớm là hơn.

Đê Nhân Đô chỉ là một tên tiểu binh với đẳng cấp thấp hơn Mộ Dung Thiên nhiều lắm. Y thốt ra lời đó quả thật là đã phạm thượng tới cấp trên, nhưng y cho rằng mình chỉ cần tận trung chức thủ, đưa ra kiến nghị hợp lý với thành thủ đại nhân, dù có bị trách phạt cũng chẳng sao. Tất nhiên y cũng biết rằng thành thủ đại nhân sẽ không để ý đến những việc vặt vãnh đó, nhất là đối với lời nhắc nhở mang ý tốt của người khác. Đây chính là một trong những điểm khác người của vị trưởng quan này vậy.

Quả nhiên không ngoài ý liệu, Mộ Dung Thiên bị cắt đứt dòng suy nghĩ liền trở về với hiện thực, hần không hề tức giận mà cười hỏi:

- Đê Nhân Đô, tại những ngày như thế này, người có khi nào nghĩ tới ánh trăng sáng đầy mỹ lệ hay không?

Đê Nhân Đô nghe hỏi vậy thì hơi ngẩn người ra, những lời này của Mộ Dung Thiên cũng bí hiểm như phong cách hành sự của hần vậy, thật đoán không ra. Sau khi suy nghĩ một lúc mà vẫn không nghĩ ra được thâm ý ở đằng sau câu hỏi đó, Đê Nhân Đô nhìn bầu trời đen kịt rồi nghĩ tới ánh trăng sáng tường hòa của những ngày êm ả tại Mễ Kỳ Tư, thế rồi y nhanh nhẹn đáp:

- Đại nhân, nghe ngài hỏi như vậy, quả thật thuộc hạ cũng có chút hoài niệm.

Mộ Dung Thiên thở dài, nói:

- Đúng vậy, chỉ khi nào đã mất đi một vật gì đó thì người ta mới biết trân quý nó.

Đê Nhân Đô lại bị câu nói không đầu không đuôi nhưng phẳng phất như rất có đạo lý của Mộ Dung Thiên làm cho hoang mang. Trong lúc nhất thời y chưa biết phải nói sao cho tốt, may mà lúc này Mộ Dung Thiên lại nói:

- Thôi được, Đê Nhân Đô, chúng ta trở về đi!

Thế giới này không có Tiêu Băng, nhưng còn có một mỹ nữ khác bất luận là khí chất hay dung mạo đều giống hệt nàng, hơn nữa vừa khéo mỹ nữ đó lại ở cùng phủ đệ với mình nữa.

Tuy nhiên, khi trở về đến Lăng Ba tiểu trúc thì hắn lại bị thất vọng, bởi vì Tân Địch Á không có mặt ở nhà. Chỉ còn mấy tiếng nữa là ngày thứ ba của Thiên triệu sẽ qua đi, với một người làm việc nghiêm túc như Tân Địch Á thì nhất định là đã đến thành lâu để quan sát động tĩnh của ma thú. Mãi cho tới nay vẫn chưa hề phát hiện ra được hành tung của ma thú, bọn chúng hầu như đã đồng loạt thất tung, nhưng khi thả trình sát thú ra tuần tra, bao gồm cả giống hải lục không tam tê (có thể sống dưới nước, trên bờ, và trên không) như là chu phong sáu cánh có thể tích nhỏ bé, hành động linh hoạt và năng lực sưu tập siêu cường mà cũng không phát hiện ra chút đầu mối nào. Trong thời kỳ Thiên triệu, hành tung của ma thú vẫn như một đám mê vụ, theo như nhiều người nói, vì chúng được ngưng kết từ yêu khí mà sinh ra nên trong thời gian này đã hóa lại thành yêu khí, chỉ cho tới khi Thiên triệu kết thúc thì chúng mới ngưng tụ lại thành hình thể thật, chính vì vậy nên nhân loại mới không tìm ra được hành tung của chúng là vậy.

Chỉ còn mấy tiếng rảnh rỗi nữa thôi, Mộ Dung Thiên không định dùng khoảng thời gian đó để nghỉ ngơi, mà hắn muốn đi vào tu luyện mật thất, rồi dùng Linh lực vận chuyển chu thiên thuật để giúp cho tinh thần đạt đến trạng thái tốt nhất; hơn nữa Mộ Dung Thiên chợt phát giác bản thân mình đã có một thời gian dài không hề hoạt động quyền cước rồi. Tuy thân là thống soái đứng đầu vạn quân, khả năng mà đích thân hắn sẽ ra tay chiến đấu với ma thú là rất hiếm, nhưng việc tu luyện thì lại không thể lơ là được.

Khi một chân của Mộ Dung Thiên vừa đặt vào tu luyện mật thất thì linh cảm chợt báo động, hắn cảm thấy lúc này đang có hai luồng lực lượng một nóng một lạnh đang cùng lúc bức tới.

Linh vực?

Trong đầu Mộ Dung Thiên liền nảy ra hai chữ.

Sai! Gã sắc lang nhanh chóng phủ định phán đoán của mình, bởi vì hắn liền thấy ngay được một vật thể màu lam, không, phải nói đó là một con hùng sư do lam hỏa cấu thành và một con băng long phát ra hàn quang lấp lóe đang điên cuồng tấn công về phía hắn từ hai bên trái phải của mật thất.

310. Hồi 303: Bị Chiến

Dị Giới Được Sư

Tác giả: Vô Sĩ Đạo Tặc

Quyển 12 – Tả Hữu Phùng Nguyên

Hồi 303: Bị Chiến

(Chuẩn Bị Chiến Tranh)

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Không chút do dự, Mộ Dung Thiên hầu như vô ý thức mà nhảy bổng lên cao, trong nháy mắt liền lướt quan sát sự giáp công của hai luồng lực lượng băng hỏa. Linh lực của tên sắc lang không thể nói là siêu cường, ít ra thì còn kém cao thủ thượng thừa một khoảng cách nữa, thế nhưng nhờ đã đã thông được lưỡng kỳ kinh nên tốc độ vận chuyển linh lực của hắn phải nói là rất biến thái, phản ứng cấp biến nhanh đến nỗi khó có ai bì kịp.

Tuy vậy, sau đó Mộ Dung Thiên cũng nhanh chóng nhận ra ở trên đầu có một đám mây màu đen còn đang khép nép, không sai, là một đám mây hỏa diễm, một loại lửa có màu sắc mà trên đại lục chưa từng nghe qua. Chúng phẳng phất như hòa vào màn đêm thành một thể, nên bên trong tu luyện mật thất tối om như thế, rất khó mà phát hiện ra được.

Đám mây hỏa diễm dày đặc tựa như một tấm võng mở rộng, chúng không phải là tĩnh vật mà lại là vật thể tựa như có sinh mạng bay về phía Mộ Dung Thiên đang di động để phủ trùm lấy hắn.

- Oành!

Trong đám mây hỏa diễm đó chợt có mấy nụ hoa khi chưa chạm đến mục tiêu thì đã nổ vang, chúng bắn tỏa những tia hào quang ra khắp bốn phía, xinh đẹp giống như pháo hoa vậy; Thế nhưng cùng theo đó thì lại có một luồng cường lực ập tới, khiến cho thân ảnh của Mộ Dung Thiên bị bắn trúng, đau đến nỗi gập người lại. Những tảng đá ở dưới chân cũng bị chấn động kịch liệt, điều đó cho thấy đằng sau giả tượng mỹ lệ lại có hàm chứa những sức nổ thật kinh người.

Cần tu luyện mật thất này đã được gắn thêm hấp linh kết giới cực mạnh, hơn nữa nó lại được người ta dùng phương pháp không gian áp súc mà làm thành. Nói một cách khác, nếu muốn có hiệu quả giống như khi ở bên ngoài thì cần phải có lực lượng mạnh hơn nhiều, nhưng mấy đám mây hỏa diễm này phát nổ rất khác thường, chúng đã biến thành lực phá hoại rất chân thật, cũng gần giống như bạo liệt phù của phù chú sư vậy. Nếu như cả đám mây hỏa diễm này mà tập trung vào một chỗ rồi cùng phát nổ một lần, vậy thì uy lực đó....

Tuy nhiên, cứ xem tình hình trước mắt thì người âm thầm thao túng đám mây hỏa diễm kia tựa như không có ác ý. Vừa rồi chỉ là cảnh cáo thôi, nếu không thì với sự lợi hại của chúng, đừng nói là ngăn cản Mộ Dung Thiên đột phá vòng vây, nếu như xuất kỳ bất ý mà ra tay, cùng với ưu thế của việc di động linh hoạt của chúng, vậy thì dù cho Mộ Dung Thiên có muốn tránh né cũng rất khó lòng.

Sau khi hỏa sư và băng long cùng vỗ huyệt, chúng lập tức bật dậy và quay trở lại tấn công Mộ Dung Thiên thêm lần nữa.

Mắt thấy phía trên đầu thì bị tấm lưới hỏa diễm áp chế, phía dưới thì có băng hỏa nhị thú cùng xông tới, khinh thân thuật lại đang vừa lúc hết đà. Lúc này Mộ Dung Thiên đang lơ lửng ở trên không, không có chỗ để mượn lực. Chỉ cần là người sáng mắt tí thì cũng có thể nhìn ra được là hắn đang gặp nguy cơ và khó bề trốn tránh được rồi.

Chỉ nghe Mộ Dung Thiên cất tiếng cười dài, thế rồi từ tay trái của hắn liền xuất hiện thanh hỏa diễm bốc cháy hừng hực, còn tay phải thì lại xuất hiện một lớp băng mỏng như vẩy cá, một loại hình thái băng thể trông rất quen thuộc, nó chính là băng linh mà trước đây An Nỵ đã từng sử dụng khi giao đấu với hắn.

Từ sau khi thoát ly Lam Nguyệt đế quốc và mai danh ẩn tích tại Tát La cho tới nay, tên sắc lang chưa từng sử dụng đến Băng hệ đấu khí, bởi vì số lượng linh vực ma võ sĩ ở trên đại lục quả thật rất ít, do đó một khi hắn sử dụng tới Băng hệ đấu khí thì thân phận tất sẽ bị bại lộ chứ không còn gì nghi ngờ nữa. Tuy nhiên, lúc này hắn lại không ngần ngại chút nào, bởi vì hắn đã biết người đang tập kích mình là ai rồi.

Khi tiếng cười còn chưa dứt, hai tay của Mộ Dung Thiên lần lượt đưa về hướng hỏa sư và băng long rồi chộp vào cổ chúng một cách chuẩn xác.

Hai con vật cố sức giãy giụa để chống lại, nhưng tiếp theo đó liền có một lớp linh khí màu trắng và nhu bạch liền từ từ thấm nhập vào vị trí đang bị Mộ Dung Thiên nắm giữ rồi nhanh chóng lan tỏa đi các nơi khác, thế rồi chúng không còn giãy giụa nữa mà cam chịu bị khống chế. Đôi tay của Mộ Dung Thiên khẽ rung một cái, hai con thú liền bị bắn thẳng về phía tấm võng mây hỏa diễm.

- Âm, âm!

- Âm, âm!

-

Tấm võng mây hỏa diễm bị va chạm mạnh liền phát ra hàng loạt tiếng nổ vang rền. Sau khi tiếng nổ chấm dứt thì mọi thứ lại trở về với sự yên lặng, hỏa sư và băng long đều biến mất tăm hơi, còn tấm lưới mây hỏa diễm

côi cũng chỉ còn lại chưa tới mười đóa là chưa nổ.

Song phương giao thủ chỉ xảy ra trong chớp mắt, mới vừa ra tay thì đã kết thúc cuộc chiến luân, nhưng nếu có người chứng kiến được việc này thì hẳn sẽ hết sức kinh ngạc, bởi vì bất luận là băng long, hỏa sư, hay là hắc mãn côi, thậm chí cả chiêu thức mà Mộ Dung Thiên đã dùng để bắt giữ hai con nguyên tố thú đó, tuy mới nhìn thoáng qua thì rất hơi hợt dễ dàng, nhưng kỳ thật thì nó lại là một môn tuyệt kỹ cực kỳ cao minh.

Cho dù là các võ giả cùng tu luyện đấu khí đồng hệ, nhưng khí chất nguyên thủy của đấu khí cũng khác nhau, cũng giống như vân tay của con người vậy, mỗi một cá thể đều không giống nhau. Nếu đã không cùng nguồn gốc thì cũng không thể tùy tiện bắt chước nguyên lý phát xuất tuyệt chiêu của người ta được, thế nhưng cũng có tình huống ngoại lệ, hay còn gọi là “nguyên tố đồng hóa”. Đó là cải biến nguyên tố ẩn chứa ở trong kỹ năng của đối phương và biến nó thành cùng nguồn gốc với mình, sau đó lại sử dụng ngược lại nó. Tuy trên lý thuyết thì đơn giản như vậy, nhưng kỳ thật thì toàn bộ quá trình lại phức tạp vô cùng. Đầu tiên, người thi thuật phải sử dụng mẫu thể nguyên tố để cải biến kỹ năng của đối phương với lực lượng phải cao hơn vật thể bị cải biến tới hơn hai bậc. Ví dụ như nếu muốn cải biến lam hỏa diễm kỹ năng, vậy thì trình độ thấp nhất mà người thi thuật phải đạt tới là cảnh giới tử hỏa diễm. Hơn nữa, việc cải biến đó lại còn đòi hỏi lực khống chế nguyên tố của người thi thuật phải cực cao, bởi vì quá trình cải biến phải hoàn thành trong nháy mắt, nếu có một chút ngần ngừ thôi thì sẽ bị dị chủng đấu khí ẩn chứa trong kỹ năng phản chấn lại và đả thương mình. Điều đó cũng chẳng khác nào để lộ môn hộ cho đối phương mặc sức đánh trúng mình vậy, tình trạng sẽ nặng hơn so với việc trúng thương trong lúc phòng ngự nhiều lắm. Do đó, việc làm này khó tới cỡ nào cũng có thể thấy được.

Thế nhưng tác dụng của “nguyên tố đồng hóa” thì lại không thể nghi ngờ được. Giống như tình huống hai mặt thọ địch vừa rồi của Mộ Dung Thiên vậy, lúc đó hẳn đã dùng chiêu “di hoa tiếp mộc” và chỉ trong thoáng mắt đã biến nguy cơ thành vô hình. Vả lại, thanh hỏa diễm của hắn lại có thể cải biến lam hỏa diễm vốn chỉ thấp hơn thanh hỏa diễm một bậc là trái với thường quy, bởi vì độ thuần chất của băng hỏa nhị linh của Mộ Dung Thiên cao hơn của người thường nhiều lắm, hơn nữa đặc chất ẩn chứa ở trong linh lực của hắn cũng khác với người thường. Với trình độ thao túng nguyên tố của tên sắc lang, điều đó cũng đủ khiến cho thánh cấp linh vực ma võ sĩ là Bồ Luân Đặc cũng cảm thấy xấu hổ nữa. Dưới tác dụng của nhiều nhân tố gộp lại, Mộ Dung Thiên đã có thể thi triển “nguyên tố đồng hóa” trong tình trạng ít tốn hơi sức nhất.

Sau khi mọi thứ bùng nổ xong thì liền tạo ra rất nhiều gió, Mộ Dung Thiên mượn sức gió mà đáp xuống đất với một tư thế mà hẳn cho là đẹp nhất.

Chân vừa chạm đất, Mộ Dung Thiên lại cười nói:

- Các người chơi đủ chưa? Nếu đủ rồi thì ra đây đi.

- Hì hì, muội cũng biết là sẽ không làm khó được La Địch ca ca mà!

Ba bóng người từ trong bóng tối liền bước ra ngoài, quả nhiên là Lộ Thiển, sau lưng nàng còn có Lạc Na và Lệ Toa nữa. Ngoài linh vực giả, người có thể cùng lúc phát ra băng hỏa nhị cực kỹ năng thì còn có Nghĩ linh sứ. Nghĩ linh sứ hầu như có thể sử dụng kỹ năng của bất cứ một chủng hệ nào, chỉ là phải dùng hoạt vật để gián tiếp tấn công đối phương mà thôi. Lại còn hắc hỏa diễm tạc đạn là kỹ năng đặc biệt được phối hợp cực kỳ chặt chẽ của Lạc Na và Lệ Toa, đó là năng lực thao túng từ xa của họ còn lợi hại hơn ma pháp sư nhiều lắm. Do đó mà Mộ Dung Thiên mới không hề do dự khi sử dụng tới lực lượng linh vực của mình. Nếu như có mặt người khác ở đây, đám người Lộ Thiển tuyệt đối sẽ không hiển lộ năng lực chân chính của mình đâu, cả cách xưng hô “La Địch ca ca” cũng chứng minh điểm đó.

- Tốt quá nhỉ, dám đem huynh ra đùa nữa à?

Mộ Dung Thiên bước tới trước, đồng thời đưa tay vỗ lên hông Lộ Thiển một cái. Đương nhiên là hắn không hề có ý trách cứ gì nàng, mà cái vỗ đó cũng rất nhẹ, hơn nữa trên mặt lại lộ nụ cười thân thiết nữa.

- Vừa rồi nếu Lệ Toa nhân lúc ta tránh né hỏa sư và băng long và còn lơ lửng trên không mà cho tám lưỡi hắc mãn côi đó ép nhanh xuống, vậy thì ta sẽ khó lòng tránh né được rồi.

- Vậy cũng đâu có thể chứ, La Địch tiên sinh, người khiêm tốn quá đó thôi.

Lạc Na và Lệ Toa gần như cùng lúc lên tiếng. Bọn họ cũng giống Lộ Thiển vậy, họ được tận mắt chứng

kiến quá trình trưởng thành của Mộ Dung Thiên, từ một người không thể làm một chiến chức giả, vậy mà đến nay đã trở thành một cường giả, vì vậy mà họ cũng có lòng tin mù quáng đối với tên sắc lang.

Lộ Thiên vội vàng giải thích:

- La Địch ca ca, huynh đừng tránh Lệ Na và Lạc Toa tỷ tỷ, là muội xin họ phối hợp với muội đó, người ta chỉ muốn cho huynh một sự kinh ngạc thôi mà. Huynh xem chiêu thức vừa rồi của muội thế nào?

Quả thật vừa rồi Mộ Dung Thiên cũng rất kinh ngạc. Thời gian qua hẳn mãi bận rộn công vụ và thương vụ nên ít có lúc rảnh rỗi để quan tâm đến phương diện tu luyện võ kỹ của Lộ Thiên, nhưng cứ xem tình hình lúc này thì nàng đã tiến bộ vượt xa sức tưởng tượng của mình rồi. Bởi vì cùng là kỹ năng lam hỏa diễm, việc Nghĩ linh sứ tạo ra khôỉ lồi thú sẽ khó khăn hơn một người chuyên tu luyện hỏa hệ nhiều lắm, tuy nhiên, khôỉ lồi thú cũng khó chơi hơn nhiều, bởi vì chúng có thể hấp thu nguyên tố lực lượng ở trong không gian để bổ sung cho mình, chứ không giống những kỹ năng thường, chỉ sau một kích thì hoàn toàn tan rã.

Ngoài việc đó ra, những Nghĩ linh sứ có thể chế tạo bằng khôỉ lồi cũng không có nhiều. Cứ theo Mộ Dung Thiên được biết, trước đây Lộ Thiên còn chưa có năng lực này, nàng chỉ có thể làm ra thủy thú mà thôi. Từ nước mà đến hình thái cao cấp của nó là băng thì phải còn một khoảng cách xa lắm.

Hai người Lạc Na và Lệ Toa tựa hồ cũng trong lúc bất tri bất giác mà tiến thêm một bậc nữa, bởi vì nếu muốn điều khiển tấm lưới hắc mẫn coi kia cũng khó lắm. Nhưng có một điểm mà Mộ Dung Thiên cảm thấy rất kỳ quái, đó là thời gian trước hẳn cũng đã nhiều lần đích thân huấn luyện cho mấy nữ nô Yêu tộc thân tín của mình, bao gồm cả những thành viên của Dạ thổ và Niệm Xà tộc, vậy mà bọn họ vẫn cứ tiến bộ rất chậm chạp, phải lâu lắm mới bằng được tiêu chuẩn của Lạc Na và Lệ Toa. Đương nhiên, Mộ Dung Thiên không thể biết được, những ngày đầu khi hẳn vừa đến đại lục, trên người hẳn vẫn mang theo rất nhiều “tia phóng xạ” cực mạnh, sau đó, vì Lạc Na và Lệ Toa được nhiều lần tiếp xúc thân cận với hẳn nên mới nhận được sự ảnh hưởng nhiều nhất.

Tuy không biết được nguyên do, nhưng dù sao thì đây cũng là một việc tốt, nên Mộ Dung Thiên lên tiếng tán thưởng:

- Tốt lắm!

Sau khi nghe hẳn khen xong, Lộ Thiên hết sức hớn hở, hai mắt mở thật to, giống y hai vầng trăng non tròn trịa vậy. Nàng vui vẻ nói tiếp:

- La Địch ca ca, để muội cho huynh xem tiếp nè!

Lời chưa dứt, hai tay nàng liền xòe ra rồi ném một hạt khôỉ lồi chủng tử ngũ sắc lên không trung.

Thế là Mộ Dung Thiên liền được nhìn thấy toàn bộ quá trình trưởng thành của một con khôỉ lồi. Sau khi chủng tử gặp gió thì nó nhanh chóng tiến hóa, thể tích càng lúc càng lớn dần lên, song màu sắc thì chuyển thành một, chỉ là nó biến hóa không nhất định. Đầu tiên là màu hồng, sau đó thì thành vàng, rồi đến lam. Mỗi lần biến hóa thì màu sắc cũng chuyển từ nhạt đến đậm. Trước khi rơi trở lại xuống đất, hạt chủng tử nho nhỏ đó đã biến thành một con chim lớn màu lam đậm, nó vỗ mạnh hai cánh bay lượn trong không trung, hình dáng có hơi giống phượng hoàng, chỉ là còn nhỏ hơn khá nhiều. Tuy nhiên, điều khiến cho Mộ Dung Thiên giật mình không phải là ngoại hình của nó, mà là màu lam đậm ở trên người nó, dường như nó còn có một lớp ánh sáng màu xanh như có như không nữa.

Thanh hỏa diễm! Nói chính xác một chút thì đó là sự chuyển tiếp giữa lam hỏa diễm và thanh hỏa diễm, là một ngưỡng cửa thăng tiến nguyên tố khó vượt qua nhất. Cực hạn thanh hỏa diễm (thanh hỏa sắp chuyển sang lam hỏa) khôỉ lồi thú! Mộ Dung Thiên quả nhiên cực kỳ hưng phấn.

- Ài!

Lộ Thiên thở ra một hơi, rồi nói:

- La Địch ca ca, ngoài nó ra, muội còn có thể chế tạo ra băng linh thú cùng cấp với hỏa thú nữa, nhưng chỉ tiếc là không thể cùng lúc tạo ra cả hai được.

Mộ Dung Thiên vội an ủi:

- Đừng nóng vội, dục tốc bất đạt mà! Tiểu Lộ, hiện nay sự tiến bộ của muội cũng đã mạnh lắm rồi.

Lộ Thiên vui mừng nói:

- Phải đó, La Dịch ca ca, muội cũng thấy rất kỳ quái. Từ mấy tháng trước, muội tu luyện vẫn luôn được thuận lợi, hầu như không gặp bất cứ sự trở ngại nào. Lúc đầu muội còn tưởng là đã vượt qua được bình cảnh của chức nghiệp Nghĩ linh sứ, nhưng bây giờ xem ra thì nhất định không đơn giản như vậy.

Mộ Dung Thiên lộ vẻ hứng thú:

- Thế à? Chuyện đó thế nào?

- Đó là vì sợi dây chuyền này đây!

Lộ Thiên chỉ vào sợi dây chuyền hình nửa vầng trăng đang đeo trên cổ mình. Nó là quà tặng sinh nhật của Mộ Dung Thiên khi nàng được mười một tuổi, có tên gọi là hổ phách, và còn được gọi là thú hồn, là một loại cây đã hóa thạch. Nó là món vật duy nhất mà phụ mẫu của Mộ Dung Thiên đã để lại cho hần, từ nhỏ hần vẫn đeo trên người, cho tới khi Lộ Thiên thành niên thì hần mới chuyển tặng món quà có giá trị kỷ niệm quý giá này cho nàng.

- Sau khi phủ định suy đoán vượt qua bình cảnh, muội mới bắt đầu nhớ lại, kể từ buổi tối thứ hai sau khi đeo nó lên người, sự tu luyện của muội bắt đầu trở nên dễ dàng hơn, và từ đó thì mọi chuyện đều được thuận buồm xuôi gió. Có lần muội nghĩ không biết đó có phải là do sức ảnh hưởng của sợi dây chuyền hổ phách này hay không, nên mới thử tháo nó xuống, chỉ là tạm thời tháo xuống thôi....

Nói tới đây, nàng liền thè lưỡi làm mặt xấu, vì nàng sợ Mộ Dung Thiên sẽ buồn nếu nàng nói ra việc mình đã tháo món quà mà hần đã tặng cho, nhưng khi thấy hần không ngại thì mới nói tiếp:

- Sau khi tháo nó xuống, muội mới phát hiện ra, dù vẫn y theo quá trình tu luyện của Nghĩ linh sứ, nhưng muội không thể nào trấn áp được những loại tâm tình xấu gây ảnh hưởng tới việc tu luyện, như là dễ bị xao động, thiếu kiên nhẫn, bực tức, phiền muộn, vv....tất cả những tâm trạng đó đều tăng nhanh, rất khó có thể tĩnh tâm để chế tạo nguyên tố chủng tử. Thế rồi sau khi muội đeo sợi dây chuyền này lên lại, mức độ chuyên chú cũng tăng nhiều, và đồng thời cũng khôi phục lại tâm tình tĩnh lặng như tờ....

- Không phải chứ?

Mộ Dung Thiên nhìn vào sợi dây chuyền mà không thể tin được, đây đúng là bất khả tư nghị mà. Tuy rằng hổ phách có tuổi tác đến cả hàng ngàn vạn năm, phải trải qua rất nhiều điều kiện hà khắc thì mới có thể thành hình được, so với sự yêu cầu để trở thành một Nghĩ linh sứ cũng khá giống nhau, nhưng nếu nói nó là một món tuyệt thế bảo vật có thể giúp đỡ trong việc tu luyện thì thật khó mà tin được. Chỉ tiếc là tên sắc lang vốn không biết ngay cả con Tật Phong khi mới đến Thần Phong đại lục cũng nhờ vào phản ứng lập tử mà đạt tới cấp chuẩn S; hơn nữa, tất cả mọi sự thay đổi ở trên đại lục cũng đều vì sự có mặt của hai nhân vật ngoại lai như hần và Tật Phong mà tạo nên. Nếu không thì hần đã không có gì để nghi ngờ rồi.

- Uuuuuuuuuuu.....

Một tiếng kèn hiệu thật dài vang lên, xuyên thấu qua cách âm kết giới mà tiến nhập vào trong tu luyện mật thất vốn đã được bố trí không gian áp súc. Đó chính là Không gian hào, một chiếc kèn lệnh còn lưu lại từ sau cuộc đại chiến giữa thần và ma thời thượng cổ, cùng tề danh với Thiên ma hào. Trong một phương viên hai mươi dặm, thanh âm được phát ra từ chiếc kèn này sẽ không bị bất cứ vật gì ngăn trở, kể cả không gian, và thanh âm của nó sẽ truyền đến tai mọi người đang ở trong phạm vi ảnh hưởng của nó. Cho dù là cách âm kết giới tốt nhất cũng không thể ngăn được thanh âm của nó. Không ngờ một nguy thành như Mễ Kỳ Tư lại may mắn sở hữu được món bảo vật này, bởi vì nó chính là một công cụ truyền tin tốt nhất.

Tiếng kèn của Không gian hào vang lên, đó chính là tiêu chí Mễ Kỳ Tư bắt đầu tiến vào bước thứ nhất trong việc chuẩn bị chiến tranh. Tuy rằng Thiên triều còn mấy tiếng nữa mới hết, nhưng mọi người đã sớm khôi phục lại tâm tình khẩn trương trước đó.

Mộ Dung Thiên lập tức xua hết mọi vấn đề thắc mắc ra khỏi đầu, nhiệt huyết trong người cũng sôi lên sùng sục, hần nói:

- Chúng ta hãy cùng nhau đi nghênh tiếp trận chiến đầy thú vị này đi.

311. Hồi 304: Bạo Động

Dị Giới Dục Sư

Tác giả: Vô Sĩ Đạo Tặc

Quyển 13 – Ma Thú Bạo Động

Hồi 304: Bạo Động

Dịch giả: Sid

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Vầng thái dương đỏ rực đang từ từ mọc lên từ phía chân trời, rải đều những tia nắng nhu hòa lên khắp đại địa. Cảnh mặt trời mọc tại hải quốc vẫn luôn cực kỳ mỹ lệ, vầng thái dương đặc biệt lớn và tròn. Dưới ánh nắng ấm áp là bờ biển được sương mù bao phủ dày đặc. Ở trên mặt biển mênh mông, Mễ Kỳ Tư tựa như một góc băng sơn thoát ẩn thoát hiện, thật chẳng khác nào Bồng Lai tiên cảnh vậy.

Mễ Kỳ Tư là một thành trì vừa nguy hiểm lại vừa mỹ lệ. Nước biển của Mã Tắc Âu, Phổ La Vượng và Đặc Lặc tam đại hải khu có hoạt tính nồng độ khác nhau. Thủy tính của Mã Tắc Âu hải khu so với nước biển thông thường cũng không khác gì mấy, còn nước biển của Phổ La Vượng hải khu thì có hoạt tính nồng độ [1] thấp hơn nước biển thông thường, còn Đặc Lặc hải khu thì lại có hoạt tính nồng độ cao hơn. Chúng sản sinh hoạt tính nồng độ của hơi nước cũng không giống nhau, ban ngày thì bọn chúng dưới tác dụng của ánh sáng mặt trời mà hòa hợp tại một chỗ, nhưng đến ban đêm thì hơi nước lại phân ra, không dung hợp với nhau, cho nên khi vầng thái dương vừa ló dạng thì nơi giao điểm của tam đại hải khu liền sản sinh hiện tượng chiết xạ và tạo ra ánh hào quang ngũ sắc. Mễ Kỳ Tư lúc này quả thật cực kỳ mỹ lệ, y hệt như những tòa thành lung linh ở trong các phim hoạt họa đồng thoại vậy. Tình trạng đó sẽ kéo dài gần một tiếng, sau đó ánh nắng mặt trời mới bắt đầu dung hợp hơi nước với nhiều màu sắc lại thành một thì mới thôi.

Buổi sáng hôm nay là một buổi sáng bình bình sinh cơ, nhất là hôm nay lại là ngày đầu tiên có ánh nắng mặt trời sau thời gian Thiên triệu với bầu không khí ngột ngạt khiến người ta gần như phát rồ, nên nó đặc biệt khiến người ta cảm thấy thoải mái. Trên các đường cái quan của Mễ Kỳ Tư đều có những con gia dụng tiểu sủng vật nằm phơi nắng, bọn chúng lười biếng nằm ngay giữa đường, nóc nhà, hoặc trên những tảng thạch điêu lớn, đôi mắt lim dim khép hờ hoặc nghỉ ngơi hoặc là truy đuổi chơi đùa, vv....tất cả đều về lên một cảnh tượng hân hoan.

Nhưng buổi sáng nhàn nhã vui chơi đó chỉ thuộc về thế giới của đám tiểu sủng vật cấp thấp mà thôi, chứ người người ở trong Mễ Kỳ Tư thì lại đều lộ ra sự khẩn trương chưa từng có. Ánh nắng mặt trời xuất hiện, phá vỡ mây đen, đó chính là tiêu chí kết thúc Thiên triệu. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc ma thú ẩn thân chờ thời đã lâu thì nay sẽ phát động tấn công nhân loại mãnh liệt.

Bầu không khí lúc này cực kỳ khẩn trương, có một số ma sủng cấp thấp của các binh sĩ như là Quỷ điện khuyển, Xích viêm báo, Liệt phong hổ, vv...không thể tự khống chế được mà đều nhắm vào phương xa mà thấp giọng gầm gừ, tựa như sắp lâm đại địch vậy.

Từ lúc vầng thái dương xuất hiện, những tiếng côn trùng và những tiếng chim kêu cũng đều biến mất, bên ngoài thành yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng gió và tiếng sóng biển vỗ vào đá từ xa xa truyền lại. liên miên bất tuyệt, nghe như tiếng kèn lệnh trước cuộc chiến vậy. So với những loại gia dụng tiểu sủng vật có linh giác tri động và quen sống trong cảnh êm ả, những con trùng diểu và tiểu động vật quen sống với môi trường thiên nhiên đặc biệt có khứu giác rất linh mẫn đối với sự nguy hiểm nhiều lắm, nhất là đối với âm uy của đám ma thú.

Nơi tọa trấn của Mộ Dung Thiên là tại hướng đông nam của Mễ Kỳ Tư, là phòng tuyến có trọng binh trấn đóng, cách thành chừng ba mươi dặm - là Thiên Địa hạp cốc trên dãy Ái Gia Mông Đạt Sơn Lĩnh. Ái Gia Mông Đạt Sơn Lĩnh lấy thạch thể làm chủ, dốc núi trùng điệp, cây cối rất thưa thớt, vượn và khỉ cũng khó leo trèo nổi. Địa thế nơi này hiểm yếu, có thể nói nó là tấm lá chắn thiên nhiên cũng không sai chút nào. Chỉ có một địa phương ngoại lệ đó chính là Thiên Địa hạp cốc. Cái hạp cốc này chính là lỗ hổng duy nhất của Ái Gia Mông Đạt Sơn Lĩnh, nó có một con đường mòn nhỏ để thông trong và ngoài thành, rộng gần một ngàn thước, dài chừng năm ngàn thước, nó chính là con đường để ra hoặc vào thành nhanh và tiện nhất. Nếu không có cái hạp cốc này làm điểm đột phá, vậy thì phòng tuyến phía tây bắc có thể nói là hoàn mỹ. Nếu đám ma thú muốn dùng phương thức đột phá phòng tuyến kéo dài khắp dãy sơn lĩnh này thì tuyệt đối không có khả năng, chỉ cần an bày một nhóm binh sĩ có sức khỏe vạn cân như Dã Man nhân, Thú nhân, vv...ở trên đỉnh núi, sau đó đợi khi ma thú trèo lên tấn công thì họ sẽ xô đá ở trên đỉnh núi xuống, vậy là sẽ có thể ngăn cản được chúng, khiến cho chúng bị đá đè chết hoặc té chết, như vậy sẽ khiến cho ma thú quân đoàn bị tổn thương nguyên khí nặng nề; đồng thời cũng khiến cho những chủng tộc có sức khỏe vạn cân như vậy được phát huy thần lực trời sinh của họ đến mức tối đa.

Chiều ngang của Thiên Địa hạp cốc quá lớn, và lại đất đá chủ yếu ở đó là thạch nham. Mộ Dung Thiên hiểu rất rõ độ cứng của loại đá này vì hắn đã từng thử nghiệm qua. Ngày trước hắn đã lợi dụng thạch nham để làm bẫy lừa gạt Trư nhân chiến sĩ Ba Tây, với sức khỏe kinh người của Ba Tây mà cũng không thể phá vỡ được nó. Vì vậy mà với hai nhân tố quan trọng là chất đá và không gian của hạp cốc, dù cho một quân đoàn Thổ hệ ma pháp sư có hợp lực lại thì cũng không thể thông qua ma pháp kỹ năng mà phá đi cái khuyết điểm duy nhất của phòng tuyến này. Biện pháp duy nhất là phái trọng binh trấn đóng ở đây. Nhưng nói trở lại, thủ quan ở đây cũng có ưu thế tuyệt vời của nó, bởi hạp cốc cao tới vài trăm thước, chỉ cần bố trí một nhóm binh sĩ giỏi về việc tấn công từ xa như là ma pháp sư, cung tiễn thủ, vv....từ trên cao đánh xuống, đồng loạt phát động kỹ năng, dùng phương pháp loạn đạn phủ trùm lên đám ma thú thì có thể sẽ giết được rất nhiều; như vậy thì những đồng đội cùng trấn thủ hạp cốc với họ như là kỵ sĩ, chiến sĩ, ma võ sĩ, đạo tặc, thích khách, vv....cũng sẽ giảm bớt được rất nhiều áp lực. Mà khoảng cách vài trăm thước cũng đủ để bù đắp vào nhược điểm của những binh chủng có lực phòng ngự thấp, điều duy nhất có thể tạo nên uy hiếp cho họ đó là một số ma thú cao cấp và những ma thú thuộc Phi hành hệ, nhưng cũng may là ai cũng biết, hai loại ma thú này có số lượng cũng tương đối ít.

Trận đầu của Mộ Dung Thiên là nhất định phải thủ vững cứ điểm quan trọng này.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút một, cho đến khi trời sáng tỏ, cảnh sắc của Mễ Kỳ Tư trở về bình thường trở lại, rốt cuộc Mộ Dung Thiên nhìn không được, hỏi:

- Đỗ Lan Đặc đoàn trưởng...

Đối với việc ma thú công thành, khi sắp tới thời gian bạo động mà chúng lại dừng lại không phát động tấn công thì cần phải lý giải tình huống cho rõ ràng, xem tình hình này có phải là bất bình thường hay không.

Lời hắn còn chưa dứt thì từ xa xa ngoài khơi bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều chấm đen nho nhỏ, theo thường lý thì Hắc Âm và Quang Minh là luôn bài xích lẫn nhau, nhưng những chấm đen này lại đặc biệt chói mắt, chúng giống như những vầng thái dương đen vậy. Chính bởi vì sự khác thường đó mà đã khiến chúng trở nên đặc biệt quỷ dị.

Không lâu sau, có vô số hắc khí tuôn ra cuộn cuộn từ những chấm đen đó, rồi chúng khuếch tán như lửa cháy lan đồng cổ, khuếch tán nhanh đến điên cuồng, trong nháy mắt chúng đã nuốt trôi tất cả mọi thứ, ngay cả ánh dương quang cũng không ngoại lệ. Đại địa ở xa xa lại một lần nữa trở về với thế giới âm u.

Bạo điểm - U Minh môn!

Mộ Dung Thiên biết rõ lai lịch của những chấm đen đó, tuy đây chỉ mới là lần đầu hắn gặp cảnh ma thú công thành, nhưng hắn đã sớm tìm hiểu tư liệu liên quan đến cái danh từ này rồi.

Trong những lần ma thú bạo động, cứ cách ba năm một lần, cho dù là học giả uyên bác nhất hay là thánh cấp võ giả cường đại nhất cũng không thể tìm hiểu ra được nguyên nhân phát sinh ra sự việc kỳ quái này, nhưng ở trên đại lục có lưu truyền một lời kiến giải thế này: đó là cứ ba năm một lần, tứ thần nắm giữ Minh giới vì một nguyên nhân nào đó mà không ai biết được, sẽ mở ra một cửa khẩu tại nơi giao tiếp giữa Minh giới và Nhân giới, lực lượng tà ác từ cửa khẩu đó sẽ thâm nhập ra ngoài và gây ảnh hưởng đến ma

thú ở trên đại lục, khiến chúng càng thô bạo hơn, càng mạnh mẽ hơn, càng tạo nên nhiều uy hiếp hơn, và đó cũng là ma thú bạo động. Chấm đen đó, hay cũng là cửa khẩu kia được xưng là Bạo điểm, nó còn một danh xưng khác là U Minh môn. Ma khí được tuôn ra từ U Minh môn sẽ không thể nào bị tiêu diệt được, bởi vì chúng không phải là thực thể; mà người ta lại càng không thể mai phục binh sĩ ở đó rồi nhàn trận hình của ma thú còn chưa bày xong mà lập tức đánh úp chúng bất ngờ, bởi vì đám ma khí đó có lực ăn mòn rất mạnh, chúng nhất định sẽ nuốt chửng hết cả da lẫn xương của con người, ngay một chút mẫu vụn cũng sẽ không chừa lại tí ti nào.

Lúc này Mộ Dung Thiên đang đứng ở trên Phá Thiên phong, là một vùng phụ cận của Thiên Địa hạp cốc và cũng là điểm cao nhất của Ái Gia Mông Đạt Sơn Lĩnh so với mặt biển. Hiện ngay lúc này thì nó đang bị bao phủ bởi một tầng bạch sắc, mà tầng bạch sắc này lại không phải là kết giới, mà nó là kỹ năng ma pháp trình sát do một tổ hợp nhỏ giữa các Thủy hệ và Quang hệ ma pháp sư hợp lực tạo ra, có tên gọi là Viễn ảnh cận đầu. Dưới sự hỗ trợ của Viễn ảnh cận đầu, những tình huống ở phía xa xa đều được thấy rõ ràng, nhìn không sót một tí gì. Các ma pháp sư chuyên lo về việc này phối hợp với nhau rất ăn ý, họ thu hết các ngoại cảnh ở cách xa bờ biển rồi chuyển dời về ngay trước mắt Mộ Dung Thiên một cách rõ ràng và chuẩn xác. Cái loại cảm giác bản thân như lạc vào kỳ cảnh rất mãnh liệt này còn hoàn mỹ hơn cả khi người ta xem phim ba chiều (3D) nhiều lắm. Thế nhưng Mộ Dung Thiên tạm thời không nhìn thấy bên trong đám hắc khí kia có những gì, bởi vì ngay cả ánh dương quang mà cũng không thể chiếu xuyên qua lớp hắc khí đó được nữa.

Thế rồi hắc khí từ từ tan dần, đến cuối cùng thì nó cũng hoàn toàn tiêu thất, còn vùng biển nơi bị biến thành vật dẫn để hấp thu mọi vật xung quanh thì lại biến thành một vùng đen kịt, lúc này nó cũng bắt đầu cuộn cuộn khởi động, giống như một ngọn núi lửa vậy.

Khi Mộ Dung Thiên nhìn được cảnh tượng đó thì hần kinh ngạc đến nỗi há hốc miệng thật lớn, cả một lúc lâu mà không thốt nên lời được.

Hình ảnh xuất hiện trước mắt có vẻ còn dữ dội hơn trong tưởng tượng đến mấy lần, rất nhiều ma thú từ trong nước không ngừng bò ra, các chủng loại nhiều đến kinh người, loại lớn có thể sánh với khủng long, loại nhỏ thì cũng gần bằng một con ruồi; màu sắc rực rỡ, bay đầy trời, bò đầy đất, từ đất chui ra, từ dưới nước trồi lên, cành cây, rễ cây, nham thạch, ao đầm, khe rãnh, hang động, vv.....chỉ trong chốc lát mà bọn chúng với một tốc độ khó có thể tưởng tượng được mà chiếm lấy hết không gian ở bên ngoài thành, không chỗ nào là không có ma thú, đồng thời chúng cũng bắt đầu tiến nhanh về phía Thiên Địa hạp cốc.

Loại tình cảnh này chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung - hùng tráng. Nếu như không nói tới những điểm khác, ví dụ như nhìn từ góc độ của con người thôi thì đây quả thật là đáng sợ.

Đây là ma thú bạo động ư? Là ma thú bạo động trong truyền thuyết sao?

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ lâu, nhưng sau khi Mộ Dung Thiên đích thân nhìn thấy đại quân ma thú thì hần cực kỳ chấn động, đầu óc đều trở nên trống rỗng và tạm thời mất đi năng lực suy xét. Không phải là hần chưa từng gặp qua cảnh chiến tranh, nhưng trước kia khi còn làm việc tại quân đoàn 376, hần chỉ là một vị thống soái ở sau hậu trường mà bày mưu tính kế, nên khác xa với việc lúc này đích thân ra tận tiền tuyến.

Mộ Dung Thiên vốn tưởng rằng mình đã chuẩn bị phòng ngự rất chu đáo, nhưng hiện nay hần mới phát hiện ra là còn thiếu thốn nhiều lắm.

Qua một lúc lâu sau, Mộ Dung Thiên mới tỉnh lại, hần thu hồi ánh mắt từ hướng xa xa về, nuốt một ngụm nước miếng, rồi mới khó khăn phun ra một câu:

- Đây là ma thú bạo động sao?

Vừa hỏi xong, hần liền ý thức ngay mình đã hỏi một câu rất ngu xuẩn, hể ai nghe hỏi như vậy ắt cũng đều nghĩ rằng vị thượng ty này của mình hần là có bệnh rồi. Do đó mà Mộ Dung Thiên vội vàng bật cười khòa lấp đi câu hỏi ngu ngốc ấy.

Nhưng không lâu sau đó, hần cũng phát hiện ra mình không cần phải cảm thấy xấu hổ, bởi vì cả Tân Dịch Á cũng trợn mắt há miệng, hết sức kinh ngạc mà nhìn về phía xa xa. Còn Luân Đạo Phu thì còn đỏ mặt hỏi hột ở trên trán nữa, vị phó thành thủ này đã nhậm chức tại Mễ Kỳ Tư đã lâu, đã từng chứng kiến nhiều

phen ma thú bạo động, đã từng trải qua nhiều cơn sóng gió, y là một người trừ phi nhìn thấy trời sập xuống thì thôi, bằng không thì chẳng bao giờ lại lộ vẻ hoảng hốt như vậy, bởi vì ma pháp sư luôn nổi tiếng vì sự trầm tĩnh, không ngờ lúc này y cũng bị thất thố như thế. Do đó mà Mộ Dung Thiên cảm thấy sự tình lần này tựa như xảy ra rất không bình thường, không, phải nói là cực kỳ bất bình thường! Người ta nói, thông thường khi ma thú quân đoàn vừa xuất hiện thì trước tiên sẽ chỉnh đốn đội hình, sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, còn phe nhân loại cũng nhân cơ hội đó mà phân tích tình huống tổng quát của chúng để đưa ra đối sách ứng phó. Nhưng theo tình huống trước mắt thì tựa hồ có khác biệt nhiều lắm, đám ma thú này căn bản là không có tổ chức gì cả, mà chúng cứ lũ lượt kéo đến Thiên Địa hạp cốc. Đối với hiện tượng dị thường này, Mộ Dung Thiên hơi có chút bất ngờ và không biết phải làm sao, vì vậy mà hắn hơi đưa mắt nhìn Luân Đạo Phu, định để cho y đề nghị ý kiến trước.

- Thành thủ đại nhân, xin hãy cầu tiếp viện, xin hãy lập tức cầu tiếp viện ngay!

Luân Đạo Phu hầu như rống lên thành tiếng:

- Số lượng và lực lượng của bạo điểm ma thú đang tiến về Thiên Địa hạp cốc vượt xa sự ước lượng của chúng ta nhiều lắm, hơn nữa, dường như chúng đang định phát động cường công trước tiên đấy.

Thế rồi dường như để xác định lời nói của y là đúng, từ trên không ở phía xa xa, lúc này bỗng nhiên xuất hiện bóng đen rợp trời. Đó chính là chuyện mà mọi người sợ gặp phải nhất, và cũng là sự uy hiếp trí mạng của Thiên Địa hạp cốc - đại quy mô Phi Hành hệ ma thú quân đoàn.

=====

Chú thích

[1] hoạt tính nùng độ: độ hoạt tính của nước, hay hoạt độ nước là lượng nước tự do tồn tại trong sản phẩm hoặc vật chất. Nó được xác định như là tỷ lệ giữa áp suất bay hơi của nước trong vật chất chia cho áp suất bay hơi của nước tinh khiết ở cùng điều kiện nhiệt độ.

312. Hồi 305: Không Tập

Dị Giới Dược Sư

Tác giả: Vô Sĩ Đạo Tặc

Quyển 13 – Ma Thú Bạo Động

Hồi 305: Không Tập

Dịch giả: PHL

Biên dịch: vivarichmount

Biên tập: ái tài uyên ương

Nguồn: phienhylau.com

Theo sau sự uy hiếp ở trên không trung còn có chủ lực đại quân của ma thú ở trên đất bằng nữa, tuy không nắm rõ tình huống cụ thể rõ ràng lắm, nhưng cứ nhìn thấy bụi cát bốc lên mù mịt thế kia thì cũng có thể nhìn ra được, trận tấn công này sẽ rất đáng sợ, thậm chí có thể nói là bạo điểm ma thú ở hải vực đã dốc hết túi trong chuyến này rồi vậy.

Trong một năm trở lại đây, trên đại lục đã phát sinh rất nhiều kỳ sự, cũng có nhiều người đoán rằng trong đợt ma thú bạo động lần này cũng sẽ phát sinh hiện tượng dị thường, do đó nên người ta mới đặc biệt chuẩn bị đầy đủ tất cả, nhưng không ai lại nghĩ ra được tình cảnh lại dị thường tới cỡ này. Bạo điểm ma thú xuất hiện tại Thiên Địa hạp cốc nhiều gấp mấy lần trước kia, đông đến nỗi ngay cả bọn chúng cũng chẳng có trật tự gì.

Trái với sự tường thuật của mọi người, đám ma thú này không có tính kỷ luật hay bất cứ một sự ước thúc nào, mà chúng chỉ biết điên cuồng tiến về phía Mễ Kỳ Tư. Trước kia, khuyết điểm lớn nhất của bọn chúng chính là vô tổ chức, nhưng lúc này lại trở thành ưu thế của chúng. Bất cứ việc gì cũng không có tuyệt đối, sau khi đại quy mô Phi Hành hệ quân đoàn xuất hiện, hơn nữa lực lượng và ưu thế của ma thú hoàn toàn áp đảo và vượt xa số quân giữ ải, vì vậy mà sự vô lý ban đầu cũng trở thành hợp lý. Mộ Dung Thiên và những người khác không còn cơ hội để thở nữa, không còn thời gian để quan sát rồi mới đưa ra kế sách nữa, mà quan trọng hơn là có được sự tiếp viện kịp lúc mà thôi.

Mộ Dung Thiên lập tức không chần chờ gì nữa, hần phát bàn tay có đeo Không gian giới chỉ một cái, thế là từ trong đó liền bắn ra viên đạn tín hiệu khẩn cấp cấp A. Một chùm ánh sáng giống như pháp hoa rất đẹp bắn thẳng lên trời, chỉ tiếc là lúc này không có ai còn lòng dạ nào để thưởng thức vẻ mỹ lệ của nó, lại càng không ai tình nguyện nhìn thấy nó cả, bởi vì nó đại diện cho nguy cơ và bất an.

Phi Hành ma thú quân đoàn ở trên không chỉ là đi tiên phong, chủ lực chân chính thì tất nhiên vẫn là đám biến dị ma thú ở trên cạn, nhưng đội tiên phong kia lại lợi hại như một mũi trường mâu, có thể đâm rách tấm thuẫn vốn cực kỳ cứng rắn của Thiên Địa hạp cốc, còn ưu thế của tốp Dã Man nhân và Thú nhân chiến sĩ cũng không còn lại chút gì. Và điều đáng lo hơn đó là tốp chiến sĩ này trên thực tế lại không phải thật sự là chiến sĩ, đại đa số bọn họ đều không phải là chiến chức giả, chỉ vì trong lúc triệu tập gấp rút, vì trận đấu này mà tận khả năng để điều phối lực lượng. Mộ Dung Thiên vốn đến từ Địa cầu nên không bị ảnh hưởng bởi cách suy nghĩ phân chia giai cấp như ở trên đại lục, nên vẫn thu nhận những Dã Man nhân và những chiến chức nghiệp khác không thuộc về chiến đấu, tận dụng hết mọi lực lượng có thể dùng được. Hành động đó của hắn đã nhận được sự tán thành sâu đậm của một số ít tướng lĩnh có kiến thức. Họ cho rằng năng lực cải cách của vị tân thành thủ này thật không tầm thường chút nào.

Nhưng hiện tại việc mà tốp Dã Man nhân và Thú nhân đang ở trên đỉnh núi cần làm nhất không phải là xô đá xuống núi đơn giản như vậy nữa, mà là họ cần phải đối mặt với sự không tập (tập kích trên không) đại quy mô, và phải chiến đấu thực sự. Với lực lượng của họ thì không thể nào ứng phó nổi, mà họ cũng hiểu rõ ý nghĩa của không tập nên cũng bắt đầu kinh hoảng lên, dù sao họ chỉ là theo lệnh triệu tập mà đến, chứ không phải là binh sĩ chính quy nên tính kỷ luật và kinh nghiệm cũng kém binh sĩ chính quy nhiều lắm.

Sự rối loạn lập tức lan tràn nhanh chóng, mặc dù chúng tướng từ lâu đã tọa trấn tại nguy thành, dày dặn kinh nghiệm chiến đấu, và họ đều là những người gặp biến mà không biết sợ. Thế nhưng với tình hình hiện tại thì quả thật là hồng бет, ba chuyện xấu nhất: lực lượng ma thú, chiến lược tấn công, cùng với không tập quân đoàn của đối phương đều phá hỏng mọi bố trí ban đầu. Bất luận là ai cũng đều nhìn ra được tình thế của trận đấu này rất nghiêm trọng, không những vậy mà còn là nghiêm trọng khác với bình thường nữa.

- Yên tĩnh!

Mộ Dung Thiên dùng linh lực cực mạnh để quát lên một tiếng, tuy rằng tiếng quát này còn kém Khuếch đại âm thanh thuật của các ma pháp sư, nhưng trong một cự ly ngắn thì vẫn có thể khiến người kinh tâm động phách. Chúng tướng đang xông xáo lo sợ thì nghe được tiếng quát nên đều ngạc nhiên nhìn sang Mộ Dung Thiên. Họ phát hiện ra vẻ mặt của vị thống soái này vẫn bình tĩnh như thường, điều đó khiến cho các “lão” tướng dày dặn kinh nghiệm cảm thấy xấu hổ vì sự thất thủ vừa rồi của mình. Xem ra trình độ trấn tĩnh của họ còn kém xa vị tân thành thủ vừa mới nhậm chức này rồi.

Kỳ thật khi Mộ Dung Thiên mới nhìn thấy ma thú bạo động thì hắn bị chấn động cũng không kém gì những người khác. Với số lượng ma thú ngàn ngạt thế kia thì bất luận là ai mới gặp phải tình huống này lần đầu cũng sẽ thất kinh như thế, nhưng khi nhìn thấy tình thế chỉ trong nháy mắt mà phát triển thành cuộc diện không thể khống chế được thì hắn đột nhiên tỉnh táo lại, hần lãnh tĩnh đến mức cả bản thân mình cũng cảm thấy giật mình. Hoặc có lẽ bởi vì trước kia hắn đã từng gặp tình huống tương tự, lấy ít chọi nhiều, vì vậy mà kinh nghiệm luôn luôn là những bài học quý báu cho con người, ví như lãnh tĩnh vậy.

Hoặc có lẽ, hần thân là thành thủ, hôm nay phải gánh vác số phận của rất nhiều người trong thành, bởi ý thức trách nhiệm cực mạnh nên đã khiến cho hắn không thể không lãnh tĩnh được.

Nhìn mọi người yên tĩnh trở lại, Mộ Dung Thiên nói:

- Chư vị, lập tức hạ lệnh cho các đoàn, tạm thời duy trì mọi bố trí ban đầu, không thay đổi gì cả!

Lấy bất biến ứng vạn biến, đó mới là quyết định chính xác nhất của hôm nay. Chính vì đột tấn công đầu tiên này của đám ma thú mà mọi người đã tốn rất nhiều tâm huyết, nếu như bỏ đi hết thì chỉ sợ được ít nhưng mất sẽ nhiều hơn.

Nhìn thấy những người truyền tin đã ứng thanh rồi đi, Mộ Dung Thiên tiếp tục hỏi một vị Tam mục tộc dũng sĩ:

- Sa Lạp Đức, lập tức hồi báo, đại khái trong bao lâu nữa thì đại quân ma thú sẽ đến hạp cốc?

Đó mới xác thật là chuyện nên làm của một quan chỉ huy trước khi nghênh chiến, sau khi biết được thời gian có thể chi phối thì mới có thể định ra các công việc cần làm khác, bởi vì có rất nhiều mệnh lệnh cần phải tốn khá nhiều thời gian để chấp hành, còn có hoàn thành kịp hay không thì mới là vấn đề.

- Hồi bẩm thành thủ, do tình huống xảy ra đột ngột nên chúng ta không thể nắm rõ được tình hình cụ thể về chủng loại chủ lực của ma thú. Còn về phần thời gian thì....suốt dọc đường đến Thiên Địa hạp cốc, bên phải thì có sông ngăn cách, trong đám ma thú, những loại không bơi giỏi như là Thổ Đồ Đằng thì chỉ có thể bò theo đáy sông mà qua, như vậy có lẽ sẽ mất chừng mười phút sẽ tới. Kế tiếp là những hạng ma thú nặng nề đồ sộ, ăn thịt và sống tại đầm lầy như là Cự Oản Cách Nghi phải đi đường vòng mà tới, nhưng đường đi gần nhất là cánh đồng hoang Phong Hành ở phía Tây. Nếu như bọn chúng có thể biết được tin tức từ đám “lính trinh sát địa hình” và hơn nữa còn có thể đi qua lối đó, vậy có thể rút ngắn thời gian rất nhiều, có lẽ sẽ là mười hai phút sau sẽ tới. Tiếp theo là Mã Gia, Tuyết Y Nhĩ, Lý Quần, ba hòn núi nhỏ nhất định phải đi qua, đám ma thú to xác vung về kia muốn vượt qua cũng tương đối khó khăn. Dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, bọn chúng sẽ cần đại khái là hai mươi tám phút, còn lại những địa phương khác thì đa phần đều là những vùng hoang dã không có trắc trở hoặc là có trắc trở nhưng lại không đáng kể. Theo tốc độ hiện tại của chúng thì chừng hai mươi một phút là đủ rồi. Tóm lại, tới khoảng hai giờ tám phút thì đại quân ma thú sẽ kéo đến đây, đó là ước tính trong tình huống quân địch muốn duy trì một đội hình thống nhất, nếu như đám ma thú thuộc Phong hệ có tốc độ nhanh nhất là Gia Việt Tứ Tinh Phong không đợi những con ma thú khác, vậy thì chỉ cần bốn mươi hai phút thì chúng sẽ đến được Thiên Địa hạp cốc rồi.

Sa Lạp Đức là tướng lĩnh của quân trinh sát, và cũng là một dũng sĩ Tam Mục tộc ưu tú nhất của Mễ Kỳ Tư. Gã phụ trách việc theo sát thống soái để tùy lúc tùy nơi đều có thể ước lượng tình hình cùng số lượng quân địch và bẩm báo lại. Gã quả nhiên không hổ là một tướng lĩnh giàu kinh nghiệm, tuy gặp sự việc đột biến, nhưng vẫn tận trung chức thủ và hoàn thành công việc một cách xuất sắc. Trong một thời gian ngắn mà có thể đưa ra những phán đoán khá chuẩn xác như vậy thật là hiếm có.

- Hai giờ tám phút?

Mộ Dung Thiên khẽ nhíu mày, đúng là thời gian quá ngắn đi. Còn về phần số lượng của đám ma thú Phong hệ là Gia Việt Tứ Tinh Phong kia thì cũng không cần phải quan tâm, nếu như bọn chúng thoát ly quân chủ lực để phát động tấn công đầu tiên thì đó chỉ là đi tìm đường chết mà thôi. Mộ Dung Thiên cầu còn không được nữa kia. Nếu có thể triệt hạ một phần lực lượng của chúng thì lại càng tốt, ít ra điều đó cũng có thể giảm bớt ít nhiều áp lực cho mình.

Lúc này bỗng có vài tia thiểm điện từ phương xa bay xẹt tới, rồi rơi thẳng đến bên cạnh Sa Lạp Đức mới dừng lại, nhìn kỹ thì ra đó là một loại con chim lớn màu bạc. Chúng là một trong những ma sủng thuộc Phi hành hệ với tốc độ nhanh nhất, từ xa bay lại nhanh như điện chớp, bởi vậy mới có tên là Kích Điện Niểu. Tuy chúng không có sức chiến đấu, nhưng nếu dùng chúng làm phương tiện giao thông cho các trinh sát binh thì đúng là tuyệt hảo.

Từ trên lưng mấy con Kích Điện Niểu liền có mấy gã tuấn thú sư toàn thân mặc y phục làm bằng da thú lốm đốm nhảy xuống. Loại y phục này tương đối đặc biệt, vì tất cả vết đốm trên đó đều giống như những con mắt vậy, ai nấy cũng đều biết đó là phục sức đặc biệt chỉ có những người nuôi dưỡng Thiên Mục thú mới có mà thôi. Ngày trước khi phải di chuyển rời bỏ Cách Lâm Trấn, người ta chỉ dùng loại ma sủng đặc biệt như Thiên Mục thú để kiểm kê nhân số. Trong lúc chiến tranh, chúng đặc biệt trở nên rất hữu dụng.

- Thành thủ đại nhân!

Mấy người họ lập tức làm lễ ra mắt Mộ Dung Thiên trước tiên.

Bọn họ xuất hiện ở đây hiển nhiên là để báo cáo địch tình. Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng. Hôm nay không có gì quan trọng hơn điều đó cả. Vì vậy mà Mộ Dung Thiên tạm ngừng câu hỏi, phất tay về phía bọn họ rồi nói:

- Bây giờ là thời khắc phi thường, không cần đa lễ!

- Dạ! Tình huống ở trên mặt đất vào lúc này đang không được rõ ràng. Đám Thổ hệ ma thú ở trong địch quân đang hết sức hỗn loạn, bụi bay mù mịt, khiến cho bọn thuộc hạ không thể nào thám thính tình hình từ ở trên cao được. Có một vài vị chiến hữu đã mạo hiểm xuống thấp thăm dò, nhưng chẳng may đều bị đánh rơi hết.

Khi nhắc tới việc đồng bọn gặp nạn, giọng nói của gã trinh sát binh trở nên bi thương, nhưng gã không bởi vì vậy mà ngừng lại, trái lại gã vẫn tiếp tục báo cáo lên sự thăm dò của mình. Trinh sát binh mang sứ mạng rất quan trọng, họ không thể bỏ lỡ thời cơ chiến đấu của mọi người được.

- Nhưng Thiên mục thú của chúng ta đã thành công kiểm kê xong số lượng Phi Hành hệ ở trong ma thú quân đoàn, tất cả tổng cộng là hai ngàn sáu trăm năm mươi một con.

- Cái gì?

Mọi người nghe vậy đều thất kinh. Đối với một trận chiến, con số này trên thực tế cũng không được kể là nhiều lắm, nhưng nếu tất cả số đó đều có sủng vật thuộc Phi Hành hệ thì lại khác. Hai ngàn sáu trăm năm mươi một con Phi hành ma thú đã đủ gây vướng tay vướng chân lắm rồi.

Mộ Dung Thiên lại nhíu mày, hỏi:

- Chúng loại?

Hắn cố gắng hồi ngẩn gọn, đủ để biểu đạt ý tứ là được, nhằm lãng phí thời gian không cần thiết.

- Theo tin tức thu lượm được từ đàn Quyền dực phong do chúng ta phóng ra, tuyệt đại bộ phận của chúng là Huân Đầu côn [1], trong đó còn pha lẫn một số Kim Quang sương [2], Mã Nô Đan bằng [3], Cổ đan [4], Bể gia, Ma nha [5], Thanh Liệt nghê [6], Biệt Đắc Lân thu [7]. Ngoài chúng ra, còn có thêm một ít Liệt Hỏa bằng và Huyền Băng hạt [8] nữa.

Quyền dực phong không có năng lực kế toán giống như Thiên Mục thú, cho nên chúng không thể hồi báo con số tường tận được, nhưng sau khi trải qua huấn luyện, chúng cũng có thể phân biệt chủng loại ma thú. Trong đó, Huân Đầu côn là một loại ma thú còn mạnh hơn Kích Điện Niểu và chúng chỉ biết tấn công vật lý mà thôi. Còn Kim Quang sương, Mã Nô Đan bằng, Cổ đan, Bể gia, Ma nha, Thanh Liệt nghê, Biệt Đắc Lân thu đều hơi mạnh, đồng thời còn biết tấn công từ xa, nhưng cự ly lại không thể quá xa. Loại ma thú khiến người ta nhức đầu nhất là Liệt Hỏa bằng và Huyền Băng hạt, hai loại ma thú này không những có sức tấn công khá mạnh, khoảng cách tấn công tương đối xa, mà còn bí mật làm thương tổn nguyên tố nữa. Bọn chúng chính là uy hiếp lớn đối với nhóm binh sĩ Dã Man nhân và Thú nhân vốn không có lực phòng ngự kia; hơn nữa, chúng lại còn ưa thích liên thủ tấn công cùng một mục tiêu; tuy rằng không đạt được hiệu quả như Linh vực võ giả, nhưng có rất ít người có phòng ngự đầu khí có thể chống lại Băng và Hỏa hai hệ nguyên tố trái ngược nhau này. Những ai bị chúng tấn công thì sẽ gặp phiền phức rất lớn.

Nhưng cũng may là số lượng của Liệt Hỏa bằng và Huyền Băng hạt cũng không nhiều lắm. Chủng loại chủ yếu ở trong Phi Hành hệ ma thú quân đoàn đều là Huân Đầu côn, như vậy thì áp lực của nhóm binh sĩ Dã Man nhân ở trên đỉnh núi cũng giảm bớt rất nhiều.

Sắc mặt của Mộ Dung Thiên vẫn không hề thay đổi, nhìn không ra nét buồn vui, hắn chỉ lạnh lùng truy vấn tiếp:

- Bọn chúng có phụ chở ma thú binh hay không?

- Không có phụ chở bất luận một loại ma thú binh nào!

Lời của tuấn thú sư vừa nói xong đều khiến mọi người kinh động, kể đến thì ai nấy đều mừng rơn, ngay cả Mộ Dung Thiên đang cố giữ bộ mặt lạnh lùng cũng không khỏi có hơi chút động dung.

Tổng chỉ huy kỵ binh là Nặc Khắc dường như không tin vào tai mình, vội hỏi lại:

- Người nói sao, không có phụ chở ma thú binh à? Sao lại như thế? Người khẳng định như vậy chứ?

Y liên tiếp hỏi liên mấy câu, hầu như để biểu đạt sự hoài nghi của chính mình.

Sở dĩ Phi Hành hệ ma thú phiền toái như vậy không phải là ở bản thân chúng, mà quan trọng hơn chính là sáng tạo cơ hội cho đồng bọn của chúng. Trong ma thú, chúng cũng có một bộ phận có sức tấn công cực mạnh nhưng sức đề phòng thì lại cực thấp giống như các ma pháp sư của nhân loại vậy. Bởi vì hiệu quả tấn công của ma thú cũng theo khoảng cách mà tăng mạnh lên, tức là khoảng cách càng xa thì sức tấn công càng yếu, do đó mà chúng cũng cần có điều kiện nhất định, đồng thời dưới tình huống thân thể yếu đuối của mình được bảo hộ cẩn thận thì chúng mới có thể phát huy hết uy lực tấn công được. Đương nhiên, tốt nhất là có những binh chủng có sức phòng ngự mạnh làm bia thịt để che chắn cho chúng, kể đến là lợi dụng ưu thế địa lý, tỷ như Thiên Địa hạp cốc là một trong những địa phương như thế. Có Phi Hành hệ ma thú chịu chở phụ ma thú binh, vậy thì hiệu quả của chúng khi tấn công từ trên cao xuống sẽ không thua gì uy lực của các ma pháp sư cả.

Phi Hành hệ ma thú không chịu chở những ma thú khác, vậy thì sự uy hiếp cũng giảm đi nhiều. Hành động ngu xuẩn như vậy cũng rất hiếm thấy, do đó mà ai nấy cũng đều ngạc nhiên là vậy.

Đội trưởng tuần thú sư khẳng định:

- Đúng vậy, Nặc Khắc đại nhân, chỉ ít thì cho đến lúc này chúng ta vẫn chưa phát hiện ra điều đó.

- Vậy tốt lắm! Thành thủ đại nhân, thuộc hạ có một đề nghị!

Người vừa lên tiếng là một cung tiễn thủ mặc nhuyễn giáp màu hồng, và gã cũng chính là tổng chỉ huy cung tiễn thủ tại Thiên Địa hạp cốc, Sát Đạt Mễ La. Tuổi của gã còn rất trẻ, mà đây cũng là lần đầu tiên gã tham gia công cuộc phòng ngự ma thú công thành, kinh nghiệm còn non nớt, căn bản vốn khó có thể nắm giữ chức cao, nhưng gã lại là nhi tử của Cung tiễn thủ hội trưởng tại Mễ Kỳ Tư là Đa Phục Bình. Đa Phục Bình mãi tới tuổi năm mươi sáu mới có được một nhi tử, tất nhiên là quý gã như trân bảo, thường ngày vẫn nhất mực bồi dưỡng cho gã. Các quan viên trong thành đều thông cảm cho tâm tình của ông ta, nên nhất nhất đều chấp nhận. Chính vì vậy mà gã mới có thể xuất hiện ở đây được. Tuy nhiên, nói trở lại, Sát Đạt Mễ La quả thật cũng có chút tài năng, chứ không phải chỉ hoàn toàn dựa vào quan hệ của phụ thân, nên cũng chẳng trách gã có thể làm tổng chỉ huy của một binh chủng quan trọng. Nhưng chẳng qua, dù sao gã cũng là thiếu niên, tuổi trẻ khí thịnh, vẫn ham muốn lập công và hành sự tương đối xung động, thế nhưng vào thời khắc quan trọng thế này mà vẫn ham hố lên tiếng nên nhiều người không bằng lòng, ai nấy cũng đều cho rằng Mộ Dung Thiên cũng sẽ không muốn nghe ý kiến của gã.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại hành động ngoài suy nghĩ của mọi người, hần gật đầu nói:

- Cứ nói ra nghe thử!

Nếu đây là một chiến dịch bình thường thì điều hần cần là trầm ổn và thận trọng, nhưng tình huống hôm nay rất đặc thù, những suy nghĩ táo bạo của giới thanh niên biết đâu lại có thể mang tới thu gặt ngoài ý muốn.

Nghe giọng nói khẳng định của Mộ Dung Thiên, Sát Đạt Mễ La hưng phấn nắm bắt ngay cơ hội để biểu hiện, gã vội nói:

- Thành thủ đại nhân, tuy rằng đại bộ phận của đám Phi Hành hệ ma thú này đều là cấp thấp, nhưng đối với nhóm binh sĩ không có sức chiến đấu ở trên đỉnh núi của chúng ta thì vẫn sẽ tạo ra khá nhiều phiền phức. Nhưng lần này thuộc hạ lại phát hiện ra một chuyện khá thú vị, đó là tốc độ của đám Phi Hành ma thú đó rất nhanh, căn bản là sẽ không đợi đồng bọn của chúng đến nơi mà cùng lúc phát động tấn công. Điều đó khiến chúng ta vừa có điểm lợi mà cũng vừa có điểm hại. Vả lại, bọn chúng không phụ chở ma thú, vậy thì chúng ta có thể điều phối một số cung tiễn thủ đến mai phục tại Thiên Địa hạp cốc trước, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hần chúng ta sẽ có thể tiêu diệt đám quân tiên phong này trong một khoảng thời gian ngắn.

Mộ Dung Thiên còn chưa lên tiếng thì đã có người lập tức lớn tiếng phản đối rồi. Đó là một trung niên chiến sĩ hơn bốn mươi tuổi, tên là Tịch Thập. Loại người ở lứa tuổi đó thường làm việc tương đối ổn trọng, hơn nữa Tịch Thập lâu nay làm thống lĩnh ở chiến sĩ đoàn vẫn có mỹ danh là “Đồng tường thiết bích”, là

một người chủ về phòng thủ mà xem nhẹ việc tấn công. Y vốn không thích tùy tiện chủ động xuất binh, so với Sát Đạt Mễ La thì phong cách của y hoàn toàn tương phản.

- Sát Đạt Mễ La, chúng ta còn một vấn đề lớn nữa, đó là số lượng cung tiễn thủ của chúng ta vốn không nhiều, hơn nữa họ sẽ gây cản trở đến các binh sĩ được mai phục tại hạp cốc, còn nếu dời đi những binh sĩ đó thì lực lượng phòng ngự tại hạp cốc sẽ bị giảm đi không ít. Đến chừng đó, quân chủ lực của ma thú đến nơi thì chúng ta sẽ gặp rất nhiều phiền phức. Ta đề nghị đưa một số ít chiến sĩ đến đó trợ giúp. Cho dù hiệu quả của các binh sĩ đánh cận chiến không được mấy lý tưởng khi dùng vào việc tiêu trừ Phi Hành hệ ma thú, nhưng đối với đám này vốn không phụ chỗ những ma thú khác thì ắt hẳn chúng cũng có điều cố kỵ, khó có thể công phá phòng tuyến của các chiến sĩ bên ta được. Chúng ta không cần tham công, chỉ cần kéo dài thời gian cho tới khi đại quân ma thú kéo đến, vậy thì mọi chuẩn bị lúc trước có thể tiến hành theo kế hoạch là được.

Tịch Pháp quả không hổ là một danh tướng nổi tiếng về phòng thủ, y lập tức vạch ra được kế hở trong kế hoạch của Sát Đạt Mễ La, đồng thời còn đưa ra được đối sách bổ khuyết cho việc phòng ngự nữa.

Sát Đạt Mễ La thoáng giật mình, hiển nhiên là gã chưa nghĩ tới điểm ấy. Thấy kiến nghị của mình bị phản bác, gã vẫn nói cứng:

- Cánh quân tiên phong Phi Hành hệ ma thú này rõ ràng có tốc độ nhanh hơn cánh quân chủ lực nhiều lắm, còn nhóm cung tiễn thủ của chúng ta dưới sự hỗ trợ của các tuần thú sư thì sẽ có thể lên được đỉnh núi trong một khoảng thời gian ngắn nhất, đồng thời tiêu diệt gọn cánh quân tiên phong đó, sau đó mới trở lại vị trí ban đầu cũng vẫn còn kịp.

Tịch Pháp lắc đầu, nói:

- Ta không tán thành. Nếu theo kế hoạch của ngươi, vậy thì chúng ta phải nắm chắc phương diện thời gian cực kỳ chuẩn xác, nhưng tình hình chiến tranh thì luôn thay đổi trong nháy mắt, chúng ta vốn không thể bảo chứng được đến lúc đó sẽ có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn hay không, vạn nhất những cung tiễn thủ được dời đi đó không thể quay về kịp thì sao? Còn nữa, đám ma thú sau khi bị biến dị thì trở nên giảo hoạt phi thường, đến khi chúng thấy chúng ta có nhiều cung tiễn thủ, vậy có thể chúng sẽ không tấn công nữa, mà ở lại phía xa xa để chờ đợi cơ hội tốt. Vậy chẳng phải lúc đó nhóm cung tiễn thủ của chúng ta sẽ bị tiến thoái lưỡng nan hay sao? Nếu như họ tùy tiện bỏ đi, vậy thì các Dã Man nhân chiến sĩ ở trên đỉnh núi sẽ gặp nguy ngay, còn nếu như họ không thể trở về cương vị ban đầu, vậy cánh quân chủ lực của lực hành ma thú kéo đến thì chúng ta làm sao mà chống đỡ? Do đó mà sử dụng chiến sĩ có thể nói là tương đối ổn thỏa, bởi vì số lượng chiến sĩ ở trong quân đoàn rất đông, cho dù có di chuyển đi một ít thì ảnh hưởng cũng không quá lớn.

Sát Đạt Mễ La không phục:

- Nếu không trừ đi đám Phi Hành hệ ma thú này, vậy thì chúng trước sau gì cũng là mối đại họa của chúng ta. Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, nếu đợi đại quân của chúng kéo đến, chúng ta sẽ không thể rút đi nhóm cung tiễn thủ này nữa. Huống chi, người xem đi, Phi Hành hệ ma thú cũng không chỗ thêm một loại ma thú nào khác, ngay cả đại quân chủ lực cũng không đợi sắp xếp chỉnh tề mà đã tấn công ngay. Các loại tình huống đó đều cho thấy, lần này bạo động, đám ma thú kia dường như không hề động não vậy. Do đó, Phi Hành hệ ma thú hẳn cũng sẽ không ngoại lệ, bọn chúng nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để qua ải, sau đó cũng chẳng thèm để ý tới phía dưới có bao nhiêu cung tiễn thủ tấn công mình. Cả người thiếu thông minh cũng có thể nhìn ra được điều đó kìa mà!

Tịch Pháp lại lắc đầu, nói:

- Đó chỉ là giả định mà thôi, trên thực tế, khi bọn chúng kéo đến thì chẳng ai có thể bảo chứng được sẽ xảy ra chuyện gì. Ta phải nhấn mạnh thêm một lần nữa: chiến cuộc luôn luôn thay đổi trong nháy mắt!

Khuôn mặt của Sát Đạt Mễ La đỏ bừng, cất giọng đầy khích động cãi lại:

- Lẽ nào chúng ta cứ để bị động như thế được....

- Được rồi, không cần tranh biện nữa!

Mộ Dung Thiên kịp thời xua tay ngăn cuộc tranh luận của hai người lại, vì thế mà bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn lên người hắn. Quan điểm của Sát Đạt Mễ La và Tịch Pháp hiển nhiên đều đại biểu cho lập trường của mọi người đang có mặt tại đây, hầu như không có một biện pháp thứ ba nào tốt hơn. Hôm nay họ chỉ có thể nhìn xem chủ soái của mình làm sao định đoạt mà thôi.

Mộ Dung Thiên vẫn chưa đưa ra quyết định ngay, hắn quay sang một lão giả râu bạc trắng đứng bên cạnh rồi hỏi:

- Đặc Lạp Đa đại nhân, người có kiến nghị gì tốt chăng?

Đặc Lạp Đa là tham mưu trưởng ở trong quân, cũng tương đương với chức quân sư vậy, từ trước tới nay lão vẫn luôn trầm tĩnh cơ trí, mưu tính sâu xa nên rất được mọi người tôn kính. Tại thời khắc quan trọng thế này, Mộ Dung Thiên đương nhiên là phải cần lão hiến kế cho rồi.

Đặc Lạp Đa sau khi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lần bạo động này, đám ma thú quân đoàn hành quân rối loạn, điều đó quả thật rất kỳ quái. Lý do duy nhất có thể giải thích điều này chính là bởi vì ở tại vùng phụ cận Bạo điểm này không có được một con biến dị ma thú nào đủ sức chiếm được vị trí thủ lĩnh. Với một ma thú quân đoàn có quy mô lớn như vậy, đây chính là một chuyện cực kỳ hiếm thấy. Từ trước tới nay, chúng vẫn chưa hề có một sai lầm cơ bản như vậy, nhưng đối với chúng ta thì đây là chuyện tốt. Mà đám Phi Hành hệ ma thú kia có lẽ cũng thuộc các cấp thấp, nếu thuộc hạ không đoán sai, vì thiếu đi sự chỉ huy nên chúng rất có thể sẽ tấn công ngay, nhưng chúng còn chưa ngu đến mức tuyển chọn địa điểm bị phục kích trên sườn núi, mà chúng vẫn còn biết né mạnh, đánh yếu. Có lẽ vì bị ảnh hưởng từ những con biến dị ma thú nên lực cảm ứng của chúng rất mạnh, do đó mà chúng sẽ lựa chọn nhóm binh sĩ lâm thời là các Dã Man nhân mà tấn công, vì họ hành động rất chậm chạp. Vì thế, kiến nghị của Sát Đạt Mễ La không phải là không có giá trị, cơ hội chỉ đến rất ngắn ngủi, chỉ cần có một con ma thú đầu lĩnh nào đó có tí năng lực thống lĩnh xuất hiện thôi, vậy thì đến lúc đó dù chúng ta muốn diệt trừ đám Phi Hành hệ ma thú này cũng rất khó khăn....

Sát Đạt Mễ La nghe vậy thì cực kỳ vui mừng. Có tham mưu trưởng chống lưng thì kiến nghị của gã rất có khả năng sẽ được tiếp thu, nhưng khi Đặc Lạp Đa vừa nói tới đây thì ngữ khí cũng thay đổi luôn:

- Thế nhưng điều mà Tịch Pháp lo lắng cũng không phải là không có lý, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Vì vậy mà thuộc hạ xin đưa ra một đề nghị trung dung, đó là hãy điều động một số cung tiễn thủ lên đỉnh núi trước, đến khi đại quân ma thú gần kéo đến đây mà đám Phi Hành hệ ma thú vẫn không tấn công thì chúng ta sẽ điều động một toán chiến sĩ tới thay, còn cung tiễn thủ thì có thể lui trở về vị trí ban đầu.

Đặc Lạp Đa suy nghĩ rất chú đáo, vừa không làm lỡ thời cơ chiến đấu, và cũng vừa lo chu toàn cho cả công việc phòng ngự.

Mộ Dung Thiên nhìn mọi người khắp một lượt, rồi hỏi:

- Mọi người còn ai có ý kiến nào tốt hơn hay không?

Ai nấy đều không hện mà cùng lắc đầu, vì vậy Mộ Dung Thiên nói tiếp:

- Xem ra chúng ta cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Sát Đạt Mễ La, Đặc Lạp Đa, hai người hãy lập tức đi lo việc này, chờ đạn tín hiệu của ta mà hành sự!

Hắn dừng lại một chút rồi bổ sung thêm:

- Khoan đã, Sát Đạt Mễ La, hãy nhớ nắm chặt thời cơ cho tốt. Hay nhất là đợi đám Phi Hành hệ ma thú sắp tấn công nhóm binh sĩ Dã Man nhân của chúng ta rồi hắn cho các cung tiễn thủ ra tay. Ngoài ra, hãy cho bọn họ ngụy trang cho kỹ. Vùng đồi núi Ái Gia Mông Đạt có cỏ cây thưa thớt, ta nghĩ các người hãy lấy thạch phấn mà bôi lên khôi giáp của mình, có như vậy thì khi ẩn mình bên cạnh nham thạch cũng dễ hòa lẫn vào đó, may ra có thể qua mắt bọn ma thú được. Dù cho đám Phi Hành hệ ma thú đó có thông minh mà rút đi, nhưng chí ít thì chúng ta cũng có thể xuất kỳ bất ý mà đánh cho chúng một đòn trầm trọng.

Mọi người nghe hắn nói vậy thì ai nấy cũng đều lộ ánh mắt tán thưởng, kể cả Đặc Lạp Đa. Một người thống soái tốt không những cần phải có cái nhìn toàn diện thật tốt, mà cả những chi tiết nhỏ cũng không thể bỏ

qua. Những thứ mới nhìn thoáng qua tưởng như là những điều nhỏ nhặt, nhưng chúng vẫn thường có khả năng trở thành then chốt thắng, bại trong cuộc chiến.

- Dạ!

Sát Đạt Mễ La hành một lễ, sau đó khích động cười một con Kịch Điện niếu đi thi hành mệnh lệnh, tình thế chiến đấu căng thẳng và không mấy lạc quan tựa hồ như không hề ảnh hưởng đến tâm tình của gã vậy.

Mộ Dung Thiên nhìn theo bóng lưng của Sát Đạt Mễ La khuất xa dần rồi thở dài:

- Ài, tuổi trẻ hay thật, lúc nào cũng bốc đồng như thế!

Mọi người không nói gì, nhưng ai nấy cũng đều đưa mắt nhìn tên sắc lang và thầm nghĩ: “Xem người còn có vẻ non nớt hơn cả Sát Đạt Mễ La, vậy mà còn làm ra vẻ già dặn hơn gã nữa chứ.”

Đám Phi Hành hệ ma thú đi tiên phong tuy là một cánh quân quan trọng trong cuộc chiến này, nhưng tính quyết định sau cùng vẫn là nằm trong đám ma thú chủ lực. Số lượng của chúng đông vô số kể, thật khiến người ta phải đau đầu. Khi bạo động chính thức bắt đầu, từng mọi cứ điểm đều sẽ cần thời gian để thích ứng và phát hiện ra thực lực của ma thú cùng với phong cách chỉ huy của con đầu lĩnh, chứ không ai có thể lập tức phán đoán ra được thực lực chân chính của chúng, vì vậy mà cũng sẽ không thể trong chốc lát mà rút bớt binh lực để đưa sang hỗ trợ cho nơi khác. Do đó, hậu viện có thể đến kịp lúc hay không thì không ai dám xác định cả, mọi người chỉ có thể làm tốt công việc đã được vạch ra từ trước, đến lúc cần rút lui thì có thể quay về giữ vững cứ điểm hậu phương, đường rút lui và việc di dời những dân chúng hỗ trợ cung ứng vật tư chi viện đã chuẩn bị sẵn từ lâu; nhưng đó là kế hoạch thứ năm, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ thì sẽ không làm vậy, bởi vì Thiên Địa hạp cốc quá quan trọng đi.

Từ phía tiền phương, tin tức tình báo liên quan tới ma thú quân đoàn không ngừng truyền về. Không lâu sau, trống trận và kèn lệnh đều phát lên rõ to, báo hiệu Phi Hành hệ quân đoàn đã đến gần. Chỉ khi nào vấn đề của bọn chúng được giải quyết thì mọi người mới có thể tập trung hết về đám ma thú ở dưới mặt đất được. Do đó mà lúc này ai nấy cũng đều quan tâm đến trận chiến đầu tiên này, nếu như nó được thuận lợi, vậy thì điều đó sẽ có tác dụng kích phát sĩ khí rất nhiều.

Điều khiến người ta hưng phấn không ít chính là đại quân ma thú còn mất khá lâu thời gian mới đến được đây, do đó mà lúc này mọi người dư sức tiến hành một cuộc chiến chớp nhoáng. Phi Hành hệ ma thú quân đoàn đã bay thẳng đến bầu trời của vùng núi đồi Ái Gia Mông Đạt, coi bộ chúng sẽ dự định tấn công rồi.

Đám binh sĩ Dã Man nhân không hề ẩn nấp hành tung, mà trái lại, họ còn tập trung tại một chỗ dễ dàng nhìn thấy nhất, bởi vì hôm nay bọn họ làm mỗi nhữ. Đó chính là biện pháp do Sát Đạt Mễ La nghĩ ra. Gã tướng lĩnh trẻ tuổi nhưng xuất thân từ danh môn này tuy có chút xung động nhưng quả thật cũng rất có năng lực. Sau khi các Dã Man nhân tập trung lại, vậy thì đám ma thú kia cũng sẽ phải tập trung lại một chỗ để tấn công họ, đến chừng đó thì các cung tiễn thủ cũng dễ dàng nhắm bắn hơn.

Quả nhiên Huân Đầu côn trông thấy đám mỗi ngon béo bở như thế mà không thể chờ đợi được, ngay cả những con thông minh như Liệt Hỏa bằng và Huyền Băng hạt cũng không ngoại lệ. Bọn chúng lượn hai vòng ở trên không, rồi thu cánh lao xuống nhanh như những mũi tên.

- Tốt!

Các cung tiễn thủ đang mai phục ở phía xa xa đều thầm khen hay. Ai nấy cũng đều căng thẳng nắm chặt trường cung trong tay, đồng thời đều chuẩn bị sẵn những kỹ năng đặc ý nhất của mình, ánh mắt chăm chú nhìn vào mục tiêu, chờ đợi khoảng cách của đối phương rơi vào tầm bắn, đến lúc đó sẽ nhất loạt ra tay và bắn cho chúng thành những con nhím luôn.

Tất cả mọi thứ đều phát triển theo kế hoạch, xem ra đây đúng là một trận đánh rất hoàn mỹ.

Nhưng việc xảy ra ngoài ý muốn vẫn luôn luôn xuất hiện, nếu không thì đã không còn gọi là “việc ngoài ý muốn” nữa rồi.

Khi tiến đến gần mặt đất chừng gần hai mươi thước, đám Phi Hành ma thú hầu như cùng lúc há miệng phun ra một chất gì đó. Đây không phải là kỹ năng, Huân Đầu côn không có kỹ năng tấn công từ xa, vũ

khí của chúng chỉ là vũ khí nguyên thủy như là lợi trảo và mỏ nhọn mà thôi. Do đó mà chỉ có một giải thích duy nhất.

Phụ chở ma thú! Là một loại ma thú nào đó mà bọn chúng giấu ở trong bụng của chúng!

Những chất dịch kia từ trong không trung liền xòe rộng ra và biến thành hình những cái dù, mà màu sắc của chúng đều màu đỏ, toàn thân trên dưới đều là một màu đỏ tươi khiến người ta trông thấy mà giật mình.

Màu đỏ tươi kia vừa đập vào mắt Mộ Dung Thiên liền gọi lên cho hắn một lần hồi ức khủng bố không gì sánh bằng về một con biến dị ma thú - Hủ Huyết Bệ.

=====

Chú thích

- [1] côn: một giống chim sếu thời xưa ở trong sách cổ.
- [2] sương cưu là chim cắt, mà túc sương thì lại là một giống chim sắc xanh cổ dài, giống như con nhạn.
- [3] bàng: đại bàng
- [4] đan: một loại họa mi
- [5] nha: quạ
- [6] nghê: hươu con
- [7] thu: chim thu (một loài chim trong sách cổ)
- [8] hạt: gà chọi

313. Hồi 306: Đồ Sát (thượng)

Hình dáng Hủ Huyết Bệ cường đại của ngày trước cùng với tình cảnh những động vật khác bị nuốt chửng thật đáng sợ đều hiện về rõ mồn một. Cái loại sinh vật tà dị này trông còn xấu xí và buồn nôn hơn cả những tử thi thối rữa nữa. Mộ Dung Thiên vừa trông thấy chúng thì lập tức ý thức được đại sự không hay rồi.

Thân thể của Hủ Huyết Bệ vốn mềm mại không xương, chúng từ không trung chậm rãi hạ xuống. So với hình dạng mà lúc trước Mộ Dung Thiên nhìn thấy thì không khác chút nào, da của chúng toàn bộ đều bị hư thối, huyết quản, thần kinh, hủ nhục đều gom về một mối, ngoài ra lại còn có vô số giò bọ ra bò vào lúc nhúc nữa.

Hủ Huyết Bệ là một loại biến dị ma thú chuyên xuất hiện trong phạm vi của Lam Nguyệt đế quốc tại những lần ma thú bạo động. Chúng rất ít khi xuất hiện tại Tát La, do đó mà tuyệt đại đa số người ở đây đều không biết gì về chúng. Các binh sĩ Dã Man nhân và Thú nhân ở trên mặt đất đều nhìn chăm chăm vào đám khách không mời mà đến kia, nhưng lại không biết làm sao cho phải. Từ xa nhìn lại, Hủ Huyết Bệ trông cũng không đáng sợ lắm, trái lại, chúng trông còn có vẻ rất xinh đẹp nữa, nhìn giống như những đóa hoa hồng đang bay lơ lửng ở trên cao vậy.

- Hủ Huyết Bệ! Đó là Hủ Huyết Bệ!

Đặc Lạp Đa là người có kiến văn quảng bác, y đứng từ xa quan sát tình hình nên lập tức nhận ra được chúng. Y là người thứ hai, ngoài Mộ Dung Thiên, biết được lai lịch của đám biến dị ma thú này.

Đôi người của Đặc Lạp Đa co rút lại, hô lớn:

- Thành thủ đại nhân, xin hãy lập tức hạ lệnh cho các binh sĩ rút lui mau. Bọn họ sắp sửa phải đối mặt với một loại biến dị ma thú rất đáng sợ, phải nói là cực kỳ đáng sợ nữa là đằng khác. Họ vốn không có cách nào ứng phó được đâu!

- Tham mưu trưởng?

Chúng tướng đều ngạc nhiên, đỉnh núi chính là địa phương cần phải giành cho được trong công cuộc phòng thủ tại hạp cốc này, nhưng họ trăm ngàn đều không ngờ Đặc Lạp Đa lại đề nghị rút lui khi song phương còn chưa giao tranh. Bọn họ quả thật không thể tin vào tai của mình, nhưng Đặc Lạp Đa đã nhấn mạnh mấy chữ “cực kỳ đáng sợ” để khiến họ tin tưởng, và sự thật cũng được nhanh chóng chứng minh thôi.

Hủ Huyết Bệ nhìn thấy những con mồi ở dưới đất thì trong miệng bắt đầu nhiều ra rất nhiều nước bọt sặc mùi hôi tanh, mà chúng cũng mang màu đỏ nữa.

Những giọt nước miếng màu đỏ kia từ không trung rơi xuống, giọt đầu tiên vừa chấm đất thì có một gã Dã Man nhân đứng gần đó lập tức chú ý tới ngay. Vùng đá sỏi vừa bị giọt nước miếng của Hủ Huyết Bệ nhỏ trúng thì lập tức bốc khói xanh lè, tiếp theo đó là những tiếng lèo nhèo nhỏ vang lên. Chủ thể thạch của vùng núi Ái Gia Mông Đạt vốn là nham thạch, cứng rắn không gì sánh được, nhưng chúng lại dễ dàng bị nung chảy như thế, điều đó cho thấy tính hủ thực của loại dịch thể kia mạnh tới cỡ nào.

Nếu như mục tiêu của đám dịch thể kia không phải là đá sỏi mà là con người, vậy sẽ xảy ra chuyện gì?

Gã Dã Man nhân kia không phải là một kẻ dần, đạo lý đơn giản như vậy thì sao lại không hiểu được chứ? Thế nhưng khi gã hiểu ra được thì đã quá trễ rồi.

Lại có thêm một giọt dịch thể đỏ tươi rơi xuống vai gã. Gã Dã Man nhân này vốn cho rằng da thịt của mình rất cứng cỏi, nhưng vào lúc này thì gã hoảng sợ nhận ra bản thân mình cũng đang bị nung chảy như hòn đá nhỏ kia, thể là máu huyết của gã tuôn trào như suối, xương trắng nhanh chóng lộ hết ra ngoài, mà điều càng đáng sợ hơn chính là xương cốt to tướng như thế mà cũng không chống chọi nổi tính hủ thực của loại dịch thể kia. Cho dù là một chủng tộc ngoan cường, nhưng khi gặp phải cơn đau thấu cốt như thế thì gã Dã Man nhân cũng không thể nhịn được mà phát ra tiếng gào thảm đày thê lương.

Đám cung tiễn thủ đang mai phục thấy sự tình phát sinh đột ngột thì sợ điếng người, nhất thời quên cả việc bắn tên. Bởi vì nước miếng của Hủ Huyết Bệ ở khá xa nên trông không được rõ, bọn họ chỉ kinh ngạc nhìn vào gã đồng bạn khi không “vô duyên vô cớ” lại lăn ra đất kêu gào thảm thiết.

Tiếp theo đó, một con Hủ Huyết Bệ hạ xuống mặt đất, nó như một khối thịt phủ trùm lên toàn thân của gã Dã Man nhân đã trúng phải nước miếng của nó. Hủ Huyết Bệ là một giống ma thú có tính cách rất đặc biệt, bọn chúng cực kỳ căm ghét kẻ khác tranh cướp con mồi của mình, thậm chí nếu có là đồng bọn mà tranh mồi với mình thì chúng cũng không ngần ngại mà hạ thủ luôn đối phương. Chính vì vậy mà ngày trước khi còn ở Ốc Mã cao địa tại Cách Lâm trấn, con Lân ma đại đột tấn công Mộ Dung Thiên đã gặp phải tao ngộ bị hạ độc thủ. Giờ đây, gã Dã Man nhân kia trúng phải nước miếng của con Hủ Huyết Bệ đầu tiên thì cũng giống như là đã mang ấn ký của nó, vì vậy mà những con khác sẽ biết điều mà không đi cướp giết nữa.

Lúc này mọi người mới có thể nhìn thấy Hủ Huyết Bệ ở khoảng cách gần. Lúc nãy ở xa xa thì nó trông như đóa hồng nở rộ rất xinh đẹp, thì ra đó chỉ là giả dối, mà giờ trái lại, loại ma thú này nếu được thì ai cũng chỉ muốn gọi nó là yêu vật, vì vừa nhìn thấy nó thì người ta chỉ muốn nôn mửa mà thôi. Cho dù là ma thú, tin rằng trên đại lục này cũng không còn loại nào khác trông buồn nôn hơn bọn chúng nữa.

Dã Man nhân có thân thể to lớn là vậy, nhưng đến khi bị Hủ Huyết Bệ phủ trùm lấy, chỉ nghe tiếng gào thét của gã từ lớn rồi nhỏ dần, sau đó thì im bật và không còn tiếng động nào nữa. Cái bụng gồ cao của con Hủ Huyết Bệ kia cũng nhanh chóng khôi phục lại như bình thường, sau đó thì trong chớp mắt cũng biến hóa thành một con quái thú tám chân nhìn hao hao giống loài nhện, một hình thái mà ngày trước Mộ Dung Thiên đã từng gặp qua. Hủ Huyết Bệ vốn không có một hình dạng cố định nào, bởi vì bản thể của chúng chỉ là một khối thịt mà thôi, tuy nhiên, hình thái này là bộ dáng mà chúng ưa thích nhất.

Những người khác trông thấy tình cảnh trước mắt đều ớn lạnh sởn da gà, bao nhiêu tim mật đều muốn thất lại. Không ngờ gã đồng đội kia chỉ trong nháy mắt mà lại bị tiêu hóa nhanh như vậy, cả xương cũng không còn lại một mẩu.

Còn có cái gì xúi quẩy hơn là gặp phải loại ma thú xấu xa buồn nôn nhất này chẳng? Mà loại ma thú hôi thối buồn nôn này lại còn là loại có lực lượng cực mạnh nữa chứ.

Vừa tận mắt chứng kiến thảm trạng của đồng đội, những binh sĩ Dã Man nhân và Thú nhân còn lại đều hồn phi phách tán, hai chân nhũn ra, ai nấy đều lớn tiếng kêu thét, đồng thời bỏ chạy tán loạn khắp nơi.

Các cung tiễn thủ tuy đều là quân chính quy nhưng ai nấy cũng đều kinh hãi cực độ, thế nhưng nhờ việc được huấn luyện kỹ càng nên mọi người không hèn mà cùng chuyển hết mục tiêu từ đám Phi Hành hệ ma thú sang đám Hủ Huyết Bệ. Tương đối mà nói, đám mới xuất hiện này còn đáng sợ hơn đám ma thú tầm thường kia nhiều lắm.

Thế là một trận mưa tên với bảy màu linh lực Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Điện được bắn ra. Thân thể của đám Hủ Huyết Bệ phình lớn ra, nhóm cung tiễn thủ liều mạng mà bắn, có thể nói là không phát nào trượt ra ngoài cả.

Điều khiến cho mọi người vui mừng đó là đám yêu vật tà dị tuyệt luân này dường như có sức phòng ngự không được tốt lắm, bao nhiêu mũi tên được bắn ra đều xuyên thấu vào cơ thể hôi tanh của chúng hết.

Nhưng sự vui mừng đó không kéo dài được lâu, còn niềm tuyệt vọng lại một lần nữa quay về với lòng người. Giống yêu vật này căn bản đã trúng tên nhưng thân thể chúng lại không bị đâm thủng một lỗ hổng nào. Thân thể mềm oặt của chúng chỉ khẽ nhích động một chút, rồi liền tự chữa trị vết thương, sau đó thì vồ về phía đám binh sĩ Dã Man nhân và Thú nhân. Trong đó có một con còn bị cuồng liệt phong nhận chém thành nhiều mảnh, vậy mà sau đó vẫn có thể nối liền thân thể trở lại, đồng thời còn tiếp tục đi kiếm ăn và xem như không có chuyện gì xảy ra cả vậy.

Cung tiễn thủ lâu nay vẫn tự hào vì những đòn tấn công của mình rất bén nhọn, vậy mà lúc này bao nhiêu kỹ năng đều trở thành vô hiệu, đúng là hôm nay bọn họ đã gặp phải khắc tinh trí mạng rồi.

Kỹ năng duy nhất còn lại có tác dụng chính là kỹ năng song trọng Băng phong cực hàn tiền của Sát Đạt Mễ La, khiến cho hai con Hủ Huyết Bệ bị đóng băng triệt để và mất đi năng lực hành động. Chúng bị ngã lăn ra mặt nham thạch cứng rắn và vỡ vụn thành từng khối băng nhỏ, xem ra sẽ không thể tự chữa trị lại được nữa.

Ngoài việc xuất thân từ danh môn, bản thân Sát Đạt Mễ La cũng còn có thiên phú rất tốt nữa, vì vậy mà gã hết sức nỗ lực tu luyện, rốt cuộc cũng luyện thành kỹ năng tấn công thuộc Băng hệ mà ngay cả ma pháp sư cũng khó đạt thành.

Thế nhưng cho dù gã có ưu tú đến cỡ nào thì lúc này cũng chỉ thân cô lực mỏng, không thể nào vãn hồi đại cuộc được.

Sức tấn công của Hủ Huyết Bệ tuy không mạnh lắm, nhưng hành động của chúng lại rất mất tiếp. Các cung tiễn thủ tuy nhanh nhẹn hơn đám binh sĩ Dã Man nhân và Thú nhân nhiều, nhưng rốt cuộc cũng không thoát được ách vận.

Đám Hủ Huyết Bệ kia sau khi hóa thân thành quái vật tám chân, chúng liền dùng lưỡi để cuốn con mồi đưa vào miệng, hoặc là dùng cả tám chân để giữ chặt lấy con mồi, sau đó mới từ từ nuốt chửng từng chút, từng chút một. Bọn chúng hiển nhiên là rất thích hưởng thụ thời gian ăn cơm của mình, do đó mà kéo thời gian khá dài. Đương nhiên, kẻ bị hại không thể lập tức được giải thoát nên sẽ càng chịu thêm nhiều thống khổ, bị hành hạ giống như ở địa ngục một lúc lâu rồi mới chết đi. Còn đám Phi Hành hệ ma thú ở trên không thì lại lừa những binh sĩ Dã Man nhân và Thú nhân may mắn thoát khỏi đám Hủ Huyết Bệ phải quay trở về trong phạm vi ma trảo của chúng.

Tiếng kêu gào thảm thiết vang lên không ngớt, có lúc phát ra từ những binh sĩ lâm thời, và cũng có lúc phát ra từ những thủ hạ trong tiểu đội cung tiễn thủ của mình.

Bọn họ đều là những đồng đội kề vai tác chiến, đều là những người bạn đồng sinh cộng tử! Là những đồng đội thân mật chẳng khác nào huynh đệ ruột thịt vậy!

Sát Đạt Mễ La trợn trừng hai mắt như muốn rách toạc ra. Thông thường, những người chỉ huy cầm quân gặp phải trường hợp thế này thì phải lập tức rút lui, nhưng Sát Đạt Mễ La lại là một tướng lĩnh tuổi trẻ khí thịnh, nhiệt huyết phương cương. Gã không thể nào trơ mắt đứng nhìn đồng đội từng người, từng người một phải chết thảm dưới móng vuốt của đám yêu vật tàn ngược kia được.

- Giết!

Hai mắt của Sát Đạt Mễ La long lên, gân xanh trên trán gồ cao. Gã quát to một tiếng, rồi bốn mũi Tứ trọng băng phong cực hàn tiễn được điên cuồng bắn ra. Cơ phần nộ cực điểm đã kích phát tiềm năng của gã, nhờ vậy mà kỳ tích đã xuất hiện, bốn mũi tên mang theo linh lực cực mạnh, mạnh hơn hẳn thường ngày đã bay vút ra và cắm phập vào bốn con Hủ Huyết Bệ. Chúng bị trúng tên liền biến thành bốn tảng băng, sau đó thì đều đổ lăn ra đất và vỡ thành nhiều mảnh vụn.

- Phập, phập, phập, phập!

Sự biểu diễn xuất sắc của Sát Đạt Mễ La rốt cuộc cũng gây chú ý tới đám Hủ Huyết Bệ, bọn chúng chậm rãi xoay người lại, trước tiên là ngấm ngấm con mồi, rồi sau đó mới từ từ hưởng thụ bữa cơm ngon lành.

Có hai con Hủ Huyết Bệ đang đứng gần Sát Đạt Mễ La nhất, chúng liền dẫn đầu nhe nanh múa vuốt xông về phía gã. Trong mắt chúng, Sát Đạt Mễ La không chỉ đơn giản là một con mồi mà thôi, mà gã còn là một mối uy hiếp của chúng nữa, vì vậy chúng không ngại phá giới mà chia xẻ con mồi này với đồng bọn.

Việc phát ra Tứ trọng băng phong cực hàn tiễn với linh lực vượt qua cực hạn đã mang đến hiệu quả tốt đẹp, nhưng song song đó cũng có tác dụng phụ, đó là nó đã khiến cho Sát Đạt Mễ La bị suy kiệt linh lực, lúc này gã chỉ có thể trở mắt đứng nhìn hai con Hủ Huyết Bệ giáp công từ hai mặt trái phải. Đôi chân của gã bỗng nhiên trở nên rất nặng nề, chúng không còn di động linh hoạt như thường ngày nữa, vì vậy mà gã chỉ đành nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Có thể nói, được chết cùng các huynh đệ tại một chỗ cũng là chuyện không tệ chút nào. Chỉ có điều đáng tiếc duy nhất là vị hôn thê xinh đẹp Nhã Lệ của mình sẽ phải sống cô khổ suốt đời còn lại mà thôi. Sát Đạt Mễ La nhớ đến lời thề non hẹn biển trước lúc xuất chinh, gã đã hứa với nàng là sẽ mang vinh dự và huy chương trở về để nghênh cưới nàng. Vừa nghĩ tới đây thì gã không khỏi phì cười, đây chỉ mới là trận đấu mở màn thôi, có phải là quá trào phúng hay không?

314. Hồi 306: Đồ Sát (hạ)

Thế rồi sự đau đớn như trong tưởng tượng không hề phát sinh. Sát Đạt Mễ La cảm thấy rất kỳ quái, gã không nhận được mà mở bừng mắt ra.

Thì ra trước mặt Sát Đạt Mễ La là một cung tiễn thủ mặc hoàng giáp đang mở rộng hai tay và đứng chắn trước mặt gã, hắn đã dùng thân mình mà ngăn cản hai con Hủ Huyết Bệ kia.

Hoàng giáp cung tiễn thủ tuyệt đối không vì thân thể của mình đang bị ăn mòn dần mà kêu la thảm thiết, trái lại, vẻ mặt của hắn vẫn rất bình tĩnh và kiên định, hô lớn:

- Tổng chỉ huy, chạy mau!

Sát Đạt Mễ La kêu lên thất thanh:

- Ni Lâm Á!

Gã cung tiễn thủ có tên gọi là Ni Lâm Á đó chính là phó thủ của Sát Đạt Mễ La, tính tình ngay thẳng, trước nay vẫn luôn bất hòa với gã, hơn nữa hắn vẫn thường đưa ra ý kiến chống lại với Sát Đạt Mễ La, nên gã vẫn thường xem Ni Lâm Á không thuận mắt. Thế nhưng năng lực của Ni Lâm Á lại không tầm thường chút nào, phụ thân của Sát Đạt Mễ La vẫn kiên trì muốn gã phải giữ Ni Lâm Á ở bên cạnh suốt, vì vậy mà bấy lâu nay gã vẫn không hài lòng chút nào. Nhưng hiện tại, Sát Đạt Mễ La lại không ngờ chính gã bộ hạ mà thường ngày mình vẫn xem như là cái đinh trong mắt này lại dùng chính huyết nhục của hắn để ngăn cản đòn tấn công trí mạng cho mình.

Có ở trên chiến trường thì mới gặp huynh đệ, cái đinh trong mắt kia không ngờ cuối cùng mới chính là một vị huynh đệ trung thành nhất. Nghĩ tới thường ngày mình vẫn xa lánh hắn như đối với cừu địch vậy, Sát Đạt Mễ La chỉ muốn tự tát mấy cái, nhưng giờ đây gã đã không còn cách nào để bù đắp được nữa. Thân thể của Ni Lâm Á đang bị nuốt dần từng chút, từng chút một ở trong miệng của Hủ Huyết Bệ.

- Không!

Sát Đạt Mễ La kêu lớn, tay giơ cung tên lên, nhưng linh lực của gã chưa hồi phục nên Băng phong cực hàn tiền chưa thể phát ra theo ý muốn được.

- Chạy mau! Tổng chỉ huy, xin hãy cho phép ta chống lại người thêm lần nữa, và đây cũng là lần cuối cùng rồi. Sát Đạt Mễ La đại nhân, hãy giữ mình cẩn thận!

Ni Lâm Á vừa nói xong thì toàn thân của hắn cũng biến mất trong miệng của Hủ Huyết Bệ luôn.

- Buông hắn ra, đồ khốn kiếp!

Sát Đạt Mễ La cầm cung tên điên cuồng đập vào hai con Hủ Huyết Bệ kia, nhưng việc làm đó chỉ là tổn công vô ích mà thôi. Trong hai con Hủ Huyết Bệ kia, có một con vẫn chưa tiêu hóa hoàn toàn con mồi của mình, nhưng nó thông minh chia ra một khối thịt để quần lấy cánh tay phải của Sát Đạt Mễ La, làm như vậy là gã sẽ không thể nào bỏ chạy được nữa.

Đau đớn! Đau như trùy đập vào tim vậy! Cơn đau đó không phải truyền đến từ cánh tay phải của gã, mà là truyền đến từ tâm khảm của gã. Rốt cuộc Sát Đạt Mễ La cũng hiểu được ý nghĩa câu nói của Tịch Thập: “Chiến trường luôn thay đổi trong nháy mắt!” là thế nào.

Lúc trước, gã vẫn tưởng Tịch Thập là người hay sợ chuyện, nhưng hôm nay, cuối cùng Sát Đạt Mễ La cũng đã hiểu được nguyên nhân vì sao Tịch Thập lại phải luôn cẩn thận như vậy.

Đây là chiến tranh! Chiến tranh thật tàn khốc. Một khi người không cẩn thận mà sa cơ ở trên chiến trường, vậy thì người sẽ không chỉ mất đi tính mạng của một mình người mà thôi, mà còn có vô số tính mạng quý giá của thuộc hạ nữa.

Thế nhưng đến khi gã hiểu ra được cái đạo lý này thì đã quá muộn rồi, cái giá phải trả ra cũng đủ sẽ khiến gã hối hận suốt đời.

- Aaaaaaaaaa!

Sát Đạt Mễ La chuyển trường cung từ tay phải sang tay trái, nhưng mục tiêu lần này không phải là Hủ Huyết Bệ mà là chính cánh tay của mình.

- Xoạt!

Cây cung trứ danh của gia tộc liền được uống máu, thì ra sợi dây cung cũng rất sắc bén, nhưng chẳng qua lần này nó không uống máu địch nhân mà lại uống máu của chính chủ nhân mình. Cuối cùng nó cũng hoàn thành tốt sứ mạng của mình, cắt lìa cánh tay phải của Sát Đạt Mễ La.

Hủ Huyết Bệ kinh ngạc nhìn gã. Dù sao người có dũng khí như vậy cũng rất hiếm thấy.

Giữa lúc linh lực đang nhanh chóng hồi phục lại, Sát Đạt Mễ La lướt mắt nhìn lại cuộc diện tàn sát vẫn đang diễn ra lần cuối cùng, sau đó không nói thêm một lời mà quay đầu chạy thẳng xuống núi, dứt khoát không ngoái đầu lại lần thứ hai.

Những binh sĩ còn sót lại ở trên đỉnh núi cũng không nhiều, một số ít cung tiễn thủ, Dã Man nhân và Thú nhân may mắn thoát thân liền vội vàng chạy tới hộ tống bên cạnh Sát Đạt Mễ La. Đám Phi Hành hệ ma thú ở trên đầu lớn vội bám theo cho đến tận chân núi mới chịu bỏ. Tuy rằng tạm thời thoát ly được sự uy hiếp của đám Hủ Huyết Bệ, nhưng họ cũng bị lợi trảo của đám Phi Hành hệ ma thú cào xé cho long thit tróc da, thương tích đầy mình, tình cảnh quả thật là thảm liệt dị thường.

Bởi vì phải nghiên cứu đường lối hoạt động của đám yêu vật mới sản sinh này nhằm mục đích để đối phó với chúng sau này, hầu như tất cả mọi người đều chỉ đứng từ xa mà quan sát, tuy vậy, cảnh tượng máu me như thế cũng khiến người ta phải bất nhẫn.

- Lập tức phái Kích Điện niếu đi tiếp ứng, phải dùng tốc độ nhanh nhất mà cứu Sát Đạt Mễ La đại nhân trở về!

Đặc Lạp Đa kiên quyết nói. Nếu Sát Đạt Mễ La không kịp cưỡi Kích Điện niếu chạy đi, chỉ e gã sớm sẽ bị Phi Hành hệ ma thú vây công cho đến chết mà thôi.

Đội trưởng cận vệ tuần thú sư hơi ngáp ngừng:

- Thừa tham mưu trưởng, Kích Điện niếu của chúng ta không đủ năng lực để công các Dã Man nhân và Thú nhân chiến sĩ....

- Chỉ đành bỏ rơi bọn họ thôi!

Đặc Lạp Đa vừa nói vừa nhắm mắt lại. Y phải đưa ra một quyết định rất khó khăn.

Mộ Dung Thiên im lặng không nói gì, bởi vì kinh nghiệm của hắn còn kém, từ lúc trận chiến bắt đầu, hắn đã tạm thời nhường giao quyền chỉ huy sang cho Đặc Lạp Đa, vốn là người lão luyện và quyết định có hiệu suất cao hơn nhiều.

Hắn cũng hiểu được chỗ khó khăn của Đặc Lạp Đa. Quả thật khi ở trên chiến trường, việc bỏ rơi đồng đội là một việc rất thống khổ, nhưng đây là chiến tranh, vì để tránh hy sinh nhiều hơn nữa, có đôi khi người ta phải lựa chọn việc mà mình không muốn làm nhất.

Mấy vị tuấn thú sư tuân lệnh rời đi. Đặc Lạp Đa thở dài thều nảo. Từ lúc nhìn thấy Hủ Huyết Bệ, y đã sớm hiểu được trận chiến này sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, mà các dũng sĩ kia cũng khó chạy thoát.

Không ngờ đám ma thú quá thông minh, chúng có thể giấu đám biến dị yêu vật ở trong cơ thể của bọn Phi Hành hệ ma thú, khiến cho phe mình khinh địch, nhờ vậy nên chúng mới đạt được tác dụng kỳ biến. Rốt cuộc bọn chúng đã thành công và chiếm được toàn thắng, chẳng qua chỉ mất đi vài con Hủ Huyết Bệ mà thôi.

Việc Hủ Huyết Bệ xuất hiện đương nhiên là một nhân tố ngoài ý muốn, nhưng có điều khó hiểu là đám ma thú quân đoàn kia vốn đang thiếu đầu lĩnh, xuất quân loạn xạ ngẫu, vì sao lại có thể nghĩ ra một kế sách tuyệt diệu như vậy?

Đó chính là điểm nghi vấn của Mộ Dung Thiên và Đặc Lạp Đa, đồng thời nó cũng là sự thắc mắc chung của các vị tướng lĩnh còn lại.

Đặc Lạp Đa dường như nghĩ ra được điều gì, trong lòng y bỗng dâng lên một cơn giá buốt, nhưng y không thể tin vào suy đoán của mình, thậm chí còn không dám tin tưởng vào nó nữa.

Trống trận và kèn hiệu lại vang lên, nhưng lần này lại không đồng tấu như lần trước nữa. Đó chính là hiệu lệnh rút quân. Đặc Lạp Đa bất đắc dĩ ngậm hạ lệnh thực thi bước thứ năm của kế hoạch. Mãi cho tới bây giờ, y không ngờ là mình phải dừng tới bước này nhanh đến như vậy, nhưng y cũng chỉ bất đắc dĩ mà thôi. Mất đi các binh sĩ Dã Man nhân ở trên đỉnh núi, ma thú căn bản là không cần phải miễn cưỡng xông qua hạp cốc nữa, vì chúng chỉ cần vượt qua vùng núi Ái Gia Mông Đạt là có thể tấn công nhân loại từ bốn phương tám hướng rồi. Người thông minh một chút sẽ nhìn ra được trận chiến phòng thủ hạp cốc này chỉ có bại mà thôi. Nếu như tiếp tục phòng thủ, bọn họ vốn không có hậu thuẫn và chỉ viện nên chắc chắn toàn quân sẽ bị tiêu diệt rất thảm trọng.

- Ủ ù ù ù ù.....

Những tiếng chân rầm rập nặng nề từ xa truyền đến, cánh quân chủ lực của ma thú rút cuộc cũng đến nơi. Chúng lao xuống âm âm từ sau dãy núi cản trở cuối cùng là Ái Gia Mông Đạt, bụi đang bay mù mịt khắp nơi bỗng dừng tản ra, mọi người ngạc nhiên nhìn đám ma thú vốn ban đầu rất hỗn loạn, nhưng bây giờ lại hành quân chỉnh tề, phân loại theo chủng tộc rất rõ ràng, bố cục hợp lý, vv....

Xuất hiện sau cùng là một con ma thú rất kỳ dị, trên thân có năm cái đầu, một là kim sư, một là thanh hồ, một là bạch báo, một là hoàng hùng, còn lưng thì như cửa đại bàng đầu chọc có hai cánh, bốn chân to lớn như chân voi, móng vuốt như ưng trảo, cả người nó đều là vẩy mọc lên tua tủa và mang một màu đen hắc ám giống hệt màu đen của cánh cửa U Minh vậy. Chiếc đuôi của nó trơn bóng và không có sợi lông nào, nếu như chú ý kỹ một chút, người ta sẽ phát hiện ra, chiếc đuôi đó là một con hồng sắc măng xà cực lớn, và con măng xà đó không ngừng phun lưỡi phì phì ra ngoài. Có thể nói đó là một chiếc đầu khác cũng không quá chút nào.

Quái vật đỉnh đặc đứng trên đỉnh núi, tựa như vầng trăng sáng đang được các vì tinh tú vây quanh vậy, uy mãnh tuyệt luân. Không ai lại có thể bỏ qua sự tồn tại của nó. Các binh sĩ nhân loại đều tạm thời quên đi hết tất cả, ai nấy cũng đều kinh ngạc nhìn về phía con biến dị ma thú chưa bao giờ thấy qua kia.

Đám ma thú hung tợn kia đều quỳ xuống đất, tựa như tình cảnh triều bái thánh giả vậy.

Ma thú kỳ dị ngẩng cao năm đầu rồi phát ra một tiếng tru chói tai. Một gã cung tiễn thủ vốn đang bị thương không nhẹ, nay vừa nghe tiếng ma âm của nó thì sợ quá mà thổ huyết rồi ngã xuống đất chết tốt. Quái dị ma thú đứng trên cao nghênh ngang nhìn về đám nhân loại đang đứng ở xa xa, phảng phất như đang khiêu khích.

Rốt cuộc Đặc Lạp Đa cũng hiểu được tại sao phe mình lại bị thảm bại như vậy. Đám ma thú quân đoàn không phải là không có thủ lĩnh chỉ huy, mà trái lại, chúng còn có một thủ lĩnh rất đáng sợ.

Luân hồi yêu thú - Cùng Kỳ!

315. Hồi 307: Yêu Thú

Rất nhiều nhà cửa bốc cháy dữ dội, bầu trời xanh thẳm bị khói đen dày đặc che kín, thi thể của con người chồng chất như núi, rải rác khắp nơi là những cánh tay cánh chân bị gãy lìa, máu chảy thành sông, toàn bộ mặt đất đều bị máu tươi nhuộm đỏ khiến người ta nhìn vào mà kinh sợ. Vô số ma thú tràn vào thành tựa như nước lũ vỡ đê, các binh sĩ chiến đấu cho tới hơi thở cuối cùng, tiếng kêu thảm vang xa tận mây xanh, chấn động cả chín tầng trời.

Đây chính là cảnh tượng địa ngục tại nhân gian. Tuyệt vọng, tất cả đều là tuyệt vọng khiến người ta phải nghẹt thở.

- Kót! Két!

Trong phút chốc, Mộ Dung Thiên giật mình bừng tỉnh, hắn không ngừng thở gấp và phát hiện ra lưng mình đã ướt đầm mồ hôi.

Mộng! Thì ra đó chỉ là một cơn ác mộng mà thôi!

Mộ Dung Thiên thở phào một hơi, nhưng tâm tình nặng nề của hắn không thể nào tiêu tan được. Bởi vì tình cảnh trong mộng kia xác thực đã xảy ra vào ba ngày trước, sau khi Phi Hành hệ ma thú quân đoàn dùng quỷ kế mang theo Hủ Huyết Bệ xuất kỳ bất ý xuất hiện tại dãy núi Ái Gia Mông Đạt và chiếm lĩnh được nó, toàn thể quân đoàn của Mộ Dung Thiên chỉ có thể băng vào tốc độ nhanh nhất mà rút lui khỏi Thiên Địa hạp cốc.

Tuy vậy, mọi người vẫn cử ra một phần binh sĩ ở lại ngăn cản bước tiến của ma thú quân đoàn, nếu như toàn quân đều rút đi thì toàn thể ma thú căn bản đã không cần phải tràn ào ào lội suối nữa, mà cứ tiến thẳng qua con đường tắt là hạp cốc rồi.

Chính vì vậy mà phải có người lưu lại, dựa vào sự hiểm trở của hạp cốc mà kéo dài thời gian. Đường nhiên, số binh sĩ đó sẽ không còn cơ hội để nhìn thấy ánh dương quang của ngày mai nữa. Bọn họ đã dùng chính sinh mạng của mình để đổi lấy một ít thời gian quý giá cho toàn quân rút lui an toàn.

Sự hy sinh của các dũng sĩ đó cũng chỉ có thể làm chậm bước tiến của ma thú quân đoàn mà thôi. Sau khi công phá xong Địa hạp cốc, bọn chúng đã thừa thắng xông lên. Dưới sự chỉ huy của Cùng Kỳ, bọn chúng đã phát huy được lực lượng cực kỳ cường đại. Phe nhân loại liên tục mất đi mấy cứ điểm quan trọng, dọc đường đã có người tử thương vô số, bao gồm các binh sĩ trong quân đội cùng với một số binh dân không thể kịp thời triệt thoái, dọc đường có nhiều thôn trang nhỏ được dùng làm nơi cung cấp vật tư cho quân đội cũng đều bị huyết tẩy sạch sành sanh. Mãi cho đến khi quân đội rút lui về tới một thung lũng lớn thì vừa vặn gặp được quân chi viện khẩn cấp cũng vừa kéo đến, nhờ thế mà mọi người mới miễn cưỡng dựa vào lợi thế của địa hình mà chống lại ma thú, nhưng đó cũng chỉ cầm chừng trong chốc lát mà thôi.

Nhưng nếu như một khi bị mất đi cứ điểm này thì sẽ khó có thể mà đoạt lại, hơn nữa, hôm nay ma thú quân đoàn đã đến rất gần Mễ Kỳ Tư, tình thế thật phần nguy hiểm, lời đồn “thành hủ nhân vong” nhanh chóng tràn lan đi khắp mọi ngõ ngách, điều đó khiến cho bầu không khí khẩn trương tựa như gió mạnh thổi ào ào trước cơn giông tố vậy. Những người dân bình thường mỗi ngày đều sống trong cơn lo sợ nơm nớp, nhưng việc mà họ có thể làm được chính là cầu xin thần may mắn ban cho họ vận khí tốt, và cũng nhờ vậy mà nhân số trong giáo hội cũng tăng vọt đến mức trước kia chưa từng có.

Mễ Kỳ Tư đã trở nên rất hỗn loạn. Trong lúc cử người trở về phòng thủ, đồng thời khi Mộ Dung Thiên còn ở chiến tuyến, hắn đã không ngừng gửi thư đến Tát La thỉnh cầu chi viện, nhưng lần nào cũng hoài công vô ích, những gì hắn nhận được từ tổng thị chỉ là những lời cự tuyệt khéo léo: thiếu binh lực.

Nhiều lần bị cự tuyệt như vậy cũng khiến cho mọi người phải tiếp nhận một sự thật mà vốn từ lâu đã rất hiển nhiên nhưng họ vẫn không muốn thừa nhận, bọn họ đã không thể ỷ lại vào Tát La được nữa. Họ giống như một hài tử bị phụ thân bỏ rơi vậy, họ chỉ có thể dựa vào lực lượng yếu kém của mình để tiếp tục cố gắng sinh tồn trong thế giới tàn khốc này, nếu không thì kết cuộc chỉ có một, đó là chết.

Dân chúng của Mễ Kỳ Tư bắt đầu nảy sinh lòng oán hận với Tát La. Không có một đứa trẻ bị bỏ rơi nào mà lại không oán hận phụ mẫu của nó, cho dù nó làm vậy cũng chỉ nhằm đảm bảo an toàn cho nhiều đứa trẻ khác mà thôi.

Các Tế ty của Mễ Kỳ Tư mỗi ngày đều phải đến giáo hội từ lúc thật sớm, ai nấy cũng đều bận rộn thi triển “Tĩnh hóa thuật” để an ủi nỗi lo sợ và lòng oán hận của dân chúng khi mà đại quân ma thú đang càng lúc càng áp sát Mễ Kỳ Tư.

Đối với sự thất bại liên miên của Mộ Dung Thiên, kỳ thật cũng chẳng có bao nhiêu người oán trách hắn, bởi vì kẻ mà hắn phải đối mặt chính là Luân hồi yêu thú Cùng Kỳ.

Xưa nay chưa từng có ai gặp qua Cùng Kỳ, bởi vì nó là một trong những yêu thú thời thượng cổ vốn chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, nhưng đồng thời, cũng không có ai là chưa từng nghe nói đến cái tên Cùng Kỳ. Trong cuộc thần ma đại chiến, phe ác ma có một dũng tướng, có người nói nó hung mãnh như sư tử, xảo trá như hồ ly, mãnh liệt như loài báo, sức mạnh như loài gấu, và độc ác như rắn rết. Năm chiếc đầu của nó đều mang lực lượng của năm loại nguyên tố khác nhau là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, còn trên lưng có đôi cánh có thể bay với tốc độ nhanh ghê gớm, khiến cho nó một ngày có thể bay xa cả vạn lý.

Với một yêu thú toàn diện như vậy thì quả thật rất là phiền phức. Truyền thuyết kể lại rằng, trong trận chiến thời thượng cổ đó, vị thần Phong Ấn vĩ đại phải toàn lực xuất thủ thì mới có thể phong ấn được linh hồn của con yêu thú đó, đồng thời còn phải phối hợp với lực lượng của vài vị thần khác nữa thì mới có thể tiêu diệt triệt để thân thể của nó.

Nhưng Cùng Kỳ không bởi vì vậy mà hoàn toàn biến mất khỏi thế gian. Nó bị phong ấn không thể thoát ra được, nên đã dựa vào một loại lực lượng mà ngay cả chư thần cũng không thể giải thích được, có tên gọi là luân hồi, mang theo ký ức lạc ấn nguyên thủy của mình và bắt đầu tái sinh. Đương nhiên, nếu Cùng Kỳ muốn có lại oai lực khiến chư thần phải kiêng kỵ như trước kia thì cực kỳ khó khăn, vì nó phải tu luyện rất lâu dài mới mong được vậy.

Trên đời này không có một vị thần hoặc một ác ma nào có thể nắm giữ lực lượng khổng lồ chế luân hồi hoàn toàn được. Nói một cách khác, sau khi tân ma thú trải qua luân hồi, nó có thể trở thành bất cứ một chủng loại nào, kể cả loại ma thú cấp thấp nhất như Lân ma.

Nếu như gặp phải tình huống xúi quẩy này, Cùng Kỳ dù có ký ức lạc ấn của thượng cổ yêu thú nhưng vẫn bị hạn chế của nhục thể nên không thể trưởng thành nhanh chóng được. Làm một con Lân ma nho nhỏ, dù có trưởng thành tới mức cực hạn thì vẫn không thể chống lại được một trái hỏa cầu do một ma pháp sư tầm thường tùy tiện đánh ra. Do đó, nó sẽ tự nguyện đụng độ với dòng binh hoặc để cho đao kiếm của nhân loại chém chết, tự mình tìm chết, bỏ qua kiếp này để tiếp tục chuyển sang kiếp khác.

Trước khi tìm được một tấm nhục thể cường mạnh khiến cho Cùng Kỳ thỏa mãn, nó sẽ tiếp tục luân hồi hết kiếp này sang kiếp khác, và cái tên Luân hồi ma thú cũng bởi vậy mà có. Tuy nhiên, việc luân hồi cũng bị hạn chế bởi thời gian. Mỗi ba mươi năm mới có thể tiến hành một lần.

Thần ma đại chiến đã kết thúc từ lâu, có lẽ cách đây đã hơn mười vạn năm, thậm chí còn là mấy trăm vạn năm trước. Loại ác ma khiến cho nhân loại và thần linh cùng kinh sợ này cũng đã không còn xuất đầu lộ diện nữa, thế nhưng vào ba trăm năm trước, đại tế ty Cách Cách Để Lý của Cuồng Sa đế quốc đã tiên đoán rằng Cùng Kỳ vẫn đang tiến hành luân hồi, và một ngày nào đó nó sẽ lại xuất hiện trên đại lục.

Nếu đúng theo dự đoán, có lẽ sự kiện cấp X tại Truy Ứng hải lập lần trước, trong trận biến dị đào thải, phe thắng trận chính là nó rồi. Sau khi hấp thu lực lượng của Thủy La Sát, Cùng Kỳ đã thành công tiến hóa và trở nên hình thái gần giống với bản thể cũ của mình. Đương nhiên, về mặt lực lượng thì nó còn thua xa

với thời còn tham gia thần ma đại chiến nhiều lắm, nhưng có một điểm rất rõ ràng, mỗi một thần ma thời thượng cổ đều có lực lượng hủy thiên diệt địa, ngay cả S cấp ma thú mà người ta nghe đến tên cũng giật mình kinh sợ thì cũng chỉ xứng làm tọa kỵ cho các thần ma mà thôi.

Cho dù lực lượng của Cùng Kỳ so với trước kia trăm phần không được một, nhưng như vậy cũng đủ khiến cho nhân loại phải kinh sợ rồi. Sau khi nó trưởng thành và còn mang theo ký ức lạc ấn, trí tuệ thì lại càng vượt xa các ma thú thủ lĩnh tầm thường khác. Lực lượng của ma thú trong lần bạo động này vốn đã hơn hẳn nhân loại nhiều lắm, nhưng nay lại có được một thủ lĩnh đặc lực như thế thì muốn chiếm được thắng lợi cũng dễ dàng vô cùng. Do đó mà ngay cả Đặc Lạp Đa tức trí đa mưu là thế mà cũng bị lật thuyền trong mương, gặp nhiều thảm bại trước nay chưa từng có bao giờ.

Bại bởi con quái vật đến từ thời viễn cổ này thì còn có gì để nói nữa đây?

- Đan Ni Tư ca ca, huynh sao vậy?

Lộ Thiển bị tiếng động đánh thức cũng bò dậy và cất giọng đầy thân thiết hỏi.

Còn có Đình Đình, hai nàng một trái một phải ngồi bên cạnh Mộ Dung Thiên.

Những chiếc áo ngủ bằng kim ty hải tằm khoác trên người hai nàng mỹ nữ cũng đều tuột xuống, những đường cong tuyệt mỹ của họ đều lộ ra trong không khí, tất cả đều xuất hiện rõ mồn một trước ánh mắt của Mộ Dung Thiên mà không hề ngại ngùng chút nào.

Nếu là thường ngày, sau khi nghỉ ngơi lấy lại sức xong, hẳn là dục hỏa của tên sắc lang này sẽ bốc lên ngùn ngụt, sau đó lại “vật lộn” một trận, thế nhưng hiện nay hẳn lại không có tâm tình đó, quả thật là hiếm thấy. Lúc này hẳn chỉ hơi hột trả lời:

- Không có gì, Ba Ba Lạp.

Nói xong, hắn liền đứng lên, nhặt lấy y phục trên thảm mặc vào rồi nói:

- Trong này có vẻ ngột ngạt quá, huynh ra ngoài một chút.

Nhìn xuyên qua tòa kết giới của căn lều, Lộ Thiển chỉ thấy bầu trời đen kịt, có lẽ vẫn còn là nửa đêm. Trong lòng nàng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng nói:

- Ca ca, muội ra ngoài với huynh nhé.

- Không cần đâu!

Mộ Dung Thiên ngăn Lộ Thiển lại:

- Huynh đi một mình được rồi, muội ngủ tiếp đi.

Lộ Thiển còn định nói nữa, nhưng thấy ánh mắt của Đình Đình ở bên cạnh thì lời nói vừa lên đến cổ cũng không thoát ra nữa.

Nhìn Mộ Dung Thiên mặc lại y phục rồi bước thẳng ra ngoài, Lộ Thiển rất lo lắng. Nàng nói với Đình Đình:

- Đình Đình tỷ tỷ, Đan Ni Tư ca ca....

Nàng tất nhiên hiểu rõ tâm tình của Mộ Dung Thiên, hễ ai gặp phải sự áp lực như vậy thì cũng không thể nào vui vẻ nổi, huống chi hắn còn đang gánh vác trọng trách trên vai nữa.

Đình Đình thở dài nói:

- Hãy để hắn đi đi, hắn cần có thời gian giành riêng cho mình.

Nàng nói vậy là để an ủi Lộ Thiển, nhưng đồng thời trong lòng cũng cảm thấy rất bất an. Nàng vốn được kế thừa sở học uyên bác của các đời Vu nữ, nên tất nhiên cũng hiểu rõ Cùng Kỳ đáng sợ như thế nào. Nó là một loại ma thú khiến cho bất cứ một vị quan chỉ huy xuất sắc hoặc một nhà mưu sĩ tài trí nào cũng phải nhúc nhúc đầu óc. Thậm chí, Đình Đình còn âm thầm vạch sẵn kế hoạch bỏ trốn cho Mộ Dung Thiên. Mẹ Kỳ Tư chỉ là một quân cờ không quan trọng của Tát La, có cũng được mà mất cũng chẳng sao, vốn không cần phải liều mạng vì nó. Phải biết rằng, tất cả kế hoạch phục thù của nàng đều được đặt hết lên người của Mộ Dung Thiên rồi vậy.

Đối với Đình Đình mà nói, báo thù là việc quan trọng nhất, nhưng đối với Mộ Dung Thiên thì có vài thứ còn quan trọng hơn. Khi hắn trở thành thành thủ của Mễ Kỳ Tư, hắn đã sớm coi đây là nhà của mình, và những người dân trong thành đều là con dân của hắn.

Nhưng hôm nay hắn lại không đủ sức để bảo vệ nhà và con dân của mình. Những tiếng kêu thét cuối cùng của các binh sĩ trước khi chết vì ma trảo hoặc miệng rộng của đám ma thú, và những ánh mắt tuyệt vọng của những bá tánh bình dân bị bỏ rơi vì đại quân phải khẩn cấp rút lui, vv....tất cả đều đọng lại trong tâm tưởng của Mộ Dung Thiên, không tài nào gạt bỏ đi được. Đồng thời, đã liên tục mấy ngày nay, hắn luôn gặp những cơn ác mộng kinh hoàng như thế ở trong giấc ngủ của mình.

Từ doanh địa của chủ soái tại chỗ cao nhất của thung lũng, Mộ Dung Thiên chậm rãi đi tới binh doanh. Hắn phát hiện ra đám binh sĩ cũng phờ phạc ủ rũ giống mình vậy, đó hẳn là do ảnh hưởng của sự thất lợi trong chiến đấu. Đến khi hắn đi đến dải đất ngoại vi ở dưới thung lũng thì còn phát hiện ra các tốp Ngưu nhân chiến sĩ tại các trạm canh cũng bắt đầu ngủ gục luôn.

Một gã Ngưu nhân chiến sĩ đang ngủ gục bị ai đó vỗ vai đánh thức. Tính tình của gã Ngưu nhân chiến sĩ này vốn cũng khá tệ, nhất là khi mộng đẹp bị phá vỡ thì lại càng nóng nảy hơn. Gã lập tức trừng mắt, quay đầu lại nhìn vị khách bất lịch sự kia.

Nhưng đến khi gã vừa nhìn thấy khuôn mặt của đối phương thì cơn tức giận lập tức biến mất, mà thay vào đó là cơn sợ hãi, gã vội vàng cất giọng run rẩy nói:

- Thành....thành thủ đại nhân!

Trong lúc ma thú bạo động, quân kỷ lại càng nghiêm khắc phi thường hơn bao giờ hết, do đó mà việc thất trách trong lúc thi hành nhiệm vụ rất là nghiêm trọng, nhất là lại còn bị địch thân chủ soái bắt gặp quả tang, vậy thì tai vạ sẽ đổ xuống đầu chứ chẳng chơi. Gã nghĩ tới tình cảnh mình bị lôi ra phán xét và hành quyết ở trên đài, rồi trở thành tấm gương giết một nhà mà đe trăm họ, trước ánh mắt của hàng ngàn hàng vạn đồng đội mà chịu trách phạt và phỉ nhổ. Thế rồi sau đó, vinh dự của một chiến sĩ sẽ vĩnh viễn mất đi, vậy chỉ có chết đi thì may ra mới được thoải mái hơn một chút.

- Xin lỗi, thuộc hạ....

Bởi quá lo sợ, đôi hàm răng của Ngưu nhân chiến sĩ cứ đánh vào nhau lập cập. Gã vốn ăn nói rất lưu loát, vậy mà lúc này lại khó thốt thành lời được và cũng không biết làm sao để giải thích cho tốt. Gã chỉ biết lắp bắp, vội vàng khẩn cầu, hy vọng có thể bị trách phạt nhẹ một chút, chí ít thì sẽ không bị phê phán ở trước mặt mọi người, nhưng gã biết cơ hội như vậy rất mỏng manh.

Thế nhưng hành động tiếp theo của Mộ Dung Thiên lại nằm ngoài dự liệu của gã. Mộ Dung Thiên chỉ vỗ vỗ lên vai gã vài cái rồi khoác tay lên vai gã đầy thân thiết, rồi ôn hòa nói:

- Khổ cực cho ngươi rồi!

Có đôi khi, cổ vũ còn hữu hiệu hơn cả phê bình, hướng chi, khi thủ hạ thất chức ở một mức độ nào đó vẫn có thể tha thứ được. Đại quân thất bại quá nhanh, trong quân lại có rất nhiều thương binh, đạn dược được chuẩn bị để cung ứng trước kia tại quân viện thì không kịp dời đi khi đại quân rút lui, do đó mà dẫn đến việc không đủ cung ứng được vật. Các mục sư phải liên tiếp làm việc tăng ca, các thương binh không thể nào có được sự trị liệu đầy đủ cần có, tỷ như gã Ngưu nhân chiến sĩ trước mắt đây cũng là một trong số đó vậy.

Ngưu nhân chiến sĩ nghe vậy thì ngậy người ra, gã không ngờ chẳng những chủ soái không trách phạt mình mà lại còn thân thiết an ủi như vậy nữa. Điều đó khiến gã rất cảm động, vội vàng nói:

- Không, không....đây là việc thuộc hạ phải làm mà.

Trước kia, gã vì việc mình thụ thương mà còn phải thay phiên đứng gác thì cảm thấy rất không cam lòng, nhưng lúc này thì cả người gã nhiệt huyết sôi trào, đừng nói là chỉ có cánh tay bị thương, cho dù có bỏ mạng trên sa trường thì cũng không có gì đáng sợ cả.

Mộ Dung Thiên gạt đầu nói:

- Ta biết đây là giai đoạn khó khăn, nhưng sự tình sẽ không kéo dài mãi thế này đâu. Rồi thì mọi việc cũng sẽ trở nên tốt đẹp hơn thôi. Tuy nhiên, trước lúc đó, chúng ta phải bằng vào tất cả nghị lực để sống cho qua giai đoạn gian khổ này.

Nói tới đây, ngữ khí của hắn liền trở nên nghiêm nghị hơn:

- Nhưng ta cũng mong việc đêm nay sẽ không xảy ra lần thứ hai nữa!

Ngưu nhân chiến sĩ lập tức đứng thẳng người, rồi nói:

- Xin thành thủ đại nhân yên tâm, Khải Khải ta xin lấy danh xưng chiến sĩ mà phát thệ, chuyện tương tự thế này sẽ không xuất hiện một lần nào nữa.

Lúc này thanh âm của gã đầy đủ khí lực, nói năng trôi chảy, so với lúc nãy thì khác hẳn một trời một vực.

Mộ Dung Thiên biết gã đã khôi phục lại tinh thần, tuy thương thế trên người vẫn chưa bình phục hẳn, nhưng chí ít thì tinh thần cũng đã phấn chấn trở lại, gã đã lấy lại được tín niệm cùng với dũng khí và sự kiên định. Đối với một binh sĩ mà nói, đó là những điều cực kỳ quan trọng.

Mộ Dung Thiên lộ vẻ tươi cười, nói:

- Tốt lắm!

Sau đó hắn tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi trấn an thêm một số binh sĩ khác mà hắn gặp được, trong lúc bất tri bất giác, Mộ Dung Thiên đã đi đến chân thung lũng, nhưng hắn vẫn chưa có ý định dừng lại.

Một gã ma kỵ sĩ lính gác thuộc sắc tộc chủ nhân của rừng già vội gọi lớn:

- Thành thủ đại nhân, nơi đây là biên giới tiền tuyến rồi, khu rừng ở phía trước không thuộc về dải đất khổng lồ của quân đội, rất có khả năng ẩn tàng nhiều nguyên tố nguy hiểm, vì sự an toàn của đại nhân....

Mộ Dung Thiên mỉm cười ngắt lời gã:

- Không hề gì, ta chỉ tùy tiện đi thăm dò một chút thôi, sẽ không đi quá xa đâu, đừng lo.

Gã ma kỵ sĩ nghe vậy thì không tiếp tục ngăn cản nữa, hướng chỉ việc Mộ Dung Thiên một thân một mình đả bại ba vị đại tướng đặc lực dưới trướng của ba vị phó thành thủ, đồng thời còn đánh nhanh thắng gọn đối với ba người kia, đã sớm truyền đi khắp trong quân. Vì vậy mà đám binh sĩ đều biết vị tân thành thủ này có thực lực kinh người, khó mà đo lường được.

Mộ Dung Thiên thông thả tiến về phía trước cánh rừng rậm, hắn cũng không rõ tại sao mình lại tới đây, quả thật rất vô lý. Hắn vốn chỉ muốn tìm đến một địa phương vắng người để một mình được yên tĩnh mà suy nghĩ vài vấn đề mà thôi.

Đại bộ phận cây cối ở đây là Kiều lam, một loại cây có lá lớn hơn hình quạt một chút, đồng thời thực vật ở đây cũng đầy đặc phi thường. Chúng hoàn toàn che kín không gian ở bên trên. Người nào đã tiến vào khu rừng này thì căn bản sẽ không thấy được bầu trời đêm, hầu như tất cả đều đặc biệt đen kịt vậy.

Có rất nhiều dây leo vừa thô vừa to quấn lấy rễ cây, dựa vào phương thức cướp đoạt mà sinh tồn. Bọn chúng khiến cho rừng cây càng mang thêm tính thần bí, không ai biết được ở phía sau những dây leo đó, ở trên thân cây hoặc phía sau nham thạch có bao nhiêu con ma thú hung ác đang mai phục, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy xổ ra và vô lấy con mồi, xé nát thành nhiều mảnh nhỏ rồi mới nuốt chửng vào bụng.

- Râm, râm!

Một thác nước lớn từ trên cao đổ xuống một chiếc hồ sâu, phát ra tiếng nước đổ rất lớn. Tiếng nước chảy lớn như vậy rất dễ gây trở ngại sự linh mẫn của thánh giác của con người, nhưng đối với giống ma thú trời sinh có khứu giác mẫn tiệp để phát hiện con mồi thì không bị ảnh hưởng nhiều lắm.

Tổng hợp các nhân tố bất lợi lại, khu vực này quả thật có ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm. Tuy rằng nó có diện tích rất lớn, nhưng quân đoàn phải bắt đầu dĩ mà bỏ qua nó để lựa chọn thung lũng để làm cứ điểm. Ma thú vốn được sinh ra trong môi trường thiên nhiên, nên rừng rậm chính là ưu thế của chúng. Chúng

hoạt động ở trong rừng thuận lợi hơn hắc nhân loại, vì vậy, nếu lựa nơi đây làm chỗ phòng thủ thì đúng là một quyết định rất ngu xuẩn, thậm chí có thể nói là tự tìm diệt vong chứ chẳng chơi.

Tuy nhiên, nếu lúc này có ma thú phục kích, vậy thì đó đúng là một việc mà Mộ Dung Thiên cầu còn không được. Đến chừng đó, kẻ bị xé xác ra thành nhiều mảnh tuyệt đối sẽ không phải là hắc, mà là đám ma thú đó. Hắc đang cần cơ hội để giải tỏa những sự phiền muộn đang chất chứa trong lòng.

Đi vào rừng độ chừng vài trăm thước, Mộ Dung Thiên không hề gặp phục kích, điều này khiến hắc hơi thất vọng. Tuy vậy, hắc cũng dừng lại mà không đi về phía trước nữa, nếu đi tiếp thì có vẻ không được khôn ngoan lắm. Phải biết rằng, lần này ma thú bạo động có rất nhiều ngoại hổ tàng long, nếu lỡ gặp phải đại trận phục kích thì ngay cả hắc cũng gặp rất nhiều phiền phức.

Vừa lúc đang muốn tìm một tảng đá ngồi xuống, Mộ Dung Thiên đột nhiên mơ hồ nghe được tiếng khóc văng vẳng ở đâu đó.

Tiếng khóc đó rất nhẹ, như có như không, nhưng Mộ Dung Thiên nhờ có linh lực cường đại nên thính giác cũng đặc biệt linh mẫn hơn người khác, nên đã nghe được. Thế là hắc liền bắt đầu cảnh giác với ngoại cảnh.

Nửa đêm khuya khoắt, tại một nơi nguy hiểm như cánh rừng này sao lại có tiếng khóc? Là tiếng của người hay là của vật gì đây?

316. Hồi 308: Thụ Nghê

Nhớ lại lúc trước khi đang tham gia hải liệt, Mộ Dung Thiên đã từng bị tiếng khóc của Oa Đề hấp dẫn mà chạy đến, để rồi sau đó thì bị rơi vào bẫy rập của Kinh Thôn. Thế là hắc lập tức đề cao cảnh giác.

Tuy nhiên, tiếng khóc của Oa Đề lại hoàn toàn giống như tiếng khóc của trẻ em, còn tiếng khóc lần này mà hắc nghe được thì lại là của người trưởng thành, hơn nữa còn là của một nam tử nữa.

Mộ Dung Thiên thoáng hơi do dự, nhưng rốt cuộc hắc cũng muốn truy nguyên đến cùng, bởi vì khoảng cách mà tiếng khóc truyền đến cách chỗ của hắc cũng không xa bao nhiêu.

Mộ Dung Thiên triển khai khinh thân thuật chạy đi, sau vài cái nhô lên thụp xuống, tiếng khóc càng lúc càng gần hơn. Mộ Dung Thiên tăng nhanh tốc độ, không lâu sau, hắc nhìn thấy một bóng đen nhàn nhạt đang quỳ dưới đất, mặt hướng về phía đông nam, và cũng tức là phương hướng của Thiên Địa hạp cốc. Vì trong rừng quá tối, hơn nữa người kia lại quay lưng về phía Mộ Dung Thiên nên hắc không nhìn thấy rõ khuôn mặt của y, nhưng nhìn bóng lưng thì đối phương quả không khác gì nhân loại cả.

Bóng đen kia hiển nhiên cũng có thực lực không tầm thường, tuy khinh thân thuật của Mộ Dung Thiên rất cao minh, trong lúc di động hầu như không phát ra chút âm hưởng gì, nhưng khi hắc tiến đến gần thì dường như y cũng cảm ứng ra được.

Bóng đen giật mình nhảy dựng lên, đồng thời với tốc độ nhanh nhất, y liền rút chiếc cung từ sau lưng ra cầm tay, đồng thời cũng muốn lấp tên vào định nhắm vào đối phương, không ngờ tới lúc đó thì mới nhận ra mình chỉ còn lại một cánh tay.

Trong lúc vận chuyển linh lực, đối phương đã phát ra ánh lam quang yếu ớt, nhưng nhiều đó cũng đủ soi sáng khuôn mặt của đối phương ở trong cánh rừng rậm không có ánh sáng này.

Mộ Dung Thiên kinh ngạc thốt:

- Sát Đạt Mễ La?!

Người kia chính là tổng chỉ huy cung tiền thủ Sát Đạt Mễ La, đặc biệt là Âm Huyết cung và băng linh lam quang phát ra từ trên người gã, song song với việc mất đi một cánh tay trong trận đầu thảm bại đã chứng thực thân phận của gã.

- Thành thủ đại nhân?!

Sát Đạt Mễ La cũng ngạc nhiên không kém, bởi vì gã tuyệt không ngờ tới việc Mộ Dung Thiên cũng đến nơi này.

Trên mặt gã vẫn lưu lại ngấn lệ. Tuy thân là nhi tử của hội trưởng Cung tiền thủ công hội tại Mễ Kỳ Tư, Sát Đạt Mễ La không có tính tình yếu đuối như các công tử con nhà thế gia. Do đó mà khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Mộ Dung Thiên cảm thấy rất kinh ngạc. Tuy nhiên, khi hắn nhìn thấy cánh tay áo bay phát phơ trong gió của gã thì cũng liền minh bạch ngay.

Nếu như mất đi một cánh tay, đối với các chức nghiệp khác như là chiến sĩ, ma pháp sư, ma võ sĩ, đạo tặc, liệt nhân, thích khách, thần quan, mục sư, triệu hoán sư, tu hồn giả, thôi miên sư, kết giới sư, vv....bất luận một loại chứng nghiệp nào trong số đó cũng sẽ không bị khốn đốn như vậy. Thậm chí, ở trên đại lục này cũng có không ít những kỳ sĩ một tay trừ danh. Thế nhưng Sát Đạt Mễ La lại là một cung tiền thủ.

Đối với cung tiền thủ, đôi tay cũng quan trọng chẳng khác nào sinh mạng của họ vậy. Một cung tiền thủ mất đi một tay thì có thể xem là tàn phế. Cuộc đời cung tiền thủ của Sát Đạt Mễ La rất có khả năng sẽ bị khoanh một dấu chấm hết thật lớn. Việc này đối với một chiến chức giả từng có võ kỹ xuất sắc khiến bản thân tự hào một thời đúng là một đả kích rất lớn, quả thật còn thống khổ hơn nhiều so với việc giết gã đi nữa.

Lúc này mùi rượu nồng nặc lại truyền đến, Mộ Dung Thiên phát hiện trên mặt đất gần đó còn có rất nhiều bầu rượu ngổ ngang. Xem ra gã cung tiền thủ trẻ tuổi đã mất đi một tay này cũng đã mất đi lòng tin và tiền đồ đang muốn tìm hơi men để chuốc mê bản thân mình đây.

Mộ Dung Thiên ngẫm thở dài một hơi. Việc một kẻ thiên tài như vậy bị ngã xuống đúng là chuyện đáng hận nhất trên đời.

Ánh lam quang từ trên người Sát Đạt Mễ La tan biến đi, bởi vì gã thấy đối phương không phải là địch nhân, mà điều quan trọng hơn đó là nam nhân thường không muốn để cho người khác nhìn thấy mình đang rơi lệ. Sát Đạt Mễ La cũng không ngoại lệ.

Mộ Dung Thiên không biết dùng lời gì để an ủi gã cho tốt, bởi vì hắn cũng chưa từng an ủi ai bao giờ cả.

Hai người cứ lẳng lặng đứng đối mặt với nhau một lúc như vậy, thế rồi Sát Đạt Mễ La bỗng nhiên lên tiếng:

- Thành thủ đại nhân, người nhất định cho rằng ta vì bị mất đi một cánh tay mà thương tâm gần chết, phải không?

Không chờ Mộ Dung Thiên trả lời, gã liền nói tiếp:

- Người sai rồi! Nước mắt của ta chỉ vì huynh đệ của mình mà rơi, bởi vì ta xung động, đã đưa ra ý kiến ngu xuẩn mà dẫn đến việc bọn họ mất đi sinh mạng quý báu của mình, khiến cho thê nhi của họ phải sống đau khổ suốt đời còn lại. Ta chỉ hận, hận không thể dùng mạng của mình để đổi cho sự quay về của bọn họ!

Lam quang tái hiện, nhưng những dòng lệ không còn xuất hiện trên mặt của Sát Đạt Mễ La nữa. Thần tình của gã lúc này rất bình tĩnh, gã đồng dạng thốt:

- Ta chỉ khóc một lần này thôi. Sau này, nước mắt của ta sẽ không đổ nữa, mà chỉ có máu đổ mà thôi. Hôm nay chính là ngày thứ bảy sau khi các huynh đệ tử trận. Có người nói, anh linh của người chết sẽ trở về trong ngày thứ bảy. Các huynh đệ, chúng ta hãy cùng nhau uống say một lần cuối. Sự hy sinh của các người sẽ không uổng phí đâu, ta xin phát thệ!

Nói xong, gã nhặt một bầu rượu lên, hướng về phía đông nam mà rót ra tràn đất, sau đó liền dốc chỗ rượu còn lại lên đầy mặt mình.

Mộ Dung Thiên nhận ra mình đã nhìn sai Sát Đạt Mễ La. Thì ra gã tướng lĩnh trẻ tuổi này còn kiên cường hơn mình tưởng nhiều. Thế là hắn cũng bước đến cầm lấy một bầu rượu, bắt chước làm theo Sát Đạt Mễ La, sau đó liền uống cạn chỗ rượu còn lại, rồi nói:

- Bọn họ không chỉ là huynh đệ của người, mà còn là huynh đệ của ta nữa.

Sát Đạt Mễ La cắn răng nói:

- Đám yêu vật đáng chết kia nhất định sẽ phải trả giá đắt, kể cả Cùng Kỳ cũng không ngoại lệ!

Gã bỗng nhiên quỳ một gối xuống rồi lớn tiếng nói:

- Thành thủ đại nhân, xin hãy tiếp tục cho ta đảm nhiệm chức vụ tổng chỉ huy cung tiễn thủ. Ta muốn đích thân trả thù cho các huynh đệ của mình. Tuy không còn tay phải, nhưng ta vẫn có thể lấp tên như cũ.

Nói vừa xong, gã liền dùng tay trái rút tên ra và đưa lên miệng ngậm, sau đó tay trái cầm cung giơ lên, dùng miệng cắn lấy dây cung kéo ra phía sau, rồi nhắm vào một gốc cây đại thụ cách đó khá xa, đôi hàm răng nghiền chặt rồi buông tên.

Ấm Huyết cung lại không nghe theo ý của chủ nhân. Dây cung bật khỏi vành môi của Sát Đạt Mễ La, máu cũng theo đó mà chảy ròng ròng, nhưng mũi tên lại bay chệch mục tiêu và tà tà rơi trên mặt đất. Bất luận là lực đạo hay mức độ chuẩn xác, tất cả đều kém đến đáng thương.

Thế nhưng Sát Đạt Mễ La lại không vì thế mà tức giận, trái lại, gã vẫn cất giọng đầy kiên định, nói:

- Thành thủ đại nhân, đã khiến cho ngài thất vọng rồi, nhưng rồi đây ta nhất định cũng sẽ thành công!

Mộ Dung Thiên thấy gã như vậy thì hơi có chút vui mừng, thậm chí bắt đầu cảm thấy kính nể hán tử quật cường này từ tận đáy lòng. Người xưa có một câu nói rất hay: người không sợ thất bại, chỉ sợ không đứng dậy nổi sau khi thất bại mà thôi. Gã có nghị lực như vậy thì sẽ không có sự trở ngại nào là không khắc phục được.

Trong lòng Mộ Dung Thiên khẽ động, hán vôi nói:

- Sát Đạt Mễ La, ngươi am hiểu Thủy hệ và Băng hệ đấu khí, vậy có từng nghĩ tới sẽ dùng linh lực của mình mà thay thế một tay để giương cung không? Ví dụ như trước tiên kéo dài một mảnh băng linh từ bả vai ra, tựa như cánh tay vậy, rồi sau đó khóa chặt lấy tên và dây cung, sau khi kéo căng dây cung thì mới phân giải mảnh băng linh đó, vậy thì mũi tên sau khi không còn vật gì cầm giữ tất sẽ phóng đi dễ dàng.

Sát Đạt Mễ La lắc đầu nói:

- Không được, kéo cung cần phải có lực cánh tay rất mạnh, nhất là khi sử dụng Ấm Huyết cung của ta. Thủy tính vốn là âm nhu, độ mạnh không đủ, nên khó mà cầm giữ nó được. Về phần băng, với trình độ hiện nay của ta, ta tin tưởng là sức chịu đựng không có vấn đề gì, nhưng nó lại khiếm khuyết về mặt linh hoạt, vì vậy mà sẽ rất khó bắn trúng mục tiêu. Ngài cũng biết đó, cung tiễn thủ chúng ta phải nắm bắt lấy thời cơ thật chuẩn xác, bất luận một sơ hở nào cũng sẽ khiến cho đòn tấn công của cung tiễn thủ bị thất bại, khả năng bắn trúng mục tiêu lại càng giảm thấp. Dù cho kỹ năng mạnh tới đâu cũng sẽ trở thành vô dụng, huống chi ta chỉ dùng vai để phát ra kỹ năng. Mặc dù một võ giả có thể thông qua bất luận một bộ phận nào trên cơ thể để phát ra linh lực, nhưng bàn tay chính là nơi thành thạo nhất, điều đó không có gì để nghi ngờ cả. Nếu đổi nó sang sử dụng một bộ phận khác sẽ rất khó khăn.

Gã hơi dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Nhưng đó chỉ là những nhân tố thuộc hàng thứ yếu, bởi vì chúng ta có thể thông qua sự nỗ lực mà khắc phục những khó khăn đó. Chỉ tiếc còn có một điểm nữa, và đó cũng là điểm quan trọng nhất, đó là ngoài ma pháp sư ra, không có một chức nghiệp nào khác có thể tùy tâm thao túng ma kỹ ngoại phát được cả, tỷ như việc làm tan chảy băng đã đông cứng.

Sát Đạt Mễ La nói đến đây thì không khỏi cảm thấy có chút sa sút tinh thần, nhưng loại tâm tình này chỉ thoáng vút qua mà thôi, bởi vì còn có rất nhiều cừu hận cần gã phải đi báo. Sự thống khổ mà từ trước tới nay gã chưa từng có đó cũng chính là nguồn động lực mạnh mẽ giúp cho gã vượt qua mọi trở ngại.

Mộ Dung Thiên trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu như ta dạy cho ngươi một pháp môn đặc biệt, rồi thông qua việc lợi dụng nó, ngươi có thể tự do khống chế việc xuất thủ bằng linh giống như ma pháp sư vậy, kể cả việc biến đổi hình dạng và tùy thời mà phân giải băng thì sao?

Sát Đạt Mễ La nghe vậy thì trừng to hai mắt, không dám tin tưởng vào tai mình, gã lắp bắp:

- Vậy....vậy cũng được sao?

Đương nhiên là gã phải hoài nghi lời nói của Mộ Dung Thiên, bởi vì làm được điều đó tức là đã phá vỡ sự hạn chế của chức nghiệp. Nó chính là khoảng cách giữa ma pháp sư và các chức nghiệp khác, là một khoảng

cách mà bất cứ một ai cũng sẽ kiên quyết thừa nhận rằng sẽ không thể nào vượt qua được.

Mộ Dung Thiên mỉm cười nói:

- Đương nhiên, ta cũng không dám bảo chứng là có hữu hiệu hay không, tuy nhiên, người cứ nghe qua một lượt cũng không hại chi kia mà.

Tuy đã sớm hiểu rõ bản thân mình có thể thao túng kỹ năng chẳng khác nào ma pháp sư, nhưng vì Mộ Dung Thiên vốn đến từ Địa cầu nên hẳn hiểu rõ thể chất của mình có chút đặc thù, còn việc người khác có thể áp dụng phương pháp vận dụng linh lực giống vậy hay không thì còn là một ẩn số chưa biết rõ.

Tuy cho rằng hy vọng rất mong manh, nhưng Sát Đạt Mễ La vẫn nuôi chút hy vọng mà tiếp nhận sự truyền thụ của Mộ Dung Thiên. Thế rồi theo từng lời nói chậm rãi của Mộ Dung Thiên, tâm tình của gã chuyển từ một bụng hoài nghi thành kinh ngạc, sau đó lại thành vui mừng. Công pháp mà vị thành thủ đại nhân này truyền lại là một đường tắt trong tu luyện, cực kỳ kỳ lạ và chưa từng nghe nói đến bao giờ. Sát Đạt Mễ La vốn cần cù luyện tập từ nhỏ cho đến nay, hiển nhiên cũng có năng lực phân tích ở một mức độ nào đó, gã phát hiện công pháp kỳ lạ của Mộ Dung Thiên ngoài sự mới mẻ độc đáo ra thì cũng rất có đạo lý nữa, khiến người ta không thể đưa ra một nghi vấn nào. Sự hiểu biết về Băng hệ đấu khí của Mộ Dung Thiên quả thật so với sư phụ của gã là Tạp Căn Lê Nhã, một vị Băng hệ nữ ma tiên thủ đã giải ngũ vào mười năm trước, còn sâu xa hơn nhiều lắm.

Trước mắt bỗng nhiên được thông suốt, con đường giao thông giữa ma pháp sư và ma tiên thủ trước kia tưởng như là một con đường tuyệt lộ, vậy mà hôm nay Sát Đạt Mễ La đã có được một loại cảm giác thông khoái như vừa bước ra từ chỗ tối tăm vậy.

Sau khi dùng một ít tri thức vận hành kinh mạch ở bên cánh tay phải cùng với phương pháp sử dụng băng tâm đặc của mình mà tóm lược lại cho thành một phương pháp đơn giản nhất, Sát Đạt Mễ La hoàn toàn chìm đắm trong thế giới mới này, phải qua nửa ngày sau thì gã mới hồi tỉnh lại, nhưng vẫn tỏ vẻ quyền luyện chưa muốn chấm dứt.

Tri thức kinh mạch quả thật quá thâm ảo, nhất là đối với người ở trên đại lục này vốn không biết tí gì về nó, vì vậy mà người ta càng khó tiếp thụ hơn. Sát Đạt Mễ La hiểu rõ mình cần phải có rất nhiều thời gian để từ từ tiêu hóa nó, nhưng gã có thể khẳng định một điều, phương pháp vận dụng đấu khí đó sẽ có hiệu quả, hơn nữa còn là hiệu quả không tầm thường nữa. Nếu như gã có thể quán thông được phương pháp vừa học được này, vậy thì vấn đề mất tay của cung tiên thủ sẽ được giải quyết dễ dàng, hơn nữa còn có thể lấy lại phong thái ngày xưa, thậm chí còn sẽ tiến xa hơn một bậc nữa. Gã vốn chỉ cầu cho mình có thể lấy lại được phân nửa phong thái của ngày xưa là đã mãn nguyện, nhưng lúc này thì phương pháp mới học được chính là một tin tốt đủ kích thích cõi lòng gần như đã chết của gã rồi.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Sát Đạt Mễ La, ta nghĩ phương pháp này hoặc ít hoặc nhiều sẽ giúp đỡ được cho người, chỉ có điều là có thành công hay không thì phải trông vào sự nỗ lực của người đấy.

- Ta...ta nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của thành thủ đại nhân!

Tâm tình của Sát Đạt Mễ La lúc này có thể dùng bốn chữ “mừng rỡ như điên” để hình dung. Gã kích động đến nỗi khó tự kiềm chế mình, phải qua một lúc lâu thì mới có thể bình tĩnh trở lại được.

Dường như nhớ tới việc gì, gã thoáng do dự một chút rồi nói:

- Thành thủ đại nhân, ta có thể hỏi ngài một việc hay không? Từ đâu mà ngài có được bộ công pháp thần kỳ đó vậy?

Phải biết rằng, cho dù là vị sư phụ tôn kính nhất của gã là Tạp Căn Lê Nhã thì về phương diện vận dụng Băng hệ xem ra còn thua kém cả thành thủ. Tuy rằng ý niệm này nảy ra trong đầu tựa như có vẻ bất kính với sư phụ, nhưng sự thật thủy chung cũng là sự thật. Sát Đạt Mễ La phải thừa nhận ngay cả Tạp Căn Lê Nhã hẳn cũng sẽ không giúp được gì cho việc gã bị mất một tay đâu.

Mọi người đều biết Mộ Dung Thiên là một Hỏa hệ ma võ sĩ cao cường và đã đạt tới cảnh giới tử hỏa diễm, nhưng lúc này hẳn lại lộ ra việc mình biết sử dụng pháp môn có liên quan tới Băng hệ đấu khí, chẳng những

thể mà còn kỳ diệu đến nỗi hồi sinh cho một cung tiễn thủ đã mất đi một tay. Nếu như vị thành thủ đại nhân này ngoài việc có Hỏa hệ đấu khí rất cường đại ra, và còn có cả Băng hệ....

Sát Đạt Mễ La khó có thể tưởng được một vị Linh vực ma võ sĩ có thể tùy tâm thao túng kỹ năng bên ngoài thân thể thì sẽ cường đại tới cỡ nào.

- À, việc này....

Mộ Dung Thiên nhỏ giọng nói:

- Là ta vô ý có được từ một vị ma pháp sư thần bí, hẳn không thích người ta biết công pháp này ở đâu mà ra, do đó ta hy vọng người và ta sẽ giữ kỹ bí mật này.

- Dạ! Dạ!

Sát Đạt Mễ La gục gặc đầu như con gà mổ thóc vậy, gã không hề nghi ngờ gì cả. Với một pháp môn tu luyện cao cấp và quý báu như vậy, không có một võ giả nào lại tùy tiện trao tặng cho người ngoài, vì vậy mà người sáng tạo ra nó có khả năng không phải ai khác, mà chính là thành thủ đại nhân, còn vị ma pháp sư thần bí kia thì hơn phân nửa là một nhân vật được bịa ra rồi.

Nhưng không biết vì một nguyên nhân nào đó mà thành thủ đại nhân không muốn bại lộ thân phận Linh vực ma võ sĩ của mình. Mặc dù không biết rõ nguyên nhân, nhưng Sát Đạt Mễ La cũng không muốn truy hỏi đến cùng. Gã biết thành thủ đại nhân đang ở trong giai đoạn khó khăn nhất trong đời, nhưng đã vô tư giúp đỡ mình một tay và trao truyền một phần phương pháp tu luyện quý báu mà rất nhiều người hằng mơ ước.

Do đó mà Sát Đạt Mễ La ngầm hiểu trong lòng, rồi giả bộ hồ hồ đồ đồ mà không nói toạc ra suy nghĩ của mình. Trong lòng gã chỉ tràn ngập cảm kích mà thôi.

Tại Tát La, thân phận bí mật của Linh vực giả ngoài những người thân cận nhất như đám người Lộ Thiển ra, người ngoài không có ai biết được cả. Nhưng lúc này Mộ Dung Thiên mạo hiểm mà phá lệ một lần, bởi vì từ trên người Sát Đạt Mễ La, hẳn thấy được nhiệt huyết, lòng trung thành, sự cứng cỏi, và cả bản thân không cam chịu số phận sau khi chịu nhục của hắn khi vừa đến đại lục này.

Vào lúc này đây, Mộ Dung Thiên còn chưa biết rằng, sự tương phùng của đêm nay không những đã mang đến cho hắn một thủ hạ hết lòng trung thành, chẳng những thế mà còn là một vị huynh đệ sẵn sàng vì hắn mà lăn vào dầu sôi lửa bỏng hay là máu chảy đầu rơi.

317. Hồi 309: Phóng Khí (bỏ Rơi)

- Thành thủ đại nhân, các trọng giáp chiến sĩ trong cánh quân tiên phong của chúng ta đang trấn đóng tại An Đệ Liệt Phủ cứ điểm vì mấy ngày gần đây phải giao phong và chống chọi lại với sự cạ sát của quỷ trảo, nên khôi giáp của họ đã bị tổn hại nặng nề, vật tư dự trữ không đủ cung ứng, xin hãy cấp thêm cho họ thật nhiều vật tư.

- Thành thủ đại nhân, chiến tuyến thứ mười tám là Khảm Pháp Ni Nhĩ sau khi trải qua mười hai ngày ngoan cường chiến đấu, cuối cùng đã không thể chịu được áp lực nữa mà chiều qua đã hoàn toàn tan vỡ.

- Thành thủ đại nhân, chiến sĩ đoàn của binh đoàn 37 đi trước chi viện cho Lỗ Sát, hôm qua đã không may đụng phải cánh quân hung thú tại vùng phụ cận Hãn hồ, vì lực lượng đôi bên chênh lệch quá xa nên toàn quân đã bị tiêu diệt.

-

Tin tức cấp báo liên tục truyền về phòng nghị sự của Mộ Dung Thiên, từng tin một đều là những tin thất lợi vô cùng.

Trong nháy mắt, thời gian ma thú bạo động đã kéo dài suốt hai tháng. Thế cuộc tuyệt đối không chuyển biến tốt đẹp chút nào, trái lại còn càng lúc càng nghiêm trọng hơn.

Vào lúc ban đầu, chiến tuyến chính do Mộ Dung Thiên đích thân trấn giữ bị kiềm tỏa chặt chẽ, dù viện binh có đến đây thì cũng chỉ làm trở ngại đám thú một lúc mà thôi, toàn bộ tình huống của Mễ Kỳ Tư vẫn không hề lạc quan chút nào. Bởi vì phải chia quân đi chi viện cho đại quân của thống soái, nên sức phòng ngự của những địa phương khác sẽ lại càng trở nên bạc nhược hơn, do đó mà tác dụng phụ đã sản sinh, nơi nơi đều truyền đến tin tức khẩn cấp của chiến sự hoặc là phòng tuyến khắp nơi bị thất thủ, vv...tất cả đều mất đi sự khống chế và trở nên rất hỗn loạn.

Chiến lược của Cùng Kỳ rất chuẩn xác. Nó lợi dụng ma thú quân đoàn do mình đích thân thống lĩnh để ép Mộ Dung Thiên phải thủ vững chiến tuyến chính, còn những đội ngũ ma thú khác thì xâm nhập vào những chiến tuyến có lực phòng ngự yếu kém và co cụm lại của nhân loại, từ từ đánh chiếm các điểm phòng tuyến của Mễ Kỳ Tư như tầm ăn dâu.

Loại chiến lược này tuy đơn giản nhưng rất hữu hiệu, có thể phát huy được ưu thế lực lượng áp đảo của ma thú đối với nhân loại. Trước kia phe nhân loại chiếm được lợi thế về địa hình, nhưng vì binh lực không đủ nên dần dần trở nên yếu thế hơn, chỉ có thể liên tiếp bị động mà rút lui. Chỉ trong khoảng thời gian hai tháng ngắn ngủi, bao nhiêu phòng tuyến đã bị mất đi hơn phân nửa, vả lại, tình huống này vẫn còn đang tiếp diễn. Ma thú quân đoàn đang từ bốn phương tám hướng mà áp sát về Mễ Kỳ Tư.

Truyền tín binh nối liền không dứt, thậm chí còn xếp hàng dài ở bên ngoài phòng nghị sự nữa.

- Thành thủ đại nhân, hôm qua tòa tiểu trấn Đức Hà Mai Nhị của thành thị cấp bốn Đinh Phạt Nhĩ đã bị huyết tẩy, từ binh sĩ tới dân chúng bị thương vong lên tới bốn vạn, không một ai sống sót.

Lại một tin xấu truyền đến, Mộ Dung Thiên vốn đã phiền não rất nhiều, nay nghe vậy thì lửa giận trong lòng bốc lên phừng phừng, không thể nào kiềm chế được, vì vậy mà hấn lập tức đập mạnh tay lên bàn một cái, đồng thời chẳng màng đến thân phận mà quát lên:

- Con mẹ nó, chẳng lẽ không có được một tin tốt nào hay sao?

Truyền tín binh thấy thống soái giận dữ thì nhất thời sợ hãi đến ngất người, vội ngậm chặt miệng, gã không thể nào trả lời được câu hỏi hóc búa này. Cả chúng tướng dưới trướng hấn cũng hết sức ngạc nhiên, bởi vì họ không ngờ vị thành thủ vẫn luôn lãnh tĩnh này mà lại có lúc chửi toáng lên như thế.

Lời vừa ra khỏi miệng, Mộ Dung Thiên liền phát giác ra mình đã thất thố. Trước kia khi còn ở quân đoàn 376, tuy lúc đó chức quan của hấn không nhỏ, nhưng so với thân phận tổng chỉ huy của cả một thành thị như hôm nay thì còn kém xa lắm, nhưng lúc đó hấn còn giữ được bình tĩnh. Còn lúc này, vì mỗi ngày đều nhận được tin xấu và phải đích thân hạ lệnh giải quyết các vấn đề, rốt cuộc hấn không còn chịu đựng được nữa, không thể giữ được cái tâm bình tĩnh như thường ngày nữa nên mới phát tiết như vừa rồi.

- Xin lỗi, ta đã quá lời. Không còn chuyện của người nữa, hãy lui xuống trước đi!

Mộ Dung Thiên ngồi trở lại soái vị rồi phát tay ra hiệu cho gã truyền tín binh lui xuống.

- Dạ, thành thủ đại nhân!

Truyền tín binh đáp xong liền quay người lui xuống.

Gã truyền tín binh kể tiếp nhìn thấy tình cảnh vừa rồi nên hơi có chút khó xử, chỉ dám đứng tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan. Bởi vì tin tức của gã cũng xấu như vậy và chẳng ai muốn nghe cả. Lúc này thành thủ đại nhân đang lúc nóng giận, tâm tình không mấy tốt, nếu như vào báo tin xấu lúc này thì tựa hồ chỉ như đổ thêm dầu vào lửa, nói không chừng còn bị chửi cho một phen, thế nhưng chiến sự rất quan trọng, không thể làm lỡ được.

Cũng may lúc này thành thủ đại nhân đã khôi phục lại ngữ khí ôn hòa, hấn lên tiếng:

- Vào đi.

Gã truyền tín binh nghe vậy thì hơi yên tâm một chút, vội bước vào báo cáo.

Có lẽ là lời cầu khẩn vừa rồi của gã đã có tác dụng, nên vận khí của gã truyền tín binh này cũng không tệ lắm. Từ đầu đến cuối, sắc mặt của Mộ Dung Thiên vẫn bình tĩnh như thường, không chút gợn sóng. Không ai ngờ rằng mới cách đó vài phút thì hấn đang bừng bừng lửa giận. Chúng tướng thấy tình cảnh đó thì ai

này cũng đều khâm phục năng lực chuyển biến tâm tình của hắn, quả thật là đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh rồi vậy. Ngay cả Đặc Lạp Tư cũng phải tự than thở nếu bản thân mình gặp phải tình cảnh vừa rồi, vậy thì nhất định trong một khoảng thời gian ngắn cũng rất khó khôi phục lại sự bình thản lắm.

Mãi cho đến khi các truyền tin binh thực hiện xong nghĩa vụ của họ, lúc đó Mộ Dung Thiên mới chuyển sang mọi người, hỏi:

- Hào Tư, đầu sĩ sư quân đoàn 52 của các người đang trấn thủ tại phòng tuyến 60 phải không?

Một đầu sĩ hung mãnh có đầu sư tử vội bước ra, nói:

- Đúng vậy, thành thủ đại nhân!

- Vậy thì hãy điều động một số trọng giáp đến An Độ Liệt Phủ cứ điểm đi.

- Thế nhưng....

Y lộ vẻ hơi khó xử, rồi nói tiếp:

- Trọng giáp của các đầu sĩ thuộc quân đoàn 52 cũng chỉ miễn cưỡng vừa đủ dùng mà thôi.

Mộ Dung Thiên thần nhiên nói:

- Không hề gì, vùng phụ cận chiến vực của quân đoàn 52 tạm thời chưa bị uy hiếp lớn từ phía ma thú, vả lại, dù có thì đội ngũ ma thú ở đó cũng chỉ có lực tấn công vật lý rất yếu. Vì vậy mà trọng giáp đối với các đầu sĩ cũng chưa cần thiết lắm.

- Bảo Bá, người hãy để thủ hạ phái ra năm ngàn Thủy hệ thích khách đến sông Ngũ Sắc ở Điều Độ Thiên Tiệm mà mai phục. Theo tin tức mới nhất của chúng ta, một con biến dị ma thú thống lĩnh ở phương tây bắc là Phục Gia Đế Cừ dường như đang có ý định phái một số lượng lớn Thủy La đến đây bằng con đường thông qua Điều Độ Thiên Tiệm để tấn công Ái nhân quân đoàn đang trấn đóng tại đó của chúng ta. Phục Gia Đế Cừ từ trước đến nay vẫn luôn háms công và còn thích hành động mạo hiểm nữa. Ngày nào ma thú quân đoàn còn chưa hội quân với Cùng Kỳ thì hơn phân nửa là do nó chỉ huy. Tin này nhất định là không lầm. Năm ngàn thích khách hẳn là có thể tiêu diệt được đám ma thú thiện về việc tấn công từ xa không thua gì ma pháp sư nhưng khi đánh cận chiến thì lại rất kém. Nhớ kỹ, cần phải phái thủ hạ đặc lực đi làm mới được. Chúng ta phải đánh cho Phục Gia Đế Cừ một đòn cảnh cáo, không được thất bại!

- Yết Lệ Nhã, hãy tận lực trích ra một bộ phận ma pháp sư để đến hỗ trợ cho kỵ sĩ quân đoàn 172, bọn họ đã gặp phải phiền phức vì trong đội ngũ của địch phương có rất nhiều kim giáp tê với sức phòng ngự vật lý rất mạnh....

- Y Đặc....

-

Nghe Mộ Dung Thiên lần lượt hạ mệnh lệnh, chúng tướng đều bội phục không ngớt. Thành thủ đại nhân không chỉ biểu hiện khôi phục sự lãnh tĩnh mà thôi, hắn còn hạ lệnh rất hợp lý, từ những việc như phân tích địch tình, điều phối lực lượng phe mình, cung cấp vật tư, lo lắng cẩn trọng, vv...tất cả mọi suy nghĩ của hắn đều rõ ràng tường tận, tuyệt đối không hề rối trí như một kẻ vừa nổi giận vừa rồi. Ngoài ra cũng không khó nhìn ra sự chịu khó của Mộ Dung Thiên, giữa lúc chiến cuộc mỗi thời mỗi khác đều thay đổi như vậy, tin tức mới truyền đến dồn dập, hắn không thể làm tốn hao quá nhiều thời gian, bởi vì tình hình chiến sự xoay chuyển còn phức tạp hơn kính vạn hoa nhiều, cần bản là không thể nào nắm rõ trong lòng bàn tay được.

Từ lúc mới bắt đầu cuộc chiến, hắn chỉ là một thống soái chưa đủ kinh nghiệm, hầu như mọi việc đều phải hỏi đến ý kiến của tham mưu trưởng Đặc Lạp Đa. Lúc đó chỉ có thể nói là hợp cách mà thôi. Nhưng sau khi trải qua ma luyện trong hai tháng, hắn tiến bộ thần tốc đến khó tin và trở thành một vị chỉ huy ưu tú có thể trong thời gian ngắn nhất mà đưa ra phán đoán và mệnh lệnh chuẩn xác.

Sau khi đưa ra các phương pháp ứng phó dựa vào những báo cáo mới nhất, Mộ Dung Thiên nói với mọi người:

- Chư vị, các người hẳn cũng đều thấy được, thành trì của chúng ta hôm nay tràn ngập nguy cơ, mỗi một ngày đều mất đi các phòng tuyến quý giá. Đối với tình huống này, mọi người có ai có đề nghị tốt gì không?

Tất cả đều trầm mặc, kể cả người túc trí đa mưu nhất trong quân là Đặc Lạp Đa, không ai lên tiếng cả. Mỗi lần ma thú bạo động, lực lượng giữa song phương người và thú nguyên bản đã có sự chênh lệch quá xa. Trong quá khứ, ưu thế mà phe nhân loại có được để chống lại ma thú chính là đầu óc. Trong lúc bạo động, phe ma thú dù có thống lĩnh thông minh đến đâu đi nữa thì cũng vẫn còn kém thống soái ưu tú của nhân loại.

Nhưng hôm nay phe ma thú đã xuất hiện một thống lĩnh có đầu óc và đầy đủ trí thông minh có thể sánh ngang, thậm chí còn vượt qua cả nhân loại. Đó chính là con thượng cổ yêu thú Cùng Kỳ. Điều đó đã phá vỡ đi cán cân thăng bằng của đôi bên. Cùng Kỳ quả thật quá gian xảo, chỉ trong mấy ngày thôi, nó đã khiến cho quân đội của Mộ Dung Thiên mỗi một bước đều bị quẫn chế, nửa bước cũng khó mà đi được.

Nếu phe mình có lực lượng ngang với đối phương, hoặc giả chỉ hơi kém một chút thì Đặc Lạp Đa nghĩ còn có thể liều mạng được, nhưng tất cả chỉ là giả thuyết. Sự thật đang xảy ra trước mắt, ngay cả một kẻ đa mưu túc trí như y mà cũng hết đường xoay sở luôn.

Tình hình trước mắt hoàn toàn nằm trong sở liệu của Mộ Dung Thiên, hẳn thở dài một tiếng rồi nói:

- Nếu không ai có ý kiến gì, vậy thì chúng ta tan họp. Chư vị, xin mời trở về làm tốt nhiệm vụ của mình!

Vừa bước ra khỏi phòng nghị sự, Mộ Dung Thiên cảm thấy một trận mệt mỏi kéo tới, hẳn cảm thấy toàn thân vô lực mà từ trước tới nay chưa hề có.

Hiện tại hẳn đã trở về đến Mễ Kỳ Tư. Do từng bước bị bức lui, khiến cho hẳn không cần phải ở lại chỉ huy quân chủ lực ở tiền phương nữa, hoặc có thể nói là không thể không trở về thành, bởi vì mỗi ngày đều có rất nhiều sự vụ chờ hẳn đi giải quyết.

Một tòa thành cấp một vốn rất phồn hoa náo nhiệt, không ngờ bây giờ đã mất đi phong thái ngày xưa. Người đi đường vẫn không thay đổi, nhưng không thể tìm lại được bầu không khí “náo nhiệt” của trước kia nữa. Vào thời khắc phi thường này, còn có ai lại có tâm tình tốt như vậy nữa đâu.

Mễ Kỳ Tư của hôm nay giống như một chiếc thuyền con lênh đênh giữa biển khơi đầy giông tố, không ngừng rung chuyển tròn trành, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đắm cả.

Mọi khi mỗi lần trở về thành thủ phủ, người đầu tiên mà hẳn gặp được thì ngoài nữ tỳ ra chính là Lộ Thiển, bởi vì lúc nào nàng cũng đứng chờ hẳn ở trước cổng.

Nhưng hôm nay có hơi khác lạ, Mộ Dung Thiên kinh ngạc phát hiện ra người đứng chờ ngoài cửa không phải là Lộ Thiển, mà là một lão giả.

Người đó chính là một trong những hộ vệ do đích thân Long vương phái đi theo hẳn, và cũng là người mạnh nhất trong số đó. Tại Long phủ, lão chỉ là một tạp công, còn chức nghiệp chân chính thì lại là Thủy hệ chi phối giả.

Mộ Dung Thiên vốn cực kỳ tôn kính đối với vị ản thể cao nhân mà ngay cả mình cũng không thể đo lường được này. Vừa thấy lão, hẳn liền tươi cười hỏi:

- Xin hỏi tiền bối tìm ta có việc gì?

Vừa hỏi, trong lòng hẳn cũng cực kỳ ngạc nhiên, bởi vì vị lão giả này bình thường rất khiêm cung, lão vốn rất ít nói, chỉ một mực thi hành mệnh lệnh mà thôi.

Thần tình của lão giả kia cũng vẫn bình tĩnh như thường ngày, nhưng lão lại thốt ra một lời long trời lở đất:

- Thành thủ đại nhân, chúng ta vừa nhận được mật lệnh của Long vương. Mễ Kỳ Tư đã không còn văn hồi được nữa. Chúng ta cần phải tận hết sức mà hộ tống người trở về Long đảo!

Mộ Dung Thiên không ngờ lại nghe được một câu như thế. Nét tươi cười trên mặt hẳn lập tức đông cứng lại, sau đó đôi người cũng co rút lại, rồi lạnh lùng thốt ra một câu:

- Không!

318. Hồi 310: Dao Ngôn (tin Đồn)

Lão giả vẫn rất từ tốn nói tiếp:

- Thành thủ đại nhân, ta nghĩ ngài nên biết rõ, xác suất Mễ Kỳ Tư có thể thành công vượt qua đợt ma thú bạo động lần này gần như là con số không, nếu không nhân cơ hội này mà ly khai, đến khi đại quân ma thú áp sát, dù là chúng ta cũng khó mà giúp ngài thoát thân. Hiện giờ, tinh anh phi hành đội Ngự Phong Kích Hồng ưu tú nhất của đế quốc đang được triệu tập và sắp khởi trình, nếu trên đường không có gì bất ngờ, khoảng sáng sớm ngày mai sẽ đến được Mễ Kỳ Tư. Lúc đó các quan viên quan trọng nhất trong thành đều sẽ nhận được mật lệnh rút lui khẩn cấp, đồng loạt dời đi.

Mộ Dung Thiên tức tối:

- Mật lệnh gì chứ? Tại sao ta là thành thủ mà không nhận được từ trước?

Lão giả giải thích:

- Thành thủ đại nhân, đó là do đế quốc hạ lệnh, chỉ bảo ta toàn quyền chấp hành.

- Vậy còn dân chúng và binh sĩ của Mễ Kỳ Tư?

- Rất tiếc, vì số lượng tinh anh phi hành đội có hạn, nên chỉ có thể chở những quan viên quan trọng nhất, mục đích của chúng ta là bảo tồn nòng cốt, còn bá tánh bình dân và các binh sĩ....

- Chỉ đành để họ tự sinh tự diệt, đúng không?

Mộ Dung Thiên nói với giọng trào phúng, từ trước tới nay hắn rất tôn kính vị cao nhân đó, nhưng khi nghe thấy mật lệnh khiến người ta ghét cay ghét đắng ấy, hắn không kìm chế được lửa giận trong lòng, thậm chí còn phẫn nộ hơn cả khi nghe được tin cấp báo xấu nhất, đương nhiên hắn cũng chẳng còn khách khí gì nữa.

Lão giả không hề tức giận vì sự vô lễ trong giọng nói của Mộ Dung Thiên, chỉ hờ hững đáp:

- Cũng có thể nói như vậy.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi nhằm nén cơn giận:

- Xin lỗi, nếu vậy thì tính luôn ta vào số người bị bỏ lại đi. Dù cho có xảy ra chuyện gì, ta vẫn sẽ ở lại đây, cho tới khi đại quân ma thú hoặc là ta gục ngã.

Khi mới đến Mễ Kỳ Tư, quả thật hắn đã có suy nghĩ nếu không giữ được thì bỏ chạy, nhưng theo thời gian ở tại tòa thành này, ý nghĩ đó đã sớm không cánh mà bay. Trong những ngày ở đây, hắn nhìn thấy những vật tư chiến tranh được sản xuất và vận chuyển, nhìn thấy đan được vật tư từ chỗ thiếu thốn được cung ứng đầy đủ, nhìn từng lớp, từng lớp phòng tuyến được xây dựng, củng cố, nhìn những binh sĩ mồ hôi như tắm trên bãi huấn luyện với mong muốn có thể dâng hiến tất cả sức lực của bản thân khi ma thú công thành, nhìn những người dân khi thấy công tác phòng ngự ma thú bạo động tiến hành thuận lợi mà nụ cười rạng rỡ lại hiện lên trên khuôn mặt vốn đang rầu rĩ.

Mỗi lần bước trên đường, nghe thấy mọi người trong thành bất kể già trẻ, gái trai, đủ mọi lứa tuổi ở mọi chức nghiệp khi trông thấy mình đều tôn kính gọi một câu “thành thủ đại nhân”, khái niệm “quan phụ mẫu” đã sớm nảy mầm trong tâm trí, bọn họ đều là con dân của hắn, là những người quan trọng mà hắn nhất định phải dùng mạng sống của mình để bảo vệ. Mỗi tấc đất ở đây Mộ Dung Thiên gần như đều quen thuộc, tất cả những gì có liên quan, không biết từ lúc nào đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc đời.

Tất cả dân chúng trong thành đều gửi gắm niềm hy vọng sống còn lên người hắn, cho dù tình huống chiến đấu bất lợi cũng không suy chuyển. Hắn làm sao có thể bỏ mặc sự tín nhiệm của mọi người mà trốn thoát một mình chứ? Lòng hận thù đối với Cát Tư, nỗi sợ hãi cái chết, tham vọng đứng trên đỉnh cao đại lục, hùng tâm tráng chí muốn rửa sạch mối sỉ nhục lúc trước....tất cả những điều đó khi đứng trước sinh mạng của hàng trăm vạn con người thì đột nhiên trở nên nhỏ bé; giờ đây, tất cả những kế hoạch phát triển đã bị Mộ Dung Thiên rũ bỏ từ lâu, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất, đó là giữ vững tòa thành trì đang trong cơn bão táp, sống chết cùng với tất cả mọi người tại đây.

- Ta phải nhắc nhở ngài, thành thủ đại nhân, đó là mệnh lệnh của Long vương, và cũng là mệnh lệnh của đế quốc!

Giọng nói điềm đạm của lão giả bỗng trở nên nghiêm nghị, đồng thời mang cả hai ngọn núi lớn là Long vương và Tát La ra, nhưng hiển nhiên những điều đó đều vô dụng. Mộ Dung Thiên nhún vai, dáng vẻ bất cần:

- Xin lỗi, tướng ra trận có thể tùy cơ ứng biến. Hơn nữa, nếu Tát La đã không quan tâm đến sự sống chết của Mễ Kỳ Tư, vậy thì thành thủ là ta đây còn có ý nghĩa gì với bọn họ nữa chứ?

Mộ Dung Thiên đương nhiên biết, hắn còn rất hữu dụng, nhất là đối với Long vương, hắn tuyệt đối là một quân cờ quan trọng, nếu là ở trong tình huống khác, Mộ Dung Thiên đương nhiên sẽ rất vui vẻ để ông ta sai khiến, bởi vì đồng thời hắn cũng có được thứ mình muốn từ chỗ Long vương, cả hai đều là lợi dụng lẫn nhau, sự khác biệt chỉ là một bên chủ động và một bên bị động mà thôi.

Lão giả thở dài:

- Thành thủ đại nhân, chiến tranh có lúc cần phải hy sinh, ta hiểu tâm tình của ngài, nhưng tòa thành này căn bản đã không thể giữ được nữa, ngài hà tất phải chôn vùi tiền đồ xán lạn của mình tại đây chứ? Ít nhất, ngài cũng phải nghĩ cho những nữ nhân của mình, chẳng lẽ ngài muốn đám người của Ba Ba Lạp cũng sẽ gặp bất hạnh hay sao?

Thấy rắn không được, lão giả lại chuyển sang mềm mỏng, đồng thời còn dùng cả chiêu bài tình cảm.

- Ta chỉ biết, đó là vô số sinh mạng đáng quý, hơn nữa, sinh mạng mỗi người chỉ có một!

Mộ Dung Thiên lạnh lùng đáp, rồi khi nói tới đó, đột nhiên hắn đổi giọng:

- Để những kẻ sợ chết đó cút đi, Mễ Kỳ Tư chỉ cần những dũng sĩ chân chính, chỉ có điều là trước khi đi, bảo chúng trao lại quyền chỉ huy cho trợ thủ là được.

Không để lão giả khuyên tiếp, hắn liền phát áo bỏ đi và không hề quay đầu lại. Vừa về đến nội viện, thân hình nhẹ như cánh bướm của Lộ Thiển đã lướt tới:

- Đan Ni Tư ca ca, huynh về rồi à, chúng ta cùng ăn tối chứ?

Rũ bỏ sự khó chịu cả ngày cùng nỗi lo âu về tình hình chiến sự, Mộ Dung Thiên lộ một nụ cười hiếm hoi, vuốt ve mái tóc mềm mại của Lộ Thiển:

- Ba Ba Lạp, huynh đã bảo tối nay sẽ về khá muộn, không cần đợi cơ mà.

- Không sao, muội thích ăn cùng huynh mà! Hai người bọn họ cũng đang đợi kìa.

Lộ Thiển đang nói về hai nàng tỷ nữ Yêu tộc, Lạc Na và Lệ Toa.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Nhìn thấy vẻ nửa như làm nũng của Lộ Thiển, tâm tình của Mộ Dung Thiên thoải mái hơn rất nhiều, trước mặt nàng thiếu nữ Tinh Linh có tâm hồn thuần khiết như một tờ giấy trắng này, hắn luôn cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm và thoải mái, không còn áp lực.

- Gâu!

Tật Phong nghe tiếng cũng chạy lại góp vui, vừa chạy quanh chân Mộ Dung Thiên vừa vẫy đuôi rồi rít, lại còn dùng chiếc đầu tròn xoe dụi vào chân hắn, bình thường nó vẫn thích mang hình dáng của một con cún nhỏ như trước khi tiến hóa, trông vô cùng đáng yêu.

- Rồi, rồi, cả mày nữa.

Mộ Dung Thiên dùng chân khê đá nó một cái.

Hai người nói nói cười cười đi về phía phòng ăn, cửa phòng thành chủ phía đối diện bỗng bật mở, Tư Thập Tây Á cúi đầu bước ra, áp lực nặng nề cùng công việc lu bù khiến nàng trông có vẻ tiêu tụy, thời gian này bị thiếu ngủ trầm trọng, điều đó là đại địch đối với nữ nhân, may mà Tư Thập Tây Á ngoại trừ có vẻ mệt mỏi ra, trông vẫn rất diễm lệ.

Vị thành chủ xinh đẹp đang nhú mào tựa như đang suy tư điều gì đó nên không chú ý tới hai người Mộ Dung Thiên đang ở ngay gần đó. Lộ Thiển chủ động cất tiếng chào:

- Tư Tháp Tây Á tỷ tỷ, tỷ dùng bữa chưa? Đi cùng bọn muội nhé?

Tư Tháp Tây Á ngược đầu, nở một nụ cười miễn cưỡng:

- À, tỷ ăn rồi, hai người cứ dùng đi, tỷ còn có chút việc phải ra ngoài bây giờ.

Trong lòng thoáng động, Mộ Dung Thiên nói với Lộ Thiển:

- Ba Ba Lạp, muội tới phòng ăn trước đi, ta có chút việc muốn nói với thành chủ.

Lộ Thiển gật đầu đáp:

- Dạ, Đan Ni Tư ca ca.

Nhìn Lộ Thiển dắt theo Tật Phong đi xa, Mộ Dung Thiên lập tức đi thẳng vào chính đề:

- Phải chăng thành chủ cũng đã thu được mật lệnh?

- Sao?

Tư Tháp Tây Á thoáng bất ngờ, sau đó thần tình bỗng trở nên gượng gạo.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì lập tức có thể đoán ra được Tư Tháp Tây Á cũng đã nhận được mật lệnh. Quả như hần dự đoán, Tư Tháp Tây Á cuối cùng cũng khẽ gật đầu trả lời:

- Phải.

- Không biết thành chủ có dự tính gì?

Mộ Dung Thiên truy hỏi, hần nhất định phải biết rõ lập trường của Tư Tháp Tây Á, thân là thành chủ, quyết định của nàng có ảnh hưởng rất lớn.

Tư Tháp Tây Á không trả lời ngay, sắc mặt biến đổi không ngừng, tựa như nội tâm cũng đang tranh đấu kịch liệt, một lúc lâu sau nàng mới mở lời, giọng nói có vẻ yếu ớt:

- Xin lỗi Đan Ni Tư đại nhân, đó là quyết định của phụ vương....

- Ta hiểu rồi....

Mộ Dung Thiên ngắt lời Tư Tháp Tây Á, lựa chọn của nàng đã rất rõ ràng, từ trước khi hỏi, hần đã đoán trước được kết quả, tuy nhiên hần vẫn ôm chút hy vọng nhỏ nhoi, chờ đợi một kỳ tích xuất hiện. Giờ đây, tuy hy vọng tan vỡ, nhưng hần không hề trách Tư Tháp Tây Á. Nếu nàng là người tham sống sợ chết, vậy thì khi xưa đã không tiếp nhận cục than nóng bỏng Mê Kỳ Tư này, chỉ có điều là nếu muốn nàng mỹ nữ lớn lên dưới sự ảnh hưởng của một phụ thân có quyền uy chí cao vô thượng này làm trái lời Long vương thì quả là rất khó.

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài....

- Ta ở lại!

Mộ Dung Thiên trả lời rất đơn giản và kiên quyết, không một chút lưỡng lự, mặc dù hần biết rõ nếu Tư Tháp Tây Á ra đi, hy vọng của Mê Kỳ Tư sẽ càng thêm mong manh.

- Vậy....ta có chuyện phải đi trước đây.

Tư Tháp Tây Á nói rồi liền vội vàng cúi đầu bước đi, nàng không dám đối mặt với Mộ Dung Thiên, hay chính xác hơn là tất cả người dân ở trong thành. Đưa mắt nhìn Tư Tháp Tây Á khuất dần sau cửa, Mộ Dung Thiên thở dài rồi đi về phía phòng ăn. Nhưng dường như ông trời keo kiệt tới mức tước đoạt ngay cả cơ hội được ăn một bữa yên ổn cùng Lộ Thiển của Mộ Dung Thiên, bởi vì lúc này lại có một gã truyền tin binh đang vội vàng chạy tới.

Mẹ nó! Mộ Dung Thiên chửi thầm một tiếng, xem ra không thể ăn cùng Lộ Thiển rồi, truyền tin binh được phép chạy thẳng vào trong thể này nhất định phải có chuyện gấp không thể chậm trễ.

- Thành thủ đại nhân, dân chúng bạo loạn ngày hôm qua vừa dẹp yên thì hôm nay lại bùng phát, hơn nữa quy mô còn lớn hơn rất nhiều....

Gã dừng lại một chút rồi ngập ngừng nói tiếp:

- Hơn nữa, trong thành lại đang lan truyền một tin đồn đáng sợ!

- Tin đồn?

Mộ Dung Thiên sửng sốt, hần lập tức nghĩ đến mật lệnh đột ngột kia. Chẳng lẽ có người cố ý tiết lộ mật lệnh ra ngoài?

319. Hồi 311: Lĩnh Tụ

Tại bãi sân rộng Bồ Lạp Đan ở trung tâm Mê Kỳ Tư đang rất hỗn loạn, tình cảnh thật khó mà trấn áp được.

Lúc này đang có ít nhất là bốn, năm vạn dân chúng tụ tập tại chỗ này, đứng chật ních cả trong sân. Ở trên những con đường gần đó cũng có đầy người vì nghe tin mà chạy đến, số lượng càng lúc càng tăng dần lên.

Cách không xa về phía trước sân Bồ Lạp Đan chính là thành lâu, đó là nơi làm việc của các quan viên trọng yếu của Mê Kỳ Tư. Đám dân chúng náo động này hiển nhiên là muốn tiến đến thành lâu, nhưng các binh sĩ vì phải tận trung chức thủ nên ra sức ngăn cản bọn họ, tạo nên một phòng tuyến dài ở phía trước sân.

Hiển nhiên sự chênh lệch về giai cấp địa vị vào lúc này đã khởi lên tác dụng quan trọng của nó, đám dân chúng chỉ dám lớn tiếng la ó, xô xô đẩy đẩy mà thôi.

Còn các binh sĩ thì vẫn giữ nghiêm quân lệnh, đồng thời cũng không dám dùng đến bạo lực, họ chỉ có thể dùng thân thể cao to vạm vỡ của mình để ngăn cản dân chúng vượt phòng tuyến.

Nhưng ở một góc nào đó trong sân, có một đám Giải nhân tính tình táo bạo, tựa hồ như nổi điên, đang sừng sộ gây hấn với một số Ngưu nhân chiến sĩ cũng vì đang không muốn sống nữa mà xung động không kém. Song phương không ai nhường ai, thêm vào đó, số người đến đây càng lúc càng nhiều, tình thế khẩn trương như kiểm tuốt cung giường, căng thẳng đến nỗi có thể xảy ra xung đột bất cứ lúc nào.

Đúng lúc ấy, một bóng đen lướt nhanh trên không, băng qua sân rộng rồi đáp xuống đài cao ở trên thành lâu.

- Thành thủ đại nhân?!!

Cả binh sĩ và dân chúng hầu như đồng thanh kêu lên bốn chữ, đồng thời ai nấy cũng ngừng tay, nhờ vậy mà tình thế căng thẳng mới hòa hoãn trở lại.

Một gã chiến sĩ nhân tộc trên vai có đeo Thanh đồng huy chương vừa thấy Mộ Dung Thiên xuất hiện thì như thấy được cứu tinh, vội nói:

- Thành thủ đại nhân, thật xin lỗi, là thuộc hạ đã vô lực....

Trên mặt gã ướt đầm mồ hôi, đó không phải là vì khí trời oi bức, mà là do quá khẩn trương mà thôi. Chỉ cần chậm thêm một chút nữa thì nơi đây không chỉ sẽ xảy ra xung đột nhỏ đơn giản như vậy, bởi vì lời đồn đã nổi lên từ bốn phía trong thành, nói không chừng những bá tánh bình dân trong thành do ô môn oán hận mà sẽ động thủ với cả binh lính nữa. Đến chừng đó thì tất nhiên phải dùng tới vũ lực. Hiện tại mâu thuẫn trong lúc này còn chưa đạt đến mức không thể hòa giải, nhưng nếu để tạo thành thương vong thì phiền phức rất lớn. Trách nhiệm này quả thật gã gánh không nổi.

Mộ Dung Thiên không màng đến lời giải thích của gã, chỉ khoát tay ra hiệu cho gã lui xuống rồi hướng về phía mọi người và cau mày hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thanh âm của hắn không lớn lắm, so ra còn kém hơn Khuếch âm thuật của ma pháp sư, nhưng nó lại truyền đến tai từng người ở trong sân rất rõ ràng. Lực xuyên thấu của thanh âm đó hơi mạnh, nên khiến cho những

ai hơi có chút thường thức cũng biết được nếu không phải là cao thủ và là người có năng lực vận dụng linh lực rất xảo diệu thì không thể nào làm được điều đó.

Những tiếng động âm ỉ trong sân lập tức lắng xuống, trong mấy tháng qua, Mộ Dung Thiên đã sớm bằng vào thủ đoạn lõi đình vận quân mà gây dựng uy tín cao thượng của mình.

Một lúc sau, có một trung niên Tinh Linh đánh bạo lên tiếng:

- Thành thủ đại nhân, chúng ta nghe nói đế quốc vừa hạ một đạo mật lệnh rất đáng sợ, đó là họ sẽ triệt để bỏ rơi Mễ Kỳ Tư, thậm chí trong mấy ngày nữa, sẽ bí mật đưa tất cả quan viên và tướng lĩnh trọng yếu toàn bộ rút đi.

Mẹ kiếp, quả nhiên là chuyện này! Mộ Dung Thiên nắm chặt tay lại.

Mệnh lệnh đó là tuyệt mật, nhưng phi hành đội tinh anh Ngự Phong Kích Hồng không thể nào che giấu được tai mắt của tất cả mọi người. Tuy rằng hiện nay đang ở giữa thời kỳ ma thú bạo động, nhưng những cuộc chiến tranh giữa nhân loại vẫn không ngừng dừng lại, chẳng qua chỉ là từ vũ lực công khai mà chuyển sang âm mưu chính trị. Trên mỗi một quốc gia tại đại lục, nước nào cũng có gián điệp ẩn tàng bên trong, bao gồm cả Tát La, vốn là một đảo quốc có thể xoay chuyển thế cuộc ở hai bên bờ An Tác Tổ Á đại dương. Người như vậy rất nhiều, bọn họ tựa hồ đã đem tin tức tình báo thăm dò được truyền về quốc gia của họ, hoặc giả đợi đến khi thời cơ đúng lúc thì lợi dụng chúng để đục nước béo cò, gây rối loạn khắp nơi.

Nhất định là có kẻ nào đó với dụng tâm thâm kín không thể cho ai biết, đã cố tình tiết lộ mật lệnh này ra ngoài.

Bọn chúng làm như vậy đúng là muốn chém vào lưng tòa nguy thành Mễ Kỳ Tư vốn đã lung lay sắp đổ thêm một đao trí mạng nữa.

Cái họa ngoại xâm chưa giải quyết xong mà nội忧 đã nổi lên, đúng là hồngбет lại càng hồngбет hơn.

Khi vừa nói đến chỗ tức giận, gã Tinh Linh càng bạo gan hơn, lớn tiếng nói:

- Thành thủ đại nhân, chúng ta cần một lời giải thích hợp lý, bằng không thì sẽ không bỏ qua.

Thấy đã có người dẫn đầu, những dân chúng khác cũng lấy hết dũng khí mà nháo nhào lên phụ họa.

- Đúng vậy, chúng ta cần một lời giải thích.

- Giải thích! Giải thích!

-

Bầu không khí trong sân lại một lần nữa âm ỉ lên, tiếng nhốn nháo càng lúc càng lớn hơn.

Tát La bỏ rơi Mễ Kỳ Tư đã là một việc nhẫn tâm lắm rồi, vậy mà hôm nay lại còn muốn rút đi các tướng lĩnh vốn đã rất ít ỏi. Tình huống của Mễ Kỳ Tư nguyên bản đã ác liệt lắm rồi, sau khi các viên chức quan trọng bỏ đi, nhất định nó sẽ có một hậu quả không thể tưởng nổi. Sự vô tình của đế quốc thật khiến người ta phải sợ hãi, vì vậy mà dân chúng không thể không nổi giận được.

Các binh sĩ cũng không phải là không có hành động, mà là họ chỉ giữ sự trầm mặc. Trên thực tế, họ cũng muốn biết câu trả lời. Điều đó không những chỉ quan hệ đến số phận của bá tánh bình dân, mà còn liên quan đến số phận của họ nữa. Nếu lời đồn là thật, vậy thì họ cũng sẽ là một bộ phận bị bỏ rơi. Họ không thể chịu được sự trung thành của mình đối lấy sự phản bội đáng thẹn.

- Câm miệng!

Tiếng quát vang lên tựa như tiếng nổ lớn ngay giữa sân rộng, tạo nên âm hưởng oong oong trong tai của mọi người, đồng thời cũng trấn áp những tiếng ồn ào khác.

Mọi người chưa từng thấy qua vị thành thủ đại nhân vốn dĩ rất ôn hòa này lại đột nhiên nổi giận như vậy. Trong thoáng chốc, ai nấy cũng đều ngẩn người cả ra, toàn bộ sân rộng lập tức khôi phục lại sự yên lặng một lần nữa.

Mộ Dung Thiên chậm rãi mở miệng:

- Hãy nghe đây, ta vẫn chưa hề nghe thấy cái mật lệnh quỷ quái đó.

Lời này khiến cho mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có người lên tiếng:

- Thế nhưng.....

- Không có nhưng nhị gì hết

Mộ Dung Thiên nói như đinh đóng cột:

- Chỉ ít ta sẽ không rời bỏ thành này, bởi vì nó chính là nhà của ta....

Mộ Dung Thiên đứng trên đài cao đưa tay chỉ khắp một dải đất trước mặt, sau đó ánh mắt quét một đường từ trái sang phải, rồi chậm rãi nói tiếp:

- Còn các ngươi đều là con dân yêu mến của ta. Bất luận kẻ nào muốn hủy hoại nhà của ta thì kẻ đó sẽ phải trả một giá rất đắt. Kẻ nào muốn giết hại con dân của ta thì trước tiên kẻ đó phải bước qua thi thể của ta.

Trong sân im lặng như tờ, mọi người muốn hiểu rõ những lời đó có phải là những lời giả dối trên đầu môi của những kẻ làm quan hay không, nhưng từ trên khuôn mặt của Mộ Dung Thiên, ai nấy đều nhìn thấy được sự kiên nghị chưa từng có, hoàn toàn chân thành.

Mộ Dung Thiên nói tiếp:

- Cho dù mật lệnh kia có là thật đi nữa, ta có thể bảo chứng với các người, chỉ có một số ít kẻ nhất gan bỏ đi mà thôi. Sau khi họ rút khỏi đây, những người còn lại mới là những dũng sĩ chân chính không sợ chết, là lực lượng cường đại nhất của chúng ta. Chúng ta sẽ cùng tồn vong với Mễ Kỳ Tư, vô luận thành hay bại, dũng khí của chúng ta sẽ được vĩnh viễn ghi lại trong sử sách của Thần Phong đại lục.

Tất cả những binh sĩ ở trong sân hầu như cùng lúc đều quỳ một chân xuống đất, rồi cao giọng hô:

- Thề theo thành thủ đại nhân đến cùng, đồng tồn vong với Mễ Kỳ Tư!

Các binh sĩ đều là những hán tử không sợ chết, điều mà bọn họ sợ hơn hết chính là mất đi cột trụ tinh thần. Nếu như ngay cả vị trưởng quan tôn kính cũng không thể tin tưởng nổi, vậy thì sự trung thành của họ sẽ không còn ý nghĩa gì. Điều đó còn khó chịu hơn là giết họ đi. Vì vậy mà những lời phê phủ vừa rồi của Mộ Dung Thiên mang tính khích lệ rất mạnh, khiến cho nhiệt huyết của họ sôi lên sùng sục.

Vô luận thế nào, còn có một vị thủ lĩnh ưu tú đáng tin cậy như vậy và cũng là vị trưởng quan đứng sau thành chủ cùng kẻ vai tác chiến với mình, đồng sinh cộng tử, thủ vững mảnh đất này cho đến thời khắc cuối cùng thì còn gì đáng sợ nữa chứ?

Các bá tánh bình dân bị những lời hùng hồn của Mộ Dung Thiên làm cảm động, ai nấy cũng bắt đầu bị lung lạc, lên tiếng bàn tán xôn xao, nhưng không còn ai dám lớn tiếng chỉ trích nữa.

Trong phút chốc, ngữ khí của Mộ Dung Thiên liền thay đổi:

- Hôm nay Mễ Kỳ Tư đang nằm trong thời khắc sinh tử tồn vong, nếu như ai không thủ vững cương vị của mình mà lại đi làm hao phí thời gian quý báu vì những tin đồn vu vơ, khiến cho bốn thành bị ảnh hưởng không nhỏ thì người đó sẽ bị phán tội gián điệp và sẽ bị nghiêm phạt nặng nề!

Hắn vừa nói đến đây thì chân giậm lên đất một cái, lập tức đạp bật dậy một tảng đá nặng ít nhất cũng trên trăm cân. Tiếp theo là một đóm tử diễm cháy phừng lên trên bàn tay phải của hắn. Hắn vừa đánh ra một chưởng, vừa nói:

- Ai trái lệnh thì sẽ như tảng đá này!

Lời vừa dứt, tảng đá lớn ở dưới đất vốn cứng rắn không gì sánh bằng, nay đột nhiên hóa thành bụi phấn và bị gió cuốn bay đi trong phút chốc.

Mộ Dung Thiên nghiêm nhiên đứng trên đài cao với thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, tỏ rõ thái độ nói được là làm được.

Không biết có phải vì bị các binh sĩ cảm nhiễm hay không, hoặc giả cũng có thể là vì bị thủ đoạn ra oai của Mộ Dung Thiên làm cho kinh sợ, gã Tinh Linh vừa rồi lớn tiếng chất vấn chợt cảm thấy hai chân mềm nhũn rồi quỵ bẹp xuống đất, cũng kích động tung hô như các binh sĩ:

- Thề theo thành thủ đại nhân đến cùng, đồng tồn vong với Mễ Kỳ Tư!

Hai tay của gã bắt chéo vào nhau ở trước ngực, đó là lễ tiết của bá tánh bình dân biểu hiện sự cung kính và tín ngưỡng chí cao vô thượng. Ý tứ của gã là nguyện ý dâng lên tất cả mọi thứ của mình, thậm chí là tính mạng, cho đối phương.

Đoàn người tụ tập trong sân đông là thế, sau khi có người làm gương thì những người còn lại cũng rạp khuôn theo y hệt, thế như núi đổ rầm rạp không tài nào cứu vãn được. Ai nấy đều không tự chủ được mà cùng quỵ xuống đất, hai tay bắt chéo trước ngực.

- Thề theo thành thủ đại nhân đến cùng, đồng tồn vong với Mễ Kỳ Tư!

Cùng là một câu khẩu hiệu đó, nhưng thanh âm lần này lại vang dội như sấm. Mấy vạn dân chúng cùng lúc hô to, nên thanh âm vang vọng cao vút lên tận trời xanh. Họ đã khôi phục lại lòng tin, lời nói của Mộ Dung Thiên lại một lần nữa đã mang đến sự tín ngưỡng trên tinh thần, mang đến hy vọng, và cũng mang đến lực lượng.

Hàng vạn dân chúng và binh sĩ phủ phục ở dưới sân, còn Mộ Dung Thiên thì đứng sừng sững trên đài cao tựa như một chiến thần từ trên trời giáng xuống, uy phong凛凛, không ai bì nổi. Chẳng qua không một ai biết được, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị đó có thể dùng hai chữ “tàn khốc” để hình dung, cùng với tâm tình đang kích động sôi sục không ngớt.

Mộ Dung Thiên biết rằng, từ lúc này trở đi, hắn đã từ một vị quan chỉ huy ưu tú mà biến thành một thủ lĩnh vĩ đại.

Quan chỉ huy ưu tú chỉ có thể giải quyết nguy cơ, nhưng thủ lĩnh vĩ đại thì lại có thể biến nguy cơ thành chuyển cơ.

Tuy mật lệnh rút bớt đi một phần tướng tài, nhưng đồng thời nó còn khiến cho người ta càng đoàn kết hơn, càng kiên định hơn. Người vừa đoàn kết vừa kiên định thường có thể phát huy được lực lượng không thể tưởng tượng nổi. Ở trong chiến tranh, đó chính là thứ quan trọng nhất mà không có gì sánh bằng.

Bao nhiêu nỗi lo lắng ở trong lòng Mộ Dung Thiên bỗng trong phút chốc đều bị quét sạch.

Kèn lệnh phản công nổi lên vang dội ở trên bầu trời của Mễ Kỳ Tư!

320. Hồi 312: Thích Khách

Trong nháy mắt, lại một ngày trôi qua, chiến sự tại tiền tuyến của quân chủ lực vẫn không có gì thay đổi.

Cùng Kỳ tự biết không thể nào cố cường đánh bại được cánh quân chủ lực của phe nhân loại vốn vẫn luôn chiếm được thiên thời và địa lợi. Nó chỉ có thể tiếp tục kiểm chế, thỉnh thoảng đánh vài trận nhỏ, không mang lại sự thất lợi đáng chú ý nào cho địch nhân, và hầu như không có một hành động mang tính thực chất nào. Nhưng trái lại thì các quân đoàn ma thú ở các địa phương khác thì vẫn rất thuận lợi, thế như chẻ tre, vì vậy mà nó vốn không cần phải mạo hiểm.

Điều khiến cho Cùng Kỳ tương đối cảm tức chính là Phục Gia Đế Cừ, con súc sinh kiệt ngạo này không tuân mệnh lệnh, chỉ hám công mà tự ý hành động, để đến nỗi bị đội ngũ thích khách phục kích tại Điều Độ Thiên Tiệm, làm mất đi một nhóm Thủy La. Giống ma thú này am hiểu kỹ năng tấn công từ xa như các ma pháp sư của nhân loại vậy, chúng rất khan hiếm nên cũng rất trân quý.

Tất cả những việc đó đều do thống soái của đối phương an bài, hẳn đúng là một kẻ khó chơi. Nếu đổi là một kẻ ngu xuẩn một chút, bằng vào diệu kế xuất kỳ bất ý đánh úp đối phương tại Thiên Địa hạp cốc, chỉ một cú phủ đầu đó cũng có thể hạ được thành trì của đối phương rồi. Tuy nhiên, trong quá trình rút lui của phe đối phương, mọi việc của họ đều được giải quyết ổn thỏa, khiến cho kế hoạch của nó sắp thành mà

lại hồng ngay trong gang tấc. Do đó có thể thấy được, thống soái của đối phương cũng là một quan chỉ huy ưu tú, và Cùng Kỳ cũng có chút kiêng kỵ.

Nếu như lúc này Mộ Dung Thiên biết được suy nghĩ của Cùng Kỳ, hẳn là hẳn sẽ rất tự hào, thế nhưng hiện giờ hẳn lại đang bận rộn giải quyết công vụ tại thành lâu.

Nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, vậy thì đội phi hành tinh anh Ngự Phong Kích Hồng của đế quốc sẽ đến đây vào sáng mai. Trước lúc đó, hẳn phải hoàn thành những việc chuyển giao quyền chỉ huy, bằng không thì đại quân sẽ như rắn mất đầu, lập tức sẽ hỗn loạn cả lên.

Khi người mới đến thay thế thì hồ sơ cũ của những tướng lĩnh tại các cứ điểm phòng thủ cũng phải sửa đổi lại, nếu không thì khi truyền lệnh, rất có thể sẽ xảy ra việc không thống nhất.

Tuy rằng thủ quân mỗi ngày đều bại trận mà rút lui, nhưng những phòng tuyến còn lại vẫn còn không ít, vì vậy mà nội trong một ngày, Mộ Dung Thiên phải hoàn thành công việc tu bổ hồ sơ. Công việc này đúng là rất gian khổ.

Đêm qua sau khi thuận lợi trấn áp việc bạo động của dân chúng, Mộ Dung Thiên đã không quay về Lăng Ba tiểu trúc, mà ở lại thành lâu làm việc suốt đêm. Đến bây giờ đã là buổi tối ngày hôm sau rồi, vậy mà hẳn vẫn chưa có thời gian chợp mắt nữa.

Đương nhiên cũng có chút thành tích, hồ sơ vốn chồng chất như núi, sau khi trải qua một ngày một đêm “chiến đấu hăng hái”, tới lúc này cũng đã nhìn thấy đáy, xem ra cũng sắp hoàn thành công việc rồi.

Điều khiến người khác vui mừng đó là dù sao thì những thiết huyết quân nhân của Mễ Kỳ Tư đều chiếm đa số. Luân Đạo Phu, Á Luân, Ngã Lược Đặc, ba vị phó thành thủ không tiếc chống lại lệnh của đế quốc, tất cả đều chọn ở lại tử thủ. Các tướng lĩnh hàng đầu tại chủ quân chiến tuyến hầu như không thay đổi: Tham mưu trưởng Đặc Lạp Tư, kỵ sĩ tổng chỉ huy Nặc Khắc, đội trưởng trinh sát binh đoàn Sa Lạp Đức, người mạnh về phòng ngự và có mỹ danh “Đồng tường thiết bích” Tịch Tháp, đầu sỏ sư trưởng Hào Tư, thích khách thống lĩnh Bảo Bá, đại ma pháp sư Yết Lệ Nhã, vv.....

Đương nhiên, trong những người này không thể thiếu được Sát Đạt Mễ La. Giữa việc báo hận cho chiến hữu và trở về gặp lại vị hôn thê xinh đẹp Nhã Lệ, gã phải chọn một. Và gã đã không chút do dự mà chọn ở lại.

Tóm lại, Mễ Kỳ Tư vẫn giữ được tuyệt đại bộ phận lực lượng. Đó là một tin tức phấn chấn lòng người. Chỉ có một số đại quan quý tộc vốn đã quen sống trong an nhàn sung sướng và rất sợ chết là chịu bỏ đi, vì vậy mà họ phải trao lại trách nhiệm của mình cho các thuộc hạ thay thế, đồng thời cũng gánh lấy sự khinh thường của binh sĩ và dân chúng.

- Thành thủ đại nhân, đây là các thống kê mới nhất của bộ Vật Tư liên quan tới vũ khí, khôi giáp, chiến kỵ, đan dược, tinh hạch, các loại quân nhu vv.....xin ngài hãy xem qua!

Mộ Dung Thiên tiếp nhận lấy xấp tư liệu, tùy tiện mở ra xem qua một lượt, chỉ thấy các thống kê rất rõ ràng, những thứ chủ yếu và thứ yếu đều phân minh rạch ròi, tìm không ra sơ hở. Hẳn không khỏi tán thưởng, nói:

- Lôi Đức, làm tốt lắm! Ta vốn còn tưởng rằng nhiệm vụ này còn phải mất ít nhất là ba ngày mới xong lận đấy. Khổ cực cho người rồi!

Người vừa nộp xấp tài liệu lên là một viên quan trẻ tuổi, có tên gọi là Lôi Đức. Nguyên bản gã vẫn thường gặp hoàn cảnh bất đắc chí, không được cất nhắc. Tuy nhiên, nhờ có mệnh lệnh rút đi các quan viên cao cấp, vì vậy nên giờ đây mới được trọng dụng.

Các quan viên nắm quyền tại bộ Vật Tư trước kia là những kẻ không khác ký sinh trùng bao nhiêu, thường ngày họ chỉ biết hưởng lạc và lừa dối, công vụ đều giao hết cho kẻ khác, nhưng vì chúng đều là nhi tử của các quý tộc đầu não nên Mộ Dung Thiên không thể cách chức chúng được. Cũng may là thủ hạ của mấy tên đó cũng có vài người đặc lực, họ đã quản lý bộ Vật Tư gọn gàng ngăn nắp đâu ra đấy, nên cũng không đến nỗi có vấn đề gì. Vì vậy mà Mộ Dung Thiên mới mắt mờ mắt nhắm bỏ qua, chỉ là có mấy thuộc hạ có năng lực thì lại kém may mắn, bản thân làm lụng cực khổ nhưng công lao thì bị thượng cấp chiếm đoạt hết.

Tuy nhậm chức ở bộ Vật Tư là một công việc béo bở, nhưng dù sao nó cũng không quý giá bằng tính mạng. Vì vậy mà khi mật lệnh vừa đến, đám ký sinh trùng này lập tức bỏ chạy còn nhanh hơn cả thỏ, và tất nhiên chúng cũng tìm được những thủ hạ thấp hơn ba cấp để đề bạt. Những người có năng lực tốt cuộc cũng nhờ vậy mà có được cơ hội, Lôi Đức là một trong số đó. Hiệu suất làm việc của họ quả thật rất cao, chỉ sau một ngày đêm mà đã tính toán ra được hiện trạng phiền phức của vật tư và thượng trình đúng lúc.

Lôi Đức vội nói:

- Đa tạ thành thủ đại nhân! Đây là kết quả nỗ lực của thuộc hạ và mấy vị đồng sự mới có được.

Được đích thân thành thủ thừa nhận, gã rất là khích động. Lúc này đúng là gã đang có một loại cảm giác tuy bị mai một tài cán đã lâu nhưng rốt cuộc cũng tìm được minh chủ, vén mây thấy được mặt trời vậy.

Mộ Dung Thiên thăm gù tán thưởng. Xem ra hắn đã không chọn lầm người. Gã tân quan vừa lên nhậm chức tại bộ Vật Tư này không những là chăm chỉ, năng lực xuất chúng, hơn nữa còn không quên cảnh ngộ mình đã từng gặp trước kia và đã chia sẻ thành tích cùng với các đồng sự.

Lôi Đức tựa như nghĩ tới việc gì, liền nói:

- À phải, thưa thành thủ đại nhân, công việc thống kê vật tư dân dụng có lẽ phải cần tới hai ngày mới làm xong, bởi vì trước kia bản bộ đã dồn hầu hết tinh lực vào việc quân nhu, do đó mà tài liệu liên quan đến vật tư dân dụng đã có phần thiếu hụt.

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- Không hề gì, chuyện đó để chậm một chút cũng không sao.

Lôi Đức hơi do dự một chút rồi hỏi:

- Chẳng hay vì sao thành thủ đại nhân lại muốn gấp gáp có được thống kê toàn diện của vật tư như vậy?

Tuy rằng trong thời gian qua vẫn bị thất bại liên miên, nhưng số lượng vật tư dự trữ ở trong thành vẫn rất sung túc, từ lúc đầu cho đến giờ, quân đội vẫn chưa nhòm nhối đến. Vì vậy mà khi Mộ Dung Thiên yêu cầu phải thống kê các thứ, Lôi Đức liền cảm thấy hiếu kỳ, lúc này nhện không được mà nêu ra nghi vấn trong lòng.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì gã lại cảm thấy hối hận, thăm mắng mình lắm miệng, sao lại có thể tùy tiện hỏi đến những tính toán của thành thủ chứ. Thế là gã vội liên thanh nói:

- Xin lỗi, thuộc hạ đã lảm lời rồi.

Mộ Dung Thiên trái lại không cho đó là hỗn xược, hần cười nói:

- Không hề gì, ta tự có tính toán riêng. Người chỉ cần để ý làm tốt công việc của mình là được. Nếu như có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, ta dám bảo chứng rằng tương lai của người sẽ được một bước lên mây đấy.

Lôi Đức nghe vậy thì hết sức vui mừng:

- Dạ, đa tạ thành thủ thưởng thức!

oooOooo

Sau khi giải quyết phần hồ sơ cuối cùng, Mộ Dung Thiên vươn vai ngáp dài.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, kinh ngạc phát hiện ra lúc này đã là nửa đêm. Thời gian trôi qua thật là nhanh, chỉ còn một lúc nữa thôi thì trời sẽ sáng.

Trên thành lâu vắng lặng như tờ. Có lẽ đồng liêu cũng đi hết rồi.

Mộ Dung Thiên đứng dậy rồi bước ra ngoài thành lâu. Hắn định về nhà tắm rửa, sau đó ngủ một giấc thật tốt. Sau khi vất óc làm việc suốt một ngày hai đêm, giờ đây hắn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi; hơn nữa sáng sớm mai còn phải đảo một vòng xem qua các chiến tuyến quan trọng nữa.

Lộ Thiển hẳn là đang chờ mình trở về. Tại thành lâu, nếu không phải là quan viên thì không được tiến vào, một là để tránh làm trở ngại công vụ, hai là để bảo đảm an toàn. Với hai lệnh cấm này, Mộ Dung Thiên nhất định phải chấp hành cho tốt để làm gương, vì vậy mà Lộ Thiển chỉ có thể chờ đợi mình mỗi morn ở nhà mà thôi. Nghĩ tới việc tiểu Tinh Linh giữa đêm kiếng chân ngóng về hướng thành lâu để xem hoàn cảnh của mình, Mộ Dung Thiên chợt dậy lên nỗi nhớ nhà. Nghĩ tới đây, hắn lập tức không nệ hà thang lầu chật hẹp mà thi triển khinh thân thuật lao nhanh xuống dưới.

Đúng lúc đó, một bóng nhân ảnh từ góc thang lầu chợt chộp lên.

Thành lâu là nơi tập trung của các quan viên trọng yếu, thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm và còn có bố trí cảnh giới kết giới nữa, cả một con ruồi cũng khó lòng bay lọt. Vì vậy mà Mộ Dung Thiên không giữ cảnh giác như thường ngày, và lại sau hơn một ngày hai đêm làm việc mệt mỏi thì phản ứng cũng chậm đi khá nhiều, do đó mà hắn không thu thế về kịp, thế là tông luôn vào người đó.

- Ối!

Đối phương phát ra một tiếng kêu kinh hãi, thanh âm mềm mại đáng yêu, rõ ràng là của một nữ tử.

- Xin lỗi, xin lỗi, là ta ta vô ý....

Mộ Dung Thiên áy náy lên tiếng, đồng thời đưa tay đỡ nàng ta đứng dậy.

Không biết vị nữ quan này đã lưu lại ở thành lâu đã bao lâu rồi.

Nữ tử quay đầu lại, Mộ Dung Thiên vừa nhìn thấy được khuôn mặt của nàng ta thì thất thanh kêu lên:

- Thành chủ?!

Đúng là Tư Thập Tây Á. Trước lúc ra đi, nàng muốn lợi dụng chút ít thời gian còn lại để làm một chút chuyện cho Lễ Kỳ Tư để giảm bớt sự áy náy trong lòng. Nàng cũng giống như Mộ Dung Thiên vậy, đã ở lại đây suốt một ngày hai đêm rồi.

Song phương trầm mặc một lát, sau đó Mộ Dung Thiên mới lên tiếng trước:

- Thành chủ, sao người còn chưa về?

- À....ta muốn đến đây xem qua một vòng.

Tư Thập Tây Á không dám nói toạc ra là mình ở lại thành lâu làm việc, mà cũng chẳng dám nhìn thẳng vào Mộ Dung Thiên, đầu nàng hơi cúi xuống, tay vịn vào góc áo, hoàn toàn mất đi phong thái tinh minh tháo vát của một nữ thành chủ lúc trước.

Lúc này giữa đôi bên dường như đã mọc lên một khoảng cách, tựa như không tìm ra được một đề tài để nói chuyện vậy. Sau khi một hỏi một đáp xong, cả hai lại rơi vào bầu không khí trầm mặc, chỉ sóng vai chậm rãi đi về phía trước, để lại hai chiếc bóng đổ dài trên mặt đất.

Khi gần về đến Lăng Ba tiểu trúc, lần này người phá vỡ sự trầm lặng lại là Tư Thập Tây Á, nàng hỏi:

- Đan Ni Tư đại nhân, người có tính toán gì không?

Mộ Dung Thiên nhún nhún vai:

- Còn có gì để tính toán đâu chứ, thì cũng chỉ biết đi một bước tính một bước thôi.

- Thế à? Ừm, ta phải trở về rồi, ngày mai gặp lại nhé.

Tư Thập Tây Á từ biệt Mộ Dung Thiên như thường lệ, sau đó nàng bỗng nhớ tới, ngày mai rất có thể sẽ không gặp được hắn, thậm chí cũng có thể vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội gặp lại hắn nữa.

Nàng muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc cũng không lên tiếng, chỉ cắn chặt răng rồi rảo bước vội vã quay về phòng của mình.

Mộ Dung Thiên nhìn bóng nàng khuất dần, trong lòng bỗng cảm thấy chua xót. Vào mấy tháng trước, hắn vẫn thường cùng với Tư Thập Tây Á về chung đường như đêm nay vậy, dọc đường không ngừng thảo luận những việc liên quan đến ma thú bạo động.

Nhưng những ngày tháng khổ nhọc đó không còn nữa, ngày hôm nay, đôi bên đã không còn là đồng đạo nữa rồi.

Người đã từng dự định sẽ tử thủ tại tòa thành này thì sắp bỏ đi, còn người đã dự định sẽ bỏ đi thì lại chọn ở lại tử thủ, quả thật là tếu ngoeo lắm thay.

Trên đời này có một số việc người vĩnh viễn sẽ không thể đoán được kết quả.

Mộ Dung Thiên cười khổ một cái, sau đó thông thả bước qua đại môn.

Lúc này hắn bỗng nhiên phát hiện không nhìn thấy bóng dáng của Lộ Thiển đâu, Mộ Dung Thiên cảm thấy hơi buồn bực. Chẳng lẽ vị cao thủ lão giả kia vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn trước khi đội phi hành tinh anh Ngự Phong Kích Hồng đến nơi mà thuyết phục hắn thêm một lần, nên đã “mời” Lộ Thiển lánh mặt để tiện việc mật đàm với hắn hay sao?

Nhưng có điểm kỳ quái là khi hắn tiến vào trong nội viện, vị lão giả kia vẫn không thấy xuất hiện, và điều càng kỳ quái hơn chính là vẫn không thấy bóng dáng của Lộ Thiển đâu, cả Lạc Na và Lệ Toa cũng vậy.

Sau khi đi tìm khắp ở nhà bếp, phòng ăn, chòi nghỉ mát, phòng tắm, sân huấn luyện, tu luyện mật thất, vv...nhưng lại không tìm thấy ai, nổi băn khoăn ở trong lòng Mộ Dung Thiên càng lúc càng nặng trĩu.

Bởi vì thường ngày dù hắn có về trễ cỡ nào, bọn họ đều vẫn chờ đợi hắn mà không chút oán than, dù hắn đã nhiều lần ân cần dặn dò nhưng bọn họ vẫn không nghe theo.

Có thể nào bởi vì sau khi trấn áp xong vụ dân chúng bạo động, hắn đã đến thẳng thành lâu mà làm việc mãi cho đến lúc này, hắn đã không báo cho họ một tiếng nên sau khi bọn họ đợi chờ mòn mỏi đã lâu, cuối cùng vì không chống nổi nên đã đi ngủ trước rồi?

Có lẽ là như thế rồi. Nếu biết vậy thì hôm qua hắn đã phái người đến nhắn cho họ vài câu, để họ khỏi phải chờ đợi nóng ruột như vậy và cũng khỏi phải lo âu không biết hắn có xảy ra chuyện gì hay không.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Thiên cảm thấy thoải mái hơn, vội bước về phòng ngủ.

Đầu bếp, quản gia, và nữ tỳ, vv...có lẽ đã đi ngủ hết rồi. Đêm nay Lăng Ba tiểu trúc đặc biệt yên tĩnh, cả tiếng côn trùng cũng không có, chỉ có tiếng nước róc rách vẫn chảy đều đều trong ao mà thôi.

Mộ Dung Thiên cảm thấy hơi có chút dị dạng. Ngày trước Lăng Ba tiểu trúc vẫn thường yên tĩnh, nhưng đó chỉ là u tĩnh, khiến cho người ta cảm thấy bản thân như đang ở chốn đồng quê thiên nhiên, tâm tình bình hòa và rất thoải mái, nhưng hiện tại thì hắn phát hiện nơi đây dường như có chút hơi hướm trầm muộn nóng nảy vậy.

Nghĩ thì nghĩ vậy, biết đâu chừng vì vừa rồi mình cảm khái nên làm ảnh hưởng tới tâm tình thì sao? Vì thế mà Mộ Dung Thiên không lưu ý tới nữa, lập tức mở cửa phòng.

Đi qua phòng khách, rồi tiến vào phòng ngủ, Lộ Thiển đang ngủ say trên giường.

Trong phòng ngủ tối đen như mực, nhưng Mộ Dung Thiên không định bật đèn lên để tránh đánh thức Lộ Thiển, vì vậy mà hắn nhẹ nhàng cởi áo khoác, và không phát ra một tiếng động nào.

Mộ Dung Thiên kéo một góc chăn lên, đang định bò lên giường để ôm tấm thân ấm áp của tiểu Tinh Linh xinh đẹp ngủ một giấc cho đã, nhưng khi bàn tay hắn sắp đụng vào vai của Lộ Thiển thì bỗng nhiên dừng lại.

Không một chút do dự, Mộ Dung Thiên lập tức rút tay về, sau đó lui nhanh về phía sau.

Cùng lúc đó, bóng đen ở trên giường cũng nhảy dựng lên, thanh chủy thủ cầm trong tay cũng lấp loáng hàn quang đâm thẳng về phía hắn.

Thích khách!

321. Hồi 313: Hãm Tịnh (bẫy Rập) (thượng)

Tốc độ của thích khách quả thật rất nhanh, sau khi di động thì chỉ lưu lại một cái bóng dài ở phía sau.

Đây chính là tuyệt kỹ đỉnh cấp của giới thích khách “Thiểm linh tàn ảnh”. Mộ Dung Thiên đã thấy qua một lần. Đó là thời gian hắn vừa mới đến An Cách La Hy học viện.

Lúc đó, hai nàng thiên chi kiều nữ của Lam Nguyệt đế quốc là Lăng Đế Tư và Khiết Tây Tạp tỷ thí với nhau ở trong cánh rừng gần đó, không ngờ họ lại gặp phải thích khách đang thi hành “Lạc Nguyệt kế hoạch” và bị vây khốn dưới chiêu Không gian phong tỏa. Khi họ gần sắp chống đỡ hết nổi, may mắn gặp phải Mộ Dung Thiên lúc đó cũng vừa xong một ngày khổ luyện đi ngang qua đó, hắn đã dùng Ma bạo phá làm nổ tung Không gian phong tỏa, và nhờ vậy mà họ mới có thể chạy thoát.

Đó là lần đầu tiên Mộ Dung Thiên so chiêu với đỉnh cấp cao thủ. Tuy sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhưng nó cũng đã để lại ấn tượng rất sâu sắc với hắn.

Thích khách biết sử dụng Thiểm linh tàn ảnh nhất định phải là một cao thủ.

Có thể nói Mộ Dung Thiên chính là khắc tinh của thích khách. Ngày trước, khi hắn còn non nớt, vậy mà siêu ngưng tụ Băng thuần của hắn cũng đã có thể miễn cưỡng chống lại một kích của cao thủ thích khách kia rồi, còn Hoạt tính hệ thể đấu khí ở trong người hắn lại càng dễ dàng phá giải tính xâm nhập của Mộc linh nữa.

Nhưng hiện tại, vì phải bảo mật thân phận của mình, hắn không thể dùng tới Băng hệ đấu khí. Việc này quả có chút phiền phức đây.

Hỏa là một loại nguyên tố có lực công kích cực mạnh, nhưng sức phòng ngự thì kém thê thảm, hầu như không có một ai lại đi dùng Hỏa thuần để phòng ngự cả. Cho dù phương pháp vận dụng linh lực của Mộ Dung Thiên không có ai bì kịp, nhưng vì nguyên tố có giới hạn nhất định mà bản thân không thể vượt qua, nên hắn cũng không ngoại lệ được.

Do đó, hắn chỉ có thể chặt vật tránh né, gạt trái đỡ phải. Mà căn phòng ngủ này lại không lớn lắm, chí ít đối với các võ giả thì nó lại quá nhỏ nên không thể thi triển quyền cước dễ dàng được. Thành thật mà nói, với không gian thế này thì thích khách chiếm được ưu thế khá lớn, bởi vì chức nghiệp này vốn phải ẩn núp ở những nơi có không gian hạn hẹp, vì vậy mà cũng sớm tạo thành thói quen cho họ.

So với một kẻ bị bó tay bó chân, không thể tự do xuất chiêu như Mộ Dung Thiên lúc này, thích khách rõ ràng linh hoạt hơn rất nhiều. Thân y lướt đi như cá, theo sát Mộ Dung Thiên như bóng với hình, không để cho hắn một cơ hội nào để thở cả.

Nhưng có một điều rất kỳ quái, tuy thích khách tấn công rất lăng lệ và xảo quyết, nhưng y lại không hề tấn công vào những chỗ yếu hại trên người Mộ Dung Thiên, mà phảng phất chỉ như vô ý dấn hắn vào chỗ chết mà thôi.

Khi vừa bắt đầu giao đấu, Mộ Dung Thiên rất lo lắng, bởi vì hắn nghĩ tới sự thất tung của đám người Lộ Thiển, nhưng sau khi giao thủ một lúc thì hắn rốt cuộc cũng nhận ra được hiện tượng lạ lùng này.

Trong lòng khẽ động, khi thanh chủ thủ của thích khách vừa đâm đến vai thì Mộ Dung Thiên hơi nghiêng thân thể sang một bên, để thanh chủ thủ đó đâm vào vị trí trái tim của mình.

Đối với hành động “tìm chết” của Mộ Dung Thiên, thích khách rõ ràng rất kinh hãi, sau đó lập tức thu thế, do đó sự tấn công của y đang mướt mà uyển chuyển như đang trút thủy ngân bỗng ngưng trệ lại.

Cao thủ giao đấu, thắng bại chỉ trong nháy mắt.

Mộ Dung Thiên đương nhiên không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy. Hắn liền phản thủ thành công, một bức tử sắc Hỏa tường bay ra và chụp về phía trước thích khách. Đối mặt với một cao thủ đỉnh cấp như vậy, chiêu đầu tiên của Mộ Dung Thiên đã sử dụng tới tử hỏa diễm rồi, không hề lưu thủ chút nào.

Tử hỏa diễm có lực sát thương cực mạnh, thích khách không còn cách nào hơn là thoái lui ra sau, đồng thời cũng thấy hối hận vì để vượt mất cơ hội tốt. Tuy nhiên, y cũng không vì gặp khó khăn mà bối rối, y tựa như vô ý mà cũng như cố ý tìm cách chặn mất cửa phòng, dường như không muốn cho Mộ Dung Thiên cơ hội đào tẩu vậy.

Trong phòng này đã có thiết lập một tòa Cách âm kết giới, bởi vì sau ngày đầu tiên Mộ Dung Thiên đến Lăng Ba tiểu trúc, do hắn đã “làm việc đêm” quá hăng, bao nhiêu tiếng động đều truyền đến dãy phòng đối

diện, khiến cho Tư Tháp Tây Á mất ngủ cả đêm, vì vậy mà ngay ngày hôm sau nàng đã cho gắn thêm một tầng kết giới cho căn phòng này. Vì vậy mà bây giờ dù Mộ Dung Thiên có kêu bể cổ họng thì người bên ngoài cũng sẽ không nghe được.

Tuy nhiên, có một điều kỳ quái, đó là thích khách phát hiện ra Mộ Dung Thiên không hề thừa cơ truy kích hay là có ý phá cửa bỏ chạy. Trái lại, tử hỏa diễm ở trên tay hắn cũng hoàn toàn tắt ngấm, không gian trong phòng ngủ lại tối đen như mực.

Khi thích khách còn đang thắc mắc chưa hiểu ý tứ của Mộ Dung Thiên, đang định giơ chủ thủ lên tấn công tiếp thì lại nghe Mộ Dung Thiên chậm rãi nói:

- Nhận Vụ, người còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của ta nhiều lắm!

Thích khách nghe vậy thì khẽ chấn động, sau khi lặng lẽ một lát, cuối cùng cũng bỏ thanh chủ thủ xuống, rồi nói:

- Chỉ tiếc là thực lực của đại nhân thì lại càng uyên thâm khó dò hơn.

Vừa nói, thích khách vừa kéo chiếc khăn sa che mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt ngọc có thể dùng mấy chữ “khuyhnh quốc khuyhnh thành” để hình dung, ngay tại trước mắt Mộ Dung Thiên.

Nàng thật là xinh đẹp, đúng là một tác phẩm đặc ý nhất của các nghệ thuật gia, hoàn toàn không thể tìm ra được một tỳ vết nào. Nhưng mà điều hấp dẫn người ta nhất chính là khí chất độc nhất vô nhị của nàng, đôi mắt sáng ngời của nữ thích khách phảng phất như có một lớp hơi nước, tất cả những thứ đó phối hợp với thân thể khinh linh phiêu dật nên đã khiến cho toàn thân của nàng như đang đứng trong sương mù dày đặc, lúc ẩn lúc hiện, thật khó nắm bắt được. Trông nàng tựa như vầng trăng sáng trên cao, chỉ có thể thưởng thức nhưng không thể với tới được.

Nữ thích khách kia chính là nàng mỹ nữ thần bí do Long vương phái đến hộ vệ cho Mộ Dung Thiên hai mươi bốn tiếng một ngày.

Nhận Vụ, cái tên này tuy không thích hợp với dung mạo của nàng, nhưng nó lại rất thích hợp với thân thủ lợi hại chẳng kém một lưỡi dao bén và thân phận thần bí giống như một luồng sương mù dày đặc của nàng vậy.

Từ đầu cho đến giờ, dù Mộ Dung Thiên đã dùng hết mọi biện pháp nhưng vẫn không thể nào điều tra ra được thân phận của nàng tuyệt thế mỹ nữ này. Hắn chỉ biết nàng cũng có lực lượng thâm sâu khó lường như mình vậy.

Hơn nữa, ngoài lực lượng thần bí của nàng ra, trước kia Mộ Dung Thiên chỉ biết Nhận Vụ là một thích khách tu luyện Thạch hệ rất đặc biệt. Giờ đây, nàng còn cho thấy tài nghệ Mộc hệ của mình cũng không thấp kém chút nào. Lực sát thương của thích khách chủ yếu là linh lực xâm nhập, cần phải thật tinh thuần, nên mới có rất ít người kiêm tu hai hệ khác nhau. Chính bởi vì vậy mà lúc mới vừa giao đấu, Mộ Dung Thiên khó có thể xác định được có phải là nàng hay không.

Nhận Vụ thở dài, nàng cất giọng uyển chuyển nhẹ nhàng, phảng phất như ngâm như ru, và cũng có một loại ý vị như làm say lòng người, nói:

- Thành thủ đại nhân, tại sao ngài lại biết ta không phải là Ba Ba Lạp? Ta nghĩ rằng mình nguy trang rất hoàn mỹ kia mà.

Quả thật dáng lưng của nàng rất giống Lộ Thiên, từ kiểu tóc cho đến tư thế nửa nằm nửa cuộn tròn ở trên giường đều rất giống tiểu Tinh Linh, đúng là rất khó nhận ra, thậm chí cả mùi hương trên cơ thể cũng không khác mấy may.

Do sớm tối phải bảo hộ cho Mộ Dung Thiên, Nhận Vụ cũng sớm học được cách phục trang và động tác, ngôn từ của Lộ Thiên. Giống đến nỗi lúc ban đầu Mộ Dung Thiên cũng nhìn không ra.

Mộ Dung Thiên thần nhiên nói:

- Bởi vì người đã xoay mặt vào tường mà ngủ.

Sau khi biết Lộ Thiển rơi vào tay Nhận Vụ, trong lòng Mộ Dung Thiên cũng thấy nhẹ nhõm đi nhiều. Cứ nhìn qua thần thái của hắn cũng thấy được điều đó.

Nhận Vụ khẽ nhú mày, biểu lộ sự khó hiểu đối với lời giải thích của Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên nhanh chóng giải thích nghi vấn của nàng:

- Làm như vậy tức là không muốn cho ta thấy rõ khuôn mặt của ngươi, nhưng ta biết, khi Ba Ba Lạp ngủ thì lúc nào cũng sẽ hướng mặt ra ngoài.

Nhận Vụ không nén nổi tò mò, liền hỏi:

- Tại sao?

Lúc nào ngủ cũng quay mặt ra ngoài, điều đó nhất định là rất khó chịu. Tập quán như vậy đúng là có chút kỳ quái.

- Đã có lần ta cũng hỏi Ba Ba Lạp như vậy, nàng ta bảo vì ta luôn ngủ ở bên ngoài, nên nếu nàng ngủ xoay mặt ra cửa thì khi tỉnh lại sẽ có thể nhìn thấy ta trước tiên.

Mộ Dung Thiên nói đến đây, giọng nói không khỏi toát ra sự ôn nhu. Một nữ hài nhu thuận như vậy, thử hỏi làm sao không khiến cho người ta thương yêu chứ?

Nhận Vụ thoáng trầm mặc. Nàng phát hiện ra mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn. Nếu muốn giả trang làm người chí ái của kẻ khác thì dù cho có nguy trang hoàn mỹ tới cỡ nào thì cũng vô dụng mà thôi.

Một lát sau nàng mới hỏi tiếp:

- Vậy thì tại sao ngài lại biết là ta?

Mộ Dung Thiên đáp:

- Rất đơn giản, bởi vì ta nghĩ không ra, dưới sự bảo hộ của ngươi mà lại có kẻ đột nhập vào phủ đệ của ta mà thần không hay quỷ không biết, trừ phi kẻ đó chính là ngươi.

Nhận Vụ thản nhiên nói:

- Đại nhân, ngài đã quá khen. Nhưng ta phải nhắc nhở ngài một câu, vừa rồi ngài không nên đưa tim hứng lấy mũi chủy thủ của ta, nếu như ngài đoán sai, vậy thì...

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Không, tuyệt không thể đoán sai, bởi vì còn có một nguyên nhân khác còn quan trọng hơn. Đó là đôi mắt của ngươi, ta dám cam đoan, trên đời này không có người thứ hai có được đôi mắt hấp dẫn như ngươi vậy.

Nhận Vụ:

-

Kỳ thật, Mộ Dung Thiên nói vậy là đã phóng đại rồi, chứ thật ra, hắn không hề sợ bị chủy thủ của nàng đâm trúng, bởi vì Hoạt tính hệ thể đấu khí của hắn có thể tùy thời hóa giải sự xâm nhập của Mộc linh bất cứ lúc nào.

- Đại nhân, vô luận thế nào, xin mời hãy theo đội phi hành tinh anh của đế quốc mà trở lại. Đây là ý của Long vương, ta không thể vi phạm.

Mộ Dung Thiên sớm đã đoán ra như thế, nên câu trả lời của hắn vẫn không thay đổi, chỉ một chữ ngắn gọn đơn giản:

- Không!

- Nếu là như vậy, ta chỉ đành đắc tội!

Nhận Vụ nói xong liền vung tay lên, thanh chủy thủ một lần nữa lại xuất hiện trong tay.

Mộ Dung Thiên cười ha hả:

- Thứ cho ta không thể phụng bồi.

Vừa dứt tiếng, hần liền nhảy vọt lên cao và tông thẳng vào mái nhà.

Toàn bộ căn phòng này được xây bằng vật liệu đặc biệt, với lực lượng hiện nay của Mộ Dung Thiên, muốn phá vỡ được nó cũng không khó, chỉ là phải tốn một chút công phu thôi. Nhưng Nhận Vụ hiển nhiên sẽ không cho hần cơ hội đó.

Chỉ có đỉnh mái là nơi mà vật liệu khác với những chỗ khác, tương đối yếu một chút. Nơi đó được đặc biệt thiết trí như vậy, phòng khi chủ nhân ở đây gặp phải tình huống bị ám sát thì có thể dùng nó để làm nơi đào sinh. Hiện tại nó đã có tác dụng rồi.

Không phải Mộ Dung Thiên sợ Nhận Vụ, nhưng hần không muốn dây dưa với nàng mỹ nữ thích khách này. Nhất định là nàng đã nhận được tử lệnh của Long vương, nên phải hoàn thành nhiệm vụ cho bằng được. Nếu Mộ Dung Thiên dùng toàn lực mà đối phó, vậy chỉ sợ sẽ phải hạ độc thủ mà vuì hoa, còn nếu như không dùng toàn lực, không ra tay đủ ngoan độc thì sẽ không thể thủ thắng được. Do đó mà hần chỉ có thể phá nóc mà ra thôi.

Nhận Vụ cũng không ra tay ngăn cản. Ngay khi Mộ Dung Thiên tưởng rằng kế hoạch sắp thành công thì mắt hần chợt hoa lên, ở trên trần nhà chợt có bóng người xuất hiện.

Đối phương hoàn toàn lẫn vào bóng đêm và dung hòa với trần nhà làm một, đến nỗi mắt sáng như Mộ Dung Thiên cũng không thể phát giác được.

Thích khách có năng lực ẩn nấp rất khéo léo, nhưng chỉ có thợ săn thì mới có thể biến hóa như tắc kè hoa mà dung nhập với hoàn cảnh xung quanh được. Vô luận là thị giác hay khứu giác cũng đều trở thành một bộ phận của hoàn cảnh quanh đó luôn.

Gã thợ săn kia cũng không hề có ý gây thương tổn cho Mộ Dung Thiên. Nhiệm vụ của gã là ngăn chặn lỗ hổng này.

Thanh loan đao răng cưa to lớn trong tay gã xoay tít thật nhanh, giống như cánh quạt trực thăng xoay mãi không ngừng, sức gió cực mạnh ép cho thân hình đang lơ lửng trên không và không có chỗ mượn lực của Mộ Dung Thiên bị bức phải rơi trở lại xuống đất.

Mộ Dung Thiên biết người kia chính là Liệp Báo, cũng là một thành viên trong nhóm Tàng long thiết vệ. Năng lực của nhóm người này quả thật là siêu cường, một khi giao việc cho họ thì hành thì mọi chuyện sẽ được thuận lợi vô cùng, thế nhưng người mà họ đối phó lúc này lại chính là người đã từng là thượng cấp của họ.

Trong nhất thời, Mộ Dung Thiên cảm thấy rất đau đầu, bởi vì phía dưới còn có Nhận Vụ đang xông tới nữa.

Khi song phương còn cách nhau ba thước, gần đến lúc phải đánh giáp lá cà thì bỗng nhiên thân thể của Nhận Vụ chia ra làm ba.

Mộ Dung Thiên gần như không tin vào mắt mình, nhưng trước mắt hần quả thật là đang có ba Nhận Vụ, cũng dung mạo đó, cũng vóc dáng đó, cũng cách ăn mặc đó, cũng thanh chủy thủ đó, nhưng điều khác biệt duy nhất là màu da của ba người lại khác nhau. Người thứ nhất thì màu nâu đậm, người thứ nhì thì màu xanh biếc, còn người thứ ba thì hoàn toàn không khác gì Nhận Vụ trước kia.

Phân thân thuật!

Tương tự như Hoạt tính hệ thể đấu khí, phân thân thuật cũng là một môn kỳ thuật, nhưng nó lại luôn theo sát thích khách. Nghe nói muốn luyện thành công môn kỳ thuật này thì cần phải đáp ứng được hai điều kiện. Một là người tu luyện phải có ít nhất là hai nguyên tố đấu khí trở lên, mà chúng phải hoàn toàn ngang ngửa nhau, không thể có một loại mạnh hơn được. Hai là bản thân người tu luyện phải có ý thức phú dư độ rất cao, không thua gì Nghĩ linh sứ vậy.

Ngoài việc có được hai điều kiện đó ra, thuật phân thân cũng giống như Hoạt tính hệ thể đấu khí ở chỗ nhân tố khách quan mà không một ai có thể giải thích rõ ràng được. Từ đó có thể thấy được, muốn luyện thành phân thân thuật khó khăn tới cỡ nào.

Không ngờ loại kỳ thuật có một không hai này lại xuất hiện ở trên người Nhận Vụ.

Cả ba Nhận Vụ đều không phải là hư ảnh. Mộ Dung Thiên có thể cảm ứng rõ được lực lượng của từng cá thể.

Nghe nói, tổng số lượng phân thân và chủ thể tương ứng với số lượng dấu khí mà người sử dụng có được. Hiện nay tính cả phân thân, không ngờ Nhận Vụ có tới ba cá thể, điều đó nói lên điều gì?

Ngoài Thổ hệ và Mộc hệ ra, hiển nhiên Nhận Vụ còn am hiểu một loại dấu khí khác cũng mạnh ngang với hai loại kia.

Thanh chủ tử của Nhận Vụ ở bên trái có nước da màu nâu đậm thì đang toát ra Thạch linh, còn Nhận Vụ có nước da màu xanh biếc ở bên phải thì đúng là đang sử dụng Mộc linh. Và Nhận Vụ ở chính giữa mới khiến cho Mộ Dung Thiên giật mình, bởi vì lúc này đang có ba con thương long trườn ra từ cánh tay của nàng.

Chân long kinh khí!

Sao lại có thể như thế? Long kinh không phải là một loại nguyên tố dấu khí gì, mà nó chính là huyết kế dấu khí. Nếu không phải là người của Long tộc thì không thể có được, tựa như trường hợp đặc biệt của Mộ Dung Thiên khi trúng phải “Long thể phụ thân” của Long vương vậy, lúc đó hắn cũng chỉ miễn cưỡng sử dụng được Long khí mà thôi. Thế nhưng xem dáng vẻ thuần thực của Nhận Vụ, rõ ràng là không quờ quạng như hắn chút nào.

Đôi sừng rẽ nhánh là tiêu chí của Long tộc lại không có ở trên đầu của Nhận Vụ, vậy rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Kinh khí lắng lẽ bức người khiến Mộ Dung Thiên không còn thời gian để nghĩ tới vấn đề này nữa. Hắn có thể xem thường Mộc linh của Nhận Vụ có nước da màu nâu đậm, nhưng lại không thể xem thường Thạch hệ dấu khí, và nhất là chân long kinh khí rất bá đạo, sở dĩ hắn biết được điều này là nhờ một thời gian dài ở gần Mâu Cơ mà nên.

Xem ra Nhận Vụ dù có phải đã thương hắn thì quyết cũng phải hoàn thành mệnh lệnh của Long vương đây.

Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng cảm nhận được cái tư vị “song quyền nan địch tứ thủ”. Huống chi lực lượng của ba Nhận Vụ không phải chỉ bằng một phần ba của Nhận Vụ trước kia, mà hầu như mỗi một cá thể đều mạnh ngang tầm lúc trước vậy. Phân thân thuật quả thật là quá kỳ diệu!

Mộ Dung Thiên không có ba đầu sáu tay để chống đỡ, nên hắn chỉ có thể rút lui. Phía trên có Liệp Báo canh giữ, bên dưới có Nhận Vụ theo sát không bỏ. Con đường rút lui duy nhất bây giờ chỉ là phía sau.

- Bùng!

Trên lưng đột nhiên đụng vào vật cứng, điều đó khiến Mộ Dung Thiên nhất thời hoảng hốt.

Sau mấy tháng sống tại Lăng Ba tiểu trúc, Mộ Dung Thiên sớm đã rất quen thuộc căn phòng ngủ này. Theo tình lý thì hắn chưa thể thoát lui đến sát bờ tường được.

Hầu như song song lúc đó, một đôi cánh tay cường tráng ôm chặt lấy hắn và siết chặt.

Lúc này Mộ Dung Thiên mới nhớ đến một người trong nhóm Tàng long thiết vệ, đó là Dã Man nhân lực sĩ Tật Tư Khẩn. Y đã đạt tới cảnh giới cự lực sĩ của chức nghiệp này. Mộ Dung Thiên đã từng nhìn thấy y nâng một gò đất nhỏ lên cao, điều đó cho thấy khí lực của y mạnh đến dường nào.

Thì ra Tật Tư Khẩn đã chui ra từ chiếc tủ quần áo ở phía sau. Thân là lực sĩ, y không thể ẩn náu khéo léo như một thích khách và lại càng không thể dung nhập vào hoàn cảnh xung quanh như một thợ săn, do đó y chỉ có thể ẩn thân ở trong tủ quần áo mà thôi.

Nhận Vụ bức Mộ Dung Thiên về phía đó là tạo cơ hội tốt cho Tật Tư Khẩn, dù sao thì muốn bắt một cường giả linh hoạt như Mộ Dung Thiên cũng không phải là chuyện dễ dàng chút nào.

Lúc này Mộ Dung Thiên vận khởi toàn thân linh lực để thoát khỏi vòng tay của Tật Tư Khẩn, nhưng đúng là không thể thoát được, bởi vì hắn không thể nào sánh được với thân lực của Tật Tư Khẩn cả.

Ba nàng Nhận Vụ thấy tình thế đó thì lập tức thu chiêu, ba chiếc bóng chỉ khê nhoáng lên một cái thì hai phân thân cùng kết hợp trở lại với chủ thể.

Tiếp theo đó, kinh khí màu nâu đậm ở trên tay Nhận Vụ liền trở nên đậm hơn, nàng vừa chậm rãi đi về phía trước vừa nói:

- Xin lỗi đại nhân, phải khiến cho ngài chịu ủy khuất một chút, nhưng sẽ không lâu lắm đâu.

Mộ Dung Thiên thấy thế thì thầm hô không ổn, vì đó chính là một bí chiêu khác của Nhận Vụ mà hắn đã biết qua - Hóa thạch thuật. Tuy rằng không biết ngày xưa ở Hy Lạp, những kẻ nhìn vào mắt của nữ quỷ Medusa đã biến thành đá ra sao, nhưng tại đây, nếu hắn bị trúng chiêu của Nhận Vụ thì lực lượng của hắn sẽ tạm thời bị phong ấn, đến khi tỉnh lại thì e rằng đã về tới Long đảo rồi.

Bỗng nhiên một đóm tử hỏa diễm từ bàn tay Mộ Dung Thiên phóng mạnh ra và bắn ngay vào đôi cánh tay của Tật Tư Khẩn. Dĩ nhiên có lực phòng ngự rất thấp đối với ma pháp, vì lúc này tình thế cấp bách nên Mộ Dung Thiên suýt nữa đã quên mất khuyết điểm này của y.

Nhận Vụ thấy thế thì khê cười, nói:

- Đại nhân, vô ích thôi, có chuyện này hắn là ngài còn chưa biết, Tật Tư Khẩn vừa khéo lại có được Miễn dịch thể đấy.

Trên đại lục, có một số người có được một loại thể chất đặc biệt rất hiếm thấy. Bọn họ từ sinh đã có năng lực đặc biệt để chống đỡ nguyên tố, loại thể chất đó được gọi là “Miễn dịch thể”, có thể nói là đại địch của ma pháp và nguyên tố đầu khí. Nhưng chẳng qua số người như thế lại cực hiếm và rất khó gặp.

Đôi cánh tay cứng như thép đang ôm chặt Mộ Dung Thiên vẫn không buông ra, điều đó đã chứng thực lời nói của Nhận Vụ là đúng.

- Nhận Vụ, mau lên chút đi!

Tật Tư Khẩn lên tiếng giục. Miễn dịch thể không phải là hoàn toàn tiêu trừ được lực lượng của nguyên tố, mà chỉ là tương đối thôi. Tuy Mộ Dung Thiên không thể tạo thành thương tổn quá lớn cho y, nhưng dù sao thì uy lực của tử hỏa diễm cũng không phải là chuyện đùa, vì nó đã đốt cho y đến nỗi phải cắn răng chịu đựng cơn đau nhức thấu tận tâm phách.

Nhận Vụ nghe vậy thì vội gia tăng tốc độ, nhảy vọt tới và nói:

- Được, vậy ngài hãy nhẫn nại một chút.

Mất thấy Mộ Dung Thiên sắp phải thúc thủ chịu trời mà không làm gì được, nhưng bỗng nhiên hắn lại lộ ra nụ cười quỷ dị và nói:

- Các thuộc hạ thân mến của ta, các người cho rằng có thể hạ gục ta dễ dàng như thế sao?

Vừa nói, đôi tay của hắn liền trở ngược lại và bắt lấy hai tay của Tật Tư Khẩn.

Tật Tư Khẩn thấy vậy thì rất ngạc nhiên, coi bộ Mộ Dung Thiên muốn đấu sức với y đây, dùng sức đấu sức, như vậy không phải lại tự rước nhục hay sao?

Thậm chí y còn hoài nghi, vị thành thủ đại nhân này thường ngày khôn khéo như vậy, không ngờ hôm nay bị ép đến đường cùng rồi thì lại trở thành ngu ngốc hay sao.

Nhưng đáp án đã nhanh chóng xuất hiện.

- Chân không loa toàn suất, hắc!

Trong tiếng quát của Mộ Dung Thiên, Tật Tư Khẩn chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, thế rồi thân thể khổng lồ của mình không tự chủ được mà rời khỏi mặt đất và quay tròn với tốc độ rất nhanh, đồng thời cũng bay vèo qua lưng của Mộ Dung Thiên và bay thẳng đến trước mặt Nhận Vụ.

Cả ba người Tật Tư Khẩn, Nhận Vụ và Liệp Báo thấy vậy thì đều há hốc mồm kinh ngạc cực độ. Phải biết rằng trước khi lực sĩ luyện lực thì phải luyện hạ bàn trước tiên, phải có hạ bàn trầm ổn như Thái Sơn làm cơ sở thì họ mới có thể phát sinh lực lượng mạnh nhất của mình. Với trình độ cự lực sĩ của Tật Tư Khẩn,

chỉ cần vận công đứng vững thì hai chân sẽ tựa như mọc rễ và dán chặt vào mặt đất, không thể lay chuyển được.

Hơn nữa, họ cũng chưa từng thấy một ma võ sĩ nào khi đang rơi vào tình huống bị chế trụ nhưng lại có thể dùng sức mà bốc một lực sĩ lên khỏi mặt đất, đồng thời còn ném y lên không nữa. Đó đúng là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Chiêu này đã từng được Mộ Dung Thiên dùng qua, chủ yếu là lấy những đòn quật của Địa cầu làm cơ sở, phối hợp với một chút thủ pháp kỹ xảo, khiến cho đối thủ bị xoay tròn và té ngã, như vậy sẽ khó mà tránh được.

Nhưng hiện tại chiêu “Chân không loa toàn suất” này đã được cải tiến qua, nó không đơn thuần là lợi dụng vài thủ pháp đơn giản như vậy, cả việc sử dụng lực lượng cũng đã biến chất nốt.

Đây chính là một thức nội liễm Tiểu Bạo Phong Tuyệt Sát, dùng Băng Hỏa nhị linh cùng dốc vào mà sinh ra kinh khí loa toàn (xoắn ốc), vì không trực tiếp phát ra ngoài nên không biến thành Long quyền phong. Bởi vì ai ai cũng biết Bạo Phong Tuyệt Sát là độc môn tuyệt kỹ của thánh cấp cường giả Bồ Luân Đặc tại Lam Nguyệt đế quốc. Trừ ông ta ra, chỉ có một người học được, đó chính là “phản quốc tặc” La Dịch. Chỉ cần sử dụng đến chiêu đó thì thân phận của Mộ Dung Thiên sẽ hoàn toàn bại lộ.

Vì vậy mà Mộ Dung Thiên đã tốn hết tâm tư để nghĩ ra phương pháp dùng nguyên lực của Long quyền phong, tức loa toàn kinh khí, dồn vào bên trong đôi tay, vậy thì sẽ không có ai nhìn ra được. Hơn nữa, phần lớn loa toàn kinh khí được dồn tại đôi tay sẽ khiến cho mình có được lực lượng kinh người ở trong nháy mắt, tuy vẫn không thể đạt được tới trình độ của cự lực sĩ, nhưng vẫn có được đặc tính xoáy ốc vốn là một loại lực lượng dễ dàng phá tan các lực lượng thăng bằng nhất. Nhờ đó mà hắn mới có thể dễ dàng ném bổng một người có công phu hạ bàn cực kỳ vững chắc như Táp Tư Khăn.

Lúc này Nhận Vụ vội vàng nghiêng người tránh, để thân hình khổng lồ của Táp Tư Khăn bay ngang qua người. Nếu như để y rơi trúng người nàng, nói không chừng thân thể mềm mại của nàng sẽ bị ngã lỏng chổng mắt.

Táp Tư Khăn vẫn tiếp tục bay lên cao, vì bị ảnh hưởng bởi lực xoáy ốc với tốc độ cực nhanh, người ngoài cũng không thể nhìn rõ được thân hình của y, nó thật giống như một mũi khoan chắc nịch và mạnh mẽ, còn mục tiêu thì chính điểm đào sinh trên nóc nhà.

Dưới sự yểm hộ của thân thể to lớn của Táp Tư Khăn, Mộ Dung Thiên bám sát theo lên nóc phòng. Hắn cười đắc ý, nói:

- Các thuộc hạ thân mến, gặp lại sau nhé!

Liệp Báo thấy thế thì kinh hãi vô cùng, gã vội vận lực xoay nhanh thanh đao răng cưa, cuồng phong cũng theo đó mà xuất hiện một lần nữa, nhưng lúc này lại không thể nào ngăn cản được mũi khoan xoáy ốc Táp Tư Khăn. Khi một mặt phẳng đối diện với một điểm nhọn thì bên có hại sẽ là mặt phẳng mà thôi.

Liệp Báo rơi vào đường cùng nên chỉ có thể thu đao và rời khỏi nơi trấn thủ, bằng không thì gã và Táp Tư Khăn tất sẽ cùng bị lưỡng bại câu thương.

- Bùng!

Trong tiếng vang lớn, bao nhiêu gạch ngói ở quanh điểm đào sinh đã bị Táp Tư Khăn khoan thủng một lỗ lớn.

Mộ Dung Thiên dễ dàng theo đó mà thoát ra ngoài, chỉ để lại Nhận Vụ và Liệp Báo ở lại phía dưới trơ mắt nhìn theo. Bọn họ biết rõ, chỉ cần để Mộ Dung Thiên ra được khỏi phòng thì bên ngoài rộng đường chim bay, sẽ khó mà ngăn trở hắn được nữa.

Ba đại cao thủ đỉnh cao cùng liên thủ phục kích một người trong tình huống không phòng bị mà vẫn không thể giữ được hắn, vì vậy mà hai người họ không khỏi cảm thấy có chút vô lực.

Hoặc có thể nói rằng, vị thành thủ đại nhân này quả thật rất giáo hoạt, tài ứng biến mạnh đến nỗi khiến người ta phải kinh sợ. Đương nhiên, lực lượng cao thâm khó lường và kỹ năng kỳ diệu tuyệt luân chính là những điều kiện thành công nhất của hắn.

Không khí trong lành ủa lên mặt, tầm nhìn rộng rãi mở ra trước mắt khiến Mộ Dung Thiên cảm thấy thư sướng vô cùng. Cảm giác trở về với thiên nhiên thật là tuyệt.

Lúc này hần đột nhiên phát hiện ra trên mặt đất có mấy chiếc bóng, thế là hần vội ngẩng lên nhìn. Ở phía trên bầu trời của Lăng Ba tiểu trúc không xa có mấy con chim lớn màu ô liu đang bay lượn tại đó, sau khi quan sát kỹ với ánh mắt sắc bén, Mộ Dung Thiên liền nhận ra những kỵ sĩ đang cưỡi trên lưng chim có đeo những tấm huy chương hình cánh ở trên khôi giáp của họ.

Đội phi hành tinh anh Ngự Phong Kích Hồng của đế quốc đã đến sớm hơn kỳ hạn rồi!

322. Hồi 314: Phân Biệt (từ Biệt)

Đương nhiên đội phi hành tinh anh không phải chỉ có mấy người như vậy thôi, mà đó chỉ là một bộ phận của họ, nhưng điều khiến cho Mộ Dung Thiên ngạc nhiên chính là những kỵ sĩ đang cưỡi trên lưng chim, bởi vì bọn họ đều là người của Long tộc.

Ngoài việc đó ra, trong đó còn có một con chim màu bạc không biết tên. Cổ của nó còn dài hơn cả cổ của hươu cao cổ, cánh giang rộng đạt tới mười một, mười hai thước. Lúc bay trên tòa nhà sáu tầng khi còn ở xa xa, hai cánh của nó quạt mạnh đến nỗi khiến cho cây cối của Lăng Ba tiểu trúc đều ngã rạp cả xuống, còn nước suối ở trong nội viện vốn đang chảy nhẹ nhàng chậm chạp thì lại bị sức gió quạt cho thành thể chảy cuộn cuộn, sóng dâng ồ ạt.

Thể tích của những con Ngự Phong Kích Hồng vốn đã không nhỏ, ấy vậy mà kích cỡ của con chim vô danh kia lại còn to lớn hơn tới gấp mấy lần. Thông thường thì cấp bậc cao thấp của Phi Hành hệ sủng vật có liên quan trực tiếp tới thể tích của chúng. Con sủng vật to lớn cỡ đó, chỉ e rằng ngay cả Lam Quang điều sáu cánh của Khiết Tây Tật cũng không bằng được.

Lúc này ngân sắc đại điều đang nghiêm nhiên đứng ở trên nóc của Quan Tinh tháp, một tòa kiến trúc cao nhất của Lăng Ba tiểu trúc. Những Ngự Phong Kích Hồng quân khác chỉ dám lảng vảng ở phía xa xa chứ không dám tiến lại gần nó. Cũng tương tự như nhân loại vậy, giữa sủng thú với nhau cũng có phân chia giai cấp và thứ bậc. Xem ra con đại điều kia đúng là một Phi Hành hệ sủng thú cực kỳ cao cấp đây.

Thế nhưng lại có một điều kỳ quái nữa, đó là con đại điều kia không hề có người điều khiển.

Một con Ngự Phong Kích Hồng nhắm hướng Mộ Dung Thiên mà bay sà xuống thấp. Người không kỵ binh thuộc Long tộc đang ngồi trên lưng nó liền cất cao giọng nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, Long vương có lệnh, chúng ta phải bằng mọi giá mà đưa ngài trở về Long đảo!

Chiếc huy chương trên vai y ngoài việc có hình cánh chim ra thì nó còn được khắc một thanh kiếm nữa. Đó chính là tiêu chí của đội trưởng. Coi bộ y đúng là đầu lĩnh của nhóm người này rồi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ đúng là rất coi trọng mình. Chỉ vì nhất định phải cứu cho được mình mà ông ta đã lao sư động chúng đến như vậy. Được chiếm một vị trí quan trọng như thế ở trong lòng vị thần minh của các hải quốc, Mộ Dung Thiên cũng không biết là nên vui hay nên buồn nữa đây.

Lúc này cự lực sĩ Tật Tư Khẩn cũng lò dò đứng dậy. Thân thể cường tráng của y không vì sự va chạm với nóc nhà vừa rồi mà toi mạng, chẳng những vậy mà y cũng chẳng bị thương tích gì nghiêm trọng. Chẳng qua sau khi bị xoay tít nhiều vòng như vậy, một lực sĩ như y cũng cảm thấy đầu choáng mắt hoa mà chịu không nổi, toàn thân phảng phất như đang lạc trong mây vậy, phiêu phiêu phù phù như không còn chút sức nào, và trong ngực chỉ muốn nôn mửa một trận mà thôi. Thân thể y hết chao đảo lại nghiêng ngã qua lại, trông còn tệ hơn cả một hán tử say rượu, nhìn chẳng có tí nào giống một lực sĩ có công phu hạ bàn trầm ổn như Thái sơn cả. Một kích pha lẫn Bạo Phong Tuyết Sát của Mộ Dung Thiên đã khiến cho y ném đủ lợi hại.

Liệp Báo và Nhận Vụ cũng theo lối hổng trên nóc nhà mà nhảy ra, đồng thời cũng đáp xuống cách Mộ Dung Thiên không xa.

Liệp Báo đưa tay đỡ lấy Tật Tư Khẩn đang xiểng liểng không đứng yên được, còn Nhận Vụ thì khề thở dài, thốt:

- Đại nhân, xin mời hãy theo chúng ta trở về đi. Không ai có thể kháng lại mệnh lệnh của Long vương đầu.

Mộ Dung Thiên đang định lên tiếng thì đột nhiên có một tiếng “két” vang lên. Cánh cửa phòng của Tân Dịch Á ở phía đối diện liền bật mở.

Nhưng người đi ra không phải là Tân Dịch Á, mà lại là một trung niên nam tử, diện mục trắng nõn, mặc bộ trường sam màu xanh, bộ râu xám tung bay phất phơ trong gió, tay cầm quạt xếp, dáng vẻ trông rất giống một văn sĩ nhã khách thời cổ ở Địa cầu.

Trong tay y đang ôm một người. Mộ Dung Thiên chăm chú nhìn kỹ, đến khi thấy rõ thì lập tức giận dữ ngay, bởi vì người đó chính là Tân Dịch Á rồi; hơn nữa, lúc này nàng đang nhắm nghiền hai mắt. Rõ ràng là đã bị hôn mê!

Người kia nửa đêm lại dám ngang nhiên xông vào phòng của Tân Dịch Á!

Đối với nàng Băng Sơn mỹ nữ có vẻ ngoài và khí chất giống hệt Tiêu Băng này, trước nay Mộ Dung Thiên vẫn luôn có một sự quan tâm sâu sắc. Lúc này hấn lập tức nổi giận cực độ, bỏ mặc tất cả những người xung quanh mà nhanh chóng đáp xuống, đồng thời hai tay giang rộng, thế là mười mũi Hỏa châm vừa dài vừa nhỏ từ mười đầu ngón tay của hấn được bắn ra, lần lượt chia ra các nơi trên thân thể văn sĩ mà bắn tới, tựa như súng tán đạn vậy.

- Phi hành châm đấu khí!

Nhận Vụ và Liệp Báo gần như cùng hô lên một lượt. Bọn họ đều là người biết hàng, vì vậy mà chiêu thức ấy của Mộ Dung Thiên liền khiến cho họ sửng sốt kinh ngạc.

Châm đấu khí phải là kỹ năng liên thể, đó tựa như là chân lý của võ học vậy. Nhưng mà sự thật trước mắt lại hoàn toàn phủ định điều đó. Một ma võ sĩ có thể đánh cho cự lực sĩ thất điên bát đảo và lại còn am hiểu cả Phi hành châm đấu khí, xem ra người này quả thật là một loại khác thường đây.

Hơn nữa, màu sắc của Hỏa châm lại là màu tím đậm, đúng là một tầng cao hơn của Hỏa hệ đấu khí! Đến lúc này thì hai người mới biết được, vừa rồi Mộ Dung Thiên đối phó với bấy rập đáng sợ của tam đại cao thủ thì vẫn còn giấu nghề chứ chưa dùng toàn lực. Đương nhiên họ cũng không biết được, những điều mà Mộ Dung Thiên che giấu còn rất nhiều nữa kia.

Sau khi phóng ra châm đấu khí, Mộ Dung Thiên lại cảm thấy hối hận với sự xung động của mình. Văn sĩ kia không chống đỡ xuể, lỡ làm Tân Dịch Á bị thương thì sao bây giờ?

Nhưng Phi hành châm đấu khí không giống các môn tuyệt kỹ khác, một khi đã xuất thủ rồi thì ngay cả hấn cũng không thể thao túng được nó nữa. Do đó mà hấn chỉ có thể cầu trời cho Tân Dịch Á ngàn vạn lần đừng bị gì, vì nàng đã đáng thương lắm rồi.

Thấy mười mũi phi châm đang bay tới trước mặt, văn sĩ kia chẳng thềm ngẩng đầu lên, chỉ có chiếc quạt xếp trong tay tự động mở rộng ra.

Trên chiếc quạt có vẽ khá nhiều búp hoa, trông sống động như thật vậy.

Văn sĩ khẽ phất tay một cái, chiếc quạt liền phất về phía trước mặt, động tác cực kỳ tiêu sái phiêu dật, rất thông dong nhàn nhã chứ chẳng hề giống như là đang chiến đấu chút nào, tựa như là đang ngâm thơ đối vịnh vậy.

Từ trên chiếc quạt của y đột nhiên có một nụ hoa đỏ thắm trỗi dậy như hoa thật vậy. Nó rời khỏi chiếc quạt mà bay ra ngoài, sau khi đón lấy gió thì nở rộ thật lớn, mỹ lệ cực điểm.

Toàn bộ mười mũi phi châm sắc bén đều kích trúng nụ hoa rồi biến mất trong hư không, tựa như đá chìm đáy biển vậy. Tuy nhiên, nụ hoa mỹ lệ kia trong nháy mắt cũng trở thành héo tàn, rồi hòa tan trong gió luôn.

Nhìn lại chiếc quạt xếp trong tay văn sĩ, nụ hoa đó vẫn nằm trên quạt như cũ. Nụ hoa tươi và sống động vừa rồi chỉ là do một kỹ năng độc đáo tạo thành giả tượng mà thôi.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì chấn động toàn thân. Lực xuyên thấu của phi châm mạnh cỡ nào thì hấn biết rất rõ, vậy mà văn sĩ kia chỉ phất tay một cái mà đã dễ dàng hóa giải chúng rồi.

Loại phương thức chiến đấu mỹ lệ, trông chỉ tựa như một môn nghệ thuật cùng với tiêu chí hoa tươi kia, đột nhiên chúng khiến Mộ Dung Thiên nghĩ tới một việc.

- Đan Ni Tư đại nhân, xin lập tức dừng tay, không được vô lễ với Sử Đế Văn Sâm gia chủ!

Sử Đế Văn Sâm?

Tuy đã nghe được đại danh này từ lâu, nhưng nay nghe nhắc đến vẫn khiến Mộ Dung Thiên phải giật mình. Tại Tát La, không một ai là không biết đến người này.

Tát La đệ nhị gia tộc - Niêm Hoa gia tộc, gia chủ Sử Đế Văn Sâm!

Niêm Hoa gia tộc là một gia tộc chuyên lấy việc liên hôn làm chính sách, họ hoạt động rất tích cực, hầu như các thế lực lớn nhỏ nào ở trong nước không ít thì nhiều cũng đều có chút liên hệ với họ. Nhưng trái lại, gia chủ của họ lại hoàn toàn tương phản với chính sách của họ, Sử Đế Văn Sâm suốt ngày chỉ ru rú trong nhà, không ai có thể gặp được y một lần, cho dù ngay cả tin tức ở trên Quang hệ kính tượng cũng vậy, mà người có thể trông thấy được phong thái của y thì lại hiếm có hơn.

Ngoài việc là gia chủ của Niêm Hoa gia tộc ra, Sử Đế Văn Sâm còn là phụ thân của Tân Địch Á nữa!

Trước kia, Niêm Hoa gia tộc vẫn một lòng muốn lôi kéo Mộ Dung Thiên, vì vậy nên mới để cho Tân Địch Á đến Lễ Kỳ Tư. Tuy nhiên, tình cảnh hiện nay đã không còn như trước nữa, mắt thấy Lễ Kỳ Tư sắp mất tới nơi, nếu như Tân Địch Á bất hạnh tử trận, vậy thì liên hôn cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Sử Đế Văn Sâm hiểu rất rõ nữ nhi này của mình xưa nay rất quật cường, nếu chỉ hạ khẩu lệnh đơn giản như vậy thì nàng nhất định sẽ không trở về. Do đó mà y phải tự mình bỏn ba ngàn dặm, đến Lễ Kỳ Tư để bắt ép Tân Địch Á phải quay về.

Nộ hỏa ở trong lòng Mộ Dung Thiên trong phút chốc liền tan biến. Phụ thân tìm nữ nhi là một việc kinh thiên địa nghĩa, tất nhiên là không có gì xấu cả. Hơn nữa, với việc Tân Địch Á không cam tâm tình nguyện trở về, Mộ Dung Thiên cũng không có biện pháp nào hơn. Trên đại lục này, mỗi một đại gia tộc đều có gia quy thâm nghiêm, lệnh của phụ mẫu tất phải nghe theo, bằng không thì trên vai sẽ mang tội danh bất hiếu. Loại việc riêng của nhà người ta thế này, người ngoài cũng không tiện nhúng tay vào.

- Chít chít...

Con đại điều đang đứng ở trên tháp chột kêu to mấy tiếng mang đầy ý thù địch, rồi nhìn Mộ Dung Thiên chăm chăm, đồng thời lông chim cũng dựng thẳng đứng. Trong một sát na, trên lưng đó đã thấy xuất hiện một tầng điện vòng. Tầng điện vòng này tựa như hàng trăm nhánh sông cuộn cuộn đổ vào một hướng, và đó chính là chiếc mỏ của nó. Không lâu sau, một trái cầu nhỏ màu bạc liền xuất hiện, mà bên ngoài lớp vỏ của trái cầu đó lại chớp lờ một tầng lôi quang, trông cực kỳ long lẫy.

Lôi hệ kỹ năng?

Mộ Dung Thiên giật nảy mình, lôi (sấm) có uy lực lợi hại cỡ nào, hẳn là người hiểu rõ nhất.

Nghe đồn ở trên đại lục này chỉ có một loại linh sủng duy nhất có thuộc tính là lôi, nó tên là Kinh Lôi điều, là một giống động vật mà bất cứ một võ giả nào cũng mòn mỏi ước có được. Xem ra giống chim trước mắt đúng là Kinh Lôi điều rồi.

Ngay khi lôi cầu sắp được phun ra, đột nhiên có một tiếng huýt sáo vang lên. Kinh Lôi điều hiển nhiên rất lấy làm lạ, sau đó nó hậm hực nuốt quả lôi cầu đó vào miệng trở lại, đáng vẻ không cam lòng chút nào, còn bộ lông chim đang dựng thẳng đứng cũng nằm rạp trở xuống như cũ.

Mộ Dung Thiên nhìn theo hướng vừa phát ra tiếng huýt sáo, thì ra người vừa huýt sáo lại là Sử Đế Văn Sâm. Con Kinh Lôi điều đó chính là sủng vật của gia chủ Niêm Hoa gia tộc, vừa rồi thấy chủ nhân bị kẻ lạ tấn công nên mới tức giận như vậy.

- Đan Ni Tư đại nhân, hảo công phu! Quả nhiên là danh bất hư truyền.

Sử Đế Văn Sâm từ tốn lên tiếng.

Lời này không biết là tán thưởng hay châm chọc nữa đây. Một trong những môn tuyệt kỹ đặc ý nhất của mình đã bị y hời hợt phá giải, trong lòng Mộ Dung Thiên không biết là đang có tư vị gì. Song, hẳn lại một lần nữa thể hội được câu nói cực kỳ hữu lý: “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.”

Sử Đế Văn Sâm lại lẩm bẩm:

- Chỉ tiếc, một nhân tài như vậy lại khó có được.

Lời đó của y không biết là có hàm nghĩa gì, tiếc vì Mộ Dung Thiên ngoan cố muốn ở lại tử thủ Mễ Kỳ Tư, hay là vì cuối cùng mình cũng không thể sử dụng hắn mà tiếc nuối?

Đột nhiên tiếng gió ào ào nổi lên, Kinh Lôi diều từ trên đỉnh tháp đáp xuống giữa trung tâm nội viện, Sử Đế Văn Sâm mang theo Tân Địch Á nhảy lên lưng nó, thế rồi nó lại tung cánh bay lên lần nữa. Đường như mục đích của gia chủ Niêm Hoa gia tộc đến đây chỉ là để mang Tân Địch Á trở về, còn những chuyện khác y đều chẳng màng tới.

Mộ Dung Thiên mở to mắt nhìn Kinh Lôi diều bay đi càng lúc càng xa dần, bỗng nhiên hắn nhớ ra chuyện gì, vội gọi theo:

- Sử Đế Văn Sâm gia chủ, xin hãy chờ một chút.

Sử Đế Văn Sâm nghe vậy liền vỗ lên người linh sủng một cái, Kinh Lôi diều theo lệnh liền dừng lại.

Mộ Dung Thiên giơ tay lên, thế rồi một hạt châu màu lam sáng lấp lánh bay về phía Kinh Lôi diều như một ngôi sao băng. Hắn nói:

- Gia chủ, xin hãy trả lại cho Tân Địch Á tiểu thư, và nhờ ngài chuyển lời lại rằng, ta không còn dùng nó nữa.

- Tốt!

Sử Đế Văn Sâm sáng khoái đáp ứng, y đưa tay tiếp lấy rồi bỏ luôn nó vào Không gian giới chỉ, cả nhìn qua một cái cũng chẳng màng.

Nếu là người bình thường mà gặp chuyện như vậy thì hẳn sẽ không nhận được lòng hiếu kỳ, rồi sẽ xem qua nó là vật gì, nhưng Sử Đế Văn Sâm quả thật là có khí độ của một vị gia chủ.

Nhìn bóng dáng của Kinh Lôi diều càng lúc càng nhỏ dần, sau cùng thì hoàn toàn biến mất trong màn đêm. Mộ Dung Thiên thở dài một hơi, trong lòng hắn chợt dậy lên một nỗi mất mát không gì sánh bằng.

Sau lần từ biệt này, còn có cơ hội để gặp nhau nữa chăng?

323. Hồi 315: Cứu Binh

Sau khi than thở xong, Mộ Dung Thiên liền tập trung sức chú ý trở lại bên trong Lăng Ba tiểu trúc.

Ngoài tám gã Long tộc Không kỵ binh ở trên trời, Nhận Vụ, Liệp Báo và Tạt Tư Khẩn ra, bên trong viện không biết từ lúc nào đã thấy xuất hiện thêm mười một người nữa, rõ ràng họ đều là những thành viên khác của nhóm Tàng long thiết vệ. Ngoài việc phải hoàn thành nhiệm vụ của Long vương ra, bọn họ cũng phải quay về Long đảo cùng một lượt. Nhóm người này đều là những tinh anh xuất chúng, mất đi bất luận một người nào trong số họ cũng đều sẽ là tổn thất lớn. Có thể nói Long vương đã hao phí rất nhiều khổ tâm khi an bài mười lăm người này đi theo Mộ Dung Thiên.

Ngoài hai người đang đứng ở phía xa xa là thần quan Lộ Dịch Toa không giỏi về chiến đấu và tế tự Lý Kỳ là người chỉ có thể phụ trợ kẻ khác tấn công, còn lại những người khác đều chiếm lấy một góc để bao vây Mộ Dung Thiên vào giữa.

Hiện tại Tàng long thiết vệ đã có mười bốn người có mặt tại đây, chỉ còn thiếu một người, chính là vị ẩn thế cao nhân Thủy hệ chi phối giả của Long tộc kia thôi. Có thể là do lão tự trọng thân phận, không muốn cùng người khác liên thủ mà bức bách Mộ Dung Thiên phải chịu phép.

Cho dù có phải dùng toàn lực để xuất thủ, chỉ e là Mộ Dung Thiên cũng không phải là đối thủ của bọn họ. Do đó mà hấn liền kêu lớn:

- Người đâu!

Tiếng hô này được dồn đầy đủ linh lực mà phát ra, chỉ ít vẫn có thể khiến cho những ai ở trong vòng 1km vuông là có thể nghe được rõ ràng.

Đối phương vẫn không vì việc Mộ Dung Thiên kêu gọi cầu viện mà lộ vẻ kinh hoảng. Họ không hề lập tức hành động hay là cho người sẵn tới bắt Mộ Dung Thiên ngay.

Chẳng lẽ bọn họ tự tin có thể chống lại lực lượng của hàng ngàn hàng vạn binh sĩ ở trong thành hay sao?

Đương nhiên không phải vậy, tiếng kêu của Mộ Dung Thiên chỉ như đá chìm đáy biển, gần nửa phút trôi qua mà vẫn không có một sự hưởng ứng nào. Khu trung tâm cư ngụ của các đại quan vốn được canh gác rất thâm nghiêm, nhất là phủ đệ của thành chủ, theo đạo lý thì trong vòng mười giây đồng hồ tất sẽ có mấy nhóm thị vệ ở bên ngoài chạy đến rồi.

Vị Long tộc Không kỵ binh kia lại một lần nữa lên tiếng:

- Vô dụng thôi, Đan Ni Tư đại nhân, xin hãy phối hợp một chút, đừng khiến bọn ta phải khó xử.

Mộ Dung Thiên không nói gì, chỉ đảo nhanh mắt một vòng và lập tức phát hiện ra nguyên nhân ngay.

Ngồi ở trên lưng một con Ngự Phong Kịch Hồng bay cao nhất là một người ăn mặc rất kỳ quái, loại y phục đó là một bộ trường bào có vẻ ngoài giống của ma pháp sư, nhưng ở trên trường bào thì lại có đủ các loại hoa văn, màu sắc, cùng với cách đồ án hình lập thể như là hình tam giác, tứ giác, hình trụ, hình tròn, vv....

Song chường của y hơi giơ lên cao, tựa như đang hướng lên trời vậy, đồng thời có một tấm màn mỏng màu xám từ tay người nọ kéo dài ra ngoài, chỉ là ban đêm rất khó nhận ra.

Kết giới! Người ăn mặc kỳ dị kia chính là một kết giới sư rồi!

Đội trưởng Không kỵ binh tựa hồ như đã biết Mộ Dung Thiên đã phát hiện được bí mật của họ, vì vậy mà y cũng không giấu giếm, nói:

- Không sai, Đan Ni Tư đại nhân, phủ đệ của thành chủ đã được bày sẵn một tòa kết giới. Vô luận ở trong này phát sinh ra chuyện gì, tạm thời ở bên ngoài sẽ không nhìn thấy và nghe thấy gì cả.

Bọn họ không dám cùng lúc xông lên và cũng không dám vô lễ đối với Mộ Dung Thiên, dù sao hấn cũng không phải là địch nhân, mà là một quân cờ cực kỳ quan trọng của Long vương, do đó mà chỉ có thể cố gắng khuyên bảo mà thôi.

Đương nhiên, y chỉ tốn hơi vô ích, vì một khi tên sắc lang này đã hạ quyết tâm thì tuyệt đối sẽ không bao giờ dao động.

Mộ Dung Thiên khẽ nhún nhún vai, nói:

- Thật xin lỗi, các người phụng lệnh Long vương nên không thể làm trái lại. Ta cũng thế thôi, ta không thể trốn tránh trách nhiệm của mình được, đó là lưu lại đây, thề tử thủ để bảo vệ con dân của ta.

Đối với sự ngoan cố không thức thời vụ của Mộ Dung Thiên, đội trưởng Không kỵ binh không còn cách nào hơn, chỉ đành phất tay một cái, đây là vấn đề phải dùng tới lực lượng để giải quyết rồi.

Các Không kỵ binh ở trên bầu trời vẫn bất động như cũ, vì họ phải bảo vệ kết giới sư, đồng thời phòng ngừa Mộ Dung Thiên trốn đi từ nóc phủ đệ của thành chủ.

Nhóm người Tàng long thiết vệ này giờ vẫn đứng yên, nhưng bây giờ họ bắt đầu hành động và thu nhỏ vòng vây lại, từ từ bức về hướng Mộ Dung Thiên. Bọn họ biết vị thành thủ này quỷ kế đa đoan nên không dám xem thường chút nào.

Có điều kỳ quái là, ở trong viện âm ỉ như vậy mà Tư Thập Tây Á vẫn chưa thấy xuất hiện, không biết là nàng đã được nhóm Không Kỵ đưa đi rồi, hay là cố ý đóng cửa không ra? Bởi vì dưới tình huống này, nàng sẽ rất khó xử, không biết giúp đỡ bên nào mới tốt.

- Ha ha, có bản lĩnh thì cứ lại đây! Nhiều đó lại có sá gì?

Trong tiếng cười lớn, Mộ Dung Thiên đâm thẳng một cú lên trời.

Một cột lửa màu tím từ tay hắn nhắm thẳng lên trời mà bay đi.

Chiêu này chính là chiêu mà hắn đã dùng tới khi vừa mới đến Mễ Kỳ Tư, khi đó hắn đã dùng nó để đối phó với thủ hạ của ba vị phó thành thủ - Liệt diễm phần thiên.

Mộ Dung Thiên biết rằng với sức của một người thì sẽ không thể đấu lại với mười bốn cường giả của Tàng long thiết vệ, vì vậy mà hắn chỉ còn một cách là phá hủy kết giới để xông ra ngoài.

Tàng kết giới màu xám bị cột lửa nung chảy gần như muốn đứt lìa, mắt thấy nó sắp sửa bị tan rã đến nơi.

Nếu như có thể thuận lợi phá vỡ kết giới, như vậy thì cột lửa sáng lòa đó sẽ xông thẳng lên trời, người ngoài nhìn thấy sẽ biết được tại phủ thành chủ đang xảy ra chiến đấu, chừng đó sẽ có nhiều người tìm tới giúp đỡ.

Kết giới sư thấy tình thế đó thì mười ngón tay đang chỉ lên trời liền nhất tề cử động, tạo ra rất nhiều thủ thế phức tạp như đang điều khiển con rối vậy.

Tại điểm va chạm giữa cột lửa và kết giới liền theo đó mà sinh ra dị biến, nó tựa như mặt hồ yên tĩnh bị một viên đá ném vào nên gây ra những gợn sóng lẫn tẩn, thế rồi tình trạng giống như gợn sóng từ bốn phương tám hướng của tám kết giới liền tụ về một chỗ, màu sắc của nơi va chạm với cột lửa đó cũng càng lúc càng trở nên đen kịt, còn những địa phương khác của kết giới thì trái lại, màu sắc của chúng cũng dần dần nhạt đi. Điều đó nói lên điểm va chạm với cột lửa của kết giới đã được tăng cường lực lượng.

- Ái chà!

Mộ Dung Thiên vô cùng kinh ngạc, gã kết giới sư này có thể không cần tiêu hao sức lực vì việc gia tăng lực lượng cho kết giới, chỉ thông qua phương thức điều động mà khống chế cường độ ở bất cứ nơi nào trên kết giới.

Điểm va chạm sau khi được tăng cường lực lượng thì cũng từ từ khép miệng lại, quả không hổ là một kết giới có lực phòng ngự trừu danh, vì nó có thể chống đỡ sự xung kích của tử hỏa diễm của Mộ Dung Thiên.

- Đan Ni Tư đại nhân, bỏ qua đi.

Đội trưởng Long tộc Không kỵ binh lại lên tiếng, y muốn khuyên giải Mộ Dung Thiên thêm một lần cuối cùng, vì lúc này Tàng long thiết vệ đã ép sát khá gần, sau một khắc nữa sẽ xuất thủ bắt người. Nếu đôi bên đánh thật, vậy thì mặt mũi của đôi bên cũng sẽ rất khó coi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì chỉ hừ lạnh, rồi nói:

- Tốt lắm, quả là một kết giới sư không tệ! Nhưng.....

Nói tới đây, ngữ khí của hắn liền thay đổi:

- Như vậy thì có sá gì chứ?

Tử hỏa diễm ở trong tay hắn lại một lần nữa phun mạnh, cũng là một chiêu Liệt hỏa phần thiên đó tấn công vào cùng một địa điểm, không có gì thay đổi.

Mọi người thấy vậy thì ngẩn cả ra, ai nấy cũng vốn tưởng rằng Mộ Dung Thiên còn có kỳ chiêu gì khác nữa.

Chiêu Liệt hỏa phần thiên vừa rồi đã không phá nổi kết giới, vậy dù có sử dụng lại một lần nữa thì không phải kết quả cũng sẽ như nhau sao?

Xèo....

Kết quả cũng y hệt lần trước, kết giới bị liệt hỏa nung chảy và trở nên mỏng dần.

Tuy rằng không hiểu được ý đồ của hắn, nhưng kết giới sư cũng vội vàng điều động kết giới lực ở những địa phương khác lại để ngăn cản liệt hỏa của Mộ Dung Thiên.

Nhưng vào lúc này, một đạo quang hoa tuyệt mỹ mang theo tiếng rít xé tai phóng lên cao, nó bay thẳng lên bầu trời đêm rồi sau đó tỏa rộng ra ngoài như thiên nữ tán hoa vậy, trong nháy mắt đã chiếu sáng gần một nửa Mễ Kỳ Tư.

- Đạn tín hiệu!

Ngoài Mộ Dung Thiên ra, những người đứng xung quanh đều trợn mắt há hốc nhìn tình cảnh xảy ra bất thành hình kia.

Thì ra đạn tín hiệu được ẩn giấu ở bên trong cột lửa!

- Đó...đó sao lại có khả năng chứ?

Đội trưởng không kỵ binh bật lên câu hỏi mà cả mình cũng không dám tin tưởng.

Đạn tín hiệu rất mỏng manh, nếu được giấu ở trong lửa với nhiệt độ cao thì phải lập tức bị nung chảy đi rồi mới đứng.

Đương nhiên, y không biết được thủ đoạn trò chơi của Mộ Dung Thiên. Sau khi nhổ ngòi ma pháp của đạn tín hiệu, hắc đã bao bọc nó ở trong một lớp băng.

Nghe nói, kết giới có những loại đặc biệt hữu hiệu với một nguyên tố nào đó, tỷ như phòng phong kết giới (kết giới chống gió) có khả năng phòng ngự các kỹ năng thuộc Phong hệ hơn hẳn những kỹ năng của hệ khác. Mộ Dung Thiên đã lường trước rằng gã kết giới sư này hẳn là am hiểu rất rõ về nguyên tố tu luyện chính của mình, vì vậy mà y nhất định đã dồn phòng hỏa kết giới lực vào tám kết giới này, để phòng ngừa uy lực hỏa diễm của mình quá mạnh và khó có thể chống lại được.

Nhưng phòng ma kết giới còn có một nhược điểm trí mạng, đó là đối với nguyên tố trái ngược với loại nguyên tố mà nó phòng ngự thì sức chống trả của nó là thấp nhất; tỷ như phòng hỏa kết giới, nếu nó đụng phải nguyên tố trái ngược với hỏa, tức là băng, thì sức phòng ngự của nó đối với băng sẽ là cực thấp.

Vì vậy mà Mộ Dung Thiên đã lợi dụng nhược điểm của phòng ma kết giới này, nên đã thành công xuất kỳ bất ý phát ra đạn tín hiệu. Hắc vốn xuất thủ đã nhanh và lại cực kỳ kín đáo, đến nỗi những người khác đều không thấy được ẩn tình.

Sự tình chuyển biến nhanh như vậy, con cá lớn vốn tưởng đã bị nhốt trong chậu, nhưng bây giờ đã hoàn toàn xoay ngược thế cờ. Nếu thủ quân đến được nơi đây, vậy thì ba ba trong rọ sẽ chính là bọn họ.

Không ngờ thành thủ đại nhân lại chính là một Linh vực giả, đây mới là thất sách lớn nhất của mọi người.

Thế nhưng chỉ e rằng với trò ma thuật này, trên toàn bộ đại lục chỉ có một mình Mộ Dung Thiên vốn là người đến từ thế giới khác là có thể làm được mà thôi. Những Linh vực giả bình thường khác chỉ có thể ngăn ngừa Linh vực nguyên tố ở trong người không bị triệt tiêu lẫn nhau mà thôi, còn muốn làm giống hắc, giấu băng trong lửa mà không bị hòa tan thì không có một ai có thể làm được cả.

Thanh âm nhốn nháo nổi lên ầm ĩ. Tám kết giới này chỉ là một chiêu, vì vậy mà người ở bên trong vẫn có thể nghe được thanh âm ở bên ngoài.

Rốt cuộc mọi người cũng phục hồi tinh thần, và cũng không còn câu nệ tình cảm giữa đôi bên nữa. Đội trưởng Không kỵ binh vội hô lớn:

- Lập tức bắt người!

Không cần y nhắc nhở, Tàng long thiết vệ cũng đã bắt đầu ra tay, tất cả đều dùng tốc độ nhanh nhất mà lao vút về phía Mộ Dung Thiên.

Cả Long tộc Không kỵ binh cũng gia nhập cuộc chiến, đạn tín hiệu đã được phát ra, dù có tiếp tục bảo vệ cho kết giới thì cũng vô dụng. Điều mà hiện nay bọn họ có thể làm là phải bắt cho được Mộ Dung Thiên mang đi trong thời gian ngắn nhất.

- Chậm đã....úi chà....

Trong tiếng kêu, khuôn mặt của Mộ Dung Thiên chợt đỏ bừng.

Ngoài khuôn mặt ra, nước da trên toàn thân hắn cũng hồng lên đôi chút.

Vòng vây của Tàng long thiết vệ đang càng lúc càng siết chặt, nhưng Mộ Dung Thiên tựa như không thấy gì hết, hắn vẫn nghiêm nhiên đứng yên tại chỗ.

Nhận Vụ là người có tốc độ nhanh nhất đã dẫn đầu lao tới, nhưng nàng cực kỳ kinh ngạc khi phát hiện ra toàn thân Mộ Dung Thiên đã như một cái bàn ủi vừa nóng vừa đỏ, thậm chí còn có vẻ hơi trong suốt nữa, bao gồm tóc, lông mày, và cả móng tay, vv....tất cả đều như liệt hỏa vậy.

Sóng nhiệt bức người khiến người ta phải kinh sợ, cả đất ở dưới chân cũng bị cháy đen và nứt ra.

Đây chính là hiện tượng Hỏa hệ đấu khí được bạo phát đến mức tận cùng, chỉ có Hỏa hệ chi phối giả mới có thể vận dụng liệt hỏa tới mức đó, nhưng không ngờ một Linh vực ma võ sĩ lại vẫn có thể làm được điều đó.

Nhận Vụ cảm giác được rất rõ ràng, lúc này Mộ Dung Thiên tựa như một kho đạn vậy, do đó mà một dự cảm nguy hiểm liền dấy lên trong lòng nàng.

- Viêm ngục!

Trong tiếng thét đầy phẫn nộ, từng tấm lưới liệt hỏa từ trên người Mộ Dung Thiên bắn mạnh ra, và chụp vào khắp bốn phương tám hướng.

Hỏa là một trong những loại nguyên tố có sức tấn công rất mạnh nhưng sức phòng ngự lại rất yếu, nhưng nếu có thể thay công làm thủ, vậy thì nó sẽ trở thành lực phòng ngự cực mạnh.

Nhận Vụ vội vàng dừng lại, sau đó liền tung người nhảy lui ra sau, đồng thời toàn lực bố trí hộ thể đấu khí. Nàng có dự cảm nếu như tiếp tục tiến tới thì sẽ bị liệt hỏa vô tình đốt thành tro than ngay.

Những người khác cũng vội vàng làm y như vậy, kể cả người có Miễn dịch thể là Tạp Tư Khẩn. Cho dù là y, dưới sự tấn công quá mạnh của liệt diễm thì thể nào cũng bị biến thành một con heo quay thơm phức cho xem.

Hỏa vòng từ trên người Mộ Dung Thiên không ngừng bay ra ào ạt, tràn ngập toàn bộ không gian ở trong sân.

Nước suối của Lăng Ba tiểu trúc sôi lên sùng sục, bàn đá, hoa cỏ và cây cối đều hóa thành tro bụi, còn Quan Tinh tháp thì cũng rầm rầm ngã xuống.

Viêm ngục, địa ngục của hỏa diễm!

Đây chính là phòng ngự kỹ năng gần đạt tới mức chung cực, hầu như không ai là có thể tận lực phá giải được nó.

Kỹ năng khủng khiếp như vậy tất nhiên là phải tiêu hao linh lực tới mức cực độ rồi, cho dù là Mộ Dung Thiên thì cũng không thể chống đỡ lâu dài được. Nhưng vào lúc linh lực của hắn gần đến mức khô cạn thì đại môn của phủ thành chủ cũng bật tung ra.

Mộ Dung Thiên nở nụ cười thắng lợi - cứu binh đến rồi!

324. Hồi 316: Phục Phản (quay Về)

Hầu như tất cả mọi thứ ở trong Lăng Ba tiểu trúc đều bị chiêu thức “Viêm ngục” của Mộ Dung Thiên đốt cho cháy sém, cây cối thì hóa thành tro bụi, nước suối thì bị đun sôi sùng sục. Một khu vườn mỹ lệ do Tư Thập Tây Á tỉ mỉ thiết kế chỉ trong chốc lát mà bị hủy hoại sạch sành sanh.

Các binh sĩ nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn trước mắt thì cũng có thể hình dung ra cuộc đấu vừa rồi kịch liệt tới cỡ nào, vì vậy mà họ cùng kinh hô:

- Thành thủ đại nhân!

Mộ Dung Thiên vận khởi một điểm linh lực tối hậu rồi dùng khinh thân thuật phóng về phía cứu binh.

Nhóm Tàng long thiết vệ vì phải chống lại một chiêu kinh thể hải tặc của hắc tể hạo không ít linh lực, bởi vì họ còn phải trích một phần linh lực để bảo hộ cho hai vị thần quan và tể ty là những người không có sức phòng ngự cho chính mình.

Nhận Vụ là người xông đến gần nhất, nhờ vào lực lượng mạnh mẽ của mình nên vẫn không bị thương, nhưng đầu tóc của nàng cũng không tránh khỏi bị tán loạn. Riêng về Tập Tư Khẩn tuy có Miễn dịch thể nhưng chỉ tiếc là y phục của y lại không may mắn mà bị đốt cháy tả tơi, cũng may là y đã dồn sức vào để bảo vệ những chỗ yếu hại, nếu không thì sợ rằng tổn thất rất nặng nề rồi. Còn những người khác thì cũng tả tơi không kém.

Mộ Dung Thiên có thể phát động một kích kinh thể hải tặc giống như Hỏa hệ chi phối giả vậy, khiến những người vây công đều không thể trở tay phản công được.

- Bùng!

Cửa hậu của nội viện cũng được phá tung ra, hơn trăm Không kỵ binh cung tiễn thủ, ma pháp sư, vv...tất cả đều ồa tới. Trong nhất thời, toàn thể binh sĩ thủ thành đều bao vây chặt lấy phủ thành chủ, chặt như nêm cối.

Các cung tiễn thủ giương cung lắp tên, ma chiến sĩ thì huy động Phi hành kỹ năng, còn các ma pháp sư cũng bắt đầu niệm chú ngữ, phù chú sư thì thủ sẵn linh phù....

Với một tốc độ nhanh nhất, các binh sĩ đều lập tức chuẩn bị ứng chiến, mặc dù họ đã phát hiện ra đối phương là người của Long tộc Không kỵ binh.

Chỉ cần có người muốn gây bất lợi cho thành thủ đại nhân, trụ cột tinh thần cuối cùng của họ, vậy thì mặc kệ đối phương là ai, hắc là chỉ có một con đường chết mà thôi.

Tàng long thiết vệ hiển nhiên rất mạnh, nhưng so với lực lượng tập thể thì sức của họ cũng trở nên rất nhỏ bé. Chỉ cần một mệnh lệnh được ban ra, chắc chắn bọn họ sẽ bị các loại linh lực kỹ năng vô tận vô cùng phủ chụp lấy.

- Dừng tay!

Mất thấy tình thế hết sức căng thẳng thì Mộ Dung Thiên lại lên tiếng bảo dừng tay. Thường ngày hắc vẫn luôn rất sung sức, nhưng lúc này lại có vẻ gần như vô lực. Ngày trước, ngoài lần thi đấu với Mông Na Lâm ở học viện ra, lần đó sau khi hắc nuốt vào “Khoảnh khắc thiên đường” thì bị phản ứng của thuốc làm cho thoát lực, còn từ đó cho tới nay, hắc chưa bao giờ bị suy yếu tới mức này bao giờ, vì vậy mà lúc này cả việc muốn đứng thẳng cũng khá là khó khăn.

Các binh sĩ nghe vậy thì đều ngừng việc hoàn thành các kỹ năng của mình, thế nhưng họ vẫn giữ lòng cảnh giác, võ khí vẫn nhắm vào địch nhân, còn các ma pháp sư thì vẫn không hề giải trừ ma lực đã được ngưng tụ sẵn của mình.

Mộ Dung Thiên tiến về phía trước một bước. Một đội thú nhân chiến sĩ thấy vậy thì lập tức khẩn trương bám sát theo, đồng thời cũng vây chặt lấy hắc vào giữa. Bởi vì họ thấy được tình trạng lúc này của thành thủ đại nhân có vẻ đã mất sức rất nhiều, nên họ phải làm vậy để đề phòng địch nhân chớp ra tay áp chế hắc để gây khó dễ.

Mộ Dung Thiên lấy vài viên Khôi phục đan do mình đặc chế từ Không gian giới chỉ ra rồi nuốt vào, sau đó miễn cưỡng đề khí, nói:

- Hãy để lại đám người Ba Ba Lạp, sau đó các người có thể bình yên rời khỏi đây.

Khuôn mặt của đội trưởng Không kỵ binh tái xanh, nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài có biết mình đang làm gì hay không? Ngài tự mình kháng lệnh, lại còn vô lễ với chấp lệnh sứ giả, điều đó đồng nghĩa với việc đối nghịch với toàn thể Tát La đấy!

Mộ Dung Thiên căn bản chẳng thèm để ý đến lời của y, sắc mặt không lộ ra chút biểu tình gì, chỉ bình thản nói:

- Ta nhắc lại một lần, hãy giao đám người Ba Ba Lạp ra đây, các người chỉ có năm giây thời gian thôi.

Nói xong, hần giơ cao tay phải lên đếm:

- 5, 4....

Chỉ cần cánh tay đó phất xuống thì các loại kỹ năng sẽ ào ạt phủ xuống đầu họ như một cơn mưa ngay.

Các cung tiễn thủ lại một lần nữa giương cung, những bàn tay của các ma pháp sư lại xuất hiện quang hoa sáng lòa. Hầu như các binh sĩ đều trợn trừng mắt mà nhìn đội trưởng Không kỵ binh. Tất La đã nhấn tâm bỏ rơi Mễ Kỳ Tư, vậy mà y lại còn lấy cái cớ “kháng lệnh” ra đe dọa kẻ khác nữa chứ.

Về mặt lợi ích, Tất La làm vậy là không có gì đáng trách, nhưng về mặt nhân đạo thì cách làm này của họ đáng để người ta hận thấu xương.

Áp lực cường đại ập vào mặt khiến cho đội trưởng Không kỵ binh ý thức được mình đã đụng vào lò lửa, nên nhất thời á khẩu luôn.

Mắt thấy Mộ Dung Thiên đã đếm tới “2”, nghe khẩu khí của hần thì đúng là nói được thì sẽ làm được. Nếu như hần không đạt được mục đích thì chỉ e phe mình sẽ bị táng thân tại đây rồi.

- Thành thủ đại nhân, xin chờ một chút!

Ngữ khí của đội trưởng Không kỵ binh cũng mềm mỏng trở lại. Đụng với tảng đá cứng như Mộ Dung Thiên này, y không thể làm gì khác hơn là phải tự nhận mình xui xẻo rồi.

Nếu bị Long vương phạt nặng vì không hoàn thành được nhiệm vụ so với việc mất mạng ở đây thì kể ra cũng còn khá lắm rồi. Huống chi việc Mộ Dung Thiên kháng lệnh, khiến cho bọn y không thể đưa hần về thì cũng có thể lượng thứ được kia mà.

Y đưa tay ra hiệu, ở trên không trung gần đó liền có hai nữ Không kỵ binh điều khiển Ngự Phong Kích Hồng của mình đáp xuống đất.

Lộ Thiển, Lạc Na và Lệ Toa đang nằm tĩnh lặng ở trên lưng hai con Kích Hồng đó, tuy họ đều bất tỉnh nhân sự, nhưng sắc mặt vẫn hồng nhuận, giống như là đang ngủ say vậy. Coi bộ là không có vấn đề gì rồi.

Ngoài ba người đó ra, không ngờ lại còn có cả Đình Đình ở trong đó nữa. Mộ Dung Thiên biết rõ Vu nữ có rất nhiều kỳ thuật, kiến thức uyên bác, giao hoạt tựa hồ ly, tuyệt đối không dễ dàng để bị rơi vào tay địch thủ như vậy đâu. Nhưng vì nàng cũng muốn thấy Tàng long thiết vệ bắt Mộ Dung Thiên mang về nên mới cố ý để họ bắt đi, bởi vì nếu Mộ Dung Thiên mà bị tử trận tại Mễ Kỳ Tư, vậy thì đại kế báo thù của nàng sẽ hoàn toàn thất bại rồi.

Mộ Dung Thiên tất nhiên cũng hiểu rõ lòng dạ của nàng, nhưng hần chỉ không vạch trần mà thôi.

Đội trưởng Không kỵ binh giải thích:

- Bọn họ chỉ trúng phải “Long truân” thôi, không có bị thương tổn gì đâu. Sáng sớm mai sẽ tự động tỉnh lại.

Mộ Dung Thiên ra hiệu cho thủ hạ đưa nhóm người Lộ Thiển về, sau đó mới cười ha hả nói:

- Đội trưởng, nếu sớm làm vậy thì có phải là tốt rồi không? Người xem, chẳng phải ai cũng đều vui vẻ đó sao?

“Vui mừng cái rắm!” Đội trưởng Không kỵ binh thầm chửi trong lòng một câu. Không biết đầu óc người này nghĩ sao, khi không lại bỏ đi sinh mạng quý báu và tiền đồ sáng lạn của mình mà vất đi như vậy. Ngay cả những kiểu thâm mỹ thiếp cũng giữ lại nguy thành mà chịu chết chung với hần.

Cùng với việc chửi thầm Mộ Dung Thiên, y cũng đồng thời ngầm tính toán tìm lý do để biện hộ cho sự thất bại của mình khi trở về đối mặt với Long vương. Từ việc nhiều lần Long vương hạ lệnh bằng mọi giá phải bắt cho được Mộ Dung Thiên để mang về, qua sự coi trọng của Long vương cũng có thể thấy được một khi mình không thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì khi trở về nhất định sẽ bị giáng chức cho xem.

- Để bọn họ đi!

Lúc này Khôi phục đan đã có tác dụng nên Mộ Dung Thiên cũng hồi phục lại được một tí khí lực, vì vậy mà thanh âm của hắn cũng lớn hơn khá nhiều.

Các Phi Hành linh sủng ở trên trời và những binh sĩ áng giữ trước đại môn của phủ thành chủ đều tản ra và nhường lại một lối đi. Long tộc Không kỵ binh và Tàng long thiết vệ không nói thêm lời nào mà chỉ lẳng lặng bỏ đi. Trước mắt bao nhiêu người, họ đều bị mất mặt hết. Chấp hành mệnh lệnh này quả thật là không có kết quả tốt đẹp gì.

Nhất là Tật Tư Khẩn, y phục của y đã bị thiêu rụi gần hết, trông chẳng khác trần trụi là mấy. Dã Man nhân vốn có suy nghĩ đơn giản, nhưng gặp phải tình huống này thì cũng tự cảm thấy rất xấu hổ, lại không thể thay y phục ngay trước mặt đông người như thế, vì vậy mà y chỉ có thể lấy tay che hết chỗ này tới chỗ kia, giấu đầu hở đuôi. Người chậm chạp nhất trong đoàn vốn là lực sĩ Dã Man nhân, vậy mà lúc này bỏ đi thì tốc độ lại còn nhanh hơn thỏ nữa.

Các dân chúng trong thành cũng bị kinh động bởi biến cố mà lũ lượt kéo đến xem chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này họ thấy một đám Ngự Phong Kích Hồng bay qua từ phía trung tâm của thành, thế là mọi người mới tỉnh ngộ ra, thì ra đội phi hành tinh anh của đế quốc đã đến rồi.

Bọn họ đoán không sai, đội phi hành tinh anh đã hoàn thành nhiệm vụ, mang theo một bộ phận quan lớn quý tộc đến hợp cùng nhóm Long tộc Không kỵ binh.

Ngoài Mộ Dung Thiên ra, Tư Thập Tây Á đều không muốn để mất đi một quan viên nào, còn lại những người trên danh sách đều là những người tự nguyện chọn ở lại, vì vậy mà hành động của đội phi hành tinh anh được thuận lợi hơn nhóm Long tộc Không kỵ binh nhiều lắm.

Kế hoạch hành động lần này vốn là hoàn toàn bí mật, nhưng hiện tại đã vượt ra ngoài dự liệu. Vì hành thích bại lộ mà các Không kỵ binh và các quan lớn quý tộc đều cảm thấy rất xấu hổ.

Bỏ rơi dân chúng, lâm trận bỏ chạy, những việc này dù sao cũng không phải là việc vẻ vang gì.

Bọn họ chỉ đành giấu mặt giấu mày rời khỏi Mê Kỳ Tư trong ánh mắt đầy khinh bỉ của những người ở lại, mà những ánh mắt đó trước kia đã từng nhìn họ đầy ngưỡng mộ và tôn kính.

Cho dù họ có may mắn giữ lại cái mạng, nhưng từ nay về sau, trên người họ sẽ bắt đầu được khắc lại dấu ấn “nhu nhược”, nửa đời sau vĩnh viễn sẽ không vượt qua được sự sỉ nhục và tự trách bản thân mình.

Trong lòng của họ có lẽ cũng nảy ra sự hối hận rất mạnh, biết đâu việc tử trận trên sa trường mới là sự chọn lựa tốt nhất. Trên đời này, có những thứ còn đáng quý hơn cả sinh mạng nữa.

Theo sự khuất bóng của đội phi hành tinh anh, trận rối loạn này rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại.

Trên cơ bản, phủ thành chủ đã bị chiêu Viêm ngục của Mộ Dung Thiên hủy diệt hoàn toàn, nhưng cũng may vừa có một số quan viên bỏ đi, nhờ vậy mà phủ đệ của họ cũng được bỏ trống, thế là Mộ Dung Thiên dọn ngay vào đó luôn.

Sau khi trải qua việc này, tất cả toàn thành, nhất là khu trung tâm có các trọng quan cư ngụ đều được tăng cường phòng ngự, để tránh cho sự việc tương tự lại xảy ra lần nữa.

Khi Mộ Dung Thiên đến nơi ở mới thì trời cũng vừa sáng.

Liên tục làm việc một ngày hai đêm, hơn nửa tối qua lại chiến đấu kịch liệt như vậy, những điều đó đã khiến Mộ Dung Thiên không thể nào tiếp tục chống đỡ nữa, thậm chí phải tìm một cái giường mà ngủ một giấc mới được.

Lúc này trong lòng hắn đột nhiên nổi lên sự báo hiệu, tuy thân thể đang mệt mỏi nhưng điều đó vẫn không hoàn toàn bỏ đi linh giác của một cao thủ được.

Một thân ảnh chậm rãi bước ra, toàn thân hắc y, đôi mắt của đối phương tựa như có một tầng vụ thủy che đầy vậy.

Nữ tử tựa như một luồng khí vụ này luôn luôn xuất hiện ở những lúc bất ngờ nhất, đồng thời cũng luôn luôn xuất hiện tại những địa phương thần bí nhất.

Có thể vượt qua vòng thủ vệ sâm nghiêm ở bên ngoài để vào được đến đây, xem ra thực lực của Nhận Vụ tựa hồ vẫn còn bị đánh giá thấp rồi.

Thậm chí Mộ Dung Thiên còn hoài nghi, không biết vừa rồi có phải nàng đã cố tình giữ lại sức trong lúc chiến đấu hay không. Nói một cách khác, nàng vốn am hiểu “Không gian phong tỏa” kia mà, tại sao lại không dùng tới?

Mộ Dung Thiên không lớn tiếng kêu gọi thủ vệ chạy vào, mà hần chỉ nhú mày hỏi:

- Người còn chưa đi ư?

Nhận Vụ thở dài:

- Đành chịu thôi, ta nhận được hai mệnh lệnh của Long vương. Một là toàn lực bảo vệ cho sự an toàn của đại nhân, hai là phải đưa ngài trở về. Nếu mệnh lệnh thứ hai không làm được, vậy thì ta chỉ đành tiếp tục chấp hành mệnh lệnh thứ nhất thôi.

Mộ Dung Thiên cười:

- Vậy à?

Lần này nàng đã đi rồi lại quay về, rốt cuộc là xuất phát từ chỉ thị của Long vương, hay là tự mình quyết định đây?

Mộ Dung Thiên không dám xác định điều đó, nhưng hần cũng không tính tìm hiểu nguyên do. Hần chỉ biết là, ít ra lúc này bên cạnh mình còn có được một trợ thủ đắc lực.

Nhận Vụ, Nhận Vụ, quả thật là một nữ nhân giống hệt như sương mù vậy, không thể nào nắm bắt được.

Hết hồi 316

325. Hồi 317: Khí Thành (bỏ Thành)

Tân Địch Á yếu ớt mở mắt ra, vật đầu tiên đập vào mắt nàng là la trưởng màu phấn hồng.

Nàng hầu như lập tức nhảy dựng lên, bởi vì nàng nhớ tới tình cảnh trước lúc ngất xỉu, đó là lúc phụ thân Sử Văn Đế Sâm bỗng nhiên xuất hiện, điều đó khiến nàng biết được là sự tình không hay rồi, nhưng sau đó thì không còn nhớ gì cả.

Sự bố trí quen thuộc và thân thiết của gian phòng này khiến cho nàng nghĩ tới nhà, chỉ có nhà của mình mới tạo ra được cảm giác như thế. Nơi đây chính là khuê phòng của Tân Địch Á, nàng đã lớn lên tại đây, nhưng vào lúc này, nàng lại một lần nữa muốn ngất đi.

Tại thời gian không nên có mặt ở nhà, vậy mà nàng cũng đã về tới đây.

Đương nhiên nàng hiểu rõ, đây chính là kiệt tác của gia tộc và phụ thân. Bọn họ không muốn nàng chết chung với một người nguyên là hồng nhân của đế quốc nhưng hôm nay đã không còn giá trị lợi dụng là Đan Ni Tư.

Nàng lập tức không chút do dự, chạy đến mở cửa phòng ra, nhưng khi một chân vừa bước qua cửa thì liền dừng lại.

Với hoàn cảnh hiện tại, nàng còn có thể làm gì đây?

Người của gia tộc nhất định sẽ không để cho nàng chạy đi mất, hơn nữa, dù nàng có lén trốn đi được, nhưng làm sao có thể trở lại Mễ Kỳ Tư đây? Đường xa cách trở, lại tràn đầy biến dị ma thú vừa thô bạo vừa hung tàn, ngoài một đoàn thể như đội phi hành tinh anh của đế quốc ra, căn bản là không ai có thể sống sót mà đến được nơi đó cả.

Tân Địch Á nghĩ tới đó thì cụt hứng ngã ngồi xuống bên thềm cửa, lòng đầy ảo não và phiền muộn.

Nửa năm qua sống tại Mễ Kỳ Tư, Tân Địch Á cũng nảy sinh tình cảm với nơi đó giống như Mộ Dung Thiên vậy. Nàng mang thân phận là một dũng sĩ tình nguyện chiến đấu cho nguy thành, nên đi đâu cũng được

người người tỏ lòng kính yêu từ tận đáy lòng; nàng thật sự làm việc cho người khác, chứ không còn là một thiên kim tiểu thư của Niêm Hoa tộc vốn quen được sống trong nuông chiều.

Mễ Kỳ Tư chính là nơi tránh gió của nàng, không có áp lực bức hôn của gia tộc, cũng không có những kẻ vì ham muốn mỹ sắc và thế lực gia tộc của nàng mà bu quanh quấy rầy.

Nhưng hiện tại, nàng đang ở nhà của mình, cách Mễ Kỳ Tư hàng trăm dặm, không thể cống hiến chút sức lực của mình cho những người dân của Mễ Kỳ Tư trong thời điểm mà họ cần nàng nhất.

Tuy nơi đây là nhà của mình, và nơi này có đến mấy vạn người, nhưng cảm giác cô độc lại tự nhiên nảy sinh, có một sự trống vắng như thiếu thốn gì đó.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới tên sắc lang thượng cấp kia, không, phải nói tên từng là sắc lang thượng cấp.

Từ sau vụ giải quyết mỹ nhân ngư, Tân Dịch Á dần dần phát hiện ra hắn cũng không đáng ghét như trong tưởng tượng của mình. Nhất là trong thời gian ma thú bạo động, hắn còn nỗ lực hơn bất cứ một ai và hoàn toàn không còn lại một chút hình ảnh lấu cá lỗ măng của thường ngày nữa.

Trong thời gian đó, hắn đã hết sức tập trung vào việc tham thảo đối sách chiến thuật với mình, nghiêm túc lắng nghe ý kiến, còn ánh mắt háo sắc thì đã bị sự khát vọng thắng lợi thay thế hoàn toàn.

Sau nhiều lần kề vai tác chiến, hết lần này đến lần khác giải quyết nguy cơ, lòng cảnh giới của Tân Dịch Á vô hình trung đã biến mất từ lâu. Chẳng những vậy, trong lúc bất tri bất giác, nam tử lúc trước mà nàng ghét cay ghét đắng kia lại trở thành một người bạn đáng tin cậy nhất.

Bằng hữu?

Dưới áp lực hằng ngày của gia tộc, bất luận đi đâu cũng bị bao vây bởi sự bảo hộ từng chút một của gia tộc, Tân Dịch Á hầu như chỉ mong có một chút tự do mà thôi, vì vậy mà cái danh từ “bằng hữu” này đúng là chỉ xuất hiện lần đầu tiên trong đời nàng, nó là một thứ xa xỉ phẩm mà trước nay nàng vẫn truy cầu mà không tài nào có được.

Tân Dịch Á bỗng nhiên cảm thấy lo lắng cho hắn, sau khi một số quan lớn được rút đi, Mễ Kỳ Tư sẽ lâm vào tình trạng dài phải gấp rút điều phối nhân lực. Chắc chắn là hắn sẽ phải chịu rất nhiều áp lực đây.

Hắn vốn làm việc mệt mỏi đã lâu, tâm lực hao tổn quá độ, không biết có thể tiếp tục chống chọi được hay không?

Nếu như lúc này Tân Dịch Á vẫn còn ở tại Mễ Kỳ Tư, nàng khẳng định hắn nhất định sẽ cười nói:

- Đừng lo, tất cả mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp thôi!

Những lời đó đã được hắn nói rất nhiều lần, mà mỗi lần nghe xong thì Tân Dịch Á lại cảm thấy tâm tình nóng nảy của mình liền được bình tĩnh trở lại, và niềm hy vọng lại dấy lên lần nữa.

Vô luận gặp phải tình cảnh ác liệt cỡ nào, hoặc đụng với nguy cơ nào, trên mặt hắn vẫn luôn mang dáng tươi cười, trước tiên là để động viên người khác, kể đến là cho dù trọng trách ở trên vai hắn có nặng nề tới đâu thì cũng không khiến cho người khác cảm giác ra được nó nặng tới mức nào.

Tân Dịch Á nghĩ đến đây thì trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy, nhưng sau đó cũng liền thấy sợ hãi vô cùng, bởi vì nàng phát giác ra mình đã nảy sinh lòng hảo cảm và thân thiết với Mộ Dung Thiên không biết từ lúc nào.

Trước kia, sau mỗi lần thức giấc, người đầu tiên nàng luôn nghĩ đến là Sử Mật Tư, một nam tử thần bí đã từng chung hoạn nạn với mình ở trong bụng Kinh Thôn và cũng là người sở hữu Linh Tê châu giống mình. Thế nhưng trong thời gian gần đây, mỗi khi nàng mở mắt ra thì người đầu tiên mà nàng nghĩ đến lại dần dần biến thành gã thượng cấp kia.

Nhưng sao lại như vậy? Tại sao hình bóng của Sử Mật Tư càng lúc càng mờ nhạt, nhưng còn khuôn mặt tươi cười của gã thượng cấp thì càng lúc càng rõ dần hơn? Tân Dịch Á bắt đầu cảm thấy mờ mịt.

- Tiểu thư?

Một nữ tỳ thanh tú thuộc Tinh Linh tộc xuất hiện trước cửa phòng, ả nhìn thấy Tân Địch Á ngồi ở dưới đất, còn sắc mặt chột sáng chột tối thì lấy làm kinh hãi, vội che miệng gọi khẽ.

Tân Địch Á nghe gọi thì bừng tỉnh, vội đề tỉnh tỉnh thần rồi cất giọng hỏi:

- Khuê Lâm?

Ả tỳ nữ Tinh Linh này là một hạ nhân đã cùng trưởng thành với nàng, lại rất hiểu ý người. Ngoài tam ca Tây Đức Ni ra, chỉ có ả là người duy nhất hiểu được lòng nàng.

Khuê Lâm đỡ Tân Địch Á đứng dậy, rồi quan tâm hỏi:

- Tiểu thư bị sao vậy?

Tân Địch Á cố gắng xua tan khuôn mặt tươi cười của Mộ Dung Thiên đi, rồi nhẹ giọng hỏi:

- Không có gì. Khuê Lâm, người tìm ta có việc à?

Khuê Lâm gật đầu, nói:

- Dạ, gia chủ có nói, chờ tiểu thư tỉnh lại thì giao cho tiểu thư một vật.

Tân Địch Á thắc mắc:

- Vật gì vậy?

Khuê Lâm lấy một hộp gấm từ trong túi ra rồi nói:

- Tiểu tỳ cũng không rõ lắm, nhưng gia chủ bảo là thành thủ của Mễ Kỳ Tư là Đan Ni Tư đại nhân nhờ lão nhân gia chuyển giao lại cho tiểu thư.

Tân Địch Á nghe vậy thì lập tức chụp lấy chiếc hộp ở trong tay Khuê Lâm, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho ả tỳ nữ phải giật nảy mình, không ngờ phản ứng của tiểu thư lại mạnh như vậy.

Nấp hộp vừa mở, một viên minh châu nhỏ bằng trái long nhãn đang nằm tĩnh lặng ở trong hộp, nó tỏa ra ánh sáng màu lam nhàn nhạt.

Linh Tê châu!

Đầu óc của Tân Địch Á trong nhất thời liền trở nên trống rỗng.

Tên sắc lang thượng cấp dám dâng vô sỉ, đề tiện hạ lưu, Đan Ni Tư.

Người bạn tâm giao khoan hậu đại lượng, ôn hòa thiện lương, Sử Mật Tư.

Hai khuôn mặt khác nhau đột nhiên trở nên mờ nhạt ở trước mắt Tân Địch Á, đến cuối cùng thì hòa lại thành một.

Rốt cuộc nàng cũng hiểu ra tại sao trong thời gian Đan Ni Tư vắng mặt thì Sử Mật Tư cũng không ở bên cạnh nàng. Sau khi Đan Ni Tư trở về thì Sử Mật Tư lại có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Bởi vì, hai người họ vốn chỉ là một.

Tân Địch Á bỗng nhiên muốn khóc! Thì ra, cho dù Linh Tê châu có tốt tới đâu đi nữa, so ra chúng vẫn kém xa hai tấm lòng biết cảm thông cho nhau.

oooOooo

- Bặc phác...

Một con chim nhỏ vỗ cánh đáp xuống cửa sổ rồi tiến vào phòng, ở dưới chân nó có cột một cái ống đưa thư.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì rất là ngạc nhiên. Trong thời kỳ ma thú bạo động, bọn chúng hoành hành khắp nơi, sớm đã hoàn toàn phong tỏa các thông lộ ở trên không và cả hai mặt hải lục, bất luận một người hoặc vật gì có mang chút ít vết tích linh lực thì cũng đều sẽ bị chúng quần công hết. Do đó mà việc thư từ qua lại các nơi đều không dễ dàng chút nào.

Nhưng hần nhanh chóng phát hiện ra đó không phải là linh lực điều do các thuật sĩ tạo ra để đưa thư, mà nó rõ ràng là một con linh sủng.

Thì ra đó là Lam Lam, một con Tín Thiên cấp (bồ câu) của Mâu Cơ, và cũng là một trong những tiểu sủng vật mà nàng yêu thích nhất.

Trước đây, mỗi khi chia cách với Mộ Dung Thiên, Lam Lam liền trở thành công cụ tốt nhất để đôi bên gửi gắm tương tư.

Trên người Lam Lam mang đầy thương tích, thậm chí một cánh của nó cũng mất đi khá nhiều lông. Sau khi bay vào cửa sổ, nó cũng không còn chi trì được nữa mà lộn nhào xuống đất.

Mộ Dung Thiên nhanh tay lẹ chân, vội nhảy tới đỡ lấy nó. Hần không vội xem tới nội dung của thư, mà gấp gấp gọi lớn:

- Người đầu, mau chạy đi mời một vị thú y đến đây cho ta, phải dùng tốc độ nhanh nhất đấy.

- Dạ!

Một vị tuần thú sư ở bên thoài phủ thành thủ lập tức lãnh mệnh chạy đi. Không lâu sau, gã liền dẫn một vị thú y cùng về.

Chức nghiệp của thú y cũng gần giống như thần quan, điều duy nhất khác biệt là thần quan thì trị liệu cho người, còn thú y thì trị liệu cho linh sủng, ngoài việc đó ra, các thú y còn có thể phối chế các loại đan dược cho linh sủng sử dụng như là Khôi phục đan, vv....Bởi vì kết cấu cơ thể của linh sủng và con người không giống nhau, nên đan dược cũng không thể uống bữa bãi thay thế cho nhau được.

Vị thú y kia trước tiên nhét vào miệng Lam Lam một viên thuốc màu hồng, sau đó hai tay liền tỏa ra một luồng bạch quang bao phủ lấy nó.

Đối với một thú y mà nói, việc trị liệu cho một con linh sủng có thể tích nhỏ như nó thì cũng không khó khăn bao nhiêu. Mấy phút đồng hồ trôi qua, Lam Lam liền kêu mấy tiếng chir chir khá nhỏ, nhưng tinh thần vẫn còn uể oải lắm.

Luồng bạch quang ở trên tay vị thú y từ từ biến mất, sau đó y nói với Mộ Dung Thiên:

- Thành thủ đại nhân, không còn vấn đề gì nữa đâu. Có lẽ trong khi nó bay qua hải dương thì đã bị Phi Hành hệ ma thú tấn công và thọ thương, vì miễn cưỡng chống đỡ để bay đến đây nên thân thể nó mất sức rất nhiều. Chỉ cần dưỡng thương vài ngày là sẽ khỏe lại thôi. Ở đây ta có một ít Khôi phục đan, mỗi ngày cho nó ăn ba viên, vậy thì sẽ nhanh chóng khỏi hẳn thôi.

Vừa nói, y vừa giao ra một lọ thuốc.

Mộ Dung Thiên nghe nói Lam Lam không bị sao thì cũng thở phào nhẹ nhõm. Hần nhận lấy chiếc lọ rồi nói:

- Tốt lắm, đã làm phiền người.

- Thành thủ đại nhân quá lời rồi, nếu không còn gì nữa, thuộc hạ xin cáo lui trước.

Y trông thấy dưới chân của Lam Lam có một ống thư, hơn nữa có người dùng linh sủng để thay thế cho linh lực điều để làm công cụ truyền tin, vậy nhất định phải là chuyện rất khẩn yếu rồi, nói không chừng còn có liên quan tới chiến sự nữa. Do đó mà y không dám làm lỡ việc của thành thủ, sau khi nói vài câu ngắn gọn thì liền biết điều lui ra.

Mộ Dung Thiên mở ống ra, bên trong cũng chỉ có vài hàng chữ đơn giản. Hần vừa nghĩ qua liền hiểu ngay, nếu dùng thanh âm hoặc quang tượng làm vật truyền tải, vậy thì ống đưa thư này sẽ có ẩn chứa rất nhiều ma lực, điều đó sẽ dễ dàng hấp dẫn sức chú ý của đám ma thú hơn, và điều đó cũng sẽ càng khiến cho tỷ lệ bị tấn công của Lam Lam càng tăng hơn nhiều.

“Quý mặt đen,”

Nhìn thấy cách xưng hô đó của Mâu Cơ, Mộ Dung Thiên không khỏi phì cười.

“Đây là bức thư thứ bảy mươi ba mà ta đã gửi cho ngươi. Những bức thư trước đều như đá chìm đáy biển, vì những lần trước, đám linh lực điều do thuật sĩ chế tạo ra đều bị đám ma thú cảm ứng được mà đánh rơi hết, có lẽ vì thế mà ngươi mới không nhận được thư của ta. Cuối cùng ta chỉ đành phải cho Lam Lam mạo hiểm, hy vọng nó có thể chuyển được bức thư này đến tay ngươi. Cái tên ngu ngốc này, siêu cấp đại ngu ngốc, tại sao ngươi chọn ở lại Mễ Kỳ Tư mà không chịu quay về? Ngươi làm như vậy là tự tìm chết thôi, có biết không?”

Mộ Dung Thiên cười khổ, một nàng thiên kim tiểu thư như Mâu Cơ thì sao lại hiểu được gánh nặng trên vai của mình là thế nào chứ?

“Ta đã từng muốn đến Mễ Kỳ Tư tìm ngươi, nhưng phụ thân kiên quyết không cho, lại còn sai người trông chừng ta từng phút từng giây. Ta đã bỏ chạy vài lần, chỉ đáng tiếc là đều thất bại...”

“....Nếu như ngươi nhận được thư này, vậy không cần trở về nữa, cũng đừng để cho Lam Lam bay qua biển nguy hiểm như vậy. Hơn nữa, cứ để nó thay thế ta mà ở lại bên cạnh ngươi cũng tốt. Cuối cùng, phải nhớ kỹ đây, quý mắt đen, ngươi không được chết, tuyệt đối không thể chết được! Nếu ngươi mà chết tại Mễ Kỳ Tư, dù ta có phải đến địa ngục thì cũng sẽ tìm ngươi tính sổ cho coi!”

Một bức thư rất đơn giản, không có thiên ngôn vạn ngữ đứt lìa can tràng, không có loại tình cảm sinh ly tử biệt của thế nhân, thậm chí cả những lời bất tường không nên nói thì nàng cũng chẳng ngại ngần mà viết ra. Nhưng đó mới đúng là phong cách của Long nữ, dám yêu dám hận. Nàng không giống như những nữ tử tầm thường, không hề nói lên những lời yêu đương thắm thiết, mà những tình cảm đó chỉ được cất giấu trong những lời lẽ thô lỗ cộc cằn. Bên trong những hàng chữ này lại chứa đựng hàng vạn nhu tình, đủ để dung hóa những hán tử cứng rắn có tâm địa được làm bằng thiết thạch.

Mộ Dung Thiên nắm chặt bức thư trong tay, lặng lẽ hồi lâu không thốt nên lời.

Trong một thời gian ngắn, Mâu Cơ đã gửi đi bảy mươi ba bức thư, đồng thời còn nhiều lần trốn đi, nàng chỉ muốn tìm đến Mễ Kỳ Tư mà bất chấp tất cả hiểm nguy. Với tính cách ngay thẳng và hay xung động của nàng, những điều đó tuyệt đối không phải là giả dối, bất cứ lúc nào cũng có thể làm như vậy cả.

Án tình của mỹ nhân là khó nhận lãnh nhất! Lời nói này quả không sai chút nào!

Chết ở đây cũng không có vấn đề gì, nhưng hề nghĩ tới ở phương xa có một nữ tử tình thâm luôn trông ngóng mình, sau khi biết tin mình chết, nàng sẽ đau lòng tới mức nào; thậm chí còn không tiếc sinh mạng mà đi tìm tình lang ở tận địa ngục nữa. Do đó mà Mộ Dung Thiên không thể gác bỏ sinh tử được.

Không sai, không thể chết. Mình phải sống, phải sống cho thật tốt, để sau này còn trở về đoàn tụ với người thân!

oooOooo

Những ngày sau đó, cứ mỗi ba ngày lại triệu tập hội nghị bàn về chiến lược một lần.

Doanh trường của chủ soái luôn bao phủ một bầu không khí ảm đạm, cực kỳ trầm lắng.

Một bộ phận quan viên bỏ đi quả nhiên đã kích phát sĩ khí của các binh sĩ khá nhiều, họ đã đánh thắng mấy trận đẹp mắt. Nhưng bấy nhiêu vẫn chưa đủ, vì lực lượng địch ta vẫn chênh lệch quá xa như trước, tình cảnh đó vẫn chưa cải biến được chút nào. Sự thất lợi liên tục của Mễ Kỳ Tư kéo dài mãi cho đến bây giờ mới thôi, bởi vì phòng tuyến gần nhất ở hướng tây bắc đã lui về chỉ còn lại hai cứ điểm, nguy cơ chập trùng. Ngày nào mà hai phòng tuyến này cũng thất thủ nốt, vậy thì thành Lô Sắt là nơi đứng mũi chịu sào tất sẽ gặp phải hoàn cảnh bị huyết tẩy. Còn tình hình của những thành khác cũng không lạc quan hơn chút nào. Nói như vậy, Mễ Kỳ Tư hôm nay chỉ còn cách ngày bị hạ không bao xa nữa.

Vì vậy mà cũng không khó hình dung ra, dưới tình hình chiến sự thập phần nguy hiểm như vậy, có vị tướng lĩnh nào lại vui vẻ được đâu chứ?

Hiện nay chúng tướng đều đã tề tựu đông đủ, duy nhất chỉ có chủ soái là vẫn chưa thấy xuất hiện. Điều đó khiến cho mọi người đều cảm thấy kỳ quái. Phải biết rằng, trước nay trong mỗi lần họp hội nghị để bàn chiến lược, người tới sớm thông thường vẫn là Mộ Dung Thiên.

Ngay trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, Mộ Dung Thiên liền soái bước tiến vào từ phía sau doanh trướng, cất cao giọng nói:

- Chư vị, trong buổi hội nghị hôm nay, ta có một đề nghị cực kỳ quan trọng!

Với thế cuộc gần như không còn cách nào cứu vãn được nữa, vậy thì còn có đề nghị gì có thể nghịch chuyển số phận của toàn thành đây? Hầu như không còn một ai tin tưởng sẽ có kỳ tích phát sinh, vì vậy mà họ chỉ miễn cưỡng lên tinh thần một chút mà thôi.

Nhưng những lời kế tiếp của Mộ Dung Thiên lại khiến cho họ nhảy dựng lên như bị châm đâm phải, thiếu chút nữa thì đã bị hù chết luôn.

- Ta dự định bỏ thành.

Hết hồi 317

326. Hồi 318: Du Kích

Nói như vậy chẳng khác nào thả một quả bom tấn lên đầu mọi người, thế là ai nấy cũng đều nhao nhao cả lên.

Bỏ thành? Vậy có khác nào là không chống trả ma thú nữa?

Tuy nói rằng tình huống trước mặt không hề khả quan chút nào, ai nấy cũng đều không thấy được ánh sáng của thắng lợi. Thế nhưng, vô luận thế nào thì họ cũng chỉ muốn đổ giọt máu cuối cùng ở trên chiến trường, phải chết cho thật oanh oanh liệt liệt, chỉ có vậy thì mới không hổ danh dũng sĩ chân chính chứ.

Không đánh đã thua, chuyện đó là thế nào đây?

Nhớ tới cách đây không lâu, bọn họ dưới sự thống lĩnh của thành thủ đại nhân đã kháng lệnh không bỏ đi, kiên trì ở lại tử thủ tại đây. Nhưng hiện giờ chủ soái lại tự động bảo bỏ đi, điều này thật khiến cho người ta khó có thể chấp nhận nổi.

Lẽ nào thành thủ đại nhân vì chịu quá nhiều áp lực do thất lợi liên tục, tâm lực hao tổn quá độ nên đã mất đi hùng tâm vạn trượng của ngày trước rồi sao?

- Sao lại có thể bỏ thành được chứ? Tuyệt đối không thể nào!

- Dù có chết thì cũng phải chết như một dũng sĩ vậy!

- Mẹ kiếp, lão tử tuyệt đối không khuất phục. Cái đám ma thú chết tiệt kia đã giết một người của chúng ta, thì chúng ta phải giết lại hai con của bọn chúng để trả thù!

-

Nhất thời trong doanh trướng chủ soái ồn ào như một cái chợ, không một ai lại tán thành đề nghị của Mộ Dung Thiên, kể cả kẻ vừa được thụ nghệ và thề chết đi theo hãn như Sát Đạt Mễ La.

Cung tiễn thủ một tay là người thứ nhất đứng lên, gã cất giọng đầy khích động, nói:

- Thành thủ đại nhân, ngoài song thân và sư phụ Táp Căn Lê Nhã ra, ta có thể thề rằng ngài là người mà ta kính trọng nhất. Nhưng lần này, vô luận thế nào thì ta cũng không thể đồng ý với kiến nghị của ngài được. Không sai, tình thế chiến cuộc ở trước mắt cực kỳ bất lợi, mà ngài cũng phải chịu rất nhiều áp lực, nhưng xin đại nhân hãy kiên trì đến cùng. Thuộc hạ tuyệt đối dốc hết toàn lực để phân ưu cùng người, xem như ta sẵn sàng dâng hết tính mạng này.

Nói xong, gã bỗng rút thanh trường cung Âm Huyết từ trên lưng xuống, cùng lúc đó lại có vài tiếng răng rắc vang lên, từ nơi vai bị mất cánh tay của gã có một đoạn băng mọc dài ra. Nó có hình thù giống một cánh tay vậy, nhưng cũng không phải hoàn toàn là một cánh tay.

Giương cung, lắp tên, buông dây, tên bay.

- Bặc!

Mũi tên bắn đi nhanh như chớp, sau đó liền cắm phập vào bên cạnh một điểm đỏ ở trên tấm bản đồ chiến lược và chỉ còn sót lại đuôi tên còn rung lên bần bật. Qua đó cũng có thể thấy được lực đạo của gã mạnh tới dường nào.

Điểm đỏ kia chính là Cùng Kỳ, hoặc cũng có thể là biểu tượng đại quân do nó thống lĩnh.

Tuy hơi chênh lệch một chút, điều đó cho thấy gã vẫn chưa nắm vững tâm pháp học được từ Mộ Dung Thiên cho lắm, nhưng trong một tháng ngắn ngủi, gã đạt được thành tích như vậy cũng là một kỳ tích rồi, và điều đó cũng cho thấy Sát Đạt Mễ La đã khổ công tu luyện rất nhiều, hơn hẳn bất cứ một thường nhân nào. Lúc này gã phô trương thành tích đáng kiêu ngạo ở trước mặt mọi người, chính là muốn tỏ lòng quyết tâm thề chết không thay đổi của mình vậy.

Trong doanh trường đều yên lặng trở lại. Mọi người đều rất kinh ngạc. Tuy rằng Sát Đạt Mễ La có huyết khí phương cương và cũng hơi xung động, nhưng sau khi trải qua tôi luyện, nhất định gã sẽ trở thành một nhân tài lương đồng của đế quốc. Vì vậy mà sau khi gã mất đi một tay, ai nấy cũng đều cảm thấy tiếc hận. Nhưng thời gian gần đây, tuy đã mất đi một tay, nhưng gã vẫn thống lĩnh cung tiễn thủ binh đoàn rất ngăn nắp, nên cũng đã được rất nhiều người tán thưởng.

Kể đó, gã lại không màng đến sự khốc lóc nài nỉ kêu gã trở về của phụ thân và vị hôn thê mà kiên trì ở lại tử thủ Mễ Kỳ Tư. Điều đó lại được mọi người tán thưởng nhiều hơn nữa. Tuy rằng Sát Đạt Mễ La từ nhỏ đã được phụ thân hết lòng bồi dưỡng, được tiếp thụ nền giáo dục quân sự tốt đẹp, và cũng có tài làm tướng, nhưng một vị tướng lĩnh mà không thể dích thân ra trận để kích phát sĩ khí của binh lính thì khó tránh khỏi mất đi tầm quan trọng. Mà ở trên Thần Phong đại lục này, nếu muốn được tôn kính tất phải có thực lực làm cơ sở. Vì vậy mà vô luận Sát Đạt Mễ La có hy sinh nhiều đến đâu đi nữa thì gã cũng chỉ dừng lại ở mức được người ta tán thưởng mà thôi.

Thế nhưng cứ dựa vào tình huống trước mặt, hiển nhiên mọi người đã đánh giá thấp vị tướng lĩnh một tay này rồi. Thì ra hơn một tháng nay, không ai biết gã đã lén lút nỗ lực tập luyện và đã khôi phục được trình độ hôm nay. Tuy độ chuẩn vẫn còn thiếu sót một chút, nhưng lực lượng của gã đã tiến bộ còn hơn trước kia nữa, tuyệt đối là một tướng lĩnh xứng chức, có thể lại một lần nữa ở trên sa trường mà anh dũng giết địch.

Từ thời khắc đó trở đi, sự tán thưởng của mọi người lại được tăng lên thành sự tôn kính phát xuất từ nội tâm.

Bất cứ ai đã gặp phải sự đả kích trầm trọng như gã mà vẫn có thể dựa vào nghị lực bền bỉ để đứng lên một lần nữa, và lại còn đứng vững hơn cả trước đây, vậy thì người đó hẳn là rất xứng đáng được người ta tôn trọng.

Một cung tiễn thủ cụt tay còn như thế, vậy thì cách làm của thành thủ đại nhân thật khiến người ta phải lạnh lòng.

Một trung niên chiến sĩ cũng đứng lên rồi chậm rãi nói:

- Sát Đạt Mễ La nói không sai, thành thủ đại nhân, bất luận ở dưới tình huống nào, chúng ta phải tử chiến cho tới thời khắc cuối cùng!

Người vừa lên tiếng là Tịch Thập. Y là một chiến tướng giỏi phòng thủ và lãnh binh với mỹ danh “Đồng tường thiết bích”.

Sát Đạt Mễ La cảm kích nhìn y. Sau trận đầu thất bại, khiến cho vô số huynh đệ cung tiễn thủ phải hy sinh, Sát Đạt Mễ La cực kỳ hối hận vì sự lỗ mãng và tự đại của mình, nên sau đó gã đã khiêm tốn thỉnh giáo đạo lý phòng thủ với Tịch Thập, vì gã tuyệt đối sẽ không cho phép thảm kịch như thế xảy ra thêm một lần nào nữa.

Tịch Thập cũng không phải là một người ích kỷ nhỏ nhen, không hề để lòng thù ghét đối với kẻ trước đây rất xung động như gã. Y đã đem hết những kinh nghiệm tâm đắc trong cuộc đời dẫn binh đánh trận của mình mà truyền lại hết. Sau một tháng trao đổi kiến thức với nhau, đôi bên vốn là những người luôn bất hòa ý kiến và chỉ biết kiên trì ý định của mình, vậy mà rốt cuộc lại trở thành đôi bạn vong niên với nhau.

Tịch Thập vừa dứt lời thì người thứ ba kháng nghị là một nam tướng lĩnh cũng đứng bật dậy. Nhìn động tác của gã cũng biết là một người nóng nảy rồi, mà kỳ thật thì cũng không sai chút nào.

Gã là một quyền thuật gia, có tên gọi là Thản Khắc (xe tăng), người cũng như tên.

Tuy rằng trên Thần Phong đại lục không có xe tăng, thế nhưng tính tình người này quả thật rất giống xe tăng. Trong lòng gã nghĩ gì thì đều nói thẳng ra miệng, dù là ở trước mặt thượng cấp thì cũng không biết giữ mồm giữ miệng chút nào.

- Con mẹ nó, thành thủ đại nhân, lão tử chẳng biết ý đồ của ngươi khi nói bỏ thành là thế nào, chẳng lẽ lại muốn tổ chức một phi hành quân đoàn để rồi bỏ lại con dân của chúng ta, ích kỷ mà quay về chủ thành của Tát La hay sao? Con mẹ nó, nói như vậy thì tại sao lúc ban đầu ngươi không theo đội phi hành tinh anh của đế quốc mà trở về đi? Vậy chẳng phải lời tuyên thệ trước kia chỉ là một trò hề cho thiên hạ cười chê thôi sao?

Thản Khắc chỉ Mộ Dung Thiên mà mắt lớn, sau đó dừng lại một chút rồi khinh bỉ nói:

- Còn nữa, lão tử ghét nhất là hạng người nhu nhược, nhất là hạng nhu nhược trước sau không chuyên nhất, lời nói và việc làm không đi đôi với nhau. Nghe đây, nếu đã chọn ở lại thì lão tử quyết không bỏ rơi nó.

Chỉ trong mấy câu ngắn ngủi mà lời nói của gã toàn là “lão tử”, như vậy cũng đủ thấy gã thô tục đến thế nào rồi. Nhưng sự chính trực của Thản Khắc lại trái ngược với những người có miệng lưỡi trơn tru, chí ít còn hơn rất nhiều quan lớn quý tộc tuy có tố chất tốt mà khi lâm trận thì rút lui nhiều lắm.

Tuy Thản Khắc không được giáo dưỡng tốt lắm, nhưng những lời của gã không phải là không có lý. Những người khác nghe xong lời của gã thì lập tức nghĩ đến trong đề nghị của Mộ Dung Thiên hẳn là còn có một ý tứ gì nữa, nghĩ lại cũng rất có khả năng, vì vậy mà ai cũng cảm thấy như mình đã bị lừa dối nên không thể không tức giận.

- Tuyệt đối không bỏ đi.

- Tuyệt đối không bỏ đi.

- Tuyệt đối không bỏ đi.

-

Thật không khác nào một cái chợ, náo nhiệt phi thường. Chỉ có tham mưu trưởng Đặc Lạp Đa là vẫn trầm mặc đối với đề nghị của Mộ Dung Thiên, cho đến lúc này lão vẫn ngồi yên như núi. Bởi vì lão nghĩ sự tình này tựa hồ không hề đơn giản như vậy; hơn nữa, nhìn thấy thành thủ đại nhân vẫn bình thản như không đối với sự chỉ trích của mọi người, xem ra nhất định là có ẩn tình khác rồi.

Đến lúc này đúng là lúc cần phải có biểu thị gì đó, vì vậy mà Đặc Lạp Đa liền chậm rãi đứng dậy, hai tay giơ cao, tạo ra một thủ thế ám thị cho mọi người yên lặng.

Tuy ai nấy cũng đều bất mãn với sự rụt rè sợ chết của Mộ Dung Thiên, nhưng đối với vị quân sư túc trí đa mưu này thì ai ai cũng đều hết mực tôn kính. Sự tranh cãi rốt cuộc cũng lắng xuống dần, sau đó thì bầu không khí cũng yên tĩnh trở lại. Tất cả mọi người đều chờ xem Đặc Lạp Đa sẽ nói gì.

Với một sự việc trọng đại thế này, chủ soái chỉ có quyền đưa ra quyết sách, còn có thực hành hay không thì phải thông qua sự đồng ý của số đông. Nếu như Đặc Lạp Đa có thể đưa ra một đề nghị tốt hơn, vậy thì bọn họ tuyệt sẽ không do dự mà đầu phiếu cho lão ngay.

Đặc Lạp Đa chậm rãi mở miệng, nhưng không phải là đưa ra đề nghị gì, mà lão chỉ nói:

- Xin mọi người hãy cho thành thủ đại nhân chút ít thời gian để y cho chúng ta một lời giải thích thỏa đáng.

Lời vừa nói ra, ánh mắt của mọi người đều chuyển về phía Mộ Dung Thiên. Tuy rằng đã không còn la lối om xòm nữa, nhưng hiển nhiên lòng phẫn nộ của họ vẫn còn chưa tiêu hết, tất cả đều hiện rõ trên mặt.

Mộ Dung Thiên ho khan hai tiếng rồi cười nói:

- Các người dường như đã hiểu lầm ý của ta....

- Con mẹ nó, thành thủ đại nhân, ta là kẻ thô lậu, ngươi có chuyện gì thì cứ nói huych toẹt ra hết đi!

Thản Khắc không có tính nhẫn nại, lập tức cắt ngang lời hắn.

Trong mắt Sát Đạt Mễ La liền ánh lên tia hy vọng, nếu như nhìn thấy người mà gã tôn kính nhất, chỉ thua phụ mẫu và sư phụ, là thành thủ đại nhân mà bị biến chất như vậy, hiển nhiên điều đó còn khó chịu hơn là giết gã đi nữa.

Đặc Lạp Đa nói:

- Thản Khắc, hãy đợi một chút, đừng sốt ruột. Cứ để thành thủ đại nhân từ từ giải thích đã!

Thản Khắc nghe vậy thì không còn cách nào hơn, chỉ đành ngồi trở lại xuống ghế, nhưng gã vẫn cảm thấy như mình đang ngồi trên đồng lửa vậy. Với tình huống trước mắt mà muốn gã ngồi yên như tượng thì thật là rất khó.

Mộ Dung Thiên tiếp tục nói:

- Ta nghĩ là tư tưởng của các người đã bị quan niệm “thành còn người còn, thành mất nhân vong!” khắc sâu vào tâm khảm rồi.

Mộ Dung Thiên vừa nói đến đây, liền quay sang gã quyền thuật gia đang ngồi trên đồng lửa kia, hỏi:

- Thản Khắc, người có cách nghĩ gì đối với lời nói vừa rồi của ta?

Phải vất vả lắm mới không lên tiếng ngắt lời người khác, nhưng lúc này Thản Khắc lại bật thốt:

- Cái đó còn phải nói hay sao, đúng là một câu hỏi rất ngu. Nếu thành không giữ được, mọi người ở đó không còn được bảo hộ nữa tất sẽ gặp phải độc thủ của đám ma thú thôi.

Mộ Dung Thiên thản nhiên hỏi tiếp:

- Vậy trong lời của ta, khái niệm chân chính của chữ “thành” đó là thế nào?

- Cái đó....

Thản Khắc rõ ràng là đã bị cứng họng, sau đó gãi gãi đầu nói:

- Tất nhiên là chỉ mảnh đất dưới chân chúng ta rồi, không phải sao?

Nhưng lời giải thích này có chút miễn cưỡng, cả Thản Khắc dường như cũng thấy còn thiếu thứ gì đó.

Mộ Dung Thiên không để ý tới gã nữa, hất quay sang những người khác rồi hỏi:

- Còn các người nghĩ sao?

Mọi người đều nghĩ câu trả lời của Thản Khắc tuy hơi phiến diện, nhưng nó còn thiếu thứ gì thì không ai có thể nói rõ ra được.

- Người!

Mộ Dung Thiên nói ra đáp án:

- Trong thành là người. Bọn họ mới là chủ thể cấu thành thành trì. Bởi vậy nên câu nói kia phải sửa lại là “Người còn thành còn, người chết thành mất!”

Mọi người nghe vậy thì đột nhiên tỉnh ngộ, không sai, chỉ cần người ở trong thành không chết, vậy thì mọi người lại có thể xây lại thành trì một lần nữa.

Hiểu được ngụ ý trong lời nói của hắn rồi, thế là mọi người bắt đầu suy nghĩ về hàm nghĩa chân chính của việc bỏ thành trong đề nghị của hắn.

Thế rồi Mộ Dung Thiên chậm rãi nói tiếp:

- Chúng ta bỏ “thành” đây, theo ý nghĩa phổ thông của nó và cũng như lời Thản Khắc vừa nói, tức là mảnh đất dưới chân của chúng ta. Đây là một quyết định bất đắc dĩ. Trong tình huống thông thường, thành trì là nơi tránh gió của chúng ta, lợi thế của nó đã tạo nên hoàn cảnh tốt cho việc phòng ngự, thế nhưng....

Nói đến đây, ngữ khí của hắn chợt trùng xuống:

- Sự xuất hiện của Cùng Kỳ đã thay đổi tất cả. Phải công nhận rằng, chiến lược của nó rất thành công. Nó đã kiềm chế chủ lực của chúng ta tại đây, rồi thông qua các địa phương khác có lực phòng ngự yếu kém mà công hạ từng nơi một. Vì binh lực có hạn, nên chúng ta không thể điều phối nhân thủ vốn đã ít ỏi đi khắp nơi chi viện, cứu trái thì phải nguy, ứng phó rất chật vật.

Mộ Dung Thiên cười cười, tiếp:

- Dưới tình huống như vậy, thành trì cũng giống như một cái hồ nước với hàng trăm hàng ngàn lỗ thủng, và đã trở thành gánh nặng cho chúng ta mà không thể ỷ lại được. Cứ nhìn vào tình thế hiện nay, dù cho có dồn hết tinh lực để đổ thêm nước vào cái hồ bị rò nước này, nhưng cũng sẽ có một ngày nào đó chúng ta sẽ bị ngả xuống, đến chừng đó, nước chảy cạn hết, còn cá ở trong hồ là con dân của chúng ta sẽ gặp thảm họa mà chết đi. Do đó, trong lúc nước hồ còn chưa chảy hết, chúng ta càng phải sáng suốt mà tìm ra một thượng nguồn mới. Vì thế nên ta mới dự định bỏ rơi thành trì, mang theo con dân của chúng ta mà đến các địa phương khác vẫn đang còn chiến đấu ác liệt. Đó chính là đề nghị của ta!

Rốt cuộc mọi người mới hiểu ra ý định chân chính của Mộ Dung Thiên, nhưng ai nấy vẫn còn trầm lặng, bởi vì nếu làm như thế, vậy thì các chiến lược trước kia sẽ bị bỏ đi toàn bộ. Huống chi, trên lịch sử chưa từng xảy ra việc trường kỳ giao phong với ma thú ở bên ngoài thành, việc này chẳng khác nào một cuộc chiến hoàn toàn mới mẻ, tất cả đều dựa vào mình mà hành động vậy.

Đúng là như lời hấn vừa nói, việc này quả thật là một quyết định quan trọng, hơn nữa còn là cực kỳ quan trọng nữa.

Không ai dám tùy tiện lên tiếng, bởi vì tầm ảnh hưởng của việc này quá lớn, mà tình hình chiến sự lúc này tuy rằng không mấy tốt, nhưng nếu muốn thủ thêm một tháng nữa thì cũng không có vấn đề gì.

Còn nếu như quyết định bỏ thành, vậy thì những gì chờ đợi mọi người ở phía trước chỉ là tử vong! Con kiến mà còn tham sống, huống chi là con người. Có thể sống thêm một ngày cũng là tốt lắm rồi.

Thế nhưng nếu không bỏ thành, tuy rằng có thể sống thêm vài ngày nhưng sớm muộn gì cũng sẽ chết. Theo như lời Mộ Dung Thiên nói, đây là một hồ nước không thể đổ đầy, nếu có thể tìm được một nguồn nước mới, vậy ít ra cũng còn chút hy vọng.

Giữa sự lựa chọn việc sống tạm vài ngày và mạo hiểm để có được hy vọng, mọi người đều cảm thấy nan giải.

Nhất thời bầu không khí bên trong doanh trường chủ soái đều im bật, dù có tiếng chân rơi cũng nghe được rõ ràng.

Qua một lúc khá lâu, Đặc Lạp Đa thận trọng lên tiếng:

- Thành thủ đại nhân, nếu như thật sự bỏ thành, vậy thì chiến lược nồng cốt của chúng ta trước kia sẽ phải thay đổi hết. Chẳng hay ngài dự định xác lập chiến lược nồng cốt mới như thế nào?

Chiến lược nồng cốt là một vấn đề liên quan trực tiếp tới sự thành bại của chiến dịch. Nó cũng giống như tư tưởng trung tâm của cuộc hội nghị thuộc tầm vóc quốc gia vậy. Một khi được xác lập, sau đó tất cả mọi chính sách đều sẽ được vận hành xoay quanh nó.

Mộ Dung Thiên lộ ra nụ cười đầy tự tin, lên tiếng mà không chút do dự:

- Du kích!

Hết hồi 318

327. Hồi 319: Đầu Phiếu

- Đúng vậy!

Mộ Dung Thiên nói:

- Nói đơn giản một chút, là biến cuộc chiến này thành một cuộc chiến di động, không có một cứ điểm cố định nào.

Tịch Thập lập tức thắc mắc:

- Thành thủ đại nhân, nếu như không có cứ điểm cố định làm lá chắn, vậy thì chúng ta bảo hộ bình dân bá tánh sẽ rất vất vả.

Là một người nổi tiếng về phòng thủ, đương nhiên y là người có tư cách nhất để nêu lên vấn đề, bởi vì giai đoạn sau khi bỏ thành sẽ là một giai đoạn gian khổ nhất. Đầu tiên là phải đối mặt với các vấn đề về phòng ngự, còn về phần phản công thì đó là công việc cần phải đề ra sách lược chiến đấu hữu hiệu nhất sau khi đặt chân ổn định tại trạm nghỉ lâm thời.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Ta biết, nhưng chuyện gì cũng chỉ tương đối mà thôi. Cứ điểm cố định mới của chúng ta không thể giữ bí mật lâu dài được. Bởi vì đợi đến khi đám ma thú biết được, tất chúng sẽ chuyển dời cuộc chiến đến nơi đó, vậy thì chúng ta vẫn sẽ rơi vào tình huống bị khốn ở trong thành như hiện nay. Mà nếu thành lập cứ điểm cố định thì nhất định là sẽ phải tốn rất nhiều nhân lực và vật lực, đến chừng đó thì sẽ bị uống phí hết. Nếu tính ra thì làm vậy không hay bằng việc chúng ta cứ đánh một trận rồi lại chuyển đến địa phương khác, cứ như vậy, hành tung của chúng ta sẽ trở nên phiêu hốt bất định, và đám ma thú cũng sẽ khó nắm bắt được. Hai bên được mất, lợi hại thế nào, Tịch Thập đại nhân, người nghĩ sao?

Tịch Thập trầm ngâm một lúc, sau đó lại yên lặng gật đầu. Nói một cách khác, y đã tán thành sự phân tích của Mộ Dung Thiên. Trên chiến trường không có chiến thuật hoàn mỹ, mà chỉ có sự lựa chọn có lợi nhất cho phe mình mà thôi.

Mộ Dung Thiên lại nói tiếp:

- Trận địa chiến chuyển sang du kích chiến, việc này còn có một điểm lợi rất lớn, đó là chúng ta có thể đổi bị động thành chủ động!

Hắn dừng lại một chút rồi nói thêm:

- Mọi người hẳn đều biết, trinh sát binh đoàn của Mê Kỳ Tư vốn được công nhận là ưu tú nhất của Tát La. Trong việc trinh sát địch tình và cả việc phản trinh sát cũng đều có ưu thế tuyệt đối. Có bọn họ giúp đỡ, đội ngũ của chúng ta sẽ càng được bí ẩn. Để tìm được chúng ta, Cùng Kỳ tất phải phân hóa quân chủ lực ra làm nhiều cánh quân nhỏ hơn, đến lúc đó thì vấn đề của nó sẽ xuất hiện ngay. Bởi vì nếu chúng chia càng nhiều thì mới dễ tìm được hành tung của chúng ta hơn. Tuy nhiên, ở mặt khác thì lực lượng của chúng cũng sẽ bị yếu kém hơn. Khi đó trinh sát binh đoàn của chúng ta sẽ thể hiện được tài năng ưu tú, nếu gặp cánh quân mạnh thì chúng ta sẽ tránh né, còn nếu gặp cánh quân yếu hơn thì khả khả.....

Trong tiếng cười đắc ý, Mộ Dung Thiên giơ tay chặt xuống, tạo một động tác giống như xử trảm.

Trên thực tế, trinh sát binh có tác dụng rất lớn ở trên chiến trường, nhưng bọn họ chỉ phụ trách thăm dò tin tức, chứ khi ở dưới tình huống thông thường thì lại chẳng phải giao phong với địch bao giờ, do đó nên mới không được xem là then chốt thắng bại. Hôm nay được Mộ Dung Thiên coi trọng như vậy, đội trưởng trinh sát binh là Sa Lạp Đức cực kỳ kích động. Gã ôm quyền nói với giọng đầy tự tin:

- Nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của thành thủ đại nhân!

Phó thành thủ Ngã Lược Đặc lo lắng hỏi:

- Thành thủ đại nhân, nếu như chúng ta bỏ thành để tiến hành du kích chiến, vậy thì công việc của bộ phận hậu cần sau đó sẽ rất gian nan. Nói một cách khác, chúng ta chỉ có thể dựa vào số lượng vật tư hiện đang có để mà tiếp tục sinh tồn, nhưng nếu thế thì tựa hồ vẫn không đủ.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đúng vậy, tốc độ sử dụng vật tư hiện đang có của chúng ta, nhất là binh khí, giáp trụ, đạn dược, chiến kỵ, tinh hạch, và các thứ quân nhu, vv....sẽ nhanh khủng khiếp, tuy nhiên....

Mộ Dung Thiên nói đến đây thì ngữ khí cũng thay đổi:

- Ngã Lược Đặc đại nhân, ta nghĩ là người vẫn dựa vào việc tổn hại hàng ngày của chúng ta trong lúc bị đại quân ma thú vây đánh kịch liệt mà tính toán. Giả như thực sự tiến hành du kích chiến, chúng ta cũng có

thể có một cái nhìn khác, đó là chúng ta vốn không cần phải chiến đấu trực diện với chúng, thậm chí cũng có thể là một ngày, vài ngày, hay là hơn mười ngày cũng chưa chắc sẽ đụng độ với địch nhân. Do đó, sự tiêu hao về mặt chiến cụ có thể xem như là không đáng kể. Chỉ cần vận khí của chúng ta không đến nỗi quá tệ, vậy thì muốn cầm cự chừng năm ba tháng cũng không phải là một việc khó.

Mỗi lần ma thú bạo động đều có một quy luật bất biến. Đó là sau khi bạo động bắt đầu chừng sáu tháng, U Minh môn sẽ lại xuất hiện trên đại lục. Thế nhưng lần xuất hiện thứ hai này của nó sẽ là một chuyện tốt đối với nhân loại. Bởi vì tới chừng đó thì ma khí đến từ Minh giới sẽ bắt đầu thoái xuất, và lực lượng của biến dị ma thú cũng theo đó mà nhanh chóng giảm bớt.

Bởi vậy mà sáu tháng đầu của cuộc bạo động là rất quan trọng. Sau khi vượt qua thời gian đó, thông thường thì tình thế sẽ được chuyển biến tốt đẹp hơn, thậm chí tình thế công thủ của đôi bên đến lúc đó sẽ được thay đổi hẳn.

Nữ ma pháp sư Yết Lệ Nhã rõ ràng là người khá cẩn thận, lên tiếng hỏi:

- Thành thủ đại nhân, còn một việc cũng tương đối quan trọng. Dù cho mức độ tiêu hao của quân nhu có giảm đi cùng với việc thay đổi chiến lược của chúng ta đi nữa, nhưng còn việc cung ứng lương thực thì vô luận đánh hay không cũng vẫn phải duy trì không thay đổi. Phải biết rằng, tốc độ sinh trưởng của thực vật đã không còn bằng được như xưa nữa....

Mộ Dung Thiên không trả lời mà chỉ đưa ánh mắt chuyển sang hướng Lôi Đức, người vừa được cất nhắc lên trọng nhiệm sau khi đám công tử quen sống trong nhàn hạ sung sướng bỏ đi. Lúc này Lôi Đức lập tức hội ý, gã biết là đã đến lúc để mình biểu hiện rồi đây. Đến bây giờ gã mới hiểu được dụng ý của Mộ Dung Thiên bảo mình làm thống kê vật tư vào mấy hôm trước. Tầm nhìn của vị thành thủ đại nhân này quả nhiên xa hơn những kẻ khác nhiều lắm, hẳn đã sớm chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho lời kiến nghị kinh thiên động địa ngày hôm nay. Điều đó cho thấy hẳn đã suy nghĩ chín chắn rất nhiều lần, rồi sau đó mới đưa ra quyết định này, chứ không phải hoàn toàn lỗ mãng. Vừa nghĩ đến đó, trong lòng Lôi Đức liền dậy lên sự kính nể chân thành, đồng thời cũng cảm thấy mình rất may mắn vì có được một vị thủ lĩnh xuất sắc như vậy.

Lôi Đức đứng lên. Đối mặt với mười mấy cặp mắt nhìn chằm chằm vào mình, gã không khỏi có chút khẩn trương. Đây là lần đầu tiên gã tham gia hội nghị họp bàn chiến sách, gã vốn không có chút kinh nghiệm nào, tuy nhiên gã vẫn cố gắng trấn tĩnh tinh thần, sau đó nói:

- Về việc ấy...ta có thể bảo chứng. Năm ngày trước, bản bộ đã làm xong công việc thống kê mới nhất. Thực....thực vật lương thảo của chúng ta cực kỳ sung túc, trong vòng sáu tháng, việc cung ứng hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Trong khi lên tiếng, gã không khỏi có phần lắp bắp, hơn nữa giọng nói cũng hơi nhỏ. Nếu như đây không phải là vấn đề mà mọi người đang quan tâm, và trong doanh trường lại đang yên tĩnh, vậy thì người ngồi xa một chút hẳn là sẽ không nghe được rõ ràng lắm. Qua đó cũng đủ thấy sự khẩn trương ở trong lòng Lôi Đức vẫn chưa tiêu tan hết. Mà điều đó cũng khó trách, phải biết rằng, vào hơn mười ngày trước, những người đang ở trước mặt gã đây đều là những đại nhân vật khiến người người ngưỡng mộ, là những vị trưởng quan có cấp bậc cao hơn gã rất nhiều, nhưng giờ đây, gã lại có thể ngồi cùng bàn với họ, thật chẳng khác nào nằm mơ vậy. Vì vậy mà trong nhất thời, Lôi Đức chưa thể thích nghi được. Nhớ tới lời nói lắp bắp vừa rồi của mình, gã liền không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

Nhìn thấy mọi người đều chăm chú lắng nghe, và không có ai chê cười, Lôi Đức đã cảm thấy yên tâm hơn, sau đó nói tiếp:

- Ngoài việc đó ra, mục dân của chúng ta vẫn có thể tiếp tục công việc chăn nuôi gia súc trong thời gian du kích chiến. Đám gia súc này sẽ không khiến cho đại quân phải chậm lại; thậm chí, khi cần thiết cũng có thể chở giúp vật nặng. Không biết các vị trưởng....à, các vị đại nhân nghĩ thế nào?

Thiếu chút nữa thì gã đã xưng mọi người là “trưởng quan” rồi, nhưng như vậy là không thích hợp, vì ngoài Mộ Dung Thiên ra, theo như chế độ của quân đội thì đẳng cấp của gã cũng đã ngang hàng với mọi người. Cũng may Lôi Đức coi như cũng nhanh miệng, đã kịp thời sửa lại lời nói.

- Tốt, một đề nghị rất hay!

Đặc Lạp Đa gật gù tán thưởng, cả những người khác cũng đều gật đầu đồng ý theo. Trong cuộc chiến du kích, mọi người rất cần có những công cụ để chở đồ, lời đề nghị vừa rồi của Lôi Đức có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, rất có tính xây dựng.

Sau khi được vị thần tượng của mình là tham mưu trưởng khen một câu, Lôi Đức càng vững tâm hơn, nói tiếp:

- Chỉ e sẽ phải làm phiền đến trình sát binh đoàn, vì mỗi khi quân đội rời khỏi một địa phương nào đó, họ sẽ phải tẩy xóa mùi vị của gia súc cũng như phân và nước tiểu, vv..., nhằm tránh lưu lại vết tích cho đám ma thú truy tung theo sau.

Sa Lạp Đức cắt ngang:

- Yên tâm, việc đó không thành vấn đề.

- Ngoài ra, mỗi khi chúng ta đến một địa phương nào đó, cứ việc để cho các chủng thực thuật sĩ gieo trồng hạt giống cho cây quả. Tuy rằng trước khi thu hoạch, chúng ta rất có khả năng sẽ di chuyển chiến trường đi nơi khác, nhưng lần sau rất có thể cũng sẽ trở lại nơi đó. Cho dù không có chủng thực thuật sĩ bồi dưỡng, nhưng mùa thu hoạch nhất định sẽ không quá ba tháng. Đến chừng đó, nếu như chúng may mắn không bị ma thú phát hiện và phá hư, vậy chúng ta cũng vẫn có được thức ăn, và về mặt cung ứng lại được bảo đảm thêm vài phần nữa.

Nhìn mọi người không ngừng gật gù đồng ý, Lôi Đức càng nói càng lưu loát hơn, đến cuối cùng thì bao nhiêu khẩn trương đều mất sạch, trong lòng gã chỉ còn lại niềm hưng phấn tột cùng. Bởi vì Lôi Đức tin rằng, được người khác tán thưởng thì mình lại càng xứng đáng để được ca ngợi hơn. Việc mà con người khó chiến thắng nhất chính là bản thân mình vậy.

Đội Lôi Đức báo cáo xong, Mộ Dung Thiên nói tiếp:

- Xem ra về mặt lương thực thì không có vấn đề gì, chứ vị còn gì muốn bổ sung không?

Sát Đạt Mễ La hơi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thành thủ đại nhân, thuộc hạ đề nghị trong khi tiến hành du kích chiến, chúng ta nên cử ra một số tiểu đội rời khỏi quân chủ lực để hành động tại những địa phương khác, như vậy sẽ phân tán được sự chú ý của quân địch và khiến cho chúng không thể phán đoán ra được vị trí chính xác của quân chủ lực của chúng ta....Đồng thời, để tránh cho khỏi hy sinh vô ích, chúng ta còn có thể lợi dụng lợi thế của địa hình, tỷ như khi quân chủ lực của chúng ta đến đóng tại Xương Hà bình nguyên, lúc đó sai một đội ngũ Viên nhân (người vượn) đến quấy phá ở khu rừng Á Lợi Đa Đức nằm cách đây tám mươi dặm. Nơi đó có dốc núi thẳng đứng, địa hình cách trở, các thành viên trong Viên nhân đội lại giỏi leo trèo, nếu họ gặp nguy hiểm thì vẫn có thể nhanh chóng quay trở về rừng, trong khi đó, địch nhân vì phải duy trì đội hình nên sẽ không làm gì được. Thêm vào đó, quân chủ lực của chúng ta ở gần vùng phụ cận của sông Phỉ Thủy có thể phái ra các Ngự nhân chiến sĩ giỏi bơi lội để thiết trí thêm đạn khói ở đó nhằm phân tán sức chú ý của quân địch.

Tịch Thập khen:

- Ý kiến hay!

Chúng tướng nghe xong cũng đều gật gù đồng ý, nếu như quân địch phát hiện ra phe nhân loại có nhiều chỗ hoạt động, vậy bọn chúng sẽ khó mà xác định được quân chủ lực của nhân loại đang nằm tại đâu.

Thực hư cùng kết hợp, đó chính là phép dùng binh rất cao minh.

Mộ Dung Thiên gật đầu biểu thị sự tán thành, vì phương pháp này hẳn cũng đã sớm nghĩ đến, nhưng bây giờ Sát Đạt Mễ La nêu ra, trái lại còn giúp cho hắn bớt tí nước miếng.

Vị tướng lĩnh một tay này mỗi ngày đều khổ luyện, ngoài việc nhanh chóng khôi phục lại sức chiến đấu của bản thân ra, ngay cả binh pháp cũng đột nhiên tăng mạnh. Sau nhiều ngày học hỏi từ Tịch Thập, hiển nhiên cách suy nghĩ của gã đã thận trọng hơn nhiều, vả lại còn rất chu đáo, tốc độ trưởng thành của gã quả thật là thần tốc, thật khiến cho người ta vui mừng.

Luân Đạo Phu nói:

- Chúng ta phải định ra một phương án triệt thoái thật hoàn thiện. Quân đội của chúng ta rời khỏi Mê Kỳ Tư cũng không có gì trở ngại, mà vấn đề là ở chỗ phải mang theo tất cả dân chúng cùng theo. Nhưng cũng may số lượng tinh hạch dự trữ ở trong thành cũng tương đối đầy đủ, đến lúc đó để cho kết giới sư đoàn cùng phát động mà tạo nên một tòa kết giới bao phủ lấy toàn thành. Cho dù sau này không còn binh sĩ trấn thủ, vậy thì trong một khoảng thời gian ngắn, nó vẫn được giữ trong trạng thái an toàn. Tuy nhiên, cũng trong khoảng thời gian đó, chúng ta cần phải toàn bộ rút lui theo lộ tuyến an toàn đã được vạch sẵn.

Tổng chỉ huy kỳ sĩ là Nặc Khắc lập tức đề nghị:

- Lực lượng của ma thú quân đoàn ở phía tây thành tương đối yếu hơn hết. Nếu như quân chủ lực của chúng ta rút theo hướng đó, vậy thì có thể đánh tan bọn chúng trong một khoảng thời gian ngắn nhất, nhờ vậy sẽ có thể tránh được sự truy bức của Cùng Kỳ. Hơn nữa, địa hình ở phía tây vốn phức tạp, rất có lợi cho chúng ta trong việc tiến hành du kích chiến....

Thống lĩnh tuần thú sư là Lạp Đa Phu cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, vận tải súng thú hạng trung của chúng ta có khá nhiều. Hơn nữa, theo lời đề nghị vừa rồi của Lôi Đức đại nhân, nếu như không có gì xảy ra ngoài ý muốn thì công việc vận chuyển dân chúng và vật tư sẽ rất thuận lợi. Bởi vì đa số vận tải súng thú hạng trung của chúng ta không giỏi bơi lội, nên đến lúc tốt nhất là hãy hết sức né tránh những lộ trình có sông suối ngăn cách.

Khi vừa thấy được ánh sáng hy vọng, mọi người đều rất hưng phấn. Bầu không khí trầm lắng ở trong doanh trường chủ soái đột nhiên trở nên sinh động hẳn ra, đầu óc của ai nấy dường như đều được kích hoạt đồng loạt nên lần lượt đưa ra những kế sách thần kỳ. Trong nhất thời, cuộc họp vì lời đề nghị chuyển sang du kích chiến có thể thực hành hay không bỗng nhiên chuyển sang cuộc họp làm sao để thi hành nó.

- Yên lặng một chút!

Nhìn thấy tình cảnh hăng hái của mọi người, Mộ Dung Thiên rất vui mừng, nhưng rốt cuộc thời khắc quyết định cũng tới.

Mọi người nghe vậy liền dừng hết mọi thảo luận để chờ hắn lên tiếng.

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi rồi nghiêm túc nói:

- Ta không dám cam đoan rằng đề nghị này sẽ thành công. Người ta vẫn có câu: “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.” Một khi rời khỏi đây rồi, chúng ta sẽ không còn đường lui nữa. Ta không ngại mà nói thẳng một câu, chúng ta rất có thể sẽ thất bại, hơn nữa, hậu quả lại cực kỳ nghiêm trọng....

Về điểm đó thì những người có mặt bên trong doanh trường đều hiểu rõ, chỉ cần rời bỏ thành thì sẽ không còn đường về nữa. Như vậy kết quả chỉ có thể là toàn quân bị diệt mà thôi!

- Vì vậy cho nên ta rất mong mọi người hãy suy nghĩ thật kỹ, rồi chúng ta cứ theo lệ cũ, đầu phiếu quyết định! Theo ý kiến cá nhân của ta, nếu ở lại trong thành để làm rùa đen rút cổ, cả ngày chỉ lo sợ bất an, sống tạm trong sự lo lắng chờ đợi thêm một tháng cũng không bằng nỗ lực con mẹ nó một lần cuối. Dù có chết thì cũng phải chết cho thật vẻ vang, chí ít thì lão tử cũng đã tận hết sức mình!

Nói xong, Mộ Dung Thiên cầm một mũi tên nhỏ màu lam vung mạnh ra, khiến cho nó cắm phập lên tấm da thú nằm ở trung tâm doanh trường.

Mũi tên đó là vật phẩm đại biểu cho quyết định của một đề nghị quan trọng nào đó. Màu lam biểu thị cho ý kiến duy trì quyết định, màu đỏ là phản đối, màu trắng là trung lập. Một khi mũi tên rơi xuống, điều đó biểu thị cho lập trường đã định, không thể thay đổi được nữa.

Mọi người không hèn mà cùng cầm lấy mũi tên của mình. Mũi tên rất nhẹ, nhưng lúc này họ lại cảm thấy chúng rất nặng. Thậm chí, bàn tay của người có lực lượng hùng mạnh như đội trưởng đầu sĩ sư đoàn là Hào Tư cũng run lên bần bật.

Vào thời khắc này đây, những mũi tên này không còn là những mũi tên nhỏ bé nữa, mà chúng sẽ quyết định số phận của toàn bộ dân chúng tại Mê Kỳ Tư.

Dù sao đây cũng là một chiến lược mới mẻ chưa từng có trên lịch sử, muốn thực hành nó cũng cần phải có dũng khí mới được.

Chỉ có Sát Đạt Mễ La là ngoại lệ. Gã không chút do dự mà phóng ra mũi lam tiễn. Chỉ cần Mộ Dung Thiên không phải là kẻ tham sống sợ chết, vậy thì những việc khác gã đều có thể theo hấn đến cùng, huống chi đề nghị này lại rất có đạo lý. Có thể nói đây chính là còn đường sống duy nhất của mọi người rồi.

Nhưng những người khác lại không thể quyết định dễ dàng như gã. Rốt cuộc, Đặc Lạp Đa cắn răng phóng mũi lam tiễn trong tay ra, rồi nói:

- Tốt, nỗ lực con mẹ nó một lần cuối!

Từ trước tới nay, vị tham mưu trưởng này luôn rất cẩn trọng lời nói, chưa bao giờ lão thốt ra những lời thô tục như vậy. Qua đó cũng có thể thấy được, quyết định này của lão khó khăn đến dường nào.

Thấy Đặc Lạp Đa đã tỏ thái độ, những người khác cũng không còn sợ trước sợ sau nữa, lập tức cùng phóng tên của mình ra.

Đến khi mũi tên cuối cùng rơi xuống, mọi người liền biết rằng không cần phải đếm nữa, bởi vì tất cả tên trên thảm đều là màu lam.

Nói một cách khác, lời đề nghị của Mộ Dung Thiên đã được toàn bộ thông qua, thậm chí một ý kiến trung lập cũng không có.

Giữa cuộc sống tạm bợ và hy vọng, cuối cùng mọi người đã chọn lấy hy vọng.

Nếu như phải sống những ngày còn lại mà không có hy vọng cho tương lai, vậy thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì chứ?

Sau khi phóng tên, kết quả đầu phiếu đã định. Trong lòng mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, tất cả mọi khấn nguyện đều dẹp bỏ, bởi vì họ đã không còn đường lui nữa, chỉ có thể đập nổi chìm thuyền, tử chiến đến cùng mà thôi. Con người kỳ quái như thế đó, sau khi không còn sự chọn lựa nữa, trái lại thì họ có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ để chuyên tâm vào một việc.

Mộ Dung Thiên sớm biết kết quả sẽ như vậy, cho nên nét mặt không có gì thay đổi, hấn chỉ nhẹ nhàng nói:

- Được lắm, xem ra không ai có một đề nghị nào khác, vậy thì ba ngày sau chúng ta sẽ bỏ thành vào đúng ngày sương mù!

Hết hồi 319

328. Hồi 320: Gia Hương (thượng) (quê Hương)

Một lớp khói mỏng từ mặt biển chậm rãi bốc lên và nhanh chóng bao vây lấy toàn bộ không gian, cả gió cũng không thể thổi tan chúng được. Bởi vì nơi đây toàn là sương mù, hễ một nơi bị xua tan bớt thì sương mù ở nơi khác sẽ ủa đến và lấp đầy vào chỗ cũ.

Bao phủ bên trong lớp sương mù này là một tòa thành thị, lung linh mờ ảo, thoát ẩn thoát hiện, phảng phất như tiên cảnh Bồng Lai rất mỹ lệ.

Đây là ngày sương mù mỗi năm một lần của Mễ Kỳ Tư, dù là nhân lực hay thú lực thì cũng không thể thay đổi hiện tượng tự nhiên này được.

Chiều theo thông lệ, ngày sương mù là một trong những ngày nghỉ của toàn dân, thế nhưng hôm nay người dân của Mễ Kỳ Tư lại không hề nghỉ ngơi, mà trái lại, họ còn bận rộn hơn bao giờ hết, vì họ đang bắt đầu công việc thuyền chuyển tất cả mọi người.

Ba ngày trước, quân đội đã truyền ra một tin tức động trời khiến cho ai nấy cũng đều khó có thể tin được, kể cả các binh sĩ - bỏ thành.

Khi lệnh này vừa được ban ra, lập tức nhận được rất nhiều sự phản đối, nhưng tất cả đều bị quân đội thẳng tay trấn áp. Thái độ của quân đội rất mạnh, những ai không muốn đi thì chỉ có thể ở lại chờ chết một khi Mễ Kỳ Tư bị công hạ mà thôi.

Quân đội cũng không muốn giải thích với dân chúng, vì du kích là một loại chiến lược phức tạp, rất khó có thể trong một thời gian ngắn mà phân tích rõ lợi và hại cho dân chúng hiểu được. Huống chi họ cũng chẳng hề nhân hạ, vì trong vòng ba ngày, họ phải định ra một kế hoạch triệt thoái hoàn thiện nên ai nấy cũng đều đầu tắt mặt tối.

Các binh sĩ thì còn khá một chút, vì họ còn phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh và quân kỷ sâm nghiêm một cách vô điều kiện, chỉ có dân chúng mới là những người có ý kiến nhiều nhất.

Kỳ thật, mọi người cũng không hẳn là không hiểu được hoàn cảnh của mình hiện nay. Trên thực tế, Mễ Kỳ Tư đã giống như ngọn đèn cạn dầu, chỉ cần tùy tiện thổi một hơi là nó có thể tắt ngay. Thế nhưng nay phải rời bỏ tòa thành mà mình đã sống tại đây khá lâu, rời khỏi nhà cửa thân thiết để lưu lạc nơi tha hương, vì vậy mà họ khó có thể tiếp nhận được.

Vô luận là ở đâu, người ta ai nấy cũng đều mong muốn lá rụng về cội, chết ở nhà dù sao cũng hơn là chết ở tha hương nhiều lắm.

Tuy nhiên, nghe nói đâu trong buổi hội nghị để đầu phiếu cho quyết định kinh người này, tất cả các trọng quan đều bỏ phiếu thuận, do đó mà họ không thể không chấp nhận hiện thực này. Giữa cái chết và sự sống trong hy vọng, tất nhiên chọn sống trong hy vọng còn tốt hơn nhiều.

Hơn nữa, người trong quân đội cũng không phải là ngu ngốc, bọn họ làm như vậy hẳn là phải có nguyên do. Do đó, mà những công việc chuẩn bị cuối cùng để bỏ thành cũng tiến hành theo đúng hạn.

Cấp trên có lệnh, nhằm bảo đảm việc di chuyển được thuận lợi và mau lẹ, những vật mang theo càng ít càng tốt, ngoài những thứ cần thiết ra thì những thứ khác đều bị cấm tuyệt hết, kể cả dầu gội đầu ma pháp là Hoạt hóa thủy.

Điều đó có nghĩa là những nữ tử yêu thích chưng diện sẽ không có mái tóc mượt mà óng ả trong suốt một khoảng thời gian dài.

Sự thay đổi đột ngột này đồng thời cũng nhắc nhở cho mọi người biết để chuẩn bị tâm lý cho thật tốt, bởi vì những ngày sắp tới sẽ là những ngày rất gian khổ, lấy trời làm màn, lấy đất làm chiếu. Nếu nói văn hoa một chút thì cuộc sống sắp tới sẽ tràn đầy màu sắc lãng mạn, nhưng nói theo thực tế thì đó sẽ là một cuộc sống dãi nắng dầm sương, lang thang không nhà ở.

Mọi người chăm chỉ vận chuyển đồ đạc lên lưng những ma thú vận chuyển tầm trung như Thịnh Huy, Mẫu Kế, vv....đồng thời ai nấy cũng đều không quên nhìn lại căn nhà của mình với vẻ quyến luyến, bởi vì ít nhất trong một tháng sắp tới, họ sẽ không thể trở lại nơi ẩm cúng này, thậm chí có thể là vĩnh viễn nữa ấy chứ, vì biết đâu họ sẽ bị chết ở nơi tha hương, hoặc là nơi này sẽ bị đám ma thú hung tàn phá hủy đi mất.

Các giám sát binh lớn tiếng thúc giục mọi người lên đường, vì nếu cứ để cho dân chúng quyến luyến không rời, vậy thì sẽ mất rất nhiều thời gian. Tuy họ có phần vô tình, nhưng chẳng qua họ chỉ là tận trung chức thủ và phải cố gắng tiết kiệm thời gian tối đa, vì cuộc di chuyển lần này chỉ có mấy tiếng ngắn ngủi mà thôi.

Một nàng nữ ca sĩ Mỹ Âm tộc nổi tiếng của Mễ Kỳ Tư đang cất tiếng hát trong trẻo để an ủi dân chúng, nhưng dù cố gắng thế nào thì cũng không thể giải trừ cõi lòng sầu muộn của mọi người được.

Nếu có Khải Sát Lâm ở đây, có lẽ tình huống sẽ đỡ hơn rồi.

Lúc này Mộ Dung Thiên đang đứng trên một tòa kiến trúc cao nhất ở trung tâm thành là Vọng Hương tháp. Tòa tháp này được vị thánh cấp kiến trúc sư kiêm tượng sư nổi tiếng nhất trên đại lục là Nhạc Nhĩ Gia Đặc đích thân xây lên. Ý nghĩa của tòa tháp này muốn nói lên tình cảm nhớ nhung của một kẻ tha nhân đang ở cách xa nhà hàng ngàn dặm là Mễ Kỳ Tư, và lúc nào cũng ngóng về Tát La. Đương nhiên, vì tháp chỉ cao hơn một ngàn thước, đứng ở tầng lầu cao nhất cũng không thể nhìn thấy Tát La được, nên nó chỉ mang ý nghĩa gửi gắm tinh thần mà thôi.

Nhưng điều trớ trêu ở đây là, đứa trẻ lang thang Mễ Kỳ Tư bấy lâu nay vẫn luôn nhớ nhung Tát La, nhưng rốt cuộc vẫn bị mẫu thân tổ quốc bỏ rơi. Hơn nữa, hôm nay vị quan chỉ huy tối cao lại đứng tại Vọng Hương tháp mà nhìn con dân lần lượt bỏ đi. Nếu Nhạc Nhĩ Gia Đặc mà biết được, không biết lão sẽ có cảm tưởng ra sao.

Bỗng nhiên lúc này Mộ Dung Thiên lại nhớ tới Khải Sắt Lâm và Bích Dạ đang ở Lam Nguyệt xa xôi, không biết đã bao lâu rồi hắn đã không còn nhận được tin tức của hai người họ. Chiến tranh khiến cho việc thư từ giữa các nước trở thành khó khăn vô cùng.

Nhớ lại trước đây, hắn đã từng nhờ Sắc đạo Phỉ Lợi Phổ chuyển lời của mình đến với họ, nói rằng không lâu sau hắn sẽ quay về, nhưng hiện tại xem ra lời hẹn đó còn lâu lắm mới thực hiện được.

Hứa hẹn! Đúng là không thể nói ra bừa bãi được.

Lại còn có Lăng Đế Tư, Mộ Dung Thiên chợt phát hiện ra mình rất muốn gặp lại nàng, dù cho nàng có là nữ tử khiến mình vừa yêu vừa hận đi chăng nữa.

Có thể nói, một nữ tử đã từng vũ nhục trượng phu “bất đắc dĩ” thông qua Linh lực phụng hiến, đồng thời cũng không sợ gánh lấy trọng tội mà mạo hiểm đánh chết Mông Na Lâm cùng với các thành viên của Tử vong truy sát đoàn, chẳng qua chỉ là vì muốn giúp một tên tội phạm bỏ trốn vì ác danh “phản quốc”. Nàng quả thật rất đặc biệt, nếu không thì đã không có sức hấp dẫn đến như vậy với mình rồi. Mộ Dung Thiên không thể không thừa nhận điểm đó.

- Đan Ni Tư ca ca, huynh sao vậy?

Lộ Thiển nhìn thấy bộ dạng thất thần của Mộ Dung Thiên thì không khỏi lên tiếng hỏi thăm.

Nếu là ngày thường, hẳn là Mộ Dung Thiên sẽ không mang theo Lộ Thiển để cùng làm chính sự, nhưng hôm nay là ngoại lệ. Bởi vì hắn không nắm chắc mười phần là sẽ có thể rút lui theo cửa thành tây hay không, nếu vạn nhất mà bị thất bại thì chỉ có con đường chết mà thôi. Vì vậy nên hắn mới mang theo Lộ Thiển cùng với Lạc Na và Lệ Toa theo sát bên người, cho dù có chết thì cũng phải chết cùng một chỗ mới được.

Mộ Dung Thiên sớm đã xem ba nữ tử đã tình nguyện rời bỏ quê hương mà theo mình phiêu bạt tha hương là người thân của mình rồi, bởi vậy mà vào mấy hôm trước, vô luận thế nào hắn cũng không để cho Tàng long thiết vệ mang họ đi được. Hắn sẽ không xa rời họ, và họ cũng sẽ không rời khỏi hắn. Mộ Dung Thiên vẫn luôn quả quyết như vậy.

Mộ Dung Thiên khôi phục lại tinh thần rồi cười nói:

- Không có gì, huynh chỉ đang nghĩ không biết công việc di chuyển có được thuận lợi hay không thôi.

- Nhất định sẽ tốt mà!

Lộ Thiển chớp chớp đôi mắt mỹ lệ và trả lời. Sự tín nhiệm và sùng bái của nàng đối với hắn từ khi hai người mới quen biết, cho tới nay vẫn chưa từng thay đổi.

Mộ Dung Thiên quay sang nói với nàng Vu nữ đang đứng bên cạnh:

- Đình Đình tiểu thư, thật xin lỗi, đã làm liên lụy đến nàng rồi.

Sau ngày Tàng long thiết vệ bỏ đi, nàng rất ít nói chuyện, vì vậy mà Mộ Dung Thiên lại càng khẳng định rằng đêm đó nàng đã cố ý để cho người ta bắt mình, mục đích là muốn cho nhóm Không kỵ binh đưa hắn trở về. Chỉ cần hắn còn sống thì kế hoạch báo thù của nàng mới có hy vọng.

Tuy đôi bên chỉ có mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, nhưng nàng quả thật đã tận tâm tận lực giúp đỡ mình rất nhiều, cho dù hiện nay đang ở trong thời kỳ cực kỳ phi thường và Mễ Kỳ Tư có thể bị công phá bất cứ lúc nào.

- Không cần xin lỗi! Đan Ni Tư đại nhân, mỗi người đều có quyền lựa chọn con đường riêng của mình. Huống chi, ta đã có cái nhìn khác đối với sự lựa chọn của ngài vào ba ngày trước rồi.

Đình Đình lộ ra nụ cười thật quyến rũ, đủ để khiến cho nội tiết và nhịp tim của các nam tử bình thường tăng nhanh. Nàng cười nói:

- Không sai, trước kia ta quả thật rất bất mãn, bởi vì ta nghĩ số phận của nguy thành Mễ Kỳ Tư đã không còn cách nào cứu vãn nữa. Nếu ở lại tử thủ thì đúng là rất ngu xuẩn. Nhưng ta lại không ngờ, ngài lại có thể nghĩ ra chiến thuật du kích như vậy. Tuy rằng nó có phần mạo hiểm, nhưng cũng không phải là không làm được. Lâu nay ngài chỉ thiếu mỗi chiến công thôi, nếu như lần này có thể thành công và sáng tạo ra kỳ tích, cứu lại Mễ Kỳ Tư, vậy thì ngài sẽ trở thành một anh hùng rạng danh trong sử sách. Chỉ trong một thời gian ngắn, địa vị và danh khí sẽ lên nhanh như mặt trời giữa trưa! Với ta mà nói, đó là một canh bạc cực kỳ kích thích và thú vị, không phải sao?

Xem ra tâm tình của Đình Đình đang rất tốt, nàng nói tiếp:

- Nói trở lại nhé, Đan Ni Tư đại nhân, ta thật nghĩ không ra đầu óc của ngài làm sao mà lại nghĩ ra được kỳ chiêu du kích chiến ở ngoài thành như vậy. Nó quả thật là một quyết định rất táo bạo và quý dị.

- Người ta chỉ có làm không được, chứ không có nghĩ không ra.

Mộ Dung Thiên tiện thể lấy một câu nói phổ biến để làm câu trả lời của mình. Đương nhiên hắn sẽ không nói ra chiêu này đã từng có người dùng qua rồi, chỉ là ở một không gian khác mà thôi.

Bầu trời lúc này đang là tranh sáng tranh tối, nhưng sương mù vẫn dày đặc, ở bên dưới chỉ thấy được những bóng đen mơ hồ đang thông thả hoạt động. Đó chỉ là ảo giác mà Mộ Dung Thiên có được khi đang đứng ở trên tháp cao, chứ kỳ thật, mọi người đang hành động rất nhanh.

Coi bộ kế hoạch được vạch ra trong lúc vội vàng cũng kể như là có công hiệu, chí ít thì những đội ngũ đang di động trên đường đều rất ngăn nắp chỉnh tề

Vài bóng đen đang tiến lại từ xa, không lâu sau đó thì đã thấy mấy người xuất hiện trước mặt. Thì ra là đoàn trưởng trinh sát binh Sa Lạp Đức. Lúc này thần tình của gã hưng phấn đến nổi lộ rõ trên mặt, xem ra là có tin tốt rồi.

Sa Lạp Đức vừa muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy mấy nữ nhân ở bên cạnh Mộ Dung Thiên thì liền dừng lại ngay, bởi vì bọn họ rất xa lạ đối với gã.

Mộ Dung Thiên lên tiếng:

- Sa Lạp Đức, có chuyện gì cứ nói đi, không cần ngại.

Nghe Mộ Dung Thiên nói vậy, gã liền hiểu ra những nữ nhân này đều là người thân tín của hắn, vì vậy mà Sa Lạp Đức chẳng hề do dự nữa mà nói luôn:

- Thành thủ đại nhân, sự suy đoán của ngài rất chuẩn xác. Trong ngày sương mù, quả nhiên Cùng Kỳ không dám khinh suất tấn công chúng ta. Các binh sĩ ở tiền tuyến đã rút đi được đại bộ phận, hiện tại chỉ còn sót lại những kỵ sĩ lục hành (trên bộ) có tốc độ di chuyển cực nhanh mà thôi. Vậy là chúng ta đã tận dụng được không ít thời gian quý báu.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Nó vốn là một con ma thú rất cẩn thận, nhưng sau khi thấy quá lâu như vậy, chắc chắn nó sẽ thấy có chỗ không thỏa đáng cho xem.

Sa Lạp Đức nghe vậy thì rất bội phục, nói:

- Thành thủ đại nhân quả là liệu việc như thần, nó đã phái ra một nhóm quân tiên phong đi trước để thăm dò thực hư, và đó cũng chính là lý do mà thuộc hạ đến đây để hồi báo.

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt cằm, hơi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu lại bày kế không thành thêm một lần nữa thì chỉ e sẽ bị phản tác dụng thôi, hơn nữa trên cơ bản thì dân chúng đều đang tập hợp hết tại tây môn. Ừm, được rồi, cũng tới lúc các kết giới sư phải ra tay rồi. Mau truyền lệnh của ta, lập tức khởi động kết giới, đồng thời phải đột phá tây môn với tốc độ nhanh nhất.

- Dạ!

Sa Lạp Đức lên tiếng đáp rõ to. Từ lúc bạo động bắt đầu cho tới nay, phe nhân loại vẫn luôn bị đám ma thú đánh cho tơi bời, trong lòng mỗi một chiến binh đều rất phiền muộn. Nhưng giờ đây thì rốt cuộc họ

cũng có thể trút hết cơn tức giận được rồi. Đám ma thú ở tây môn so với sức mạnh của đại quân khi dốc hết toàn lực thì chỉ như vài con kiến bé nhỏ, chỉ tùy tiện chà đạp vài cái thì chắc chắn sẽ chết ngay.

Hết hồi 320 phần thượng

329. Hồi 320: Gia Hường (hạ) (quê Hường)

Lúc này chợt có một cái lồng lớn tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt phủ chụp lấy toàn bộ Mễ Kỳ Tư.

Đám quân tiên phong của ma thú đi trước thăm dò thực hư thấy vậy thì không khỏi kinh hãi. Bọn chúng biết rõ đây chính là kết giới, hơn nữa còn là kết giới của toàn thành nữa.

Khi phát động kết giới bảo vệ toàn thành thì nó sẽ đòi hỏi một nguồn năng lượng rất lớn, nếu không phải là thời khắc nguy cấp sau cùng thì hẳn sẽ không ai dùng tới. Điều này khiến cho Cùng Kỳ mơ hồ dự cảm thấy có chuyện gì đó sắp sửa xảy ra. Hơn nữa, cùng lúc đó, truyền tin ma thú mang đến một tin tức, cánh quân ở ngoài tây môn bị đại quân của nhân loại phản công kịch liệt, hầu như chưa tới năm phút đã bị phá thủng vòng vây.

Sau khi nghe được tin đó, Cùng Kỳ không dám chậm trễ, lập tức tập hợp binh lực rồi dốc sức tấn công vào kết giới, hồng phá vỡ nó.

Nếu phải đi đường vòng để tới tây môn thì ít nhất cũng phải mất nửa ngày mới đến được, còn nếu như phá vỡ kết giới mà vào thì sẽ tiết kiệm được khá nhiều thời gian.

Quả không hề là một loại phòng ngự kết giới trừu tượng, tòa kết giới giống quả trứng có tính bền bỉ kinh người. Lúc này tuy nó có thu nhỏ lại dần dần nhưng thủy chung vẫn không bị vỡ tan, hề ở đâu xuất hiện lỗ hổng thì nó lập tức được bổ sung lại như cũ ngay. Căn cứ theo kiến thức vốn có, Cùng Kỳ đoán rằng tòa kết giới này hẳn là do cả ngàn kết giới sư hợp lực mà phát động, lại thêm có số lượng tinh hạch rất lớn làm hậu thuẫn nên mới duy trì được tòa kết giới mạnh đến như vậy.

Bốn tiếng sau, màu sắc của tòa kết giới càng lúc càng nhạt dần, đến cuối cùng thì bị vỡ tung, các mảnh vụn ánh sáng tung bay đầy trời.

Đám ma thú cực kỳ hưng phấn, chúng tràn vào thành như nước vỡ bờ, dự định sẽ mặc sức tàn sát cho thỏa thích, thế nhưng những gì chúng thấy được chỉ là một thành trì trống trải, cả một bóng người cũng không thấy đâu, còn hành tung của địch nhân ở bên ngoài tây môn cũng biến đâu mất. Bốn tiếng đồng hồ, nhiều đó cũng đã quá đủ cho địch nhân bỏ đi xa! Với sương mù dày đặc như lúc này, quả thật không thích hợp để truy tung.

Lúc này ma thú bình báo lại, bao nhiêu lương thực và vật tư ở trong thành cũng đều bị mang đi hết, không lưu lại một tí gì cả.

Cùng Kỳ bắt đầu hơi hiểu ra ý đồ của phe nhân loại, trong nhất thời, một loại cảm giác “việc sắp thành mà lại bị thất bại ngay trong gang tấc” liền dậy lên trong lòng.

- Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

Nó cực kỳ tức giận, nắm chiếc đầu cùng lúc tru lên, kết hợp với tiếng ma âm xé tai.

Lúc này nó chợt phát giác giữa bầu trời bị vây phủ bởi sương mù dày đặc, hiện đang có vài trăm bóng đen, như ẩn như hiện, đang bay xa và càng lúc càng nhỏ dần.

Đúng là đám kết giới sư chết tiệt rồi. Bọn họ ở lại trong thành cho tới thời khắc tối hậu trước khi kết giới bị phá tan thì mới bỏ đi, vì vậy chắc chưa đi xa lắm!

- Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

Cùng Kỳ lại rống lên một tiếng, nó dự định bắt nhóm kết giới sư kia để tiết hận. Một khi loại binh chủng hy hữu có hơn ngàn kết giới sư này bị trừ đi, vậy thì đó sẽ là một sự đả kích rất trầm trọng đối với phe nhân loại.

Theo nó biết, phe nhân loại không có nhiều Phi hành sủng thú. Sau hơn một tháng chiến đấu, hiện tại có lẽ nhiều lắm thì họ cũng chỉ có vài trăm con mà thôi. Nếu phải chờ hơn một ngàn kết giới sư, vậy thì sức bay sẽ không quá nhanh, chỉ có thể chậm chạp rời khỏi thành, nên bây giờ đuổi theo vẫn còn kịp. Sau khi duy trì kết giới độ bốn tiếng, bọn họ nhất định đang ở trong tình trạng kiệt sức, nên chỉ có thể mặc sức để cho ma thú xé xác mà thôi.

Thế là một nhóm Hủ Huyết Bệ ghê tởm lập tức hành động. Chúng cuộn mình thu nhỏ thể tích lại, rồi để cho Huân Đầu còn nuốt chúng vào bụng.

Đây chính là một thủ đoạn cao cường đã được sử dụng trong trận giao phong đầu tiên với nhân loại. Nó có thể khiến cho đối phương bị mất đi một tầng kiểm soát.

Trận chiến ở Thiên Địa hạp cốc đã đặt nền tảng cho sự thắng lợi về sau, và lúc này nó lại được thi hành thêm một lần nữa.

Vì đề phòng các kết giới sư còn giữ lại một phần lực lượng để tự bảo vệ cho mình, Cùng Kỳ quyết định lần này để cho đám Hủ Huyết Bệ ra tay, bởi vì đám yêu thú này dư sức phá tan kết giới. Một khi đuổi kịp, phe đối phương tất sẽ bị những khối thịt thối rữa của Hủ Huyết Bệ phủ chụp lấy toàn bộ, kể cả người, sủng vật và kết giới, rồi bị tiêu hóa cho đến chết.

Lại thêm Hủ Huyết Bệ vốn chỉ là một đồng thịt, trọng lượng rất nhẹ, nếu để chúng trở thành phụ tải binh, vậy thì tốc độ của đám Phi Hành ma thú sẽ không bị ảnh hưởng bao nhiêu. Chúng vẫn có thể đuổi theo quân địch trong một khoảng thời gian ngắn nhất.

Lũ Huân Đầu còn vỗ mạnh đôi cánh, đồng thời cất lên những tiếng quang quác thật lớn, rồi bay đuổi theo những bóng đen kia. Bọn chúng biết rằng Cùng Kỳ đang nổi trận lôi đình, nên nhất định phải giết cho được đám kết giới sư kia mà giải tỏa bớt phần nào cơn giận của nó.

Cùng Kỳ suy đoán không sai, khoảng cách giữa đôi bên được rút ngắn rất nhanh. Xem ra số đông Phi Hành sủng vật của đối phương đang phải chờ nặng nên sức bay có vẻ khá nhọc nhằn.

Không lâu sau, đám Huân Đầu còn đã có thể nhìn thấy sắc phục mang đầy các đồ án của chức nghiệp kết giới sư.

Ngay vào lúc đám Hủ Huyết Bệ ở trong bụng của lũ Huân Đầu còn cảm thấy sắp được uống máu nên trở nên rất hưng phấn, đột nhiên chúng lại nghe được một loạt ngâm xướng nổi lên.

Trời ạ, những kẻ đang mặc y phục có những đồ án xấu xí kia lại đột nhiên niệm chú giống như các ma pháp sư vậy!

Mà điều càng đáng sợ hơn là đối phương đang niệm một loại Băng hệ chú ngữ mà đám Hủ Huyết Bệ lại không hề biết - ma pháp đại trận!

- Hãy để băng sương đang lưu động được giải tỏa phong ấn, hơi Băng Tuyết ma thần từ bắt đầu của hư vô cho đến kết thúc của hỗn độn, người đang ở tại nơi tránh đông tại vùng cực hàn xa xôi, hãy theo sự triệu hoán của ta mà đến đây, dùng Hắc sắc bạo phong tuyết mà đông kết tất cả lại thành tuyết trắng.

Song song với việc chú ngữ được đọc lớn, từ trên người của hơn bốn mươi vị đang mặc y phục của kết giới sư lập tức có ánh sáng trắng như tuyết nhẹ nhàng tỏa ra, hàn khí bức người. Điều đó cho thấy bọn họ không hề hù dọa, mà đúng là những vị Băng hệ ma pháp sư có chân tài thực học hẳn hoi.

Tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng trong quân đội của nhân loại cũng chỉ có thể tìm ra được vài chục người như vậy mà thôi. Tuy nhiên, nhiều đó cũng đủ trí mạng rồi.

Một vị “kết giới sư” đang bay ở sau cùng chợt quay đầu lại. Thì ra đó chính là một nữ tử xinh đẹp thành thực, trong tay cầm một cây gậy ngắn màu bạc, trên đầu trượng có khảm một viên tinh hạch trong suốt xinh đẹp như hoa tuyết vậy.

Nàng ta chính là thủ hạ đắc lực của Luân Đạo Phu và cũng đã từng giao thủ với Mộ Dung Thiên, nữ ma pháp sư An Ny. Nàng mỉm cười nói:

- Giống ngu dần dần sao cũng vẫn là ngu dần. Có ai nói cho các người biết rằng ma pháp sư không thể mặc y phục của kết giới sư hay không? Hì hì, đúng rồi, thành thủ đại nhân của chúng ta có lời nhắc lại, đây là lễ vật cáo biệt đây.

Nói xong, nàng liền quát:

- Băng kết phong diệt trận!

Ma pháp đại trận vốn đã được khởi động từ sớm, lúc này nó lập tức bạo phát. Ánh sáng trắng ở trên người hơn bốn mươi vị Băng hệ ma pháp sư liền hợp thành một thể và cùng lúc nổ lớn ra.

Sương mù vốn là một dạng nước, nên nó liền giúp cho các ma pháp sư càng trở nên lợi hại hơn.

Một lớp khí lưu lạnh cóng có màu bạc liền từ trên trời hạ xuống, bao phủ lấy toàn bộ không gian trong vòng nửa dặm trở lại. Đồng thời cũng có rất nhiều hạt tuyết nhỏ bé lấp lánh hàn quang rơi xuống, trông cực kỳ mỹ lệ, nhưng chúng lại nói cho đám ma thú biết, lớp khí lưu lạnh cóng này không phải là thứ dễ chơi chút nào.

Sự việc đột ngột xảy ra, nhanh đến nỗi khiến cho đám ma thú không kịp chạy trốn luôn.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, đám Huân Đầu côn liền bị biến thành những con điêu tuyết, còn đám Hủ Huyết Bệ ở trong bụng chúng cũng không may mắn tránh khỏi số phận.

Sau khi mất đi năng lực phi hành, hơn một ngàn con Huân Đầu côn liền từ trên cao mà nặng nề rơi hết xuống đất, và biến thành những mảnh băng vỡ vụn.

Các Băng hệ ma pháp sư nhìn tất cả sự việc kết thúc, tuy rằng sau khi phát động ma pháp đại trận, bọn họ đều bị suy kiệt ma lực, nhưng không ai là không thấy hả hê trong lòng.

Thậm chí, cả những vị ma pháp sư nghiêm nghị nhất cũng vì sự thắng lợi này mà cất tiếng cười vang. Thế rồi mọi người liền điều động Phi Hành sư thú chậm rãi bay về hướng của đại quân. Sau đợt này, địch nhân sẽ không kịp tổ chức một đợt tấn công khác, sau khi lớp khí lưu cực lạnh tan đi, những lớp sương mù khác sẽ bổ sung lại chỗ đó và nhanh chóng xóa đi vết tích của họ.

Trái với tâm tình hưng phấn của các ma pháp sư, lúc này Cùng Kỳ đang tức giận cực độ. Những cặp mắt của nó cũng tinh tường không thua gì những con mắt lợi hại của đoàn trưởng trình sát binh Sa Lạp Đức vậy. Dù sương mù vẫn đang dày đặc, nhưng nó vẫn có thể thấy được ánh sáng bạc của Băng kết phong diệt trận ở một khoảng xa như thế.

Với kiến thức rộng rãi, tất nhiên nó cũng hiểu được sự lợi hại của Băng hệ ma pháp đại trận. Phi Hành binh chủng cùng với giống yêu thú Hủ Huyết Bệ đều là những lực lượng quý giá ở trong ma thú quân đoàn, vậy mà chỉ trong thoáng chốc đã bị tổn thất hơn một ngàn con, điều đó khiến cho Cùng Kỳ hối hận vô cùng.

Nó thật sự đã đánh giá thấp trí tuệ của vị thống soái kia của phe nhân loại. Không sai, nó đến từ thời viễn cổ, lại mang theo ký ức lạc ấn rất phong phú, vốn không có một ai ở trên đại lục này là bì kịp. Nhưng chỉ tiếc nó đã đụng phải Mộ Dung Thiên, một người vốn không thuộc về thế giới này, là một người đặc biệt không thể căn cứ theo lẽ thường mà phán đoán được.

Một đòn này quả thật là không nhẹ, mà điều càng đáng sợ hơn là nó đã ảnh hưởng đến lòng tin của Cùng Kỳ. Trong cơn cuồng nộ, toàn thân Cùng Kỳ chợt tỏa ra ánh hoàng quang rất mạnh, thân hình của nó cũng theo đó mà lớn hơn trước gấp ba lần. Đợi sau khi hoàng quang biến mất, nó đã biến thành một con gấu lớn một đầu, thân cao tới bảy thước.

Cùng Kỳ có thể biến thân từ một hình dạng năm đầu thành bất cứ loại hình dạng một đầu nào đó. Sau khi biến thân, lực lượng của bốn đầu kia sẽ biến mất, nhưng trái lại, lực lượng của đơn thể mà nó đang mang lại sẽ đạt đến mức tận cùng, tỷ như hình dạng con gấu lớn của lúc này, nó đang có lực lượng Thổ hệ rất kinh người.

Cùng Kỳ giơ hai tay lên cao, bàn tay của nó cũng lớn hơn trước gấp năm lần, rồi bổ xuống một cái thật mạnh.

Cùng với cú nổ đó, nó lập tức dẫn phát một lực lượng cực mạnh, tựa như động đất vậy, và chẻ đôi mặt đất ra. Theo cơn chấn động kịch liệt đó, mặt đất liền nổi lên những cơn sóng âm ỉm lan tỏa ra khắp bốn phương tám hướng.

Nền đất của Vọng Hương tháp vốn được xây rất vững, nhưng nó cũng không chịu nổi cơn chấn động mà không ngừng rung mạnh, sau đó thì âm ỉm ngã xuống. Một kiệt tác đặc ý của một đời thánh cấp danh tượng cứ thế mà bị hủy trong chốc lát.

Chiêu đó là kỹ năng được dẫn phát bởi Hùng lực cực hạn của Cùng Kỳ - Sơn băng địa liệt. Đúng là kinh khủng tuyệt luân, quả không hổ là luân hồi yêu thú.

Thanh thế to lớn kia đã hủy đi tòa kiến trúc cao hơn ngàn trượng thật khiến người ta phải sợ hãi. Đám ma thú ở bên dưới đều bị hoảng loạn, vừa kêu la vừa bỏ chạy tán loạn, có một số còn bị rơi vào khe nứt ở trên mặt đất nữa, tình cảnh lúc này đúng là cực kỳ hỗn loạn.

Sau khi trút xong cơn giận, thân hình khổng lồ của Cùng Kỳ liền từ từ thu nhỏ lại và biến trở lại thành hình dạng năm đầu như trước. Nó không còn là con thượng cổ yêu thú của năm xưa nữa, sau khi phát động Sơn băng địa liệt thì cũng không chống nổi, huống chi lại còn giết lầm thủ hạ của mình nữa. Lúc này đầu óc của nó cũng bắt đầu tỉnh táo trở lại.

Tiếng nổ của Vọng Hương tháp theo gió truyền đi, nên vang ra xa đến hơn bảy mươi dặm, khiến cho đại quân của nhân loại đều nghe được.

Tất nhiên họ đều hiểu được, lực lượng gì đã khiến cho tòa kiến trúc to lớn đó bị sụp đổ như thế.

Ai nấy cũng đều nắm chặt bàn tay, tuy Vọng Hương tháp đã ngã xuống, nhưng sẽ có một ngày nào đó, họ sẽ đoạt lại quê hương đã bị mất đi kia.

Hết hồi 320

330. Hồi 321: Viễn Khách (khách Phương Xa)

Hành tung quân đội của phe nhân loại vốn đã biến mất, nay bỗng nhiên lại xuất hiện một lần nữa, nhưng đó không chỉ là một cánh quân, mà là rất nhiều cánh quân xuất hiện khắp mọi nơi ở xung quanh Mễ Kỳ Tư.

Thế nhưng mỗi lần Cùng Kỳ mang quân rượt tới những địa điểm có bóng nhân loại hoạt động thì tất cả đều trống trơn, chỉ có một ít tiểu đội không đủ nhét kê rằng nữa. Hơn nữa, bọn họ đều là những binh chủng nhanh nhẹn mẫn tiệp như là Viễn nhân, Thổ hành giả, vv....Khi ma thú kéo đến thì họ sớm đã bỏ đi, cả những cuộc chiến lẻ tẻ không đủ nhét kê rằng cũng không chứa lại cho đám ma thú nữa.

Sau vài lần như vậy, rốt cuộc Cùng Kỳ cũng hiểu ra là mình đang bị lừa giỡn, những tin tức này hẳn là do nhân loại đã tung hỏa mù và khiến cho đại quân của mình bị dẫn dắt đi xa dần, rồi một mối vì phải bôn ba khắp nơi, còn quân chủ lực của nhân loại thì vẫn được ung dung nhàn nhã không nhọc sức tí nào.

Những ma thú được phái đi trinh sát hầu như đều bật vô âm tín, có đi mà không thấy trở về. Coi bộ trong quân của đối phương có một đội phản trình sát cực kỳ lợi hại rồi.

Mỗi lần Cùng Kỳ phái ra một quân đoàn lớn mạnh thì thông thường chẳng thấy địch tung ở đâu, nhưng mỗi khi phân tán thành nhiều cánh quân nhỏ thì chúng đều bị tiêu diệt hết.

Thậm chí Cùng Kỳ đã từng phái ra một ít quân để làm mồi nhử, nhưng cuối cùng cũng bị nhân loại nhìn thấu ý đồ của nó nên không hề mắc câu, cả hai lần đều mất đi cơ hội tốt.

Nói chung, tất cả mọi biện pháp đều đã được dùng tới, nhưng phe nhân loại vẫn tiêu dao tự tại, sống vui vui vẻ vẻ như thường.

Đại quân của ma thú ngày hôm nay thật giống như đại pháo bắn muối vậy, có lực lượng mà không biết sử dụng vào đâu.

“Gặp mạnh thì tránh, gặp yếu thì đánh.” Đối với chiến thuật xảo trá gần như vô lại này của phe nhân loại, Cùng Kỳ cực kỳ tức giận nhưng lại không thể làm gì được.

Nếu như trinh sát đoàn của đối phương không lợi hại như vậy, nếu như vận tải súng thú của đối phương ít đi một chút, nếu như tên thống soái chết tiệt kia của đối phương không giáo hoạt can trọng như vậy, nếu như và nếu như...vậy thì sau khi thành bị hạ, số người kia không còn gì để che chở nữa tất sẽ bị giết dễ dàng như những con kiến vậy.

Chỉ tiếc tất cả đều là giả thuyết, còn tình huống thật sự thì ngay cả với trí tuệ của Cùng Kỳ và quân lực hùng mạnh dưới trướng, vậy mà cũng không thể bắt được đám người vốn không thể tự bảo vệ thành trì của mình được.

Hơn nữa, quyền chủ động cũng bắt đầu từ từ thay đổi giữa song phương. Thoáng chốc mà đã ba tháng trôi qua, chỉ còn lại hai tháng nữa thì sẽ là lúc U Minh môn lại mở ra lần nữa.

Lực lượng của các loài sinh vật ở trên đại lục đều do chư thần duy trì quy tắc, nhằm bảo đảm sự cân bằng ở một mức nhất định. Nếu như phe nhân loại yếu đi, vậy trái lại, phe ma thú sẽ được lớn mạnh; còn nếu như phe nhân loại mạnh lên thì lúc đó sẽ tới lúc phe ma thú bị yếu đi.

Bởi vậy mà đám ma thú mới tìm đủ mọi cách để tiến hành đồ sát trong những lần bạo động. Bọn chúng phải ở trong một thời gian nhất định mà tiêu diệt lực lượng của nhân loại, khiến cho phe mình lớn mạnh hơn. Đó chính là sứ mệnh trời sinh của ma thú, và nó cũng là nguyên nhân cơ bản khiến cho chúng trở thành túc địch của nhân loại.

Cường giả sinh tồn!

Đối với bất cứ một chủng loại nào cũng vậy, tất cả đều như nhau.

Ma khí của Minh giới chính là một trong những điều kiện rất hiếm thấy nhưng có lợi cho ma thú, nó đã phá tan quy tắc của thần, và cũng là nguyên nhân sản sinh ra biến dị ma thú. Còn lý do tại sao nó chỉ kéo dài trong sáu tháng thì con người không thể nào lý giải nổi. Phải biết rằng, trong cuộc thần ma đại chiến, nhân loại chỉ biết sử dụng các công cụ tự nhiên như những sinh vật cấp thấp mà thôi. Còn đấu khí, ma pháp, vv.....đều là những môn học được sinh ra sau khi thần và ma đều biến mất khỏi thế gian mà thôi.

Tuy nhiên, thượng cổ yêu thú Cùng Kỳ hiểu rất rõ, một khi U Minh môn mở ra lần nữa, đến lúc đó thì lực lượng của biến dị ma thú quân đoàn dưới tay mình sẽ bị giảm đi phân nửa. Ngay cả việc mình có lực lượng cực mạnh như hiện nay cũng là nhờ có ma khí của U Minh giới hỗ trợ để phá giải ký ức lạc ấn, nhưng một khi ma khí biến mất, vậy thì.....

Vừa nghĩ tới đây, Cùng Kỳ không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy, đồng thời thầm quyết định sẽ không tiếc mọi giá để tiêu diệt hết kẻ địch trước khi U Minh môn lại mở ra, rồi giành lấy hòn đảo nhỏ này làm của riêng cho mình.

Giữa các đội ngũ của ma thú cũng có sự liên lạc mật thiết với nhau. Ngày hôm nay tình hình ở toàn bộ các thành lớn của Tất La đều như nhau, giữa người và thú đều đang nằm trong thế giằng co, chỉ có Mê Kỳ Tư là nghiêng hẳn về một bên, và nó cũng là địa phương mà đám ma thú coi trọng nhất, bởi vì ở đó là nơi duy nhất mà phe nhân loại có thể phá vỡ được cuộc diện đang bị bế tắc.

Giả như đám ma thú có thể công hạ Mê Kỳ Tư dễ dàng, sau đó Cùng Kỳ sẽ phái ra một bộ phận lực lượng để liên hợp với ma thú quân đoàn do hung thú cấp 7 là Yết La thống lĩnh rồi cùng đến công hãm một tòa thành cấp một ở gần đó nhất là Đa Đa Lạp Đặc, vì tình hình ở nơi đó cũng đang giằng co quyết liệt. Sau đó, quân đoàn đôi bên sẽ tiếp tục tìm đến những thành thị gần đó mà tấn công tiếp, cứ hạ từng thành một, cho tới cuối cùng thì tiêu diệt toàn bộ Tất La.

Nhưng con vẹt bị đun sôi rồi mà vẫn còn giãy chết. Giờ đây đã có việc ngoài ý muốn xảy ra, kế hoạch thứ nhất đã thấy xuất hiện vấn đề, nên đã dẫn đến việc toàn bộ đại kế bị trì hoãn vô thời hạn. Hiện nay các đầu lĩnh của ma thú quân đoàn ở những nơi khác đều chỉ trích Cùng Kỳ thất trách, dưới tình huống lực lượng áp đảo như vậy mà cho tới nay vẫn chưa hạ được Mê Kỳ Tư, vì vậy mà điều này lại càng khiến nó căm tức hơn.

Tất cả đều là vì thống soái của phe địch. Nếu không phải vì chiến lược cổ quái của hắn thì Mễ Kỳ Tư đã sớm là vật trong tay rồi, thậm chí cả Đa Đa Lạp Đặc và những thành trì khác cũng đều bị hạ hết rồi cũng nên.

Do đó, vô luận thế nào người kia cũng phải chết!

Vừa nghĩ đến đó, đôi mắt đỏ rực ở trên chiếc đầu rắn của nó liền phóng ra những tia hàn quang lạnh lẽo.

oooOooo

Lúc này Mộ Dung Thiên và đại quân cùng các con dân của hắn đang có mặt tại mảnh đất ở vùng cực bắc của Mễ Kỳ Tư - vùng phụ cận của Cái Y hải hạp.

Cái Y hải hạp thuộc phạm vi của Đột Dược, một tòa thành cấp bốn dưới quyền quản hạt của Mễ Kỳ Tư. Nó vốn là một nơi cao điểm có rất nhiều hải thú tụ tập, vì vậy nên mới bị liệt vào danh sách những cấm khu nguy hiểm. Tuy nhiên, từ lúc bạo động bắt đầu, đám hải thú ở đây đã bị những con biển dị ma thú đầu lĩnh triệu đi, nhờ vậy mà nó mới trở thành một nơi tránh gió khá tốt cho nhân loại.

- Tạm dừng hành quân, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một đêm!

Đêm nay là một đêm không trăng, sắc trời tối mịt, lại thêm trận mưa nhỏ kéo dài không dứt. Ở vùng biển phía tây bắc Cái Y hải hạp chừng hơn ngàn công lý là một vùng băng tuyết trắng trải, nó không ngừng thổi gió lạnh về đây nên khiến cho đội nhân mã liên tục hành quân trong suốt một ngày vừa đói vừa lạnh.

Mộ Dung Thiên vừa hạ lệnh xong, toàn bộ đoàn người đều dừng lại.

Tháo đồ xuống, hạ trại, nấu cơm....

Tất cả mọi người, kể cả người già và trẻ em đều hành động rất mau lẹ, dân chúng làm việc rất có hiệu suất, nhìn qua thật không thua kém gì những binh sĩ có huấn luyện kỹ càng cả, mặc dù bản thân họ có tố chất không tốt như các binh sĩ nên vốn đã mệt nhừ từ lâu.

Nếu có người khác ở đây, hẳn là họ sẽ rất khó tin được đây là những quân dân của Mễ Kỳ Tư vào hai tháng trước.

Ngoài các Tinh Linh hơi thông thạo bơi lội và ma pháp ra, còn lại thì bất kể là nam phụ lão ấu hay một loại chủng tộc nào cũng đều tóc tai rối bù, y phục xộc xệch. Mới nhìn thoáng qua thì chỉ tưởng đây là một đám người điên vậy.

Trong ba tháng gần gũi, trên mặt của mọi người đều được khắc lên vết tích tang thương, bị ép phải rời nhà, cuộc sống gian khổ ăn gió dầm sương đã thay đổi những con người bất hạnh này rất nhiều.

Sau khi mất đi cuộc sống an nhàn, ai nấy cũng đều có thể nhìn ra được nét mệt mỏi rã rời từ trên mặt của những con người này.

Nhờ trải qua ma luyện của những thời khắc sinh tử, bọn họ đã thu gặt được tinh thần bất khuất, và trong ánh mắt của họ vẫn luôn ngời lên nét kiên định. Trong thời gian chống lại ma thú, niềm ao ước được trở về nhà đã khiến cho họ càng trở nên kiên cường hơn.

Tin tức về tình hình hải vực ở trong thời kỳ ma thú bạo động bị phong tỏa nghiêm trọng, Mộ Dung Thiên thống lĩnh đội ngũ hành sự cẩn thận, hành tung phiêu hốt, hầu như đã bị Tát La, và thậm chí là toàn bộ đại lục, quên đi mất; thế nhưng họ vẫn ngoan cường sống tốt đó thôi.

Ngọn lửa trại màu lục có pha thêm Mộc nguyên tố bốc lên hùng hực, Mộc trợ Hỏa, nó vừa mang đến nhiệt độ ấm áp, nhưng đồng thời cũng không chói mắt như lửa thường.

Ánh lửa ấm áp sưởi ấm lòng người, xua tan đi cơn giá buốt, khiến cho cảnh đêm yên tĩnh rất nhiều. Tuy nhiên, bên trong doanh trường quân sự lâm thời của Mộ Dung Thiên thì lại không yên tĩnh chút nào.

- Trong phạm vi của tòa trấn nhỏ ở phía tây nam là Thác Đức Liệt không hề phát hiện ra ma thú!

- Phạm vi ở hậu phương rất an toàn, không thấy bóng dáng địch tung.

- Cánh phải an toàn!

Sau khi đội ngũ dừng lại không lâu, các loại tin tức liền truyền về doanh trường của thống soái như tuyết rơi lá tả. Điều quan trọng nhất của du kích chiến là địch tình. Một khi đã không còn thành trì bảo vệ, mà tin tức lại không thông linh nữa, vậy thì chỉ cần sơ ý một chút thôi tất sẽ bị địch nhân giết chết ngay.

Tuy nhiên, lần này cũng không có tin tức gì có thể khiến cho thần kinh phải khẩn trương lên hết, trên cơ bản là không có uy hiếp gì, mắt thấy người truyền tin bình cuối cùng đi vào trường, ai nấy cũng đều thở phào một hơi. Xem ra rốt cuộc đêm nay cũng được ngủ một giấc no say rồi.

Hai ngày trước, họ đã từng bị một cánh quân ma kỵ rất đông nhắm vào, đã vây lại còn thêm hai cánh quân Địa hệ ma thú rất giỏi ẩn nấp mai phục cách đầm Đức Khoa không xa mấy, chúng lừa cho các trinh sát binh tiên phong đi qua trước, sau đó ba cánh quân mới kéo đến vây chặt lấy đại quân của Mộ Dung Thiên. Nhưng cũng may trước khi đại quân của Cùng Kỳ kéo tới chừng hai tiếng thì họ đã thuận lợi đột phá vòng vây mà chạy đi. Sau khi bỏ chạy thực mạng suốt hai ngày đêm, rốt cuộc họ cũng cắt được đuôi của đám ma thú, và vì vậy mà họ cũng rất mệt mỏi.

- Theo báo cáo từ trinh sát binh ở tiền phương của chúng ta, đã phát hiện ma thú tại đáy hồ Mạt Đức Na Uy cách đây một trăm dặm, số lượng là khoảng ba binh đoàn, với chủ lực là Độc Tỷ Già La và Cự Lung có sức tấn công mạnh nhưng hành động chậm chạp, kết hợp với Hắc Đồng Thủy Báo ma kỵ có tốc độ nhanh như gió.

Rốt cuộc tin tức này cũng có chút kích thích, khiến mọi người đều đề cao tinh thần.

Trong du kích chiến, một khi phát hiện địch tung thì phe nhân loại có hai lựa chọn, một là không thêm để ý tới, hai là chủ động xuất kích, tận khả năng mà làm giảm đi lực lượng của phe ma thú. Đương nhiên, còn phải xem qua tình huống cụ thể rồi mới quyết định được.

Đại ma pháp sư Yết Lệ Nhã nêu ra câu hỏi đầu tiên:

- Hướng đi của ma thú thế nào? Có thể nào bọn chúng đã phát hiện được chúng ta rồi chăng?

Gã truyền tin binh hơi do dự một chút rồi đáp:

- Xem ra có vẻ như không phải. Bọn chúng hẳn là đang mai phục ở đó để đợi sẵn mà thôi. Tại khắp chu vi quanh hồ Mạt Đức Na Uy, chúng ta đã bố trí các trinh sát sừng thú cao cấp tại đó, nếu như địch quân phát hiện ra hành tung của chúng ta thì hẳn đã phái truyền tin ma thú ra ngoài rồi mới phải, nhưng cho tới bây giờ, chúng ta vẫn chưa phát hiện ra điều gì lạ thường cả.

Thống lĩnh thích khách là Bảo Bá lại hỏi:

- Vậy thì có khi nào ở nơi khác cũng có địch tung hay không?

Truyền tin binh lập tức đáp:

- Chắc là không có, bởi vì hai bên hải hạp đều dựa vào núi, rất an toàn, trinh sát binh của chúng ta chủ yếu đều tập trung ở phía trước và sau, bởi vậy nên khá là đầy đủ, do đó tin tức này rất đáng tin cậy.

Mọi người nghe xong liền nhao nhao bàn tán, dựa vào kinh nghiệm lúc trước, phe mình đang ở trong tối, còn địch nhân thì đang là một miếng mồi ngon. Tuy ba cánh quân ma thú là một số lượng không nhỏ, nhưng đám này lấy kỵ binh làm chủ, phải biết rằng bọn chúng chính là địch nhân lớn nhất ở trong du kích chiến.

Sát Đạt Mễ La ho khan một tiếng rồi nói:

- Đây quả thật là một cơ hội tốt, nhưng ta nghĩ không thích hợp xuất binh. Trước tiên là vì chúng ta phải hành quân vất vả suốt mấy ngày thì mới cắt đuôi bọn chúng được, thể lực và tinh thần của các binh sĩ và dân chúng của chúng ta đều mệt mỏi quá độ. Tuy chúng ta may mắn bỏ rơi được đại quân của Cùng Kỳ ở lại phía sau, nhưng không có cách nào bảo đảm được vận khí của chúng sẽ xúi quẩy như vậy hoài được, biết đâu chúng đã chọn một lộ tuyến khác để chặn đầu chúng ta thì sao? Do đó mà ta thấy việc cần kíp trước mắt là nghỉ ngơi cho lại sức đã.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trừ việc đó ra, hồ Mạt Đức Na Uy có ba mặt giáp núi, và mặt còn lại là đầm lầy. Giả như, ta chỉ nói là giả như thôi, vạn nhất có việc xảy ra ngoài ý muốn, chúng ta bị khốn tại đó, vậy sẽ rất khó mà thoát thân. Đừng quên cái bẫy tại đầm Đức Khoa vào ba ngày trước!

Trải qua ba tháng chiến đấu căng thẳng, vị tướng lĩnh một tay này đã trưởng thành rất nhiều, lối suy nghĩ của gã cũng cẩn thận hơn nhiều lắm, quả có vài phần phong phạm của Tịch Thập.

Mọi người nghe xong đều gật gù đồng ý, hiện nay họ đang thi hành chiến lược du kích, điều quan trọng nhất là sự thận trọng chứ không phải là tham công.

Kết quả đầu phiếu sau cùng là toàn bộ quan viên đều tán thành ý kiến của Sát Đạt Mễ La.

Mộ Dung Thiên thấy thế thì cười nói:

- Xem ra cũng không còn đề nghị gì khác, vậy thì chúng ta cứ quyết định như vậy đi. À phải rồi, để ta bổ sung thêm một tin tốt. Nếu như không có gì xảy ra ngoài ý muốn, sáng sớm ngày kia chúng ta sẽ được hội hợp với Đặc Lạp Đa.

Mặc dù khi trước còn tử thủ tại thành, số lượng tử thương của binh sĩ và dân chúng cũng rất nhiều, nhưng dù sao thì Mễ Kỳ Tư cũng là một thành thị cấp một, do đó mà số người còn sống sót cũng còn rất nhiều.

Với một lượng người khổng lồ như vậy, nếu di chuyển cùng một lúc thì mục tiêu sẽ rất rõ ràng, hơn nữa lại còn cồng kềnh nữa. Do đó mà Mộ Dung Thiên mới chia thành năm đội, bản thân hắn thống lĩnh đội người đông nhất, còn tham mưu trưởng Đặc Lạp Đa, và ba vị phó thành thủ Á Luân, Ngã Lược Đặc, và Luân Đạo Phu thì mỗi người thống lĩnh một đội. Binh lực sau khi được phân tán ra thì trở nên linh hoạt hơn lúc trước nhiều lắm, hơn nữa lại càng khó phân biệt và lại càng dễ dàng thi hành thủ đoạn dương đông kích tây, khiến cho ma thú không thể nào nắm bắt tình hình cụ thể được.

Năm đội ngũ sau ba tháng hoạt động coi như là khá thuận lợi. Tuy nhiên, đội quân do Đặc Lạp Đa thống lĩnh lúc này thì thiếu thốn khá nhiều binh sĩ phòng ngự, còn đội quân của Mộ Dung Thiên thì lại thiếu ma pháp sư và các chức nghiệp binh chủng có thể tấn công từ xa. Nếu như hội quân với đội ngũ của Đặc Lạp Đa thì binh lực của đôi bên vừa vặn tương đối sung túc. Do đó mà cần phải hội quân một lần để trao đổi binh lực.

Sát Đạt Mễ La khích động nói:

- Vậy thì quá tốt, đã lâu rồi chúng ta chưa được gặp lại Tịch Thập nhỉ.

Bởi vì nhân tài rất cần thiết nên Tịch Thập được điều về dưới trướng Đặc Lạp Đa. Bằng hữu thân thiết lâu ngày gặp lại, nên điều đó khiến cho Sát Đạt Mễ La cực kỳ hưng phấn.

Đoàn trưởng đầu sĩ Hào Tư thì cười ha hả nói:

- Ta thì lại muốn đấu một trận với tên trâu điên Thản Khắc kia một trận cho thật đã, xem coi hắn tiến bộ được bao nhiêu rồi.

Mọi người ai nấy cũng đều vui mừng hơn hớn. Vào những lúc hoạn nạn sinh tử, bao nhiêu va chạm và bất mãn trước kia giữa các tướng lĩnh đều biến mất sạch, giờ đây họ đều là huynh đệ tri kỷ với nhau, vừa nhắc đến gặp mặt là lại có cảm giác thân thiết vô cùng.

Mộ Dung Thiên cũng cười nói:

- Đừng quá hưng phấn, chớ vội hãy về doanh trướng của mình ngủ một giấc thật....

Chữ “tốt” còn chưa kịp thoát ra thì bỗng nhiên có một gã truyền tin binh chạy xộc vào, rồi gã vừa thở hổn hển vừa thốt:

- Thành...thành thủ đại nhân, có tin cấp báo!

Mọi người vừa đứng lên, đang định chuẩn bị trở về doanh trướng của mình nghỉ ngơi, giờ nghe vậy thì lập tức ngừng lại. Chẳng lẽ ma thú quân đoàn ở phía sau đã chọn đúng lộ tuyến mà đuổi đến nơi rồi hay sao?

Mộ Dung Thiên thần nhiên hỏi:

- Đa Lâm, hãy bình tĩnh đã, có chuyện gì?

Gã truyền tín binh vội hít sâu vài hơi rồi nói:

- Chúng ta phát hiện được ở trên biển có hai người xuất hiện.

- Cái gì?

Mọi người nghe vậy thì đều thất kinh, sau đó Hào Tư hỏi:

- Có thể nào là binh sĩ hoặc là dân chúng của chúng ta hay không? Hay là họ có thể là thủ hạ của Đặc Lạp Đa, Á Luân, Ngã Lược Đặc, hay Luân Đạo Phu hay không?

Mộ Dung Thiên nhú mày không nói gì, nếu sự tình đúng như lời của Hào Tư nói, vậy thì đây không phải là chuyện quan trọng gì rồi.

Thế nhưng câu trả lời của gã truyền tín binh lại khiến mọi người thất kinh thêm lần nữa:

- Không! Hai người này căn bản không có chức nghiệp huy chương của Mễ Kỳ Tư chúng ta, thậm chí là của Tát La nữa!

Tại một hải vực xa xôi hàng ngàn dặm, tại một địa phương hẻo lánh thập phần nguy hiểm mà dường như đã bị thế nhân quên lãng, không ngờ lại xuất hiện hai vị khách đến từ phương xa!

Hết hồi 321

331. Hồi 322: Sa Nhan

- Gâu! Gâu! Gâu!

Tiếng sủa của loại sinh vật độc nhất vô nhị tuyệt đối không có con thứ hai ở trên Thần Phong đại lục vang lên.

Mộ Dung Thiên đá một cú lên người con Tát Phong đang sủa ầm ĩ ở bên cạnh, rồi nói:

- Sủa cái gì, cái đồ chết toi vô dụng này.

- Chíp chíp chíp!

Lam Lam đang đậu trên đầu Tát Phong cũng kêu lên mấy tiếng, hai con sủng vật cùng liên thủ để biểu hiện sự bất mãn của mình, chỉ vì một nguyên nhân rất đơn giản - đó là chúng đang đói bụng.

Đương nhiên, một cánh quân trong quân đội không thể nào không tìm được thức ăn cho hai con tiểu sủng vật, cho dù Tát Phong có ăn nhiều tới đâu cũng vậy. Nhưng chẳng qua khẩu vị của chúng đã bị tài nghệ nấu nướng của Mộ Dung Thiên làm cho chúng trở thành kén ăn hơn.

Mấy tháng trở lại đây, Mộ Dung Thiên thống lĩnh quân đoàn ẩn núp tại sơn lâm, nếm trải chiến lược từ trước tới nay chưa từng có ở trên đại lục, quân vụ bù đầu, bận đến nỗi mảy mĩu mắt tối, nào có thời gian nhàn rỗi để xuống bếp.

Vì khó có được thời gian rảnh rỗi như hôm nay, lại thêm sắp được hội quân với Đặc Lạp Đa nên tâm tình của tên sắc lang khá tốt. Hắn đã đáp ứng Tát Phong là sẽ nấu cho nó một bữa ngon lành, ai ngờ lại gặp phải việc ngoài ý muốn.

Hắn phải đi xem hai vị khách không mời mà đến kia, tuy rằng không thể giữ được thành, Mễ Kỳ Tư giờ đây đã bị ma thú phá nát tanh bành và cũng không còn giá trị chiến lược gì nữa, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn thấy có điểm kỳ hoặc, hai vị khách kia xuất hiện quá đột ngột.

Nhưng Tát Phong cũng chẳng thêm quan tâm cái gì là quân tình, nó chỉ quan tâm tới bữa ăn ngon mà thôi. Ngay cả Lộ Thiên tuy đã được Mộ Dung Thiên truyền nghệ khá lâu, nàng cũng có thể được xem là một đầu bếp khá, nhưng mùi vị và độ tinh khiết vẫn còn kém sự phụ Mộ Dung Thiên một khoảng khá xa.

Lại thêm Tát Phong cũng biết rõ, lần sau sẽ khó được Mộ Dung Thiên đích thân nấu ăn, vì vậy mà nó không thể bỏ qua cơ hội này được.

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Được rồi, được rồi, lão tử cũng đói bụng đây, nhưng công sự phải lo trước. Hay là thế này nhé, mặc kệ là trễ tới đâu, sau khi trở lại, tao sẽ nấu cho tụi bây một bữa cơm, có thể là bữa ăn khuya cũng được, làm món khiêu hóa học mà mày thích nhất được không?

- Gâu!

- Thật mà, ai gạt người là đồ tiểu cầu!

- Gâu! Gâu!

Tật Phong lại sửa lên phản đối. Lẽ nào tiểu cầu tệ lắm sao? Tại sao tiểu cầu lại gạt người? Nhưng nó nhanh chóng di chuyển sức chú ý vào mục tiêu khác, đó là món khiêu hóa học nóng bỏng và thơm ngon ngào ngạt đang nằm ngay trước mắt, hết sức mê người, không, mê cầu! Vừa nghĩ đến đó, nước dãi của nó đã chảy ròng ròng xuống đất rồi.

Đáng tiếc là nó đã không thấy được nụ cười đều ở trên khóe miệng của Mộ Dung Thiên. Trên thực tế, tên sắc lang dự định rằng, nếu như trở về quá trễ, vậy sau khi ăn xong bữa cơm do Lộ Thiển nấu, hắn sẽ leo lên giường mà đánh một giấc. Kẻ mà hắn gạt là một con chó chứ không phải là một con người, nên không thể xem là nuốt lời được.

Một người hai thú vừa đùa giỡn vừa đi đến mục tiêu - khách doanh của quân đội.

Kỳ thật, khách doanh sớm đã không cần dùng tới từ lâu rồi, bởi vì không có ai lại sẽ đến thăm Mễ Kỳ Tư vốn được cho rằng đã bị công hạ từ lâu, không ngờ hôm nay nó lại được sử dụng tới.

Theo truyền tin binh báo lại, lúc phát hiện được hai người họ ở trên bãi cát thì cả hai đều bị hôn mê bất tỉnh, có lẽ họ đã được sóng xô giạt tới Mễ Kỳ Tư rồi.

Nếu bọn họ trôi dạt đến được đây trong lúc hôn mê thì đúng là một kỳ tích. Đầu tiên là Mễ Kỳ Tư chỉ như một mảnh đất nhỏ bé nằm giữa đại dương mênh mông, có thể trôi dạt đến đây thật không dễ chút nào. Kể đến là bất cứ lúc nào họ cũng có thể bị đám hải ma hung ác ăn tươi nuốt sống hết.

Khách doanh vốn là nơi được dùng để nghênh tiếp quý khách, nhưng nó còn một công dụng khác nữa, đó là giam lỏng. Phải biết rằng hai người này không hề có chức nghiệp huy chương của Tát La, vì vậy nên mọi việc đều phải cẩn thận.

Bên ngoài khách doanh đang có một nhóm binh sĩ với nhiều chức nghiệp khác nhau canh gác, và ở ngoài cùng thì lại có thêm một tầng cảnh giới kết giới nữa. Trong thời kỳ ma thú bạo động, ai nấy đều phải cực kỳ cảnh giác với gian tế, đặc biệt là đối với “Lạc Nguyệt kế hoạch” đang nhắm vào Lam Nguyệt, khiến cho những quốc gia khác đều phải đề phòng.

- Thành thủ đại nhân!

Các binh sĩ đang đứng gác ở trước doanh trường thấy chủ soái quang lâm thì đều cúi người thi lễ.

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- Ta đến để xem khách nhân.

Trong số người này có một người với dáng dấp như đội trưởng liền nói:

- Dạ, thành thủ đại nhân, bọn họ cũng vừa tỉnh lại thôi.

Nói xong, gã liền dẫn Mộ Dung Thiên đi vào trong doanh.

Bởi vì đây là khách doanh lâm thời nên sự bài trí tương đối đơn giản, diện tích chỉ bằng với một quân doanh dành cho một tiểu đơn vị binh sĩ mà thôi. Sau khi vòng qua một khúc quanh thì cũng đến được nội phòng ngay.

Ở trong phòng là hai nam tử, vì mới tỉnh lại nên họ còn rất suy yếu, thần tình uể oải, nhưng lúc này họ lại đang ăn như hổ đói, rõ ràng là bị đói đã lâu. Ngay cả Tật Phong mới nhìn qua cũng thấy cách ăn uống của mấy người này còn xấu hơn mình nữa, thật là hiếm thấy.

Nhìn thấy có người tiến vào, bọn họ liền dừng dao nĩa ở trong tay và xoay người lại.

Lúc này có thể nhận ra ở trên người họ được dán rất nhiều tấm phù có vẽ những hình thù quỷ quái, nhìn không giống với các loại bùa trừ tà của Địa cầu chút nào. Chúng là những tấm bùa được phù chú sư đặc chế, có thể ngăn chặn linh lực ở một mức độ nào đó.

Trước khi biết rõ đối phương là bạn hay thù, mọi sự phòng bị tuyệt không thể thiếu được.

Hai người này đều là những đại hán vạm vỡ, thân thể cao lớn, có thể so với Báo nhân. Họ rõ ràng là nhân tộc, bởi vì nhân tộc là đệ nhất đại tộc ở trên đại lục, dấu chân trải rộng khắp nơi, nên dựa vào chủng tộc thì rất khó để phán đoán bọn họ đến từ phương nào.

Mộ Dung Thiên bước đến trước mặt họ rồi hỏi:

- Nhị vị là ai, tại sao lại đến nơi này?

Ánh mắt của hai đại hán tràn đầy mê hoặc, nhìn chăm chú vào Mộ Dung Thiên.

Gã đội trưởng ở phía sau ho khan một tiếng, rồi nói:

- Nhị vị, xin hãy trả lời câu hỏi của đại nhân chúng ta.

Tuy không rõ thân phận của đối phương, nhưng dù sao đi nữa thì cũng là do họ cứu về đây, vì thế mà hai vị khách không thể không hành lễ được.

Một đại hán vội tranh trả lời:

- À, là thế này. Chúng ta đều là binh sĩ của Đức La đế quốc, được phái đi chấp hành nhiệm vụ ở trên biển, chẳng may đụng phải quân đoàn ma thú tầm lớn. Sau khi bị chúng quần công thì toàn bộ thuyền đội đều bị hủy diệt, những người đồng hành đều bị gặp nạn. Chỉ có ta và Tạp Văn đây nhờ vào sự trợ giúp của hải sủng mà may mắn trốn được, nhưng sau đó lại bị lạc trên biển. Đến khi dùng hết toàn bộ vật tư thì cuối cùng cũng bị ngất đi, nhưng may mắn lại được chư vị cứu sống, thật cảm tạ chư vị! Thần may mắn ở trên, Tạp Văn, không ngờ chúng ta còn sống sót nhỉ.

Trên mặt đại hán đó hiện ra thần tình vui mừng sau khi thoát nạn, sau đó y lại hỏi:

- Phải rồi đại nhân, xin hỏi có thể cho chúng ta biết đây là nơi nào hay không?

Mộ Dung Thiên không đáp lời y mà hỏi lại:

- Chúc nghiệp huy chương của các người đâu?

Đại hán vội đáp:

- Có lẽ đã bị rơi mất trong quá trình trôi dạt đến đây rồi thì phải.

- Thế à?

Mộ Dung Thiên hờ hững nói.

Trong lúc hỏi đáp, Mộ Dung Thiên vẫn nhìn chăm chú vào hai người này, hễ họ có một vẻ mặt, động tác, hay khẩu khí không phù hợp nào xuất hiện thì sẽ không qua được ánh mắt lợi hại của tên sắc lang.

Cuối cùng Mộ Dung Thiên vẫn không phát hiện ra được điều gì khác lạ, đại hán kia biểu hiện rất tự nhiên, ứng đối phù hợp với cương vị một kẻ bị nạn nhưng may mắn được người khác cứu vớt. Tạm thời không biết lời đó là thật hay giả, nhưng chí ít thì y cũng không thể che giấu được, vì khi nói chuyện, y không lộ ra một chút do dự nào.

Đức La đế quốc là một trong những quốc gia nhỏ ở vùng duyên hải phía đông nam bộ của đại lục, là một thành viên của Đông Nam liên quân, và cũng là quốc gia gần Tát La nhất. Đương nhiên, cho dù là gần nhất, nhưng cũng cách xa tới mấy vạn dặm hải trình. Trôi dạt đến Mê Kỳ Tư đúng là có phần khó tin, nhưng có điều nói đi thì cũng phải nói lại, người ở bất cứ đâu bên ngoài Mê Kỳ Tư mà lưu lạc được đến nơi này cũng đều có thể xem là kỳ tích.

Thần tình của y, lời nói của y tựa như không có sơ hở gì, nhưng Mộ Dung Thiên lại có một cảm giác có gì đó không đúng, còn không đúng ở đâu thì hắn không thể chỉ ra được.

Thế rồi Mộ Dung Thiên chuyển ánh mắt sang người của đại hán chưa lên tiếng kia. Loại người ít nói như vậy thì sẽ ứng biến không được nhanh nhẹn lắm. Nếu muốn tìm ra sơ hở thì gã đúng là mục tiêu rất tốt.

Mộ Dung Thiên đảo ánh mắt khắp người gã một lượt, trước tiên là để gây ra cơn áp lực vô hình trên tinh thần, sau đó hỏi:

- Tình hình của Đứơc La để quốc gần đây ra sao?

Nếu như hai người này không phải là con dân ở đó, vậy thì họ sẽ không thể ăn nói hồ đồ về vấn đề này được.

Gã đại hán kia nhìn Mộ Dung Thiên rồi môi khẽ mấp máy vài lần, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra một lời nào.

Gã đại hán ngồi cạnh liền lên tiếng:

- Xin lỗi đại nhân, Tạp Văn chỉ là một kẻ cầm điếu! Nếu ngài có việc muốn hỏi, xin cứ hỏi ta là được!

Dường như để phối hợp với lời nói của y, gã đại hán cầm điếu liền ú ớ thốt lên vài tiếng, dường như để chứng minh lời của đồng bạn vậy.

Mộ Dung Thiên khẽ nhướng mày, có lẽ phải dùng tới chút thủ đoạn rồi, để cho nàng Vu nữ có học thức uyên bác ra tay cho chắc ăn. Thế nhưng bỗng nhiên lúc này hắn chợt thấy hoa mắt, sau đó trong phòng đã thấy có thêm một người xuất hiện.

Không ai phát hiện ra nữ tử thần bí tựa như có một lớp sương mù che phủ đôi mắt đã xuất hiện ở đây bằng cách nào.

Gã đội trưởng thất kinh, nếu không được đặc biệt phê chuẩn thì sẽ không có ai được phép xông vào khách doanh như thế.

Lại thêm khách doanh hôm nay được canh gác sâm nghiêm, e rằng cả một con ruồi cũng khó bay lọt chứ đừng nói gì là một con người.

Trong tình huống chưa biết là bạn hay thù, gã định há miệng gọi người chạy vào bảo vệ an toàn cho thành thủ đại nhân.

Nhưng lúc này nàng thích khách đã lên tiếng:

- Đại nhân, hãy để ta xem thử thế nào.

Tiếng kinh hô của gã đội trưởng vừa lên đến cổ thì lại vội vàng nuốt vào, bởi vì xem ra nữ thích khách là người phe mình rồi, hơn nữa thành thủ đại nhân cũng không vì sự xuất hiện của nàng mà kinh ngạc. Hiển nhiên song phương vốn quen biết nhau.

Mộ Dung Thiên gật đầu nói:

- Tốt!

Đồng thời, trong lòng hắn cũng thấy cực kỳ kinh ngạc. Thông thường nếu không gặp phải tình huống phải bảo vệ mình, nàng rất ít khi xuất hiện.

Nhận Vụ chậm rãi bước đến trước mặt hai đại hán kia.

Không ai có thể đoán ra được hành động tiếp theo của Nhận Vụ là gì, lúc này song chưởng của nàng đột nhiên phát mạnh về phía hai đại hán, nhanh đến nỗi cả Mộ Dung Thiên cũng không kịp kêu người đến cứu nữa.

- A!

Ba người cùng lúc kêu lên, ngoài hai đại hán ra, người thứ ba chính là gã đội trưởng, bởi vì Nhận Vụ xuất thủ quá nhanh đi.

- Rắc, rắc!

Trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, diện mục của hai đại hán kia liền lộ hẳn ra, không, nói chính xác hơn là toàn thân của họ đều biến đổi.

Thân thể của hai đại hán vạm vỡ trong phút chốc liền thu nhỏ lại rất nhanh.

Nhận Vụ thấy thế thì mỉm cười, nói:

- Xin lỗi nhị vị tiểu thư, phương pháp hóa trang Sa Nhan của nhị vị quá thô thiển đi.

Hết hồi 322

332. Hồi 323: Thắm Ván

Trên mặt đất liền có một lớp cát chảy xuống, thì ra chúng được dùng để làm lớp “da thịt” ở bên ngoài của hai người kia.

Lớp nguy trang này quả thật không tệ, hầu như đã qua mặt được tất cả mọi người, kể cả Mộ Dung Thiên.

Nhưng không may là họ đã đụng phải một Thổ hệ thích khách thần bí thuộc một phân chi cùng nguồn gốc khác với cát - Nhận Vụ. Vì vậy nên nguyên hình mới bị bại lộ.

Mọi người ngạc nhiên nhận ra hai người kia vốn không phải là hai đại hán cao to vạm vỡ, mà lại là hai nữ tử tuổi còn rất trẻ.

Vóc dáng của họ cũng được xem là cao gầy, nhưng so với thân hình to lớn có thể sánh ngang với Thú nhân lúc trước thì còn kém xa lắm.

Đôi ngực chập chùng, eo nhỏ thon thả, đôi mông to tròn, hai chân thon dài, vv....những đường cong tuyệt mỹ đó còn đẹp hơn những bắp thịt cuộn cuộn của hai đại hán lúc trước nhiều lắm.

Y phục ở bên trong của họ bó sát thân, còn hai bộ y phục nam tử to lớn lúc trước vì không còn vừa vặn cơ thể nữa nên chúng cũng tuột hết xuống chân, để lộ ra thân hình lả lướt mê người.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, nói:

- Nhị vị tiểu thư, vóc người tuyệt vời như vậy mà bị các người giấu ở dưới một lớp cát, vậy chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Sau khi lớp nguy trang bị vạch trần, hai nữ nhân kia quyết định trầm lặng không nói gì, nhưng trong nội tâm của họ lại bị chấn động mạnh, bởi vì nữ thích khách kia chẳng những có thể nhìn thấu được họ mà lại còn gọi ra được tên của kỹ năng kia.

Nhận Vụ nói tiếp:

- Nhị vị hẳn là người của Tử Vong sa mạc Cuồng Sa thành rồi, đúng không?

Mọi người nghe vậy thì đều cả kinh. Tử Vong sa mạc là một sa mạc lạnh lẽo ở miền tây bắc, còn Cuồng Sa thành thì cũng giống như Thủy Đô của các quốc gia trung lập vậy, hai địa phương này đều là những quốc gia chỉ có một thành trì duy nhất mà thôi.

Tuy nhiên, loại thành trì như họ còn lớn hơn các siêu cấp thành thị khá nhiều, thông thường đều được xưng là hãn vũ thành, hàm ý muốn nói lên sự lớn rộng như vũ trụ vậy. Tuy danh xưng đó hơi có vài phần khoa trương, nhưng cũng đủ cho thấy nó lớn tới cỡ nào rồi.

Thế nhưng điều gây chú ý ở đây không phải là Cuồng Sa thành rộng lớn cỡ nào, mà lại là lập trường của nó. Cuồng Sa thành chính là một thành viên của liên quân Tây Bắc.

So với các quốc gia đồng thành trì khác, nhân số của Cuồng Sa thành còn kém xa nhiều lắm, thế nhưng họ lại là một trong những thành viên quan trọng của liên quân Tây Bắc.

Nó tọa lạc ở vùng sa mạc được mệnh danh là Tử Vong, qua đó cũng có thể biết được nó ác liệt tới cỡ nào. Hoàn cảnh đã tạo nên tính cách của con người ở đó. Dân chúng của Cuồng Sa thành cực kỳ dũng mãnh, vô số cường giả; trong đó, quốc sư Bái Yết La là một trong số những thánh cấp chiến sĩ rất hiếm hoi ở trên đại

lục. Lại thêm, tỷ lệ chiến chức giả của nó cũng cao nhất trên đại lục, đạt tới hơn hai mươi phần trăm. Nói một cách khác, cứ trong năm người dân của Cuồng Sa thành thì lại có một người là chiến chức giả, mật độ cao kinh người. Phải biết rằng, tỷ lệ của Lam Nguyệt ngay cả một phần trăm cũng chưa đạt tới nữa là.

Mặc dù Tát La là một hải quốc trung lập, thái độ không quá quyết liệt với liên quân Tây Bắc, nhưng nói thế nào thì họ cũng là phe khởi xướng chiến tranh, nên đương nhiên là phải mang trên người cái nhãn hiệu của kẻ xâm lược.

Ngoài việc đó ra, phương tây bắc còn có rất nhiều chuyện quỷ dị đáng sợ. Nơi đó có Hấp Huyết Ma Tinh tộc, một chủng tộc luôn không hành sự theo luân thường và là chủng tộc thống trị Hắc Ám hoàng triều, và Hồn Đô của Linh Phách tộc. Cả hai chủng tộc này đều rất thần bí nhưng lại cực kỳ tà ác. Hấp Huyết Ma Tinh tộc thì cần hút máu để duy trì sinh mạng, còn Linh Phách tộc thì lại lợi dụng hồn phách để tu luyện.

Chính vì vậy mà hầu hết các quốc gia trung lập ít nhiều gì cũng đều có khuynh hướng nghiêng về phe Đông Nam do Lam Nguyệt để quốc dẫn đầu. Các chủng tộc khác làm chủ ở phía đông nam như là Nhân tộc, Tinh Linh, Thú nhân, Dã Man nhân, vv.....đều có nhu cầu sinh tồn, do đó mà họ không khiến người khác bài xích đến vậy.

Nhận Vụ nói vậy xong, thế là ánh mắt của mọi người lại đổ dồn lên người của hai nữ tử kia.

Sau khi tỉ mỉ quan sát, mọi người mới phát hiện ra vẻ ngoài của họ tuy không khác gì Nhân tộc, nhưng nước da lại có vẻ không giống lắm, vì nó có màu vàng trông không khác gì màu của cát, còn đôi ngươi của họ thì có màu nâu nhạt và cũng rất phân minh. Mắt của Nhân tộc có rất nhiều màu sắc khác nhau, nào xanh thẫm, nào lam nhạt, nào trắng đen, nào vàng nhạt, vv....nhưng lại không có màu nâu nhạt.

Đó là điểm đặc thù của Sa tộc nhân, nó cũng giống như đôi tai nhọn độc nhất vô nhị của Tinh Linh tộc vậy.

Nghe nói Cuồng Sa thành là một trong những vương quốc hiếm hoi ở trên đại lục được cấu thành bởi tộc thuần chủng, họ đặc biệt bài xích ngoại tộc, vì vậy mà người của các chủng tộc khác rất khó sống được ở một nơi có điều kiện ác liệt như vậy; hoặc là nếu có thể sống được thì cũng rất khó thích ứng với hoàn cảnh tại đó.

Nhận Vụ nói thêm:

- Đúng vậy, hai người chẳng những là người của Cuồng Sa tộc, mà còn thuộc về giới cao tầng nữa, bởi vì không phải ai cũng học được Sa Nhan đấu.

Cuồng Sa tộc là một trong những gia tộc nổi danh của Cuồng Sa thành, nó cũng giống như Khái Âm ở Lam Nguyệt và Long tộc, Niêm Hoa tộc ở Tát La vậy. Trong đó, quốc sư Bái Yết La chính là gia chủ của Cuồng Sa tộc.

Sa chi gia tộc của Thủy Đô cũng được xem là một phái Sa hệ cực kỳ nổi danh ở trên đại lục, tuy nhiên, so với Cuồng Sa tộc thì nó chỉ như một đứa trẻ đứng trước người khổng lồ vậy, tuy cũng biết sử dụng cát để tác chiến nhưng Cuồng Sa tộc còn hơn Sa chi gia tộc ở một chữ “cuồng”. Cả lực lượng và kỹ năng của họ đều có chút bá đạo, tựa như bão cát mãnh liệt ở trong sa mạc vậy.

Giới cao tầng của Cuồng Sa gia tộc? Đạt tới bậc đó quả không dễ chút nào đâu.

Mộ Dung Thiên vượt vuốt cằm, rồi cười cợt nhả, hỏi:

- Nhị vị tiểu thư xinh đẹp, trước khi biết tên của các người, hãy cho ta tạm gọi như thế nhé. Hì hì, phải rồi, xin hỏi quý tính phương danh của nhị vị là gì? Có chức vụ gì ở trong gia tộc? Tới đây với mục đích gì?

Sau khi bị vạch trần thân thế, hai nữ tử kia vẫn một mực im lặng, nhưng sau khi trấn định lại tinh thần thì khuôn mặt của người lúc này đã trả lời câu hỏi của Mộ Dung Thiên liền giãn ra, rồi mỉm cười nói:

- Đại nhân, danh tính cùng chức vụ của chúng ta thì xin cho phép tạm thời bảo mật, còn về mục đích chúng ta đến đây à? Ta thừa nhận là lúc này đã nói dối, nhưng đó là vì lòng lo lắng nên bất đắc dĩ mới làm vậy mà thôi. Nếu như ta đoán không lầm thì nơi đây chắc thuộc về một quốc gia trung lập, phải không? Nếu vậy thì ta có thể thành thật mà thưa rằng, chúng ta quả thật đã bị ma thú quân đoàn tập kích trên hải dương, rồi sau đó đã bị ngắt đi. Trên thực tế, chúng ta không hề có ý định đến đây, nên cũng không thể nói là có mục đích gì.

Hiện nay thân phận đã bị vạch trần, vì vậy mà thanh âm của nàng ta cũng biến trở lại thành giọng của nữ nhân, có lẽ trước đó nàng ta đã dùng một loại kỹ năng thay đổi giọng nói nào đó, vì loại kỹ năng này cũng không phải là hiếm có gì mấy.

Nghe ra thì nàng nói rất nhiều, nhưng kỳ thật lại chưa hề trả lời một câu hỏi nào của Mộ Dung Thiên cả, có thể thấy được nàng ta là một người giao tế chuyên nghiệp, mà năng lực phán đoán cũng cực kỳ nhạy bén, chỉ mới đó mà đã xác định được nơi đây thuộc về một quốc gia trung lập. Bởi vì nếu bị rơi vào tay của quân đội Đông Nam, sau khi thân phận của họ bị vạch trần thì phỏng chừng đối phương đã lập tức trở mặt ngay rồi, chứ không hề có vẻ thờ ơ giống như Mộ Dung Thiên bây giờ vậy.

Nữ tử này là người có đôi ngực căng tròn và đầy đặn nhất giữa hai người, núi non trùng điệp, hùng vĩ đồ sộ, đúng là một kỳ công.

Có thể là bị ảnh hưởng bởi Tiêu Băng, nên tên sắc lang này luôn luôn chú ý tới đôi ngực của nữ nhân. Hắn có thể nhìn ra, nữ nhân này có lẽ cũng thuộc cỡ E, ừ, phải là cỡ E của Thần Phong ấy chứ!

Suối tóc óng ả của nàng ta đang che đi phân nửa bộ phận đáng kiêu ngạo ấy nhưng tình trạng như ẩn như hiện đó trái lại càng hấp dẫn hơn nhiều.

Đương nhiên, Sa nhân không phải là do cát làm chủ thể mà cấu thành, tuy vậy, ngoại hình cũng vẫn rất thô kệch, cả nữ nhân cũng không ngoại lệ. Thế nhưng nữ tử ở trước mặt đây, từ nước da tới ngoại hình đều rất trơn tru nhẵn nhụi. Tuy có hơi kém Tinh Linh, nhưng so với Nhân tộc thì có vẻ hơn. Không biết đó là do mới sinh ra đã thế, hay là nàng ta có tu luyện pháp môn đặc biệt gì đó nên mới được như vậy?

Dung mạo của nữ tử này cũng khá mỹ lệ, tuy không thể sánh bằng Lăng Đế Tư, Khiết Tây Tạp, Lộ Thiển, Mâu Cơ, Tân Dịch Á, vv...nhưng cũng là dễ nhìn, là một loại vẻ đẹp mà càng nhìn càng khiến người ta hứng thú, càng có thể tìm ra được những nét mới mẻ. Hơn nữa, khí chất của nàng ta lại đặc dị, trong lúc nói cười lại còn mang theo nét lả lơi quyến rũ đến tận xương cốt, giống như làn gió nhẹ giữa mùa xuân vừa như vô ý, vừa như cố tình làm lay động trái tim của người đối diện vậy. Tóm lại, nàng ta cũng có thể được xưng là cực phẩm mỹ nữ.

Đôi mi thanh tú của nàng cực kỳ đặc biệt, đầu mày giữa mi tâm thì to rộng, nhưng khi kéo ra đuôi mắt thì lại duỗi thẳng ra.

Căn cứ vào trình độ gà mờ trong việc xem tướng người mà Mộ Dung Thiên đã học được ở Địa cầu, những nữ tử có loại mi này có hai tính cách khác nhau. Trước tiên là khéo giao tế, điều này đã được nghiệm chứng qua việc nàng ta tùy thời mà ứng đối lúc này. Lại thêm trước đó nàng ta tự xưng là binh sĩ của Đức La đế quốc cũng rất trôi chảy; đó cũng là một nghệ thuật cao siêu.

Nếu như rơi vào tay của liên quân Đông Nam và đối phương lại không nghi ngờ thân phận giả của mình, vậy thì họ sẽ được an toàn rồi. Dù cho có đoán sai, đối phương là người của liên quân Tây Bắc, vậy thì họ có thể tự bộc lộ thân phận rồi, vì người một nhà tất sẽ không hại nhau. Còn nếu đối phương là người của quốc gia trung lập, mà từ trước tới nay đôi bên chưa hề đắc tội với nhau, vậy cũng không có gì đáng ngại cả.

Cải trang thành những đại hán vạm vỡ hần cũng là một ý kiến chưa được tính trước. Vì như Nhận Vụ nói, kỹ năng của hai người họ còn rất thô thiển, dùng cát để ngụy tạo thân thể thì rất khó tạo nên chi tiết. Còn khi ngụy trang khuôn mặt thì Sa Nhan còn kém rất xa dịch dung thuật, nhưng có thể thay đổi toàn thân như vậy thì cũng được xem là tuyệt lắm rồi.

Da dẻ của nam tử cũng khá sần sùi, ở một mức độ nào đó, nó cũng có thể che giấu được sự yếu kém của bản thân Sa Nhan, vì vậy mà cũng khó khiến người ta nghi ngờ được. Nếu không dụng phải Nhận Vụ thì quả đúng là họ có thể dễ dàng qua mặt người khác.

Loại cá tính thứ hai là ân oán phân minh, có thù tất báo. Thông thường người khéo giao tế lại là người có sức nhấn nạt mạnh hơn người khác rất nhiều, vì vậy mà không thể không để ý tới hậu quả được. Người có cá tính “có thù tất báo” này rõ ràng không hề giống với hạng người nóng nảy như Thản Khắc hay là lãnh tính như Đặc Lạp Đa được.

Nếu như thuật quan sát nữ nhân của Mộ Dung Thiên không sai thì nữ tử có đôi mi hiếm có này hẳn là một cá thể rất khác thường.

- Đại nhân, ngài còn có nghi vấn gì không? Nếu không, vậy ngài có thể....

Đôi mắt màu nâu nhạt của nàng đảo nhanh một vòng, tuy không nói tiếp, nhưng tay thì lại kéo kéo che che bộ y phục rộng thùng thình lại, mái tóc dài tựa như vô ý mà cũng tựa như hữu ý khép lại, khiến cho đôi ngực căng phồng bị che đi.

- Sao cơ?

Mộ Dung Thiên không hiểu được ý nàng, trên mặt liền tỏ vẻ thắc mắc.

Gã đội trưởng ở phía sau chợt ho khan một tiếng, rồi nói:

- Đại nhân, nếu nhị vị đây đã là bậc cao tăng của Cuồng Sa gia tộc, có phải là chúng ta cũng nên chu toàn một chút hay không?

Lời gã muốn nói đến những việc sinh hoạt thường ngày. Trên thực tế là muốn ngầm nhắc nhở Mộ Dung Thiên không nên quá vô lễ, bởi vì ánh mắt của hắn từ đầu tới cuối vẫn dán chặt vào đôi ngực của đối phương, trên cơ bản là chưa từng rời khỏi địa phương miễn cảm đó. Tuy rằng cơ thể của mỹ nữ này rất nóng bỏng và trần đầy mê hoặc, cả gã đội trưởng cũng rất muốn nhìn, nhưng làm sao lại có thể nhìn trắng trợn mà không chút ngại ngùng như thế chứ?

Ngay cả Nhận Vụ cũng thấy bộ dáng của hắn không vừa mắt chút nào, nàng liền thúc nhẹ vào hắn một cái, thế là tên sắc lang bình tĩnh lại, lúc đó mới lưu luyến chuyển ánh mắt từ trên người vu vật bình sinh hiếm thấy đó đi nơi khác, đồng thời còn lẩm bầm một câu:

- Ta chỉ muốn nghiên cứu Sa Nhan, xem thử môn tuyệt kỹ này còn có điểm kỳ diệu nào nữa không mà.

Nói xong, hắn lại lớn tiếng lấp liếm:

- À không, không còn gì nữa.

Nữ tử cười nói:

- Nếu không có gì để hỏi nữa, vậy không biết đại nhân có thể tẩy giùm những phù chú ở trên người chúng ta, rồi sau đó thả chúng ta đi được không?

Mộ Dung Thiên nhún nhún vai:

- Thật xin lỗi, vì một nguyên nhân đặc biệt, chỉ e rằng sẽ phải ủy khuất nhị vị tiểu thư tạm thời lưu lại đây một khoảng thời gian thôi.

Nữ tử kia “ủa” lên một tiếng, khuôn mặt đang tươi cười của nàng bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, nói:

- Đại nhân, trung lập quốc của các người không nên can thiệp vào việc của Cuồng Sa thành, bằng không, nếu như làm chậm trễ việc quan trọng của chúng ta, tạo nên sự bất hòa giữa hai nước, vậy chỉ sợ người sẽ không gánh nổi đâu.

Quả nhiên Mộ Dung Thiên đoán không sai, tính cách của nàng ta xác thật là còn có một mặt khác, trở mặt cực nhanh, tựa như khí hậu tháng sáu vậy.

Vì ngay từ lúc đầu Mộ Dung Thiên không muốn cho đối phương nắm bắt được tin tức thông qua y phục của mình, nên hắn đã thay bộ quân trang thống soái của Mê Kỳ Tư bằng một bộ y phục thường. Do đó mà nữ tử này đã hiểu lầm, tuy rằng không thể thông qua y phục mà phán đoán địa vị và cấp bậc cao thấp thế nào, nhưng thái độ háo sắc và lỗ mãng như vậy thì sao có thể là một đại nhân vật được? Vì vậy mà nàng ta cho rằng Mộ Dung Thiên nhiều lắm cũng chỉ là một quan lớn của một nước trung lập nhỏ mà thôi, do đó nên mới muốn tạo áp lực để hắn thả mình. Nếu là một quan lớn có cấp bậc tương đối cao, khi gặp tình huống liên quan tới đấu tranh của hai phương bắc nam, thông thường người ta sẽ lựa chọn thái độ như không thấy gì hết.

Chỉ tiếc là nàng ta dù có thông minh lanh lợi cỡ nào thì người trí giả trăm nghĩ ngàn nghĩ tất cũng có sơ hở.

Hiện nay nàng ta đã trôi dạt đến Tát La, một quốc gia trung lập cường đại nhất, lại thêm núi cao mà hoàng đế ở xa, và Mễ Kỳ Tư hầu như đã bị thế nhân quên lãng; còn đối phương lại là đại thống soái của ba quân, tay cầm đại quyền sinh sát, nếu như hấn giết hai nàng ở đây, vậy thì còn có ai biết được? Tại tòa nguy thành Mễ Kỳ Tư này, ngoài những nơi có quân đội trấn đóng, còn lại những địa phương khác đều là ma thú cả.

Lại thêm Mộ Dung Thiên sẽ không tận lực mà tránh cho các quốc gia đụng chạm nhau như các quan lớn bình thường khác, bởi vì hấn cũng là người có dã tâm. Một cơ hội tốt thế này, tuyệt không thể bỏ qua được.

Cuồng Sa thành tọa lạc tại miền trung bộ của tây bắc, dù thế nào thì cũng không tới phiên họ tiến hành hải chiến. Việc có thể khiến cho hai nữ tử cao tăng của Cuồng Sa gia tộc phải mạo hiểm lớn như vậy, thiên lý xa xôi mà vượt biển, dù có dùng hạ thể để suy nghĩ thì cũng biết trong đó có vấn đề rồi, chẳng những vậy mà còn là vấn đề liên quan đến một âm mưu chính trị to lớn nữa kia.

Đây chính là món quà trời ban đây, làm sao mà bỏ qua được chứ.

Mộ Dung Thiên thoáng động tâm, vì vậy mà hấn dự định bất luận thế nào cũng phải khai ra ít nhiều tin tức hữu dụng từ miệng họ thôi.

Hết hồi 323

333. Hồi 324: Hý Lộng

Thấy Mộ Dung Thiên hồi lâu không nói câu nào, dường như có vẻ kiêu kỳ vậy, nét kiêu ngạo của nữ tử lại càng tăng vọt, rồi nói:

- Đại nhân, ta nghĩ người hấn là một người thức thời, nên làm thế nào thì chắc ngài cũng rõ rồi chứ.

Lời này lại chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu, bất luận là ai mà muốn cường ngạnh với hấn thì thật đúng là một quyết định sai lầm.

Sự uy hiếp của nữ tử chỉ đối lấy phản hiệu quả mà thôi, Mộ Dung Thiên cũng muốn thông qua thủ đoạn cường ngạnh mà ép hỏi họ, nhưng bây giờ vẫn chưa tiện trở mặt, lúc này chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Thế là sắc mặt của hấn trầm xuống, rồi quát:

- To gan!

Hấn đột nhiên phát uy, hơn nữa hai tiếng đó lại do linh lực cường đại phát ra, nhất thời khiến cho những người khác, kể cả nữ tử kia sợ đến nổi lạng người tại chỗ luôn.

Quát xong, hấn lại vuốt vuốt cằm rồi nói tiếp:

- Hiện nay đang là thời kỳ phi thường, phạm là người nước ngoài đến thì phải cẩn thận giải quyết. Hành tung của hai người vốn rất khả nghi, đã vậy mà còn dám uy hiếp bản quan? Theo ta thấy, nàng rất có thể là gian tế đến đây để phân hóa các quốc gia trung lập chúng ta.

Nữ tử kia nghe vậy thì thiếu chút nữa muốn ngất luôn. Nếu như người này không biết tính toán, vậy thì đúng là hạng ngu ngốc cuồng vọng rồi. Một quan viên của nước trung lập mà dám đối đãi như thế với sứ giả của Cuồng Sa thành ư? Xem ra đa phần hấn là hạng ngu ngốc rồi, vì người này toàn thân đều bốc lên khí chất giàu sang, hấn là công tử gia của một quý tộc trong nước.

Gã đội trưởng ở phía sau tuy có chức vị thấp, nhưng đối với nguyên tắc xử sự cơ bản của một quốc gia trung lập thì gã hiểu rất rõ. Tuy trước đó hai nàng dùng lời đe dọa là khá vô lễ, nhưng gã nghĩ Mộ Dung Thiên làm vậy cũng hơi quá đáng, vì vậy mà gã vội vàng nhắc nhở:

- Đại nhân, bọn họ là Cuồng Sa....

- Hử?

Mộ Dung Thiên hừ mũi một tiếng, hơn nữa âm tiết lại không ngừng lên cao.

Gã đội trưởng sợ toát mồ hôi, vội sửa lại lời:

- Dạ, dạ, đại nhân anh minh, bọn họ rất có khả năng là gian tế!

Nếu không nói như vậy, chỉ sợ gã sẽ khó giữ được chức của mình, nói không chừng còn bị nghiêm phạt nữa kìa. Xem ra thành thủ đại nhân không phải là không hiểu lý lẽ, mà là cố ý chỉ hươu bảo vượn rồi. Còn là vì nguyên nhân gì thì gã không hiểu được, suy nghĩ của thành thủ đại nhân thì có người thường nào mà đoán ra được chứ, bằng không thì hẳn đã không thể nghĩ ra được chiến lược du kích chiến cao minh đến vậy rồi.

Giờ đây đừng nói Mộ Dung Thiên bảo bọn họ là gian tế, dù hẳn có nói hai vị đại mỹ nhân kia là phân bò hôi thúi xấu xa thì gã cũng phải phụ họa theo thôi.

Cùng với mồ hôi lạnh tuôn ra, hai nàng mỹ nữ kia đều cảm thấy bi ai. Thủ đoạn hành sự của vị đại nhân kia tựa như sấm sét, chấn nhiếp toàn quân, họ quả thật không nên nói năng lỗ mãng.

Kết quả thâm tạ tựa như khó tránh được rồi, chỉ đáng tiếc, họ đều là cực phẩm mỹ nữ cả.

Mộ Dung Thiên lại hỏi gã đội trưởng ở phía sau:

- Theo pháp quy của công hội tại bốn quốc, một tên gian tế ngoại quốc lại nỗ lực đe dọa quan viên, vậy sẽ bị tội gì?

- A....

Gã đội trưởng này vốn không quen thuộc với các pháp quy rườm rà, đang định nói là không biết, nhưng bỗng nhiên nghĩ lại, thành thủ đại nhân bỗng nhiên vô duyên vô cớ đi hỏi một kẻ không hiểu biết như gã thì tựa như là có mục đích riêng vậy. Trong tình thế cấp bách, linh cơ của gã chợt động, vội nói:

- Tất nhiên là tùy ý đại nhân xử trí!

Trên mặt Mộ Dung Thiên liền lộ ra vẻ tươi cười, hẳn vỗ tay nói:

- Thế à? Vậy thật là tốt!

Tiếp đó, hẳn vỗ vỗ vai gã đội trưởng, rồi nói:

- Khả khả, hay lắm, người rất có tài, tương lai tiền đồ vô hạn đấy nhé!

Gã đội trưởng được khen thì rất vui mừng, vội vàng khiêm tốn thốt:

- Đại nhân quá khen, đại nhân quá khen!

Nàng mỹ nữ kia sau một lúc mới hồi phục tinh thần, nàng ta ý thức ra được là bọn người Mộ Dung Thiên đang ra chiêu kẻ tung người hứng, muốn gán tội lên đầu mình, nên tức giận đến nỗi chỉ tay vào hẳn, cất giọng run rẩy nói:

- Người....người.....

Mộ Dung Thiên đẩy ngón tay run rẩy của nàng ta ra, rồi nói:

- Ta cái gì hả? Mỹ nữ không nên tức giận, rất mau già đấy. Ừm, phải rồi, để ta xem phải nghiêm phạt các nàng thế nào mới tốt đây?

Nói xong, hẳn lại vuốt cằm, làm ra vẻ đang tập trung suy nghĩ.

Mỹ nữ phần uất như muốn ngắt đi luôn, trong lòng chửi thầm hẳn không ngớt, nhưng lại không dám thốt ra một lời nào. Nàng đường đường là một đại sứ giả, không ngờ lại bị một tên lưu manh đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy.

Không lâu sau đó, trên mặt Mộ Dung Thiên liền lộ ra nụ cười cực kỳ tà ác. Hai nữ tử và gã đội trưởng ở phía sau thấy vậy thì đều rùng mình đánh thót một cái.

Mộ Dung Thiên vỗ tay rồi nói với giọng đầy hưng phấn:

- Được, cứ làm vậy đi.

Nghe thấy hẳn đã quyết định xong, gã đội trưởng lập tức chuẩn bị chờ nghe, xem thử vị thành thủ đại nhân này rốt cuộc lại muốn giở trò gì đây, cả hai nàng mỹ nữ kia cũng đều chờ đợi.

Có đôi khi, kẻ đáng sợ nhất không phải là một kẻ trí giả, mà là một tên điên. Nếu lỡ rơi vào tay một tên điên, vậy thì dù có nói đạo lý thế nào thì hắn cũng sẽ không nghe, vì vậy mà hai người họ chỉ có thể tự nhận xui xẻo, đồng thời cũng quan tâm tới số phận sắp đến của mình, còn về sau này có cơ hội để báo thù hay không thì đó là chuyện của sau này.

- Bởi vì xét thấy hành vi của các người cực kỳ ác độc, nên nhất định phải phạt nặng. Trước tiên là trói chặt tay chân họ lại, sau đó lột hết y phục bên ngoài, tiếp theo thì xé hết quần....

Vừa nghe, hoa dung của hai nàng đồng thời cùng biến sắc. Sự lo lắng ở trong lòng rốt cuộc đã trở thành sự thật, bởi vì người ở trước mắt đây không phải là kẻ điên, mà hắn lại là một tên sắc lang. Rất có thể hắn đã thêm mỹ sắc của mình đến nhỏ dãi rồi, nên muốn dùng thủ đoạn vu cáo để mượn việc công làm việc tư, thỏa mãn lòng dâm dục của hắn.

Nếu như đường đường đại sứ giả của Cuồng Sa thành mà bất hạnh bị thất thân vào tay tên điên biến thái chết bầm này, vậy thì sau này dù có báo được thù, nhưng cũng có vài thứ không thể phục hồi được nữa.

- Thiết....

Mộ Dung Thiên khịt mũi cất lời nàng ta:

- Đợi một chút, đừng sốt ruột, lão tử còn chưa nói xong. Ài, bị người làm gián đoạn, ta quên mất là đang nói gì rồi. Ê, người có nhớ không?

Nói xong, Mộ Dung Thiên lại quay về hất hàm hỏi gã đội trưởng ở phía sau.

Gã đội trưởng đáng thương thật không biết trả lời sao mới phải, một lúc sau mới ấp úng nói:

- Đại nhân, ngài....ngài nói...xé quần họ ra.

Mộ Dung Thiên lại vỗ tay một cái đáp:

- Ha, không sai, đúng là chỗ đó! Ừm, tiếp theo thì ta làm gì nhỉ?

Mộ Dung Thiên nuốt một khẩu nước miếng, gã đội trưởng kia cũng nuốt nước miếng theo. Phàm là nam nhân, chỉ sợ rằng vào lúc này ai cũng sẽ làm như vậy mà thôi.

- Tiếp theo, phải xé hết, xé sạch sành sanh đồ lót của họ. Đối đãi với trọng phạm thì chúng ta không cần phải nhẹ nhàng! Người nói đúng không? Lại còn có roi, dây xích, vòng đeo cổ, nến,, vv....tất cả đều phải chuẩn bị cho ta thật tốt!

Mộ Dung Thiên hầu như một hơi kể hết các thứ “quen thuộc” của mình.

- Dạ! Dạ!

Gã đội trưởng cứ luôn miệng trả lời hắn. Gã bị Mộ Dung Thiên kể một loạt những động từ như là lột, cởi, xé, cắt, cùng với những vật phẩm như roi, xích, vòng, nến, vv....làm cho rối loạn cả lên, đồng thời trong đầu gã cũng hiện lên những hình ảnh không thích hợp với nhi đồng chút nào.

Song song với việc hình dung ra những hình ảnh không hay ho kia, trong lòng gã đội trưởng cũng thầm kêu: “Đồ cầm thú, thành thủ đại nhân thật đúng là đồ cầm thú mà, không ngờ thấy mỹ sắc thì liền nổi lòng tham, muốn cưỡng gian hai vị đại mỹ nữ đây. Tuy rằng tội cưỡng gian ở trên đại lục là một trọng tội, tất sẽ bị cực hình ném cho Phệ nhân trùng ăn, nhưng đối với trọng phạm thì như vậy đâu thể xem là cưỡng gian nhỉ? Nhưng bọn họ đâu phải thật sự là trọng phạm chứ? Ài, mặc kệ đi, thành thủ đại nhân làm như vậy chắc đúng mà. Phải rồi, tốt nhất là mình mượn cớ gì đó để rút đi cho rồi. Những loại chuyện như thế này, biết càng ít càng tốt thôi, nếu không thì sau này rất phiền phức.”

- Biến thái! Người là một tên biến thái chết bầm. Nếu như người dám làm vậy với bọn ta, ngày nào đó, người nhất định sẽ hối hận cho xem!

Nàng mỹ nữ có thân hình đầy đặn phong mãn tức giận đến cực điểm, thế rồi nàng ta bắt đầu xông tới như một kẻ điên.

Còn nữ nhân thứ hai thì trông như là sợ đến nỗi ngất người ra. Người vô sỉ nàng ta đã gặp nhiều nhưng chưa hề gặp được ai vô sỉ đến như vậy. Kẻ hạ lưu cũng gặp nhiều nhưng cũng chưa thấy ai hạ lưu đến như

vậy. Biến thái cũng gặp không ít, vậy mà cũng không có ai biến thái đến như thế. Vô sỉ, hạ lưu, và biến thái cũng hội tụ trên người một tên nam nhân, e rằng toàn bộ đại lục cũng không có một tên thứ hai thuộc hàng cực phẩm giống như vậy.

Mộ Dung Thiên nhẹ nhàng khoác tay một cái, thế là nàng mỹ nữ đầy đặn kia liền bị quay một vòng, sau đó toàn bộ thân thể mềm mại liền đưa lưng về phía tên sắc lang, còn hai tay thì bị hắn bắt lấy.

Tuy rằng lực lượng ở trên người bị phù chú hạn chế phần lớn, nhưng ánh mắt của một cao thủ cũng không vì vậy mà bị yếu đi. Nàng mỹ nữ đầy đặn lấy làm kinh hãi, bởi vì chiêu thức mà Mộ Dung Thiên vừa hiển lộ ra là một kỹ năng cực kỳ cao minh. Lúc này nàng ta mới biết rằng tên biến thái ở trước mặt đây không hề đơn giản như trong tưởng tượng của mình chút nào, mà hắn đúng là một cao thủ thâm tàng bất lộ.

Mộ Dung Thiên cố ý áp chặt tới sau lưng mỹ nữ kia, còn một tay thì đưa ra trước nắm lấy cằm của nàng rồi cười đều, nói:

- Tiểu thư, ngươi lại mắc phải thêm một tội danh rồi, đó là tập kích bổn quan đấy! Ngươi đâu, mau bắt trói họ lại, cởi sạch y phục ra, sau đó.....

Mỹ nữ đau khổ nhắm chặt hai mắt lại, nàng thật sự không nghĩ ra chuyển đi này lại rủi ro đến như thế, chẳng những vậy mà lại còn rơi vào tay một tên biến thái nữa chứ. Trong đầu nàng hầu như có thể xác định rằng, lời nói kế tiếp của tên biến thái sẽ là: “sau đó đưa họ vào phòng của ta, để ta xử phạt thật tốt!”

Đến lúc đó, hắn nhất định sẽ dùng tới thủ đoạn và công cụ biến thái để làm nhục hai người họ, điều đó quả thật khiến cho họ sống không bằng chết!

Thậm chí nàng mỹ nữ đó còn nghĩ đến việc tự sát nữa, nhưng nàng đang gánh vác sứ mệnh trọng đại, nên không thể tự sát được.

Nàng tuyệt đối không ngờ tới, khi còn ở Cuồng Sa thành thì mình là một người có thể kêu mưa gọi gió, nhưng rốt cuộc lại có lúc rơi vào tay một tên biến thái vô danh này.

- Sau đó đem tới treo ở hồ Y Lan Đốn bên cạnh hải hạp, để cho hứng gió lạnh một đêm đi!

Trong phút chốc, ngữ khí của Mộ Dung Thiên chợt trở nên lạnh lẽo, một tay đang bắt giữ mỹ nữ đầy đặn cũng đẩy nàng ta về phía chiếc giường.

- Cái gì?

Cả hai nữ nhân đều mở to mắt kinh ngạc, hầu như không thể tin vào tai mình được.

Bọn họ vốn tưởng hành động của Mộ Dung Thiên chỉ vì lòng dâm dục, nhưng không ngờ hắn lại muốn nghiêm phạt mình thật, còn việc cởi y phục chỉ là muốn cho mình chịu lạnh hơn một chút thôi.

Đối mặt với mỹ nữ, nam nhân bị động tâm thì cũng không có gì đáng trách, nhưng hắn lại có thể nhẫn tâm với họ, coi như không thấy gì và lại còn phạt nặng như vậy nữa.

Hai mỹ nữ không vì việc vừa thoát được sự lăng nhục của Mộ Dung Thiên mà nghĩ hắn là người bình thường, mà trái lại, họ còn cho rằng hắn lại còn biến thái hơn, thậm chí còn hoài nghi, không biết có phải sinh lý của hắn có vấn đề hay không nữa.

Gã đội trưởng lại nghĩ tiếp: “Cầm thú, đúng là đồ cầm thú mà. Chẳng lẽ trái tim của thành thủ đại nhân được làm bằng sắt hay sao? Vì thấy không được hưởng thụ hai nàng mỹ nữ nên mới tức giận, muốn cho họ phải chịu khổ vì lạnh à?”

Mộ Dung Thiên bước về phía trước hai bước, rồi ngồi thụp xuống, khuôn mặt của hắn gần như đưa sát vào khuôn mặt của mỹ nữ đầy đặn. Hắn cười nhạt nói:

- Tiểu thư xinh đẹp, nhất định các người sẽ cho rằng ta có ý đồ xấu xa với các người phải không? Chỉ tiếc rằng các người đã đoán sai rồi. Các nàng hắn là rất tự tin với dung mạo của mình, nhất định sẽ cho rằng bất luận một nam nhân nào cũng sẽ cam lòng quỳ dưới chân mình, lấy việc được chạm đến ngón chân các nàng mà cảm thấy vinh quang, nhưng chỉ tiếc.....

Nói tới đây, ngữ khí của hắn lại thay đổi:

- Lão tử đã từng gặp qua những mỹ nữ hấp dẫn hơn rất nhiều, đối với nhị vị ta thật sự không hề có hứng thú, vì vậy mà cũng xin đừng tự luyện nữa.

Lúc này đối phương mới hoàn toàn nhận ra là mình đã bị Mộ Dung Thiên trêu đùa. Nữ tử kia nghe vậy thì tức đến nổi gần như muốn ngất đi. Nàng rất muốn nói: “Người đi tìm mỹ nữ hấp dẫn hơn ta đến đây xem!” Tuy nghĩ vậy, nhưng nàng lại không hề nói ra miệng, bởi vì lời đó tựa như có ý giận lẫy vậy.

Thế nhưng cơn ác mộng của nàng ta còn chưa kết thúc. Liền ngay lúc đó, Mộ Dung Thiên lại nói tiếp:

- À, phải rồi, thiếu chút nữa thì ta đã quên nói cho hai nàng biết, ở trong hồ Y Lan Đồn có một loại trùng với tên gọi là “Kê Phu”, tuy bọn chúng không được xem là ma thú và cũng sẽ không làm hại tới tính mạng của hai nàng, nhưng chúng lại rất thích ăn da người, đồng thời có thả ra một loại dịch thể rất kỳ quái. Loại dịch thể này sẽ khiến cho miệng vết thương của các người sẽ không thể nào khép lại được, dù có cho thần quan hết lòng chữa trị đến đâu đi nữa. Chúng sẽ để lại hàng trăm ngàn cái lỗ ở trên người các nàng. Có lẽ bình thường trong lúc tắm, các nàng rất thích soi mình trong nước để thưởng thức làn da mịn màng của mình lắm phải không? Chỉ tiếc là sau này sẽ không dám làm vậy nữa đâu. Chắc, chắc, tiếc thật. Làn da non nớt mịn màng như vậy.....à, ta cũng không muốn đâu.

Mộ Dung Thiên vừa nói vừa vuốt nhẹ lên cổ tay của nữ tử, phảng phất như là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Thân thể của nữ tử kia chợt run lên từng chập. Không biết là do phần nộ hay là sợ hãi? Hoặc là cả hai?

Từng lời từng chữ của Mộ Dung Thiên đều đâm vào chỗ yếu hại nhất trong tim của nàng.

Lúc này nàng lại phát hiện ra, gã nam tử trẻ tuổi trước mặt đây không phải là một tên biến thái, mà hẳn đúng là một tên ác ma mới phải.

Mộ Dung Thiên đứng dậy, rồi thở dài nói:

- Bỏ đi, xem ra các cũng đều là mỹ nữ, nên ta cho hai người một cơ hội nữa. Tại sao phải vượt biển? Sáng mai phải cho ta một câu trả lời thỏa đáng, bằng không thì ngày mai sẽ chính thức bắt đầu nghiêm phạt. Kỳ thật, các người một lòng muốn chết, nói không chừng cũng là người cùng chí hướng với bọn ta đấy.

Hai mỹ nữ thuộc giới cao tăng của Cuồng Sa thành phải vượt biển ngàn dặm xa xôi như vậy, nhất định là phải có một bí mật nào đó, nhưng dù chết thì họ cũng sẽ giữ kín bí mật này, rất có thể sẽ không nói lộ ra ngoài. Dưới tình huống đó, chỉ có thể cạy miệng họ mà khai từng chữ thôi.

Do đó mà Mộ Dung Thiên mới phải dùng đủ mọi thủ đoạn để đả kích họ.

Phải bóp méo tư tưởng của họ, tạo thành hoàn cảnh giống như mình sắp sửa sử dụng cực hình với họ, sau đó lại giả bộ làm ra vẻ không thèm muốn mỹ sắc. Nếu chỉ nhìn thoáng qua thì phương pháp này có vẻ như không có tác dụng nhiều lắm, nhưng trên thực tế, khi những mỹ nữ có lòng tin với dung mạo của mình đột nhiên đụng phải nam tử không thèm để ý tới, vậy thì vô hình chung, lòng tin của họ sẽ bị lung lay, do đó sẽ ảnh hưởng đến những ý niệm khác.

Ở trên đại lục này, không có mấy ai có thể sánh bằng công tâm thuật của Mộ Dung Thiên cả. Thiên tính của nữ nhân vẫn luôn có nhược điểm, nếu có thể đào bới ra được, vậy thì sau đó sẽ có thể phóng đại một cách không giới hạn.

Lại thêm câu nói sau cùng của hắn: “Kỳ thật, các người một lòng muốn chết, nói không chừng cũng là người cùng chí hướng với bọn ta đấy.” Quả thật đó cũng là một loại ám thị về mặt tâm lý, có thể khiến cho hai nàng cảm thấy an ủi rồi tự mở miệng. Vậy thì khả năng họ chịu thổ lộ bí mật cũng cao hơn nhiều.

Tuy rằng dùng thủ đoạn dễ tiện như vậy để đối đãi với mỹ nữ thì đúng là không phải phong cách của Mộ Dung Thiên, nhưng thỉnh thoảng làm vậy một lần cũng có thể chấp nhận được. Hơn nữa, đến cuối cùng, dù cho hai người họ vẫn không chịu nói thì tên sắc lang cũng sẽ không làm thật, hắn sẽ không cố hết ý phục của họ ra rồi bắt đem đi hóng gió đâu, bởi vì hắn là một kẻ rất biết thương hương tiếc ngọc, cho dù đối phương có là địch nhân của mình đi nữa.

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Nhìn thấy biểu tình thất thần như vừa kinh hoàng và vừa sợ hãi ở trên mặt hai nữ tử, Mộ Dung Thiên rất thỏa mãn, trong lòng hẳn biết rõ mình đã thu được hiệu quả mong muốn rồi, vì vậy mà cũng không cần phải làm dữ nữa.

Sau khi mọi việc đã chuẩn bị xong thì cũng nên cho hai người họ có chút thời gian để suy nghĩ, lúc đó họ càng nghĩ thì sẽ càng loạn, sau đó tất sẽ không còn lý trí như thường ngày được nữa.

Gã đội trưởng theo sát Mộ Dung Thiên đi ra ngoài, khi đi ngang qua hai mỹ nữ, gã tốt bụng nhắc nhở một câu:

- Đại nhân của chúng ta xưa nay nói một là một, quyết không hai lời đâu.

Nếu quả thật Mộ Dung Thiên bắt gã chấp hành mệnh lệnh đó, vậy sẽ khiến cho gã khó xử vô cùng.

Lúc này một gã Hà nhân binh lão đảo chạy đến bên ngoài doanh trường, rồi hô:

- Thành thủ đại nhân, không hay rồi!

Mộ Dung Thiên khẽ cau mày, không nói gì.

- Cổ Nhĩ Đa, nói năng phải cẩn thận một chút!

Gã đội trưởng chỉ hận không thể cho tên binh sĩ kia một cái bạt tai ngay tại chỗ, bởi vì trước khi vào đây, thành thủ đại nhân đã từng căn dặn, trong lúc thẩm vấn khách nhân, ngàn vạn lần không một ai được tiết lộ thân phận của hắn.

Nhìn thấy thần thái không giận không vui của Mộ Dung Thiên, gã đội trưởng thầm kêu không xong, đồng thời còn tự nhủ sau này nhất định phải đánh cho tên kia nát mông ra quá.

Cổ Nhĩ Đa biết mình lỡ lời, nên cũng giật mình kinh sợ.

Cũng may Mộ Dung Thiên không hề nổi giận, hắn thản nhiên nói:

- Có chuyện gì, đợi chúng ta ra ngoài rồi nói.

Thấy gã binh sĩ vì tin tức khẩn cấp mà quên luôn cả mệnh lệnh của mình, hẳn đó phải là tin tức oanh động chứ chẳng chơi. Với quân tình trọng yếu, đương nhiên là không thể bàn ở trước mặt hai vị khách còn chưa rõ thân phận kia rồi.

- Xin chờ một chút!

Giữa lúc mọi người đang định rời khỏi doanh trường, nàng mỹ nữ đầy đặn kia chợt lên tiếng.

Mộ Dung Thiên quay đầu lại, rồi thốt ra một tiếng ngắn gọn:

- Cứ nói!

Đang có chuyện quan trọng bên người, hắn không muốn lưu lại đây thêm nữa, vì dù cho có lấy được tin tức quan trọng ở trên người hai người họ thì sau này cũng chưa chắc sẽ dùng được nữa.

Khuôn mặt của mỹ nữ đầy đặn không biết từ lúc nào đã khôi phục lại sự bình tĩnh, nàng từ tốn hỏi:

- Thành thủ đại nhân? Ngài là thành thủ của Mễ Kỳ Tư tại Tát La, Đan Ni Tư đại nhân?

Hết hồi 324

334. Hồi 325: Vây Khốn

Mộ Dung Thiên không khỏi ngạc nhiên trong lòng, hắn không trả lời ngay mà hỏi lại:

- Phải thì sao, còn không phải thì sao?

Mỹ nữ đầy đặn nghe vậy thì vội nói:

- Coi bộ chúng ta đoán không sai rồi.

Nói xong, nàng liền thản nhiên nói tiếp:

- Lúc trước ngài từng nhắc đến hồ Y Lan Đốn, khi đó vì ta đang tức giận nên không để ý tới, nhưng sau đó mới nhớ đến, nó là một cái hồ nhỏ thuộc về thành thị cấp bốn ở dưới quyền của Mễ Kỳ Tư là Đột Được. Tất nhiên trên đời này còn có những cái hồ khác trùng tên với nó, nhưng ngài lại nói nó nằm cạnh hải hạp, vậy thì không sai rồi. Hồ Y Lan Đốn vừa khéo lại nằm bên cạnh Cái Y hải hạp, ta nói không sai chứ?

Mộ Dung Thiên thoáng rung mình. Tuy Mễ Kỳ Tư là một thành thị cấp một, thế nhưng vị trí của nó rất hẻo lánh, người biết đến nó cũng không nhiều. Còn hồ Y Lan Đốn lại là một cái hồ nhỏ của thành Đột Được, càng không có tiếng tăm gì, vì vậy mà lúc này hắc mới không ngần ngại nhắc tới nó.

Nhưng không ngờ nữ tử này lại dựa vào một manh mối nhỏ như thế mà có thể đoán ra thân phận và sự xuất thân của mình, tâm tư của nàng ta quả thật rất miễn tiệp.

Lại thêm, nàng ta nhất định là biết rất rõ về Mễ Kỳ Tư, bằng không thì đã không biết tới hồ Y Lan Đốn rồi.

Quả thật không đơn giản chút nào!

Nữ tử bật cười, cười đến nỗi toàn thân cũng run lên, đôi ngực không ngừng rung rinh nhấp nhô, cực kỳ mê ly. Thế nhưng lúc này Mộ Dung Thiên không còn lòng dạ nào để thưởng thức nữa.

- Thật là tẩu xảo! Không ngờ nơi đây lại chính là Mễ Kỳ Tư!

Tiếng cười của nữ tử cũng dừng lại, trên mặt lộ vẻ lẳng lơ phong tao, nàng nói tiếp:

- Đan Ni Tư đại nhân, ta phải cho ngài biết một việc. Trên thực tế, mục đích chúng ta vượt biển là muốn đến Mễ Kỳ Tư này, và người muốn tìm chính là ngài đấy!

Mộ Dung Thiên khẽ cau mày, lặng im không nói gì, phẳng phất như đang cân nhắc xem thử lời nói của nữ tử kia có đáng tin hay không.

- Mặc dù đã xảy ra hiểu lầm, nhưng cuối cùng ta cũng có thể ném được thủ đoạn của Đan Ni Tư đại nhân, quả không hổ là một vị tướng lĩnh có thể nghĩ ra chiến thuật du kích chiến kỳ diệu như vậy.

Nữ tử hít một hơi khẩu khí, rồi nói tiếp:

- Mặc kệ đại nhân có tin hay không, sau khi giải quyết xong công vụ, xin hãy trở lại đây một chuyến. Chẳng phải ngài muốn có một câu trả lời thỏa đáng hay sao? Đến lúc đó ta sẽ đáp ứng với ngài.

- Tốt!

Mộ Dung Thiên trả lời dứt khoát, và khôi phục lại phong thái chủ soái của một quân. Thân phận đã bị bại lộ, hắc cũng lười không muốn đóng vai vô lại nữa.

Nói xong, hắc liền đi thẳng ra ngoài. Hắc không còn dư thời gian để lưu lại đây nữa.

- Khắc Lý Tư Đế xin chờ đại nhân quang lâm lần nữa.

Thanh âm của nữ nhân đầy đặn vang lên, đồng thời cũng tự xưng tên của mình.

Khắc Lý Tư Đế? Cái tên này có vẻ quen quen nhỉ.

Mộ Dung Thiên nhanh chóng nhớ ra, sau khi hắc đến thành Phạt Lạc Lý Tư để nhận chứng chức nghiệp huy chương, nữ thợ may đã quyến rũ mình cũng có tên giống như vậy.

oooOooo

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Sau khi rời khỏi khách doanh đủ xa, Mộ Dung Thiên lập tức lên tiếng hỏi.

Cổ Nhĩ Đa hiển nhiên vẫn còn vì sự lỗ lòi của mình mà sợ hãi, gãi nói:

- Xin lỗi thành thủ đại nhân, chúng ta vừa nhận được một tin tức không hay. Trên đường đến nơi hội họp với chúng ta, cánh quân thứ hai do tham mưu trưởng Đặc Lạp Đa thống lĩnh đã bị ma thú quân đoàn vây khốn tại Liệt Duyên bình nguyên!

Lời đó vừa thốt ra thì tựa như sét đánh ngang trời, đôi người của Mộ Dung Thiên co rút lại:

- Cái gì?

oooOooo

Hội nghị khẩn cấp lập tức được triệu tập, bởi vì sự việc quá trọng đại.

Các tướng lĩnh khác vừa nằm xuống chưa kịp ảm chấn thì đã bị gọi dậy, nhưng ai nấy đều không thấy buồn ngủ chút nào, bởi vì tin tức Đặc Lạp Đa bị vây khốn đều khiến cho họ không còn lòng dạ nào để ngủ nữa.

Một tiếng trước đó, ai nấy cũng vì sắp được hội sư mà vui vẻ, nhưng giờ đây thì trong quân trường lại tràn ngập lo lắng.

- Thành thủ đại nhân, chúng ta hãy lập tức hành quân suốt ngày đêm, để nhanh chóng cứu đám người của Đặc Lạp Đa và Thân Khắc!

Đội trưởng đầu sĩ Hào Tư vốn là người rất xung động, lúc này thấy bạn già đang lâm hiểm cảnh thì lại càng lo lắng hơn, lập tức xin Mộ Dung Thiên xuất binh ngay.

- Hào Tư, không nên gấp gáp, người không thấy việc này có điểm kỳ quái hay sao?

Sát Đạt Mễ La vẫn trấn tĩnh. Lần đầu tiên gã tận mắt chứng kiến vô số huynh đệ bị chết thảm, điều đó đã khiến cho tốc độ trưởng thành của gã nhanh hơn trước rất nhiều. Nếu là trước đây, gã nhất định cũng sẽ giống như Hào Tư vậy, đầu tiên sẽ thống lĩnh thủ hạ chạy đi cứu viện cho hảo hữu Tịch Thập rồi.

Hào Tư nghe vậy thì nổi nóng:

- Không gấp? Người nói chơi à? Làm sao mà ta không thể gấp được chứ? Nơi đó không phải là bên trong thành Mễ Kỳ Tư, mà là nơi bình nguyên trống trải, không có bất luận một điều kiện để phòng ngự nào. Bất cứ lúc nào toàn quân của họ cũng sẽ bị đại quân ma thú vây công mà tiêu diệt sạch. Chẳng lẽ người muốn chống mắt mà nhìn bọn họ bị giết khơi khơi như vậy hay sao?

Thế rồi y lại quay sang nói với Mộ Dung Thiên:

- Thành thủ đại nhân, xin hãy sớm hạ lệnh. Ta nguyện ý dẫn quân tiên phong, giết thẳng đến Liệt Duyên bình nguyên! Nếu chúng ta hành động nhanh một chút thì may ra còn kịp, đến lúc đó, chúng ta sẽ kết hợp với quân của Đặc Lạp Đa, nội ứng ngoại hợp, nhất định có thể thoát khỏi trùng vây!

Mộ Dung Thiên vẫn cúi đầu không nói gì, bởi vì hắn đang suy nghĩ.

Lộ tuyến hành quân của Đặc Lạp Đa vốn không có vấn đề gì, Liệt Duyên bình nguyên bốn phía đều trống trải, vô luận từ hướng nào chạy đi cũng đều là sự lựa chọn tốt.

Nhưng điều đáng chết ở đây chính là số lượng ma thú đông kinh người đã vây kín lấy toàn bộ bình nguyên!

Điểm tốt nhất của du kích chiến chính là khiến cho đối phương không thể có được lực lượng cường đại và cũng không biết làm sao để điều khiển. Bởi vì chúng sẽ rất khó mà phán đoán được thực hư, và đồng thời cũng khó bắt được phe nhân loại vì sự linh hoạt thay đổi không ngừng.

Muốn vây khốn được một đội ngũ du kích, tất phải nắm được tin tức tình báo chính xác, biết được lộ tuyến hành quân của đối phương rồi sắp bày mai phục. Nếu không thì phải là thuần túy may mắn.

Điều kiện thứ hai hiển nhiên rất khó xảy ra, vì nếu muốn ngay ở giữa khu hoang dã rộng lớn bên ngoài Mễ Kỳ Tư, rồi tập trung lực lượng tại một điểm để thử vận may mà chặn lại một đội ngũ du kích, vậy thì chẳng khác nào mò kim đáy biển vậy. Mà cứ dựa vào tình huống của đám ma thú quân, tựa hồ chúng đã có tính toán kỹ từ trước, rất giống với việc đã nắm được tin tức tình báo chuẩn xác vậy.

Nhưng binh đoàn trinh sát của Mễ Kỳ Tư rất là xuất sắc, họ vẫn khiến cho đám ma thú đau đầu không ngớt, trước nay vẫn chưa xảy ra sai lầm gì.

Lại thêm việc hai ngày trước, cánh quân của mình cũng từng trúng phải mai phục giống như vậy, cũng gặp phải ma thú quân đoàn với số lượng đại quy mô như vậy. Trong mấy tháng qua, phe mình hành quân chưa từng gặp phải sự hung hiểm như thế bao giờ, không lẽ nào lại tẩu xảo như vậy? Hai nhóm quân lại cùng lúc gặp phải sự mai phục hung hiểm như thế?

Mộ Dung Thiên nhớ đến những cuộc chiến không lâu trước đó, lúc bấy giờ đám ma thú quân đoàn không tiếc mọi thứ mà chỉ chỉ toàn tấn công các ma pháp sư cùng với cung tiễn thủ và các binh chủng có thể tấn công từ xa của phe mình. Những lúc ấy thì đám ma thú đã bỏ ra cái giá không thấp, và những cuộc chiến như vậy cũng xảy ra không ít. Khi đó Mộ Dung Thiên vẫn không giải thích nổi lý do, hẳn chỉ cho rằng Cùng Kỳ vì quá căm tức nên mới hạ lệnh như vậy mà thôi.

Lúc này nhớ lại chuyện đó, hẳn cảm thấy bên trong hẳn là có vấn đề rất nghiêm trọng. Bởi vì hầu như cũng giống như cánh quân của hắn, cánh quân thứ hai do Đặc Lạp Đa thống lĩnh cũng bị tổn thất rất nhiều binh sĩ có sức phòng ngự. Theo lời lão báo lại, ma thú quân đoàn tựa như có thâm thù đại hận với các binh chủng như thế, nên chúng chỉ nhắm vào họ mà hạ thủ thôi. Đặc Lạp Đa cũng từng có lần cảm thấy hoang mang khó hiểu giống như hắn vậy.

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Mộ Dung Thiên liền thông suốt tất cả. Lần này hội sư với Đặc Lạp Đa không phải là ngẫu nhiên, mà căn bản đó là do Cùng Kỳ tạo ra cơ hội cho họ mà thôi!

Việc không thể nắm được lộ tuyến của du kích quân vẫn luôn là một vấn đề nhức đầu của Cùng Kỳ, nhưng khi tạo ra cơ hội hội sư lần này, nó sẽ có thể chuyển bị động thành chủ động. Chỉ cần biết được hai cánh quân sẽ gặp nhau ở một nơi nào đó mà họ đã từng đi qua, vậy thì Cùng Kỳ sẽ có thể căn cứ vào vị trí của hai nhóm quân này mà đoán ra lộ tuyến sắp đến của họ.

Cũng may là nó không có được tin tức tình báo xác thực, tỷ như tốc độ hành quân của hai cánh quân, phong cách, vv...nên không thể nào xác định được địa điểm hội quân. Nếu như biết được địa điểm thì tất nhiên là việc tốt nhất, vì nó sẽ có thể tung một mẻ lưới để bắt trọn ổ cả hai.

Cánh quân của Mộ Dung Thiên tương đối may mắn một chút, bởi vì trên lộ tuyến hành quân không hề gặp phải những nơi trống trải hoang vu, cho nên Cùng Kỳ không dám tập trung binh lực vào đây, nhờ vậy nên đã giúp cho Mộ Dung Thiên tránh được một kiếp.

Nhưng còn phe của Đặc Lạp Đa thì lại khác, chỉ cần là người có chút đầu óc thì cũng biết chọn ngay Liệt Duyên bình nguyên rồi. Nhân loại đã có thể nghĩ đến, vậy thì Cùng Kỳ vốn có trí lực có thể sánh ngang với một mưu sĩ xuất sắc của nhân loại, tất nhiên cũng có thể nghĩ đến. Vì vậy mà nó liền không chút do dự mà hưng binh đại quy mô, an bày cuộc mai phục lần này.

Vòng vây của nó phải rất lớn, vì vậy nên mới tránh được tầm nhìn của trinh sát binh của phe nhân loại. Đến cuối cùng thì cũng đã thành công vây khốn được họ.

Vốn tưởng rằng phe mình rất cẩn thận, không ngờ trong lúc bất tri bất giác đã rơi vào bẫy rập của nó.

Chắc, chắc, Cùng Kỳ quả không hổ là luân hồi yêu thú. Nó có được trí tuệ cao siêu không thua gì một chiến lược gia xuất sắc của nhân loại, lần này ra tay quả thật là khó chơi đây!

Mặc dù Mộ Dung Thiên đang đối lập với Cùng Kỳ, nhưng hắn lại không thể không tán thưởng sách lược cao minh của nó.

Thấy Mộ Dung Thiên trầm mặc không nói gì, Hào Tư lại gấp gấp kêu lên:

- Thành thủ đại nhân, xin hạ lệnh mau. Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, đám người của Đặc Lạp Đa và Thẩn Khắc không chống được lâu đâu!

Đại ma pháp sư Yết Lệ Nhã nạt y:

- Hào Tư, không được làm gián đoạn suy nghĩ của đại nhân.

Hào Tư nghe vậy thì vội ngậm miệng ngay, nhưng trong miệng vẫn lẩm bầm những lời gì đó. Tính cách của y không khác Thẩn Khắc chút nào. Y là một kẻ không sợ trời không sợ đất, lúc nào cũng có gan chống lại thượng cấp, nhưng trái lại thì không dám vô lễ với Yết Lệ Nhã chút nào, bởi vì y đang theo đuổi nàng ma pháp sư mỹ lệ ưu nhã này, tuy rằng đã theo đuổi suốt mười năm nay mà vẫn chưa thành công.

Không biết có phải Yết Lệ Nhã bị cảm động bởi sự trung thành của Hào Tư hay không, vì cho đến nay nàng vẫn chưa thành hôn với ai, nhưng rất có thể nàng cho rằng y không thích hợp với mình nên vẫn chưa tiếp nhận tình cảm của y. Do đó, đôi bên vẫn duy trì mối quan hệ không xa không gần. Mặc kệ thế nào, Hào Tư vẫn một mực phục tùng mệnh lệnh của Yết Lệ Nhã, nàng chỉ đông thì y không dám đi hướng tây, chỉ nam thì không dám đi bắc.

Lúc này Mộ Dung Thiên kết nối các điểm quan trọng đã thông suốt lại, thế rồi liền dồn sức chú ý trở về hiện tại, hần cười nói:

- Hào Tư nói không sai, bọn họ quả thật sẽ không chống đỡ được lâu.

Hào Tư chấn động tinh thần, vội nói:

- Nếu nói như vậy, thành thủ đại nhân, ngài tính....

Mộ Dung Thiên chậm rãi nói:

- Ta tính là đêm nay vẫn nghỉ ngơi như thường. Những ngày sắp tới vẫn giữ tốc độ hành quân như cũ, không, phải nói là chậm hơn trước một chút.

- Hả?

Hai mắt của Hào Tư mở to như chuông đồng.

335. Hồi 326: Noãn Thạch (trứng Chọi Đá)

- Đúng theo lời người, căn bản là Đặc Lạp Đa sẽ không thể chống đỡ lâu dài được. Một khi quân du kích đã bị ma thú vây khốn, trong tình huống không có thành trì bảo hộ, đừng nói là ba ngày, chỉ trong một ngày thôi thì toàn quân sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn rồi. Dù chúng ta có đến kịp thì cũng chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.

Hào Tư sững sốt, sau đó y phát hiện lời nói của Mộ Dung Thiên rất có đạo lý, nhưng bất luận thế nào thì y cũng không thể tiếp nhận được chuyện hảo hữu bị giết chết, vì vậy mà y ngập ngừng:

- Vậy....chẳng lẽ chúng ta cứ mở mắt trừng trừng mà nhìn đám người Thản Khắc bị....

Đột nhiên y nhận ra thần tình nhẹ nhõm thoải mái của Mộ Dung Thiên, cả nụ cười ở trên mặt cũng chưa từng biến mất, hình như trong lòng đã có sẵn kế sách rồi vậy. Thế là y như nhìn thấy cứu tinh, Hào Tư vội nói tiếp:

- Thành thủ đại nhân, ta đoán là người đã có biện pháp rồi phải không? Chúng ta có thể nào đến được Liệt Duyên bình nguyên kịp thời hay không?

Mộ Dung Thiên lắc đầu:

- Không thể nào, dù cho quân của chúng ta có biết bay đi nữa, nhưng thời gian cũng quá ít đi.

Ngay khi hy vọng của Hào Tư sắp tan biến thì ngữ khí của Mộ Dung Thiên lại thay đổi:

- Tuy nhiên....

Hào Tư lại hỏi gấp:

- Thành thủ đại nhân, người có biện pháp hay gì thì hãy nói ra đi, nếu cứ tiếp tục thế này thì ta sẽ điên lên mất.

- Tuy nhiên, ma thú quân đoàn tạm thời sẽ không hạ thủ với đám người Đặc Lạp Đa đâu.

Sát Đạt Mễ La tiếp lời Mộ Dung Thiên.

Hào Tư nghi ngờ nói:

- Sao lại như thế được? Đám ma thú hung tàn thô bạo, chúng khó gặp được một cơ hội tốt như thế, vậy bọn chúng....bọn chúng làm sao tự nhiên lại trở thành thiện lương được chứ?

Nói đến đây, cả Hào Tư cũng cảm thấy buồn cười nữa.

- Ha ha ha, Sát Đạt Mễ La nói không sai.

Mộ Dung Thiên cười xong liền giải thích:

- Đám ma thú đó không phải tự nhiên đổi tính mà đi ăn chay, mà chúng chính là đang muốn ăn nhiều hơn nữa kia.

Năng lực phân tích của Hào Tư so với hảo hữu Thản Khắc cũng không khác bao nhiêu, y ngập ngừng:

- Vậy là ý gì?

- Nói đơn giản một chút, đám ma thú đang vây khốn quân của Đặc Lạp Đa đang muốn lợi dụng họ để bắt con cá lớn là chúng ta đây.

Mộ Dung Thiên hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Theo tin tức mới nhất của chúng ta, ma thú quân chỉ là vây khốn Đặc Lạp Đa mà thôi, chứ chưa có hành động gì tiếp theo. Rất hiển nhiên là bọn chúng đang đợi chúng ta đến cứu viện. Nếu như không có mối thì chúng ta cũng sẽ không cần câu. Vì vậy mà chúng ta cứ chậm rãi một chút, đám người của Đặc Lạp Đa tạm thời sẽ vẫn được an toàn.

Hào Tư nghe xong thì liền tỉnh ngộ, cực kỳ vui mừng.

Lúc này Yết Lệ Nhã cũng không tránh khỏi lo lắng, cất tiếng nói:

- Tuy nói vậy, nhưng ma thú quân chắc chắn vẫn không ngừng đổ về Liệt Duyên bình nguyên, dù chúng ta có đến được nơi đó để cứu viện thì e rằng cũng không có hy vọng thắng được. Trong mấy tháng gần đây, tuy lực lượng của ma thú có bị giảm đi ít nhiều, nhưng dù sao thì chúng ta vẫn chưa xoay chuyển được cuộc diện chênh lệch lực lượng giữa đôi bên. Hơn nữa, hiện nay đang là tác chiến ở ngoài thành, nếu như liều mạng thì kẻ bị chết sẽ là chúng ta thôi!

Tâm tình của Hào Tư lại trùng xuống:

- Vậy chúng ta nên cứu hay không cứu?

- Cứu! Nhất định là phải cứu!

Mộ Dung Thiên nói như đinh đóng cột:

- Nhưng trước lúc đó, chúng ta phải chuẩn bị cho thật tốt mọi thứ đã. Đầu tiên là nghỉ ngơi để lấy lại sức. Với tình trạng của chúng ta hiện nay, chỉ vừa chạy đến Liệt Duyên bình nguyên thì sức lực của binh sĩ sẽ bị hao tổn càng nghiêm trọng hơn, đến lúc đó, đám ma thú vốn đầy đủ sức lực và đợi chúng ta đã lâu, hẳn sẽ rất hoan nghênh chúng ta. Chúng ta chẳng những sẽ bại, mà còn sẽ bại rất nhanh và rất thảm nữa kia.

Mộ Dung Thiên thoáng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đây là một trong những nguyên nhân mà chúng ta không thể hành quân nhanh chóng được, phải dùng trạng thái tốt nhất mà nghênh chiến. Thứ hai, phải triệu tập gấp hai cánh quân thứ ba và thứ tư của bọn người Luân Đạo Phu trở về!

Nói tới đây, hai mắt của hắn lập tức sáng ngời:

- Thời gian quyết chiến đã đến rồi!

Có thể nói, khi U Minh môn mở ra lần nữa thì đó đúng là thời cơ tốt nhất để phản kích, nhưng lúc này hẳn không còn thời gian để đợi nữa. Tòa thành cấp một gần Mễ Kỳ Tư nhất là Đa Đa Lạp Đặc bị ma thú quân đoàn dưới sự thống lãnh của hung thú cấp bảy là Yết La, tấn công rất ngặt. Tình hình càng lúc càng xấu, nếu như không có sự giúp đỡ kịp thời thì ngày thành bị phá sẽ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong những lần ma thú bạo động trước, các loại biến dị ma thú và lực lượng ma thú xuất hiện tại các quốc gia đều khác nhau, không có lần nào cố định cả. Thế nhưng trong kỳ bạo động lần này, Tát La đã xui xẻo đụng phải lực lượng mạnh nhất của chúng.

Mất đi sự hiệp trợ của Lam Nguyệt đế quốc, tất nhiên là họ phải cất lực ứng phó với các mũi tấn công. Cũng may là dựa vào lợi thế của địa hình cùng với cái nhìn về đại cuộc rất chuẩn xác của Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ, và những quyết sách cao minh, các thành lớn của Tát La vẫn kiên cường chống cự trong những tình huống ngặt nghèo, miễn cưỡng kiềm chế phạm vi quân hạt của biên dị ma thú, không để cho bất luận hai cánh quân nào của chúng hội hợp tại một chỗ, và từ đó mà tiêu diệt từng bộ phận một. Thế nhưng họ không có dư lực lượng để chi viện cho Đa Đa Lạp Đặc vốn là một nơi cô lập gần sát với biên thù.

Đương nhiên, so với Mễ Kỳ Tư, vị trí địa lý của Đa Đa Lạp Đặc còn tốt hơn rất nhiều, nhưng chỉ tiếc họ lại không có một Mộ Dung Thiên thứ hai để làm linh tụ.

Như vậy, dưới tình huống giằng co của song phương, chỉ cần có một điểm bị phá vỡ, vậy thì sẽ lập tức tạo ra phản ứng dây chuyền. Mặc dù hiện nay cách ngày U Minh môn không còn bao xa nữa, nhưng hễ thành Đa Đa Lạp Đặc bị hạ, vậy thì sự quân bình sẽ bị phá vỡ, đến cuối cùng thì nhiều lắm Tát La cũng chỉ bị tổn thất khoảng hơn mười tòa thành lớn. Rồi sau hai tháng nữa, lúc đó sẽ là lúc lực lượng ma thú sẽ phải nhanh chóng rút lui.

Nếu là lúc bình thường, Tát La dù có bị tổn thất hơn mười tòa thành lớn thì cũng có thể chịu đựng nổi. Trước kỳ bạo động lần tới, họ vẫn có thể tiêu diệt số lượng tàn dư của ma thú, đồng thời trùng kiến lại những thành trì đã bị hủy diệt.

Thế nhưng trong kỳ ma thú bạo động lần này, ngoài địch nhân là ma thú ra, còn có nhân loại nữa.

Hầu như tất cả những ai có hiểu biết chút ít về chính trị thì cũng đều biết, Lam Nguyệt đế quốc với dã tâm xâm lược và bành trướng lãnh thổ từ trước tới nay vẫn không cam lòng bỏ qua cho Tát La, một nước đứng đầu các nước trung lập không chịu khuất phục họ. Tuy rằng bình thường họ không tiện trở mặt, nhưng lúc nào cũng chực chờ như hổ đói, để rình thời cơ.

Trong đợt ma thú bạo động năm nay, Lam Nguyệt đế quốc vừa may lại đụng phải lực lượng ma thú thấp nhất, tuy rằng họ đã bị kế hoạch Lạc Nguyệt làm giảm đi không ít lực lượng, nhưng nếu muốn sớm giải quyết xong vấn đề ma thú bạo động thì vẫn dễ dàng như trở bàn tay. Trong khi đó, tình cảnh của các thành thị bị Tây Bắc liên quân chiếm đóng ở ven biển thì tương đối thê thảm hơn. Bọn họ vốn không quen với việc đối phó với ma thú bạo động ở bên kia bờ An Tác Tổ đại dương, lại không có cách nào bổ sung cho lực lượng bị đại dương chia cách, vì thế mà tổn thất cũng rất trầm trọng, thậm chí còn phải nén lòng mà bỏ đi mấy thành thị lớn để tập trung lực lượng vào một nơi.

Mà các nước ở tây bắc cũng tương đối kém may mắn, hầu như tất cả đều đụng với lực lượng mạnh của cuộc bạo động lần này. Đã vậy, họ lại vì phải trích ra một số quân đội để đi xâm lấn đông nam nên cũng khiến cho tình hình càng căng thẳng thêm. Hoàn cảnh ở tây bắc ác liệt thế nào thì ai nấy cũng đều rõ, việc thu hoạch thực vật càng lúc càng ít đi đã giáng cho họ một đòn đả kích rất nặng, lại thêm tai nạn trong lúc ma thú bạo động thì lại càng tăng thêm vận rủi cho họ không ít.

Với tình thế đó, hiển nhiên là rất có lợi cho Lam Nguyệt đế quốc, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu diệt quân xâm lấn, đồng thời còn xua quân bắc thượng, đối khách làm chủ. Nếu như có vận khí tốt, nói không chừng còn có thể thống trị toàn bộ đại lục và trở thành bá chủ cũng không phải là không có khả năng.

Đó là bá nghiệp mà từ trước tới nay không có một ai là có thể làm nổi, điều đó đủ khiến cho những kẻ lộng quyền phải động tâm, nhất là một kẻ kiêu hùng như Cát Tư vậy.

Quả thật không khó tưởng tượng ra được, lão sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như thế. Cứ nhìn vào thành tích trước kia của lão, khi đã chẳng hề ngần ngại mà khiến cho Phương Thốn quốc của nàng Vu nữ Đình Đình bị diệt vong, dùng mấy trăm vạn thi thể để khiến cho tiền đồ của mình bước sang một bước ngoặt mới, điều đó đủ cho thấy dã tâm của Cát Tư ở trên đại lục này thật không có ai có thể tưởng tượng ra nổi. Thậm chí so với lịch sử ở trên Địa cầu, chỉ e cũng chỉ có vài vị đế vương là có thể sánh nổi mà thôi.

Lập trường chính trị của các nước trung lập có tác dụng rất lớn đối với hai thế lực ở hai bên bờ đại dương. Vô luận là Tây Bắc liên quân do Mạch Gia đế quốc dẫn đầu, hay là các nước Đông Nam do Lam Nguyệt đế quốc suất lãnh, trước khi thực hiện dã tâm của họ thì ai nấy cũng đều phải vượt qua tấm lá chắn này.

Trước kia Tây Bắc liên quân vốn bị cách trở, nên các nước trung lập đối với phe Đông Nam rất có lợi, nhưng bây giờ dưới tình huống hiện nay thì lại trở thành sự cản trở của Lam Nguyệt đế quốc, là cái đinh trong

mắt của Cát Tư, không trừ đi không được.

Vì vậy mà Mộ Dung Thiên phải mau chóng kết thúc trận chiến này, chỉ cần hắn có thể đến kịp Đa Đa Lạp Đặc, ngăn cản bước đầu tạo ra phản ứng dây chuyền, vậy thì Tát La sẽ có thể bảo toàn được quốc thổ hoàn chỉnh cùng với lực lượng. Đó chính là điều mà Lam Nguyệt đế quốc kiêng kỵ nhất.

Do đó, đối với ma thú hay người của Mễ Kỳ Tư mà nói, trận chiến này không thể tránh được, nhất định phải đánh. Giả như Đặc Lạp Đa không bị vây khốn, vậy thì Mộ Dung Thiên cũng phải sớm tìm cách để cho trận chiến này mau kết thúc thôi.

Hào Tư nghe xong lời hắn thì cả kinh thất sắc:

- Quyết chiến? Thành thủ đại nhân, sao có thể được chứ? Theo lẽ thì chúng ta nên đợi tới lúc U Minh môn mở ra lần nữa thì mới đúng chứ, còn bây giờ mà quyết chiến ngay, vậy chỉ sợ lấy trứng chọi đá mà thôi!

Là một dũng tướng từng thống lĩnh binh sĩ trải qua trăm trận, Hào Tư rất xứng chức, nhưng về vấn đề chính trị thì hiển nhiên y không hiểu được sự phức tạp của nó.

Yết Lệ Nhã cũng trầm lặng không nói gì, nàng những tưởng có thể đoán ra chỗ cấm kỵ của Mộ Dung Thiên, nhưng lại không nghĩ ra được, bởi vì bây giờ mà quyết chiến thì quả thật là không sáng suốt chút nào.

Từ lúc bắt đầu du kích chiến đến nay, quyền chủ động đã trở về trong tay mình từng chút, từng chút một. Mắt thấy thắng lợi đã nằm trong tầm tay, nhưng chỉ có điều đáng tiếc là không thể quyết chiến với ma thú ở vào thời điểm có lợi nhất cho mình mà thôi.

Nàng chỉ có thể kỳ vọng vào Mộ Dung Thiên, hy vọng hắn sẽ lại có thể tạo ra kỳ tích một lần nữa, cũng như hắn đã từng tạo ra kỳ tích trước đó vậy.

Mộ Dung Thiên cũng không muốn giải thích vấn đề chính trị đầy phức tạp này cho Hào Tư hiểu, hắn chỉ nói:

- Nhất định là ma thú đại quân đã tập trung vào con mồi Đặc Lạp Đa này từ lâu, nếu như không quyết chiến, vậy thì biện pháp tốt nhất là bỏ rơi đệ nhị quân đoàn.

Hào Tư nghe vậy thì không nói gì nữa, còn Sát Đạt Mễ La thì chậm rãi nói:

- Ta đã từng phát thệ, tuyệt sẽ không bỏ rơi đồng đội thêm một lần nào nữa!

Những lời đó đã biểu hiện rõ lập trường của gã, những tướng lĩnh khác với cấp bậc nhỏ hơn sau khi thấy bốn vị thượng cấp hoặc dùng lời hoặc dùng sự trầm mặc để bày tỏ lập trường, nên cũng không ai nói thêm điều gì, dù có phản đối thì cũng rất ít.

Nói một cách khác, trận đấu ngu xuẩn chẳng khác nào lấy trứng chọi đá này xem ra không bao lâu nữa sẽ diễn ra rồi.

Mọi người đều đặt hết kỳ vọng lên mình của Mộ Dung Thiên. Nếu không có nam tử này đột nhiên đến Mễ Kỳ Tư, rồi nhanh chóng tạo nên uy vọng cao vợi và trở thành vị linh tụ tinh thần của người dân ở đây, vậy thì nói không chừng kết quả của buổi hội nghị này đã khác đi rồi.

Có hắn ở đây, ánh sáng hy vọng sẽ không hề biến mất.

Nhìn thấy thần tình của thành thủ đại nhân nhẹ nhàng thoải mái, kinh nghiệm nói cho mọi người biết rằng đó là một tín hiệu tốt đẹp. Mặc dù họ có nghĩ nát óc mà vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào tốt để lấy trứng chọi đá mà trứng lại không bị vỡ.

- Được rồi, các người cứ về trước đi! Còn cụ thể chi tiết thế nào thì ngày mai sẽ bàn tiếp!

Mộ Dung Thiên nói xong liền đứng dậy.

Bây giờ cũng là lúc đi gặp mỹ nữ cao tăng của Cuồng Sa đế quốc rồi, nói không chừng nàng ta còn có thể mang đến một “tin vui” nào đó.

336. Hồi 327: Sứ Giả

Khắc Lý Tư Đế hiển nhiên mới vừa ngồi dậy, suối tóc màu nâu của nàng có hơi rối loạn, thần tình vẫn còn đang ngái ngủ, đôi mi thanh tú cố gắng mở ra, còn bản thân nàng thì vô lực dựa vào cửa, tư thế có hơi chút biếng nhác.

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên tất nhiên là rơi lên đôi ngực đầy đặn của nàng ta, vì phải vội vàng rời giường, nên y phục của nàng vẫn còn xốc xếch khiến cho đôi ngọc phong có phần lộ ra ngoài, có thể hấp dẫn vô số anh hùng phải khom lưng cúi đầu trước mặt nàng.

Tuy rằng lúc trước những lời nàng ta nói không nhất thiết đáng tin, nhưng tinh thần của Mộ Dung Thiên không thể tự giác mà bị mỹ lực của nữ tử này hấp dẫn. Nếu bỏ qua lập trường khác biệt, nàng ta quả thật là một vật trời ban cho nam nhân vậy.

Vẻ ngoài xinh đẹp như mỹ nữ của Nhân tộc, đồng thời lại còn kế thừa nét dương cương cứng cỏi của nữ tử Sa tộc, bên cạnh đó lại còn thêm sự khôn khéo và tính cách cuồng dã, tất cả đều tồn tại trên thân thể của Khắc Lý Tư Đế.

Trên đời có rất nhiều mỹ nữ, nhưng với loại mỹ nữ mà vô luận là vẻ ngoài hay cá tính đều đặc biệt khác hẳn người ta thì lại rất hiếm thấy. Đó chính là lý do tại sao mà càng nhìn Khắc Lý Tư Đế thì lại càng thấy nàng dễ nhìn hơn, càng xem thì càng thích thú hơn.

Nam nhân rất ưa thích nữ nhân đặc biệt, bởi vậy mà “lực sát thương” của Khắc Lý Tư Đế lại càng thấy được rõ ràng hơn.

Lúc này nàng ta không hề che lấp những chỗ hở hang của mình, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn thu hồi ánh mắt đang dán chặt lên ngực nàng ta trở về, nếu cứ tiếp tục nhìn như vậy thì trong đầu hẳn sẽ chỉ hiện lên những hình ảnh kiều diễm mà thôi, chứ sẽ không còn suy nghĩ sắc bén như những lúc bình thường được nữa.

Tên sắc lang ho khan một tiếng rồi nói:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, không phải nàng muốn ta sớm trở lại hay sao? Bây giờ đã được như ý nàng rồi.

Sau khi biết được thân phận của Mộ Dung Thiên và hiện tại mình đang ở địa phương nào, Khắc Lý Tư Đế cũng không vội vàng gì, nàng chỉ khẽ uốn éo thân hình, đi tới trước mặt Mộ Dung Thiên rồi nói:

- Đã sớm nghe danh Đan Ni Tư đại nhân không phải là người tầm thường. Bằng vào một loại kỳ dược mà ngài chỉ trong một thời gian ngắn đã trồng được gốc rễ sâu dày tại Tát La, trở thành một nhân vật nổi danh và được ưa chuộng trong các đại gia tộc, đồng thời còn phát triển nhiều mối quan hệ tốt với giới cao tầng của Tát La. Ngoài Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ và gia tộc chuyên sử dụng chính sách liên hôn là Niêm Hoa gia tộc ra, e rằng không còn một người thứ ba nào là có thể bì kịp với ngài.

Nàng ta hơi dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

- Hơn nữa, trong một thời gian ngắn nhất, ngài đã bằng vào thủ đoạn sấm sét mà lập được uy vọng cao tốt trong quân đội kiêu ngạo của Mễ Kỳ Tư. Khi bên ngoài đều tưởng rằng tình huống của nguy thành không còn có thể cứu vãn được nữa, vậy mà ngài đã nghĩ ra chiến thuật du kích kỳ diệu và bảo tồn được lực lượng toàn thành. Ngay cả thượng cổ yêu thú Cùng Kỳ vốn mang trong mình ký ức lạc ấn và thống lãnh trọng binh với sức áp đảo như thế mà cũng không làm gì được ngài. Trước khi gặp được ngài, ta đã thử tưởng tượng rất nhiều lần, rốt cuộc ngài là một vị kỳ nhân như thế nào đây?

Đối với sự nịnh hót của Khắc Lý Tư Đế, Mộ Dung Thiên tựa hồ cũng rất khoái chí. Chỉ cần là nam nhân, vậy thì không có ai là không thích nghe người ta khen tặng mình, nhất là khi đối phương lại là mỹ nữ.

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt mũi, cười hì hì, nói:

- Những gì trong tưởng tượng thì bao giờ cũng tốt đẹp cả, chỉ tiếc là hiện thực rất tàn khốc. Giờ nàng đã gặp được ta rồi, có phải ta là một tên hạ lưu vô sỉ, không biết thương hương tiếc ngọc là gì hay không?

- Hì hì....

Khắc Lý Tư Đế bật tiếng cười khúc khích, cười đến nỗi rung cả người, đôi ngọc phong cũng rung rinh không ngớt. Khiến cho ánh mắt của Mộ Dung Thiên lần nữa lại dán lên đó, thật không muốn rời đi.

- Đại nhân nói chuyện thật tiểu lâm. Trên thực tế, ta nghe nói ngài ở trước mặt mỹ nữ thì rất có phong độ của một thân sĩ. Chuyện vừa xảy ra lúc chiều lại càng chứng minh rằng, ngài không phải người thường, vì mục đích mà bất chấp thủ đoạn.

Nàng vừa nói, vừa chỉ ngón tay lên ngực Mộ Dung Thiên:

- Mà trên thực tế, ta cũng rất ngưỡng mộ những nam tử phi thường, những người có thể tạo cho người ta cảm giác an toàn và không bao giờ gục ngã. Nhất là nam tử kia lại có bờ ngực rộng như thế này....

Ngón tay của nàng ta vẽ lên ngực tên sắc lang vài vòng, tuy vẫn còn cách một lớp y phục, nhưng vẫn khiến cho hắn cảm nhận được sự ôn nhu vô cùng.

Một loại cảm giác tê tê như điện giật thông qua những chỗ da thịt chạm nhau mà truyền đi khắp toàn thân của Mộ Dung Thiên, thế là từ chỗ bụng dưới của hắn liền có một luồng hơi ấm bốc thẳng lên cao.

Cùng lúc đó, hơi thở của Khắc Lý Tư Đế cũng có phần hơi gấp gáp, tựa như đã hơi động tình rồi vậy. Nàng ta vẫn cất giọng đều đều, nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài nhất định cho rằng ta là một nữ nhân dám dấn phải không? Nhưng ta có thể phát thệ, ngài tuyệt đối là vị thiếu niên anh hùng đầu tiên đã khiến cho ta động lòng.

Vừa nói chuyện, đôi mắt của nàng ta cũng trở nên đắm đuối, không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng từ trong đôi mắt màu nâu nhạt của nàng ta chợt lóe lên một đóa mân côi tươi thắm.

- Thật không? Ta cũng rất thích loại mỹ nữ có mỹ lực phi phàm như Khắc Lý Tư Đế tiểu thư vậy đó, xem ra chúng ta quả thật rất có duyên nhỉ, khả khả.....

Trong tiếng cười dâm dật, bàn tay của Mộ Dung Thiên cũng không an phận mà vươn về phía đôi ngọc phong của mỹ nữ.

Miếng môi ngon đã dâng lên tận miệng, sao lại có thể bỏ qua chứ?

Khắc Lý Tư Đế nhẹ nhàng gạt bàn tay của Mộ Dung Thiên ra, rồi cười nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, không cần gấp mà, tuy rằng ta ngưỡng mộ ngài đã lâu, nhưng dù sao thì chúng ta chỉ mới gặp mặt mà thôi....

Vừa nói chuyện, Khắc Lý Tư Đế cũng thâm cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Nàng là một mỹ thuật giả. Vừa rồi đóa mân côi hiện lên trong mắt không phải là ảo giác, mà đó là Đồng thuật - Ma tính dụ hoặc.

Đồng thuật là một kỹ năng rất hiếm thấy ở trên đại lục. Tác dụng của nó chủ yếu là tác động lên tâm lý. Ngày trước Mông Na Lâm thiện dụng “U Minh đồng” rất tà dị, kẻ trúng phải thuật này sẽ luôn bị ám ảnh bởi một nỗi sợ hãi vô hình và cảm giác thất bại đối với gã, người đó sẽ xem gã như một tòa núi lớn không thể nào bị lung lay nổi, rồi từ đó sẽ rơi vào thế hạ phong. Khi cao thủ đối chiêu, lòng tin tất nhiên là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất để quyết định thành bại.

Hơn nữa, sự ảnh hưởng của Đồng thuật thông thường là trường kỳ. Nói một cách khác, trừ phi lực lượng của người bị trúng thuật đột nhiên tăng mạnh và vượt xa người thi thuật, hoặc giả trong một trường hợp đặc biệt nào đó mà ý chí của người trúng thuật rất kiên định, bằng không thì vĩnh viễn sẽ không thể thoát được sự ám ảnh của Đồng thuật.

Ma tính dụ hoặc cũng là một loại Đồng thuật, tên của kỹ năng này rất lôi cuốn, nhưng trên thực tế thì nó lại rất dâm uế. Thi thuật giả thông qua phương thức kích phát dục vọng nguyên thủy của con người mà khuấy rối lý tính và cách suy nghĩ lô-gíc, sau đó phát động ám thị về mặt tâm lý, khiến cho người trúng thuật khó có thể chống cự được những yêu cầu của người thi thuật, hoặc chí ít thì về mặt tâm lý cũng rơi vào thế hạ phong.

Những nam tử đã bị trúng phải Ma tính dụ hoặc, lúc ban đầu sẽ sinh ra lòng ham muốn rất cường liệt, nhưng sau đó dục vọng sẽ nhanh chóng chuyển sang thành lòng ngưỡng mộ đối với người thi thuật, những nam tử đó sẽ cảm thấy tự ty mặc cảm và sẽ càng không dám bắt kính với người ngọc.

Do đó, việc động tay động chân của Mộ Dung Thiên đã cho thấy triệu chứng của hắn không giống với tình huống trúng thuật, và điều đó cũng có nghĩa là hắn không hề bị ảnh hưởng bởi Ma tính dụ hoặc. Khi Khắc Lý Tư Đế biết được Đồng thuật của mình bị thất bại, nàng liền dừng ngay hành động dụ dỗ Mộ Dung Thiên, để tránh cho việc trộm gà không xong lại còn mất cả nắm thóc.

Chỉ là trong lòng Khắc Lý Tư Đế vẫn rất kinh ngạc, bởi vì phóng mắt nhìn khắp toàn thể đại lục, nàng tự nhận với mỹ thuật của mình, ngoài chức nghiệp thần bí là Vu nữ của Phương Thốn quốc đã bị diệt vong ra, chỉ có rất ít người như là Toa Phi của Thủy Đô, nữ hoàng Diễm Mỹ của Hấp huyết hoàng triều, vv....là có thể địch nổi mình mà thôi, còn lại thì không có ai là đối thủ nữa. Từ lâu đã nghe nói Đan Ni Tư là một kẻ háo sắc, nhìn bộ dạng trước đó của hắn, hắn là sức chống trả đối với loại mỹ thuật chuyên kích thích dục vọng này không được cao lắm mới đúng.

Nhưng tất nhiên Khắc Lý Tư Đế không biết được bên cạnh Mộ Dung Thiên vừa khéo lại có được một nàng Vu nữ cuối cùng của đại lục. Khắc Lý Tư Đế bỗng nhiên nhớ đến việc mình bị trêu đùa trước đó thì trong lòng cảm thấy rung mình, có thể nào lúc này đối phương cũng đang diễn trò hay không? Có phải hắn đang đóng vai một tên sắc lang hay không? Bởi vì nếu đúng vậy thì thần thái của hắn cũng rất giống, vô luận nhìn từ khía cạnh nào cũng không thể nhìn ra được thực hư.

Đụng với một đối thủ mạnh về tâm lý chiến như vậy, Khắc Lý Tư Đế cũng không hoảng loạn chút nào. Nàng ta vẫn cười tươi như cũ:

- Cảm tình phải bồi dưỡng từ từ, đúng không?

Mộ Dung Thiên mỉm cười đầy thâm đáng:

- Thế à? Nhưng dường như gần đây đang thịnh hành một loại tình yêu “một ngày” đấy.

Vừa nói, hắn lại bắt đầu động tay động chân.

Khắc Lý Tư Đế nghe vậy thì cũng hết lời để nói luôn, trong lòng thâm nghĩ mức độ vô sỉ của người này quả không hề tầm thường, và hoàn toàn cũng không có phong độ của một thống soái chút nào.

- Ủy, sư tỷ, tỷ đang làm gì vậy?

Lúc này đột nhiên có tiếng kinh hô từ phía sau vang lên. Tiếp theo đó là nàng Sa tộc mỹ nữ thứ hai liền xuất hiện ở phía sau hai người. Y phục của nàng ta rất chỉnh tề, rõ ràng là đã được mặc lại cẩn thận chứ không hào phóng như Khắc Lý Tư Đế.

Thân thể của nàng ta có thể xem là cao gầy. Đó chính là đặc tính của Sa tộc nhân, tương đối cao ngang với nhân tộc, nàng ta đứng gần cao tới lông mày của Mộ Dung Thiên. Mái tóc vẫn là màu nâu nhạt, đặc trưng của Sa tộc, nhưng điểm gây ấn tượng sâu sắc nhất cho Mộ Dung Thiên là đôi mắt đẹp của nàng ta, ánh mắt trong suốt tinh thuần, giống hệt như của một đứa trẻ mới sinh ra vậy. Ngoài ra còn có đôi môi anh đào xinh xắn hơi vểnh lên, trông giống như một cô bé vì không lấy được món đồ chơi mà tức giận vậy.

Một nữ nhân có đôi mắt thuần khiết và chiếc miệng xinh xắn như vậy, thật giống như khuôn mặt của một con búp bê, khiến người ta cảm thấy nàng thuần khiết tựa như một trang giấy trắng. Nếu như nội tâm của nàng cũng giống như vẻ ngoài của mình vậy, điều đó lại khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy rất kỳ quái, vì sao một người như thế lại đi nhúng tay vào những cuộc chiến tranh chính trị đầy phức tạp làm chi?

Lúc này nàng ta đang che miệng lại, đôi mắt hạnh tròn tròn nhìn hai người đang thân mật giống hệt đôi tình lữ, nét thắc mắc hiện rõ trong mắt.

Khắc Lý Tư Đế mượn dịp đó vội rời xa Mộ Dung Thiên ra, rồi nói:

- À, đâu có gì, sư muội Áo Lâm Na của ta ngạc nhiên như thế, thật khiến cho Đan Ni Tư đại nhân chê cười rồi.

Mộ Dung Thiên cười hì hì:

- Đâu có, đâu có.

Trước khi đến đây, Mộ Dung Thiên đã điều tra kỹ tư liệu về Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na. Thì ra trong sổ môn hạ của Quốc sư Cuồng Sa thành, tức thánh cấp chiến sĩ Bái Yết La có hai nữ đệ tử bề môn có thiên phú cực cao, cả hai đều có chỉ số kiểm tra chức nghiệp vượt qua hai ngàn. Trong hai nàng, Khắc Lý Tư Đế rất có tài về giao tế, là nữ đồ đệ chia sẻ rất nhiều công việc cho sư phụ. Mỹ danh của nàng được truyền đi bốn phương, vô luận là ở trong thành hay tại các quốc gia khác, nàng luôn luôn là một nữ tử được nhiều người vây quanh, tính tình hào phóng, giao thiệp với vô số nam nhân nhưng từ trước tới nay vẫn chưa bị thua thiệt lần nào. Nàng đúng là một nữ nhân rất có tâm kế.

Về phần Áo Lâm Na, nàng có tính tình trái ngược với Khắc Lý Tư Đế, luôn sống về nội tâm, về mặt giao tế thì kém xa sư tỷ của nàng. Tuy nhiên, chỉ số kiểm tra về chức nghiệp chiến sĩ của nàng thì đạt tới hơn hai ngàn bốn trăm. Ngay cả một siêu thiên tài được sư như Mộ Dung Thiên mà chỉ số cũng chỉ đạt tới hai ngàn năm trăm thôi. Xem ra, chỉ số của Áo Lâm Na đại biểu cho điều gì thì ai nấy cũng đều có thể nghĩ ra được.

Áo Lâm Na tuy còn nhỏ tuổi nhưng về mặt võ kỹ thì lại vượt xa các vị sư huynh và cả sư tỷ Khắc Lý Tư Đế. Bái Yết La thậm chí còn muốn bồi dưỡng nàng để trở thành kẻ thừa kế y bát của mình. Ở trên đại lục, số lượng nữ thánh cấp cường giả không có nhiều lắm, vì vậy mà tuy nàng sống rất khiêm tốn, nhưng danh tiếng của nàng lại vang xa khắp nơi, tuyệt không kém hơn danh tiếng của Khắc Lý Tư Đế chút nào.

Hai nữ đồ đệ được Bái Yết La đặt rất nhiều kỳ vọng lên vai họ, khi không lại mạo hiểm vượt biển để đến Tát La, hiển nhiên là bọn họ đang mang nhiệm vụ phi thường trọng đại trên mình.

Mộ Dung Thiên không tính hỏi mục đích của họ đến đây, vì hẳn biết Khắc Lý Tư Đế sẽ sớm nói cho hắn biết thôi.

Quả nhiên Khắc Lý Tư Đế thu lại nụ cười, nàng ta chuyển sang chính đề:

- Đan Ni Tư đại nhân, mời đến đây an tọa, rồi chúng ta từ từ nói chuyện.

Mộ Dung Thiên cười cười, hắn cũng không hề khách khí, đi thẳng vào trong sảnh rồi đặt mông ngồi xuống một chiếc ghế. Sau đó mới quay lại nói với Áo Lâm Na:

- Tiểu thư, cho ta một tách trà xanh là tốt rồi.

Áo Lâm Na thở dài chán nản, người này nghiêm nhiên dám xem mình là hạ nhân để tùy tiện sai bảo, thật là không lễ phép chút nào. Đã vậy, trước đó hắn còn dùng thủ đoạn hạ lưu để tiện để đe dọa mình nữa chứ.

Hình tượng biến thái của Mộ Dung Thiên vẫn chưa tan biến, đôi môi của nàng lại vầu lên cao hơn, nghiền răng ken két, hiển nhiên là rất bất mãn đối với hành động và lời nói vô lễ của Mộ Dung Thiên. Lúc này trông nàng càng giống hệt một nữ hài tử đang giận dữ.

Khắc Lý Tư Đế nháy mắt ra hiệu, Áo Lâm Na chỉ đành miễn cưỡng rót một tách trà đưa đến trước mặt Mộ Dung Thiên rồi nói:

- Đại nhân, mời dùng trà!

Vừa nói, bàn tay nhỏ bé tựa như không xương của nàng vừa như vô ý mà cũng vừa như cố tình nắm chặt lấy tách trà. Nàng cố ý muốn khảo nghiệm Mộ Dung Thiên, khiến cho hắn bị một vỏ bề mặt chơi.

Tuy rằng trên người nàng vẫn bị phù chú cấm chế, lực lượng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng nếu như Mộ Dung Thiên lấy cứng chọi cứng mà không dùng tới thủ pháp xảo diệu, vậy thì chỉ có thể bóp nát tách trà mà thôi.

Mộ Dung Thiên phẳng phất như không biết gì, chỉ nhẹ nhàng thốt:

- Đa tạ tiểu thư! Mấy ngón tay của nàng thật là xinh đẹp, vừa thon dài lại vừa mềm mại làm sao.

Hắn không hề tiếp lấy tách trà, mà chỉ mượn chiêu “lựa côn mà đánh rắn”, vuốt ve lên mấy ngón tay nhỏ bé của Áo Lâm Na.

Bàn tay của Áo Lâm Na tựa như chạm phải rắn vậy, lập tức rút ngay về, thế là tách trà bị buông lỏng ra và rơi luôn xuống đất.

Trước khi tách trà kịp chạm lên mặt đất, Mộ Dung Thiên đã nhanh chóng chụp lấy nó, rồi cười nói:

- Ha ha, đa tạ Áo Lâm Na tiểu thư!

Hạ lưu!

Áo Lâm Na thăm mắng một câu, đồng thời khẽ giậm chân một cái rồi nói:

- Sư tỷ, ta đi ngủ trước đây. Các người cứ nói chuyện với nhau được rồi.

Nói xong, nàng không đợi Khắc Lý Tư Đế trả lời mà quay người đi thẳng vào phòng ngủ, đồng thời còn giậm dứ đóng sầm cửa lại.

Khắc Lý Tư Đế đợi Mộ Dung Thiên ngồi xuống rồi mới cười nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, thật xin lỗi, Áo Lâm Na không phải là người giỏi giao tiếp.

Mộ Dung Thiên nhún nhún vai:

- Không sao, theo ý ta, Áo Lâm Na tiểu thư thật sự rất khả ái.

- Thế à?

Khắc Lý Tư Đế cười hỏi:

- Thật không giấu diếm, ta và Áo Lâm Na phụng lệnh quốc sư bốn quốc đến Mễ Kỳ Tư làm sứ giả, muốn cùng đại nhân hợp tác.

337. Hồi 328: Viện Trợ (thượng)

Mộ Dung Thiên vừa lên tiếng hỏi lại, đồng thời hần cũng chú ý vào cách xưng hô của Khắc Lý Tư Đế đối với Bái Yết La. Nàng gọi lão là quốc sư chứ không phải là sư phụ, điều đó cho thấy việc này liên quan trực tiếp tới quốc sư rồi.

- Phải!

Khắc Lý Tư Đế khẳng định.

Mộ Dung Thiên nhíu mày hỏi:

- Theo tình lý thì Mễ Kỳ Tư hầu như đã bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, các người làm sao lại biết rõ được tình huống ở đây như thế?

Khắc Lý Tư Đế cười nói:

- Kỳ thực gia sư Bái Yết La vẫn thường rất quan tâm đến ngài. Lão nhân gia đã nhiều lần nói với ta rằng, ngài là một người rất đặc biệt, và sự trưởng thành của ngài nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng được, và điều đó không chỉ dừng lại ở võ kỹ mà thôi. Ở trên đại lục này, người được lão nhân gia tôn kính và tán thưởng vốn không có mấy ai. Vì vậy mà điều đó đã khiến cho ta hiếu kỳ, và cũng rất muốn được tận mắt nhìn thấy phong thái của đại nhân một lần.

- Ủa?

Mộ Dung Thiên có hơi chút bất ngờ. Hần biết gần đây mình rất nổi tiếng, nhưng chỉ tưởng là ở trong Tát La mà thôi, không ngờ ngay cả thánh cấp cường giả ở tận miền tây bắc xa xôi mà cũng quan tâm đến hần, điều này quả thật hần chưa hề nghĩ đến.

Nghĩ đến Khắc Lý Tư Đế vừa nhắc đến việc sư phụ của nàng rất tán thưởng mình, lời đó chắc có hơn phân nửa là thật.

Mộ Dung Thiên nghĩ đến đó thì ít nhiều gì cũng có chút đắc ý, đồng thời cũng bắt đầu cảnh giác hơn. Hần xoa xoa mũi rồi cười nói:

- Lệnh sư quá khen rồi!

- Đan Ni Tư đại nhân, là ngài khiêm tốn thôi. Ánh mắt của gia sư sáng như đuốc, lão nhân gia xem người rất chuẩn xác, chưa từng nhìn sai bao giờ. Huống chi, ngài có thể giữ lại sinh cơ của nguy thành, và hơn nữa lại rất có thể kéo dài cho đến khi U Minh môn mở ra lần nữa. Chỉ với điều đó thôi cũng đủ chứng minh cái nhìn của gia sư không sai chút nào. Tình hình của Mễ Kỳ Tư hiện nay đang được rất nhiều người ở bên ngoài quan tâm đến, uy vọng của ngài như thuyền ngự trên đỉnh thủy triều và được mọi người xem là “thống soái rạng đông”. Chỉ vì tin tức ở nơi đây bị phong bế nên ngài chưa biết điều đó đấy thôi.

- Thống soái rạng đông?

Mộ Dung Thiên thật không biết nên khóc hay nên cười, vì không ngờ mình lại có cái ngoại hiệu đẹp đẽ như thế.

Sau khi trấn tĩnh lại tinh thần, uống một ngụm trà nóng, mùi thơm của trà làm mát lòng khách thưởng trà. Tuy đây là trà thượng phẩm, nhưng người nấu trà cũng phải am hiểu sâu sắc về trà thì mới có thể trong một thời gian ngắn mà nấu ra được nước trà ngon như thế. Xem ra về phương diện trà nghệ, Áo Lâm Na cũng là một cao thủ đây. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng không rảnh để mà thưởng thức trà, vì hăng đang chú ý tới lời đề nghị hợp tác của Khắc Lý Tư Đế hơn.

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, người muốn hợp tác thể nào, xin cứ nói thẳng ra.

Đại sự trước mắt, Mộ Dung Thiên cũng không thể tiếp tục dán mắt vào hai ngọn ngọc phong của Khắc Lý Tư Đế nữa, mặc dù khi nàng ngồi xuống thì phía trước hơi nghiêng một chút, nên khe sâu giữa hai ngọn ngọc phong trông lại càng quyến rũ hơn.

Khắc Lý Tư Đế nghiêm mặt nói:

- Nói đơn giản một chút, Cuồng Sa thành chúng ta sẽ lập tức phái binh vượt biển đến Mễ Kỳ Tư để viện trợ cho đại nhân.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì lim dim đôi mắt, hỏi lại:

- Viện trợ? Nghe ra thì rất hay ho, nhưng nói chính xác hơn thì có lẽ đó là ý tứ của Tây Bắc liên quân phải không?

Khắc Lý Tư Đế gật đầu thừa nhận:

- Không sai, đại nhân là người thông minh, nên ta cũng không cần nói vòng vo. Trên thực tế, tây bắc chúng ta cũng bị ma thú tấn công rất trầm trọng, nên cần phải có các quốc gia hợp lực thì mới có thể phái một cánh quân đến đây chi viện được, chứ nếu chỉ dựa vào lực lượng của Cuồng Sa thành thì vẫn chưa đủ.

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ta nghĩ hẳn là ngài hiểu rất rõ, tình thế vốn không được mấy tốt của Mễ Kỳ Tư và Đa Đa Lạp Đặc. Hai nơi nay sẽ là mấu chốt thành bại của Tát La trong lần ma thú bạo động này. Đối với Mễ Kỳ Tư và Đa Đa Lạp Đặc, chỉ cần bất luận một bên nào thất thủ thì ngoài việc toàn dân bị thảm sát ra, tình thế quân bình hiện nay ở những thành lớn khác cũng sẽ vì thế mà bị phá hỏng, sau đó sẽ gây ra một loạt phản ứng dây chuyền.

Khắc Lý Tư Đế hít vào một hơi thật sâu, rồi lại nói tiếp:

- Hiện nay tin tức ở trên hải dương bị phong tỏa nghiêm trọng, không biết đại nhân có nắm rõ tình hình của Đa Đa Lạp Đặc hay không, chứ chỉ trong vòng hai mươi ngày nữa thôi, nếu không có ngoại lực giúp đỡ, vậy thì họ sẽ bị thất thủ mà thôi. Với tình huống của Tát La hiện nay, các thành khác vẫn đang phải đau đầu ứng phó với ma thú quân, hoàn toàn không có đủ sức để chi viện cho Đa Đa Lạp Đặc. Về phần Đan Ni Tư đại nhân ngài, xin thứ cho lời nói của ta hơi khó nghe, tuy rằng chiến lược du kích của ngài rất tuyệt, nhưng trong một thời gian ngắn thì chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi.

Những điều này cũng giống như sự phân tích của Mộ Dung Thiên, sắc mặt hẳn vẫn không thay đổi, lên tiếng hỏi:

- Nàng nói xong rồi chứ?

Lúc này dáng vẻ của Khắc Lý Tư Đế từ một mỹ nữ cực kỳ phong tao đã biến đổi thành một chiến lược gia xuất sắc, thốt với giọng rất từ tốn:

- Sau khi phá được Đa Đa Lạp Đặc, hung thú cấp bảy là Yết La sẽ hội quân với biến dị ma thú thống lĩnh khác ở gần đó để công hạ thành trì tiếp theo. Trước khi U Minh môn mở ra lần nữa, sự tổn thất của Tát La các người khẳng định sẽ không quá ít. Đương nhiên, nếu là ngày xưa, việc đó cũng chẳng đáng là gì, trong vòng mấy năm vẫn có thể xây dựng lại mọi thứ như xưa. Tuy nhiên, đó là vào thời kỳ hòa bình mà thôi, còn cuộc thế ngày nay đã khác xưa rồi. Ở bên kia bờ đại dương hiện đang có Lam Nguyệt đế quốc đã tâm bình tình vừa cùng với Đông Nam liên quân ở đằng sau họ nữa.

Mộ Dung Thiên hỏi với giọng trào phúng:

- Tại sao lại không phải là Tây Bắc liên quân của các người?

Khắc Lý Tư Đế vẫn điềm nhiên:

- Ta không phủ nhận sự xâm lược của chúng ta, nhưng đó cũng chỉ vì sinh tồn mà thôi. Hoàn cảnh ở tây bắc mỗi ngày càng ngặt nghèo hơn, nhất là trong mấy năm trở lại đây, ma thú càng ngày càng thô bạo, lần bạo động nào cũng chạm phải lực lượng mạnh của chúng, tình hình này chưa cải biến chút nào. Chúng ta đã nhiều lần thỉnh cầu Lam Nguyệt đế quốc chi viện, bởi vì điều kiện ở phía đông nam của bọn họ ưu việt, sau nhiều lần ma thú bạo động mà vẫn luôn còn dư thừa lực lượng, thế nhưng lần nào cũng bị họ cự tuyệt. Bởi vậy mới nói, cuộc diện ngày hôm nay cũng phải do Lam Nguyệt đế quốc gánh một phần trách nhiệm lớn!

Mộ Dung Thiên nghe xong lời đó thì cũng không còn gì để phản bác lại, bởi vì thế giới này là cá lớn nuốt cá bé, vốn không thể dùng một chân lý tiêu chuẩn nào để phán đoán được. Vì để sinh tồn, vô luận phải làm ra điều gì thì cũng phải làm, cho dù có phải làm hại đến người khác.

Tiêu chuẩn duy nhất chính là lực lượng. Cá lớn nuốt cá bé, chân lý này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

- Đương nhiên, vì để bảo vệ an toàn của mình, Tát La hẳn vẫn có lòng cảnh giới với Tây Bắc liên quân chúng ta. Điều đó có thể dễ dàng hiểu được. Đó chính là một trong những nguyên nhân mà chúng ta chọn Mễ Kỳ Tư để chi viện. Đầu tiên, nó là một trong những yếu tố thành bại của Tát La. Thứ hai, nhằm biểu đạt thành ý hợp tác của chúng ta, Mễ Kỳ Tư nằm cách xa lãnh thổ của Tát La, nếu như chúng ta thất tín, trong lúc hỗ trợ mà chiếm luôn Mễ Kỳ Tư thì điều đó cũng không gây nên sự uy hiếp gì với Tát La. Huống hồ chi....

Khắc Lý Tư Đế nói đến đây thì ngữ khí chợt thay đổi:

- Chuyện như vậy sẽ không phát sinh, bởi vì nếu chúng ta hành động lỗ mãng, vậy chỉ có thể ép cho Tát La nghiêng về phía Đông Nam mà thôi. Việc ngu xuẩn như vậy chẳng khác nào tự ném đá lên chân mình vậy, bất cứ ai có đầu óc một chút cũng biết là không nên làm. Sau khi chúng ta chi viện cho Mễ Kỳ Tư đánh tan ma thú quần xong, lúc đó chúng ta sẽ công thành thân thoái, còn sau đó các người sẽ tự phái quân đội đến chi viện cho Đa Đa Lạp Đặc, vậy thì đâu còn lo lắng gì, phải không?

Lời này mới nghe qua thì rất có lợi. Theo lời của Khắc Lý Tư Đế, dường như liên quân Tây Bắc chỉ nghĩ cho quyền lợi của Tát La, nhưng trên thực tế thì không phải như vậy.

Lựa chọn Mễ Kỳ Tư làm đối tượng để trợ giúp, đầu tiên là vì nó là một trong những yếu tố thành bại, điều này tuyệt đối không sai. Thế nhưng nếu là những nơi khác thì rất có khả năng họ sẽ không dám tiếp thụ, bởi vì trước tiên là họ phải được giới cao tầng của Tát La cho phép, mà người có quyền lực cao nhất hẳn là Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ rồi. Ông ta là người cẩn thận, đa phần vẫn kiên trì nguyên tắc “nước sông không phạm nước giếng.”

Khả năng Lam Nguyệt đế quốc mượn cơ hội mà bỏ đá vào giếng vẫn luôn tồn tại, tuy nhiên cũng không phải là tuyệt đối, bởi vì họ cũng có điều kiêng kỵ. Ngày nào đó mà họ thực sự làm điều ấy, vậy thì họ nhất định phải ở trong một thời gian ngắn mà thu tóm được quốc gia dẫn đầu các nước trung lập là Tát La, nếu không thì sẽ phải đối mặt với sự bức bách của liên quân Tây Bắc.

Vì vậy, Long vương rất có khả năng sẽ mạo hiểm, vô luận thế nào cũng bắt các thành khác phải phân rõ giới hạn với liên quân Tây Bắc.

Chỉ có Mễ Kỳ Tư là ngoại lệ. Bởi vì “đứa con bị bỏ rơi” này đang có lòng oán hận cực điểm đối với Tát La, lại thêm thân đang ở hiểm cảnh nên rất có thể sẽ hành động riêng rẽ, kháng lệnh cấp trên mà tự ý tiếp thụ viện trợ. Do đó mà nó mới trở thành lựa chọn tốt nhất của liên quân Tây Bắc.

Dù lực khống chế của Long vương có mạnh đến đâu đi nữa thì cũng không thể vượt ra tới địa phương đã bị lãng quên này.

Đối với liên quân Tây Bắc mà nói, chỉ cần có thể giúp cho Tát La một tay, khiến cho họ không bị tổn thất quá lớn trong kỳ ma thú bạo động lần này, vậy thì Tát La vẫn có thể tiếp tục ước thúc Lam Nguyệt đế quốc. Như vậy đối với họ vẫn có lợi. Sau khi trải qua lần bạo động này, phương tây bắc cũng cần một thời gian để nghỉ ngơi lấy lại sức.

Viện trợ cho Tát La còn có một điểm lợi khác. Họ sẽ làm như vô tình mà truyền cái tin này ra ngoài, khiến người ta nghĩ không có lửa sao có khói, rồi từ đó Lam Nguyệt đế quốc sẽ vì lo lắng các nước trung lập đã kết minh với liên quân Tây Bắc mà trở mặt. Đến lúc đó, các nước trung lập sẽ trở thành những thành viên của liên quân Tây Bắc, quả đúng với sở nguyện của họ.

“Trước sói, sau hổ”, hiện nay chỉ có thể dùng mấy từ này để hình dung tình thế ngày hôm nay của Tát La và các nước trung lập mà thôi.

Nguyên bản hổ sói kiềm chế lẫn nhau nên vẫn có thể để cho Tát La đóng chặt cửa lớn, hoàn cảnh tương đối an toàn. Thế nhưng ma thú bạo động lại là một đầu mãnh thú khác. Mở cửa trước thì phía sau lại có hổ sói đang thềm nhỏ dãi đối với miếng mồi ngon này.

Hôm nay con sói đến trước tấm cửa gần bị phá của con mồi và nói:

- Đừng lo lắng, ta sẽ giúp ngươi đẩy lùi bước tiến của con mãnh thú kia. Bảo đảm cửa lớn của các ngươi sẽ không bị phá đâu.

Chỉ có trời mới biết, sau khi xong việc, con sói kia có nhân cơ hội đó mà nuốt tươi con mồi luôn hay không?

Mộ Dung Thiên tất nhiên cũng hiểu rất rõ những thủ đoạn chính trị gian hiểm đó, nhưng hắn không tính vạch trần ra, bởi vì giao tế cũng là một môn nghệ thuật, dù cho song phương đang lừa gạt lẫn nhau, nhưng bề ngoài vẫn phải biểu hiện như bạn tốt đối đãi chân thành với nhau vậy. Thế rồi hắn hỏi lảng đi:

- Phải rồi Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, chuyến này các người có bao nhiêu người cùng đi thế?

Khắc Lý Tư Đế dường như không hiểu được mục đích mà Mộ Dung Thiên nêu lên câu hỏi đó, nàng ta chỉ nghĩ cũng cần cho hắn thời gian để suy nghĩ nên không tiếp tục nhắc đến việc hợp tác nữa. Nàng ta cứ thành thật mà trả lời:

- Hai trăm người.

- Hai trăm người?

Mộ Dung Thiên khẽ nhún mày:

- Chỉ với một tiểu đội gồm hai trăm người mà dám vượt biển sao?

Khắc Lý Tư Đế cười nói:

- Khó tin lắm phải không? Nhưng nếu ta nói cho ngài biết Áo Lâm Na có Ma cảm ứng thì sao?

Ma cảm ứng cũng là một thiên phú đặc dị giống như Miễn dịch thể vậy. Người có Ma cảm ứng có thể ở một khoảng cách xa mà thăm dò được yêu khí của ma thú cùng với lực lượng mạnh hay yếu của chúng, cũng giống như ra-đa thôi. Thế rồi dựa vào đó, người ta có thể tránh đụng độ với ma thú quân. Thảo nào mà với một lực lượng nhỏ bé tầm hai trăm người, vậy mà họ vẫn dám mạo hiểm vượt biển ngay trong lúc ma thú bạo động.

Nhưng chẳng qua, những người có Ma cảm ứng còn hiếm hoi hơn cả những người có Miễn dịch thể nhiều lắm, trên toàn thể đại lục, phỏng chừng cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Bọn họ chính là những người trình sát ưu tú nhất do trời sinh. Vì vậy mà bây giờ cũng có thể giải thích được tại sao một

nữ tử ngây thơ, trông có vẻ như chẳng biết mảy may gì về chính trị mà lại cùng đi với Khắc Lý Tư Đế để đến Mễ Kỳ Tư này.

Mộ Dung Thiên lại đưa ra một câu hỏi khác:

- Vậy tại sao các người lại bị ngắt đi giữa biển khơi như thế?

Trong mắt Khắc Lý Tư Đế chợt hiện hàn quang:

- Là vì chúng ta đã gặp phải Tân Nguyệt hải tặc đoàn!

338. Hồi 328: Viện Trợ (hạ)

Lúc này Mộ Dung Thiên liền nhớ đến lúc trước sau khi hoàn thành nhiệm vụ lấy được Thiên Ma hào do Long vương giao cho, trên đường trở về thì hắn đã đụng phải Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn.

Hải tặc ngày hôm nay không còn là một danh từ nhắm vào các đoàn thể chuyên giết người cướp của thuần túy như trước nữa, mà bọn chúng lại có quan hệ mờ ám với các đại thế lực ở trên lục địa.

Cũng như Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn vậy, Mộ Dung Thiên dám khẳng định bọn chúng chính là nanh vuốt của Lam Nguyệt đế quốc, chuyên đi làm những chuyện mà Lam Nguyệt đế quốc không thể công khai thực hiện được.

Tương tự như thế, tính chất của Tân Nguyệt hải tặc đoàn cũng không đơn giản chút nào. Bọn chúng vốn luôn hoạt động ở Đát Phỉ Nhĩ hải vực thuộc phía nam An Tác Tổ đại dương, là một đoàn thể chuyên tránh mạnh hiếp yếu mà nổi danh. Thế nhưng lần này chúng lại dám công nhiên ra mặt chống lại người của Cuồng Sa thành, quả thật là ngoài dự liệu của người ta.

Lại thêm, trong mỗi lần bạo động, bất luận vùng biển nào cũng tràn ngập hung hiểm, thông thường thì các hải tặc đoàn đều tìm một nơi an toàn và bí mật nào đó để ẩn nấp. Chúng sẽ cất hết vật tư tích lũy được tại nơi ẩn nấp của mình, sau đó chờ đến khi U Minh môn mở ra lần nữa thì mới hoạt động trở lại. Do đó, lần tập kích này của Tân Nguyệt hải tặc đoàn hiển nhiên là một việc rất dị thường.

- Phe của ta chỉ có hai trăm người, đúng là quả bất địch chúng. Những người đồng hành đều bị chết hết, chỉ có ta và Áo Lâm Na nhờ có lực lượng cực mạnh nên mới có thể chống đỡ lâu hơn. Hoặc giả, còn có một người....

Theo lời của Khắc Lý Tư Đế thì có lẽ còn một người thứ ba vẫn sống sót, hoặc có lẽ kẻ đó chính là nội tuyến của đối phương.

Bị bán đứng và suýt nữa đã chôn thân nơi biển cả, dù sao đó cũng không phải là việc dễ chịu gì. Thế là ngọc dung của Khắc Lý Tư Đế lập tức trở nên băng lãnh, so với khuôn mặt tươi cười lúc trước thì khác xa, tuy nhiên, điều đó cũng có thể khiến người ta nhìn thấy được một mặt khác của nàng.

Khắc Lý Tư Đế “hừ” một tiếng rồi nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, nếu như ngài hiểu rõ tác phong của Tân Nguyệt hải tặc đoàn, hiển nhiên ngài cũng hiểu rõ chuyện này không trùng hợp đến như thế phải không? Ta dám cam đoan chín mươi lăm phần trăm, đó là bọn chúng đang phục vụ cho Lam Nguyệt đế quốc, mục đích của chúng là đến phá hoại chuyến đi này của bọn ta. Nhưng rốt cuộc tin tức tại sao lại tiết lộ ra ngoài, đến nay chúng ta vẫn chưa biết được.

Nói đến đây, nét tươi cười của nàng lại hiện ra lần nữa:

- Ngay khi chúng ta đã bị sức cùng lực kiệt, vừa may lại có một trận bão động ập tới. Hai người bọn ta nhân đó mà đào thoát, trôi dạt ở trên biển chỉ ít cũng được nửa tháng. Mà Áo Lâm Na lại còn hiểu được tuyệt kỹ cứu mạng của Cuồng Sa gia tộc là Sa chi thủ hộ. Nó có thể hoàn toàn che giấu khí tức của chúng ta, khiến chúng ta trở nên không khác gì với người chết vậy, và đồng thời cũng không hấp dẫn các ma thú trung cấp đến tấn công chúng ta; nhưng trong lúc đó, chúng ta cũng bị chìm vào trạng thái hoàn toàn say ngủ, chỉ đến khi nào có khí tức của nhân loại thì mới tỉnh lại được. Trước đó, vì tránh gặp phải liên quân Đông Nam, chúng ta đã dùng Sa Nhan để ngụy trang thành binh sĩ của Đức La đế quốc trước khi chìm vào trạng thái hôn mê.

Khắc Lý Tư Đế xòe đôi bàn tay ra rồi nói tiếp:

- Xem ra vận khí của ta và Áo Lâm Na cũng không quá tệ. Trong nửa tháng qua, chúng ta chẳng những chưa từng đụng phải hải ma cao cấp, mà lại còn vừa khéo trôi dạt đến Mễ Kỳ Tư này nữa.

Lời nói của nàng ta tuy có vẻ nhẹ nhàng, nhưng Mộ Dung Thiên có thể tưởng tượng ra được cuộc hành trình đó rất kinh tâm động phách, đầu tiên là gặp phải sự phục kích đại quy mô của hải tặc đoàn, trong lúc sắp mất mạng tới nơi thì lại gặp thiên tai và nhờ vậy nên mới trốn ra khỏi miệng cọp được, rồi sau đó lại trôi dạt lên bờ trên biển một thời gian. Sự hung hiểm đó không cần nói cũng có thể biết được như thế nào rồi.

Khắc Lý Tư Đế chỉ nhẹ nhàng kể lại tao ngộ của mình, điều đó cho thấy công phu hàm dưỡng của nữ cường nhân này rất sâu dày, khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy kính phục vô cùng.

Cho tới bây giờ Mộ Dung Thiên mới hiểu rõ toàn bộ chân tướng câu chuyện - với giả thuyết là Khắc Lý Tư Đế không hề nói dối.

Kỳ thật, chức nghiệp huy chương của hai người họ không hề bị mất, mà chỉ được cất giấu thật kỹ mà thôi. Sau khi biết được thân phận của Mộ Dung Thiên, họ liền lấy chúng ra và đưa cho hắn để kiểm tra, ngõ hầu chứng minh thành ý của mình. Hai tấm huy chương chức nghiệp đó đúng thật là của Cuồng Sa thành, và lại trên huy chương còn có khắc cả tiêu chí đặc biệt của công dân cao cấp nữa.

Thấy Mộ Dung Thiên lúc này còn chưa tỏ thái độ gì thì Khắc Lý Tư Đế liền cười nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, ta hiểu được sự lo lắng của ngài. Một khi tiếp nhận sự viện trợ của chúng ta, vậy thì lập trường trung lập của Tát La rất có thể sẽ phải thay đổi, tuy nhiên, nếu các người vẫn cứ tiếp tục thế này, chẳng lẽ Lam Nguyệt đế quốc sẽ bỏ qua cơ hội tốt ở trước mắt hay sao? Ta dám cam đoan, bọn họ sẽ nhanh chóng tháo gỡ bộ mặt giả nhân giả nghĩa của mình xuống cho coi.

Nàng ta hơi dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Trong khi đó, Cuồng Sa thành chúng ta cùng với phe Tây Bắc lại có thành ý mười phần. Thành thật mà nói, chúng ta cũng rất muốn thông qua các nước trung lập làm cầu nối, khiến cho thế lực của mình ở tại lãnh thổ đông nam được tăng lên một bậc, còn nếu không thì ít ra cũng duy trì tình trạng như hiện nay. Việc đó đối với các nước trung lập không hề bị ảnh hưởng gì, bởi vì thế lực của hai phe Tây Bắc và Đông Nam vẫn không thay đổi, vẫn cân đối như trước, và các người vẫn tránh được chiến hỏa. Nghĩ cho cùng, việc này đối với đôi bên chúng ta đều có lợi cả, không phải sao? À, phải rồi.....

Khắc Lý Tư Đế tựa như nghĩ ra việc gì, vội vàng bổ sung:

- Mạch Gia đế quốc của phe Tây Bắc chúng ta cũng đã phái sứ giả cao cấp đến quý quốc để bí mật đàm phán. Nếu như mọi việc đều được thuận lợi, vậy ở trên sẽ nhanh chóng có lệnh hợp tác đưa đến Mễ Kỳ Tư. Tuy nhiên, có lẽ cũng khó tránh khỏi việc tin tức bị phong bế và không thể truyền đến đây đúng lúc. Đan Ni Tư đại nhân, ngài là một người thông minh, hẳn sẽ biết tùy cơ ứng biến chứ? Hiện nay viện quân của chúng ta đang ở tại hải cảng gần Mễ Kỳ Tư nhất là Lạc Khắc Tư Thản cảng, chỉ cần đại nhân gật đầu đáp ứng, họ sẽ tùy thời thăm dò hải tuyến có ít hải ma nhất mà đến Mễ Kỳ Tư trong thời gian ngắn nhất.

Mộ Dung Thiên thầm nghĩ: “Hừ, cái ‘mệnh lệnh’ mà người vừa nhắc đến kia, quá nửa là sẽ không xảy ra rồi.” Đó không phải là vấn đề tin tức bị phong bế, mà hắn biết Long vương nhất định sẽ không đáp ứng. Bởi vậy nên Khắc Lý Tư Đế mới viện lý lẽ đó cho việc không nắm chắc của mình.

Trong lúc bất tri bất giác, Khắc Lý Tư Đế đã tiến đến sau lưng hắn, thân thể mềm mại của nàng tựa hồ vào vai hắn, đồng thời lại còn thổi làn hương như lan như xạ vào tay hắn, và đôi tay không ngừng vuốt ve xoa nhẹ lên đầu vai của tên sắc lang rồi hỏi:

- Đại nhân, mỗi hợp tác này đối với đôi bên chúng ta đều có lợi, ngài còn do dự chuyện gì?

Lời nói của những nữ tử tu luyện mỹ thuật vẫn luôn có sức quyến rũ kinh người, lại thêm phối hợp với nhu tình vô hạn, quả thật rất dễ khiến cho bao anh hùng hào kiệt bị tan chảy ra hết.

Thú ôn nhu chính là một cái bẫy chết người, thế nhưng cũng phải xem có người cam tâm tình nguyện để rơi vào bẫy không đã.

Tên sắc lang vừa hưởng thụ sự xoa bóp của mỹ nhân, vừa hồ hững nói:

- Lời của nàng rất có đạo lý, chỉ tiếc là....

Khi nói tới đây, ngữ khí của Mộ Dung Thiên chợt thay đổi:

- Ta đã quyết định bốn ngày nữa sẽ quyết chiến với ma thú quân đoàn, nếu không phải chúng chết thì ta sẽ mất mạng.

Động tác của Khắc Lý Tư Đế đột nhiên dừng lại, nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười:

- Đại nhân nói đùa phải không?

Mộ Dung Thiên nheo nheo mắt nhìn nàng:

- Nàng nghĩ ta giống đang nói đùa lắm sao?

Nét mặt của Khắc Lý Tư Đế đột nhiên đông cứng lại:

- Đại nhân, chẳng lẽ ngài...

- Đề nghị hợp tác của các người khiến ta rất động tâm, nhưng thật xin lỗi, đệ nhị quân đoàn do tham mưu trưởng của chúng ta thống lĩnh, gần đây đã bất hạnh trúng phải mai phục của ma thú quân đoàn, hiện đang bị vây khốn rất nguy ngập.

- Đó là bẫy rập rồi, nhất định là một cái bẫy!

Khắc Lý Tư Đế gần như muốn nhảy dựng lên:

- Đại nhân, chẳng lẽ người không thấy được điều đó sao?

Khắc Lý Tư Đế ngoài việc là một nhà ngoại giao tài giỏi ra, nàng ta còn là một chiến lược gia xuất sắc nữa. Chỉ bằng vào mấy lời thổ lộ của Mộ Dung Thiên mà đã đưa ra phán đoán rất chính xác.

Mộ Dung Thiên đáp rất nhẹ nhàng:

- đương nhiên ta biết điều đó.

Khắc Lý Tư Đế nghe vậy thì cũng suýt tí là ngất đi luôn, nàng nghĩ người trước mặt đây thật là điên, thế rồi vội vàng nói:

- Đã biết thế mà ngài còn muốn dâng thịt lên miệng cọp? Nếu như liều mạng chống cự, xác suất thắng cuộc của các người hầu như là con số không! Chỉ cần đại nhân đáp ứng, sau đó ráng chờ thêm mười hai ngày, không, mười ngày cũng đủ rồi. Viện quân của chúng ta sẽ có thể đến được Mê Kỳ Tư ngay. Về phần đệ nhị quân đoàn của các người, đại khái cũng chỉ là một phần sáu nhân số của các người mà thôi, căn bản không đáng cho các người phải liều mạng bồi táng với họ!

Mộ Dung Thiên đứng dậy, hần khoát khoát tay ra rồi nói:

- Không phải nàng đã nói ta là một người phi thường hay sao? Vì vậy mà ta sẽ làm một chuyện phi thường cuối cùng, tỷ như sự lựa chọn của lần này vậy, ha ha ha....

Không phải hần lo lắng là không có viện trợ của liên quân Tây Bắc, mà là vì hần không có nhiều thời gian. Chậm lắm thì chỉ có thể kéo dài trong sáu ngày, trong khoảng thời gian đó thì đoàn quân của Đặc Lạp Đa sẽ vẫn được an toàn, nhưng nếu kéo dài lâu hơn nữa, vậy thì đám ma thú sẽ cho rằng phe mình đã bỏ rơi họ, chừng đó chúng sẽ hạ độc thủ. Mười ngày sau, Mộ Dung Thiên dám khẳng định là sẽ chỉ gặp được thi thể của họ mà thôi.

- Thế nhưng....

- Chẳng những nhị gì cả!

Mộ Dung Thiên lập tức cắt ngang lời nàng:

- Ý ta đã quyết thì không ai có thể thay đổi được! Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, nàng cứ yên tâm, các người sẽ được ở chỗ an toàn. Vài ngày sau, nếu như chúng ta bất hạnh chiến bại, vậy sẽ có người đến cõng phù chú

trên người nhị vị ra, sau đó nhị vị có thể tự do rời khỏi Mê Kỳ Tư. Chỉ sợ các người sẽ lại phải dùng tới “Sa chi thủ hộ” để tiếp tục phiêu bạt như trước. Vì thế, nhị vị hãy cầu khẩn cho chúng ta được thắng lợi, và đó cũng là cầu khẩn cho chính mình vậy.

Nói xong, Mộ Dung Thiên không nói thêm gì nữa mà bước thẳng ra cửa.

Khắc Lý Tư Đế ở phía sau vội gọi với theo:

- Chờ một chút! Ta còn có một thỉnh cầu!

Mộ Dung Thiên dừng bước, nhưng đầu không quay lại, chỉ cất tiếng nói:

- Cứ nói!

- Xin hãy cho ta và Áo Lâm Na cùng tham gia chiến đấu, bởi vì ta không dám chắc rằng mình sẽ có được cái vận khí như lúc trước, sẽ trôi dạt đến một địa phương an toàn nào khác.

- Được!

Mộ Dung Thiên thẳng thắn đáp ứng, bởi vì hần quả thật đang rất cần nhân tài.

Tuy không thể nói Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na là bằng hữu, nhưng khi còn ở đây thì họ nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ, vì lợi ích đôi bên mà ra sức.

Nhìn theo bóng lưng đang khuất dần của Mộ Dung Thiên, nụ cười quyến rũ lại một lần nữa xuất hiện trên mặt Khắc Lý Tư Đế:

- Rất lý thú! Đây là lần đầu tiên mà ta gặp được một người đầy lý thú như thế, đúng là rất lý thú!

339. Hồi 329: Quy Tắc

Nó rất thích cái cảm giác ngạo nghễ đứng từ trên cao mà nhìn xuống chúng sinh này.

Sự kiêu ngạo của một kẻ vương giả chính là lúc đang nắm trong tay sinh mạng của hàng ngàn hàng vạn sinh vật.

Đã lâu lắm rồi nó chưa từng ném lại cái cảm giác kiêu ngạo như thế này.

Từ lúc bắt đầu hồi sinh với thân thể của một con biến dị ma thú cao cấp, sau khi trải qua nhiều lần đấu loại, nó trưởng thành rất thần tốc, đến cuối cùng thì trở thành ma thú thủ lĩnh tại khu vực của Mê Kỳ Tư.

Sau chiến dịch đầu tiên với nhân loại tại Thiên Địa hạp cốc, nó đã không ngừng thu được thắng lợi và cứ thế mà thừa thắng xông lên, kiểm chế quân chủ lực của nhân loại, khiến cho họ không thể vận hành các chính sách xác đáng được, rồi thông qua các phòng tuyến yếu kém khác mà tĩa dần lực lượng của họ, cho đến khi họ bị bức đến tuyệt cảnh mới thôi.

Mọi việc đều diễn ra rất thuận lợi, hơn một tháng đó, nếu dùng hai từ “phấn khích” để hình dung tâm tình của Cùng Kỳ thì cũng không sai chút nào.

Tuy nhiên, tất cả mọi thứ cũng đều theo chiến lược kỳ dị của phe nhân loại mà thay đổi cả. Tình thế áp đảo của phe mình lại không thể bắt được phe nhân loại vốn không còn thành trì để bảo hộ nữa.

Trong mấy tháng qua, sự phấn khích ban đầu đã biến thành sự dày vò, đầy dọa, khiến cho Cùng Kỳ phải chật vật, lúng ta lúng túng vô cùng.

Việc càng đáng sợ hơn chính là uy tín của nó cũng vì thế mà giảm sút nhanh chóng.

Sự phục tùng giữa biến dị ma thú và những con ma thú phổ thông hoàn toàn không giống nhau, vì biến dị ma thú còn biết suy nghĩ chứ không phục tùng một cách mù quáng như đám ma thú tầm thường. Nếu thống soái chỉ huy bất lực, vậy tất nhiên chúng sẽ không còn tin nhiệm vào thống soái nữa.

Ngoài việc đó ra, tại những nơi khác, đám ma thú thống lĩnh nhất định là đang cười nhạo Cùng Kỳ.

Điều đó tuyệt đối là một đại sỉ nhục không thể bỏ qua. Phải biết rằng, ngày xưa khi còn ở trong thời kỳ thần ma đại chiến, trong mắt các vị thần linh, nó là một yêu vật không thể khinh thường được.

Tất cả những điều đó đều do gã thống soái của phe nhân loại ban tặng cho. Trong những lần tiếp xúc với năm cánh quân du kích, trong đó có ba cánh quân yếu nhất tạm gọi là đạt yêu cầu. Trên cơ bản, du kích chiến được áp dụng sách lược “tránh né”. Dù không thể tiêu diệt được họ, nhưng phe mình cũng không tổn thất bao nhiêu. Tuy có mấy lần suýt rơi vào bẫy, nhưng chỉ tiếc vận khí của họ không tệ, bằng không thì đã bị tiêu diệt hết rồi.

Vì thế mà Cùng Kỳ đánh giá ba cánh quân đó: năng lực của người chỉ huy không tầm thường, nhưng còn xa lắm mới đạt tới mức siêu việt.

Lực lượng của họ dù mạnh, hành quân trầm ổn cẩn thận, nhưng hôm nay vẫn bị vây khốn tại Liệt Duyên bình nguyên. Sức phòng ngự của họ cũng khá mạnh, có thể ngằm bắn tên lên để tiêu diệt một số đội ngũ ma thú. Với trình độ đó của đối phương, hẳn là đối phương áp dụng rất tốt chiến lược “tránh mạnh đánh yếu.”

Do đó có thể thấy được, trong quân của đối phương hẳn là có tướng lĩnh giỏi về phòng ngự, cùng với mưu sĩ có trí tuệ xuất chúng.

Còn về phần quân chủ lực của phe nhân loại, lực lượng của cánh quân đó mới là mạnh nhất và cũng là khó chơi nhất. Vì họ luôn thay đổi lộ trình, hành động như thiên mã hành không, quỷ dị to gan, đồng thời cũng xảo trá như hồ ly, mà tính cảnh giác cũng cực cao. Nhiều lần đã ăn trúng “mồi nhử” mà vẫn có thể toàn thân rút lui, khiến cho lực lượng của ma thú bị tổn thương không nhẹ. Có thể nói, cánh quân này đã phát huy được ưu thế lớn nhất của du kích chiến rồi vậy.

Cánh quân đó chính là nổi nhứt đầu nhứt của Cùng Kỳ. Căn cứ vào phong cách chiến đấu của họ, có thể suy đoán rằng thủ lĩnh của họ nhất định là một kẻ rất khó chơi.

Đầu tiên là nghĩ ra được sách lược kỳ quái để xoay chuyển cuộc diện, rồi khiến cho mình mất hết mặt mũi và uy vọng, kẻ đó nhất định là hẳn chứ không sai. Đối với người này, Cùng Kỳ quả thật cảm hận thấu xương, chỉ muốn sớm được ăn tươi nuốt sống hẳn mà thôi.

Ở hậu phương của gò An Đạt là một cánh quân của nhân loại, họ đã bị ma thú quân đoàn đông như thủy triều vây kín khắp bốn phương tám hướng, không thể di chuyển được, nửa bước cũng khó rời. Họ chính là đệ nhị quân đoàn của Đặc Lạp Đa.

Hiện nay bọn họ đã như ba ba trong rọ, chỉ cần Cùng Kỳ hạ lệnh tấn công thôi thì bọn họ sẽ bị băm nát như tương, trở thành tro bụi ngay.

Thế nhưng tạm thời Cùng Kỳ vẫn chưa tính sẽ làm như thế, bởi vì con ba ba này vẫn có một chút giá trị lợi dụng. Họ có thể sẽ hấp dẫn những đồng bọn khác đến đây cùng chui đầu vào lưới.

Giữa nhân loại với nhau, họ có một thứ gọi là “tình cảm”, một thứ rất là ngu xuẩn; tuy nhiên, nó có thể dựa vào thứ “tình cảm” này mà bày ra một trò hay.

Lúc ban đầu Cùng Kỳ cũng có hơi lo ngại, cuộc chiến ở trên bình nguyên sẽ rất ác liệt, mà lực lượng của đôi bên chênh lệch quá xa. Hễ là con người anh minh một chút tất sẽ không muốn hy sinh quá lớn, và rồi sẽ trở thành vô tình, bỏ mặc sự sống chết của đồng loại mà không thèm ngó ngang tới. Do đó mà Cùng Kỳ không phái toàn bộ ma thú quân ra canh giữ tại Liệt Duyên bình nguyên, mà vẫn giữ lại một phần, bởi vì nó muốn tạo cho nhân loại một tia hy vọng, khiến cho họ đắm đầu vào cuộc chiến không sáng suốt này.

Trò chơi quy tắc là do nó đặt ra, nhưng quyền chủ động có tham gia hay không thì lại nằm trong tay của đối phương.

Không biết là do không thể dứt bỏ “cảm tình” hay là vì mình đã cố ý lưu lại một sinh cơ cho đối phương nên bây giờ đã nổi lên tác dụng, theo Cùng Kỳ biết, hiện nay cánh quân chủ lực của nhân loại vẫn đang tiến về phía Liệt Duyên bình nguyên.

Ngoài việc đó ra, ba cánh quân khác cũng nhanh chóng tụ tập lại một chỗ, hiển nhiên là muốn phối hợp với quân chủ lực để cùng ra tay chi viện cho cánh quân đang bị vây khốn.

Thế nhưng Cùng Kỳ không vì chuyện đó mà kinh sợ, trái lại, nó còn rất vui mừng là đằng khác, bởi vì nó có đủ lòng tin, trong trận này sẽ tung một mẻ mà bắt trọn lưới phe nhân loại.

- Rầm, rầm...

Tiếng động nặng nề từ xa truyền đến, kéo Cùng Kỳ từ trong huyền tưởng thắng lợi về với hiện thực.

Một đám bụi đang bốc lên cuồn cuộn ở tại chân trời.

Phe nhân loại tới rồi, hơn nữa lại còn đến từ hướng chính diện của bình nguyên nữa, hẳn là quân chủ lực của họ rồi.

Mắt thấy con mồi từng bước đi vào bẫy rập của mình, trong lòng Cùng Kỳ không khỏi mừng thầm.

Theo khoảng cách thu ngắn dần, tiếng chân của họ càng vang lớn hơn.

Bụi bay mù mịt, hoàn toàn bao phủ lấy toàn quân.

Đó là kết quả được làm ra bởi Thổ hệ ma pháp hoặc Thổ hệ đấu khí binh chủng, có thể ở trong một trình độ nhất định mà làm rối loạn sức phán đoán của địch nhân, và nó cũng là một loại sách lược rất thường thấy ở trong chiến đấu. Lúc trước trong chiến dịch tại Thiên Địa hạp cốc, ma thú quân đoàn cũng đã từng dùng qua chiêu này.

Đôi mắt sáng rực ở trên chiếc đầu hồ ly của Cùng Kỳ vốn có thị lực nhìn được rất xa, ấy vậy mà nó cũng không thể nhìn ra được tình huống của phe nhân loại ở bên trong đồng bụi kia. Khi còn ở thời thượng cổ, đôi mắt hồ ly của nó có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ, chỉ tiếc là luân hồi ma thú đã không còn sánh được với trước kia nữa.

Từ trong đồng bụi mù mịt bỗng có một trận mưa tên bắn ra, mục tiêu là bầu trời.

Nhưng bầu trời mới nhìn thoáng qua thì tưởng như ngoài không khí ra thì chẳng còn gì nữa cả.

- Quác, quát....

Vào lúc này, đột nhiên có nhiều tiếng kêu thê lương từ giữa khoảng không vang lên, tiếp theo đó là hàng loạt bóng đen rơi xuống đất, và cuối cùng thì đều bị vô số vỏ thiết kỵ đi tiên phong đập nát thành thịt vụn.

Cùng Kỳ kêu lên một tiếng đau đớn, nó sớm đã đoán được là trinh sát binh của phe nhân loại rất lợi hại, có thể nhìn thấu được trinh sát ma thú hầu như có thể kết hợp thành một thể với không khí - Tiềm không nha - của nó, để rồi giết đi dễ dàng như thế.

Hành động quan sát động tĩnh của địch nhân chẳng những vô ích mà trái lại còn bị phản kích. Tuy nhiên, Cùng Kỳ cũng đã tính kỹ mọi thứ rồi, vô luận quân địch an bày các binh chủng ra sao, nhưng trong trận này chỉ có một kết quả mà thôi, đó là toàn quân bị diệt.

Hơn nữa, căn cứ vào tốc độ hành quân của đối phương, Cùng Kỳ có thể đoán được sơ bộ, rõ ràng đối phương lấy khinh kỵ làm chủ, nhiều lắm cũng chỉ phối hợp với một ít chức nghiệp miễn tiện như là thích khách, thợ săn, vv.....

Không lâu sau, các tin tức đổ về dồn dập, tuy không thể thành công phán đoán được lực lượng cụ thể của nhân loại, thế nhưng có chút tin tức vẫn hơn.

Nhìn vào quy mô ở trước mắt, cánh quân du kích này của nhân loại có vẻ còn kém lúc trước gấp nhiều lần, đại khái chỉ có năm mươi vạn mà thôi.

Đúng là không có gì nghi ngờ cả, bộ phận bị giảm bớt hẳn là bá tính bình dân rồi. Ở dưới tình huống này, có lẽ họ đã an trí cho dân chúng ở một nơi an toàn, sau đó mới thống lĩnh đội ngũ linh hoạt đến đây chi viện. Chỉ cần nội ứng ngoại hợp, sau đó nhanh chóng rút quân đi, rồi sẽ hội hợp với dân chúng. Đó chính là điều mà Cùng Kỳ đã suy đoán.

Nếu đổi lại là nó phải tiến hành hành động cứu viện lần này, tất cũng sẽ làm như vậy mà thôi.

Theo tài liệu có được, trong cánh quân chủ lực của nhân loại, ngoài bá tánh bình dân ra, những bộ phận có năng lực chiến đấu đại khái cũng khoảng bảy mươi vạn. Bởi vì phải mang theo số đông dân chúng, nên tất nhiên phải dùng tới kỵ binh làm binh chủng chính vì họ có năng lực di chuyển rất trác tuyệt.

Số lượng binh sĩ của nhân loại đến đây cứu viện lần này so với tin tức tình báo mà Cùng Kỳ có được dường như có chỗ không khớp lắm. Tuy nhiên, có lẽ vì để tránh làm chậm trễ việc quân, chắc họ đã để lại những binh chủng yếu kém và đã không theo đại quân chủ lực đến đây. Trừ số binh chủng đó ra, con số năm mươi vạn còn lại cũng không sai lệch nhiều lắm, hoàn toàn hợp lý.

Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng.

Mặc dù đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng Cùng Kỳ vẫn giữ vững tác phong cẩn thận như thường ngày.

Hoặc có lẽ, trước vị thống soái có thể xoay chuyển càn khôn kia, nó có chút hơi kiêu ngạo, mặc dù từ trong nội tâm nó vẫn không muốn thừa nhận điều đó.

Nhìn phe nhân loại càng lúc càng tiến gần, trong lòng Cùng Kỳ cực kỳ hưng phấn.

Chỉ có máu tươi mới có thể rửa sạch nỗi nhục nhã mà nó đã phải gánh chịu trong mấy tháng gần đây.

Cùng Kỳ kích động đến nỗi toàn thân của nó run lên, tuy nhiên, nó vẫn cố dằn lòng mà chưa phát ra mệnh lệnh tấn công, bởi vì bây giờ vẫn chưa đúng lúc.

Đám cát bụi mù mịt kia trong lúc tiến gần đến trung tâm bình nguyên thì nó lại chậm rãi thay đổi phương hướng, và rẽ về hướng tây nam của Liệt Duyên bình nguyên.

Cùng Kỳ không hề thấy lạ đối với việc thay đổi phương hướng của quân địch. Tất cả những điều đó đều nằm trong dự liệu của nó.

Ma thú quân ở phía tây nam giỏi về ma công nhưng lại có sức phòng ngự rất yếu, loại binh chủng đó cũng giống như các ma pháp sư của nhân loại vậy. Khả năng chịu đựng mũi tấn công mạnh của đối phương là tệ nhất, vì vậy nên nơi đó chính là điểm đột phá tốt nhất cho quân địch.

Trình sát quân đoàn của nhân loại là một lực lượng xuất sắc, tất nhiên bọn họ sẽ nhìn ra được điều đó.

Ưu điểm, có đôi khi cũng sẽ trở thành yếu điểm trí mạng của mình. Bởi vì lỗ hổng kia chính là do Cùng Kỳ cố ý lưu lại để cho nhân loại nhìn thấy được.

Tất nhiên khi bọn họ đột phá địa điểm đó mà vào thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu muốn trở ra cũng bằng đường đó thì lại sẽ rất khó khăn.

Ở vùng phụ cận phía tây nam đã có mai phục sẵn hai cánh quân, chúng là những binh chủng rất giỏi phòng ngự, chỉ cần một khi chúng bít kín lỗ hổng nơi nó, vậy thì vòng vây của ma thú sẽ giống như tường đồng vách sắt, dù kỵ binh của quân địch có lợi hại đến đâu thì cũng không thể trốn thoát được!

Khi quân địch vừa phá thủng vòng vây nhưng chưa kịp hội hợp với cánh quân đã bị vây khốn sẵn ở bên trong từ trước, cả hai cánh quân đó sẽ bị cô lập, và đó chính là lúc thích hợp nhất để phát động tấn công.

Đám ma thú ở trên bình nguyên đều nhất tề phát ra những tiếng gầm rú chói tai, tính khát máu của chúng cũng đều nổi dậy cực mạnh.

Nhưng lúc này chúng vẫn phải nén nhịn cơn khát máu đó, bởi vì thống soái của chúng vẫn còn chưa phát ra mệnh lệnh.

Mắt thấy mình sắp sửa được thưởng thức máu tươi ngon ngọt của quân địch, lúc này đại quân của nhân loại đột nhiên thả chậm tốc độ, rồi sau đó dừng hẳn lại.

Điều làm cho đám ma thú thắc mắc nhất chính là quân của nhân loại lại tiếp tục di chuyển, nhưng phương hướng lại trái ngược với lúc trước.

Cùng Kỳ trở tay không kịp, nhưng chỉ trong nháy mắt, nó liền hiểu ra ý đồ của đối phương.

Viên thống soái của nhân loại đã tăng thêm quy tắc vào trò chơi này, đã tạo cho Cùng Kỳ hai lựa chọn - hoặc là tử thủ con mồi không buông, hoặc là truy kích quân chủ lực của họ.

340. Hồi 330: Phong Ấn

Trong tình huống bằng mọi giá phải tiêu diệt gọn hai mươi vạn tinh binh của quân địch, vậy thì nó sẽ phải phái ra một số lượng lớn ma thú để truy bắt, nhưng trong lúc di chuyển binh lực tất vòng vây vốn không kể hở kia sẽ để lộ ra một lỗ hổng, và con mồi ở bên trong sẽ từ đó mà chuồn đi mất.

Ngoài ra, Cùng Kỳ còn phát hiện thêm một vấn đề nữa, sở dĩ quân chủ lực của phe nhân loại chọn lộ tuyến ở hướng tây nam không phải là vì nhìn ra được lực lượng yếu kém ở đó, mà là vì toán ma thú quân hành động mau lẹ ngang ngửa với kỵ binh của nhân loại chủ yếu đều tập trung ở hướng trái ngược với hướng tây nam.

Điều đó có nghĩa là, bọn chúng cần phải có thời gian thì mới đến được đây.

Cá và con mồi, không thể có được cả hai. Hai lựa chọn này đều được bày ra trước mặt Cùng Kỳ, nhưng nó liền nhanh chóng hạ quyết định.

Con cá lớn nhất định là tốt hơn con mồi nhỏ nhiều lắm.

Số lượng kỵ binh của quân chủ lực của nhân loại dù có đông tới đâu thì nhiều lắm cũng chỉ có bốn vạn, còn những chức nghiệp linh mãnh khác như thích khách, thợ săn, đạo tặc, vv...đều chiếm tuyệt đại bộ phận.

Chỉ khi nào kỵ binh thả chậm tốc độ thì bọn họ mới miễn cưỡng theo kịp kỵ binh, nhưng mức chịu đựng dù sao cũng có giới hạn.

Ở trong một khoảng cách gần như vậy, chỉ cần điều toán quân linh lợi của mình đến đây, dù trong một thời gian ngắn không đuổi kịp, nhưng nếu muốn bám sát theo họ thì cũng không có vấn đề gì.

Chỉ cần các chức nghiệp binh sĩ khác của nhân loại bị kiệt lực, vậy thì quân đoàn linh hoạt của ma thú sẽ cầm chân họ lại, đợi cho quân hậu phương tràn đến, vậy thì Cùng Kỳ sẽ có thể tiêu diệt phe nhân loại hoàn toàn.

Quả thật rất khó có được cơ hội khi quân chủ lực của phe nhân loại đến một nơi hoang dã trống trải như tại bình nguyên này, xem ra thống soái của nhân loại cũng hiểu được quy tắc tiềm ẩn bên trong trò chơi. Nếu như họ còn ở khoảng cách khá xa mà đã quay đầu bỏ chạy, vậy thì điều đó sẽ không đủ hấp dẫn để khiến cho Cùng Kỳ buông rơi con mồi đang bị nhốt trong rọ kia, mà trái lại nó còn sẽ hạ thủ với họ ngay chứ chẳng chơi.

Cùng Kỳ buộc phải bội phục tài trí của thống soái phe nhân loại, cùng lúc giải vây cho đồng bọn của mình, hẳn cũng đồng thời lưu lại một hy vọng sinh tồn cho mình.

Chỉ tiếc rằng, hắn đã đánh giá thấp tổng thể lực lượng của ma thú.

Cùng Kỳ quyết định thật nhanh, nó ngửa mặt lên trời huýt sáo một tiếng thật dài, gầm hạ lệnh truy kích quân địch.

Tiếng ma âm của nó vang lên liên miên bất tuyệt, đội hình của ma thú quân đoàn cũng theo đó mà thay đổi. Từ xa nhìn lại, các loại ma thú linh hoạt như là Cuồng phong quỷ, Thủy qua, Phong hỏa cự tằm, Tứ nhãn liệt hoàng, vv...liền rầm rầm chạy về phía tây nam, còn những loại chậm chạp như Cự độn, Phiên viêm linh ác, Đồ tái chi, vv...thì lập tức ủa lên hai bên để trám vào lỗ hổng.

Cùng Kỳ tuyệt đối không muốn buông tha con mồi và cánh quân chủ lực của nhân loại. Nó tin rằng sau khi phái đi phần lớn lực lượng để đuổi theo quân chủ lực của đối phương, sau đó huy động số còn lại thì vẫn có thể vây khốn được con mồi đang ở trong rọ. Đến cuối cùng thì nó vẫn có thể bắt sống được cả hai mà thôi.

Không biết vì địch nhân bị vây khốn lâu ngày nên thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, hay là vì sự việc xảy ra quá đột ngột nên không kịp ứng phó, bọn họ đã bỏ qua cơ hội tốt ngàn năm một thuở kia, cho tới khi vòng vây bị xiết lại lần thứ hai thì họ vẫn chưa có bất cứ một phản ứng gì.

Cùng Kỳ đắc ý mỉm cười, con mồi đã dâng lên tận miệng, việc còn lại chỉ là bắt con cá đã cắn câu kia mà thôi.

Thế rồi nó liền ra mệnh lệnh, những con Thanh hệ ma thú khác không hện mà cùng cất cao đầu và phát ra những âm thanh chói tai.

Thanh âm của đám Thanh hệ ma thú đó cũng có tác dụng giống như tiếng hát của các ca sĩ nhân tộc vậy, thanh âm của chúng sẽ kích thích lòng hiếu sát của đám ma thú. Lúc này liền có vô số hung thú tựa như hổ đói lao nhanh về phía quân chủ lực của nhân loại đang ở phía xa xa. Lòng hiếu sát của chúng bị đè nén đã lâu, nay liền bốc lên tận mây xanh. Trong tiếng chân rầm rập vang dội, toàn bộ binh nguyên đều bị chấn động mà rung lên từng chập. Khắp trời đất, phẳng phất như đều bị chấn nhiếp bởi âm uy của ma thú vậy.

Cùng Kỳ giang rộng hai cánh rồi lướt nhanh theo đại quân của ma thú. Thống soái của địch nhân rất giáo hoạt, nó phải đích thân chỉ huy trận chiến này để phòng ngừa bất cứ việc gì xảy ra ngoài ý muốn.

Cuộc chiến này vốn đã phải kết thúc từ lâu, nhưng nó lại bị kéo dài vô hạn, rốt cuộc thì ngày hôm nay cũng có thể kết liễu được rồi.

oooOooo

Mặt trời đã ngã về hướng tây, ánh chiều tà trải dài trên mặt đất.

Những con tiểu côn trùng ẩn mình trong các bụi cỏ và phát ra những tiếng kêu chít chít trong trẻo dễ nghe, tạo nên một khúc giao hưởng của đại tự nhiên.

Đám chuột săn đang chạy tới chạy lui trong bãi cỏ để săn mồi, chúng dùng tay để vạch từng cọng cỏ, hy vọng trước khi mặt trời lặn có thể tìm được thức ăn lót dạ cho một đêm dài sắp phải đối mặt. Đồng thời, đôi mắt sáng quắc của chúng không ngừng ngó nghiêng khắp nơi để đề phòng kẻ địch của mình.

Một bầy điệp phong xòe cánh bay lượn trên bầu trời, cùng chơi đuổi bắt với những đàn tiến điều khác.

Nơi này chính là điểm tận cùng của Liệt Duyên bình nguyên, vào một khắc trước khi màn đêm phủ xuống thì nó lại đặc biệt yên tĩnh.

Thế nhưng những hình ảnh êm ả đó liền bị phá vỡ bởi những vị khách không mời mà đến.

Đàn điệp phong là những sinh vật có tính cảnh giác rất cao nên chúng phát giác ra sự tình đột biến đầu tiên, chúng lập tức thu hồi tâm tình vui đùa lại, rồi phát ra những tiếng kêu rất chói tai.

Thế rồi đám tiến điều dường như cũng ý thức được sự nguy hiểm đang tiến đến gần, chúng liền để cho bầy điệp phong phục lên lưng mình, rồi sau đó cất cánh bay đi thật xa.

Hai loại sinh vật đó vốn được sinh ra để đồng sinh cộng tử với nhau. Tiến điều mượn sức cảnh giác của điệp phong, còn điệp phong thì ỷ lại vào tốc độ của tiến điều, đôi bên hỗ trợ cho nhau mà cùng vượt khỏi hiểm cảnh trong thời gian ngắn nhất.

Đám chuột săn cũng kêu lên chít chít loạn xạ rồi chui tọt xuống đất, đồng thời che đi thân thể của mình.

Những tiếng kêu rả rít của côn trùng cũng lập tức đình chỉ, sự yên tĩnh của hoàn cảnh nơi đây bỗng nhiên trở thành phẳng lặng như tờ, nhưng sự tĩnh mịch đó cũng chỉ là sự yên lặng trước khi giông bão kéo đến mà thôi.

Bỗng nhiên mặt đất bị chấn động kịch liệt, tựa như biển gầm vậy. Những đợt sóng xung kích cuồng liệt ập tới, tạo nên áp lực mạnh khiến cho mặt đất trở thành vụn vụn, có nhiều bụi cỏ cũng bị sức ép làm cho nằm rạp cả xuống. Những chú chuột săn ẩn nấp bên dưới lòng đất không quá sâu liền bị sức ép cuồng liệt kia ép cho nổ banh xác, chết thảm tại chỗ luôn.

Sự việc mang tính hủy diệt cực mạnh đó do hai nhóm sinh vật tạo ra, họ là tử đối địch với nhau do thiên sinh - nhân loại và ma thú.

Một quân đoàn của nhân loại với số lượng khổng lồ đang phi cuộn cuộn về phía trước, còn phía sau thì có ma thú đông như thủy triều đuổi theo sát sau lưng.

Khoảng cách giữa đôi bên chỉ có vài dặm, nhưng đối với hai đội ngũ có tốc độ nhanh như gió thế kia thì khoảng cách đó không đáng là gì, do đó mà tình hình chiến đấu đã đạt đến mức cực kỳ căng thẳng rồi.

Kỳ thật, trận đuổi bắt giữa người và thú này đã giằng có suốt sáu tiếng rồi, bắt đầu từ buổi trưa và kéo dài cho đến hoàng hôn.

Từ lúc ban đầu, khoảng cách giữa song phương có đến mười lăm dặm, nhưng đến giờ thì đã giảm xuống chỉ còn năm dặm.

Vì không muốn cho các binh sĩ với những chức nghiệp như thợ săn, thích khách, đạo tặc, vv....bị tuột hậu, nên kỵ binh của nhân loại đã không thể phát huy toàn lực mà bỏ xa truy binh được.

Cùng Kỳ cũng không nhanh không chậm, chỉ bám sát hàng ngũ tiên phong để điều khiển Phong Cuồng Quỷ, Thủy qua, Phong hỏa cự tần, tứ nhân liệt hoàng, vv...các loại ma thú linh hoạt để bám sát quân địch, đồng thời cũng không dám theo quá sát, bởi vì phần đông số lượng ma thú chậm chạp vẫn còn nằm trong quân chủ lực ở phía sau.

Nếu như dùng toán quân tiên phong này để khai chiến với đối phương, vậy thì lực lượng vẫn chưa đủ mạnh, nói không chừng phe nhân loại sẽ quay lại cản ngược một phát, mà trong khi đó thì quân chủ lực của ma thú vẫn chưa đuổi tới kịp, vậy thì sẽ rất phiền phức.

Mãi cho đến lúc này, Cùng Kỳ vẫn chưa thăm dò được thực lực cụ thể của phe nhân loại. Trình sát binh của đối phương có năng lực phản trình sát rất lợi hại, cho dù là đang trong quá trình bỏ chạy thực mạng, vậy mà họ vẫn có thể thông dong xóa đi hết mùi vị cùng với phân, nước tiểu, và dấu chân của tọa kỵ.

Chính vì vậy mà Cùng Kỳ không dám khinh suất hạ thủ, vạn nhất bọn họ có ẩn giấu các ma pháp sư và phù chú sư với lực công kích cường đại ở trong đó, vậy nếu phải quyết chiến ở trong khoảng thời gian ngắn, e rằng quân tiên phong của nó sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.

Ngày trước, khi nhân loại vừa bỏ thành chạy đi, họ đã để cho các Bạng hệ ma pháp sư mặc y phục của kết giới sư, rồi phát động ma pháp đại trận, khiến cho nó bị tổn thất rất nhiều Phi Hành hệ ma thú và Hủ Huyết Bệ quý giá. Bài học xương máu đó đã khắc sâu trong tiềm thức của Cùng Kỳ, vì vậy mà giờ đây nó phải hết sức thận trọng.

Có vài lần phe nhân loại giảm tốc độ lại, và Cùng Kỳ cũng theo đó mà cho đội ngũ của mình giảm tốc độ theo, nhằm đề phòng đối phương thành linh quay ngược đầu và đánh trả lại mình.

Thống soái của đối phương là một tên âm hiểm rất thích dùng kỳ chiêu, ngàn vạn lần không thể trúng kế dụ địch của hắn được.

Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, thế nào cũng sẽ có cơ hội.

Linh lực của nhân loại nhanh chóng bị tiêu hao, phải nhờ tới đan dược thì mới được bổ sung trở lại. Thế nhưng cả đan dược rồi cũng sẽ hết sạch mà thôi.

Nhưng còn ma thú thì tùy thời vẫn đều có thể hấp thu yêu khí trong trời đất, tốc độ của chúng tuy cũng bị suy giảm không kém, thế nhưng cũng không thể nào bị kiệt quệ hết được. Nếu phải chiến đấu lâu dài thì hiển nhiên chúng chiếm được ưu thế hơn.

Trải qua sáu tiếng đuổi bắt, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, đại quân của nhân loại bắt đầu có hiện tượng kiệt sức, có lẽ đan dược đã tiêu hao khá nhiều rồi.

Quân chủ lực ở phía sau cũng đang dần dần đuổi tới, cự ly chỉ còn cách có hơn hai mươi dặm nữa thôi.

Cây cối càng lúc càng thưa dần, cả cỏ dại cũng ít hơn, hoàn cảnh xung quanh đều trở nên hoang vắng hơn. Liệt Duyên bình nguyên rộng lớn là thế, vậy mà bây giờ cũng đã đến điểm tận cùng của nó.

Địa thế càng lúc càng không ổn, nơi nơi đều là đất bùn, mỗi bước chân đều bị lún sâu xuống bùn.

Cùng Kỳ thấy vậy thì mừng thầm trong bụng, bởi vì bình nguyên đúng là địa thế tốt cho kỵ binh phát huy ưu thế của mình, nhưng ở tại những địa phương khác thì họ chính là binh chủng kém nhất. Nói một cách khác, với tình huống hiện nay rất có lợi cho đại quân ở phía sau rút ngắn khoảng cách.

Sau cùng, toàn bộ đất đai đều biến mất, trước mặt chỉ còn lại một địa vực màu xám ngoét.

Trong lúc bất tri bất giác, đôi bên đã chạy đến bên khu vực đầm lầy.

Phe nhân loại dẫn đầu tiến vào khu vực này nên họ cảm nhận được nơi này không giống với bình nguyên, địa phương này có bùn lầy trải rộng khắp nơi, đi một bước cũng tốn rất nhiều sức, nhưng cũng có chỗ rất trơn trượt, chỉ cần sơ sẩy một chút thì cả người lẫn tọa kỵ sẽ ngã nhào xuống bùn, và khiến cho đội ngũ bị chậm lại ngay.

Cùng Kỳ thấy thế thì cực kỳ hưng phấn, liền dẫn quân tiên phong bám sát phía sau.

Vừa đáp lên biên giới của vùng đất này, nó liền cảm thấy bùn lầy ở đây có chỗ hơi khác thường.

Nếu như nó vẫn bay ở trên không trung thì hẳn sẽ không bị sự thay đổi của địa hình làm trở ngại, nhưng giờ đây nó lại kinh ngạc phát hiện ra, yêu ma khí ở trong người vốn đang được vận chuyển bình thường, vậy mà lúc này đột nhiên lại như dòng nước bị vật gì đó ngăn cản, dù cho nó có cố gắng vận hành cỡ nào thì vẫn bị đình trệ trầm trọng, tựa như trên người đang bị một tảng đá lớn đè xuống vậy, cực kỳ khó chịu.

Cái loại cảm giác kỳ dị tuyệt luân này đối với người khác thì rất xa lạ, nhưng đối với Cùng Kỳ thì vĩnh viễn không bao giờ quên được - phong ấn!

Thân thể to lớn của Cùng Kỳ chợt run lên nhẹ nhẹ. Các loại tâm tình xấu như bất an, hoảng loạn, khủng hoảng, sợ hãi, vv....nhất tề đều dậy lên ở trong lòng con ma thú kiêu hùng và cao ngạo này.

Chính bởi vì Phong Ấn thần Khắc Lợi Tát mà nó mới bị luân hồi hết kiếp này tới kiếp khác, trải qua mấy trăm vạn năm thống khổ như vậy, nó làm sao có thể quên được kia chứ?

Thế nhưng lực lượng của nó lúc này vẫn được lưu chuyển thông thả, điều đó cho thấy phong ấn này còn thua xa phong ấn đỉnh cấp chân chính nhiều lắm.

Đương nhiên, khi Phong Ấn thần xuất thủ thì lập tức khiến cho lực lượng của nó hoàn toàn ngủ say, trở thành một cá thể không thua gì một sinh vật cấp thấp cả, và rồi bị đánh vào đáy sâu của tuyệt vọng.

Cùng Kỳ hít mạnh vài hơi, để cho đầu óc của mình tỉnh lại từ cơn ác mộng, và tìm hiểu sự việc cho rõ ràng hơn. Thế rồi một danh từ liền nảy ra trong đầu nó - đầm Phong Ấn!

Không sai, nơi đây chính là đầm Phong Ấn!

Truyền thuyết kể rằng, sau trận chiến cuối cùng, Phong Ấn thần đã biến mất tại một địa phương nào đó.

Lực tàn dư của phong ấn sau nhiều cuộc bể dâu, trải qua hàng trăm vạn năm cũng không hề biến mất.

Phong ấn lực là một loại lực lượng còn vượt trội hơn cả những lực lượng nguyên thủy khác như là ma lực, linh lực, yêu lực, minh lực, vv...Tất cả những loại lực lượng đó đều bị nó áp chế, thậm chí cả sinh mệnh lực cũng không ngoại lệ. Các ao đầm khác không nhiều thì ít cũng có cây cối thực vật tồn tại, nhưng mà ở đây thì hoàn toàn không có lấy một cọng cỏ nào.

Cùng Kỳ đối với địa hình của Mễ Kỳ Tư đều nắm rõ như lòng bàn tay, thế nhưng nó lại quên mất cái đầm này. Hoặc có lẽ là vì trong tiềm thức của nó luôn muốn tránh né nghe đến những tin tức có liên quan tới phong ấn, bởi vì điều đó sẽ khơi lại nỗi đau vô tận ở trong lòng nó.

Chính vì thế mà dù nó đã hết sức cẩn thận nhưng vẫn không ngờ đã bị phe nhân loại dụ dẫn tiến về phía đầm Phong Ấn.

Đám ma thú đi theo Cùng Kỳ vốn dĩ cũng có dáng vẻ bệ vệ ngạo nghễ, nhưng lúc này chúng cũng cúi đầu trầm mặc cùng với việc lực lượng của mình bị giảm xuống, mà cũng có lẽ là do chúng tỏ lòng kính úy với thần linh cũng nên.

Thần và ma ở trong truyền thuyết đều là những bậc không thể xúc phạm ở trong mắt chúng, thậm chí sức ảnh hưởng của họ còn xa hơn cả ma thú cao cấp nhiều lắm.

Phải biết rằng, trong cuộc đại chiến giữa thần và ma, ma thú cấp SS nhiều lắm cũng chỉ là súc vật hoặc tọa kỵ của thần và ma mà thôi.

Cùng Kỳ không ngừng bị những tâm tình xấu dày vò, nó liên miên cưỡng đề nén chúng xuống, đồng thời còn rống lên một tiếng đầy phẫn nộ.

Một mặt, Cùng Kỳ muốn thông qua tiếng rống để làm giảm đi sự sợ hãi trong lòng, mặt khác, đám nhân loại đáng ghét này lại dám dùng đầm Phong Ấn để khơi lại vết thương không thể nào lành được ở trong lòng nó, khiến cho nó biết khó mà lui hoặc là lòng tin bị lung lay. Quả thật là quá độc ác, không thể tha thứ được.

Sự phẫn nộ của Cùng Kỳ dâng cao, nó lại càng không muốn buông tha con mồi đã sắp rơi vào tay mình, hơn nữa lại còn sẽ dùng những thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn để đày đoạ bọn họ thì mới hả được cơn giận trong lòng.

Phe nhân loại cũng bị lực phong ấn làm ảnh hưởng, thậm chí tình trạng còn có vẻ tệ hơn nữa, vì đan dược của họ vốn không đủ dùng. Lúc này lại càng như trứng chọi đá hơn bao giờ hết.

Mặc dù không muốn ở lại trong đầm Phong Ấn thêm một giây một khắc nào, nhưng Cùng Kỳ vẫn cố gạt bỏ cảm giác khó chịu để tiếp tục chỉ huy toàn quân tiên phong đuổi sâu vào đầm.

Đột nhiên lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đó là tốc độ của phe nhân loại lại trở nên nhanh hơn, nói chính xác hơn thì tốc độ của họ tương đối nhanh hơn một chút, vì họ dường như còn bị ảnh hưởng của lực phong ấn nghiêm trọng hơn cả phe ma thú nữa.

Ngay khi Cùng Kỳ không hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn khoảng cách của song phương đang từ từ giãn ra, nó hầu như không tin vào mắt của mình, vì đám bụi mù mịt bấy lâu nay vẫn bao phủ toàn bộ đội quân của nhân loại lúc này chợt tản ra.

Tình trạng thực tế của đối phương rốt cuộc cũng bại lộ hoàn toàn. Đám ma thú trốn mất há miệng phát hiện ra “đại quân” mà bọn chúng vẫn truy đuổi phía sau hầu như chỉ toàn là bình dân bá tánh, trong tay không có lấy một món binh khí nào.

341. Hồi 331: Dong Thực (thượng) Tan Chảy

Giống sinh vật đó có tên là Pháp Ly, là một loại gia cầm do nhân loại chăn nuôi. Tính tình của chúng rất ôn thuận, lại rất biết nghe lời, hai chân có lực, sức nhảy rất mạnh, mỗi bước nhảy của chúng có thể đạt tới mấy chục thước, có thể sánh ngang với tọa kỵ chiến sủng. Cho dù là ma thú linh hoạt thì trong một thời gian ngắn quyết không thể đuổi kịp chúng dễ dàng.

Chỉ tiếc rằng Pháp Ly thuộc về các giống sinh vật tự nhiên, lực lượng dù sao cũng không thể sánh bằng chiến sủng. Ở trong chiến đấu, chỉ cần trúng một kích là chúng sẽ không chịu nổi mà ngã lăn ra, bởi vậy nên chúng mới không được sử dụng để làm chiến kỵ. Tuy nhiên, dùng chúng để chở người và vật thì lại không có vấn đề gì.

Vì chúng là một loại gia súc được chăn nuôi để lấy thịt ăn, nên sức sinh sản của chúng cũng rất mạnh, tất nhiên không lo bị thiếu hụt trong cung ứng. Nếu không như thế thì vấn đề tìm ra năm mươi vạn chiến kỵ quả khiến người ta phải đau đầu nát óc rồi.

Trong cơ thể của Pháp Ly căn bản là không có linh lực, vì vậy mà sức ảnh hưởng của lực phong ấn hầu như không đáng kể, thảo nào mà chúng vẫn có thể hành động ở trong đầm mau lẹ y như trước vậy.

Pháp Ly còn có một đặc điểm khác, chúng vốn là sinh vật thủy bộ lưỡng thê, mà cái đầm này lại là nửa nước nửa bùn lầy, vừa khéo lại đúng là một trong những môi trường mà chúng thích nhất. Hiện tại chúng tựa như cá gặp nước vậy, và hoàn toàn hiểu rõ đâu là nơi nguy hiểm và đâu là nơi an toàn.

Vào lúc này, những bàn chân có màng như chân ếch của chúng liền được xòe rộng ra, và rồi trượt đi như trượt băng vậy, nhưng tất nhiên còn nhanh hơn nhiều lắm.

Đám ma thú tiên phong vội vàng dùng toàn lực đuổi theo, nhưng dù cố gắng thế nào thì cũng không kịp, và có không ít con bị rơi vào giữa đầm, trong nháy mắt liền bị bùn lầy nuốt trọn.

Bấy rập ở đầm Phong Ấn cũng không giống như ở những đầm lầy khác. Bị rơi vào càng sâu thì sự tiếp xúc càng lớn, và lực phong ấn lại càng mạnh hơn. Đám ma thú bị lún sâu dưới bùn kia có tám, chín phần là sẽ vĩnh viễn bị ngủ vùi dưới lớp bùn đó rồi.

Trong đội ngũ binh dân kia có một thanh niên nhân tộc với nước da ngăm đen đang cười một con Pháp Ly to lớn chợt dừng lại. Pháp Ly thì trượt đi như bay, nhưng còn dưới chân hắn thì lại tựa như mọc rễ không nhúc nhích chút nào.

Thanh niên nhân tộc nghiêng đầu nhìn lên trời, trên mặt lộ ra nụ cười dương dương tự đắc:

- Đây là luân hồi yêu thú Cùng Kỳ phải không? Hắn là hiểu được tiếng của nhân loại chứ? Thật là cửu ngưỡng đại danh!

Tiếng nói vang dội như hồng chung, truyền đi xa tới vài dặm và đều rơi vào tai đám ma thú rất rõ ràng.

Tuy chống chọi nhau bấy lâu, đôi bên đều có phần kiêng kỵ nhau, thế nhưng đây mới là lần đầu chính thức giáp mặt.

Cùng Kỳ không có phản ứng gì, bởi vì nó đang thắc mắc, trước mắt đều là binh dân bá tánh vậy đại quân của nhân loại thực sự đang ở đâu?

Lúc này đột nhiên có một ý nghĩ đáng sợ thoáng hiện lên trong đầu nó.

Thanh niên nhân tộc kia dường như nhìn thấu được suy nghĩ của nó, hắn cười ha hả, rồi nói:

- Chúc mừng người đã đoán được rồi. Đại quân của bọn ta hiện tại đều đang ở tại Liệt Duyên bình nguyên, cả ba cánh quân khác cũng đều đang ở đó. À, cuộc chiến ở đó có lẽ bây giờ cũng sắp kết thúc rồi.

Dự cảm bất tường đã thành hiện thực, trong nhất thời Cùng Kỳ toát mồ hôi đầm đìa.

Nó đã sớm biết ba cánh quân khác của nhân loại tất cũng sẽ đến Liệt Duyên bình nguyên để cứu viện, nhưng lại không thêm để ý đến, vì quy mô của ba cánh quân đó khá nhỏ; hơn nữa, cánh quân đã bị vây khốn từ trước vốn đã bị lực lượng chênh lệch quá xa của phe mình làm cho kinh sợ lắm rồi.

Nhưng hiện tại, một chiến đoàn với con số hai mươi vạn, không, phải là ba mươi vạn cùng gia nhập cuộc chiến, vậy thì tình huống không còn như lúc trước nữa. Cuộc diện ta mạnh địch yếu lập tức bị thay đổi ngay.

Có điều càng không ổn hơn, đó là sau nhiều lần tiến hành biến dị đầu loại, về mặt trí tuệ và lực lượng thì Cùng Kỳ đều tăng trưởng rất mạnh, mọi quyền lợi đều tập trung về trên người nó, nhưng đồng thời cũng để lại một tác dụng phụ, đó là không còn thủ hạ nào có thể trọng dụng được nữa.

Khi gặp phải hoàn cảnh bất ngờ như vậy, với trí lực của con phó thống lĩnh ma thú đang trấn thủ tại Liệt Duyên bình nguyên hắn là sẽ không thể ứng phó được rồi.

Lại thêm, phe ma thú lúc này đa phần đều là những loại hành động chậm chạp, còn địch quân thì đã dốc hết toàn lực, binh chủng phong phú, quả thật là phe mình đã rơi vào thế hạ phong.

Sau khi tổng hợp các yếu tố bất lợi lại, kết quả hầu như không cần nói cũng biết là thế nào rồi.

Dù cho lúc này Cùng Kỳ có lập tức quay trở lại thì cũng không kịp nữa. Lời của thanh niên kia tuyệt đối không phải là dọa nạt. Trong sáu giờ, cuộc chiến tại Liệt Duyên bình nguyên quả thật đã gần tới hồi kết thúc rồi. Bây giờ mà nó quay trở lại thì cũng chỉ để nhạt xác thủ hạ mà thôi.

Vậy là một phần ba binh lực của mình kể như xong rồi. Đúng là trộm gà không xong mà lại còn mất luôn nắm thóc. Phe mình vốn đang chiếm lợi thế ở trong trận này, không ngờ kết quả lại đến nông nỗi như thế, vừa nghĩ tới đây thì Cùng Kỳ liền cảm thấy tim như bị đao đâm trúng vậy.

Thanh niên nhân tộc lại lẩm bẩm:

- Ủm, chiều này gọi là gì nhỉ? À, hình như là “minh tu sạn đạo, ám độ trần thương” thì phải, xem ra rất là hữu dụng đấy.

Cùng Kỳ nghe không hiểu lời nói kỳ quái của thanh niên kia, nhưng nó rất rõ ràng là đang bị đối phương đùa giỡn. Một đám bình dân nhân loại cấp thấp cùng với một đám Pháp Ly với cấp bậc còn thấp hơn cả bình dân, vậy mà họ lại có thể ngang nhiên trở thành chứng ngại vật khiến cho chiến sự phe mình bị thất lợi như thế.

Thanh niên nhân tộc lại buông tràng cười hả hê, rồi nói:

- Ngày hôm nay đùa giỡn thật là cao hứng, nhưng thứ cho ta không thể phụng bồi tiếp tục. Lần sau sẽ gặp lại nhé, ha ha ha.....

Tiếng cười đắc ý của hắn khi lọt vào tai của Cùng Kỳ thì lại càng trở nên chói tai hơn.

Đùa giỡn? Đường đường là một thượng cổ yêu thú mà lại trở thành mục tiêu cho đối phương đùa giỡn hay sao?

Cùng Kỳ nghĩ tới đó thì tức đến sùi bọt mép. Nó vốn rất cao ngạo, tuyệt không cho phép mình bị giống sinh vật cấp thấp kia miệt thị và vũ nhục được.

Trong mắt nó, nhân loại vĩnh viễn là giống sinh vật chỉ biết sử dụng đá và các loại công cụ thiên nhiên để săn bắn và tự bảo vệ cho mình mà thôi, dù rằng ngày hôm nay họ đã biết vận dụng ma pháp, đấu khí, và các loại lực lượng cùng kỹ năng, vv....

Thanh niên kia hẳn là thống soái của nhân loại rồi. Vì chỉ có loại người có khí độ như thế, có thể cười nói tự nhiên giữa thiên quân vạn mã thì mới không thẹn là một vị thống soái vĩ đại, là một đối thủ đáng sợ mà ngay cả mình cũng phải kiêng kỵ mấy phần.

Mắt nhìn thấy toán người kia đang đi xa dần, Cùng Kỳ phần nộ tới cực điểm. Nó ngứa cổ hú lên một tiếng quái dị, đồng thời cũng gia tăng sức mạnh mà lao về phía quân địch đang bỏ đi.

Đôi cánh trên lưng nó cũng quạt mạnh với tốc độ vạn dặm, khiến cho tốc độ của nó cũng tăng lên thấy rõ. Thế là khoảng cách còn mấy dặm giữa đôi bên liền bị nó thu ngắn lại, thoáng cái đã bay gần tới trên đầu phe nhân loại.

Một loạt loạn tiễn cùng với hằng hà sa số kỹ năng tấn công từ xa với đủ loại màu sắc từ trong trận địa của nhân loại bay ra ào ạt, mục tiêu tấn công đều tập trung vào con ma thú thống lĩnh.

Cùng Kỳ chẳng thèm quan tâm tới chúng, mà nó chỉ “hừ” một tiếng, rồi chiếc đầu báo phát ra quang mang Kim hệ cực thịnh bao trùm lấy toàn thân, nhất thời khiến nó trông rất giống một con kim điêu.

Kim là một loại nguyên tố phòng ngự cực mạnh, điều đó được sự việc trước mắt xác định rất rõ ràng.

Vô số loạn tiễn và ma kỹ rơi trúng người Cùng Kỳ, dĩ nhiên tất cả đều bị dội ngược trở lại hoặc đều tan biến hết.

Cùng Kỳ đón đỡ hàng trăm hàng ngàn kỹ năng đó mà không hề tổn hao một sợi lông nào. Lực lượng của thượng cổ yêu thú quả là danh bất hư truyền.

Thế rồi Cùng Kỳ liền chuẩn bị một đợt tấn công thứ hai. Hai cánh của nó rung lên rồi thân hình liền đáp xuống một nơi còn cách phe nhân loại chừng một dặm nữa.

Phe nhân loại vẫn không vì hành động ngoài dự liệu của Cùng Kỳ mà dừng lại, tốc độ của họ vẫn nhanh tựa cơn lốc mà cuốn đi ào ạt.

Tuy thân thể của Cùng Kỳ cũng có thể được xem là khổng lồ, nhưng khi ở trước mặt gần năm mươi vạn người và thú, nó có vẻ khá nhỏ bé.

Chẳng lẽ nó muốn lấy lực lượng của một cá thể để chặn lại toàn bộ đội ngũ của nhân loại hay sao?

Lực lượng của tập thể rất là khủng khiếp, phải biết rằng, một đàn kiến có thể cắn chết con voi to lớn. Cho dù lực lượng của Cùng Kỳ có mạnh tới đâu đi nữa, nhưng nó vẫn không có khả năng một mình đánh bại một quân đoàn đông như vậy, huống chi nơi đây là đầm Phong Ấn, lực lượng của nó đang bị áp chế rất nhiều nữa.

Tuy trước mắt chỉ có năm mươi vạn binh dân khinh kỵ, nhưng nói không chừng họ sẽ có thể băm nát nó ra thành trăm ngàn mảnh thịt vụn cũng nên.

Huống chi, trong số người đó, rất có thể ẩn tàng nhiều binh sĩ có sức chiến đấu và một bộ phận cường giả với thực lực không tầm thường nữa.

Đương nhiên, Cùng Kỳ chưa bị diên đến mất làm ra một việc ngu xuẩn như vậy. Thế là nó liền có đáp án rất nhanh cho hành động kỳ quái của nó.

Lúc này chiếc đầu rắn của Cùng Kỳ ngẩng cao lên trời, rồi chiếc miệng rộng đỏ tươi như máu cũng há ra thật to.

- Xèo, xèo, xèo....

Trước ánh mắt ngạc nhiên của phe nhân loại, từ chiếc miệng rắn của Cùng Kỳ liên tục phun ra những búng máu đỏ tươi.

Những búng máu kia được phun ra không ngớt, nhiều đến nỗi làm hoa mắt cả người xem.

Tuy nói là miệng rắn có thể nuốt được voi, nhưng tình cảnh ở trước mắt rất quái đản. Thân thể của Cùng Kỳ dù to lớn đến đâu đi nữa nhưng cũng chẳng thể nào cất giấu được nhiều sự vật như thế. Thể tích của những búng máu đó xem ra còn lớn gấp mấy trăm lần bản thân nó nữa.

Chưa tới nửa phút sau, trên mặt đất của đầm liền xuất hiện rất nhiều vật thể màu đỏ tươi, nhiều tới mấy ngàn con. Nhìn kỹ một chút, thì ra chúng là những khối thịt đỏ lờm lờm.

Những khối thịt đó mang màu đỏ tươi, da thối rữa, bao nhiêu huyết quản, thần kinh, và da thịt đều nằm hết ở bên ngoài, khiến người ta nhìn thấy mà ghê tởm. Từng giọt nước miếng từ trên những khối thịt đó nhiều xuống đất liền có rất nhiều giòi bọ từ trong đó chui ra, tanh hôi vô cùng.

So với bọn chúng, đám vong linh sinh vật còn dễ nhìn hơn chúng nhiều.

Ghê tởm, buồn nôn, tà dị, vv....tất cả đều là những danh từ được dùng để diễn tả chúng.

Hủ Huyết Bệ!

Một loại yêu vật khiến cho người ta vừa nhìn thấy mà đã muốn nôn mửa hết cả gan mật ra ngoài. Mỗi lần đụng phải chúng, các quân đoàn đều bị không ít thua thiệt. Phương thức tấn công của đám yêu vật này rất quỷ dị và đáng sợ, chẳng những vậy, chúng còn khó giết hơn cả “tiểu cường” nữa.

Khi chiến đấu với chúng, người ta vốn không thể nào dựa vào lực lượng mà phân thắng bại được.

Nếu như không có các ma pháp sư, Băng hệ ma chiến sĩ hoặc là các chức nghiệp chiến đấu đặc biệt khác trấn thủ, vậy thì với số lượng một ngàn con Hủ Huyết Bệ như vậy, nếu muốn giết sạch các chiến chức thường thường khác của phe địch như là thích khách, thợ săn, chiến sĩ, kỵ binh, cung tiễn thủ, vv....thì cũng dễ như trở bàn tay, mặc dù đối phương có số lượng gấp mười lần phe mình. Vả lại, chiến đấu kiểu đó, phe ma thú vốn sẽ không bị tổn thất một chút nào.

Ngoài lúc xuất kỳ bất ý giăng bẫy khi mới vừa bỏ thành, các Băng hệ ma pháp sư đã giết được một nhóm Hủ Huyết Bệ ra, còn lại những lần khác thì phe nhân loại vốn chưa hề chiếm được chút tiện nghi nào đối với chúng. Và đó cũng là một trong những điểm tốt của chiến thuật du kích, vì trong các đội ngũ đều tập trung lực lượng của ma pháp sư vào một chỗ, chứ không phân tán ra như những lúc tử thủ các phòng tuyến. Tất nhiên điều đó cũng khiến cho đám Hủ Huyết Bệ phải kiêng kỵ nhiều hơn.

Mộ Dung Thiên đã suy nghĩ rất nhiều lần để tìm ra kế dụ địch mà tiêu diệt đi đám Hủ Huyết Bệ đó, nhưng tất cả đều tổn công vô ích. Sau lần bị tổn thất không nhẹ lúc trước, Cùng Kỳ đã thận trọng hơn rất nhiều trong việc sử dụng Hủ Huyết Bệ. Nếu như không phải đã chắc ăn mười phần thì nó tuyệt đối sẽ không dễ dàng sử dụng tới chúng.

Nhìn thấy biểu tình kinh hãi của đối phương, bao gồm cả gã thống soái kia, Cùng Kỳ thâm cười nhạt một tiếng. Hời hợt nhân loại ngu ngốc, các người đã vui mừng quá sớm rồi.

Tuy rằng lực lượng đang bị phong tỏa nặng nề, nhưng nếu như có thể giết được năm mươi vạn bình dân kia thì đó cũng là một đòn đả kích nặng nề đối với phe nhân loại. Mà điều càng quan trọng hơn, đó là tên thống soái chết tiệt kia chính là mối họa lớn ở trong lòng nó, bất luận kế sách tuyệt diệu nào của nó nghĩ ra cũng đều hấn phá hỏng mất.

Năm chiếc đầu sư, hồ, báo, hùng, xà của Cùng Kỳ mỗi cái đều có một loại lực lượng nguyên tố khác nhau, như: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa và Thổ. Điều đó cũng không phải là một bí mật gì. Thế nhưng trên chiếc đầu rắn kia, ngoài Thủy ra, nó còn có Không gian lực lượng nữa. Đó chính là điều mà trước nay chưa ai biết tới.

Chiêu Dị độ không gian này có thể chứa được thể tích gấp một trăm hai mươi lần thể tích của bản thân nó, chẳng những vậy, mà còn có thể chứa được vật sống nữa, mà trọng lượng của chúng chỉ bằng một phần trăm lúc bình thường, so với Không gian giới chỉ còn hữu dụng hơn nhiều.

Cùng Kỳ sớm đã biết trình sát binh của đối phương trong quá trình chạy trốn sẽ dò biết lực lượng phe mình, do đó mà nó đã đặc biệt giấu toán kỳ binh này ở trong Dị độ không gian.

Trình sát binh của nhân loại dù xuất sắc tới đâu thì cũng không thể khám phá ra được lực lượng đã được ẩn nấp ở trong Dị độ không gian.

Hiển nhiên, sự xuất hiện của Hủ Huyết Bệ đã khiến cho phe nhân loại hoàn toàn luống cuống.

Những khối thịt ở trên mặt đất vẫn không ngừng nhúc nhích, một phân thành hai. Đợi đến khi chúng hóa thành hình thù nhện tám chân thì con số đã tăng gấp hai, tổng cộng có đến bảy ngàn con.

Liệt biến!

Đám yêu vật này sau khi ăn nhân loại no nê thì đã trưởng thành đến mức có thể tiến hành liệt biến rồi.

Sau khi liệt biến, lực lượng của hai con Hủ Huyết Bệ sẽ không bằng lúc trước, thế nhưng nếu nó bắt được con mồi và ăn vào, vậy thì lực lượng sẽ lại tăng hơn trước.

Đám Hủ Huyết Bệ kia nhìn vào phe nhân loại, những đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu xanh của chúng không ngừng chuyển động.

Thức ăn, thật là nhiều thức ăn!

Năm mươi vạn bình dân ở trong mắt chúng đều là những bữa ăn ngon.

Những tiếng hít thở gấp gáp của đám yêu vật vang lên không ngừng, rõ ràng bọn chúng đang cực kỳ hưng phấn, nước dãi nhiều ra càng lúc càng nhiều hơn.

Đàn Pháp Ly dường như rất sợ hãi đối với đám yêu vật tà ác này, có nhiều con nhát gan sợ đến mức lập tức dừng lại, khiến cho người cười trên lưng chúng cũng bị ngã lộn ra đất. Đội ngũ khổng lồ nhất thời cũng vì vậy mà nảy sinh ra chút rối loạn.

Vào đúng lúc này, đột nhiên có những âm thanh niệm chú ngữ từ giữa đám vang lên:

- Hồi liệt diễm có thể thiêu hủy vạn vật, hãy đến đây theo lời triệu hoán của ta. Hãy biến sự phẫn nộ của người thành lực lượng của ta, và tịnh hóa những linh hồn tà ác....

342. Hồi 331: Dong Thực (trung) Tan Chảy

Khác với sự lãnh khốc của băng, hỏa là một loại nguyên tố sinh động nhất. Chú ngữ của nó cũng mười phần cao vút, chứ không trầm thấp như băng.

Ở hai hàng trước cùng đều là kỵ sĩ, ai nấy cũng đều cầm thuẫn bài phòng hộ.

Cùng Kỳ hừ lạnh một tiếng. Gã thống soái chết tiệt kia của nhân loại lại muốn bày đại hình ma pháp trận lần thứ hai nữa đây, nhưng lần này lại dùng Hỏa ma pháp.

Đám Hủ Huyết Bệ cũng cảm thấy được sự uy hiếp. Thông thường thì phạm vi bao trùm của ma pháp trận rất rộng lớn, hơn nữa lại có Hỏa nguyên tố cao độ tập trung ở trên không, nhiệt lưu tuôn ra cuộn cuộn, tựa

hồ ma pháp đã sắp hoàn thành tới nơi; chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi sẽ không đủ thời gian để ly khai chỗ này rồi.

Nếu là vậy, biện pháp tốt nhất là trước khi địch nhân phát động ma pháp đại trận, phải phá hư nó đi.

Vừa nghĩ đến đó, đám Hủ Huyết Bệ liền hùng hổ xông lên, ùn ùn tràn về phía nhân loại.

Bọn chúng rất thông minh, vì để đẩy nhanh tốc độ, chúng liền bắt chước biến hóa thành hình dạng của Pháp Ly mà tiến tới, bởi vì với thể trạng của Pháp Ly, chúng càng thích hợp với việc di động ở trong đầm hơn.

Nhưng dù sao thì da thịt hư thối chính là chiêu bài của chúng, nên dù đã biến hóa thể nào thì cũng chỉ là một bầy Pháp Ly giả đầy ghê tởm mà thôi.

Trên lý thuyết, chúng có thể biến thành bất cứ hình dạng nào, nhưng chỉ là không thể có được đặc tính bẩm sinh của đối phương mà thôi.

Sau khi biến thành hình dạng của Pháp Ly và tiếp tục tiến lên trước, đám yêu vật này quả nhiên cũng thành công được phần nào, vì tốc độ của chúng cũng được tăng lên rõ rệt.

Sau khi hiểu được mục đích của chúng, phe nhân loại đương nhiên cũng có phản ứng thích hợp. Binh chủng đầu tiên ra tay là một trong những loại có kỹ năng tấn công từ xa rất mạnh - cung tiễn thủ.

Một loạt mưa tên bắn ra, hạ ngay những con Hủ Huyết Bệ đang dẫn đầu.

Tuy nhiên, đó chỉ là làm chậm bước tiến của đám yêu vật một lúc mà thôi. Sau đó bọn chúng liền nhanh chóng phục hồi lại như cũ, hơn nữa lòng hung ác lại càng bị kích thích nhiều hơn. Những đôi mắt bé bằng hạt đậu đều lóe lên hàn quang lấp lánh.

Đám thức ăn kia mà cũng dám chống lại chúng, thật không thể tha thứ được!

Đối mặt với đám yêu vật đông nghịt kia, hai hàng kỵ sĩ ở phía trước đều biến sắc mặt, hiển nhiên trong lòng họ đang rất sợ hãi.

Thế nhưng tinh thần và tín nhiệm của kỵ sĩ cùng với kỷ luật nghiêm minh của quân đội không cho phép họ lùi bước.

Gặp phải đối thủ như vậy, tấn công đã là vô dụng, vì vậy mà toán quân kỵ sĩ liền thu hồi trường mâu, rồi giơ thẳng tấm thuẫn trong tay lên cao.

Hơn một ngàn tấm thuẫn, ráp sát lại với nhau rất chỉnh tề, tạo thành một tấm lá chắn lớn không một kẻ hở. Điều đó cho thấy họ đã được huấn luyện rất kỹ càng, quả không hổ là tinh binh được theo sát chủ soái để chấp hành nhiệm vụ.

Tiếp theo đó, đầu khí ở bên ngoài tấm lá chắn bốc lên cực mạnh, cao tới hơn mười thước, tựa như một bức tường vậy. Nó hoàn toàn che chắn hết cho những người ở phía sau.

Đây chính là kỹ năng phòng hộ tập thể của kỵ sĩ - Vô úy thủ hộ.

Nhưng chẳng lẽ kỹ năng phòng hộ cực mạnh này quả thật có thể khiến cho họ không sợ hãi hay sao? Những bàn tay run lên nhè nhẹ đã cho biết câu trả lời rồi vậy.

Đối với những dũng sĩ có kinh nghiệm chiến đấu trên sa trường, chết cũng không có gì đáng sợ, nhưng nếu phải chết trong miệng của đám yêu vật này thì thật khó mà chấp nhận nổi.

Ngay vào giữa lúc đó, những lời chú ngữ cũng dừng lại hết. Đó chính là tiêu chí cho thấy ma pháp trận đã hoàn thành.

Bức tường quang mang của Vô úy thủ hộ liền bị tan vỡ, các kỵ sĩ như trút được gánh nặng, lập tức thu hồi thuẫn của mình rồi theo các kẻ hở giữa đội ngũ của ma pháp sư mà rút lui về hậu phương.

Cùng lúc đó, giọng ngâm cao vút của các ma pháp sư cũng vượn lên tới cực hạn.

- Hỏa hải dung nham!

Đầu tiên là một mảnh quang hoa cường liệt xuất hiện, nó chói mắt đến độ khiến cho những sinh vật nào nhìn thẳng vào nó cũng đều tạm thời không nhìn thấy gì.

Tiếp theo đó là kinh khí nóng hừng hực liền lan tỏa ra khắp toàn bộ chiến trường, mặt đất ở trước mặt phe nhân loại đột nhiên sụp thấp xuống mấy thước. Những con Hủ Huyết Bệ đang lơ lửng nhảy lên cao thì chợt hoảng hốt phát hiện ra dưới đất không còn là bùn đất nữa, mà lại là một biển lửa mênh mông.

Đám yêu vật liền có phản ứng rất nhanh, chúng lập tức biến thành hình dạng những con quái điều giống hệt như dơi rồi vỗ đôi cánh bằng thịt mà lướt đi giữa không trung.

Tuy rằng không thể tự do bay lượn như dơi, và trong quá trình lướt đi trên không, chúng vẫn không ngừng bị trĩu xuống thấp, nhưng với chiều cao vừa đủ thì đám Hủ Huyết Bệ đó vẫn dư khả năng bay qua biển lửa.

Chỉ tiếc là chúng đã quá ngây thơ rồi. Từ trong biển lửa, đột nhiên có vô số cánh tay giống như của Câu hồn sứ giả, vươn ra thật dài rồi nắm lấy từng con Hủ Huyết Bệ mà kéo xuống hỏa vực để kết thúc sinh mạng chúng.

- Chi!

Hủ Huyết Bệ ý thức được địch nhân chẳng phải dễ xơi nhưng chúng chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, rồi sau đó bị biển lửa vô cùng vô tận nuốt trọn tại chỗ.

Hỏa hải dung nham, kỹ năng cũng như tên, trải dài ở trước mặt phe nhân loại. Một vùng đất rộng hai dặm, dài năm dặm hoàn toàn đều là lửa, những dịch thể ở bên trong sôi lên sùng sục, và không ngừng gặm thét, tận tình trút hết những cơn phần hận lên đám yêu vật đã đoạt đi tính mạng của vô số đồng đội của nhân loại.

Phạm vi của biển lửa rất lớn, đám Hủ Huyết Bệ kia tuy đã phân tán ra, nhưng vẫn không một con nào trốn thoát được vận rủi bị lửa đốt.

Biển lửa cháy mạnh tựa thủy triều ồ ạt, kéo dài tới gần một phút, khiến cho những sinh vật ở xa hơn hai mươi dặm vẫn có thể nhìn thấy được ánh sáng chói mắt của nó.

Đợi đến lúc đóm lửa cuối cùng tắt ngúm, thì mặt đất ở phía trước phe nhân loại liền lộ ra một cái hố lớn rộng gần hai dặm, và vẫn bốc khói xanh nghi ngút. Tất cả những điều đó đều là kết quả của Hỏa hải dung nham tạo ra.

Bên trong cái hố lớn đó tràn ngập những bãi than đen ngòm, mùi cháy khét lẹt từ đó bay ra và xộc thẳng vào mũi người ta. Quả không ngoài dự liệu, những bãi than đó chính là đám Hủ Huyết Bệ, chẳng qua lúc này chúng đã biến thành những bãi tro than khét lẹt chứ không còn vẻ uy phong như lúc trước nữa.

Mà điều châm biếm hơn chính là những bãi than này còn dễ nhìn hơn nguyên trạng của chúng nữa.

Mọi người thấy tình cảnh trước mắt thì mừng rỡ như điên, đám yêu vật hung ác như loài ác ma kia không ngờ chỉ trong nháy mắt mà đã bị đại hình ma pháp trận giết sạch.

Xem ra rốt cuộc thì Cùng Kỳ vẫn tính sai, vì lần này đối phương không chỉ bố trí có Hỏa hệ ma pháp trận mà thôi, mà đó lại còn là ma pháp đại trận kết hợp giữa Hỏa và Thổ nữa. Với hoạt tính của Hỏa và sự ổn trọng của Thổ, ngay cả loài yêu vật có sinh mệnh lực cứng cỏi nhất không gì sánh được cùng với phương thức săn mồi quỷ dị khó lường như Hủ Huyết Bệ mà cũng không thể may mắn tránh khỏi.

Phe nhân loại sử dụng lại kế cũ, nhưng lần này lại kết hợp lẫn lộn thực hư, những Hỏa hệ ma pháp sư này là hàng thật, tuy nhiên, dưới lớp y phục Hỏa ma pháp bào kia lại có pha lẫn cả Thổ hệ ma pháp sư nữa.

Những tiếng niệm Hỏa hệ chú ngữ vang dội đã lấn át hết cả thanh âm của Thổ hệ ma pháp sư, ngay cả Cùng Kỳ cũng không hề phát giác ra được.

Lúc này tất cả các ma pháp sư đều lão đảo như muốn ngã, phải liên tục uống ma lực đan không ngừng. Vừa rồi phải bày ma pháp đại trận nên bọn họ hầu như đã phải dốc hết toàn lực, cũng may mà đã hoàn thành được nhiệm vụ.

Sau khi khí tà ác biến mất, đàn Pháp Ly liền khôi phục lại dũng khí, một số ít binh dân bị ngã dưới đất cũng vội vã nhảy lên lưng chúng trở lại. Lúc này đám ma thú đi tiên phong cũng vẫn đuổi sát sau lưng. Sau khi biết được đối phương chỉ là cọp thật và cọp giấy lẫn lộn, chúng đã không còn kiêng dè gì nữa.

Tuy nhiên, sự tình vẫn chưa kết thúc, bởi vì mọi người kinh ngạc phát hiện ra, không biết Cùng Kỳ từ bao giờ đã được bao bọc bởi một luồng lam quang hình trướng. Từ xa nhìn lại, nó trông tựa như một quả trứng màu lam khổng lồ vậy.

Lam quang bạo trướng, yêu khí bắn ra.

Trong nháy mắt, quả trứng khổng lồ kia nổ lớn gấp mấy lần, lớp lam quang ở bên ngoài vỡ vụn, hàng ngàn hàng vạn điểm sáng bắn ra ngoài, trông rất mỹ lệ.

Nhìn kỹ lại thì không còn thấy Cùng Kỳ trước kia đâu nữa, mà ở tại chỗ đó chỉ còn lại một con thanh mãng xà dài ít nhất là hai trăm thước ở trên mặt đất, đầu nó ngẩng lên cao, miệng thì không ngừng phun chiếc lưỡi phì phì. Đôi mắt đỏ ngầu của nó phát ra quang mang rất tà dị.

Trên thực tế, con mãng xà đó chính là Cùng Kỳ. Nói chính xác hơn thì đó là con thượng cổ yêu thú đang phát huy lực lượng của chiếc đầu rắn lên tới cực hạn.

Lực lượng trên chiếc đầu rắn của Cùng Kỳ là Thủy, nói trắng ra, Cùng Kỳ sắp sửa thi triển kỹ năng Thủy hệ cực mạnh.

Hầu như tất cả mọi người đều khản trương cả lên, tuy rằng hôm nay nó không còn là thượng cổ yêu thú của năm xưa nữa, không thể dùng lực lượng của một cá thể để ngăn cản thiên quân vạn mã, nhưng sau nhiều lần tiến hành biến dị đầu loại, nó coi như cũng đã mạnh lắm rồi. Tuy vậy, nó nhiều lắm cũng chỉ đạt tới tiêu chuẩn của quỷ thú cấp thấp nhất mà thôi. Thế nhưng con yêu thú này lại biết rất nhiều kỹ năng kỳ diệu, không thể không đề phòng được.

Cùng Kỳ hoàn toàn không nhìn vào phe địch nhân trước mắt, thân mãng xà uốn éo khua động rất tà dị, tựa như nghi thức tế thiên của các bộ lạc nguyên thủy tại Địa cầu vậy. Cùng lúc đó, chiếc miệng đỏ như máu của nó lại phát ra những tiếng âm phù kỳ quái mà một số ít nhân loại nghe không hiểu gì cả, nhưng những tiếng đó lại không giống với tiếng ma âm thường ngày chút nào. Lúc này trong không gian đang yên ắng như tờ, nhưng khi những âm thanh kỳ quái kia lọt vào tai của các binh dân bá tánh thì lại khiến cho họ cảm thấy một nỗi sợ hãi và buồn ngủ.

Hầu như không có một triệu chứng gì xảy ra, nhưng thời tiết liền đột nhiên biến đổi.

- Âm, âm!

Theo những tiếng sét nổ vang rền, bầu trời đang quang đãng đột nhiên có mây đen cuộn cuộn kéo đến, tựa như bị ác ma triệu hoán đến đây vậy. Toàn bộ không gian phía trên đầm Phong Ấn đều giăng kín mây đen, vài tia nắng còn sót lại của buổi hoàng hôn cũng đều bị chúng che kín hết. Đại địa hoàn toàn bị tối sầm lại, tiếp theo đó là trận mưa tầm tã trút xuống, nước mưa rơi nhiều đến nỗi tựa như những tấm màn nước dày đặc, khiến cho người ta khó có thể thấy được khoảng cách năm thước ở trước mặt. Đồng thời, cuồng phong lạnh thấu xương cũng thổi cho nhân loại hết nghiêng sang trái thì lại ngã sang bên phải.

Cái loại năng lực có thể thay đổi thời tiết này hầu như chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết giữa thần và ma, vậy mà Cùng Kỳ ở trước mắt đây lại có thể làm được như thế.

Hơn nữa, loại nước mưa này lại không giống với nước mưa thường, mà nó mang theo màu đỏ và còn có mùi tanh hôi rất khó chịu nữa.

Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều biến sắc, ai cũng tưởng rằng tiếp theo đó thì họ sẽ phải đón nhận những kỹ năng khác đáng sợ hơn nữa. Thế nhưng cơn mưa xối xả vừa trút xuống thì chỉ trong phút chốc liền dứt hẳn.

Mây đen cuộn cuộn cũng theo kỳ tích mà tiêu tan, cơn mưa vừa rồi tưởng chừng như chỉ là một ảo ảnh, nhưng y phục toàn thân của mọi người đều ướt sũng, và trên mặt đất cũng để lại những bãi nước màu đỏ tươi. Những điều đó nói cho mọi người biết rằng họ không hề nằm mơ.

Vừa rồi đúng là đã có một cơn mưa máu trút xuống!

Con mãng xà khổng lồ ở trước mặt cũng khôi phục lại hình dáng của con yêu thú năm đầu, đã vậy mà bộ dáng của nó cũng hơi có uể oải, hiển nhiên là kiệt tác trái ý trời vừa rồi đã làm cho nó tổn hao lực lượng khá nhiều.

Mọi người lại càng thêm kinh ngạc, chẳng lẽ Cùng Kỳ tổn hao tâm cơ để giáng trận mưa máu này chỉ là để cho mọi người bị ướt sũng một trận thôi sao? Nếu vậy thì thật là buồn cười.

Hoặc cũng có lẽ vì nó gấp gấp thì triển một kỹ năng đỉnh cấp nào đó đến từ thời thượng cổ, nhưng vì lực bất tòng tâm mà phải bỏ dở nửa chừng, bởi vì dù sao thì nó cũng không còn là con yêu thú của ngày xưa nữa?

Vừa nghĩ đến đó, các binh sĩ nhân loại lập tức phần chấn tinh tinh thần rồi thúc tọa kỵ của mình mà phóng về phía trước, cả những ma pháp sư vừa mới khôi phục lại chút ma lực cũng vội vàng làm theo.

Ma thú thống lĩnh đang trong lúc sức cùng lực kiệt, hơn nữa lại đang ở đây một mình, đó chính là cơ hội tốt không thể bỏ qua, vì nếu nhân lúc nó chưa khôi phục lực lượng mà đánh chết nó, vậy thì ma thú quân đoàn sẽ bị mất đi vị thủ lĩnh xuất sắc, tất sẽ giống như bị chặt lìa hai tay vậy.

Nhưng lúc này mọi người lại phát ra hiện tượng kỳ quái - do địa thế bị sụp xuống và sau khi hứng cơn mưa tầm tã vừa rồi, cái hồ ở phía trước do Hỏa hải dung nham tạo ra thì giờ đây đã trở thành một cái hồ máu nho nhỏ.

Trên mặt hồ đang trôi nổi bồng bềnh những đám đen gì đó, từ xa nhìn lại trông giống như những chiếc nấm vậy.

Những cái nấm nhỏ màu đen này tựa như biết hút nước vậy, sau khi hút nước máu trong hồ xong thì chúng từ từ lớn dần hơn, và màu sắc cũng thay đổi nốt. Trước tiên là từ màu đen đổi thành xám, sau đó thì thành màu vàng nhạt, rồi sang màu đỏ, đến cuối cùng thì màu đỏ càng lúc càng đậm hơn, giống như máu vậy, so với nước trong hồ còn đậm hơn nhiều lắm.

Cái màu đỏ như máu này khiến người ta nhìn mà phải rùng mình kinh sợ. Phe nhân loại vốn đang mừng rỡ vì tưởng rằng mình đã gặp được đường sống tại nơi tuyệt lộ, nhưng lúc này thì tâm tình lại trầm xuống thật thấp.

Dự cảm bất tường liền nhanh chóng được xác minh ngay. Sau khi những cái nấm đỏ biến đổi màu sắc xong, chúng liền phát ra những tiếng kêu quái dị và bắt đầu bò ra khỏi mặt nước, rồi sau đó thì tám chân cùng với chủ thể của chúng liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Hủ Huyết Bệ! Lại là đám Hủ Huyết Bệ ghê tởm và buồn nôn kia!

343. Hồi 331: Dong Thực (hạ) Tan Chảy

Trong lòng mọi người liền dậy lên nỗi sợ hãi đến cực điểm. Sự uy hiếp duy nhất của Hủ Huyết Bệ chính là các ma pháp sư, nhưng lúc này họ đều đã bị suy kiệt, vậy thì còn có thể trông cậy vào điều gì đây?

Mà điều càng đả kích tâm lý nặng nề hơn chính là việc phải đối mặt với giống yêu vật tựa như vĩnh viễn sẽ không bao giờ chết kia.

Sự tuyệt vọng vô biên lại một lần nữa tràn ngập trong không gian tanh hôi của đầm Phong Ấn. Mây đen ở trên trời đã biến mất từ lâu, nhưng sự lo lắng ở trong lòng mọi người vẫn không thể nào dẹp đi được.

So với nhân loại đang rơi vào hố sâu của tuyệt vọng, lúc này Cùng Kỳ đang ngẩng cao năm đầu, khôi phục lại tư thái sừng sững của một kẻ chinh phục đầy oai vọng.

Đám tiểu bò sát hạ đẳng này thủy chung gì cũng phải khuất phục dưới dâm uy của mình thôi.

Tuy rằng trong cuộc chiến tại Liệt Duyên bình nguyên này bị tổn thất không ít lực lượng, nhưng phe ma thú vẫn tiêu diệt được toàn bộ nhóm người này, và quan trọng hơn hết là tên thống soái của phe nhân loại cũng cùng ở đây. Chỉ cần giết hắn rồi thì sau này phe họ sẽ không còn những âm mưu quỷ kế đầy lý kỳ cổ quái nữa, dù cho toàn bộ Liệt Duyên bình nguyên có bị tan tác hết thấy thì cũng rất xứng đáng.

Kỳ thật, ngoài việc phe nhân loại dùng bá tánh bình dân và Pháp Ly để giả làm đại quân ra, còn lại tất cả những việc khác đều đã được Cùng Kỳ dự đoán từ trước, kể cả hỗn hợp ma pháp đại trận vừa rồi.

Hỏa hải dung nham có đáng là gì, nó chỉ là một hỗn hợp ma pháp trận rất đơn giản, chỉ cần nhắm mắt cũng có thể phá được thôi. Ít ra thì trong mắt Cùng Kỳ là như thế.

Phe nhân loại đúng là múa rìu qua mắt thợ, thật chẳng khác nào tự đi tìm tử lộ. Bằng hệ ma pháp trận lần trước chỉ là xảy ra ngoài ý muốn, nên lúc đó Cùng Kỳ mới bị sơ suất mà thôi.

Lịch sử sẽ không tái diễn lần nữa. Khi Cùng Kỳ đang nắm chắc thắng lợi trong tay mà vẫn bị một bài học đau đớn như vậy, do đó mà nó vẫn mang theo những trinh sát ma thú theo sát bên mình. Nó sớm đã rải trinh sát binh bao vây khắp đại quân của nhân loại, nên từ lúc các Thổ hệ ma pháp sư xuất đầu lộ diện thì đó cũng là lúc mà Cùng Kỳ nắm rõ được thực lực cụ thể của nhân loại.

Phe đối phương có một ngàn rưỡi Hỏa hệ ma pháp sư, năm trăm Thổ hệ ma pháp sư, gần hai ngàn bảy trăm kỵ sĩ, cùng với hai ngàn bốn trăm cung tiễn thủ, và những chức nghiệp binh sĩ khác cộng lại là ba ngàn người.

Riêng về số lượng cường giả thì không nắm rõ được, bởi vì một khi bọn họ đã đạt đến trình độ đó thì tất sẽ biết khéo léo che giấu lực lượng và khí tức của mình, vì vậy mà trinh sát ma thú sẽ không phát hiện ra được. Nhưng có một điều không thể nghi ngờ gì, đó là phe đối phương chắc chắn có rất ít cường giả đỉnh cấp.

Số lượng còn lại chỉ là bá tánh bình dân tay không tác sát và không có một tí năng lực chiến đấu nào.

Do đó mà Cùng Kỳ to gan phát động chiến dịch ngăn cản địch nhân lần này, bởi vì ngoài một ngàn rưỡi Hỏa hệ ma pháp sư là còn có chút uy hiếp ra, còn lại những chức nghiệp khác như kỵ sĩ, cung tiễn thủ, vv...đều không có biện pháp gì để đối phó với Hủ Huyết Bệ cả.

Còn lại mấy mươi vạn bình dân thì dù có khốc lột thê thảm tới đâu thì cũng không làm gì được với loại yêu vật vốn có sinh mệnh lực rất mạnh như Hủ Huyết Bệ này. Đám quái thú này quả thật rất khó chơi, vì cho dù chúng đã bị đốt cháy thành tro than thì vẫn có thể sống lại được như thường.

Vì để đảm bảo an toàn, Cùng Kỳ đã phân tán đám Hủ Huyết Bệ sau khi liệt biến ra khắp nơi. Bởi vì trong lần thua thiệt trước, vì đám ma thú đã sơ ý mà tập trung lại một chỗ, khiến cho phe nhân loại nắm bắt thời cơ tốt, chỉ với vài chục ma pháp sư cũng có thể tạo nên Bằng kết ma diệt trận. Do đó, lần này phe nhân loại không thể chỉ dựa vào vài chục ma pháp sư để hòng giết chết hơn một ngàn con Hủ Huyết Bệ một cách đơn giản như vậy nữa.

Có lẽ gã thống soái của đối phương cũng ý thức được bốn cũ không thể soạn lại, bởi vậy nên hắn đã thông minh và cũng là bất đắc dĩ mà thay thế các Bằng hệ ma pháp sư với các Hỏa hệ ma pháp sư, đồng thời số lượng cũng tăng lên gấp nhiều lần.

Ngoài nguyên tố trí mạng là Bằng ra, Hỏa đối với Hủ Huyết Bệ cũng có chút uy hiếp, còn lại những nguyên tố có thể tấn công khác như Kim, Mộc, Thủy, Thổ, và thậm chí cả Quang Minh hoặc Hắc Ám cũng đều vô hiệu với Hủ Huyết Bệ.

Cho dù Hỏa hệ ma pháp trận của nhân loại có lợi hại tới đâu đi nữa thì con số một ngàn rưỡi dù sao cũng có giới hạn. Dưới tình trạng Hủ Huyết Bệ phân tán khắp nơi, bọn họ phải mở rộng ma pháp trận, vì thế mà khiến cho sức tấn công của trận cũng bị giảm đi, hoàn toàn không thể nào tiêu diệt triệt để đám Hủ Huyết Bệ được.

Tuy nhiên, lực lượng của Hủ Huyết Bệ vốn đến từ máu, dù là di động, tấn công, hay hồi sinh, vv...tất cả đều không rời khỏi máu. Còn sở dĩ hỏa uy hiếp được chúng là vì nó rất mạnh, có thể nấu khô máu của Hủ Huyết Bệ, khiến cho chúng mất đi lực lượng và tiến nhập vào trạng thái chết giả.

Nếu như không thể cứu viện đúng lúc, vậy thì chúng sẽ hoàn toàn chết thật. Mà kỹ năng Cùng Kỳ vừa thi triển lúc này lại là “Tinh phong huyết vũ”, nó vốn là tiên đan cứu mạng của đám Hủ Huyết Bệ vậy.

Trận mưa vừa rồi không phải là nước thường, mà nó là nước máu, là sự hỗn hợp giữa ma khí của Cùng Kỳ với dịch thể yêu khí trong không gian. Sau khi đám Hủ Huyết Bệ hấp thu loại nước máu đó, chúng liền phục hồi được chừng tử lực lượng của mình, và bằng vào năng lực siêu biến thái mà hồi sinh trở lại.

Lúc này Cùng Kỳ nở nụ cười khinh miệt. Loại sinh vật hạ đẳng thủy chung cũng chỉ là sinh vật hạ đẳng. Bọn họ vĩnh viễn không thể nghĩ ra được bản thân nó có những kỹ năng thần kỳ gì đến từ thời thượng cổ.

Gã thống soái của phe nhân loại quả thật rất giỏi hoạt. Dưới tình trạng binh lực yếu kém nhưng nhờ có trình sát binh đoàn rất xuất sắc, hắn đã phát huy được ưu thế vô hạn của họ, đủ có thể đối kháng với mình lâu như vậy.

Nhưng tất cả mọi việc đều phải kết thúc ở đây thôi. Để báo đáp việc hắn đã bồi tiếp mình chơi trò chơi này lâu như vậy, Cùng Kỳ quyết định sẽ “tặng” hắn một cái chết cực kỳ bi thảm.

Thế rồi lúc này không cần Cùng Kỳ phát lệnh, đám Hủ Huyết Bệ bắt đầu hành động. Sau khi trở về từ quỷ môn quan, bọn chúng vì thẹn quá mà hóa giận.

Bị đám “thực vật” này khiến cho mình một phen khốn đốn, quả là rất mất mặt.

Đám Hủ Huyết Bệ di động như một bầy nhện nước, chỉ trong khoảnh khắc thì chúng đã tiến tới trước mặt phe nhân loại rồi.

Mấy chục vạn người đều cảm thấy tuyệt vọng, ngay cả các kỵ sĩ cũng không tránh khỏi cảm giác đó; thậm chí họ cũng chẳng buồn tạo ra một sự phản kháng cuối cùng là bố trí “Vô úy thủ hộ” nữa.

Cuối cùng, một con Hủ Huyết Bệ lướt qua mặt hồ và nhảy bổng lên không, rồi mở rộng thân thể như một chiếc dù để đáp xuống giữa hàng ngũ của nhân loại, hình dạng của nó lúc này trông giống hệt như lần không tập tại Thiên Địa hạ cốc vậy.

Khắp bầu trời đều là yêu vật, điều đó khiến cho đàn Pháp Ly sợ đến nỗi mềm nhũn đôi chân, không thể nào nhúc nhích được.

Mọi người đều rơi vào tuyệt cảnh, ai nấy cũng đều tuyệt vọng nhắm hai mắt lại và chờ đợi sự tử vong đến gần. Họ chỉ mong sao sự thống khổ sẽ không kéo dài quá lâu mà thôi.

Thế nhưng lúc này lại có chuyện kỳ quái xảy ra.

Một con “lính dù” bỗng nhiên gấp gấp thu người lại. Sau khi mất đi sự chống đỡ cho toàn thân, nó liền rơi thẳng một mạch xuống đất.

Tiếp theo sau là con thứ hai, thứ ba, rồi thứ tư....

Đám Hủ Huyết Bệ ở trên không bỗng nhiên rơi lịch lịch xuống đất, không một con nào tránh được tình trạng đó.

Hiển nhiên là không phải chúng đang trêu chọc phe nhân loại, không phải chúng đang chơi trò mèo vờn chuột gì. Chỉ ít thì từ xa nhìn lại, chúng có vẻ như đang bị đau đớn cực độ, ngay cả khi bị Hỏa hải dung nham thiêu đốt thì cũng chưa đến nỗi đau đớn đến như vậy.

Dáng vẻ bề ngoài của Cùng Kỳ cũng tan biến sạch. Đám Hủ Huyết Bệ ở trên mặt đất không ngừng cuộn tròn thân mình rồi lăn qua lăn lại rất đau đớn, tựa như bị người ta rút gân vậy, cả khối thịt cũng bị vụn vụn đến rất khó coi.

Tiếp theo đó, chúng chợt kinh sợ phát hiện ra, thân thể của mình đột nhiên bị dung hóa từ từ và trở thành những bãi nước đen xì!

Sao lại như vậy? Loại tình trạng này thông thường chỉ phát sinh ở trên người của những con mồi của chúng mà thôi!

Đám Hủ Huyết Bệ rốt cuộc cũng được cảm thụ sự thống khổ của nhân loại khi sắp bị chết thảm ở trong miệng chúng, cái loại đau đớn khi thân thể bị ăn mòn này quả thật đã khiến cho chúng không nhịn được mà bật lên những tiếng rống thảm thiết.

Toàn bộ tình cảnh trước mắt liền khiến cho cả hai phe người và thú đều kinh sợ đến ngây người, ngay cả Cùng Kỳ cũng không ngoại lệ.

Chỉ có vị thống soái của phe nhân tộc kia là tựa hồ như không cảm thấy lạ lùng gì. Hắn nhẹ nhàng đưa tay lên không bắt lấy một viên dược hoàn màu đen có thể tích nho nhỏ, miệng thở phào một hơi:

- Phù, may mà có công hiệu!

344. Hồi 332: Tề Điện (thượng)

- Nghe danh thượng cổ yêu thú Cùng Kỳ có những kỹ năng như là Di độ không gian, Tinh phong huyết vũ, và còn có một kỹ năng tiếp theo đó là Quần ma loạn vũ. Hôm nay được nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ tiếc rằng, Quần ma loạn vũ của người không thể thi triển được nữa rồi, phải không?

Không ngờ bí kỹ mà Cùng Kỳ vừa mới thi triển lại bị đối phương gọi trúng tên ngay, mà điều càng làm nó giật mình hơn là ba loại kỹ năng mà nó chỉ từng sử dụng qua một lần ở trong cuộc đại chiến giữa thần và ma, lúc đó nhân loại còn chưa có văn tự, chỉ có thể truyền miệng với nhau, theo đúng lẽ thì không thể lưu truyền lâu dài được. Trải qua hàng vạn năm như thế, đúng lẽ tên của chúng đã bị mai một trong ghi chép của lịch sử rồi mới phải.

Nhưng nó tuyệt đối không ngờ rằng, bên cạnh gã thống soái của nhân loại cũng có một nàng Vu nữ cũng mang theo ký ức lạc ấn giống mình vậy. Và nàng ta lại đúng là một vị Vu nữ cuối cùng của đại lục.

Vu nữ thần bí chính là một trong số ít những nhân loại được chư thần để ý tới từ thời viễn cổ, vì trên người họ có những loại kỹ năng không thể tưởng tượng nổi. Trong khi đó, mấy môn kỹ năng của Cùng Kỳ lại vừa khéo được lưu lại trong ký ức truyền thừa của các Vu nữ.

Quần ma loạn vũ chính là chiêu tiếp theo của Tinh phong huyết vũ. Ma chúng xen lẫn trong cuồng phong bạo vũ, rồi tự hấp thu yêu khí trong không gian và biến thành vô số hiện vật có đầy đủ sức tấn công. Kỹ năng đỉnh cấp này cũng khủng bố đáng sợ không thua gì cấm chú vậy. Chỉ là Cùng Kỳ của hôm nay không còn đủ lực lượng như xưa nữa, bằng không, với lực lượng của một cá thể, sức mạnh của nó tựa như thiên quân vạn mã vậy.

Tuy số lượng của Hủ Huyết Bệ tương đối ít, nhưng chúng lại là loại khó chơi nhất. Từ sau chiến dịch tại Thiên Địa Hạp cốc, đám yêu vật đó vừa xuất hiện thì đã cải biến tình hình chiến cuộc, Mộ Dung Thiên đã không ngừng nghiên cứu biện pháp đối phó với chúng.

Hắn đã thực nghiệm với hầu hết các loại ma pháp võ kỹ thuộc các loại nguyên tố khác nhau như Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, vv..., thậm chí còn sử dụng luôn cả những nguyên tố hiếm thấy như Quang Minh, Hắc Ám và Thanh hệ, vv...nhưng cuối cùng chỉ phát hiện được, ngoài Băng với Hỏa ra, tất cả những nguyên tố khác đều không có hiệu quả trí mạng đối với Hủ Huyết Bệ.

Đến cuối cùng, hắn gần như là muốn buông xuôi mọi thực nghiệm của mình, nhưng lúc đó hắn lại nhớ đến một chuyện cũ của mình.

Đó là lúc hắn vừa đến đại lục chưa bao lâu và còn đang sống tại Cách Lâm trấn. Vì để thí nghiệm việc hấp thu ma khí, hắn đã đến Ốc mã cao địa để săn loài quái vật cấp thấp nhất là Lấn ma.

Khi đó hắn đã từng chạm trán với một con Hủ Huyết Bệ, hầu như đã trở thành món mồi ngon trong miệng nó rồi, nhưng sau đó lại có chiếc Trữ vật châu vô ý bị văng ra khỏi tay và đã cứu mạng của hắn.

Mộ Dung Thiên vẫn không thể nào hiểu nổi, một loại yêu vật còn đáng sợ hơn cả giống cương thi ở trong phim “Sinh hóa nguy cơ” (Resident Evil) vì sao sau khi nuốt vào chiếc Trữ vật châu kia của hắn thì lại bị đột tử luôn. Mãi cho tới khi gặp lại chúng lần thứ hai thì hắn mới nhớ lại chuyện cũ, đồng thời cũng ý thức ra được rất có khả năng là bên trong Trữ vật châu đã có chứa Đoạt Phách đan.

Ngoài việc đó ra, Hủ Huyết Bệ cũng chỉ có khả năng là đã bị Trữ vật châu vốn không thể tiêu hóa nổi làm cho sinh bụng mà chết. Nếu đúng vậy thì thật là tức cười.

Con Hủ Huyết Bệ đó trước khi chết thì toàn thân đều biến thành đen thui, đúng là hiện trạng bị trúng độc, hơn nữa độc tính đã thông qua sự tuần hoàn của máu mà làm tăng thêm sức thương tổn cho nó. Đối với giống yêu vật hầu như là do máu cấu thành như Hủ Huyết Bệ thì chất độc kia lại càng có tác dụng nhanh hơn.

Nếu như đoán không sai thì sự tình này còn có một đột phá khác khiến người ta cực kỳ hưng phấn.

Phải biết rằng, con quái vật Hủ Huyết Bệ khiến người ta luôn đau đầu kia, ngày trước khi chạm trán với Mộ Dung Thiên tại Ốc Mã cao địa gần Cách Lâm trấn, nó hầu như là bị giết chết trong chỉ một giây.

Vì thận trọng, Mộ Dung Thiên đã bỏ ra không ít khí lực cố ý bắt sống vài con Hủ Huyết Bệ để ném thử, nhưng kết quả không hề giống lúc trước.

Chỉ tiếc là tài liệu để chế luyện Đoạt Phách đan ở trên đại lục rất khan hiếm. Ngày trước vì muốn luyện được viên đầu tiên, Mộ Dung Thiên đã phải tìm khắp hết những vùng núi non ở phụ cận Cách Lâm trấn thì mới đủ phân lượng để chế luyện được một viên mà thôi. Hơn nữa, Lam Nguyệt đế quốc là nơi có nhiều thực vật nhất ở trên đại lục. Tại hải quốc, nguyên liệu để chế luyện Đoạt Phách còn ít đến đáng thương.

Trong thời gian tiến hành du kích chiến, mỗi khi dừng lại ở đâu đó, Mộ Dung Thiên liền phái thủ hạ và dân chúng đi khắp nơi để tìm kiếm. Cho đến hôm nay cũng chỉ có thể thu hoạch được bốn mươi sáu viên mà thôi.

Cũng may qua sự nghiên cứu của hắn, nó còn cho thấy một thành quả khác, đó là những Đoạt Phách bột phần ít ỏi đó cũng đủ khiến cho đám Hủ Huyết Bệ hồn phi phách tán.

Bên trong một chiếc bình nhỏ chứa đầy chất hóa học cũng đủ giết hết cá trong một cái ao.

Bốn mươi lăm viên Đoạt Phách cũng đủ để giết mấy ngàn con cá trong hồ như đám Hủ Huyết Bệ kia vậy.

Đương nhiên, đám Hủ Huyết Bệ đó không thể nào vô duyên vô cớ mà nuốt Đoạt Phách vào bụng, hơn nữa nếu để mỗi con yêu vật nuốt một viên Đoạt Phách thì lại quá lãng phí đi.

Vì vậy mà Mộ Dung Thiên đã tốn hết tâm tư để diễn ra màn kịch này. Thì ra Hỏa hải dung nham của hỗn hợp ma pháp trận chỉ là một thủ thuật để che mắt kẻ địch, hắn hiểu rất rõ nó sẽ không thể nào tiêu diệt đám Hủ Huyết Bệ triệt để được, trừ phi là Cùng Kỳ ngóc đến nỗi tập trung chúng lại một chỗ, vậy thì phạm vi của trận pháp sẽ không cần phải mở rộng, và cũng nhờ vậy mà uy lực sẽ tăng mạnh hơn nhiều, tất đã có thể đốt chúng ra thành tro bụi luôn.

Đương nhiên, Cùng Kỳ sẽ không giẫm lên vết xe đổ của lần trước.

Tuy nhiên, Hỏa hải dung nham còn là cơ sở tốt cho bước đầu hạ độc. Hỏa diễm khiến cho Hủ Huyết Bệ phải hấp thu nước máu để tái sinh trở lại, mà Thổ hệ kỹ năng lại tạo ra cái hồ chứa nước. Do đó, số lượng bột Đoạt Phách vốn ít ỏi sẽ không bị pha loãng mà làm giảm đi độc tính, và thậm chí còn mất đi hiệu lực của nó.

Đó là một cuộc mạo hiểm cực kỳ lớn mật, khiến người ta phải nơm nớp lo sợ, mà nếu như chiến lược tràn đầy sức dự hoặc này mà bị thất bại, vậy thì mọi người chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Cũng may là ông trời vẫn còn đoái hoài tới một kẻ luôn có dũng khí, to gan lớn mật, và có tinh thần mạo hiểm như Mộ Dung Thiên. Cuối cùng hắn đã thành công.

Đương nhiên, nếu chỉ dựa vào vận khí không thì vẫn chưa đủ, mà còn phải tính toán kỹ lưỡng và nắm rõ cuộc diện chiến đấu như lòng bàn tay nữa.

Vận mệnh của Mộ Dung Thiên đã được định sẵn là sẽ bị ràng buộc chặt chẽ với đám yêu vật đáng ghét này rồi.

Lần đầu tiên nó xuất hiện đã tạo ra sự uy hiếp lớn nhất đến sinh mạng của hắn, và cũng từ đó mà dẫn dắt hắn từ một người dân bình thường rẽ sang một bước ngoặt quan trọng của một cường giả.

Lần thứ hai đám yêu vật này xuất hiện thì Mễ Kỳ Tư liền bị rơi vào tình huống “bình bại như núi đổ”, thành trì giữ không được, đến sau cùng thì mới có thể nghịch chuyển được lương cơ.

Sau khi kế hoạch thành công, lòng tin của Mộ Dung Thiên đại tăng, thật không gì sánh nổi. Còn trong lòng Cùng Kỳ thì rất hoang mang khó hiểu, nó nhìn đám Hủ Huyết Bệ bị biến thành những vũng nước đen ở dưới mặt đất mà hầu như không tin nổi vào mắt mình. Chúng chính là đám thủ hạ đã khiến cho nó cảm thấy tự hào nhất, nhưng không ngờ bây giờ lại mềm nhũn còn hơn những cánh hoa mỏng manh nhất nữa.

Trước kia gặp trắc trở trên Liệt Duyên bình nguyên, ít nhất còn biết được nguyên nhân vì đâu, nhưng hiện tại thì dù có nghĩ nát óc cũng không biết được chuyện gì đang xảy ra nữa.

Nhìn bộ mặt đang mỉm cười chế giễu của gã thống soái nhân loại ở phía trước mặt, tự nhiên Cùng Kỳ chợt cảm thấy tinh thần sa sút trầm trọng.

Giống sinh vật hạ đẳng vốn chỉ biết sử dụng công cụ thiên nhiên mà từ trước tới giờ ở trong mắt nó chưa từng thay đổi chút nào, vậy mà không ngờ họ đã trưởng thành và trở nên thâm sâu khó lường, ngay cả thượng cổ yêu thú cũng không thể nắm bắt và nhìn thấu tâm can được.

Chúa tể của đại lục ngày hôm nay cũng không chỉ có hư danh mà thôi.

Cùng Kỳ đột nhiên nhớ tới một việc kỳ quái. Toán quân nhân loại ở trước mặt đây có hầu hết là bá tánh bình dân, thể cớ sao trong suốt quá trình bị rượt đuổi thì họ lại có quá nhiều cát bụi che khuất như vậy? Nếu như họ cứ tiếp tục như thế, địch quân nhất định sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Chẳng lẽ bọn họ cho rằng khi đến được đầm Phong Ấn, dựa vào hoàn cảnh có lợi cho Pháp Ly thì họ sẽ được an toàn, vì vậy nên mới muốn khoe khoang kế sách tuyệt diệu một chút, nhân tiện cũng đả kích phe mình một phen?

Với cá tính thận trọng của gã thống soái của đối phương, điều đó hiển nhiên không hợp tình lý chút nào.

Một khi đã giải trừ đi sự yếm hý của cát bụi, vậy thì toàn bộ thực lực của họ sẽ lọt hết vào mắt phe mình, vậy thì sẽ có thể phát sinh ra biến cố thật không thể tưởng tượng nổi.

Do đó mà loại bỏ đi khả năng khoe khoang để đả kích sĩ khí phe mình, mà giải thích duy nhất còn lại chính là vì họ cố ý làm vậy, nhằm mục đích diệt trừ đám Hủ Huyết Bệ chẳng khác nào những cái đinh trong mắt kia!

Lại thêm gã thống soái nhân loại đã một hơi gọi ra được những bí kỹ của mình là “Dị độ không gian”, “Tinh phong huyết vũ”, v.v....tựa hồ như hắn đã sớm đoán ra được là mình sẽ sử dụng chúng vậy.

Từng giọt mồ hôi toát ra ở trên mặt Cùng Kỳ. Từ cuộc chiến cứu viện tại Liệt Duyên bình nguyên, cùng với cuộc truy kích và phản kích tại đầm Phong Ấn, tất cả từ đầu đến cuối đều do đối phương nắm gọn trong lòng bàn tay!

Mục tiêu thứ nhất của đối phương là số quân ma thú còn lại tại Liệt Duyên bình nguyên, và mục tiêu thứ hai của họ chính là đám Hủ Huyết Bệ!

Quả nhiên là liên hoàn kế trong kế thật độc ác!

Không, phải nói là liên hoàn tam trọng kế, vì mục tiêu thứ ba chính là bản thân mình. Bởi vì sau khi thi triển Tinh phong huyết vũ, yêu lực của mình đã giảm sút đáng kể, đồng thời còn thoát ly khỏi quân chủ lực, nên tình cảnh hiện nay của mình đúng là cực kỳ ngặt nghèo.

Cầm tặc tiên cầm vương! (Bắt giặc thì trước tiên phải bắt chúa đảng!)

Mục quan âm u của thống soái nhân loại tựa như ánh mắt của chim ưng đang rình con mồi lại càng nói rõ lên ý đồ của hắn. Điều đó càng chứng minh cho suy đoán của Cùng Kỳ là không sai.

Không chút do dự, Cùng Kỳ vội vỗ cánh bay đi, mặc dù lực lượng còn lâu lắm mới khôi phục được, nhưng năng lực phi hành vẫn không bị mất đi, chỉ là tốc độ chậm đi thôi.

Giữ lại rừng xanh, sợ gì không có củ đống? Đạo lý này nó cũng hiểu rất rõ kia mà.

345. Hồi 332: Tể Điện (hạ)

Nhưng lúc này lại có năm con Tuyết Tiểu lao tới nghênh tiếp Cùng Kỳ. Nói chính xác hơn một chút là người ở trên những con Tuyết Tiểu kia lao ra ngăn chặn Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ đã sớm thăm dò đầy đủ số lượng và chủng loại của phi hành sủng vật của đội ngũ nhân loại, vì vậy mà nó không sợ lựa chọn lập tức quay về với quân đoàn ở hậu phương.

Hơn nữa, nó còn có điều kiêng kỵ, ai biết đám nhân loại đáng chết kia có lại bày bố phục binh ở trong đầm hay không? Vì vậy mà quay về với quân đoàn của mình chính là lựa chọn an toàn nhất.

Tuyết Tiểu là Phi Hành hệ sủng vật cấp thấp, khó có thể chịu đựng được sự tấn công mãnh liệt trong lúc giao đấu, dù cho người cưỡi trên lưng chúng có lợi hại tới đâu đi nữa thì cũng vô dụng mà thôi. Đạo lý đó cũng giống như là các kỵ sĩ sẽ không chọn Pháp Ly làm chiến kỵ dù rằng nó có tốc độ rất nhanh nhưng lại không có năng lực phòng ngự vậy.

Trên lưng năm con Tuyết Tiểu kia là năm người, trên đôi tay của ai nấy cũng vẽ đầy những đồ án sắc sảo. Khi họ đối mặt với Cùng Kỳ thì liền giơ cao cánh tay, thế rồi năm đạo linh lực phù màu đen nhẹ nhàng bay ra.

Năm đạo phù chú đó không hề nổi bật, nhưng khi ai nhìn thấy chúng thì hô hấp cũng đều bị ngưng trệ, không khí phảng phất như bị ngưng kết lại vậy. Chỉ là thị giác thôi mà cũng đã đạt được hiệu quả như vậy rồi, thế còn người trúng chiêu của chúng thì sao?

Năm vị phù chú sư cùng lúc thổ huyết rồi ngã ra hôn mê bất tỉnh, tình trạng so với các ma pháp sư sau khi thi triển hỗn hợp ma pháp trận còn hư nhược hơn, nhưng đồng thời ở một phương diện khác, họ cũng đã phóng ra mấy đạo linh lực phù không tầm thường chút nào.

Phù chú sư Bồ Lỗ Tư của Cuồng Bạo Dong Bình đoàn ngày xưa khi chạm trán với Tật Phong lúc nó đã biến thân thì đã từng sử dụng tới loại siêu trọng lực phù này. Nó là một loại kỹ năng của phù chú sư có oai lực cực mạnh, nhưng mức độ tổn hại cho bản thân cũng mười phần nặng nề, nhất là khi còn ở tại đầm Phong Ấn vốn là nơi linh lực bị áp chế rất nhiều nữa.

Cùng Kỳ hiểu rất rõ các loại chức nghiệp của nhân loại, do đó mà nó đương nhiên hiểu được siêu trọng lực phù có uy hiếp mạnh tới cỡ nào, nhưng đồng thời nó cũng có một nhược điểm là tốc độ.

Thật đáng tiếc, tốc độ của loại kỹ năng đứng đầu này lại quá chậm, thậm chí còn chậm hơn cả kỹ năng tạo Hỏa cầu của các ma pháp sư cấp thấp nữa. Nếu như không phải ở trong tình huống đục nước béo cò như là đánh lén, hoặc là địch nhân bị trúng phải phong tỏa kỹ năng vậy khốn, hoặc là chiến đấu cận thân, vv...thì loại siêu trọng lực phù này rất khó đánh trúng được mục tiêu.

Tuy vậy, hành động này của các phù chú sư cũng xuất sắc từ bất đắc dĩ, bởi vì siêu trọng lực phù tổn hao rất nhiều linh lực, bọn họ không có khả năng sử dụng lại phong tỏa kỹ, mà cũng không thực hiện cận chiến được, vì Tuyết Tiểu quá yếu đuối. Nếu như phải trực diện chiến đấu, khi đôi bên vừa xảy ra va chạm thì chúng sẽ không chịu nổi sự trùng kích mà phải bỏ mạng thôi.

Riêng về phần Cùng Kỳ, nó cũng không dám coi thường siêu trọng lực phù. Đôi cánh trên lưng liền vỗ mạnh, thế là thân thể của nó liền bay lên cao thêm vài thước, thoát ly phạm vi ảnh hưởng của phù chú.

Sau khi mất đi mục tiêu, năm đạo siêu trọng lực phù liền đánh vào một chỗ. Chúng không va chạm vào nhau mà bị tiêu tan, nhưng trái lại còn hợp nhất với nhau nữa.

Có điều kỳ quái là sau khi kết hợp, thể tích của linh lực phù chẳng những không tăng mà còn giảm đi, nguyên bản nó lớn bằng bàn tay, nhưng hiện tại thì chỉ nhỏ bằng một mẩu giấy. Điều đó không có nghĩa là uy lực của nó bị giảm bớt, mà lúc này áp lực vô hình đang tăng lên vùn vụt đủ để chứng minh điều đó. Chu vi không gian bị phục hợp trọng lực phù ảnh hưởng còn sản sinh ra một đường vặn vẹo nữa.

Đây chính là quần thể kỹ năng của phù chú sư - Cự Lam. Uy lực của siêu trọng lực phù vốn dĩ đã rất ghê gớm rồi, nhưng bây giờ thì lại càng kinh khủng hơn.

Chỉ đáng tiếc là kỹ năng cường đại này lại không đánh trúng mục tiêu, quả thật là lãng phí.

Những phù chú sư là những người duy nhất có thể mang đến uy hiếp cho Cùng Kỳ, nhưng vào lúc này họ đều tạm thời mất đi năng lực hành động nên khiến cho mấy con Tuyết Tiểu hoảng hốt bay đi. Còn phe nhân loại ở dưới đất chỉ có thể giương mắt đứng nhìn, vì họ không còn cách nào để ngăn cản Cùng Kỳ trở lại với quân đoàn của nó nữa rồi.

Đột nhiên lúc này lại có biến cố xảy ra.

Từ phía sau của đội ngũ nhân loại chợt có một tia bạch quang lóe lên, nó nhanh như chớp bắn về phía Cự Lam rồi cùng mang theo tám phù đó mà cắm phập lên người Cùng Kỳ.

Chờ đến khi tia bạch quang kia dừng lại thì mọi người mới phát hiện ra nó chỉ là một mũi linh lực tiền không có mang theo bất cứ loại nguyên tố nào, vì vậy nên khi họ nhìn thấy tia bạch quang đó là bởi vì tốc độ của nó quá nhanh, nhanh đến nỗi vượt qua cả mức cực hạn của thị lực mà tạo ra giả tượng vượt không gian như thế.

“Hóa tuyến vi điểm”, ai nấy cũng đều biết đây chính là kỹ năng đỉnh cấp cực cao của Tốc Độ hệ. Ngày trước, khi Mộ Dung Thiên tỷ võ với Lý Ngang ở học viện, gã đã từng sử dụng qua chiêu bí kỹ của gia tộc là Lôi Đình Toái Không kích, nó cũng được liệt chung vào với loại kỹ năng thể này.

Nhưng khác với cuộc tỷ võ ngày trước, địa phương này là đầm Phong Ấn, là nơi áp chế linh lực rất mạnh, hơn nữa mũi tên đó còn phải kéo theo phục hợp siêu trọng lực phù, do đó mà muốn đạt được hóa tuyến vi điểm, độ khó sẽ lại càng cao hơn một bậc nữa.

Linh lực tiền tuy nhanh, nhưng đối với thân thể rắn chắc của Cùng Kỳ thì nó không thể tạo thành sự thương tổn trí mạng nào, mà vẫn còn lưu lại một khúc ở bên ngoài thân thể của con yêu thú. Nhưng lúc này Cùng Kỳ chợt kinh hãi phát hiện ra Cự Lam vừa rồi đã biến mất thì nay lại xuất hiện ở trên thân linh lực tiền và biến thành màu đen xì. Còn mũi tên nhỏ kia thì lại giống như một mũi kim, nó nhanh chóng tiêm Cự Lam vào máu của Cùng Kỳ.

Theo sự lưu chuyển của máu, áp lực ở trên người Cùng Kỳ càng lúc càng nặng hơn, đến cuối cùng thì chẳng khác nào đang gánh vác một hòn núi lớn vậy.

Đôi cánh với sức bay ma tốc của nó dù thần kỳ tới đâu thì cũng không thể chịu đựng được nữa. Thế rồi Cùng Kỳ tựa như chiếc máy bay không có động cơ, nó rơi thẳng từ trên không xuống đất.

Rắc rắc, rắc rắc....

Lúc này cánh tay phải làm bằng bằng của Sát Đạt Mễ La liền bị vỡ nát, còn cánh tay trái đang giương cung của gã thì lại bị bong da sứt thịt, máu bắn ra tung tóe.

Nếu kỹ xảo được luyện đến mức thuần thực, vậy thì ở một mức độ nào đó, tứ chi được làm bằng nguyên tố sẽ có thể thay thế cho cánh tay thật, nhưng khi thi triển kỹ năng đỉnh cấp vốn có yêu cầu cực kỳ hà khắc về lượng linh lực truyền tải cùng độ chính xác của hỗn hợp, đến lúc đó thì sự hạn chế của nó mới thể hiện ra ngoài. Khi cung tiễn thủ giương cung thì phải dùng tay thật, bằng không thì kỹ năng được thi triển sẽ bị giảm uy lực, thậm chí còn có thể thất bại nữa.

Nhưng với một người đã bị mất đi cánh tay phải như Sát Đạt Mễ La mà vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình, không một ai biết gã đã luyện cánh tay trái thay cho cánh tay chính để giương cung từ lúc nào, nhưng mức độ chuẩn xác thật không chê vào đâu được.

Hơn nữa, trong gia tộc của gã cũng chưa từng có ai có thể luyện thành Cực quang phụ linh tiễn, không ngờ gã lại luyện thành.

Loại huyết kế bí kỹ này có hai loại hiệu quả, một là tốc độ cực cao, nhưng quan trọng hơn chính là thuộc tính kèm theo nó - Nguyên tố đồng hóa.

Khi hai loại lực lượng có tính chất bất đồng va chạm nhau, thông thường thì kết quả sẽ là tự tương hỗ hoặc bài xích lẫn nhau, thậm chí còn biến mất luôn. Chỉ có nguyên tố đồng hóa mới là ngoại lệ, nó có thể đem kỹ năng do người khác phát ra để biến thành kỹ năng của mình. Trước kia, vào một đêm trước khi ma thú bạo động, Lộ Thiển đã từng thử qua thực lực của Mộ Dung Thiên ở trong luyện mật thất của Nhã Hồ tiểu trúc. Lúc đó nàng đã dùng hai loại nguyên tố khác nhau để đánh lên Mộ Dung Thiên, và hắn đã lợi dụng Nguyên tố đồng hóa mà bắt lấy hai con nguyên tố thú của nàng rồi biến chúng thành công cụ của mình để đối thủ làm công.

Nhưng chẳng qua Nguyên tố đồng hóa là kỹ năng hàng đầu, phải là kỹ năng do người sử dụng chính tay tiếp lấy, sau đó mới dùng linh lực trong người mà biến đổi nó. Còn với trường hợp của Sát Đạt Mễ La thì rất hý hỷ, bởi vì gã đã dùng phi hành kỹ năng để gián tiếp đồng hóa nguyên tố, e rằng ở trên đại lục cũng không có mấy người làm được như vậy. Đó chính là chỗ thần kỳ của huyết kế kỹ năng vậy.

Cực quang phụ linh tiễn mang theo đồng hóa thuộc tính, vừa vặn có thể bù đắp vào nhược điểm tốc độ chậm của Cự Lam.

Vị tướng lĩnh cách đây không lâu vẫn còn là một kẻ thiếu niên nông cuồng, nhưng hôm nay đã trở nên thành thục trầm ổn, lúc này ngón lệ đã dâng lên khóe mắt, gã lẩm bẩm:

- Các huynh đệ, hôm nay các người có thể ngủ yên được rồi!

Sức mạnh cần thiết để sử dụng Cực quang phụ linh tiền phụ thuộc vào kỹ năng đồng hóa, vì vậy mà sự cường đại của Cự Lam là không thể chối cãi. Sau khi phát ra Cực quang phụ linh tiền, cơ thể của Sát Đạt Mễ La tựa như không còn sức để đứng vững nữa, trong đầu bỗng nhiên cảm thấy dần dần trống rỗng. Đó chính là triệu chứng trước khi bị hôn mê.

Sát Đạt Mễ La vội cắn mạnh vào lưỡi, khiến cho cơn đau nhức làm mình trấn tĩnh lại, đồng thời cắn cây cung xuống đất để giúp mình đứng vững lại, bởi vì gã muốn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình báo thù.

Tuy rằng không thể đích thân ra tay báo đại thù, nhưng gã cũng rất thỏa mãn vì bản thân đã hoàn thành tốt giai đoạn quan trọng nhất. Những phần còn lại tất nhiên sẽ có người đi làm nốt.

Không lâu sau đó, gã liền thấy Mộ Dung Thiên lướt nhanh qua bên người mình. Khi đó, hai người chỉ trao đổi một ánh mắt, rồi Mộ Dung Thiên không quay đầu lại nữa.

Có đôi khi, giữa nam nhân với nhau cũng không cần phải nói nhiều lời. Sự tín nhiệm, lòng tôn kính, tình bằng hữu, tình huynh đệ, vv....tất cả chỉ cần một ánh mắt đơn giản cũng đủ biểu đạt hết rồi.

Vào lúc này đây, thần thái của Mộ Dung Thiên hoàn toàn không giống với thần thái tươi cười dễ dãi của thường ngày nữa, mà khuôn mặt của hắn đang rất nghiêm túc. Đó là sự biểu thị kính ý đối với vô số anh linh đã bỏ mình vì bảo vệ quê hương.

Bởi vì nghi thức tế điện sắp sửa bắt đầu rồi!

346. Hồi 333: Bận Đồ (thượng) (kẻ Phản Bội)

Theo cái vỗ cánh đó, bỗng có một cơn gió mạnh cấp chín xuất hiện. Cùng Kỳ nhờ vào sức gió mà nhẹ nhàng đáp xuống mặt đầm chứ không rơi thẳng xuống, và tránh được tai kiếp bị đầm Phong Ấn nuốt trọn cả người.

Tuy nhiên, nguy cơ của Cùng Kỳ vẫn chưa hết, vì lực lượng của phục hợp siêu trọng lực phù Cự Lam đã hoàn toàn thấm thấu vào cơ thể nó rồi.

Là một thượng cổ yêu thú hiểu biết uyên bác, Cùng Kỳ hiểu rất rõ đối với chức nghiệp có phong cách đặc biệt như phù chú sư. Trong đó, siêu trọng lực phù là kỹ năng hỗn hợp của nguyên tố đa hệ, bao gồm cả hiệu quả của vật lý và ma pháp. Nó thật là cực kỳ phức tạp. Trong một thời gian ngắn cũng không phải là không có cách phá giải, nhưng với tình trạng của Cùng Kỳ lúc này thì không đủ khả năng, nó chỉ có thể đợi cho tác dụng của kỹ năng đó qua hết mà thôi.

Đám ma thú ở phía sau vẫn đang tiến tới càng lúc càng gần, chỉ cần kéo dài thêm gần nửa phút nữa thôi, vậy thì nó sẽ có thể an toàn rút lui, nhưng nó biết phe nhân loại nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội ám sát cực tốt như thế này đâu.

Quả nhiên Cùng Kỳ đoán không sai. Nguy cơ của nó được bắt đầu từ khi vừa rơi xuống đất, nhưng những gì kế tiếp thì lại còn dữ dội hơn nữa.

Lúc này đột nhiên có một luồng khí thể hùng dũng khiến người ta phải nghẹt thở ập tới, hầu như chỉ trong nháy mắt thì đã tràn ra khắp toàn bộ đầm Phong Ấn, vừa mạnh vừa lớn.

- Sa...

Ngay cả mặt đầm tựa hồ cũng không thể nào chịu đựng được khí thể của luồng áp lực đó. Cùng với những tiếng động kỳ quái vang lên, mặt đầm vốn dĩ đang yên ắng thì đột nhiên lại cấp tốc biến thành cát, chẳng những vậy mà còn là lưu sa (cát chảy), cuộn cuộn bốc lên tựa như nước sôi vậy.

Chỉ cần là người đã từng đi qua sa mạc, hẳn là ai nấy cũng đều hiểu rõ lưu sa đáng sợ tới cỡ nào. Nó có thể dễ dàng nuốt sống vô số sinh vật, cả một mẫu vụn cũng không chừa lại. Ngay cả chiến chức giả nếu có

đựng phải lưu sa thì cũng không chịu đựng nổi, bởi vì thông thường lưu sa ở trên thân phong đại lực vẫn đi kèm với bão cát, một thứ có uy lực cực mạnh, so với quần thể ma pháp thì không thua kém chút nào. Mà một khi đã không thể chống đỡ được lưu sa thì người ta sẽ có khả năng trở thành một du hồn của nó.

Cho tới bây giờ, nhân loại vẫn không thể nào xem thường uy lực của thiên nhiên được.

Tuy nhiên, lưu sa nhân tạo hiển nhiên là khác với lưu sa thật, bởi vì nó không có bão cát đi theo, thế nhưng nó vẫn tạo nên một cổ hấp lực kỳ dị, bên trong những dòng cát này dường như có rất nhiều cánh tay bám chặt lấy Cùng Kỳ vậy.

So với vùng phụ cận chỗ Cùng Kỳ đang đứng, lưu sa ở những nơi khác không hạ xuống thấp mà trái lại còn thăng lên cao hơn, rất nhiều đảo cát mọc lên như nấm, tựa như chúng đã thoát ly khỏi dẫn lực mà bay lên cao. Tình hình này trông có vẻ khá giống với lúc gã Đạt Phần Ni Tư của Sa chi gia tộc thi triển tuyệt kỹ Sa bạo táng.

Người tạo ra tình cảnh quái đản này chính là hai nữ tử tuổi còn rất trẻ. Một trong hai người chỉ mới chừng mười bốn tuổi, và người kia thì hơi lớn hơn một chút, nhưng nhiều lắm cũng chỉ có hai mươi tuổi mà thôi.

Hai người họ đối diện với nhau, đầu khí ở trên người đều là màu nâu và cực kỳ dày đặc, không ngừng đi qua hai chân họ mà truyền xuống lòng đất. Thì ra lưu sa được làm ra như thế đó.

Kể gây khó dễ cho Cùng Kỳ đầu tiên chính là hai nàng sứ giả đến từ Cuồng Sa thành, vì họ mới đến đây nên nó vẫn chưa hiểu gì về họ, vì vậy nên họ mới hợp lực tấn công nó trước tiên.

Khắc Lý Tư Đế đã thu hồi lại bộ dáng của một cao thủ trong chính trị giao tế, mà lúc này nàng hoàn toàn có dáng vẻ như của một cường giả sinh ra là để chiến đấu vậy. Nàng đề khởi kinh khí để tạo ra liệt phong (gió cực mạnh), khiến cho y phục của mình tung bay phất phơ, mái tóc màu nâu bay phất phơ, anh tư lẫm lẫm, biểu hiện phong thái cân nhắc anh thư quyết không thua cho đáng tu mi.

Bên cạnh Khắc Lý Tư Đế là Áo Lâm Na. Nàng ta đã không còn dáng vẻ phụng phịu hờn giận của một cô bé như khi mới gặp Mộ Dung Thiên nữa. Khuôn mặt của Áo Lâm Na lúc này hoàn toàn không có chút biểu tình nào, mà lại lãnh tĩnh như một vị lão tướng từng trải qua nhiều phen sinh tử ở trên sa trường vậy.

Lúc này cuồng phong bão táp vây quanh khắp người Khắc Lý Tư Đế mạnh như vậy mà lại không gây ảnh hưởng gì đến Áo Lâm Na. Mái tóc dài, y phục, đồ trang sức, tất cả toàn thân nàng đều không có một thứ gì là bị lay động cả.

Hiện tại hai nàng đang thay nhau tạo ra rất nhiều thủ ấn kỳ lạ, lúc hợp lúc phân, vừa nhanh vừa phức tạp, khiến người ngoài nhìn vào liến hoả cả mắt, thậm chí còn không nhìn rõ được gì hết. Chiêu này tựa hồ như là kỹ năng liên hợp của hai người vậy.

Một động một tĩnh, hai phong cách chiến đấu khác hẳn nhau dung hợp lại một chỗ, tạo thành đấu pháp kín kẽ không chỗ hở. Nhìn mức độ thành thạo của hai nàng thì có lẽ họ đã dày công luyện tập từ rất lâu rồi thì phải.

Mộ Dung Thiên cũng không ngờ thực lực của họ lại mạnh đến như vậy. Nhìn vào tình cảnh trước mắt, tuy nó có phần hoành tráng, nhưng so với trận đấu với Sa hệ chi phối giả Đạt Phần Ni Tư của Thủy Đô ngày trước thì vẫn còn kém một chút. Tuy nhiên, nếu nghĩ kỹ một chút thì khi đó Đạt Phần Ni Tư chiến đấu ở Sa bạo tuyệt thế, nơi đó vốn là địa điểm có lợi nhất cho Sa hệ chi phối giả, còn lúc này hai nữ tử kia lại đang chiến đấu tại đầm Phong Ấn, nó hạn chế linh lực của các nàng rất nhiều, vì vậy nếu tính một cách chính xác thì thực lực của hai nàng còn cao hơn Đạt Phần Ni Tư nhiều lắm.

Người của Cuồng Sa thành quả không hổ là một dân tộc nổi tiếng với nhiều kỹ năng bá đạo, Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na có thể biến đổi bùn lầy ở trong đầm thành một nơi chỉ toàn cát. Chỉ với chiêu đó thôi cũng đủ khiến người ta khâm phục lắm rồi.

Có thể biến hoàn cảnh thành bãi cát, đó là một trong những kỹ năng đặc biệt của Cuồng Sa gia tộc. Ngoài chi phối giả ra, những người khác rất khó làm được điều đó. Ngay cả trong Cuồng Sa gia tộc, những người có thể làm được điều đó chỉ giới hạn trong số cao thủ hàng đầu mà thôi.

Bên trong lớp lưu sa màu vàng nâu đang bay đầy trời kia lại còn ẩn chứa những tia kim quang như có như không, trông phẳng phất như những vì sao ở trên trời vậy. Nếu tỉ mỉ quan sát một chút thì sẽ phát hiện ra, ở bên trong lớp dầu khí màu nâu của Áo Lâm Na, tựa hồ như cũng đang phát tán ra kim quang.

Đó không phải là Kim hệ dầu khí. Nghe nói trong Cuồng Sa gia tộc có một số ít cao thủ thượng thừa có một loại lực lượng gọi là Kim Sa. Những hạt cát sau khi bị dị hóa thì sẽ trở thành sa tinh và sẽ có thêm một đặc tính khác, trong lúc chiến đấu sẽ mang đến công hiệu kỳ diệu không tưởng nổi. Tỷ như việc Cùng Kỳ đang cảm thấy bị một cổ hấp lực hút chặt lấy mình, đó chính là do sa tinh ở trong lưu sa tác quái vậy.

Thảo nào mà Bái Yết La muốn toàn lực bồi dưỡng cho Áo Lâm Na trở thành người kế thừa mình ở trong võ đạo. Nàng thiếu nữ thiếu kinh nghiệm lịch duyệt và không giỏi giao tế này quả thật có thiên phú cực cao.

Đương nhiên, sa hóa chỉ mới là khởi đầu, vì những tuyệt chiêu mạnh hơn còn ở phía sau nữa.

Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na kết thủ ẩn càng lúc càng nhanh, đến lúc này thì không ai còn nhìn thấy được rõ nữa, mà chỉ còn lại vô số tàn ảnh mờ mờ ảo ảo.

- Triệu hoán linh hồn!

Khi bàn tay của hai người đã hoạt động nhanh đến mức gần như trong suốt, họ liền cùng lúc quát lên một tiếng, tiếp theo là những tàn ảnh của thủ ấn đều biến mất, cuối cùng thì bàn tay của họ lại nắm chặt lấy nhau.

Cùng lúc đó, từ trên bầu trời của đầm Phong Ấn chợt có tiếng gầm trầm thấp vang lên, những dòng cát trôi nổi bành bồng cũng không còn nữa, mà thay vào đó là một con sa quái thật lớn!

Bề ngoài của con quái thú đó rất giống một con ếch, chỉ là nó lớn hơn gấp ngàn, gấp vạn lần mà thôi. Chiều cao của nó có tới hơn mười thước, đôi mắt to như chuông đồng, và lưỡi hằn ra ngoài như hai chiếc đèn lồng, đồng thời cũng phát ra những tia hồng quang tà ác. Cổ của nó rất ngắn, có thể nói đầu và bụng đều nằm cùng một chỗ, còn chiếc miệng thì to lớn không thể tả nổi, thậm chí người ta còn có thể nhìn xuyên qua miệng của nó mà thấy được cả bên trong bụng của nó. Nhưng điều khiến người ta phải giật mình kinh sợ đó là ở trong bụng nó không hề có huyết nhục, nội tạng, hay xương cốt gì cả, mà chỉ có rất nhiều vật nhọn lởm chởm trông giống như răng nanh cá mập cùng với tử hỏa diễm đang bốc cháy hừng hực rất dữ dội.

Trong người con quái thú kia chỉ có toàn răng nanh và liệt hỏa!

Mà những chiếc răng nanh đó cũng toàn mang màu vàng kim lóng lánh, điều đó cho thấy chúng đều được kim sa cứng rắn cấu thành, hơn nữa chúng lại đang chuyển động rất nhanh và phát ra những tiếng ong ong giống như tiếng của mũi khoan vậy. Người ta có thể tưởng tượng được, chỉ cần một vật thể nào mà bị quái thú nuốt vào bụng thì cũng sẽ giống như là rơi vào cái máy trộn bê tông, nó sẽ bị vô số mũi khoan kia lăng trì, cùng với liệt hỏa thiêu đốt dữ dội dần vật tới chết mới thôi.

Ở trên Thần Phong đại lục có một pho sách gọi là “Thần Ma ký sự”, trong đó có một câu chuyện cổ tích kể lại rằng: Sa hệ thần thú Ích Trử có bề ngoài của một con ếch, nhưng trong nội tạng thì toàn là những chiếc răng kim cương nhọn hoắt dài tới tám xích (bằng 1/3 mét). Chúng giống như những mũi khoan vậy, có thể nuốt vạn vật mà không cần thải ra, và nhờ được thiên hỏa ở trong bụng nó chui luyện nên lại càng rắn chắc hơn.....

Nếu là người có chút hiểu biết về thần ma lịch sử thời viễn cổ, hẳn cũng đều biết con quái thú ở trước mặt kia chính là thần thú Ích Trử. Theo truyền thuyết thuật lại, Ích Trử là tọa kỵ của chiến thần Mạt Thập Đa Lạp. Tính tình của nó cũng dữ dằn và hiếu chiến như chủ nhân vậy, kiết ngạo bất thuần, ngoài Mạt Thập Đa Lạp ra, bất cứ vị thần linh nào cũng không thuần phục nó nổi.

Ích Trử là giống sinh vật thủy tổ đã sáng tạo ra phương thức thôn phệ trong chiến đấu. Những chiếc răng ở trong bụng nó từ lúc sinh ra đã là một trong những vật chất cứng rắn nhất của vũ trụ, sau khi trải qua sự tôi luyện quanh năm suốt tháng của thiên hỏa ở trong bụng, những chiếc răng đó hầu như có thể nghiền nát bất luận một vật gì. Những loại quỷ thú hay yêu thú chuyên nuốt trọng con mồi như Kinh Thôn, Hủ Huyết Bệ, vv...đều khiến người ta nghe danh mà kinh sợ, nhưng khi đứng trước mặt Ích Trử thì chúng cũng chỉ là những con kiến nhỏ bé mà thôi.

Còn nữa, Ích Trử chính là một thần thú mà Cuồng Sa thành tôn thờ, vì nó vừa khéo cũng thuộc về Sa hệ. Ngoài việc đó ra, tộc nhân của Cuồng Sa tộc cũng dũng mãnh và hiếu chiến như Ích Trử và cũng không sợ thất bại. Về mặt này, họ và Ích Trử cũng có điểm giống nhau.

Đương nhiên, con Ích Trử ở trước mặt kia không có khả năng là con thần thú thứ thiệt, mà nó chỉ là một con triệu hoán thú do Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na liên hợp phỏng theo con thật mà tạo ra - một loại giống như triệu hoán thú phổ thông và nguyên tố thú (tỷ như chi phối thú hoặc khôi lỗi vậy), và nó cũng có những kỹ năng đặc thù của riêng bản thân nó.

Mô phỏng triệu hoán thú bao gồm các đặc điểm của triệu hoán thú và nguyên tố thú, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau. Đầu tiên là nó không phải giống sinh vật chân chính từ không gian khác được triệu hoán tới, mà chỉ là do bắt chước mô phỏng mà tạo ra, nhưng giống sinh vật này cũng có đầy đủ bản thể, linh hồn và năng lực tự chủ độc lập, chứ không giống như chi phối thú hoặc khôi lỗi thú ở chỗ tâm linh tương thông với chủ nhân, có thể tùy thời dùng ý niệm để khống chế hành động. Chủ nhân của Mô phỏng triệu hoán thú sẽ thông qua âm thanh hoặc các thủ thế, vv....mà gián tiếp chỉ huy nó.

Cũng giống như cái tên triệu hoán, Mô phỏng triệu hoán thú và triệu hoán thú còn có một điểm giống nhau, đó chính là rất khó khống chế được chúng. Khi những sinh vật kỳ lạ được triệu hoán, chủng loại của chúng càng kỳ dị thì lại càng khó khống chế, thậm chí còn tấn công ngược lại người triệu hoán nữa. Điều đó chính là điều đại kỵ nguy hiểm nhất của các triệu hoán thuật sư.

Hai tay đang giao nhau của Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na vừa phát xuống thì sự tấn công của Ích Trử cũng mở màn ngay.

- Oap!

Ích Trử kêu lên một tiếng quái dị, tứ chi xấu xí cùng mở rộng tạo nên một tư thế rất khó coi, rồi cùng lúc giáng xuống đất.

Trong lúc hai nàng mỹ nữ này phát động kỹ năng triệu hoán, động tác của họ rất ưu mỹ, nhưng không ngờ con vật mà họ triệu hoán lại là một con vật xấu xí như vậy; tuy nhiên, xấu xí cũng không có nghĩa là tầm thường và yếu kém chút nào.

Nhìn con thần thú mới xuất hiện như hung thần ác sát, Cùng Kỳ cả kinh thất sắc. Tại thời viễn cổ, Ích Trử chính là tử đối đầu một mất một còn với nó, đã có rất nhiều phen song phương đấu đến chết đi sống lại mà vẫn không có ai chiếm được chút tiện nghi nào. Tuy rằng nó cũng hiểu được con quái vật này không giống như con Ích Trử thật mà nó đã từng biết, nhưng trong lúc lực lượng của song phương có sự cách biệt một trời một vực, đối phương hẳn không phải là một con cạp giấy, bởi vì nó cũng cảm nhận được một luồng hệ khí đặc biệt được phát ra từ con súc địch với tính tình táo bạo kia.

Cùng Kỳ cũng có hiểu biết về triệu hoán thuật. Loại kỹ thuật này thông qua nghi thức đặc biệt là “triệu hoán linh hồn” để dẫn dắt một phần hồn phách của Ích Trử mà dồn vào trong người con quái thú nhân tạo kia. Cái loại Mô phỏng triệu hoán thú này rất có khả năng mang theo một phần kỹ năng và ý chí của bản thể thật.

Trên thực tế, Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na cũng rất lo lắng vì sẽ không khống chế được con Mô phỏng triệu hoán thú quá cường liệt này được, nhưng sự lo lắng đó đã trở nên dư thừa, vì tuy nó chỉ mang một phần linh hồn của Ích Trử thật, nhưng oán niệm cực mạnh của nó đối với súc địch của mình cũng đủ khiến cho nó vừa gặp mặt là nhào tới tấn công Cùng Kỳ ngay, mà hầu như không cần ai chỉ huy.

Hiện tại Cùng Kỳ đang rơi vào tình trạng quả bất địch chúng, nếu miễn cưỡng kháng cự thì đúng là một hành động thiếu không ngoan. Chỉ cần kéo dài chừng mười phút nữa thôi, sau đó đám ma thú quân ở phía sau sẽ kịp chạy đến, do đó mà Cùng Kỳ quyết định dẹp bỏ tính cao ngạo, cố nhịn nhục ở trước mặt súc địch và tạm tránh mũi nhọn đầu.

Thế rồi Cùng Kỳ vận khởi chút dư lực còn lại để nhảy lui về phía sau, nhưng thật không may, lúc này bốn chân của nó không biết đã bị một thứ gì đó không biết tên giữ chặt lại, tiếp theo là những luồng cự lực truyền đến khiến cho trước mắt nó hoa lên, rồi lập tức rơi vào một vùng tối đen.

Cùng Kỳ nhất thời hoảng hốt, siêu trọng lực phù mang vốn vẫn đang kiềm chế nó, nhưng nó vẫn tự tin có thể miễn cưỡng chống lại được, chứ không đến nỗi bị rơi vào trong đầm.

Nhưng nếu cái đầm này lại là đầm lưu động, vậy tình huống không còn như trước nữa rồi.

Lúc này chợt có một khối bùn bò lên cao, không sai, là “bò” lên cao. Sau khi nó đứng thẳng người thì mọi người mới phát hiện ra nó có đầu, mắt, tai, mũi, miệng, và tay chân. Rõ ràng đó là một cái tượng đất cao hơn mười trượng!

Đôi bàn tay của tượng đất vừa to lớn vừa có sức, chúng nắm chặt lấy Cùng Kỳ, khiến cho nó không thể động đậy được.

Điều khiến cho mọi người cực kỳ kinh ngạc chính là tượng đất kia lại do một nữ tử đang đứng bên cạnh thành thủ đại nhân làm ra. Mới nhìn qua thì nàng ta trông giống như một nữ quyến yếu đuối, ít tiếp xúc với ai, và chỉ có thể để cho người khác bảo vệ mình mà thôi, nhưng không ngờ lúc này nàng lại xuất chiêu rất lợi hại, chẳng những vậy mà còn là chiêu thức cực mạnh nữa.

Ở tại đầm Phong Ấn này, người có thể làm ra một tượng đất mạnh như vậy thì chỉ có Thổ hệ chi phối giả là có năng lực đó mà thôi - nhưng mà nàng ta lại không phải là chi phối giả.

Lúc này từ phía sau đội ngũ của nhân loại đang có một nàng thiếu nữ cẩn thận nhào nặn một khối chủng tử của Thổ khôi lỗi, và lần lượt thả chúng xuống đất, sau đó từng tượng đất nho nhỏ từ giữa mặt đầm lần lượt bò về phía tượng đất lớn kia và sau đó thì dung nhập luôn vào người nó.

Cái loại phương thức tác chiến giống như bồi dưỡng nguyên tố sủng vật này lập tức khiến cho người ta nghĩ đến một chức nghiệp cực hiếm - Nghĩ linh sứ.

347. Hồi 333: Bận Đồ (hạ) (kể Phản Bội)

Ngay sau đó, chợt có hai đạo nhân ảnh từ giữa đầm bay vọt lên. Hai người nọ được nguyệt trang bằng bùn đất nên không ai có thể nhìn rõ khuôn mặt, nhưng qua những bộ y phục thích khách bó sát người để lộ ra những đường cong tuyệt mỹ, người ta vẫn có thể đoán được đó là hai nữ tử.

Hai nàng một trái một phải lao đến bên cạnh Cùng Kỳ, một trong hai người vươn cánh tay ngọc ra vỗ nhẹ lên người nó một cái, sau đó lập tức phóng lùi ra sau.

Người ngoài nhìn không ra cái vỗ nhẹ kia có chỗ nào huyền bí, nhưng Cùng Kỳ thì lại than khổ không thôi, bởi vì yêu lực đang lưu chuyển cuộn cuộn trong người nó bỗng nhiên như đụng phải sức cản trở vô hình khiến cho nó bị đình trệ lại.

Vu nữ không có tuyệt kỹ mang tính chất phá hoại cường đại gì cả, nhưng những kỹ năng xảo diệu của họ lại rất hữu hiệu.

Trên khuôn mặt tươi như hoa của Đình Đình lúc này đã thấy tuôn mồ hôi nhễ nhại, triệt mạch thủ pháp của nàng nhìn có vẻ đơn giản như vậy, nhưng trên thực tế thì nàng đã trong một tích tắc mà thăm dò kinh mạch trong cơ thể Cùng Kỳ, đồng thời còn mạnh mẽ cắt đứt sự lưu chuyển của yêu lực. Những chiêu kỹ xảo đó đều đòi hỏi phải tiêu hao rất nhiều linh lực, toàn bộ quá trình đó phức tạp đến nỗi người thường khó có thể tưởng tượng ra được.

Đương nhiên là sự nỗ lực của nàng không hề uổng phí, vì nàng đã tạo ra cơ hội tốt cho đồng bọn của mình!

Răng rắc!

Đi kèm với những tiếng răng rắc đó, một lớp vỏ bằng thạch liền lan nhanh ra khắp trên người Cùng Kỳ. Đáng thương thay cho con thượng cổ yêu thú, dưới sự áp chế của tượng đất và kỹ năng xảo diệu của nàng Vu nữ, nó không còn có sức phản kháng nữa, chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn thân thể của mình bị hóa thạch từ chân lên đến đầu.

Hóa thạch thuật là năng lực phong tỏa cực mạnh, chỉ tiếc là nó cũng có khuyết điểm, bởi vì khi đối mặt với địch nhân có lực lượng hơn mình gấp nhiều lần thì sẽ rất khó thi công. Do đó mà Nhận Vụ phải cần tới triệt mạch thủ pháp của Vu nữ để tạm thời áp chế yêu lực của Cùng Kỳ.

Lộ Thiển, Đình Đình, và Nhận Vụ đồng loạt thi triển kỹ năng phong tỏa, tất cả chỉ là để vây khốn Cùng Kỳ. Còn về công việc cuối cùng thì đương nhiên được giao cho chiêu thức tối hậu có lực phá hoại mạnh nhất.

Sau khi hoàn thành công việc của mình, Nhận Vụ cũng lập tức rút lui ngay. Phải biết rằng sau khi nhìn thấy tử địch, Ích Trử đã phần nộ đến đỏ cả mắt, nếu gây trở ngại cho nó, nói không chừng năng cũng sẽ trở thành cá trong chậu luôn quá.

Đột nhiên lúc này có từng bãi nước bọt màu đỏ hồng từ trên trời rơi xuống, nói chính xác một chút thì đó là dung nham, là kim sa ở trong bụng Ích Trử bị tử hỏa điểm nung chảy thành dịch thể.

Nước bọt rơi xuống người thạch thú Cùng Kỳ thì liền nhanh chóng thấm vào trong, sau đó thì thân thể của nó bỗng nhiên bị dung nham làm nguội đi rồi toàn bộ đều ngưng kết lại, và trở thành một khối hỗn ngưng tinh thể nửa kim nửa bùn.

Xem ra Ích Trử vẫn còn lo lắng đối với sự giúp đỡ của ba người kia, nên tự bản thân nó cũng góp vào một tay, dùng kỹ năng sở trường của mình là Kim cương tỏa mà tăng thêm một phần xiềng xích ở trên người Cùng Kỳ.

Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na thấy vậy thì cực kỳ vui mừng, bởi vì các nàng chỉ có thể khống chế Ích Trử ở một mức độ nhất định nào đó mà thôi. Chỉ có điều những bốn mệnh kỹ năng phức tạp của nó phải do chính linh hồn thi triển, tuy có phần đáng tiếc nhưng bù lại nó cực kỳ cường đại. Đó cũng là lý do vì sao hai người phải mạo hiểm sử dụng “Triệu hoán linh hồn” để triệu hoán Ích Trử - kỹ năng vốn còn chưa hoàn toàn nắm vững, bọn họ tự tin trước mặt kẻ thù truyền kiếp, nó sẽ phát huy một kỹ năng mạnh mẽ.

Ích Trử há miệng thật rộng, cuồng phong cũng theo đó mà nổi lên ào ào, nhưng nó không phun ra ngoài, mà lại hút vào trong miệng.

Cự nhân nửa kim nửa bùn kia lập tức bị rời khỏi mặt đất, rồi bay vào miệng Ích Trử thật nhanh. Điều đó cho thấy hấp lực do Ích Trử tạo ra mạnh tới dường nào.

Két két, két két....

Vừa qua khỏi miệng Ích Trử, cự nhân rắn chắc như đá kia liền bị nó nhai răng rắc như ăn điểm tâm vậy, chỉ để lại những thanh âm bén nhọn xé tai cao hơn một trăm đề-xi-ben, tựa hồ như là tiếng ma sát âm khiến người ta phát cuồng vậy.

Thành công rồi!

Lúc này Sát Đạt Mễ La đã bị mất rất nhiều sức, trong cuộc ám sát ở trước mặt kia, gã và các tướng lĩnh khác không thể giúp gì được thì chỉ biết nắm chặt hai tai. Ai nấy cũng đều vui mừng quá đỗi, ngay cả Đình Đình và Nhận Vụ vốn ít khi lộ ra nụ cười một cách dễ dàng thì lúc này cũng không tránh hé lộ nụ cười trên môi.

Còn đám ma thú ở phía sau thì chỉ có thể tuyệt vọng trơ mắt nhìn thủ lĩnh ở cách mình chưa tới năm mươi thước bị kẻ địch nuốt vào bụng.

Thành thủ đại nhân đã từng nói, trong toàn bộ quá trình ám sát Cùng Kỳ, mọi chuyện ở đây đều tạm thời giao cho Sát Đạt Mễ La chỉ huy. Vì vậy mà gã lập tức nói với tên binh sĩ thổi kèn lệnh ở bên cạnh:

- Mau truyền lệnh của ta, tiếp tục triệt....

Ầm ầm!

Chữ “thoái” còn chưa rời khỏi miệng thì bỗng có tiếng rung cực lớn vang lên. Toàn thể đầm lầy liền phát ra tiếng nổ thật lớn.

Cuồng phong nổi lên mãnh liệt, vô số cát vụn từ trung tâm cơn địa chấn bay ra ào ạt, khiến cho một số binh dân bị ngã lỏng chổng dưới đất, thậm chí còn có người bị chết ngay tại chỗ nữa. Cũng may mà sức nổ chỉ phát ra ở bên cạnh đoàn quân, nhưng sức ép ập tới cũng đủ khiến cho đoàn quân bị xính vính không thôi.

Thế nhưng tình cảnh tiếp theo đó mới càng khiến cho mọi người bị đả kích trầm trọng, bởi vì ai nấy cũng đều trợn mắt há miệng mà phát hiện ra con quái vật Ích Trử to lớn là thể mà bây giờ đã biến mất tăm, còn Cùng Kỳ thì vẫn sống như cũ, tuy bộ dáng của nó lúc này đang lão đảo như đứng không vững, mình đầy thương tích, thậm chí cả chiếc đầu sư tử và đầu rắn mang theo Kim và Thủy nguyên tố cũng đều biến mất; nhưng dù vậy, nó quả thật là vẫn còn sống.

Gần mười cao thủ thượng thừa bày bố trận này rất chu đáo, nhờ họ đã tập trung toàn lực để tạo nên sức tấn công mạnh như thế, vậy mà vẫn không thể tiêu diệt triệt để Cùng Kỳ vốn đã bị tổn thương yếu lực quá nhiều. Đừng quên lúc này trên người nó vẫn còn mang theo tổ hợp kỹ năng là siêu trọng lực phù Cự Lam nữa.

Thực lực của luân hồi yêu thú quả thật là đã vượt xa quá mức tưởng tượng, cho dù là nó còn kém rất xa so với bản thân ở thời thượng cổ.

Cùng Kỳ dùng sức nổ cực mạnh để dồn sức ép về phía nhóm cường giả của nhân loại ở phía sau để ngăn trở họ đuổi theo, đồng thời nó cũng mượn sức phản chấn mà lao nhanh về phía đám quân ma thú vẫn đang tiến đến gần hơn.

Đám người Lộ Thiên cùng với hai nàng sứ giả Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na vừa sử dụng tuyệt chiêu xong, nên lúc này không thể tiếp tục tổ chức đòn tấn công trí mạng liền ngay tức khắc. Vả lại, muốn tạo nên một kích trí mạng với Cùng Kỳ thì không dễ chút nào, không phải có thể tùy tiện ra tay là được; vừa rồi vì mọi người đã chuẩn bị đầy đủ từ trước, nên trận pháp mới được phối hợp nhịp nhàng và lưu loát như thế.

Hơn nữa, sức ép của vụ nổ cũng trở thành sự cản trở của phe truy kích. Vào thời khắc tối hậu, con ma thú kiêu hùng này vẫn biểu lộ ra trí tuệ linh mãnh không thua kém nhân loại chút nào, và đương nhiên còn có lực lượng siêu cường làm cơ sở nữa.

Mọi người chỉ có thể đứng yên trơ mắt nhìn theo Cùng Kỳ sắp sửa trở về với đoàn quân ma thú, cơ hội ngàn vàng để bắt thủ lĩnh của chúng cũng sắp vượt đi mất. Trận ám sát này vốn dĩ là hoàn mỹ không kể hở, vậy mà vẫn không kết thúc theo sự tính toán của họ được.

Nhưng vào lúc này, vẫn còn một người chưa chịu bỏ qua. Trong sự kinh ngạc của mọi người, đột nhiên có một thân ảnh nhanh như thiểm điện xông thẳng qua các luồng sức ép mà rượt theo Cùng Kỳ.

Tốc độ của hắn cực nhanh, nhanh hơn cả thích khách cao cấp nữa.

Đến khi mọi người nhìn rõ được bóng nhân ảnh của người kia thì ai nấy cũng đều không nén được mà cùng kinh hô:

- Thành thủ đại nhân!

Mộ Dung Thiên toàn thân đang mặc bộ Chúc Phúc chiến giáp màu đen tuyền, trong tay còn có thanh Yêu Vụ thương cũng một màu đen kịt. Tất cả những thứ đó đều do Mâu Cơ tặng cho. Mộ Dung Thiên đã từng mặc bộ chiến giáp này trong cuộc hải liệt, còn bây giờ thì nó đã trở thành tiêu chí đặc biệt ở trong lòng mọi người ở tại Mễ Kỳ Tư.

Mộ Dung Thiên phóng người lao đi ngược chiều gió, nét mặt lạnh như băng không chút biểu tình, tựa như tử thần vậy. Toàn thân phát ra sát khí hùng hực, còn cây Yêu Vụ thương cũng được đâm ra.

Cùng Kỳ cảm giác được nguy hiểm từ phía sau đang ập đến, nó không tự chủ được mà phải quay đầu nhìn lại, sau đó thì hoảng sợ phát hiện ra Mộ Dung Thiên đã rượt tới sát sau lưng.

Nó cảm hận không thể ăn tươi nuốt sống ngay cái tên âm hồn bất tán, giả dối âm hiểm, và lúc này lại còn muốn bỏ đá xuống giếng nữa. Nhưng nó cũng biết rõ lúc này mình đang bị trọng thương nên không có năng lực để làm việc đó, dù muốn báo thù thì cũng phải tạm gác lại đã.

Tuy nhiên, nếu muốn có cơ hội về sau thì bây giờ cũng phải giải quyết sự phiền phức đang theo sát sau lưng đã, nếu không thì e rằng nó sẽ biến thành một đồng xương khô ở tại đầm Phong Ấn này thôi.

Cùng Kỳ biết rõ đây chính là sự khảo nghiệm cuối cùng của mình, chỉ cần chống đỡ được một kích của đối phương thì mình sẽ có thể quay về trong quân bản bộ rồi.

- Uuuuuuuuuuuuuuuuu!

Trong tiếng rống diên cuồng, Cùng Kỳ vỗ đôi tay lên mặt đất ở trước mặt mình, thế rồi đột nhiên có một bức tường đất mọc lên và chặn ở ngay trước mặt Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên phảng phất như không thấy gì vậy, cây Yêu Vụ thương vẫn đâm mạnh tới trước, khiến cho bức tường đất bị đâm thủng một lỗ lớn. Tốc độ của cây trường thương tuy có hơi chậm lại một chút, nhưng vẫn lao thẳng về mục tiêu phía trước là Cùng Kỳ.

Thế nhưng sự tình lại không đơn giản như vậy, những bức tường thứ hai, thứ ba, rồi thứ bốn cứ lần lượt mọc lên....

Bởi vì hai chiếc đầu nắm giữ lực lượng của Kim hệ và Thủy hệ đã bị mất đi, còn Mộc và Hỏa thì chỉ thích hợp để tấn công chứ không thích hợp để phòng thủ, vì vậy cho nên chiêu “Tăng loan điệp chương” này của Cùng Kỳ rất có khả năng là chiêu phòng ngự cực mạnh đây.

Tầng tầng lớp lớp tường đất từ dưới đất mọc lên, Yêu Vụ thương liên tiếp đâm thủng hết bức này tới bức khác, chỉ ít cũng phải có tới hai mươi bức tường, thế rồi rốt cuộc thân hình của Mộ Dung Thiên cũng chậm lại.

Sau khi xuyên thủng bức tường thứ hai mươi lăm và cũng là bức tường cuối cùng, lúc đó không còn bức tường nào mọc lên nữa, mà Yêu Vụ thương cũng đâm trúng lên người Cùng Kỳ. Chỉ tiếc là mũi trường thương đã đi hết đà, nên nó chỉ đâm lún vào da thịt của Cùng Kỳ chừng nửa thốn, tạo ra một vết thương chẳng đáng ngại chút nào.

Cùng với lúc Yêu Vụ thương không thể tiếp tục đâm tới được nữa, lúc này áp lực ở trên người Cùng Kỳ cũng đồng thời biến mất. Thì ra thời gian công hiệu của siêu trọng lực phù Cự Lam đã qua hết.

Cùng Kỳ nhất thời vui mừng, món quà này đến quá đột ngột đi.

Nhưng cũng vào lúc đó, nó liền phát hiện ra trên mặt Mộ Dung Thiên cũng lộ ra nụ cười quỷ dị:

- Mày thích gió chứ?

Câu hỏi không đầu không đuôi khiến cho Cùng Kỳ thắc mắc khó hiểu, nhưng liền ngay lúc đó thì nó cũng hiểu ra được ý tứ của hắn.

Bỗng nhiên trời đất xoay chuyển, không gian tựa hồ như bị hỗn loạn, Cùng Kỳ hoàn toàn bị mê thất ở trong đó, đồng thời trên người nó cũng từng xéo đau thấu xương, liên miên không dứt.

Thì ra chỗ mà nó đang đứng chợt xuất hiện một cơn gió xoáy lốc cực lớn, tiếng gió vang lên ầm ầm đến xé tai, tận tình thay chủ nhân mà phát tiết cơn giận vô cùng vô tận!

Cơn gió lốc kia tựa như một cầm chú nho nhỏ vậy, mật độ thật khó tưởng tượng nổi. Bên trong đó có cả hàng ngàn mũi phong nhận không ngừng chặt chém lên mình Cùng Kỳ, chúng cứ luân phiên nhau mà chém lên người con yêu thú, khiến cho máu thịt của nó không ngừng bắn ra ngoài. Vào lúc này đây, tám nhục thể mà Cùng Kỳ vẫn luôn tự hào thì giờ đây lại bị phong nhận chặt chém y như một miếng đậu hũ vậy.

Đây là sức gió cực mạnh của thiên nhiên, do vận dụng lực lượng kỹ xảo mà phát ra. Sau khi thi triển chiêu này, lực lượng của người thi triển nó sẽ bị giảm ở mức tối thiểu, nhưng mức độ tổn thương của địch nhân thì sẽ đạt tới mức tối đa. Có đôi khi, ngay cả hải dương cũng phải khiếp sợ trước uy lực của nó nữa.

- Bạo phong tuyệt sát!

Hầu như tất cả mọi người có mặt ở đó đều ngây người ra, kể cả dân chúng, binh sĩ, chúng tướng, Khắc Lý Tư Đế, Áo Lâm Na, và thậm chí cả những người sớm tới ở chung với Mộ Dung Thiên và vẫn tự cho rằng hiểu hắn cũng kha khá là Đình Đình và Nhận Vụ.

La Dịch, bản thân cái tên này vốn không hề gây chú ý cho người khác, nhưng không có ai là không nhìn ra được “Bạo phong tuyệt sát”, bởi vì nó chính là môn tuyệt kỹ thành danh của thánh cấp Linh vực ma võ sĩ Bồ Luân Đặc ở trên đại lục. Ngoài ông ta ra, người biết sử dụng nó chỉ còn một người nữa mà thôi.

Và thế là thân phận mà Mộ Dung Thiên đã cố gắng che giấu bấy lâu nay, rốt cuộc cũng bại lộ ở trước mắt bao nhiêu người.

Chỉ là mọi người trăm ngàn lần đều không ngờ tới, người thủ lĩnh mà họ tôn kính như thần minh bấy lâu nay, thì ra lại là một kẻ phản quốc đến từ nước khác!

348. Hồi 334: Đào Thái (thượng) (đầu Loại)

Kết kết, kết kết!

Khuôn mặt của Mộ Dung Thiên đỏ bừng, gân xanh ở trên hai tay nổi vòng lên, hắn dùng hết sức để dung hợp tử hỏa diễm và hoa tuyết vào nhau. Ở tại đầm Phong Ấn này, băng hỏa nhị lực của hắn đã bị giảm đi không ít, nhưng nếu muốn tiêu diệt Cùng Kỳ đang trong tình trạng sức cùng lực kiệt kia thì vẫn còn dư sức.

Theo tiếng quát điên cuồng của Mộ Dung Thiên, hai lĩnh vực nguyên tố vốn không hợp tính với nhau liền từ từ bị dung hợp lại và phát ra những tiếng kết kết chói tai, so với tiếng nuốt thực vật của con thần thú Ích Trử do Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na triệu hoán tới chỉ có hơn chứ không kém, những con ma thú có phần yếu hơn đều bị ảnh hưởng của nó, nhưng vẫn đủ khiến người ta nhức đầu như búa bổ rồi.

Ba!

Cuối cùng, tử hỏa diễm và băng tinh cũng dung hợp vào làm một, tạo ra một trái cầu nhỏ màu đen kịt lớn bằng trái banh bóng rổ.

Ở bên ngoài trái cầu nhỏ còn có rất nhiều tia tử điện bao quanh lấy nó, mới nhìn qua thì trông rất mỹ lệ, nhưng trên thực tế thì chiêu này tuyệt đối khiến người ta nghe thấy mà biến sắc.

Hắc Ám lôi bạo!

Nếu như nói Bạo phong tuyết sát là môn tuyệt kỹ của vị sư phụ Bồ Luân Đặc trước kia của hắn, vậy thì Hắc Ám lôi bạo lại chính là tiêu chí độc nhất vô nhị của La Dịch. Lôi hệ kỹ năng vốn đã rất khan hiếm rồi, toàn bộ đại lục cũng chỉ có vài chiêu mà thôi, nhưng còn loại kỹ năng mang tính bạo tàn thì chỉ có mỗi mình La Dịch là biết mà thôi, tuyệt không có người thứ hai biết được.

Cho đến tận lúc này, thân phận của Mộ Dung Thiên đã không còn gì để hoài nghi nữa rồi. Vị thống soái được dân chúng Mễ Kỳ Tư đặc biệt yêu mến và tin tưởng thì ra lại chính là La Dịch không sai mấy may, một kẻ đại ác nhân mang trên vai tội danh phản quốc của Lam Nguyệt đế quốc.

Lần này thì triển Hắc Ám lôi bạo không giống với những lần trước, đầu tiên là âm thanh đã giảm bớt đi nhiều, còn lôi điện cũng không nổi lên những tiếng leng keng nữa, mà nó lại giống như tiếng chuột kêu chít chít vậy. Nếu tỉ mỉ quan sát một chút thì có thể phát hiện được bên trong trái cầu nhỏ đen thui đó đang lập lòe phát sáng, phảng phất như là có cái miệng không ngừng há ra rồi đóng lại. Tình cảnh quái dị đó khiến người ta ớn lạnh, có cảm giác chỉ cần chạm phải nó thôi thì sẽ bị cái miệng kia nuốt chửng luôn ấy chứ.

Loại biến hóa này được xuất hiện là do Hỏa đầu khí của Mộ Dung Thiên đã tiến thêm một bậc và đạt tới trình độ Tử sắc, ngay cả hắn cũng không biết nó đại biểu cho gì nữa, nhưng có điều không thể nghi ngờ được, đó là uy lực của nó nhất định là phải rất mạnh.

Hiện tại hắn đã không còn lo nghĩ tới việc che giấu thân phận nữa, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm duy nhất là đánh chết Cùng Kỳ. Con yêu thú này mà không chết thì tất cả những sự nỗ lực trước đó sẽ đều trở thành vô nghĩa hết.

Thế rồi Mộ Dung Thiên nhảy vọt lên cao, đồng thời buông ra một tràng cười lạnh và ném Hắc Ám lôi bạo về phía Cùng Kỳ đang giãy giụa ở trong cơn gió lốc, miệng nói:

- Ha ha, hãy mau tiếp tục đi luân hồi đi!

Trái hắc cầu từ đôi tay hắn liền bắn thẳng về phía Cùng Kỳ, tốc độ cực nhanh, và chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh trông rất mỹ lệ. Xem ra con thượng cổ yêu thú cực ác sắp sửa sẽ biến mất trên trần thế đến nơi.

Cùng Kỳ cũng cảm nhận được mối nguy hiểm đang ập tới từ môn tuyệt kỹ xa lạ không biết tên kia, thế nhưng nó không thể làm được gì hơn vì lúc này vẫn đang bị vây khốn ở bên trong luồng gió lốc cực mạnh.

Toàn thân Cùng Kỳ đau nhức không thôi, nhưng những cơn đau đớn đó còn kém xa với sự thống khổ của việc luân hồi trong suốt hàng ngàn vạn năm qua. Phải vất vả lắm nó mới có được cơ hội đầu thai vào tấm nhục thể của biến dị ma thú, đồng thời cũng phải trải qua rất nhiều lần biến dị đầu loại đầy hung hiểm thì mới có thể trưởng thành thần tốc như hiện nay. Tiền đồ của nó rất sáng lạng, nên lúc này nó không cam lòng kết thúc kiếp sống khó có được như vậy, cho dù điều đó có nghĩa là phải trả ra một cái giá thật đắt đi chăng nữa.

Xoạc!

Chiếc đầu báo có sở hữu Phong hệ lực lượng của Cùng Kỳ bị nổ tan bành. Như vậy là trong năm cái đầu của nó, giờ chỉ còn lại hai cái là hồ và gấu mà thôi.

Thì ra trong lúc hoàn toàn mất đi năng lực chống đỡ, Cùng Kỳ không còn cách nào hơn là tự xoay tròn thân thể thật nhanh trông giống như một mũi khoan vậy, rồi sau đó liền xoáy thẳng một lỗ lớn ở trên bức tường gió xoáy để vọt ra ngoài, vừa vặn tránh được trái cầu điện màu đen kia chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Mộ Dung Thiên thoáng hơi ngẩn người ra, thật không thể ngờ được. Cùng Kỳ có thể phá vỡ bụng của Ích Trử để thoát ra ngoài đã là một kỳ tích rồi, nhưng không ngờ lúc này mà nó vẫn còn lực lượng ghê gớm như vậy.

À, phải rồi, là nó tự hy sinh chiếc đầu báo của mình!

Cùng Kỳ khẳng định là sẽ không vô duyên vô cớ mà tự mình hại mình. Mà kỹ năng nó vừa sử dụng để phá thủng gió xoáy để thoát ra ngoài có lẽ là kỹ năng tà ác “Hắc Âm phụng hiến” rồi. Kỹ năng đó có thể mượn lực lượng của ma quỷ để giúp nó tránh thoát đại nạn, đồng thời cũng phải bỏ ra một cái giá thật đắt.

Vừa rồi Cùng Kỳ đã như đèn gần cạn hết dầu mà vẫn có thể tiêu diệt cường địch của nó là Ích Trử, có lẽ lúc đó nó cũng đã sử dụng tới kỹ năng này đây. Chiếc đầu sư tử và đầu rắn của nó không phải do ngoại lực đánh chết, mà là do nó tự làm nổ chúng rồi nhân đó mà thúc đẩy lực lượng của Kim hệ và Thủy hệ để đối phó với răng nhọn bằng kim sa cùng với tử hỏa diễm ở trong bụng Ích Trử.

Hắc Âm lôi bạo bị mất đi mục tiêu thì liền bay thẳng đến đám ma thú đang lao tới gần.

Dẫn đầu đám ma thú lúc này là một con Ngân giác ngư đầu ngư (trầu đầu cá có sừng bạc), nó có tính cách quật cường và không sợ chết, lực lượng lại rất mạnh, có thể phòng ngự ma pháp hoặc vật lý rất là xuất sắc, vì vậy mà dùng chúng để đi xung phong là thích hợp nhất. Tuy nhiên, lúc này nó lại nhìn thấy trái cầu đen nho nhỏ kia đang bay tới thì trong mắt cũng không nén nổi sợ hãi, nhưng chỉ tiếc là đã quá chậm....

Ô.....

Con Ngân giác ngư đầu ngư kia liền hứng trọn lấy trái cầu đó, nó chỉ kịp rống lên nửa tiếng thảm thiết thì đã bị Hắc Âm lôi bạo nổ cho tan xác, cả bốn con ma thú đang chạy bên cạnh nó cũng bị vạ lây vì sức nổ cực mạnh của Hắc Âm lôi bạo.

Những tia lôi điện đang kêu chít chít ở bên ngoài trái cầu đen tựa như được giải thoát khỏi xiềng xích vậy, chúng hưng phấn nhảy bắn tung tóe ra khắp nơi và chui vào mình của những sinh vật ở gần đó nhất, ngay cả một con Ngân giác ngư đầu ngư khác đang ở phía xa xa cũng không thể may mắn tránh khỏi. Lôi tinh tinh thô bạo cũng không vì vậy mà bỏ qua, chúng tiếp tục bay đi tìm những ký chủ khác, lấy địa điểm bị nổ lúc này làm trung tâm điểm rồi kéo dài ra một phạm vi chừng ba mươi thước, tất cả quái vật ở trong phạm vi đó đều đốt cháy thành than hết.

Cuối cùng thì điện lực của Lôi tinh tinh cũng biến mất, kết thúc một “cuộc sống” ngắn ngủi và sáng lạng của chúng.

Đám ma thú ở hàng đầu bị sự việc đột ngột xảy ra làm cho rối loạn cả lên, gần năm mươi con Ngân giác ngư đầu ngư hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp đều bị táng thân dưới sức nổ của Hắc Âm lôi bạo, còn số lượng bị thương bởi điện lực và mất đi năng lực hành động cũng khá nhiều. Những con ma thú ở phía sau cũng

bị lớp đi trước làm ngã lẫn lộn chồng, nhất thời đội quân tiên phong của ma thú vốn có khí thế kinh người thì lúc này lại hơi có phần bị hỗn loạn.

Song song đó, cùng với sự biến mất của cơn gió lốc, Cùng Kỳ bị rơi phịch xuống đất, những đôi mắt của nó đều nhắm nghiền lại, trông có vẻ như đã bị hôn mê rồi vậy.

Mộ Dung Thiên hơi cảm thấy bất ngờ, vì theo dự tính của hắn, sau khi Cùng Kỳ tự làm nổ một chiếc đầu của mình thì hắn lực lượng của nó cũng có thể duy trì thêm một lúc nữa, giống như lúc này nó đã phá thủng bụng Ích Trử mà xông ra ngoài vậy, khi đó nó vẫn còn sức để tạo ra sóng lực để ngăn cản phe mình truy đuổi theo nó, nhưng còn lần này thì lại không còn oai phong như vậy nữa.

Nếu dựa theo suy đoán lúc trước, vậy thì cơ hội của mình vẫn chưa hoàn toàn mất đi; tuy vậy, tình hình lúc này so với trong tưởng tượng cũng không khác biệt nhiều lắm. Vị trí mà Cùng Kỳ rơi xuống không phải là ở trong hàng ngũ của đám ma thú kia, mà nó lại rơi ngay gần bên cạnh mình, hơn nữa lúc này lại có vẻ như đang hấp hối nữa.

Có thể nào sau khi Cùng Kỳ miễn cưỡng tự nổ đầu của mình lần thứ hai thì nó đã không còn hiệu quả như lần đầu nữa? Có thể nào lực lượng của nó trong lúc xông ra khỏi Bạo phong tuyệt sát thì cũng hoàn toàn kiệt lực, để rồi khi ra tới bên ngoài thì cũng ngắt đi, nên chỉ còn biết nghe theo mệnh trời và để mặc cho sức gió hất đi đâu cũng đành chịu?

Ông trời thật có mắt, con bà nó, đây quả thật là cơ hội ngàn năm một thuở đây!

Với tình huống hấp dẫn khiến cho người ta không thể chống cự được thế này, Mộ Dung Thiên liền huy động Yêu Vụ thương để thi triển Bạo phong tuyệt sát một lần nữa. Hắn vẽ lên một đường quang mang rồi đâm thẳng về phía Cùng Kỳ.

Xoạc!

Yêu Vụ thương đâm vào thân thể của Cùng Kỳ mà không tổn chút sức nào.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cực kỳ mừng rỡ, thế nhưng tâm tình đó không kéo dài được tới nửa giây thì toàn thân bỗng nhiên có một cổ hàn khí lạnh thấu xương bốc lên.

Không đúng rồi!

Mộ Dung Thiên không thể nói được có chỗ nào không đúng, nhưng có lẽ đây chính là loại giác quan thứ sáu của nhân loại cũng nên. Từ trước tới nay, hắn vẫn có khứu giác rất linh mẫn đối với nguy hiểm, nó đã từng nhiều lần giúp cho hắn thoát được đại nạn, vì vậy mà hắn cực kỳ tin tưởng loại cảm giác này của mình.

Hầu như không hề nghĩ ngợi gì, Mộ Dung Thiên liền buông cây Yêu Vụ thương ở trong tay ra. Ngay liền lúc đó, dự cảm bất tường vừa rồi của hắn liền được chứng thực ngay. Chiêu Bạo phong tuyệt sát mà Mộ Dung Thiên vừa thi triển lần thứ hai thông qua Yêu Vụ thương thì lại không thấy tăm hơi ở đâu, không có một chút phản ứng nào. Hơn nữa, từ thân thương mà hắn vừa buông tay ra thì lại truyền đến một luồng hấp lực cực mạnh, nếu như Mộ Dung Thiên chỉ hành động chậm một tí xíu thôi thì e rằng bây giờ có muốn buông tay cũng không được nữa rồi.

Cùng lúc đó, bốn con mắt của Cùng Kỳ liền mở bừng ra, hung quang bắn ra bốn phía, lấp lánh hữu thần, đầu hề giống với tình trạng thoi thóp không còn hơi thở chút nào.

Xèooooooooo!

Hai chiếc miệng ở trên hai cái đầu rắn và hồ ly của nó cùng lúc mở rộng, sau đó liền phun ra hai luồng gió lốc, tiếng gió gào thét không ngừng, một trái một phải bao vây lấy Mộ Dung Thiên.

Bạo phong tuyệt sát!

Mộ Dung Thiên hầu như không thể tin vào hai mắt của mình, nhưng quả thật không sai, hai luồng gió lốc kia đích thực là Bạo phong tuyệt sát!

349. Hồi 334: Đào Thái (hạ) (đấu Loại)

Hình thái giống hệt nhau! Uy lực cũng y như nhau!

Ngoài Bồ Luân Đặc ra, chỉ có Mộ Dung Thiên mới biết sử dụng môn tuyệt kỹ này, vậy mà vào lúc này nó lại được phát động bởi con yêu thú đang “hấp hối” là Cùng Kỳ kia.

Trong lúc nhảy tránh ra sau, Mộ Dung Thiên không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Hắn hiểu rất rõ uy lực của Bạo phong tuyệt sát, nếu không phải mình đã kịp thời buông bỏ Yêu Vụ thương trước đó, vậy thì nhất định bản thân đã bị luồng hấp lực kia giữ chặt lại, đồng thời toàn thân tất cũng sẽ bị hai luồng gió lốc đó nghiền nát thành tương rồi.

Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng hiểu được một việc. Thì ra Cùng Kỳ chỉ là giả bộ hôn mê mà thôi, sau khi tự nổ một chiếc đầu của mình, lực lượng của nó vẫn mạnh như trước, mà ngay cả việc nó rơi xuống ở ngay bên cạnh Mộ Dung Thiên cũng không phải là ngẫu nhiên. Nó làm tất cả những điều đó chỉ là để dẫn dụ hắn mắc lừa mà thôi.

Mẹ kiếp, con súc sinh này thật là狡 hoạt, đã sắp chết đến nơi mà vẫn còn muốn cắn ngược lại một cú.

Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên cũng phải rất bội phục con yêu thú kiêu hùng này, vì nó có thể dùng nhục thể để bắn ngược Bạo phong tuyệt sát trở lại tấn công mình. Chỉ nội việc đó thôi thì cũng e rằng không có một ai ở trên đại lục này là có thể làm được, thậm chí kể cả những thánh cấp cường giả cũng vậy, nhiều lắm thì họ chỉ có thể phá giải môn tuyệt kỹ đó mà thôi. Thế nhưng trước lúc tự nổ, chiếc đầu bảo vốn nắm giữ Phong nguyên tố trong một tích tắc đã tạo ra lực lượng Phong hệ cực mạnh, đủ để khiến Cùng Kỳ sáng tạo ra kỳ tích mà nhân loại không thể làm được.

Nhìn Mộ Dung Thiên thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, Cùng Kỳ rất thất vọng, những tia hung quang ở trong mắt nó cũng dịu bớt lại. Giờ đây, lực lượng mà nó đã thu được sau lần tự nổ thứ hai thì cũng đang tiêu thất từ từ rồi.

Mộ Dung Thiên nhìn chằm chằm vào hai luồng gió lốc ở trước mặt, hắn thở dài vì biết rõ mình đã mất đi cơ hội cuối cùng để đánh chết Cùng Kỳ.

Hắn sẽ không có một cơ hội tốt như vậy nữa, bởi vì lúc này đám ma thú tiên phong đã đuổi tới nơi, nếu như ám sát không thành, chỉ sợ trái lại bản thân mình sẽ bị vây khốn đến chết mà thôi.

Chỉ đáng tiếc, trong năm chiếc đầu của Cùng Kỳ, chiếc đầu hồ ly của nó mới là cái đầu có mang ký ức lạc ẩn. Những chiếc đầu khác bị hủy đi thì chỉ có thể làm cho lực lượng của nó bị giảm đi thôi, còn trí lực thì vẫn không bị ảnh hưởng chút nào. Về phương diện lãnh quân, nó vẫn狡 hoạt và khó chơi như trước. Nếu như có thể tiêu diệt được chiếc đầu hồ ly đó thì sự tình mới khá hơn một chút được.

Mộ Dung Thiên chỉ đành thở dài đứt ruột và bỏ qua cơ hội ngàn vàng kia. Trong lúc hắn đang định lùi lại thì bỗng nhiên chiếc Không gian giới chỉ ở trên tay hắn chớp lóe sáng ngời. Tiếp theo đó là một đạo kim quang từ trong giới chỉ phóng vụt ra ngoài, đồng thời còn lao nhanh về phía hai luồng gió lốc kia nữa.

Đối với sự việc xảy ra đột ngột này, Mộ Dung Thiên cảm thấy cực kỳ kinh hãi, đợi đến khi hắn nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì gần như muốn ngất xỉu luôn. Hắn kinh hãi gọi lớn:

- Tật Phong, quay về mau!

Bởi vì sợ con chó không biết sợ trời, sợ đất là gì này cứ hay chạy loạn tới những nơi nguy hiểm, nên trong những lần chiến đấu, Mộ Dung Thiên đều thu nó bỏ vào trong Không gian giới chỉ; nhưng không ngờ vào lúc khẩn yếu thế này mà nó lại tự mình chạy ra đây.

Đồ ngu, đồ ngu, đồ ngu!

Mộ Dung Thiên tức muốn ngất đi, tuy miệng chửi nó là đồ ngu cả trăm ngàn lần, nhưng trong lòng hắn vẫn lo lắng không thôi. Trái tim của hắn gần như muốn nhảy thót ra ngoài luôn.

Con chó này tuy ngu đần, nhưng nó là sinh vật duy nhất đã theo hắn từ Địa cầu đến đây. Mỗi khi nhớ đến Địa cầu, hắn cũng chỉ có thể tâm sự với nó mà thôi, còn nếu như nói với người khác, chỉ e rằng người ta sẽ cho hắn là đồ khùng mất.

Tuy thường ngày Mộ Dung Thiên vẫn trọng sắc khinh cầu, nhưng lòng quan tâm của hắn đối với nó là phát xuất từ tâm, không có gì hoài nghi cả. Nhưng lúc này tốc độ của Tật Phong quá nhanh, khiến hắn chưa kịp phản ứng thì nó đã phóng qua người hắn. Hơn nữa, Tật Phong phẳng phất như không nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân, mà vẫn phóng mình chạy vào giữa hai luồng gió lốc mà không chút do dự.

- A!

Mộ Dung Thiên thống khổ nhắm hai mắt lại, hắn thật sự không muốn nhìn thấy con Tật Phong bị bạo phong từng xéo thành nhiều mảnh nhỏ.

Nhưng vào thời khắc mà hai mắt của hắn gần như đã nhắm lại, kỳ tích đột nhiên xuất hiện!

Tật Phong chui vào bên trong luồng gió lốc mà không hề bị chém ra thành nhiều mảnh vụn.

Tật Phong lúc này tựa như con cá đang vui đùa trong nước vậy, nó vui vẻ đập lên mặt ngoài của bức tường gió đang xoáy lốc cực nhanh mà lướt đi. Thật không ngờ, Bạo phong tuyệt sát là một tuyệt kỹ khiến cho ai nấy đều kinh sợ, bao gồm cả Cùng Kỳ, vậy mà ở dưới chân Tật Phong, nó chỉ là một món đồ chơi không hơn không kém.

Lúc này Tật Phong giống như một cao thủ lướt sóng xuất sắc nhất vậy, chỉ có điều hơi khác một chút là phải sửa “sóng biển” thành “gió xoáy” mà thôi, bởi vì hiện nay bạo phong tuyệt sát chính là một “biển gió”.

- Ặc!

Mộ Dung Thiên trợn tròn hai mắt, thiếu chút nữa thì ngã lặn ra đất luôn. Hắn vừa mừng rỡ như điên, đồng thời cũng dở khóc dở cười. Không ngờ một trong những kỹ năng đỉnh cấp của Thần Phong đại lục từ trước tới nay, một tuyệt kỹ thành danh của một vị thánh cấp Linh vực ma võ sĩ, vậy mà lại bị một con chó dùng một phương thức rất hoạt kê để phá giải nó.

Nếu có Bồ Luân Đặc ở đây, không biết ông ta sẽ nghĩ như thế nào?

Trên thực tế, hoạt kê chỉ là hiện tượng bên ngoài mà thôi, bởi vì có thể Mộ Dung Thiên vẫn chưa nghĩ tới chân tướng thực sự ở đằng sau - Tật Phong chính là một con Thổ cầu. Về phương diện bài liệt tổ hợp Phong nguyên tố, trình độ của nó cũng biến thái như Mộ Dung Thiên vậy, ngay cả các thánh cấp cường giả cũng phải thua sút nó về mặt này.

Nếu đổi lại là người khác hoặc một con sủng vật khác, muốn bắt chước Tật Phong mà du hành nhân hạ ở trên bức tường gió kia thì chỉ e đã bị bầm nát như tương rồi.

Cùng Kỳ cũng sưng sờ chết lặng tại chỗ, miệng há hốc không thể nào ngậm lại được.

Rốt cuộc con sủng vật kia là cái giống gì đây, tại sao nó lại biết vận dụng kỹ xảo khống chế Phong nguyên tố cao minh đến như vậy? Cả Cùng Kỳ hiểu biết rộng rãi như thế mà cũng chưa từng nghe nói đến chuyện này bao giờ.

Sau khi cái điểm đặt chân đầu tiên của Tật Phong xoay đủ một trăm tám mươi độ thì nó liền bắn nhanh ra ngoài, tựa như một viên đạn vậy. Nhờ có quán tính của gió lốc xoay chuyển cực mạnh, nó đã khiến cho tốc độ của Tật Phong càng nhanh hơn, so với sức bắn của một viên đạn còn muốn nhanh hơn nữa. Mà điều bất ngờ ở đây là con Tật Phong lại bay thẳng vào chiếc miệng đang há rộng của Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ trấn định tinh thần, rồi hừ lạnh một tiếng. Con sủng vật kỳ lạ kia tuy rất thông minh, biết nhắm vào nội thể đang yếu ớt của địch nhân mà tấn công, nhưng hiển nhiên nó đã tính toán sai lầm, bởi vì mình còn có “Dị độ không gian” rất lợi hại, nào có thể bị khinh thường dễ dàng như thế. Khi bị lọt vào “Dị độ không gian”, tất cả mọi sự tấn công của con sủng vật kia sẽ đều bị thất bại, hơn nữa linh lực còn sẽ bị mình hấp thu từng chút một, đến lúc đó không cần mình bức thì nó cũng sẽ tự khắc chui ra thôi.

Nhưng sau một khắc, Cùng Kỳ liền phát hiện ra kẻ tính toán sai lầm chính là mình, bởi vì lúc này huyết dịch đang lưu động của nó chợt bị chảy chậm lại, thậm chí đến sau cùng còn ngừng hẳn lại. Hơn nữa, những chuyện xảy ra sau đó còn đáng sợ hơn nhiều, bởi vì huyết dịch đang bị ngưng trệ bỗng nhiên lại bắt đầu lưu động như cũ, nhưng lại lưu động ngược chiều so với lúc trước. Ngoài huyết dịch ra, còn có yêu lực và thậm chí có cả cơ yêu, tất cả đều cuộn cuộn chảy ngược chiều, và đều chảy về hướng trái tim của nó.

Biến dị đầu loại!

Đây chính là hiện tượng đặc trưng của phe bại trận trong cuộc biến dị đầu loại!

Sao lại có thể như vậy chứ? Biến dị đầu loại chỉ có thể xảy ra giữa hai con biến dị ma thú mà thôi!

Cùng Kỳ không thể tiếp tục suy nghĩ được nữa, huyết dịch và yêu lực trong người nó đã hoàn toàn mất đi sự khống chế, khiến cho toàn thân nó bị rơi vào tình trạng hỗn loạn, cả đầu óc cũng không thể suy nghĩ như trước kia nữa.

- Uuuuuuuuuuuuu, uuuuuuuuuuuuuuuuu, uuuuuuuuuuuuu.....

Cùng Kỳ phát ra tiếng tru đầy thống khổ mà từ trước tới nay chưa từng có, rồi ngã gục xuống đất và không ngừng lăn lộn qua lại. Vào lúc này, con thượng cổ yêu thú đã trở thành một kẻ thấp hèn đáng thương.

Đám ma thú đang đứng gần đó chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn thủ lĩnh của mình đang lăn lộn đau khổ trên đất mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra, dù chúng muốn giúp thì cũng không thể giúp được.

Tình hình ở trước mặt chúng rất giống với những cuộc biến dị đầu loại. Theo quy tắc từ trước tới nay của ma thú, trong khi tiến hành biến dị đầu loại, song phương chỉ có thể bằng vào thực lực của mình để chiến đấu mà thôi, chứ không được tiếp nhận bất cứ một sự giúp đỡ từ bên ngoài nào.

Thế nhưng tại sao con sủng vật kia lại có thể là một con biến dị ma thú được chứ?

Trong thời gian bạo động, đầu óc của ma thú hầu như cũng được sáng sủa hơn bình thường, nhưng lúc này dù chúng có suy nghĩ nát óc thì cũng không biết được là chuyện gì đang xảy ra.

Thế rồi đột nhiên có một luồng bạch quang phóng lên cao, sáng đến độ khiến cho đám ma thú kia tạm thời bị chói mắt và không nhìn thấy được gì cả. Đến khi chúng mở mắt ra thì con thủ lĩnh nằm trên đất đã không còn thấy đâu nữa, cả con sủng vật kỳ quái kia cũng không thấy đâu nữa.

Lúc này có tiếng rầm rập từ xa vọng lại, khi đám ma thú ngẩng đầu lên nhìn thì đoàn “kỵ binh” bình dân bá tánh kia đã sớm chạy đi thật xa. Dưới ánh chiều tà, họ chỉ để lại những bóng lưng mờ nhạt không thấy rõ được gì cả.....

350. Hồi 335: Trung Thành (thượng)

Hiện nay đã là ngày thứ hai từ sau chiến dịch phản công và giải vây tại Liệt Duyên bình nguyên. Mọi việc đều diễn tiến theo dự liệu, phe nhân loại đã thu được toàn thắng trong trận chiến xoay chuyển thế cờ. Ngoài việc quân đoàn thứ hai do Đặc Lạp Đa thống lãnh được thuận lợi thoát khốn ra, họ lại còn kết hợp với những quân đoàn “ám độ trần thương” như thứ ba, thứ tư, và thứ năm cùng nội ứng ngoại hợp phát động một đòn phản kích như sét đánh ngang tai, tiêu diệt gần hết số lượng ma thú còn ở lại Liệt Duyên bình nguyên. Còn đơn vị bình dân giả làm kỵ binh do Mộ Dung Thiên thống lãnh thì vẫn được trở về bình yên vô sự, đồng thời còn mang về một tin tức chấn động nhân tâm - ma thú thủ lĩnh là Cùng Kỳ đã bỏ mình tại đầm Phong Ấn.

Chiến dịch kinh điển này hầu như rất xứng đáng để lưu lại trong sử sách của Tát La, thậm chí là cả toàn bộ đại lục nữa. Năm cánh quân sau khi cách biệt lâu ngày, hôm nay gặp lại đáng lý phải là thời khắc để ăn mừng mới đúng, nhưng lúc này đang là hội nghị của toàn quân, bầu không khí không có một chút vui mừng nào, bởi vì trong đầu mọi người có mặt tại đây đều đang bị một vấn đề làm cho nhức óc, mà nhân vật chính lại chính là vị thành thủ đại nhân vừa thống lãnh họ đoạt được chiến thắng vẻ vang kia.

Ở trên Thần Phong đại lục này, tội bất trung là một tội khiến cho người người đều phải nhủ, vô luận là trong tình bằng hữu, hôn nhân, gia tộc, hoặc là công hội cũng vậy, mà nhất là quốc gia thì lại càng khiến cho người ta căm hận đến tận xương tủy. Phạm là người đã mang trên vai hai chữ “phản bội”, vậy thì suốt quãng đời còn lại, hắn sẽ chỉ đón nhận được những ánh mắt ghê lạnh và luôn luôn bị người khác đề phòng. Lúc đó hắn đừng hòng được một ai chân thành tín nhiệm nữa. Vì vậy, cho dù Mộ Dung Thiên có lập được bao nhiêu chiến công hiển hách đi nữa, nhưng hắn vĩnh viễn sẽ không thể nào xóa đi được vết nhơ của mình.

Dù sao đi nữa, La Dịch cũng là một kẻ phản quốc, nếu hắn đã có thể phản bội Lam Nguyệt đế quốc, vậy có phải là hắn cũng sẽ phản bội Tát La, phản bội Mễ Kỳ Tư hay không?

Thành thủ đại nhân đã từng phản bội một lần, vậy sau này có nên tin tưởng hắn nữa hay không?

Người vừa lên tiếng hỏi là một bạch ngân kỵ sĩ đang ngồi ở hàng đầu của hội nghị. Nguyên bản gã vốn không có tư cách lên tiếng cắt ngang lời thống soái trong các buổi hội nghị như thế này, bằng không thì sẽ bị xử phạt theo quân kỷ nghiêm minh. Thế nhưng kỵ sĩ là một chức nghiệp được hun đúc bởi lòng trung thành và sự chính trực sâu dày nhất, tinh thần kỵ sĩ đã ăn sâu tận gốc rễ trên người gã, vì vậy mà đối với ác danh của chủ soái, gã không thể không mạo phạm thượng cấp mà nêu ra vấn đề ấy.

Thanh âm của bạch ngân kỵ sĩ không hề vang dội, vốn không đủ lớn để cho toàn thể quân đoàn đều nghe thấy, nhưng vấn đề ấy lại lan đi nhanh như gió, vì nó chính là việc mà ai nấy cũng đều quan tâm đến.

Sau khi cơn rối loạn qua đi, toàn thể quân đoàn liền trở nên im lặng như tờ. Với một số lượng người đông như vậy mà không có một chút tiếng động nào, vì các binh sĩ đều đang chờ đợi Mộ Dung Thiên trả lời.

- Im miệng! Tư Uy Đặc Lạc, nơi đây không phải là chỗ cho người lên tiếng!

Tổng chỉ huy của kỵ sĩ là Nặc Khắc liền lớn tiếng quát mắng thủ hạ vì tội vô lễ.

Nhưng trên thực tế, câu hỏi của gã kỵ sĩ kia cũng là việc mà y muốn biết, nói chính xác hơn thì tất cả mọi người ở đây đều muốn biết câu trả lời là thế nào.

Chỉ là việc này hơi có phần khó chấp nhận, vì nào ai muốn vị thủ lĩnh tài giỏi của mình lại có liên quan với kẻ phản quốc đến từ nước khác đâu chứ.

Vô luận là nhìn từ khía cạnh nào, song phương có phải là hai người hay không, dù cho có biết rõ ràng sự thật ở trước mặt đi nữa thì “Bạo phong tuyết sát” với “Hắc Ám lôi bạo” chính là hai môn tuyệt kỹ đã được đóng nhân hiệu “La Dịch” lên rồi. Ngoài ra, La Dịch vốn là thiên tài được sư nổi tiếng nhờ đã chế luyện ra nhiều loại thuốc mới lạ, lại thêm năng Nghĩ linh sứ lần đầu tiên xuất thủ tại đầm Phong Ấn, đã điều khiển tượng đất để giữ chặt Cùng Kỳ. Chức nghiệp này cực kỳ hiếm thấy, mà bên cạnh La Dịch cũng vừa khéo có một nữ Tinh Linh tên là Lộ Thiên. Sao lại có nhiều sự trùng hợp như thế?

Trong cuộc ám sát Cùng Kỳ tại đầm Phong Ấn, vì Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na cũng có tham dự trong đó, và họ đã dùng “Triệu hoán linh hồn” để khiến cho Cùng Kỳ bị thương nặng, bằng không thì không ai dám bảo chứng Tật Phong sẽ được thuận lợi mà giết chết con ma thú kiêu hùng kia. Do đó mà hai nàng cũng có ghế ngồi trong hội nghị.

Lúc này hai nàng nữ sứ giả của Cuồng Sa thành cũng rất quan tâm đến câu trả lời của Mộ Dung Thiên.

Khi các quốc gia trung lập đang ở trong thời kỳ chấp hành nghiêm ngặt chính sách bài ngoại, một người đến từ nước khác có thể đường đường chính chính kiếm được huy chương chức nghiệp của Tát La đã là không tệ rồi, vậy mà hắn lại còn từ từ bò lên vị trí cao thì đúng là khó có thể tưởng tượng được, huống chi hắn lại còn là một kẻ phản bội nữa.

Trước hàng ngàn hàng vạn ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, Mộ Dung Thiên không hề tức giận hay hoảng loạn chút nào. Hắn không trả lời câu hỏi mà lại cười nói với gã kỵ sĩ kia:

- Người nói thử xem nào?

Thanh âm của hắn thông qua hệ thống Khuếch âm ma pháp mà truyền đi thật xa, và lọt vào tai từng binh sĩ một rất rõ ràng.

Tư Uy Đặc Lạc lúng túng hồi lâu:

- Cái này.....cái này....

Gã rất muốn trả lời thẳng, nhưng bỗng nhiên lại không có dũng khí, bởi vì gã phát hiện ra uy vọng cao vợi của thành thủ đại nhân ở trong lòng mình không biết từ lúc nào mà đã vững như bàn thạch rồi, điều đó cũng giống như nền giáo dục phải luôn trung thành của giới kỵ sĩ vậy, tuyệt đối không thể lay động được.

Hiện trường đông nghịt người như thế mà lúc này lại vắng lặng như tờ, thật khiến cho Tư Uy Đặc Lạc phải luống cuống cả chân tay.

Ngay khi gã còn đang tiến thoái lưỡng nan thì chợt có người lên tiếng giải nguy cho gã. Thì ra Sát Đạt Mễ La đã đứng bật dậy và nói lớn:

- Ta chỉ biết mỗi một điều, đó là thành thủ đại nhân đã cứu nguy cho Mễ Kỳ Tư chúng ta, là một vị anh hùng chân chính của bốn thành!

Gã nói như vậy tức là gián tiếp biểu lộ thái độ của mình, vô luận Mộ Dung Thiên là Đan Ni Tư hay La Địch, lúc nào gã cũng sẽ đứng ở bên cạnh hắn.

Sau khi Sát Đạt Mễ La nói dứt, toàn bộ những người có mặt tại hiện trường đều cảm thấy xấu hổ ngay.

351. Hồi 335: Trung Thành (hạ)

- Ta từng nghe nói đại nhân, à không, là La Địch và hội trưởng Liên Chức công hội của Lam Nguyệt đế quốc là Cát Tư đã từng xảy ra xung đột với nhau. Mọi duyên cớ đều là vì trong cuộc luận võ giữa hai học viện, La Địch đã đã thương nhi tử của lão là Mông Na Lâm đến nỗi trọng thương. Hơn nữa, sở dĩ ngày đó La Địch phải mang tội danh phản quốc trên người là vì hắn vốn dĩ phải thủ vững tòa thành cấp hai là Uy Nhĩ thành, nhưng hắn đã bỏ rơi nó, để đến nỗi dẫn sói vào nhà, bị địch nhân dễ dàng công chiếm. Thế nhưng, trên thực tế thì...

Lão nói tới đây thì ngữ khí chợt thay đổi:

- Sau trận chiến đó, sách lược và cách làm của La Địch lúc bấy giờ đã gây rất nhiều tranh luận. Có rất nhiều người cho rằng việc La Địch hủy lương thực và bỏ trống thành đã làm giảm đi rất nhiều sự hy sinh vô ích, và đồng thời cũng đã tạo điều kiện tuyệt hảo cho quân chi viện để đoạt lại Uy Nhĩ thành sau đó. Trước phá, sau đó lại tái thiết, quả thật là tuyệt không thể tả. Đúng là một kế sách cực tốt. Ngay cả ta cũng chưa chắc đã có thể nghĩ ra được một kế sách tuyệt vời như vậy....

Những lời này đã biện hộ thay cho Mộ Dung Thiên, muốn nói là hành động lúc bấy giờ của La Địch không hề sai và cũng không phải là phản quốc. Mọi hành động của hắn đều là nghĩ cho Lam Nguyệt mà thôi, nhưng chỉ vì mối ân oán với Mông Na Lâm mà bị Cát Tư lợi dụng việc công mà báo thù riêng, và dĩ nhiên khả năng lão đã vu oan cho La Địch là rất lớn.

Điều đó cũng có nghĩa là lúc bấy giờ La Địch rất trung thành, nhưng chỉ là bị hàm oan mà thôi. Thế nhưng phong cách chỉ huy mang đầy tính sáng tạo và táo bạo của hắn quả thật rất dễ khiến người ta hiểu lầm, có thể là vì trí tuệ quân sự của hắn đã vượt xa người thường nên cũng không thể lý giải theo lẽ thường được. Ở tại Mễ Kỳ Tư, hắn cũng đã có không ít sáng kiến kinh người rồi, nhưng đến cuối cùng thì những sách lược kỳ quái đó của hắn cũng đều được chứng thực là rất hữu hiệu, thậm chí còn có công khởi tử hồi sinh nữa.

Sau khi nghe xong lời của Đặc Lạp Đa, Thản Khắc liền reo lên:

- Không sai, ban đầu thì cách làm của thành thủ đại nhân có nhiều lúc quả thật đã khiến cho người ta khó hiểu, chính vì vậy mà ta cũng đã từng cãi với hắn ở trong hội nghị, nhưng nếu không có thành thủ đại nhân thì kết quả của chúng ta thế nào thì mọi người cũng biết hết rồi đấy. Nói không chừng bây giờ tất cả chúng ta đều đã bỏ mình trên sa trường hoặc là đã bị đám ma thú kia nuốt vào bụng rồi!

Thản Khắc luôn là người thẳng thắn, sau khi gã đã nhận định Mộ Dung Thiên là La Địch rồi thì cũng không biết giữ gìn lời nói như Sát Đạt Mễ La. Gã chẳng những không biết tránh gọi tên Mộ Dung Thiên mà còn gọi thẳng ra nữa.

Gã hơi dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp:

- Theo ta thấy thì nhất định lão Cát Tư kia đã vu oan cho thành thủ đại nhân rồi! Bản chất của thương nhân vốn rất xảo trá, mà đại gian thương thì lại càng xảo trá hơn ai hết.

Hào Tư thấy Thản Khắc nói năng hàm hồ thì sửa ngay:

- Cái tên Thản Khắc ngu ngốc này, thành thủ đại nhân cũng xuất thân từ một thương nhân mà, người nói vậy thì có khác nào cũng mắng cả hắn hay không?

Thản Khắc nghe vậy thì hơi ngẩn người ra, nhưng rồi lại không phục, nói:

- Con bà nó, thương nhân này khác với thương nhân kia chứ. Nhân phẩm của lão cáo già Cát Tư thì làm sao có thể so sánh với thành thủ đại nhân được?

Hào Tư đáp trả:

- Người nói vậy cũng bằng không, đâu thể nào gom đũa cả nắm chứ.

Thản Khắc thở phì phì, rồi kêu lên:

- Ta đang nói giúp cho thành thủ đại nhân kia mà, có phải là người muốn phá hoại hay không?

Hào Tư không nhượng:

- Nhưng người mới là đang phá hoại đó chứ, chẳng những không giúp được thì thôi, lại còn bôi đen thêm. Vì vậy mà ta mới phải bổ sung vào đây.

Thản Khắc giận dữ:

- Sao ta lại phá hoại mà không giúp gì được chứ? Có phải là người đang muốn đánh lộn hay không?

Hào Tư cũng nổi lửa:

- Đánh thì đánh, lại đây!

- Đến thì đến, ngon thì đánh đi!

-

Hai kẻ dở hơi nhờ hợp tính với nhau nên mới trở thành tri kỷ, nhưng thỉnh thoảng vẫn bất đồng ý kiến và động thủ động cước với nhau cũng là chuyện thường như cơm bữa. Mọi người đã sớm quen với tính cách của họ, sau khi gây gỗ một chập thì thế nào cũng hòa hảo lại như cũ. Mới nhìn qua thì tình hình trước mặt đây đúng là mười phần căng thẳng, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ, nhưng dựa vào kinh nghiệm trước kia thì chẳng qua đây cũng chỉ là một màn náo động mà thôi.

Hai người lớn tiếng sừng sộ với nhau, nhưng điều đó cũng không cải thiện được bầu không khí trầm mặc vì xấu hổ của mọi người.

Đoàn trưởng chiến sĩ Tịch Thập lên tiếng:

- Ta không biết La Dịch thế nào, và cũng không quan tâm đến quá khứ của hắn. Ta chỉ biết rằng, nếu không có thành thủ đại nhân thì Mễ Kỳ Tư đã sớm bị tiêu diệt, và tất cả chúng ta cũng đều đã trở thành vong hồn hết rồi.

Kỳ thật, nếu trước đây Mộ Dung Thiên làm những việc khác, như là ức hiếp lương dân, ăn hối lộ, thậm chí là giết người phóng hỏa, hay cưỡng gian, cướp bóc, vv...tất cả những thứ đó đều sẽ không làm tổn hại đến uy tín cao vợi của hắn ở trong lòng mọi người, thế nhưng hắn lại phạm vào tội phản quốc. Đứng trước sự lợi ích của quốc gia, những việc khác đều không còn quan trọng nữa.

Mộ Dung Thiên đã như một thiên thần từ trên trời giáng xuống, hầu như hắn đã bằng vào lực lượng của bản thân mà lập nên chiến công hiển hách và cứu được Mễ Kỳ Tư. Sau nhiều lần trải qua những cuộc chiến hung hiểm, hắn đã gây dựng được hình tượng anh hùng tuyệt thế, vì vậy mà hình tượng đó đâu thể dễ dàng gạt bỏ đi được. Có thể nói, bản thân hắn hôm nay chính là cột trụ tinh thần của quân đội, ngay cả các binh sĩ cũng không thể tiếp nhận nổi việc thành thủ đại nhân lại là một kẻ bất trung bất nghĩa. Nếu như đó là sự thật, vậy nó sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với các binh sĩ, dù rằng hiện tại đáng lẽ họ phải nên hành diện với chiến tích của mình mới phải.

Chính vì vậy nên mỗi một người ở đây đều muốn tìm cho mình một lý do để tiếp tục tin tưởng Mộ Dung Thiên. May là Đặc Lạp Đa đã kịp thời mang đến cho họ một lý do, hơn nữa lý do đó lại rất đầy đủ, chứ không phải là vô căn cứ gì cả.

Thần Khắc tuy ít khi động não, nhưng lời gã nói quả thật không sai. Mỗi khi Mộ Dung Thiên đưa ra đề nghị táo bạo gì thì cũng đều rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm.

Nếu như bản thân mình còn hiểu lầm, vậy thì Lam Nguyệt đế quốc cũng sẽ như vậy mà thôi. Hơn nữa, với mối ân oán giữa hắn và Mông Na Lâm, cũng không thể bỏ qua khả năng Cát Tư lấy việc công mà báo tư thù. Nếu là do một mình Cát Tư vu oan cho thành thủ đại nhân, vậy thì nhân phẩm của hắn tất không có vấn đề gì rồi, trái lại còn rất đáng cho người khác tôn kính nữa.

Thành thủ đại nhân đã nguyện ý để cho bản thân mình được điều phối đến trấn thủ tại tòa ngục thành mà không ai xem trọng như Mễ Kỳ Tư này, chỉ nội việc đó thôi cũng đã quý lắm rồi. Hơn nữa, trong thời gian hắn nhậm chức tại đây, hắn đã làm rất nhiều việc cho Mễ Kỳ Tư, tại mỗi một phòng tuyến ở bên ngoài thành, hầu như hắn đã bỏ ra rất nhiều công sức và mồ hôi tại đó.

Xây dựng xưởng thuốc, giải quyết được vấn đề bấy lâu nay vẫn luôn khiến người ta nhức đầu là cung ứng đầy đủ đạn dược cho Mễ Kỳ Tư; cả việc những mỹ nhân ngư vốn đã sớm bị người khác bỏ mặc sống chết, nhưng hắn đã giúp cho họ cải biến số phận. Ngoài ra, hắn còn dùng sức mạnh để chinh đồn quân kỷ, nghiêm phạt những tên công tử gia ác bá để ổn định dân tâm, vv....tất cả những công trạng đó đều không phải là không đáng kể.

Từ quân sự cho tới dân sự, còn có việc gì có thể soi mói được đây?

Ừm, đừng quên, trong khi Mễ Kỳ Tư gặp phải hoàn cảnh khốn cùng nhất, mười phần nguy cấp, thậm chí cả Tát La cũng quyết định bỏ rơi nó, giới thượng tầng đã hạ mật lệnh cho Không kỵ binh lập tức đưa các quan viên trọng yếu trở về. Ai là người đã giữ vững lập trường, thậm chí còn không tiếc dùng võ lực để kháng lệnh Long vương nữa.

Ngoài thành thủ đại nhân ra, tại Tát La còn có người thứ hai nào mà dám lớn mật cãi lại lệnh của Long vương sao?

Phải biết rằng, ngay cả nữ thành chủ Tư Thập Tây Á mà họ tin tưởng nhất cũng bị ép phải bỏ thành nữa kia mà.

Những việc đó đã nói lên điều gì?

Trung thành!

Mọi người lại càng không thể quên được, trong những lần hội nghị trước, hễ là những chiến dịch trọng yếu thì hắn đều đích thân thống lĩnh thủ hạ đi thực hành nhiệm vụ nguy hiểm, tỷ như gần đây nhất, hắn đã dẫn cánh quân chủ lực rời xa Liệt Duyên bình nguyên. Nếu như kém may mắn một chút, vậy thì phe ma thú đã tiêu diệt gọn phe nhân loại trước khi họ đến được đầm Phong Ấn rồi. Phải biết rằng, trong năm mươi vạn “đại quân” đó, đại đa số đều là những bình dân bá tánh không có năng lực chiến đấu gì, căn bản là không thể giúp đỡ bảo vệ sự an toàn của thành thủ đại nhân được.

Những chuyện trước kia lần lượt đều kéo về, mọi người chậm rãi suy ngẫm về những công trạng mà thành thủ đại nhân đã toàn lực mang về, đến lúc này thì họ mới phát hiện ra là chúng quá nhiều đi, vì vậy mà họ mới nhận ra rằng hắn đã cống hiến và hy sinh cho Mễ Kỳ Tư còn nhiều hơn trong tưởng tượng nữa.

Một vị thủ lĩnh anh dũng không biết sợ là gì, toàn tâm toàn ý làm việc cho dân như thế, vậy thì sao lại có thể là một kẻ phản bội tham sinh úy tử chứ? Rõ ràng là hắn đã bị vu oan tội danh phản quốc tại Lam Nguyệt rồi.

Việc hoài nghi hắn đúng là một hành động cực kỳ ngu xuẩn không gì sánh được.

Lúc này khuôn mặt của Tư Uy Đặc Lạc đỏ bừng vì xấu hổ, bỗng nhiên gã giáng một tát vào mặt mình rồi nói:

- Ta.....ta thật đáng chết, xin lỗi!

Hai tay gã cùng tát vào mặt mình, không hề nhẹ tay chút nào. Vì vậy mà không lâu sau, khuôn mặt của gã liền bị sưng phù lên, vậy mà gã vẫn chưa có ý định dừng tay.

Gã cảm thấy cực kỳ xấu hổ vì đã nghi ngờ thành thủ đại nhân, nên chỉ có thể thông qua phương thức tự hành hạ bản thân mà làm giảm bớt mặc cảm tội lỗi của mình.

Lúc này Mộ Dung Thiên lên tiếng kịp thời:

- Vị huynh đệ này, chẳng lẽ người không muốn làm người của nhân tộc nữa, mà đổi sang làm một thành viên của Trư nhân à? Nếu đúng là vậy thì cứ tiếp tục đi.

Tư Uy Đặc Lạc nghe vậy thì hơi ngẩn người ra, nhưng sau đó gã ý thức được khuôn mặt của mình bây giờ rất giống cái đầu heo, vì vậy mà gã cười gượng một tiếng, rồi cũng dừng tay lại.

Đám binh sĩ cũng không nhịn được mà bật tiếng cười vang, đồng thời họ còn phát hiện ra thành thủ đại nhân còn có một ưu điểm khác, đó là tính hài hước. Hơn nữa, lúc này hắc chọc cười cũng rất đúng lúc, vì sự khôi hài của hắc cũng vừa khéo tạo cho Tư Uy Đặc Lạc cơ hội hạ đài.

Tư Uy Đặc Lạc cực kỳ cảm động, gã vội quỳ một gối xuống đất rồi thực hiện một lễ tiết tối cao của giới kỵ sĩ và nói:

- Thành thủ đại nhân vĩnh viễn là thành thủ đại nhân!

- Thành thủ đại nhân!

- Thành thủ đại nhân!

- Thành thủ đại nhân!

-

Những kẻ hoài nghi Mộ Dung Thiên không chỉ có một mình Tư Uy Đặc Lạc mà thôi, nhưng nghi vấn của gã lại là đại biểu cho toàn quân, vì vậy mà những binh sĩ khác cũng thấy xấu hổ vô cùng, đồng thời nhiệt huyết của họ cũng dâng trào, và thế là lòng nhiệt huyết đó lập tức nhanh chóng truyền đi khắp trong quân. Cuối cùng, họ bất giác giơ cao vũ khí trong tay rồi cùng hô to biểu thị ủng hộ của mình đối với thành thủ đại nhân. Bao nỗi ám ảnh trước kia cũng theo bầu không khí sôi nổi mà hoàn toàn tan biến.

Vô luận là Đan Ni Tư hay là La Dịch, cũng như lời Tư Uy Đặc Lạc nói vậy, thành thủ đại nhân vĩnh viễn là một vị thủ lĩnh đáng tin cậy nhất.

Ở trong tình huống này, nếu có ai đó dám có lời dị nghị gì về thân phận cũ của thành thủ đại nhân thì chỉ sợ y sẽ bị đám binh sĩ băm thành thịt vụn quá.

Nhìn tình cảnh sôi sục của các binh sĩ, trên khóe miệng của Mộ Dung Thiên chợt lộ ra nét mỉm cười khó có thể phát hiện được.

Hiện nay sự tình phát triển còn hoàn mỹ hơn cả những gì hắc mong muốn. Từ giờ trở đi, uy tín của hắc sẽ không còn vì thân phận của mình mà bị dao động nữa, trái lại nó còn được tăng thêm một tầng là khác. Đó chính là nguyên nhân tại sao hắc lại triệu tập hội nghị toàn quân thể này, bởi vì hắc không cho phép bất luận có một yếu tố nào làm ảnh hưởng đến sự tin tưởng của thủ hạ đối với mình, hoặc là gián tiếp gây đả kích cho sĩ khí và làm ảnh hưởng đến sự biểu hiện của họ ở trên chiến trường.

Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na cũng bị tiêm nhiễm bởi bầu không khí sôi động kia, nhất là Áo Lâm Na, trước nay nàng vẫn bất mãn với hành vi lỗ mãng của Mộ Dung Thiên, nhưng nàng phải thừa nhận rằng, tên sắc lang đó quả thật đã sáng tạo được một kỳ tích.

Tội danh phản quốc không dễ gì có thể rửa sạch được, cho dù là có bị người ta vu oan đi nữa, ít nhiều gì cũng sẽ lưu lại một vết nhơ không thể xóa mờ được. Nếu không phải hắc đã tạo nên địa vị vững chắc như ngày nay ở trong quân, vậy thì sau khi bị bại lộ thân phận, tất đã không thể khiến cho binh sĩ cuồng nhiệt tới như vậy.

Một kẻ phản quốc đến từ nước khác mà có thể đạt tới vị trí cao như vậy, e rằng ở trên toàn bộ đại lục này sẽ không còn người thứ hai nào có thể làm được cả!

Mộ Dung Thiên giơ tay ngăn mọi người lại, đám binh sĩ liền dừng tiếng hò hét, sau đó Mộ Dung Thiên mới nói tiếp:

- Việc tiếp theo của chúng ta chính là nổi lên kèn hiệu phản công!
Đúng vậy, bây giờ đã đến lúc phải thu phục lại quê hương đã mất đi.

352. Hồi 336: Chủ Giác (diễn Viên Chính)

Đội trưởng ngự thú sứ ở trong chiến đoàn của hậu quân là Lô Phân Kỳ, vừa nghe gọi thì liền chạy tới doanh trướng của chủ soái.

Trong doanh trướng, không biết là có công sự gì, đương nhiên Lô Phân Kỳ không dám chậm trễ, vội hỏi ngay:

- Thành thủ đại nhân, có chuyện gì xin cứ nói thẳng, không cần khách khí như vậy.

Mộ Dung Thiên lấy ra một vật từ trong Không gian giới chỉ, rồi đưa qua cho y coi và nói:

- Người xem này.

Lô Phân Kỳ tiếp lấy vật đó, thì ra nó là một vật gì đó màu trắng, trông giống như một quả trứng vậy. Ở bên ngoài còn có những văn tự và đồ án hơi kỳ quái nữa.

Y hơi do dự một chút, rồi nói:

- Thành thủ đại nhân, nếu ta đoán không lầm thì đây nhất định là trứng của một con sủng thú phải không?

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Đúng vậy.

Lô Phân Kỳ tỉ mỉ quan sát quả trứng một lát, rồi lấy tay sờ lên mấy văn tự kỳ quái kia, hoặc là ngửi ngửi nó vài cái. Qua một lúc lâu thì y mới nói tiếp:

- Xin thứ cho hạ quan mạo muội, chẳng hay đại nhân lấy được quả trứng này từ đâu vậy?

Mộ Dung Thiên không đáp mà hỏi lại:

- Trận chiến tại đầm Phong Ấn với Cùng Kỳ, chắc người cũng có nghe đến chứ?

Tin tức Cùng Kỳ bỏ mạng, cùng với cuộc mai phục ám sát đầy mạo hiểm đã sớm nhanh chóng truyền đi khắp trong quân, lại thêm những binh sĩ và dân chúng đã tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc đã thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thì nó lại càng phong hiểm gấp mấy lần.

Lô Phân Kỳ nói:

- Đương nhiên!

Nói xong, trong lòng y thoáng động, vội hỏi:

- Chẳng lẽ đây là quả trứng của con sủng vật mà lúc bấy giờ đã tự nhảy ra từ trong Không gian giới chỉ của đại nhân rồi sau đó đã đánh chết Cùng Kỳ hay sao?

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Không sai!

Sau khi đánh chết Cùng Kỳ xong, ngay đêm đó Tật Phong đã trở lại vào trong Không gian giới chỉ, nhưng lại biến thành hình dạng như quả trứng này, mãi cho đến nay nó vẫn không có chút động tĩnh nào. Mộ Dung Thiên cực kỳ lo lắng, nên sau khi giải quyết xong quân vụ trọng yếu liền gọi Lô Phân Kỳ đến để hỏi thăm.

Địa vị của các ngự thú sứ ở trên đại lục cũng tương đương với các nhà động vật học ở Địa cầu vậy. Sự hiểu biết của họ đối với các chuyện liên quan đến sủng thú hiển nhiên là không thể nghi ngờ chút nào.

Thế nhưng lần này Lô Phân Kỳ lại gặp phải khó khăn rồi. Chỉ thấy y nhíu mày nói:

- Hóa noãn?

Y sấm soi quả trứng thêm vài lần nữa, rồi một lúc sau mới hỏi tiếp:

- Thành thủ đại nhân, có phải trước kia con sủng thú này cũng thích phương thức này hay không, có phải là nó cũng đã từng hóa noãn rồi hay không?

- Không phải....A, ta nghĩ chắc đúng rồi.

Ban đầu hắn nghĩ tới việc Tật Phong cùng theo mình đến đại lục này, nhưng sau đó thì hắn kịp sửa lại câu trả lời đã định sẵn, rồi nhớ lại sau khi mình vừa đến Thần Phong đại lục và gặp lại Tật Phong, lúc đó quả thật nó đã từng hóa noãn một lần. Vì vậy mà hắn đã sửa lại đoạn sau.

Lô Phân Kỳ càng nhúu chặt đôi mày hơn nữa:

- Vậy thì....à, đúng rồi. Nó đã từng trải qua tiến hóa chưa?

- Tiến hóa?

Mộ Dung Thiên chưa bao giờ muốn bồi dưỡng chiến đấu sủng vật, và cũng chẳng muốn làm vậy. Hắn có Tật Phong cũng đủ rồi, bởi vì hắn vốn không hiểu chút thuật ngữ nào của đám sủng vật cả.

Lô Phân Kỳ thấy vậy thì liền giải thích:

- À, để hạ quan hỏi rõ hơn một chút. Trong quá trình trưởng thành, có bao giờ con sủng thú của đại nhân lại đột nhiên thay đổi hình dạng hay lực lượng, mà hầu như khác hẳn trước kia hay không?

Mộ Dung Thiên chợt hiểu ra, hắn liền gật đầu liên tục:

- Có, có.

Trước kia Tật Phong vẫn là một con chó nhỏ lông trắng rất khả ái, nhưng từ sau khi hắn trở về từ đại hội chiêu thân của Thụy Mạn gia tộc thì con Tật Phong đã trở thành đáng dấp uy mãnh như một con hùng sư vậy. Lần đầu tiên Mộ Dung Thiên gặp lại Tật Phong với dáng vẻ mới lạ đó, hắn còn giật mình kinh sợ nữa mà. Cứ theo lời đám người Mâu Cơ nói thì đó chính là quá trình tiến hóa của cao cấp sủng vật.

Lô Phân Kỳ thấy hắn khẳng định như vậy thì cũng đưa ra phán đoán của mình:

- Vậy thì không sai rồi. Chúc mừng thành thủ đại nhân, quý sủng hân là đang tiến hành việc hóa noãn lần thứ hai, và lần này lại là siêu cấp tiến hóa đấy!

Nghe xong lời đó, Mộ Dung Thiên chấn động tinh thần, vội nói:

- Lô Phân Kỳ đại nhân, người có thể giải thích rõ ràng một chút cho ta biết việc này hay không?

Lô Phân Kỳ gật đầu nói:

- Dạ, đương nhiên được. Hóa noãn là nghi thức khế ước đặc biệt của sủng vật cao cấp. Sau khi hóa noãn xong, sủng vật nở ra, lực lượng của nó sẽ thoái hóa và trở lại với trạng thái như mới sinh ra vậy. Tuy nhiên, thông thường thì tiềm chất ưu tú của nó sau khi trưởng thành và tiến hóa thì sẽ được tăng lên nhiều lắm. Loại sủng vật có thể hóa noãn thì rất hiếm, mà loại có thể hóa noãn tới hai lần thì lại càng hiếm có hơn nữa.

Mộ Dung Thiên ngắt lời y:

- Nói như vậy thì có phải nó sẽ trở lại với trạng thái như lúc mới sinh ra không?

Lô Phân Kỳ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Việc này thì thành thủ đại nhân không cần lo lắng. Sau khi sủng vật hóa noãn lần thứ hai, đó sẽ là thời kỳ tiến hóa siêu cấp của nó. Khi nó nở ra, tất sẽ được thoát thai hoán cốt, lực lượng chẳng những không giảm đi, mà trái lại còn có thể tăng vọt tới cảnh giới cao hơn nữa.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cực kỳ mừng rỡ, nói:

- Vậy hay lắm, à, chừng nào nó sẽ nở ra?

Lô Phân Kỳ đáp:

- Ủm, cái đó thì cũng khó mà biết được. Có khi sớm thì muộn, nhanh thì vài ngày, chậm thì cũng có thể là tới mấy tháng cũng không chừng.

- Ủa, vậy ta có thể giúp cho nó nở sớm hơn một chút không?

Lô Phân Kỳ vội xua xua tay, nói:

- Thành thủ đại nhân, ngàn vạn lần không nên đâu! Việc này chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà thôi, chứ không thể mượn sức ở bên ngoài được, bằng không thì sủng vật rất có thể sẽ bị chết, hoặc giả cũng có thể làm gián đoạn quá trình tiến hóa của nó. Phải biết rằng, đây chính là cơ hội tốt một trong hàng vạn lần, à không, phải là một trong hàng ngàn vạn lần của sủng thú để trưởng thành đấy. Đại nhân nhất định phải kiên nhẫn tới cùng mới được. Trên thực tế, thời gian ấp ủ trong lúc siêu cấp tiến hóa càng kéo dài càng tốt. Đối với sủng vật mà nói, đây chính là thời kỳ hoàng kim khi mà tốc độ trưởng thành vượt quá mức bình thường.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Yên tâm đi, ta chỉ nói giỡn thôi!

Lô Phân Kỳ lau mồ hôi trán rồi cười gượng, nói:

- Đại nhân thật là hài hước!

Trên thực tế, y chẳng hề thấy Mộ Dung Thiên hài hước chút nào, mà trái lại thì phải dở khóc dở cười nữa, vì việc quan trọng như thế mà người này lại đi nói chơi thế này, may mà mình không tin thật, phải tận lực nhắc nhở hẳn.

- À, phải rồi đại nhân.....

- Có chuyện gì?

Lô Phân Kỳ nói:

- Việc quý sủng tiến hóa siêu cấp có thể còn có một biến hóa khác....

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Biến hóa? Biến hóa thế nào?

Lô Phân Kỳ muốn nói gì đó nhưng lại thôi, sau cùng lại lên tiếng:

- Thật không dám giấu giếm, nếu như lời đồn là thật, dường như lúc đó quý sủng đã tiến hành biến dị đấu loại với Cùng Kỳ thì phải?

Mộ Dung Thiên bật cười khanh khách:

- Sao lại có khả năng như vậy chứ? Biến dị đấu loại chỉ có thể xảy ra giữa ma thú với nhau mà thôi, còn Tật Phong thì rõ ràng là linh sủng của ta kia mà!

Lô Phân Kỳ nói:

- Nhưng vào lúc đó đã thấy xuất hiện các dấu hiệu rất giống với biến dị đấu loại, vì vậy mà hạ quan mới không giải thích nổi, nên cũng không dám cam đoan việc siêu cấp tiến hóa của quý sủng sẽ được như mong muốn hay không. Có thể là ta đã lo lắng quá nhiều, nhưng cũng phải nói thật tâm, ta chưa từng nhìn thấy qua loại trứng linh sủng giống của đại nhân đây, không biết nó là giống gì vậy?

Là một ngự thú sứ, Lô Phân Kỳ đã tiếp xúc với rất nhiều sủng thú, kiến thức rộng rãi, kể cả những sủng vật cực phẩm, bởi vậy mà quả trứng kỳ quái này khiến cho y rất hiếu kỳ.

Mộ Dung Thiên lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết rõ lắm.

Đương nhiên là hắn biết rất rõ, nhưng lại không thể nói ra đó là loài chó được. Cái danh từ đó rất xa lạ với người của đại lục, e rằng sẽ khiến cho Lô Phân Kỳ bị mê loạn mất.

Lô Phân Kỳ lộ vẻ thèm thuồng, nói:

- Bất luận thế nào, nhất định nó là một loại sủng vật thuộc hàng cực phẩm đây. Sủng vật càng hiếm thì lại càng trân quý!

Nghe Lô Phân Kỳ nói vậy, Mộ Dung Thiên liền mừng rỡ không thôi. Hắn từng nghe nói đến việc quạ đen biến thành phượng hoàng, nhưng không ngờ chó đất cũng có thể biến thành mãnh long nữa! Trong nhất thời, trong lòng hắn chợt cảm thấy cực kỳ sung sướng và hân diện.

oooOooo

Sau khi Cùng Kỳ chết đi, ma thú quân đoàn tựa như rã mất đầu vậy, bọn chúng bắt đầu tiến hành hàng loạt những trận biến dị đầu loại. Số lượng ma thú còn lại cũng không thể coi thường, nhưng đáng tiếc là bọn chúng còn có một nhược điểm, đó là thiếu hẳn một thủ lĩnh có trí tuệ cao.

Do không có một con cường đại ma thú nào có đủ lực để trấn nhiếp đồng loại, ma thú quân đoàn vốn đang rất đoàn kết thì nay lại chia năm xẻ bảy. Thậm chí, phần đông những con biến dị ma thú vì để tranh quyền đoạt thế mà đã tấn công lẫn nhau, đồng thời còn chiếm đất làm của riêng, rút cuộc tình cảnh nội bộ của bọn chúng đã trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Sau khi kết thúc du kích chiến, Mộ Dung Thiên thống lãnh quân dân trở về Mễ Kỳ Tư. Bọn họ vốn đã phiêu bạt lâu ngày ở bên ngoài, nay trở về quê hương của mình, nhìn thấy nơi nơi đều bị phá hư tất cả, ngay như Vọng Hương tháp là tiêu chí của Mễ Kỳ Tư cũng bị phá sập, toàn bộ đều như một bãi phế tích hoang tàn, trông quen thuộc mà lại như rất xa lạ, nên ai nấy cũng đều cảm khái vô vàn. Mấy tháng vừa qua chỉ như một trường ác mộng vậy, cũng may rốt cuộc bây giờ cũng tỉnh mộng rồi.

Thành thủ đại nhân nói không sai, chỉ cần người còn, vậy một ngày nào đó, thành thị cũng sẽ được trùng tu và khôi phục lại nét mỹ lệ phồn hoa như trước thôi. Sau khi trải qua lần sinh tử kiếp nạn này, mọi người đều đã được tôi luyện thật tốt, ai nấy cũng đều tràn trề hy vọng. Họ tin rằng không có gì là họ không thể chinh phục được nữa.

Từ lúc ma thú bạo động bắt đầu cho tới nay, cộng lại hết thì cũng đã qua hơn năm tháng rồi. Trước đó, không một ai có thể ngờ được là toàn thành lại có thể sống sót mà vượt qua hoàn cảnh tuyệt vọng như vậy, nhất là khi họ đã phải tốn khá ít thời gian để dập tắt lần bạo động này; thậm chí còn không cần phải chờ đến khi U Minh môn mở ra lần thứ hai và thời kỳ ma khí thuyên giảm nữa.

Có thể nói, đây chính là một kỳ tích trong lịch sử chống ma thú bạo động của Mễ Kỳ Tư, mà kỳ tích này là từ đầu tới cuối đều do vị thành thủ thứ 763 của Mễ Kỳ Tư là Mộ Dung Thiên mang đến. Đồng thời, cũng nhân cơ hội này mà hắn đã vất bỏ tấm mặt nạ của mình và không cần phải che giấu thân phận nữa. Hắn dùng hình tượng của một vị anh hùng mà leo thẳng lên võ đài lớn của Tát La, và trở thành một trong những diễn viên chính trong thế giới lớn rộng của Thần Phong đại lục.

Lịch sử lại đang mở ra một chương mới!

353. Hồi 337: Khuy Dục (nhìn Trộm)

Bầu không khí về đêm ở trên một hòn đảo rất náo nhiệt, tiếng cười đùa vang lên không ngớt.

Đó là những thanh âm cuồng hoan, vui mừng vì thắng lợi và niềm hạnh phúc khi đoạt lại quê hương đã mất đi.

Hầu như tất cả mọi kiến trúc của Mễ Kỳ Tư đều đã bị hủy, nơi nơi đều có vẻ trống trải, vì vậy mà mọi người đều dựng lều trại ở ngay trên những mảnh đất hoang phế đó, và tổ chức ăn mừng thắng lợi lớn.

Ánh lửa cháy bập bùng khắp nơi, hương vị của thịt nướng và rượu ngon bay ngào ngạt trong không khí, khiến người ta phải mê say.

Những nàng ca sĩ của Mỹ Âm tộc cất lên tiếng ca réo rắt của mình để tô điểm thêm cho bầu không khí vui nhộn.

Theo những tiếng kèn trống rầm rộ, các Giải nhân không ngừng lắc lư mông đuôi to lớn của mình, khiến cho khán giả cười bò lăn bò càng.

Đây đó khắp nơi có rất nhiều Dã Man nhân đang thi đấu vật tay. Môn thể thao này chính là tập quán truyền thống của họ trong những ngày lễ, mà ý nghĩa của ngày hôm nay lại còn quan trọng hơn cả những ngày lễ thường niên khác nữa, vì vậy mà không thể thiếu tiết mục này được.

Các Ải nhân cũng không muốn bị lạc hậu, rượu mạnh của họ rất lợi hại, quả không hổ là một chủng tộc giỏi chế tạo mọi thiết bị và chế rượu.

.....

Ngay cả những kỵ sĩ ưu nhĩ, ma pháp sư cao quý, thậm chí cả những vị tể ty nghiêm túc nhất cũng không còn dè dặt như trước nữa. Tất cả mọi người đều vui vẻ tham gia vào những hàng ngũ cuồng hoan chúc mừng thắng lợi.

Ngoài nhân loại ra, còn có rất nhiều tiểu chủng vật khả ái cũng trở thành những diễn viên của buổi tối hôm nay. Bọn chúng tung tăng vui đùa bên cạnh những đồng lứa lớn, thỉnh thoảng lại chạy đi xin thức ăn của chủ nhân.

Nói chung, vô luận là người hay thú, tất cả đều theo phương thức đặc biệt của mình mà tận tình phát tiết hết bao nhiêu nỗi áp lực nặng nề trong thời gian chiến tranh vừa qua.

Quả thật, đã lâu rồi mọi người chưa nhìn thấy qua những hình ảnh ấm cúng vui vẻ như vậy.

Niềm vui sướng sau khi sống sót trải qua đại nạn đúng là đặc biệt mê người. Sau khi vượt qua hiểm họa lần này, ai nấy cũng đều quý trọng hạnh phúc hơn, vì nó đã phải dùng tới máu và cả tính mạng để bảo vệ đó chứ.

Tại trung tâm của mảnh đất đang tổ chức những cuộc cuồng hoang kia, tại một nơi rộng rãi bằng hai doanh địa, đó chính là nơi náo nhiệt nhất, bởi vì đó là nơi đang tập trung tất cả quan viên quan trọng của Mễ Kỳ Tư, chức quan thấp nhất cũng là đoàn trưởng một đoàn quân hoặc là tổng chỉ huy của một binh chủng nào đó.

Các quan viên cao cấp này được chia thành hai nhóm nam và nữ. Đó không phải là vì mọi người kỳ thị nữ giới, mà là họ muốn tạo điều kiện cho các nam nhân uống rượu cho thỏa thích và tránh cho việc rượu vào lời ra, để rồi thốt lên những lời khiến cho nữ giới phải xấu hổ.

Đối với nam nhân thì đây chính là phương thức giao lưu hữu nghị, khiến mọi người trở nên thân mật khăng khít hơn, nhưng mà các nữ tử chưa chắc sẽ tiếp thu, vì họ sẽ có thể nghĩ là đám nam nhân đang giả trò “hạ lưu” cũng nên.

Vì vậy, cần phải chia làm hai nhóm.

Trong lúc cực kỳ hứng chí, các nam nhân lớn tiếng luận đàm về những chiến dịch mạo hiểm nhưng đầy tính kích thích trong đợt ma thú bạo động lần này, vì vậy mà ở dưới mặt đất cũng đầy ắp những bình rượu được vắt lẫn long lóc.

Khi mọi người đã ngà ngà say, nam nhi bản “sắc” được hơi men kích thích mạnh, thế là trọng tâm câu chuyện liền thay đổi dần dần, càng lúc càng đi quá xa. Bọn họ bắt đầu đàm luận về các mỹ nữ của đế quốc, sau đó nói đến kinh nghiệm của gái, thậm chí đến cuối cùng còn bàn đến cả kinh nghiệm phòng the của mình nữa.

Rốt cuộc, đại tể ty của quân đội cũng không chịu nổi nữa, nhưng lại không thể bỏ về sớm khi mọi người còn đang cao hứng, thế là y liền chạy sang khu vực của các nữ quan để “tránh vạ”.

Trọng tâm của câu chuyện giữa các nam nhân lại kéo đến giữa thượng cấp và hạ cấp. Lúc này thống lĩnh thích khách là Bảo Bá, miệng toàn mùi rượu, nói với Mộ Dung Thiên đang ngồi bên cạnh:

- Thành thủ đại nhân, người đừng thấy đáng vẽ đạo mạo của tên Nặc Khắc kia tưởng lắm đấy. Trên thực tế, hắn chẳng kém nào một cầm thú cả, vì trong nhà hắn có tới mười hai kiểu thê, ba mươi chín mỹ thiếp, ngoài ra còn vô số tỳ nữ nữa, ha ha ha....

Nói xong, Bảo Bá liền cười rộ lên, nhưng người xung quanh cũng cười phụ họa theo y, thật là mười phần thâm hiểm. Lúc này một nàng tỳ nữ bước đến rót rượu, sau khi nghe xong lời đó thì rùng mình sởn gáy, vô hình chung nắm chặt lấy vạt áo của mình, đáng vẽ như là đang sợ mình sắp bị cưỡng gian tới nơi rồi vậy.

Mộ Dung Thiên cười hì hì, giơ ngón cái lên rồi nói:

- Tổng chỉ huy quả thật mạnh mẽ!

Ở trên đại lục, việc có tam thê tứ thiếp cũng rất bình thường, mà mỹ nữ cũng rất thích nương tựa vào cường giả. Nặc Khắc thân là tổng chỉ huy kỵ binh của Mễ Kỳ Tư, nên tất nhiên thực lực của y không có gì để hoài nghi. Tướng mạo nho nhã, thần hình cao lớn, hơn nữa lại được hấp thu nền giáo dục của kỵ sĩ nên cách ăn nói của y cũng không tầm thường chút nào, vì vậy mà y được các mỹ nữ ưa thích cũng là chuyện thường. Tuy nhiên, số lượng kiểu thê mỹ thiếp của y lại đông hơn Mộ Dung Thiên tưởng nhiều lắm.

Tổng cộng thê thiếp là năm mươi một người, hẳn là mỗi đêm Nặc Khắc đều rất bận rộn. Liệu không biết y có cần sự trợ giúp của kỵ sĩ thương thì mới ứng phó nổi hay không?

Trong lúc Mộ Dung Thiên đang thắc mắc thì Nặc Khắc cũng không tỏ ra yếu kém, y phản kích:

- Thành thủ đại nhân, người có biết một ý nghĩa khác của biệt hiệu “Giết không tha” của hắn là gì không?

Mộ Dung Thiên nghe hỏi vậy thì vội từ trong mơ suy nghĩ hỗn loạn mà trở về với hiện tại. Hắn cảm thấy hứng thú với câu hỏi, nên hỏi ngay:

- Là nghĩa gì?

Hắn chỉ biết Bảo Bá ghét ác như thù, ở trên chiến trường thì gã rất liều mạng, nhìn thấy ma thú là không bỏ qua, bởi vậy nên mới có biệt hiệu như thế.

- Trên thực tế, cái biệt hiệu đó không những chỉ dùng ở trên chiến trường mà thôi, mà còn dùng ở trên giường nữa.

Lúc này Nặc Khắc đã hoàn toàn mất đi đáng vẽ tao nhã của một kỵ sĩ, dưới ánh lửa bập bùng, khuôn mặt của y đặc biệt trở nên hèn mọn. Y nói:

- Tên hung thần ấy đùa cợt với đủ mọi loại nữ nhân, kể cả Nhân tộc, Tinh Linh, Dạ Xoa, chủ nhân Sâm Lâm, Ải nhân, Dã Man nhân, Thú nhân, Yêu tộc, thậm chí còn có cả người của Hấp Huyết tộc của Hấp Huyết hoàng triều nữa. Chỉ cần là nữ nhân, vô luận là chủng tộc nào cũng được, hắn sẽ xơi tái hết. Hắn thả giết lắm chứ quyết không bỏ sót!

Mộ Dung Thiên giật mình biến sắc:

- Bảo Bá thống lĩnh, không phải chứ? Cả Ải nhân, Dã Man nhân, và Thú nhân mà người cũng xơi tái luôn à?

Không phải Mộ Dung Thiên cố ý hạ thấp danh giá của nữ tử của những chủng tộc đó, nhưng trên thực tế, ngoài nam tử cùng tộc ra, họ rất hiếm khi có quan hệ với những nam nhân ngoại tộc lắm.

Nhưng trái lại, những nữ tử của Dã Man nhân và Thú nhân lại rất được nam nhân của những tộc khác ưa thích, vì họ vốn có thân thể cường tráng. Đạo lý này rất đơn giản, nữ tử rất thích mãnh nam, thế nhưng có nam nhân nào mà lại ưa thích nữ nhân cường tráng chứ?

Nhắc tới Hấp Huyết tộc, Mộ Dung Thiên lập tức nhớ đến những con quỷ hút máu ở trong những bộ phim kinh dị của Âu Mỹ. Kỳ thật, những nữ quỷ hút máu ấy, ngoài việc họ tràn trề sự khủng bố ra, song song đó lại còn rất quyến rũ nữa. Nếu như có quan hệ với họ, có lẽ sẽ rất kích thích đấy.

Bảo Bá thoáng mắc cỡ:

- Hì, đó là sự hoang đường bông bột của ta lúc còn trẻ thôi mà.

Mộ Dung Thiên than thở:

- Ta thật sự rất khâm phục thống lĩnh, giống như là nước sông chảy siết, liên miên bất tuyệt, và cũng giống như sông lớn vỡ đê, không thể nào vãn hồi được!

Đối với chiến tích ngày xưa của mình, Bảo Bá ít nhiều gì cũng rất đắc ý, nên cười nói:

- Thành thủ đại nhân quả khen rồi!

Tiếp theo đó, mọi người lại hòa nhau lời “thành tích” trên tình trường của bằng hữu ra bàn luận, ngay cả người nghiêm túc chất phát như tham mưu trưởng Đặc Lạp Đa mà cũng từng có một thời vẻ vang, thậm chí đối với những quả phụ mỹ mạo lúc còn trẻ thì lão cũng từng có quan hệ với không ít người.

Trong số mọi người ở đây, chỉ có Hào Tư là ngây thơ nhất, bởi vì y dốc lòng theo đuổi đại ma pháp sư Yết Lệ Nhã. Tuy rằng vẫn chưa có được nàng, nhưng y cũng không giao du bừa bãi với ai, lại càng chưa từng cười thê lập thiếp nữa.

Bản thân là một cường giả, là một đoàn trưởng của một cánh quân, vừa có tiền lại có thực lực, nhưng y vẫn một mực sống độc thân. Nếu không phải là sinh lý có vấn đề thì trình độ ngây thơ đó có lẽ cũng đạt tới mức thánh cấp ở trên đại lục này rồi.

Ngay cả với Sát Đạt Mễ La kia nữa, ngoài việc âu yếm qua loa với vị hôn thê ra, chỉ ít thì gã cũng còn mấy tỷ nữ cận thân để hầu hạ chiếu cố mọi sinh hoạt hàng ngày, nhưng cũng không phải là “hầu hạ” đơn giản mà thôi.

Đó không phải là một vấn đề cá nhân, mà còn là tập tục của giới thượng lưu nữa. Phàm là các công tử, thiếu niên quyền quý thì đều được các bậc trưởng bối ban tặng cho mấy tỷ nữ cận thân để ngày đêm chăm sóc họ, có thể xem như là cấp cho họ nữ nhân vậy.

Sau khi mọi người moi hết chuyện của nhau ra tranh cãi, cuối cùng thì mọi mũi dùi đều chĩa vào Mộ Dung Thiên.

Hào Tư là người đầu tiên lên tiếng làm khó dễ hắn:

- Ta xem thành thủ đại nhân chắc cũng là một người phong lưu đấy, phải không?

Mộ Dung Thiên xua xua tay:

- Đâu có, làm gì có, ta còn kém các người nhiều lắm.

Hiển nhiên ai nấy nghe vậy cũng đều không tin, đoàn trưởng trinh sát binh đoàn là Sa Lạp Đức liền nói:

- Sao như vậy được chứ, thành thủ đại nhân là nhất biểu nhân tài, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, và tuổi trẻ tài cao như thế, lại thêm chức cao quyền trọng nữa. Với một người có nhiều điều kiện tốt như ngài vậy, tất nhiên phải có rất nhiều mỹ nữ thầm thương trộm nhớ, xếp hàng ra đến tận cửa mới phải chứ?

Phó thành thủ Ngã Lực Đặc cất tiếng cười dâm dăng, nói:

- Việc này thì các ngươi không biết rồi, thành thủ đại nhân sao lại giống chúng ta được, hắn đâu phải gặp gì cũng ăn nấy, hái bữa cả những thứ dung tục như chúng ta chứ. Các ngươi không thấy nữ nhân ở bên cạnh thành thủ đại nhân tuy ít, nhưng mỗi một người đều là hạng cực phẩm hay sao? Những người khác thì chưa cần nhắc tới, chỉ với ba nữ tử đã tham gia hành động ám sát Cùng Kỳ tại đầm Phong Ấn thôi cũng đủ chứng minh rồi. Một người là Nghi Linh sứ, một người là thần bí cao thủ đến từ Long phủ, tức “Mê chi nữ thích khách” Nhận Vụ, người được hàng ngàn hàng vạn thanh niên của Tát La xem là tình nhân hoàn mỹ nhất và cũng là sự khiêu chiến khó khăn nhất của họ. Và người thứ ba là một mỹ nữ hẳn không tầm thường chút nào.

Mọi người nghe vậy thì đều kinh hô:

- Thành thủ đại nhân quả nhiên cao tay ẩn, trên đời thật khó có ai bì kịp, bọn ta rất khâm phục!

Thân phận của Nhận Vụ từ trước tới nay vẫn rất thần bí, vì là một thích khách đỉnh cấp nên nàng cũng mất đi những cơ hội tham gia các hoạt động xã hội. Khi nàng trưởng thành, trong một buổi lễ của giới thích khách, nàng đã xuất hiện trước công chúng với tấm khăn sa che kín nửa khuôn mặt. Lúc bấy giờ, nàng chỉ

xuất hiện trong chốc lát, nhưng nhờ thông qua Quang hệ kính tượng, những thanh niên đã theo dõi buổi lễ đó đều bị đôi mắt mỹ lệ và được một lớp sương mù phủ kín đó khiến cho thần hồn điên đảo, mê muội đắm đuối luôn.

Sau lần đó, hành tung của Nhận Vụ đã hoàn toàn biến mất trước ánh mắt của mọi người, và chỉ để lại rất nhiều kẻ tương tư đơn phương. Vì vậy, tuy hành tung của nàng rất quý bí, nhưng vẫn giữ lại ấn tượng đẹp và sâu sắc ở trong lòng mọi người, thậm chí còn vượt qua cả hai viên minh châu của hào môn là Mâu Cơ và Tân Định Á. Nàng đã được giới thanh niên của Tát La công nhận là tình nhân hoàn mỹ nhất.

Bất luận là ai có chút quan hệ với Nhận Vụ, dù cho đó chỉ là quan hệ rất bình thường như là bằng hữu thôi, vậy thì cũng đủ khiến cho người ta thèm thuồng lắm rồi. Giờ đây, nếu có ai biết được tên sắc lang Mộ Dung Thiên bất cứ lúc nào cũng có thể gặp mặt nàng, thậm chí là mỗi thời mỗi khác, Nhận Vụ cũng đều phải theo sát và bảo vệ cho hắn thì tất sẽ ganh tỵ đến đỏ cả hai mắt thôi.

Đương nhiên, những người có mặt tại đây cũng không có ai lại ganh tỵ với hắn đến đỏ cả mắt, vì ở trong mắt họ, chỉ có bậc anh hùng cái thế như Mộ Dung Thiên thì mới xứng với Nhận Vụ mà thôi.

Đột nhiên Ngả Lược Đặc lại hạ thấp giọng và nói tiếp:

- Đừng quên, còn có nữ đồng sự mà trước đây thành thủ đại nhân đã sớm tối làm việc chung, Tân Định Á tiểu thư của Niêm Hoa gia tộc đấy. Thậm chí lại còn có cả thành chủ cũ của chúng ta là Tư Thập Tây Á nữa, mấy người họ đã từng ở chung một mái nhà, biết đâu ở chung lâu ngày thì cũng sẽ sinh tình mà, ha ha ha.....

Đúng là có hơi men vào thì lá gan của người ta cũng lớn hơn bình thường, ngay cả tiểu thư của Long tộc và Niêm Hoa gia tộc mà họ cũng dám lấy ra để trêu chọc nữa.

Lúc này ai nghe xong lời của Ngả Lược Đặc thì cũng đều gật gù:

- Rất có lý, lâu ngày sinh tình, lâu ngày sinh tình đấy nhé!

Mộ Dung Thiên vội ho khan một tiếng rồi nói:

- Mọi người đừng hiểu lầm, kỳ thật chúng ta chỉ đơn thuần là bằng hữu khác giới mà thôi.

Mọi người nghe vậy thì đều lộ ra thần tình hiểu rõ, rồi lại gật gù tiếp:

- Bằng hữu khác giới, bằng hữu khác giới đấy!

Mộ Dung Thiên biết rằng dù có giải thích thế nào thì cũng không khiến người ta tin mình được, nên hắn cũng lười giải thích thêm, chỉ đành để bọn họ hiểu lầm tiếp thôi.

Đương nhiên, không hẳn tất cả đều là hiểu lầm, bởi vì cũng có vài thứ là thật kia mà.

Bất giác Mộ Dung Thiên quay đầu nhìn sang phía các nữ nhân, đột nhiên hắn phát hiện Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na không còn ở đó nữa.

Sau một thời gian kể vai tác chiến, hai người họ đã trở thành quý khách của Mễ Kỳ Tư. Bất luận thế nào thì sự hợp tác tạm thời này cũng giúp đỡ cho Mễ Kỳ Tư không ít rồi.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Nhị vị tiểu thư Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na đâu rồi?

Phó thành thủ Luân Đạo Phu đáp:

- Bọn họ và An Ny đã đến đầm Bích Ba Thủy Nguyệt để tắm rồi.

Hào Tư lẩm bẩm:

- Lại đi nữa à? Hai người đó đúng là “tắm cuồng” mà, lần này đã là lần thứ tư trong ngày rồi.

Cuồng Sa thành là một địa phương thiếu thốn nguồn nước, hơn nữa quanh năm suốt tháng đều bị đất cát bao phủ, không gián đoạn bao giờ. Cho dù người ở đó có tắm rửa sạch sẽ đến đâu đi nữa thì chẳng mấy chốc sau cũng sẽ bị cát bám vào mình và làm cả người dơ trở lại thôi, đúng là mất công vô ích. Vì vậy mà

trên căn bản, họ không hề có tập quán tắm rửa nhiều như vậy, nhất là những chiến chức giả hoặc nhiều hoặc ít có thể sử dụng lực lượng của Thủy nguyên tố, thông thường thì họ sẽ lợi dụng Thủy nguyên tố của bản thân để vệ sinh nửa thân dưới là được rồi.

Vậy thì Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na có chút đặc biệt, họ không có tập tục giống như những đồng hương của mình, mà trái lại còn yêu thích sạch sẽ hơn cả những nữ tử sống ở hải quốc nữa. Điều đó khiến cho mọi người đều thấy ngạc nhiên.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân đã khiến cho làn da của hai người họ còn trắng hơn của những nữ tử của Sa tộc cũng nên.

Chất nước của hải dương tất nhiên là tốt hơn của Cuồng Sa thành nhiều lắm, mà đầm Bích Ba Thủy Nguyệt lại là một bãi tắm thiên nhiên rất trứ danh, nghe nói nước ở trong đầm còn có tác dụng dưỡng dung. Trước thời kỳ ma thú bạo động, có rất nhiều nữ tử từ ngàn dặm xa xôi tìm đến đây để ngâm mình tắm rửa. Tuy nhiên, lúc này nó đã bị các nữ nhân chiếm làm nhà tắm riêng rồi.

Nói trở lại, ngày hôm nay đã điên lắm rồi, vậy thì phải điên đến cùng luôn!

Mộ Dung Thiên lại nói:

- Chư vị, đêm nay là một đêm mà suốt đời chúng ta sẽ không quên được, phải không? Vậy chúng ta có nên làm một việc gì đó để kỷ niệm hay không?

Mọi người nghe vậy thì lập tức hứng thú ngay:

- Thành thủ đại nhân có đề nghị hay gì thế?

Mộ Dung Thiên hạ giọng đầy vẻ thần bí:

- Chúng ta đến đầm Bích Ba Thủy Nguyệt để rình Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na tắm, thế nào?

354. Hồi 338: Hồi Gia (về Nhà)

Thành thủ đại nhân quả là sắc đảm bằng trời, nếu hạ thủ vào Nhận Vụ, Tân Dịch Á, thậm chí ngay cả Tư Tháp Tây Á thì cũng thôi đi, vì dù sao thì bọn họ cũng đều là người của bốn quốc, nhưng hôm nay hắn lại còn muốn sử dụng ma trảo lên người hai nàng sứ giả của Cuồng Sa thành thì quả thật là gan to bằng trời.

Đặc Lạp Đa lau mồ hôi trên trán rồi ngập ngừng nói:

- Việc này....thành thủ đại nhân, hạ quan tuổi tác đã cao, trái tim cũng không còn tốt như xưa nữa, chỉ sợ không thể chịu đựng được một chuyện kích thích như thế này đâu. Chỉ đành nhường lại cho thanh niên các người đi làm thôi.

Hai nàng mỹ nữ kia đúng là không dễ chọc vào rồi. Đặc Lạp Đa tuy có trí tuệ hơn người, nhưng năng lực chiến đấu thì rất hữu hạn, lỡ như bị họ bắt được, dù cho họ có niệm tình lão lớn tuổi mà buông tha, nhưng nếu như việc đó được lan truyền trong quân thì lão sẽ bị mất mặt lắm.

- Ôi chà, ta uống nhiều quá, giờ phải đi giải quyết trước đã. Thành thủ đại nhân, để ta suy nghĩ lại việc này nhé.

Sát Đạt Mễ La nói xong liền chạy đi mất. Xem ra gã đi giải quyết xong thì sẽ không trở lại nữa rồi.

Luân Đạo Phu bỗng nhiên như nhớ ra chuyện gì, vội nói:

- À phải rồi, thành thủ đại nhân, sáng mai ma pháp sư quân đoàn còn phải chỉnh đốn lại đội ngũ, thống kê mọi tổn thất về nhân số trong thời kỳ ma thú bạo động, nên giờ ta phải về nghỉ ngơi sớm, để tránh làm lỡ công vụ.

Đến đầm Bích Ba Thủy Nguyệt tắm rửa, ngoài Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na ra thì còn có cả An Nị nữa, mà Luân Đạo Phu hiểu rất rõ tính cách của nàng nữ phó thủ này của mình, nàng ta rất hung dữ, quả thật không khác nào một con cọp cái vậy, ngay cả đối với thượng ty mà cũng không nhường nhịn chút nào.

Nếu như bị nàng ta phát hiện y nhìn lên nàng tắm, nói không chừng sau này trong lúc làm việc chung, lỡ bị nàng đứng phía sau mà quật cho một chiêu “Băng chi bào hao” thì toi. Chuyện này đúng là không thể đùa giỡn được đâu, tốt nhất là đứng ngoài cuộc thôi!

Nói trở lại, hiện nay trình độ ma pháp của y đang tiến vào một cảnh giới mới, ngoài việc nghiên cứu ma pháp ra, y cũng không có hứng thú với bất luận một việc nào khác, kể cả việc ngắm nhìn mỹ nữ lửa thể.

Đoàn trưởng của Cuồng chiến sĩ, Ải nhân Mạc Mạc Nhĩ thì ngã lún ra đất, y đưa tay vỗ vỗ lên bụng, rồi nói:

- Ta say rồi, say rồi, đi không được nữa!

Nhưng có ai lại không biết, Ải nhân là một chủng tộc có tửu lượng cao nhất trên đại lục, mà cuồng chiến sĩ thì lại càng lợi hại hơn nữa. Trong lúc chiến đấu, bọn họ vẫn thường thông qua rượu để làm tăng lực lượng của mình, thậm chí còn mượn hơi men để thúc đẩy cuồng tính. Số lượng rượu mà Mạc Mạc Nhĩ đã uống vốn không đáng kể với y, nếu ở đây có người bị gục vì rượu thì cũng chưa tới phiên y kia mà.

Không phải Mạc Mạc Nhĩ sợ Khắc Lý Tư Đế, Áo Lâm Na hay là An Nị, thậm chí, cuồng chiến sĩ hầu như không biết sợ trời sợ đất là gì, nhưng chẳng qua khiêu khích thẩm mỹ của Ải nhân hơi có chút kỳ lạ. Ngoài nữ nhân bản tộc ra, họ không có hứng thú với bất kỳ một ai nữa hết, hơn nữa, nữ nhân càng lùn thì càng đẹp. Khắc Lý Tư Đế cao như thế, tất nhiên là trong mắt y, nàng ta còn xấu xí không kém gì heo nái nữa kia.

Nếu có người rủ người đi xem heo nái tắm, người có hứng thú hay không?

Hào Tư khẽ liếc về phía Yết Lệ Nhã một cái rồi ho khan nói:

- Ta bỏ cuộc, các người đi hay không cũng không sao.

Rõ ràng y chỉ mượn cớ, bởi vì ai nấy cũng đều biết rõ nguyên nhân của y. Nếu như để cho Yết Lệ Nhã biết được việc này, vậy thì sau này y sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội để theo đuổi nàng. Tuy rằng tình trạng lúc này so với thành công cũng còn xa lắm, nhưng ít ra thì Yết Lệ Nhã cũng chưa cự tuyệt thẳng bao giờ, vì vậy mà y vẫn còn một chút hy vọng.

Nặc Khắc cũng uyển chuyển từ chối, bởi vì y vẫn muốn giữ hình tượng một kỵ sĩ nho nhã, mười phần phong độ ở trước mặt các nữ quan.

Lô Phân Kỳ thì lại càng tuyệt hơn. Y mượn cớ vợ của con sủng vật ở nhà kế bên của tiểu nữ nhi của người bác của người cậu của một bộ hạ của Sa Lạp Đức đang bị bệnh, nên y phải đi khám cho nó, rồi nhân đó mà bỏ đi luôn.

Thế rồi hết người này đến người khác, ai nấy đều lần lượt mượn cớ để bỏ đi hoặc nằm lún ra đất. Đến cuối cùng, bên cạnh Mộ Dung Thiên chỉ còn lại phó thành thủ Giải nhân Á Luân.

Trên thực tế, Á Luân vốn cũng chẳng có hứng thú đi nhìn trộm người khác tắm, lại càng không phải là gã muốn a dua với thượng cấp để lấy lòng Mộ Dung Thiên. Nhưng vì Giải nhân có lối suy nghĩ rất ngay thẳng, gã cho rằng việc mà không ai dám làm nhưng mình lại làm được, vậy hẳn là sẽ có mặt mũi lắm.

Rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng nhìn thấy một người có cùng chí hướng, hần cảm động nắm tay Á Luân, nước mắt lưng tròng, nói:

- Đúng là chiến hữu tốt đây mà!

Rồi sau đó, hần quay nhìn đám bộ hạ đang giả bộ hồ đồ hoặc giả say ở đó, rồi khịt khịt mũi, nói:

- Đồ nhát gan!

Mộ Dung Thiên đứng dậy, thần thái bay bổng, hần nói với Á Luân:

- Hay lắm, cứ mặc kệ bọn họ, chúng ta cứ thi hành đại kế xem trộm Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na tắm rửa, vì ngọc thể tuyệt vời của mỹ nữ mà xuất phát!

Ái Luân cũng hăng hái giống hần, tiếp lời:

- Xuất....

Nhưng chữ “phát” còn chưa ra khỏi miệng thì bỗng nhiên gã đã nuốt nó trở vào, rồi lấp bắp nói:

- Thành...Thành thủ đại nhân, ta nghĩ chúng ta đừng đi nữa.

Thấy gã đột nhiên thay đổi ý kiến, Mộ Dung Thiên rất tức giận, lập tức la:

- Á Luân, sao ngươi lại bắt chước bọn họ chứ?

Á Luân không nói gì, chỉ nháy mắt vài cái ra hiệu với hắn.

Mộ Dung Thiên mang theo thắc mắc trong đầu rồi quay người lại, sau đó thì hoảng hốt phát hiện ra Áo Lâm Na đang đứng phía sau, khuôn mặt lạnh như băng, sát khí ở trên người tỏa ra rất nồng nặc.

Ngoài nàng ta ra, còn có Khắc Lý Tư Đế đang đứng bên cạnh cười tủm tỉm và xem náo nhiệt nữa.

Mộ Dung Thiên toát mồ hôi hột, ho khan hai tiếng rồi nói:

- Nhị vị tiểu thư sứ giả xinh đẹp sao lại đến đây? Chư vị đến đã lâu chưa?

Hắn ngửi được mùi thơm trên người họ nên đoán rằng họ vừa mới tắm xong.

Nhưng bình thường thì họ tắm tới gần hai tiếng, sao hôm nay lại xong sớm thế?

Áo Lâm Na cất giọng lạnh như băng:

- Cũng không lâu lắm, chỉ vừa khéo nghe được mấy tiếng “rình trộm”, “ngọc thể”, và vv....

Những người khác đều vui mừng vì đã không theo thành thủ đại nhân làm bậy, đồng thời cũng ráng nhịn cười, im lặng chờ xem thành thủ đại nhân làm sao để thoát nạn.

Xong rồi, coi như là xong rồi!

Mộ Dung Thiên xoay chuyển ý nghĩ trong đầu thật nhanh, hắn đột nhiên nghĩ ra được một lý do tốt, thế là hắn liền quàng tay lên vai Á Luân rồi cười nói:

- À há, không khí tối nay thật là oi bức. Ta và Á Luân uống đến nỗi mồ hôi đầm đìa nên đang định đi tắm đây, nhưng ta lại lo không biết có kẻ nào dám mượn cơ hội này để rình xem trộm ngọc thể của chúng ta hay không thôi....

Khắc Lý Tư Đế nghe vậy thì “sắc” một tiếng rồi phá lên cười dữ dội, còn Áo Lâm Na thì cố gắng đè nén cảm giác nôn mửa, thầm nghĩ da mặt của người này quả thật là dày tới cực điểm.

Á Luân tự cho là mình thông minh, vội phụ họa theo:

- Đúng vậy, đúng vậy, ta và thành thủ đại nhân đang định đến đầm Bích Ba Thủy Nguyệt để tắm đó!

Nói xong, gã còn cảm thấy đắc ý vị sự lợi của mình nữa.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì chỉ hận không thể động cho gã một quyền vào mặt. Con bà nó, nếu ngươi không nói thì cũng chẳng ai bảo ngươi cầm cả.

Rốt cuộc đã bắt được nhược điểm của đối phương, Áo Lâm Na hừ lạnh một tiếng, rồi nói:

- Đại nhân thật là có nhã hứng nhỉ, nhưng hiện nay, đầm Bích Ba Thủy Nguyệt tạm thời chỉ thuộc quyền sử dụng của nữ giới thôi. Đó chính là lời vàng ngọc do đích thân ngài khâm định đấy, hắn là không quên nhanh như vậy chứ?

Mộ Dung Thiên giả bộ hồ đồ:

- Ủa, có chuyện này à? Chà, hình như là có thì phải. Xem ra hôm nay ta uống rượu nhiều quá nên đầu óc choáng váng và quên khuấy đi mất. Thật là thất lễ, ha ha....

Áo Lâm Na thầm nghĩ: “Lúc này ngươi nói tới việc đi rình trộm thì thần tình rất hưng phấn như một tên cầm thú kia mà, đâu có chút hồ đồ nào đâu?” Nàng biết Mộ Dung Thiên chỉ là ngụy biện, da mặt dày đến nỗi có thể dùng làm tường thành cũng được nữa là, vì vậy nên không muốn tiếp tục dây dưa với hắn nữa, và cũng không muốn truy cứu thêm.

Hơn nữa, nàng còn có sự tình quan trọng cần báo lại.

- Đại nhân, mặc dù lời ta sắp nói đây sẽ làm cho mọi người mất hứng, nhưng chúng ta vừa nhận được một tin xấu.

Chẳng lẽ đám ma thú vừa bị giải tán thì nay đột nhiên lại có một con biến dị ma thú cao cấp nào đó tái tổ chức bọn chúng?

Cho dù là vậy, nhưng người đầu tiên tới thông báo phải là người của mình mới đúng chứ.

Mộ Dung Thiên nghi hoặc hỏi:

- Chuyện gì?

- Vào nửa đêm của ba ngày trước, Lam Nguyệt đế quốc đã dẫn đầu liên quân Đông Nam với một quân đoàn có quy mô lớn, thông qua ba lộ tuyến hải vực là Duy Nạp Tư, Phúc Đặc Mại Lê, và Long Đa để tấn công các nước trung lập. Thế như chẻ tre, trong một thời gian ngắn đã công hãm hơn mười một nước nhỏ ở các vùng duyên hải, và tới nay họ vẫn không ngừng tiến về phía bắc!

Lời này vừa thốt ra, tựa như tiếng nổ ngang trời, khiến mọi người đều ngây như phỗng. Bao nhiêu hơi men cũng đều bay biến hết cả.

Rốt cuộc họ cũng đã bỏ tấm mặt nạ giả nhân giả nghĩa xuống rồi, và Lam Nguyệt cũng không còn che giấu dã tâm xưng bá của mình nữa, mà hiện nay lại đi đóng vai của một kẻ xâm lược.

Tuy rằng đã sớm biết việc này sẽ phát sinh, nhưng khi nó tới thì mọi người lại khó có thể tiếp thu được, vì vậy mà ai nấy cũng đều rất hoang mang.

Ngả Lược Đặc cố bám vào một tia hy vọng cuối cùng:

- Áo Lâm Na tiểu thư, tin tức này có đáng tin không?

Áo Lâm Na vẫn không lộ ra biểu tình gì, chỉ thản nhiên nói:

- Tất nhiên, tin tức của chúng ta nhận được là do linh lực điều đặc biệt của Cuồng Sa thành mang đến. Các người có thể không tin điều đó, nhưng ta dám chắc, có thể chưa tới sáng mai, các người cũng sẽ nhận được tin tức do linh lực điều của quý quốc đưa đến thôi.

Mọi người nghe vậy thì đều trầm lặng không nói gì. Bỗng nhiên lúc này có một tràng âm thanh hỗn loạn truyền đến.

Hầu như tất cả binh sĩ và dân chúng đều nhìn về phía chân trời và bắt đầu nổi lên tranh luận.

Ngẩng đầu nhìn lên, ai nấy cũng đều nhìn thấy hai bóng đen đang lướt qua bầu trời. Với trăng sáng vàng vạc, bọn chúng không thể nào che giấu hành tung được.

Sa Lạp Đức là dũng sĩ Tam Mục tộc xuất sắc nhất của Mễ Kỳ Tư. Con mắt thứ ba trên trán gã phát ra tia sáng màu lam nhàn nhạt, tựa như tia la-de chiếu thẳng lên bầu trời. Sau khi ngưng thần quan sát một chút, gã liền nói:

- Thành thủ đại nhân, đó là Thiên Lý vụ [1] đấy!

Thiên Lý vụ là linh điều được quân đội Tát La dùng để đưa thư nhiều nhất. Tốc độ của chúng cực nhanh, một ngày bay xa cả ngàn dặm. Thế nhưng trước kia lại rất ít khi dùng chúng để đưa tin tới Mễ Kỳ Tư, bởi vì tại hải vực xa xôi thế này, việc thư từ qua lại rất dễ bị ma thú phát hiện và đánh rơi.

Những bóng đen lần lượt xuất hiện tiếp theo sau đó, con thứ ba, thứ tư, thứ năm, tất cả đều là Thiên Lý vụ.

Tiếp theo lại là con thứ sáu, thứ bảy, vv...Thời gian của chúng không sai chạy, tốp sau cách tốp trước chừng hai phút.

Tình cảnh như vậy cứ tiếp tục kéo dài cả nửa tiếng mà vẫn không ngớt. Từng đợt, từng đợt bóng đen không ngừng hạ xuống đảo.

Thiên Lý vụ được dùng để truyền đạt tin tức khẩn cấp, hơn nữa khi đưa tin đến Mễ Kỳ Tư vốn là nơi bị gián đoạn tin tức trầm trọng, người ta phải tung ra cả trăm con, chỉ mong có một con may mắn sống sót mà đến được nơi cần đến là tốt lắm rồi. Nhưng hôm nay lại có một số lượng lớn tới được đây.

Bọn chúng không bị ma thú ngăn chặn ở trên biển, điều đó nói lên việc gì?

Ma thú đã bỏ đi!

Gần tới ngày U Minh môn mở cửa lần thứ hai, đám biến dị ma thú ở bên kia vẫn chưa thuận lợi công phá được Tát La, nên hiện nay đã như chó gặp đường cùng, vì vậy mà phải điều động đám ma thú ở trên hải dương bỏ đi. Nhờ vậy mà hải vực vốn đang bị phong tỏa tin tức liền được mở rộng, chỉ có như vậy thì đám Thiên Lý vụ đông như vậy mới có thể truyền tin thành công được.

Đây là cách giải thích duy nhất mà mọi người có thể nghĩ ra.

Vào giai đoạn trước khi U Minh môn mở ra lần thứ hai, đám ma thú vẫn thường trở nên cực kỳ hung ác và sẽ chiến đấu rất quyết liệt với phe nhân loại.

Đây chính là cơ hội “ném đá xuống giếng” tốt nhất, hiển nhiên liên quân Đông Nam sẽ không bỏ qua, bởi vì năm nay cũng là năm mà bọn họ bị thiệt hại nhẹ nhất, nên họ đã sớm giải quyết xong và cũng đã nghỉ ngơi dưỡng sức đầy đủ cả rồi.

Nếu bỏ qua cơ hội tốt ngàn năm một thuở này, không biết bao giờ sẽ có được một lần nữa. Với dã tâm ngập trời của Cát Tư, lão tuyệt đối sẽ không bỏ qua hù dọa bá nghiệp dễ dàng như vậy.

Do đó, lần đột kích này không có gì nằm ngoài dự liệu cả.

Mọi sự suy đoán đều hợp với tin tức của Áo Lâm Na, không cần đợi truyền tín binh mang tin tới, mọi người hầu như đều có thể xác định là Thiên Lý vụ mang đến tin tức cũng giống như tin tức của Áo Lâm Na mà thôi.

Bầu không khí cuồng hoang lập tức bị phá hỏng không sót một tí gì. Trong lòng của ai nấy cũng đều rất trầm trọng.

Một lúc sau, Hào Tư mới lên tiếng:

- Thành thủ đại nhân...

Y đã tự tạo thành một tập quán cho mình, đó là mỗi khi gặp phải quân tình khẩn yếu nào đó, y đều xin ý kiến với Mộ Dung Thiên. Nhưng lần này thì y lại không biết làm sao để mở miệng tiếp được.

Nặc Khắc tiếp lời Hào Tư:

- Đại nhân, chúng ta trở về đi....

Kỵ sĩ là những người được hấp thụ nền giáo dục trung quân ái quốc, bởi vậy mà y chẳng bao giờ oán hận Tát La cả.

Trở về ư?

Ý nghĩ này thật là buồn cười. Ngay từ đầu, Tát La đã tuyệt tình đến nỗi bỏ rơi Mễ Kỳ Tư, hiện tại Mễ Kỳ Tư đã may mắn tránh được kiếp nạn, nhưng chẳng lẽ lại phải mạo hiểm lớn mà quay về cứu viện cho họ ư?

Tuy vậy, tất cả mọi người lại chẳng thấy suy nghĩ đó tức cười gì cả. Chẳng những vậy, họ còn cảm thấy một loại tình cảm quyến luyến trào dâng trong lòng. Vô luận Tát La tuyệt tình đến đâu đi nữa, trước sau gì nó cũng là tổ quốc của mình, là mẫu thân của mình. Huống chi, những quyết định ban đầu của họ quả thật cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Các nữ quan cũng nhân việc đột biến này mà tụ tập lại cùng một chỗ với mọi người, cả đám người Sát Đạt Mễ La lúc này mượn cớ bỏ đi thì hiện nay cũng đều trở lại đông đủ. Thế là một buổi hội nghị lâm thời liền được triệu tập, nhưng quyết định tối hậu cũng mang ý nghĩa trọng đại không thua gì lần quyết định cho cuộc đại chiến tại Liệt Duyên bình nguyên vậy.

Sát Đạt Mễ La lẩm bẩm:

- Đúng vậy, trở về đi!

Vị hôn thê mà gã yêu thương nhất không sống tại Mễ Kỳ Tư, mà là đang sống tại lãnh thổ chính của Tát La.

Ngoài gã ra, còn có rất nhiều tướng sĩ và đầu mục khác đến Mễ Kỳ Tư để giúp đỡ, chứ người thân và bằng hữu của họ đều ở tại lãnh thổ chính của Tát La. Hễ là người thông minh một chút thì khi nhìn thấy được nhiều Thiên Lý vụ như vậy, hẳn cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra rồi. Lúc này ai nấy cũng đều phập phồng lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên, lo sợ thay cho người thân ở phương xa.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Mộ Dung Thiên. Trong ánh mắt của họ, ai nấy cũng đều chờ đợi một quyết định giống với ý của mình vậy - trở về!

Tát La mới là nhà của kẻ lãng tử Mễ Kỳ Tư này.

Tuy rằng thống soái không có quyền quyết định tuyệt đối, nhưng mọi người đã có thói quen gặp chuyện gì cũng để cho Mộ Dung Thiên quyết định hết, mà từ trước tới nay, hẳn chưa từng khiến họ thất vọng bao giờ.

Mộ Dung Thiên trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu lên và nói như đinh đóng cột:

- Dạ tiệc lửa trại đêm nay kết thúc tại đây, lập tức hạ lệnh cho toàn quân nghỉ ngơi. Sáng mai chúng ta sẽ khởi hành, mục tiêu là Tát La!

Mọi người không hèn mà cùng reo hò vang dội. Cả Khắc Lý Tư Đế cũng kích động không thôi, nàng bước lên đưa một tay ra, mỉm cười chân thành, nói:

- Đại nhân, nếu như ngài vui lòng, vậy thì đề nghị hợp tác giữa chúng ta vẫn còn hữu hiệu.

Mộ Dung Thiên không chút do dự, vươn tay ra nắm chặt tay nàng, rồi nói:

- Tốt, ta tiếp nhận!

=====

Chú thích:

[1] vụ: vệt

355. Hồi 339: Thự Quang (rạng Đông)

Nhưng vào lúc này thì trong lòng của ai nấy cũng đều lạnh run, từng hồi trống trận vang lên rầm rộ, thật là kinh tâm động phách.

Thân thể và tinh thần của các binh sĩ thành Đa Đa Lạp Đặc đều đã mệt mỏi rã rời, nhưng địch nhân vẫn phát động tấn công không ngừng, tựa như vĩnh viễn không bao giờ dừng lại vậy.

Người của Tát La rốt cuộc cũng cảm nhận được sức mạnh cường đại của liên quân Đông Nam do Lam Nguyệt đế quốc dẫn đầu, so với trong tưởng tượng còn mạnh hơn nhiều lắm.

Vị đại ca này trước kia vẫn mười phần thân thiết, bình thường vẫn giúp đỡ mình rất vô tư, không ngờ hôm nay vừa trở mặt thì đã trở nên hung dữ không gì sánh được, đồng thời cách đây mười ngày đã vươn ma chảo về phía vị tiểu đệ vốn luôn được che chở này.

Lam Nguyệt đế quốc lựa thời gian rất thích hợp. Trước khi U Minh môn mở cửa lần thứ hai, đám ma thú đã dốc toàn lực để tấn công các nơi, khiến cho phe nhân loại tại các hải quốc bị đả kích trầm trọng. Ngay vào lúc song phương đều lưỡng bại câu thương, Lam Nguyệt đế quốc vốn vẫn đang nhìn chọc vào họ liền lập tức hạ thủ ngay.

Sau khi ma thú rút lui, các hải quốc trung lập còn chưa kịp nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại quân ngũ, nên tất nhiên là không còn sức để chống trả, vì vậy mà họ để mặc cho vó thiết kỵ của liên quân Đông Nam dày đạp lên lãnh thổ của mình.

Trong một khoảng thời gian ngắn là mười ngày, Lam Nguyệt đế quốc đã mang theo thể như chẻ tre, nhanh chóng công hạ từng tiểu quốc một, nhất là chiến tuyến có lực phòng ngự yếu kém nhất như Dục Nạp Tư. Thậm chí liên quân Đông Nam cũng đã bức tới trung tâm đại dương An Tác Tổ Á - thành thị gần phía đông Tát La nhất, ngoại trừ Mễ Kỳ Tư xa xôi.

Dù lãnh thổ chính quá xa, nhưng nếu không phải Mễ Kỳ Tư trực thuộc quyền quản hạt của Tát La ở trên danh nghĩa thì nó cũng có thể xem là một tiểu quốc hoàn toàn độc lập rồi.

Đám binh sĩ đột nhiên tỉnh dậy từ giấc ngủ ngất ngỉ, mắt của ai nấy cũng đều vẫn lên tia máu, uể oải kéo lê thân mình đứng dậy, bộ khôi giáp trên người và vũ khí trong tay họ tựa như rất nặng nề vậy.

Thiếu ngủ trầm trọng, mà lại vác đồ nặng trên người, nên điều đó đã vượt quá mức khiêng vác của họ. Hiện nay họ chỉ đang cực khổ chống đỡ mà thôi.

oooOooo

- Lôi Gia thành chủ, ta đề nghị một lần nữa là phải thu nhỏ phòng tuyến lại, binh sĩ của chúng ta đã bị tiêu hao quá nghiêm trọng rồi! Nếu tiếp tục như vậy nữa thì hậu quả sẽ không thể chịu đựng nổi.

Người vừa lên tiếng là một mỹ nữ có vóc người cao gầy và khí chất thành thực, trên trán nàng còn có đôi sừng nhiều nhánh, là tiêu chí đặc trưng của một chủng tộc cao quý.

Nàng rõ ràng là Tư Thập Tây Á!

- Đúng vậy, Lôi Gia thành chủ, xin ngài hãy thận trọng suy nghĩ lại ý kiến chi viện.

Người vừa lên tiếng lần này cũng là một nữ tử, và sự có mặt của nàng ta cũng khiến người ta kinh ngạc không ít, thì ra nàng ta chính là Tân Dịch Á!

Không ngờ một vị là thành chủ và một vị là phó thành thủ trước kia của Mễ Kỳ Tư lại cùng xuất hiện tại tiền phương chiến trường của thành Đa Đa Lạp Đặc.

Nếu như có người của Mễ Kỳ Tư ở đây và chú ý kỹ một chút, họ hẳn sẽ phát hiện được khá nhiều khuôn mặt quen thuộc.

Đại bộ phận quan viên cao cấp của Mễ Kỳ Tư sau khi nhận được mật lệnh rút đi thì đều ở tại chỗ này.

Sau khi rút những người này về, chính phủ Tát La liền điều động họ đến đây với danh nghĩa là các quan viên từ bên ngoài đến để chi viện cho Đa Đa Lạp Đặc.

Một mặt, Đa Đa Lạp Đặc đã bị thiệt hại bởi ma thú khá nhiều, mà nhân tài cũng đang thiếu hụt. Mặt khác, chính phủ Tát La cũng có thể làm giảm bớt xú danh “lâm trận bỏ chạy” cho đám người sợ chết này, và tạo ra một cái cớ hợp lý cho bên ngoài phải ngậm miệng, đó là bọn họ rút lui chỉ là để hỗ trợ cho Đa Đa Lạp Đặc mà thôi, bởi vì Mễ Kỳ Tư đã không thể thoát được kiếp nạn, vậy thì chỉ bằng hy sinh nó để bảo tồn cho thành Đa Đa Lạp Đặc vốn cũng đang rơi vào một tình trạng giống như vậy.

Sách lược của chính phủ Tát La quả thật là có được hiệu quả nhất cử lưỡng tiện. Cùng lúc với việc bổ sung nhân lực cho Đa Đa Lạp Đặc, đồng thời cũng có thể xóa đi vết nhơ cho đám quan viên chết nhất này.

- Không cần, các tướng sĩ của Đa Đa Lạp Đặc đều là những người có tinh thần anh dũng bất khuất, ai nấy cũng đều không phải là hạng người thấy chết thì lùi bước! Tư Thập Tây Á tiểu thư, Tân Dịch Á tiểu thư, các người cứ yên tâm đi, ha ha ha....

Người vừa phát ra tràng cười cuồng dại kia chính là một thanh niên Nhân tộc đang đứng đối diện với Tân Dịch Á, tuổi của gã chừng mười bảy, mười tám, trên người mặc một bộ khôi giáp có hình thù kỳ lạ và không ngừng phát ra những tia kim quang lấp lánh. Ở giữa bộ giáp có hình chiếc đầu của một con sư tử đang ngửa cổ và phát ra tiếng rống. Thoáng nhìn qua thì trông rất uy mãnh, sau lưng gã có tấm áo choàng màu đỏ càng làm tăng thêm vài phần khí thế cho chủ nhân.

Thanh trường kiếm ở trong tay thanh niên kia chưa từng ra khỏi vỏ, nhưng nó đã tỏa ra sát khí kinh người. Chỉ cần là người có chút nhãn lực sắc bén thôi thì cũng đều nhận ra, nó là một món thần binh lợi khí đã uống máu rất nhiều người rồi.

Với trang phục như vậy, đứng ra thì gã phải oai phong lắm mới phải, nhưng chỉ tiếc là ngoại mạo của gã lại rất có lỗi với công chúng.

Gã có khuôn mặt nhọn, tai khỉ, thiên đình nhỏ hẹp, lông mày thưa thớt, và nhãn thần u ám. Nếu nhìn kỹ một chút, nhìn trước nhìn sau, nhìn trái nhìn phải thì cũng không thấy gã có lấy nửa điểm khí độ của một vị thống soái ba quân chút nào. Điều càng đáng ghét hơn đó là thân hình lùn xỉn của gã lại mặc bộ chiến giáp uy mãnh tuyệt luân đó, thật khiến cho người ta phải giậm chân tức giận chứ chẳng chơi.

Thanh kiếm trong tay của thanh niên kia lại càng lấn lướt chủ nhân hơn. Mười người nhìn thấy gã thì hét chín người là chú ý tới thanh kiếm trước tiên mà không phải là người cầm kiếm.

Món thần khí lợi hại như thế mà lại rơi vào tay một kẻ yếu đuối, thật là vô dụng.

Từ dáng vẻ bề ngoài và lối phục sức, đại khái có thể suy đoán ra được cá tính của một người. Cứ nhìn gã thanh niên kia mặc bộ chiến giáp đó ở trên người, rõ ràng là không thích hợp với gã. Chẳng qua gã cũng chỉ là một tên không có thực lực, và chỉ biết khoe mẽ mà thôi.

Theo lời xưng hô của Tư Tháp Tây Á, vậy thì thanh niên này có tên là Lôi Đặc, hẳn là thành chủ của Đa Đa Lạp Đặc rồi.

Loại người như gã vốn không có tư cách để nắm giữ vận mệnh sinh tử tồn vong của quân dân tại một thành lớn, thế nhưng trường hợp của Lôi Đặc lại có chút đặc biệt, vì gã có gia thế hiển hách, nhờ vậy nên mới ngồi được ở vị trí cao như vậy.

Phụ thân của Lôi Đặc là cố thánh cấp kiếm khách của Tát La và cũng là thành chủ đời trước của Đa Đa Lạp Đặc, Lý Tư Đô Phu. Lôi Đặc chính là con trai duy nhất của ông ta, và cũng là kẻ kế thừa duy nhất.

Mẫu thân của Lôi Đặc, và cũng là thê tử của Lý Tư Đô Phu, vì sinh khó mà chết. Trước lúc bà ta qua đời, nguyện vọng duy nhất là muốn cho Lý Tư Đô Phu bất luận thế nào cũng phải bồi dưỡng cho Lôi Đặc thành tài mới được.

Lý Tư Đô Phu là một người rất chung tình. Khi ái thê qua đời, lão cực kỳ bi thương, vì vậy mà đối với nguyện vọng của bà ta, lão xem như là thánh chỉ. Lão hết lòng yêu thương nhi tử, một lòng tài bồi cho gã, và đã mang sở học suốt đời mà truyền lại cho nhi tử của mình, ngoài ra còn tận tâm tận lực lót đường sẵn cho gã tiến tới vinh quang.

Chỉ tiếc là thiên phú của Lôi Đặc quá ngu muội, so với ánh hào quang thánh cấp cường giả của phụ thân thì gã còn kém quá xa.

Tuy rằng Lôi Đặc cũng có thể liệt vào hàng cường giả, nhưng còn cách hàng ngũ các cao thủ đỉnh cấp một khoảng rất xa. Càng đáng tiếc hơn là từ nhỏ gã đã được phụ thân quá cưng chiều nên đã dường như hình thành tính tình tự cao tự đại và không biết tự lượng sức mình. Gã vẫn cho rằng việc mình có thể ngồi lên được cái ghế thành chủ này là đều do năng lực của mình mà ra.

Trên thực tế, bất luận là ai ở trong thành cũng đều biết Lôi Đặc chỉ dựa hơi phụ thân gã nên mới có được địa vị của ngày hôm nay. Lý Tư Đô Phu đã giấu giấu lén lén làm rất nhiều việc cho gã, nhưng tất cả công lao đều trút hết lên người gã.

Lý Tư Đô Phu đã vì gã nhi tử bảo bối này mà bỏ ra rất nhiều tâm huyết, thậm chí còn đột ngột qua đời, vĩnh biệt cõi trần khi đang trong độ tuổi tràn đầy sức sống.

Khổ tâm của một đời thánh cấp cường giả vẫn luôn khiến cho người ta phải than thở, chỉ tiếc là phương thức giáo dục của lão đã quá lầm lẫn. Một đóa hoa được trồng trong nhà ảm cúng sẽ không thể chịu đựng được phong ba bão táp.

Mặc dù sau khi phụ thân chết đi, Lôi Đặc đã không có công hiến gì cho thành Đa Đa Lạp Đặc, nhưng ít ra gã vẫn theo khuôn phép cũ nên chưa tạo ra lỗi lầm to lớn nào. Vì vậy nên mọi người đã niệm tình thành chủ đời trước Lý Tư Đô Phu đã cống hiến rất nhiều cho Đa Đa Lạp Đặc, thậm chí là cả sinh mạng của mình, họ đã để cho Lôi Đặc kế thừa vị trí của phụ thân mà không bị đoạt quyền, mặc dù với năng lực của gã, gã vốn không xứng đáng để đảm nhiệm chức đó.

Từ nhỏ đến lớn, Lôi Đặc chỉ gặp được những việc thuận buồm xuôi gió chứ chưa từng gặp phải một sự trắc trở nào, do đó mà gã đã có lòng tin mù quáng với chính mình. Nếu là lúc bình thường thì cái loại lòng tin mù quáng này cũng chẳng có gì đáng kể, nhưng vào lúc này đang là thời kỳ sinh tử tồn vong ở trước mắt, mọi sự nguy hại to lớn đều hiển hiện ra hết.

Dưới tình huống liên quân Đông Nam đang càng lúc càng tiến đến gần, mãi cho đến nay, Đa Đa Lạp Đặc vẫn chưa bị tổn thất một phòng tuyến nào. Nhìn về ngoài thì đó là một việc tốt, nhưng ở phía sau lại có mối họa ngầm rất đáng sợ đang ẩn kín.

Lôi Đặc đã rất “anh minh” mà mở rộng phòng tuyến ra đến tận hải dương, mà không phải là vùng đất hoang dã ở trong nội địa của Đa Đa Lạp Đặc, lý do là liên quân Đông Nam đều là người sống trên đất liền và không giỏi hải chiến, hơn nữa hải thú của họ không được xuất sắc và đầy đủ bằng của Tát La được.

Quả thật, hải chiến là ưu thế rất rõ ràng của hải quốc, nhưng chỉ tiếc là việc làm đó cũng có khuyết điểm rất lớn, đó là khi mở rộng phòng tuyến như thế thì sẽ làm tiêu hao binh lực rất nhiều.

Sau khi ứng phó với đám ma thú điên cuồng xong, binh sĩ của Đa Đa Lạp Đặc vốn đã rất mệt mỏi rồi, vậy mà chỉ vì sách lược kém khôn ngoan của chủ soái mà họ lại phải tiếp tục xuất hải.

Hiển nhiên liên quân Đông Nam hiểu rất rõ khuyết điểm của mình, vì vậy mà họ không hề dốc lòng tấn công ngay, mà chỉ lợi dụng ưu thế của binh lực mà luân phiên tấn công từng trận nhỏ, khiến cho binh sĩ của Đa Đa Lạp Đặc không có cơ hội để nghỉ ngơi.

Tuy mỗi một phòng tuyến vẫn còn đứng vững, nhưng cái giá mà Đa Đa Lạp Đặc phải bỏ ra là sự cạn kiệt chống đỡ của binh sĩ. Họ chưa phải bỏ ra một giá lớn, nhưng điều đó lại chính là mấu chốt chủ yếu vì sao họ lại rơi vào tình trạng kiệt sức cực độ.

Vì vậy nếu Đa Đa Lạp Đặc không bị tan vỡ thì thôi, còn một khi đã tan vỡ thì sẽ như núi lở, thảm bại là cái chắc, có thể nói là tòa thành này sẽ rơi vào tay quân địch chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà thôi.

Hiện nay Đa Đa Lạp Đặc có vẻ ngoài như một quả bong bóng nước rất xinh đẹp và rất hoàn chỉnh, nhưng nếu nó bị đâm nhẹ một cái thôi, vậy thì nó sẽ bị vỡ tan thành hàng ngàn hàng vạn giọt nước ngay.

Nếu thu nhỏ phòng tuyến, vậy thì áp lực của các binh sĩ sẽ được giảm đi nhiều, vậy thì họ sẽ có thể tiếp tục ngoan cố chống cự và thu được thời gian quý giá, đợi cho tới lúc viện quân đến kịp thời.

Đương nhiên, Lôi Đặc lại không nhìn ra được những thứ đó. Gã đặc ý giành hết công lao và tự cho là mình rất có tài chỉ huy, vì đã khiến cho Đa Đa Lạp Đặc không bị mất đi một cành cây hay một cọng cỏ nào, đồng thời còn dự tính sẽ tiếp tục áp dụng chiến lược “tĩnh diệu” nữa.

Vinh dự của một thống soái tài giỏi tựa như đã sắp lấy được vào tay rồi.

Thậm chí Lôi Đặc còn bắt đầu dương dương tự đắc nghĩ tới thời gian sau cuộc chiến, gã sẽ dương danh thiên hạ và đón nhận được rất nhiều sự tôn kính của người khác, sẽ được hàng ngàn hàng vạn mỹ nữ mê luyến, kể cả hai đại mỹ nữ ở trước mặt là Tư Thập Tây Á và Tân Dịch Á nữa. Nói không chừng, họ sẽ còn thâm yêu trộm nhớ một vị anh hùng cái thế như gã nữa.

356. Hồi 340: Truyền Kỳ

Những bóng đen xuất hiện càng lúc càng nhiều, đến cuối cùng thì dày đặc như nước thủy triều, gần như hoàn toàn bao phủ lấy một góc trời.

Từng tiếng reo hò rầm rộ vang lên không ngớt, chúng theo gió truyền đến, báo hiệu cho thấy, chúng chính là những đại đội hải thú tầm lớn.

Liên quân Đông Nam hít sâu một hơi thanh khí, không ngờ số lượng viện quân lại đông đảo đến kinh người như vậy, quả thật là khó tưởng tượng được.

Vào giai đoạn cuối cùng của thời kỳ ma thú bạo động lần này, hầu như tất cả thành thị của Tát La đều bị tổn thương nguyên khí trầm trọng. Trước khi U Minh môn mở cửa lần thứ hai, đám ma thú đã hung hăng tấn công như điên cuồng, khiến cho nơi nơi đều bị rơi vào tình cảnh dầu sôi lửa bỏng. Ngay cả số ma thú

tàn dư ở tại vùng phụ cận của Đa Đa Lạp Đặc cũng được liên quân Đông Nam “thi ân” mà diệt trừ giúp cho Đa Đa Lạp Đặc một tay, nhằm tiết kiệm thời gian. Còn lại những thành khác thì lại càng không đủ sức tự lo cho mình, vậy thì làm sao họ có năng lực chia quân đi chi viện cho Đa Đa Lạp Đặc cơ chứ, và lại còn với một số lượng quy mô lớn như thế nữa!

Chỉ có Mễ Kỳ Tư là có năng lực nghịch chuyển càn khôn, và sáng tạo ra kỳ tích này!

Bởi vì Mễ Kỳ Tư đã sáng tạo ra du kích chiến và nhờ đó mà phá vỡ truyền thống bị hạn chế bởi nhân lực, khiến cho những địa phương hoặc thành thị khác đang lâm vào tuyệt cảnh ở trên đại lục cũng bắt chước noi gương theo. Vào lúc tối hậu, họ cũng đều đập nổi dìm thuyền, bỏ thành mà sử dụng chiến lược du kích.

Đương nhiên, không phải thành thị nào cũng có được vận khí tốt như Mễ Kỳ Tư vậy. Đại đa số quân đội đều bị tiêu diệt trong lúc tiến hành du kích chiến, thậm chí có những nơi sau khi rời thành thì đã gặp phải cảnh ngộ bi thảm rồi. Dù sao thì chiến thuật kỳ lạ này cũng đòi hỏi rất nhiều nguyên tố và có cả vận khí tốt nữa.

Tất nhiên liên quân Đông Nam đã nhận được tin đại quân của Mễ Kỳ Tư đã rời thành, nhưng họ không ngờ rằng cánh quân chi viện này lại đến nhanh như vậy.

Tuy rằng đại đa số ma thú ở trên biển đã bị đám biển dị ma thú triệu tập đi tấn công các thành trì khác, nhưng số lượng còn sót lại vẫn không thể xem thường được. Căn cứ theo dự đoán cẩn thận, phải sau hơn bảy ngày nữa thì quân Mễ Kỳ Tư mới đến được Đa Đa Lạp Đặc. Chính vì vậy mà liên quân Đông Nam mới không ngần ngại mà phát động tấn công dồn dập. Trong khoảng thời gian bảy ngày đó, họ hoàn toàn đủ thời gian để đập tan sức phòng ngự của Đa Đa Lạp Đặc.

Quan chỉ huy tối cao của Đa Đa Lạp Đặc là một kẻ vô năng, cùng với sách lược thủ thành ngu xuẩn của gã đã khiến cho mọi việc trở nên rất thuận lợi cho liên quân Đông Nam. Chỉ cần thêm năm ngày nữa thì coi bộ bên trong toàn thành Đa Đa Lạp Đặc sẽ treo đầy cờ của liên quân Đông Nam rồi.

Đương nhiên, bọn họ tuyệt không ngờ tới, trong quân của Mộ Dung Thiên còn có một Áo Lâm Na có Ma cảm ứng rất lợi hại, hơn nữa, trình độ và khoảng cách Ma cảm ứng của nàng lại liên quan trực tiếp lực lượng của bản thân nữa. Ở trên đại lục, người có Ma cảm ứng vốn đã rất hiếm rồi, mà người có thực lực mạnh và có cả Ma cảm ứng thì lại càng hiếm hơn, còn Áo Lâm Na hẳn là người lợi hại nhất trong số những người hiếm hoi này rồi.

Sự tồn tại của nàng đã giúp cho quân Mễ Kỳ Tư tránh được rất nhiều phiền phức ở trên biển, và rút ngắn thời gian của cuộc hải trình rất nhiều. Đừng quên, Mễ Kỳ Tư lại còn có binh đoàn trinh sát nổi tiếng toàn quốc, ai ai cũng nghe danh, đồng thời họ cũng chính là vốn liếng quý giá nhất trong lúc Mễ Kỳ Tư tiến hành du kích chiến. Do không nắm rõ được những chi tiết này, nên đây chính là sai lầm lớn nhất trong sự tính toán của liên quân Đông nam, và đó cũng là sai lầm trí mạng của họ.

Ngoài việc Mễ Kỳ Tư hành quân thần tốc vượt ngoài dự liệu ra, liên quân Đông Nam còn có một việc khác mà họ không ngờ tới, đó là nhân tuyển của phe mình đã được sắp đặt ở khắp nơi trên biển. Bọn họ đã đi đâu rồi? Tại sao cho đến lúc quân Mễ Kỳ Tư xuất hiện trước mặt rồi mà vẫn không thấy bọn họ có phản ứng gì hay là truyền lại tin tức gì?

Đột biến xảy ra bất thành linh này hiển nhiên đã khiến cho liên quân Đông Nam phải luống cuống tay chân. Cùng lúc với chiến tuyến phòng ngự của Đa Đa Lạp Đặc bị xa luân chiến của liên quân Đông Nam phá vỡ, binh sĩ của họ cũng có phần mệt mỏi, nhưng chỉ là không nghiêm trọng bằng binh sĩ của Đa Đa Lạp Đặc mà thôi.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, liên quân Đông Nam vẫn có thể thừa thế xông lên, mà công hạ Đa Đa Lạp Đặc.

Nhưng tình huống hiện nay đã khác trước rồi, nhóm khách không mời mà đến kia đã khiến cho liên quân Đông Nam rơi vào tình trạng nguy hiểm dị thường.

Tiếng kèn hiệu vang lên cao vút. Các đội quân của liên quân Đông Nam lúc trước được phân tán ra liền nhanh chóng tụ tập lại, kết hợp thành ba nhánh, tấn công thẳng vào Đa Đa Lạp Đặc.

Từ chiến lược bao vây mà đổi sang chiến lược hợp lại thành mũi dùi để tấn công, điều này sẽ tạo ra cơ hội cho đối phương bỏ chạy rất dễ dàng, thế nhưng tốc độ công hạ thành trì sẽ lớn và nhanh hơn nhiều.

Chiến thuật được thay đổi cực kỳ hợp lý. Bởi vì quân Mễ Kỳ Tư chỉ vừa mới đến, hẳn là sẽ tiến hành sách lược tằm ăn dâu mà xua quân sang. Nếu muốn cho toàn quân của Đa Đa Lạp Đặc bị diệt thì thời gian không đủ, bởi vậy nên liên quân Đông Nam chỉ có thể gấp rút chiếm giữ thành trì, sau đó lợi dụng địa thế để đổi công làm thủ, đó mới là thượng sách.

Hải chiến không phải là sở trường của Lam Nguyệt và các nước lục địa khác. Chỉ cần họ đặt chân lên đất liền thì uy lực sẽ tăng mạnh hơn trước rất nhiều.

Tổng chỉ huy của liên quân Đông Nam là một danh soái của Lam Nguyệt đế quốc, Ai Nhĩ Duy Tư. Lão đã từng lập rất nhiều chiến công hiển hách trong kế hoạch đề kháng liên quân Tây Bắc, bởi vậy nên mới có thể đảm nhiệm chức thống soái trong chiến dịch quan trọng này.

Năng lực ứng biến cực mạnh chính là một trong những điều kiện của một vị thống soái ưu tú. Ai Nhĩ Duy Tư lập tức nhanh chóng đưa ra một quyết định thật sáng suốt.

Ngoài sự miễn tiện ra, tài điều động thực chiến của Ai Nhĩ Duy Tư còn được xưng là nhất tuyệt nữa. Liên quân Đông Nam phân rồi hợp với tốc độ cực nhanh, mọi thứ đều đầu ra đẩy hẳn hoi, khiến kẻ khác phải sợ hãi lo lắng. Bọn họ không vì biến cố mới xảy ra mà trở nên hỗn loạn và làm lỡ thời cơ chiến đấu. Mà đội quân này là do lực lượng của nhiều nước hợp thành, giữa họ không có sự quen thuộc và kinh nghiệm trong tác phong chiến đấu, nhưng không ngờ Ai Nhĩ Duy Tư lại có thể khiến cho họ phối hợp ăn ý như vậy, quả là rất khó.

Danh soái quả nhiên là doanh soái, hoàn toàn không phải hư danh chút nào.

Là một trong những chức nghiệp có sức tấn công cực mạnh, đương nhiên các ma pháp sư sẽ giúp ích cho phe mình được rất nhiều, nhất là trong lúc đang áp dụng phương thức đột biến như thế này.

Từng nhóm ma pháp sư đang tụ tập ở hậu phương bắt đầu cất tiếng niệm chú.

- Hỡi thần linh của đại địa, chủ nhân của vạn vật, thiên lâm lôi điện, địa khởi trầm minh, hỏa diễm tinh linh, xin hãy nghe tiếng ta triệu hoán, và đồng thời phóng ra ánh sáng ma lực chói chang nhất! Hỡi những phong tinh linh không bị câu thúc, hãy lắng nghe lời ta tự thuật, hãy ngưng tụ lực lượng cuồng bạo của các người ở trên dãy đất này. Cữu lam tâm...Phù vân địa...thiên địa khắp....Sơn địa bế....Lam sắc vương! Hãy nghe theo minh ước từ viễn cổ để đến bên bờ ánh sáng, khiến cho tinh linh các phương nghe theo lời thỉnh cầu của ta! Hãy chứng kiến nước mắt thành khẩn của ta, còn có mang theo sự sầu bi ảm đạm, lòng tưởng niệm mang mác, và cơn sợ hãi thật sâu....

Cứ dựa vào những câu ma chú của họ, có lẽ họ đang định phát động một trận ma pháp cực lớn, một trong những ma pháp trận cần phải có ít nhất phải hơn vạn ma pháp sư hợp lực mới được - Phách liệt diệt thiên trận!

Các tướng lĩnh của thành Đa Đa Lạp Đặc cũng là những chiến sĩ ưu tú. Họ ý thức được ý đồ của địch nhân nên chẳng những không nhân cơ hội này mà dẫn quân bỏ trốn, trái lại, họ còn nhanh chóng tập trung lực lượng lại để đối kháng.

Chỉ cần có thể kéo dài thêm một lúc nữa thì viện quân sẽ kéo đến kịp, đến chừng đó kẻ phải bỏ chạy tán loạn sẽ chính là liên quân Đông Nam rồi.

Chỉ tiếc là lực lượng ma pháp sư của Đa Đa Lạp Đặc lại không đông bằng của liên quân Đông Nam. Ba ma pháp trận cực lớn, cộng lại thì phải có tới hơn ba vạn ma pháp sư lận.

- Ta ở đây giải thoát cho các người. Tất cả hãy quy về dưới chế ước của ta, lắng nghe thanh âm của ta, nghe theo lời triệu hoán của ta, phục tùng mệnh lệnh của ta, tiếp thu thỉnh cầu của ta, hóa thành sự phẫn nộ của ta và hãy đập tan tất cả vạn vật cản trở ở trước mặt ta. Những lực lượng đang được ẩn giấu trong không gian cũng chính là lực lượng của các người, hãy phát tiết hết mọi sự bất mãn ra ngoài, chỉ có khi vạn vật bị phá hủy thì mới trút bớt cơn giận của các người được. Hãy hủy diệt tất cả địch nhân của ta! Hỡi thần linh ở trên trời, hãy ban bố sức phá hoại lại cho ta, biến nó thành lực lượng của ta, và cùng với bá lực của chư thần trên cao ứng với tiếng cầu nguyện thành khẩn của ta, giúp ta phá trận....

Quang mang ở trên người các ma pháp sư bỗng nhiên sáng lóa, bảy màu ma lực hợp vào một chỗ, đây chính là giai đoạn cuối trước khi phát động trận pháp.

Trong mắt của các binh sĩ đứng tại tiền phương của Đa Đa Lạp Đặc, vô luận là người có sức phòng ngự mạnh mẽ như các Dã Man nhân, Giải nhân, Quy nhân, kỵ sĩ, và cả ma pháp và vật lý công phòng kiêm bị như kết giới sư, vv....đều lộ nét sợ hãi. Bọn họ vốn không có khả năng ngăn cản được những ma pháp trận quy mô như vậy.

Nhưng khi ma pháp trận đang đến thời khắc tối hậu và sắp được phát động tới nơi, đột nhiên có rất nhiều hắc y nhân nhảy ra ngay trước mặt họ, xuất hiện một cách vô thanh vô tức, thật giống như quỷ mỵ vậy!

Chỉ có thích khách mới có năng lực tiềm hành như thế.

Vào thời khắc cực kỳ quan trọng này, ở ngay trước mặt các ma pháp sư vốn đang ở trận địa hậu phương của phe nhà, lực phòng ngự của họ vốn là con số không, nhưng nay lại thấy xuất hiện những kẻ thuộc chức nghiệp được xem là thiên địch của mình - thích khách.

Những ma pháp sư kia còn chưa kịp sợ hãi thì đột nhiên cảm thấy tim đau nhói, sau đó thì họ đều đồng loạt trở thành những vong hồn trên biển.

Quang mang rực trời của ma pháp trận chợt co rút lại, tựa như quả bóng xì hơi vậy, trong một khoảnh khắc, ma pháp trận cực lớn và cực kỳ đáng sợ liền bị tan rã. Những lực lượng từ nguyên tố thiên nhiên cũng biến thành những điểm sáng lấp lánh tung bay đầy trời và một lần nữa trở về với không gian bao la.

Ma pháp sư và thích khách đụng độ nhau trong một cự ly quá gần như thế, tất nhiên tình cảnh đó liền biến thành trận đồ sát của một phe.

Một trận đồ sát kinh tâm động phách, nhanh, gọn, và cực thảm.

Liên quân Đông Nam còn chưa kịp có phản ứng gì thì toàn bộ ma pháp sư quân đoàn cực kỳ quan trọng của phe mình đã bị tiêu diệt sạch, thậm chí đoàn trưởng có lực lượng cường đại là Liên Lý Gia cũng không may mắn tránh được kiếp nạn.

Bọn họ nhìn vô số xác chết đang trôi nổi bồng bềnh trên nước mà không tin vào mắt mình. Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi mà các ma pháp sư với khí thế kinh người đã biến thành cô hồn dã quỷ hết thấy.

Sau khi bỏ đi phương thức bao vây, theo đáng lý thì đội ngũ ở hậu phương phải được rất an toàn mới phải. Rõ ràng nhóm thích khách kia không phải của Đa Đa Lạp Đặc rồi, mà họ chỉ có thể là người của Mê Kỳ Tư thôi.

Nhưng bọn họ đã tiềm phục ở đây từ lúc nào kia chứ?

Vậy các trinh sát binh và súng vật ở dưới nước của phe mình đâu rồi? Quả thật tình trạng này rất quỷ dị, giống như sự thất tung kỳ bí của hàng ngàn hàng vạn thuyền bè ở vùng phụ cận của tam giác tử vong ở Địa cầu vậy.

Khi gặp phải sự đột kích, chẳng lẽ ngay cả một lời cảnh báo cũng không có hay sao?

Từ lúc bắt đầu phát động binh mã ở trên lục địa, thế công của liên quân Đông Nam mạnh như chẻ tre, nhanh chóng công hạ từng tiểu quốc một, cho đến khi thâm nhập hải dương, bức thẳng một mạch đến Tát La, họ vốn chưa gặp phải một sự ngăn trở nào. Thắng lợi dường như đã nằm trong tầm tay, điều đó khiến cho tinh thần các binh sĩ cao ngất tận mây xanh, hào tình vạn trượng.

Cũng y như thế, khi họ gặp phải thất bại thì sẽ bị đả kích rất trầm trọng, nhất là gặp phải sự thất bại không minh bạch như thế này. Do đó mà trong lòng từng người binh sĩ của liên quân Đông Nam liền dấy lên một cổ hàn khí.

Mê Kỳ Tư tiến hành du kích chiến và có thể cầm cự ngang ngửa với ma thú quân đoàn, tất cả đều nhờ vào ưu điểm lớn nhất của họ là trinh sát và phản trinh sát. Mà trong chiến tranh, ưu điểm này lại được phát huy tới mức vô hạn, quả thật là đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh rồi vậy.

Chỉ cần có một lần sai lầm trong việc phản trinh sát thôi thì toàn quân cũng sẽ bị tiêu diệt ngay.

Nếu như liên quân Đông Nam biết được binh đoàn trinh sát của Mễ Kỳ Tư đã được tôi luyện qua những tao ngộ khốc liệt như thế nào trong chiến dịch du kích của mình, hẳn là họ sẽ không nghĩ rằng các trạm canh ngầm ở dưới nước của mình đã gặp bất trắc rồi đâu.

Sau khi đoàn quân thích khách tiêu diệt xong các ma pháp sư, họ liền cùng nhau nhảy hết xuống nước và lặn đi mất.

Sở trường của thích khách là đột kích, nếu chiến đấu quang minh chính đại thì họ sẽ rất thiệt thòi.

Tuy đau lòng vì sự hy sinh của đoàn quân ma pháp sư, nhưng Ai Nhĩ Duy Tư dù sao cũng là một lão tướng dày dặn kinh nghiệm, lão tuyệt đối không vì việc này mà làm ảnh hưởng đến sự phán đoán của mình.

Ai Nhĩ Duy Tư thở dài một hơi, rồi bắt đầu ban ra mệnh lệnh kế tiếp.

Tiếng kèn hiệu đột nhiên vang lên cao vút, mỏng và trầm. Đó chính là tín hiệu lui binh.

Mũi nhọn trong chiến lược công thành lần này chính là ma pháp sư binh đoàn, nhưng toàn bộ bọn họ đều đã bị tiêu diệt, vì vậy mà Ai Nhĩ Duy Tư không còn nắm chắc sẽ thành công chiếm được Đa Đa Lạp Đặc trong một thời gian ngắn, đồng thời đứng vững chân ở bên trong thành nữa. Vì vậy mà lão chỉ có thể lui binh, bằng không đến khi quân Mễ Kỳ Tư bắt đầu xiết chặt vòng vây, đến chừng đó e rằng dù có muốn bảo tồn lực lượng cũng rất khó khăn nữa.

Thế là ba cánh quân chủ lực liền hợp lại thành một, và quay về phía nam mà bỏ chạy.

Tinh thần của các binh sĩ của Đa Đa Lạp Đặc vốn đang mệt mỏi cực độ, nhưng đột nhiên lúc này lại cực kỳ phấn chấn, tựa như long tinh hổ mãnh vậy. Do đó họ liền lập tức truy sát quân địch, quyết không bỏ qua. Sau khi rơi vào tuyệt cảnh nhưng lại tìm được đường sống, thế là hy vọng thắng lợi đã mang đến cho họ nguồn động lực rất lớn.

Lôi Đặc đang đứng ở xa xa, gã nhìn thấy cảnh đó thì liền chửi ầm lên:

- Cái đám ngu ngốc này, có thể bảo vệ được thành trì là tốt rồi, còn đuổi theo cái gì? Vạn nhất liên quân Đông Nam quay trở lại tấn công thì ta sẽ thế nào? Người đâu, lập tức gọi bọn chúng không được truy kích! Mau!

Đứng cách Lôi Đặc không xa là những Không kỵ binh, Tư Thập Tây Á, Tân Dịch Á, và các tướng lĩnh khác nghe vậy thì đều nhú mày. Chỉ cần là người biết nhìn đại cuộc thì đều có thể đoán ra liên quân Đông Nam đã mất đi năng lực xoay chuyển càn khôn, hiện nay họ chỉ có thể nhanh chóng bỏ chạy trốn chết, nếu không lỡ bị đối phương nắm lấy thời cơ rồi nội ứng ngoại hợp, thừa thế xông lên, vậy thì gã sẽ không ban ra một mệnh lệnh thiếu đầu óc như vậy.

Người này quả thật là tự tư ích kỷ tột độ, trong mắt gã, ngoài cái mạng nhỏ của mình ra thì không hề suy nghĩ cho một ai hết.

Đa Đa Lạp Đặc có một thành chủ như vậy, thật là đáng thương.

Tư Thập Tây Á thở dài một hơi rồi nói:

- Thành chủ, lúc này chính là một cơ hội tốt để truy kích, không nên bỏ qua. Huống chi, chúng ta còn có Không kỵ binh ở đây, thành chủ không cần lo lắng.

Nửa câu đầu thì Lôi Đặc chẳng thèm quan tâm tới, nhưng nửa câu sau thì lại đánh trúng tim đen của gã.

Không sai, dù cho liên quân Đông Nam có quay trở lại thì bên cạnh mình còn có Tinh anh không kỵ binh, họ sẽ đưa mình đào tẩu đi nơi khác. Vừa nghĩ đến đó, tâm trạng của gã liền khá hơn một chút, vì vậy mà không tiếp tục hạ lệnh bỏ việc truy kích nữa.

Đại quân của Mễ Kỳ Tư dần dần tiến đến gần, họ cùng hợp lực với quân của Đa Đa Lạp Đặc mà thỏa thích truy sát quân địch.

Liên quân Đông Nam quả thật bị đánh tơi bời, bỏ chạy trốn chết. Một giờ trước, họ không hề nghĩ là mình sẽ rơi vào hoàn cảnh thê thảm tới như vậy.

Vàng thái dương từ từ mọc lên, nó rải ánh sáng xuống khắp đại địa, đồng thời cũng chiếu rõ chân dung của đại quân Mễ Kỳ Tư.

Dẫn đầu đại quân là một người cao lớn đang cười trên đầu một con hải thú, toàn thân mặc một bộ chiến giáp đen kịt, ánh dương quang rải lên người hắn một lớp kim sắc, càng làm tăng thêm vẻ oai phong lẫm lẫm, trông tựa như một thiên thần giáng thế vậy.

Hình ảnh quen thuộc đó liền khiến cho cõi lòng của Tư Tháp Tây Á và Tân Địch Á dậy lên những cảm giác ấm áp. Sau đó, hai nàng lại nghe tiếng binh sĩ reo hò vang dội.

- Thống soái Rạng Đông!

- Thống soái Rạng Đông!

- Thống soái Rạng Đông!

.....

Ánh rạng đông từ trên cao tỏa xuống mặt đất, có thể ngăn cản được những cơn sóng dữ. Lời này vốn có phần hơi phóng đại một chút, Mộ Dung Thiên nghĩ đến cái biệt hiệu mới này của mình mà cảm thấy buồn cười. Hiện nay, cái biệt hiệu đó đã trở thành bất khả dao động ở trong lòng mọi người rồi.

Một giai thoại truyền kỳ của hải quốc, đã được định trước là sẽ thành hình ngay vào buổi sáng không tầm thường này rồi.

357. Hồi 341: Tương Tích (luyện Tiếc)

Những người đang đọc đoạn chú ngữ trên chính là một nhóm người Nhân tộc rất kỳ quái, bề ngoài thì trông không khác gì Nhân tộc, nhưng sắc mặt của họ lại trắng dã đến kinh người, một loại màu trắng không có sắc máu, tái nhợt y như xác chết vậy, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy kinh sợ.

Bọn họ đều mặc áo choàng đồ rộng thùng thình, y phục hơi giống với phục trang của chức nghiệp ma pháp sư, chỉ là màu sắc không giống mà thôi. Y phục của nhóm người này đều là một màu trắng, tựa như tang phục vậy, cộng với sắc mặt cũng trắng không kém thì lại càng khiến người ta có cảm giác quỷ dị.

Tuy miệng niệm một tràng quái ngữ nghe tựa như ma chú, nhưng trong tay họ không phải là ma trượng, mà là một lá cờ nhỏ nhỏ.

Những lá cờ đó trông tựa như có những vật gì bị nhốt ở trong đó vậy, chúng không ngừng vùng vẫy giãy đạp để xé rách cờ mà ra. Ở trên mặt cờ lại có hình một khuôn mặt hung dữ đang há miệng thật rộng.

- Oán linh ai hào!

Theo âm thanh niệm chú ngữ, trầm thấp nhưng nỉ non như nhạc đám tang, đột nhiên có rất nhiều vật thể màu lam đậm bay ra từ chiếc miệng đang há rộng ở trên những lá cờ kia, đồng thời chúng còn không ngừng phát ra những tiếng gào rú rất dễ sợ nữa.

Những vật thể kia mới nhìn qua thì phẳng phất như hư vô mờ mịt vậy, thoát ẩn thoát hiện. Chúng chỉ có một đường viền mờ hồ ở quanh mặt, cả ngũ quan cũng không rõ ràng chút nào.

Toán quân đi sau cùng của liên quân Đông Nam thấy vậy thì cực kỳ kinh sợ, họ vội vàng phóng hết tất cả vũ khí và các loại linh lực kỹ năng vào đám tà vật kia.

Nhưng hầu hết vũ khí và kỹ năng của họ đều bị thất bại, có thể nói là hoàn toàn uống phỉ, vì đám tà vật đó tuy bị kích trúng người, nhưng chúng vẫn xuyên thẳng qua các loại vũ khí và kỹ năng đó mà tấn công thẳng lên người của liên quân Đông Nam.

Những binh sĩ bị tà vật chụp trúng người thì cả kinh thất sắc, toàn thân run lẩy bẩy, trong ánh mắt lại hiện lên nét kinh hoàng và tuyệt vọng, tựa như là họ đang nhìn thấy một cảnh tượng nào đó rất đáng sợ vậy, thế nhưng ở trước mắt họ lại chẳng có gì hết.

Tình cảnh quái dị đó tiếp tục kéo dài tới mấy phút, trên thân những nạn nhân vốn không có một vết thương nào, nhưng đột nhiên toàn bộ máu trong người đều bị cạn sạch. Lúc này trông họ cũng không khác gì những quái nhân, chỉ là đã mất đi sinh mạng thôi. Hai mắt họ mở trừng trừng, đúng là chết không nhắm mắt.

Ngoài những chiến sĩ có tu luyện Hỏa hệ và Quang Minh hệ ra, đám tà vật kia có vẻ khá e ngại bọn họ nên đã không dám tiếp cận, còn những người khác thì hầu như đều không may mắn tránh khỏi kiếp nạn.

Những binh sĩ của liên quân Đông Nam đang đứng gần những đồng đội gặp nạn còn chưa kịp trấn tĩnh tinh thần thì đột nhiên có một đàn dơi với số lượng khổng lồ bay ập vào đội ngũ của họ.

Ở trên biển khơi sao lại có giống sinh vật của lục địa như vậy, mà lại còn là một số lượng khổng lồ nữa?

Không lâu sau đó, liên quân Đông Nam liền có ngay đáp án, nhưng chẳng qua là họ thà không biết rõ còn hơn.

Bùng!

Đàn dơi đang bay ở trên không trung đột nhiên nổ tung, sau đó liền biến thành đám dấp của Nhân loại.

Bọn họ có vẻ ngoài dễ nhìn hơn đám quái nhân vừa thả ác linh ra nhiều lắm, trên da thịt còn lấp lờ ánh lân quang yếu ớt nữa. Đôi mắt của họ đỏ rực như máu, vành môi cũng màu đỏ tươi như chu sa, còn móng tay trên mười ngón thì dài tới mười ly (xăng ti mét).

Nhóm người này không thể coi là xấu xí, trái lại họ còn có nét đẹp khá biến thái nữa. Nam thì anh tuấn phong độ, nữ thì xinh đẹp mỹ miều, diện mạo trơn tru láng bóng, tuyệt đối không kém gì người của Tinh Linh tộc cả.

Khi họ biến thân từ con dơi, đôi ngươi của họ chợt lóe quang mang yêu dị có thể câu hồn đoạt phách của người ta.

Binh sĩ của liên quân Đông Nam nhất thời tựa như bị trúng tà vậy, chết lặng tại chỗ, thậm chí còn buông rơi cả vũ khí trong tay nữa.

- Khắc khắc khắc...

Trong tràng cười quái dị, những quái nhân vừa biến thân từ đàn dơi kia liền giang rộng đôi tay và nhảy bổ vào phe đối phương.

Phe liên quân Đông Nam nhận được những cái ôm nhiệt tình, nhưng những vòng ôm này lại không đại biểu cho điều gì tốt lành cả, mà còn mười phần nguy hiểm nữa.

Sau khi ôm chặt lấy mục tiêu của mình, đám quái nhân kia liền há miệng thật rộng, để lộ ra hai chiếc răng nanh thật dài, sau đó liền cắn phập vào cổ con mồi.

Cơn đau đớn làm cho binh sĩ của liên quân Đông Nam giật mình tỉnh lại, nhưng bọn họ đã hoàn toàn mất đi năng lực chống cự, mà chỉ cảm thấy huyết dịch của mình đang cuộn cuộn chảy vào miệng của đối phương, cả sinh mệnh lực cũng theo đó mà dần dần mất đi luôn.

Trong cổ của những nạn nhân không ngừng rung động, nhưng thủy chung vẫn không thể thốt ra được một lời hoàn chỉnh nào, mãi cho đến khi trở thành một thi thể khô héo mới thôi.

Hai loại quái nhân vừa kể trên chính là người của Linh Phách tộc đến từ Hồn đô và Hấp Huyết tộc của Hấp Huyết hoàng triều. Bọn họ chỉ là đại biểu điển hình tương đối cho phương thức chiến đấu đầy rùng rợn của liên quân Tây Bắc mà thôi.

Ngoài họ ra, liên quân Tây Bắc còn có những chủng tộc dữ tợn khác như là: Liệp Đầu tộc, một chủng tộc có tập quán chặt đầu địch nhân rồi đeo lủng lẳng bên hông cho tới khi bị thối rữa hết thì mới vứt đi; Oan Tâm tộc, một chủng tộc rất thích móc tim người ta để ăn tươi; và còn một chủng tộc không biết tên, họ có lực lượng mạnh không thua gì Dã Man nhân vậy, thông thường họ sẽ bắt giữ địch nhân, sau đó mới xé xác địch nhân ra thành nhiều mảnh nhỏ, khiến cho nội tạng lục phủ rơi đầy ra đất.....

Tuy rằng tạm thời hiện nay họ là đồng minh với mình, nhưng binh sĩ của Mễ Kỳ Tư và Đa Đa Lạp Đặc trông thấy tình cảnh trước mắt mà cũng phải rùng mình sờn gáy. Phương thức tác chiến như vậy thật là quá tàn bạo, thật là rất khó chấp nhận, cũng giống như mình nuốt sống một con ruồi vậy.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà từ xưa tới nay, các chủng tộc ở vùng tây bắc khó được những nơi khác chấp nhận. Bởi vì tuy lực lượng của họ rất mạnh, nhưng cách hành sự thì lại quá vô nhân đạo, và còn có chút không hợp với luân thường nữa.

Ngay cả khi hai nàng đại mỹ nữ của Sa tộc là Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na tham gia trận phục kích Cùng Kỳ cũng vậy, họ đã triệu hồi con quái thú Ích Trử để đối phó với Cùng Kỳ, mà con quái thú đó thì cũng hung tợn không kém gì những đám quái nhân kia cả.

Lúc trước khi còn ở tại quân đoàn 763, Mộ Dung Thiên đã từng thống lĩnh binh sĩ đi đối kháng với liên quân Tây Bắc, nhưng lúc bấy giờ phe địch nhân chỉ có Dạ Xoa tộc là chính, họ vốn cũng đã dã man lắm rồi, nhưng so với những quái nhân ở trước mắt đây thì người của Dạ Xoa tộc còn rất xứng với hai từ “văn nhả” hơn nhiều.

Mộ Dung Thiên khẽ nhíu mày, rồi hỏi Khắc Lý Tư Đế:

- Đó là bộ hạ của người à?

Khắc Lý Tư Đế mỉm cười đáp:

- Không sai, bọn họ đều là những chủng tộc ưu tú của tây bắc!

Dường như đã nhìn ra ý nghĩ ở trong đầu Mộ Dung Thiên, nhưng Khắc Lý Tư Đế vẫn không lưu tâm và nói tiếp:

- Đan Ni Tư đại nhân, ta biết ở trong mắt của những người thuộc vùng đông nam, các người vẫn cho rằng hành vi của họ là vô nhân đạo, và rất đáng coi thường. Thế nhưng ở tại nơi của chúng ta, lực lượng là tất cả. Đan Ni Tư đại nhân, ta nghĩ chắc người chưa từng đến phương tây bắc bao giờ phải không? Nếu như người ở lại đó một thời gian, người sẽ hiểu được, vì để sinh tồn, bất luận thủ đoạn ty tiện tàn khốc nào cũng đều hợp pháp cả.

Những lời này có bao hàm cả triết lý ở trong đó, thậm chí sau khi nói xong, trên khóe miệng của Khắc Lý Tư Đế cũng nở nụ cười bất đắc dĩ.

Mộ Dung Thiên xác thật cũng không thể lý giải được, nhưng hắn cũng phải đồng ý với câu nói sau cùng của nàng. Đứng trước sự tồn vong của sinh tử, những cái gọi là nhân nghĩa đạo đức đều trở nên rất nhỏ bé.

Tuy nhiên, ở trong lòng Mộ Dung Thiên lại cảm thấy rằng, trên thế gian này còn có những thứ khác rất đáng cho mình dùng tính mạng để bảo vệ nó, tỷ như là tình bằng hữu, tình yêu, vv....

Vô luận thế nào, trận chiến này tuy rất tàn ác, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của đồng minh mà mọi người đã thu được kết quả rất đáng mừng.

Liên quân Đông Nam không thể tiếp tục giữ được tình thế tốt đẹp nữa, kết quả công thành thất bại, đã vậy lại còn bị truy đuổi như chó nhà tang. Tuy rằng Ai Nhĩ Duy Tư là một quan chỉ huy xuất sắc, gặp nguy không loạn, lão đã thành công chỉ huy cho toàn quân thoát khỏi, thế nhưng một cánh quân tinh nhuệ gần năm vạn người, sau khi bị đả kích trầm trọng lần này thì khí thế xung thiên của họ cũng đã bị giảm bớt khá nhiều.

Hai quân hội hợp.

- Ha ha, Đan Ni Tư đại nhân, ngưỡng mộ đại danh từ lâu! Cái Tây xin đại diện cho Đa Đa Lạp Đặc mà chân thành cảm tạ sự viện trợ của người!

Người vừa cất tiếng cười sang sảng đó chính là thành thủ của Đa Đa Lạp Đặc, là một thủ hạ đắc lực của cự thành chủ Lý Tư Đa Phu, và cũng là một người nổi danh nhiệt tình ở trong quân đội của Tát La. Lão có thân hình mập mạp to lớn và khuôn mặt nung núc những thịt, đúng là một điểm cũng nhìn không ra đây là một danh tướng nổi tiếng đa mưu túc trí.

Từ lúc bắt đầu chiến thuật du kích chiến, một chiến thuật đã giúp cho Mễ Kỳ Tư tiếp tục sinh tồn cho đến nay, tiếng tăm của Mộ Dung Thiên đã vang lừng khắp nơi, và hắn cũng dần dần thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Trận đánh tại Liệt Duyên bình nguyên đã trở thành một trận đánh kinh điển, và kể từ đó, ở trong quân đội của Tát La không có ai là không biết, không có ai là không nghe đến cái tên Đan Ni Tư đó cả. Vì vậy mà tuy Cái Tây chưa từng gặp Mộ Dung Thiên, nhưng lão đối với hắn rất niềm nở, dường như đã quen biết từ lâu rồi vậy.

Thú nhân có rất nhiều người dũng mãnh, nhưng những kẻ có trí dũng kiêm toàn thì lại rất ít.

Mộ Dung Thiên thấy lão nhiệt tình như vậy thì cũng có hảo cảm ngay, huống chi trông lão cũng rất thành thật hào sảng.

Mộ Dung Thiên vươn tay ra bắt lấy bàn tay to lớn của lão, rồi cười nói:

- Cái Tây đại nhân đã nói quá lời rồi. Ta nghe nói “Nhiều Chỉ Nhu” của Đa Đa Lạp Đặc lừng danh đại lục, vì vậy mà phải vội vàng từ Mễ Kỳ Tư chạy đến đây để thưởng thức một phen, ai ngờ lại bị một đám người ngăn cản như thế, do đó nên mới phải tiễn bọn chúng một đoạn đấy chứ.

Nhiều Chỉ Nhu là một loại rượu đặc sản rất nổi tiếng của Đa Đa Lạp Đặc, lúc vừa uống vào thì không cảm thấy độ nồng cuồng liệt bá đạo, nhưng sức ngấm của nó lại kéo dài rất lâu, tựa như thâm tình trường cửu vậy, đủ có thể biến một thiết hán thành bông gòn mềm mại. Chính vì vậy mà nó mới có cái tên là Nhiều Chỉ Nhu.

Cái Tây vốn dĩ không biết khách sáo, nhưng vì đối phương đã vượt đường xa mà đến đây giúp đỡ cho mình, dọc đường hắn là đã gặp rất nhiều gian nan hiểm trở, do đó mà thế nào cũng phải xã giao vài câu. Chính vì vậy mà lão không được tự nhiên lắm, nhưng không ngờ Mộ Dung Thiên lại cười nói hào sảng, chẳng những không kể công mà còn biết khôi hài nữa. Điều đó đã giúp cho lão được thả lỏng tinh thần, và cảm thấy mọi sự khách sáo đều trở nên dư thừa cả.

- Thành thủ đại nhân tuổi trẻ phong lưu, tất nhiên là rất thích hợp để thưởng thức Nhiều Chỉ Nhu rồi, nhưng hôm nay tương phùng tại nơi thô lậu này, hay là đổi sang dùng hạng cực phẩm là “Bá Vương” nhé?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Cái Tây đại nhân là chủ nhà, tất nhiên mọi chuyện sẽ do người định đoạt, thế nhưng ta còn một yêu cầu nho nhỏ.

- Là yêu cầu gì?

- Mỹ tửu và giai nhân, đâu thể thiếu một trong hai chứ phải không?

Cái Tây hơi ngần người ra, sau đó hiểu được ý hắn, liền cười lớn và nói:

- Ha ha, tuyệt đối không thành vấn đề! Tuy rằng đêm nay không có Nhiều Chỉ Nhu, nhưng mỹ nữ của Đa Đa Lạp Đặc còn ôn nhu hơn cả Nhiều Chỉ Nhu nữa đấy. Ta dám chắc Đan Ni Tư đại nhân sau khi thưởng thức qua thì suốt đời sẽ không quên đâu!

Lúc này Cái Tây lại thấy tâm tình của mình được cởi mở nhiều hơn nữa, lão chỉ thấy vị thống soái này không hề có dáng vẻ đối trá hư ngụy và đáng ghét như những người khác ở quan trường.

Nhất thời hai người liền bật tiếng cười vang, trong thâm tâm liền nảy lên lòng luyến tiếc, chỉ hận gặp nhau quá muộn mà thôi.

Trên thực tế, trước khi song phương gặp nhau, tác phong chiến đấu của họ cũng rất nhịp nhàng ăn ý, tựa như bằng hữu tri kỷ vậy, mặc dù trước kia họ chưa bao giờ cùng nhau tập dượt tác chiến cả.

Những binh sĩ và thuộc hạ ở chung quanh họ cũng vì cảm nhận được hào tình vạn tượng của cấp trên mà nhiệt huyết sôi trào. Anh hùng hội ngộ, dường như lúc nào cũng có một loại mỹ lực rất đặc biệt không thể nói thành lời được.

- Đan Ni Tư đại nhân, vị này là....

Cái Tây chuyển dời ánh mắt ra phía sau Mộ Dung Thiên, trên mặt hiện lên nét thắc mắc.

Mộ Dung Thiên vội đáp:

- À, thiếu chút nữa ta đã quên giới thiệu. Vị này là môn hạ của thánh cấp cường giả Bái Yết La, và cũng là sứ giả đặc phái của Cuồng Sa thành và liên quân Tây Bắc, Khắc Lý Tư Đế tiểu thư.

- Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!

Lúc này Cái Tây lại trở thành “nghĩ một đằng, nói một nẻo”, bởi vì tuy thiên hạ ai cũng biết đến Bái Yết La, nhưng Khắc Lý Tư Đế lại không nổi tiếng bằng sự phụ của mình, hơn nữa, nàng ta cũng chỉ hoạt động ở trong phạm vi tây bắc mà thôi.

Vừa nói mấy câu khách sáo, thái độ của Cái Tây đối với Khắc Lý Tư Đế cũng khá là dè dặt. Dù sao thì tác phong hành sự tàn nhẫn của phương tây bắc vẫn khiến cho những địa phương khác khó chấp nhận được.

Tuy nhiên, Cái Tây cũng không cảm thấy ngạc nhiên lắm với sự có mặt của nàng ta, bởi vì một khi Lam Nguyệt đã dậy binh, Tát La cũng sẽ không có năng lực một mình chống đỡ họ được, do đó mà việc tiếp thu sự viện trợ của phe Tây Bắc cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Chẳng qua sự việc xảy ra quá nhanh, đã sớm hơn dự liệu của lão một chút.

Còn về việc giữa hai người làm sao kết minh thì theo lão biết, trong chiến dịch quan trọng nhất của Mễ Kỳ Tư tại Liệt Duyên bình nguyên, họ đã kề vai tác chiến với nhau kể từ lúc đó rồi.

Thế rồi Cái Tây nhanh chóng dẹp bỏ các nghi vấn ở trong đầu. Trong khoảng thời gian ngắn này, việc liên quân Tây Bắc hỗ trợ mình là điều có lợi chứ không có hại chút nào.

Sau khi nhanh chóng sắp xếp cho đặc phái binh của liên quân Tây Bắc đóng quân, Cái Tây và Mộ Dung Thiên được các binh sĩ tiền hô hậu ủng, cùng nắm tay nhau trở về quân doanh.

Điều bất ngờ hơn là các binh sĩ của Đa Đa Lạp Đặc nghe nói có Mộ Dung Thiên đến thì họ tranh nhau nhào ra để chiêm ngưỡng phong thái của hắn. Sau sự việc hôm nay, truyền kỳ về “thống soái Rạng Đông” lại được tô vẽ thêm một tầng nữa.

- Lôi Đặc thành chủ, đây là thành thủ của Mễ Kỳ Tư, Đan Ni Tư đại nhân. May mà hôm nay có hắn viện thủ, nhờ vậy mà bốn thành mới có thể vẫn hồi được bại cuộc, lại còn có thể giáng cho liên quân Đông Nam một đòn đả kích nặng, và thu được thắng lợi đáng mừng!

Đứng trước mặt Lôi Đặc, Cái Tây lại biến thành một người khác, hoàn toàn đúng mực và không hề tỏ ra khinh thị gã chút nào. Bởi vì dù sao thì gã cũng là nhi tử mà Lý Tư Đa Phu thương yêu nhất, và lại được chỉ định thừa kế phụ thân. Nhưng chẳng qua lão không hề vượt ve nịnh nọt gã như những người khác mà thôi.

- À, đa tạ Đan Ni Tư đại nhân nhiều lắm!

Ngoài mặt Lôi Đặc tỏ vẻ tươi cười, nhưng trong bụng thì không cười chút nào. Một tướng lĩnh trẻ tuổi đặc chí như Mộ Dung Thiên chính là loại người mà gã ghét nhất.

Lòng đồ kỵ mạnh mẽ, cùng với tập quán luôn muốn mình trở thành tiêu điểm của mọi người, hai điều này đã khiến cho gã khó có thể chấp nhận được những người xuất sắc. Mà điều càng khiến gã khó chấp nhận hơn chính là những người xuất sắc mà tuổi lại còn trẻ, lại anh tuấn, và lại có mỵ lực nữa. Loại người này luôn khiến cho gã có cảm giác như danh tiếng của mình đã bị người ta lấn át đi vậy.

Nhất là khi ở trước mặt mỹ nữ, thông thường thì loại người này sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh rất nguy hiểm của gã.

Không ngờ dự cảm của Lôi Đặc đã không may trở thành sự thật, bởi vì gã chợt phát hiện ra, nàng mỹ nữ của Niêm Hoa tộc mà bấy lâu nay gã vẫn thường cảm mến lại đang nhìn vị khách không mời mà đến này bằng ánh mắt rất kỳ quái.

Lôi Đặc vốn là một kẻ sống lâu ngày trong hương phấn, nên lúc này liền đưa ra một phán đoán, ánh mắt đó không chỉ đơn giản là lòng hiếu kỳ mà thôi, mà bên trong đó có bao hàm ẩn ý mà người ngoài không thể nào đọc ra được.

358. Hồi 342: Ca Thủ (ca Sĩ)

Nhìn Mộ Dung Thiên ở trước mặt mình, lời của Tân Địch Á vừa lên đến miệng thì vẫn không thốt ra thành tiếng được.

Nếu là trước kia, nàng vẫn có thể gọi hắn là thành thủ đại nhân, nhưng còn hôm nay thì sao?

Sử Mật Tư?

Đan Ni Tư?

Tân Địch Á vốn tưởng rằng mình đã chuẩn bị tinh thần rất tốt rồi, thế nhưng bỗng nhiên nàng lại phát hiện ra mình lại không thể nào đối mặt với nam nhân kia được.

Mộ Dung Thiên mỉm cười, nói:

- Tân Địch Á tiểu thư, thật xin lỗi!

Mọi người nghe vậy thì đều thắc mắc không biết chuyện gì. Vị thành thủ của Mễ Kỳ Tư này đã lặn lội đường xa đến đây cứu người, theo đúng lý thì người được cứu phải tôn kính hắn mới phải, có sao hắn lại đi xin lỗi người được cứu?

Thấy thần thái kỳ lạ không giống với thường ngày của Tân Địch Á, ai nấy cũng đều thắc mắc, chẳng lẽ giữa bọn họ có chuyện gì không thể nói ra hay sao?

Một bên là tuyệt thế anh hùng, một bên là mỹ nữ khuynh thành, nếu đôi bên kết hợp thì sẽ xảy ra chuyện gì? Huống chi, lúc trước Tân Địch Á còn là phó thành thủ của Mễ Kỳ Tư nữa, đôi bên sớm tối gặp nhau, chắc là rất dễ “lâu ngày sinh tình” lắm.

Vì thế mà mọi người đang có mặt đều bắt đầu suy nghĩ lung tung, nhưng không có ai đổ kỵ cả, bởi vì họ đều nghĩ quả thật là Mộ Dung Thiên rất đủ tư cách để hái cành hoa mỹ lệ đó. Hoặc giả chỉ có mình Lôi Đắc là ngoại lệ, vì trong mắt gã, việc anh hùng cứu mỹ nhân và được mỹ nhân ái mộ phải là mình mới đúng.

Bởi vậy, lòng đổ kỵ vì thấy danh tiếng của mình bị đoạt mất chợt nổi lên cực mạnh, nhưng tia oán hận ở trong mắt gã chỉ lóe lên trong chớp mắt mà thôi, ngoài ra không có bất cứ một biểu hiện nào khác cả.

Ngay cả Mộ Dung Thiên cũng không ý thức được việc mình vừa kết oán với một người rất lạnh xệt.

Còn lúc này thì Tư Tháp Tây Á đang cảm thấy rất xấu hổ ở trước mặt đám thuộc hạ cũ. Mấy tháng trước, nàng đã bỏ rơi họ, nhưng hôm nay chính họ lại đến đây để cứu mình.

Nếu không phải là người đã từng nếm qua cái loại cảm giác khó chịu này thì chắc chắn sẽ không bao giờ hiểu được nó.

Còn có một người khác cũng cảm thấy rất khó chịu giống như Tư Tháp Tây Á vậy, đó chính là tiểu đội trưởng của Long tộc phi hành đội, người đã hai lần chấp hành mệnh lệnh cưỡng bức Mộ Dung Thiên quay về Tát La. Lúc này gã cũng cảm thấy gai gai trong lòng, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Nhiệm vụ kia của gã vốn là bí mật, mà hiện tại quân hai bên hội hợp, bầu không khí hào hùng sau khi thắng trận lại càng khiến cho gã bẽ mặt hơn.

Lại nữa, không biết là có nên tiếp tục chấp hành nhiệm vụ đó hay không? Xem ra với tình huống hiện nay, có lẽ là không cần thiết nữa rồi.

Nếu như lúc này mà bỏ đi trước mặt bao nhiêu người, hiển nhiên sẽ gây thắc mắc cho rất nhiều người.

Gã tiểu đội trưởng chợt cảm thấy hối hận, vì lúc này đã không nhân lúc Cái Tây và những người khác rượt theo truy kích liên quân Đông Nam mà bỏ đi trước.

Chỉ là nếu bỏ qua một trường đồ sát khiến người ta hả hê trong lòng thế này, không biết sau đó gã có thấy tiếc nuối hay không?

Cũng may lúc đó Cái Tây lại giới thiệu những quý khách tiếp theo, dẫn dắt sự chú ý của người ta sang hướng khác, nhờ vậy mà gã mới được giải vây.

- Thành chủ, vị này là sứ giả đặc phái của liên quân Tây Bắc, và cũng là môn hạ của Cuồng Sa thành quốc sư Bái Yết La, Khắc Lý Tư Đế tiểu thư. Nếu không có sự giúp đỡ của nàng ta thì thắng lợi lần này đã không dễ dàng như thế rồi.

Nhìn dáng thướt tha và rất có phong cách của nàng mỹ nữ Sa tộc, trước mắt Lôi Đặc chột sáng lòa, gã ân cần thốt:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư xinh đẹp, đa tạ nàng đã giúp đỡ. Lôi Đặc xin đại diện cho dân chúng toàn thành Đa Đa Lạp Đặc chào đón nàng giá lâm nơi đây.

- Lôi thành chủ quá lời rồi!

Khắc Lý Tư Đế mỉm cười đầy quyến rũ, đồng thời đưa mắt đánh giá Lôi Đặc một lượt, sau đó liền nhanh chóng có nhận xét tổng quát về gã nam tử này. Đây chính là một trong những tuyệt nghệ giao tiếp của nàng.

Rõ ràng con người này có dấu hiệu của một kẻ tửu sắc quá độ, hơn nữa, căn cứ vào tình huống lúc này gã vừa chạm mặt Mộ Dung Thiên thì có thể thấy được, gã là một kẻ hẹp hòi, và lòng đố kỵ rất nặng. So với những gì được ghi lại trong tư liệu mà nàng đã đọc được thì chẳng sai chút nào.

Tuy Mộ Dung Thiên không để ý đến địch ý ẩn giấu trong ánh mắt của Lôi Đặc, nhưng điều đó lại không qua mắt của Khắc Lý Tư Đế được.

Nữ nhân vốn là một loại người rất tinh tế, nhất là một cao thủ trong xã giao chính trị như Khắc Lý Tư Đế. Phải biết rằng, chính trị là một môn nghệ thuật, tranh giành rất gay gắt. Giữa hai người có lập trường tương phản, hầu như lúc nào họ cũng phải tỏ ra đáng về thân mật khăng khít như là chiến hữu lâu ngày vậy. Do đó mà những người xuất sắc trong việc xã giao chính trị cần phải học được cách xem mặt mà đoán ý, cần phải lưu tâm đến những câu nói trong vô tình, những ánh mắt lơ đãng, hoặc thần thái hay động tác nhỏ nhặt nào đó của những người xung quanh mình, vv....bởi vì những chi tiết nhỏ nhặt đó sẽ rất có thể trở thành tin tức và công cụ hữu dụng cho mình.

Lần đầu khi nàng gặp Đan Ni Tư, bề ngoài của hắn giống như một kẻ ăn chơi trác táng, nhưng khi đối diện với tình cảnh đầy áp lực, hắn liền đập tan hình tượng đó ngay, và trở nên rất nghiêm túc. Còn Lôi Đặc tuy bề ngoài biểu hiện đáng về uy phong lẫm liệt, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy gã chỉ là một kẻ được tô vàng nạm ngọc ở bên ngoài, còn bên trong thì chỉ là gỗ mục mà thôi.

Vì từ nhỏ Lôi Đặc đã được sống trong sự bảo bọc che chở của phụ thân, nên đã tạo ra tính tình hư ngụy giả dối của gã, do đó mà gã chỉ có thể gạt gẫm được người thường, chứ còn loại nữ tử xảo hoạt như hồ ly giống Khắc Lý Tư Đế này thì chẳng thể nào qua mắt được.

Đằng sau dáng vẻ tươi cười của Khắc Lý Tư Đế cũng ẩn chứa sự miệt thị, chỉ có những nam tử với sức chinh phục và sức thống trị cực mạnh thì mới có thể khiến cho nàng cảm thấy hứng thú được. Vị thành chủ của Đa Đa Lạp Đặc ở trước mắt đây còn kém xa lắm.

Thế nhưng Lôi Đặc lại không nghĩ như vậy. Gã rất có hảo cảm đối với nụ cười dễ làm khuynh đảo các nam nhân trong lúc giao tế của nàng ta, một nụ cười mà lúc nào nàng cũng có thể ban phát cho những người xung quanh, nhưng nó đã khiến cho gã hiểu lầm là nàng mỹ nữ này đang muốn quyến rũ mình.

Ở trong mắt Lôi Đặc, bất cứ mỹ nữ nào khi nhìn thấy mình tuổi còn trẻ như vậy mà đã ngồi lên bảo tọa thành chủ của một thành thị cấp một thì đều sẽ có phản ứng như thế.

Ừm, mỹ nữ Sa tộc đang đứng bên cạnh Khắc Lý Tư Đế cũng không tệ, khuôn mặt búp bê phối hợp với khí chất lãnh khốc, quả là có khí vị rất đặc biệt.

Lôi Đặc vui mừng hả hê trong lòng, gã bắt đầu thăm tính toán tìm cơ hội và địa điểm thích hợp để hẹn các mỹ nữ ra “làm quen” một chút, nói không chừng sẽ có thể nhất tiễn hạ song điêu và nhận được sự giúp đỡ của họ nữa.

Nhìn ánh mắt đang dán chặt lên người Khắc Lý Tư Đế và Áo Lâm Na của Lôi Đặc, trong lòng Cái Tây liền biết bệnh cũ của gã lại tái phát, nên lão cảm thấy xấu hổ vô cùng. Lão đang định tìm cơ hội để đề tỉnh gã

một chút, để cho gã biết như vậy rất là thất lễ, nhưng đột nhiên lúc này lại có một gã tuấn thú sư kiêm truyền tín binh vội vàng chạy đến và dừng lại ở trước mặt mọi người.

Ánh mắt của gã hết nhìn sang Cái Tây rồi lại nhìn sang Lôi Đặc, cuối cùng ánh mắt của gã cũng dừng lại ở trên người Lôi Đặc, vì dù gã vô năng nhưng trên danh nghĩa thì vẫn là thành chủ của Đa Đa Lạp Đặc.

- Lôi Đặc thành chủ, trong lúc truy bắt tàn dư của quân địch, chúng thuộc hạ đã bắt được vài trăm tên ca thủ đang ẩn núp tại rừng Hà Phồn Tiều Thạch, không biết nên xử trí họ thế nào?

Ca thủ là một trong những chức nghiệp đặc thù, tuyệt không thể xem thường sự tồn tại của họ ở trong xã hội, nhất là những ca thủ trứ danh, họ giống như các minh tinh ở Địa cầu vậy, và đặc biệt được dân gian ái mộ. Chức nghiệp của họ đã phá vỡ quy tắc vốn có ở đại lục, vì địa vị của họ còn cao hơn những quan viên và chiến chức giả cao cấp nhiều lắm.

Đặc điểm của ca thủ là kiêm cả hai loại lãnh vực, họ vừa là chức nghiệp sinh hoạt phổ thông và vừa là chức nghiệp phụ trợ cho các chiến đấu chức nghiệp khác. Đầu tiên là họ có thể giúp cho đại chúng tiêu khiển, thứ hai là trong lúc chiến đấu, họ có thể dùng tiếng hát của mình để kích thích sức chiến đấu của các dũng sĩ.

Trên chiến trường, thông thường các ca thủ sẽ được bố trí tại vị trí cuối cùng của hàng ngũ tiên phong, lúc đó họ sẽ được dịp phát huy tác dụng của Thanh hệ kỹ năng của mình. Thế nhưng ngoài tác dụng kích thích sĩ khí ra, họ lại không có sức chiến đấu hay năng lực tự bảo vệ mình chút nào. Trong những trường hợp hàng ngũ phe mình bị đánh tan tác, họ sẽ rất dễ bị đối phương bắt giữ.

Đa số các ca thủ đều là nữ nhân, và họ cũng là những đối tượng lý tưởng của giới quý tộc thích nạp mỹ nhân làm thê thiếp. Điều đó cũng giống như giới phú hào ở Địa cầu vậy, họ vẫn luôn thích thuê bao minh tinh để tô điểm thêm cho mình.

Đó chính là nguyên nhân vì sao Lôi Đặc lại cảm thấy hứng thú khi nghe tới chuyện này. Ca thủ của Lam Nguyệt đế quốc vốn lừng danh thiên hạ, đoàn quân vừa bị đánh bại kia là do Lam Nguyệt dẫn đầu, tất nhiên sẽ không thiếu ca thủ của họ. Nếu có thể thu nạp họ làm của riêng, vậy thì đó chính là điểm phúc của nam nhân chứ chẳng sai!

Lúc này, ngay cả đám quan viên vẫn luôn chỉ biết nịnh hót Lôi Đặc cũng tỏ ra thêm thuồng đến nhỏ dãi. Căn cứ theo kinh nghiệm, Lôi Đặc thế nào cũng sẽ rộng rãi mà chia bớt cho họ cùng được hưởng lợi.

Sau khi nguy cơ tạm thời qua đi, điều mà họ nghĩ tới đầu tiên không phải là làm sao để tăng cường sức phòng ngự của Đa Đa Lạp Đặc để chống đỡ đợt tấn công tiếp theo của quân địch, mà họ chỉ nghĩ tới hưởng lạc mà thôi.

Nghĩ tới sự diệu dụng sau khi thu nạp những ca thủ của Lam Nguyệt vào túi, Lôi Đặc liền như mở cờ trong bụng, gã ho khan hai tiếng rồi nói:

- Cái Tây, ngươi hãy đưa Đan Ni Tư đại nhân, Khắc Lý Tư Đế tiểu thư và những vị quý khách vào thành tẩy trần trước. Liên quân Đông Nam thật là đáng ghét, để ta cùng với đám người Cách Ni Khả Đặc Lan phó thành thủ, A Nhĩ Ngõa phó thành thủ, và Bỉ Nhĩ tham mưu trưởng đích thân đi thẩm vấn những tên tù binh đó, rồi mau chóng áp giải bọn họ về đây.

Tuấn thú sư ứng thanh tiếp lệnh, còn Cái Tây thì ngậm lắc đầu thở dài, vì lão thừa biết ý tứ trong lời nói của Lôi Đặc.

Tiền thành chủ Lý Tư Đa Phụ anh minh là thế, nhưng sao lại sinh ra một tên nhi tử vô tích sự như vậy chứ?

Chẳng qua lão không tiện can thiệp vào việc này, vì sau khi nội chiến giữa nhân loại bùng nổ, việc thu nạp nữ tù binh làm thê thiếp chứ không cưỡng gian xong rồi lại vứt bỏ vốn đã trở thành một thói quen được đại lục mặc nhận là không thiếu đạo đức rồi. Việc làm đó hầu như sẽ không khiến cho ai tức giận được nữa.

Nói trở lại, chẳng thà để Lôi Đặc đi chọn mỹ nữ còn hơn là để gã đi tiếp đãi đám người Đan Ni Tư, bằng không thì đến lúc đó chẳng biết gã sẽ làm ra những việc mất thể diện gì nữa.

Mộ Dung Thiên cũng không quan tâm đến những chuyện vu vơ thế này, do đó mà hắn liền đi theo Cái Tây và bước lên lưng một con sủng thú cao to, rồi tiến vào Đa Đa Lạp Đặc. Tất cả những tướng sĩ khác cũng

theo hấn vào thành.

Lúc này có một đội tuần thú sư binh tiến đến trước mặt đoàn người, vừa nhìn thấy đám người của Cái Tây thì họ đều vội vàng nhảy xuống đất để thi lễ. Trong những tình huống không khẩn cấp, đây chính là quân kỷ cần phải có của các quân nhân.

Trong tiếng quát lớn, đám hải thú cỡ trung đang cản đường liền vội vàng tránh đường cho đoàn người.

Trên lưng những con hải thú kia là những nữ tử xinh đẹp, ai nấy đều có khí chất đặc biệt, nhưng thần tình của họ lại đang cực kỳ hoảng loạn. Họ bất lực, túm tụm vào một chỗ, hy vọng có thể thông qua đồng bạn mà kiếm được dũng khí để đối diện với tương lai mịt mờ trước mắt.

Sau khi trở thành tù binh, số phận của họ sẽ bị người khác nắm giữ trong tay.

Có lẽ bọn họ đều là ca thủ của liên quân Đông Nam đây, Mộ Dung Thiên thầm thở dài một tiếng. Hấn quả thật lực bất tòng tâm đối với những nữ tử đáng thương này.

Nhưng ngay khi ánh mắt của hấn vừa quét lên một người vừa lướt qua bên cạnh hấn, toàn thân Mộ Dung Thiên đột nhiên chấn động mạnh, đồng thời cũng gò cương cho con sủng thú mình đang cưỡi vội dừng lại.

Khắc Lý Tư Đế ở bên cạnh thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài sao vậy?

Nữ tử vừa rồi có mái tóc màu ô liu, y phục trắng tinh, mà khí chất lại thanh nhã như tiên, tựa như u lan trong thâm cốc vậy. Mỗi một nàng ca thủ đều có dung mạo xuất chúng và khí chất tuyệt hảo, nhưng mấy trăm mỹ nữ này lại không thể che lấp được nét thanh tú của nàng ta. Chỉ cần ai đã trông thấy nữ nhân đó, tất sẽ bị hấp dẫn bởi nét ưu nhã siêu phàm thoát tục của nàng.

Không sai, Mộ Dung Thiên đã từng nhiều lần mơ tưởng sẽ gặp lại Khảm Sát Lâm, nhưng tuyệt đối không ngờ lại gặp được nàng trong một hoàn cảnh thế này!

359. Hồi 343: Tranh Đoạt

Lúc này cũng có người bị kinh hoảng giống như Mộ Dung Thiên vậy, sau khi hết cơn ngỡ ngàng thì kẻ đó lại cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Lôi Đặc tuyệt đối không ngờ, trong số ca thủ này mà lại có cả đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành như vậy nữa.

Ban đầu gã chỉ tưởng rằng có thể tìm được mấy ca thủ khá nổi tiếng một chút thì cũng thỏa mãn lắm rồi, nhưng tình hình này lại đúng là điểm phúc tuyệt vời mà ông trời đã ban cho đây.

Sắc đẹp và khí chất tựa như một vị nữ thần của Khảm Sát Lâm so với trong kính tượng còn đẹp hơn nhiều. Điều đó khiến cho Lôi Đặc nhìn chằm chằm không chớp mắt, gã gần như muốn dừng cả hô hấp, đồng thời cũng khó khăn nuốt ực vài ngụm nước bọt.

Nữ ca thủ Khảm Sát Lâm là một danh ca đứng đầu Lam Nguyệt, hầu như không ai là không biết đến. Lôi Đặc cũng không ngoại lệ.

Nếu như có thể thu nạp được nàng mỹ nữ đa tài đa nghệ và thiên hạ đều biết tiếng này vào tay, đối với nam nhân mà nói, đó sẽ là cảm giác thành tựu lớn biết bao?

Trong lúc nhất thời, Lôi Đặc liền quên bén đi cả Tân Định Á. Trong đầu gã chỉ còn lại những ý niệm làm sao để thu phục được nàng danh ca kia. Gã vội vàng chỉ vào Khảm Sát Lâm và nói:

- Nhìn trang phục của nàng ta, có lẽ là thủ lĩnh của nhóm ca thủ này rồi. Người đâu, hãy đưa nàng ta đến phủ thành chủ, để ta từ từ thẩm vấn.

Đám thủ hạ chó má của Lôi Đặc cũng tham lam nhìn chằm chằm vào Khảm Sát Lâm, nhưng chúng hiểu rất rõ, Lôi Đặc tuyệt đối sẽ không nhường món mồi ngon này lại cho người khác, vì vậy mà chỉ có thể thầm hô đáng tiếc mà thôi.

Một vị tuần thú sư binh vội nhảy lên lưng con Thanh Vu, rồi miễn cưỡng đưa Khải Sát Lâm đi. Trên thực tế, gã là một người ái mộ trung thành của Khải Sát Lâm, hôm nay phải mở mắt trừng trừng nhìn thân tượng của mình bị rơi vào tay của tên thành chủ vô năng, cảm giác đó còn khó chịu hơn cả việc nuốt phải một con ruồi nữa.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Khải Sát Lâm chợt hiện lên nét kinh hoàng, bởi vì nàng hiểu được ý đồ đen tối của Lôi Đặc.

- Chậm đã!

Hai tiếng đó vừa vang lên, thật khiến cho nàng cảm thấy chẳng khác nào một phạm nhân khi nghe được câu “đạo hạ lưu nhân” cả. Đôi mắt của nàng chợt sáng ngời, nhưng chỉ tiếc ngay lập tức nàng lại bị thất vọng ngay, vì kẻ vừa lên tiếng lại là một tướng lĩnh mặc chiến giáp đen kịt, trên vai cũng mang quân hiệu của Tát La.

Không biết Mộ Dung Thiên đã xuất hiện trước mặt mọi người từ lúc nào, hần lên tiếng:

- Lôi Đặc thành chủ, xin hãy giao nàng ca thủ đó lại cho ta. Đối với việc thẩm vấn, ta lại rất lành nghề.

Ngữ khí của hần rất bình thản, tựa như đang đòi lấy một món vật nhỏ bé vậy, nhưng trong mắt Lôi Đặc thì lời đó chẳng khác nào việc hần vừa đập lên đuôi của mình vậy. Gã lập tức phản bác ngay:

- Không được, việc này phải do đích thân bốn thành chủ đi làm!

Tên thành thủ Đan Ni Tư này thật là đồ chết bầm, hần đã đi rồi vậy sao còn trở lại? Trước đó hần đã chiếm hết vẻ vang của mình, chẳng lẽ bây giờ còn muốn “hoành đao đoạt ái” luôn sao, muốn chiếm đoạt con mồi mà mình nhất định phải thu phục vào tay hay sao?

Mộ Dung Thiên không thèm để ý đến Lôi Đặc đang tức giận, hần nhún nhún vai nói:

- Xin lỗi Lôi Đặc thành chủ, ta nhất định phải lấy đi nữ nhân này.

Lúc này hần cũng chẳng thèm giữ lấy bộ mặt đối trá nữa, trực tiếp nói rõ ý định của mình.

Lôi Đặc đương nhiên không muốn bỏ qua miếng mồi ngon đã tới miệng này, huống chi, nếu như khuất phục thì gã sẽ mất hết mặt mũi, vì vậy mà gã cũng không thèm giữ lễ nữa, và đang định thốt ra hai chữ “Không được!” Việc đã tới nước này, gã cũng vất bỏ bộ mặt hư ngụy đi. Nếu như nữ tử này đổi lại là một người khác, vậy thì gã cũng có thể nhịn đau mà bỏ qua món vật yêu thích của mình, nhưng nàng ta lại là nữ danh ca độc nhất vô nhị Khải Sát Lâm kia mà!

Mộ Dung Thiên nheo nheo đôi mắt lại, đồng thời trong mắt cũng tỏa ra sát khí nồng nặc. Hần nhấn mạnh từng chữ:

- Ta nhắc lại lần nữa, mau giao nàng cho ta.

Sự khiêu khích của Mộ Dung Thiên khiến cho Lôi Đặc giận dữ, nhưng lời chửi mắng vừa lên đến cổ thì gã vội vàng nuốt trở vào, bởi vì gã cảm nhận được sát khí ngập trời.

Sát khí vô hình nhưng lạnh thấu xương nhanh chóng tỏa rộng khắp một khuôn viên mấy chục thước. Đối diện với vị thành thủ của Mễ Kỳ Tư vào lúc này, thật chẳng khác nào như đang đối diện với một thanh đao bén đã rời khỏi vỏ, điều đó khiến cho Lôi Đặc có dự cảm rằng, nếu như gã chỉ cần thốt ra một chữ “không” thôi, tất bản thân sẽ bị máu chảy đầu rơi ngay tại đương trường cho coi.

Vô luận thế nào, bản thân mình là thành chủ của Đa Đa Lạp Đặc, theo đáng lý thì đối phương sẽ không dám làm ra hành động như thế, nhưng nổi dự cảm kia lại quá mạnh mẽ, khiến cho Lôi Đặc không dám hoài nghi chút nào.

Những người ở xung quanh cũng bắt đầu phát hiện ra tình huống dị thường, biểu tình và ngữ khí nghiêm trọng của Mộ Dung Thiên đã chứng minh rằng hần không hề nói chơi.

Hần rất nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc.

Các tướng sĩ của Mễ Kỳ Tư cũng đều rất kinh ngạc, vì tranh đoạt một mỹ nữ mà phải gây chiến, đồng thời còn không tiếc vất bỏ quan hệ tốt giữa đôi bên, rõ ràng đó không phải là tác phong hành sự trầm ổn của

thành thủ đại nhân. Thế nhưng bọn họ bất giác không hèn mà cùng đồng loạt nắm chặt lấy vũ khí trong tay.

Mộ Dung Thiên đã thống lĩnh mọi người vượt qua kiếp nạn của ma thú bạo động, tạo ra một kỳ tích vô tiền khoáng hậu, do đó mà hình ảnh của hắn cũng trở nên quyền uy tối cao và đồng thời chính bản thân hắn cũng trở thành linh hồn ở trong lòng quân đội. Trong lúc bất tri bất giác, lời hắn nói đã trở thành mệnh lệnh không thể làm trái của mọi người, thậm chí còn không cần do suy nghĩ mà lập tức thi hành nữa.

Sát khí nồng nặc lại càng theo những động tác đó mà tăng mạnh. Trong mấy tháng qua, những dũng sĩ tinh anh của Mễ Kỳ Tư đã trải qua sự tôi luyện bằng máu và nước mắt, phải vượt qua biết bao hung hiểm mà người thường không thể cảm nhận được, nên sát khí ở trên người họ lại càng tạo thêm áp lực nặng nề cho Lôi Đặc hơn. Còn các quan viên ở bên cạnh gã chỉ là những bị thịt, bị sát khí ép đến nổi thở cũng không nổi nữa.

Trong khi đó, Khắc Lý Tư Đế lại như vô tình bước một bước nhỏ về phía Mộ Dung Thiên. Trên thực tế, một động tác nhỏ nhoi khó có thể phát hiện ra đó lại có hàm chứa ẩn ý ở bên trong. Nếu như song phương xảy ra xung đột, rất có khả năng năng sẽ đứng về phe của Mộ Dung Thiên.

Đây chính là một trong những nghệ thuật giao tế chính trị. Có những lúc gặp việc không tiện nói ra bằng lời, nhưng lại cần phải trực tiếp tỏ rõ lập trường của mình, vì vậy mà người ta phải mượn một phương thức khác để ám chỉ ý định của mình.

Ở trong chính trị, nếu mọi việc đều được thuận lợi, nhưng gặp lúc phải lựa chọn một bên, vậy thì giữa Lôi Đặc và Mộ Dung Thiên, Khắc Lý Tư Đế sẽ không chút do dự mà lựa chọn Mộ Dung Thiên. Bởi vì chỉ cần là người có ánh mắt sáng suốt một chút thì đều có thể nhìn ra, ai mới là người có giá trị hợp tác hơn.

Dù sao đi nữa, Lôi Đặc cũng đảm nhiệm chức thành chủ của Đa Đa Lạp Đặc đã lâu, đối với những sự giao tiếp trong chính trị cũng có chút hiểu biết, do đó mà gã cũng hiểu được ý tứ của Khắc Lý Tư Đế. Nếu như Đa Đa Lạp Đặc không có sự chi viện kịp thời của Mễ Kỳ Tư và quân đặc phái của phe Tây Bắc, vậy thì họ đã bị diệt vong vào mấy tiếng trước rồi. Dù cho Lôi Đặc có ngu ngốc tới đâu đi nữa, lúc này gã cũng hiểu rất rõ cái đạo lý đó. So với lực lượng của liên quân Đông Nam, phe gã quả thật là kém quá xa.

Nếu như Mễ Kỳ Tư bỏ mặc không màng tới, kệ cho Đa Đa Lạp Đặc bị thất thủ, vậy thì địa vị thành chủ của gã, thậm chí cả sinh mạng nữa, tất cũng sẽ mất hết.

Đã không có địa vị và sinh mạng, vậy thì làm sao có thể hưởng thụ được mỹ nữ đây?

Nhưng chẳng qua, trước mặt gã là một danh ca mà gã đã thèm thuồng từ lâu, tình huống này chẳng khác nào một con chó đói nhìn thấy miếng thịt ngon trước mặt mà không thể ăn được vậy.

Những thứ thịt ở trên mặt thành chủ của Đa Đa Lạp Đặc co giật liên hồi, gã hít lấy vài hơi thanh khí, tựa hồ như đang cố gắng khống chế tâm tình của mình vậy. Đến sau cùng thì thân hình run lẩy bẩy của gã cũng dịu lại, sau đó nở nụ cười còn khó coi hơn là đang khóc nữa, rồi nói:

- Nếu Đan Ni Tư đại nhân đã kiên trì như thế, vậy thì việc này giao lại cho người.

Vừa nói, gã vừa nắm chặt bàn tay, bao nhiêu gân xanh đều nổi lên hết. Rõ ràng là gã không cam lòng chút nào.

Gã thành thủ của Mễ Kỳ Tư này khi không đến đây cứu được Đa Đa Lạp Đặc, song song đó còn tước đoạt hết cả vinh dự của mình, đồng thời lại làm cho mình mất hết mặt mũi ở trước bao nhiêu người.

Đối với Lôi Đặc, đây chính là một sỉ nhục không thể chịu được. Từ nhỏ đến lớn, gã chưa từng gặp qua cảnh ngộ này bao giờ.

Gã mới là diễn viên chính tại đây, vĩnh viễn là một nhân vật chính, bất cứ ai cũng đừng hòng chiếm đoạt được.

Lúc này Lôi Đặc không chỉ có lòng đố kỵ đơn giản như vậy nữa, mà mầm móng cừ hận cũng từ từ mọc rễ ở trong lòng gã luôn.

Nhưng Mộ Dung Thiên không hề lưu tâm đến điều đó, có thể nói là hắn chẳng thèm quan tâm mảy may nào đến gã. Vì bảo vệ nữ nhân mà mình yêu thương, hắn có thể gây thù chuốc oán với bất kỳ một ai, kể cả Long vương, chứ đừng nói tới một tên thành chủ rác rưởi này.

Thế rồi sát khí tràn ngập trong không gian chợt biến mất. Lôi Đặc chịu nhường bước, vậy thì cuộc huyết chiến tưởng như sắp xảy ra cũng không còn tồn tại nữa.

- A!

Đột nhiên có tiếng kinh hô vang lên từ trong nhóm ca thủ, điều đó lập tức thu hút lấy sự chú ý của mọi người.

Thì ra lúc này Khải Sắt Lâm đang ở trên lưng con hải thú Thanh Vu, không biết từ bao giờ đã rút ra một cây kim nhọn lấp lánh hàn quang. Tất nhiên nàng không định dùng món vũ khí bé nhỏ đó để làm công cụ bỏ trốn, nhưng lại tự đâm vào trái tim của mình.

Vì không cam lòng chịu nhục, hiển nhiên nàng đã chọn kết thúc sinh mạng của mình.

Bọn binh sĩ rất ngạc nhiên, nên không kịp trở tay. Lúc trước chúng đã lục soát rất kỹ những ca thủ này, và đã xác nhận là không có mang theo vũ khí nguy hiểm nào nên mới áp giải họ lên ngồi trên lưng hải thú. Vì vậy mà sự việc đột ngột này khiến cho chúng không có một phản ứng hữu hiệu nào.

Khoảng cách của cây kim nhọn kia với vị trí trái tim của Khải Sắt Lâm càng lúc càng thu ngắn, mắt thấy một danh ca của đại lục sắp bị ngọc nát hương tan, hầu như tất cả số lượng người ái mộ trong hàng ngũ binh sĩ kia đều nhắm chặt hai mắt lại, bởi vì từ nay về sau, chúng sẽ không được nghe giọng hát tuyệt vời của thần tượng nữa.

Những người khác đang có mặt tại đương trường cũng không đành lòng. Loại mỹ nữ vẹn toàn thế này đúng là đặc ân của trời ban, dù nàng ta đứng ở lập trường trái ngược với mình, nhưng không một ai lại muốn nàng biến mất khỏi trần gian như thế.

Chỉ có Lôi Đặc là thoảng nở nụ cười trên khóe miệng, gã không chiếm được thì tốt nhất cũng đừng ai hòng chiếm được.

Tốt lắm, rất tốt!

Thế nhưng, đáng tiếc là nguyện vọng của gã lại không thành sự thật. Ngay khi cây kim nhọn kia vừa xuyên qua lớp y phục của Khải Sắt Lâm thì cổ tay của nàng bị một bàn tay to lớn nắm chặt lấy, dù cố gắng giãy dụa thế nào cũng không thể tiếp tục đâm tới được.

Nét tươi cười của Lôi Đặc lập tức đông cứng lại, người vừa phá hư tâm tình sảng khoái của gã lại không phải ai khác, mà đó chính là gã thành thủ của Mê Kỳ Tư chết bầm kia.

Cái tên này tựa như sinh ra là để đối nghịch với gã vậy.

Khải Sắt Lâm bị người lạ phá hỏng kế hoạch, nàng vừa ngạc nhiên lại vừa hết sức kinh hoàng.

Không thể nào! Theo đáng lý thì không một ai có thể ngăn chặn kịp lúc mới phải, trừ phi hắn đọc được ý nghĩ của nàng trước vậy.

Thành thật mà nói, cây kim nhọn được giấu trong tóc này chính là “La sát”, là một món lợi khí dùng để thích sát tốt nhất. Nó là món vũ khí dùng để tự vệ mà Bích Dạ đã tặng cho nàng, ngoài những người chí thân ra, hắn là không một ai biết được mới phải.

Thế nhưng, Mộ Dung Thiên lại vừa khéo là một trong những người chí thân rất ít ỏi của nàng.

Ngay trong lúc Khải Sắt Lâm cảm thấy cực kỳ hỗn loạn, lo sợ, tuyệt vọng, vv.....đột nhiên từ cổ tay của nàng được truyền đến một lực lượng rất mạnh, nhưng nó không làm nàng đau đớn như trong tưởng tượng, mà trái lại còn rất nhu hòa, tựa như sự xoa nắn của tình nhân vậy.

Khải Sắt Lâm nhanh chóng mất đi ý thức, cuối cùng chỉ nghe được một câu:

- Hãy ngủ một giấc thật ngon, rồi đây cơn ác mộng cũng sẽ qua thôi.

360. Hồi 344: Vong Ký (quên)

Khăn trải giường trắng như tuyết, tấm nệm mềm mại bằng da báo, ngoại trừ quang cảnh xinh đẹp khiến lòng người thư giãn ra, nó còn mang đến cho người ta cảm giác thoải mái nữa.

Giường, ngoài việc nó là nơi khiến cho nữ nhân được tiêu hồn ra, nó cũng là nơi khiến cho các nàng thống khổ suốt đời, tất cả đều trông vào đối tượng đồng sàng với họ là ai.

Nhớ đến chuyện bi ai của mình, Khải Sát Lâm lập tức nhảy dựng lên, nhưng sau đó nàng lại phát hiện ra y phục của mình vẫn hoàn chỉnh, ở trên người cũng không hề có dấu hiệu bị xâm phạm nào.

Khải Sát Lâm thở phào như trút được gánh nặng lớn, xem ra trong lúc nàng mê man, vị thanh niên tướng lĩnh kia đã ra mặt tranh đoạt với thành chủ của Đa Đa Lạp Đặc vẫn còn chưa làm gì tới nàng, chí ít là tạm thời vẫn chưa có.

Chẳng lẽ hắn không muốn chiếm lấy mình hay sao? Hắn đã không tiếc trở mặt với người nhà như thế, vậy tại sao vẫn còn chưa thừa cơ mà hạ thủ?

- Hãy ngủ một giấc thật ngon, cơn ác mộng rồi sẽ qua đi thôi.

Câu nói sau cùng mà nàng nghe được vẫn còn vang lên trong đầu, Khải Sát Lâm còn nhớ rất kỹ.

Hàm ý của câu nói đó tựa như không hề có ác ý, chí ít thì nó không thể được thốt ra từ một tên sắc quỷ luôn dùng trăm phương ngàn kế để tranh đoạt mỹ nữ làm của riêng mới phải.

Chẳng lẽ hắn cũng là một người ái mộ mình, đồng thời cũng là một người quân tử khiêm tốn hay sao?

- Khải Sát Lâm tiểu thư, người tỉnh rồi à?

Đột nhiên có một giọng nói mềm mại yêu mỹ vang lên, khiến cho Khải Sát Lâm tỉnh lại từ trong sự suy tư. Nàng hơi bị giật mình, nảy giờ vì lo lắng cho bản thân mình mà nàng không hề để ý đến việc trong phòng lại còn có người khác.

Theo những tiếng “sột soạt” vang lên, nó đã làm phá vỡ sự yên tĩnh trong căn phòng ngủ này, tiếp theo là một nàng tỳ nữ xinh đẹp nhanh nhẹn tiến tới gần.

Dùng hai chữ “nhân nhện” để hình dung nàng ta thì cũng không hề quá đáng, bởi vì nàng tỳ nữ này có vóc người thon thả mảnh khảnh, tứ chi khá dài, vòng eo nhỏ nhắn, mà điều khiến người ta chú ý hơn chính là đôi cánh sắc sỡ bảy màu ở trên lưng nàng ta. Đôi cánh đó không ngừng vỗ đập trong không gian, khiến cho thân thể chủ nhân bay lơ lửng trên không, phảng phất như đã thoát khỏi sức hút của trái đất vậy.

Đôi cánh bảy màu đó chính là tiêu chí của một chủng tộc đặc biệt rất dễ nhận biết ở trên đại lục - Điệp yêu.

Bởi vì trời sinh ra họ đã có khí chất khinh linh nhẹ nhàng, có thể nhảy múa trên lòng bàn tay của người ta, vả lại số lượng lại rất khan hiếm, vì vậy mà Điệp yêu rất trân quý; nhưng điều đó không có nghĩa là họ cũng có địa vị cao quý.

Trái lại, họ vốn thường sinh hoạt trong rừng rậm, ngay cả địa vị của Yêu tộc thuộc cấp thấp nhất cũng không có, thậm chí còn không được xem là thành viên của Nhân loại nữa. Họ trở thành một loại súng vật để cho đám người tham lam bắt lấy, rồi bị cưỡng bức đưa về thành thị và trở thành tài sản của đám cao quan quyền quý để mà khoe khoang với nhau.

Bởi vậy nên số phận của Điệp yêu rất thê thảm. Sau khi trở thành vật sở hữu của các cao quan quyền quý, tuy các nàng sẽ không còn phải lo tới việc áo cơm cả đời nữa, nhưng vĩnh viễn sẽ không có được địa vị của Nhân loại, nhiều lắm cũng chỉ ngang ngửa một món trang sức mỹ lệ mà thôi.

Nhìn thấy Điệp yêu, Khải Sát Lâm lập tức không còn cho rằng nam nhân kia là một người khiêm tốn nữa.

Rõ ràng hắn cũng là một kẻ quý tộc dung tục, có lẽ là vì hắn đã có chuyện quan trọng không thể không làm, nên mình mới tạm thời may mắn thoát nạn thôi.

Vừa nghĩ tới đó, Khải Sát Lâm liền đưa tay lên lần tìm ở trên tóc mình, thế nhưng chiếc kim nhọn “La sát” không còn ở đó nữa, có lẽ đã bị lấy đi rồi.

Đây là việc không nằm ngoài dự liệu, vì vậy mà Khải Sắt Lâm không hề kinh ngạc. Nàng đưa mắt nhìn quanh bốn phía, đồng thời không ngừng suy nghĩ tìm cách bỏ trốn.

Nếu không lầm thì căn phòng này là ở trong phủ đệ của gã nam tử kia. Cứ dựa vào tình huống lúc trước, xem ra hẳn nhất định là một quan viên quan trọng của Tát La. Vì vậy mà phủ đệ của hẳn chắc sẽ được canh gác chặt chẽ. Nói một cách khác, muốn bỏ chạy thì cơ hội chỉ là một con số không.

Con tuyệt vọng lần thứ hai lại dấy lên trong lòng Khải Sắt Lâm.

Nữ Điệp yêu kia rất thông minh, dường như nàng ta đọc được ý nghĩ của Khải Sắt Lâm nên cười nói:

- Tiểu thư, chủ nhân căn dặn ta nhắn lại với tiểu thư, y tuyệt đối không có ác ý gì đâu, do đó xin tiểu thư cũng đừng nghĩ đến chuyện hủy hoại bản thân mình.

“Thật sao?” Khải Sắt Lâm thầm cười lạnh một tiếng. Lời nói đó có khác nào khi con sói hung dữ nói với con cừu ngây thơ rằng: “Ta rất thiện lương.” đâu kia chứ.

Nhưng nàng lại nhanh chóng phát hiện ra hai sự việc kỳ quái.

Trước tiên là dáng vẻ tươi cười rất chân thành của Điệp yêu.

Dáng vẻ tươi cười đó đối với một người bình thường thì cũng chẳng có gì kỳ quái, nhưng nếu nó xuất hiện ở trên người của một kẻ đã trở thành vật sở hữu của người khác và đã mất đi tự do như Điệp yêu thì quả thật nằm ngoài ý liệu của người ta.

Điệp yêu là một chủng tộc đặc biệt quyến luyến quê hương rừng rậm của mình. Họ rất sợ ánh mắt tham lam của người ta, và lúc nào cũng nơm nớp lo sợ mà tránh xa con người. Họ chỉ thích hoàn cảnh thiên nhiên đầy yên tĩnh, mỹ lệ, và không có phân tranh mà thôi.

Sau khi họ trở thành chim lồng cá chậu thì nhất định suốt ngày sẽ không vui, và chỉ biết lấy nước mắt mà rửa mặt thôi. Thế nhưng nàng nữ tỳ này nhìn bề ngoài lại rất vui vẻ.

Điệp yêu cũng là một chủng tộc đơn thuần và không biết giả vờ giả vịt. Hơn nữa, nữ nhân vốn có sức quan sát rất nhạy bén, do đó mà Khải Sắt Lâm có thể đoán ra được tâm tình của nữ tỳ đó là hoàn toàn thật, chứ không phải là miễn cưỡng vui vẻ vì đã trải qua nhiều lần giáo huấn.

Lại còn một việc kỳ quái khác lại càng khiến cho Khải Sắt Lâm nhìn không được mà phải hỏi:

- Người còn là một xử nữ?

Nữ tỳ thoáng hơi ngẩn người ra, sau đó thì khuôn mặt xinh đẹp liền đỏ bừng lên. Mặc dù nàng không hiểu tại sao Khải Sắt Lâm lại hỏi một vấn đề riêng tư như vậy, nhưng nàng cũng khẽ gật đầu và cất giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Dạ, đúng vậy!

Là một thành viên ưu tú của My Âm tộc, Khải Sắt Lâm không chỉ biết cách hát làm sao cho người nghe cảm thấy thoải mái mà thôi.

Cũng thế, nàng còn có năng lực thông qua sóng âm mà phân biệt những thứ khác, tỷ như giữa xử nữ và những nữ tử đã trải qua việc gối chăn, thanh tuyến của họ hơi có chút khác biệt. Tất nhiên, người ngoài sẽ rất khó nghe ra được điều đó, chỉ có người của My Âm tộc là được trời sinh đã có sự nhận xét đặc biệt đối với thanh âm.

Tuy rằng Khải Sắt Lâm rất tin tưởng vào sức phán đoán của mình, nhưng sau khi nghe xong câu trả lời của Điệp yêu thì nàng kinh ngạc đến độ há hốc cả miệng.

Đối với loại nam nhân có lòng chiếm hữu cực mạnh như vậy, nhưng trong khi bên cạnh hẳn đang có một vật phẩm trân tàng quý giá thể này mà lại không hề đụng chạm đến, quả thật là khó tưởng tượng được. Phải biết rằng, Điệp yêu có vóc người thon thả nhu mì, rất dễ khêu lên bạo lực và dục vọng nguyên thủy của nam nhân, cho dù là nam nhân không hề muốn buông thả tính bạo lực, nhưng với loại mỹ lực đầy quyến rũ đó thì lại rất khó mà tự khống chế được.

Đó chính là một nguyên nhân khác mà Điệp yêu rất được ưu ái, nhất là những quan viên quý tộc đang buồn bực và bất đắc chí, họ có thể từ trên người Điệp yêu mà thu được cảm giác chinh phục đầy biến thái, chinh phục những khát vọng mà họ không bao giờ có được đó.

- Người vừa đến à?

Khải Sát Lâm vẫn tiếp tục truy hỏi, bởi vì nàng đang đối diện với một nữ tử rất đáng thương, mặc dù nàng ta chính là nữ tỳ của địch nhân. Giọng nói của Khải Sát Lâm cũng rất nhu hòa và từ tốn.

- Dạ không, đã được hơn nửa năm rồi thưa tiểu thư.

Suy đoán của Khải Sát Lâm lại một lần nữa bị phủ định. Nàng ta đã tới lâu như thế, vậy thì hẳn đây không phải là vấn đề thời gian rồi.

Vậy tại sao một con cừu non ở trong hang sói lâu như vậy mà vẫn chưa bị ăn tươi nuốt sống nhỉ?

Lẽ nào con sói này quả thật rất thiện lương?

Khải Sát Lâm chỉ có thể tìm câu đáp án từ trên miệng Điệp yêu, vì vậy mà nàng lại tiếp tục hỏi:

- Vậy tại sao người....

Khải Sát Lâm nói đến đây thì chợt dừng lại. Kỳ thực thì câu hỏi hoàn chỉnh phải là: “Vậy tại sao chủ nhân người vẫn chưa hạ thủ với người?” Nhưng lời đó thật khó mở miệng, vì vậy mà Khải Sát Lâm mới không nói hết trọn câu.

- A?

Nàng Điệp yêu hơi ngạc nhiên một chút, nhưng sau đó liền có phản ứng ngay. Bọn họ tuy rất đơn thuần, nhưng cũng rất thông tuệ. Hơn nữa đã sống ở thành thị lâu ngày nên cũng học được rất nhiều thứ.

Khuôn mặt của nàng ta lại một lần nữa bừng đỏ, rồi ngượng ngùng nói:

- Y là người tốt, nên không hề ép buộc tiểu tỳ phải làm những chuyện gì mà mình không thích làm cả.

Câu trả lời rất đơn giản và thẳng thắn, không có dấu hiệu nói láo nào. Thần tình ngượng ngùng của một thiếu nữ hoài xuân vốn không ai có thể bắt chước được. Hơn nữa, Khải Sát Lâm cũng phát hiện được, khi nhắc đến người kia, nàng tỳ nữ đó rõ ràng là rất vui thích.

Chỉ có sau khi yêu thích một người rồi, vậy thì mỗi lần nhắc đến đối phương thì người đó mới có phản ứng như thế.

Khải Sát Lâm chợt phát hiện ra mình bắt đầu có hứng thú rồi. Là nguyên nhân nào đã khiến cho một thành viên của rừng rậm lại chịu sống dung nhập vào cuộc sống thành thị mà họ vốn rất chán ghét, đồng thời còn sống rất vui vẻ chẳng khác nào như đang sống trong rừng rậm vậy.

Khải Sát Lâm bỗng nhớ đến một người. Người đó cũng có thể khiến cho hai nàng nữ tử Yêu tộc cấp thấp suốt ngày nói cười huyền thuyên, lại có thể cứu vớt một người không chức nghiệp và chịu nhiều sự khinh thị của thế nhân, thậm chí còn tạo nên kỳ tích hy hữu là khiến cho bản thân mình trở thành cường giả và được nhiều người tôn kính!

Người đó và chủ nhân của Điệp yêu tỳ nữ cũng giống nhau, trên người bọn họ dường như đều có một loại phẩm chất đặc biệt, nhưng khi Khải Sát Lâm nhớ tới một việc thì nàng gần như lập tức phủ định ý nghĩ cho rằng hai người là một.

Bởi vì theo nàng biết, người kia cũng là một tên sắc quỷ, thậm chí còn có thể nói là sắc ma nữa. Nếu như có một tỳ nữ xinh đẹp như vậy ở bên cạnh, hẳn nhất định là tìm trăm phương ngàn kế hoặc không từ thủ đoạn nào để đoạt mỹ nhân vào tay mới phải. Tuyệt đối không có khả năng vẫn giữ cho nàng tỳ nữ xinh đẹp kia còn tấm thân xử nữ trong suốt nửa năm nay.

Khải Sát Lâm tự cười chế giễu mình:

- Có phải “người tốt” kia định sẽ giam lỏng ta ở đây phải không?

Tỳ nữ giải thích:

- Không, chủ nhân có nói qua, tiểu thư có thể tự do hành động ở đây.

Khải Sát Lâm nghe vậy thì cũng hơi bất ngờ, chợt nàng tỳ nữ lại lên tiếng bổ sung thêm:

- Nhưng chủ nhân cũng muốn khuyên tiểu thư một câu, xin chớ ra khỏi phủ. Khải Sát Lâm tiểu thư, tuy rằng giới hãm mộ tiểu thư có mặt ở khắp nơi trên đại lục, cả ở Tát La này cũng có rất nhiều. Nhưng hiện nay đang là thời kỳ chiến hỏa loạn lạc, nơi đâu cũng có không thiếu người vì bị mất đi thân nhân mà trở thành cực đoan. Nếu như tiểu thư tùy tiện ra ngoài, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm đấy...

Trong lúc Khải Sát Lâm còn đang cân nhắc xem lời cảnh cáo đó là do xuất phát từ nội tâm hay chỉ là một lời đe dọa, thì lúc này chợt nghe có tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến. Tiếp theo đó là một bóng người xuất hiện ở ngưỡng cửa.

Trái tim của Khải Sát Lâm nhất thời đập bình bịch, tuy rằng qua lời đối thoại với Diệp yêu, gã tướng lĩnh kia tựa như cũng không tệ như trong tưởng tượng của mình vậy, thế nhưng nàng vẫn còn rất lo lắng.

Câu nói mà nàng nghe được trước lúc hôn mê quả thật rất có tình cảm. Bằng vào trực giác của nữ nhân, Khải Sát Lâm khẳng định tình cảm của người nọ đối với mình không phải là một loại tình cảm xuất phát từ lòng ái mộ mà ra.

Mà người ái mộ thì luôn luôn có lòng chiếm hữu rất mạnh.

Người kia đi thẳng đến trước mặt Khải Sát Lâm, còn Diệp yêu thấy vậy thì cũng biết điều lui ra ngoài.

- Khải Sát Lâm tiểu thư, nàng tỉnh rồi à?

Lời nói đó lại một lần nữa nằm ngoài ý liệu của Khải Sát Lâm, chẳng phải vì bên trong đó có bao hàm ý tứ đặc biệt gì, mà là ngữ khí của hắn quả thật rất bình đạm, giống như là hắn đang đối diện với một người không quen biết vậy. So với trước kia thì đúng là khác hẳn một trời một vực.

Khải Sát Lâm vừa kinh ngạc, vừa cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng hy vọng đối phương càng lạnh nhạt càng tốt, hay nhất là hắn không có chút hứng thú nào với mình, vậy thì chuyện mà mình lo sợ nhất sẽ không xảy ra.

- Tất nhiên.

Lòng cảnh giác của Khải Sát Lâm vừa thả lỏng một chút, đồng thời cũng cố lấy dũng khí mà ngẩng đầu lên, bởi vì nàng muốn xác định một việc, mặc dù hy vọng đó rất xa vời.

Nam tử đối diện nàng là một thanh niên Nhân tộc. Tuy rằng Hải tộc là chủng tộc chính ở Tát La, nhưng việc này cũng chẳng kỳ quái chút nào, bởi vì Nhân tộc chính là một đại tộc ở trên đại lục. Ngoài Cuồng Sa thành là một đế quốc chỉ có thuần chủng tộc ra, tại các địa phương khác, hầu như đại bộ phận đều là do Nhân tộc cấu thành.

Thanh niên có vóc người cao lớn cân đối, mày rậm mắt to, toàn bộ khuôn mặt toát lên vẻ kiên nghị. Tuy rằng nếu nhìn kỹ thì không có vẻ anh tuấn, nhưng trái lại thì có vẻ cứng cỏi thành thực.

Giữa hai đầu mày của hắn tựa như có thần tình không để tâm bất cứ sự việc gì, điều đó khiến cho Khải Sát Lâm nhìn thấy hơi chút quen mắt, nhưng nàng không vì vậy mà cảm thấy hưng phấn, trái lại còn cực kỳ thất vọng nữa.

Thân là đại minh tinh luôn được vạn người ái mộ, bất luận nàng có đi đến đâu thì cũng đều khiến người ta phải để ý đến. Dưới hoàn cảnh đó, vì để tự bảo vệ mình, Khải Sát Lâm đã bắt giác trở thành một cao thủ dịch dung.

Nàng có thể đơn giản thông qua vài thủ đoạn xảo diệu để cái biến ngoại hình, vóc người, niên kỷ, chức nghiệp, giới tính. Có khi nàng sẽ trở thành một lão phụ với làn da nhăn nheo, hoặc có lúc lại trở thành một trung niên nhân chần nuôi có diện mạo không dễ nhìn, thậm chí cũng có thể trở thành một thanh niên khôi ngô vạm vỡ mà ai gặp phải cũng không thể nhận ra đó là đại minh tinh Khải Sát Lâm cả.

Tất nhiên cao thủ dịch dung cũng có thể nhìn xuyên thấu lớp nguy trang của người khác, nhất là ở trong một khoảng cách gần thế này. Do đó, Khải Sát Lâm lập tức kết luận ngay, thanh niên ở trước mặt đây lại không phải là người kia rồi.

Nước da ngăm đen của hắn rõ ràng là hàng thật chứ không phải do thuốc nhuộm làm ra, lại còn nước da thô ráp nữa, những thứ này đều là những điểm giới hạn mà thuật dịch dung không thể giả tạo được.

Mà điều khiến cho Khải Sắt Lâm hoàn toàn thất vọng chính là khí chất của thanh niên kia. Đó chính là một loại khí chất thành thực khiến cho tim người ta phải đập thình thịch, chứ không phải là loại khí chất mười phần non nớt của một học viên. Loại khí chất này không thể nào trong thời gian nửa năm ngắn ngủi mà có thể nuôi dưỡng ra được.

Chẳng lẽ có người như vậy sao? Chí ít thì Khải Sắt Lâm vẫn chưa hề gặp qua.

Vừa nghĩ tới người nọ, Khải Sắt Lâm lại nhớ đến khuôn mặt hèn mọn luôn cười hỉ hả và chẳng bao giờ đứng đắn của hắn. So với người này thì quả thật khác hẳn một trời một vực. Khuôn mặt và khí chất đã không có nửa điểm giống nhau, dù một chút liên quan cũng không có, do đó mà Khải Sắt Lâm liền cảm thấy giữa hai người chẳng có tí liên hệ nào.

- Nàng....

Khuôn mặt lãnh đạm của hắn đột nhiên tan biến, thanh niên chậm rãi đưa tay phải ra.

Khải Sắt Lâm khẽ nhướng mày, nàng muốn lảng tránh, nhưng động tác của thanh niên kia giống như đối với một người đã từng quen biết, cùng với ánh mắt tràn đầy nhu tình của hắn khiến cho toàn thân nàng cứng đờ lại.

Tình cảnh này rất là quen thuộc, bởi vì người kia cũng như vậy. Thông thường ở trong những lúc thế này, hắn sẽ âu yếm vươn tay ra và vuốt lên mái tóc óng ả của nàng rồi tấm tắc khen không ngừng.

Có thể là hắn thật sự rất thích, cũng có thể là trong lời nói còn có ẩn ý nào đó, hoặc giả hắn cũng chỉ là mượn cớ mà thôi, bởi vì động tác tiếp theo của hắn rất có thể sẽ là một nụ cười dâm dăng, rồi bàn tay ma quái sẽ chuyển từ tóc xuống đến cổ nàng, rồi kéo đến khuôn mặt diêm lệ mà nam nhân nào cũng bị điên đảo. Còn sau đó nữa thì sẽ những chuyện mà nhi đồng không nên nghe....

Do đó, Khải Sắt Lâm cũng không muốn cử động, bởi vì nàng rất nóng lòng muốn chứng minh một điều.

Nhìn bàn tay của thanh niên càng lúc càng tiến tới gần, tim Khải Sắt Lâm bắt đầu đập liên hồi.

- Giọng hát của nàng rất êm tai, ta rất thích. Hãy cố lên!

Cuối cùng bàn tay của thanh niên nọ cũng rơi lên người nàng, nhưng không phải là mái tóc mà là bờ vai. Hắn chỉ vỗ nhẹ hai cái, tựa như một động tác động viên vậy, sau đó hắn liền quay mình bỏ đi, một chút quyến luyến cũng không có.

Còn khuôn mặt lạnh như băng của hắn cũng được khôi phục lại như cũ, trong mắt cũng không còn chứa chan nhu tình nữa. Chuyển biến cực nhanh đó khiến cho Khải Sắt Lâm hoài nghi không biết vừa rồi có phải là mình đã bị hoa mắt hay không nữa.

Tuy rằng không gặp phải sự xâm phạm thất lễ nào, nhưng trong lòng Khải Sắt Lâm lại càng thêm rối loạn, bởi vì một điểm hy vọng cuối cùng của nàng cũng theo đó mà tan biến luôn.

- Được rồi, ta còn có việc phải đi. Khải Sắt Lâm tiểu thư, chỉ đành tạm thời ủy khuất nàng ở lại đây một thời gian. Nếu có yêu cầu gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể căn dặn tỷ nữ của ta đi làm là được.

Nói xong, thanh niên liền bỏ đi luôn.

Cho đến khi hắn ra tới cửa, Khải Sắt Lâm mới như bừng tỉnh khỏi cơn mộng, vội nói với theo:

- Vậy còn ta.....

- Nàng sẽ nhanh chóng được trở về thôi, trở về nơi thuộc về nàng. Ta có thể bảo chứng điều đó, nhanh lắm thôi!

Dường như hiểu được ý tứ của Khải Sắt Lâm, thanh niên kia chưa chờ nàng nói xong thì đã trả lời ngay. Lúc này hắn hơi dừng lại một chút rồi chậm rãi nói tiếp:

- Đừng để mình bị lôi cuốn vào cuộc chiến tranh này nữa, nó sẽ khiến cho mình rất mệt mỏi. Lại nữa, hãy quên đi một thứ gì đó, như vậy sẽ tốt với nàng hơn.

Sau khi thoát xong, thanh niên không quay đầu lại nữa mà đi thẳng ra khỏi phòng.

Vài ngày sau đó, Khải Sát Lâm không gặp lại hắc nữ, mặc dù nàng còn rất nhiều nghi vấn ở trong lòng.

Theo lời hắc nữ nói, “một thứ gì đó” rốt cuộc lại là thứ gì đây?

Trong mấy ngày này, thời gian tựa như đặc biệt dài hơn bình thường vậy.

Hiện tại lúc này cũng có một nữ tử khác cũng có một loại cảm giác như thế.

Tuy rằng không biết làm sao để đối mặt hắc nữ, nhưng vô luận thế nào thì Tân Địch Á cũng rất mong được gặp lại người kia, thế nhưng thủy chung hắc nữ vẫn không xuất hiện, một lần cũng không có.

361. Hồi 345: Đoạn Tuyệt (thượng)

- Thành thủ đại nhân, quân tiên phong của địch nhân tựa hồ như đang có chút xao động. Đây chính là cơ hội tốt của chúng ta.

Sát Đạt Mễ La hiển kế.

Nếu là mấy tháng trước, trong mắt gã, cánh quân Đông Nam kia không chỉ có xao động đơn giản như vậy thôi, mà là đang nháo nhào hỗn loạn lên đó chứ.

Tuy nhiên, sau khi trải qua nhiều cuộc chiến hung hiểm, gã cũng tiến thủ một tay này đã không còn là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, hữu dũng vô mưu như lúc trước nữa; mà giờ đây, gã đúng là một tướng lĩnh có cái nhìn đầy chiến lược.

Bất luận sự việc gì cũng đều có hai mặt. Dù sĩ khí của binh sĩ có cao vọt đến đâu đi nữa, nhưng sau khi đấu chí suy kiệt thì nó sẽ để lại cái họa ngấm ở phía sau, tức là khi đó quân địch sẽ thừa cơ mà tấn công mãnh liệt. Bởi vậy cho nên cứ bình tĩnh hành quân, phát huy sở trường và tránh né sở đoản, ẩn nhẫn chờ đợi thời cơ để quay đầu quất lại một kích. Đó mới chính là một trong những yếu tố quan trọng để thủ thắng, và nó cũng là một kinh nghiệm mà Sát Đạt Mễ La đã học được từ Mộ Dung Thiên trong suốt thời kỳ ma thú bạo động vừa qua.

Căn cứ theo kinh nghiệm, nếu như địch nhân cứ tiếp tục duy trì mức độ tấn công như hiện tại, vậy thì chỉ cần không tới hai tiếng sau, bọn chúng sẽ bị tiêu hao thể lực rất nhanh, đồng thời về mặt tâm lý thì cũng sẽ vì không thấy có kết quả mà bắt đầu nảy sinh những cảm giác như là buồn bực, thiếu kiên nhẫn, sa sút tinh thần, vv....và tiếp theo sau đó sẽ là sĩ khí bị giảm sút trầm trọng.

Đến lúc đó chính là thời cơ tốt nhất để phản công.

Sau khi học hỏi được nhiều phương pháp phòng ngự từ Tịch Thập, Sát Đạt Mễ La rất có lòng tin đối với sức phòng ngự của quân mình trước những đòn tấn công điên cuồng của quân địch. Hiện tại, mấy tiếng đã trôi qua, quân địch tuy đã có chút sa sút tinh thần, nhưng chúng vẫn chưa có ý định rút lui.

Vô luận tướng lĩnh của đối phương tin tưởng mù quáng vào một nguyên nhân nào đó, thế nhưng ánh mắt của thành thủ đại nhân còn độc đáo hơn cả ánh mắt có tầm nhìn chu đáo của Sát Đạt Mễ La nhiều lắm. Hắc nữ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội khiến cho đối phương bị nghẹt thở đâu. Vì vậy mà cánh quân tiên phong này của Lam Nguyệt nhất định sẽ bị một phen giáo huấn suốt đời khó quên cho xem.

Tuy rằng việc chống chọi với quân tiên phong của địch chỉ là một chiến dịch làm cho có, cả song phương chỉ phái ra một phần lực lượng rất nhỏ để thăm dò địch tình. Bất luận thắng thua thế nào, tổn thất của quân đội cũng sẽ không quá lớn, thế nhưng đối với sự ảnh hưởng của sĩ khí, người ta không thể dùng sự tổn thất về mặt lực lượng mà đánh giá được.

Mọi người đều biết rõ, trong chiến tranh, khi sĩ khí của một cánh quân được đề thăng là có nghĩa gì. Điều đó tương đương với việc lực lượng của họ được tăng cường rất nhiều.

Tuy rằng không hiểu rõ chuyện gì đã khiến cho tướng lĩnh của quân địch đã đưa ra quyết sách sai lầm, nhưng xem ra quyền chủ động của trận này đã rơi vào tay quân mình rồi. Trên khóe miệng của Sát Đạt Mễ La chợt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, bởi vì gã dường như đã thấy được nữ thần thắng lợi đang vẫy tay với phe mình vậy.

Từ này đến giờ, Mộ Dung Thiên vẫn hết sức trầm mặc, nhưng lúc này hắn đột nhiên ra lệnh:

- Truyền lệnh của ta, cánh quân tiên phong thứ sáu lập tức phản thủ làm công, toàn lực nghênh chiến!

- Hả?

Nụ cười ở trên môi Sát Đạt Mễ La chợt đông cứng lại.

Mệnh lệnh này được phát ra vào thời điểm khác hẳn như trong dự tính của gã, bởi vì thời cơ phản kích tốt nhất vẫn chưa tới. Tuy rằng mới trải qua một giờ tấn công cường liệt, cánh quân tiên phong của liên quân Đông Nam vẫn chưa có hiện tượng tiêu hao sức lực, chiến ý của chúng vẫn còn rất cao.

Thành thật mà nói, sĩ khí và lực lượng của liên quân Đông Nam so với quân mình còn cao hơn nhiều lắm. Sát Đạt Mễ La hiểu rất rõ điều đó, vì vậy nếu như lúc này mà quyết định toàn lực tấn công quân địch, vậy thì kẻ bị thua thiệt sẽ là phe mình mà thôi.

Sát Đạt Mễ La không dám hoài nghi sự anh minh của vị thành thủ đại nhân mà gã tôn kính như một chiến thần này, nên rốt cuộc gã chỉ có thể cho rằng mình đã nghe lầm mà thôi. Vì vậy gã liền ngáp ngừng:

- Đại nhân.....

- Truyền lệnh của ta, cánh quân tiên phong thứ sáu lập tức phản thủ làm công, toàn lực nghênh chiến!

Mộ Dung Thiên lặp lại một lần nữa, thậm chí dù một từ hay một chữ cũng không hề thay đổi.

Âm thanh của hắn chắc nịch như đinh đóng cột, khiến cho Sát Đạt Mễ La dám khẳng định đó đúng là ý tứ của thành thủ đại nhân rồi. Nhưng gã lại cảm thấy rất hồ đồ, vô luận thế nào, lúc này vẫn chưa phải là thời cơ tốt để phản công. Thế nhưng khuôn mặt tựa như được đeo ra từ tượng đá của thành thủ đại nhân lại khiến cho người ta thấy được không có một điều gì là có thể làm cho hắn thay đổi chủ ý được.

Sát Đạt Mễ La đầy bụng nghi vấn, nhưng tất cả mọi câu hỏi đã lên tới cổ thì đều bị nuốt trở xuống. Bởi vì trước kia thành thủ đại nhân cũng từng nhiều lần làm ra những hành vi cổ quái mà không ai có thể giải thích nổi, nhưng đến cuối cùng mọi thứ đã chứng minh rằng hắn đã làm đúng.

Xem ra lần này cũng là một trong những kế sách thần kỳ của hắn rồi đây.

Ngay khi Sát Đạt Mễ La đang định chạy đi chấp hành mệnh lệnh thì đột nhiên Mộ Dung Thiên lại thốt ra một câu càng khiến cho gã cứng đờ cả người:

- Bỏ đi, để ta đích thân thống lĩnh trận này.

Là một thủ lĩnh tối cao trong quân đội, thành thủ đại nhân làm sao có thể mạo hiểm tự mình lãnh quân đi đánh trận đầu như vậy chứ?

Sát Đạt Mễ La thật sự là quá kinh hãi, đến nỗi khi Mộ Dung Thiên đã đi xa rồi thì gã mới hồi phục lại tinh thần, thậm chí muốn lên tiếng ngăn cản cũng không kịp nữa.

Mệnh lệnh quý dị lần này, liệu có đơn giản như trong tưởng tượng hay không?

oooOooo

Lúc này có một người khác cũng ngơ ngác thần hồn như Sát Đạt Mễ La vậy, đó chính là Khải Sát Lâm.

Mấy ngày qua, người kia không có một hành động gây rối nào, thậm chí cả hai cũng chỉ gặp mặt nhau có một lần đó thôi.

Tuy nhiên, Khải Sát Lâm lại không thể quên được thái độ kỳ dị của hắn lúc đó. Trong mấy phút tiếp xúc ngắn ngủi, nàng cảm nhận được sự ôn nhu, ái mộ, cùng với lạnh lùng, vô tình, và tất cả mọi loại tình cảm phức tạp khác, dường như đều tập trung vào một chỗ vậy.

Hắn quả thật là một nam tử khiến cho người ta không thể đo lường được. Thông tuệ như Khải Sắt Lâm mà cũng không thể nhìn thấu được lớp mặt nạ thần bí của hắn, cho dù chỉ là một chút thôi, tỷ như lúc này nàng cũng không hiểu được ý đồ của hắn khi muốn mình giả làm một thân binh ở bên cạnh hắn là vì lý do gì.

Dưới tình huống không được báo trước, hắn đã cho mình mặc bộ chiến y của binh sĩ Tát La, và cùng bước ra chiến trường.

Thân mặc y phục của binh sĩ địch quốc, cùng tham gia chém giết với quân địch dưới vai diễn “đồng đội”, đây đúng là một sự thử nghiệm rất cổ quái.

Tuy nhiên, tâm tình khó chịu của Khải Sắt Lâm ngay lúc đó liền bị thay thế bởi một tâm trạng khác, bởi vì nàng đã nhìn thấy được chủ tướng dẫn đầu liên quân Đông Nam lúc này, thế là nàng lập tức kinh hô:

- Bích Dạ!

- Giết cho ta! Giết!

Nếu như có mặt Sát Đạt Mễ La ở đây, gã sẽ hiểu được vì sao quân địch lại cấp tiến như vậy, bởi vì hầu như toàn bộ đại lục đều hiểu rõ quan hệ giữa Khải Sắt Lâm và Bích Dạ, nó vốn chẳng phải là một bí mật gì.

Tình trạng của Bích Dạ lúc này chẳng khác nào một con hổ điên, hai mắt nàng đỏ rực, căn bản là không thèm nghe theo sự điều động trước đó của Ai Nhĩ Duy Tư. Từ sau khi biết được tin Khải Sắt Lâm bị bắt, nàng đã không còn giữ được sự bình tĩnh của thường ngày nữa rồi.

Điều khiến cho nàng cực kỳ tức giận là quân tiên phong của phe địch vẫn như cảnh liễu đung đưa trong gió vậy, họ vẫn không hề chọi thẳng với phe mình. Nhưng cũng may, lúc này toán quân Tát La chết tiệt kia đã không tránh né nữa, thế là Bích Dạ vốn đã nổi giận cực điểm, lập tức cầm mâu dẫn quân xông trận.

Ngay vào lúc quân của song phương chưa kịp giao phong thì đã có ba mũi hỏa tiễn mang theo lực sát thương cường đại được bắn thẳng ra, tiếp theo đó là ba quy nhân chiến sĩ nổi tiếng về sức phòng ngự ở trận địa phía xa xa của Tát La lập tức gào lên thảm thiết rồi ngã luôn xuống biển.

Cánh quân tiên phong của liên quân Đông Nam thấy thế thì reo hò vang dội, tài bắn tên cao siêu của Bích Dạ đã gặt hái được hiệu quả rất tốt, sĩ khí của chúng vốn đã bị giảm sút khá nhiều thì nay lại được tăng cao một lần nữa.

Kỹ năng tấn công từ xa của mỹ nữ cung tiễn thủ thuộc Cuồng Bạo dong binh đoàn, do Phong, Hỏa hai loại nguyên tố cùng kết hợp mà thành - Tật phong liệt diễm tiễn. Môn tuyệt kỹ này và khuôn mặt diễm lệ của nàng cũng đều nổi danh như nhau.

Cuộc chiến được mở màn bởi ba mũi tên kia, nhưng vẫn chưa đến nỗi kịch liệt.

Có thể nói là nó nhanh chóng bị tan rã, hầu như cùng với lúc vừa khai diễn cuộc chiến, bởi vì đối phương đã không tiếp tục chống cự nữa.

Nói chính xác hơn một chút, phe đối phương tựa hồ như không có ý đánh nhau chút nào.

Trận chiến này có cảm giác như là một trò đùa rất tùy tiện vậy.

Mặc dù sớm đã quay đầu rút lui, nhưng phe đối phương cũng không bị thương vong gì quá lớn. Bất luận thế nào, kết quả cũng là phe họ thua. Thất bại sẽ để lại một nỗi ám ảnh trong tâm lý của họ, nếu như lúc đầu đã không muốn đánh một trận, vậy tại sao họ lại thay đổi chủ ý?

Bích Dạ hoang mang không hiểu được ý đồ của đối phương, nhưng nàng cũng không vì điều đó mà do dự. Nói chính xác hơn thì đó là một cơ hội tốt để cho đối phương bị sa cơ.

Hơn nữa, lúc này quan chỉ huy của đối phương lại đang đi sau cùng để đoạn hậu.

Tên tướng lĩnh kia đang mặc một bộ chiến giáp đen tuyền, cả cây trường thương trong tay cũng một màu đen kịt. Xem ra địa vị của hắn cũng không thấp, chắc không phải chỉ là một tướng lĩnh tiên phong đơn giản như vậy thôi. Nếu có thể chém cho hắn ngã ngựa, vậy thì sẽ tạo nên một sự đả kích rất lớn cho quân địch rồi.

Nghĩ tới đó, trong lòng Bích Dạ liền nóng như lửa đốt, tiếp theo đó, nàng liền quyết định hành động ngay.

Vừa thúc vào bụng con Phân Thủy câu ở dưới chân, một trong những hải sủng có tốc độ nhanh nhất, Bích Dạ nhanh chóng tiến đến gần gã hắc giáp tướng lĩnh kia, tốc độ còn nhanh hơn cả những kỵ sĩ đang đi ở hàng đầu nữa.

Cung giương, tên bay đi!

Một mũi tên mang theo liệt hỏa bốc cháy hừng hực bắn nhanh ra.

Mũi tên đó khác với Tật phong liệt diễm tiễn. Nó là một mũi linh lực tiễn có uy lực rất kinh khủng, dài gần hai thước, liệt diễm ở trên thân nó là màu xanh, tựa như chiếc lưỡi của con rắn độc không ngừng thò ra thụt vào.

Linh lực tiễn mang theo tiếng rít gào tựa như tiếng ác ma triệu hoán vậy, nó không giống như những kỹ năng tầm xa bình thường và không bị giảm dần tốc độ một khi đã bay đi xa; trái lại, nó đã hoàn toàn thoát ly khỏi sự hạn chế của vật lý, không ngừng gia tăng tốc độ, càng lúc càng nhanh hơn, đến nỗi cuối cùng chỉ để lại một bóng xanh mờ nhạt mà thôi.

Mũi tên này cũng không giống như Tật phong liệt diễm tiễn, mà còn mạnh hơn nữa. Nó chính là kỹ năng đặc ý của Bích Dạ và cũng rất lừng danh thiên hạ - Ma khiếu vô ảnh tiễn.

Thành thật mà nói, nàng đối với cuộc chiến này không có một chút hứng thú nào cả, bởi vì Lam Nguyệt đế quốc bây giờ đã biến chất rồi. Nó đã trở thành một kẻ xâm lược, và lại còn làm ra những hành vi “đánh người ngã ngựa” rất đáng khinh. Nó đã chọn đúng thời điểm mà các nước trung lập đang gặp hoàn cảnh khó khăn nhất để phát động chiến tranh, hành vi đó thật chẳng khác nào hành vi của liên quân Tây Bắc cả.

Những lời hô hào giữ gìn hòa bình của Cát Tư đã khiến cho nàng cảm thấy rất ghê tởm, thế nhưng sau khi Khải Sát Lâm bị lôi cuốn vào vũng nước đục này, nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác, mà chỉ đành nhắm mắt đưa chân.

Ai gây bất lợi cho Khải Sát Lâm thì cũng chính là địch nhân của mình.

Trên thực tế, nàng cũng biết lần này không phải là do Cát Tư muốn báo thù. Khải Sát Lâm rất nổi tiếng ở Lam Nguyệt, mà Cát Tư lại là một lão gian hùng lòng dạ thâm trầm, lão quyết sẽ không vì một chút ân oán nhỏ mà làm ra một việc ngu xuẩn như vậy.

Nhân tố then chốt trong việc quyết định thành bại của cuộc chiến này nằm ở thời gian. Không còn nghi ngờ gì nữa, sau khi phát động chiến tranh, các nước trung lập sẽ bắt buộc phải kết minh với liên quân Tây Bắc, mà trong thời gian ngắn ngủi này, liên quân Đông Nam phải đối phó với tất cả. Do đó mà mỗi một đạo quân đều cần rất nhiều nhân tố có giá trị kích thích sĩ khí và cổ vũ tinh thần cho họ, vì thế mà trong quân không thể thiếu sự hỗ trợ của các ca thủ được. Đó chính là một trong những nguyên nhân khiến cho thể mạnh của quân Lam Nguyệt tựa như chẻ tre vậy.

Mà chiến tuyến ở Đa Đa Lạp Đặc lại là nơi quan trọng nhất. Ngoài Khải Sát Lâm ra, còn có rất nhiều danh ca nổi tiếng của Lam Nguyệt hoặc của các quốc gia Đông Nam khác cũng gia nhập trong đạo quân đó.

Kế hoạch của Cát Tư có thể xem là gần như hoàn hảo, chỉ tiếc một chỗ là đã tính sai về thời gian hành quân của Mễ Kỳ Tư, và lại còn sai rất trầm trọng nữa là đằng khác.

Một Mộ Dung Thiên, một Áo Lâm Na có Ma cảm ứng, một đạo quân Mễ Kỳ Tư đã kinh qua sự rèn luyện vô cùng gian hiểm của ma thú bạo động, một đội trình sát binh cực kỳ xuất sắc, tất cả những thứ đó gộp lại đã rút ngắn thời gian tính toán của Cát Tư từ bảy ngày rưỡi thành năm ngày.

Sai lầm đó đúng là rất trí mạng, trực tiếp dẫn đến sự bại trận của liên quân, và cũng dẫn đến việc nhóm ca sĩ kia bị bắt giữ. Đó là điều mà Cát Tư không thể nào ngờ tới được.

Mà sự xuất hiện của toán viện quân Tây Bắc kia cũng là một sai lầm trong tính toán của lão. Theo đáng lý thì sau khi xảy ra cuộc chiến này thì liên quân Tây Bắc mới phái viện quân đến, nhưng nếu là thế thì họ cũng không thể đến nhanh như vậy. Trừ phi họ đã phái toán quân này vượt biển trước cả lúc xảy ra cuộc chiến.

Nếu đúng như thế, vậy thì trong quân Tây Bắc cũng có một nhân vật bày mưu tính kế rất đáng sợ. Y đã có thể đoán được liên quân Đông Nam sẽ đối khách làm chủ và phát động chiến dịch xâm lược, điều đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng trước lúc chiến tranh bùng nổ và trước khi song phương kết minh, người kia đã có thể hành động to gan và trái với thường quy như vậy, đã phái ra một cánh quân chi viện trước khi hành sự nữa. Điều đó cho thấy tính quyết đoán và bản lĩnh của y cũng không tầm thường chút nào.

Nghe nói, quốc sư Bái Yết La của Cuồng Sa thành chính là một người như vậy.

Linh lực tiến càng lúc càng tiến đến gần. Trong một khoảng cách gần như thế, lại phát động tuyệt kỹ thành danh của mình, Bích Dạ hoàn toàn có đủ lòng tin. Nàng phảng phất như có thể nghe được tiếng mũi tên xuyên thủng trái tim của gã hắc giáp tướng lĩnh kia.

Xoạc!

Thanh âm trúng đích của mũi tên vang lên, nhưng mục tiêu lại không phải là trái tim của tên tướng lĩnh kia. Hẳn quả thật không hề tránh né, nhưng ngay vào giữa lúc chỉ mảnh treo chuông thì hắn đã đột ngột quay đầu lại, đồng thời cây trường thương ở trong tay cũng đâm thẳng ra.

Tiếp theo đó thì kỳ tích liền xuất hiện, mũi trường thương và mũi nhọn của tên cùng lúc đụng mạnh vào nhau.

- Ủi chà!?

Đôi mắt mỹ lệ của Bích Dạ mở ra thật lớn.

Nàng đoán rằng đối phương không đơn giản, nhưng lại không ngờ hắn còn cường hãn đến như vậy.

Toán quân kỳ sĩ đi hàng đầu cũng hơi ngần người ra, Ma khiêu vô ảnh tiễn của Bích Dạ có uy lực thế nào thì bọn chúng đều hiểu rõ, nhưng mà không ngờ môn tuyệt kỹ đặc ý của nàng lại bị phá giải với một phương thức kỳ lạ như thế.

Hết hồi 345 phần thượng

362. Hồi 345: Đoạn Tuyệt (hạ)

Ma khiêu vô ảnh tiễn có tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không thể nhìn thấy được.

Sau khi linh lực tiễn bị ngăn chặn, nó không vì vậy mà biến mất, mà từ đó lại tự chế ra làm hai phần, tiếp tục bắn về phía đầu và bụng của đối phương.

Bích Dạ cười lạnh một tiếng. Có rất nhiều người đã hiểu sai về Ma khiêu vô ảnh tiễn của nàng, người ta chỉ biết nó có tốc độ cực nhanh và tầm bắn cũng rất xa, nhưng vẫn không một ai biết được chỗ đáng sợ nhất của nó chính là sự biến hóa vô lường.

Khác với các loại linh lực tiễn thông thường khác, Ma khiêu vô ảnh tiễn khi gặp phải ngoại lực cản trở thì nó sẽ không biến mất, nó có thể thông qua tỷ lệ nguyên tố trên đường bay mà tự biến hóa một khi gặp phải sự ngăn trở nào. Cả việc nó biến hóa như thế nào thì nàng cũng không thể đoán trước được. Vô luận là góc độ hay lực đạo, nó hầu như rất giống với kính vạn hoa vậy, biến hóa khôn lường và không theo một quy tắc nào, chỉ có thể tùy thời mà sản sinh thôi. Chính bởi vì không có dấu hiệu nào để suy đoán sự biến hóa của nó, loại “loạn” tiễn này sẽ khiến cho đối phương khó lòng mà phòng thủ được lắm.

Sau khi phải ứng phó với tốc độ nhanh của Ma khiêu vô ảnh tiễn, dù đối phương không bị bắn trúng, thì e rằng cũng bị nó làm cho luống cuống chân tay, sau đó sự biến hóa của linh lực tiễn sẽ khiến hắn trở tay không kịp mà phải nuốt lấy quả đắng.

Tốc độ nhanh cộng với biến hóa khôn lường, đây chính là một tổ hợp công kích rất hoàn mỹ. Hai loại tính chất này rất khó có thể kiêm toàn đủ cả, nhưng mà Bích Dạ lại làm được điều đó, hơn nữa lại còn tùy thời mà biến hóa, quả thật rất tuyệt diệu. Hai mũi tên, một trên một dưới, phạm vi mở rộng, hơn nữa lại có một mũi nhắm vào đầu. Nếu lỡ bị bắn trúng, vậy thì vết thương sẽ rất trí mạng.

Chỉ tiếc rằng nụ cười nhạt của Bích Dạ không giữ được lâu, bởi vì gã hắc giáp tướng lĩnh kia đã có phương pháp ứng biến.

Cây trường thương trong tay hắn chợt xoay ngang, rồi trong nháy mắt đã quay tròn thật nhanh, giống như cánh quạt chạy phần phật vậy.

Cây trường thương được quay tròn thật nhanh, và nó đã biến thành một tấm thuẫn lớn hoàn toàn bao phủ lấy toàn thân của gã hắc giáp tướng lĩnh. Hai mũi “loạn” tiễn không có quy tắc kia liền bị chiêu phòng ngự kín kẽ của đối phương làm cho mất đi hiệu lực.

Lúc này Bích Dạ đứng ngây ra như phỗng. Người kia quả thật rất giống như là đang đùa giỡn với ma thuật vậy.

Phương pháp phòng ngự của đối phương cũng giống hệt như tổ hợp tốc độ nhanh và biến hóa khôn lường của Ma khiêu vô ảnh tiễn vậy.

Sau khi hai mũi loạn tiễn đánh vào thân thương, chúng lập tức bắn dội ra ngoài, nhưng chúng vẫn không dừng lại. Một trong hai mũi tên lại bắn trúng vào người con hải sủng của một tên thân binh ở bên cạnh hắc giáp tướng lĩnh.

Con hải sủng đau đớn nhảy lồm lên trong tiếng kêu thê thảm, đồng thời cũng hất tung người đang cười trên lưng nó xuống biển luôn.

Hắc giáp tướng lĩnh thấy thế liền nhảy xuống sủng kỵ mà bắt lấy gã thân binh của mình.

Bích Dạ thấy vậy thì cực kỳ vui mừng. Người kia hiển nhiên rất yêu thương thuộc hạ. Ngoài việc tự mình đích thân đoạn hậu, mà ngay cả một thân binh nhỏ nhỏ cũng ra tay cứu nguy nữa, hoàn toàn không để ý thời khắc nguy hiểm như lúc này.

Mặc dù không hiểu được gã thân binh kia có thân phận như thế nào, nhưng Bích Dạ cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này. Thanh trường cung ở trong tay nàng lại được giương lên lần nữa.

Trong lúc vừa bảo vệ thân binh, vừa phải đối phó với Ma khiêu vô ảnh tiễn, hiển nhiên đối phương đang rất bị chật vật đấy.

Nhưng linh lực tiễn trong tay Bích Dạ chưa kịp bắn ra, bởi vì mục tiêu ở trước mặt nàng bỗng nhiên lại biến thành một con hải thú. Hơn nữa, nó lại còn đang bay thẳng tới trước mặt nàng.

Con hải thú đó chính là con vật đáng thương bị trúng tên lúc nãy, giờ đây lại trở thành bia ngắm của nàng.

“Thật là một tên xảo hoạt.” Bích Dạ thầm mắng đối phương một câu, song song đó cũng phải thầm bội phục tài ứng biến của hắn.

Đương nhiên Bích Dạ rất có lòng tin sẽ bắn trúng thân thể của con hải thú kia, nhưng vấn đề là ở chỗ tầm nhắm của nàng đã bị nó che khuất, hoàn toàn không có cách nào để bắn tiếp gã hắc giáp tướng lĩnh kia nữa.

Mặc dù cảm thấy căm tức, nhưng Bích Dạ cũng không vì vậy mà thấy phiền não. Cây trường cung trong tay nàng vẫn giữ nguyên như trước.

Thế nào con hải thú kia cũng sẽ bị hết đà và rơi xuống nước, đến chừng đó, tầm nhắm của nàng sẽ được mở rộng như trước, vậy thì nàng vẫn có thể tấn công hắn tiếp. Bích Dạ rất tự tin mình có thể khiến cho đối phương phải khốn đốn vì hai đoạn Ma khiêu vô ảnh tiễn.

Con hải thú kia càng lúc càng tiến đến gần, khi còn cách Bích Dạ chừng vài thước nữa thì bắt đầu từ từ rơi xuống.

Đôi mắt đẹp và lợi hại như mắt ưng của Bích Dạ lại nhìn chăm chăm về phía trước, đồng thời bất giác không tự chủ được mà kinh hoảng lên. Không ngờ lực cánh tay của tên kia lại biến thái như vậy, con hải thú này rất to lớn và nặng nề, vậy mà hắn lại có thể ném nó đi một khoảng xa như vậy.

Cuối cùng thì hải thú cũng biến mất khỏi tầm nhìn của Bích Dạ. Trước mắt nàng liền bừng sáng, thế nhưng nàng lại không còn thấy bóng dáng của gã hắc giáp tướng lĩnh kia đâu nữa.

Đột nhiên kỳ biến nổi lên!

Con hải thú kia bỗng nhiên bị nhấc lên, thế rồi một bóng đen lướt tới nhanh như thiểm điện.

Hắn vốn không mượn cơ hội hải thú che tầm mắt của Bích Dạ mà bỏ chạy, mà hắn vẫn ẩn thân ở phía sau nó.

Sự biến hóa này xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi ngay cả Bích Dạ cũng trở tay không kịp nữa.

Phương diện chiến đấu xấp lá cà không phải là sở trường của cung tiễn thủ, lúc này Bích Dạ chỉ có thể nhanh chóng nhảy lui về phía sau, còn Ma khiêu vô ảnh tiễn ở trong tay cũng bắn nhanh ra, chỉ tiếc là điều đó chỉ phí công vô ích. Còn cây trường thương ở trong tay hắc giáp tướng lĩnh lại mang theo khí thế bức người mà đâm mạnh tới trước.

Vì Bích Dạ đã hùng hổ chạy lên trước hàng ngũ quân mình, do đó mà giờ đây đã xuất hiện hậu quả của việc đơn thương độc mã truy đuổi đối phương, mà bên cạnh nàng lại không có lấy một binh sĩ để tùy thời cứu viện cho nàng. Cho dù là những kỵ binh nhanh nhất thì cũng còn cách nàng tới mười thước. Bọn họ bất lực nhìn quan chỉ huy bị rơi vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Khoảng cách này tuy rất ngắn, nhưng đối với tuyệt đỉnh cao thủ thì cũng đủ để kết thúc trận đấu rồi.

Lúc này Bích Dạ chỉ có thể vất cung đi, đồng thời rút thanh chủ thủ được cất giấu trong ống giày ra cầm sẵn nơi tay.

Trong hàng ngũ cung tiễn thủ, Bích Dạ là người đầu tiên có được năng lực cận chiến không tầm thường, nhưng đối mặt với một cao thủ thế này thì nàng còn kém xa lắm. Huống chi, sau khi bắn ra hai mũi Ma khiêu vô ảnh tiễn, linh lực của nàng đã hao phí cực kỳ nghiêm trọng rồi.

Bất luận là nhìn từ góc độ nào, việc nàng bị vây hãm thế này đúng là một hoàn cảnh rất xấu.

Bích Dạ hiểu rất rõ đạo lý này, bởi vậy nên nàng nghĩ nếu có chống lại thì cũng phí công vô ích mà thôi.

Thanh chủ thủ trong tay nàng so với cây trường thương của đối phương, quả thật là rất đáng thương.

Cây trường thương mang theo khí lạnh thấu xương ập tới. Bích Dạ phảng phất như đã nghe được tiếng bước chân của tử thần rồi vậy.

- Đứng!

Gã thân binh đang được hắc giáp tướng lĩnh ôm trong tay chợt kêu lên kinh hoàng. Thanh âm rất quen thuộc đó chợt khiến Bích Dạ ngậy người hẳn ra.

Cùng lúc đó, một cổ lực lượng vô hình nhưng cường đại chợt lảng không ập tới và đẩy thân thể Bích Dạ lướt đi hơn nửa thước. Mũi trường thương thì rơi vào khoảng không, trong khi đó thì thanh chủ thủ trong tay Bích Dạ đã cắm phập vào vai đối phương.

Những người đứng ngoài quan sát sẽ thấy rằng Bích Dạ đã dùng bộ pháp xảo diệu để tránh thoát một kích trí mạng, đồng thời còn ban thưởng cho đối phương một vết thương nữa.

Nhưng Bích Dạ lại biết rõ tình hình hiện thực lại không như thế. Nàng nhìn thanh chủ thủ trong tay mình, rồi chuyển ánh mắt sang vết thương đang chảy máu xối xả của đối phương, cùng với Khải Sắt Lâm đang bị hắn ôm chặt trong lòng. Quả thật nàng không dám tin vào mắt mình nữa.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra thế này? Cổ lực lượng kỳ quái kia hiển nhiên không thể do người khác tạo ra, ngoài mình thì chỉ có Khải Sắt Lâm thôi, nhưng Khải Sắt Lâm lại không có năng lực chiến đấu kia mà.

Vậy thì chỉ còn lại gã hắc giáp tướng lĩnh kia thôi, nhưng địch nhân sao lại bỏ qua cơ hội giết chết mình và lại còn để cho bản thân bị thương như thế? Điều đó thật quá tức cười.

Nói trở lại, cổ lực lượng kỳ quái kia đúng là được phát ra từ mũi thương của hắn.

Bích Dạ cảm thấy hoang mang khó hiểu, mọi thứ phảng phất như đều trở thành hỗn loạn, chúng trở nên không có thường quy giống như mũi Ma khiêu vô ảnh tiễn của nàng vậy.

- Trở về đi!

Thanh âm quen thuộc khiến cho tâm thân mềm mại của Bích Dạ chợt rung động, nhưng lời đó không phải do Khải Sát Lâm thốt ra. Mức độ kinh ngạc của nàng so với khi nghe được tiếng của Khải Sát Lâm lúc này cũng không kém chút nào.

Ngay cả Khải Sát Lâm cũng trợn tròn đôi mắt, quay đầu nhìn nam tử đang ôm mình mà như không tin được vào mắt vậy.

Khuôn mặt của nam tử kia từ từ biến ảo, nước da ngăm đen cũng trở thành trắng hồng, những đường nét quen thuộc đều hiện rõ lên hết.

Đến cuối cùng thì tất cả đều hiện rõ ra trước mắt, hai nàng ngây người như phỗng. Khuôn mặt kia không phải là của tên sắc lang mà họ vẫn nhớ nhung ngày đêm, vừa yêu vừa hận đó hay sao?

Đồng thời, khuôn mặt đó cũng khiến cho hai nàng cảm thấy rất xa lạ. Nó không còn những thần tình lỗ mãng, cợt nhả, và nét vô tư không để bụng bất cứ việc gì nữa; mà trái lại, giờ đây nó rất kiên nghị, trầm ổn, và cả sự thành thực vì những trải nghiệm kinh thiên động địa tạo nên.

Trong khoảnh khắc đó, Bích Dạ liền hiểu được vì sao mũi trường thương của hắn lại đâm hụt, đồng thời còn khiến cho bản thân mình thọ thương nữa.

- Xin đừng để bị lôi cuốn vào cuộc chiến này nữa, đừng để cho ta phải khó xử!

Ngữ khí của Mộ Dung Thiên rất lạnh lùng, không mang theo một chút tình cảm nào. Mà hàm ý ở trong câu nói của hắn lại khiến cho hai nàng cảm thấy tim mình băng giá hơn.

Bích Dạ há miệng định nói gì đó, nhưng rốt cuộc cũng không thể thốt thành lời được.

La Dịch ở trước mắt đã không còn là La Dịch của trước kia nữa rồi.

Từ sau khi Lam Nguyệt khai chiến, thật sự đã có quá nhiều chuyện xảy ra, nên đã tạo ra một khoảng cách lớn giữa họ.

Hiện tại, họ chỉ là địch nhân của nhau.

Mộ Dung Thiên cũng không nói thêm lời nào, khuôn mặt của hắn lập tức biến hóa thêm một lần nữa và trở lại thành Đan Ni Tư, trên mặt không hề để lộ ra một biểu tình nào. Sau đó hắn liền đẩy Khải Sát Lâm ở trong tay ra, rồi quay mình chạy đi.

Ngoài Bích Dạ và Khải Sát Lâm ra, không một ai thấy được tình cảnh vừa xảy ra trong chớp mắt đó.

Ở trong mắt những người khác, Mộ Dung Thiên ám sát tướng lĩnh tiên phong của địch nhân thất bại, đồng thời cũng thọ thương, lại thêm quân địch lại đang tiến đến gần, do đó mà hắn buộc lòng phải bỏ rơi gã thân binh để tay chân không bị cản trở.

Chỉ có Bích Dạ và Khải Sát Lâm mới biết được sự tình thật sự. Căn bản là hắn không có ý đánh trận này, mà chỉ muốn mượn cơ hội để đưa Khải Sát Lâm trở về mà thôi.

Ngoài việc đó ra, việc làm này còn có một mục đích khác, đó là phân rõ giới tuyến giữa đôi bên.

Hai nữ nhân tuân lệ đầy mặt, thủy chung gì họ cũng không thể vượt qua được khoảng cách của quốc gia!

Lời nói vô tình của Mộ Dung Thiên vẫn còn văng vẳng bên tai, bàn tay run bần bật của Bích Dạ nắm chặt lấy thanh chủy thủ, những giọt máu còn đọng lại trên đó không hề bị sự băng lãnh của chủy thủ làm cho đông cứng lại, mà nó vẫn còn nóng ấm.

Cảm tình ở trong nội tâm của hắn có giống như những giọt máu này hay không, có vẫn nóng ấm và chưa bị nguội lạnh?

Lúc này đám kỵ sĩ ở phía sau liền nhanh chóng rượt tới, chúng nhìn Bích Dạ đang sững sờ như hóa đá mà ngậm thở dài một hơi, thế rồi lại tính tiếp tục rượt theo gã tướng lĩnh của quân địch.

- Chậm đã!

Bích Dạ như thất hồn lạc phách, vội vàng phát ra mệnh lệnh:

- Lập tức thu binh!

Lúc này Mộ Dung Thiên đã trở lại đội ngũ của mình. Gió biển lạnh lẽo thổi lên mặt hấn, nhưng lại không thể thổi nguội đi nhiệt huyết đang sôi trào của hấn.

Đây là một quyết định rất gian nan, nhưng hấn bắt buộc phải đi làm!

Bởi vì cho dù cố gắng che giấu tới cỡ nào đi nữa thì cũng vô dụng thôi. Thân phận của hấn đã hoàn toàn bại lộ trong chiến dịch ám sát Cùng Kỳ. Không lâu sau, tất cả mọi người ở trên đại lục sẽ biết được thành thủ Đan Ni Tư của Mễ Kỳ Tư chính là tội nhân phản quốc của Lam Nguyệt.

Đương nhiên, kể cả Bích Dạ và Khải Sắt Lâm cũng sẽ biết được tin đó.

Đây chính là nguyên nhân mà hấn đã nhờ Sắc đạo Phỉ Lợi Phổ nhấn lời lại cho hai nàng, nhưng lại không tiết lộ một điểm tin tức nào về thân phận khác của hấn. Bởi vì ở trong dự liệu của hấn, thế nào rồi cũng sẽ có một ngày như hôm nay.

Tuy không hy vọng việc này sẽ xảy ra, nhưng rốt cuộc nó cũng đã xảy ra.

Là một quan chỉ huy cao cấp của Tát La, hấn cũng sẽ trở thành tử địch của mọi người dân của Lam Nguyệt.

Nhìn quân địch ừn ừn rút lui, Mộ Dung Thiên chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cáo biệt nhé sân khấu Anh Hùng Lạc Mã hùng vĩ, cung điện Bồ Lạp Cách xa hoa lộng lẫy, di tích của thần Phỉ Thần Lộ Đức, dòng sông thánh Đế Luật Lạp Qua, Xuyên Vân tháp cao chót vót tận chín tầng mây, vv.....tất cả những địa danh đã khiến cho dân chúng của Lam Nguyệt cảm thấy kiêu hãnh, và cũng là những thứ mà mình đã từng thấy kiêu hãnh.

Hoặc giả, sau này vẫn còn cơ hội để gặp lại chúng, nhưng tất cả những gì liên quan đến Lam Nguyệt đều phải xóa bỏ hết ở trong lòng hấn, kể cả bằng hữu và tình nhân!

Từ hôm nay trở đi, từ đầu tới chân La Dịch sẽ hoàn toàn là người của Tát La!

Mộ Dung Thiên trở lại soái doanh, ngay lúc đó hấn đã thấy được một người không nên thấy.

Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ, người này luôn luôn xuất hiện tại bất cứ thời điểm nào và ở bất cứ nơi nào.

Mộ Dung Thiên tự biết trò đùa của mình có thể qua mắt được tất cả mọi người, nhưng lại không thể giấu giếm được vị thần linh của các hải quốc này.

Hấn không buồn giải thích, thậm chí cũng không định sẽ giải thích, mà chỉ thần nhiên nói:

- Xin lỗi, sẽ không có lần sau.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cười nói:

- Tốt!

Ông ta vốn chẳng màng đến quyết sách sai lầm của Mộ Dung Thiên, hướng chi đây là do hấn cố ý làm vậy, mà điều khiến ông ta lo lắng hơn chính là việc Mộ Dung Thiên còn bị tình cảm ràng buộc.

Tuy hấn đến Tát La đã lâu, nhưng vẫn chưa hoàn toàn biến mình trở thành một thành viên thật sự của hải quốc.

Tuy nhiên, từ sau khi giải khai “Thiên biến vạn hóa” ở trước mặt Bích Dạ và Khải Sắt Lâm, Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng biết được quan hệ giữa hấn và hai nàng đã kết thúc, kể cả tình cảm lúc trước đối với Lam Nguyệt cũng kết thúc theo.

Một La Dịch không còn bị tình cảm ràng buộc, tất sẽ có thể đại triển thần oai, thậm chí ngay cả ông ta cũng cảm thấy có phần ứ ỷ nữa.

363. Hồi 346: Cải Biến (thay Đổi)

- Kỳ sĩ cánh phải xông vào, tận lực mà giết hết toán quân kết giới sư của địch nhân, dù phải bỏ ra một cái giá nhỏ cũng không sao. Các lực sĩ ở tiền phương thì chơi thắng với chúng, các cung tiễn thủ ở hậu phương cũng không cần mạo hiểm, chỉ cần đứng từ xa mà tạo cho chúng áp lực là đủ. Không lâu sau bọn chúng sẽ không chịu nổi, đến khi kẻ địch mệt mỏi bỏ chạy, vậy thích khách đoàn của chúng ta vốn đã ẩn thân sẵn ở đó sẽ có công dụng rồi. Sau khi một kích giết chết binh đoàn ma pháp sư của chúng, vậy thì đội ngũ của chúng sẽ không còn bao nhiêu chức nghiệp là có thể chống đỡ được sự tấn công của ma pháp nữa. Đến chừng đó, binh đoàn ma pháp sư và phù chú sư của chúng ta sẽ ào ạt tấn công chúng một trận cho thật lả lướt. Tên Tạt Đa Tư ngu ngốc, đội ngũ ma vật (ma pháp và vật lý) công phòng không cân xứng kia của hắn sẽ bị tan rã ngay, ha ha ha.....

Các tướng sĩ của Mễ Kỳ Tư nhìn thấy khoe miệng của thành thủ đại nhân lộ ra nụ cười âm hiểm theo tập quán thì liền biết ngay thắng lợi đã nằm trong tay phe mình. Tuy nhiên, nụ cười đó cũng khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi luôn, bất giác trong lòng nảy ra cảm giác cực kỳ kính nể.

Từ sau lần ban ra quyết sách sai lầm ở vào ba tháng trước, bọn họ dường như cảm thấy được thành thủ đại nhân đã thay đổi rất nhiều. Tuy rằng biểu hiện bề ngoài thì cũng không khác gì trước kia, cũng sự hiền hòa đó, sự khôi hài đó, vv....tất cả đều chẳng thấy có gì khác trước.

Nhưng trên thực tế, có vài điểm quả thật đã thay đổi.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngoài chiến thuật như thiên mã hành không giống như trước kia ra, thành thủ đại nhân còn có thêm những tác phong khác, như là: xảo quyết, tàn nhẫn, độc ác, vô tình, và thâm đặng!

Tỷ như trong một trận đánh bao vây địch nhân vào hơn mười ngày trước, hắn đã cho một đội thư quỹ phái ra rất nhiều thủy súng Lam Mạnh, một loại trùng có thể tích nhỏ bé và tốc độ cực nhanh nhưng lại không có sức chiến đấu cao, bay vào giết chết các được sư của đối phương ngay trong giữa sự bảo vệ của các Dã Man nhân chiến sĩ.

Sức phòng ngự của Dã Man nhân rất cường đại, điều đó không có gì để nghi ngờ cả. Một khi bọn họ đã tạo thành một vòng phòng ngự ở bên ngoài thì dù cho có là thích khách thì cũng khó mà len vào trong. Nhưng đối với những con Lam Mạnh có thể tích nhỏ bằng châu chấu, không nơi nào là không chui vào được, thì bọn họ chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn đồng đội bị tiêu diệt mà thôi.

Đại quân phe địch bị mất đi sự hậu thuẫn của được sư, khiến cho một quyết sách sai lầm làm cho chúng phải ân hận suốt đời. Nguyên bản là viện quân của chúng sẽ có thể đến kịp để bổ sung vào số lượng đã tử vong, nhưng không ngờ toàn quân lại bị diệt.

Lúc bấy giờ, tất cả mọi người đều vắt óc suy nghĩ để làm sao tiến hành công phòng, nhưng chỉ có thành thủ đại nhân mới nghĩ ra được phương thức hạ lưu độc ác như vậy để quét sạch địch nhân, và làm cho mức thương vong của quân mình giảm xuống đến mức thấp nhất.

Nghe đồn thống soái của địch không phải chết ở dưới tay binh sĩ Tắt La, mà là vì tức đến nổi thổ huyết mà chết.

Tuy lời đồn có phần hơi phóng đại, nhưng thủ đoạn của thành thủ đại nhân ngoan độc cỡ nào thì qua đó cũng có thể thấy được.

Lại thêm việc hắn đã dùng một số lượng máu rất lớn để làm vật dẫn, đem rải ra khắp vùng phụ cận của Ân Cách hải vực của thành Tắt Đạt chừng trăm dặm để dẫn dụ rất nhiều hải ma hung mãnh và đặc biệt nhạy cảm với máu là Cự Tình Bạo Huyết sa. Hắn đã dụ chúng tiến vào trận địa của địch quân, biến cuộc chiến giữa hai phe Nam Bắc của nhân loại thành cuộc chiến của liên quân Đông Nam và ma thú. Việc lợi dụng kẻ địch truyền kiếp của nhân loại để làm công cụ tấn công một phe nhân loại khác, quả thật là một hành vi táng tận thiên lương ở trong quan niệm thâm căn cố đế của mọi người trên đại lục. Đúng là một hành vi diệt tuyệt nhân tính. Hơn nữa, khi quân Tắt La đến thu thập tàn cuộc, họ phải bỏ ra không ít thời gian để tìm kiếm những con Cự Tình Bạo Huyết sa đã chui nhủi khắp nơi trong thành. Nhưng có một điểm không

thể hoài nghi, đó là hành động dẫn dụ ma thú tấn công quân địch lần đó chính là phương pháp trực tiếp và hữu hiệu nhất để giải quyết cho việc thiếu thốn binh lực cực độ của thành Tát Đạt.

Hai sự việc trên chỉ là hai trong rất nhiều chiến dịch mà thôi. Những loại sự việc như thế còn nhiều vô số nữa kia.

Trên thực tế thì trong trận chiến này, gã thống lĩnh Tạt Đa Tư của phe địch cũng không phải là hạng ngu ngốc, bởi vì gã đã có thể chỉ huy một đạo quân cuối cùng của liên quân Đông Nam thì hẳn là không phải hạng tầm thường rồi. Chỉ tiếc là gã đã đụng phải thành thủ đại nhân, một người có chiến đấu nhân phẩm hầu như là con số không, bởi vì chiêu số độc ác nào, thủ đoạn tồi tệ nào thì hẳn cũng đều dùng tới, thật khiến người ta phải tức giận sôi trào.

Người này giống như là phần mộ của các danh tướng vậy, bất luận là tướng soái dũng mãnh hay cao minh nào cũng đều bị bộ óc biến thái và ma quỷ của hắn tùy ý đùa giỡn, sống không bằng chết.

Điều khiến cho người ta thắc mắc nhất là, linh cảm về những chiến thuật dơ bẩn này của hắn sao lại cứ ùn ùn kéo đến, liên miên bất tuyệt?

Nhưng may mắn là tên vô sỉ cùng cực này lại đứng cùng phe với mình.

Nhìn Mộ Dung Thiên tựa như một ác ma đang đứng ở tiền phương. Thống lĩnh thích khách Bảo Bá nói với đoàn trưởng quyền thuật gia Thần Khắc:

- Thần Khắc, nếu như người là địch nhân của thành thủ đại nhân, người sẽ thế nào?

Thần Khắc là một người tính nóng như lửa, không biết sợ trời, sợ đất là gì, nhưng vừa nghe hỏi vậy thì rùng mình một cái, rồi nói:

- Ê, đừng nói vậy. Thần ạ, khi đó cho ta chết phứt đi còn thoải mái hơn nhiều.

Hào Tư phụ họa:

- Nói đúng đó, ta cũng thấy như vậy.

Mọi người cùng gật đầu tán thành. Chết cũng không có gì đáng sợ, nhưng mà chết với cái kiểu không minh bạch, hoặc tức uất mà chết thì thật là khó nhắm mắt. Nghe nói vị thống soái của liên quân Đông Nam cũng vì thổ huyết mà chết, đó chính là một điển hình.

Đương nhiên, những ai có trí tuệ và nhãn lực cao như đám người Đặc Lạp Đa đều có thể nhìn thấy được, ở đằng sau những chiến thuật vô sỉ hạ lưu của Mộ Dung Thiên đều có ẩn tàng sát lực siêu biến thái. Hắn luôn luôn có thể mang những nhược điểm của đối phương mà phóng đại thật lớn, biến chúng trở thành những nhược điểm trí mạng, đồng thời cũng trở thành những điều kiện cần có để cho hắn thực hành những chiến thuật đề tiện của mình.

Chính vì đặc điểm đó, nên có nhiều thứ mới nhìn vào tựa như chỉ là những thứ vô dụng, nhưng khi rơi vào tay hắn thì lại có thể trở thành lợi khí để quyết định chiến cuộc. Tỷ như những con Lam Mãnh kia vậy, sức chiến đấu của chúng yếu đến đáng thương, thật chẳng khác nào những loại sủng vật gia dụng vậy.

Mộ Dung Thiên nhìn liên quân Đông Nam đang bỏ chạy tan tác ở phía xa xa, trong lòng hắn chẳng hề có một điểm hưng phấn nào.

Ba tháng trước, hắn đã đánh mất đi một thứ rất quan trọng.

Thế gian này tựa như rất công bằng. Khi Mộ Dung Thiên bị mất đi một thứ quý giá, song song đó, hắn lại phát hiện năng lực bản thân mình được đề thăng đến bất ngờ, ngay cả hắn cũng cảm thấy sợ nữa.

Trong ba tháng qua, quân Mễ Kỳ Tư đã trở thành kỳ binh đặc phái của Long vương, liên tục chiến đấu ở nhiều mặt trận khác nhau, gần như là chiếm cả phân nửa Tát La. Từ lúc mới bắt đầu còn ngây ngô, cho đến khi thành thực chín mùi, từ những trận đơn giản cho đến những trận phức tạp, ở trong mắt hắn, từng trận từng trận chỉ như những ván cờ, lại giống nấu ăn, tất cả đều đầu ra đây. Lúc này Mộ Dung Thiên chỉ biết là mình đã tiến vào một cảnh giới mới, một không gian mà hắn chưa bao giờ đạt tới.

Cuộc chiến tranh tàn khốc này tựa hồ như đã biến thành một trò chơi. Trong lúc bất tri bất giác, bản thân hắn đã trở thành một nhân vật có thể dụng binh trong lúc nói cười, lật tay làm mưa, úp tay làm gió. Đó là một loại cảm giác cực kỳ vi diệu, khó có thể dùng lời để tả hết được.

Từ lúc ban đầu, hắn vẫn thường sử dụng những tài liệu và binh pháp cứng nhắc của Địa cầu, nhưng bây giờ hắn chợt phát hiện ra mình đã có thể dứt bỏ bất cứ sự ước thúc cứng nhắc nào, muốn sao thì làm thế, mặc sức vận dụng đủ các loại thủ đoạn, nào là những diệu chiêu kỳ sách, cứ việc tiện tay mà đánh, giải quyết cho xong cuộc chiến tranh này.

Chẳng lẽ mình thật sự là một thống soái trời ban thiên phú?

Chẳng lẽ mình chính là kết quả sau khi trải qua ma luyện của gian khổ, là người chịu đựng được những thứ mà thường nhân không thể chịu đựng được?

Là bởi vì đã cắt đứt tình cảm? Hay vì mình là một người vô tình, có thể như một người máy không bị phép tắc quy cũ ràng buộc để phân tích hướng đi của chiến cuộc?

Hoặc giả cũng có thể là do tất cả những nguyên tố trên đều gộp lại?

Mộ Dung Thiên cũng không rõ nữa, nhưng vô luận thế nào, hiện nay hắn đã trở thành ánh rạng đông mang lại thắng lợi ở trong mắt tất cả mọi người dân của Tát La. “Thống soái Rạng Đông” đã trở thành biệt danh vang lừng tại Tát La và các hải quốc, thậm chí còn vang dội ở khắp cả toàn bộ đại lục nữa. Có thể nói, danh tiếng của hắn lúc này đã như mặt trời giữa trưa cũng không sai chút nào. Tại đế quốc, hắn được công nhận là đệ nhất nhân trong thế hệ thanh niên, danh tiếng còn vượt qua cả Tư Đế Văn Sâm, Mạch Khắc Tắc Nhĩ và các gia tộc cự hào nữa.

Nhưng ở trong mắt của liên quân Đông Nam, “thống soái Rạng Đông” lại trở thành một danh từ đầy chết chóc, đủ khiến kẻ khác vừa nghe tiếng thì đã sợ mất mật rồi. Không biết đã có bao nhiêu danh soái lừng danh một thời đã gặp phải những chiến thuật cực kỳ biến thái của hắn mà bị thảm bại nặng nề.

Có thể nói, Mộ Dung Thiên đã sáng tạo ra một kỳ tích, một kỳ tích bất bại. Ngoài trận tiên phong kỳ lạ ở Đa Đa Lạp Đặc ra, hắn chưa bị bại bao giờ. Mà hầu như tất cả mọi người đều cho rằng trận đánh đó còn có nội tình khác, bởi vì căn bản lúc đó hắn không hề có triệu chứng là muốn đánh nhau thật.

Kết thúc rồi!

Mộ Dung Thiên thở dài một hơi. Không phải đánh xong trận chiến ở Đế Luật Đa này thì mọi việc sẽ đều kết thúc, mà là hòa bình sau cuộc nội chiến của nhân loại cũng sắp đến rồi.

Sau khi kết minh với Tây Bắc, đại quân của hắn đã có đủ sức để giúp cho các nước trung lập ổn định trận cước, mà liên quân Đông Nam cũng đã mất đi sức làm mưa làm gió. Bọn họ phải củng cố lại những khu vực đã chiếm được, đề phòng đối phương phản công. Chính vì vậy mà đại lục lại một lần nữa khôi phục lại cán cân quân bình rất vi diệu, tạo thành thế chân vạc vững chắc.

Trong ba cái chân đó, phe Đông Nam và phe Tây Bắc có lực lượng ngang nhau, nhưng còn các nước trung lập thì lại có lực lượng yếu hơn và cũng trở thành mấu chốt để phá vỡ thế cân bằng kia; do đó mà họ lại trở thành một lực lượng không thể bỏ qua.

Trước kia, phe Đông Nam đã phát động mấy trận chiến quan trọng nhưng đều bị tan rã cả. Trong đó, trận đại chiến ở Đa Đa Lạp Đặc là mấu chốt quan trọng nhất, nhưng cuộc chiến đó đã bị thất bại ngoài ý muốn, nó đã làm tắt sĩ khí vốn đang bốc cháy hừng hực không gì sánh bằng của họ, đồng thời cũng mất đi tiên cơ, để rồi cuộc toàn bộ kế hoạch đầu đuôi tách rời cả.

Mà người đã khiến cho kế hoạch của họ bị hỏng nặng chính là Mộ Dung Thiên, tất nhiên hắn cũng trở thành đối tượng mà phe Đông Nam hận thấu xương. Huống chi, từ sau cuộc chiến ở Đa Đa Lạp Đặc, hắn đã nhiều lần tạo nên đả kích trầm trọng cho liên quân Đông Nam, khiến cho ván cờ tất thắng cùng với ưu thế áp đảo của họ đều bị tan rã, bao nhiêu anh danh của các vị tướng soái vang lừng bốn phương cũng đều bị chôn vùi trong cuộc chiến này luôn.

Nếu không có thủ đoạn ngoan độc vốn đã trở thành tiêu chí của hắn, thì ít ra và lúc này phe Đông Nam vẫn còn chiếm cứ phân nửa Tát La lận.

oooOooo

- Thống soái Rạng Đông!

- Thống soái Rạng Đông!

- Thống soái Rạng Đông!

- Thống soái Rạng Đông!

-

Vừa trở về đến thành Đế Luật Đa, Mộ Dung Thiên được bách tính chào đón bằng những tiếng hoan hô vang dội, chẳng khác nào sự chào đón của đế vương vậy. Nếu nói là hàng vạn người đổ xô ra để nghênh đón hẳn thì cũng không quá đáng chút nào. Người người từ bốn phương tám hướng chạy ủa tới để cùng đón mừng các anh hùng chiến thắng trở về.

Hoa tươi, giấy màu, ma pháp đạo cụ dành cho việc chúc mừng, vv....tất cả đều tung bay đầy trời, khiến cho vẻ ngoài của toàn bộ Đế Luật Đa giống như một tân nương vậy. Ngày hôm nay cũng long trọng không kém gì buổi lễ khai quốc cả, bởi vì mọi người đều hiểu rõ ý nghĩa của cuộc thắng lợi lần này.

Bọn họ lại một lần nữa có được hòa bình, cho dù đây chỉ là sự hòa bình tạm thời mà thôi, nhưng ít ra thì cuối cùng họ cũng đã vượt qua giai đoạn gian nan, ngày nào cũng phải đến cầu nguyện ở giáo đường, lo lắng vì thành trì có thể bị công phá bất kỳ lúc nào.

Sau khi trải qua chiến tranh, họ mới cảm nhận được hòa bình chính là một loại hạnh phúc quý giá không gì sánh bằng.

Mà người quan trọng nhất đã ban tặng niềm hạnh phúc này cho họ chính là “thống soái Rạng Đông”, một thanh niên mới quật khởi cực nhanh và làm áp đảo vô số hào kiệt của các hải quốc, một ngôi sao sáng mới nổi và đầy truyền kỳ của đế quốc.

Lẽ đương nhiên, yêu ai thì yêu cả đường đi, đội kỵ sĩ đi theo phía sau hẳn cũng được đối đãi nồng hậu, ai nấy đều cảm thấy cực kỳ vinh hạnh. Tim của họ không ngừng đập thình thịch như trống trận, anh khí lẫn lăm, nhưng chỉ nơm nớp lo sợ sẽ làm cho thủ lĩnh tôn kính của mình bị mất mặt mà thôi.

Cảm giác trở thành anh hùng quả thật không tệ chút nào.

Mộ Dung Thiên tươi cười hướng về đám mỹ nữ mà hôn gió một cái, khiến cho những tiếng la hét của họ lại càng chói tai hơn.

Chỉ có bản thân hẳn mới biết được, nếu như không thông qua chiến tranh để trút bớt áp lực ở trong lòng, vậy thì hẳn sẽ điên mất.

Nghi thức hoan nghênh anh hùng lần này kéo dài liên tục, mãi cho tới khi Mộ Dung Thiên trở về đến phủ đệ tạm thời của mình tại Đế Luật Đa thì mới kết thúc. Bởi vì mọi người quá cuồng nhiệt, đến nỗi làm cho đoàn người bị chậm trễ hành trình rất nhiều.

Thông thường thì những người dân sẽ không gây trở ngại cước bộ của các anh hùng, nhưng vì họ vừa tìm lại được hòa bình một lần nữa nên ai nấy cũng đều cực kỳ cao hứng, dù sao thì ngày mai cũng không phải chiến đấu nữa, vậy thì họ sẽ không làm lỡ quân cơ của các dũng sĩ.

oooOooo

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài về rồi!

Mới vừa bước vào nội viện, nàng Vu nữ xinh đẹp Đình Đình đã bước ra nghênh đón Mộ Dung Thiên.

Hiện tại, hầu như tất cả mọi người trên đại lục đều biết Mộ Dung Thiên chính là kẻ phản quốc của Lam Nguyệt, tất nhiên bao gồm cả người của Tát La trong đó nữa. Thế nhưng mọi người đều tự hiểu trong lòng và vẫn gọi hắn là Đan Ni Tư như trước.

Nhìn thấy Đình Đình, Mộ Dung Thiên cũng không thấy bất ngờ, bởi vì thời gian gần đây một mình hắn đã đủ sức quán xuyến mọi chuyện ở trên chiến trường, hơn nữa lại có một đám thủ hạ đắc lực giúp sức, nên

hắn không cần Đình Đình giúp đỡ nữa. Vì vậy mà nàng lại có thêm thời gian để lo công việc thư ký cho hắn, tiếp quản hầu như tất cả những sự việc quan trọng liên quan tới nội vụ.

Thông thường vào giờ này, nàng đã chọn ra được một số khách nhân và đề nghị hắn nên đi gặp ai và không nên gặp những ai.

- Mỹ nữ, có chuyện gì?

Vừa nói, hắn vừa đưa tay nhéo một cái lên bờ mông tròn trịa của nàng. Trong mấy tháng gần đây, ngoài việc phát tiết áp lực ở trên chiến trường ra, bình thường thì hắn cũng chỉ phát tiết lên người Đình Đình mà thôi, huống chi nàng Vu nữ xinh đẹp này càng nhìn càng thấy đặc biệt yêu mỵ mà.

Đình Đình không nói gì, chỉ nguýt hắn một cái, nhưng thần tình nửa vui nửa giận này lại càng khiến người ta mê mẩn hơn. Thế rồi nàng lại lên tiếng:

- Ngài nha, đang hoàng tí đi!

- OK!

Mộ Dung Thiên vừa trả lời, vừa thu tay lại, nhưng đang sẵn trớn liền đưa tay lên vuốt ve đôi ngọc thố của mỹ nhân vài cái.

Đình Đình tự biết nếu muốn người này trở nên nghiêm túc thì rất khó khăn, vì vậy nên chỉ đành mặc kệ cho hắn “chấm mút” tí đỉnh, rồi nàng lại nói tiếp:

- Đan Ni Tư đại nhân, bảy ngày nữa, Thủ đô anh hùng là thành Đặc Nhĩ Ty sẽ tổ chức Quần Anh hội. Ta nghĩ ngài phải tham gia rồi đấy!

Mộ Dung Thiên khẽ cau mày hỏi lại:

- Quần Anh hội?

Đình Đình gật đầu:

- Đúng vậy, đó là một buổi thịnh hội được đặc biệt tổ chức để khen thưởng các tướng lĩnh có nhiều công lao trong chiến tranh, nhất là những tướng lĩnh trẻ tuổi. Phạm những người được mời đều sẽ được đề bạt, trao tặng huy chương, và thậm chí còn được hưởng rất nhiều vinh dự khiến cho thường nhân cả đời mơ tưởng mà cũng không được đấy!

Mộ Dung Thiên chợt hiểu ra, buổi thịnh hội khen thưởng này cũng không khác ở Địa cầu là mấy. Người thống trị sẽ mượn dịp này để an ủi tinh thần và thể xác đã mệt mỏi của những chiến binh, đồng thời qua đó mà làm lung lạc nhân tâm, và khai thác tâm huyết của các bậc anh tài.

Mộ Dung Thiên không hề có hứng thú với một hoạt động buồn tẻ này, hắn nhún nhún vai nói:

- Hãy giúp ta từ chối đi. Nếu phải đến mấy chỗ nhàm chán đó thì chi bằng cứ ở nhà khai diễn vài màn SSMM còn hơn.

Sau khi trải qua một thời gian dài được Mộ Dung Thiên “huấn luyện”, giờ đây đương nhiên Đình Đình hiểu rất rõ cái gì là “SSMM”. Nghĩ tới cảnh tượng kích thích tột cùng và khiến người ta phải nóng ran cả người đó, Đình Đình chợt thẹn đỏ mặt, nhưng nàng vẫn kiên quyết:

- Không được, Đan Ni Tư đại nhân, ngài đừng quên mục tiêu cuối cùng của chúng ta, chỉ khi nào bò lên địa vị càng cao thì chúng ta mới có khả năng thực hiện được.

Nhằm thuyết phục Mộ Dung Thiên tham gia, có thể nói là Đình Đình đã hết lòng khuyên nhủ rồi. Trên thực tế, hắn cũng biết là buổi thịnh hội này có tầm quan trọng rất lớn, nhưng trong khoảng thời gian gần đây, hắn đột nhiên đã mất đi lòng tranh quyền đoạt thế mãnh liệt như lúc trước rồi, thậm chí còn có chút phản cảm với nó nữa.

Dù cho mình có được quyền lợi to lớn đến đường nào thì cũng không thể tìm lại những gì đã mất được.

Thấy Mộ Dung Thiên vẫn còn do dự, Đình Đình bỗng nhiên cúi thấp đầu rồi nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, kỳ thật, ta có thể cùng đi với ngài, đến lúc đó thì ngài có thể tùy tiện chơi đùa “trò” đó.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì tinh thần đại chấn. Tuy hắn đã dốc lòng “huấn luyện” cho Đình Đình, bỏ ra hết tâm cơ, nhưng nàng Vu nữ này vẫn nhất mực chống đối với mấy món đồ chơi SE biến thái siêu không gian kia. Khó khăn lắm mới có dịp nàng tự chủ động như thế.

Mộ Dung Thiên vội ho khan một tiếng, rồi nói:

- À, ừ, sau khi suy nghĩ kỹ càng, ta nghĩ nàng nói không sai. Vì sớm hoàn thành mục tiêu vĩ đại của chúng ta, chuyện này ta đành phải tham gia thôi, ha ha ha....

Đình Đình nhìn khuôn mặt hèn mọn đang cười đầy dâm dăng của hắn mà không nói gì. Xem ra những lời trước đó của nàng đều lãng phí hết. Nếu muốn thuyết phục một tên chỉ thích dùng hạ thủ để suy nghĩ thế này, vậy chỉ có thể dùng phương thức nguyên thủy nhất để thuyết phục thì mới có công hiệu mà thôi.

364. Hồi 347: Bái Phỏng

Thành Đặc Nhĩ Ty, nơi được Tát La công nhận là xuất xứ của các anh hùng. Địa phương này sản sinh ra nhiều anh hùng nhất trên lịch sử. Từ vị thánh cấp cường giả đầu tiên của đế quốc là Mặc Gia Đáp Lâm cho đến nay, Đặc Nhĩ Ty được xem là một địa phương không tầm thường chút nào.

Trải qua nhiều năm tháng, Đặc Nhĩ Ty đã được người đời tặng cho cái mỹ danh - Thủ đô anh hùng.

Tòa thành cấp một này chính là sự kiêu ngạo của Tát La, và cũng là niềm tự hào của mỗi một người dân ở trong thành.

Trước kia, Quân Anh hội được tổ chức nhằm tuyên dương các anh hùng có biểu hiện xuất chúng ở trong thời kỳ ma thú bạo động.

Nhưng sau khi liên quân Đông Nam phát động chiến tranh, tính chất của nó đã hơi có chút thay đổi nhỏ. Đại đa số anh hùng tham gia lần này đều đổi thành những tướng sĩ có công lao kiệt xuất trong cuộc chiến đối kháng với liên quân Đông Nam, chẳng qua nó vẫn mang cái tên cũ mà thôi.

Y theo truyền thống, Quân Anh hội sẽ do người của thành Đặc Nhĩ Ty tổ chức. Nơi tổ chức nghi thức anh hùng là một địa phương có rất nhiều cường giả thế này, hẳn là nó có ý nghĩa rất quan trọng.

Vì vậy, trong thời gian trước và sau thịnh điển Quân Anh hội lại chính là những ngày lễ hội rất đình đám của Đặc Nhĩ Ty. So với lễ hội mạo hiểm của Tư Ba Đạt Khắc Lộ cũng không thua kém chút nào.

Ngoài cư dân bản địa của Đặc Nhĩ Ty ra, người của các thành trì khác cũng đổ xô về đây để tham gia náo nhiệt, đồng thời cũng mong được chiêm ngưỡng phong thái thần tượng của mình.

Dù sao thì đâu phải ngày nào cũng có cơ hội trông thấy nhiều anh hùng đến như vậy.

Hòa bình trở về với họ lần thứ hai, điều đó khiến cho người người vui mừng gấp bội. Trong nhất thời, tòa thành cấp một to lớn như thế mà cũng chật ních những người là người, hầu như căng thẳng đến mức muốn vỡ tung luôn.

Những người vui mừng nhất đương nhiên là những lão bản kinh doanh những công sở cung cấp thức ăn và chỗ ngủ như khách điếm và quán cơm bình dân. Bọn họ sẽ đếm tiền đến mỏi cả tay luôn.

Tất nhiên không ai là chê tiền ít cả. Cho dù có phải đếm tiền đến nỗi đứt luôn cả tay thì họ vẫn rất vui lòng tình nguyện.

Ngoài các thương nhân ra, thông thường thì dân chúng ở đây cũng sẽ cho thuê phòng ốc trong nhà của mình để kiếm thêm thu nhập.

Ngay trong lúc dân gian ai ai cũng đều trở thành thương nhân, vậy mà chỗ trú chân cho người đến tham gia Quân Anh hội vẫn thiếu thốn trầm trọng. Đó là một vấn đề không thể dùng tiền là giải quyết được, mà còn phải dựa vào địa vị chức nghiệp của mình mới có được tư cách để thuê phòng. Nếu chỉ là những chiến chức giả phổ thông thôi thì vẫn chưa được, chứ đừng nói đến các bá tánh bình dân.

Do đó mà ở trên mọi ngõ ngách trong thành, nơi đâu cũng có thể thấy được những người khách lấy đất làm giường, lấy trời làm màn, tạo thành một cảnh quan khá độc đáo.

Đương nhiên, cũng có một số người không vì sự giới hạn của chỗ ở mà phải phiền não, tỷ như những người may mắn được mời tham dự Quần Anh hội vậy, sau khi đến Đặc Nhĩ Ty, triều đình Tát La sẽ an bài cho họ đến dừng sĩ lữ quán trú ngụ, còn ăn uống thì có thể đến phạn điểm dành riêng cho dừng sĩ mà dùng cơm.

Về phần những quý khách đặc biệt như Mộ Dung Thiên, tất nhiên là sẽ được hưởng thụ một sự sắp xếp cực kỳ chu đáo.

Mộ Dung Thiên được an bài ở tại một căn biệt thự xa hoa ưu nhã với đầy đủ các loại gia dụng cao cấp, tiểu sửng vật, nữ tỳ, trù sư, vv.... Tuy rằng diện tích của nó còn nhỏ hơn phủ thành thủ của hãn nhiều, nhưng ở tại địa phương một tác đất là một tác vàng này, đây có thể xem là một sự hậu đãi cực kỳ xa xỉ rồi.

Lúc này Mộ Dung Thiên đang ngâm mình trong hồ tắm lộ thiên, thoải mái hưởng thụ giây phút nhàn nhã hiếm hoi này.

Từ sau cái đêm cuối cùng trước lúc ma thú bạo động, đã lâu lắm rồi hãn không được hưởng thụ như vậy, không phải là vì không có thời gian, nhưng vì lúc đó hãn luôn mang tâm tình bị áp lực nặng nề, nên không thể thoải mái thư giãn được.

Sự an bài của công hội rất chu đáo. Trong lúc tắm rửa, hãn còn được hai nàng nữ tỳ xinh đẹp thuộc Tinh Linh tộc hầu hạ cho nữa.

Một tỳ nữ giúp hãn kỳ cọ tắm rửa, còn một nàng khác thì lại dấm bóp xoa nắn cho hãn.

Có thể phục vụ cho vị thống soái danh tiếng vang lừng, đồng thời cũng là tình nhân lý tưởng ở trong mắt hàng ngàn, hàng vạn thiếu nữ chính là một vinh hạnh của hai tỳ nữ Tinh Linh kia. Đôi mắt lung linh của họ tràn đầy vẻ sùng bái, hơn nữa lại còn to gan đến nỗi ngăm ngăm ám thị với hãn nữa. Bọn họ quyến luyến dán chặt đôi tay của mình lên cơ thể vạm vỡ của Mộ Dung Thiên, đồng thời còn tựa như vô ý đụng vào chỗ phụ cận của địa phương nhạy cảm của hãn vài lần.

Mộ Dung Thiên thoải mái cất tiếng rên rỉ khoái. Thành thật mà nói, thủ pháp của họ còn kém thủ pháp đặc biệt của Đình Đình tới vài bậc, nhưng những cái liếc mắt đưa tình của những thiếu nữ ngây ngô hay thẹn thùng này mới khiến cho Mộ Dung Thiên cảm thấy hứng thú. Thỉnh thoảng thưởng thức vài đóa hoa tươi cũng không tệ kia mà.

Trên thế gian này, cường giả, nhất là những loại cường giả trẻ tuổi đặc chí, vừa phong lưu lại vừa tràn trề nam tính thì sẽ luôn có rất nhiều mỹ nữ thầm yêu trộm nhớ.

Mà Mộ Dung Thiên lại là người nổi bật nhất trong số đó. Trên thực tế, triều đình Tát La an bài hai nữ tỳ này cho hãn, ngoài việc hầu hạ các việc sinh hoạt hằng ngày ra, thông thường còn có sự phục vụ kín nữa. Chỉ cần Mộ Dung Thiên muốn, vậy thì hãn sẽ được hưởng dụng cơ thể thanh xuân tuyệt vời của hai người họ ngay.

Những tỳ nữ này sau khi trải qua sự kiểm tra nghiêm ngặt của công hội thì mới được tuyển lựa, ngoài khuôn mặt xinh đẹp ra, tất cả những phương diện khác cũng chẳng có vấn đề gì, lực lượng của họ đủ thấp để không thể gây bất lợi cho quý khách được.

Nước da của hai nàng Tinh Linh mỹ nữ này trắng mịn mềm mại, lại thêm đôi ngực cao vút ẩn đằng sau lớp y phục bị nước nóng làm ướt nên dán sát vào người, lại thêm đôi chân dài nở nang đầy hấp dẫn, tất cả những thứ đó đều như khiêu khích ánh mắt của Mộ Dung Thiên.

Nếu như lúc này hãn mà còn nhịn được thì quả là làm nhục tới cái danh xưng sắc lang rồi.

Vì vậy, Mộ Dung Thiên liền đáp lễ ngay, tay và miệng cùng lúc sử dụng, phục vụ trở lại cho hai nàng Tinh Linh tỳ nữ.

Thủ pháp ve vãn của hãn sau khi trải qua trăm trận chiến thì đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh rồi. Không lâu sau, hai tỳ nữ không còn chịu nổi nữa, hơi thở đều trở nên gấp gáp, khuôn mặt đỏ rực, thân thể mềm nhũn như bông gòn; bất giác cả hai khẽ uốn éo thân hình để đáp lại hãn. Xem ra cả hai nàng đều đã động tình rồi.

Nhưng ngay vào thời khắc tiêu hồn đó, tiếng chuông cửa chột reo lên.

Mộ Dung Thiên bị phá hảo sự, nên rất tức giận, thế nhưng hấn lại không thể không ra mở cửa. Trước đó hấn đã căn dặn đám thủ vệ sẵn, nếu là những thuộc hạ cũng được mời đến tham gia Quần Anh hội như bọn Sát Đạt Mễ La đến tìm, thì có thể cho họ vào thẳng, còn nếu là những người khác thì dù là ai cũng phải từ chối hết.

Vậy mà cái tên chết tiệt kia lại chọn ngay lúc này mà đến quấy rầy, nếu như không có chuyện quan trọng thì hấn nhất định sẽ nhét cái bàn gỗ ở trong phòng khách vào miệng gã ngay, trừng phạt cái tội không biết điều của gã.

Phải biết rằng, phá đám người khác hưởng thụ hương diễm là một việc rất thiếu đạo đức. Nhìn theo góc độ của y học, việc đó sẽ rất dễ gây ra hậu quả đáng sợ. Đã có nhiều người vì gặp phải chuyện này mà rốt cuộc phải đi xem quảng cáo ở trên cột điện nữa đấy.

Những anh hùng tham dự hội lần này, mỗi một người đều có tiền đồ rực rỡ. Ngoài những người sẽ lãnh được những vinh dự mà ai ai cũng mơ ước ra, còn lại những người khác chỉ mong có thể kết bằng hữu với những người có thân phận và mặt mũi thế này cũng tốt lắm rồi. Đó chính là một trong những nguyên nhân mà người ta đổ xô về đây đông như vậy. Chỉ cần mượn cơ hội để làm quen hay nịnh bợ vài vị anh hùng thôi, vậy thì mối quan hệ của họ sẽ càng được mở rộng thêm thang và vững chắc hơn.

Mà Mộ Dung Thiên lại là nhân trung chi long (rồng trong rừng người), nếu là người sáng mắt một chút thì sẽ nhận ra được hấn có tiền đồ vô lượng, vì vậy mà tiệc tùng cũng sẽ nhiều hơn. Thời gian của hấn rất eo hẹp, nếu phải đi xã giao suốt đêm thì cũng không có gì lạ, nhưng điều duy nhất mà hấn không có chính là thời gian. Ngay cả mấy phút ngắn ngủi để tắm rửa ăn uống mà cũng bị người ta đến cướp mất, đúng là đồ chết bầm mà. Mộ Dung Thiên nhìn qua đồng thiệp mời chất đồng thành núi ở trong phòng khách mà ngán ngẩm, dù cho đã vất đi rất nhiều rồi, vậy mà thư mời vẫn cứ gửi đến ào ào không ngớt.

Vì vậy mà hai tỳ nữ cũng lộ vẻ thất vọng vô cùng, vị khách nhân kia đến quấy rối, khiến cho họ mất đi cơ hội tiếp xúc thân mật với thần tượng. Có lẽ điều này sẽ trở thành sự mất mát lớn nhất trong đời họ cũng nên.

Được “thống soái Rạng Đông” sung hạnh, đó chính là việc ước ao của rất nhiều nữ tử.

Thế nhưng hai nàng tỳ nữ này lại không dám có lời oán hận. Họ chỉ cảm cúi giúp Mộ Dung Thiên lau mình và mặc lại y phục.

- Không cần đâu!

Mộ Dung Thiên tiện tay cầm chiếc áo lông khoác lên người, sau đó nhéo một cái lên chiếc eo nhỏ của hai nàng rồi cười nói:

- Các mỹ nữ, sau khi tắm rửa xong thì chờ ta trở về nhé.

Hai nàng tỳ nữ nghe vậy thì nửa mừng nửa sợ. Dường như trong lời của Mộ Dung Thiên còn muốn qua đêm với họ nữa, vì thế mà cả hai lập tức vui vẻ gật đầu.

Kỳ thật, Mộ Dung Thiên không hề muốn ra ngoài xã giao suốt đêm, trong thời gian gần đây, cùng với việc danh tiếng càng lúc càng nổi và địa vị càng ngày càng cao, hấn cũng đã mất đi nhu cầu tận lực nịnh bợ kẻ khác rồi.

Chỉ có vài nhân vật quan trọng, tỷ như thành chủ của Đặc Nhĩ Ty, hội trưởng Liên Chúc công hội, và những đại biểu của các đại gia tộc là phải ứng phó ra, còn lại những người khác thì có lẽ chỉ cần tới nửa đêm là xong rồi.

Cửa vừa mở, kế hoạch nhét bàn gỗ vào miệng đối phương liền được dẹp tan, bởi vì khách nhân tuy không phải là thuộc hạ của mình, nhưng lại là một mỹ nữ.

Bao nhiêu cơn tức giận của Mộ Dung Thiên đều tan biến cả. Đối với mỹ nữ, tên sắc lang này không thể nổi giận được.

Mà nàng mỹ nữ kia không phải vì mộ danh mà tới, cũng không phải là người thâm yêu trộm nhớ hần nên chủ động đến đây hiến thân. Mà nàng ta lại là người quen của Mộ Dung Thiên.

- Ủa, Khắc Lý Tư Đế tiểu thư?

Đôi mắt mỹ lệ của Khắc Lý Tư Đế vẫn mang theo nét quyến rũ như trước kia. Nàng khẽ nhướn mày quan sát Mộ Dung Thiên một vòng rồi che miệng cười hì hì:

- Đan Ni Tư đại nhân, vóc dáng của ngài thật là gợi cảm!

Nhìn thần thái tao nhân lãng lữ của mỹ nữ Sa tộc, lửa dục vừa tắt ngấm của Mộ Dung Thiên liền bốc lên hừng hực. Hần nheo nheo mắt nhìn đôi ngọc thể cao chót vót của nàng rồi cười dâm dăng, thốt:

- Nàng cũng thế!

Thế rồi dường như chợt nhớ ra điều gì, Mộ Dung Thiên kinh ngạc hỏi:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, thủ vệ ở bên ngoài....

Ngụ ý của hần muốn hỏi là sao nàng không bị đám thủ vệ ngăn lại ở bên ngoài.

- Úi chà, Đan Ni Tư đại nhân, hiện nay ta đang là hàng xóm của ngài đấy. Khu biệt thự này của chúng ta đều sử dụng chung một đội thủ vệ. Cả việc đó mà ngài cũng không biết à, thật khiến người ta thương tâm quá đi. Uống cho ta còn muốn đến bãi phóng ngài trước nữa.

Trên mặt Khắc Lý Tư Đế lộ ra thần tình thất vọng, thế nhưng vẻ cười cợt trong mắt nàng lại không hề biến mất.

Mộ Dung Thiên hơi ngẩn người ra.

Chẳng lẽ nàng ta cũng là một trong những người được mời tham gia Quần Anh hội lần này?

Hết hồi 347

365. Hồi 348: Nghi Thức

Mộ Dung Thiên hơi suy nghĩ một chút thì liền hiểu được vấn đề ngay. Vì là người thuộc nhóm quân đầu tiên của phe Tây Bắc đến hỗ trợ cho Tát La, và kịp thời giải nguy cho đế quốc, do đó, với công lao đặc biệt ấy mà Khắc Lý Tư Đế đã trở thành một trong những khách mời ngoại tịch rất hiếm hoi.

Đương nhiên, thiệp mời của nàng chỉ mang ý nghĩa tượng trưng, nhiều lắm thì sẽ nhận được những vinh dự không có thực chất, chứ sẽ không được đề bạt nắm giữ các chức vụ có nhiều quyền lực như các tướng lĩnh của bốn địa.

Trong thời gian được đặc phái làm cánh quân kỳ binh sắc bén cùng với Mộ Dung Thiên, và sau nhiều lần trải qua những trận chiến hung hiểm và gian nan, tuy Khắc Lý Tư Đế giao hoạt như hồ ly, nhưng Mộ Dung Thiên cũng phải thừa nhận rằng, nàng mỹ nữ này phối hợp với mình rất ăn ý, khiến cho mỗi lần hợp tác chiến đấu đều rất nhịp nhàng trôi chảy.

Vì vậy, hai người nhờ quen biết trong một khoảng thời gian lâu như vậy thì cũng trở nên bằng hữu thân thiết, nói chuyện với nhau cũng thoải mái tùy tiện. Mộ Dung Thiên lâu dần cũng tập thành thói quen luôn.

- À, ta cũng vừa mới đến Đặc Nhĩ Ty thôi, nên không biết được chuyện đó, thật xin lỗi!

Mộ Dung Thiên cười khì một tiếng, sau đó như nhớ ra chuyện gì, vội nói với giọng đầy tiếc nuối:

- Thật đáng tiếc, Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, tuy rằng chúng ta cùng tề vai tác chiếc là một chuyện rất khoái trá, nhưng chỉ sợ sự hợp tác của chúng ta chỉ tạm thời đến đây là kết thúc thôi.

Hợp tác với phe Tây Bắc thì chẳng khác nào bảo hồ lột da, vì vậy mà bất luận lúc nào Tát La cũng phải duy trì cảnh giác cao độ.

Căn cứ vào hiệp nghị kết minh giữa song phương, sau khi viện quân giúp các nước trung lập đẩy lui liên quân Đông Nam thì sẽ rút về phương tây bắc. Đó là một trong những nguyên tắc quan trọng cần phải bảo vệ.

Đương nhiên, nếu như phe Tây Bắc muốn nhân cơ hội này mà nuốt luôn Tát La và các nước trung lập, vậy thì hễ ai có đầu óc một chút cũng biết được họ sẽ chẳng hề khách khí, cứ ngang nhiên nuốt lời là xong. Trong chiến tranh chính trị, đâu đâu cũng đầy rẫy những sự lừa lọc và dối trá.

Chỉ tiếc là phe Tây Bắc cũng không hề nắm chắc sẽ có thể nuốt được miếng thịt ngon là Tát La, nếu như làm bừa, nói không chừng Tát La lại sẽ nghiêng về phía Đông Nam thì nguy. Do đó mà họ chỉ có thể tuân thủ điều ước mà thôi.

Trong điều ước còn có một hiệp nghị khác, đó là các nước trung lập sẽ khai thông sự hạn chế của các trục giao thông. Phe Tây Bắc có thể tùy thời thông qua những trục giao thông đó mà phát binh, với một số lượng nhất định để đến Tát La.

Đây là một hiệp nghị rất hợp lý. Một mặt, vì để đề phòng Lam Nguyệt lại bất ngờ xâm lược, liên quân Tây Bắc bất kỳ lúc nào cũng có thể đến đây được.

Mặt khác, vì số lượng binh lực bị hạn chế, nên Tát La cũng sẽ không bị uy hiếp bởi phe Tây Bắc.

Nếu như không có gì xảy ra ngoài ý muốn, sau khi kết thúc Quân Anh hội lần này, viện quân của Tây Bắc cũng sẽ phải quay trở về, do đó mà Mộ Dung Thiên mới nói ra những lời vừa rồi.

Khắc Lý Tư Đế cười nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài không cần phải thất vọng, bởi vì biết đâu chúng ta sẽ tiếp tục có cơ hội hợp tác thì sao? Hoặc giả, trong một khoảng thời gian ngắn sắp tới, sự hợp tác giữa chúng ta vẫn chưa thể kết thúc ấy chứ.

Mộ Dung Thiên thắc mắc:

- Lời đó là ý gì?

Theo đạo lý, Tát La tuyệt đối sẽ không cho phép phe Tây Bắc giữ lại một số lượng lớn binh lực ở trong lãnh thổ của mình, bằng không thì điều đó cũng chẳng khác nào tự mình cài trái bom giờ trong nhà vậy.

- Bởi vì ta vừa nhận được một lệnh khẩn do giới cao tầng của Tát La các người cùng quyết định.

- Lệnh khẩn gì?

Đôi mắt của Khắc Lý Tư Đế chột nheo nheo lại, nàng cười狡 hoạt và nói:

- Úi chà, thật xin lỗi, ta đột nhiên đã quên mất rồi. Thế nhưng.....nếu như có vị thân sĩ nào mời ta dùng cơm tối, nói không chừng ta sẽ nhớ lại được đấy.

Và thế là địa điểm trò chuyện giữa hai người liền chuyển từ phòng khách sang phòng ăn.

Bao nhiêu món sơn hào hải vị, điểm tâm, bánh ngọt, các món ăn chơi, vv....được dọn lên đầy ắp. Tuy chỉ có hai người dùng cơm, nhưng trù sư vẫn chưa chịu dừng tay, cứ đem hết món này tới món khác lên, cuối cùng thì bày đầy lên chiếc bàn dài gần ba thước.

Đây là sự an bài của các quan viên cao cấp của thành Đặc Nhĩ Ty, bất luận thế nào, những kẻ hầu người hạ cũng đều phải tận lực thỏa mãn cho Mộ Dung Thiên ở trên mọi phương diện, cố gắng tạo cho hắn tâm tình thoải mái trong những ngày ở lại đây.

Nếu không phải vì Mộ Dung Thiên rất cần thời gian nghỉ ngơi và đã đưa ra lời tạ khách (từ chối tiếp khách), hơn nữa các quan viên của Đặc Nhĩ Ty cũng vì phải lo việc tổ chức Quân Anh hội mà bận đến nỗi đầu tắt mặt tối, vậy thì nói không chừng thành chủ của Đặc Nhĩ Ty đã đích thân đến đây dùng bữa với hắn rồi.

Vị trù sư này có tên là A Nhĩ Phát Lôi Đức, là một đầu bếp chính tại phạm điểm nổi danh dành cho các dũng sĩ là Tụ Anh Lâu, bản thân lão cũng được nhận lãnh ma pháp trù sư huân chương cấp ngũ tinh.

Ma pháp trừ sư là một loại đặc biệt trong giới trừ sư. Trong người họ vốn có thiên phú ma pháp, nhưng lại hạ mình đi đảm nhận một sinh hoạt chức nghiệp.

Bởi vì sự không chế nguyên tố của các ma pháp sư cao hơn người thường nhiều lắm, vì vậy mà mức độ hỏa hầu do họ nắm giữ rất chính xác, và nhờ vậy mà những thức ăn do họ nấu ra đều là những món ngon độc đáo. Ngoài việc đó ra, vật liệu nấu ăn cũng được nêm nếm rất vừa vặn, nên lại càng làm tăng tác dụng của các hương liệu vốn đã có sẵn chất bổ. Nói huych toẹt theo cách nói của Địa cầu thì thông qua vật thực mà bồi bổ thân thể.

Mà ma pháp trừ sư cấp ngũ tinh ở trên Tát La lại không có bao nhiêu người, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Thậm chí, so với các danh ca thì họ còn nổi tiếng hơn nhiều. Bình thường có rất nhiều quan lớn tranh nhau đến Tự Anh Lâu để dùng cơm, vậy mà vẫn phải xếp hàng thật dài để chờ, thậm chí còn phải trông vào tâm tình của A Nhĩ Phát Lô Đức mà xem mình có khẩu phước hay không nữa ấy chứ.

Nếu như A Nhĩ Phát Lô Đức thấy không vui, và không muốn xuống bếp, vậy thì ngay cả thành chủ Tra Nhĩ Tư cũng chẳng làm gì được.

Vậy mà vì để tiếp đãi tốt vị thanh niên thống soái có tiền đồ vô hạn này, thành Đặc Nhĩ Ty coi như là đã tận hết tâm tư rồi, đặc biệt phái A Nhĩ Phát Lô Đức đến đây làm trừ sư riêng cho hắn.

Thường ngày, Khắc Lý Tư Đế vẫn ăn uống rất từ tốn, hoàn toàn biểu hiện ra dáng của một thực nữ có nền giáo dục kỷ lưỡng. Thế nhưng trong lúc này thì nàng chẳng giữ thể diện nữa, mà ăn như rồng cuốn, có hơi mất đi chút nghi thái hăng ngày của mình.

Thức ăn ở tây bắc cũng thô tục như dân phong của họ vậy, họ vốn chẳng màng đến mùi vị là gì, trên cơ bản, chỉ cần ăn no là được. Bởi vậy mà sau khi đến Tát La, Khắc Lý Tư Đế liền bị hấp dẫn bởi những phong cách nấu nướng cầu kỳ, do đó mà cũng yêu thích luôn thức ăn ở đây.

Dĩ nhiên nàng biết rất rõ địa vị của A Nhĩ Phát Lô Đức. Trừ lúc mới đến Đặc Nhĩ Ty ra, lần đó nhờ vào mặt mũi của thành chủ Tra Nhĩ Tư mà nàng mới được may mắn nếm thử qua tài nghệ của lão một lần. Thế nhưng lần đó cũng chỉ có vài món là do đích tay của A Nhĩ Phát Lô Đức nấu ra, đương nhiên là khác xa bây giờ. Bởi vậy mà nàng mới tạm thời vất bỏ phong độ thực nữ chết tiệt kia qua một bên; vả lại, lúc này ở trước mặt tên sắc lang kia thì cũng không cần phải làm dáng làm vẻ chi nữa.

Khắc Lý Tư Đế vừa ăn vừa khen suýt xoa:

- A Nhĩ Phát Lô Đức tiên sinh, đa tạ những món kiệt tác của ngài, món nào cũng là mỹ vị cả.

Mộ Dung Thiên cũng gấp một miếng cá bỏ vào miệng, nhưng sau đó hắn lại hơi nhíu mày:

- Ủm, món này đã bỏ hơi nhiều tỏi một chút, tuy lần đầu ăn vào thì quả thật mùi vị rất cường liệt, tuy nhiên dư vị đọng lại vẫn còn quá nồng, điều đó sẽ dễ che đi mùi vị thơm ngon vốn có của cá....

- Sặc.....

Thiếu chút nữa thì Khắc Lý Tư Đế đã phun hết thức ăn ở trong miệng vào mặt Mộ Dung Thiên rồi. Một kẻ ngoài nghề như hắn mà lại dám đi bắt bẻ một vị ma pháp trừ sư cấp ngũ tinh hay sao? Có phải là tự mình gây rối hay không?

Hơn nữa, Mộ Dung Thiên tựa hồ vẫn còn chưa chịu ngừng ý định múa rìu qua mắt thợ, hắn nói tiếp:

- Thứ nhì, loại bột ướp cá này tốt nhất là lấy mầm trà già nát mà thay thế, bởi nó ngoài lạnh trong nóng, vừa vặn có thể hỗ trợ cho quy luật vận hành lực lượng của Linh vực ma võ sĩ, song song đó, nó cũng có ích lợi cho Thổ hệ đầu khí của Khắc Lý Tư Đế tiểu thư nữa.

Khắc Lý Tư Đế nghe vậy thì dở khóc dở cười, nàng thật sự lo lắng A Nhĩ Phát Lô Đức sẽ hầm hầm tức giận mà bỏ đi.

Nhưng kết quả lại khiến cho Khắc Lý Tư Đế trợn tròn hai mắt đầy kinh ngạc, vì A Nhĩ Phát Lô Đức vừa nghe vừa gật gù liên tục:

- Dạ! Dạ!

Nói xong, lão còn lấy một quyển trục ma pháp ra rồi chăm chú ghi lại những gì Mộ Dung Thiên vừa nói.

Khắc Lý Tư Đế nhin không được, vội nói:

- A Nhĩ Phát Lôi Đức tiên sinh, ngài cứ giữ theo ý mình là được, đừng xu nịnh hấn. Hấn đâu biết nấu nướng gì chứ.

A Nhĩ Phát Lôi Đức nghiêm túc nói:

- Không! Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, người sai rồi. Đây không phải là xu nịnh. Ta có thể bảo chứng, Đan Ni Tư đại nhân đúng là một người có nhận thức sâu sắc nhất đối với thức ăn, mà sức sáng tạo của y lại càng không có ai sánh bằng. Ta tự cảm thấy thua xa.

- Ủy?

Khắc Lý Tư Đế dường như không thể tin vào tai mình. Nàng đột nhiên nhớ ra, A Nhĩ Phát Lôi Đức không phải gặp ai cũng khen, mà lúc này trên mặt lão lại có thần tình rất nghiêm túc, rõ ràng là đang chăm chú học hỏi chứ không phải là đang vuốt mông ngựa.

A Nhĩ Phát Lôi Đức bỗng nói:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, nếu không ngại thì xin mời nếm thử món này xem sao.

Khắc Lý Tư Đế nhìn theo hướng chỉ của A Nhĩ Phát Lôi Đức, nơi đó là một đĩa rau và có thịt chim Khách đã xé mỏng được rải ở bên trên. Vật liệu rất đơn giản và tầm thường, nếu so với những món cầu kỳ khác thì thật là chênh lệch một trời một vực, vì vậy mà trong đầu Khắc Lý Tư Đế tràn đầy nghi vấn.

Với tay nghề của A Nhĩ Phát Lôi Đức, làm sao có thể nấu ra một món tầm thường như thế chứ?

Tuy Khắc Lý Tư Đế cảm thấy rất thắc mắc, nhưng vẫn gấp thử một miếng thịt đưa vào miệng, nhưng ngay lập tức sau đó, đôi mắt đẹp của nàng liền lung linh phát sáng.

Mùi vị quả thật rất kỳ diệu. Khắc Lý Tư Đế dám chắc rằng mình chưa từng nếm qua món nào ngon như vậy, cho dù là bất kỳ món nào có mùi vị ngon ngọt gần như thế cũng không có nốt; hơn nữa, mùi vị của nó rất mới mẻ, khiến người ta nhin không được mà phải ăn tiếp miếng thứ hai, thứ ba, thứ tư....

Khắc Lý Tư Đế bất giác không tự chủ được mà buộc miệng khen:

- Thật không ngờ tài nấu nướng của tiên sinh lại mang tính chất đột phá như vậy.

- Đâu có, món đó được Đan Ni Tư đại nhân nấu ra đó chứ.

A Nhĩ Phát Lôi Đức thoáng lộ vẻ xấu hổ, rồi nói tiếp:

- Ta đã học suốt cả một buổi chiều mà vẫn không làm sao nấu ra được ngon như vậy, cho nên cũng không dám bêu xấu. Trước kia, ta vẫn cho rằng thức ăn ngon chỉ có một tiêu chuẩn duy nhất, đó là vẻ ngoài phải tinh mỹ và trình độ điều phối nguyên tố phải hợp lý, thế nhưng Đan Ni Tư đại nhân đã triệt để phá vỡ quy tắc này. Từ bấy lâu nay, người ta đồn rằng chỉ có những vị thần cấp ma pháp trú sư ở trong truyền thuyết mới nấu ra được những món ăn tuyệt vời, nhưng đó chỉ là lời đồn đãi, ta vốn không tin. Lẽ tất nhiên, đó là trước kia thôi....

Nghe lời lão thừa nhận như vậy, Mộ Dung Thiên thấy hơi ngượng, vội xua tay nói:

- Ấy, ta chỉ hơi hiểu được vài phối phương tương đối đặc biệt thôi, làm sao có thể lợi hại bằng lão chứ.

Bởi vì hấn đã quen phong vị của thức ăn tại Địa cầu, mà lần này đến Đặc Nhĩ Ty lại không mang theo đám người Lộ Thiên, mà bản thân mình lại lười động thủ, do đó hấn mới đưa quyển trục dạy nấu ăn của mình cho A Nhĩ Phát Lôi Đức để lão làm giúp. Ai ngờ vị ma pháp danh trù này vừa nhìn thấy nó thì như thấy món chí bảo, trái lại còn xin hấn dạy cho. Điều đó cũng khiến cho Mộ Dung Thiên rất bất ngờ nữa.

Trên thực tế, Mộ Dung Thiên đến từ Địa cầu nên biết rất nhiều phương pháp điều chế thuốc, vừa khéo lại rất phù hợp với nguyên lý điều dưỡng nguyên tố ở trên đại lục. Lại thêm Kinh mạch chu thiên vận chuyển thuật độc nhất vô nhị của hấn, cùng với thiên phú được sư đã khiến cho hấn có thể nhận biết được những món thực vật nào có ảnh hưởng đến cơ thể con người, bao gồm cả sự phối hợp với nguyên tố, quả thật là

không ai bì kịp. Do đó hần mới có thể dễ dàng cải tiến những phương pháp chế biến thức ăn đã có từ lâu đời kia, và đạt được hiệu quả kỳ diệu, đến nỗi còn khiến cho cả vị ma trù kia phải kinh sợ không thôi.

Khắc Lý Tư Đế nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thiên như một quái vật vậy. Sau đó nàng mới nhớ ra, ngày trước cái người tên là La Dịch này khi còn ở Lam Nguyệt đã tạo ra một kỳ tích mà từ trước tới nay chưa từng có ở trên đại lục, đó là hần đã phát minh ra được một loại đan dược có thể cải tiến cơ linh trong cơ thể con người ở một mức độ thấp. Vì vậy mà nàng không còn cảm thấy kỳ quái nữa.

Nguyên lý điều chế của dược sư và ma trù căn bản lại cùng nguồn gốc.

Trình độ biến thái của tên sắc lang này quả thật không tầm thường, vì vậy mà những gì phát sinh ở trên người hần cũng không còn khiến người ta giật mình kinh sợ nữa.

Khắc Lý Tư Đế vừa tự thuyết phục mình như vậy xong thì lại tiếp tục bữa cơm tối, còn Ai Nhĩ Phát Lô Đức thì đứng một bên với thần tình cực kỳ hưng phấn, chăm chú lắng nghe những lời phê bình của Mộ Dung Thiên, đồng thời cũng tiếp thu những đề nghị thay đổi của hần. Nếu có người khác ở đây, hần là sẽ thấy tình cảnh này rất hoạt kê.

Chừng một giờ sau, Khắc Lý Tư Đế cũng dùng bữa xong. Đây là bữa ăn mà nàng ăn lâu nhất.

- Đan Ni Tư đại nhân, bây giờ thì chúng ta nói vào chính sự đi.

Khắc Lý Tư Đế nói xong thì liền ho khan một tiếng.

A Nhĩ Phát Lô Đức hiểu ý, tuy rằng vẫn lưu luyến chưa muốn rời đi, nhưng lão vẫn cáo từ lui ra. Thần tình lúc bỏ đi của lão trông rất vui vẻ, tựa như một đứa trẻ mới có được món đồ chơi mới vậy.

Đối với trù sư mà nói, phương pháp nấu ăn mới cũng quý như môn tu luyện thuật đối với võ sĩ, hay là phương pháp điều chế thuốc đối với dược sư vậy.

Mộ Dung Thiên cười hỏi:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, bây giờ có thể giải đáp thắc mắc ở trong lòng ta được rồi chứ?

Khắc Lý Tư Đế đáp:

- Đương nhiên! Kỳ thật, có lẽ ngài cũng sẽ nhanh chóng tiếp được nội dung của mật lệnh thôi. Đó là quân đội của chúng ta không cần rút hết về Tây Bắc nữa, mà chúng ta đã được giới cao tầng của quý quốc đồng ý cho tiếp tục đóng quân ở một thành thị của Tát La.

- Cái gì?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cảm thấy rất kinh hãi.

Khắc Lý Tư Đế bổ sung thêm:

- Còn thành trì mà chúng ta sắp đóng quân sẽ chính là Mễ Kỳ Tư!

Mộ Dung Thiên thoáng kinh ngạc, đôi mày khẽ nhíu lại. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, sau khi suy nghĩ một lúc thì hần bắt đầu hiểu được ý đồ trong việc này của Tát La.

Nếu để cho viện quân rút hết về tây bắc, vậy thì sự uy hiếp của họ đối với Tát La đương nhiên sẽ giảm đi rất nhiều. Thế nhưng nếu Lam Nguyệt lại phát binh xâm lược lần nữa, cho dù các trục giao thông đã được khai thông, nhưng có ai dám bảo đảm rằng một khi cần thiết thì viện quân sẽ kịp thời chạy đến? Dù sao thì tình hình chiến cuộc bao giờ cũng thay đổi liên tục kia mà.

Bởi vậy nên Tát La đã nghĩ ra được một kế sách trung dung, đó là vẫn giữ lại một đoàn quân của phe Tây Bắc, mà bởi vì Mễ Kỳ Tư xa xôi diệu vợi, nó hầu như là một thành thị không lệ thuộc vào Tát La. Vì vậy, dù cho quân Tây Bắc có đóng tại đó thì cũng không tạo thành sự uy hiếp trực tiếp nào đối với Tát La.

Cùng lúc đó, phe Tây Bắc cũng có thể đặt một căn cứ địa ở trên hải dương, qua đó, họ có thể vận chuyển tiếp tế cho đồng đội đang gian nan chống đỡ với Lam Nguyệt ở vùng duyên hải, tiện lợi hơn trước rất nhiều.

Ngoài việc đó ra, liên quân Tây Bắc cứ nhìn chòng chọc vào Lam Nguyệt như vậy thì sẽ tạo không ít áp lực cho họ. Ở một mức độ nào đó, việc này cũng có tác dụng kiềm chế phe Đông Nam.

Đối với kẻ luôn hy vọng có thể duy trì tình trạng hòa bình càng lâu càng tốt như Mạch Khắc Tắc Nhĩ, đây chính là một kế sách thần kỳ, nhất cử lưỡng tiện. Ngay cả Mộ Dung Thiên cũng phải kinh thán đối với quyết định to gan mà hữu hiệu như vậy.

Khắc Lý Tư Đế lại nói tiếp:

- Quý quốc đã phân định Mễ Kỳ Tư trở thành ngoại hạt thành thị, cho phép người Tây Bắc chúng ta và con dân của người cùng sử dụng. Các binh sĩ và dân chúng của Tây Bắc có thể sinh sống tại Mễ Kỳ Tư và được hưởng hầu hết mọi quyền lợi của công dân quý quốc.

Mặc dù Mộ Dung Thiên cho rằng quyết định này của Tát La rất anh minh, nhưng hắn cũng thấy rất đau đầu. Cái đám người quỷ dị tà ác và hiếu chiến của phương tây bắc kia, dù có nằm dưới quyền của mình, nhưng thế nào cũng sẽ tạo ra không ít phiền phức đây.

Dường như đọc được sự lo lắng của Mộ Dung Thiên, Khắc Lý Tư Đế cười nói:

- Yên tâm đi, ngoài việc được hưởng quyền lợi công dân của quý quốc ra, chúng ta cũng phải biết nhập gia tùy tục mà, tất nhiên sẽ thực hiện đủ mọi nghĩa vụ như của những công dân của Tát La thôi. Tuy ta được nhậm chức thành chủ của hạt ngoài thành thị, chịu trách nhiệm quản thúc quân dân Tây Bắc đang trú đóng tại Mễ Kỳ Tư. Đương nhiên, về mặt quyền lực thì vẫn còn thấp hơn đại nhân ngài một bậc, chỉ có tác dụng hỗ trợ cho ngài mà thôi. À, sẵn đây cũng xin chúc mừng ngài, Đan Ni Tư đại nhân, ngài lại sắp được vinh thăng lên chức thành chủ của Mễ Kỳ Tư rồi, lên chức thật nhanh nhỉ.

Nói tới đây, Khắc Lý Tư Đế đứng dậy và vươn một tay ra, rồi cười nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ. Sau khi mọi phiền phức tại Quần Anh hội kết thúc, chúng ta hãy đến Mễ Kỳ Tư để tiến hành nghi thức thành chủ giao tiếp.

Mộ Dung Thiên cũng vươn tay ra nắm lấy tay Khắc Lý Tư Đế:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, ta còn có một đề nghị hay.

- Đề nghị thế nào?

- Sẵn dịp đó chúng ta có thể thuận tiện tiến hành nghi thức thành chủ giao phối luôn, thế nào?

- Đi chết đi!

.....

Hết hồi 348

366. Hồi 349: Phong Thuởng

- Phó doanh trưởng Kỵ sĩ doanh thứ mười tám của thành Khắc Lý Sa La, Lam Toàn kỵ sĩ Ai Văn.

Hội trưởng Kỵ sĩ tổng công hội là Kiều Nạp cầm trong tay một danh sách. Lão dùng Ma pháp khuếch đại âm thanh khí cụ để tuyên bố từng cái tên trong danh sách, âm thanh vang dội truyền đi khắp mọi ngõ ngách, đồng thời cũng trao giải thưởng cho đúng người, không hề sai chạy.

Quần Anh hội được tổ chức tại quảng trường Mã Nặc của Đặc Nhĩ Ty. Nó là một quảng trường lớn nhất tại Tát La, thậm chí còn lớn nhất trên đại lục nữa. So với quảng trường Anh Hùng của Lam Nguyệt thì có phần lớn hơn nữa.

Thời khắc sáng chói của anh hùng lúc nào cũng cần có thật nhiều người chứng kiến, mà thành Đặc Nhĩ Ty được kế thừa truyền thống ưu tú, nên họ đã an bày mọi thứ rất chu đáo. Kể từ lúc Tát La lập quốc cho đến nay, sau khi trải qua hàng ngàn năm, quảng trường Mã Nặc đã được hơn trăm thế hệ tu bổ sửa sang, và biến nó thành một nơi có thể chứa được cả năm mươi vạn người.

Khác với những quảng trường có khoảng sân bằng phẳng, ở trung tâm quảng trường Mã Nặc có một cái đài cao được gọi là “Quần Anh đài”, ở dưới là sáu bậc thềm, mỗi bậc đều có dốc thoải xuống thấp, tạo thành một tòa kiến trúc rộng lớn giống hệt kim tự tháp vậy.

Do đó, những vị anh hùng khi đứng trên Quần Anh đài sẽ có thể từ trên cao nhìn xuống, và hưởng thụ hàng vạn ánh mắt ngưỡng mộ của rất nhiều người, khiến cho mình có cảm giác chí cao vô thượng, không sai chút nào.

Tuy rằng sự thiết kế của quảng trường Mã Nặc rất là hợp lý, có thể phát huy sự phối hợp giữa không gian và các góc độ tới mức cực điểm, nhưng chiều cao từ đỉnh đài cho tới bậc thấp nhất cũng có tới gần ngàn thước là ít.

Nếu nói quảng trường Mã Nặc đang ngự ở một đỉnh cao thì lại càng chính xác hơn.

Trên thực tế, quyết định địa điểm tổ chức Quần Anh hội và nghi thức ban thưởng lần đầu tiên ở quảng trường Mã Nặc là một quyết định rất sáng suốt, nhờ vậy mà những thế hệ sau mới có thể tiếp tục tu bổ thêm cho nó, và cho đến ngày nay, nó đã trở thành một kỳ tích ở trên lịch sử kiến trúc của đại lục, so với Vọng Hương tháp của Mễ Kỳ Tư chỉ có hơn chứ không kém.

Tâm tình của Ai Văn cực kỳ kích động. Gã từ trong dãy ghế khách mời đang ngồi ở bậc thứ ba liền đứng lên. Trong những tiếng cười nói chúc mừng của những người xung quanh, gã chậm rãi bước lên nấc thang “Long giai” do hơn mười loại bảo thạch trân quý khảm thành.

Nấc thang này được đặt tên theo con thần thú được dân chúng các hải quốc tôn thờ. Nó có một ý nghĩa rất đặc biệt - những ai may mắn có đủ tư cách bước lên “Long giai”, vậy thì sau này sẽ giống như loài rồng tự do bay nhảy vậy, tiền đồ sáng sủa không gì sánh bằng.

Khi Ai Văn bước lên tới Quần Anh đài, bao nhiêu ánh đèn liền đổ dồn lên người gã. Ở những bậc thềm phía dưới Quần Anh đài đều có bố trí một cái Quang hệ kính tượng thật lớn và lơ lửng giữa không trung. Lúc này, ở trên những chiếc Quang hệ kính tượng đó đều hiện lên hình ảnh của Ai Văn.

Ai Văn bắt đầu hơi khấn trương, gã nhìn biển người đông đúc ở bên dưới, có lẽ cũng hơn mười vạn người chứ chẳng chơi. Vì vậy mà trong đầu gã cũng có chút choáng váng.

Cho dù rằng vào hai tháng trước, Ai Văn đã đánh một trận mà thành danh. Với thân phận là Kỵ sĩ phó doanh trưởng, đối mặt với đại tướng tiên phong của quân địch có quan hàm cao hơn mình gấp nhiều lần, tức Dã Man nhân cuồng chiến sĩ có danh xưng là “Quái Tử Thủ” Mạnh Đặc Lý. Lúc bấy giờ gã rất trấn tĩnh và đã đâm chết đối phương bằng trường mâu của mình, nhờ vậy mà đã kích thích sĩ khí của doanh kỵ sĩ do gã thống lĩnh rất nhiều.

Thế nhưng vào lúc này đây, Ai Văn chợt phát hiện ra tay chân mình đang run lẩy bẩy, không, phải nói là toàn thân đang run lẩy bẩy mới phải. Gã hít sâu một hơi thì mới miễn cưỡng khiến cho mình tỉnh táo lại, nhưng những tiếng hoan hô vang dội như tiếng biển gầm ở bên dưới lại khiến gã không thể tự khống chế lần nữa.

Trước khi bước lên Quần Anh đài, người sẽ vĩnh viễn không ngờ tới thời khắc đó sẽ khiến người ta kích động tới dường nào đâu.

Vinh dự này quả thật rất to tát. Chỉ cần được đứng trên đài thôi, là đã đủ thấy hạnh phúc lắm rồi, huống chi lại còn phần thưởng ở phía sau nữa.

Người có thể đứng đây để nhận thưởng, ngoài việc có thực lực ra, hiển nhiên còn phải có tinh thần lực rất mạnh nữa, bằng không thì rất có thể ngất xỉu mất rồi.

Phải biết rằng, hơn năm mươi vạn đôi mắt ở bên dưới đều đổ dồn lên người mình, lại thêm hầu như tất cả mọi người dân của hải quốc đều theo dõi mình qua kính tượng nữa.

Nếu như Quang hệ kính tượng có thể làm thống kê những ai đang xem chương trình nghi thức này, vậy bảo đảm nó sẽ phá kỷ lục một trăm phần trăm cho xem.

Hội trưởng Kỵ Sĩ tổng công hội Kiêu Nạp luôn việc trao giải thưởng cho quý khách. Lão cất giọng hùng hồn tiếp tục đọc nội dung trong danh sách:

- Lam Toàn kỵ sĩ Ai Văn được ban tặng Vô Úy huân chương cấp 3, và được thưởng một viên thạch Thánh Quang, đồng thời thăng lên chức Phó thống lĩnh Kỵ sĩ đoàn của Khắc Lý Sa La.

Ai Văn nghe vậy thì mừng rỡ như điên, thiếu chút nữa là ngất đi luôn. Chức vụ và quân hàm của gã được thăng lên ba cấp, điều này có thể nói là cực kỳ hiếm thấy ở Tát La.

Thì ra giới cao tăng của đế quốc đã thông qua trận đánh đó mà nhìn ra được mình đã khổ luyện võ công nhiều năm nhưng vẫn chưa có cơ hội để phát huy, mà quan trọng hơn chính là khí độ gặp nguy mà không kinh sợ. Đó mới là một trong những yếu tố cần thiết để trở thành thống lĩnh của một binh chủng.

Thạch Thánh Quang là tinh hạch của Quang Minh hệ ma thú Hải Phụ La rất hiếm thấy ở trên đại lục, rất khó có được. Nó chính là một bảo vật trân quý đối với kỵ sĩ. Nếu như khảm nó lên tấm thuẫn của mình, vậy thì thạch Thánh Quang sẽ có thể tự mình hấp thu Quang Minh hệ nguyên tố ở trong không gian để giúp cho sức phòng ngự của kỵ sĩ mạnh hơn trước gấp đôi.

Lại thêm có Vô Úy huân chương cấp 3 nữa, chỉ cần người nào nhìn thấy tấm huân chương đại biểu cho dũng khí này thì nhất định sẽ tỏ lòng tôn kính và sùng bái cho coi. Nó chính là loại huân chương mang đến vinh dự đặc biệt rất cường liệt cho giới kỵ sĩ, và khiến cho họ cảm thấy rất tự hào.

Thế rồi Ai Văn quỳ một chân xuống đất và hành lễ rất trang trọng, sau đó liền hô lớn:

- Khắc Lý Sa La phó doanh trưởng Kỵ sĩ đoàn thứ mười tám, Lam Toàn kỵ sĩ Ai Văn, xin nguyện cống hiến tất cả sức mình cho đế quốc, thậm chí là cả tính mạng! Đế quốc muôn năm!

Nhìn thấy chức nghiệp đoàn do mình chưởng quản đã sản sinh ra được nhân tài kiệt xuất, Kiều Nạp cảm thấy rất đắc ý. Lão vội nhắc nhở:

- Ai Văn, người đừng quên một việc, từ giờ trở đi, người đã là Khắc Lý Sa La phó thống lĩnh rồi đấy!

- Dạ! Dạ!

Ai Văn được nhắc nhở, vội luôn miệng đáp lại.

Sau khi nhận thưởng xong, trong lòng Ai Văn cảm thấy rất mãn nguyện. Lúc này gã xuống đài bằng một nấc thang khác được gọi là “Dự giai”. Nhìn nét mặt của Ai Văn lúc này, người ta có thể thấy được quyết tâm vững vàng của gã; từ nay trở đi, dù có phải bị máu đổ đầu rơi vì quốc gia thì gã cũng sẽ không cau mày chút nào.

Mộ Dung Thiên biết rõ Quân Anh hội chỉ là một thủ đoạn nhằm để lung lạc nhân tài của đế quốc, nhưng hẳn cũng phải thừa nhận rằng nó rất có tác dụng; hơn nữa tầm ảnh hưởng cũng cực kỳ ghê gớm. Ngoài việc tham gia hải liệt ra, đây cũng là một đường tắt khác để cho các dũng sĩ không được ai chú ý tới mà gạt hái thành công.

- Ma pháp sư cấp tam tinh thuộc đoàn thứ sáu của thành Pháp Mật Mật Bì là Nam Hy, được trao tặng Trí Tuệ huân chương cấp 3 và được thưởng một chiếc vòng Hạnh Vận....

- Liệt Phong liệt nhân Bì Đáp Phúc Phỉ Nhĩ thuộc quân đoàn tiên phong của thành Biệt Tư Lâm, được trao tặng Dũng Giả huân chương cấp 2, đồng thời có được tư cách ứng tuyển chức vụ phó thành thủ của Biệt Tư Lâm....

- Hồng bào tế ty Y Cách Nạp Đề của thành La La Lộ được ban tặng Thần Thánh huân chương cấp 3 và Chấn Nhếp huân chương cấp 2, đồng thời được xưng là thánh giả....

- Thần quan Lý Sự và thần quan Khảm Đế Ty của thành Các Phủ Lợi Quả được ban tặng Chúc Phúc huân chương cấp 2....

-

Sau đó, từng tướng sĩ được mời liền lần lượt bước lên đài. Tuy rằng mỗi người chỉ dừng lại trên đài chừng một hai phút, nhưng cứ nhìn vào thần tình kích động của họ thì cũng biết thời khắc ngàn năm đó sẽ để lại dư vị đến suốt quãng đời còn lại của họ rồi.

Các thuộc hạ của Mộ Dung Thiên cũng được phong thưởng không tẻ. Trong đó, Sát Đạt Mễ La, người cung tiễn thủ đã mất đi một cánh tay nhưng lại nhờ vào nghị lực mà tự chế tạo ra một cánh tay bằng nguyên tố khác, việc đó đã khắc phục được sự hạn chế của chức nghiệp, nên được ban thưởng rất hậu. Gã được nhận một tấm Vô Cự huân chương cấp 1, và một tấm Nghị Lực huân chương cấp 1. Ngoài ra, gã vốn xuất thân

từ danh môn nên cũng được gia phong chức Tử Tước, trở thành người trẻ tuổi nhất trong tộc được ban tước vị.

Về phần Khắc Lý Tư Đế cũng không nằm ngoài dự liệu của Mộ Dung Thiên. Nàng nhận được một tấm Mặc Khế (ấn ý) huân chương, và một tấm Hữu Ái (bằng hữu) huân chương. Mấy loại huân chương này đối với nàng đúng là chẳng có công dụng gì cả.

Mỗi một khách mời được gọi lên đài thì cao hứng bừng bừng, và khi bước xuống đài thì lại cực kỳ đặc ý. Thời gian cứ thế mà trôi nhanh, rồi bầu trời cũng tối dần.

Những ngọn đèn ma pháp được thắp lên, bay lơ lửng trong không trung, khiến cho quảng trường Mã Nặc trở nên cực kỳ tráng lệ.

Mọi người không vì trời tối mà bỏ đi, cả bầu không khí cuồng nhiệt cũng không vì vậy mà giảm đi. Họ vốn từ xa đến đây, cố gắng tìm mọi cách để vào được Đặc Nhĩ Tư, chẳng phải là vì ngày hôm nay hay sao?

Tuy rằng quảng trường có thể dung nạp năm mươi vạn người, nhưng dù sao thì chỗ ngồi vẫn không có đủ cho mọi người. Nếu có ai đó bỏ đi, vậy thì sẽ có rất nhiều người khác nhảy vào tranh nó ngay.

Hơn nữa, Quần Anh hội cũng đang dần dần tiến vào cao trào, bởi vì những anh hùng ở cuối danh sách thì lại càng nổi tiếng và địa vị càng cao, nếu như không phải là thành thủ của một thành thì cũng là siêu cấp cường giả, thấp nhất cũng là thống lĩnh hoặc đội trưởng chỉ huy một binh chủng của một thành nào đó. Hầu như những người này đều là những nhân vật chỉ cần giậm chân một cái là có thể khiến cho thành trì bị rung động mạnh luôn.

Nhiều bậc anh kiệt như thế mà cùng tụ tập tại một chỗ, quả thật khiến người ta nhìn hoa cả mắt; đồng thời, người ta cũng được chiêm ngưỡng phong thái của những nhân vật phong vân của đế quốc.

Cuối cùng, khi một vị khách quý bước lên lãnh lấy phần việc trao giải sau cùng, mọi người lập tức không hén mà cùng nín thở chờ nghe ông ta lên tiếng.

Ông ta là một vị cường giả vĩ đại của Tất La, thậm chí là của tất cả hải quốc, người đã tạo ra những truyền kỳ mà không ai có thể làm ra được - Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ thản nhiên đứng trên đài, nhưng trên người tự nhiên lại tỏa ra một loại khí thế của vương giả, khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã nảy sinh lòng xung động muốn quỳ bái rất cường liệt.

Mà thông thường, những người được làm khách quý của Quần Anh hội đều là những chức nghiệp hội trưởng, thủ lĩnh quân sự, tộc trưởng các đại gia tộc, viện trưởng các học viện trứ danh, thánh cấp cường giả, hay là hội trưởng Liên Chức công hội, vv.....

Tuy rằng về mặt chức hàm thì hội trưởng Liên Chức công hội là người có quyền lực tối cao ở trong nước, nhưng trong dân gian, từ người lớn cho tới một đứa trẻ cũng đều biết được, người có thực quyền chân chính để lên tiếng sau cùng ở Tất La là ai.

Nhưng trong những kỳ Quần Anh hội trước kia, Mạch Khắc Tắc Nhĩ chưa bao giờ đảm nhiệm vai trò khách quý trao giải cả, dù chỉ một lần duy nhất.

Trong ánh mắt hoang mang khó hiểu của khán giả, Mạch Khắc Tắc Nhĩ mở danh sách ra và chậm rãi đọc lên một cái tên:

- Đan Ni Tư.

367. Hồi 350: Cầu Hôn (thượng)

Trước cái tên đó không hề có thành thị tương ứng, không có quan hàm, không có chức nghiệp, và cũng không có thêm bất luận một danh hiệu nào để tô vẽ cho nó. Thế nhưng ai cũng hiểu rất rõ, Đan Ni Tư này không phải là thợ may Đan Ni Tư ở cùng xóm, cũng không phải là Hà nhân chiến sĩ Đan Ni Tư, thậm chí cũng chẳng liên quan tới đại ma pháp sư cấp bốn sao cao quý Đan Ni Tư. Lúc này, sau khi nghe được cái tên đó thì không một ai lại liên tưởng đến những người trùng tên khác, ngoài hẳn ra.

Trong những trường hợp thông thường, khi bên quan viên giới thiệu một ai đó mà không đọc luôn thành thị tương ứng cùng với danh hiệu của đối phương thì đúng là rất thiếu lễ phép, đồng thời cũng tỏ ra thiếu tôn trọng đối phương nữa.

Nhưng lúc này mọi người đều hiểu được thâm ý của Long vương. Ông ta không đọc lên những danh hiệu dư thừa chính là muốn nói rằng người này rất đặc biệt. Cho dù ở trên đời có rất nhiều người trùng tên với hắn, nhưng nhân vật mà ông ta vừa nhắc đến đó lại độc nhất vô nhị, đặc biệt đến nỗi chỉ cần vừa hô tên hắn lên thì cũng không có ai lại nghĩ đến người khác ngoài hắn.

Trong tình huống thành trì sắp bị phá, hắn đã suất lĩnh bộ hạ tiến hành du kích chiến. Thế rồi cũng trong một hoàn cảnh xấu nhất, hắn đã tiêu diệt được đại quân ma thú do Luân hồi yêu thú Cùng Kỳ dẫn đầu tại đầm Phong Ấn.

Sau đó đội quân của hắn đã trở thành đột kích kỳ quân chuyên đi chi viện cho những nơi đang bị liên quân Đông Nam vây khốn. Với thế lực áp đảo của liên quân Đông Nam, hắn đã lần lượt đẩy lui bọn họ, và thu được chiến thắng sau cùng, để đến nỗi khiến cho hơn mười vị danh soái của quân địch phải nuốt hận vì thanh oai hiển hách bị chôn vùi trên biển.

Và thế là hắn cũng đã tạo ra một truyền kỳ mà không ai có thể làm được, đó là trở thành một thiên tài thống soái bất khả chiến bại.

Mộ Dung Thiên đứng lên từ chỗ ngồi ở bậc thềm thứ nhất. Hắn cũng giống như các quan khách vậy, hắn biết Mạch Khắc Tắc Nhĩ vừa gọi tên mình chứ không phải ai khác.

Hắn chậm rãi bước lên “Long giai”. Một điều hoàn toàn bất ngờ đã xảy ra, đó là bên dưới không hề phát ra tiếng hoan hô vang dội như mỗi khi có người lên đài nhận thưởng trước hắn.

Phải biết rằng, nơi đây đang chứa hơn năm mươi vạn người, đáng lý phải có nhiều tiếng xầm xì lắm mới phải, nhưng lúc này thì chỉ có tiếng gió thổi vi vu mà thôi.

Mọi người đã dùng một phương thức khác để biểu dương vị thiên tài thống soái phi thường này.

Nếu đã có Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ đích thân lên đài trao thưởng, vậy thì người nhận thưởng cũng phải là một nhân vật phi phàm mới đúng. Điều đó cho thấy địa vị lúc này của Mộ Dung Thiên ở trong lòng những người dân của Tát La cao vợi tới mức nào.

Nhất là ở trong lòng các binh sĩ, tuy rằng võ công của Mộ Dung Thiên không phải là vô địch, nhưng khi ở trên chiến trường, chỉ cần là quân đội do hắn suất lĩnh thì họ sẽ vĩnh viễn không bao giờ ngã xuống.

Đó là lòng tin mù quáng do chiến tích anh dũng siêu biến thái mang đến, mức độ tôn kính của các binh sĩ đối với Mộ Dung Thiên còn vượt qua cả vị thần linh của các hải quốc là Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ nữa.

Lúc này, Mộ Dung Thiên chính là anh hùng trong anh hùng, thần tượng trong thần tượng, và cũng là tiêu điểm trong các tiêu điểm.

Tất cả mọi khán giả trong quảng trường đều nhìn hắn với ánh mắt sùng bái cuồng nhiệt, nhìn gã thiên tài thống soái này đang chậm rãi bước lên Quần Anh đài, nơi đỉnh cao mà nhiều người mơ ước, ai nấy cũng đều cảm thấy rất vinh hạnh, bởi vì họ đang được chứng kiến một truyền kỳ vô tiền khoáng hậu sẽ được lưu danh trong sử sách.

Trong số những người này, thuộc hạ của Mộ Dung Thiên là những người khích động nhất. Nếu không có thành thủ đại nhân, vậy thì họ và cả hơn ngàn vạn dân chúng của Mễ Kỳ Tư đều đã bị táng tận trong bụng ma thú hết rồi.

Là hắn đã ban cho họ tòa thành này và sự tái sinh của hàng trăm vạn người, là hắn đã ban cho họ cái ngày được bước lên đỉnh cao của vinh quang này. Đối với những ai đã cùng kề vai tác chiến với hắn, hiển nhiên địa vị của hắn ở trong lòng họ rất vĩ đại và cũng không có ai thay thế được.

Trong biển người đang cực kỳ xúc động đó, chỉ có một số rất ít là có cảm giác khác hắn mà thôi.

Một trong số đó là Băng Sơn mỹ nữ Tân Dịch Á của Niêm Hoa gia tộc, lúc này trong lòng nàng cũng đang giằng co rất kịch liệt.

Nàng từng biết hẳn qua thân phận Đan Ni Tư, từng biết hẳn qua thân phận Sử Mật Tư, và thậm chí cuối cùng là thân phận của một kẻ phản bội đến từ nước khác là La Dịch. Nàng vốn không biết làm sao để đối mặt với sự mâu thuẫn đầy phức tạp trong lòng mình, đồng thời cũng không thể phân tích được tình cảm của mình đối với hẳn là loại tình cảm gì nữa.

Nhưng thái độ vừa thân quen vừa xa lạ của Mộ Dung Thiên lại khiến cho nàng cảm thấy mát mát và lạc lõng vô cùng. Trong thời gian gần đây, nàng chỉ biết hẳn đã không ngừng chiến đấu như một kẻ điên ở trên các chiến tuyến nguy hiểm của Tát La. Mỗi lần như vậy thì phương tâm của Tân Dịch Á lại lo lắng không thôi, nhưng cũng may là lần nào nàng cũng nhận được tin thắng trận cùng với nhân khí và danh vọng càng ngày càng tăng vọt của hẳn.

Vì sao hẳn vẫn chưa từng chủ động đến tìm mình dù chỉ một lần? Thậm chí nói vài ba câu cũng bủn xỉn không làm nổi? Chẳng lẽ tình cảm của ngày trước khi hẳn xả thân nhảy vào bụng Kinh Thôn để cứu mình chỉ là giả dối thôi ư?

Nếu là giả, vậy có ai lại đi đùa giỡn với sinh mạng của mình như vậy chứ?

Người bạn tốt đang ngồi bên cạnh Tân Dịch Á là Tư Thập Tây Á cũng đang có tâm tình rối rắm giống Tân Dịch Á vậy.

Từ lúc phụ thân cử Mộ Dung Thiên về làm việc dưới trướng của mình, nàng đã ý thức được tên nam nhân vốn xuất thân là một thương nhân này hẳn là không tầm thường rồi, nhưng nàng lại không ngờ, chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, hẳn đã có thành tựu cao tới mức này.

Nếu như ngày trước nàng không nghe theo mệnh lệnh của phụ thân, kiên trì ở lại Mễ Kỳ Tư, vậy thì hôm nay sẽ thế nào?

Chỉ tiếc là không có “nếu như”, bởi vì thời gian sẽ không quay ngược trở lại, vì vậy mà Tư Thập Tây Á chỉ có thể tự cười nhạo mình thôi.

Tuy nhiên, lần đầu tiên nàng cũng lấy được dũng khí để chống lại mệnh lệnh của phụ thân, và nàng đã ở lại thành Đa Đa Lạp Đặc để chiến đấu với mọi người. Sau lần quyết định đó, Tư Thập Tây Á không có gì để hối hận cả, tuy rằng hình tượng của phụ thân ở trong lòng nàng vẫn cao vời và không bao giờ với tới được.

Phụ thân ơi phụ thân, từ nhỏ đến lớn người vẫn dạy nữ nhi phải biết suy nghĩ độc lập, và nữ nhi đã làm theo lời dạy của người rồi đó.

Từ sau khi Mộ Dung Thiên bị bại lộ thân phận của kẻ phản bội, Mâu Cơ vốn rất tức giận, bởi vì nàng đã tận hết sức lực, thậm chí còn to gan lớn mật đến nỗi gạt gẫm cả phụ thân để tự đính chung thân với hẳn. Vậy mà rốt cuộc đó chỉ là một cái tên giả mà thôi.

Song song đó, nàng vừa tức giận, lại vừa lo lắng giống hệt Tân Dịch Á vậy. Bởi vì lần nào Mộ Dung Thiên tiếp nhận nhiệm vụ cũng đều là những việc cực kỳ nguy hiểm, nếu không phải đi chi viện cho thành thị sắp bị phá thì cũng là những nơi thiếu thốn vật tư, vv....Nhưng Mâu Cơ không nghĩ tới việc quấy rầy hẳn trong thời khắc phi thường này, vì dù sao thì trọng trách của hẳn cũng đã nặng nề lắm rồi.

Cuối cùng, những ngày sống trong tâm trạng phập phồng lo lắng rồi cũng qua đi, chiến tranh cũng tạm thời kết thúc. Vì vậy mà Mâu Cơ tính đợi sau khi Quân Anh hội kết thúc thì sẽ mắng cho tên quỷ mặt đen đáng ghét này một trận nên thân, hỏi hẳn xem vì sao ngay cả tên thật cũng không cho mình biết, và lại còn phải chấp hành những nhiệm vụ thập tử nhất sinh như vậy để làm chi. Vô luận thế nào, hẳn cũng phải suy nghĩ cho mình nữa chứ.

Thế nhưng vào lúc này đây, khi nhìn thấy Mộ Dung Thiên đang bước lên Quân Anh đài và đón nhận được hàng vạn ánh mắt ngưỡng mộ tôn kính của rất nhiều người, Mâu Cơ chợt phát hiện bao nhiêu nỗi lòng u uất của mình đều tan biến sạch sẽ, mà thay vào đó chỉ còn lại niềm tự hào vô biên mà thôi.

Có vị hôn phu như vậy, bất luận là ai cũng đều sẽ thấy kiêu ngạo kia mà.

Nhìn thấy hàng vạn khán giả cuồng nhiệt như vậy, trái tim của Khắc Lý Tư Đế cũng đập nhanh như trống trận. Sau khi hợp tác nhiều lần với Mộ Dung Thiên, nàng mỹ nữ Sa tộc này biết rất rõ chỗ đáng sợ của hắn ở đâu.

Tát La là một miếng mồi béo bở, ngoài sự nhòm ngó của Lam Nguyệt ra, phe Tây Bắc cũng thêm thường nhỏ dãi nữa. Ai nấy đều rõ bụng dạ của đối phương nhưng không hề nói ra mà thôi.

Ấy vậy mà Khắc Lý Tư Đế lại không hy vọng cái ngày mình phải đối lập với Tát La sẽ đến, chỉ ít thì vào lúc mình còn sống trên đời cũng đừng bao giờ đến, bằng không thì mình sẽ phải đối mặt với tên biến thái bất khả chiến bại kia. Chỉ nghĩ tới đó thôi thì trong lòng Khắc Lý Tư Đế đã thấy lạnh buốt rồi.

Tác phong hành sự của người Tây Bắc được các quốc gia khác ở trên đại lục cho rằng cực kỳ tà ác và quỷ dị, nhưng việc làm của họ đều rõ đầu rõ đuôi; thế mà khi đứng trước cái tên đề tiện vô sỉ từ ngoài vào đến tận xương cốt kia thì họ chỉ như những đứa bé ba tuổi, không đáng nhắc tới.

Phương thức chiến đấu của người Tây Bắc dù tà ác tới đâu đi nữa, nhiều lắm cũng chỉ giết thêm được vài người thôi, còn với Mộ Dung Thiên thì trong mỗi một quyết định âm hiểm của hắn, là sẽ có thể tiêu diệt sạch cả một đội quân. Sự khác biệt giữa đôi bên quả thật không thể so sánh được.

Ngoài việc đó ra, với những thủ hạ của nàng đã từng kề vai tác chiến với quân Mễ Kỳ Tư, nhất định trong lòng mỗi một người đều để lại nỗi ám ảnh khó có thể xóa mờ được.

Nếu như khởi chiến với Tát La, đồng thời phải chống lại tên biến thái này, có lẽ bọn họ chưa chiến mà đã bại rồi.

Đến lúc đó, kết quả của nàng sẽ là “trước thọ nhục, sau thì thân bại danh liệt” giống hệt trường hợp của các vị thống soái của phe Đông Nam vậy.

368. Hồi 350: Cầu Hôn (hạ)

Trong khi hầu hết các quan khách đều tán thưởng và tôn kính Mộ Dung Thiên, chỉ có một số người là hoàn toàn trái ngược, mà một trong số đó chính là thành chủ Lôi Đặc của Đa Đa Lạp Đặc.

Gã chẳng những không hề cảm kích việc Mộ Dung Thiên đã giải vây cho Đa Đa Lạp Đặc lúc đầu, mà lại còn ghen ghét đố kỵ với hắn nữa. Gã ghen ghét Mộ Dung Thiên vì bỗng nhiên xuất hiện để cướp đi hết danh tiếng của gã, cướp đi hết tất cả mọi vinh dự của gã, cướp đi hết sự chú ý của các mỹ nữ, và thậm chí còn cướp đi uy tín của gã ở trước mặt các bộ hạ nữa.

Thì ra Lôi Đặc vẫn cho rằng mình mới là đứa con được sủng ái nhất của thần. Bản thân gã là truyền nhân của thánh cấp cường giả, nên từ nhỏ đã được phụ thân dốc sức tài bồi. Ngoài Long vương thuộc loại siêu cấp ra, gã chính là một thành chủ trẻ tuổi thứ hai của Tát La.

Nhưng điều đó đã được thay đổi, giống như là thần đã mang sự sủng ái của mình mà trao cho tên Đan Ni Tư đáng ghét kia rồi vậy. Theo nguồn tin đáng tin cậy, ngày hôm nay tên tiểu tử đó sẽ được thăng chức thành chủ Mễ Kỳ Tư. Vậy có nghĩa là kỷ lục “thành chủ trẻ tuổi thứ hai của Tát La” đầy kiêu ngạo của gã sẽ bị phá vỡ, vừa nghĩ tới đây thì Lôi Đặc đã tức muốn phát điên lên rồi.

Thậm chí, cả việc Tát La cắt giảm quyền lực thành chủ của gã thì gã cũng quy hết mọi tội lỗi lên người Mộ Dung Thiên, chứ không hề nghĩ rằng chỉ tại mình quyết định sai lầm trong chiến đấu nên mới ra nông nỗi ấy.

Do đó, trong lòng Lôi Đặc chỉ có oán hận, gã đã hoàn toàn quên rằng nếu không có Mộ Dung Thiên thì gã đã không thể giữ được Đa Đa Lạp Đặc rồi, và đồng thời cũng không thể giữ được địa vị của hôm nay. Nếu cả thành trì của mình mà còn bị mất đi, vậy thì còn nói gì tới việc bị cắt giảm quyền lực?

Mộ Dung Thiên không biết hơn năm mươi vạn người ở bên dưới đang nghĩ gì, mà hắn cũng chẳng muốn biết họ đang nghĩ gì. Hắn chỉ lẳng lặng mà tiến lên đài.

Hắn hiểu rất rõ vì sao Long vương lại phá lệ đứng ra trao giải thưởng cho hắn. Đó là vì sau trận chạm trán với Bích Dạ, hắn đã phải chặt đứt tơ lòng và vạch rõ giới tuyến với Bích Dạ và Khải Sắt Lâm. Nỗi đau đó

thật là khắc cốt ghi tâm, tuyệt đối sẽ không bị thời gian xóa mờ, mà trái lại sẽ càng làm nỗi đau đó lớn dần thêm. Do đó mà Mộ Dung Thiên chỉ có thể lao đầu vào chiến đấu không ngừng nghỉ để tự biến mình thành chai đá.

Vì vậy, ngay cả người có địa vị cao vời như Mạch Khắc Tắc Nhĩ mà cũng phải đứng trên đài cao này để phong thưởng, hồng xoa dịu nỗi đau ở trong lòng hân.

Mộ Dung Thiên vốn cũng mong những vinh dự này sẽ có tác dụng giống như thuốc mê vậy. Trước kia hân cũng đã từng vì một nữ nhân mà tận lực trèo lên đỉnh cao của danh vọng, nhưng lúc này hân lại thất vọng phát hiện ra mình đã không còn hứng thú gì với quyền lực nữa rồi, bởi vì hân đã mất đi một thứ còn quý giá hơn cả quyền lực nữa.

- Đan Ni Tư, được thăng chức thành chủ Mễ Kỳ Tư....

Câu đầu tiên của Mạch Khắc Tắc Nhĩ không khiến người ta ngạc nhiên chút nào, bởi vì Mộ Dung Thiên có công lao rất lớn với tòa thành này, vì vậy mà bất cứ ai khác cũng không thể đảm nhiệm chức vị này ngoài hân, đây cũng là một chuyện rất dễ hiểu.

Chỉ có mỗi Lôi Đặc là không thể tiếp nhận được việc này, có lẽ phải nói là tuyệt đối không thể tiếp nhận được, nhưng những việc khiến cho gã càng tức điên hơn vẫn còn đang kéo đến....

- Ban tặng Vô Thị huân chương.....

Câu thứ hai của Long vương vừa thốt ra thì toàn trường đều ồ lên, thanh âm lớn đạt đến mức một trăm đề-xi-ben, gần như chấn động toàn bộ quảng trường.

Vô Thị huân chương khác hân với những loại huân chương được ban thưởng trước đó như là Vô Ủy, Trí Tuệ, Sáng Tạo, Thần Thánh, Chúc Phúc, Chấn Nhiếp, vv.....Nó không có cấp bậc gì cả, mà nói chính xác hơn một chút thì nó chính là bậc cao nhất trong các loại huân chương.

Vô Thị huân chương đại biểu cho dũng khí và trí tuệ kiên toàn, nó đứng đầu tất cả các loại huân chương vinh dự, kiêu ngạo mà nhìn đời, đó chính là ý nghĩa của Vô Thị.

Theo mọi người biết, tất cả những người được ban tặng loại huân chương này đều là thánh cấp cường giả cả.

Nhưng mọi người không vì điều đó mà tranh luận bàn cãi, trái lại, họ còn cất tiếng hoan hô vang dội nữa, âm thanh lớn đến nỗi khiến cho ai nấy cũng đều cảm thấy nơi đây dường như đang bị động đất vậy.

Hàng loạt các tướng sĩ đều giơ cao binh khí trong tay, tạo ra hình thức chúc mừng của quân đội.

Tuy rằng gã thiên tài thống soái trẻ tuổi này còn chưa đạt đến mức thánh cấp cường giả, nhưng năng lực chỉ huy trác tuyệt ở trên chiến trường thì lại vô địch thiên hạ, hoàn toàn đã tiến nhập vào cảnh giới của thánh cấp rồi - nếu như có thể phân chia đẳng cấp thống soái giống như võ giả vậy.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ khoát tay ra hiệu cho mọi người giữ im lặng, sau đó nói tiếp:

- Ngoài ra, còn ban tặng cho dòng họ!

Mọi người nghe vậy thì hầu như không tin vào tai mình. Dựa vào thành tích của Mộ Dung Thiên thì được ban thưởng hai phần trên cũng không có gì lạ, còn bây giờ thì ai nấy cũng đều nhin không được mà sinh ra lòng đổ kỵ; đương nhiên, đó chỉ là lòng đổ kỵ đầy thiện ý.

Phần thưởng này tuy chỉ có mấy thứ, mới nghe qua thì tưởng như rất đơn giản, nhưng chỉ cần không phải là người ngu ngốc thì người ta sẽ biết được món phần thưởng đó xa xỉ tới mức nào.

Người có đủ điều kiện để được ban tặng dòng họ chỉ có hai loại người.

Một là thánh cấp cường giả, có thể vượt qua chướng ngại lớn nhất trong võ đạo, điều này đúng là khó hơn cả lên trời.

Hai là khi người nào đó có thể phát triển gia tộc của mình trở thành một quần thể lớn mạnh, đồng thời người trong tộc cũng phải có không ít người nắm giữ những chức vụ có quyền lực, còn lực lượng tổng thể

của gia tộc thì phải đủ để đảm đương một phương. Đến khi đó, họ mới có thể nộp đơn xin để quốc ban cho dòng họ.

Phải biết rằng, đó chỉ là đủ điều kiện để xin thôi, chứ chưa chắc sẽ được chấp thuận, vì quyết định còn phải trông vào những cống hiến của họ cho quốc gia nữa.

Trong hai điều kiện này, một là bản thân tiếp cận trình độ biến thái phi nhân loại, hai là dựa vào tổng thể lực lượng của gia tộc mà làm nên, ấy vậy mà Mộ Dung Thiên đã phá vỡ quy luật của cả hai luôn.

Việc có được dòng họ mang ý nghĩa lợi ích rất to lớn, vì không chỉ riêng mình được lợi, mà cả con cháu các đời sau này cũng sẽ được mang huyết thống cao quý. Cứ nghĩ xem, thành tựu đó sẽ to lớn tới dường nào? Do đó mà phần thưởng này cũng đã khiến rất nhiều người cảm thấy bất ngờ và đồng thời cũng thêm nhỏ dãi.

Vì để an ủi Mộ Dung Thiên và khiến cho hắn triệt để thuận phục Tát La, Mạch Khắc Tắc Nhĩ coi như cũng đã tận hết tâm cơ, và dốc hết vốn liếng ra rồi.

Lão hồ ly này không chỉ ban vinh dự cho Mộ Dung Thiên đơn giản như vậy, bởi vì một khi bản thân hắn đã có dòng họ rồi, vậy thì thế thế và nhi tử của hắn sau này cũng sẽ ở lại Tát La, đến lúc đó thì hắn sẽ có nhiều điều cố kỵ và sẽ không nuôi lòng phản trắc nữa.

Có lẽ vì rất thỏa mãn với thủ đoạn của mình, Mạch Khắc Tắc Nhĩ lộ ra nụ cười rất hiếm hoi:

- Đan Ni Tư, trong vòng ba ngày sắp tới, ngươi có thể chọn một cái họ rồi trình lên cho công hội là xong.
- Không cần lâu lắc như vậy.....

Mộ Dung Thiên có vẻ như không hiểu rõ phần thưởng mình vừa nhận được xa xỉ tới mức nào, hoặc giả là hắn không nhận ra được dụng tâm gian trá của Long vương, mà trên mặt vẫn giữ thần tình chẳng mấy quan tâm. Hắn chậm rãi nói:

- Họ của ta là Mộ Dung!

Mộ Dung?

Tất cả mọi người, kể cả Mạch Khắc Tắc Nhĩ đều lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì cái họ này rất cổ quái.

Tuy nhiên, từ hôm nay trở đi, cái họ này sẽ sáng chói rực rỡ ở trên đại lục, không thể nào che lấp được.

- Phần thưởng sau cùng cũng là phần thưởng hạng nhất, không có nội dung cụ thể nào. Đan Ni Tư, ngươi có thể đưa ra bất kỳ một yêu cầu nào, miễn là hợp lý và tất nhiên là phải nằm trong phạm vi cho phép của đế quốc!

Mọi người vừa nghe vậy thì suýt nữa ngất xỉu luôn. Đã có Vô Thị huân chương, dòng họ, những thứ này đã là hậu hĩnh lắm rồi, không ngờ hắn lại còn được một yêu cầu không giới hạn nữa.

Phong thưởng lần này quả nhiên xa xỉ cùng cực, trong lịch sử tuyệt đối chưa có ai được hậu đãi như vậy cả.

Vô Thị huân chương và dòng họ cũng đã ban rồi, vậy thì sự ích lợi của yêu cầu tự do kia hắn sẽ không thấp hơn hai phần thưởng trước được.

Trong lúc mọi người đang suy đoán xem vị thiếu niên thiên tài thống soái kia sẽ dùng yêu cầu đó cho việc gì, nhưng lúc này Mộ Dung Thiên tuy vẫn giữ vẻ bình thản, nhưng bỗng nhiên lại quỳ một gối xuống đất và lớn tiếng nói:

- Hy vọng Long vương gả tam tiểu thư Mâu Cơ cho ta!

Toàn thể quảng trường chợt ngẩn người ra, nhưng sau đó thì mọi người cùng cất tiếng reo hò vang dội. Cho tới lúc này, họ vẫn cảm thấy Quân Anh hội như đang thiếu thốn điều gì đó. Đến bây giờ thì họ mới phát hiện ra, bên cạnh anh hùng làm sao lại thiếu mỹ nữ được chứ?

Còn bản thân Mâu Cơ đang ngồi giữa rừng người thì vừa mừng vừa sợ, nàng đưa tay che lấy miệng mà không thốt nên lời. Thật lãng mạn quá đi! Nàng vốn tưởng rằng hôn sự này của mình thật quá ủy khuất, nhưng không ngờ rốt cuộc lại còn mỹ mãn hơn trong tưởng tượng nhiều lắm.

Trước kia nàng vẫn lo lắng vì giai cấp đôi bên không tương xứng, vậy chỉ sợ phụ thân sẽ không đồng ý cho hần cưới nàng. Nhưng hiện nay hần đã là thiếu niên anh hùng, trên mình lại có Vô Thị huân chương và được ban thưởng dòng họ nữa, vậy thì mọi khó khăn đã được giải quyết hết rồi.

Trong khi đó, sau khi Tân Địch Á nghe được lời hần, trong lòng nàng bỗng nhiên thấy hụt hẫng làm sao, cuối cùng thì chẳng biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì nữa.

Lúc này Mộ Dung Thiên lại tung ra thêm một câu long trời lở đất:

- Và còn có Tân Địch Á tiểu thư của Niêm Hoa tộc nữa, ta hy vọng có thể nhân cơ hội này mà cầu hôn với nàng!

Hết hồi 350

369. Hồi 351: Nặc Ngôn (lời Hứa)

Sự im lặng vừa lắng xuống, đến khi mọi người hiểu ra ý định của Mộ Dung Thiên thì ai nấy cũng đều hoan hô vang dậy thêm lần nữa.

Nếu như là người khác nói lên lời này, thế nào người ta cũng nghĩ y là một kẻ điên cuồng và tự cao tự đại. Thế nhưng người vừa thốt ra lời đó lại là thiếu niên thiên tài thống soái Đan Ni Tư, nên lời nói đó lại trở nên hào hùng vạn tượng.

Một người là viên ngọc quý được thương yêu nhất ở trên tay của vị thần linh các hải quốc, điều ngoa khó thuân. Một người khác là công chúa của gia chủ Niêm Hoa tộc, lạnh tựa băng sơn. Ngoài ngôi sao mới ngang dọc vô địch trên chiến trường này ra, còn có ai dám hành động ngông cuồng như vậy, song song khiêu chiến với hai vị đại mỹ nữ?

Mọi người đều biết giữa Tân Địch Á và Mâu Cơ luôn bất hòa với nhau, nên ai nấy cũng đều hứng thú muốn xem Mộ Dung Thiên làm sao để giải quyết vấn đề giữa hai nàng. Chính vì vậy mà tiếng reo hò vang dội đó là nhằm tiếp sức cho Mộ Dung Thiên.

Sau khi Mâu Cơ nghe được lời đó thì lập tức cảm thấy mình như đang từ chín tầng mây mà rơi thẳng xuống đất vậy. Nàng không ngờ nữ nhân vật chính không chỉ có một mình mình, mà còn có một người khác nữa, mà người đó lại là kình địch của mình nữa chứ.

Nàng thà cho Mộ Dung Thiên đi cưới thêm năm, mười nữ nhân nữa cũng không sao, thậm chí là một trăm nữ nhân cũng chẳng hề gì, nhưng nàng chỉ không muốn thấy Tân Địch Á lại là một trong số đó. Tên quý mặt đen này rõ ràng biết đó là tử huyệt của mình mà vẫn dưng vào, điều đó khiến cho Mâu Cơ tức giận gần muốn bẻ phổi luôn. Nàng chỉ hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống Mộ Dung Thiên ngay tại chỗ mà thôi.

- Việc này.....

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không ngờ Mộ Dung Thiên lại to gan đến nỗi đưa ra một yêu cầu như vậy, vì thế mà trên mặt ông ta chợt lộ ra vẻ khó xử.

Với thành tựu to tát của Mộ Dung Thiên như ngày nay, hần đúng là con hạc giữa bầy gà. Nếu đổi lại là người khác, có một quý tử như vậy tất nhiên là cầu còn không được.

Nhưng Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng không phải là người khác, ông ta không dự định dùng Mâu Cơ làm công cụ cho gia tộc, mà chỉ mong nàng có thể tìm được một nam tử chung tình chuyên nhất, ít ra thì cũng một lòng với nàng là đã tốt lắm rồi. Về phương diện gia cảnh và võ kỹ chỉ cần không kém quá xa thì cũng có thể chấp nhận được.

Lối suy nghĩ này gần như tiếp cận với Địa cầu rồi, vì vậy mà tư tưởng của Mạch Khắc Tắc Nhĩ vượt xa bất cứ một người nào của thời đại hiện nay. Chỉ cần là một trượng phu có thể mang hạnh phúc đến cho Mâu Cơ, thì đó là một trượng phu tốt ở trong mắt ông ta. Chỉ tiếc Mộ Dung Thiên lại là một kẻ phong lưu, tình cảm của hần còn phải san sẻ cho rất nhiều nữ nhân, còn Mâu Cơ thì chỉ có thể chiếm được một phần rất nhỏ mà thôi.

Hơn năm mươi vạn người đều im lặng chờ đợi câu trả lời của Long vương.

Mặc dù trước đó ông ta đã từng nói, Mộ Dung Thiên có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu gì miễn là hợp lý, mà yêu cầu này của hắn cũng không hề quá phận. Mạch Khắc Tắc Nhĩ tính thoái thác, nên nói:

- Thông thường thì hôn nhân đại sự đều do phụ mẫu làm chủ, nhưng Mâu Cơ từ nhỏ đã được ta nuôi dưỡng, tính tình kiên cường điêu ngoa, sợ rằng.....

- Không, ta đồng ý!

Từ bậc thềm thứ ba đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo vang lên, Mâu Cơ gần như đã nhảy ra từ giữa rừng người, đồng thời cắt ngang lời của phụ thân.

Nguyên bản nàng đang vì Mộ Dung Thiên chọn lựa Tân Địch Á mà có phần do dự, nhưng thái độ lưỡng lự của Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã khiến nàng phải lập tức quyết định.

Đây đúng là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, không thể bỏ qua được. Ở trước mặt hơn năm mươi vạn người chứng kiến, nếu nàng đáp ứng với Mộ Dung Thiên thì phụ thân cũng không thể nuốt lời được.

Huống chi, nếu nàng không nói trước, lỡ như phụ thân mở lời vàng ngọc mà cự tuyệt hẳn, vậy thì tên quỷ mặt đen đó vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội cưới nàng làm vợ nữa.

Vả lại, nếu nàng cự tuyệt hẳn, còn Tân Địch Á thì nhận lời, vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho tiểu hồ ly đó lắm sao?

Bởi vậy, Mâu Cơ chỉ có thể dần dần nhen sự bất mãn ở trong lòng xuống, đợi sau này mới tính sổ với hắn sau.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ ngạc nhiên nhìn nữ nhi yêu thương nhất của mình đang tự bêu xấu ở trước mặt bao nhiêu người, những tia nhìn trêu mến miên miên tình ý của Mâu Cơ đối với Mộ Dung Thiên không chỉ đơn giản như là ánh mắt ngưỡng mộ đối với anh hùng mà thôi.

Thế là Mạch Khắc Tắc Nhĩ liền minh bạch tất cả. Thì ra từ bấy lâu nay, ông ta vẫn tận lực lợi dụng Mộ Dung Thiên, sử dụng hết tất cả năng lực mà hắn có trên người để làm công cụ vạn năng, đồng thời còn đẩy hắn tới những địa phương nguy hiểm nhất của Tát La để hóa giải hết những sự uy hiếp của liên quân Đông Nam.

Thế nhưng Mạch Khắc Tắc Nhĩ trăm triệu lần vẫn không ngờ rằng, song song với việc mình tính toán với Mộ Dung Thiên, nhưng đồng thời con tiểu hồ ly này cũng lại âm thầm tính kế với mình, hơn nữa lại còn hạ thủ ngay dưới mũi mình nữa. Không ngờ nữ nhi Mâu Cơ cũng lại “ám độ trần thương”, giấu diếm phụ thân để nuôi dưỡng tình cảm với hắn.

Hoặc giả có lẽ ông ta đã quá tự tin, nên căn bản không hề phòng bị chút nào. Mạch Khắc Tắc Nhĩ quả thật rất hối hận vì đã đánh giá quá thấp lá gan của Mộ Dung Thiên.

Lúc này Mạch Khắc Tắc Nhĩ chỉ trực muốn đưa tay ra bóp chết Mộ Dung Thiên mà thôi. Ông ta cười lạnh nói:

- La Địch học viên, làm tốt quá nhỉ!

Những người khác không thể nghe được lời này, vì Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã dùng Truyền âm thuật để nói riêng với Mộ Dung Thiên. Đương nhiên đó không phải là lời tán dương thật sự. Trong những lúc nói đùa với hắn, Mạch Khắc Tắc Nhĩ vẫn thường xưng hô với hắn như vậy.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cũng cười hì hì, rồi dùng truyền âm thuật để đáp lại:

- Đâu có, nhạc phụ đại nhân quá khen rồi!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ thở dài một hơi, đúng là mình chỉ đành phải ngậm bồ hòn mà thôi.

Dù ông ta có muốn từ chối mối hôn sự này thì cũng không được nữa rồi, Mâu Cơ ở trước mặt bao nhiêu người mà chấp nhận lời cầu hôn, vì vậy mà ông ta không có lý do nào để cự tuyệt được.

Mối hôn sự này không thể không thừa nhận rồi, cuối cùng chỉ có thể trở thành sự thật thôi.

- Nếu tiểu nữ đã đồng ý, vậy kẻ làm phụ thân như ta cũng chỉ đành chúc phúc cho nó mà thôi.

Nếu đã không còn đường rút lui, vậy thì Mạch Khắc Tắc Nhĩ chỉ có thể thuận nước mà đẩy thuyền thôi, cứ sáng khoái đáp ứng cho rồi, mặc dù trong lòng ông ta chẳng có chút sáng khoái nào.

Sau khi thốt ra những lời này rồi, vậy mai mốt ông ta có sử dụng Mộ Dung Thiên như quân cờ của mình thì cũng phải suy nghĩ đắn đo trước sau, nếu như ông ta không muốn tiểu nữ nhi của mình trở thành quả phụ.

Nghe được phụ thân đích thân đáp ứng, lúc này tâm tình của Mâu Cơ mới thả lỏng ra đôi chút, nhưng nàng lại không rõ trong lòng mình đang cảm thấy như thế nào, là vui sướng, tức giận hay bất đắc dĩ? Dù thế nào thì có lẽ nàng cảm thấy vui mừng nhiều hơn, vô luận thế nào, cuối cùng nàng cũng sẽ có thể quang minh chính đại ở chung với quý mặt đen chứ không cần phải lén lút như trước kia nữa.

Lúc này mọi người cùng cất tiếng reo hò vang dội, sau khi giải quyết xong phần của Mâu Cơ, bọn họ liền nhanh chóng đổi sự chú ý sang một nữ vai chính khác.

- Tân Địch Á!

- Tân Địch Á!

- Tân Địch Á!

- Tân Địch Á!

-

Hầu như tất cả mọi người đều kêu lớn tên của Băng Sơn mỹ nữ, hồng trợ giúp cho Mộ Dung Thiên.

Trong mấy tháng gần đây, Mộ Dung Thiên tựa hồ vẫn cố gắng tránh mặt nàng, thậm chí cũng không nói với nàng câu nào, nhưng không ngờ vào lúc Tân Địch Á cảm thấy thất vọng nhất thì hần lại cầu hôn với mình ở trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, đến nỗi người đương sự như Tân Địch Á cũng bị lạc trong sương mù nổi. Cho đến khi thanh âm của mọi người vang lên cực lớn thì mới kéo nàng trở lại hiện thực được.

Nhưng nàng hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào, bởi vì nàng vốn không hề chuẩn bị tâm lý chút nào.

Gả cho Đan Ni Tư ư?

Hay Sử Mật Tư?

Hay là La Địch?

Vừa nghĩ đến đó, Tân Địch Á liền trở nên hồ đồ và không còn năng lực để phán đoán nữa.

Lúc này đột nhiên có một bóng người nhảy thoát lên đài rồi nhẹ nhàng đáp xuống Quần Anh đài.

Thì ra đó là một bạch y văn sĩ, trong tay cầm chiếc quạt giấy thêu hoa và đang nhẹ nhàng phe phẩy, thần thái và động tác cực kỳ tiêu sái.

Nếu như là người khác nhảy lên đài quấy rối trong lúc này thì đúng ra rất vô phép.

Nhưng ai cũng biết rằng, gia chủ Niêm Hoa gia tộc Tư Đế Văn Sâm, và cũng tức là phụ thân của Tân Địch Á lại là một trong những người có tư cách nhất để nói chuyện trong lúc này.

Thế là ai nấy đều yên lặng trở lại, bởi vì bọn họ đều muốn biết đáp án qua miệng của Tư Đế Văn Sâm.

Xoạc!

Tư Đế Văn Sâm thu chiếc quạt giấy lại, tuy đó chỉ là một động tác nhỏ rất đơn giản, nhưng động tác đó lại do y làm ra, nên lúc nào cũng mang theo phong thái đẹp đẽ, tiêu sái thoát tục. Nếu có một họa sĩ ngồi vẽ hình dáng của y ở bất cứ một góc độ nào thì cũng đều sẽ tạo ra một bức tranh hoàn mỹ.

Niêm Hoa gia tộc vì truy cầu cái đẹp mà trở thành một gia tộc trứ danh. Vô luận là trong lúc chiến đấu hay là lúc nhàn rỗi cũng đều giống nhau, mà thân là gia chủ, Tư Đế Văn Sâm lại càng phát huy nét ưu nhã lên tới cực điểm.

- Khả khà, da mặt của tiểu nữ hơi mỏng, nên thân ta là phụ thân tất sẽ trả lời thay cho nó.

Lời nói của Tư Đế Văn Sâm có tiết tấu không nhanh không chậm, tựa hồ ở trong lời nói cũng mang theo vận luật nào đó rất kỳ diệu, tựa như gió mát thổi vào mặt người vậy, khiến cho người nghe cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Niên Hoa tộc không những chỉ theo đuổi bề ngoài đẹp đẽ, mà bất luận thứ gì liên quan tới cái đẹp cũng đều theo đuổi hết, dĩ nhiên họ cũng không quên được những thứ khác, tỷ như là thanh âm.

“Đừng đáp ứng! Đừng đáp ứng! Đừng đáp ứng!” Mâu Cơ liên tục niệm mấy câu giống hệt như bà đồng vậy.

- Đối với vị thiếu niên anh hùng cái thế như Đan Ni Tư đại nhân đây, ta nghĩ rằng tiểu nữ hiển nhiên vạn phần ngưỡng mộ, mà bốn tộc đối với cuộc hôn nhân này cũng không có dị nghị gì.

Từ lúc Tư Đế Văn Sâm vừa lên tới đài, hầu như tất cả mọi người đều có thể đoán biết được kết quả. Phong cách móc nối quan hệ trong chính trị của Niêm Hoa tộc chính là liên hôn, mà Mộ Dung Thiên lại là đối tượng lý tưởng nhất, sao họ lại có thể cự tuyệt được chứ?

Lúc này trong mắt Tư Thập Tây Á cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì từ bấy lâu nay Tân Địch Á vẫn luôn có ác cảm với Mộ Dung Thiên, cho dù thời gian qua đã cải thiện được đôi chút, nhưng vẫn chưa đạt tới mức ái mộ kia mà.

Hơn nữa Tân Địch Á đã từng tiết lộ với mình là nàng đã có ý trung nhân.

Dựa theo cá tính ngoài mềm trong cứng của Tân Địch Á, đáng lẽ lúc này nàng sẽ không khuất phục sự ép uống của gia tộc mới đúng, nhưng mà trông nàng có vẻ như rất cam tâm tình nguyện.

Mặc kệ thế nào, các quan khách lại có dịp tung hô dữ dội, bởi vì hai nàng song kiều của đế quốc vốn giống như thủy hỏa bất dung, vậy mà giờ đây lại đều trở thành vị hôn thê của thiên tài thống soái. Có thể xem đây cũng là một kỳ tích chẳng?

Vinh dự, quyền lực, diễm phúc, tất cả đều đạt được đến đỉnh điểm. Cuộc sống đến mức này, còn muốn cầu gì thêm nữa?

Nhưng kẻ có diễm phúc đó là Mộ Dung Thiên lại ngấm ngầm thở dài một hơi. Rốt cuộc hắn cũng đã thực hiện được lời hứa với Mâu Cơ và Tân Địch Á.

Nhưng đối với lời hứa với hai nữ nhân khác, hắn vĩnh viễn đã mất đi cơ hội để thực hiện được nó rồi.

370. Hồi 352: Phục Kịch

Thế là Quần Anh hội lần này đã kết thúc trong bầu không khí cao trào như thế đó.

Mộ Dung Thiên được phong thưởng hậu hĩnh, cùng với việc hứa hôn với cả hai nàng song kiều, hầu như đã trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, còn những vị anh hùng khác trong đại hội lần này cũng đều bị lấn át hết.

Tin tức thiếu niên thiên tài thống soái của Tát La sau một tháng nữa sẽ kết hôn với Long nữ Mâu Cơ và Băng Sơn mỹ nữ Tân Địch Á, lập tức được truyền đi khắp mọi ngõ ngách của Tát La, các hải quốc, và thậm chí là các nước lớn nhỏ ở trên Thần Phong đại lục. Nó đã trở thành trọng tâm tiêu đề không thể thiếu trong những lúc trà dư tửu hậu của mọi người.

Danh tiếng của Mộ Dung Thiên quả thật quá vang dội, không chỉ có nổi tiếng ở Tát La mà thôi, ngay cả những vị doanh soái của phe Đông Nam cũng bất hạnh trở thành vật hy sinh và những nấc thang bước lên đài danh vọng của Mộ Dung Thiên.

Người của đại lục cũng giống như người của Địa cầu vậy, đối với chuyện xấu thì họ rất có hứng thú. Thông thường người ta chỉ có thể chiêm ngưỡng những nhân vật mỹ nữ thuộc hàng minh tinh như Mâu Cơ và Tân Địch Á qua Quang hệ kính tượng mà thôi. Lần này hai nàng song song xuất giá và gả cho cùng một nam tử, đương nhiên việc đó đã trở thành tin tức hàng đầu mà người ta chú ý đến.

Sáng hôm sau, Mộ Dung Thiên vẫn chưa theo Khắc Lý Tư Đế trở về Mễ Kỳ Tư để tiến hành nghi thức thành chủ giao tiếp, bởi vì hần còn phải đi Long đảo một chuyến, đó là Mâu Cơ đã phái người chuyển lời cho hần.

Tất nhiên Mộ Dung Thiên hiểu rõ đó là vì chuyện của Tân Địch Á. Nhất định là lúc này Mâu Cơ đang nổi điên lên đây, bởi vì nàng đã từng nhiều lần nhắc nhở hần, dù cho hần có cưới bao nhiêu thê thiếp cũng không sao, nhưng nhất định trong đó không thể có Tân Địch Á.

Mộ Dung Thiên vốn không sợ trời không sợ đất là gì, nhưng đối với việc mình lừa gạt vị hôn thê tuy điều ngoa nhưng một lòng một dạ với mình lâu như vậy thì cảm thấy chột dạ. Vì vậy mà hần phải ngoan ngoãn nghe theo lời “triệu” của nàng mà đến Long đảo một chuyến. Sẵn đó theo tập tục mà đến bá kiến những thành viên khác của Long tộc. Những người sắp trở thành thân nhân kia của hần thật là đông đếm không xuể.

Đáng lẽ Lộ Thiển cũng có thể trở thành một trong những tân nương vào tháng sau, nhưng Mộ Dung Thiên lo nàng vừa mới thành niên chưa lâu, hơn nữa lại ngây thơ chẳng khác nào một tiểu cô nương, vì vậy mà hần nghĩ nên đợi thêm vài năm nữa rồi mới tổ chức hôn lễ với nàng. Làm vậy thì có thể tránh cho mọi người không hiểu lầm mình có sở thích biến thái “xoi” thiếu nữ còn quá trẻ.

Trong số các nữ nhân, hiển nhiên Lộ Thiển là người mà Mộ Dung Thiên có tình cảm sâu đậm nhất, cho dù chưa thành hôn nhưng thời gian hai người ở chung với nhau còn lâu hơn hai vị hôn thê danh chính ngôn thuận là Mâu Cơ và Tân Địch Á nữa. Vì vậy mà hôn lễ của hai người có thể dời lại cũng không sao.

Đáng lý Mộ Dung Thiên còn muốn về Đế Luật Đa một chuyến để rước đám người Lộ Thiển cùng đến Long đảo, một là không muốn để bọn họ xa cách mình quá lâu để rồi ôm lòng nhớ nhung, hai là sự ngây thơ của Lộ Thiển có thể làm cảm nhiễm bất kỳ một ai. Nếu có nàng ở đây, vậy thì Mâu Cơ cũng sẽ có vài điểm cố kỵ, bằng không, chỉ e với tính cách của Long nữ thì sẽ bị nàng mắng cho một trận té tát vào mặt, thậm chí có thể sẽ còn dùng tới bạo lực nữa ấy chứ.

Tuy nhiên, điều khiến cho hần buồn bực hơn chính là trước khi khởi hành đến thành Đế Luật Đa, hần lại nhận được thư do linh lực điều mang tới. Thì ra đám người Lộ Thiển đã được Mâu Cơ mời đến Long đảo. Chẹp, nàng Long tam tiểu thư ngốc nghếch kia không biết từ lúc nào lại trở thành thông minh đến như vậy chứ.

Như vậy là Mộ Dung Thiên hoàn toàn bị cô lập. Qua việc này, hần cũng ý thức được tình thế nghiêm trọng tới mức nào - Long nữ phần nộ, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Mộ Dung Thiên tựa hồ như đã nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng trước mắt: Mâu Cơ mặt đeo mặt nạ, chân mang giày cao gót, tay trái cầm roi, tay phải cầm vòng xích đeo cổ.

- Chuẩn cô gia, sao chân ngài lại run rẩy thế?

Người vừa lên tiếng là tỷ nữ cận thân của Mâu Cơ, có tên là Chu Đế. Nàng ta vừa chớp chớp đôi mắt to tròn, còn ánh mắt thì lộ vẻ trào phúng.

Mỗi khi các tiểu thư quý tộc xuất giá, thông thường đều có mang theo mấy nữ tỷ cận thân, nhằm giúp cho tiểu thư của mình tranh sủng tại nhà phụ quân.

Theo quy cũ thì thân phận của những nàng tỷ nữ này cũng tương đương như tiểu thiếp vậy, hơn nữa Chu Đế đã sớm bị Mộ Dung Thiên sờ mó tới, và cũng đã có quan hệ thân mật, do đó mà giữa họ cũng rất quen thuộc. Nàng hiểu khá rõ tính cách tùy tiện của tên sắc lang đó nên cũng hay thường nói giỡn với hần.

- À, là tại khí hậu ở Long đảo lạnh quá đó thôi. Người xem, lạnh đến nỗi khiến người ta phát run đây này, so với khí hậu nóng bức của Đế Luật Đa thì lạnh hơn nhiều lắm, ha ha....

Mộ Dung Thiên nói xong thì cười lớn để che lấp sự chột dạ của mình, đồng thời đưa tay kín đáo lau đi mồ hôi lạnh của mình.

- Thế à? Hi hi....

Một nữ tỷ khác nghe vậy thì vội vàng che miệng cười khúc khích. Bọn họ không ngờ rằng, tại chiến trường, vị thiên tài thông soái này đã chần nhiep quần hùng, ngang dọc vô địch, vậy mà cũng có lúc sợ hãi như thế.

Hổ oai của tiểu thư quả nhiên không tầm thường chút nào!

Hai tỷ nữ dừng lại trước cửa ngoại viện của Mâu Cơ, rồi nói với Mộ Dung Thiên:

- Được rồi, chúng ta còn có việc phải đi làm, nên chỉ đưa ngài đến đây thôi nhé. Chuẩn cô gia, thỉnh ngài vào đi thôi!

- Như vậy sao được, nhị vị tỷ tỷ, chúng ta lâu rồi không gặp, đáng lẽ cũng nên trò chuyện tâm tình thêm một lúc cho thỏa lòng nhớ nhung chứ.

Mộ Dung Thiên làm mặt dày lên tiếng nín kẻo.

Tuy rằng miệng lưỡi trơn tru của tên sắc lang làm cho hai nàng rất vui mừng, nhưng họ đã sớm nhìn thấu ý đồ muốn dùng họ làm bùa hộ mạng của hắn rồi, dù họ muốn giúp nhưng lực bất tòng tâm, chỉ nói:

- Ấy, cô gia, không được đâu, đó là ý của tiểu thư mà.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì chán chường vô cùng. Mâu Cơ đã hạ lệnh thì còn ai dám vi phạm chứ.

Con bà nó, ai sợ ai chứ! Bằng vào thủ đoạn của lão tử, chỉ cần dùng mười ngón tay là sẽ có thể khiến cho nàng ta muốn sống không được, muốn chết không xong rồi. Đến lúc đó không phải là chuyện gì cũng sẽ dẹp tan được hết hay sao?

Khi Mộ Dung Thiên nghĩ đến nhược điểm của Mâu Cơ, bất giác hắn không tự chủ được mà đưa ngón giữa trên tay phải lên miệng, rồi dùng lưỡi liếm liếm vài cái, đồng thời trên mặt lại lộ ra nụ cười đầy dâm dăng.

Hai tỷ nữ vừa thấy vậy thì đoán ra ngay ý đồ của hắn, thế là hai người chột đỏ mặt, thầm nghĩ gã cô gia này đúng là hạ lưu hết cách cứu chữa rồi.

Trong quá khứ, vị thiếu niên anh kiệt vô pháp vô thiên này từng bị tiểu thư xem rất chướng mắt, nhưng không ngờ bây giờ lại bị hắn chinh phục hoàn toàn.

Sau khi khắc phục sự trở ngại của tâm lý xong, Mộ Dung Thiên mới cười hì hì rồi bước vào ngoại viện. Nhưng khi hắn vừa đến được sân huấn luyện thì đột nhiên ngừng bước.

Sát khí!

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu Mộ Dung Thiên thì từ phía sau Thí luyện thạch chợt có một người nhảy ra.

Đó là một hắc y nhân với vóc người khôi ngô, nhìn hình thể của gã thì rõ ràng là một nam tử, toàn thân mặc phục trang của thích khách, nhưng gã thích khách này lại trông rất hoạt kê, vì ngoài y phục ra, trên người gã chẳng có một tí gì là giống thích khách cả.

Đầu tiên là vũ khí, nó là một thanh đại đao màu đỏ dài chừng hai thước đang cầm trên tay, xưa nay chẳng có một thích khách nào lại mang vũ khí cồng kềnh như vậy, huống chi màu sắc của vũ khí lại còn nổi bật như thế, hoàn toàn không thích hợp với phong cách hay ẩn ẩn núp núp của thích khách chút nào.

Thứ hai, Mộ Dung Thiên vốn chưa thấy qua một thích khách nào lại nhảy cao và cố ý bày ra tư thế tấn công như chém Hoa sơn thể kia.

Thứ ba, gã thích khách này trong khi tấn công lại còn quát lớn như thế, coi bộ gã chỉ lo người ta không phát hiện ra gã đang có hành động ám sát vậy.

Thế nhưng khi gã thích khách này vừa đáp xuống đất thì Mộ Dung Thiên lại không thấy gã có chỗ nào hoạt kê cả.

Thành thật mà nói, kỹ năng của thích khách không hề phức tạp chút nào, chỉ là động tác đơn giản như hai tay cầm đao chém thẳng xuống thôi.

Nếu là lúc bình thường, đối mặt với sự tấn công như vậy, Mộ Dung Thiên có thể nhắm mắt mà nhảy tránh rất dễ dàng.

Nhưng hiện tại lại không được, vì trước khi song phương giao tranh thì đã có một cổ áp lực trầm trọng đang ép tới, tựa như Thái sơn áp đỉnh, dưới chân dường như có dán keo vậy, bước đi rất gian nan.

Đương nhiên, tình cảnh này không giống với kỹ năng hàng đầu “Không gian phong tỏa” của giới thích khách, bởi vì cổ áp lực kia là đang áp đến từ thế đạo của đối phương.

Mộ Dung Thiên hầu như không thở nổi nữa, hắn chỉ có thể chọi cứng với đối phương mà thôi. Từ sau khi thân phận đã được phơi bày ra ánh sáng, hắn lại lười dùng thương và đối trở lại dùng thứ sở trường của mình là linh lực vũ khí.

Thế là một đôi Băng chùy liền xuất hiện trong tay Mộ Dung Thiên, chúng không giống như những cây chùy lớn bình thường khác, mà trái lại còn cực kỳ nhỏ bé nữa.

Cô động là tinh hoa. Đó chính là điều kiện tốt nhất để tạo nên Băng chùy siêu ngưng tụ.

Oành!

Trong tiếng va chạm lớn, hai chân Mộ Dung Thiên lún sâu xuống mặt đá cứng rắn của sân huấn luyện, còn hổ khẩu thì cũng tê rần.

Mộ Dung Thiên hơi kinh hoảng, lực lượng của đối phương quả nhiên rất mạnh!

Từ sau khi vô công có nhiều thành tựu tới nay, hắn chưa bao giờ chỉ mới giao đấu một chiêu mà bị bức cho chật vật đến như vậy.

Thích khách cũng hơi có chút động dung, bởi vì gã không ngờ một kích chiếm hết thiên thời địa lợi như vậy mà cũng không thể chém vỡ linh lực vũ khí của đối phương được.

Những tia lửa xẹt chớp lên sáng ngời, một kích đó không vì thế công đã bị suy kiệt của thích khách mà ngừng lại. Thanh đại đao của gã liền mượn sức phản chấn mà vẽ lên một vòng, rồi từ hướng ngược lại mà chém mạnh về phía trước theo một hình cung. Dĩ nhiên chiêu này còn lăng lẹ hơn cả chiêu lúc nãy nữa.

Thế công như chẻ núi, ngăn sông!

Lực lượng bá đạo! Đao pháp cuồng dã!

Mộ Dung Thiên vốn dĩ rất giỏi phong cách lánh nặng tìm nhẹ, và lợi dụng kỹ xảo để chiến đấu, nhưng lúc này phải đối mặt với một võ giả có phong cách thô bạo và không biết sợ là gì này thì lại cảm thấy bao nhiêu chiêu số của mình đều không thể sử dụng nổi.

Bởi vì võ công của đối phương đã đạt tới mức đơn giản nhưng rất xảo diệu.

Lúc này thanh đại đao của thích khách chém ngang một đường, thế tựa ngàn quân bức tới, mà lúc này hai chân của Mộ Dung Thiên đang lún sâu xuống đá, nên hoàn toàn rơi vào tình thế xấu, coi bộ sắp sửa bị chém làm hai tới nơi rồi.

- Ha!

Đối mặt với một đối thủ mạnh nhất từ trước tới nay, dã tính của Mộ Dung Thiên liền bị kích khởi, hai cây Băng chùy ở trong tay liền được nhập lại làm một, rồi đưa ra nghênh đón đại đao của thích khách.

Trong mắt thích khách chợt lộ vẻ khinh miệt, rất hiển nhiên, trong tình huống như vậy thì Mộ Dung Thiên không có cách nào để chống lại đại đao của gã được, đó chỉ là tự đi tìm đường chết thôi.

Oành!

Cuộc va chạm lần thứ hai lại nổi lên, nhưng kết quả lại không như dự đoán của gã thích khách. Gã vốn dĩ đang chiếm ưu thế tuyệt đối, đột nhiên lúc này lại bị hất bay đi, hơn nữa thân hình còn bị thổi quay tròn như đỉnh ốc nữa.

Từng mặt đá ở dưới chân Mộ Dung Thiên bị vỡ vụn, thì ra hắn đang bị giật lùi thật nhanh về sau.

Gã thích khách phải vất vả lắm mới khiến cho mình ngừng bị xoay chuyển, nếu như có thể nhìn thấy được mặt gã đằng sau tấm khăn che mặt, vậy thì người ta sẽ có thể thấy được thần tình kinh ngạc và khó tin của gã.

Sát khí của Mộ Dung Thiên bộc phát, hần lập tức quay người và lao vút về phía thích khách. Thanh đại chùy trong tay Mộ Dung Thiên liền biến thành trường đao, cũng ăn miếng trả miếng mà chém mạnh vào đối phương.

Nếu chiêu số biến hóa đã trở thành vô ích thì cứ thuần túy dùng lực lượng mà đánh.

Gã thích khách thu lại nét khinh miệt, mà thần tình lúc này lại trở nên ngưng trọng rất nhiều. Nhìn Mộ Dung Thiên đang càng lúc càng tiến đến gần, đôi ngươi của thích khách liền chuyển sang màu đỏ, cùng lúc đó, thân thể vốn đã cao lớn của gã lúc này lại càng to lớn hơn.

- Long tiềm cứu thiên!

Trong tiếng thét vang, thanh đại đao trong tay thích khách liền như rồng thăng thiên, chém ngược lại một đao, vẫn bá đạo tuyệt luân.

Vũ khí của song phương liền chạm nhau lần thứ ba, trong tiếng va chạm mạnh dường như còn có tiếng long ngâm khá mơ hồ nữa.

Lần này thì lực lượng ngang nhau, không bên nào chiếm được thượng phong.

Mộ Dung Thiên cũng cực kỳ kinh ngạc, đấu khí xoáy ốc của hần được diễn hóa từ Bao phong tuyết sát mà ra. Ngày trước sức của nó đã từng khiến cho lực sĩ Tập Tư Khẩn trong Tàng long thiết vệ phải chịu nhiều khổ sở, vậy mà gã thích khách này lại có thể đón chiêu trực tiếp như vậy mà không bị rơi vào thế hạ phong. Mà nhìn gã rõ ràng là đang sử dụng lực lượng thuần túy chứ không phải là mượn vào thủ pháp cao minh để hóa giải nó.

Nếu như để ý kỹ một chút thì sẽ phát hiện được một điểm kỳ quái.

Long phủ được thủ vệ sâm nghiêm, cao thủ tiềm tàng ở đây đúng là vô số kể, ngay cả người hầu hoặc người làm vườn cũng đều có thể là cao thủ hàng đầu trong thiên hạ. Thân đang ở tại trung tâm nơi cư ngụ của Mâu Cơ và cũng là nơi an toàn nhất trong Long phủ, kể cả một con ruồi cũng khó có thể bay được vào đây, vậy mà gã thích khách này lại có thể tùy tiện ra vào chỗ này như chốn không người vậy.

Hơn nữa, trận đấu này đã gây ra những tiếng động rất lớn, vậy mà đến giờ vẫn chưa thấy ai cảm thấy nơi đây có dị trạng, quả thật là không hợp lý chút nào.

Mà điều càng kỳ quái hơn, không biết là do Mộ Dung Thiên rất tự tin với bản thân hay là hần còn có nguyên nhân khác, từ đầu chí cuối và thậm chí là lúc lâm vào hiểm cảnh mà hần cũng không kêu người đến giúp, cho dù hần đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của thích khách.

Đao thứ tư, thứ năm, thứ sáu.....cứ nối đuôi nhau mà đến, song phương tựa hồ không hề có ý thoái nhượng chút nào. Đôi bên lấy cứng chọi cứng, mỗi một lần va chạm đều là thực chiêu, chứ không có nửa điểm mảnh khẻo, đúng là va chạm trực diện, vì vậy mà hoa lửa không ngừng bắn ra tung tóe.

Tuy rằng đại đa số thời gian là song phương chiến đấu ở trên không, nhưng tình hình chiến đấu kịch liệt như thế đã khiến cho sàn đá của sân huấn luyện không chịu nổi áp lực trầm trọng mà vỡ nát ra, cả khu vườn hoa ở cách đó vài trăm thước cũng bị hủy hoại hết cả, và bao nhiêu hoa cũng đều rơi đầy trên mặt đất vốn đã bị tàn phá. Những điều đó cho thấy trận đấu này kinh tâm động phách tới mức nào.

Thế rồi sau khi kết thúc đao thứ mười tám, khi lực đạo vừa đi hết đà thì thích khách lại nhảy lui về sau.

Song song với việc thu đao, thích khách cũng tháo bỏ chiếc khăn che mặt, để lộ ra khuôn mặt một nam tử cục mịch giống như đao pháp của gã vậy, trên mặt đầy râu ria.

Niềm hưng phấn sau khi chiến đấu xong của gã nam tử đó không hề biến mất hoàn toàn, gã cười ha hả rồi nói:

- Thống khoái! Con bà nó, thật là thống khoái! Thống soái Rạng Đông quả nhiên danh bất hư truyền, và cũng chỉ có người như vậy thì mới có tư cách để trở thành muội phụ của ta!

Úy!

Mặc dù đã sớm đoán được nam tử này là người của Long tộc, nhưng sau khi nghe được lời của gã thì Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy giật mình.

Cái tên mạnh hơn trâu này lại là đại ca của Mâu Cơ hay sao?

371. Hồi 353: Vĩnh Hằng

- Đại ca, sao hả?

Mâu Cơ vừa lên tiếng vừa dẫn sủng vật Khiếu Thiên sư xuất hiện ở phía xa xa. Theo sau nàng còn có Lộ Thiển và Tư Thập Tây Á nữa.

Nam tử cười lớn, nói:

- Ha ha, trận đánh này thật là sướng khoái. Huynh thông qua cửa này! Mâu Cơ, muội thật là sáng mắt, tìm được một phu quân oai hùng bất phàm như thế!

- Huynh còn nói nữa à, không phải vừa rồi đã hứa với muội nhiều lắm chỉ đấu năm chiêu thôi sao? Nếu lỡ xui khiến cho hấn bị thương.....

Tuy nói vậy, nhưng trên mặt Mâu Cơ không che giấu được thần sắc đắc ý. Đại ca của nàng rất ít khi khen ngợi ai, vậy mà lúc này lại khen Mộ Dung Thiên không hết lời, qua đó có thể thấy được gã có ấn tượng rất tốt với Mộ Dung Thiên.

Nam tử gãi gãi đầu, thoáng lộ vẻ ngượng ngịu rồi nói:

- Hi, thật xin lỗi, muội phu quá mạnh đi, huynh vì quá hưng phấn nên quên mất....

Mộ Dung Thiên sớm đã nghe nói Mâu Cơ có một vị đại ca tên là Lạc Khắc. Lâu nay gã vẫn ngao du bên ngoài để trải nghiệm thời kỳ “Lịch luyện” và cũng là truyền thống đặc sắc của Long tộc, mãi cho đến nay mới về. Vì vậy mà Mộ Dung Thiên vẫn chưa gặp qua gã lần nào.

Lạc Khắc là một võ sĩ không hơn không kém, gã được sinh ra là vì võ đạo.

Tại Tát La, ngoài Mâu Cơ ra, gã cũng là một nhân vật khiến cho người ta rất đau đầu.

Mâu Cơ nhiều lắm cũng chỉ có chút điều ngoa thôi, nhưng thông thường thì người không phạm ta thì ta cũng sẽ không phạm người.

Còn Lạc Khắc thì không giống vậy. Phương thức Lịch luyện của gã chỉ có một, đó là tìm người để đánh nhau, đánh không giới hạn nhằm để thăng lực lượng.

Ở Tát La, hễ là những cường giả có chút danh khí thì hầu như đều đã bị gã tìm tới cửa để khiêu chiến, hơn nữa lại không thể cự tuyệt, bằng không thì gã sẽ như âm hồn bất tán, làm phiền đối phương không buông; thậm chí còn sẽ khiến cho nhà cửa của đối phương gà bay chó chạy, suốt ngày không được bình yên, mãi cho tới khi đồng ý đấu với gã một trận mới thôi.

Sau khi đánh khắp Tát La rồi, những hải quốc khác cũng gặp phải tai vạ giống vậy. Những người khác vừa nghe đến cái tên hiếu chiến điên cuồng của Lạc Khắc thì lại y như gặp phải người điên vậy. Họ chỉ sợ tránh không kịp mà thôi, nếu không phải vì cuộc nội chiến của nhân loại đã bùng nổ, nói không chừng gã còn sẽ tiếp tục đi khắp hai bờ nam bắc đại dương mà khiêu chiến với những cường giả khác nữa.

Nghe xong lời đối thoại giữa hai huynh muội, Mộ Dung Thiên liền hiểu được đại khái vấn đề. Coi bộ là trước đó Lạc Khắc và đám người Mâu Cơ đã thương lượng trước, để cho gã khảo nghiệm mình, đồng thời cũng để thỏa mãn lòng hiếu chiến của gã.

Thảo nào mà ở đây phát ra tiếng động lớn như vậy mà bên trong Long phủ không có phản ứng gì cả, ngay cả những hạ nhân có thực lực mạnh mẽ mà thường ngày Mộ Dung Thiên vẫn gặp được cũng đều biến đầu mắt tằm, có lẽ họ sợ bị vị đại công tử hiếu chiến như mạng này làm phiền rồi.

Lộ Thiển bước đến và cất giọng quan thiết, hỏi:

- Đan Ni Tư ca ca, huynh không sao chứ?

Lúc này nàng ẩn trong chỗ tối, vừa nhìn thấy Mộ Dung Thiên bị Lạc Khắc chém đến nỗi hai chân lún vào đá thì nàng sợ đến nỗi suýt thét ầm cả lên.

Mộ Dung Thiên còn chưa kịp trả lời thì Lạc Khắc đã đáp thay:

- Hắc hắc, yên tâm đi, hắc rất mạnh, chẳng bị tổn hại gì đâu.

Dứt lời, gã lại khoác tay lên vai Mộ Dung Thiên như bạn tri kỷ, rồi nói:

- Muội phu, người là người thứ nhất có thể đỡ được mười tám đao cuồng hóa cấp hai của ta đấy, đồng thời còn vẫn chưa bị rơi vào thế hạ phong nữa, cừ lắm!

Lạc Khắc vừa kêu lớn đầy thỏa nguyện, vừa giơ ngón cái lên khen Mộ Dung Thiên. Từ sau khi võ công đạt được thành tựu lớn, gã cũng cảm nhận được sự cô độc của một cường giả khi đã trèo lên tới đỉnh cao của võ học.

Có rất nhiều người nếu không phải bị đao pháp cuồng mãnh như lôi đình vạn quân của gã đánh bại trong mấy chiêu hay là đến nỗi thất điên bát đảo, thì cũng phải bỏ chạy trốn chết rồi. Điều đó khiến cho Lạc Khắc cảm thấy cực kỳ phiền não.

Cuồng hóa chính là một kỹ năng đặc biệt của cuồng chiến sĩ. Trong tình trạng cuồng hóa, lực lượng của cuồng chiến sĩ được tăng lên rất nhiều. Đẳng cấp cuồng hóa càng cao thì lực lượng càng được tăng mạnh khủng khiếp.

Trong các loại chủng tộc ở trên đại lục, tỷ lệ sản sinh ra cuồng chiến sĩ của Dã Man nhân là cao nhất, thứ nhì là Thú nhân, Dạ Xoa tộc, và các chủng tộc có lực lượng vật lý mạnh mẽ. Còn những chủng tộc có gien ma pháp ưu tú và thân thể tổ chất không đầy đủ như là Tinh Linh, chúa tể rừng xanh, vv....thì lại rất hiếm khi sản sinh ra cuồng chiến sĩ.

Mà Long tộc lại là một chủng tộc đặc biệt hơn. Thân thể tổ chất của họ vốn đã kinh người, nên tỷ lệ sinh ra cuồng chiến sĩ còn thấp hơn cả Tinh Linh và chúa tể rừng xanh, thậm chí mấy trăm năm trở lại đây mới thấy xuất hiện được một người.

Nhưng có một điểm không thể hoài nghi, phàm là cuồng chiến sĩ của Long tộc, tục gọi là Cuồng long đấu sĩ, mỗi một người đều mạnh khủng khiếp. Phải biết rằng Long kinh của họ vốn đã nổi tiếng cương mãnh bá đạo rồi, mà máu huyết của Cuồng long đấu sĩ lại bị cuồng hóa nữa, vậy thì lực lượng lại càng đáng sợ gấp hàng mấy lần.

Bởi vậy coi như là Mộ Dung Thiên cũng gặp may, vì sau khi bị thiệt thòi từ chiêu đao thứ nhất, nếu không nhờ có đấu khí xoắn ốc độc đáo thì nói không chừng Mộ Dung Thiên đã bị bại ở chiêu thứ hai rồi.

Vừa xoa xoa hai bàn tay bị tê rần, Mộ Dung Thiên vừa cười khỏ, nói:

- Làm gì có, Lạc Khắc đại ca, nói thật chứ, thiếu chút nữa thì ta cũng không chịu nổi rồi đấy.

Lời này cũng không phải là giả, bởi vì dù đấu khí xoắn ốc có mạnh tới đâu đi nữa, nhưng dù sao nó cũng có hạn chế. Mỗi một lần sử dụng, nó cũng tương đương như có một cổ gió xoáy nhỏ tại cổ tay để hỗ trợ mình chiến đấu, khiến cho cánh tay của đối thủ sẽ bị áp lực mạnh. Vậy mà sau khi sử dụng liên tục mười lần, Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy không chịu nổi nữa.

Lạc Khắc hớn hở vui mừng ra mặt, tựa như vừa gặp được tri kỷ vậy, gã cười nói:

- Muội phu, người không cần phải quá khiêm tốn. Thôi được rồi, hôm nay Mâu Cơ tìm người có việc, nên ta cũng không tiện quấy rầy. Để hôm nào chúng ta hẹn thời gian và địa điểm, rồi quyết đấu một trận cho đã ghiên! Nghe nói Bạo phong tuyết sát và Hắc Ám lôi bạo của người là tuyệt kỹ tất sát, dù thế nào ta cũng phải lãnh giáo mới được.

Tư Tháp Tây Á sáng giọng nói:

- Đại ca, huynh chỉ biết ham đánh nhau mà không nghĩ tới người ta còn có nhiều việc phải làm hay sao? Đan Ni Tư đại nhân ngoài việc phải trở về Mê Kỳ Tư để tiến hành nghi thức giao tiếp của thành chủ, rồi còn có nhiều công việc khác để giải quyết, rồi lại còn phải bớt thời gian ra để chuẩn bị hôn lễ nữa, làm sao có thời gian rảnh để so chiêu với huynh chứ?

Lạc Khắc nghe vậy thì mặt mày nhăn nhó:

- Tuy là vậy, nhưng mà.....

Vì ít khi gặp được đối thủ tốt, nếu không được đánh một trận cho tận hứng thì cơn nghiện của gã sẽ lại bộc phát, chừng đó còn khó chịu hơn nhiều.

Nếu là người khác, gã nhất định sẽ bám riết không tha, nhưng giờ đây là hôn lễ của muội muội bảo bối mà gã thương yêu nhất, nên gã cũng không hành động hồ đồ chút nào.

Mâu Cơ thấy vậy thì liền kéo Mộ Dung Thiên vừa đi vừa nói:

- Được rồi, quỷ mặt đen, chúng ta đi thôi, cứ mặc kệ đại ca.

Sau khi bại lộ thân phận, Mộ Dung Thiên đã khôi phục là tướng mạo sẵn có, môi hồng răng trắng, nhưng Mâu Cơ đã quen với cách gọi kia rồi nên không thể sửa lại được; huống chi nàng cũng không muốn sửa, bởi vì đó là mật danh yêu thích mà nàng đã gán cho hắn.

Lạc Khắc chạy gọi với theo:

- Khoan đi đã, hãy thương lượng chút đi. Chờ hôn sự qua rồi cũng được mà, à không được, một tháng lâu quá, hay là có thể cử hành hôn sự sớm hơn một chút nhé....

Mặc kệ Lạc Khắc kêu gọi thế nào, mấy người kia cũng bỏ đi thẳng mà không dừng lại.

Tư Thập Tây Á đi bên cạnh Mộ Dung Thiên bỗng cười hì hì, nói:

- Đại nhân quả thật là có thủ đoạn lợi hại nha! Nghe Mâu Cơ nói, các người sớm đã.....

Từ sau lần Mộ Dung Thiên cầu hôn với Mâu Cơ ở trong Quần Anh hội, nàng vẫn thắc mắc không hiểu. Tuy rằng Mộ Dung Thiên đã trị được chứng “ngực lép” của muội muội, nhưng Mâu Cơ cũng không đến nỗi cảm kích tới mức phải lấy thân đền đáp mới phải. Bởi vậy nên sau khi vừa trở về thì nàng đã bức bách Mâu Cơ phải kể ra sự thật.

Một trận quyết đấu kỳ quái đã tạo nên một cuộc lương duyên cũng rất ư kỳ quái.

Mối tình kỳ quái đó đã bắt đầu từ hơn nửa năm trước, lúc đó Mộ Dung Thiên còn là một tiểu thương nhân chưa có tiếng tăm gì, vậy mà hắn lại có thể chinh phục được con ngựa hoang dã tính khó thuần và tâm cao khí ngạo là Mâu Cơ. Mà điều càng khó tin hơn là lúc đó hắn vẫn chưa có giá trị gì ở trong mắt Long vương, nếu chỉ xui một chút thôi thì sẽ gặp họa sát thân bất cứ lúc nào ngay. Bởi vậy nên nói hắn thật là to gan lớn mật cũng không quá đáng chút nào.

Xem bộ dáng của nàng có vẻ như đã biết không ít chuyện, Mộ Dung Thiên nhớ đến trận đấu làm cho Mâu Cơ xấu hổ, hắn vội ho khan một tiếng rồi nói:

- Làm gì có, làm gì có....

Trên thực tế, lúc đó hắn còn cho rằng mình đã gây ra đại họa, với tính tình nóng nảy của Mâu Cơ, nhất định sẽ bảo Long vương lật ngược căn nhà của mình lên cho xem. Nhưng không ngờ, đến cuối cùng thì hắn lại thu được kết quả ngoài ý muốn, sau khi Tái ông mất ngựa thì lại được Long tam tiểu thư chống lưng, từ đó về sau hắn mới được thuận buồm xuôi gió ở Tát La, và cho đến gần đây mới có thể trở thành một nhân vật phong vân chiếm được một đỉnh cao nho nhỏ tại hải quốc. Ài, hồi tưởng lại những chuyện này thật chỉ giống như một giấc mộng vậy.

Tư Thập Tây Á lại cười nói:

- Hì, được rồi, có phải là ta không nên gọi ngài là Đan Ni Tư đại nhân nữa, mà nên sửa lại là muội phu cho hợp lý hơn chăng?

“Hay nhất là gọi phu quân mới đúng!” Mộ Dung Thiên nhìn dáng vẻ tươi cười của nàng mà nghĩ thầm trong bụng, thiếu chút nữa là buột miệng nói ra câu đó luôn.

Sự quyến rũ của tiểu di tử (chị vợ hoặc em vợ) lúc nào cũng đặc biệt khiến người ta động tâm nha!

Không biết có phải là vì có Lộ Thiên và tỷ tỷ Tư Thập Tây Á đang ở bên cạnh hay không, hoặc có lẽ vừa rồi Mộ Dung Thiên đấu ngang ngửa với Lạc Khắc nên khiến cho nàng được nở mày nở mặt, rốt cuộc Mâu Cơ cũng giữ lại mặt mũi cho Mộ Dung Thiên mà không phát tác cơn tức giận lên mình hăn.

Sau khi kết thúc mối tình thâm lén, giờ đây Mâu Cơ có thể quang minh chính đại ở chung với tình lang nên hầu như suốt ngày nàng chỉ quần lấy hăn, rồi cùng nhau đi dạo khắp các đường phố, đường như chỉ sợ người ta không biết quan hệ giữa hai người họ vậy.

Hoặc có lẽ nàng muốn dùng phương thức này để thị uy với Tân Dịch Á. Tuy việc Tân Dịch Á sẽ trở thành nữ nhân của Mộ Dung Thiên cũng đã như ván đóng thuyền, không thể thay đổi được nữa, nhưng Mâu Cơ cũng muốn chứng minh tình cảm của mình với tên sắc lang vẫn sâu dày hơn.

Mà tên sắc lang đó lại càng hống hách hơn, ngay đêm đó cũng ở lại phòng của Mâu Cơ luôn. Tất nhiên tình cảnh hương diễm không thể thiếu, nhưng chẳng qua cũng không vượt qua phòng tuyến cuối cùng, vì dù sao thì ngày hôn lễ cũng không còn xa, hăn vốn không cần phải gấp gáp kia mà.

Thế nhưng vận khí của hai tỷ nữ thân cận của Mâu Cơ là Chu Đế và Phỉ Phỉ lại không được may mắn như vậy, bởi vì lúc sáng họ đã không cùng theo hăn vào nơi ở của Mâu Cơ nên giờ đây phải bị nghiêm phạt, đương nhiên là loại hình phạt không thích hợp kể lại cho nhi đồng nghe.

Đương nhiên hai nàng tỷ nữ này không hề cự tuyệt hăn, bởi vì có rất nhiều mỹ nữ tại Tát La vẫn khao khát được thống soái Rạng Đông sung hạnh mà không được, huống chi sau khi Mâu Cơ xuất giá, hai người họ cũng sẽ trở thành tiểu thiếp của Mộ Dung Thiên, vì vậy cái ngày này thế nào cũng đến, bây giờ chỉ là sớm hơn một chút thôi.

Sau khi ở lại Long phủ hai ngày, cuối cùng Mộ Dung Thiên cũng theo Khắc Lý Tư Đế trở về Mễ Kỳ Tư để hoàn thành nghi thức thành chủ giao tiếp.

Thì ra toán quân Tây Bắc mà hăn tưởng sẽ làm cho hăn rất đau đầu lại không gây sự gì cả, dân chúng của Mễ Kỳ Tư vẫn được an toàn vô sự như lúc trước. Có lẽ Khắc Lý Tư Đế làm hạt ngoại thành chủ đã quản thúc bộ hạ rất có hiệu quả, hoặc là Mộ Dung Thiên đã đánh giá thấp mức độ khiếp sợ của bọn họ đối với hăn cũng nên.

Không lâu sau, Tát La liền tặng cho Mộ Dung Thiên một tòa phủ đệ cao cấp ở tại Tư Ba Đạt Khắc Lộ để làm lễ vật. Trước đây hăn chỉ là một thương nhân nên cuộc sống phiêu bạt không cố định, còn giờ đây là người sắp có gia đình, dù sao cũng phải có một chỗ ở ổn định mới được.

Rồi Mộ Dung Thiên lại bận việc phải đi chào hỏi thân nhân hai họ trước ngày hôn lễ. Niêm Hoa tộc và Long tộc đều là những đại tộc, người đông không kể xiết, có thể nói là công việc chào hỏi này là liên miên bất tuyệt, không bao giờ hết được.

Thời gian trôi qua thật nhanh, rốt cuộc cũng đến gần ngày hôn lễ, toàn bộ Mễ Kỳ Tư và thậm chí là cả toàn bộ Tát La cũng đều giăng hoa kết đèn. Hôn lễ của Mộ Dung Thiên liền trở thành một buổi lễ cực kỳ quan trọng của toàn quốc.

So với sự náo nhiệt phi phàm của Tát La, trong khoảng thời gian này toàn bộ đại lục lại rất yên tĩnh.

Liên quân Đông Nam vì bị kềm kẹp chặt chẽ nên nguyên khí tổn thương trầm trọng, hiện nay họ chỉ có thể bảo vệ cho chiến quả đang có. Trong vòng một năm sắp tới, chỉ sợ họ sẽ không còn sức để làm mưa làm gió được nữa, còn liên quân Tây Bắc thì vì e ngại Tát La nên cũng chỉ có thể tụ thủ bàng quang chứ không dám làm gì hơn.

Nhưng sự bình tĩnh đó cũng có ngày không còn giữ được bình tĩnh nữa, bởi vì lúc này lại truyền tới một tin tức chấn động toàn thể đại lục.

Những ngư dân ở quanh vùng duyên hải của Lam Nguyệt đế quốc bỗng nhiên vớt được một thi thể.

Người chết trên biển có quá nhiều, đáng lý chuyện này cũng không có gì để lưu ý, nhưng thân phận của thi thể đó lại chính là nhi tử thứ ba của hội trưởng Liên Chúc công hội tại Lam Nguyệt đế quốc, Mông Na Lâm. Vì vậy mà sự tình diễn tiến lại không hề tầm thường chút nào.

Theo đạo lý, Mông Na Lâm đã gặp phải bất trắc vào hơn nửa năm trước, nhưng khi thi thể của gã được vớt lên thì trông vẫn còn tươi tỉnh như lúc còn sống vậy, hoàn toàn không có lấy một chút thối rữa nào, thậm chí khi sờ vào cũng chẳng hề giống với nhục thể nữa.

Sở dĩ thi thể của gã được như vậy là nhờ vào một kỹ năng đặc biệt của Hắc Âm hệ mà người sử dụng chỉ có thể thi triển một lần duy nhất trong đời - Hắc Âm vĩnh hằng.

Một khi người ta đã thi triển Hắc Âm vĩnh hằng thì sẽ trở thành một người chết!

Hắc Âm vĩnh hằng được vị thánh cấp cường giả đầu tiên của Hắc Âm hệ là Pháp Nhĩ Lan Đa sáng chế ra.

Sau khi Pháp Nhĩ Lan Đa đạt được thành tựu to lớn với tổ chất Hắc Âm linh vực, lão muốn cho hậu thế có thể chiêm ngưỡng và sùng bái dung nhan của mình sau khi chết đi, nên lúc về già đã tận hết sức mà sáng tạo ra kỹ năng cực kỳ quý dị này.

Trong một tích tắc trước khi chết, người sử dụng nó sẽ phát động toàn bộ Hắc Âm lực trong cơ thể để thay đổi nhục thể thành vật chất.

Sau khi thay đổi xong, thân thể của người đó sẽ không bị thối rữa và cũng không còn một chút khí tức của nhân loại nào, vì vậy mà sẽ không bị ma thú tấn công.

Nếu như không bị ngoại lực chấn động quá mạnh lên di thể, vậy thì thi thể đó vĩnh viễn cũng sẽ không bị hư hoại, vì vậy mới có tên gọi là Hắc Âm vĩnh hằng.

Gã nghi tử thứ ba của một kẻ kiêu hùng quyền khuynh một cõi tại Lam Nguyệt đế quốc khi chết rồi mà vẫn còn khơi lên một trường sóng gió, bởi vì thi thể của gã vẫn còn có một thanh chủy thủ đang cắm chặt trên đó, và nó đã châm ngòi cho toàn bộ sự kiện này phát nổ thật mạnh.

Trảm Tình!

Nó cũng nổi danh không khác gì chủ nhân của mình vậy, vì ai cũng biết danh khí của chủ nhân thanh chủy thủ đó. Nàng chính là thiên tài mỹ nữ đạo tặc của Khảm Âm gia tộc tại Lam Nguyệt đế quốc - Lăng Đế Tư!

372. Hồi 354: Tử Hình

Trăng sáng nhô lên cao, bầu trời đầy sao rực rỡ.

Tư Ba Đạt Khắc Lộ ở dưới ánh trăng bạc trông rất hài hòa yên tĩnh, tựa như xử nữ vậy, để lộ ra một bộ mặt khác của trung tâm thương mại rất ít khi thấy được.

Tại khu vực phủ đệ của giới quý tộc, có một tòa phủ đệ cao cấp đang thấp đèn sáng rực, người hầu kẻ hạ ở trong đó tới lui nườm nượp, ai nấy cũng đều bận đến nỗi đầu tắt mặt tối.

Hiện nay nhân vật phong vân có thể gây chấn động suốt cả thành thị Tư Ba Đạt Khắc Lộ này, thậm chí còn là toàn bộ thương giới của Tát La là Ca Ngõa Lợi Phu Nặc lại đang bận rộn phân phó kẻ hầu người hạ dọn dẹp và thiết bày các thứ, cùng với trang trí phòng ốc và tu bổ hoa cỏ, vv.....

Nhưng địa vị của lão không phải là chủ nhân của tòa phủ đệ cao cấp này, mà chỉ là quản gia thôi.

Thật không ngờ một thương nhân tài giỏi được giới thương trường công nhận là có thành tựu gần như lão hội trưởng Liên Chức công hội Cát Tư của Lam Nguyệt đế quốc, vậy mà lại hạ mình đi làm quản gia cho người khác, đồng thời còn bỏ ra thời gian quý báu để chăm sóc những công việc nhỏ nhặt thế này nữa.

Thế nhưng dường như Ca Ngõa Lợi Phu Nặc lại không có chút oán giận nào, thậm chí lão còn rất nghiêm túc, giống như là đang tiến hành một chuyến buôn bán quyết không thể có một chút lỗi lầm nào vậy. Lão làm việc cật lực, trên đầu đổ đầy mồ hôi, bất cứ một góc nhỏ nào trong tòa phủ đệ này đều được lão để mắt tới, cho dù là một vết bẩn nhỏ trên tường, hay là một chiếc lá không được sắp xếp ngay ngắn ở trên cây cũng đều không bị bỏ sót. Mức độ giám sát công việc ở đây chặt chẽ đến mức không thua gì sự tính toán tỉ mỉ ở trên thương trường vậy.

Nghĩ tới việc Ca Ngõa Lợi Phu Nặc ở trên thương trường chỉ cần tùy tiện động một ngón tay, hoặc mở miệng nói một câu, vậy chỉ sợ toàn bộ các mối làm ăn ở trên Tát La sẽ bị chấn động không nhỏ. Với thân

phận đó mà bắt lão phải làm quản gia, đúng thật là dùng dao mổ trâu đi giết gà, quả là ủy khuất cho lão nhiều lắm.

Nhưng nếu biết được thân phận của chủ nhân nơi đây thì sẽ không ai cảm thấy bất ngờ với việc Ca Ngõa Lợi Phu Nặc hạ mình làm quản gia cho hắn nữa.

Trong một khoảng thời gian ngắn, người này đã thu được Vô Thị huân chương cùng dòng họ, là thiên tài thống soái Đan Ni Tư danh chấn hải quốc. Bất luận một ai khi nghe đến danh đều sợ đến nỗi nội tiết mất cân đối. Huống chi, hắn lại còn là người đã đề bạt lão từ một chức quan nhỏ tại một thành thị cấp bốn và từ từ bò lên cao cho đến địa vị hôm nay.

Do đó, bất luận làm việc gì cho hắn, Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đều cảm thấy rất xứng đáng, huống chi hắn lại là người có thể khiến cho lý tưởng của lão trở thành hiện thực. Giờ đây đã sắp đến ngày hôn sự của hắn, vì thế nên Ca Ngõa Lợi Phu Nặc phải bỏ hết mọi thương vụ quan trọng sang một bên, để thay hắn lo chuẩn bị tất cả cho thật hoàn mỹ.

So với đám hạ nhân đang bận rộn, nhân vật chính của hôn lễ trái lại thì rất thảnh thơi.

Lúc này Mộ Dung Thiên đang nằm ở trong căn phòng trung ương của tòa phủ đệ này. Nó là Trích Tinh tháp, là một kiến trúc có mái ngói lưu ly và cao nhất ở đây, và sắp tới cũng sẽ là tân phòng của hắn. Hai tay của hắn đang gác sau đầu, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì.

Dưới đôi tay khéo léo của nữ kiến trúc sư trứ danh của đế quốc, Ôn Ny Toa, Trích Tinh tháp như chú hạc ở giữa bầy gà, nổi bật bất phàm. Khi người ta đứng trong tháp, tuy chưa đến mức với tay là sẽ hái được sao, nhưng khi ở tại một nơi cao như thế, vầng trăng trên không quả thật gần với mình nhiều lắm.

Lúc này bên cạnh Mộ Dung Thiên không có ai cả, Tân Địch Á và Mâu Cơ đều đang ở tại Niêm Hoa tộc và Long phủ. Y theo phong tục đồng thú nhị thê (cưới hai vợ một lúc) của Tát La, trong ba ngày trước hôn lễ, hai nàng không được gặp mặt tân lang.

Đình Đình thì đang giúp đỡ nghĩa phụ chuẩn bị hôn lễ, Lạc Na, Lệ Toa và Hải Luân Na thì cũng không nhàn rỗi chút nào. Ngay cả Lộ Thiển hầu như lúc nào cũng như hình với bóng với Mộ Dung Thiên thì lúc này cũng không có ở đây nốt. Bởi vì nàng biết, hàng tháng, có một hai ngày là Mộ Dung Thiên lại thích ngồi ở chỗ cao nhất mà tư lự, tốt nhất là đừng có ai đến quấy rầy hắn.

Mà vào những lúc này, có thể ngồi bầu bạn với hắn chỉ có một người thôi.

Không, nói chính xác hơn thì nó không phải là người.

- Gâu!

Con Tật Phong đang nằm gối đầu lên người Mộ Dung Thiên, lưỡi biếng sửa lên một tiếng.

Sau khi Tật Phong hóa oán lần thứ hai, trong suốt mấy tháng qua, nó đã không có một chút động tĩnh nào, nhưng dường như gần đây đã cảm ứng được sắp tới ngày đại hỷ của chủ nhân, thế là hôm qua nó bỗng nhiên phá trứng ma ra.

Trước kia đội trưởng sủng thú quân đoàn của Mê Kỳ Tư là ngự thú sư Lô Phân Kỳ đã từng nói qua, sủng vật sau khi sống lại sau lần hóa oán thứ hai thì sẽ có lực lượng mạnh hơn trước rất nhiều.

Nhưng mà rất kỳ quái, Tật Phong không hề biểu hiện một chút biến hóa nào. Trái lại, theo sự kiểm tra của lão ngự thú sư Pháp Mã Nhĩ ở trong thành, lực lượng của nó bây giờ còn yếu hơn trước khá nhiều.

Việc này làm cho người ta suy nghĩ nát óc mà cũng không hiểu nổi. Đối với người dày dặn kinh nghiệm như lão Pháp Mã Nhĩ, dù có vuốt rưng hết râu mép thì vẫn không tìm ra được lý do tại sao lại như vậy. Đến cuối cùng thì chỉ có thể đưa ra một giải thích hơi miễn cưỡng hợp lý một chút, đó là trong lúc tiến hành biến dị đầu loại với Cùng Kỳ, Tật Phong quả thật đã hấp thu được lực lượng của thượng cổ yêu thú, nhưng sau đó lại không thể “tiêu hóa” được bởi vì theo thường thức thì yêu khí và linh lực của sủng thú không thể cùng tồn tại được, do đó mà lực lượng của nó không những không tiến thêm mà lại còn thụt lùi nữa. Theo thuật ngữ chuyên nghiệp của Pháp Mã Nhĩ thì đó gọi là thoái hóa, một hiện tượng trường thành rất hiếm thấy của sủng vật.

Sau khi thoát hóa, Tật Phong đã không còn biến thân nữa, nó vẫn giữ lại hình dạng của một con chó nhỏ khả ái giống như trước, cả bản tính lười biếng trước kia cũng theo lực lượng giảm đi mà thức tỉnh trở lại, giờ đây nó ngoài ăn thì là ngủ, thật khiến cho Mộ Dung Thiên phải hoài nghi không biết con vật mình đang nuôi là chó hay heo nữa.

Xem ra hy vọng lúc trước của hắn đã tan thành mây khói rồi, vì dù cho nó có thể nuốt cả con thượng cổ yêu thú thì kết quả cuối cùng cũng vẫn là ngâm phân chó thôi.

Tuy nhiên, chỉ cần nó vẫn sống trên đời là tốt rồi.

Mộ Dung Thiên có thể chia sẻ những điều vui sướng hạnh phúc với tình nhân và bằng hữu, nhưng phiền não sâu kín vẫn chôn giấu trong lòng, chỉ có con Tật Phong này là đối tượng duy nhất mà hắn có thể kể lể hết mọi tâm sự của mình thôi.

Trước đây hắn vẫn thường trọng sắc khinh cầu, thường lẫn lộn trong chốn hương diễm, nên thời gian ở chung với Tật Phong không nhiều lắm, nhưng nếu mất đi nó, vậy thì Mộ Dung Thiên lại cảm thấy không quen. May mà bây giờ nó đã trở về rồi.

Mộ Dung Thiên đưa tay vuốt ve chiếc đầu lông xù của nó, than thở:

- Tật Phong, mày cũng nhớ nhà hả?

“Nhà” mà Mộ Dung Thiên vừa nhắc đến không phải là Mễ Kỳ Tư, cũng không phải là Lam Nguyệt, mà đó chính là một địa phương xa xôi vốn chẳng bao giờ có thể trở lại được.

Thậm chí, Thần Phong đại lục và địa phương đó căn bản cũng không phải ở cùng một không gian.

- Gâu!

Tật Phong lại sủa lên một tiếng để khẳng định.

Cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương.

(Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương)

Trước kia con Tật Phong này vẫn thường đi lang thang qua lớp học của các trường tiểu học, nó vẫn thường nghe các học sinh đọc lớn câu thơ này. Khi đó linh trí của nó chưa được khai mở nên không hiểu được ý nghĩa của câu thơ đó, còn giờ đây thì nó đã hiểu được rồi.

Mỗi lúc trăng tròn, lòng nhớ nhà của người ta tựa như đặc biệt sâu đậm hơn.

Mặc dù cuộc sống ở Thần Phong đại lục rất thoải mái, mỗi ngày được ăn thịt cá thỏa thuê, sau khi ăn xong thì lại được ngủ thẳng giấc. Nếp sống đó hơn hẳn nếp sống lang thang của con chó nhỏ không gia cư ở Địa cầu nhiều lắm, nhưng Tật Phong lại không thể tự chủ được mà vẫn thấy nhớ quê hương cũ. Chó là một loài vật rất hoài cựu kia mà.

Chính vì vậy, trong một hai ngày mỗi tháng, nó vẫn luôn bầu bạn với Mộ Dung Thiên, ngồi một chỗ ngắm trăng và nhớ lại thời gian xưa kia.

Những tòa nhà chọc trời, những chiếc xe máy và ô tô, những công xưởng phun khói ngập trời, vv....tất cả những thứ này đều không có tại đại lục.

Tuy nhiên, tình cảm của Tật Phong dù sao cũng không phong phú bằng con người, bởi vậy mà nó không nhìn ra được, hôm nay Mộ Dung Thiên ngoài việc đang tưởng niệm cố hương ra, hắn còn đang tưởng niệm một thứ gì đó nữa.

Vầng trăng sáng dần dần biến ảo, hé lộ ra khuôn mặt mỹ lệ sáng ngời của một nữ tử không thua gì vầng trăng. Những đường nét thanh tao cùng với đôi mắt màu xanh đậm và nhân thân tràn ngập tính khiêu chiến, tựa như nét kiều ngạo của sự dung hòa giữa băng và hỏa vậy.

Lăng Đế Tư quả thật là một nữ tử rất đặc biệt.

Mộ Dung Thiên tự tin có thể hiểu được mỗi một nữ tử đã từng có quan hệ thân mật với mình, duy chỉ có Lăng Đế Tư là hắn không thể hiểu được. Nàng tựa như một hỗn hợp thể có rất nhiều mâu thuẫn vậy.

Thế nhưng khi hắn bị Lam Nguyệt phát lệnh truy nã, trong lúc chạy trốn, hắn đã bị Mông Na Lâm chặn được ở tại nơi tiếp giáp của thành Âu Mỗ và Đạt Lạp nội hải. Tình thế lúc đó cực kỳ bất lợi cho hắn, vậy mà nàng lại trở mặt với Mông Na Lâm, mạo hiểm tự mình làm tổn hại cơ linh để đánh chết Mông Na Lâm và đám Tử Vong Truy Sát đoàn, nhờ vậy mà hắn mới có thể an toàn ra biển. Bằng không, ngay cả e cả đám người Lộ Thiên cũng đã bị lãng nhục rồi.

Theo lời nàng giải thích lúc đó, hành động của nàng chỉ là vì Mông Na Lâm nhân dịp chiến loạn mà sử dụng tới “Hắc Âm hấp thu” để gian sát rất nhiều nữ tử, nên nàng phải báo thù cho họ.

Chỉ có những kẻ ngu si mới tin rằng sự việc chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng nữ tử đặc biệt này không bao lâu nữa sẽ biến mất trên cõi đời này.

Bởi vì nàng đã bị phán tử hình, thời gian là nửa tháng sau.

Cát Tư đau lòng cực độ, rốt cuộc cũng không nhận được nỗi đau mất đi ái tử, trong cơn nổi giận liền không quản mọi thứ mà đưa ra mệnh lệnh đó.

Mặc dù Mông Na Lâm nhân dịp chiến loạn để gian sát những nữ tử có Hắc Âm tố chất trong người, gã đã dùng kỹ năng tà ác vô nhân đạo là Hắc Âm hấp thu để khôi phục lực lượng của mình, nhưng những việc đó đều bị Cát Tư che kín như bưng. Chỉ có mạng lưới tình báo cực mạnh như của Khải Âm gia tộc và một số ít người khác là biết được chân tướng mà thôi.

Ngược lại, việc Lăng Đế Tư mưu sát Mông Na Lâm lại rõ ràng trước mắt bao nhiêu người, mà trên người gã vẫn còn cầm thanh Trảm Tình, đó chính là chứng cứ phạm tội tốt nhất. Vì vậy mà Khải Âm gia tộc tuy có miệng mà không thể nói thành lời, thế là họ chỉ đành phải im lặng mà thôi.

Đối với những người có kiến thức thì họ đều thấy được một sự nguy cơ đang ẩn tàng và chỉ trực nổ bất cứ lúc nào. Cuộc nội loạn giữa người thống trị tối cao của Lam Nguyệt và đại gia tộc hùng mạnh nhất rất có thể sẽ vì việc của Lăng Đế Tư mà bùng nổ dữ dội.

Đối với Cát Tư mà nói, hành động này đúng là cực kỳ thiếu khôn ngoan.

Nguyên bản Mộ Dung Thiên cũng muốn trường hợp này sẽ xảy ra, nhưng không phải xuất hiện theo phương thức này. Hắn thà rằng Cát Tư thâm trầm âm độc hơn, và sức nhẫn nại của lão cũng mạnh hơn một chút.

- Ngu ngốc!

Mộ Dung Thiên nhìn trời rồi tự lẩm bẩm.

Nếu như người thông minh hơn một chút, ngày đó cứ khoanh tay mặc kệ, vậy thì hôm nay làm sao lại rước lấy cái họa sát thân chứ?

Không phải người rất hận ta sao? Vậy tại sao lại làm ra một chuyện ngu xuẩn như thế?

Khuôn mặt của Lăng Đế Tư lại dần dần trở nên mờ nhạt, tới cuối cùng thì trở thành vàng trắng sáng như trước kia.

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên thay đổi liên tục, cuối cùng hắn lấy một đồng kim tệ từ trong túi ra, rồi nói với con chó ở bên cạnh:

- Tật Phong, chúng ta chơi một ván nhé, lấy hai mặt chính phản của đồng kim tệ này để quyết định một việc, thế nào?

- Gâu!

Tật Phong vui vẻ đáp ứng, tuy rằng nó không biết là chuyện gì, nhưng nó vẫn rất có hứng thú với trò chơi.

Tuy nhiên, nhìn hai mặt của đồng kim tệ đang đảo vòng ở trên không, nó đột nhiên nhớ ra một việc, không phải hai mặt chính phản của đồng kim tệ kia đều giống nhau hết hay sao?

373. Hồi 355: Thất Tung

Ngày hôm nay ở Tát La rất đặc biệt, hầu như ở trước cửa mọi nhà đều có treo một chiếc đèn hồng nho nhỏ.

Đèn lồng ở Tát La biểu hiện cho hỷ sự, tỷ như ngày lễ, khánh điển, đại tế, hoặc các loại hoạt động quan trọng, v.v.....Thông thường mọi người treo loại đèn này là để biểu hiện sự vui mừng của mình.

Tuy nhiên, hôm nay không phải là một ngày lễ truyền thống hay là khánh điển gì. Thời gian cử hành đại tế toàn quốc còn xa, vậy mà trước cửa từng nhà từng hộ đều có treo đèn hồng nhỏ.

Bởi vì hôm nay là ngày đại hỷ của một nhân vật rất quan trọng đối với họ, lại do đích thân quan viên cao cấp của Tát La đứng ra chủ trì, vì vậy mà có rất nhiều quan viên quan trọng trong giới chính trị đến tham gia buổi hôn lễ đầy long trọng này.

Những khách mời nếu không phải rất giàu thì cũng là hạng rất sang, danh chấn đảo quốc, hoặc nếu không phải những nhân vật trọng yếu của các đại công hội thì cũng là siêu cấp cường giả. Bá tánh bình dân vốn không có cách nào để tham gia được, do đó mà họ dùng phương thức treo đèn đặc biệt này để chúc phúc cho tân lang và tân giai nhân.

Nói trở lại, hôn lễ được tổ chức long trọng và xa xỉ như vậy đã từng xuất hiện một lần ở Tát La, đó là vào khoảng hai mươi năm trước.

Mà người kia thì không ai là không biết, không ai là không nghe nói tới, chính là Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ.

Hôn lễ ngày hôm nay cũng lại có liên quan tới Mạch Khắc Tắc Nhĩ, bởi vì người xuất giá là tiểu nữ nhi của ông ta.

Hầu như mỗi một người ở Tát La đều biết, từ sau khi ái thiê sinh khó mà chết, Mạch Khắc Tắc Nhĩ cực kỳ yêu thương tiểu nữ nhi có tướng mạo và tính cách rất giống ái thiê của mình. Vì vậy mà người nào có thể trở thành phu quân của Mâu Cơ, chắc chắn sau này sẽ thăng chức rất nhanh, điều đó tuyệt không giỡn chơi chút nào.

Nhưng điều làm cho người ta càng thêm thường hơn đó là gã nam tử may mắn kia cùng trong một ngày mà chẳng những cưới được Mâu Cơ mà còn cưới được hòn ngọc quý trên tay của gia chủ Niêm Hoa gia tộc là Băng Sơn mỹ nữ Tân Dịch Á.

Hai nàng thiên kim tiểu thư của hai đại gia tộc lớn nhất Tát La cùng gả cho một vị phu quân, thật khiến người ta phải ganh tỵ.

Hai nàng mỹ nữ này đều là những nhân vật phong vân trong giới quần thoa. Qua ngày hôm nay, Tát La sẽ có rất nhiều thanh niên anh kiệt bị tan nát cõi lòng, bởi vì tình nhân trong mộng của họ sau này sẽ trở thành thê tử của người ta rồi.

Hôn lễ truyền thống của Tát La hơi có chút bảo thủ. Dưới sự chủ trì của đại tế ty Hắc Tát Tư Thông và có sự chứng kiến của các vị tân khách, sau khi hoàn thành nghi thức cầu phúc không thể thiếu cho ba vị tân nhân, Tân Dịch Á và Mâu Cơ đều được các tỷ nữ cận thân đưa về tân phòng.

Trong tiệc cưới, các tân nương không thể lộ diện, vì vậy mà kẻ làm tân lang như Mộ Dung Thiên liền trở thành tiêu điểm của mọi người, một mình phải ứng phó với mỗi một quan khách ở đó.

Cứ hết một vòng chúc mừng thì Mộ Dung Thiên lại phải uống hết một số lượng rượu có thể tích lớn hơn bản thân hẳn nhiều, mà hẳn dường như còn chưa có ý ngừng lại, khiến cho người ta có thể nhìn thấy một năng lực khác của vị thống soái Rạng Đông ngang dọc vô địch trên chiến trường - tửu lượng.

Trận địa cuối cùng của cuộc quyết chiến trên bàn ăn này lại rơi vào bàn tiệc của các thuộc hạ của Mộ Dung Thiên, họ đã từng vào sinh ra tử với hắn, tình nghĩa thân thiết còn hơn cả huynh đệ ruột thịt, tất nhiên là bầu không khí phải khác hẳn với những quan khách tham dự khác.

Còn có hai người cũng tương đối đặc biệt, một người trong đó cũng từng là đồng đội rất ăn ý với hắn ở trên chiến trường, nhưng nàng ta lại không phải là huynh đệ của Mộ Dung Thiên.

Khắc Lý Tư Đế cùng mọi người hợp tác đã nhiều lần, nên giữa đôi bên coi như cũng quen biết lâu, vì vậy mà nàng được xếp vào cùng bàn với họ.

Người đặc biệt thứ hai là đại ca của Mâu Cơ. Cuồng long chiến sĩ Lạc Khắc đau khổ nhẫn nại hơn một tháng mà không thể đấu một trận với Mộ Dung Thiên, đến cuối cùng cũng không thể nhẫn nại thêm một, hai ngày nữa, rốt cuộc liền chuyển đổi chiến trường lên bàn rượu.

- Thành.....thành chủ đại nhân.....

Đám thuộc hạ của Mộ Dung Thiên đổi lại cách xưng hô theo chức vị mới của hắn.

- Chúng ta tiếp....tiếp tục uống nào!

Một trong những thuộc hạ của Mộ Dung Thiên là Ái nhân chiến sĩ Đức Đa Phu cũng là một tửu quỷ không hơn không kém, ấy vậy mà lúc này đầu lưỡi của gã cũng đã có hơi tê tê, tuy nhiên gã vẫn giữ cái chén lớn về phía Mộ Dung Thiên ở phía xa xa.

Ái nhân khi uống rượu thì không dùng ly, bọn họ cho rằng chỉ có người nhu nhược mới dùng ly, còn hào khí của Ái nhân thì lại trái ngược với chiều cao cơ thể của họ.

Thông thường những người có tính tình cương liệt thì tửu lượng của họ cũng rất dữ dội, lúc này Thản Khắc chính là một ví dụ điển hình, gã nói:

- Đúng vậy, con mẹ nó, ai sợ ai chứ! Hôm nay là ngày lành của thành chủ đại nhân, chúng ta không say không về, con mẹ nó!

Lời của Thản Khắc tuy có vẻ rất trôi chảy, nhưng dựa vào lời lẽ thô tục của gã thì coi bộ men rượu ngấm vào huyết dịch cũng nhiều lắm rồi.

- Ôi chà!

- Úy!

Hai người vừa nói xong thì cũng buột miệng kêu lên suýt xoa, bởi vì họ vừa bị Sát Đạt Mễ La và Nặc Khắc đá cho mỗi người một cước.

Thản Khắc trợn mắt quay nhìn Sát Đạt Mễ La rồi quát hỏi:

- Con bà nó chứ Sát Đạt Mễ La, ngươi làm gì hả? Nháy mắt làm khỉ gì? Đừng nói là ngươi muốn quyền rũ ta đó nhé, lão tử không có ham đâu! Với lại chẳng phải ngươi và vị hôn thê của ngươi sẽ tổ chức hôn lễ vào tháng sau hay sao?

Nhìn bề ngoài thì Thản Khắc tưởng như đang còn tỉnh táo, nhưng lúc này lời nói của gã đã bắt đầu lộn xộn rồi.

Đối với thái độ đó của Thản Khắc, Sát Đạt Mễ La cũng chỉ biết cười trừ mà thôi. Gã và Nặc Khắc chỉ muốn nhắc nhở Thản Khắc và Đức Đa Phu biết một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng, hai người họ không nên quấy rối thành chủ đại nhân thôi.

Có lẽ nhờ vào tác dụng đặc biệt của Băng Hỏa nhị khí, cuộc đấu tửu lượng của Mộ Dung Thiên thật là đáng sợ, nếu nói là một địch trăm cũng không ngoa chút nào. Một nhóm lớn thuộc hạ, ngoài Sát Đạt Mễ La và Nặc Khắc ra, trên cơ bản thì những người khác đều bị hắn hạ gục, nghiêng ngã cũng có, gục ngã cũng có, tất cả đều nằm úp xuống bàn. Chỉ còn lại Sát Đạt Mễ La, Nặc Khắc, Lạc Khắc và Khắc Lý Tư Đế bốn người là còn tỉnh táo mà thôi.

Nàng mỹ nữ Sa tộc Khắc Lý Tư Đế có bề ngoài không tương xứng với tửu lượng của nàng ta, lúc này mặt hoa chỉ hơi ửng đỏ, trông rất giống đóa hoa đào tươi mơn mẩn. Chỉ tiếc nàng ta lại là một đóa hoa có gai, sờ vào không được.

Trừ những người đó ra, còn có Tật Phong là vẫn tỉnh táo. Chó không uống được rượu, mà nó chỉ thích thịt nướng. Ngày thường con Tật Phong này rất thích náo nhiệt, vậy mà hôm nay nhện nhíp là thế mà nó lại chẳng có chút hưng phấn nào, trái lại nó chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh Mộ Dung Thiên mà thôi.

- Sát Đạt Mễ La, tránh ra đi nào. Con mẹ nó, người coi ta có sao không hả? Lại đây, Thản Khắc, Đức Đa Phu, mặc kệ bọn họ, chúng ta uống tiếp nào.

Hôm nay Mộ Dung Thiên tựa hồ như rất hưng phấn, đồng thời còn học theo khẩu khí của Thản Khắc nữa.

- Tốt!

Thản Khắc nghe vậy thì mặt lộ vẻ hưng phấn, đồng thời cũng nhìn Sát Đạt Mễ La với ánh mắt khinh thường:

- Thành chủ đại nhân như vậy có phải là sảng khoái lắm hay không? Chứ không giống như một số người, chỉ giống hệt nữ nhân vậy.

Sát Đạt Mễ La chỉ cười khổ mà không nói gì. Gã nhìn đôi mắt của Mộ Dung Thiên đã xuất hiện nhiều tơ máu, trông có vẻ như đã gần tiếp cận tới mức cực hạn rồi vậy. Gã chỉ có thể cầu khẩn chiến hữu của mình, ngàn vạn lần đừng khiến cho thành chủ đại nhân say mềm đến nỗi không thể động phòng được, nếu không thì chỉ sợ vài ngày sau, cây cột tiên của nàng Long tam công chúa kia sẽ rơi lên người Thản Khắc thôi.

- Đúng vậy! Muội phu, ta cũng không tin là không thắng được người!

Tửu phong của Lạc Khắc cũng cuồng dã giống như đao pháp của gã vậy, chỉ giữa mặt uống cạn một hơi là bao nhiêu rượu ở trong chén lớn đều chảy thẳng vào dạ dày, sau đó lại cầm cái chén không đặt mạnh xuống bàn, rồi cười hắc hắc nói:

- Muội....muội phu, nếu người dám có lỗi với Mâu Cơ, vậy kẻ làm đại ca như ta đây quyết sẽ không tha cho người đâu!

Tuy là gã nói vậy, nhưng gã lại không ý thức được là lúc này đang níu kéo Mộ Dung Thiên ở lại đây thì đúng là đang gây trở ngại cho hạnh phúc của muội muội mình. Phải biết rằng, lúc này Mâu Cơ vì không thể bước ra khỏi tân phòng nên đã chờ đợi đến sốt hết cả ruột rồi.

- Ủ!

Mộ Dung Thiên vừa nói, vừa cạn sạch thêm một hơi, giờ đây khuôn mặt của hắn đã đỏ bừng rồi.

Băng Hỏa nhị khí tuy có tác dụng áp chế hơi men, nhưng chúng lại không phải là vô giới hạn.

- Ta đi nhà xí một lát đã, các người hãy chờ ở đây một chút, ta sẽ trở lại rất mau!

Mộ Dung Thiên vừa nói xong thì đứng lên, cả con Tật Phong từ đầu tới giờ vẫn ngồi im một chỗ mà cũng vội vàng chạy theo hắn, dường như chỉ sợ hắn đi luôn sẽ không trở về nữa.

Thản Khắc, Đức Đa Phu và Lạc Khắc cùng lúc đáp:

- Tốt!

Mộ Dung Thiên lão đảo tiến ra cửa, khi hắn vừa đến một chỗ khuất mà không ai nhìn thấy được thì đột nhiên ngẩng đầu lên, động tác mau lẹ dứt khoát, thật chẳng giống với hình dạng của một kẻ say chút nào.

Đôi mắt đã hắn lên rất nhiều tơ máu, bỗng nhiên thoáng cái liền trở nên trong sáng không gì sánh được.

Mộ Dung Thiên lấy một đồng kim tệ từ trong túi ra, nhưng lần này hắn lại không ném lên trời nữa, mà lại vò chặt trong tay, mạnh đến nỗi như đã dùng toàn lực để bóp nát nó vậy.

Khuôn mặt của hắn lúc hồng lúc trắng, âm tình bất định, tựa như là trong nội tâm đang đấu tranh rất kịch liệt.

Trong lòng hắn đang có một cán cân, rõ ràng là quả cân bên kia đã chiếm ưu thế áp đảo, nhưng nó lại không có cách nào nghiêng hẳn về một bên được.

Cảm tình của con người rốt cuộc cũng không thể lấy tiêu chuẩn bình thường mà đo lường được.

Cách!

Trong tiếng vang giòn tan, Mộ Dung Thiên mở bàn tay ra, đồng kim tệ kia đã trở thành những bột phấn rất nhỏ.

Nhìn những hạt bụi của đồng kim tệ kia, Mộ Dung Thiên thở một hơi nhẹ nhõm như vừa trút xong một gánh nặng. Lúc này khuôn mặt của hắn đã khôi phục lại sự bình tĩnh, rồi nói với con chó nhỏ đang chạy theo sau mình:

- Tật Phong, chúng ta đi thôi, từ thời khắc này về sau, chỉ có ngươi là đồng bọn duy nhất của ta thôi.

- Gâu!

Tật Phong vui vẻ sủa lên một tiếng, tựa như để an ủi chủ nhân vậy. Vô luận chủ nhân đi tới đâu, nó sẽ luôn luôn trung thành theo phía sau.

Ngày mai lại sẽ có thêm một tin tức làm chấn động toàn bộ đại lục vốn đã đầy rẫy phong ba rồi.

Thống soái Rạng Đông Đan Ni Tư danh chấn thiên hạ của Tát La bỗng nhiên bị thất tung trong ngày đại hôn, hạ lạc không rõ ở đâu!

374. Hồi 356: Tiềm Nhập

Mùi tanh trong gió và mùi bùn đất bắt đầu trở nên nồng nặc hơn, nếu là người có kinh nghiệm hàng hải thì sẽ biết được lúc này đã sắp đến lục địa rồi.

Đảo quốc Tát La do nằm giữa đại dương đã quá lâu nên nó có mùi vị khác hẳn, còn mùi vị của các nước ở lục địa thì luôn luôn đặc biệt tươi mát.

Lúc này Mộ Dung Thiên đang ngồi dựa vào mũi thuyền, hắn bất giác không tự chủ được mà hít lấy vài hơi, không khí quen thuộc khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Tuy rằng hiện nay cảnh còn nhưng người đã mất, hôm nay đôi bên đã trở thành địch nhân, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn phải thừa nhận rằng Lam Nguyệt quả thật rất mê người. Nó là đứa con cưng của đại lục, luôn tỏa ra một mỹ lực rất đặc biệt. Cho dù là địch nhân của nó, một khi đã bước lên mảnh đất này thì sẽ không chống lại được sức hấp dẫn của nó.

Chẳng trách nào mà người Tây Bắc lại thèm nhỏ dãi, thậm chí còn không tiếc mà phát động cuộc nội chiến đầu tiên giữa nhân loại ở trong lịch sử của Thần Phong đại lục. Một trong những nguyên nhân của họ là vì đất đai cằn cỗi và tình huống bị ma thú uy hiếp nghiêm trọng, nhưng mỹ lực của Lam Nguyệt cũng có tác dụng rất lớn. Vô luận là ai cũng đều muốn chiếm lấy lãnh thổ xinh đẹp này.

Có lẽ lúc này Tát La đang cực kỳ hỗn loạn, bởi vì hắn đã thất tung trong đêm tân hôn.

Trong đêm đó đã có mấy gã thủ vệ và vài tỳ nữ đã tận mắt nhìn thấy chủ nhân đi ra khỏi cửa lớn, tuy nhiên, có lẽ họ chỉ cho rằng hắn đi tiễn khách hoặc là bận việc gì khác nên không lưu ý tới thôi.

Vì vậy mà có thể bài trừ yếu tố bị ngoại lực gây ra, hoặc nói cách khác, sự thất tung của Mộ Dung Thiên thuần túy chỉ là do ý nguyện của cá nhân hắn mà thôi.

Nhưng điều khiến cho người ta càng khó hiểu hơn, đó là người vừa được nhận lãnh dòng họ và Vô Thị huân chương, thanh danh và nhân khí đang lên cao như mặt trời giữa trưa, sự nghiệp đã đạt đến đỉnh cao, đồng thời còn cưới được hai vị thiên kim tiểu thư của hai đại gia tộc làm thê tử. Theo lý mà nói, người như vậy nhất định là một kẻ hạnh phúc nhất trên đời rồi, vậy mà ngay trong đêm động phòng hoa chúc, hắn đã bỏ lại hai nàng kiều thê và biến mất trước mắt mọi người.

Không ai có thể hiểu được tại sao Mộ Dung Thiên lại làm như vậy, thậm chí cả hắn cũng không hiểu rõ lý do nữa.

Quả thật tình cảm sâu đậm của hắn đối với Lam Nguyệt rất khó quên, tuy nhiên, theo năm tháng mọc rễ tại Tát La, tình cảm đó đã dần dần chuyển sang cho Tát La.

Con dân, chiến hữu, bạn bè, thê tử, gia đình.....

Tất cả những tình thân đó đều quan trọng với một nam nhân.

Thế mà mấy ngày trước hắn đã quyết định từ bỏ hết tất cả, thậm chí bao gồm cả Lộ Thiên vốn là người đã đồng cam cộng khổ với mình từ bấy lâu nay, nguyên do chỉ là vì một nữ tử yêu hận không rõ ràng. Vô luận thế nào, đây cũng là một quyết định bất khả tư nghị.

Trải qua bảy, tám ngày lặn lội đường xa, Mộ Dung Thiên vẫn không thể nào đưa ra một lý do chính đáng cho hành động hoang đường này của mình, nhưng rốt cuộc hắn cũng chỉ có thể kết luận là để báo ân mà thôi.

Nếu không có sự giúp đỡ lúc ban đầu của Lăng Đế Tư, vậy thì hắn sẽ không có địa vị và hạnh phúc của ngày hôm nay, mà nàng thiên tài mỹ nữ đạo tặc kia lại vì sự tình bại lộ mà phải bước lên đoạn đầu đài. Nếu hắn vẫn tiếp tục ung dung sống trên đời mà coi như không có chuyện gì xảy ra, vậy thì suốt đời hắn vĩnh viễn sẽ bị dằn vặt bởi niềm ân hận và tự trách cho coi.

Do đó, thân là một nam nhân, hắn phải vì Lăng Đế Tư mà làm một chuyện gì đó, có như vậy thì sau này mới không thấy bất an nữa.

Đó chỉ là lý do mà hắn nghĩ ra để biện hộ cho hành động của mình, còn về phần thực tế có đúng vậy hay không thì chỉ có nội tâm của hắn biết mà thôi.

Đột nhiên dưới chân bị chấn động khá mạnh, thì ra con hải thú tầm lớn đã dừng lại. Thuyền đã đỗ vào bến.

Vẫn là Đạt Lạp nội hải cảng, trước khi rời khỏi Lam Nguyệt, hắn đã đánh một trận cuối cùng tại đây, và bây giờ trở lại Lam Nguyệt thì nó cũng chính là trạm thứ nhất mà hắn đặt chân đến.

Nhìn cảnh vật quen thuộc trước mắt, Mộ Dung Thiên lại thấy vô cùng cảm khái.

Những tòa kiến trúc đầy nghệ thuật mang theo phong cách chuyên gia và phóng dăng, hơn hẳn lối kiến trúc đơn giản của Tát La rất nhiều, chúng luôn là những vật nổi bật đánh vào mắt người ta trước tiên.

Những con đường lát đá rộng lớn, ven hai bên đường còn có những pho tượng thiên sứ và ác ma rất sống động, nhìn qua rất giống với những pháo đài cổ kính đầy hùng vĩ của thời trung cổ, mà nó lại còn dung hòa với phong cách ngoại lai của hải cảng vốn đã giảm bớt khá nhiều bản thổ đặc sắc của Lam Nguyệt.

Là một trong những trung tâm ngoại thương, tính chất của Đạt Lạp nội hải không vì chiến tranh mà bị thay đổi chút nào.

Chiến tranh chỉ là trò chơi của những kẻ thống trị, còn đối với giới bình dân, nhất là các thương nhân sinh sống bằng nghề giao dịch, bọn họ vốn chẳng quan tâm nhiều như vậy. Tát La dường như cũng không hề có ý phong tỏa bến cảng này, bởi vì trung tâm ngoại thương cũng giống như một trạm tình báo nhỏ; tại đây, người ta khả dĩ có thể thu thập được rất nhiều tin tức đến từ bốn phương.

Trong đất đai của Tát La cũng có không ít thương nhân giao dịch với Lam Nguyệt, vì vậy mà việc hắn ngồi lẫn lộn trên thương thuyền để trở lại Lam Nguyệt cũng rất thuận lợi.

Hải cảng Đạt Lạp nội hải vẫn được tự do như trước, ngoài việc nó là thiên đường của thương nhân ra, nó còn là địa phương thích hợp của những kẻ phạm tội nữa. Nó cũng giống như hạt ngoại thành Mễ Kỳ Tư vậy, chỉ là hơi loạn hơn một chút thôi, bởi vì dù sao thì nó cũng không có một Đan Ni Tư thứ hai trấn nhiếp được người ở đây kia mà.

Lữ trình thuận lợi của Mộ Dung Thiên đến đây là kết thúc, vì hắn đã gặp ngay một vấn đề nan giải.

Tuy hải cảng Đạt Lạp nội hải rất được tự do, nhưng nếu muốn đi sâu vào nội địa của Lam Nguyệt thì lại không dễ dàng như vậy.

Phương pháp trực tiếp nhất là đi qua cửa thành, thế nhưng mỗi cửa thành đều có binh sĩ đứng gác và tra hỏi, nếu không có huy chương chức nghiệp của Lam Nguyệt hoặc giấy phép đặc biệt thì không thể nào đi qua thuận lợi được.

Huy chương chức nghiệp là một thứ rất thường thấy ở trên đại lục, nhưng nó cũng khiến cho những kẻ lén lút tiềm nhập vào một nơi nào đó rất đau đầu, bởi vì nó được dùng máu để chế tạo nên chỉ có bản thân chủ sở hữu mới dùng được, muốn giả tạo cũng không xong.

Ngay cả đồng hóa sư cũng chỉ có thể ở trong một khoảng thời gian nhất định mà làm cho máu của một ai đó đồng hóa với chủ nhân của huy chương, nhưng việc này lại có khuyết điểm, bởi vì tính hy sinh quá lớn, suốt đời họ chỉ có thể thi triển một lần. Do đó, chức nghiệp đồng hóa sư quả thật là rất hiếm thấy.

Nếu đã không thể trực tiếp đi vào thành, vậy thì chỉ còn phải đi đường vòng thôi.

Nhờ đã có hai lần kinh nghiệm bỏ chạy khỏi Lam Nguyệt, nên Mộ Dung Thiên biết rõ vì lãnh thổ của Lam Nguyệt quá rộng lớn, do đó mà giữa những khu chợ búa của những thành thị lớn vốn có tồn tại những khe hở hoặc hang động, có thể xem là những mật đạo không mấy bí mật lắm, và chúng có thể dẫn thẳng đến dải đất ở vùng phụ cận của thành Phật Lạc Lý Tư. Nếu là người có ý đồ riêng thì có thể từ đó mà tiềm nhập vào thành.

Đương nhiên Lam Nguyệt sẽ không chú ý đến những khe hở này, bởi vì thông thường những nơi đó có rất nhiều ma thú tụ tập, lỡ như gặp phải đội ngũ đại quy mô của chúng đi ngang qua đó, vậy thì kẻ nào chui vào đây sẽ phải trả một giá rất đắt. Thật là một hành vi không sáng suốt tí nào.

Huống chi gần đây Lam Nguyệt cũng vì muốn bít lại những khe hở này mà cũng có vài hành động để phòng ngừa.

Đương nhiên, nếu muốn phá ra một lực lượng lớn để trấn thủ ở những chỗ đó thì không đáng, một là phí nhân lực, hai là đám ma thú ở dã ngoại này sẽ khiến cho họ mệt mỏi hơn tai.

Vì vậy mà Lam Nguyệt chỉ phái ra một số ít thợ săn để ẩn thân tại dã ngoại thôi.

Thợ săn là một chức nghiệp hiểu rất rõ làm sao để sinh tồn tại dã ngoại, bọn họ có thể tận lực mà giảm thiểu sự xung đột với ma thú, tránh bị thương vong vô ích.

Ngoài ra, tài ẩn nấp của thợ săn cũng xấp xỉ gần bằng với thích khách, nếu kẻ nào muốn len vào thành thông qua đường vòng tại dã ngoại, vậy thì rất dễ bị phát hiện, đến lúc đó, nếu không bị giết chết tại chỗ thì hành tung cũng sẽ bị bại lộ và sau đó sẽ bị truy sát đến cùng.

Với lực lượng hiện nay của Mộ Dung Thiên, muốn tránh né hoặc chọi thẳng với đám ma thú ở dã ngoại thì cũng chẳng có gì đáng kể, nhưng điều khiến cho hắn cảm thấy đau đầu chính là đám thợ săn kia. Chỉ cần một khi bị họ phát hiện, vậy thì rất phiền phức cho hắn.

Thứ hai, nếu đi đường vòng thì hành trình thế nào cũng bị chậm trễ, mà thời gian lúc này đã gấp lắm rồi.

Mộ Dung Thiên bỏ hết một buổi chiều để đi dọc hết mấy vòng quanh tường thành của hải cảng Đạt Lạp nội hải, thế nhưng hắn vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp hữu hiệu nào. Mãi cho tới khi trời sắp tối, hắn chỉ đành tạm thời dừng chân lại đây, rồi tìm cách sau.

Mà cũng chỉ có tại hải cảng Đạt Lạp nội hải là không cần phải có chức nghiệp huy chương để thuê phòng, điều này cũng khiến cho khách lữ hành nghỉ đêm được thoải mái hơn một chút.

Một khi tiến vào trong thành Âu Mộc rồi, vậy thì nơi ăn uống ngủ nghỉ, đi xe, mua bán, vv....hầu như tất cả những gì liên quan tới buôn bán thì đều đòi hỏi phải có cái huy chương nhỏ bé kia.

Ở trên Thần Phong đại lục này, nếu không có chức nghiệp huy chương thì quả thật nửa bước cũng khó đi được, huống chi ở tại Lam Nguyệt đế quốc thì tầm quan trọng của nó lại càng rõ ràng hơn nhiều lắm.

Mấy ngày sau, hắn sẽ phải ăn tới lương khô được dự trữ ở trong Không gian giới chỉ, vì vậy mà tuy lúc này không có tâm tình ăn uống gì, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn phải tìm đến phạm điểm để dùng cơm, sau đó mới tìm lữ quán để nghỉ ngơi.

Sau khi thuê phòng xong, Mộ Dung Thiên liền lăn ra giường, một là vì hắn lặn lội đường xa đã mệt mỏi nhiều nên cần phải sớm khôi phục sức lực, hai là hắn cần suy nghĩ để tìm cách giải quyết các vấn đề nan giải trước mắt.

- Gâu!

Mộ Dung Thiên đang nằm suy nghĩ miên man ở trên giường thì bị tiếng sủa của Tật Phong kéo về với hiện thực.

Vì phải ở trong Không gian giới chỉ suốt mấy ngày liền rất nhàm chán, nên Mộ Dung Thiên đã cho nó ra ngoài để hít thở không khí, nhưng vẫn phải nhắc nhở nó nhiều lần là không được chạy loạn khắp nơi.

Tật Phong rất ham chơi, nhưng nó cũng rất biết chuyện. Ở đây không phải là Tát La, và cũng không phải là địa bàn của Mộ Dung Thiên, hơn nữa lúc này thân phận của chủ nhân ngàn vạn lần không thể bại lộ, do đó mà nó cũng rất biết nghe lời, và chỉ nằm ngủ ở bên cạnh chân giường mà thôi.

Nhưng bỗng nhiên lúc này nó giật mình thức giấc, và lại còn sửa lên với âm hưởng thù địch nữa.

Từ sau khi Tật Phong sống lại sau lần hóa hoãn thứ hai, tuy lực lượng của nó bị thoái hóa, nhưng có một bản lĩnh duy nhất là lại được đề thăng, đó là khứu giác.

Mà đó cũng không phải là một loại khứu giác đối với mùi vị và khí tức thông thường, mà còn đối với hiểm nguy nữa.

Mộ Dung Thiên phảng phất như chưa cảm thấy điều gì lạ, hắn chỉ vươn vai một cái rồi dài rỗi lẩm bẩm:

- Một quá, ngủ một giấc thôi! Mã lý an nập!

Ngọn đèn ma pháp theo tiếng chú ngữ mà tắt đi, Mộ Dung Thiên nhắm hai mắt lại, nhưng lại mở bừng ra lập tức, và phóng ra quang mang như mắt hùng ưng nhìn vào con mồi vậy. Hai tay hắn vùng mạnh, lập tức có hai mươi đạo Châm đầu khí vô thanh vô tức phóng vào bóng đêm và bay thẳng về phía một góc tường.

375. Hồi 357: Hý Sái (trêu Chọc)

Sau hai lần đã liên tiếp toàn lực phóng ra tuyệt kỹ độc đáo Châm đầu khí do mình tự sáng tạo ra - độc thích, lần đầu tiên Mộ Dung Thiên mới biết được đối thủ đúng là cường địch.

Với lực lượng hôm nay của Mộ Dung Thiên, vậy mà hắn vẫn để cho đối phương ẵm vào đây với một khoảng cách gần như thế, hơn nữa lại còn phải nhờ vào sự cảnh báo của Tật Phong thì hắn mới phát giác ra sự có mặt của y, do đó có thể thấy lực lượng của đối phương quả thật không phải chuyện đùa.

Mà điều kỳ quái hơn đó là mục tiêu ở trước mặt chỉ là một khoảng không, ngoài bức tường ra, nó chẳng còn vật gì hết.

Cùng với lúc phóng ra độc thích, Mộ Dung Thiên cười lạnh một tiếng, rồi từ trên giường nhảy phắt dậy, đồng thời cũng bám sát theo sau.

Hai mươi mũi Phi hành hệ Châm đầu khí hắn là không thể làm thương tổn đối phương được, mà chúng chỉ có tác dụng kiềm chế, chiêu tiếp theo mới là sát chiêu.

Từ trên bức tường bằng nham thạch cứng rắn chột có một góc đột nhiên lưu động như thủy ngân chảy ra vậy, tiếp theo đó là một bóng đen nhảy thoát ra khỏi bức tường.

Bùng!

Một lớp sương mù từ bóng đen nhanh chóng lan tỏa ra ngoài và bao phủ lấy toàn bộ căn phòng.

Trong nháy mắt, không khí đều trở nên ngưng đọng, không gian trong căn phòng vốn lưu loát thoải mái, vậy mà hiện nay nó lại giống như cái thùng bê tông không được khuấy động vậy, người ở trong đó nhất thời cảm thấy toàn thân đang bị một loại áp lực vô hình khổng lồ chế, khiến cho mình có cảm giác không thể nhúc nhích tay chân được.

Ngay cả hai mươi mũi Châm đầu khí kia cũng không may miễn tránh khỏi, nguyên bản chúng rất sắc bén và tốc độ cực nhanh, vậy mà bây giờ chúng lại bị áp lực vô hình làm cho tốc độ bị chậm lại, đến khi bay tới bóng đen kia thì cũng đều lần lượt rơi hết xuống đất.

Châm đầu khí vốn dĩ có lực xuyên thấu rất mạnh, vậy mà khi lọt vào trong lớp sương mù này thì lại không có chút tác dụng nào!

Chỉ có tuyệt kỹ đỉnh cấp của thích khách, tức Không gian phong tỏa, mới có công hiệu kinh người đến thế này!

Chỉ có Mộc hệ đầu khí bình thường thì trong lúc thúc đẩy Không gian phong tỏa, những nguyên tố lực lượng ở trong không gian mới mang theo màu xám. Nếu là người sáng mắt một chút thì sẽ có thể đoán được đây là một nhánh khác của Thổ hệ, tức “thạch”.

Một trong những đặc tính của Thổ là ngưng trọng, nếu có thể dùng Thổ hệ đầu khí để phát động Không gian phong tỏa thì rõ ràng uy lực của nó còn cao hơn Mộc nguyên tố một bậc nữa.

Độc thích mở đường đã bị phá giải, đồng thời lại còn bị rơi vào bẫy rập của đối phương, có thể nói Mộ Dung Thiên đã mất hết tiên cơ.

Tất nhiên bóng đen kia sẽ không bỏ qua cơ hội này, y ở trong Không gian phong tỏa vẫn hoạt động bình thường, thân thể trong lúc di động chỉ để lại một vệt tàn ảnh và rất quỷ mỵ. Lúc này y lao vút về phía con mồi, cánh tay giơ thẳng ra, nhưng lại không có cầm theo vũ khí nào cả.

Mộ Dung Thiên bị quản chế dưới kỹ năng cực mạnh của thích khách, rõ ràng động tác của hắn chậm hơn nhiều, vì vậy mà chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn về phía đối phương càng lúc càng tiến đến gần.

Bóng đen thấy vậy thì mừng thầm, nhưng lúc này chiếc Kinh tâm giới chỉ ở trên tay Mộ Dung Thiên đột nhiên lại phát ra ánh sáng chói lòa, thế rồi có một tấm lưới cực mỏng màu hoàng kim liền chụp lấy toàn thân hắn.

Lớp sương mù Không gian phong tỏa của thích khách vừa chạm vào tấm lưới mỏng màu hoàng kim kia thì nó liền như gặp mặt trời nóng bỏng vậy, nó lập tức bị đẩy lui trở lại. Lớp ánh sáng màu hoàng kim vẫn tiếp tục mở rộng ra xung quanh tới hơn một thước, tạo thành một khoảng không nhỏ ngay chính giữa Không gian phong tỏa.

Kết giới?

Phập!

Bàn tay của thích khách vừa sắp chụp được vào thiên linh cái của Mộ Dung Thiên thì liền bị hắn chế trụ ngay lập tức.

Mộ Dung Thiên cười âm hiểm, nói:

- Thật thất lễ, hiện tại người đã rơi vào địa bàn của ta, tất nhiên phải do ta làm chủ.

Thích khách bị người bắt được thì cực kỳ sợ hãi, rõ ràng đó là một chuyện rất bất lợi, nhưng y vẫn không hề hoang mang, từ cổ tay của y lại có một lớp thạch lan tỏa ra ngoài.

Mộ Dung Thiên thầm kêu không ổn, nhưng đã quá muộn. Bàn tay của thích khách chợt mềm oặt như con linh xà rồi rút nhanh ra khỏi bàn tay của hắn. Trên tay hắn lúc này chỉ còn lại một lớp thạch giống như cái bao bảo vệ cổ tay vậy.

Nhìn thích khách hốt hoảng rút lui, Mộ Dung Thiên cũng không tính đuổi theo, bởi vì đối phương cũng là người quen biết của hắn.

Lớp sương mù ở trong phòng liền tan đi, để lộ ra khuôn mặt được một tấm khăn đen che lại. Dưới ánh sáng của kết giới, Mộ Dung Thiên có thể nhìn thấy những đường cong lả lướt của đối phương, điều đó cho thấy y là một nữ tử, và lại còn là một nữ nhân rất có mỹ lực nữa. Đôi người tựa như sương mù của nàng, cùng với nhan thân mê ly như ẩn như hiện, quả thật rất thần bí mờ ảo.

Nếu là người có định lực kém một chút, nói không chừng sau khi nhìn thấy đôi mắt tràn ngập sự quyến rũ như vậy thì chỉ sợ sẽ bị mê hoặc ngay lập tức, thậm chí còn có thể bị chết bởi thanh chủ thủ của nàng rồi mà vẫn chưa thể tỉnh lại từ cơn ảo mộng nữa.

Đôi mắt mỹ lệ đó, và đặc biệt là kỹ năng Thạch hệ kia, hiển nhiên đều là tiêu chí độc nhất vô nhị của “Mê chi nữ thích khách” Nhận Vụ rồi.

Mộ Dung Thiên cười hi hi:

- Nhận Vụ, không tệ chứ, có thể truy tung theo ta đến được tận đây, khá lắm!

Nhận Vụ không vì bị phát hiện thân phận mà trở nên hoảng loạn, nàng chỉ thản nhiên đáp:

- Chính đại nhân mới là cao minh, không ngờ ngài lại lựa chọn đêm tân hôn mà bỏ đi như vậy.

Lời này cũng không phải có ý châm chọc hần, bởi vì Nhận Vụ xưa nay không biết nói những lời châm chọc vô vị như thế.

Nếu nhìn từ khía cạnh của thích khách chức nghiệp mà phân tích, thời gian mà Mộ Dung Thiên quyết định bỏ đi đúng là một thời cơ rất tốt.

Đừng tưởng rằng có nàng thích khách được hàng ngàn hàng vạn thanh niên của Tát La công nhận là tình nhân hoàn mỹ nhất làm thị vệ cận thân là một việc sung sướng gì. Không sai, được gặp mỹ nữ sớm chiều, đồng thời còn được nàng bảo vệ an toàn cho mình, mới nghe ra thì có vẻ rất tuyệt vời.

Nhưng Nhận Vụ không chỉ là bảo hộ cho Mộ Dung Thiên đơn giản như vậy, song song đó, nàng còn là thân tín của Long vương, chịu trách nhiệm giám sát nhất cử nhất động của hần.

Mộ Dung Thiên chọn bỏ đi trong đêm tân hôn, một mặt là vì quyết định này không dễ dàng chút nào, còn mặt khác chính là vì sự tồn tại của Nhận Vụ.

Nàng mỹ nữ này tuyệt đối là một cao thủ cao thâm khó dò, lại thêm rất giỏi về truy tung. Muốn cắt được đuôi của nàng ta thì quả thật rất khó, nó đã khiến cho Mộ Dung Thiên phải bị đau đầu không ngớt.

Thế nhưng Nhận Vụ tuyệt sẽ không nghĩ đến việc mình bỏ đi ngay trong đêm tân hôn, vậy thì sức chú ý của nàng sẽ có phần lơ lửng hơn. Đương nhiên, đêm đó nàng cũng không thể núp ở một góc nào đó mà giám sát hần, có lẽ là vì Long vương không muốn có người ở một bên mà nghe tiếng tiểu nữ nhi của mình động phòng, vậy thì không được hay ho cho lắm.

- Đa tạ lời khích lệ của người, nhưng tại sao người lại biết được ta đang ở đây?

Mộ Dung Thiên tùy tiện hỏi lại một câu.

Vừa hỏi, hần vừa nghĩ rốt cuộc Nhận Vụ làm sao tìm được hành tung của mình?

Trước khi lên thuyền, hần đã cẩn thận xóa hết các vết tích rồi mà.

Theo Mộ Dung Thiên biết, những thích khách cao minh sẽ biết sử dụng một loại hương liệu kỳ dị. Loại hương liệu này không có màu sắc và cũng không có mùi vị, người bình thường sẽ không thấy và không ngửi được nó, chỉ có bản thân người sử dụng mới phát hiện ra sự tồn tại của nó mà thôi.

Mộ Dung Thiên cũng hiểu sơ qua thuật truy tung của giới thích khách, nên hần đã cẩn thận dùng thuốc để tẩy rửa thân thể, vậy mà rốt cuộc cũng bị Nhận Vụ đuổi theo đến đây, đó mới là điều khiến cho hần cảm thấy hoang mang.

Căn cứ vào thời gian mà suy đoán, hần là phải tới sáng hôm sau thì nàng mới cười hải thú chạy đến, vì trên cơ bản thì Tân Dịch Á và Mâu Cơ đợi lâu quá mà không thấy bóng dáng phu quân đâu nên mới phát giác ra sự tình không ổn.

Long vương sẽ không có khả năng phái nhiều người đi điều tra các nơi, phải biết rằng Mộ Dung Thiên chính là cái đinh trong mắt của phe Đông Nam, nếu vì việc này mà tiết lộ hành tung của hần thì nói không chừng toàn bộ Lam Nguyệt sẽ tung người ra để đi ám sát hần. Đó chính là việc mà Long vương không muốn thấy nhất, do đó mà ông ta chỉ có thể phái Nhận Vụ đi lo việc này mà thôi.

- Đại nhân, thật xin lỗi, kỹ xảo truy tung là bí mật của giới thích khách.

Nhận Vụ tựa như không có ý tiết lộ cho hần biết, và đó cũng là điều mà Mộ Dung Thiên đã đoán trước được.

Nhận Vụ lộ vẻ khó xử, nói:

- Xin thứ cho ta vô lễ, nhưng đây là mệnh lệnh của Long vương, bắt buộc phải chấp hành. Đại nhân, một lần nữa ta xin thỉnh cầu ngài, hãy trở về Tát La đi.

- Xin lỗi, ta cũng có lý do riêng của ta, một lần nữa ta cũng chỉ có thể nói một tiếng “không” mà thôi!

Mộ Dung Thiên trả lời như đinh đóng cột, sau đó hần lại cười hì hì, nói:

- Nhận Vụ, người có hai lựa chọn, một là động thủ, hai là tự mình trở về đi!

Nhận Vụ không hề do dự, chỉ lắc đầu đáp:

- Ta không nắm chắc sẽ thủ thắng được.

Tuy rằng hầu như mỗi ngày hai mươi bốn tiếng đều ở bên cạnh Mộ Dung Thiên, nhưng Nhận Vụ hiểu rất ít về hắn, kể cả tính cách và võ công. Trên người hắn luôn luôn xuất hiện những bất ngờ vô cùng vô tận, tỷ như tòa kết giới kia chẳng hạn, trước nay nàng chưa thấy hắn sử dụng tới nó bao giờ cả.

Lại còn con sủng vật cổ quái kia nữa, vừa rồi khi còn ở trong Không gian phong tỏa, nó vẫn hoạt động như thường mà không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Phải đối mặt với một nam tử không có giới hạn, và một con sủng vật cũng không có giới hạn, Nhận Vụ quả thật cảm thấy rất bất lực.

Nàng hít sâu một hơi rồi nói:

- Nhưng ta cũng không thể trở lại. Đại nhân, chẳng lẽ không còn sự lựa chọn nào khác sao?

Tròng mắt của Mộ Dung Thiên đảo nhanh mấy vòng:

- Có thì cũng có....là.....

- Là thế nào?

Mộ Dung Thiên không nói gì, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào thân thể mỹ miều của nàng, đồng thời đưa tay vuốt vuốt lấy cảm của mình, dáng vẻ rất đều đặn.

Dù là một kẻ ngu ngốc thì vào lúc này cũng hiểu được là hắn đang muốn gì.

Nhận Vụ trầm lặng một lát, sau đó bắt đầu cởi dần bộ y phục bó sát thân của mình, đồng thời cũng lên tiếng:

- Đại nhân, nếu làm vậy có thể khiến cho ngài hồi tâm chuyển ý, vậy xin đừng nuốt lời.....

Không lâu sau, bộ y phục bó sát người của nàng đã rơi hết xuống đất, chỉ còn lại lớp áo lót.

Lúc này, tấm thân hoàn mỹ đầy kiêu ngạo của mỹ nữ đã hiện ra trước mắt. Đôi vai tròn trịa, đôi gò bồng đảo cao vút, vòng eo mảnh khảnh, đôi chân ngọc mỹ miều, tất cả đều cực kỳ quyến rũ. Làn da trắng mịn của nàng ở trong bóng đêm lại càng có vẻ sáng bóng và nhu hòa hơn.

Ngoài Long vương ra, chưa một ai có thể nhìn thấy chân diện mục của nàng, nhưng ngọc thể của nàng mỹ nữ được công nhận là tình nhân hoàn mỹ nhất Tất La này lại rất dễ dàng khiến cho bất kỳ một nam nhân bình thường nào sẵn sàng phạm tội vì nàng, dù có phải rơi vào địa ngục cũng cam lòng.

Hô hấp của Mộ Dung Thiên gần như ngừng hẳn lại, hắn phát hiện ra chất kích thích tố trong người đã dâng lên cực nhanh, và không tài nào áp chế được nữa.

Mộ Dung Thiên vốn còn muốn Nhận Vụ tháo luôn chiếc khăn che mặt xuống, nhưng hắn liền bỏ đi ý nghĩ này, đó không phải là vì hắn sợ đằng sau lớp sa che mặt đó lại là một khuôn mặt xấu xí.

Căn cứ vào những đường viền ở trên mặt của Nhận Vụ, nàng tuyệt đối là một mỹ nữ rất xứng với danh khí của mình, nhưng Nhận Vụ có lớp sa che mặt mới đúng là một Nhận Vụ hoàn mỹ, khiến cho người ta có không gian để tưởng tượng ra nét mỹ lệ của nàng. Mộ Dung Thiên không đành lòng phá hủy đi cảm giác thần bí tuyệt diệu đó.

Cứ cho rằng Nhận Vụ được bồi dưỡng để trở thành một bộ máy, nhưng cuối cùng thì nàng vẫn là một thiếu nữ chưa từng trải chuyện đời. Với nửa thân trên lồ lộ nằm trong tầm mắt của một nam nhân, tùy ý để cho ánh mắt của hắn dâm loạn đùa bỡn, dù sao thì Nhận Vụ cũng không quen lắm, vì vậy mà bất giác nàng vội đưa tay lên để che lấy đôi ngọc phong kiều hãnh của mình, chỉ tiếc là nàng càng che thì nó lại càng nhô cao lên, càng dễ khêu dậy dục vọng của nam nhân hơn.

Thế nhưng Nhận Vụ không hề phản kháng, nàng chỉ như một con rối mà làm theo lời của Long vương. Chỉ cần là mệnh lệnh của Long vương, nàng quyết sẽ không từ một thủ đoạn nào để chấp hành cho bằng được. Dù có phải bỏ ra một cái giá thật đắt thì cũng không tiếc.

Mộ Dung Thiên lim dim mắt thưởng thức một lúc lâu, sau đó mới nói:

- Tốt, lựa chọn thứ ba của ngươi là.....

Nhận Vụ nhắm chặt hai mắt lại, nàng chờ đợi câu nói tiếp theo của hắn, mà câu nói đó rất có khả năng sẽ chấm dứt cuộc đời thiếu nữ của nàng.

- Ngươi cởi y phục xong, còn ta thì có thể dễ dàng bỏ đi. Vậy thì đôi bên sẽ không bị khó xử, ha ha ha.....

Nói xong, Mộ Dung Thiên liền nhanh chóng thoái lui ra sau, đồng thời cũng nắm tay lại.

- Ngài.....

Sự tình xoay chuyển một trăm tám mươi độ, khiến cho Nhận Vụ kinh ngạc vô cùng. Nàng hầu như theo phản xạ tự nhiên mà tính lao vút về phía hắn, thế nhưng cũng chợt phát hiện ra chỗ khó xử của mình.

Nữ thích khách dù cao minh tới đâu thì cũng không thể dễ nữa thân trần mà truy đuổi người ta được.

Sau khi thực hiện xong âm mưu của mình, Mộ Dung Thiên cũng chưa nóng lòng bỏ đi hắn, hắn vẫn ung dung nói:

- Lúc này ta chưa hề nói gì hết, cũng chẳng có yêu cầu gì hết, tất cả đều do ngươi tự làm thôi, vì vậy mà không nên trách ta nhé! Hắc hắc, ta vẫn là một người rất thành thật đấy.

Nhận Vụ nghe vậy thì suýt chút nữa là ngất xỉu luôn, thế nhưng lúc này quả thật Mộ Dung Thiên chỉ dùng nhãn thần để lừa gạt nàng thôi, mục đích là để sáng tạo cơ hội thoát thân có lợi cho mình.

Người có thể bỏ đi trong đêm tân hôn, vậy thì còn có việc gì mà hắn không thể làm nữa đây? Lúc này Nhận Vụ mới thực sự cảm nhận được thủ đoạn vô sỉ của gã thống soái Rạng Đông này. Những địch nhân trước kia của hắn rất có thể đã vì quá tức rồi thổ huyết mà chết, nhưng lần này đối tượng để trêu đùa của hắn lại là mình.

Mộ Dung Thiên tiếp tục nói:

- À, phải rồi, nếu như ta gói trọn thân thể của mình vào tòa kết giới này, vậy không biết ngươi có thể truy tung tiếp được không nhỉ?

Nhận Vụ nghe vậy thì sắc mặt hơi biến đổi, Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cười nói:

- Hay lắm, ta đã biết được câu trả lời rồi!

Nhận Vụ lại một lần nữa suýt ngất đi, trong lúc sơ ý, nàng đã bị hắn chiếm lời thêm một lần nữa. Xem ra mỗi một câu nói, mỗi một động tác của người này đều có mang theo bẫy rập, nếu không cẩn thận đề phòng thì sẽ bị thiệt thòi rất lớn.

Nhìn thân ảnh của Mộ Dung Thiên gần sắp biến mất sau cánh cửa, Nhận Vụ vội la lên:

- Đại nhân, xin chờ một chút.

Mộ Dung Thiên quay đầu lại hỏi:

- Mỹ nữ, chẳng lẽ còn muốn ta giúp gì sao? Nhưng hay hơn hết thì đợi lần sau gặp lại đã.

Thành thật mà nói, hắn cũng thấy có chút luyến tiếc, đại mỹ nữ đã sắp hiển thân tới nơi, đây chính là cơ hội tốt mà một tên cầm thú như hắn không thể bỏ lỡ.

Nhưng cũng rất đáng tiếc, hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

- Xin hãy đợi một chút, nếu như đại nhân không có hứng thú với lời đề nghị của ta, chùng đó ngài hãy bỏ đi cũng chưa muộn mà.

Nhận Vụ vừa nói, vừa không vội mặc lại y phục, vì nàng muốn lấy hành động để chứng minh cho thành ý của mình. Bởi vì nàng biết rõ, nếu mình mặc lại y phục thì Mộ Dung Thiên nhất định sẽ lui đi còn nhanh hơn thỏ nữa, đến lúc đó thì sẽ rất khó tìm lại hân.

Mộ Dung Thiên lộ vẻ hứng thú, nói:

- Được, nói ra nghe thử!

Nhận Vụ khẽ mở miệng:

- Đại nhân, tuy rằng không biết vì sao chuyện này ngài phải đến Lam Nguyệt, nhưng nếu không có chức nghiệp huy chương của Lam Nguyệt thì chỉ sợ sẽ rất khó vào thành được. Nếu có ta giúp đỡ, vậy thì công việc của ngài sẽ được thuận lợi hơn rất nhiều.

Lời đó cũng không có phóng đại chút nào, quả thật với năng lực có thể dung nhập vào đá như vậy, hiển nhiên là kỹ năng đó sẽ có dịp cần dùng tới.

Theo Mộ Dung Thiên biết, nếu không nắm chắc thì Nhận Vụ sẽ không thốt lời bừa bãi. Trước kia mỗi lần hân giao nhiệm vụ cho nàng, tất cả đều được hoàn thành tốt đẹp.

Mộ Dung Thiên thoáng hơi suy nghĩ một chút, rồi hỏi lại:

- Tại sao lại phải giúp ta?

Nhận Vụ thở dài:

- Lần này cũng giống như lần ở Mễ Kỳ Tư trước kia vậy, ngài quên rồi sao? Nếu như không thể đưa ngài trở về, vậy thì nhiệm vụ của ta là phải tiếp tục bảo vệ cho ngài thôi.

376. Hồi 358: Dương Nuy (liệt Dương)

Trong một căn phòng hoa lệ, sa trường màu hồng nhạt, ma pháp đăng cũng màu hồng nhạt, tất cả đều tạo nên một loại ánh sáng mờ mờ ảo ảo.

Phảng phất trong không khí có một loại mùi vị đậm đặc khá nồng đậm.

Ở trên chiếc giường lớn có hai nàng mỹ nữ đang trần như nhộng.

Hai người họ có dung mạo hoàn toàn giống nhau, tựa như là được đúc ra từ một khuôn vậy. Rõ ràng họ là tỷ muội song sinh rồi.

Thế nhưng hai tỷ muội này lại có một chút kỳ lạ, vì nước da của họ lại không giống nhau.

Một người có nước da ngăm đen tựa như hắc trăn châu vậy, trên người tỏa ra sức mạnh tràn trề và láng bóng, còn người thứ hai thì có nước da trắng muốt trơn mềm, cực kỳ mịn màng, có thể so với nước da của nữ hài tử vậy.

Hai mỹ nhân đang quần lấy nhau, một đen một trắng, tạo thành sự trùng kích cường liệt cho thị giác của người ta. Bọn họ không ngừng nhúc nhích, lăn qua lăn lại, tính mềm dẻo thật kinh người, biểu diễn những màn tục tĩu rất khó coi. Hai chân họ mở rộng, những nơi riêng tư như ẩn như hiện, ngọc phong áp chặt lên người đối phương, khiến cho những đường cong gợi cảm bị méo mó đến nỗi kinh tâm động phách.

Theo những sự cọ sát không ngừng, hai nàng mỹ nữ bất giác phát ra những tiếng rên rỉ không ngớt, vừa thống khổ vừa vui sướng.

Lúc này các nàng không thể thỏa mãn được bởi sự luyện ái đồng tính, họ càng mong có được một nam nhân chân chính để thỏa mãn mình vào thời khắc này. Những làn môi đỏ mọng cùng với nhãn thần hoang dại đều ánh lên những tia nhìn khát khao.

Tình cảnh nóng bỏng đầy khêu gợi này có thể khiến cho những nam tử có sinh lý bình thường phải phun trào máu mũi, mất hết lý trí, và sẽ nhảy phốc lên giường như một con sói dữ.

Nhưng đó chỉ là giới hạn với những nam tử có sinh lý bình thường thôi.

Ở phía trước chiếc giường chừng nửa thước, một hoa phục thiếu niên đang ngồi tại đó, gã đối mặt với tình cảnh kia mà không có một điểm phản ứng nào.

Có thể nói là gã không có cách nào để phản ứng lại được.

Toàn thân Ước Sắt Phu Mã Lợi Ba Đặc run lên, gã ngồi trên ghế lông bên cạnh giường, mặt xám như tro tàn, và tuyệt vọng phát hiện ra mình không xong rồi.

Không phải là gã mắc bệnh nan y liên quan tới sinh mạng, nặng đến nỗi những ngày còn sống không còn bao nhiêu nữa, mà là những ngày làm “nam nhân” của gã đã hết rồi.

Gã là một nam nhân rất hoàn chỉnh, nhưng đồng thời cũng là một nam nhân rất vô dụng.

Đối diện với hai đóa hoa trong giao tế, tức hai tỷ muội song sinh nổi tiếng là khêu gợi nhất và biết quyến rũ nam nhân nhất tại thành Gia Mật Nhĩ Đa, Trần Ny Phất và A Mạn Đề, tất nhiên gã có thể thỏa nguyện cho đôi mắt, nhưng lại không thể có một hành động thực chất nào.

Đối với nam nhân mà nói, còn có điều gì đáng thương hơn chứ? Huống chi đường đường là một nhi tử của hội trưởng Liên Chúc công hội của Lam Nguyệt đế quốc, tiền đồ vô lượng, trên đời phải có vô vàn điểm phúc đang chờ đợi gã đi hưởng thụ mới phải, nhưng lúc này tất cả đều trở thành bọt nước hết rồi.

Hai nàng tỷ muội song sinh kia hình như không cảm thấy được dị dạng của Ước Sắt Phu, các nàng chỉ nghĩ rằng màn biểu diễn của mình đã khiến cho gã hưng phấn đến nỗi toàn thân run cả lên.

Lúc này đang cần tiến thêm một bước nữa, vì vậy mà Trần Ny Phất và A Mạn Đề một trái một phải lướt đến ôm lấy hai bên Ước Sắt Phu, mỉm cười đầy quyến rũ và nói:

- Ước Sắt Phu công tử, chẳng lẽ ngươi cứ tính ngồi như thế cho tới sáng luôn hay sao?

Đương nhiên, lời nói đó chính là lời khiêu khích, vì để bầu không khí được tăng thêm phần sôi động và khiến cho dục hỏa của nam nhân càng bốc cao hơn. Hai nàng đã từng có nhiều kinh nghiệm, thông thường thì vào lúc này, nam tử bị quyến rũ sẽ không kiềm chế nổi mà khí thế sẽ xông lên ngất trời.

Thế nhưng chỉ e hôm nay các nàng đã có điểm thất sách, vì câu nói kia khi lọt vào tai Ước Sắt Phu thì chẳng khác nào bị kim đâm vào tai vậy.

Không sai, gã quả thật chỉ có thể ngồi như thế cho tới sáng mà không thể làm được gì cả.

Bị chạm vào nỗi đau, Ước Sắt Phu chẳng khác nào con mèo bị giẫm phải đuôi, gã nổi trận lôi đình, quát:

- Cút!

Trần Ny Phất và A Mạn Đề nghe vậy thì giật mình kinh sợ, hai nàng không thể tin vào tai mình được, vừa rồi mình vừa hỏi câu đó, theo đúng lễ không có gì mạo phạm gã mới phải chứ.

- Cút cho ta! Các ngươi muốn lão tử nói thêm một lần nữa sao? Mệ kiếp, cút hết đi cho ta! Càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt!

Ước Sắt Phu la lối gần muốn nín thở luôn.

Hai nàng kỹ nữ xinh đẹp chỉ thấy tràn đầy nghi hoặc, họ ra sức biểu diễn như vậy mà chỉ đổi lại một tràng quát tháo vô tình, họ vừa có vẻ không cam lòng, vừa vội vàng nhặt lấy y phục ở dưới giường mà mặc vào. Khi đi ngang qua Ước Sắt Phu thì còn không quên ném một cái liếc đầy khinh bỉ về phía gã nữa.

Gần đây ở trong thành Gia Mật Nhĩ Đa có tin đồn rất buồn cười là thành chủ Ước Sắt Phu bị trở ngại trong tính nết của mình.

Ban đầu Trần Ny Phất và A Mạn Đề vốn còn chưa tin, bởi vì họ đã từng có những đoạn thời gian tuyệt vời ở trên giường với Ước Sắt Phu, lúc đó gã y như một con mãnh hổ, có thể xem là hạng cực phẩm ở trong số nam nhân, vì vậy nên mới có thể khiến cho những người có tính dục cực mạnh như họ mới ngày ngất triền miên ở trong chốn phòng the. Do đó mà hai tỷ muội chỉ cho rằng đó là lời đồn sai trái, và họ chỉ còn cách là tự mình tìm đến cửa để cầu chứng mà thôi.

Cứ xem tình huống trước mắt thì lời đồn kia đúng là có thật rồi.

Ước Sắt Phu nhìn thấy ánh mặt của hai tỷ muội đó thì lại như lửa đổ thêm dầu, nếu không phải hai người họ xuất thân từ hào môn, giao thiệp rộng rãi, có nhiều quan hệ với các quý tộc trong thành, vậy thì gã rất có thể nhịn không được mà giết phăng họ đi rồi.

Thế rồi gã cầm ly rượu ở trên bàn mà ném mạnh xuống đất.

Choeng!

Ly thủy tinh vỡ tan thành nhiều mảnh, nhưng lửa giận của Ước Sắt Phu lại không giảm bớt được chút nào, gã thống khổ ôm đầu ngồi ở đó.

Nam nhân mắc phải chứng bệnh hiểm nghèo này, ngoài việc không thể thỏa mãn sinh lý ra, nó còn làm cho họ mất đi lòng tin, sự tôn nghiêm và cả danh dự nữa.

Tuy rằng khi ở trước mặt gã, người ta sẽ chẳng dám nói xấu gì, nhưng Ước Sắt Phu biết rất rõ, việc mình bất lực đã trở thành trò cười cho toàn thành, trên từ giới thượng lưu, dưới cho đến bá tánh bình dân, nó đã trở thành tiêu đề cho mọi người trong những lúc trà dư tửu hậu, mọi người đều nói là: “Ài, thành chủ của chúng ta thật đáng thương, hắn đã biến thành một nam nhân bất lực rồi!”

Tục ngữ thường có câu: “Chuyện tốt không ra khỏi cửa, còn chuyện xấu thì đồn xa ngàn dặm.”

Lời đó đi tới đâu cũng có thể sử dụng được. Con người vốn là như thế, đi tới đâu thì họ cũng đều thích những chuyện thị phi.

Hai chiếc miệng của tỷ muội Trân Ny Phất lại càng lợi hại như danh tiếng của họ vậy, sau ngày hôm nay, có lẽ trong thành sẽ còn thổi phồng lên rất nhiều chuyện nữa.

Ước Sắt Phu thậm chí cũng không muốn bước ra khỏi phòng một bước. Chỉ cần nhìn thấy bất luận là ai thì gã cũng sẽ cho rằng, bề ngoài tuy họ tỏ ra cung kính với thành chủ, nhưng trên thực tế thì lại cười nhạo ở sau lưng gã thôi.

Đối với một người xem trọng mặt mũi như gã, điều này quả thật sống không bằng chết, nhất là mỗi khi nhớ tới giai đoạn mà gã hưng hân như chiến thần xưa kia.

oooOooo

Vào hai tháng trước, gã là một công tử gia tung hoành ngang dọc trên chốn tình trường, các mỹ nữ trong thành vừa thương vừa sợ. Đừng nói là những người có nhu cầu tình dục mạnh như tỷ muội Trân Ny Phất, ngay cả kỷ lục qua đêm với mười ba nữ nhân cùng một lượt cũng chẳng thấm vào đâu. Khi đó cuộc sống của gã phong lưu khoái hoạt tới cỡ nào, những gì mà người ta thấy được lúc đó hoàn toàn không giống như bây giờ chút nào. Đám nam nhân thì mười phần ngưỡng mộ và ước ao được như gã, còn mỹ nữ thì rất nhiều người vì mộ danh mà tranh sau tìm đến gã, chủ động mò đến giường của thành chủ, hy vọng có thể chiêm ngưỡng được phong thái của cường giả.

Ước Sắt Phu của lúc đó, có thể nói là đệ nhất thương của thành Gia Mật Nhĩ Đa mà không ai dám có lời dị nghị gì.

Tuy nhiên, vào nửa tháng trước đây, tất cả đều thay đổi hết. Cuộc sống của Ước Sắt Phu đã biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Ước Sắt Phu hiểu rất rõ, tính dục mạnh mẽ của gã không đến từ thiên phú, mà là đến từ một loại dược vật.

Loại dược vật đó là loại thô tình dược, có thể khiến cho những nam nhân héo úa được trùng chấn hùng phong, có tên là “Kim thương bất đảo”.

Loại “Kim thương bất đảo” của Ước Sắt Phu khác với những loại “Kim thương bất đảo tầm thường. Nó là do thương nhân dược sư Đan Ni Tư mà gã may mắn kết bạn được trong một lần tham gia buôn bán tại Tập Phu Ân thương hội đích thân chế tác ra, dược lực của nó còn mạnh hơn những loại thường rất nhiều. Loại kỳ dược này đã khiến cho gã nhị công tử bất lực của Cát Tư được thoát thai hoán cốt, ở trên giường còn trở nên oai hùng hơn rất nhiều người khác, phẳng phất như vĩnh viễn không bao giờ cạn hết “tinh lực” vậy, và khi ở trước mặt mỹ nữ thì vốn liếng lúc nào cũng dồi dào hơn ai cả.

Đối với việc Đan Ni Tư đã ban cho gã kiếp sống thứ hai này, Ước Sắt Phu tất nhiên là rất cảm kích. Mãi cho tới mấy tháng trước, Lam Nguyệt dẫn đầu liên quân Đông Nam khai chiến với các nước trung lập. Trong suốt thời gian chiến đấu, rốt cuộc thân phận thật sự của Đan Ni Tư đã bị bại lộ, thì ra hẳn chính là kẻ phản quốc của Lam Nguyệt, La Định.

Ước Sắt Phu vẫn có điều không hiểu nổi, tại sao đệ đệ của mình, thậm chí là cả phụ thân vẫn có thâm thù đại hận với hắn, nhưng tại sao hắn lại đối tốt và còn giúp đỡ mình nữa?

Nỗi băn khoăn này cứ bám theo Ước Sắt Phu cho đến khoảng nửa tháng trước. Những viên đan dược mà gã lấy được từ tay của Đan Ni Tư hầu như đã xài hết, không còn một viên nào nữa.

Từ sau khi chiến tranh với các nước trung lập bùng nổ, La Định đã cắt đứt đường tiêu thụ “Kim thương bất đảo” với các nước Đông Nam.

Dù cho Ước Sắt Phu tằn tiện lắm thì cũng có lúc phải xài hết đan dược. Sau một đoạn thời gian cường mãnh như vậy, gã liền sợ hãi phát hiện ra mình đã mất đi bản năng cơ bản nhất của một nam nhân, cho dù là miễn cưỡng hoàn thành chuyện gối chăn cũng không được nữa.

Thế là tin tức sỉ nhục này đã từ cửa miệng của số đông tình nhân của gã mà nhanh chóng truyền đi khắp toàn bộ thành Gia Mật Nhĩ Đa.

Ước Sắt Phu đã thử qua đủ các loại biện pháp để khôi phục, nhưng rốt cuộc cũng tốn công vô ích. Gã đã trở nên nghiện “Kim thương bất đảo”, tập quán sinh lý đã khiến cho gã hoàn toàn không thể nào bỏ được nó.

Thậm chí, gã đã nửa lợi dụng và nửa ép buộc để cướp đoạt số lượng “Kim thương bất đảo” còn sót lại từ trong tay những người khác, nhưng điều đó cũng vô ích, đan dược của Mộ Dung Thiên khiến cho gã càng hùng dũng thì đồng thời sự nghiện ngập cũng lại càng nhiều hơn nữa.

Đến lúc này thì Ước Sắt Phu mới ý thức được dụng tâm hiểm ác của Mộ Dung Thiên, nhưng tất cả đã thành dĩ vãng, vì bây giờ gã đã trở thành phế nhân.

Ngoài Ước Sắt Phu, tại Lam Nguyệt và thậm chí là các nước Đông Nam khác cũng có không ít nam nhân vì “cạn lương thực” mà sợ hãi. Tập quán uy mãnh ở trên giường đã khiến cho họ khó có thể chịu đựng được kết cục bi thảm khi phải lấy mắt nhìn mỹ nữ mà không làm gì được.

Giới bình dân bá tánh tất nhiên là không thể mua được loại đan dược “quý báu” này, do đó mà giới tiêu thụ của “Kim thương bất đảo” chỉ lẫn quẩn ở trong giới quý tộc là chính. Điều này khiến cho phe Đông Nam đối với việc xâm lược các quốc gia trung lập cũng có không ít áp lực đến từ nội bộ.

Đây là lần đầu tiên thế nhân nhận ra được sức ảnh hưởng lớn mạnh của dược sư là thế nào, chỉ là một thiên tài dược sư mà lại có thể thông qua một phương thức khác mà gây ảnh hưởng đến chính trị của một quốc gia.

Phập phập phập!

Một con linh lực điều bay vào cửa sổ rồi đáp xuống trước mặt Ước Sắt Phu.

- Chíp!

Con chim nhỏ liền biến thành vật hy sinh cho Ước Sắt Phu trút cơn phẫn nộ, nó chỉ kịp phát ra một tiếng chim chíp nhỏ mà không kịp tránh né. Cũng may nó chỉ là một con vật phi tự nhiên do thuật sĩ tạo ra, và không hề có dây thần kinh. Tiếng kêu thảm vừa rồi chỉ là phản ứng tự nhiên, sau khi chết đi, nó sẽ lại hóa thành nguyên tố ở trong không gian mà thôi.

Nhìn thấy một mảnh giấy bay phất phơ trong không trung, Ước Sắt Phu đưa tay tiếp lấy rồi nóng nảy mở nó ra.

Trên mảnh giấy chỉ ghi đơn giản vài câu: “Ước Sắt Phu tiên sinh, xin mời hãy đến khu Lam Muội ở thành tây chừng trăm bước, trên đầu pho tượng ác ma ở phía trước đại môn của Kỵ sĩ công quán, người sẽ nhìn thấy một món quà khiến mình vui mừng bất ngờ.”

Ước Sắt Phu xem xong thì tức phát điên, lập tức vò nát mảnh giấy trong tay.

Con bà nó, lúc này mà tên nào dám vượt râu hùm mà trêu chọc đến bốn thành chủ chứ?

Mỹ nữ, tiền tài, thậm chí là quyền thế mà gã cũng không còn có hứng thú gì cả, vậy thì còn có điều gì có thể khiến cho mình vui mừng bất ngờ được chứ?

Thế là Ước Sắt Phu nổi giận đùng đùng, gã mang theo nộ khí trong người mà xông ra cửa. Lúc này mà có tên nào không có mắt tự dâng mình lên tới cửa thế này, thật là bất hạnh cho gã mà.

Cái tên đó nhất định sẽ giống như tờ giấy kia vậy, bị bóp nát thành nhiều mảnh cho coi.

Ước Sắt Phu khẽ vung tay một cái, lập tức có vài bóng người xuất hiện một cách vô thanh vô tức, tựa như u linh vậy; rồi sau đó chúng liền bám theo sau Ước Sắt Phu.

Đám người này ở bên ngoài có khoác áo choàng đen, trên vai trái có đeo tiêu chí khắc hình tử thần khô lâu, tay cầm liềm đao màu đỏ rực như máu, khoe miệng của chiếc khô lâu khê nhếch lên, tựa như đang vẽ tươi cười khiến người ta phải cực kỳ khó chịu.

Đám hắc y nhân kia nhìn cũng đáng sợ như tiêu chí của chúng vậy, trên người chúng được tỏa ra một loại khí tức tử vong cực kỳ lạnh lẽo cùng với mùi tanh vô hình của máu, tất cả những thứ đó khiến cho chúng dù không tức giận nhưng hễ ai tới gần chúng thì cũng đều không tự chủ được mà phải rùng mình sởn gáy.

Chỉ có những kẻ giết người vô số thì mới có thể nuôi dưỡng được một loại khí tức tử vong như thế.

Phòng chừng không có một ai lại tình nguyện nhìn thấy bọn chúng, bởi vì từ trước tới nay, Tử Vong Truy Sát đoàn của Lam Nguyệt là những tên quái vật khiến cho người ta sợ hãi mà kính nhi viễn chi. Bọn chúng không còn một thứ tình cảm gì, mà chỉ biết phụng mệnh đi giết người, cho dù là thân nhân cũng không ngoại lệ.

Nhiệm vụ của chúng ngoài việc bảo vệ Ước Sắt Phu ra, lại còn thay gã đi giết những ai mà gã thấy không thuận mắt nữa. Cái tên đưa thư kia coi bộ là không may rồi, bởi vì trong Tử Vong Truy Sát đoàn cũng có cao thủ truy tung. Nếu như ở trên pho tượng ác ma kia có vật gì, vậy thì bọn chúng sẽ có thể dựa theo đó mà truy tung kẻ đứng sau trò chơi này.

Ở bên ngoài phủ thành chủ có một cái truyền tống trận tốc hành, do đó mà chỉ trong vài giây thì Ước Sắt Phu đã đến được bên ngoài Kỳ Sĩ công quán rồi.

Trước cửa công quán có một pho tượng điêu khắc hình ác ma cao chừng tám thước, ba đầu sáu tay, trong những cánh tay của nó thì lại cầm các loại vũ khí như: đao, thoa, chùy, phủ, giản, tiên, vv.... Pho tượng này được đúc từ hồng ngọc, đôi mắt màu xanh to như hai chiếc chuông đồng bắn hung quang ra khắp xung quanh, khiến người ta nhìn vào mà sợ hãi.

Tuy rằng võ công của Ước Sắt Phu còn kém rất xa tam đệ của gã, nhưng nét hung dữ của pho tượng kia không làm khó được gã. Hơn nữa, gã cũng biết khinh thân thuật, vì gã đã dốc lòng tu luyện cái loại kỹ năng có thể đào sinh này rất giỏi, do đó về phương diện tham sinh úy tử thì gã không tầm thường chút nào.

Ước Sắt Phu chỉ khẽ nhún chân một cái, gã đã lập tức nhảy lên đỉnh pho tượng.

Nguyên bản gã đang bị cơn giận thiêu đốt trong lòng, nhưng khi vừa nhìn thấy món vật trước mắt thì lập tức đình chỉ hô hấp, bao nhiêu lửa giận cũng tan biến sạch.

Thì ra ở trên pho tượng chỉ có một chiếc bình nhỏ nằm lặng lẽ ở đó.

Bên trong chiếc bình đó lại có một viên đan dược màu phấn hồng, nhưng nó lại khiến cho Ước Sắt Phu thèm đến đỏ cả mắt, gần như là tìm thấy bảo vật quý giá vậy.

Mở nắp bình ra, lập tức có một mùi hương thơm phức bay ra ngào ngạt, Ước Sắt Phu tham lam hít lấy một hơi thật sâu, trên mặt lộ vẻ cực kỳ thoải mái, thân thể run lên bắn bật, nhưng lần này là vì gã đang hưng phấn vạn phần.

Quả thật là vui mừng bất ngờ, một sự bất ngờ tuyệt vời. Gã thật không nghĩ tới ở đây lại có một viên “Kim thương bất đảo”, mỗi thu hoạch này hoàn toàn không giống như lúc trước.

Chỉ đáng tiếc là ở đây chỉ có một viên, côi lòng của Ước Sắt Phu liền trầm xuống, thế rồi gã lại phát hiện bên trong chiếc bình lại còn một mảnh giấy nhỏ.

Gã vội vàng mở giấy ra xem, trên đó cũng chỉ ghi lại mấy câu ngắn gọn: “Ước Sắt Phu tiên sinh, sự vui mừng bất ngờ kế tiếp sẽ lớn hơn lần này nhiều, nó sẽ chờ đợi ngài ở trên đầu pho tượng ở trước cửa Chiến Sĩ vô đường tại khu vực Phi Mã của thành Dịch Tập Đa. Thỉnh ngài trước trưa mai hãy tới lấy, quá thời hạn sẽ không còn hiệu lực nữa, mong ngài sẽ quang lâm! Đồng thời cũng xin đừng để cho các bằng hữu của ngài biết được, bằng không thì việc tặng lễ vật sẽ kết thúc tại đây!”

Ước Sắt Phu vui mừng quá đổi, song song gã cũng nổi lên lòng cảnh giác. Loại đan dược này chỉ có mình La Dịch là có thể chế luyện được, vì sao nó lại xuất hiện ở đây?

Nhưng khi gã nghĩ đến bản thân mình đang phải chịu đựng bao nhiêu nhục nhã ê chề thì thân thể lại phát run lên.

Không được, những ngày tháng vinh quang đó tuyệt đối không thể kết thúc được! Bằng không thì gã sẽ phát điên mất.

Vô luận đối phương có ý đồ gì, gã cũng phải đi xem đến cùng!

Hướng chi thành Dịch Tập Đa cách thành Gia Mật Nhĩ Đa cũng không bao xa kia mà.

Ước Sắt Phu vội vàng nhét chiếc bình vào túi, sau đó nhảy xuống pho tượng.

Từ trong đám Tử Vong Truy Sát đoàn có một tên lập tức bước đến gần, gã là số 12, rất giỏi truy tung. Chỉ cần có một vật chứng, tất gã sẽ có thể bắt được đối phương.

Ước Sắt Phu làm mặt lạnh, nói:

- Không có việc gì, trở về đi!

Mấy chữ “bằng hữu” vừa rồi được nhắc trên mảnh giấy hẳn là muốn ám chỉ đám người của Tử Vong Truy Sát đoàn rồi. Nếu như để bọn chúng biết được, vậy thì gã sẽ gặp phải nguy cơ “cạn lương thực” thêm một lần nữa, vì vậy mà gã phải che giấu sự thật.

Thái độ thay đổi nhanh chóng của Ước Sắt Phu cũng không làm cho số 12 cảm thấy kinh ngạc, bởi vì gã chỉ biết chấp hành mệnh lệnh như một cỗ máy thôi, còn những chuyện khác thì gã cũng mặc kệ không màng tới.

Ước Sắt Phu mang theo côi lòng đắc ý mà chạy về phủ thành chủ. Gã dự định sẽ khiến cho hai tỷ muội Trần Ny Phát ba ngày không xuống giường được, để trị tội lúc này đã dám khinh thường gã.

Lúc này ở một góc khác của pho tượng ác ma liền có sự di chuyển như thủy ngân tan chảy, thế rồi để lộ ra những đường nét của hai bóng nhân ảnh khá mơ hồ.

Nhận Vụ lên tiếng thắc mắc:

- Đại nhân, sao vừa rồi lại không hạ thủ? Tuy có mấy tên hắc y nhân kia làm vướng tay vướng chân, nhưng ta dám chắc là sẽ nắm được chín phần thành công.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Không cần nóng vội, cứ để cho con cá từ từ cắn câu, vậy thì mới có thể lãnh hội được lạc thú ở trong đó, hắc hắc....

Mấy tên hung thần ác sát của Tử Vong Truy Sát đoàn lúc này vốn khiến người ta nghe tiếng là kinh hãi thất sắc, vậy mà chúng chẳng khiến cho Nhận Vụ sợ hãi chút nào, thế nhưng nụ cười âm hiểm ở trên khóe môi của Mộ Dung Thiên lại khiến cho nàng sợ hãi phi thường, đồng thời miệng cũng ngậm chặt lại.

Luận về thủ đoạn lừa giỡn, nàng quả thật còn kém xa tên thành chủ đại nhân siêu biến thái này lắm.

Thậm chí, bất luận là ai ở trên đời này, nhất định sẽ không phải là đối thủ của hắn ở trên phương diện âm mưu trêu đùa.

377. Hồi 359: Thượng Câu (mắc Câu)

- Ài, ngày mai Lăng Đế Tư sẽ bị tử hình rồi.

- Thật đáng tiếc, thiên tài đạo tặc của Lam Nguyệt chúng ta, xuất thân từ Khảm Âm gia tộc, lại tốt nghiệp Tắt Á Da Lộ với hạng danh dự. Một đại mỹ nữ tựa như bông hoa quý như thế mà lại.....

- Nói thật chứ, sao nàng ta lại có thể kết thâm thù đại hận với Mông Na Lâm được? Trước kia chưa từng nghe giữa bọn họ có xảy ra xung đột gì cơ mà?

- Khảm Âm gia tộc cũng thật là kỳ quái, chẳng thấy họ tỏ ra thái độ gì cả là sao nhỉ?

- Bọn họ có thể làm được cái gì chứ, chúng cứ mưu sát đã rõ ràng như thế. Nếu đổi lại là người khác thì còn đỡ, đằng này lại là Mông Na Lâm, nhi tử thứ ba của Cát Tư hội trưởng đấy.

-

Hiện nay, tin tức nổi bật nhất tại Phật Lạc Lý Tư chính là việc của Lăng Đế Tư. Các đường lớn ngõ nhỏ, tửu điểm hay phạn điểm, lữ quán hay dịch quán, hoặc là những nơi công cộng, vv...tất cả đều đang bàn tán đến việc này. Trong ngữ khí của mọi người, ai nấy cũng đều tỏ vẻ cực kỳ thương tiếc.

Từ trước tới nay, nhân khí của Lăng Đế Tư ở trong lòng dân chúng của Lam Nguyệt đế quốc là cực cao, thế nhưng một ngôi sao sáng và mỹ lệ như vậy lại chỉ có thể sống thêm một ngày nữa thôi, sau đó sẽ bị tắt lịm đi.

Lộc cộc, lộc cộc.....

Tiếng vó câu dồn dập từ xa vang lên và dần dần tới gần, tất cả mọi người đều ngừng tranh luận, bởi vì đội tuần vệ của Phật Lạc Lý Tư đang đến gần.

Việc Lăng Đế Tư bị tử hình không phải là một chuyện cấm kỵ gì, nhưng tốt nhất là đừng ai bàn luận tới nó ở trước mặt đội tuần vệ của Cát Tư, để tránh rước lấy phiền phức vào người.

Không lâu sau, một đội kỵ sĩ xuất hiện trên đường cái, và sau đó lại tiếp tục đi xa dần. Đợi cho họ khuất hẳn rồi thì mọi người lại tiếp tục tranh luận như trước.

Mộ Dung Thiên đứng bên đường nhìn đội kỵ sĩ kia đi qua mà không hề hoang mang chút nào.

Là một trọng phạm bị phát lệnh truy nã cấp cao, cộng thêm việc hấn là cái đinh trong mắt của Lam Nguyệt đế quốc, vậy mà hấn lại còn xuất hiện ngênh ngang ở đây, quả thật là to gan lớn mật.

Kỳ thật, khoảng thời gian trước khi vào thành mới là những lúc phiền phức nhất, nhưng một khi đã vào thành rồi thì sẽ như chim bay trên trời cao. Chỉ cần lúc này không chọc vào sự phiền phức nào để khiến cho đội tuần vệ phải kiểm tra thân phận là được.

Trái lại, né tránh chúng mới lại càng không khiến cho người ta nghi ngờ gì.

Vì vậy mà Mộ Dung Thiên hóa thân làm một chiến sĩ đeo đao rất phổ thông, điều này không thu hút sự chú ý của nhiều người, đồng thời cũng không dễ bị xem thường như giới bình dân.

Bên cạnh Mộ Dung Thiên tất nhiên là Nhận Vụ, nàng nữ thích khách này chính là công thần đã giúp cho hấn tiến nhập vào mảnh đất trung tâm của Lam Nguyệt rất dễ dàng.

Đôi mắt mỹ lệ giống tựa sương mù của Nhận Vụ chính là tiêu chí độc nhất vô nhị của nàng, nên rất dễ thu hút người khác, vì vậy mà nàng chỉ có thể cải trang thành một thích khách bị mù bẩm sinh. Cũng may với năng lực của nàng, khi nhắm hai mắt lại để hành động thì cũng không khác nào một người thường vậy.

Những người tu luyện Thổ hệ đấu khí bình thường chỉ có thể lợi dụng Thổ nguyên tố để tiến hành tấn công và phòng thủ, còn Thạch hệ võ giả của Thổ hành tộc thì lại cao minh hơn. Họ có thể phối hợp với thiên phú mà xuyên hành qua thổ và thạch, nhưng lại không thể hoàn toàn dung nhập vào đá thành một chỉnh thể và lại càng không thể mang theo người khác cùng đi với mình giống như Nhận Vụ vậy.

Đấu khí của Nhận Vụ rất đặc biệt, cộng thêm ba loại Mộc, Thạch, và Long kinh, nhất là với Long kinh, nó lại càng khiến cho thân phận của nàng trở thành mê lung mờ mịt. Huyết thống mê lung của nàng đã mang

đến năng lực rất thần kỳ cho Nhận Vụ; dưới sự giúp đỡ của nàng, Mộ Dung Thiên có thể xuyên tường phá bích rất dễ dàng. Ngay cả bức tường thành dày gần trăm thước của Phật Lạc Lý Tư mà cũng chẳng hề hấn gì với hắn, thì những thành trì nhỏ khác lại chẳng có gì đáng kể.

- Đại nhân, xin thứ cho ta mạo muội, không biết ngài lặn lội đường xa để tìm nhập vào nội địa của Lam Nguyệt đế quốc là vì việc gì?

Suốt dọc đường theo Mộ Dung Thiên thâm nhập đến tận đây, rốt cuộc Nhận Vụ cũng không nhận được lòng hiếu kỳ mà phải nêu lên thắc mắc của mình. Tuy rằng dưới sự hộ tống của nàng, hành trình của hai người có thể xem là rất thuận lợi, nhưng một khi thân phận bị bại lộ, vậy thì chỉ có con đường chết là đang chờ đợi họ ở phía trước mà thôi.

- Vì một người!

- Vì một người?

Nhận Vụ kinh ngạc đến nỗi suýt chút thì đã mở bừng mắt ra rồi.

Có ai lại có thể khiến cho hắn bỏ lại hai vị thê tử mới cưới, cùng với khá nhiều tỳ thiếp, các thuộc hạ đã cùng vào sinh ra tử với hắn, bằng hữu, tiền tài, danh dự, và tất cả những thứ khác, vv....để đơn thân độc súng mà lặn lội xa xôi đến Lam Nguyệt đế quốc đầy nguy hiểm này chứ?

Rốt cuộc người đó là ai đây?

Theo như tư liệu mà Long vương đã cấp cho nàng, ở trong lòng vị thành chủ đại nhân này chỉ có Ba Ba Lạp (tức Lộ Thiển) và hai nàng tỳ nữ Yêu tộc đã cùng hắn bỏ trốn khỏi Lam Nguyệt là những người quan trọng nhất đối với hắn ra, còn lại thì chỉ có thêm hai nàng tình nhân đồng tính luyện ái, và một gã bạn cùng phòng là Tạp Hy cũng tương đối chiếm một phần quan trọng thôi. Nhưng còn quan trọng hơn cả Ba Ba Lạp thì chẳng có mấy ai cả.

Chẳng lẽ là phụ mẫu của hắn?

Chỉ có phụ mẫu thân sinh thì mới có thể quan trọng hơn những người khác.

Xuất thân của hắn rất là kỳ quái, cũng thần bí như lai lịch của Nhận Vụ vậy. Địa điểm đầu tiên mà hắn xuất hiện ở trước mắt mọi người là Cách Lâm trấn, nhưng nghe đâu là hắn đến từ một địa phương xa xôi nào đó, cả thư từ qua lại và các thiết bị cũng đều hư hỏng cả, có thể nói là nó đã sớm mất đi liên hệ với thế giới bên ngoài từ lâu.

Nhưng Long vương đã từng điều tra qua các thôn trấn nhỏ ở xung quanh thành Uy Nhĩ, vậy mà cũng không phát hiện ra được địa phương bị ngăn cách kia, và cũng không có một ai tên là La Định. Hắn giống như là đã đến từ một cơ sở vô căn cứ vậy.

- Ha ha, không cần đoán nữa, người sẽ nhanh chóng biết được câu trả lời thôi. À, phải rồi, chúng ta đã bỏ ra khá nhiều mồ hôi rồi, đêm nay chính là thời gian phải bắt con cá kia thôi.

Nhận Vụ bỗng nhiên nhớ đến Lăng Đế Tư, bởi vì câu chuyện của nàng đang là đầu đề nóng bỏng của Lam Nguyệt đế quốc kia mà.

Hơn nữa, thời gian Lăng Đế Tư bị chấp pháp lại vừa khéo là hừng đông sáng mai, thời gian đó rất khớp với hai tiếng “nhanh chóng” trong lời của hắn. Lại thêm đêm nay sẽ hạ thủ với Ước Sắt Phụ, kẻ mà hắn đã dẫn dụ đến tận Phật Lạc Lý Tư. Mọi chuyện trùng hợp như vậy sao lại chỉ là ngẫu nhiên được?

La Định - Mông Na Lâm - Ước Sắt Phụ - Cát Tư - Mông Na Lâm - Lộ Thiển - Lăng Đế Tư.

Hai người mới nhìn qua thì tựa như không có liên quan gì, nhưng thông qua mối liên hệ phức tạp chẳng chịt và cuối cùng lại quy về một mối, đến nỗi Nhận Vụ cũng bắt đầu lần ra được tí manh mối.

Đương nhiên, nàng tuyệt đối sẽ không ngờ được, giữa Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư lại từng có một mối ân oán tình thù rất trực tiếp.

Mộ Dung Thiên nói tiếp:

- Hãy thả lỏng chút đi. Thời gian bắt cá còn chưa tới, hay là để ta đưa người đi dạo vòng quanh An Cách La Hy học viện một chút nha. Nó là một trong những học viện vĩ đại nhất ở trên đời đây, và cũng là học viện cũ của ta nữa, ha ha ha.....

-

Nhận Vụ trầm mặc không nói gì, nếu sự tình đúng như nàng nghĩ, vậy thì việc này đúng là rất khó khăn đây.

Tại Phật Lạc Lý Tư cần phải rất thận trọng thì hai người mới có thể an toàn được, còn nếu có gì xảy ra không như ý thì sẽ trở nên náo động phi thường.....

oooOooo

Trong khoảng thời gian này, tâm tình của Ước Sắt Phu rất là thoải mái, bởi vì gã liên tiếp thu hoạch được khá nhiều lễ vật bí mật.

Từ một viên “Kim thương bắt đảo” tại thành Gia Mạt Nhĩ Đa, cho tới thành Địch Tật Đa thì đã lên bốn viên, tới thành Ngã Danh La Đặc là mười sáu viên, tới thành Ô Thác thì được sáu mươi bốn viên....Cứ mỗi một lần thì số lượng lễ vật lại cứ nhân lên gấp bốn.

Mà điểm kỳ quái ở đây là lễ vật được tặng từ vùng đất ven duyên hải kéo dài cho tới trung tâm Lam Nguyệt, và tiến thẳng đến Phật Lạc Lý Tư.

Tới nay thì Ước Sắt Phu vẫn không rõ ý đồ của kẻ thần bí ở phía sau là gì, và gã cũng bắt đầu có chút lo lắng, nhưng cứ mỗi lần lễ vật rơi vào tay thì bao nhiêu lo lắng của gã đều bị viễn cảnh trùng chấn oai phong che lấp đi.

Mỗi lần thu được lễ vật, Ước Sắt Phu lại tiếp tục mong chờ, chờ xem mảnh giấy đó lại ghi địa điểm và thời gian tiếp theo, đây quả thật là một trò chơi tâm bảo rất thú vị và cực kỳ hấp dẫn.

Nhưng hôm nay gã vừa nửa vui nửa lo, bởi vì tờ giấy kia hơi khác lúc trước, trên đó có ghi là gã không thể mang theo một thành viên nào của Tử Vong Truy Sát đoàn cả, bằng không thì lễ vật sẽ không còn hiệu lực nữa; vả lại lúc này lại đang là đêm khuya.

Đó là một tín hiệu nguy hiểm, Ước Sắt Phu lưỡng lự hồi lâu, nhưng đến cuối cùng thì gã cũng bị khuất phục, bởi vì gã đã nghiện lắm rồi.

Nhớ đến những ngày tháng sống trong địa ngục trước đây, cùng với ánh mắt thất vọng và khinh thị của các mỹ nữ, gã thật sự rất sợ hãi.

Theo sự khôi phục tính năng của nam nhân, lòng tự tôn, lòng tin, và mặt mũi của Ước Sắt Phu cũng dần dần kéo về. Hiện tại, gã rất nhớ thời gian hạnh phúc của đệ nhất thương tại thành Gia Mạt Nhĩ Đa.

Gã tuyệt đối sẽ không để cho những thứ quý giá đó mất đi một lần nữa, nếu mất đi chúng thì thật là sống không bằng chết.

Dựa theo quy tắc của trò chơi, số lượng “Kim thương bắt đảo” ở tại Phật Lạc Lý Tư lần này sẽ đạt tới cái mức kinh người là 1024 viên. Điều đó có nghĩa là trong vòng mấy năm tới, gã sẽ không phải lo lắng tới vấn đề “cạn lương thực” nữa, đó là chưa kể phần lễ vật sau đó sẽ là 2048 viên, và cứ tiếp tục như thế, vậy thì suốt đời còn lại gã sẽ không còn lo lắng gì nữa rồi.

Quyền rũ đúng là một loại ma quỷ mà, nó đã làm mờ lý trí của Ước Sắt Phu và dẫn dắt gã đi dần về phía vực sâu của dục vọng.

Hướng chỉ địa điểm trao tặng lễ vật lần này lại là ở Phật Lạc Lý Tư, ngay dưới chân thiên tử, trị an rất tốt, dù cho có xảy ra vấn đề gì thì cũng đã có phụ thân Cát Tư gánh thay cho rồi.

Và thế là vừa tự thuyết phục mình, Ước Sắt Phu vừa yên tâm đi theo sự chỉ dẫn của mảnh giấy. Gã không mang theo một tên thị vệ nào cùng đi phó ước, mà đám Tử Vong Truy Sát đoàn vốn đã nhiều lần bị gã mắng như té nước lên đầu nên chúng hiểu rất rõ tính cách của Ước Sắt Phu, vì vậy mà chúng cũng không miễn cưỡng đi theo gã, bằng không tất sẽ bị gã đánh cho bầm dập cũng nên.

Nếu để cho phụ thân biết gã tự ý rời khỏi phủ thì sẽ tức giận sôi trào, vì vậy mà gã chỉ có thể lén lút y hèn mà tới một con hẻm nhỏ ở đằng sau con đường quan đạo rộng rãi xinh đẹp, cũng may lúc này đã là nửa đêm nên không hề có bóng dáng một ai ở trên đường cả.

- 1, 2, 3....

Sau khi đếm đủ số đá, sau đó Ước Sắt Phu liền nhắc khối thứ 53 lên.

Ba chiếc Không gian châu lẳng lặng nằm ở bên trong.

Ước Sắt Phu cực kỳ vui mừng, gã phảng phất như nhìn thấy những viên đan dược màu hồng đang nằm ở bên trong những chiếc Không gian châu đó.

Bao nhiêu nỗi lo lắng của gã trong lúc này liền tan biến sạch sẽ, Ước Sắt Phu vươn tay ra để nhặt lấy “lễ vật” của mình.

Nhưng lúc này từ bên trong những khối đá kia bỗng nhiên lại có một cánh tay vươn ra, rồi kéo luôn Ước Sắt Phu đang cực kỳ kinh sợ nhưng không thể phát ra một tiếng kêu nào, dung nhập vào trong những khối đá đó luôn.

Dưới sự lôi kéo của cánh tay quỷ mỵ kia, Ước Sắt Phu liền bị dung nhập vào bên trong lớp đá một cách thần kỳ.

Lúc này có một gã Trư nhân chiến sĩ đã uống say khướt đi ngang qua đó, gã vừa vặn trông thấy được tất cả, nhưng lại không tin vào mắt mình. Gã chỉ đứng như trời trồng tại đó, miệng há hốc thật lớn, hồi lâu không thốt nên lời.

Con hẻm vẫn bình thường như không có gì xảy ra, một chút vết tích nhỏ cũng không để lại.

- Con bà nó, chắc ta gặp quỷ rồi!

378. Hồi 360: Thảm Phán (hành Quyết)

Bầu trời sáng sớm hôm nay không có ánh mặt trời, không khí u ám trầm mặc, mây đen giăng mắc khắp nơi, giông tựa như cõi lòng của dân chúng ở đây vậy.

- Hồi vị thần Nhân Từ, xin hãy khu trừ linh hồn hắc ám của Lăng Đế Tư Khải Âm, hãy tha thứ cho tội lỗi của nàng và cho phép nàng được đầu thai vào một kiếp sống mới thuần khiết như trẻ thơ....

Lời chú ngữ đó vừa được vang lên tại pháp trường ở thành đông của Phật Lạc Lý Tư, một nơi chấp hành án tử hình rất đáng sợ.

Vì để củng cố pháp kỷ của một quốc gia, những kẻ thống trị luôn phải chấp hành hình phạt tại trước mặt công chúng để cảnh cáo họ. Do đó mà mỗi lần pháp trường có việc gì cần chấp pháp, vậy thì nơi đây luôn có mặt rất đông người để xem phán quyết.

Thế nhưng ngày hôm nay lại có chút ngoại lệ, bởi vì pháp trường này vốn có thể chứa được mấy vạn người, vậy mà lúc này chỉ có lèo tèo vài trăm người, bởi vì phạm nhân lần này rất đặc biệt.

Hôm nay là ngày xử quyết nhất đại thiên chi kiêu tử của Lam Nguyệt đế quốc, tội danh là mưu sát nhi tử của Liên Chức công hội Cát Tư, tức Hắc Ám chi phối giả Mông Na Lâm.

Do xuất thân từ hào môn quý tộc, mà bản thân cũng là người có địa vị hiển hách và sức ảnh hưởng khá lớn, vì vậy mà khi phạm trọng tội, người bị phán quyết cũng được ưu đãi hơn người thường.

Thứ nhất, sẽ không gặp phải hoàn cảnh bị đưa đi thị chúng trước lúc chết. Ngoài những người được đặc biệt cho phép ra, còn lại những người khác đều không được đến pháp trường. Đó chính là lý do tại sao hôm nay người đến xem lại ít như thế.

Thứ hai, phạm nhân sẽ được tế ty dùng lễ thánh quang để rửa tội. Nghe đồn làm vậy thì có thể sẽ thanh lọc được linh hồn của phạm nhân, sau khi chết đi sẽ không bịọa xuống địa ngục và phải chịu luân hồi cực khổ kéo dài vô cùng vô tận.

Cho dù không bị cấm đi nữa, nhưng cũng sẽ không có mấy ai muốn nhìn thấy cảnh Lăng Đế Tư bị xử quyết tàn khốc như vậy.

Không lâu sau, mưa lớn chợt ập đến, từng giọt tí tách không ngừng đổ xuống. Toàn thể trời đất đều mờ mịt và bị bao phủ trong bầu không khí trầm buồn u tịch.

Tuy trời vừa hừng đông, nhưng quang cảnh lúc này cũng không khác gì cảnh đêm vậy.

Có vài con quạ dường như đã cảm nhận được mùi vị tử vong, nên chúng không ngừng bay vùn vụt trên không, đồng thời còn phát ra những tiếng “quang quác” và chờ đợi bữa sáng của chúng.

- Hồi thánh quang đã được chư thần chúc phúc, hãy phủ xuống để rửa tội cho linh hồn của Lăng Đế Tư Khải Âm, khiến cho tất cả tội ác của nàng sẽ bị tẩy rửa theo máu của chính nàng!

Bộ trưởng bào của thánh ngôn tế ty Lợi Bĩ Cái Á tung bay phần phật trong gió, cùng với sự hoàn tất niệm chú ngữ của lão, một đạo quang hoa màu nhũ bạch từ trên trời giáng xuống, nó rơi xuống giữa hai tay đang bị thủy tinh trói chặt sau lưng của Lăng Đế Tư một cách rất chuẩn xác.

Trong nháy mắt, bên ngoài toàn thân của Lăng Đế Tư liền bị luồng quang hoa màu nhũ bạch đó bao phủ lấy.

Một cỗ khí nóng chợt dâng lên ở trong người, rất thoải mái, rất êm dịu, đồng thời cơn buồn ngủ cũng theo đó mà kéo đến. Lăng Đế Tư từ từ nhắm mắt lại, dù cho nàng biết mình sẽ không bao giờ mở chúng ra được nữa.

Một nàng thiên tài mỹ nữ đạo tặc ngày xưa kiêu ngạo biết bao, vậy mà hôm nay lại hơi có phần tiêu tụy, mái tóc hơi rối loạn, cùng với khuôn mặt tái nhợt. Cả đôi môi cũng không còn đỏ thắm như trước nữa.

Nhưng lúc này trông nàng lại không hề sợ sệt hay hoảng loạn giống như một trọng phạm bị án tử hình vậy, mà trái lại, trông nàng rất an nhiên tự tại là đằng khác.

- Đa tạ đại tế ty!

Linh lực của Lăng Đế Tư đã bị phong ấn, hơn nữa trước lúc rửa tội lại còn bị cấm ăn ba ngày, vì vậy mà thân thể của nàng lúc này đã suy yếu đến cùng cực. Vừa rồi chỉ thốt lên một câu ngắn ngủi như thế mà cũng rất gian nan đối với nàng, hầu như khó có thể nghe thấy. Nếu không phải vì thánh quang của Lợi Bĩ Cái Á đã tiếp cho nàng một ít lực lượng, có lẽ việc mở miệng cũng rất khó khăn nữa.

- Lăng Đế Tư, hãy tự lo cho mình nhé!

Lợi Bĩ Cái Á lắc lắc đầu thương tiếc, điều duy nhất mà lão có thể làm là dùng lễ rửa tội thánh quang mà tận lực giảm đi sự thống khổ cho nàng thiếu nữ tội nghiệp này.

Ngày trước, khi Lăng Đế Tư chào đời, lão cũng là người đã đứng ra tổ chức nghi thức rửa tội cho trẻ sơ sinh, nhưng lão không ngờ, nghi thức rửa tội trước lúc chết của Lăng Đế Tư cũng là do mình chủ trì.

Lăng Đế Tư nhìn khuôn mặt đầy vẻ tiếc nuối của vị thánh ngôn tế ty chẳng khác nào người cha hiền của mình, lão vì thương tiếc cho kết cuộc của nàng mà cảm thấy tiếc hận vô cùng.

Thế nhưng bản thân của Lăng Đế Tư thì lại không hề hối hận chút nào, cho tới bây giờ cũng chưa từng hối hận.

Nếu như ông trời cho nàng lựa chọn một lần nữa, kết quả cũng sẽ như vậy mà thôi.

Thầm thở dài một tiếng, Lợi Bĩ Cái Á xoay người bước xuống đài phán quyết. Theo thông lệ, đó chính là dấu hiệu bắt đầu chấp pháp.

Tiếp theo đó có một vị nữ ma pháp sư mặc trường bào rộng bước lên đài, từ tiêu chí tinh thể trắng tinh ở trên bộ trường bào, người ta có thể đoán rằng nàng ta chính là một Băng hệ ma pháp sư, và cũng là người chấp pháp lần này.

Dùng Băng hệ ma pháp để xử quyết, đó là lối hành quyết nhẹ nhàng nhất và có thể diện nhất, vì khi làm cho phạm nhân bị đóng băng tới chết, vậy thì khả dĩ có thể giữ được cơ thể lành lặn, có thể xem đó là một trong những đặc quyền ưu đãi dành cho những gia tộc quyền thế.

Nhìn người hành quyết bước lên đài, phản ứng của mọi người bên dưới đều không giống nhau.

Người chủ trì cuộc hành quyết lần này chính là hội trưởng Liên Chức công hội Cát Tư. Nét mặt của lão trước sau vẫn rất thâm trầm. Lão không hề tỏ ra vui mừng vì mối đại thù mất con sắp được báo, mà trái lại, nét mặt của lão lại phẳng phất như một kẻ không liên quan tới việc này chút nào vậy.

Bên cạnh lão vẫn là đám quái vật của Tử Vong Truy Sát đoàn, một đám người chỉ biết giết người, thấy chết chóc còn nhiều hơn những thứ khác, nên chúng sớm đã biến thành những người gỗ không có chút cảm tình nào.

Còn lại những người khác thì không thể nào che giấu được sự hỷ nộ của mình.

Tư Đồ Nhĩ Khắc Khải Âm đã mất đi phong thái của một siêu cấp cường giả và đồng thời cũng là gia chủ của một đại tộc, mà lúc này ông ta chỉ có dáng vẻ của một người từ phụ, nhìn thấy ái nữ sắp bị hành quyết mà bất lực không thể làm gì được, điều đó khiến cho khuôn mặt của ông ta bị méo mó nhăn nhúm rất thống khổ. Bên cạnh ông ta chính là phu nhân của mình, Đại Bác Lạp, và cũng là mẫu thân của Lăng Đế Tư. Bà ta sớm đã khóc đến nỗi ngất đi nhiều lần rồi.

Vừa không muốn nhìn thấy tử trạng bi thảm của ái nữ thương yêu nhất của mình, đồng thời lại vẫn muốn nhìn thấy mặt nàng một lần cuối, vậy còn có chuyện gì thống khổ hơn nữa chứ?

Là thế gia của Khải Âm gia tộc, gia chủ của Thụy Mạn gia tộc là Phỉ Nhĩ Đức cũng có mặt ở hiện trường, nhưng ông ta vẫn giữ trầm mặc, bởi vì với tình huống trước mắt, ông ta còn nói được gì nữa đây?

Lý Ngang, một trong những người đã từng theo đuổi Lăng Đế Tư rất cuồng nhiệt. Gã vừa được tấn phong thánh kỵ sĩ, nhưng lúc này lại chẳng biết gã đang suy nghĩ điều gì. Tình cảm trên mặt rất phức tạp, lúc thì phẫn nộ, lúc thì uể oải, lúc thì như mất mát gì đó, và có lúc thì lại rất thống khổ.

Trong số những người được mời đến xem hành quyết, có hai người khá đặc biệt, đó là Bích Dạ và Khải Sát Lâm. Họ vốn không có liên quan gì đến Lăng Đế Tư, thậm chí cũng chẳng quen biết với Khải Âm gia tộc, thế nhưng cùng với sự thắc mắc khó hiểu, họ cũng cảm thấy tiếc nuối cho Lăng Đế Tư, bởi vì thiếu nữ đặc biệt đó dù sao cũng là một người cực kỳ phi thường.

Nhất là Bích Dạ, quả thật, tin tức liên quan đến cái chết của Mông Na Lâm đã khiến cho nàng rất cao hứng, nhưng sau khi dung mạo và võ công của gã đã bị phết đi, dù sao thì gã cũng đã gánh hết mọi sự báo ứng rồi. Do đó mà lòng thù hận của nàng cũng nhạt đi nhiều, thế nhưng một gã ác nhân như Mông Na Lâm chết đi thì thôi, lại còn kéo theo một vị thiên chi kiều nữ thì thật là bất công.

Hiện nay hai nàng có vẻ khá tiêu tụy. Từ sau trận đụng độ với Mộ Dung Thiên, Bích Dạ đã trở lại cổ hương. Vì tạo ra giả cảnh cho người ta tin tưởng, Bích Dạ đã làm cho mình bị thương không nhẹ, thậm chí còn phải nằm liệt giường tới hơn một tháng nữa.

Tuy nhiên, so với nỗi đau trong lòng thì vết thương ngoài da có đáng là bao. Chỉ ít thì theo thời gian, nó sẽ có thể lành lại như cũ, còn vết thương trong lòng thì sẽ đau suốt đời không hết được.

Ngoài những người trên ra, hơn phân nửa số còn lại đều là bằng hữu và thân nhân của Lăng Đế Tư, cùng với các võ sĩ giữ gìn trật tự cho pháp trường.

Bọn họ đều tụ tập tại đó để tiễn đưa nàng một chặng đường cuối.

Điều kỳ quái nhất là, tại hiện trường không hề thấy được hình bóng của Khiết Tây Táp. Nàng ta là bạn thân nhất của Lăng Đế Tư, hai người từ nhỏ lớn lên với nhau, tính tình rất hợp nhau, thân còn hơn cả tỷ muội ruột thịt, theo đáng lẽ thì không nên vắng mặt mới đúng.

Có lẽ nàng ta vì không chịu nổi nỗi đau mất đi người bạn tốt nhất nên mới trốn tránh không đến đây chăng?

Mưa lớn nhanh chóng chuyển thành mưa xối xả, tiếng sấm rít gào không ngớt.

Cuồng phong nức nở, phẳng phất như đang tấu lên một khúc tang ca vậy.

Ngay cả ông trời mà cũng lên tiếng ai điều cho nàng thiếu nữ được mọi người thương yêu hay sao?

Bằng hệ nữ ma pháp sư và cũng là người chấp pháp lúc này cầm cây ma trượng trong tay, nó toát ra những luồng bạch quang nhàn nhạt, càng lúc càng đậm dần. Nhiệt độ của nữ ma pháp sư cũng trong phút chốc mà giảm dần xuống.

Không cần phải sử dụng một loại kỹ năng mạnh mẽ nào, với tình trạng phong ấn hiện nay của Lăng Đế Tư, chỉ cần có một luồng băng khí lạnh lẽo chạm vào thì sẽ có thể khiến cho nàng chết đi trong sự yên tĩnh rồi.

- Dừng!

Đại Bác Lạp nức nở kêu lên một tiếng đầy vẻ ai oán và thống khổ, sau đó lại ngắt đi.

Tư Đồ Nhĩ Khắc ôm thân thể yếu đuối của thê tử trong lòng, thầm nghĩ có lẽ ngắt đi thể này mà lại tốt hơn không chừng.

Nhưng nói thì nói vậy, cũng chỉ có mỗi mình ông ta là có thể chịu đựng được thời khắc tàn khốc này mà thôi.

Lăng Đế Tư bị trôi ở trên đài, nàng cố sức quay đầu nhìn về hướng mẫu thân lần cuối cùng.

Đối diện với cái chết, nàng rất bình yên, nhưng khi nghĩ đến phụ mẫu bị thương vì cái chết của ái nữ, nàng dường như có một chút luyến tiếc thể gian này.

Phụ thân, mẫu thân, xin hãy thứ cho nữ nhi bất hiếu!

Lăng Đế Tư cắn chặt vào môi dưới, nàng thủy chung vẫn không hề nhỏ một giọt lệ nào. Nàng là một nữ tử cao ngạo, từ đầu tới cuối, nàng sẽ không khuất phục với bất luận tình cảnh nào, cho dù có là đối diện với tử thần đi chăng nữa.

Đến lúc sắp chết, Lăng Đế Tư đột nhiên hiểu ra vì sao mình lại bị gã nam tử kia chinh phục, bởi vì hắn còn cao ngạo hơn cả mình. Hắn thà bỏ đi linh lực phụng hiến, từ thân phận của một vô chức giả mà khiêu chiến với thế giới tàn khốc này, và phá vỡ quy luật vô tình của nó.

Cái loại khí chất cao ngạo đó vốn không có một cường giả nào ở trên đại lục này là có thể sánh bằng, kể cả mình trong đó.

Vì vậy, dù nàng có phải vì hắn mà hy sinh, để cuối cùng tự rước lấy kết quả hôm nay, Lăng Đế Tư cũng không oán không hối.

Thế nhưng.....thật là ngu! Mình và hắn sẽ không bao giờ được gặp mặt thêm lần nào nữa. Hắn đã chán ghét mình tới cực điểm, tựa như nữ nhân khi nhìn thấy rắn rết vậy, vĩnh viễn sẽ không gặp lại mình nữa.

Nữ ma pháp sư giờ cao ma trượng, chờ đợi người chủ trì tuyên bố thời khắc hành hình đã đến.

Lăng Đế Tư cố gắng ngẩng đầu thật cao, nàng muốn kiên trì sự cao ngạo của mình ở trước mặt mọi người một lần cuối, cho dù là hắn không có mặt ở đây.

Đột nhiên lúc này lại có một câu nói cực kỳ không hợp thời vang lên:

- Úi chà, xem ra ở đây rất nóng nhỉ, khả khả.....

Theo câu nói đó, một bóng người đội mưa mà xuất hiện trước mắt bao nhiêu người.

La Dịch, kẻ phản bội của Lam Nguyệt, cái đing trong mắt của Lam Nguyệt, tại sao lại xuất hiện ở đây vào lúc này?

379. Hồi 361: Âm Toán

Không ai biết hắn làm sao mà vào được pháp trường, và cả lý do tại sao hắn đến đây nữa. Các võ sĩ trong sân liền rút vũ khí cầm tay, cung tiễn thủ thì lấp tên giương cung, phù chú sư thì vội vàng chế tác bùa chú, các ma pháp sư thì ngâm đọc chú ngữ, vv....

Tình thế đột biến liền trở nên căng thẳng, cung giương kiếm tuốt, chỉ chờ đến lúc phát động mà thôi.

Cái tên La Dịch đáng ghét này đã khiến cho đại kế của họ bị dừng chân tại chỗ, tổn thất rất nhiều đồng đội, thân nhân và bằng hữu!

Sau khi có quá nhiều sinh mạng mất đi theo chiến tranh, tiêu chuẩn của chính nghĩa đã không còn rõ rệt nữa, vì cừu hận chính trị mà bọn họ cũng không nói đạo lý nữa, lúc này họ đã hoàn toàn quên đi mình mới là kẻ chủ động xâm lược người ta, còn đối phương chỉ là tự bảo vệ mình thôi.

Bích Dạ và Khải Sắt Lâm vừa nhìn thấy hắc thì lại vừa mừng vừa sợ, mừng là vì họ lại được gặp hắc lần nữa, còn sợ là vì hắc thật không biết sống chết là gì, khi không lại dám chạy đến tận thủ đô của Lam Nguyệt làm gì.

Lẽ nào hắc không biết rằng đa số những người ở đây đều chỉ muốn uống máu và ăn thịt của hắc hay sao?

Hai nàng vội vàng che miệng lại để không phải thốt ra thanh âm nào, nhưng dù họ có nghĩ nát óc thì cũng không hiểu được hành vi của hắc, bởi vì đoạn ân oán giữa Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư quả thật có rất ít người biết. Ngoài Lý Ngang ra, e rằng cũng chỉ còn gã Mông Na Lâm đã thành cô hồn dã quỷ kia nữa thôi.

Tư Đồ Nhĩ Khắc, Lợi Bỉ Cái Á, Gia Phỉ Nhĩ Đức và những người khác cũng đều cực kỳ ngạc nhiên.

- Mọi người cứ thoải mái chút đi, không cần quá khẩn trương đâu, ha ha.....

Mộ Dung Thiên vừa cười vừa bước đi trong màn mưa, thật giống như là đi xem hí kịch vậy.

Trên vai hắc đang vác một cái túi lớn, không biết bên trong có đựng vật gì.

Khi thấy hắc nói cười hỉ hả như vậy, đám võ sĩ của Lam Nguyệt cũng được trấn định lại đôi chút, nhưng họ không dám lơ là chút nào, ai nấy cũng gần như ngừng hắc hô hấp, đồng thời siết chặt vũ khí trong tay, cả mắt cũng không dám nháy một cái, mà chỉ biết nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thiên thôi.

Đó là một gã ác ma hai tay dính đầy máu tanh không hơn không kém. Ở trên chiến trường, bất luận một vị tướng sĩ nào của Lam Nguyệt khi nhìn thấy hắc thì cũng đều bị những thủ đoạn ác độc vô sỉ và nụ cười âm hiểm tà dị của hắc hạ gục, mà trong lòng họ chỉ biết kêu lên đầy thống khổ và tuyệt không cam lòng chút nào.

Cho dù lúc này hắc chỉ có một thân một mình, nhưng các võ sĩ đều cảm thấy áp lực trầm trọng, bởi vì nụ cười âm hiểm tiêu chí của Mộ Dung Thiên vẫn tà dị như thế, nó đã biến thành tiêu chí gọi hồn cho những kẻ bất hạnh. Chỉ có trời mới biết lần này hắc đột nhiên đến thăm lại có âm mưu gì hay không. Theo đạo lý, việc Lăng Đế Tư bị hành quyết thì không có liên quan tới hắc mới phải.

Lại còn cái túi ở trên vai hắc là vật gì kia nữa? Có thể là vật gì nguy hiểm hay không?

Trong lòng có quá nhiều nỗi băn khoăn và mâu thuẫn, các võ sĩ càng nghĩ thì càng loạn. Trong tình thế nhân số và lực lượng đều chiếm ưu thế tuyệt đối, vậy mà trên trán họ vẫn không ngừng đổ mồ hôi hột.

Bọn họ hận Mộ Dung Thiên rất sâu đậm, mà nỗi sợ hãi đối với hắc cũng rất sâu đậm. Gã thống soái Rạng Đông này vẫn là một nỗi ám ảnh ở trong lòng mỗi một võ giả tại Lam Nguyệt, khắc sâu đến nỗi không thể nào xóa mờ được, thậm chí vừa nghe đến tên hắc là đã sợ mất mật rồi.

Nàng Băng hệ ma pháp sư kia nhìn Mộ Dung Thiên từ từ đến gần mà trong lòng thấy run lên, không biết có nên tiếp tục chấp pháp hay không. Lúc này nàng ta chỉ đành đưa ánh mắt nhìn về phía Cát Tư để xin giúp đỡ.

Cát Tư vẫn bình thản như cũ, tựa như là không thèm để ý đến sự có mặt của Mộ Dung Thiên vậy.

Nếu hắc không tỏ thái độ thì chỉ có thể tiếp tục chờ đợi mà thôi.

Thế là trong lúc nhất thời, bầu không khí của pháp trường liền trở nên rất kỳ dị, vô số võ sĩ mở mắt trừng trừng vào kẻ mà họ hận thấu xương đi ngang qua mình, ánh mắt thì lộ vẻ sợ hãi, thậm chí còn bất giác lùi lại một bước nữa. Còn đối phương thì trái lại vẫn nở nụ cười rạng rỡ, rất giống như chủ nhân của nơi này vậy.

Không lâu sau, Mộ Dung Thiên đã đến trước đài hành quyết, đối mặt với Lăng Đế Tư.

Ánh mắt của hai người vừa giao nhau, trong lòng của họ dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn bày tỏ, nhưng chỉ với một chạm mắt đó thì cũng đủ lắm rồi.

Lăng Đế Tư hiểu rõ, hấn đến đây vì nàng.

Bao nhiêu tư vị đều nhất loạt dâng trào trong lòng, Lăng Đế Tư khẽ cắn môi dưới.

Thật là ngốc!

Cùng với sự quả trách, từ trong lòng Lăng Đế Tư cũng chợt có một tia ám áp dâng lên. Khuôn mặt đang tái nhợt của nàng cũng hiện ra nét ửng hồng nhàn nhạt.

Hắn vẫn kiêu ngạo như thế đó. Ngày trước, khi ở tại khu rừng hoang gần Cách Lâm trấn, lúc đó hắn còn chưa có gì cả, vậy mà đã dám ngang nhiên phát ra một lời thề rất cuồng vọng, nhưng cuối cùng hắn cũng làm được rồi.

Giờ đây hắn đã là một cường giả có thể gây chấn động cho toàn thể đại lục, ngửa tay làm mây, úp tay làm mưa. Một mình đi giữa muôn trùng binh sĩ mà khí phách hào hùng không xem ai ra gì, đủ có thể khiến cho trái tim của tất cả mọi người có mặt đều phải đập thành thịch.

Mộ Dung Thiên thu hồi ánh mắt ở trên người Lăng Đế Tư về, rồi chuyển sang chỗ ngồi của người chủ trì và chậm rãi nói:

- Cát Tư hội trưởng, chúng ta đều là thương nhân với nhau, vì vậy nên ta muốn làm một chuyến giao dịch với người.

Quả không hổ là một lão kiêu hùng đầu tiên trên lịch sử của Thần Phong đại lục, đối mặt với kẻ tử địch đã phé đi võ công và diện mạo của ái tử của mình, đồng thời còn khiến cho dã tâm của mình bị đình trệ, lúc này Cát Tư vẫn không ban ra một mệnh lệnh nào. Lão chỉ thản nhiên lên tiếng:

- La Dịch học viên, ta nghĩ rằng người không có đủ vốn để làm giao dịch đâu.

- Biết đâu chừng người sẽ có hứng thú thì sao?

Mộ Dung Thiên vừa cười vừa ném huych chiếc túi ở trên vai xuống đất.

Từ trong túi chợt có tiếng thét như lợn bị chọc tiết vang lên, điều đó chứng minh rằng ở trong túi đang nhốt một người.

Rốt cuộc khuôn mặt của Cát Tư cũng chợt biến sắc:

- Được, được lắm!

Mộ Dung Thiên tháo miệng túi, để lộ ra một thanh niên mặc hoa phục đang cuộn mình ở trong đó, trên mặt gã cực kỳ sợ hãi, khi vừa thấy không gian thoáng đãng thì hầu như té chạy về phía Cát Tư:

- Phụ thân, cứu hài nhi.....

Thế nhưng gã đột nhiên cảm thấy cổ họng mát lạnh, sau đó là giọng nói của Mộ Dung Thiên truyền đến:

- Ước Sắt Phu công tử, hãy đợi một chút, đừng sốt ruột. “Lưu Tinh” của ta rất sắc bén đấy.

Ước Sắt Phu nghe vậy thì lập tức đứng im ngay, bởi vì “Lưu Tinh” và “Trảm Tinh” của Lăng Đế Tư đều nổi danh là thần binh lợi khí, thổi tóc cũng đứt, giết người nhanh như sao xẹt vậy. Chỉ cần gã động đây một chút thì cũng sẽ trở thành một trong những vong hồn dưới đao ngay.

Hai chân của gã không nhịn được mà run lên bần bật, miệng van xin:

- La....La Dịch, giữa chúng ta không oán không thù, chuyện của đệ đệ Mông Na Lâm không liên quan đến ta.

- Câm miệng!

Người vừa lên tiếng quát không phải là Mộ Dung Thiên mà là Cát Tư. Lão thật không ngờ mình anh minh như vậy mà lại sinh ra một tên nhi tử vô dụng và dốt nát đến thế.

Sự việc bất hạnh này chắc là xảy ra vào tối qua, bằng không thì lão đã sớm nghe được tin tức từ đám Tử Vong Truy Sát đoàn rồi. Căn cứ theo thời gian có hạn, hẳn là Ước Sát Phu đã bị bắt lúc đang có mặt tại Phật Lạc Lý Tư.

Cát Tư thật không hiểu nổi tên nhi tử ngu ngốc này sao lại len lén đến đây làm gì, hơn nữa lại còn do gã tự động dâng lên cửa của đối phương nữa, nếu không thì dưới sự bảo vệ của Tử Vong Truy Sát đoàn, theo đáng lẽ thì gã sẽ không gặp phải xui xẻo mới đúng.

Cát Tư lại càng không hiểu được rốt cuộc gã La Địch kia đã dùng thủ đoạn gì mà lại có thể khiến cho Ước Sát Phu bị lừa như một đứa trẻ vậy. Gã nhi tử này của lão dù có ngu ngốc đến đâu thì cũng không thể nào tự đưa đầu ra cho người ta cắt được.

Từ sau trận đấu của Mông Na Lâm và Mộ Dung Thiên tại học viện, Cát Tư đã nhìn ra được gã thanh niên vừa hé lộ ra chút bản lãnh này hẳn là một người không đơn giản, nhưng lão tuyệt đối không ngờ được hẳn lại lợi hại đến như vậy.

Cát Tư đột nhiên cảm thấy có phần hơi hối hận. Nếu sớm biết như vậy thì lúc ban đầu lão thà để cho ái tử của mình chịu ủy khuất một chút, chứ không muốn kết thù với hắn.

Nếu là vậy, Mông Na Lâm cũng đã không bị chết, mà La Địch cũng không bỏ trốn tới địch quốc, để cuối cùng trở thành một chướng ngại vật ngăn cản bá nghiệp của lão ở trên đại lục.

Nhưng giờ đây lão có hối hận cũng vô dụng, một nhân tài như thế mà không thể sử dụng được thì mình phải tìm trăm phương ngàn kế và không từ một thủ đoạn nào để trừ đi mới được.

Ước Sát Phu bị phụ thân quát mắng, gã sợ đến nỗi cảm như hén. Cát Tư rất ít khi nổi giận, nhưng một khi đã nổi giận thì rất đáng sợ.

Cơn phẫn nộ vừa lóe lên thì liền dịu lại ngay, Cát Tư khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh như lúc nãy rồi lên tiếng:

- Hãy nói ra nghe thử.

Mộ Dung Thiên mỉm cười nói:

- Hà, cũng rất đơn giản, các hạ giao lại Lăng Đế Tư cho ta. Khi nào ta đến được nơi an toàn, vậy thì lệnh lang cũng sẽ được bình an trở về, tiếp tục làm thành chủ của hắn, ha ha.....

Lời này vừa thốt ra, nhất thời khiến cho mọi người ồ lên bàn tán xôn xao.

Gã ác ma này bị thất tung trong đêm tân hôn, thế rồi lại lặn lội ngàn dặm để đến Lam Nguyệt này, mục đích chỉ là vì Lăng Đế Tư thôi sao?

Rốt cuộc giữa hai người họ có quan hệ thế nào?

Ngay cả Tư Đồ Nhĩ Khắc cũng ngạc nhiên vô cùng. Ông ta thân là phụ thân của Lăng Đế Tư mà lại không biết nữ nhi của mình có quan hệ bí mật với La Địch.

Còn Bích Dạ và Khảm Sát Lâm thì cũng không tin vào tai mình, bởi vì theo các nàng biết, nhiều lắm thì Lăng Đế Tư chỉ thân thiết với Lộ Thiển thôi, chứ chưa thân với Mộ Dung Thiên đến mức khiến cho hắn phải mạo hiểm vì nàng như vậy.

Cát Tư sa sầm nét mặt:

- Nếu như ta nói không thì sao?

Mộ Dung Thiên không nói gì, chỉ có thanh Lưu Tinh ở trong tay chợt lóe hàn quang.

- Áaaaaaaaaa....

Ước Sát Phu kinh hãi kêu lên thất thanh.

Ngón út ở trên bàn tay phải của gã đã bị cắt đứt và rơi xuống đất.

Mộ Dung Thiên ra tay tàn nhẫn mà không hề có triệu chứng báo trước nào, khiến cho tất cả những người ở đó đều sợ ngây người ra.

Tiếp theo hắn lại đưa Lưu Tinh lên miệng, rồi lè lưỡi liếm mấy giọt máu ở trên đao. Loại động tác quỷ dị này khiến cho ai nấy đều cảm thấy sởn tóc gáy, sau đó hắn lại cười nói:

- Thật xin lỗi Cát Tư hội trưởng, ta là một người không biết nhẫn nại. Nếu như ta không có được câu trả lời mà mình muốn, vậy thì lần sau lệnh lang chưa chắc sẽ lại may mắn như vậy đâu. Hy vọng đại công tử có thể kế thừa người, sáng tạo ra kỳ tích từ một kẻ không phải chiến chức giả mà bò lên tới đỉnh cao của đế quốc.

Nước mắt nước mũi của Ước Sắt Phu đồng loạt chảy hết ra, tiếp theo là một mùi hôi thúi lan tỏa khắp không gian. Không ngờ đường đường là một thành chủ như gã mà cũng không thể tự khống chế mình được.

Biểu tình trên mặt Cát Tư thay đổi thất thường, lời của Mộ Dung Thiên vừa thốt ra đã chạm đúng nỗi đau của lão.

Trong ba nhi tử, người có trí dũng song toàn, lại có tâm cơ thâm trầm và thủ đoạn tàn nhẫn là Mông Na Lâm thì đúng là kẻ có đủ điều kiện và hy vọng kế thừa chức vị của lão nhất. Nhưng gã đã bị Mộ Dung Thiên phế bỏ, và rốt cuộc lại chết dưới tay Lăng Đế Tử.

Còn đại nhi tử thì bất hạnh không phải là một chiến chức giả, vả lại tính cách cũng khiếm khuyết, đúng là như lời nói của Mộ Dung Thiên vậy. Muốn gã trở thành một Cát Tư thứ hai thì cơ hội xa vời lắm. Ngay cả như lão đây cũng phải quyền mưu kiêm toàn thì mới có thể bò lên được địa vị của ngày nay đó chứ.

Nhị nhi tử Ước Sắt Phu tuy rằng vô năng và cũng chỉ biết đắm mình trong tửu sắc, nhưng ít ra thì võ công cũng không tệ. Tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng gã cũng là người duy nhất có thể tài bồi được. Trước kia lão đã đặt hết kỳ vọng lên người Mông Na Lâm, nên tùy ý để cho Ước Sắt Phu tự do sa đọa. Nếu như sau này quân giáo nghiêm khắc, nói không chừng gã cũng sẽ đạt được thành tựu nhất định.

Ước Sắt Phu nghe vậy thì không màng đến cơn đau nhức ở trên tay nữa, tim và mặt đều trở thành lạnh cóng, gã sợ hãi gọi lớn:

- Phụ thân!

Làm nhi tử như gã, tất nhiên là hiểu rất rõ tính tình của phụ thân. Vì để cho kế hoạch và mưu lược thống trị vĩ đại được thành công, lão sẽ sẵn sàng từ bỏ tất, kể cả người chí thân ở trong đó, nhưng chỉ có Mông Na Lâm là ngoại lệ duy nhất.

Nếu là mấy tháng trước, gã nhất định sẽ không sợ chết như vậy, nhưng hiện tại thì gã đã nắm được ở trong tay số lượng Kim thương bất đảo đủ để xài cho hết nửa đời còn lại. Sau khi trùng chấn hùng phong của nam nhi, Ước Sắt Phu đặc biệt cảm nhận được sinh mạng đáng quý tới mức nào.

Nếu như chết đi, vậy thì danh vọng và mỹ nữ đều sẽ thuộc về người khác hết.

Nhìn thấy sự bêu xấu của Ước Sắt Phu, Cát Tư cực kỳ chán ghét, nhưng lão lại không cam tâm nhìn thấy cơ nghiệp do mình khó khăn gầy dựng lên, để rồi sau này sẽ rơi vào tay của người ngoài tộc.

Lão tuyệt thế kiêu hùng nắm chặt hai tay, khiến cho bao nhiêu gân xanh đều nổi hết lên. Không ngờ lão làm mưa làm gió một cõi, từng trải vô số chuyện lớn chuyện nhỏ, nhưng đây đúng là lần đầu tiên lão cảm thấy bất lực.

- Để cho họ đi!

- Dạ!

Luồng bạch khí ở trên cây ma trượng của nữ ma pháp sư liên biến mất.

- Hà hà, được rồi, nhân tiện xin mời quý thuộc hạ dời ra xa một chút. Bản thân tại hạ rất nhát gan, vạn nhất bị hù một phát, nói không chừng thanh chủy thủ trong tay sẽ cầm không vững, đến lúc đó thì Ước Sắt Phu công tử.....

Sau khi bỏ lửng câu nói khiến cho Cát Tư gần như muốn tức đến sôi gan, Mộ Dung Thiên liền kéo chéo áo của Ước Sắt Phu cùng bước theo lên đài. Hắn đi thẳng đến bên cây thập tự đang có Lăng Đế Tư bị trói ở đó.

Mộ Dung Thiên vung tay một cái, những dây thủy tinh đang trói Lăng Đế Tư liền bị đứt đoạn. Lưu Tinh quả không hổ là một món danh khí chém sắt như chém bùn.

Mộ Dung Thiên đỡ lấy thân thể mềm mại của Lăng Đế Tư, thần tình của hắn lúc này rất ôn nhu, khác xa với bộ dạng hung thần ác sát lúc nãy. Hắn nhẹ nhàng lên tiếng:

- Xin lỗi, ta đã đến trễ!

Trước kia, giữa hai người lúc nào cũng phải đấu võ miệng, bởi vì nàng luôn bảo trì hình dạng của một nữ cường nhân. Thế nhưng tình trạng yếu đuối của nàng lúc này lại khơi lên lòng yêu thương của hắn đối với nàng.

Dù mạnh mẽ tới đâu, nàng cũng chỉ là một nữ nhân, và cũng cần có người để bảo vệ.

Không biết là vì bản thân quá đuối sức hay vì một nguyên nhân nào khác, lúc này Lăng Đế Tư vui đùa vào lòng Mộ Dung Thiên, mùi vị nam nhân quen thuộc và gần gũi bắt đầu trở về với nàng.

Đột nhiên nàng nhớ đến cái đêm hoang đường ở trong hang động của Kinh Lôi sơn mạch, một đêm phong cuồng và cực kỳ phóng túng.

Cuộc đời của nàng, hoặc có lẽ là cuộc đời của hai người họ đều đã được thay đổi vào cái đêm đó.

Đi thôi, đến nơi nào cũng được, hoặc giả cứ để ông trời an bày!

Ôm Lăng Đế Tư trong tay, Mộ Dung Thiên vẫn kéo theo Ước Sắt Phu đi xuống đài hành quyết.

Đám võ sĩ đông nghịt chỉ dám đứng ở xa xa mà nhìn, đồng thời để cho Mộ Dung Thiên tùy ý đi qua. Một là vì mệnh lệnh của Cát Tư, hai là trên thực tế, họ cũng không muốn đến gần tên ác ma kia!

Nhưng nếu để cho hắn mang người mà thoát đi ngay trước mắt hàng ngàn hàng vạn người, tựa như chỉ là một trò đùa như thế, nếu việc này truyền ra ngoài thì đó sẽ là một mối sỉ nhục với các võ sĩ này.

Ngay khi Mộ Dung Thiên gần ly khai pháp trường, đột nhiên ở phía sau truyền đến tiếng kêu hoảng loạn:

- La Địch, cứu mạng!

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên quay người nhìn lại, sau đó đôi người của hắn chợt co rút lại.

- Tạp Hy?

Vì không phải xuất thân quý tộc, nên hiển nhiên Tạp Hy không có được vận khí như Lăng Đế Tư. Lúc này gã mặc y phục tù nhân, tóc tai bù xù, đang chạy trốn về phía Mộ Dung Thiên.

Sự tình đột biến khiến cho Mộ Dung Thiên vốn có suy nghĩ rất linh hoạt thì trong nhất thời cũng phản ứng không kịp. Đây là chuyện gì? Lẽ nào lần này hành quyết ngoài Lăng Đế Tư ra thì lại còn có người khác?

Ngày trước khi bỏ chạy khỏi quân đoàn 376, có người đã cải trang giống hắn để đánh lạc hướng Tử Vong Truy Sát đoàn, lúc đó Mộ Dung Thiên đã đoán rằng do gã bạn cùng phòng này đã làm điều đó.

Nhưng sao ngày hành quyết của gã lại trùng ngày với Lăng Đế Tư? Chẳng lẽ lại trùng khớp vậy sao? Chẳng lẽ việc gã bao che cho mình phải mất lâu như vậy mới bị vạch trần?

Mộ Dung Thiên không kịp suy nghĩ tiếp, bởi vì gã bạn cùng phòng của mình tựa hồ như là mới nhân lúc hỗn loạn mà chạy ra từ phía sau pháp trường. Chạy phía sau gã là một cung tiễn thủ chấp pháp, thanh trường cung ở trong tay được giương thẳng, và đang nhắm vào mục tiêu.

Nhân lực của Mộ Dung Thiên lúc này rất độc, căn cứ theo tư thế giương cung, hắn có thể đoán ra đối phương là một cao thủ đỉnh cấp.

Dưới tình thế cấp bách, Mộ Dung Thiên vội quát lớn:

- Tạp Hy, đừng chạy thẳng, mau nằm xuống!

Nhưng không kịp nữa rồi, cung tiễn thủ ở phía sau đã buông tay, một mũi linh lực tiễn như cầu vồng xuyên qua trăng mà bắn tới sau lưng Táp Hy.

Gã chợt kêu thảm một tiếng, rồi thân thể bị bắn tung lên không, tốc độ bắn đi về phía trước còn nhanh hơn nhiều.

- Táp Hy!

Mộ Dung Thiên hất Ước Sắt Phu xuống đất, sau đó vừa vịn chụp được gã bạn cùng phòng vừa bay tới.

Táp Hy?

Mộ Dung Thiên chợt mơ hồ nghe tiếng Lăng Đế Tư kêu lên cái tên đó. Nàng chấn động toàn thân, vì tựa hồ như vừa nghĩ ra được điều gì nên vội kêu lớn:

- Đừng.....

Phập!

Lời nhắc nhở của Lăng Đế Tư rốt cuộc cũng đã quá trễ.

Một thanh liêm đao (đao lưỡi liềm) màu đỏ tươi như máu và có hình thù kỳ lạ đã cắm sâu vào trước ngực Mộ Dung Thiên.

- Người.....

Mộ Dung Thiên mở to đôi mắt nhìn gã bạn cùng phòng như không tin vào mắt mình. Gã căn bản không hề thụ thương, một vết thương tích cũng không có.

Khuôn mặt của Táp Hy đột nhiên biến ảo, sau đó thì khuôn mặt mỹ lệ tuyệt luân của một thiếu nữ liền dần dần hiện rõ.

Khuôn mặt của thiếu nữ đầm đầy nước mắt, nàng nói:

- Xin lỗi La Dịch, tên của ta là Khiết Tây Táp!

380. Hồi 362: Huyết Đồng

Mộ Dung Thiên nhìn khuôn mặt thanh lệ thoát tục của Khiết Tây Táp, đột nhiên hẩn hieu ra tất cả mọi chuyện mà trước nay hẩn không thể giải thích được.

Chẳng trách nào nàng ta lại hay nhẩn nhớ như một nữ tử vậy, chẳng trách nào nàng ta không có tập quán gần gũi thân mật với các bằng hữu khác, chẳng trách nào có lần hẩn chạy xộc vào phòng tắm khi nàng đang tắm thì nàng ta lại sợ hãi như vậy, chẳng trách nào mỗi tháng thì nàng ta lại có vài ngày khó chịu.....

Thì ra nàng ta vốn là một nữ tử!

Khiết Tây Táp khóc không thành tiếng:

- Xin lỗi, Cát Tư hội trưởng đã từng nói qua, chỉ cần ta làm như vậy thì lão sẽ tha cho Lăng Đế Tư.

Mộ Dung Thiên hơi ngẩn người ra, hẩn thoảng nhìn thấy trên khóe miệng của Cát Tư đang lộ ra một nụ cười. Hẩn chợt phát hiện ra toàn bộ chuyện này đang có vấn đề, mà vấn đề rất lớn nữa.

Thì ra đại hội hành quyết này chỉ là một cái bẫy chết người.

Hẩn đã đánh giá thấp lòng dạ và lòng nhẩn nại của Cát Tư. Hoặc giả lão hồ ly này từ đầu tới cuối không hề có ý dồn Lăng Đế Tư vào chỗ chết, để rồi cùng lúc đắc tội với Khải Âm và Thụy Mạn hai đại gia tộc.

Mục đích của lão chính là muốn mượn cơ hội này để dẫn dụ cái đình trong mắt của Lam Nguyệt đến đây, sau đó thì nhổ phăng nó đi.

Cứ nhìn vào thần thái của những người trong Khải Âm gia tộc và Thụy Mạn gia tộc thì cũng biết được, rõ ràng là họ cũng không biết sự thật của chuyện này.

Cát Tư đã lừa gạt tất cả mọi người, để họ nghĩ rằng lão không cố ý bày nghi trận này, khiến cho họ biểu diễn rất thật, rồi để cho tên sắc lang tự mình mắc câu. Sau đó lão sẽ làm ra vẻ rộng lượng mà đặc xá cho Lăng Đế Tư, bỏ qua chuyện cũ của Mông Na Lâm. Như vậy thì Khải Âm gia tộc sẽ vì cảm kích đại ân của lão mà sẽ một mực bán mạng cho lão.

Còn với Khiết Tây Táp, nàng là người thừa kế duy nhất của Thụy Mạn gia tộc, sau khi tiếp nhận mối ân tình này, vậy thì từ nay về sau, cả một đại gia tộc sẽ càng bị lão dễ dàng khống chế hơn.

Thậm chí, Ước Sắt Phu cũng rất có khả năng chỉ là một con cờ được dùng làm vật hy sinh thôi.

Một cái bẫy thật độc ác! Hầu như tính toán với tất cả mọi người, kể cả nhi tử do mình thân sinh nữa.

Hắn đáng lý phải sớm đoán ra được, vì dã tâm của mình, Cát Tư nhất định sẽ bỏ qua tất cả mọi thứ, kể cả thù hận của nhi tử, và thậm chí còn có sinh mạng của gã ở trong đó nữa.

Kiều hùng đúng là kiêu hùng, nếu là ở trên chiến trường, Mộ Dung Thiên dám tin tưởng là mình sẽ cao tay hơn, nhưng còn âm mưu lừa dối thì xem ra hắn vẫn còn kém Cát Tư.

Nhưng Cát Tư làm sao biết được sự quan hệ giữa mình và Lăng Đế Tư chứ?

Vừa nghĩ đến đó, ánh mắt của Mộ Dung Thiên lại quét tới người một gã kỵ sĩ, bên cạnh gã là con phi mã tuần vĩ rất nổi bật - Lý Ngang.

Ước Sắt Phu như vừa trở về từ cõi chết, gã vội vàng lồm cồm bò dậy, rồi chạy thực mạng về phía phụ thân.

Gã là lợi thế duy nhất của Mộ Dung Thiên, vì vậy mà hắn vội vươn tay ra, nhưng hai đầu gối lại thấy mềm nhũn, thế là hắn lại vô lực quỵ nửa chân xuống đất. Tất cả đều do thanh vũ khí đang cắm trên ngực hắn ban tặng cho.

Một thanh vũ khí vô cùng kỳ quái, trông chỉ như một thanh liêm đao nho nhỏ. Nó có màu đỏ như máu, không biết được làm bằng chất liệu gì, trên lưỡi đao có rất nhiều văn tự kỳ quái đọc không hiểu. Trên cán đao có đính một chiếc khô lâu rất dữ tợn, cầm mở rộng, hai hố mắt lõm sâu lại có hồng quang thoáng hiện, quả thật rất tà dị. Chiếc khô lâu đó nhìn rất giống cái tiêu chí của Tử Vong Truy Sát đoàn, nhưng nó lại là thực bản, chứ không phải là đồ án.

Nhưng điều càng kỳ quái hơn là tác dụng của nó. Khiết Tây Táp là một ma pháp sư, thể lực rất yếu, cho dù có gã cung tiễn thủ ở phía sau hỗ trợ, nhưng muốn đâm thủng thân thể cường tráng của Mộ Dung Thiên thật không phải dễ. Huống chi trong người hắn lại có mặc Bích Thủ Ô Tầm bào, là một món chí bảo phòng ngự ma pháp và vật lý rất hữu hiệu.

Lại thêm Hoạt tính hộ thể đầu khí của hắn vẫn luôn âm thầm bảo vệ chủ nhân, ngay vào lúc liêm đao đâm vào cơ thể hắn thì nó vẫn im lìm mà không hề phát động, tựa như rất yên ắng vậy.

Ngoài việc đó ra, khô lâu liêm đao còn mang theo hấp lực vô cùng vô tận nữa, bao nhiêu linh lực của Mộ Dung Thiên đều giống như đang bị một cái động không đáy hút lấy, thậm chí cả thần thức cũng mơ hồ có khuynh hướng rời khỏi cơ thể hắn nữa.

- Khụ khụ....

Theo tiếng ho khan, máu huyết của Mộ Dung Thiên không ngừng trào qua khóe miệng và nhỏ lên mặt Lăng Đế Tư.

Trong lòng Lăng Đế Tư cực kỳ hoảng loạn, nhưng khổ nỗi linh lực của nàng đã bị phong ấn, nên không thể nào nhúc nhích được.

Từ lúc nghe Mộ Dung Thiên gọi tên Táp Hy, nàng đã cảm thấy có chỗ không đúng.

Bởi vì dù là Táp Hy hay Khiết Tây Táp, Cát Tư vốn đã không truy cứu việc nàng cải trang làm Mộ Dung Thiên để dẫn dắt sự chú ý của Tử Vong Truy Sát đoàn rồi, nhưng tại sao nàng ta lại hóa thân làm một gã học viên của An Cách La Hy học viện mà xuất hiện tại đây?

Đáp án đã rất rõ ràng, là vì để tiếp cận La Định, sau đó tìm cơ hội hạ thủ.

Câu nói kế tiếp của Khiết Tây Tạp đã khiến Lăng Đế Tư vốn rất thông minh liền hiểu rõ mọi uẩn khúc của sự tình, kết quả cũng giống như Mộ Dung Thiên suy đoán thôi.

Ngay cả nàng cũng chỉ là một con mồi, nhân vật chính mà Cát Tư chờ đợi chính là La Địch!

Mộ Dung Thiên đưa tay nắm lấy khô lâu liềm đao, rồi cố gắng rút nó ra, nhưng nó lại tựa như mọc rễ trên người hắn vậy, không hề nhúc nhích chút nào.

- La Địch, vô dụng thôi, đây là tử khí “Phệ Hồn”....

Khiết Tây Tạp thấy thế thì lại rơi lệ không ngừng.

Nàng rất mâu thuẫn, nhưng nếu phải lựa chọn giữa Lăng Đế Tư và bạn cùng phòng, tất nhiên Lăng Đế Tư quan trọng hơn.

Tương truyền trong cuộc thần ma đại chiến, có một số vũ khí bị thất lạc chủ nhân mà rơi lại nhân gian, trong đó có cả thần khí, ma khí, yêu khí, minh khí, vu khí, quỷ khí, và tử khí. Những món vũ khí này đều do thần ma nắm giữ, chúng có uy lực hủy thiên diệt địa, và mang theo năng lực thuộc tính rất đặc thù.

Nghe nói “Phệ Hồn” là vũ khí của Tử thần Tát Na Đặc Tư. Tử thần là một vị thần bất chính bất tà, y chỉ ưa thích gặt hái linh hồn, cả hai phe thần ma cũng đều kiêng kỵ, bởi vì đối tượng mà Tát Na Đặc Tư thu gặt linh hồn không chỉ có người, mà còn có cả thần và ma nữa, ai ai cũng đều được y đối xử như nhau.

Vật dụng của Tát Na Đặc Tư hiển nhiên là phi thường lợi hại chứ không có gì để nghi ngờ cả. Một món vũ khí khác có tên gọi là “Cầu Hồn” cũng đáng sợ không kém. Bởi vì thuộc tính đặc thù của nó tiếp xúc trực tiếp với linh hồn, do đó mà nhục thể của nhân loại không thể xem thường nó được. Dù người nắm giữ nó chỉ là một tiểu hài tử, chỉ cần có thể cắm nó vào cơ thể người khác, vậy thì dù có là siêu cấp cường giả cũng sẽ phải thúc thủ vô sách với năng lực tà dị của nó mà thôi.

Đau! Rất đau!

Thương tích trên người tuy có đau đớn, nhưng chỗ đau hơn chính là trái tim của Mộ Dung Thiên. Hắn không thể tin rằng huynh đệ Tạp Hy lại có thể ám toán mình.

Dù thân phận nữ nhi của nàng là Khiết Tây Tạp, nhưng tình cảm lúc trước còn ở học viện thì lại không phải giả tạo chút nào.

- Ha ha ha.....

Mộ Dung Thiên bỗng cất tiếng cười lớn, bởi vì hắn cảm thấy bi ai.

Khiết Tây Tạp thấy vậy thì lại càng xấu hổ vô cùng, việc duy nhất nàng có thể làm được là khóc, còn không thì lại nói xin lỗi:

- Xin lỗi, La Địch.....

Xoạc!

Một vật gì đó bỗng phá tung lớp Bích Thủy Ô Tầm bào mà rơi ra ngoài.

Khiết Tây Tạp vừa thấy vật đó thì bỗng hóa ngốc. Đó chính là sợi dây chuyền có mặt hình trái tim, thủ công tinh mỹ, chỉ là ở chính giữa có một vết nứt dài. Khiết Tây Tạp chợt nhớ lại, ngày trước ở trong điều khắc điểm tại Thủy Đô của Không gian ma pháp sư Bì Ai Nhĩ, nàng đã từng tặng sợi dây chuyền Hải dương tâm này cho một nam tử tên là Khải Lý.

Vì sao Hải dương tâm lại ở trên người hắn?

Khải Lý? La Địch?

Nàng nhớ tới cuộc đụng độ giữa hai người ở trên Mặc Vân tháp, lúc đó lời lẽ mà hắn chửi mình rất phong phú và cực kỳ biến thái, lại còn những câu trả lời giải đáp trong đại hội chiêu phu.....thế là nước mắt của Khiết Tây Tạp lại chảy ròng rã như mưa.

Ngoài gã bạn cùng phòng ra, còn có ai có được tư duy như thiên mã hành không như vậy nữa?

Hải dương tâm từ trên cổ Mộ Dung Thiên rơi xuống, khi chưa kịp chạm đất thì đã nứt làm hai. Sợi dây chuyền đó trước kia chỉ có một vết nứt, giờ đây vì không chịu nổi yêu lực của Phệ Hồn mà bị phá hủy.

Điều đó có phải là tình nghĩa huynh đệ giữa hai người cũng theo đó mà gãy đôi hay không?

Vừa cố sức đẩy Khiết Tây Tạt ra, Mộ Dung Thiên vừa phát hiện mình không hề hận nàng, bởi vì nàng cũng chỉ là bất đắc dĩ, cũng vì cứu Lăng Đế Tư mà phải hy sinh một thứ khác. Nhìn theo một khía cạnh khác, nàng ta cũng giống mình thôi. Điểm xuất phát của hai người đều giống nhau, chỉ là phương thức không giống thôi.

Có lẽ phương thức mà Khiết Tây Tạt sử dụng rất có lợi cho Lăng Đế Tư.

Chỉ cần Cát Tư biết thời thế mà ban ra một mối ân tình với Khải Âm gia tộc, để cho nàng lấy công chuộc tội, mạo hiểm lấy thân làm mồi dẫn, giúp đế quốc giết được kẻ phản bội là La Dịch, vậy thì tội danh của nàng tất nhiên sẽ được đặc xá. Sau đó, nàng vẫn có thể làm công chúa của Khải Âm gia tộc, và vẫn là niềm kiêu ngạo của đế quốc.

Còn nếu như mình cứu nàng ra, vậy thì sau này nàng phải sống xa xứ, lưu lạc dị quốc.

Đó là một tư vị rất cô độc. Mộ Dung Thiên đã từng ném qua, vì vậy mà hắn không muốn Lăng Đế Tư cũng phải trải nghiệm sự thống khổ đó giống mình.

Vừa nghĩ đến đó, cánh tay đang ôm Lăng Đế Tư bất giác rơi lỏng ra, Mộ Dung Thiên nói:

- Tạt....à không, Khiết Tây Tạt tiểu thư, xin hãy đưa Lăng Đế Tư....

- Không, La Dịch, đừng!

Lăng Đế Tư tựa hồ đoán ra được Mộ Dung Thiên đang nghĩ điều gì, nàng thấp giọng nói:

- Hãy dẫn ta cùng đi!

Nàng đã từng dứt bỏ hắn một lần, nhưng tuyệt sẽ không có lần thứ hai!

Cho dù có phải từ bỏ gia tộc, đế quốc, quê hương, hoặc thậm chí có bị hành quyết trên pháp trường, nàng cũng không hối hận!

Tuy rằng thanh âm của Lăng Đế Tư vẫn nhỏ như muỗi, nhưng Mộ Dung Thiên có thể nhìn thấy lòng tin tuyệt đối qua ánh mắt của nàng. Nàng là một loại nữ nhân mỗi khi đã quyết định chuyện gì thì vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

Mộ Dung Thiên cười cười không nói gì, chỉ là cánh tay đang ôm nàng của hắn lại siết chặt hơn một chút.

- Giết hắn!

Một câu nói đơn giản của Cát Tư được phát ra, lập tức mở màn hành động truy sát.

Các võ sĩ trong pháp trường cũng bắt đầu ý thức được điều gì đang xảy ra, gã ác ma kia tuy đáng sợ nhưng lúc này đã mất hết năng lực và chỉ giống như chim ưng gãy cánh, vì vậy mà thời gian để họ báo thù cho bằng hữu và thân nhân cũng đến rồi. Hơn nữa, người đầu tiên cắt được thủ cấp của hắn xuống, nói không chừng còn sẽ được Cát Tư trọng thưởng nữa.

Vì vậy mà các võ sĩ lập tức ủa tới, trên trời dưới đất đông nghìn nghịt, còn Cát Tư thì vẫn ngồi ở trên ghế chủ trì, nhàn nhã như đang xem trò vui vậy.

Kết quả mà lão muốn nhìn thấy chính là tình cảnh hàng hà sa số võ sĩ sẽ băm La Dịch ra thành một đồng thịt vụn, để tế điện cho hồn thiêng của ái tử Mông Na Lâm ở trên cao.

Bích Dạ và Khải Sát Lâm cũng châu lệ tầm tã, rốt cuộc họ cũng hiểu được tại sao mình lại được mời tới đây. Thì ra Cát Tư muốn cho họ thấy được tình cảnh thâm bị loạn đao chém chết của La Dịch.

Nhưng họ cũng chỉ đành bất lực, trơ mắt đứng nhìn hắn bị đám võ sĩ vây chặt như điên cuồng.

Lực lượng từng chút từng chút bị tiêu thất, thân thể mềm mại của Lăng Đế Tư cũng trở nên nặng nề hơn. Hai gối của Mộ Dung Thiên mềm nhũn, nhưng hần cầm Lưu Tinh cầm xuống đất, miễn cưỡng chống đỡ thân hình của mình.

Dù có chết, hần cũng sẽ không quỳ gối trước mặt Cát Tư!

- Lăng Đế Tư!

Đám võ sĩ dày đặc đang giờ nanh múa vuốt ập tới, khiến cho Khiết Tây Tạt cảm thấy nóng nẩy. Nếu như không đi ngay, vậy thì đám võ sĩ đang muốn lập công kia sẽ có thể chém luôn cả Lăng Đế Tư lắm.

Nhưng Lăng Đế Tư chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhẹ, đồng thời cũng dồn hết chút sức lực còn lại mà ôm chặt lấy cánh tay của hần, lấy hành động để chứng minh quyết tâm của mình.

- Người.....

Khiết Tây Tạt ngây người ra, trong lúc nhất thời, nàng chẳng biết nói sao mới phải.

Lăng Đế Tư bất hạnh vì gặp phải tao ngộ bi thảm, nhưng đồng thời nàng cũng rất may mắn vì đã tìm được một thứ rất trân quý.

Chỉ có loại tình cảm cùng chung hoạn nạn trong tuyệt cảnh như thế này mới là vĩ đại nhất, không biết nó có phải là điều mà Khiết Tây Tạt cũng theo đuổi hay không?

- Giết!

- Giết!

- Giết!

-

Các võ sĩ bắt đầu từ không trung hạ xuống, ánh mắt của ai nấy cũng đều đỏ rực, nhất quyết phải chém tên ác ma ở trước mặt ra thành trăm mảnh mới được.

Đột nhiên bạch quang chợt lóe, bọn võ sĩ ngạc nhiên nhận ra ở bên cạnh tên ác ma không biết từ lúc nào đã thấy xuất hiện một con sủng vật lông trắng rất kỳ quái.

Khi các võ sĩ đã bình tĩnh trở lại, họ thấy con tiểu sủng vật đó không hề có sự uy hiếp gì, nên cũng tính giết luôn nó.

Nhưng đến khi con tiểu sủng vật kia ngẩng đầu lên thì cả đám võ sĩ không hện mà cùng rùng mình một cái.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy được đôi người đang cực kỳ phẫn nộ, cực kỳ quái đản, và mang theo một màu đỏ rất dữ tợn - Huyết đồng!

381. Hồi 363: Hủy Diệt

- Uuuuuuuuuuuu!

Tật Phong phát ra một tiếng tru tức giận không tương xứng với thể tích của nó. Tiếp theo thì có rất nhiều hắc vụ xuất hiện trong không gian rồi ào ạt nhập vào cơ thể nó, tựa như tình cảnh mà lúc trước Cuồng Bạo dong binh đoàn đã nhìn thấy vậy.

Sau khi hấp thu hắc vụ, thân thể của Tật Phong nhanh chóng nở lớn ra, cao đến ba thước, móng vuốt nhỏ nhắn của nó cũng dài hẳn ra, những chiếc vuốt đó sắc bén như đao, đồng thời còn lấp lánh hàn quang nữa. Bộ lông mềm mại trắng muốt của nó cũng không biết từ lúc nào đã biến thành màu vàng kim, một loại màu sắc yêu dị, trong màu tử hắc lại có ẩn chứa kim quang hoa lệ.

Trong nháy mắt, con tiểu sủng thú khả ái kia lại biến thân thành một quái vật to lớn như một con hùng sư đáng sợ.

Đám võ sĩ đang xông tới ồ ạt, lúc này thấy vậy thì ai nấy cũng đều hít lấy một hơi lạnh khí. Hiện tại ai cũng đều thấy được, con sủng thú đó không dễ bóp chết như một con kiến hôi như họ nghĩ.

Phàm là sủng thú biết biến thân thì thông thường đều là những loại rất khó chơi.

Từ sau khi trở thành sủng vật của Mộ Dung Thiên, vì không muốn trở thành gánh nặng cho chủ nhân, Tật Phong vẫn thường ngấm ngấm tu luyện ở sau lưng mọi người, vì vậy mà không ai biết được nó trưởng thành tới mức nào.

Cho đến sau khi tiến hành biến dị đầu loại với thượng cổ yêu thú, nó đã hóa noãn lần thứ hai và tự phá vỏ mà ra, nó phát hiện mình đã đủ mạnh để trở thành một cánh tay đắc lực cho chủ nhân, thế nhưng nó vẫn chọn lựa ẩn giấu lực lượng, vì nó sợ Mộ Dung Thiên sẽ sai nó đi giết người.

Tật Phong không muốn làm trái mệnh lệnh của Mộ Dung Thiên, nhưng nó cũng lại càng không muốn giết người. Từ trước tới nay, nó chưa từng lấy đi một sinh mạng nào, cả việc gây thương tích nhỏ nhoi cũng chưa hề.

Nó vốn bị ảnh hưởng bởi văn hóa của Địa cầu, vì vậy mà trong ý thức của nó, nhân loại vĩnh viễn là bằng hữu của chó. Vì vậy, dù trước kia nó từng bị Cuồng Bạo dong binh đoàn đuổi giết ở Ốc Mã cao địa gần Cách Lâm trấn, ngay cả lúc gặp phải hoàn cảnh ngặt nghèo và nguy hiểm tới tính mạng, nhưng lúc đó nó cũng chỉ biến thân để tự bảo vệ mình, rồi hù cho Cuồng Bạo dong binh đoàn hoảng sợ mà bỏ đi, mặc dù rằng nó vốn có thể giết họ rất dễ dàng.

Nhưng ngày hôm nay nó đã nổi giận! Cực kỳ tức giận!

Hậu quả Tật Phong nổi giận quả thật rất nghiêm trọng.

Lúc này Tật Phong chột há miệng thật lớn, rồi phun ra một quả cầu gió thật nhanh. Tiếng gào rít của quả cầu gió vang lên như xé màng nhĩ, đồng thời bắn nhanh về phía một gã kim giáp võ sĩ ở gần nhất.

Gã võ sĩ đó bị tiếng gào rít chấn nhiếp mà đứng đó như trời trồng, hướng chỉ tốc độ của quả cầu gió cũng nhanh kinh người, căn bản là không thể tránh né được. Vì vậy mà gã chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn vào quả cầu gió đang ập tới mình.

- Aaaaaaaaaaaaaa!

Trong tiếng gào thê thảm, gã kim giáp võ sĩ bị quả cầu gió hút chặt lấy rồi chỉ trong nháy mắt, nó liền nghiền nát thân thể của gã võ sĩ, cả một mẫu vụn cũng không chừa lại.

Thế rồi quả cầu gió không vì vậy mà biến mất, trái lại, nó phát ra một tiếng nổ thật lớn, sau đó liền hóa thành hai quả cầu gió, rồi lại tiếp tục bay về phía hai kỵ sĩ khác, mà tốc độ vẫn nhanh như cũ.

Hai gã kỵ sĩ kia thấy thảm trạng của đồng bọn thì sợ đến ngây người, nhưng nhờ chúng biết thuật phòng ngự nên trong lúc bất tri bất giác liền đưa thuẫn lên che chắn trước người.

Rào rào! Rào rào!

Theo cơn đau nhức truyền đến, hai gã kỵ sĩ chợt phát hiện tám thuẫn ở trong tay mình đã bị quả cầu gió nghiền nát.

- Aaaaaaaaaaaaaa!

- Aaaaaaaaaaaaaa!

Tình trạng của hai gã kỵ sĩ cũng giống hệt như gã kim giáp võ sĩ lúc nãy vậy, bọn chúng chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi liền bị quả cầu gió nghiền nát luôn.

Hai quả cầu gió tiếp tục nổ tung, rồi sau đó trở thành bốn quả, trong nháy mắt lại tiễn đưa bốn gã võ sĩ khác đến địa ngục.

Tiếp theo thì tám, mười sáu, rồi ba mươi hai quả, vv....Mỗi một quả cầu gió đều lấy đi một mạng người, không ai có thể chống đỡ được.

Nào tim, nào mật rơi đầy mặt đất. Lúc nãy các võ sĩ một mực tranh công tiến lên, nhưng giờ đây thì hoảng hốt bỏ chạy một mạch, chỉ lo tránh không kịp mà thôi.

Nhưng số lượng của bọn chúng quá nhiều, mà không gian thì lại hữu hạn, trong lúc chen chúc nhau, có rất nhiều người bị chết oan uổng.

Có vài tên vì không kịp tránh né nên vội chụp lấy đồng bọn để làm bia chắn. Con người thật ghê tởm như vậy đó, khi sinh mạng bị uy hiếp thì bộ mặt âm hiểm mới lộ ra ngoài. Hơn nữa, chúng không vì sự hèn hạ đó mà thoát chết, quả cầu gió vẫn tiếp tục xuyên thấu đồng bọn của chúng rồi tiếp tục lao tới chúng. Trước lúc chết, những tên tiểu nhân hèn hạ kia còn lãnh nhận ánh mắt oán hận của đồng bọn của mình nữa.

Trong tiếng gào rít liên hoàn như xé màng nhĩ của những quả cầu gió, pháp trường đã trở nên cực kỳ náo loạn. Đến cuối cùng, sau khi tàn sát bữa bãi xong, những quả cầu gió kia rồi cũng biến mất. Chỉ để lại ruột gan phèo phổi cùng với tay chân bị đứt nằm la liệt khắp nơi, và những người may mắn còn sống sót nhưng bị khiếp sợ đến nỗi tay chân run rẩy bầy.

Máu chảy ở bên trong pháp trường vốn đã quá nhiều, vì vậy mà sinh mạng ở nơi đây chỉ là những chuyện vật vãnh không đáng kể.

Trong mấy giây ngắn ngủi, ít nhất cũng đã có hơn ba trăm người chết uổng mạng, còn lại thì cũng là những người bị mất tay, mất chân hoặc trọng thương đang nằm rên rỉ thống khổ ở dưới đất.

Ngay cả các thánh cấp cường giả dù có toàn lực đánh ra một kích thì cũng không thể khiến cho cả mấy trăm người bị chết hàng loạt như vậy, thế mà con ma thú này chỉ nhẹ nhàng phát ra một kỹ năng thì đã khiến cho cả mấy trăm người đều ngừng hẳn hô hấp ngay.

Lực lượng đó thật là đáng sợ!

Tử vong! Cuồng bạo! Hủy diệt!

Dưới cổ áp lực nặng nề và bá đạo kia, ngoài ngạt thở ra thì người ta cũng chỉ còn cảm thấy rất ngạt thở mà thôi.

Sủng thú ở bên cạnh ác ma cũng là một ác ma không hơn không kém!

- S cấp ma thú!

Thanh ngôn tế ty Lợi Bĩ Cái Á, Gia Phỉ Nhĩ Đức, Tư Đồ Nhĩ Khắc và rất nhiều siêu cấp cường giả khác đang có mặt tại hiện trường đều không hẹn mà cùng hít lấy một hơi lạnh khí, ai nấy đều không tin vào hai mắt của mình!

S cấp ma thú rất cao ngạo, chúng tuyệt đối không thể trở thành sủng vật của nhân loại được, nhưng mà sự thật ở trước mắt lại rất hiển nhiên.

- Nhưng ma thú!

Bích Dạ kêu khẽ, vừa mừng vừa lo.

Ngày trước, khi Cuồng Bạo dong binh đoàn chấp hành nhiệm vụ tại Cách Lâm trấn, họ đã từng đụng độ với nó, vì vậy mới dẫn đến việc toàn thể dân chúng tại đó phải di cư đi nơi khác. Nhưng trăm vạn lần ngàn không thể ngờ tới, nó lại là con tiểu sủng vật dường như lúc nào cũng rất lười biếng và chỉ biết ăn với ngủ ở bên cạnh Mộ Dung Thiên bấy lâu nay.

- S cấp ma thú?

Không biết một ai đó đã hô lên cái danh từ này, sau đó thì nó nhanh chóng được truyền đi tới tai mọi người. Ngay lập tức, trên mặt các võ sĩ có mặt tại trường đều chẳng còn tí máu nào.

Từ xưa tới nay, cái danh từ đó vẫn là một danh từ rất đáng sợ!

Hơn nữa, những lời truyền ngôn về chúng ở trong thời đại của thần và ma tuy có khác nhau, nhưng sự tồn tại của chúng là có thật, vì vậy nên mới càng đáng sợ hơn.

Hơn mười năm trước, trong một lần ma thú bạo động, một con S cấp ma thú bị kích nộ cực điểm, nó đã một mình xông vào một tòa thành cấp ba mà san bằng tất cả trong đó, không một người nào may mắn thoát chết.

Lâu nay nhân loại vẫn cho rằng mình chính là chúa tể của đại lục, nhưng trên thực tế, trong lòng họ biết rất rõ, S cấp ma thú mới là chúa tể chân chính của toàn bộ đại lục.

Nếu như có vài con S cấp ma thú liên hợp lại, vậy thì nội trong một ngày đêm mà muốn tiêu sạch triệt để nhân loại thì cũng không phải là việc khó gì, nhưng cũng may mấy con quái vật biến thái này chỉ có hứng thú với lực lượng, hơn nữa phần lớn không biết đã phi thăng đến tận không gian nào rồi, vì vậy nên chúng ít khi có thời gian để ý tới thế sự.

Vậy mà giờ đây trước mắt bao nhiêu người lại có một con S cấp ma thú xuất hiện, và lại còn là sủng vật của tên ác ma kia nữa.

Sợ hãi tựa như một cơn bệnh ôn dịch vậy, nó nhanh chóng lan tràn ra ngoài! Các võ sĩ tại pháp trường chợt phát hiện mình ngay cả việc nuốt nước miếng cũng thấy khó khăn nữa. Sau khi ý thức được chuyện gì đang xảy ra, bọn chúng đều nhao nhao lên như ong vỡ tổ vậy.

Những tên võ sĩ này chỉ là những chiến chức giả bình thường, nên ý chí của chúng cũng tương đối bạc nhược. Tuy đã hấp thu được rất nhiều tư tưởng thuần phục đế quốc, nhưng khi giáp mặt với S cấp ma thú thì phòng tuyến tâm lý đã hoàn toàn đổ vỡ. Hiện nay trong đầu chúng chỉ muốn tìm đường bỏ chạy mà thôi, càng xa con quái vật kia thì càng tốt!

Tật Phong không thèm để ý đến đám võ sĩ kia nữa, mà nó quay đầu lại nhìn Khiết Tây Táp, đồng thời lại há miệng ra lần nữa.

Nó rất hận nữ tử đã gây thương tổn cho chủ nhân mình.

Không biết là vì quá sợ hay vì quá xấu hổ, Khiết Tây Táp không hề có ý chống trả lại, và cũng không bỏ chạy. Nàng chỉ lẳng lặng ngồi ở đó mà chờ chết thôi.

- Tật Phong, bỏ đi.

Thanh âm yếu ớt của Mộ Dung Thiên vang lên, nhưng Tật Phong thì lại nghe rất rõ ràng. Tuy không biết tại sao chủ nhân bảo nó buông tha cho Khiết Tây Táp, nhưng xưa nay nó chưa làm trái lời của Mộ Dung Thiên bao giờ cả.

Tật Phong gầm gừ nhìn Khiết Tây Táp một cái rồi bắt đầu nuốt quả cầu gió vào bụng trở lại.

Thế rồi một trận gió nhu hòa thổi lên, Tật Phong đưa lưng ra công Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư lên rồi phóng nhanh ra khỏi pháp trường.

Đám võ sĩ vừa rồi chỉ là những tên chiến chức giả thấp kém, Tật Phong với khứu giác nhạy cảm đã đánh hơi được còn rất nhiều lực lượng cường mạnh đang ẩn núp trong bóng tối, vì vậy mà nó phải sớm đưa chủ nhân rời khỏi địa phương nguy hiểm này đã.

Đám võ sĩ kia đã sợ đến táng đả, nào dám nhảy ra ngăn cản nữa, chỉ đành để mặc cho Tật Phong tự do bỏ đi thôi.

Khiết Tây Táp nhìn thân ảnh của Tật Phong khuất xa dần, nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm. Tuy nhiệm vụ của nàng không được hoàn toàn mỹ mãn, nhưng nàng lại có cảm giác như vừa trút được gánh nặng vậy.

Cát Tư liên tục thở gấp, kế hoạch của lão quả thật là rất kín kẽ, chỉ tiếc là người tính không bằng trời tính, khi không lại có một con sủng thú đáng sợ như thể nhảy ra phá hỏng toàn bộ đại kế của lão.

Nhưng lão cũng chỉ có thể mở trừng mắt mà nhìn Tật Phong mang hai người Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư rời khỏi mà thôi. Sức mạnh của S cấp ma thú quả thật quá ghê gớm, ngay cả lão là một tuyệt thế kiêu hùng mà cũng không tránh được sợ hãi.

Mà điều càng đáng sợ hơn chính là gã nam tử kia lại có thể hoàn toàn không chế được con S cấp ma thú đó. Nếu hắn sai nó đi đối phó với mình thì....

Cát Tư vừa nghĩ tới đây thì mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa, bao nhiêu suy nghĩ nhạy bén cũng đều bị ngưng đọng hết, trong nhất thời cũng không biết làm sao để định đoạt nữa.

- Không, đó không phải là S cấp ma thú!

Người đầu tiên hồi phục tinh thần sau cơn chấn động là thánh ngôn tế ty Lợi Bửu Cái Á, dù sao thì nhân lực của lão cũng sắc bén hơn người thường, nên mới có suy đoán như vậy.

Cát Tư dường như gặp được cứu tinh, vội hỏi:

- Sao lại như thế?

- Sức phá hoại của S cấp ma thú phải mạnh hơn nhiều lắm, vả lại còn là vô cùng vô tận nữa, nhưng mà ta lại phát hiện kỹ năng do con ma.....à không, con sinh vật lúc này phát ra lại có hiện tượng suy kiệt. Nói chính xác hơn, đây chỉ là một con sinh vật rất mạnh, nhưng cũng không thể bài trừ khả năng nó là một con S cấp sinh vật đã trưởng thành!

Lợi Bửu Cái Á không biết làm sao để xưng hô Tật Phong cho thỏa đáng. Nếu gọi nó là ma thú, thì sao nó lại là sủng vật của nhân loại được, còn nếu gọi nó là sủng vật thì vừa rồi nó đã hấp thu yêu khí cực nhanh và khiến cho thân thể hóa lớn ra, vậy rõ ràng đó là năng lực của ma thú cao cấp kia mà.

- Huống chi, nếu nó quả thật là S cấp ma thú, vậy thì Cát Tư đại nhân, e rằng ngài....

Lợi Bửu Cái Á không nói hết câu, nhưng ngụ ý đã rất rõ ràng - nếu Tật Phong là S cấp ma thú thì lúc này Cát Tư đã là một người chết rồi.

Nếu S cấp ma thú muốn giết một người thì không có một ngoại lực nào có thể ngăn cản được!

Cát Tư nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, lúc này đầu óc của lão rối bời như tơ vò, nhưng giờ đây thì đã nhanh chóng khôi phục lại sự thâm trầm vốn có.

- Lập tức phát động lực lượng toàn thành, bằng bất cứ mọi giá, phải giết chết con súc sanh đó và cả La Dịch nữa.

Một con sinh vật rất có thể là S cấp ma thú siêu tiến hóa mang đến sự uy hiếp rất lớn, thậm chí còn có cả gã La Dịch kia nữa. Cát Tư tuyệt đối không thể để cho họ nhìn thấy ánh dương quang của ngày mai, nếu không thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Chính vì vậy mà hành động truy sát chuẩn S cấp ma thú lần đầu tiên trong lịch sử của Thần Phong đại lục liền được mở màn, ngay tại thành Phật Lạc Lý Tư, thủ đô của Lam Nguyệt.

382. Hồi 364: Tu La (thượng)

Bầu trời tại thành Phật Lạc Lý Tư vừa mới hừng đông mà vẫn rất âm u, mây đen vần vũ trên không, mưa tuôn xối xả, khiến cho toàn thể tòa thành siêu cấp này trở nên rất ảm đạm.

Đại đa số các khu thương nghiệp đều vì cơn mưa như trút nước kia mà dời giờ giấc buôn bán lại, để mọi người được ngủ một giấc say sưa cho thoải mái.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là Phật Lạc Lý Tư được bình an vô sự, bởi vì lúc này đang có từng loạt đạn tín hiệu bắn lên không trung, nổ mạnh trên không và rồi tỏa ra tứ phía, tạo thành một đồ án trông rất đẹp mắt.

Đạn tín hiệu liên tục bắn lên trời như vậy nhưng lại không phải để chúc mừng ngày lễ quan trọng gì, mà đó là loại Thanh hệ tín hiệu cảnh giới rất khẩn cấp, âm thanh bén nhọn và chói tai, khiến những ai đang ngủ say cũng phải giật mình thức giấc, đồng thời cũng ý thức được ngoài việc Lăng Đế Tư bị hành quyết ra, ở tại Phật Lạc Lý Tư này còn có chuyện không tầm thường khác đang xảy ra nữa.

Đó là đạn tín hiệu cấp X! Cũng là một loại đạn tín hiệu đại biểu cho sự tình chưa nắm rõ thuộc cấp cao nhất.

Mọi người dân đều không biết chuyện gì xảy ra, nhưng những đội nhai an (cảnh vệ đường phố) đã nhanh chóng giữ yên trật tự, đồng thời cũng báo cho mỗi nhà mỗi hộ không được ra ngoài. Ngay cả những đệ tử lưu linh ra ngoài hưởng lạc suốt đêm, giờ đang say lúy túy và muốn trở về nhà thì cũng bị các kỵ sĩ tuần tra tạm thời bắt giam vào một chỗ hết.

Những địa điểm công cộng của Phật Lạc Lý Tư cũng đều bị giải tán hết, trừ những người đang chấp hành nhiệm vụ thôi.

Trong cơn mưa xối xả, từ các đường phố lớn nhỏ đều ngập tràn những bóng hắc y nhân tựa như u linh vậy. Nếu là người hơi sáng mắt một chút thì cũng đều nhận ra được bọn chúng chính là Tử Vong Truy Sát đoàn của đế quốc.

Lần này đã xuất động đại quy mô thành viên của Tử Vong Truy Sát đoàn như vậy, hẳn là từ khi thành lập hội đến giờ chưa hề có bao giờ.

Ngoài Tử Vong Truy Sát đoàn ra, còn có rất nhiều chiến chức giả từ bốn phương tám hướng đang ồ ạt chạy tới, nào là chiến sĩ, thích khách, ma pháp sư, kỵ sĩ, cung tiễn thủ, phù chú sư, lực sĩ, kết giới sư, tế ty, vv....

Biểu tình ở trên mặt những người này đều rất ngưng trọng, dường như đang lâm đại địch vậy. Bởi vì ở ngay giữa thủ đô Phật Lạc Lý Tư của Lam Nguyệt, nơi được xưng là an toàn nhất với hàng ngũ thủ vệ sâm nghiêm, vậy mà lại có thể xảy ra đột biến thế này, thật là khó tưởng tượng nổi.

Dù có là thánh cấp cường giả của địch quốc lên tới đây, vậy cũng không đến nỗi phải kinh sư động chúng như thế. Thế mà giới cao tầng lại huy động nhiều người đến như vậy, phỏng chừng là muốn dồn kẻ xâm nhập vào chỗ chết mới thôi.

Thế nhưng nhiệm vụ khẩn cấp hôm nay mà các dũng sĩ tiếp nhận được lại là truy sát kẻ mà họ còn sợ hơn cả thánh cấp cường giả - một con chuẩn S cấp ma thú.

Mà cũng may đó chỉ là một con chuẩn S cấp ma thú, tuy có phiền phức, nhưng với chiến thuật lấy biển thịt đè người thế này thì chắc chắn họ sẽ thành công thôi. Nếu như có phải chiến đấu với con S cấp ma thú đó, nghe ra rất giống như là đi tìm chết vậy, thật tức cười.

Chuẩn S cấp và S cấp không chỉ có khác nhau ở một chữ “chuẩn” đơn giản như vậy mà thôi, mà thực lực giữa hai cấp còn chênh lệch nhau rất xa. Thế nhưng chuẩn S cấp đúng là rất có tiềm lực để trở thành S cấp ma thú.

Hơn nữa, con ma thú chết tiệt đó lại là sủng vật của thống soái Rạng Đông, người mà dân Lam Nguyệt vừa nghe danh thì đã sợ mất mật rồi. Điều này quả thật là không thể ngờ tới.

Do đó mà hội trưởng Liên Chức công hội đã ban tử lệnh, bất luận thế nào cũng phải truy sát hai kẻ đó cho bằng được, nhất định phải vĩnh tuyệt hậu hoạ.

Vậy thì đội hình truy sát quy mô tầm cỡ này cũng không có gì kỳ quái cả.

Lúc này phương hướng tháo chạy của Tật Phong là hướng đông môn của Phật Lạc Lý Tư. Bởi vì pháp trường của Phật Lạc Lý Tư nằm ở thành đông, vì vậy nếu muốn rời khỏi thành thì chỉ có con đường này là gần nhất.

Nếu là lúc bình thường, vậy thì Mộ Dung Thiên lo rằng Cát Tư sẽ bố trí bày rập ở trên đoạn đường này, thế nhưng lúc này Tật Phong đã đột nhiên xuất hiện nên đã khiến cho lão bất ngờ. Vì vậy, nhất định là lão cũng không kịp trở tay rồi.

Tuy nhiên, Tật Phong vẫn gặp phải sự tấn công mạnh như vũ bão. Phải biết rằng, đây là Phật Lạc Lý Tư, là thủ đô của Lam Nguyệt, vì vậy mà cường giả tụ tập ở đây đông không đếm xuể.

Nào là linh lực tiên, bạo đạn, Hỏa tường, Thủy long, Phong nhận, Mộc xà, Điện mang, Băng trụ, Thổ đuẩn, nguyên tố khôi lỗi, vv.....

Các linh lực kỹ năng hoa lệ vô cùng vô tận bay về phía Tật Phong như cơn mưa rào, mà người sử dụng những kỹ năng đó lại có nhiều chức nghiệp khác nhau, đồng thời cả những người tu luyện các hệ nguyên tố đặc biệt như là Quang Minh và Hắc Ám võ giả cũng có đủ, thậm chí còn có cả những Nghĩ linh sứ hiểm thấy nữa.

So với đám võ sĩ cấp thấp trong pháp trường lúc này thì rõ ràng những người đang truy đuổi Mộ Dung Thiên và Tật Phong đây còn lợi hại hơn nhiều, họ đều là những cường giả có thực lực nhất định, mỗi một người đều có thể sử dụng vũ khí tấn công từ xa hoặc là sử dụng kỹ năng Phi hành tấn công từ xa.

Bọn họ không hề tới gần Tật Phong, mà chỉ đứng từ xa mà phát động kỹ năng để oanh tạc nó, bởi vì mục tiêu quá rõ ràng nên họ cứ tận lực mà tấn công. Làm tiêu hao lực lượng của đối phương cũng đồng nghĩa với việc giảm thiểu sự tổn thất tới mức thấp nhất cho phe mình.

Đó chính là chiến thuật xa luân chiến dễ tiện, nhưng cũng rất hữu hiệu. Hơn nữa trong điểm tấn công của họ không phải là Tật Phong, mà là Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư đang ở trên lưng nó.

Trong hai người, một là cường giả và một là thiên chi kiêu tử của đế quốc, nhưng lúc này thì lực lượng của cả hai đều bị phong bế, nên điều đó đã khiến cho Tật Phong phải tổn hao khá nhiều sức lực để bảo vệ cho cả hai. Vì vậy mà hiệu quả do đám người truy sát tạo ra còn tốt hơn là trực tiếp vào Tật Phong nhiều lắm. Có lẽ chiến thuật âm hiểm này là do lão Cát Tư nghĩ ra đây.

Hiện tại thân thể của Tật Phong đã thu nhỏ lại một chút và không còn to lớn như một con hùng sư nữa, do đó mà tốc độ hấp thu yêu khí cũng giảm đi nhiều, nhưng trái lại thì với thể tích này thì tỷ lệ bị tấn công trúng cũng giảm xuống vài phần. Quả thật quyết định này của nó rất thông minh.

Thế rồi đột nhiên có một cơn gió lốc nhỏ với tốc độ xoáy tròn cực nhanh nổi lên bao lấy toàn thân Tật Phong, đồng thời cũng đánh văng hết những linh lực kỹ năng ra ngoài.

Tốc độ của Tật Phong thật rất giống với tên của nó, tốc độ mau lẹ như gió, lại thêm có sự bảo vệ của cơn gió lốc, nó nhanh nhẹn xuyên qua các loại kỹ năng, rồi mau chóng bỏ rơi kẻ địch lại phía sau.

Cho dù là vậy, nhưng nó cũng không thể nào không bị trúng chiêu được, vì bất luận chạy tới đâu thì cũng gặp phải địch nhân đông như kiến cỏ, ma kỹ ngập trời, hơn nữa lại còn rất nhiều loại tấn công khác nhau của địch nhân nữa. Dù muốn tránh cũng không thể tránh nổi, điều duy nhất có thể làm được là tận lực giảm thiểu sự thương tổn mà thôi.

Mà điều khiến cho Tật Phong tức giận nhất đó là nó không muốn gây thương hại cho nhân loại, nhưng nhân loại thì lại không hề nhân từ với nó chút nào.

Nếu là người bình thường mà gặp phải sự tấn công biến thái như vậy thì từ lâu thì cốt đã không còn nữa rồi, dù có là thánh cấp cường giả chỉ e cũng khó có thể tránh khỏi.

Oành!

Đùng!

Đoàng!

.....

Mộ Dung Thiên ở trên lưng Tật Phong tựa như một lò thuốc nổ, toàn thân bị chấn động mạnh liên miên bất tuyệt. Hắn đưa mắt nhìn những trận mưa linh lực kỹ năng, gần như che đi hết tầm nhìn của mình, thật sự là kinh tâm động phách. Vì vậy mà có thể tưởng tượng được kẻ phải gánh chịu hết những sự tấn công đó như Tật Phong hẳn là bị áp lực rất nặng nề.

Nhưng đôi mắt của con chó nhỏ này vẫn tràn đầy vẻ kiên nghị, một khắc cũng không dừng lại. Lúc này nó như một con thuyền nhỏ nhấp nhô giữa biển khơi gập ghềnh, tùy ý vượt qua muôn trùng con sóng lớn, trung thành đưa chủ nhân đến bến bờ sinh tồn mà không hề đắn đo vì những trở ngại ở trước mắt.

Một khi chưa đưa được chủ nhân đến nơi an toàn thì nó quyết sẽ không ngã xuống, trừ phi sinh mạng của bản thân mình đã đến đường cùng.

Xoẹt!

Cuối cùng cũng có một lưỡi Phong nhận xé rách cơn gió lốc bảo hộ ở bên ngoài mà cắt lên người Tật Phong một vết máu.

Mộ Dung Thiên thấy thế thì rất hoảng hốt, lúc này hắn mới hiểu được lực lượng của Tật Phong không phải thực sự là vô cùng vô tận như một con S cấp ma thú.

Vì phải duy trì một nguồn lực lượng quá lâu, rốt cuộc nó cũng bắt đầu suy kiệt, và cơn gió lốc kia đã thu nhỏ lại không ít.

Tiếp theo là một tia Điện mang khiến cho toàn thân Tật Phong bị chấn động mạnh.

Rồi không lâu sau đó, nào tên, nào liệt hỏa, nào hàn băng, Thổ thích, bạo đạn, vv.....tất cả đều lưu lại rất nhiều vết thương trên người con chó nhỏ.

Theo sự suy giảm sức lực của Tật Phong, càng lúc càng có nhiều linh lực kỹ năng đột phá được cơn gió lốc bảo hộ ở bên ngoài mà rơi lên người nó. Chỉ có chỗ Mộ Dung Thiên là thủy chung vẫn không bị tập kích.

Để bảo hộ chủ nhân ở trên lưng, Tật Phong đã dồn rất nhiều lực lượng để bao bọc xung quanh người Mộ Dung Thiên, dù cho bản thân nó mang đầy thương tích thì cũng không hối tiếc.

Trên người Tật Phong đã mang dấu hiệu của việc bị suy giảm lực lượng, vì bộ lông màu vàng kim của nó bắt đầu nhạt dần và đang trở lại màu trắng của lúc ban đầu, nhưng sau đó lại bị máu tươi nhuộm thành đỏ hồng.

- Tật Phong!

Mộ Dung Thiên cực kỳ hoảng loạn, hắn cố hết sức lấy ra một viên “Khoảnh khắc thiên đường” từ trong Không gian giới chỉ rồi nhét vào miệng, thế nhưng viên linh đan cứu mạng có thể kích phát tiềm năng của con người vượt quá mức giới hạn này cũng hoàn toàn mất đi công hiệu, tuyệt đối không có một chút phản ứng nào.

Thanh liên đao yêu dị này chẳng những đã áp chế toàn bộ lực lượng của hắn, mà nó còn khiến cho “Khoảnh khắc thiên đường” cũng trở thành bất lực.

Mộ Dung Thiên hoàn toàn tuyệt vọng. Hắn chỉ có thể mở trừng mắt nhìn máu huyết ở trên người Tật Phong chảy ra không ngừng, và nó đang nhanh chóng biến thành một con huyết cầu.

Cũng may vừa vặn lúc này hắn nhìn thấy được một tòa kiến trúc cao ngất ngưỡng ở phía xa xa - Lạc Nhạn tháp.

Do đã từng sống tại Phật Lạc Lý Tư một thời gian, Mộ Dung Thiên cũng tương đối hiểu rõ các danh lam thắng cảnh ở trong thành, mà Lạc Nhạn tháp lại chính là một trong số đó.

Qua khỏi Lạc Nhạn tháp thì sẽ đến rất gần với tường thành.

Bởi vì toàn bộ kế hoạch của hắn đã bị thay đổi, do đó mà cho tới tận lúc này, Nhận Vụ vẫn chưa hề xuất hiện. Có lẽ nàng biết rõ dù có xuất hiện lúc này thì cũng chỉ là tăng thêm một cổ thi thể mà thôi. Tuy nhiên, Mộ Dung Thiên tin rằng nữ thích khách đó nhất định là đang ẩn núp ở một nơi nào đó, và đang chờ đợi thời cơ tốt nhất, để rồi sau đó sẽ đưa mình ra khỏi thành. Đó mới là nhiệm vụ quan trọng nhất của nàng.

Một khi ra được khỏi thành, vậy thì lực lượng truy sát sẽ giảm đi nhiều. Nếu như bọn hắn có thể chạy vào rừng rậm thì lại càng được an toàn hơn, vì những nơi đó lúc nào cũng có các loại ma thú cực kỳ hung ác. Chúng sẽ là một lực lượng uy hiếp rất lớn đối với nhân loại, nhưng trái lại, chúng cũng sẽ trở thành thủ hộ thần cho đám người Mộ Dung Thiên.

Tật Phong vốn có tâm linh tương thông với chủ nhân, nó vừa thấy được một tia hy vọng thì tinh thần phần chấn, cơn gió lốc ở trên người cũng tăng lớn hơn nửa thước. Thế rồi nó dồn sức phóng chạy về phía trước.

383. Hồi 364: Tu La (trung)

Sau khi vòng qua một khúc quanh, trận mưa linh lực kỹ năng bỗng giảm đi nhiều, nhờ vậy mà áp lực của Tật Phong cũng giảm theo. Đột nhiên lúc này ngân quang chợt lóe, Tật Phong bỗng thấy trời đất quay cuồng, còn bản thân nó thì đang ở trong một không gian rất kỳ dị.

Tất cả những cảnh vật xung quanh không còn thấy đâu nữa, toàn bộ đều là khoảng không trống rỗng, ngay sát bên cạnh Tật Phong có một bức tường hình tròn màu bạc phong kín lối đi, còn bản thân nó ở trong không gian đó không thể phân biệt được đâu là trên dưới hay trái phải. Loại không gian kỳ dị này rất giống với loại không gian năm chiều ở trong khoa học vậy.

Vì phương hướng đột nhiên bị hỗn loạn, điều đó khiến cho Tật Phong bị xao động mạnh cùng với bất an. Nó vừa gầm gừ tức giận, vừa phát huy cơn gió lốc ở ngoài thân thể lên đến mức tột cùng, mục đích của nó là muốn tạo ra một mũi khoan để xoay thẳng vào bức tường tinh thể rất quái dị kia.

Lúc này ở trên bức tường tinh thể chợt thấy xuất hiện hình ảnh của một con Tật Phong khác, đồng thời cũng xông mạnh vào bản thể chính của Tật Phong. Hai bên cùng va chạm vào một chỗ.

Bùng!

Ngay cả Mộ Dung Thiên đang ngồi ở trên lưng Tật Phong cũng bị chấn động đến nỗi khí huyết nhộn nhạo, qua đó có thể thấy được sức mạnh của sự va chạm vừa rồi dữ dội đến cỡ nào.

Tật Phong bị chấn văng ra sau, không ngờ bức tường tinh thể kia lại không bị suy suyển gì, mà trái lại còn khiến cho Tật Phong lần đầu tiên thất bại mà vẫn không thể tiến lên trước được.

Tuy một kích vừa rồi của Tật Phong không có lực sát thương kinh khủng như khi nó tấn công đám võ sĩ ở pháp trường, nhưng nó đã dồn hết lực lượng vào một điểm để tấn công, vậy thì lực xuyên thấu quyết cũng không thấp hơn lực lượng của quả cầu gió chút nào.

Tật Phong không tin là có tà pháp, nó nổi giận gầm lên một tiếng, rồi lại xông tới bức tường tinh thể một lần nữa.

Tình cảnh quái dị lần này cũng giống hệt như lần trước vậy, hình ảnh Tật Phong lại xuất hiện ở trên bức tường, cũng cùng một kích thước, cùng một tốc độ, cũng giận dữ y hệt bản thể chính của Tật Phong, và cũng xông vào đối phương.

Và kết quả lần này cũng không có chút thay đổi nào, Tật Phong lại một lần nữa bị chấn lui ra sau.

- Uuuuu....

Tật Phong cảm thấy sa sút tinh thần, nó cảm giác như là con Tật Phong ở trên bức tường kia chính là nó vậy.

Nếu đối phương cũng giống như nó, cũng có kích thước và lực lượng giống hệt nó, vậy thì làm sao nó thắng được đây?

Thế nhưng sứ mệnh đưa chủ nhân thoát hiểm đã khiến cho nó cố giữ vững tinh thần. Thế là nó hết lần này tới lần khác cứ xông vào bức tường quái dị, để đến nỗi đầu nó chảy máu đầm đìa mà vẫn chưa dừng lại. Sự trung thành của con chó nhỏ đáng thương này, cùng với sự nhẫn nại vô bờ của nó thật khiến cho người ta phải thương xót vô cùng.

Sau một lần tấn công không có kết quả, nhưng phạm vi xung quanh bức tường bỗng nhiên biến mất, không gian liền khôi phục lại nguyên dạng của nó, dưới chân vẫn là đất liền, thế nhưng Mộ Dung Thiên chưa kịp vui mừng thì một trận mưa linh lực kỳ năng liền phủ ập xuống.

Sau khi trận mưa kỳ năng đó phủ ập xuống thì bức tường tinh thể lại xuất hiện lần nữa, đất cát dưới chân chợt biến mất, không gian thần bí kia lại xuất hiện trước mắt Tật Phong và Mộ Dung Thiên.

Thế nhưng không gian đó lại không hề trống rỗng như lần trước, bởi vì trận mưa linh lực kỳ năng vẫn nhắm vào người Tật Phong mà oanh tạc.

Trong phạm vi hạn hẹp của không gian kỳ lạ kia, muốn tránh né trận mưa kỳ năng đó thì lại rất khó khăn, Tật Phong chỉ có thể lấy thân mình mà gánh hết tất cả.

Sau khi trúng phải một lượng lớn kỳ năng mang sức chấn động và sức phá hoại cực mạnh, lần này Tật Phong không chỉ bị ngoại thương đơn giản như vậy, mà trong miệng nó cũng bắt đầu phun ra rất nhiều máu.

Nhưng nó vẫn không bỏ cuộc, lúc này nó dùng hết tất cả những lực lượng cuối cùng của mình để xông mạnh vào bức tường tinh thể lần nữa, mặc dù bản thân nó cũng biết rõ làm vậy cũng vô ích mà thôi.

Bức tường chợt biến mất, bầu trời lại được một trận mưa linh lực kỳ năng khác che lấp toàn bộ tầm nhìn của Mộ Dung Thiên, khiến cho hắn không thể nhìn ra được bí mật đằng sau bức tường quái dị đó.

Lịch sử lại tái diễn, sau khi một trận mưa kỹ năng vừa phủ xuống thì bức tường quái dị lại xuất hiện, và bầu không gian hư huyền khiến người ta muốn phát điên kia lại cũng hiện ra lần nữa.

Tật Phong đáng thương chỉ có thể cố gắng đề khởi lực lượng để chống lại trận mưa kỹ năng. Nếu ở vào chỗ khác, nó có thể tránh né, nhưng lúc này bị vây ở trong không gian quái dị kia thì hiển nhiên là chỉ còn cách hứng chịu mà thôi.

Bức quái tường nhiều lần biến mất và rồi tái xuất hiện, mỗi một lần như thế lại tạo nên một đòn trầm trọng cho Tật Phong, và nó cứ tiếp tục diễn ra như thế liên miên bất tuyệt.

Mộ Dung Thiên cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, nhưng hắn vẫn không thể nhìn thấu được sự huyền bí ở đằng sau bức tường kia.

Sau năm đợt tấn công như thế, và bức quái tường vẫn xuất hiện trở lại như lúc trước, rốt cuộc Tật Phong cũng không chịu đựng nổi sự tàn phá vô cùng vô tận kia, thế là nó ngã ầm xuống, nhưng trước khi ngã xuống, nó còn cố sức vận dụng một tí lực lượng còn lại để làm giảm cơn xóc cho Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư, giúp cho chủ nhân không bị thương tổn thêm.

- Không, Tật Phong!

Mộ Dung Thiên gần như cùng lúc bò đến gần Tật Phong rồi ôm nó vào lòng.

Trong phút chốc, thân thể của Tật Phong chợt thu nhỏ và khôi phục lại hình dạng của một con chó nhỏ khả ái, thế nhưng hình dáng của nó lúc này rất thê thảm, trên người toàn là những vết thương sâu hoắm lòi cả xương ra ngoài, bốn chân bị gãy đoạn, bộ lông trắng muốt cũng bị nhuộm thành màu đỏ thẫm, khiến người ta nhìn vào mà giật mình kinh sợ.

- Gâu...

Tật Phong sủa lên một tiếng yếu ớt, đồng thời máu ở trong miệng cũng trào ra không ngớt.

Mộ Dung Thiên hiểu được ý tứ của nó - xin lỗi chủ nhân, từ nay về sau, ta không thể cùng ngắm ánh trăng với người được nữa.

- Không! Đừng!

Một mối dự cảm bất tường chợt dậy lên trong lòng, khiến cho Mộ Dung Thiên thét lên điên cuồng.

Nhưng cho dù hắn có khóc đến nổi ra máu thì cũng vô dụng, hai vành mắt của Tật Phong cũng đang từ từ khép lại.

Thật đáng tiếc vì đã không thể đưa chủ nhân đến được nơi an toàn, nhưng nó đã tận lực rồi.

Cũng như lời thánh ngôn tể ty Lợi Bỉ Cái Á đã nói, nó quả thật không phải là S cấp ma thú.

Sau khi hóa hoãn và trở thành sủng vật của Mộ Dung Thiên, điểm khởi đầu là con số không, Tật Phong một lần nữa trưởng thành. Tuy nó đã rất cố gắng, thậm chí đã tiến hành biến dị đầu loại với Cùng Kỳ, nhưng dù sao cũng không thể trong một thời gian ngắn mà trở thành S cấp ma thú được, thậm chí cũng vẫn chưa mạnh hơn lúc mới đến Thần Phong đại lục là bao.

Nhờ kết cấu cơ thể có phần đặc biệt, nên lực lượng của nó đã tiến gần đến tiêu chuẩn của S cấp ma thú, nhưng điều đó cũng phải trả ra một giá lớn, đó là tùy theo thời gian kéo dài trong lúc lực lượng bị tiêu hao, cái giá mà nó phải bỏ ra lại càng lúc càng lớn hơn, và cuối cùng chính là tử vong.

Tuy không hề quen thuộc với Tật Phong, nhưng lúc này Lăng Đế Tư nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cũng không cầm được nước mắt. Một con sủng vật trung thành như vậy, vì bảo vệ chủ nhân mà đã dùng đến sức lực cuối cùng của mình, để rồi bị tráng chết đi, thật khiến cho người ta kính nể từ tận đáy lòng.

Bức quái tường lại biến mất, thời gian hơi sớm hơn những lần trước. Có lẽ vì biết được Tật Phong đã chết và nó không còn bị sự uy hiếp nào nữa, vì vậy nên mới sớm tự hóa giải.

Đến lúc này thì Mộ Dung Thiên mới có thể nhìn được tình hình thực tế ở xung quanh. Thì ra nơi mà bức quái tường kia vừa xuất hiện chỉ có một đám người đang mặc phục sức chức nghiệp rất cổ quái, trên lớp y phục của họ có rất nhiều đồ án hình học - kết giới sư.

Trên thực tế, bức tường quái dị kia chỉ là một kết giới trận của bọn chúng, chính vì vậy mà vừa rồi bọn chúng phải liên tục thay đổi từ thủ sang công là vậy, vì kết giới trận không có khả năng tấn công người ta.

Đằng sau đám kết giới sư lại có một đám người khác, y phục của chúng cũng có rất nhiều đồ án, nhưng không phải là đồ án hình học mà là những đồ hình rất rối loạn, khiến cho ai nhìn thấy cũng phải chóng đầu hoa mắt - Ảo thuật sư.

Bọn chúng chính là những người đã tạo ra không gian hư huyền, khiến cho Tật Phong không thể phân biệt được phương hướng.

Trận pháp do kết giới sư và ảo thuật sư cùng kết hợp chính là một trong những trận pháp phòng ngự mạnh nhất trên đại lục - Phong ma ảo trận.

Kết giới sư khiến cho sức phòng ngự của trận pháp được mạnh mẽ, còn ảo thuật sư thì phụ trách việc làm suy yếu ý chí của địch nhân, dời đi trọng điểm tấn công và làm tăng thêm sức mạnh cho Phong ma ảo trận.

Bốn phía xung quanh Phong ma ảo trận là một biển người, toàn là chiến chức giả, để cùng phối hợp với Phong ma ảo trận mà tung ra những đòn tấn công từ xa.

Tất nhiên hình ảnh Tật Phong giả tạo xuất hiện ở trên bức tường tinh thể lúc này không phải là bản thân nó, mà lại chính là đám kết giới sư kia. Nhìn qua họ, rõ ràng cũng không nhẹ nhàng hơn chút nào. Hơn một ngàn kết giới sư, có hơn phân nửa trong số họ là đã thấy hai chân run rẩy, một số khác thì dường như cũng không còn chống đỡ được bao lâu nữa rồi.

Chỉ bất hạnh là Tật Phong đã kiệt sức trước chúng. Nếu như nó có thể kiên trì thêm một lúc nữa, chỉ cần tấn công mạnh thêm hai lần nữa, vậy thì kết quả đã có thể thay đổi rồi.

Người chỉ huy hành động truy sát lần này lại là người quen cũ của Mộ Dung Thiên, Lam Nguyệt doanh soái, người đã nhiều lần bị thảm bại dưới tay Mộ Dung Thiên khi còn ở Đa Đa Lạp Đặc, Ai Nhĩ Duy Tư.

Rõ ràng lão đã biết trước muốn ngăn cản Tật Phong là một việc rất khó, do đó nên mới cho bày bố nghi trận, thả lỏng một hướng đi trong những trận mưa kỹ năng, để dẫn dụ Tật Phong chạy tới đây, mà nơi này vốn đã được bày sẵn Phong ma ảo trận để nghênh tiếp nó.

Nhìn thấy Tật Phong ngã lặn dưới đất, lúc này Ai Nhĩ Duy Tư mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng điều đó lại không khiến cho lão cảm thấy vui mừng vì đã thu được chiến thắng, bởi vì Lam Nguyệt đã phải xuất động quá nhiều cường giả như vậy thì mới có thể triệt hạ được đối phương. Quả thật đây là một việc không đáng mừng chút nào.

Sự chiến thắng này không phải là ở trên chiến trường, nên Ai Nhĩ Duy Tư cũng hơi có phần tiếc nuối. Thế rồi lão giơ tay lên cao và chặt mạnh xuống, đó chính là mệnh lệnh phát động đòn tấn công cuối cùng với Mộ Dung Thiên.

Đám kết giới sư không cần phải phát động Phong ma ảo trận nữa, bởi vì lúc này chúng không cần làm vậy. Hiện nay lực lượng của Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư đều đã bị quản chế, cả con sủng vật chuẩn S cấp từng là nỗi kinh hoàng của mọi người cũng đã chết đi rồi.

Mất thấy hai người và một thú sắp sửa bị biến thành những đồng thịt vụn ở dưới những trận mưa kỹ năng, đột nhiên từ dưới đất có hai cánh tay thò lên chụp lấy Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư, sau đó liền kéo họ biến mất vào lòng đất một cách thần kỳ.

Trận mưa kỹ năng đồng loạt rơi vào chỗ Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư đang ngồi lúc này, nhưng lại chẳng trúng mục tiêu, bởi vì nơi đó chỉ còn lại một cái hố sâu không người, khiến cho ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau đầy vẻ kinh dị.

384. Hồi 364: Tu La (hạ)

Thì ra Nhận Vụ cũng suy nghĩ giống Mộ Dung Thiên vậy, nàng vẫn âm thầm ẩn núp ở gần hắc. Sau khi Tật Phong biến thân và thành công mang Mộ Dung Thiên ra khỏi pháp trường, điều đó còn tốt hơn do nàng đích thân đưa hắc đi nữa, nhưng chỉ tiếc là cuối cùng vẫn gặp phải Phong ma ảo trận.

Sức phòng ngự của loại trận pháp này hầu như rất chặt chẽ, ngay cả ở dưới đất cũng được bày ra một tầng kết giới. Nhận Vụ đã thử nhiều lần, đến cuối cùng, sau khi đâm kết giới sư kia bị đả thương khá nghiêm trọng, khiến cho lực lượng của chúng bị giảm nhiều, nhờ vậy mà trong lúc chỉ mình treo chuông, Nhận Vụ mới có thể thành công phá vỡ kết giới để đưa Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư cùng đi.

Nhưng khi nàng lên vào lòng đất thì cũng không dễ chịu chút nào, bởi vì vòng vây truy sát lần này rất lớn, trong lòng đất cũng có rất nhiều Thổ tộc thích khách ẩn thân chờ đợi thời cơ.

Sự lo lắng của Nhận Vụ không dư thừa chút nào, hầu như cùng với lúc nàng vừa chui vào lòng đất thì cũng liền nghĩ thấy được sự nguy hiểm ngay.

Thổ hệ thích khách tác nghiệp ở trong lòng đất không giống như người ta hoạt động ở trên mặt đất, bởi vì họ không thể nhìn thấy bất luận cái gì ở trong lòng đất cả, mà họ chỉ có thể thông qua nguyên tố cùng nguồn gốc với linh lực của mình để dò đường, nhờ vậy nên họ mới có thể cảm nhận được người hoặc vật thể nào ở trong phạm vi “dò đường” của mình. Đương nhiên, khi đó thì họ chỉ thấy được một cái bóng tương đối mờ ảo chứ không thấy được rõ ràng như ở trên mặt đất. Quả thật phương pháp “dò đường” kiểu này rất giống với hồng ngoại tuyến vậy.

Nhờ có thể chất đặc biệt, nên linh giác của Nhận Vụ ở trong lòng đất cũng cao minh hơn những thích khách khác nhiều, do vậy mà nàng hoạt động ở trong lòng đất cũng tương đối dễ dàng hơn.

Lúc này nàng có “thấy” được một bóng người đang phá đất mà lao nhanh về phía mình. Trong lòng đất u ám, người nọ di chuyển rất nhanh và chỉ lưu lại một bóng linh lực tàn ảnh nhàn nhạt ở phía sau, rõ ràng y hoạt động ở trong lòng đất cũng chẳng khác nào cá đang bơi trong nước vậy, không hề có một điểm bị hạn chế nào cả.

Sự hoạt động của thích khách ở trong lòng đất luôn luôn bị giới hạn, vậy mà người kia lại không như vậy.

Ở trong giới thích khách vẫn tồn tại một loại kiến thức bất thành văn, phàm là ai có thể đạt tới tốc độ Ảnh cấp ở trong lòng đất, vậy thì người đó đã đạt tới bậc thánh cấp rồi vậy!

Nói một cách khác, người kia chính là thánh cấp cường giả!

Nhận Vụ cả kinh thất sắc, nàng không ngờ cái ả gây trở ngại đầu tiên đã là một nhân vật khó chơi rồi.

Đối với một thích khách cao cấp như vậy, một người chưa đạt tới trình độ thánh cấp như nàng cũng rất khó đối phó nổi. Nếu như muốn bỏ chạy, vậy thì với thể chất đặc biệt của mình, Nhận Vụ vốn cũng có thể đạt tới tốc độ của Ảnh cấp ở trong lòng đất, thế nhưng nếu muốn đưa hai người khác cùng đi với mình thì tám, chín phần mười là sẽ bị đối phương đuổi kịp.

Sau khi tạm thời biến Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư thành thạch (đá), khiến cho khí tức của họ hoàn toàn bị phong bế, Nhận Vụ một mình tiến ra nghênh đón đối phương.

Biện pháp duy nhất hiện nay là dẫn dụ đối phương đi nơi khác, sau khi cắt đuôi đối phương rồi thì mới trở lại mang hai người Mộ Dung Thiên đi sau.

Khi còn cách đối phương chừng hơn hai mươi thước, Nhận Vụ đột ngột thay đổi phương hướng.

- Khắc khắc....

Đối phương phát ra tràng cười quái dị, sau đó không thèm đuổi theo Nhận Vụ, mà vẫn tiếp tục lao về phía Mộ Dung Thiên.

Khuôn mặt ngọc của Nhận Vụ chợt biến sắc, đối phương còn cao minh hơn sự tưởng tượng của nàng nhiều lắm, căn bản là y không thèm để ý đến nàng, mà dường như đã phát hiện ra nơi ẩn giấu hai người Mộ Dung Thiên rồi vậy.

Trong lúc gấp gáp, Nhận Vụ cũng vội dề thẳng tốc độ mà đuổi theo đối phương, thanh chủy thủ ở trong tay nàng đã vận sẵn Mộc, Thạch nhị khí cùng với Long kinh mà đâm vào lưng đối phương.

Đây chính là phương pháp “vây Ngục cứu Triệu”, nếu như đối phương vẫn tiếp tục hạ thủ với Mộ Dung Thiên thì y cũng phải trả ra một giá đắt.

Thế nhưng đối phương vẫn không hề để ý tới sự uy hiếp ở sau lưng, mà chủ thủ của y vẫn đâm về phía hai người Mộ Dung Thiên.

Nhận Vụ cực kỳ khẩn trương, nhưng cũng không thể làm gì hơn được, vì nếu đối phương thật sự không tiếc gì cả, vậy thì nàng cũng không thể cứu được Mộ Dung Thiên rồi.

Hận! Dù rất hận, nhưng Nhận Vụ vẫn tiếp tục đâm về phía đối phương. Dù Mộ Dung Thiên có thật sự gặp phải bất hạnh, vậy chỉ ít người này cũng sẽ không được may mắn.

- Tiểu thư, người bị lừa rồi, khặc khặc....

Vừa cười, thích khách vừa thu chủ thủ lại, đồng thời nắm lấy hai người Mộ Dung Thiên mà ném vào khoảng không chưa kịp khép lại ở phía sau y.

- Ủi chà!

Đối với sự việc xảy ra bất ngờ này, hiển nhiên Nhận Vụ không kịp phản ứng chút nào.

Thánh cấp cường giả là những người được người ta tôn kính nhất, kể cả địch nhân, bởi vì ngoài việc lực lượng của họ khuất phục được người khác ra, mà họ còn có lòng dạ rộng rãi và hành sự rất quang minh nữa. Chỉ ít thì trong lúc chiến đấu là như vậy. Cũng giống như quốc sư của Cuồng Sa thành vậy, trong lúc giao đấu, Bái Yết La tuyệt đối không sử dụng tới thủ đoạn, và đó chính là một trong những nguyên nhân khiến cho lão được người ta tôn trọng.

Nhưng vị thánh cấp cường giả ở trước mặt đây lại sử dụng thủ đoạn quá ti tiện. Với thực lực của một thánh cấp cường giả như y, vậy mà vẫn dùng tới hai người không còn sức chống cự để làm một chắn cho mình.

Trong lúc cấp bách, Nhận Vụ chỉ đành thu hồi linh lực, bằng không sẽ đâm trúng hai người Mộ Dung Thiên ngay, mà khi làm vậy thì hậu quả của nó lại rất nghiêm trọng, lúc này trong ngực của Nhận Vụ chỉ cảm thấy rất khó chịu, chỉ trực thổ huyết mà thôi.

Sau khi Nhận Vụ vừa tiếp được thân hình của Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư thì lại nghe thanh âm của đối phương vang lên:

- Tiểu thư tốt bụng nhưng ngu ngốc, đi chết đi!

Thế rồi một thanh chủ thủ lạnh buốt đâm xuyên qua thân thể mềm mại của Nhận Vụ, nó vốn không hề biết thương hương tiếc ngọc chút nào.

Nhưng đến khi mũi chủ thủ đâm vào gần vị trí trái tim của Nhận Vụ thì bị ngừng lại, bởi vì lúc này đang có một cổ kinh khí rất bá đạo xông ra và phản kích lại địch nhân.

- Bảo mạng hộ thể đấu khí, Long kinh?

Hiển nhiên đối phương khá là bất ngờ nên không kịp trở tay, bàn tay đang cầm chủ thủ của y bị Long kinh phản kích đến nổi tê dại, nhưng Nhận Vụ thì bị thảm hại hơn. Nàng bị đối phương chấn bay đi thật xa, đồng thời còn kéo theo hai người Mộ Dung Thiên bay thẳng lên hơn mười thước và quay trở lại mặt đất.

Tuyệt chiêu “Sơn băng địa liệt” của y không giống như của những cường giả đồng nghiệp khác, chiêu này của y là một kích tất sát. Trong khi quyết đấu, cường giả càng mạnh thì thời gian giao đấu càng ngắn gọn, sự định đoạt của thắng bại chỉ ở trong gang tấc.

- Hừ, có lời cho Ai Nhĩ Duy Tư người rồi, nhưng trò chơi này cũng rất thống khoái, khặc khặc....

Địa phương mà đám người Mộ Dung Thiên vừa rơi trở lại thì vừa khéo lại đúng là bên trong Phong ma ảo trận lúc trước. Những người bao vây xung quanh trận vẫn đang còn ngơ ngác sững sờ, nhưng thời gian chưa tới mười giây thì mục tiêu vừa biến mất dưới lòng đất đã trôi lên lại, và còn mang thêm một người nữa. Điều đó lại khiến cho mọi người kinh hãi gần như nhảy dựng lên.

Toàn bộ khuôn mặt của Mê chi nữ thích khách không còn chút máu và đã hôn mê bất tỉnh. Một kích của thánh cấp cường giả quả thật không phải chuyện đùa, hơn nữa đối phương còn giở trò ám toán âm hiểm nữa.

Vào trước lúc hôn mê, Nhận Vụ chỉ có thể cởi bỏ cấm chế thạch hóa cho Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư, mặc dù nàng biết có làm vậy thì ba người cũng khó tránh khỏi cái chết.

Với tình huống hiện tại, nếu có nói là bốn bề thọ địch thì cũng không sai chút nào, tuy rằng chỉ còn cách tường thành không đầy mấy trăm thước, một khoảng cách rất nhỏ bé đối với các cao thủ, nhưng nó lại khiến cho đám người của Mộ Dung Thiên chết đi sống lại bao nhiêu lần mà vẫn không tiến thêm được một bước nào.

Trong nháy mắt, một trận mưa linh lực kỹ năng lại ập tới.

Nhưng dường như Mộ Dung Thiên không nhận ra rằng cái chết đang ập đến, lúc này hắn chỉ cúi gầm đầu, ánh mắt chưa hề rời khỏi cơ thể của Tật Phong. Hắn hy vọng sẽ có kỳ tích xuất hiện, hy vọng con chó nhỏ này sẽ sống lại và chạy nhảy tung tăng ở xung quanh hắn, ăn khiêu hóa lộc do hắn làm, cùng nhau ngâm mình trong hồ nước nóng để vui đùa, và cùng nhau.....

Thế nhưng thi thể của Tật Phong vẫn lạnh buốt, điều đó khiến cho trái tim của Mộ Dung Thiên cũng lạnh buốt theo, nó đã nói cho hắn biết một sự thật - Tật Phong đã chết, thật sự đã chết!

Hắn và Tật Phong đã từ Địa cầu, và cùng nhau đến cái thế giới lạ lẫm này.

Vì cùng là những sinh vật không thuộc về thế giới này, chỉ có Mộ Dung Thiên là hiểu được sự cô độc của Tật Phong, cũng giống như chỉ có Tật Phong mới hiểu được sự cô độc của hắn. Một người một thú sống dựa vào nhau, nhờ vậy mới có thể chịu đựng được sự dày vò của nỗi thống khổ vô danh kia.

Nhưng giờ đây, Tật Phong đã vĩnh viễn ra đi. Điều đó có nghĩa là từ nay về sau, Mộ Dung Thiên sẽ không thể tâm sự hết nỗi lòng với con chó nhỏ khả ái này, sẽ không có nó bầu bạn với mình mỗi khi ngấm trăng nhớ nhà nữa!

Trận mưa linh lực kỹ năng kia đương nhiên sẽ không thương hại cho sự thống khổ của Mộ Dung Thiên, chúng vẫn vô tình phủ xuống người hắn.

Nhưng đến khi chúng còn cách cơ thể Mộ Dung Thiên chừng hai thước thì tất cả đều biến mất, không phải bị chấn ngược lại, mà là hoàn toàn biến mất hết.

Thì ra lúc này đã có một lớp lưới màu đen bao phủ bên ngoài thân thể của đám người Mộ Dung Thiên!

Kết giới! Một lớp kết giới màu đen tuyền!

Hầu như tất cả mọi người đều kinh hãi, nhất là các kết giới sư, ngay cả những người chuyên nghiệp như họ mà cũng chưa từng gặp qua kết giới màu đen bao giờ.

Kính tâm giới chỉ ở trên tay Mộ Dung Thiên chợt lập lòe lóe sáng, sau đó thì nó điên cuồng phóng ra những tia quang mang màu đen. Chiếc Kính tâm giới chỉ trước kia vốn chỉ mang màu xanh đậm, nhưng sau một thời gian dài chịu sự ảnh hưởng của Minh lực, rốt cuộc giờ đây nó đã chuyển sang màu đen tuyền.

Cơn mưa lớn vốn đang trút nước bình thường xuống đất, nhưng chẳng biết từ lúc nào mà nước mưa đã chuyển thành màu đen, hơn nữa lại còn có chất dính sền sệt như keo nữa.

- Chết! Chết! Chết!

Mộ Dung Thiên ngửa mặt lên trời và cất lên tiếng rú lồng lộng, cùng lúc đó, thanh “Phệ hồn” đang cắm trước ngực hắn cũng từ từ rời khỏi cơ thể, sau đó lại phóng to thành một thanh liêm đao dài tới năm thước, thì ra nó đã nghe được tiếng triệu hoán - là tiếng triệu hoán của tử thần!

Mộ Dung Thiên đưa tay nắm lấy “Phệ hồn”, rồi từ từ ngẩng đầu lên. Lúc này mọi người liền nhìn thấy được một cảnh tượng rất đáng sợ.

Đôi mắt của Mộ Dung Thiên lúc này trông còn đáng sợ hơn Huyết đồng của Tật Phong nữa, lúc này nó hoàn toàn đen thui, không có lấy một điểm trắng của tròng trắng nào cả.

- Mau, lập tức khởi động Phong ma ảo trận!

Biến cố đột xuất khiến cho Ai Nhĩ Duy Tư cực kỳ sợ hãi. Mặc dù không hiểu nguyên do thế nào, nhưng lúc này phải diệt trừ tên ác ma kia mới là thượng sách.

Các kết giới sư và ảo thuật sư vội vàng cuống quýt làm theo, nhưng chúng lại phát hiện rằng hư huyền không gian không hề xuất hiện.

Mà điều càng đáng sợ hơn là chính bọn chúng lại thấy trời đất xung quanh mình đều đã biến đi đâu mất, mà thay vào đó lại là một không gian khác.

Một không gian kinh khủng như địa ngục hiện ra trước mắt, xung quanh chúng đều là huyết trì, khô cốt, tử nhân, còn bên tai thì nghe được những tiếng rên rỉ đầy tuyệt vọng, khắp nơi đều tràn ngập mùi vị của tử vong, còn trong không khí thì toàn mùi tanh hôi, thật khiến người ta chỉ muốn nôn mửa mà thôi.

Càng đáng sợ hơn là khắp nơi có vô số tang thi [1] mà người ta không thể nào dùng ngôn ngữ để diễn tả sự ghê tởm đến tận xương tủy của chúng, thân thể chúng đã hư thối quá nửa, thịt xương trắng bệch như phù thũng, giống như là ngâm nước lâu ngày mà chết vậy. Gân xanh, huyết quản, xương trắng, vv....tất cả đều quần bện vào nhau, thậm chí còn thấy được cả rất nhiều giò bọ lúc nhúc chui ra chui vào nữa.

Đám tang thi đang gặm thịt người chết vừa nhìn thấy đám kết giới sư và ảo thuật sư thì liền cảm thấy rất hứng thú, vì thịt người sống bao giờ cũng thơm ngon hơn thịt người chết, vì vậy mà bọn chúng liền kéo lê thân thể đã thối rữa hơn phân nửa của mình mà tiến về phía đám người mới xuất hiện kia.

Đám kết giới sư và ảo thuật sư hiển nhiên là sợ đến nỗi bị trời trông, trong lúc bất tri bất giác liền sử dụng tới kỹ năng của mình, nhưng bọn họ lại kinh hãi phát hiện ra, thì ra mình lúc này không thể cử động được.

Khoảng thời gian khi người ta tiến gần tới cái chết còn đáng sợ hơn cả bản thân của sự chết chóc nữa.

Đám kết giới sư mở mắt trừng trừng nhìn bọn tang thi chậm rãi tiến đến gần, bọn họ kinh sợ đến mức gần như sụp đổ hoàn toàn.

Cuối cùng, một con tang thi cũng đến trước mặt một gã kết giới sư gần nhất, nó há miệng nhìn xuống con mồi đang cực kỳ sợ hãi, đồng thời mỉm cười hài lòng và để lộ ra hàm răng trắng dã, sau đó liền há chiếc miệng đã bị thối rữa khá nhiều rồi từ từ áp tới....

- Aaaaaaaaaaaaaa!

Gã kết giới sư rú lên kinh hoàng, bởi vì một miếng thịt lớn ở trên mặt gã đã bị con tang thi kia cắn mất, nhưng cơn ác mộng vẫn chưa kết thúc, những con tang thi khác cũng xông đến, hoặc là cắn đứt ngón tay của gã, hoặc là móc lấy con ngươi của gã, hoặc là móc ruột của gã, rồi chúng nuốt hết từng thứ, từng thứ một.

Những người khác thấy vậy thì tim gan đều cứng đờ, nhưng chẳng bao lâu sau thì họ cũng gặp phải hoàn cảnh giống như đồng bọn của mình vậy. Đây chính là trường cảnh đại đồ sát của Tu La địa ngục.

Phạch! Phạch!

Trường cảnh chợt quay về với hiện thực, những người ở xung quanh trợn mắt há miệng mà nhìn đám kết giới sư và ảo thuật sư đồng loạt ngã xuống, hai mắt của người nào người nấy đều trợn thật lớn, phăng phắt như vừa trông thấy điều gì đó rất kinh khủng vậy.

Khuôn mặt của chúng đều biến thành xanh lè, đó là bệnh trạng của việc lá gan bị vỡ nát mà chết.

Lúc này thánh ngôn tế ty Lợi Bỉ Cái Á vừa vặn chạy đến nơi. Lão nhìn thấy nước mưa đen đặc, còn đôi mắt của Mộ Dung Thiên thì đen kịt và không còn một tí trắng nào, và lại còn có tử trạng không minh bạch của đám kết giới sư và ảo thuật sư, thế là lão kinh hãi hít vào một hơi lạnh khí, đồng thời hô lớn:

- Tu La đầu khí! Tu La ảo cảnh!

385. Hồi 365: Đồ Thành (đồ Sát Toàn Thành)

Đôi mắt màu đen kịt không có trắng của Mộ Dung Thiên lại chuyển dời sang hướng khác, đồng thời chúng lại còn lập lòe quang mang màu đen nữa.

Thánh ngôn tế ty Lợi Bỉ Cái Á vội vàng hô lớn:

- Đừng nhìn vào mắt hắc, đó là Tu La ảo cảnh đấy!

Nhưng trễ rồi, hơn nữa đám chiến chức giả của Lam Nguyệt này lại rất xa lạ đối với danh từ đó.

Vì vậy mà chúng cũng nhanh chóng nhìn thấy được cảnh địa ngục giống như các kết giới sư và ảo thuật sư đã từng thấy vậy, hai mắt trợn trừng, mặt mũi xanh lè, rồi từng người từng người ngã xuống trong vô thanh vô tức. Chỉ ít cũng có khoảng bảy trăm người bỏ mạng theo phương thức như thế.

Một số người còn lại may mắn sống sót thì đa phần là ma pháp sư, lúc này ai nấy cũng đều run rẩy hai chân, buông rơi vũ khí trên mặt đất và ôm đầu kêu la thật lớn, hiển nhiên đều đã điên cả rồi.

Những chiến chức giả đứng xa hơn một chút thấy vậy thì lạnh run trong lòng, liên tiếp hai lần, hơn một ngàn đồng bọn đều bị giết trong vài giây, mà hơn nữa lại chết một cách không minh bạch nữa, thật là quỷ dị.

Ngay cả thánh cấp cường giả cũng không có lực lượng đáng sợ tới như vậy!

Từ thảm trạng chết không nhắm mắt của những người kia mà đoán, chắc là họ đã gặp phải những sự đọa đạ không giống nhau.

Chẳng lẽ, tại một chỗ âm u không thấy rõ nào đó, vị Tử thần mà ngay cả thần và ma đều e ngại kia đã dùng liên đao của y mà gạt hái vô số linh hồn hay sao?

Chỉ có Lợi Bĩ Cái Á là hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Tu La ảo cảnh là một loại ảo thuật, nhưng sự mê hoặc của nó không giống với các loại ảo thuật bình thường ở chỗ, người bị chết trong Tu La ảo cảnh sẽ chết thật ở ngoài đời, chết vì chính tâm ma của mình. Dù có may mắn sống sót thì cũng đều sẽ trở thành những kẻ si khờ hoặc người điên, bởi vì các tế bào trong não của họ đều vì sợ hãi cực độ mà chết đi.

Đối với Tu La ảo cảnh, đó không phải là trận chiến bằng lực lượng mà nó lại là chiến đấu bằng tinh thần lực.

Bởi vậy mà các ma pháp sư nhờ có tinh thần lực mạnh hơn các chức nghiệp khác, nên cơ hội sống sót khi gặp phải Tu La ảo cảnh cũng cao hơn hẳn.

Ngoài việc đó ra, thông thường thì ảo thuật là kỹ năng đơn thể, nói một cách khác, khi mỗi một vị ảo thuật sư thi triển kỹ năng thì chỉ có thể nhắm vào một người, nhưng còn Tu La ảo cảnh thì lại là kỹ năng quần thể, bởi vậy nên nó mới có hiệu quả giết người hàng loạt như thế.

Đó chính là kỹ năng duy nhất có thể giết người hàng loạt trong nháy mắt, mà người chết trong ảo cảnh lại chết thật ở ngoài đời. Tu La ảo cảnh còn mạnh hơn Hắc Âm U Minh đồng hàng trăm ngàn lần, nếu nói nó là thủy tổ của các loại ảo thuật cũng không sai chút nào.

Theo đáng lẽ, kỹ năng tà ác và cực kỳ đáng sợ đó không thể xuất hiện trên đời này mới đúng. Tương truyền, nó chính là tử kỹ của Tử thần Tát Na Đặc Tư, còn Tu La đấu khí thì lại là ngự dụng đấu khí cũng của Tử thần nốt.

Tử thần Tát Na Đặc Tư lấy việc giết người làm vui, thỉnh thoảng cũng có những lúc buồn chán vì tiến độ của công việc, bởi vậy nên y mới sáng tạo ra “Tu La ảo cảnh”. Mỗi khi buồn chán thì y lại lợi dụng loại kỹ năng này để gạt hái thật nhiều linh hồn.

Nhưng tại sao việc này lại xảy ra được chứ?

Kỹ năng và ngự dụng đấu khí của Tử thần sao lại có thể xuất hiện ở trên người của một kẻ phạm nhân được chứ?

Khuôn mặt tựa như ác ma của Mộ Dung Thiên liên khiến cho các võ sĩ sợ đến sồn tóc gáy. Hơn nữa, “Phệ hồn” đã rời khỏi thân thể của hắn và hiện nay lại còn đang nằm trong tay của hắn, điều đó nói lên việc gì?

Điều đó đã nói rằng bản thân hắn hiện đang có lực lượng mang tính hủy diệt rất mạnh. Thần khí, ma khí, yêu khí, minh khí, vu khí, quỷ khí, tử khí, vv....tất cả những món siêu cấp thần binh này đều hung ác dị thường, phạm nhân rất khó có thể khống chế được chúng. Ngay cả siêu cấp cường giả cũng không thể nào hoàn toàn phát huy hết được lực lượng của chúng, mà hơn nữa, khi sử dụng chúng thì họ cũng phải cực kỳ cẩn thận, nếu không thì rất có khả năng sẽ bị tác dụng của chúng quật ngược lại mình nữa.

Hiện tại “Phệ hồn” đã biến hóa, rõ ràng là tà lực của nó đã tăng lên gấp mấy lần, thế nhưng nó lại ngoan ngoãn nằm trong tay tên ác ma kia, tựa như một người hầu rất trung thành vậy.

Mộ Dung Thiên không thèm để ý đến đám võ sĩ đang cực kỳ sợ hãi, hắn không nói một lời, chỉ giơ cao cây liêm đao có chuôi màu đỏ như máu. Lúc này trong đầu hắn chỉ có một ý niệm duy nhất - giết!

Phải giết sạch đám người ở trước mắt kia, một tên cũng không chừa.

Ừ ừ ừ....

Từng trận âm phong nổi lên rào rạt, kinh khí đen đặc bỗng nhiên tụ lại và hình thành một bộ khô lâu ba đầu rất lớn, ở sau lưng nó còn kéo theo một luồng hắc ảnh như sao xẹt thật dài. Thế nhưng điều khiến cho nhân loại càng sợ hãi hơn, đó là lúc này bộ khô lâu kia đang xông về phía ba nhóm võ sĩ gần nhất.

Đám võ sĩ bị tấn công kia hầu như cùng lúc đều phát động kỹ năng thành danh và đặc ý nhất của mình. Trong nhất thời, linh lực quang hoa sáng lòa, mặc dù không biết kỹ năng của bộ khô cốt kia là gì, nhưng nhìn thấy khí thế hùng hăng của nó như vậy thì hắn là không tầm thường chút nào. Sinh tử tồn vong ở trước mặt, không một ai dám giữ lại bất luận tuyệt chiêu nào, đám võ sĩ chỉ hy vọng thông qua lực lượng của tập thể thì sẽ chống đỡ được bộ khô cốt kia.

- Dừng, mau thu hồi kỹ năng, rồi dùng toàn lực bảo hộ tinh thần!

Thanh âm của Lợi Bĩ Cái Á lại vang lên lần thứ hai, nhưng giữa những tiếng hỗn loạn vang trời, ai nấy cũng đều lo vận hết lực lượng để chống đỡ, nào có ai chú ý tới lời của lão đâu chứ.

Hướng chi, lời cảnh cáo của lão ở trong hoàn cảnh này dường như có vẻ rất sai lầm vậy, bởi vì nếu thu hồi kỹ năng, vậy chẳng phải là khoanh tay chịu chết sao?

Vô số linh lực kỹ năng rơi trúng lên người bộ khô lâu, nhưng chuyện kỳ quái đã xuất hiện, toàn bộ các linh lực kỹ năng đều tan biến hết, giống hệt như lúc này Kinh tâm đã nuốt hết các loại kỹ năng vậy.

Thế nhưng tốc độ xông tới của khô lâu vẫn không giảm đi chút nào, nó vẫn xông về phía đám võ sĩ, và trực tiếp xuyên qua thân thể của bọn chúng.

Trong nhất thời, đám võ sĩ kia đột nhiên đứng ngậy ra tại chỗ, không có một vết thương nào, nhưng tình trạng của chúng khác với đồng bọn bị chết vì sợ vỡ mật lúc trước ở chỗ, huyết sắc ở trên mặt chúng đột nhiên nhanh chóng biến mất.

Phịch, phịch!

Những võ sĩ bị bộ khô lâu xuyên thấu qua thân thể hầu như đồng loạt quỵ xuống mặt đất, sau đó thì mất đi hết khí tức của sinh mạng, không một ai may mắn tránh khỏi.

Lợi Bĩ Cái Á hoảng loạn nhìn một nhóm lớn tinh anh của đế quốc ngã xuống mà bất lực không làm gì được. Đặc điểm của Tu La đầu khí giống với Hắc Ám đầu khí ở chỗ hủ thực (ăn mòn), nhưng ngoài nguyên tố ăn mòn ra, quan trọng hơn là nó còn trực tiếp ăn mòn linh hồn con người nữa!

Nếu như dồn hết lực lượng và tinh thần lực vào việc bảo hộ tinh thần, mà không chia sức ra để tấn công bộ khô lâu, vậy thì trong lúc chống chọi với kỹ năng của Tu La đầu khí, người đó tất sẽ có thể tự bảo vệ mình trước tiên. Còn nếu như tùy tiện phát động kỹ năng để tấn công thay cho phòng thủ, vậy thì đó đúng là một phương pháp rất sai lầm, nhất là lại càng không nên phát động kỹ năng cực mạnh, bởi vì làm thế thì người ta sẽ bị tiêu hao rất nhiều tinh thần lực và linh lực, do đó mà sức phòng ngự của bản thân sẽ giảm đi nhiều. Và kết cục của đám võ sĩ kia chính là minh chứng tốt nhất!

- Chết, chết hết đi! Ha ha ha....

Mộ Dung Thiên ngửa mặt lên trời cười điên dại, phảng phất như rất thỏa mãn với kiệt tác của mình vậy. Bản thân hắn lúc này hoàn toàn không khác gì một kẻ điên, hoặc giả một đao phủ thủ chỉ biết giết người mà thôi.

Ngay cả Lăng Đế Tư cũng sợ đến ngây người. Nàng tuyệt đối không ngờ Mộ Dung Thiên lại kinh khủng đến như vậy. Hắn mạnh như vậy, tàn nhẫn như vậy, tất cả đều phát xuất từ cái chết của Tật Phong. Qua đó cũng có thể thấy sự đả kích đó trầm trọng tới mức nào.

Bộ khô lâu không ngừng lướt đi khắp nơi, trong nhất thời đã đoạt đi hồn phách của hằng hà sa số võ sĩ. Đặc biệt là những người vừa chạy tới hiện trường, chúng còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã bị bộ khô lâu tước đi sinh mạng rồi.

Thế là hiện trường bỗng trở nên cực kỳ hỗn loạn và không thể nào khống chế được nữa. Lợi Bĩ Cái Á khê cần môi, bộ trường bào tể ty bỗng phát ra kim quang cực mạnh, còn hai tay của lão thì giơ cao, lòng bàn tay hợp lại và ở giữa liền xuất hiện một trái cầu nhỏ sáng lòa.

- Ha!

Trong tiếng thét vang dội, ánh sáng chói lòa ở trong tay thánh ngôn tể ty bắn ra kim quang rực rỡ, rồi chúng như từng gợn nước, dùng Lợi Bĩ Cái Á làm trung tâm và lan tỏa ra bốn phía.

Kim quang vừa lan tỏa ra đến đâu thì nước mưa đen thui liền hồi phục lại màu trắng trong tinh khiết, còn những võ sĩ của Lam Nguyệt đang đứng trong khu vực của kim quang thì cũng được tiêu nhiễm thần khí của nó, trên người chúng liền được bao phủ bởi một lớp quang hoa giống nhau.

Đó chính là kỹ năng cực mạnh của thánh ngôn tể ty, “Thánh quang mộc dục”, có tác dụng gột rửa tà ác và tăng cường ý chí của đồng đội.

Những võ sĩ đang đứng ở trong phạm vi “Thánh quang mộc dục”, ngoài việc được tăng cường chiến ý ra, mà tinh thần lực của chúng cũng được đề thăng lên rất nhiều, khả dĩ đạt tới một trình độ nhất định mà chống đỡ lực lượng tà ác.

Đây chính là tác dụng không thể xem thường của các tể ty. Tuy họ không thể trực tiếp chiến đấu, nhưng lại có thể đề thăng sức chiến đấu và sức phòng ngự của người khác.

Sau khi truyền “Thánh quang mộc dục” đi tới một phạm vi có bán kính là hơn ngàn thước, rốt cuộc thì quả cầu có ánh sáng cực mạnh ở trong tay Lợi Bĩ Cái Á cũng bị vỡ nát, còn bản thân lão thì thở hồng hộc gần như đứt hơi, và gần như đứng không vững nữa. Lần đầu sử dụng “Thánh quang mộc dục” ở trong một phạm vi lớn như vậy, quả thật điều đó đã khiến cho bộ xương già của lão suýt nữa là chịu không nổi rồi.

Mộ Dung Thiên lại một lần nữa phóng ra mấy bộ khô lâu, nhưng lần này đã mất đi hiệu lực. Kỹ năng của những võ sĩ đã được “Thánh quang mộc dục” bao phủ đều có mang theo một lớp kim quang nhàn nhạt, lần này khi tấn công vào mấy bộ khô lâu kia thì chúng không hề bị biến mất chút nào, mà trái lại còn tấn công rất mãnh liệt, đến cuối cùng thì cả kỹ năng và những bộ khô lâu cũng đều biến mất, không ai chiếm được tiện nghi chút nào.

Thấy kỹ năng của mình có hiệu lực, đám võ sĩ kia liền khắc phục được lòng sợ hãi và chiến ý cũng tăng lên nhiều, ai nấy cũng đều phấn chấn tinh thần, thế là chúng lại phát động tấn công hết đợt này tới đợt khác, liên miên bất tuyệt.

Lúc này chợt có một lớp vòng bảo hộ màu đen bao trùm lấy đám người Mộ Dung Thiên. Sức phòng ngự của Kinh tâm kết giới quả thật là kinh người.

Nhìn thấy Tu La khô lâu đã mất đi hiệu lực, Mộ Dung Thiên lơ đãng đứng bên trong kết giới bảo hộ, lại vùng thanh liêm đao lên một lần nữa, trông hắn như là Tử thần đang phán quyết cái chết cho người ta vậy, nhưng lần này lại quát mạnh xuống đất một phát.

“Phệ hồn” không bị bất cứ vật gì cản trở, nó xuyên thẳng vào thạch đá và biến mất tăm dưới lòng đất.

Không có phản ứng gì.

Ngay trong lúc các võ sĩ không biết chuyện gì xảy ra, chợt từ dưới đất có mấy luồng gió lốc đen tuyền xé đất bay ra. Trong nháy mắt, chúng đã chém mấy trăm người thành nhiều mảnh vụn.

Lợi Bĩ Cái Á đã quên một việc, ngoài Tu La đao khí có thuộc tính cực kỳ đáng sợ ra, bản thân Mộ Dung Thiên cũng có kỹ năng tấn công bằng vật lý rất dễ sợ.

Đám võ sĩ nhìn tình cảnh trước mắt mà cảm thấy mình như vừa bị tạt một thau nước lạnh vậy, chiến ý vừa tăng cao thì lập tức sa sút trầm trọng ngay.

Dùng Tu La đầu khí để phát động Bao phong tuyệt sát, chiêu này đã đề thăng sức tấn công về vật lý và tinh thần lên tới cực điểm. Kỹ năng biến thái tới mức đó thì còn ai có thể chống đỡ nổi đây?

Mộ Dung Thiên vươn tay kéo Nhận Vụ và Lăng Đế Tư tới sát mình, rồi dường như có một sợi dây vô hình nào đó kéo họ đi theo hắn.

Những người đang có mặt tại trường thấy vậy thì biết rằng hắn đang muốn bỏ đi. Chúng chẳng những không thể ngăn cản được hắn, mà thậm chí còn không muốn ngăn cản nữa. Chúng đã sớm mất đi chiến ý, nên chỉ mong tên ác ma này bỏ đi càng sớm càng tốt.

- Khắc khắc...

Mộ Dung Thiên phát ra tràng cười âm trầm và quỷ dị giống như mấy bộ khô lâu lúc nãy vậy, rồi sau đó hắn liền làm ra một hành động mà không ai ngờ tới được.

Mộ Dung Thiên nắm lấy liềm đao, rồi phi thân vào thành như một bóng quỷ mờ.

Khuôn mặt của Lợi Bửu Cái Á đại biến, bởi vì lão đã hiểu ra ý đồ của Mộ Dung Thiên.

Những người ở đây không thỏa mãn được dục vọng giết chóc của ác ma, vì vậy nên hắn mới muốn đồ sát toàn thành, khiến cho rất nhiều người phải táng thân theo con sủng vật đã chết của hắn.

386. Hồi 366: Thần Nộ (thượng)

Những chiến chức giả vừa rồi không ngừng oanh tạc Tật Phong ở suốt dọc con đường này bỗng nhiên thấy một người có hình dạng giống như ác ma, tay cầm liềm đao, toàn thân mang theo một luồng kinh khí đen kịt chạy vù về hướng trung tâm thành Phật Lạc Lý Tư.

Sau khi nhìn rõ dung mạo của đối phương, các chiến sĩ không hẹn mà cũng giật mình kinh hãi.

La Địch!

Không phải lực lượng của La Địch đã hoàn toàn bị quản chế rồi hay sao?

Thế tại sao lúc này hắn lại hoạt động mạnh mẽ, chẳng giống với người bị quản chế lực lượng chút nào cả.

Nhưng trái lại, con chuẩn S cấp ma thú mà vừa rồi họ không có cách nào ngăn cản bước chân của nó được thì giờ đây không còn thấy đâu nữa.

Hắc sắc đầu khí ở trên người La Địch và thêm cả thanh liềm đao ở trên tay hắn kia, rốt cuộc là chuyện gì thế này? Trông nó rất giống với “Phệ hồn”, chỉ là kích thước lớn hơn rất nhiều.

Cơn mưa vẫn trút xuống xối xả, theo sự có mặt của La Địch mà cũng xảy ra biến hóa, nước mưa thì màu đen kịt, và lại còn mang theo mùi máu thoang thoảng trong không khí nữa.

Đám võ sĩ kia hầu như không hẹn mà cùng giơ vũ khí lên, vô luận là chuẩn S cấp sủng vật hay là La Địch, tất cả đều là đối tượng mà bọn chúng phải truy sát.

Lúc này Mộ Dung Thiên lại ngẩng đầu lên, cặp mắt không có tròng trắng của hắn lại phóng ra quang mang màu đen.

Các võ sĩ đang ở trong tư thế chuẩn bị tác chiến đều lập tức đình chỉ, bọn chúng há miệng thật lớn, trong cổ họng chỉ phát ra những tiếng ọc ọc mà không thốt ra được trọn câu rõ ràng, sau đó thì đôi mắt trợn trừng thật lớn, sắc mặt trở thành xanh lè, những cơ thịt trên mặt thì co rúm lại, tựa như là đã nhìn thấy điều gì đó cực kỳ kinh khủng vậy.

Hiện nay Mộ Dung Thiên đang chạy trở ngược lại con đường dẫn đến pháp trường, những tên chiến chức giả hiện đang có mặt ở trên con đường này đều là đồng lõa đã góp phần hại chết Tật Phong.

Bởi vậy, tất cả bọn chúng đều phải chết! Lúc này Tật Phong tứ cố vô thân, bị bọn chúng bức tử thống khổ tới mức nào, giờ đây bọn chúng phải trả lại gấp đôi.

Không! Phải trả lại gấp trăm lần!

Thế là linh hồn của những người kia đều bị ác quỷ tại địa ngục ở trong Tu La ảo cảnh nuốt chửng từng chút một, và ai nấy cũng đều chết đi trong tiếng kêu rên và nỗi tuyệt vọng cùng cực.

Soạt, soạt!

Đột nhiên lúc này có mấy bộ khô lâu từ thanh liêm đao bay ra, đồng thời biến những kẻ may mắn sống sót nhờ có tinh thần lực vững mạnh hơn một chút thành những vong hồn luôn.

Một người cũng không thoát!

- Khắc, khắc...

Mộ Dung Thiên cất tiếng cười lạnh, rồi lao nhanh qua đám võ sĩ vừa bị Tu La ảo cảnh giết chết. Sau đó hắn lại nhắm vào một nhóm người khác mà tấn công tiếp.

Tu La ảo cảnh! Tu La khô lâu phá! Hai loại kỹ năng chuyên dụng cực mạnh của Tử thần cùng lúc phát ra, hễ là những ai may mắn thoát khỏi Tu La ảo cảnh thì lại không thể sống sót được dưới sự tàn sát của Tu La khô lâu phá.

Phàm là những nơi Mộ Dung Thiên chạy qua, dọc hai bên đường đều để lại vô số thi thể, nhưng lại không có máu, dù chỉ một giọt cũng không có.

Phương thức giết người của Tử thần quả nhiên là một loại nghệ thuật.

Nhưng mà loại nghệ thuật này lại rất tàn khốc.

Nếu giờ đây gọi con đường này là hoàng tuyền thì cũng không sai chút nào, bởi vì lúc này nó có rất nhiều thi thể nằm lán lóc khắp nơi, thật chẳng khác nào cảnh tượng ở Tu La địa ngục vậy.

Bọn họ vốn không nhận được tin tức khủng khiếp về Mộ Dung Thiên, nên không hiểu biết tí gì về đặc tính của Tu La đấu khí. Còn thánh ngôn tế ty Lợi Bỉ Cái Á thì bị bỏ rơi ở tận phía sau xa lắc xa lơ, quả thật điều đó đã giúp cho Mộ Dung Thiên dễ dàng huyết tẩy Phật Lạc Lý Tư như trở bàn tay.

Lúc này Lăng Đế Tư cũng đã bị mất đi tri giác, đó cũng là do Mộ Dung Thiên cố ý khiến cho nàng bị ngất đi, vì dù sao những người này cũng đều là quốc dân của nàng.

Nhưng mà lúc này bất cứ một ai cũng không thể ngăn cản hắn giết người. Ai cũng không thể!

Những võ sĩ chặn đường này đều là cường giả, nhưng khi đối mặt với Tu La đấu khí thì họ hoàn toàn không đủ sức chống trả.

Tuy nhiên, người mạnh hơn họ cuối cùng đã xuất hiện.

Lúc này có hai ngân giáp kỵ sĩ đang đứng chặn đường, trên vai họ đều có mang dấu ấn của Quang Minh thần Áo Nhĩ Ba Khắc, tay cầm trường thương và đều chỉ lên cao.

Một trong hai người đang cưỡi trên lưng con phi mã, rõ ràng là gã kỵ sĩ vừa được tấn chức thánh kỵ sĩ trong thời gian gần đây. Còn người thứ hai là thánh kỵ sĩ Pháp Nhân Liệt vốn đã nổi danh từ lâu tại Lam Nguyệt. Y đang cưỡi một con thiểm điện độc giác thú, và nó cũng là một loại chiến sủng rất hiếm có.

Đột nhiên có hai đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống, trên người hai kỵ sĩ liền có một tầng ánh sáng thanh khiết và rất mỹ lệ bao phủ lấy, rồi hai luồng bạch quang đó nhanh chóng nhập vào người của hai kỵ sĩ.

Sau khi hấp thu xong bạch quang, bộ khôi giáp trên mình hai kỵ sĩ lập tức trở nên trong suốt, quang hoa trên giáp trụ như nước chảy nhẹ nhàng, mới nhìn thoáng qua thật giống như là những bộ giáp bằng ánh sáng vậy. Nhưng chúng không giống với các bộ nguyên tố chiến giáp, bởi vì chúng không phải do nguyên tố thật tinh khiết cấu thành, mà cũng chỉ là vật chất thực thể được cải biến mà thôi.

Ngoài chiến giáp ra, cả trường thương, thuẫn bài, và cả chiến sủng của hai kỵ sĩ cũng trở nên mờ ảo luôn, vì lúc này chúng đã được ẩn ở đằng sau lớp ánh sáng rực rỡ kia.

Thánh kỵ sĩ luôn luôn là khắc tinh của lực lượng tà ác, bởi vì tinh thần lực của họ còn mạnh hơn ma pháp sư nhiều; hơn nữa, sau khi được thừa thụ Chúc phúc thánh hóa, hầu như họ có thể miễn dịch với mọi thứ kỹ năng yêu dị nào.

Thánh kỵ sĩ còn hơn những võ sĩ lúc nãy được “Thánh quang mộc dục” của Lợi Bửu Cái Á bảo hộ, bởi vì từ trong ra ngoài họ đều được thánh quang cải biến, do đó mà đẳng cấp của họ cao hơn hẳn là vậy.

Sau khi Tu La đồng của Mộ Dung Thiên không có hiệu nghiệm, liên đao ở trong tay hắn lại được vung lên, đồng thời cũng phát ra hai bộ khô lâu.

Hai thánh kỵ sĩ vùng trường thương lên, thánh quang từ mũi thương liền được phóng ra, phạm vi tấn công đạt lên tới sáu thước, đồng thời cùng lúc đâm tới hai bộ khô lâu.

Ngay khi kinh phong từ mũi thương và hai bộ khô lâu sắp sửa chạm nhau, nhưng hai bộ khô lâu đột ngột chuyển nhanh một vòng, rồi lại tiếp tục lao vào hai thánh kỵ sĩ.

Hai người bọn Lý Ngang thấy vậy thì cực kỳ kinh hãi, vì họ không ngờ kỹ năng của đối phương lại có thể không chế từ xa nữa.

Hai bộ khô lâu nhanh chóng ập vào người bọn Lý ngang, nhưng chúng không thôn phệ linh hồn của họ được, mà trái lại còn kêu lên một tràng quái dị, sau đó thì bị thánh quang ở trên người đối phương làm cho tan chảy ra hết, cuối cùng thì cả hai bộ khô lâu đều bị bốc hơi thành hai luồng hắc khí.

Quả nhiên không hổ là thánh kỵ sĩ, những kẻ hầu của Quang Minh thần. Họ có thể dùng kỹ năng bị động mà hóa giải Tu La khô lâu phá. Cho dù là các võ sĩ đã được thấm thấu “Thánh quang mộc dục” đồng thời dùng lực lượng tập thể mà vẫn không thể chống lại nó được.

Bộ khô lâu tấn công vào Pháp Nhân Liệt còn bị bốc hơi nhanh hơn nhiều, điều đó cho thấy lực lượng của y còn cao minh hơn cả Lý Ngang nữa.

Hai gã thánh kỵ sĩ thấy tình trạng đó thì trong lòng yên tâm hẳn, thế rồi họ cùng thúc chiến kỵ xông tới, quang thương chỉ về phía trước và một mực nhắm thẳng vào Mộ Dung Thiên mà đâm tới.

Cùng lúc đó, quang thương của Pháp Nhân Liệt lại biến ảo thành một đạo thiểm điện, kéo dài tới hơn mười thước.

Còn quang thương của Lý Ngang thì co lại thành một điểm sáng mờ ảo, khó có thể nắm bắt. Đó chính là kỹ năng đặc biệt của A Nhĩ Pháp gia tộc, “Hóa tuyến vi điểm”. Trước kia gã đã từng sử dụng chiêu này trong cuộc tỷ võ đại hội, nhưng ngày đó sử dụng còn khá phiền phức, còn hiện tại thì đã dễ dàng thu phát, điều đó cho thấy sau khi được thăng lên thánh kỵ sĩ thì cái “chất” ở trong lực lượng của gã đã tăng vọt nhiều rồi.

- Khắc khắc....

Đối mặt với hai kỵ sĩ bất phàm cùng với kỹ năng siêu cấp, Mộ Dung Thiên không hề sợ hãi chút nào. Hắn cười rộ một tràng dài rồi liền giơ “Phệ hồn” lên cao.

Liên đao Tử thần bỗng nhiên biến mất, trong tay của Mộ Dung Thiên không còn cầm vật gì nữa hết.

Hai gã thánh kỵ sĩ thấy vậy thì ngây người ra, sau đó một khắc thì liên đao Tử thần lại xuất hiện ngay trước mặt Pháp Nhân Liệt, đồng thời đao phong còn tấn công vào thẳng mũi thương của y nữa.

Thời gian phẳng phất như dừng hẳn lại.

Thánh quang ở trên người Pháp Nhân Liệt lập tức rút nhanh đi, trả lại hình dáng bình thường của lúc trước, khiến cho gã mở to hai mắt như không tin vào mắt mình vậy.

Bùng!

Trong tiếng nổ lớn, thân thể của Pháp Nhân Liệt bị nổ tung xác, và trở thành một đồng máu thịt bầy nhầy.

Thì ra chiêu vừa rồi không hề thấy xuất hiện sự tương khắc của hai loại lực lượng khác nhau, mà chỉ có lực lượng của một bên mạnh hơn rất nhiều, do đó mà sự tương khắc mới không xảy ra.

Còn lúc này thì cây trường thương của Lý Ngang cũng đã hiện nguyên hình, từ một điểm mà biến trở lại thành một đường thẳng, bởi vì lúc này nó đã bị Mộ Dung Thiên kẹp chặt bằng hai ngón tay.

Lý Ngang cũng trợn mắt kinh ngạc vô cùng, và hai tay gã cũng đều run rẩy cả lên.

Chỉ có hai ngón tay mà có thể phá giải được gia tộc bí kỹ đặc ý của gã, mà đó cũng không phải do ngẫu nhiên, bởi vì “Hóa tuyến vi điểm” đã là kỹ năng đề thăng tốc độ lên tới cực điểm rồi, còn liêm đao Tử thần của Mộ Dung Thiên thì lại bỗng nhiên biến mất. Điều đó nói lên việc gì thì Lý Ngang hiểu rất rõ.

Hơn nữa, Mộ Dung Thiên chỉ hơi hợt xuất ra một chiêu mà đã khiến cho Pháp Nhân Liệt, một cao thủ cao cường hơn gã nhiều lại bị chết thảm như vậy.

Lực lượng mạnh như thế thì gã cũng không chống cự nổi. Nói trắng ra, nếu đối phương muốn giết mình thì quả là dễ như giết một con kiến vậy.

Lần trước khi chạm mặt ở cuộc luận võ, ít ra thì đối phương còn phải dựa vào vận khí thì mới thắng được mình, nhưng với kết quả lần này thì đúng là không thể hoài nghi gì được.

Thế là mặt Lý Ngang xám như tro tàn, thánh quang trên người gã cũng nhanh chóng tan đi, đó không phải là vì lực lượng của gã không đầy đủ, mà vì gã đã mất đi ý chí chiến đấu.

Gã tiểu tử kia ngày trước đã từng là một con tiểu bò sát yếu đuối ở trong mắt gã, nhưng ngày hôm nay thì chính bản thân gã lại biến thành con bò sát đáng thương ở trong tay đối phương.

Trên đời này còn có điều gì châm biếm hơn không cơ chứ?

Gã hận Mộ Dung Thiên, bởi vì Mộ Dung Thiên chẳng những đã cướp đi thân thể Lăng Đế Tư, mà còn cướp luôn cả trái tim của nàng!

Từ sau khi tin tức về cái chết của Mông Na Lâm được truyền đi, Lý Ngang mới biết rằng nàng thiên tài mỹ nữ đạo tặc vốn rất cao ngạo kia đã bị tên La Địch đáng ghét chinh phục. Do đó mà gã mới đi mật báo với Cát Tư, muốn mượn cơ hội này để dẫn dụ Mộ Dung Thiên đến Lam Nguyệt mà trừ hẩn đi.

Nhưng lần này gã đã đoán sai, hơn nữa lại còn sai rất nhiều. Bởi vì cho dù Phật Lạc Lý Tư đã dốc hết toàn lực, dùng hết nhân tài rồi mà vẫn không thể khiến cho tên ma tinh kia biến mất khỏi thế gian được. Như vậy thì gã còn làm được gì nữa đây?

Lý Ngang chán nản quy xuống mặt đất, gã đã hoàn toàn mất đi cả ý nghĩ bỏ chạy, mà chỉ đợi “Phệ hồn” giáng xuống đầu thôi.

Mộ Dung Thiên đưa mắt nhìn xuống Lý Ngang một chút, sau đó chỉ mỉm cười khinh miệt, rồi xách liêm đao Tử thần chạy đi tiếp, bởi vì hẩn cho rằng Lý Ngang không đáng cho mình hạ thủ.

Nghe thấy tràng cười cuồng dại của Mộ Dung Thiên đi xa dần, Lý Ngang bỗng nhiên muốn khóc. Gã hiểu được tại sao Mộ Dung Thiên đã không hạ thủ với mình.

Không sai, tuy gã có thể tiếp tục sống còn, thế nhưng gã sẽ vĩnh viễn bị nỗi thống khổ dần vạt, quả thật sống không bằng chết.

Hai thánh kỵ sĩ, một chết một suy sụp, nhưng sự hy sinh của họ cũng không phải là vô ích, bởi vì nhờ có sự câu giờ của họ mà những đại cường giả của đại lục cũng đã kịp kéo đến.

Lúc này chợt có một trận gió lốc mang theo thể mạnh khủng khiếp cùng với tiếng rít gào xé tai đã ập đến sau lưng Mộ Dung Thiên!

Thế rồi lại có một trận gió lốc màu đen khác cũng lao ra nghênh đón lấy trận gió lốc kia, hai môn tuyệt kỹ siêu cấp cùng nguồn gốc gặp nhau giữa không trung, bao nhiêu phong nhận đều tấn công tới tấp vào nhau, khiến cho mặt đất bị xoáy hai đường rãnh rất sâu.

Cuối cùng, cả hai trận gió lốc đều biến mất, lực lượng đôi bên đều ngang nhau.

- Đủ rồi, La Địch!

Viện trưởng An Cách La Hy học viện, thánh cấp lĩnh vực ma chiến sĩ Bồ Luân Đặc vừa nói vừa chạy đến.

Nhìn thi thể nằm la liệt dưới đất cùng với “Phệ hồn” đang nắm trong tay, trông Mộ Dung Thiên rất giống Tử thần, vì vậy mà ông ta cảm khái vạn phần.

Thân là viện trưởng của An Cách La Hy học viện và cũng từng là ân sư của Mộ Dung Thiên, ông ta tuyệt không ngờ tới việc lại có một ngày mình sẽ giáp mặt với môn sinh đặc ý nhất ở trên chiến trường như thế này.

Đối với những người trí thức ở Lam Nguyệt, ai nấy cũng đều biết, lúc đầu Mộ Dung Thiên là đoàn trưởng của quân đoàn 376, được phái đi trợ giúp cho thành Uy Nhĩ, hẳn tuyệt đối không hề phản quốc. Trên thực tế, hẳn đã đánh một trận rất đẹp mắt. Hẳn đã dùng một loại phương thức đặc biệt khiến cho phe mình không chiến mà có thể đẩy lui được liên quân Tây Bắc. Và sau này, việc hẳn trở thành thống soái vô địch ở trên chiến trường cũng đủ chứng minh cho quyết sách ngày xưa là không lầm lạc.

Hẳn đã không phải là kẻ phản bội, vậy thì đó là do Cát Tư mượn cớ để báo thù cho nhi tử Mông Na Lâm của mình mà thôi.

Nhưng Cát Tư quả thật đã làm sai! Bố Luân Đặc thậm thở dài, lão Cát Tư thật không nên quá cứng chiều nhi tử, để Mông Na Lâm dả thương nữ tử mà Mộ Dung Thiên yêu thương nhất, sau đó lại còn bức hẳn chạy tới Tát La, và đến bây giờ thì lại còn giết đi sủng thú thân thiết nhất của hẳn nữa.

Để đến nỗi giờ đây Lam Nguyệt phải đón nhận một đại ma đầu kinh khủng như vậy.

Tuy nhiên, việc đã qua rồi, nhưng sinh mạng của hơn một vạn người, chẳng lẽ vẫn chưa đủ để dập tắt lửa giận ở trong lòng của La Dịch hay sao?

Đáp lại Bố Luân Đặc là một trận gió lốc, bởi vì không ai có thể ngăn cản được Mộ Dung Thiên, kể cả người đã từng là ân sư của hẳn. Vì báo thù cho Tật Phong, hẳn thà ruồng bỏ toàn bộ thế giới này mà không tiếc nuôi chút nào.

Trong lòng Bố Luân Đặc hiểu rõ ân tình sư đồ vĩnh viễn sẽ không trở lại nữa, vì vậy mà ông ta cũng phóng ra một trận gió lốc khác.

Hai trận gió lốc va chạm vào nhau ở giữa không trung, rồi lại một lần nữa biến mất và chỉ lưu lại một cái hố thật sâu.

Mộ Dung Thiên không nói lời nào, chỉ cầm liềm đao chém mạnh xuống đất một cái.

Bố Luân Đặc cũng làm một động tác giống y hệt như vậy, cũng chém đại đao xuống đất.

Ầm, ầm!

Trong tiếng nổ lớn, khoảng đất trống ở giữa hai người liền sụp xuống dưới, lần này lại tạo ra một cái hố cực lớn không thấy đáy.

Thần sắc ở trong mắt Bố Luân Đặc lại hiện lên những tia phức tạp, vì gã đệ tử này của ông ta quả thật là một thiên tài. Thiên phú của hẳn còn cao hơn cả mấy người Lăng Đế Tư, Lý Ngang, và Mông Na Lâm nhiều lắm.

387. Hồi 366: Thần Nộ (hạ)

Ngày trước khi hẳn mới vừa học được phần cơ bản của Bạo phong tuyệt sát thì đã phải theo lệnh nhập ngũ, nhưng sau đó hẳn đã có thể dựa vào những cơ bản đó mà diễn hóa Bạo phong tuyệt sát trở thành một kỹ năng cao cấp đến như vậy, tỷ như chiêu Địa độn long quyền vừa rồi.

Nhưng tiếc thay, một đệ tử thông minh như vậy mà Lam Nguyệt không thể sử dụng được, cuối cùng lại còn trở thành địch nhân.

Lúc này lại có một bóng trắng khác bay tới, trường bào của y phát phơ trong gió, nhìn thì có vẻ chậm rãi, nhưng kỳ thật tốc độ lại rất nhanh, và sau đó thì đáp xuống ở phía xa xa.

Ma pháp sư ngự phong thuật, loại khinh thân thuật này phiêu dật hơn khinh thân thuật của những chức nghiệp khác nhiều lắm, mà người vừa xuất hiện lại còn phát huy ngự phong thuật lên đến mức cực kỳ nhuần nhuyễn nữa.

Viện trưởng Tát Á Đa Lộ học viện Áo Tư Táp và Bồ Luân Đặc là túc địch trời sinh, nhưng đây lại là lần đầu mà họ cùng bắt tay hợp tác để đối phó với kẻ khác.

Vả lại, họ còn có thêm đồng bọn khác nữa.

- Trả lại mạng nhi tử cho ta!

Tiếp theo tiếng quát là một luồng ánh sáng chói mắt bay ập về phía Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên hừ lạnh một tiếng rồi cũng xuất thủ, nhưng lại không phải cánh tay đang cầm “Phệ hồn”.

Bàn tay trái của hắn vung ra rồi chụp vào không trung một cái, thế là luồng ánh sáng chói lòa kia liền biến mất không thấy đâu nữa.

- Ủy!

Người vừa rồi đang cực kỳ tức giận chợt cảm thấy bất ngờ, nhưng sau đó thì không gian ở trước mặt y lại có một trận dao động mạnh.

Không gian dao động!

Không gian bị dao động kia kéo dài tới trước mặt đối phương, sau đó mới ngừng lại, thật giống như buồng kính vậy.

Tiếp theo, năm ngón tay của Mộ Dung Thiên chợt khép lại.

Đình!

Trong tiếng vỡ nát trong trẻo, không gian liền bị nứt toạc ra.

Thế nhưng ở bên trong khu vực không gian bị nứt toạc đó lại có một khối bầu dục phát sáng bao phủ lấy đối phương, tựa như cái vỏ trứng vậy.

Roẹt!

Ở trên khối bầu dục phát ra ánh sáng rực rỡ đó chợt lộ ra một cái khe, sau đó thì nó hóa thành muôn vàn điểm sáng linh tinh, và cuối cùng là lộ ra khuôn mặt của một nam tử khoảng hơn ba mươi lăm tuổi.

Bất cứ là người nào của Lam Nguyệt cũng đều nhận ra được y, kể cả Mộ Dung Thiên. Người đó chính là đại anh hùng thành thủ của thành Duy Đa Lợi Á, thánh cấp Quang Minh chi phối giả Phát Thụy Đức.

Đồng thời y cũng là phụ thân của thánh kỵ sĩ Pháp Nhân Liệt.

Phát Thụy Đức đã tới quá trễ, khi đến nơi thì y chỉ nhìn thấy Lý Ngang đang ngơ ngẩn quỳ bên cạnh một đồng máu thịt nát vụn cùng với chức nghiệp huy chương của Pháp Nhân Liệt.

Lúc này Phát Thụy Đức đang phần nộ tới cực điểm, hai mắt gần như bốc hỏa, nhưng y phải cố hết sức để khống chế cơn tức giận của mình, bởi vì thân là một siêu cấp cường giả và đã từng trải trăm trận, y thừa biết khi mình phải đối mặt với loại tình huống này thì phải giữ cho tâm tình lãnh tĩnh; bằng không thì đã không chỉ bị phá vỡ Quang Minh hộ thể đấu khí đơn giản như vậy thôi đâu.

Đôi ngươi của Bồ Luân Đặc và Áo Tư Táp cùng lúc co rút lại, bởi vì môn tuyệt kỹ mà Mộ Dung Thiên vừa sử dụng chính là Không gian toái liệt.

Theo thường thức, không ai có thể sử dụng không gian để làm công cụ tấn công người ta được cả.

Ba vị thánh cấp cường giả chia ra đứng trấn ở ba góc đông, nam, và tây, tạo thành một góc 90 độ, vây Mộ Dung Thiên vào giữa.

Phương vị thứ tư ở hướng bắc lại không có ai trấn giữ.

Thế nhưng không có ai cảm thấy điều đó kỳ quái cả, bởi vì mọi người đều biết thánh cấp cung tiễn thủ Luân Đạo Phu, tức là người đã giúp cho Khiết Tây Tạng có cơ hội đâm “Phệ hồn” vào cơ thể Mộ Dung Thiên, đang ẩn núp ở một nơi nào đó và bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra một mũi tên trí mạng vào con mồi của mình.

Bốn vị thánh cấp cường giả cùng vậy khôn một địch nhân. Đây đúng là chuyện mà từ trước tới nay chưa từng xảy ra trên Thần Phong đại lục bao giờ.

Những võ sĩ khác đều biến mất tầm hơi, bởi vì một trận chiến thuộc tầm cỡ thánh cấp thế này thì sẽ không dựa vào nhân số mà quyết định thắng bại, vì vậy mà việc họ có thể làm là chạy đi càng xa càng tốt, để khỏi bị tai bay vạ gió.

Từ nãy tới giờ Mộ Dung Thiên vẫn một mực im lặng, nhưng lúc này hần chợt nở nụ cười, sau đó lại ném liềm đao xuống đất, khiến cho các cường giả đều ngạc nhiên vô cùng.

Đương nhiên, hành động đó không phải là đầu hàng. Trong từ điển của Mộ Dung Thiên vốn không có hai chữ này.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Mộ Dung Thiên mở rộng hai tay.

Từ trên tay hần đột nhiên xuất hiện một luồng hắc sắc hỏa diễm bốc cháy hùng hực và một đóa hắc sắc băng tinh, rực rỡ lấp lánh.

Hắc Ám lôi bạo! Môn tuyệt kỹ độc nhất vô nhị của La Dịch! Ở Lam Nguyệt, không có ai là xa lạ với điều này.

Nhưng với kiến thức rộng rãi của bốn vị cường giả đó mà cũng chưa có ai từng thấy qua hắc sắc hỏa diễm và hắc sắc băng tinh.

Nếu hai loại linh vực kinh khí kỳ quái đó được dung hợp, vậy thì điều gì sẽ xảy ra? Ngay cả thánh cấp linh vực ma võ sĩ Bồ Luân Đặc cũng không biết rõ nữa.

Nhưng bọn họ có thể xác định rằng, kết quả chắc chắn sẽ rất đáng sợ, cực kỳ đáng sợ!

- Mây trắng trên không hãy mau tập hợp lại và nghe theo khế ước xưa cũ của điện và hỏa! Mau đánh vào hần - Điện quang lôi kiếp!

Sau khi chú ngữ vừa dứt, một quả lôi cầu liền xuất hiện trong tay Áo Tư Tạng, đồng thời ông ta ném nó về phía Mộ Dung Thiên, bắt đầu mở màn trận chiến tuyệt thế này. Ở trên đại lục, ngoài Mộ Dung Thiên ra, ông ta là vị cường giả duy nhất có thể sử dụng lôi (sấm sét) để tấn công người ta.

Tiếp theo đó là một trận gió lốc cực mạnh, một quang trụ sáng lòa, và một mũi kim tiễn với tốc độ nhanh tựa sấm sét, hầu như cùng lúc bay ập vào người Mộ Dung Thiên với quả lôi cầu kia.

Bốn vị thánh cấp cường giả lần đầu tiên hợp tác chiến đấu, nhưng sự phối hợp của họ còn ăn ý hơn cả những dong binh đoàn đã được huấn luyện nhiều năm nữa.

Bùng!

Kinh tâm giới chỉ chợt lóe sáng, sau đó thì phóng ra một tấm lưới đen và ngăn chặn bốn loại kỹ năng của các vị thánh cấp cường giả ở bên ngoài.

Những kỹ năng đó đều không bị tan biến như những lần trước, nhưng chúng cũng không đánh trúng được mục tiêu.

Toàn bộ cánh tay phải của Mộ Dung Thiên đều bị hắc sắc hỏa diễm bao trùm, còn cánh tay trái thì lại có hắc sắc băng tinh đóng thành một lớp ván ở bên ngoài.

Mộ Dung Thiên đứng trong tấm lưới đen, hai tay hiệp lại ở trước ngực, tạo thành tư thế như đang ôm vật gì đó.

Hắc sắc hỏa diễm và hắc sắc băng tinh bắt đầu kết hợp.

Khi hai loại kinh khí linh vực đó kết hợp lại, nó không hề phát ra những tiếng chít chít chói tai như Hắc Âm lôi bạo trước kia, nhưng mà không gian ở chỗ chúng kết hợp lại bị vặn vẹo, tiếp theo là những tiếng như động đất vang lên, và cả toàn bộ Phật Lạc Lý Tư đều bị rung chuyển ầm ầm.

Chỉ là mới khởi đầu mà môn tuyệt kỹ đó đã có khí thế ghê gớm như thế, vậy thì sức phá hoại của nó sẽ còn ghê gớm tới cỡ nào?

Tất nhiên bốn vị thánh cấp cường giả kia cũng đều nhận ra điều đó, vì vậy mà họ chỉ còn cách tấn công điên cuồng vào Mộ Dung Thiên, hầu ngăn cản hắn hoàn thành công tác chuẩn bị Hắc Âm lôi bạo.

- Lấy thiên địa làm tên, triệu tập sấm sét từ bốn phương, cùng với điện lực mười hai giới của điện cung, mau tới đây để ta sử dụng. Lôi điện được kết hợp bởi lam hỏa và bạch quang, hãy quét sạch tất cả địch nhân - Cuồng lôi thiên giáng!

Theo sau lời chú ngữ của Áo Tư Táp, một đạo thiểm điện khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Bồ Luân Đặc cũng bỏ ra liên tiếp hai trận gió lốc, một chậm một nhanh, sau đó cấp tốc dung hợp vào cùng một chỗ. Hai trận gió lốc sau khi dung hợp, chẳng những thể tích của nó không lớn hơn mà lại nhỏ đi nhiều, chỉ cao chừng một thước. Nó đúng là siêu ngưng tụ Bạo phong tuyệt sát - Bạo phong diệt tuyệt!

- Nhật diệu!

Cùng với tiếng quát vang dội của Phát Thụy Đức, thân thể của y liền biến thành bạch quang chói lòa, cả đôi người màu đen cũng không ngoại lệ. Lúc này song chưởng của y hợp lại và đặt ở trên đỉnh đầu, trông giống như hình tượng của nữ thần Rạng Đông vậy. Thế rồi một luồng bạch quang rực rỡ và chói mắt đến nỗi khiến người ta không thể mở mắt ra nhìn được, từ hai bàn tay đang hợp lại của y mà bắn nhanh ra ngoài.

Cùng lúc đó, từ phía xa xa cũng có một mũi linh lực tiễn bay vù tới. Tốc độ biến thái của nó khiến cho người ta sinh ra cảm giác sai lầm, tựa như nó vừa được phát ra từ một nơi cách đó tới mấy trăm thước, và hoàn toàn không ở cùng một chỗ với cây cung vậy. Đó chính là tuyệt chiêu tất sát của Luân Đạo Phu - Chung cực khởi điểm! Sự hạn chế về khoảng cách bị phá vỡ, khởi điểm của mũi tên cũng chính là chung điểm của nó, cả hai không khác gì nhau.

Thiên lôi, Bạo phong diệt tuyệt, Nhật diệu, Chung cực khởi điểm, bốn chiêu kỹ năng siêu cấp cùng lúc rơi vào người Mộ Dung Thiên.

Toàn bộ Phật Lạc Lý Tư lại bị chấn động một lần nữa, rung rinh không ngừng.

Tòa kết giới đen kịt hơi thu nhỏ lại một chút, nhưng sau khi cơn chấn động qua đi thì nó vẫn ngoan cường đứng vững mà không bị tan vỡ.

Mộ Dung Thiên há miệng phun ra một búng máu, nhưng điều đó không khiến cho người ta cảm thấy mừng rỡ, bởi vì ngoài Áo Tư Táp vì không đủ thời gian để phát động cấm chú ra, còn lại ba vị thánh cấp cường giả kia thì ai nấy cũng đều đã dùng tới tuyệt kỹ tất sát của mình, vậy mà họ vẫn không thể tiêu diệt được Mộ Dung Thiên, mà chỉ khiến hắn bị thương thôi.

Tuy không ai muốn thừa nhận, nhưng bốn vị thánh cấp cường giả này đều phải tiếp thu một sự thật rất hiển nhiên - thần cấp cường giả!

Đối phương chính là vị thần cấp cường giả đầu tiên của Thần Phong đại lục!

Thánh cấp cường giả có thể đi lại như không ở trong biển người đông cả hàng ngàn hàng vạn, còn thần cấp cường giả thì lại có thể khiến cho hàng vạn hàng ngàn người bị chết trong chớp lát! Những lớp thi thể của các chiến chức giả bị chết khắp nơi trong thành chính là minh chứng hùng hồn nhất!

Trong lúc chuẩn bị một đợt tấn công thứ hai, đột nhiên bốn vị thánh cấp cường giả phát hiện ra tám lưới kết giới trên người Mộ Dung Thiên đã tiêu thất, thì ra công tác chuẩn bị của hắn đã hoàn thành.

Hắc Âm lôi bạo của lần này không có hình dạng của một quả cầu, mà là một đóa mây, tức lôi vân (mây sấm)!

- Ha ha ha ha ha.....

Trong tiếng cười cuồng dại, Mộ Dung Thiên giơ tay lên cao và mở rộng ra.

Thế rồi đóa lôi vân có những tia thiểm điện màu đen kịt không ngừng bắn ra bốn phía đó liền nhanh chóng bay lên không, càng lúc càng cao dần, đồng thời cũng mở rộng ra, đến cuối cùng thì nó đã che kín toàn bộ bầu trời.

Cơn mưa lớn lập tức dừng lại, nhưng bầu trời cũng không vì vậy mà trở thành quang đặng như trước, mà tòa thành Phật Lạc Lý Tư bị lôi vân bao phủ thì lại càng âm u hơn.

Các ngọn đèn ma pháp đang trôi lơ lửng bên trong thành không biết vì có gì bỗng nhiên đều tắt phụt hết.

Mây đen vần vũ trên không dày đặc, sấm sét không ngừng chớp giạt.

Thiên tượng đáng sợ, trông giống như là sắp tới tận thế rồi vậy.

Một người có thể thay đổi cả thiên nhiên như vậy, quả thật là bất khả tư nghị!

Ngay cả mấy vị thánh cấp cường giả cũng ngơ ngác đến nỗi dừng luôn hành động tấn công đối phương, ai nấy cũng đều trợn mắt há miệng nhìn bầu trời biến đổi đột ngột. Có thể nói, toàn bộ dân chúng trong thành cũng đều trợn mắt há miệng mà nhìn cảnh quan yêu dị đang hiện ra trước mắt kia.

Lúc này thánh ngôn tế ty Lợi Bĩ Cái Á cũng vừa kịp chạy đến hiện trường, lão kinh hãi ngồi phịch xuống đất, hai mắt thất tán, lẩm bẩm nói:

- Hết rồi, xong rồi, Tu La địa ngục - Tử thần phần nộ!

Lời của lão vừa dứt, chợt có một đạo hắc điện thật lớn từ trên trời giáng xuống, khiến cho tòa Lạc Nhạn tháp ở phía xa xa bị nổ tan thành tro bụi!

Mà đó chỉ là mới bắt đầu thôi!

388. Hồi 367: Tiêu Thất

Xoẹt, xoẹt!

Lại có thêm một tia hắc lôi từ trên trời giáng xuống, lần này cách nhóm người của Bồ Luân Đặc không xa.

Tại nơi hắc lôi giáng xuống, mặt đất tại đó liền bị nứt ra một cái hố thật sâu, loạn thạch bị bắn tung tóe, khiến cho các cường giả cũng phải dùng hộ thể đấu khí để tự bảo vệ mình, đồng thời ai nấy cũng cảm nhận được rõ ràng uy lực của nó.

Nếu lỡ bị hắc lôi giáng xuống trúng người, ngay cả bậc thánh cấp cường giả như họ cũng sẽ bị rất khó chịu nữa; thậm chí uy lực của nó so với chiêu Cuồng lôi thiên giáng của Áo Tư Tịch còn mạnh hơn nhiều lắm. Nói một cách khác, những cường giả bình thường vốn không có khả năng chống lại nó, người bị trúng chiêu chắc hẳn sẽ gặp phải kết quả biến thành tro tàn ngay.

Xoẹt xoẹt!

Đùng!

Đoàng!

.....

Tia thứ hai, thứ ba, thứ tư, cùng với hàng hà sa số các tia hắc lôi khác liên tiếp giáng xuống, càng lúc càng nhiều.

Không lâu sau, toàn bộ thành Phật Lạc Lý Tư đều bị trận mưa hắc lôi oanh kích.

Khi Tử thần vui vẻ thì y sử dụng “Phệ hồn” để gạt hái sinh mạng. Khi Tử thần buồn chán thì y dùng “Tu La ảo cảnh” để giết người hàng loạt, còn khi Tử thần phần nộ thì y dùng “Tu La địa ngục” mà lấy đi hết sinh mạng. Đó chính là căn nguyên của Tu La địa ngục - Tử thần phần nộ.

Trong thời gian Tử thần phần nộ, nhân gian sẽ bị dọa vào địa ngục. Phật Lạc Lý Tư lúc này chính là một minh họa tốt nhất.

Hắc lôi tung hoành ngang dọc, tử điện nhảy múa điên cuồng, và trong tiếng sấm đì đùng, tiếng gào thảm thiết thay nhau vang lên không ngừng. Rất nhiều người bị hắc lôi đánh trúng mà biến thành tro bụi, hoặc trực tiếp bị sét đánh, hoặc bị chết bởi các kiến trúc sụp đổ và đè lên người. Có rất nhiều sủng vật kinh hoàng cực độ mà bỏ chạy tán loạn ở trong thành, đến nỗi không thể khống chế được nữa; còn những người dân thì hốt hoảng chạy vào nấp trong nhà, nhưng sau đó lại tuyệt vọng phát hiện ra không có chỗ nào là hắc lôi không giáng xuống, thế là cuối cùng họ cũng khó thoát được kiếp nạn.

Thây phơi khắp nơi, máu loang đầy đất!

Giá trị của sinh mạng vào lúc này đã bị giảm tới mức thấp nhất, thấp đến nỗi không còn gì thấp hơn được nữa!

Một tòa thành siêu cấp đang không ngừng run rẩy dưới một môn tuyệt kỹ mạnh đến nỗi không thể tưởng tượng được, bao nhiêu kiến trúc to lớn cũng bị ngã nghiêng hoặc sụp đổ và tạo nên những thanh âm vang rền. Có rất nhiều hàng quán của dân cư bị sụp đổ tan tành, tòa công sở của ma pháp sư cũng bị san bằng thành bình địa, tòa cung điện xa hoa lộng lẫy Bồ Lạp Cách cũng ngã lún chổng chơ, quảng trường Lạc Mã Anh Hùng thì bị tàn phá tiêu điều, dòng sông mẹ Hà Tác Phi Lạp đã sản sinh ra rất nhiều cường giả cũng bị lấp cạn....

Đêm nay đúng là một đêm mạt nhật, viên minh châu của Thần Phong đại lục vốn từng phồn hoa huy hoàng một thời là Phật Lạc Lý Tư, vậy mà giờ đây đã bị hủy đi chỉ trong chốc lát.

Bốn vị thánh cấp cường giả đều sợ ngây cả người. Áo Tư Tập cũng phải tự nhận môn tuyệt kỹ đặc ý nhất của mình là ma pháp cấm chú Cửu U thiên lôi cũng còn kém xa Tu La địa ngục của Mộ Dung Thiên. Chiêu này của hắn có khí thế quá ư khủng bố, đúng là có thể tận diệt toàn thể thế giới này.

Đó chính là chung cực cấm chiêu của thần cấp cao thủ, vốn không thể nào đánh giá được sức phá hoại và lực lượng của nó.

- Ha ha ha ha ha ha.....

Mộ Dung Thiên ngửa mặt lên trời và buông ra tràng cười cuồng dại. Khuôn mặt của hắn được ánh sáng chớp lóe của lôi quang chiếu lên, khiến cho nó lại càng đặc biệt đáng sợ hơn.

Cơn phần nộ đã khiến hắn hoàn toàn mất đi lý trí, còn thân thể vốn đã bị nhiễm Minh khí từ lâu thì nay được dịp ma hóa, khiến cho hắn chỉ còn lại một ý niệm duy nhất ở trong đầu - giết!

Giết hết tất cả người ở đây, một người cũng không tha!

Có lẽ do ảnh hưởng thuộc tính của Tu La đấu khí, Mộ Dung Thiên lại phát hiện ra, thì thể càng tăng nhiều thì lực lượng của hắn càng tăng mạnh hơn, ý niệm giết chóc cũng càng mạnh hơn.

Vì vậy mà lúc này Mộ Dung Thiên chỉ biết giết người điên cuồng, song song với việc phát tiết lửa giận, hắn cũng hưởng thụ khoái cảm vì lực lượng tăng mạnh khủng khiếp. Từng cái phong ấn ẩn giấu ở trong Tử thần liên đao đều bị mở tung ra, những kỹ năng có liên quan tới Tu La đấu khí và phương pháp sử dụng đều lần lượt phá tan phong ấn mà tuôn ra ào ạt, đi qua “Phệ hồn” làm môi giới và chiếu rõ hết tất cả ở trong đầu Mộ Dung Thiên.

Ngay khi số lượng người chết dưới tay hắn đã không còn đếm nổi nữa, lực lượng của Mộ Dung Thiên cũng vừa đạt đến đỉnh điểm, không nhanh không chậm, vì vậy mà Tu La địa ngục - Tử thần phần nộ mới bị kích hoạt như thế.

Nghe tiếng kêu khóc thảm thiết vang lên từ bốn phương tám hướng, trong lòng Mộ Dung Thiên càng cảm thấy hưng phấn hơn, mà lực lượng vô cùng vô tận ở trong người hắn cũng bị kích động không ngừng, đồng thời ma tính cũng bị máu huyết đun sôi và bốc lên ngùn ngụt.

Tật Phong, mày có thấy không? Tang lễ của mày có đủ hoa lệ chưa?

Trong tiếng cười cuồng dại, Mộ Dung Thiên lại phát tay một cái, thanh liêm đao liền bay trở vào tay hắn. Sau đó hắn liền nhắm về phía trung tâm thành mà lao đi, hầu muốn tiếp tục hưởng thụ khoái cảm trong việc giết chóc, cảm giác đó thật quá tuyệt vời.

Mà càng quan trọng hơn, những kẻ đầu não lại đúng là vật bồi táng không thể thiếu cho Tật Phong.

- Aaaaaa!

Một bóng người nhỏ nhắn vì bị chấn động mạnh mà bị hất tung ra ngoài, vừa khéo lại rơi đến trước mặt Mộ Dung Thiên.

Con mồi đã đưa đến cửa, tất nhiên là không thể bỏ qua!

Mộ Dung Thiên lại giơ liêm đao lên, nhưng mà tay hắn lại dừng ở trong không trung.

Đó không phải là vì người ở trước mắt hắn có lực lượng mạnh đến nỗi có thể chống lại hắn, mà trái lại, lực lượng của y lại yếu đến đáng thương. Chỉ cần khẽ động một ngón tay thôi, không, chỉ cần thổi mạnh một hơi thôi thì đã có thể khiến cho y mất mạng rồi.

Trong lúc ai nấy cũng đều lẫn trốn ở trong nhà, dù có bị hắc lôi đánh chết thì ít ra họ cũng được chết ở trong nhà ấm cúng, còn cô bé Nhân tộc này thì cả một mái nhà cũng không có, cô bé chỉ có thể co rúm ở bên một góc đường, như chim sợ cành cong và cam chịu kiếp nạn của ngày tận thế này - bởi vì cô bé là một người không có chức nghiệp.

Tiểu cô nương mở to hai mắt, kinh hãi nhìn gã nam tử giống hệt ác ma ở trước mắt mình, toàn thân hắn chỉ toát ra khí tức và áp lực của tử vong, vì vậy mà thân thể nhỏ bé của tiểu cô nương liền run lên cầm cập, hai hàm răng không ngừng va vào nhau, rõ ràng là đang cực kỳ sợ hãi.

Vị thần cấp cao thủ duy nhất ở trên đại lục, người mạnh nhất đối mặt với một cô bé yếu đuối nhất, rốt cuộc thanh liêm đao ở trong tay Mộ Dung Thiên cũng không hạ xuống được.

Bởi vì từ trên người tiểu cô nương này, hắn tựa hồ nhìn ra được hình ảnh quen thuộc nào đó, cũng với ánh mắt bất lực giống như vậy, cũng là biểu tình sợ hãi cực độ như vậy, cũng là một người không có chức nghiệp, cả một mái nhà cũng không có, và chịu đủ mọi sự khinh miệt của người đời.

Hắn vốn phải dùng sinh mạng của mình để bảo vệ cho nữ hài này kia mà.

Nỗi đam mê giết chóc ở tận đáy lòng của hắn chợt bị xao động mạnh, sự quyến rũ của cơn khát máu quả thật rất khó chống lại được, thế nhưng bàn tay đang cầm “Phệ hồn” của hắn thì lại đang không ngừng run rẩy.

Thế rồi Mộ Dung Thiên quát lên một tiếng giận dữ, rốt cuộc thanh Tử thần liêm đao cũng chém xuống một cách vô tình.

- Aaaaaaaaaa!

Tiểu cô nương thét lên chói tai, đồng thời sợ đến nỗi nhắm tịt hai mắt lại.

Thế nhưng cô bé lại không cảm thấy đau đớn gì cả, mãi một lúc sau, cô bé mới lấy lại dũng khí để mở mắt ra lần nữa.

Tử thần liêm đao đã chém xuống bên cạnh cô bé, lút sâu tận đuôi, nhưng không hề chạm vào cô bé chút nào.

Mà có điều kỳ quái là đột nhiên có tiếng thét đau đớn từ dưới lòng đất vang lên.

Khi Mộ Dung Thiên rút Tử thần liêm đao lên, nó còn mang theo cả một cánh tay bị chặt đứt và máu vẫn còn chảy ròng ròng.

Người có thể lén ắp núp ở gần Mộ Dung Thiên trong trạng thái thần cấp như vậy nhất định không phải là một người thường.

Y chính là vị thánh cấp thích khách lúc này ở dưới đất đã khiến Nhận Vụ bị trọng thương, và cũng là thánh cấp thích khách duy nhất của Lam Nguyệt đế quốc - Phất Lăng Tư.

Thánh cấp cường giả vốn được rất nhiều người tôn kính, thậm chí địch nhân cũng không ngoại lệ, bởi vì ngoài lực lượng mạnh mẽ ra, thông thường là họ đều có lòng dạ rộng rãi, hành sự quang minh, bản thân có phẩm đức chiến đấu cao thượng.

Nhưng Phất Lăng Tư lại cũng là một kẻ có xú danh vang dội. Y là người có thực lực của một thánh cấp cường giả, nhưng chỉ thích dùng thủ đoạn dơ tiện trong lúc chiến đấu. Vì để thủ thắng, y có thể dùng tới bất kỳ một nam phụ lão ấu nào có quan hệ thân thiết với đối thủ, cho dù là người không có khả năng chiến đấu cũng vậy, tất cả đều có thể trở thành công cụ của y.

Từ lúc Mộ Dung Thiên bị ma hóa đến nay, Phất Lăng Tư vẫn ẩn núp ở sâu trong lòng đất để chờ đợi cơ hội hạ thủ. Vừa rồi y thấy Mộ Dung Thiên hung hăng giết người là thế, vậy mà khi nhìn thấy tiểu cô nương thì lại lộ vẻ quan hoài, vì vậy mà y mới tính sử dụng thủ đoạn dơ tiện, trước tiên là bắt giữ cô bé để làm con tin, sau đó mới thăm dò phản ứng của Mộ Dung Thiên xem thế nào.

Ai ngờ y chưa kịp đắc thủ thì đã bị thiệt thòi dưới “Phệ hồn” của Mộ Dung Thiên rồi. Nếu không nhờ y phản ứng mau lẹ thì không chỉ bị mất một cánh tay đơn giản như vậy thôi đâu.

Vị cường giả dơ tiện kia rốt cuộc cũng đã phải bỏ ra một giá đắt cho hành động của mình.

- Ôi chà!

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên ôm lấy đầu, rồi kêu lên đầy thống khổ. Thì ra ảnh hưởng phụ đã xuất hiện một khi sát ý cường liệt bị ngăn trở. Lúc này đầu của hắn tựa như đang có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang thay nhau cắn xé vậy.

“Phệ hồn” ở trong tay hắn rít lên đầy tức giận, bởi vì Mộ Dung Thiên chẳng những đã không giết chết cô bé ở trước mắt mà còn cứu mạng cô bé nữa, hiển nhiên đó không phải là tính cách của Tử thần rồi.

Trong lúc đầu đầu hần như muốn vỡ tung cả óc ra, Mộ Dung Thiên chợt nhớ tới ngày trước khi tham dự vũ hội tại Thủy Đô, vị thánh ngôn tế ty Hoa Sứ đã từng nói mấy câu có ẩn ý rất cao thâm: “Trong thân thể người có ẩn chứa mầm móng của ma quỷ. Nó đang ẩn tại một góc tối nhất ở trong nội tâm của người, yên lặng ngủ say, nhưng một khi nó thức tỉnh thì sẽ mang đến cho người lực lượng mạnh kinh khủng; ngoài ra, nó còn có sức hủy diệt rất mạnh đối với địch nhân của người và thậm chí còn cho chính bản thân người nữa!”

Lúc bấy giờ Mộ Dung Thiên không hiểu gì cả, nên chỉ cho rằng lời nói của vị thánh ngôn tế ty khô khan như hóa thạch kia chỉ là lời nói vu vơ để dọa người thôi. Nhưng hiện tại thì quả thật đã chứng minh đó là lời của bậc trí giả rồi.

Hôm nay mầm móng của ma quỷ đã thức tỉnh rồi, hơn nữa lại còn xảy ra giống hệt như lời tiên tri của Hoa Sứ nữa. Nó đã mang đến lực lượng tuyệt thế, và khiến cho địch nhân bị tiêu diệt triệt để.

Hoặc giả Hoa Sứ còn cần phải bổ sung thêm một câu, đó là ngoài việc tiêu diệt địch nhân ra, nó còn tiêu diệt cả chính mình, và thậm chí còn gây hại tới người thân của mình nữa.

Nếu như Mộ Dung Thiên hạ thủ với cô bé ở trước mặt đây, vậy thì hắn sẽ hoàn toàn bị ma hóa trở lại, và dù cho sau này có gặp lại Lộ Thiển thì hắn cũng rất có thể sẽ sử dụng “Phệ hồn” để đối phó với nàng.

Lúc này một câu nói khác của Hoa Sứ lại vang lên trong đầu Mộ Dung Thiên: “Ma quỷ không thể trực tiếp khống chế linh hồn con người, nó chỉ có thể thông qua dục vọng ở trong nội tâm con người mà thao túng họ thôi.”

Không sai, Tu La đấu khí của Tử thần đã thông qua dục vọng báo thù quá cường liệt mà xuất hiện ở trên người Mộ Dung Thiên, thậm chí còn cướp đi hết lý trí của hắn nữa.

Phệ hồn vẫn phát ra những tiếng rít gào xé tai, phảng phất như đang mê hoặc hắn vậy - chỉ cần tiếp tục giết người, vậy là hắn sẽ có thể thu được lực lượng vô cùng vô tận rồi.

- Câm miệng! Cút con mẹ mày đi!

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên ném mạnh Phệ hồn xuống đất.

Không sai, Mộ Dung Thiên rất muốn báo thù cho Tật Phong, nhưng hắn lại càng không muốn làm con rối của ác ma. Một người chỉ biết mỗi việc giết người, thậm chí còn gây hại tới người thân thì có khác nào một cỗ máy đầu.

Phệ hồn giận dữ rít lên một tiếng, thế rồi thể tích liền thu nhỏ lại, biến thành dáng dấp nguyên thủy ban đầu, bởi vì nó cảm thấy mình đã bị phản bội.

Soạt, soạt!

Mộ Dung Thiên hít thở nặng nề, đôi mắt đen thui cũng dần dần sáng tỏ trở lại, cùng lúc đó hắn liền cảm thấy lực lượng của mình cũng nhanh chóng rút đi mất.

Hắc lôi vốn vẫn đang không ngừng oanh tạc Phật Lạc Lý Tư rốt cuộc cũng ngừng lại.

Tiểu cô nương ngạc nhiên nhìn sự biến hóa của Mộ Dung Thiên, hoàn toàn không nhận ra được là mình vừa mới trở về từ tử môn quan.

Lúc này bốn vị thánh cấp cường giả cũng vừa rượt đến, khi nhìn thấy Mộ Dung Thiên đã hồi phục nguyên trạng thì ai nấy cũng đều cực kỳ ngạc nhiên.

Nhưng họ liền nhanh chóng hiểu ra, đây chính là chuyển biến có lợi cho phe mình, bởi vì khí thế bức người ở trên mình Mộ Dung Thiên đã biến mất; vả lại Tu La địa ngục cũng đã đình chỉ, xem ra đây không phải là do ngẫu nhiên rồi.

Vô luận thế nào, đây chính là cơ hội tốt để tiêu diệt ác ma. Mộ Dung Thiên mà còn tồn tại thì Lam Nguyệt, thậm chí là toàn thể Thần Phong đại lục cũng sẽ rất nguy ngập.

Thế rồi Thiên lôi, Bạo phong diệt tuyệt, Nhật diệu và Chung cực khởi điểm, bốn chiêu tất sát của bốn vị thánh cấp cường giả đồng loạt bắn về phía Mộ Dung Thiên.

Nhưng khi bốn chiêu tuyệt kỹ của họ sắp sửa rơi trúng mục tiêu thì bỗng nhiên có một luồng bạch quang bao phủ lấy Mộ Dung Thiên.

Oành, âm, âm!

Phật Lạc Lý Tư lại một lần nữa bị chấn động, tiếp theo là một đóa mây hình cái nấm bốc thẳng lên trời.

Bốn vị cường giả không hề thấy vui mừng chút nào, bởi vì không phải Mộ Dung Thiên chống đỡ những đòn tấn công của họ, mà là họ biết được kỹ năng của mình vốn không hề đánh trúng đối phương.

Có điều kỳ quái là họ không thấy được Mộ Dung Thiên đã thoát thân bằng cách nào, thậm chí cả Lăng Đế Tư, Nhận Vụ và thanh Tử thần liêm đao đang nằm lẫn lộn ở dưới đất lúc này cũng đều biến đi đâu mất.

Là hoàn toàn biến mất, chứ không phải bỏ chạy. Với linh giác của bốn vị thánh cấp cường giả, họ cũng không nghĩ ra được khí tức của hắn.

Đám người Bồ Luân Đặc chỉ có thể đứng ngơ ngác tại chỗ mà nhìn về phía Mộ Dung Thiên vừa biến mất.

Áo Tư Tập đột nhiên nhớ đến luồng bạch quang chói lòa thường xuất hiện trước những lúc truyền tống trận được phát động, ông ta kinh hãi kêu lên:

- Thuần gian di động!?

Trên người La Định tại sao lại luôn được cất giấu quá nhiều bí mật kinh người đến như thế?

Bốn vị cường giả lẳng lặng nhìn về phía cô bé không có chức nghiệp vừa được một cỗ lực lượng đẩy ra nơi an toàn ở phía xa xa, hoặc có lẽ điều khiến cho họ càng bị mê hoặc hơn không phải là võ công của Mộ Dung Thiên.

Cái tên ma đầu điên cuồng giết người hàng loạt và diệt sạch nhân tính kia, quả thật là một hỗn hợp thể đầy mâu thuẫn hay sao?

389. Hồi 368: Thi Biền

Dãy núi này vô tình đã trở thành một trong những ranh giới quan trọng phân chia lực lượng giữa Lam Nguyệt đế quốc và liên quân Tây Bắc.

Nhưng có nhiều người cho rằng A Nhĩ Ty Tư được như thế là vì nhân tố nguy hiểm chiếm đa số, bởi vì bất luận là ai muốn vượt qua dãy núi này để chiến đấu, vậy thì trước tiên sẽ bị ma thú tấn công dữ dội, khi nguyên khí tổn thương trầm trọng thì sẽ lại phải đối mặt với trọng binh của quân địch ở bên kia dãy núi.

Nếu không may mà đụng phải đàn Âm lang với số lượng khổng lồ thì dù cho một cánh quân hơn mười vạn cũng sẽ chẳng làm nên được việc gì.

Hiển nhiên không có ai muốn phe mình chưa chiến đấu mà đã bị tổn thương nặng nề rồi, thậm chí xuất sư bất lợi, chưa chiến thắng mà binh sĩ của mình đã bị thương vong vô số.

Do đó mà dãy núi A Nhĩ Ty Tư đã trở thành ranh giới, Lam Nguyệt đế quốc thì vẫn chiếm đại bộ phận lãnh thổ, còn liên quân Tây Bắc thì vẫn cố thủ cứ địa của mình. Nhờ có tấm lá chắn thiên nhiên này mà giữa song phương chỉ mới xảy ra vài cuộc đụng độ nhỏ, nhưng tạm thời đôi bên vẫn rất an toàn.

Thế nhưng hôm nay đám ma thú tại dãy núi A Nhĩ Ty Tư lại có vẻ bất an, tình trạng của chúng gần như là gà bay chó chạy, ngay cả những loại hung hãn như là Liệt Đầu hổ, hay là Lục đầu mãng, thậm chí cả đàn Âm lang khiến cho quân đội phải nhúc nhích đầu thì cũng đều bỏ chạy tứ tán cả.

Thì ra hôm nay dãy núi này đã tiếp nhận một vị khách không mời mà đến. Trên người hắn có một loại khí tức khiến cho cả thần và ma đều phải sợ hãi chứ đừng nói gì là ma thú.

Tuy rằng lực lượng trên người Mộ Dung Thiên đã rút lui, nhưng mùi vị yêu dị của Tu La đầu khí vẫn còn khá dày đặc, trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không thể nào xóa đi hết được, mà vẫn lưu lại ít nhiều. Trong khi đó, đám ma thú lại rất nhạy cảm, vì thế mà chúng liền đánh hơi ra được loại đầu khí độc nhất vô nhị này, rồi từ đó một truyền mười, mười truyền trăm, và thế là toàn bộ ma thú ở đây trở nên rối loạn cả lên.

Nếu chỉ là bị chết đi, vậy thì đám ma thú này còn có thể dựa vào yêu khí mà tái sinh trở lại, còn nếu như đã bị Tử thần câu đi mất hồn phách, vậy thì chúng sẽ bị vạn kiếp bất phục, do đó mà chúng đều cảm thấy sợ hãi và bỏ chạy tán loạn để tìm nơi tỵ nạn.

- Da!

Mộ Dung Thiên quát lớn một tiếng. Con vật mà hắn đang cười lúc này không phải là tuần mã, và lại càng không phải một con sủng kỵ mà nhân loại có thể sử dụng được.

Nó là một loại ma thú bò sát rất hung ác, tựa như cá sấu vậy. Trên người nó toàn là vẩy cứng, mạnh khỏe như sư tử, mắt to như chuông đồng, còn móng vuốt thì bén nhọn như đao; trong lúc di chuyển, dù đất đá có cứng rắn tới đâu thì cũng bị móng vuốt của nó để lại những vết sâu hoắm.

Nó chính là một con Kim vĩ hung ngạc rất hung ác và chỉ thích ăn tim người, vậy mà lúc này lại có vẻ ngoan ngoãn hơn cả các loại sủng kỵ được huấn luyện kỹ càng nhiều lắm. Nó có vẻ như đã hoàn toàn mất đi bản tính vốn có của mình, và không dám tỏ ra nửa điểm phản kháng lại Mộ Dung Thiên. Lúc này nó chỉ biết vừa lúc lắc chiếc đầu qua lại, vừa cõng mấy người ở trên lưng vượt qua vùng núi non hiểm trở này.

Trong lúc Mộ Dung Thiên đang cần tìm tọa kỵ, những con ma thú khác thì bỏ chạy tán loạn, chỉ có con Kim vĩ hung ngạc này là kém may mắn một chút, bị hắn bắt làm sủng kỵ.

- Đi mau lên cho lão tử!

Mộ Dung Thiên vung nhánh cây rậm lá quát lên chiếc đuôi màu vàng kim của nó.

Chiếc đuôi là địa phương cấm kỵ của Kim vĩ hung ngạc, cũng giống như là miếng vẩy nghịch của loài rồng vậy, nhất định không thể chạm tới được, bằng không thì nó sẽ phát điên lên.

Thế nhưng lúc này con Kim vĩ hung ngạc kia lại không dám nổi giận, bởi vì người cười trên mình nó là một ma tinh có khí tức rất đáng sợ. Ngoài việc đó ra, ở trên cổ nó còn có treo thanh Tử thần liên đao nữa, tử vong khí lạnh lẽo được toát ra từ thanh liên đao rồi truyền vào cơ thể nó, khiến cho Kim vĩ hung ngạc phải rùng mình sợ sệt.

Chỉ cần đâm vào một chút thôi, dù chỉ là một tí ti thôi, vậy thì nói không chừng cuộc đời ma thú của nó sẽ đi tong luôn, luân nhập vào địa ngục.

Phù.....

Con Kim vĩ hung ngạc đáng thương chỉ có thể hết lòng cầu xin, đồng thời bốn chân cũng bước nhanh hơn trước.

Từ lúc chạy khỏi Phật Lạc Lý Tư, hiện nay đã là ngày thứ bảy. Vì để thoát khỏi sự săn lùng của các thợ săn, Mộ Dung Thiên đã chẳng tiếc dùng đến mọi thủ đoạn, thậm chí còn núp cả ở trong bụng ma thú nữa.

Đây là một phương pháp kỳ lạ mà hầu như không có ai là có thể nghĩ ra được, thế nhưng Phệ hồn đã khiến cho ý tưởng điên cuồng này trở thành sự thật.

Thanh Tử thần liên đao này gần như đã lấy đi tính mạng của Mộ Dung Thiên, nhưng ngược lại, nó cũng đã từng cứu hãn một mạng.

- Nếu mày còn lười biếng nữa, vậy thì lần sau sẽ không được may mắn như vậy đâu. Lão tử không có tính nhẫn nại đâu đấy.

Mộ Dung Thiên hừ lạnh một tiếng rồi thu Phệ hồn bỏ vào Không gian giới chỉ. Trước lúc bỏ đi khỏi Lam Nguyệt, hãn nghĩ thanh liên đao này chắc sẽ có chỗ hữu dụng nên đã cầm theo nó. Giờ đây quả thật đã có công dụng rồi.

Dùng Phệ hồn để làm “roi ngựa” quả thật là đã sỉ nhục nó, Mộ Dung Thiên đã khiến cho nó tức đến nổi gần như muốn thổ huyết luôn. Thân là ngự dụng vũ khí của Tử thần, nó có thân phận cao quý biết bao, vậy mà lại bị một người thường dùng nó cho cái việc thấp hèn này, đúng là dùng đao mổ trâu để giết gà mà.

Ngoài Mộ Dung Thiên ra, trên lưng Kim vĩ hung ngạc còn có hai người khác nữa.

Mê chi nữ thích khách Nhận Vụ vẫn chưa tỉnh lại. Đấu khí của thích khách vốn rất ác độc, mà đấu khí của thánh cấp thích khách thì lại càng không có gì để nói, nhưng cũng may là Nhận Vụ còn có bảo mạng hộ thể đấu khí của Long tộc rất bá đạo, giờ đây nó đang khởi lên tác dụng và từ từ khu trừ dị lực đang xâm lấn ở trong cơ thể ra ngoài. Từ sắc mặt đang trở nên hồng nhuận dần, điều đó cho thấy chẳng bao lâu nữa nàng sẽ khôi phục lại ý thức thôi.

Lăng Đế Tư cũng đã tỉnh lại. Mấy ngày qua nàng vẫn trầm mặc không nói gì. Từ sau ngày nàng bạo gan thổ lộ tâm ý của mình tại pháp trường, cho tới lúc này, nhìn thấy tình cảnh hoạt kê khi Mộ Dung Thiên giáo huấn Kim vĩ hung ngạc thì mới khiến cho nàng mỉm cười đôi chút.

Mộ Dung Thiên hiểu được tâm tình phức tạp của nàng trong lúc này. Nàng phải rời bỏ gia tộc và quê hương để đi theo một nam tử có tội danh phản quốc mà lưu lạc tha hương, việc đó quả thật cần phải có rất nhiều dũng khí mới làm được. Huống chi, nam tử kia còn là một đại ma đầu không hơn không kém, vì hãn đã giết rất nhiều quốc dân của nàng.

Trong thời gian bị ma hóa bởi Tu la đấu khí, ý thức của Mộ Dung Thiên vẫn không hề mất đi, mà chỉ là bị sát niệm thao túng mọi hành động mà thôi. Hãn nhớ rất rõ mình đã giết rất nhiều, rất nhiều người, nhiều đến nỗi không dám tưởng tượng ra nữa.

Có lẽ ít nhất cũng có hơn mười vạn người đã bị chết dưới Tu La địa ngục, một con số thật đáng sợ.

Nếu lúc đó không có tiểu cô nương không có chức nghiệp xuất hiện, vậy thì Tu La địa ngục vẫn tiếp tục diễn ra, có lẽ con số tử vong sẽ còn tăng lên gấp mười lần nữa.

Nhưng nếu cho Mộ Dung Thiên chọn lựa lại, hãn nhất định sẽ không do dự mà đi tàn sát hàng loạt dân trong thành một lần nữa, bởi vì mỗi thâm cừu của Tật Phong, hãn phải bắt Lam Nguyệt trả lại toàn bộ,

cho dù có vì vậy mà giết hại rất nhiều người vô tội, cho dù bản thân hắn có biến thành đại ma đầu, hắn tuyệt sẽ không hối hận.

Mộ Dung Thiên thò tay vào Không gian giới chỉ để lấy di thể của Tật Phong ra xem. Vì không muốn cho xác của nó bị hư thối, Mộ Dung Thiên đã dùng băng để đông cứng nó lại, và cũng không nhẫn tâm đem nó đi mai táng nữa.

Tật Phong lẳng lẳng nằm trong băng. Nó chết rất thảm, nhưng cũng rất an tường. Vì chủ nhân mà trút hết một chút sức lực còn lại, nó cũng chẳng oán chẳng hối chút nào.

Mỗi lần nhìn thấy Tật Phong ở trong băng, cõi lòng của Mộ Dung Thiên lại không nén được mà cảm thấy đau như dao cắt, thế nhưng hắn cũng không cầm lòng được mà thỉnh thoảng vẫn cứ lấy nó ra để ngắm.

Sau này, kể bầu bạn với hắn ngắm trăng giữa đêm khuya cũng chỉ có thể xác bị đóng băng này thôi.

Thế nhưng ngày hôm nay, song song với việc cõi lòng bị tan nát, Mộ Dung Thiên lại có chút kinh ngạc.

Bởi vì trên di thể của Tật Phong lúc này đang có hơn mười sợi tơ tằm đang phủ lên người nó....

390. Hồi 369: Phản Đạn (bản Ngược)

Những sợi tơ đen giống như tơ tằm đó lấp lánh chiếu sáng, hơn nữa phảng phất như là chúng mọc ra từ cơ thể Tật Phong vậy.

Một sinh vật đã chết rồi, tại sao lại còn sản sinh ra dị biến như vậy?

Sinh trưởng chính là năng lực của những sinh vật còn sống, tuy rằng những sợi tơ này rất kỳ lạ.

Mộ Dung Thiên vừa mừng vừa sợ, hắn vội làm tan lớp băng đang bao bọc lấy Tật Phong, sau đó thì hô hấp của hắn gần như cũng ngừng hẳn lại.

Lăng Đế Tư đang ngồi phía sau, nhưng chợt thấy thân hình Mộ Dung Thiên đột nhiên run lên thì cảm thấy kỳ quái, rồi nhích lại gần để xem chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này nàng chỉ thấy Mộ Dung Thiên đang ôm thi thể của Tật Phong, thần tình lộ vẻ kinh ngạc khó tin vô cùng.

Mấy ngày qua, Lăng Đế Tư đã nhìn thấy hắn ngắm di thể của Tật Phong không dưới một trăm lần. Qua đó, nàng hiểu được tình cảm giữa người và thú rất sâu đậm, vì vậy mà hắn mới không đè nén được cơn kích động.

Tuy việc Mộ Dung Thiên giết quá nhiều người ở Lam Nguyệt đã khiến cho nàng cảm thấy khó chịu, nhưng lúc này nàng lại rất quan tâm hắn, nên lên tiếng hỏi:

- Người không sao chứ?

- Không, ta không sao!

Mộ Dung Thiên cố gắng đè nén tâm tình đang rất kích động của mình, sau đó quay ra sau và chìa Tật Phong ra:

- Người coi này.

Lăng Đế Tư tiếp lấy con chó nhỏ mà lòng rất thắc mắc, sau đó nàng cũng ngạc nhiên khi phát hiện ra những sợi tơ đen trên người nó.

Ngoài việc đó ra, thân thể lạnh cóng của Tật Phong cũng bắt đầu có hơi ấm trở lại.

Đó không phải là hiệu quả do ngoại lực tạo ra, mà chính là nhiệt độ trong cơ thể.

Tật Phong vẫn không có hô hấp như trước, nhưng mà trái tim của nó bắt đầu có nhịp đập trở lại, tuy rất yếu ớt và thông thả, nhưng rõ ràng là có nhịp đập. Lăng Đế Tư dám khẳng định là mình đã không bị ảo giác, đồng thời nàng cũng hiểu ra lý do đã tạo nên dị trạng của Mộ Dung Thiên, không phải hắn đã bị phát điên, mà là mừng như điên thôi.

Thế nhưng một con sinh vật đã chết đi rồi, vậy tại sao lại còn sống lại được? Việc này quả thật là bất khả tư nghị mà!

oooOooo

Hôm nay quân đoàn trú đóng ở dưới chân núi A Nhĩ Ty Tư bỗng nhiên rất bận rộn, bởi vì không hiểu vì sao đám ma thú ở trên rừng đột nhiên lại náo loạn cả lên, từng đợt, từng đợt chạy ủa đến những khu vực rất gần với thành thị.

Tuy ma thú và nhân loại mãi mãi là túc địch, nhưng nếu không phải là thời kỳ ma thú bạo động thì chúng sẽ không rời khỏi nơi sinh hoạt thường ngày của mình mà xông vào lãnh địa của nhân loại.

Tình huống đặc biệt này khiến cho quân đoàn không thể không gia tăng thêm sức phòng thủ. Thậm chí họ còn phải dùng tới lực lượng còn mạnh hơn cả các binh sĩ bình thường là dong binh đoàn, để tiêu diệt đám ma thú chạy loạn xuống núi kia.

Lúc này ở tại một phòng tuyến có ma thú đột nhiên xông tới, trong đó còn có cả hơn mười con Liệt khẩu hổ và Lục đầu mãng, tất cả đều hoảng loạn bỏ chạy thực mạng.

Việc này cho thấy sắp sửa có chuyện không tầm thường xảy ra.

Trấn thủ tại phòng tuyến này là một dong binh đoàn hơi có chút tiếng tăm tại tây bắc, Liệt Hỏa dong binh đoàn. Họ là một trong những binh đoàn đầu tiên được đế quốc phái đến xâm lược Lam Nguyệt, hiển nhiên họ đều là những tinh anh chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Dong binh đoàn này do kỵ sĩ, cung tiễn thủ, thích khách, ma pháp sư, ngự thú sư, và mục sư, mỗi chức nghiệp một người, cùng với hai chiến sĩ nữa, cộng lại là tám người mà hợp thành. Trong đó, tuần thú sư và mục sư đều là tiểu muội muội trẻ tuổi. Hầu như dong binh đoàn nào cũng đều có một hoặc hai thành viên hoặc nhiều hơn là nữ nhân, rất ít khi nào toàn bộ đều là nam tử cả.

Căn cứ theo nguyên lý tương hấp giữa hai phái khác nhau, một tổ hợp như vậy tất nhiên là có tính khoa học rất đầy đủ, và nhờ đó mà nam đội viên sẽ trở thành tích cực hơn nhiều.

Sau khi các thành viên của Liệt Hỏa dong binh đoàn chặt vật hợp sức để tiêu diệt hơn mười con Liệt Khẩu hổ và Lục đầu mãng xong, dưới chân núi lại thấy xuất hiện một con Kim vĩ hung ngạc.

Kim vĩ hung ngạc là một loại ma thú rất khó chơi, vì sức phòng thủ về mặt ma pháp và vật lý của nó đều rất mạnh, đã vậy mà sức tấn công cũng cực kỳ siêu quần. Đúng là nó còn khó chơi hơn cả Liệt Khẩu hổ và Lục đầu mãng một bậc nữa.

Thế nhưng các binh sĩ không ngạc nhiên vì sự xuất hiện của nó, mà là người đang cười trên lưng nó.

Một nam một nữ, không phải, là một nam hai nữ, vì còn một nữ tử đeo mạng che mặt đang nằm ở sau lưng hai người kia nữa.

Vậy mà những người đó lại có thể khiến cho một loại ma thú nổi tiếng là có tính tình hung bạo làm sủng kỵ, mà đặc biệt hơn là Kim vĩ hung ngạc lại chẳng tỏ ra có ý phản kháng chút nào, và nó lại còn ngoan ngoãn phục tùng giống hệt một con sủng kỵ vậy.

Trong dong binh đoàn có một nàng ngự thú sư có mái tóc màu xanh biếc và cũng chính là đoàn trưởng, Đắc Phỉ. Nàng ta nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cực kỳ ngạc nhiên, bởi vì bản thân nàng cũng là một cao thủ ngự thú thuộc cấp “nghịch chuyển”, nàng ta vốn có năng lực khiến cho một phần ma thú phản công lại đồng bọn trong lúc chiến đấu.

Ma thú càng thô bạo thì oán niệm đối với nhân loại lại càng cao hơn, và rất khó mà thay đổi được. Ngay cả với trình độ của Đắc Phỉ cũng không nắm chắc là có thể nghịch chuyển được Kim vĩ hung ngạc.

Hướng chi, nghịch chuyển chỉ là khiến cho lập trường đối địch của ma thú bị hỗn loạn thôi, chứ nó hoàn toàn không giống với khái niệm phục tùng.

Còn con Kim vĩ hung ngạc ở trước mắt kia lại rõ ràng là đang phục tùng con người vậy.

Sau khi các binh sĩ trấn tĩnh lại thì Kim vĩ hung ngạc đã đến cách họ không còn xa nữa. Dung mạo của nam tử kia cũng dần dần hiện rõ, hẳn là người của Nhân tộc, khuôn mặt rất tầm thường, chẳng có chỗ nào đặc sắc cả.

Thế nhưng người có thể băng qua A Nhĩ Ty Tư mà đến đây, đã vậy lại còn không chế được cả Kim vĩ hung ngạc, vậy thì hẳn nhất định không thể là một người tầm thường như khuôn mặt của hắn vậy.

Đắc Phỉ cất tiếng hỏi:

- Dừng lại! Các hạ là ai? Đến thành Thiện Ba Lý này có việc gì chẳng?

Vừa nói, đôi mắt màu lam của nàng chợt lóe lên ánh sáng nhàn nhạt. Đó chính là “Tước nhược”, một loại ảo thuật.

Ngoài chức nghiệp ngự thú sư ra, Đắc Phỉ còn có một loại chức nghiệp phụ trợ khác là Ảo thuật sư. Chính chức nghiệp đó đã giúp cho nàng dễ dàng khiến cho đám ma thú bị hỗn loạn trong lúc chiến đấu, và nó cũng là nguyên nhân quan trọng nhất đã khiến cho nàng đạt được cấp “nghịch chuyển” khi tuổi còn rất trẻ.

“Tước nhược” (suy yếu) có thể khiến cho ý chí của người trúng thuật bị hạ thấp, rồi phản sinh ra tâm tình khản trương và xao động, do đó mà trong lúc đối đáp, ảo thuật sư sẽ có thể dễ dàng phán đoán ra lời nào là thật giả.

Thế nhưng lần này Đắc Phỉ đã bị thất sách, bởi vì ngay khi nàng ta thi triển ảo thuật thì hai mắt cũng bị hoa lên, hình ảnh nam tử ở trước mắt bỗng trở nên mơ hồ rồi sau đó lại biến thành đồ sộ lẫm liệt và khí thế bức người, khiến người ta không thể nào kháng cự được.

Tước nhược!

Đắc Phỉ giật mình thất kinh, đó chính là dấu hiệu của ảo thuật kỹ năng của mình, nhưng lần này khác hẳn những lần trước mà nàng ta từng thi triển, bởi vì tác dụng của nó lại rơi lên người mình.

Ảo thuật bị bắn ngược! Đối phương đã bắn ngược ảo thuật của mình trở về.

Đắc Phỉ khê cắn môi, đồng thời cũng vận khởi toàn bộ tinh thần lực.

Ngoài việc biết thi triển ảo thuật ra, các ảo thuật sư tất nhiên cũng phải biết cả phương pháp giải thuật.

Choeng!

Cảnh tượng ở trước mắt chợt vỡ tan như thủy tinh, sau đó thì liền biến mất. Còn nam tử kia thì vẫn bình thường như cũ, nhưng lúc này đã tiến tới rất gần. Lúc này Đắc Phỉ mới nhận ra đôi mắt của hắn đặc biệt yêu dị!

Đôi mắt đặc biệt yêu dị phối hợp với một khuôn mặt rất tầm thường, đột nhiên toàn bộ liền trở nên bất tầm thường.

- Phì, phì!

Đôi môi khô gợt của Đắc Phỉ khê nhếch lên, nàng thở gấp vài hơi, mồ hôi tuôn ra đầy mặt, cả bộ ngực cũng không ngừng phập phồng lên xuống.

Trong cuộc giao phong ảo thuật, tình cảnh cực kỳ hung hiểm. Chỉ cần hơi lơ đãng một chút thôi cũng sẽ bị tiêu hao rất nhiều tinh thần lực, cũng may vì chưa biết đối phương là địch hay bạn nên Đắc Phỉ chỉ sử dụng “Tước nhược”, coi như là vẫn còn giữ lại sức, bằng không thì bây giờ không chỉ đơn giản là mệt mỏi như vậy thôi đâu.

Lúc này trong lòng Đắc Phỉ vẫn còn lưu lại sự kiêng kỵ rất sâu sắc. Hễ những ai bị trúng thuật thì tâm lý cũng đều bị ảnh hưởng, thông thường trong lòng họ vẫn để lại nỗi ám ảnh khó có thể xóa nhòa. Đây chính là chỗ đáng sợ của ảo thuật.

Những thành viên trong Liệt Hỏa dong binh đoàn nhìn thấy tình cảnh của Đắc Phỉ thì đều cảm thấy rất kinh ngạc. Trong quá khứ, khi có những người khác lạ xuất hiện thì đều do Đắc Phỉ dùng “Tước nhược” để thăm dò và đối đáp với đối phương, nhưng lần này thì nam tử kia lại chẳng có hề hấn gì, trong khi Đắc Phỉ thì lại có vẻ như lâm đại địch vậy. Do đó mà ai nấy cũng đều hoảng kinh không ngớt.

Ngự thú sư cũng giống như ma pháp sư vậy, họ có thân thể rất yếu đuối, vì vậy mà trong đoàn cũng không thể thiếu “Hộ hoa sứ giả”. Lúc này chợt có một kỵ sĩ tên là Lạp Phật Gia La liền thúc tọa kỵ tiến lên che chắn ở trước mặt Đắc Phỉ, sau đó lên tiếng hỏi:

- Các hạ, hãy dừng bước!

Lúc này con thú một sừng mà gã đang cưỡi chợt lồng lên như có vẻ bất an, sau đó liền lui lại vài bước.

Lạp Phật Gia La phải cố gắng trấn an thì nó mới bình tĩnh trở lại, song gã cũng nhú chặt đôi mày, vì Kim vĩ hung ngạc tuy hung mãnh, nhưng vẫn chưa đủ khiến cho con thú một sừng đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc này phải lùi bước như vậy.

Điều đó cho thấy, kẻ khiến cho nó sợ hãi chính là gã nam tử đang cưỡi trên lưng Kim vĩ hung ngạc kia thôi.

Trong lúc Lạp Phật Gia La đang nghĩ xem không biết có nên cử mâu chỉ về phía trước hay không thì gã nam tử kia đã thúc vào bụng Kim vĩ hung ngạc một cái, con ma thú kia như hiểu được ý hẩn, liền dừng chân lại.

Gã nam tử kia liền nhảy xuống đất trước, sau đó mới đỡ nàng mỹ nữ có dáng vẻ cực kỳ suy yếu xuống theo, kể đến thì hẩn đưa tay bế nữ tử có lối phục sức như một thích khách nhưng đã hoàn toàn mất đi tri giác xuống, sau cùng mới đá vào con Kim vĩ hung ngạc một cái.

Nếu là bình thường, tại một nơi có đông người như vậy, nhất định Kim vĩ hung ngạc sẽ nổi hung tính mà tấn công mọi người; nhưng hiện tại thì nó lại như vừa được ân xá, mắt không hề nhìn sang đám người của Đắc Phỉ một lần, mà chỉ mau chóng chạy đi còn nhanh hơn thỏ nữa.

Trước ánh mắt cảnh giác của mọi người, nam tử chậm rãi mở miệng:

- Ta muốn gặp thành chủ Sa Lạc của các người!

Một gã hồng giáp chiến sĩ tay cầm đại khảm đao màu đen tuyền “hừ” một tiếng rồi quát:

- Thật lớn lối, ngươi có tư cách gì mà đòi gặp thành chủ của bọn ta?

Cũng giống như các tiểu muội muội vậy, trong dong binh đoàn không bao giờ thiếu những thành viên xung động như vậy. Gã cũng giống hệt như bạo lực chiến sĩ Tật Tháp của Cuồng Bạo dong binh đoàn vậy. Thế nhưng sự tồn tại của những người này lại không có gì là xấu cả, bởi vì trong nghịch cảnh, những người không biết sợ trời sợ đất là gì như thế thường mang đến dũng khí cho đồng đội rất nhiều.

Thế nhưng sự hung hăng của gã chiến sĩ kia tựa như lại không hợp thời, vì vậy mà Đắc Phỉ lập tức cắt ngang lời gã:

- Ca Đô, câm miệng!

- Úy?

Ca Đô bị nạt nộ thì ngẩn người ra, sau đó thì lẩm bẩm nói thầm mấy câu gì đó, nhưng cũng không lên tiếng nữa.

Đắc Phỉ lại lên tiếng:

- Trước tiên xin hỏi các hạ là ai đã, bằng không thì xin thứ chúng ta không thể đưa người đi gặp thành chủ được.

- Một trong các minh hữu của chư vị, Tát La hạt ngoại thành Mễ Kỳ Tư, thành chủ Đan Ni Tư có việc quan trọng muốn gặp quý thành chủ, chẳng hay như vậy đã đủ chưa?

Vừa nói, khuôn mặt của Mộ Dung Thiên dần dần biến đổi và để lộ ra khuôn mặt đen đui khiến cho người của Lam Nguyệt và Tây Bắc vừa nghe đến đã sợ mất mật.

Họ sợ hẩn không phải là vì gần đây hẩn nổi danh là vô địch thống soái ở trên chiến trường, mà họ sợ kẻ ác ma chỉ cất nhẹ tay mà đã đồ sát hơn mười vạn người. Hành động vĩ đại như thế, rõ ràng không phải là nhân loại có thể làm được kia mà.

Các thành viên của Liệt Hỏa dong binh đoàn vừa nghe xong lời đó thì liền hít sâu một hơi lãnh khí, ai nấy cũng đều phát run trong lòng, rồi không hẹn mà cùng thốt ra một tiếng:

- Tử thần!

391. Hồi 370: Giao Dịch

Không ngờ người có Tu La đầu khí ngự dụng của Tử thần, đồng thời một mình chống lại tứ đại thánh cấp cường giả của Lam Nguyệt mà không bị thua sút, lại thêm kỹ năng mạnh hơn cả ma pháp cấm chú và đã tàn sát gần hết toàn bộ thành Phật Lạc Lý Tư. Một người đã đạt tới cảnh giới thần cấp cao thủ đầu tiên của đại lục thì ra lại chính là gã nam tử ở trước mặt đây.

Nam nhân đó đã một tay giết chết hơn mười vạn người!

Kiếp nạn của Phật Lạc Lý Tư vào mấy ngày trước đã được truyền đi khắp cả đại lục, hầu như mỗi một người dân của mỗi một quốc gia ở trên đại lục đều thảo luận về gã nam tử giống hệt như ác ma và có tên là “La Dịch” này.

Ngoài danh hiệu thống soái Rạng Đông ra, Mộ Dung Thiên còn có một ngoại hiệu khác - Tử thần.

Rốt cuộc Đắc Phỉ cũng hiểu được nguyên nhân tại sao “Tước nhược” của mình lại bị bắn ngược trở lại. Thì ra Tu La ảo cảnh chính là kỹ năng thủy tổ của các loại ảo thuật, do đó mà nó có thể bắn ngược lại tất cả tác dụng của các loại ảo thuật khác. Tuy sau khi Mộ Dung Thiên khắc phục được việc bị ma hóa và lực lượng của hắn vẫn đang bị giảm đi không ngừng, vì vậy mà Tu La ảo cảnh cũng ngủ yên trở lại; thế nhưng khi Đắc Phỉ thi triển “Tước nhược” thì hiệu quả của nó vẫn hiển lộ ra như thường.

Lúc này Đắc Phỉ cảm thấy mình rất may mắn vì nàng vẫn còn sống. Tu La ảo cảnh đáng sợ thế nào thì nàng biết rất rõ. Môn tuyệt kỹ chí cao và cũng là cấm kỹ của ảo thuật này đã được ghi lại trong ảo thuật bảo điển và nó luôn được cung phụng ở trên thánh đàn của các ảo thuật sư.

Nếu như đối phương mà xuất thủ, vậy thì mọi người có mặt tại đây đã biến thành tử thi hết rồi.

Thậm chí tất cả thành viên của dong binh đoàn đều không dám nhìn vào hai mắt của Mộ Dung Thiên nữa, vì họ sợ sẽ bị chết dưới kỹ năng tà dị Tu La ảo cảnh.

Ngay cả Ca Đô cũng thầm mừng mình trong lòng vì đã lăm lăm.

Từ sau khi đồ sát toàn thành xong, La Dịch đã biến mất không còn tăm hơi đâu nữa, nhưng ngày hôm nay hắn lại xuất hiện dưới chân núi của A Nhĩ Ty Tư.

Một trong hai nữ tử đi cùng với hắn hiển nhiên là Lăng Đế Tư rồi. Có lẽ vì để tránh bị truy sát, nàng đã thay đổi dung mạo qua loa. Nhìn hình dạng nàng suy yếu vô lực như vậy, chắc là những phong ấn cấm chế ở trên người trước lúc bị hành quyết vẫn chưa được phá giải.

Tuy rằng không hề bị luồng áp lực mạnh mẽ như trong tưởng tượng bức tới, nhưng các thành viên của Liệt Hỏa dong binh đoàn đều cảm thấy mình hít thở tương đối khó khăn, bởi vì họ đang đối mặt với một kẻ không phải là người.

Thế xác là con người, nhưng trong người hắn lại ẩn tàng lực lượng của thần.

Đợi một lúc sau, khi Đắc Phỉ đã trấn định tinh thần xong, lúc này nàng ta mới cần giọng tôn kính, nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, để ta lập tức đưa ngài đi gặp Sa Lạc thành chủ.

Nàng vốn không thể phản kháng, mà cũng chẳng dám phản kháng, bởi vì thành Thiện Ba Lý không có đồng cường giả như Phật Lạc Lý Tư.

Đương nhiên, Đắc Phỉ cũng không biết rằng lực lượng của Mộ Dung Thiên đã giảm đi rất nhiều, hơn nữa mấy ngày qua vẫn tiếp tục giảm thêm không ngừng.

Không biết là vì lần đầu sử dụng Tu La đầu khí, hay là do tác dụng phụ của “Khoảnh khắc thiên đường”, hoặc giả cũng có thể là do hậu quả để lại của Thuần gian di động. Ngày trước, khi tặng bí kíp Thuần gian

di động cho Mộ Dung Thiên, Bì Ai Nhĩ đã từng cảnh cáo hắn, tuyệt đối không thể sử dụng Thuần gian di động một cách bừa bãi được, nếu không thì sẽ để lại hậu quả rất nghiêm trọng.

Vô luận thế nào, lúc này lực lượng của Mộ Dung Thiên vẫn không ngừng thất tán, thậm chí còn thấp hơn cả thời gian trước khi bị ma hóa nữa. Đây chính là nguyên nhân mà các thành viên của Liệt Hỏa dong binh đoàn không cảm thấy áp lực quá lớn được phát ra từ người hắn vậy.

oooOooo

Thành Thiện Ba Lý là một tòa thành cấp hai khá ưu nhã. Ở trong thành có rất nhiều cây cao chọc trời, hoa tươi rực rỡ, nếu như đứng ở trên đỉnh của tòa kiến trúc cao nhất trong thành, người ta sẽ có thể thấy được toàn thành đều bị bao phủ bởi một màu xanh biếc, ngay cả đại đa số các tòa kiến trúc ở đây cũng đều mang màu xanh, thậm chí có nhiều nơi còn do các loại dây leo tạo nên, và cũng nhờ vậy mà đã tạo thành một chỉnh thể rất khắng khít. Thỉnh thoảng ở trong mớ dây leo hỗn loạn đó lại có vài bông hoa màu hồng hoặc lam, giống hệt như họa long điểm nhãn vậy, cứ một khúc dài lại có vài điểm sáng lấp lánh thật đẹp mắt.

Bởi vì được lực hóa quá xuất sắc như thế, bầu không khí ở trong thành thật chẳng thua dã ngoại là bao, và cũng nhờ vậy mà thành Thiện Ba Lý mới có danh xưng là “Nguyên dã thành thị”.

Tòa thành tràn ngập phong vị nguyên thủy này không hề bị hủy diệt bởi chiến tranh, mà trái lại, nó vẫn duy trì được diện mạo ban đầu của mình, thậm chí còn có vẻ đẹp hơn lúc trước một tí nữa. Thật ra, người Tây Bắc không hề cảm hận mảnh đất xinh đẹp này, mà họ chỉ cảm hận những người chiếm giữ nó, tức là người Lam Nguyệt thôi.

Sa Lạc là vị thành chủ đương nhiệm của tòa Nguyên dã thành thị này. Hiện tại y đang ở trên Vô Nhai lâu mà ôm ấp hai nàng mỹ nữ và uống rượu tìm vui.

Trên thực tế, Sa Lạc không phải là hạng người mê đắm tử sắc, bởi vì những ai đã được phái đi trong chuyến xâm lược Lam Nguyệt đầu tiên đều là những người không tầm thường chút nào.

Lam Nguyệt đế quốc đã tạo sức ép rất ngọt ngào đối với những người Tây Bắc đang trú đóng ở trong lãnh thổ của họ, nhưng từ sau khi đường giao thông đi ngang qua Mễ Kỳ Tư được mở rộng thì đã kích lệ cho họ rất nhiều. Tuy rằng chưa thể vận chuyển hàng loạt số lượng lớn vật tư và nhân lực, nhưng Tát La đã đồng ý việc này trước tiên là để tự bảo vệ mình, kể đến là có thể dễ dàng chặn đánh hải quân của Lam Nguyệt.

Tuy nhiên, dù số lượng tiếp tế có nhỏ tới đâu đi nữa thì ít ra điều đó cũng có thể khiến cho những toán quân đang trú đóng tại Lam Nguyệt cũng thấy thoải mái hơn nhiều, bởi vì họ không còn nằm trong hoàn cảnh tứ cố vô thân nữa, mà đã có thể giữ đường liên lạc chặt chẽ với quê hương của mình.

Do đó mà mấy ngày nay, Sa Lạc mới có được đôi chút thời gian rảnh rỗi. Huống chi, vài hôm trước đã có một sự kiện oanh động toàn bộ đại lục xảy ra và nó đã khiến cho y cực kỳ thống khoái. Chính vì vậy mà y mới đến Vô Nhai lâu để hưởng lạc một phen.

Sa Lạc đang nằm trên chiếc trường kỷ, lắng nghe tiếng hát tuyệt vời của nàng ca thủ Mỹ Âm tộc, đôi mắt thì không ngừng lướt đi trên người nàng.

Ài, đã có bao lâu mình không được hưởng thụ niềm lạc thú bên mỹ nữ rồi nhỉ?

Từ sau ngày tiếp thụ trọng trách trong kế hoạch Lạc Nguyệt, y vừa đón nhận được rất nhiều vinh dự và lòng tôn kính của quốc dân, và đồng thời cũng đã mất đi lạc thú của mình.

Nhớ năm xưa, mình nổi danh là một trong những mỹ nam tử của Mạch Gia đế quốc, phong lưu biết bao. Bằng vào mỹ lực thành thực của mình, Sa Lạc đã từng chinh phục rất nhiều mỹ phụ và damselle lẳng lơ của đế quốc, còn hôm nay thì.....

Sa Lạc vuốt vuốt bộ râu cảm rậm rạp rồi tự cười nhạo mình. Nếu là năm xưa, trên cằm của y chắc chắn là đã không có xuất hiện bộ râu làm mất hình tượng này đâu.

Sa Lạc có yêu cầu rất hà khắc đối với nghi biểu bề ngoài của mình, bởi vì y cho đó là một trong những điều kiện giúp cho mình được thuận lợi trên tình trường.

Cũng may hiện tại áp lực đã giảm đi nhiều, Sa Lạc mừng rỡ phát hiện ra hứng thú của mình vẫn chưa mất hết, tiếng hát du dương và những điệu vũ uyển chuyển của các nàng ca thủ vẫn khêu lên dục niệm của y như trước.

Trong lúc y đang suy nghĩ tìm cách để đưa nàng danh ca bằng lãnh kia lên giường thì bỗng nhiên thủ hạ đến báo - có người cầu kiến.

Sa Lạc cảm thấy rất mất hứng, là tên bại hoại nào dám đến quấy rầy nhã hứng của y đây? Thật là đáng ghét mà.

Thế rồi y lại nghĩ đến thân phận của kẻ mới đến này, rất có thể là sứ giả của Mễ Kỳ Tư, vì vậy mà Sa Lạc miễn cưỡng đứng dậy rồi đi xuống lầu.

Sau khi trở lại khách thất của phủ thành chủ, Sa Lạc chỉ thấy một nam tử đang đứng đưa lưng ra cửa.

Thấy nam tử đó, Sa Lạc cảm thấy rất ngạc nhiên, vì nhìn dáng lưng của đối phương, trông hẳn không có vẻ là một thành viên quan trọng trong thành, và cũng không phải là vị sứ giả mà y vẫn thường gặp.

- Sa Lạc thành chủ, ta bị Lam Nguyệt truy sát, trên đường chạy trốn đã đi ngang quý địa, e rằng sẽ phải làm phiền đến sự giúp đỡ của thành chủ rồi.

Nói xong, nam tử kia chợt xoay người lại. Sau khi vừa nhìn thấy mặt đối phương, bao nhiêu sự bất mãn của Sa Lạc đều bay biến đi hết, đôi ngươi của y chợt co rút lại giống hệt các thành viên của Liệt Hỏa dong binh đoàn lúc trước vậy, thậm chí y còn bất giác thoái lui vài bước và thốt lên:

- La.....La Định?

Đối phương chính là nguyên nhân đã khiến cho tâm tình của y được cực kỳ thông khoái trong mấy ngày nay, nhưng khi nhìn thấy hẳn thì trong lòng Sa Lạc lại chỉ thấy sợ hãi mà thôi.

Nhân vật chính trong vụ thảm sát hơn mười vạn người ở Phật Lạc Lý Tư, một sự kiện đã làm oanh động toàn bộ đại lục, không ngờ lại có thể xuất hiện ở tại thành Thiện Ba Lý này.

Sa Lạc vừa kính vừa sợ đối với thanh niên Nhân tộc ở trước mắt đây, tự nhiên y cảm thấy hai tay của mình rất dư thừa, chẳng biết phải để vào đâu mới ổn.

Nếu La Định đến đây vào mười ngày trước, có lẽ y sẽ tìm mọi cách để bí mật giết phăng hẳn đi giữa hậu hoạ. Bởi vì hẳn từng là một công thần ngăn cản thế công của Lam Nguyệt đế quốc.

Nhưng hiện tại nguyên khí của phe Đông Nam đã bị tổn thương trầm trọng, lúc này đúng là thời cơ tốt nhất để phản công, nhưng chỉ vì phải e ngại Tát La mà họ chỉ có thể án binh bất động mà thôi.

Thứ nhất là họ phải lo lắng tới Long vương Mạc Khắc Tắc Nhĩ, thứ hai là Mộ Dung Thiên, bởi vì hẳn là vô địch thống soái và có sức ảnh hưởng rất lớn ở trên chiến trường, thậm chí còn có phần lấn lướt Long vương nữa.

Tuy nhiên, hiện tại thì Sa Lạc lại không dám có một chút sát ý nào, bởi vì nếu y dám có ý đồ đen tối với người được mệnh danh là Tử thần này, vậy thì nói không chừng toàn bộ thành Thiện Ba Lý sẽ gặp phải kiếp nạn huyết tẩy giống như Phật Lạc Lý Tư ngày.

Hành động thăm sát của Mộ Dung Thiên trong mấy ngày trước quả thật là rất chấn động, hầu như nó đã làm cho Sa Lạc khấn trương đến nỗi quên luôn cả việc nếu La Định đã đạt tới trình độ thần cấp, vậy thì sao lại còn cần mình giúp đỡ nữa chứ.

Y gần như trả lời ngay mà không cần suy nghĩ gì:

- Đan Ni Tư đại nhân ta....ta chắc chắn sẽ hộ tống ngài về Tát....Tát La!

- Không cần, mong các hạ hãy hộ tống ta đến tây bắc. Ta biết các người có một giao lộ bí mật để trở về đó!

- Úy?

Lời của Mộ Dung Thiên khiến cho Sa Lạc ngẩn người ra, không phải y ngạc nhiên vì Mộ Dung Thiên biết được giao lộ bí mật kia, bởi vì hẳn là hạt ngoại thành chủ, tất nhiên cũng biết được điều đó, mà Tát La

cũng mắt nhắm mắt mở với việc này, nên cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc; trái lại, hiển nhiên Tát La cũng mong nhờ nó mà phe Tây Bắc sẽ có thể ngăn chặn được Lam Nguyệt.

Thế nhưng nguyên nhân khiến cho Sa Lạc phải kinh ngạc là tại sao Mộ Dung Thiên không muốn quay về Tát La, mà lại muốn lên Tây Bắc.

- Bởi vì ta muốn làm một chuyến giao dịch với các người. Đó là một chuyến giao dịch chỉ có lợi mà không có hại đối với song phương.

Ở Tát La, cho dù tài năng thống lĩnh của Mộ Dung Thiên có thể đạt tới trình độ đẳng phong tạo cực, xoay chuyển càn khôn, vv...nhưng tới cuối cùng thì hắn cũng chỉ có thể làm một điểm tựa để duy trì cán cân thăng bằng mà thôi. Vì với thế lực và lập trường có hạn, các nước trung lập vốn không thể trở thành diễn viên chính trong cuộc chiến này được.

Do đó, Mộ Dung Thiên phải tìm một khối đá lớn hơn để làm bàn đạp cho mình!

Chỉ khi nào hắn có thể đứng ở trên vị trí cao nhất của đại lục, làm chúa tể tất cả, vậy thì thảm kịch của Tật Phong mới sẽ không xảy ra lần nữa.

392. Hồi 371: Sinh Tồn

Sa mạc, mệnh mông vô bờ bến!

Mặt đất cằn cỗi, đá vỡ vụn khắp nơi, phóng mắt nhìn quanh chỉ thấy đất đai một màu vàng úa héo hắt và khô khan, thật khiến cho người ta rất dễ phát điên. Đường chân trời ở phía xa xa dường như kéo dài vô tận.

Tại đây không có bầu trời xanh thẳm, cũng không có mây trắng quang đãng, mà tất cả trời đất dường như chỉ mang một màu xám ngoét, ngay cả mặt trời chói chang cũng trở thành mông lung mờ nhạt và không rõ ràng.

Địa phương này không có cây cối, ngay cả một con sâu hay một chú chim nhỏ cũng không có, không khí u tịch trầm lặng. Cảm giác lẻ loi trống vắng càng dậy lên mạnh mẽ nhất là sau khi Mộ Dung Thiên vừa rời khỏi Nguyên dã thành thị không lâu.

Thỉnh thoảng có những luồng gió nhẹ rất hiếm hoi, nhưng chúng cũng lại rất ngột ngạt, chỉ khiến người ta buồn ngủ mà thôi.

Đó là những gì mà Mộ Dung Thiên cảm nhận được sau khi tiến vào vùng đất tây bắc, và cũng là lãnh thổ nổi tiếng lớn rộng nhưng hoàn cảnh chẳng khác nào những nơi khác trên sa mạc của Mạch Gia đế quốc.

Quốc gia lớn nhất của vùng tây bắc, chỉ đứng thứ hai sau Lam Nguyệt, mà lại có hoàn cảnh tệ hại đến thế này sao?

Nếu người ta chưa từng đặt chân đến tây bắc, thì sẽ không thể nào tưởng tượng ra được nó cằn cỗi tới mức nào đâu.

Ngoài sa mạc ra, ngay cả ao đầm, vùng đất hoang vắng, đồi núi, vv...tất cả đều là những địa phương không thích hợp cho người ta sinh sống. Suốt cuộc hành trình kéo dài hơn một ngàn dặm mà vẫn chưa gặp qua một trấn nhỏ nào. Qua đó có thể thấy được hoàn cảnh nơi đây ác liệt tới cỡ nào.

Leng keng!

Leng keng!

Leng keng!

.....

Từng trận thanh âm vang lên dồn dập làm phá tan bầu không khí trầm mặc của sa mạc, và tạo nên một chút sinh khí. Đừng tưởng rằng một nơi có hoàn cảnh ác liệt này là không có người, nhưng trái lại, nó còn rất náo nhiệt nữa.

Ở phía xa xa tại ven đường, nơi đó đang có một nhóm người cầm dùi đục các thứ mà không ngừng đục khoét một tảng đá lớn, khiến cho đá vụn bắn ra tứ tung.

Những người này khô gầy và có nước da ngăm đen, trông rất giống những người nô lệ của thời đại xa xưa tại Địa cầu vậy. Dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, họ tuân mỗ hôi nhể nhại và vẫn chăm chú vào công việc hầu như không thay đổi của mình. Ánh mắt của ai nấy cũng đều đại ra, và chỉ biết làm việc như một cỗ máy thôi, ngay cả khi thú xa của Mộ Dung Thiên đi ngang qua đó mà họ cũng chẳng buồn quay đầu nhìn lại một cái nữa.

Tình cảnh đó khiến cho người ta cảm thấy rằng họ không phải là người, mà chỉ là những cái xác không có linh hồn, chỉ biết kéo dài chút hơi tàn ở trên thế gian này mà thôi.

Mộ Dung Thiên ngồi trên lưng Thạch Lâu, là một con sủng thú tầm trung thuộc loại bò sát giống như thằn lằn vậy. Loại sủng thú này có năng lực sinh tồn rất mạnh, cho dù mười ngày không ăn uống gì thì cũng sẽ không chết, thậm chí nếu gặp lúc cần thiết thì chúng còn có thể ăn đá sỏi để sống nữa.

Da dẻ của Thạch Lâu rất dày và sần sùi. Trong lúc di chuyển trong sa mạc, những người cưỡi trên lưng nó đều không bị sốc lên sốc xuống. Tại Mạch Gia đế quốc, nó đúng là một phương tiện chuyên chở rất tốt và đặc biệt chỉ có chuẩn bị cho quý khách mà thôi.

Tất nhiên Mộ Dung Thiên là một quý khách rất quan trọng. Lúc này hắn thoải mái ngồi trên lưng Thạch Lâu, tầm mắt có thể nhìn được rất xa, toàn thân ngồi dựa vào chiếc ghế được bọc da thú rất mềm mại, ngoài ra còn được thưởng thức rượu trái cây thơm ngon được sinh sản tại Mạch Gia đế quốc và lại còn đặc biệt được các Bể hệ ma pháp sư đóng băng nữa.

So với sự cực khổ của các thổ dân ở bên ngoài, Mộ Dung Thiên nhất thời cảm thấy mình đang được hưởng thụ như bậc đế vương vậy.

Lúc này hắn khẽ nhíu mày rồi hỏi:

- Họ là ai thế?

- Họ là thợ mỏ.

Đắc Phỉ ngồi bên cạnh vừa nghe hỏi thì lên tiếng giải đáp thắc mắc cho hắn ngay.

Liệt Hỏa dong binh đoàn phải theo Mộ Dung Thiên mà trở về tây bắc, một là vì họ đúng là một trong những lựa chọn tốt nhất để hộ tống nhóm người của Mộ Dung Thiên; hai là ngoài Sa Lạc ra, họ là những người duy nhất biết được Mộ Dung Thiên đã đến thành Thiện Ba Lý.

Chuyến đi tây bắc này của Mộ Dung Thiên là một cuộc hành trình tuyệt đối bí mật, tuy Liệt Hỏa dong binh đoàn rất trung thành và tận tâm, nhưng vì để bảo mật việc này không bị tiết lộ ra ngoài, nên họ chỉ có hai lựa chọn mà thôi, một là trở lại tây bắc để tiếp nhận sự giám thị của người khác, hai là chết!

Đó chính là tác phong hành sự của người Tây Bắc, cho dù có là thuộc hạ của mình thì cũng không ngoại lệ.

Tất nhiên Liệt Hỏa dong binh đoàn không muốn chết, vì vậy mà họ chỉ có thể trở lại tây bắc mà thôi.

Thân là đoàn trưởng, đương nhiên Đắc Phỉ phải chịu trách nhiệm tiếp đãi Mộ Dung Thiên. Kỳ thật, năng lực của ta không phải là chỉ huy tối cao trong chuyến đi này, nhưng vì những người có chức vụ cao hơn nàng đều là nam nhân, hơn nữa ai cũng biết La Dịch là một kẻ phong lưu, do đó mà Sa Lạc mới đặc biệt thay đổi tập quán của mình là vậy.

Ngoài Đắc Phỉ ra, trong xe còn có tiểu muội muội mục sư tên là Ba Ly của Liệt Hỏa dong binh đoàn nữa.

Lúc này Ba Ly đang chớp chớp đôi mắt to tròn và nhìn Mộ Dung Thiên đầy vẻ hiếu kỳ, bởi vì cô bé thấy hình dạng của hắn so với vị Tử thần đã thẩm sát rất nhiều người ở trong lời đồn đãi thì khác xa nhiều lắm.

Tuổi trẻ, bánh trai, và lại rất khôi hài.

Trong tưởng tượng của Ba Ly, hắn phải là một người cực kỳ lãnh khốc, khuôn mặt hung dữ, động chút là sẽ giết người mới phải.

Mỗi khi ánh mắt của Mộ Dung Thiên chạm vào ánh mắt của cô bé, nàng ta liền đỏ mặt quay người đi, rồi giả bộ vén màn nhìn ra ngoài. Thần tình của cô bé rất ngây thơ hồn nhiên, giống hệt như Tật Lâm của Cuồng Bạo dong binh đoàn vậy, thậm chí kinh nghiệm chiến đấu cũng non nớt y hệt nhau nốt.

Cũng khó trách nàng ta có cảm giác như vậy, bởi vì lực lượng của Mộ Dung Thiên vẫn mỗi ngày một giảm thêm, tuy chậm nhưng vẫn duy trì đều đặn không ngừng. Hiện tại có lẽ cũng giảm xuống tới đẳng cấp của các thành viên trong Liệt Hỏa dong binh đoàn rồi cũng nên.

Tuy rằng người của Liệt Hỏa dong binh đoàn cũng có thể xem là cao thủ, nhưng so với Mộ Dung Thiên trước khi bị ma hóa thì vẫn còn kém khá xa, vì lúc đó dù sao hắn cũng là một cường giả thuộc hàng nhất lưu của đại lục kia mà.

Sau nửa tháng đi chung đường với nhau, người của dong binh đoàn cũng bớt sợ Mộ Dung Thiên hơn, bởi vì hắn bình thường không giống như một đao phủ giết người điên cuồng, và cũng chẳng hề giống với một vô địch thống soái ở trên chiến trường gì cả. Trái lại, hắn lại có vẻ dễ gần như một người hàng xóm vậy.

Từ sau lúc tim của Tật Phong có nhịp đập trở lại, Mộ Dung Thiên bỗng cảm thấy thế gian này rất xinh đẹp, vì vậy mà tâm tình của hắn cũng tốt hơn nhiều, đồng thời tính tình bất cần đời như lúc vừa đến đại lục cũng trở lại với hắn; và không lâu sau thì hắn bắt đầu đi chọc người ta, thỉnh thoảng lại trêu đùa mỹ nữ. Cứ thế rồi ai nấy cũng quen dần, chỉ có đôi khi trong mắt Mộ Dung Thiên lại lóe lên những tia sáng yêu dị, điều đó vẫn nhắc nhở Đắc Phỉ rằng gã nam tử này đã từng gây nên một việc kinh thiên động địa.

Lúc này Mộ Dung Thiên lại nói:

- Ý ta muốn hỏi là họ thuộc chủng tộc nào?

Đắc Phỉ đáp gọn:

- Dạ Xoa.

- Dạ Xoa à?

Dạ Xoa tộc chiếm tỷ lệ tám mươi phần trăm tổng số lượng quốc dân của Mạch Gia đế quốc, họ là một trong những chủng tộc dữ dằn nhất của đại lục, vừa hung tàn lại vừa hiếu chiến, ngay cả một người không có chức nghiệp chiến đấu cũng có khí lực rất cường tráng, mà tuổi tráng niên của họ lại kéo dài rất lâu. Dù cho họ có trở thành già nua đi nữa, nhưng mỗi một người trong tộc đều có thể dễ dàng cử một tảng đá nặng đến trăm cân chứ chẳng chơi.

Vì vậy, khi nghe Đắc Phỉ nói những người gầy nhom, yếu đuối như ngọn nến trước gió kia đều là người Dạ Xoa thì Mộ Dung Thiên hơi nghi ngờ không biết mình có nghe lầm hay không.

Dường như hiểu được sự thắc mắc của Mộ Dung Thiên, Đắc Phỉ lại lên tiếng khẳng định:

- Không sai, họ đều là người Dạ Xoa. Đan Ni Tư đại nhân, có phải ngài rất ngạc nhiên không? Bởi vì những công việc liên miên bất tuyệt kia đã xói mòn thân thể của họ, lực lượng của họ, và thậm chí là cả sinh mạng của họ nữa; do đó mà những người thợ ấy lại già hơn người khác nhanh lắm, chứ kỳ thật thì họ đều là những người chưa đến ba mươi tuổi nữa đấy.

Thấy họ phải đục đẽo và khuân vác những tảng đá lớn, khiến cho thân thể của những người thợ đó bị oằn cong như cung tên vậy, Lăng Đế Tư nhìn không được mà xen vào:

- Tại sao họ không dùng súng vật để vận chuyển những tảng đá đó đi?

- Lăng Đế Tư tiểu thư, nơi đây không phải là Lam Nguyệt, mà nó là một nơi bản cùng của tây bắc. Ngoài mỗi việc đất đai thích hợp để sinh sống ra, còn thì nơi đây thiếu rất nhiều tài nguyên, bao gồm cả súng vật nữa. Điều duy nhất mà địa phương này có rất nhiều đó là ma thú rất hung mãnh mà thôi.

Tuy nghe đồn Lăng Đế Tư là trọng phạm của Lam Nguyệt, nhưng Đắc Phỉ lại không hiểu được tại sao Lăng Đế Tư lại theo Mộ Dung Thiên đến tây bắc, hơn nữa quan chỉ huy tối cao của cánh quân đang trú đóng tại Lam Nguyệt là Thác Đa Đại Tư cũng đã đáp ứng cho Lăng Đế Tư tiến vào Mạch Gia đế quốc, vì vậy mà nhiệm vụ của Đắc Phỉ chỉ là đưa quý khách đến mục đích mà thôi, còn tâm tư của thượng cấp thì nàng đoán không nổi.

- Thợ mỏ chỉ là một loại sinh hoạt chức nghiệp ở trong hình ảnh gian khổ được thu nhỏ mà thôi, nhưng kỳ thật, so với những chức nghiệp thuộc giai cấp hạ tầng khác thì họ cũng chẳng khác là bao.

Lời nàng ta vừa dứt, bên trong khoang xe liền bị bao phủ bởi bầu không khí bi ai, và mọi người cũng rơi vào tình cảnh trầm mặc.

Trước kia, Lăng Đế Tư vẫn cho rằng đời sống của những người có sinh hoạt chức nghiệp thuộc giai cấp thấp nhất ở Lam Nguyệt đã là gian khổ lắm rồi, nhưng giờ đây so với những người dân lao động của tây bắc thì họ vẫn còn sướng hơn nhiều lắm.

Người của Lam Nguyệt dù có nghèo hèn đến đâu thì ít ra vẫn có đủ cơm no áo ấm, đồng thời mỗi cuối tuần vẫn có một, hai ngày để nghỉ ngơi, thỉnh thoảng còn có thể đến những tửu điểm dành cho tầng lớp thấp để phóng túng và hưởng thụ lạc thú nhân sinh một chút.

Thế nhưng những người Tây Bắc kia, những người thuộc chủng tộc Dạ Xoa nổi tiếng là cường hãn kia lại phải làm những công việc vô cùng vô tận, và khiến cho thân thể của mình hao mòn dần dần cho đến khi dầu hết đèn tắt. Bọn họ đúng là sống chỉ để sống mà thôi.

Hưởng thụ?

Hai chữ này phẳng phất như là một hy vọng xa vời và rất nực cười đối với họ vậy.

Hoàn cảnh tạo nên con người. Người Tây Bắc hung mãnh như vậy là bởi vì hoàn cảnh bắt họ phải sinh tồn, và nó chính là nguyên nhân khiến cho họ trở nên mạnh mẽ hơn ai hết.

Từ trước tới nay, Lăng Đế Tư vẫn luôn căm hận những kẻ xâm lược dã man, nhưng giờ đây nàng cũng bắt đầu hiểu được vì sao người Tây Bắc lại phải phát động trận chiến này.

Nếu như con dân của người phải khổ sở sinh sống như những con chó không nhà tại mảnh đất cằn cỗi này, vậy người có sẽ làm một điều gì đó cho họ hay không? Cho dù điều đó rất thiếu đạo đức hay là xâm phạm đến quyền lợi của người khác?

Nghe nói, trước lúc chiến tranh bùng nổ, từng có một thời gian dài gần cả trăm năm mà Mạch Gia đế quốc dẫn đầu các nước ở Tây Bắc đến Lam Nguyệt và các nước Đông Nam khác để cầu viện, nhưng chỉ vì Lam Nguyệt sợ Mạch Gia đế quốc càng lớn mạnh thêm nên đã cự tuyệt thẳng thừng.

Có lẽ các nước ở Đông Nam cũng phải chịu trách nhiệm với cuộc chiến này một phần mới phải, bởi vì khi họ may mắn có được địa lý tốt thì cũng nên tiếp tế cho những bằng hữu đáng thương này mới phải chứ nhỉ?

Nếu như họ có thể xẻ cánh tay nhân ái ra và mang những nguồn tài nguyên dư thừa như là sừng vật, lương thực, tinh hạch, khoáng vật, vv....mà tiếp tế cho Tây Bắc, đồng thời mọi người có thể tiếp tục đoàn kết để chống lại kẻ địch của nhân loại là ma thú, vậy chẳng phải rất lý tưởng hay sao?

Bên nào mới là phe chính nghĩa đây? Lăng Đế Tư quả thật mê muội và không thể có được đáp án cho vấn đề này.

Hoặc giả, đáp án duy nhất chính là làm sao để tiếp tục sinh tồn, có lẽ đó mới là điều hợp lý nhất.

Người Tây Bắc rất dũng cảm, kể cả nữ nhân cũng không ngoại lệ. Lúc này Đắc Phỉ cũng nhanh chóng gạt bỏ lòng căm kháy của mình, sau đó nói:

- À, báo cho các người một tin tốt. Không lâu sau chúng ta sẽ vào thành, cứ theo tốc độ hiện nay, nhiều lắm thì nửa giờ sau sẽ đến được thành thị cấp hai là Cổ La.

Nguyên vốn tưởng rằng điều kiện sinh hoạt của tây bắc ác liệt như vậy thì thành thị của họ so với ở Lam Nguyệt thì tất phải tiêu điều hơn nhiều lắm, thế nhưng khi Mộ Dung Thiên vừa đặt chân vào Cổ La, hần liền phát hiện ra mình đã hoàn toàn sai lầm.

Đô thị nơi đây rất phồn hoa, so với các thành thị cấp hai của Lam Nguyệt thì nó còn phồn hoa hơn nhiều lắm. Có lẽ do đất đai thích hợp để sinh sống quả thật quá ít, trong phương viên một ngàn dặm cũng chỉ có mỗi một thành thị thế này, cho nên ai nấy cũng đều tập trung về đây. Do đó mà mật độ nhân khẩu thì đông kinh người, còn thương nghiệp ở đây thì dĩ nhiên cũng rất phát đạt.

Cửa hàng y phục, cửa hàng binh khí, tửu điểm, phạn điểm, lầu quán, phòng đấu giá, vv....tất cả đều có đủ; hơn nữa sông bạc cũng có khá nhiều, xem ra người Tây Bắc rất thích sự kích thích đây.

Phong cách của tòa thành này rất thô kệch, giống hệt như tính cách của người Tây Bắc vậy; tỷ như thạch điêu, rõ ràng chúng chỉ là những khối đá rất nặng chứ chưa trải qua gia công hay điêu khắc gì, còn những kiến trúc khác thì cũng chẳng khác hơn bao nhiêu, nhưng chúng lại có một loại mỹ cảm khá cuồng dã.

Tại đây, nhân chủng càng phong phú thì tỷ lệ Dạ Xoa tộc càng giảm xuống; mà các loại chủng tộc thông thường khác như Nhân tộc, Tinh Linh, Thú nhân, và Dã Man nhân, vv.....cũng bắt đầu thấy đông đúc hơn.

Vì đang ở trong thời kỳ chiến tranh, hơn nữa nơi đây lại có long xà hỗn tạp, nên về phương diện trị an thì tại đây có phần hơi thiếu sót. Khi đoàn người vừa vào thành không lâu thì mọi người đã nhìn thấy mấy trận ẩu đả rồi, tuy nhiên cũng không nghiêm trọng lắm, bởi vì không ai nhân những việc ẩu đả này phát sinh mà chiếm lời lẫn nhau, họ chỉ phân thắng bại xong thì lập tức dừng tay ngay, mà phe thắng trận cũng sẽ không hạ thủ nặng tay. Đó không phải là họ sợ nhà chức trách buộc tội, mà vì lúc này đang là thời kỳ phi thường, nếu không phải giết địch nhân của mình mà lại đi giết quốc dân của mình, vậy tất sẽ bị những người khác khinh bỉ nhiều lắm.

Người Tây Bắc tuy thô lỗ, nhưng điều đó không có nghĩa là họ không đoàn kết. Ít ra thì giữa họ với nhau vẫn còn biểu lộ lễ nghĩa và lịch sự, còn bao nhiêu thủ đoạn đê tiện hay lén lút ám toán thì dành cho người của Lam Nguyệt còn hơn.

Lúc này vì thấy sắc trời đã tối, vì vậy mà đội ngũ hộ tống quyết định nghỉ lại Cổ La một đêm. Thế là mọi người liền tìm đến lầu quán tốt nhất dành cho các quan viên.

Bởi vì cuộc hành trình đến Tây Bắc lần này của Mộ Dung Thiên thuộc về kế hoạch tuyệt mật, do đó mà ngay cả quân đội của Cổ La cũng không biết đến sự có mặt của một đại nhân vật như hắn nữa.

Sau khi ăn cơm tối xong, Mộ Dung Thiên liền bước sang căn phòng sát vách dành cho Lăng Đế Tư.

Do dự một lúc lâu, rốt cuộc Mộ Dung Thiên cũng quyết định bấm chuông.

Có một số việc mà hắn cần phải bàn bạc với Lăng Đế Tư.....

393. Hồi 372: Thống Nhất

- Ai đó?

Thanh âm của Lăng Đế Tư từ bên trong truyền ra. Bởi vì lực lượng của nàng vẫn bị phong ấn, mà nơi đây là đất khách quê người, tất nhiên nàng phải giữ lòng cảnh giác.

Mộ Dung Thiên thấp giọng đáp:

- Là ta.

Kót kút.

Cánh cửa được mở ra, nàng mỹ nữ đạo tặc xuất hiện đằng sau cánh cửa và lên tiếng hỏi:

- Đã trễ rồi, có chuyện gì thế?

Mộ Dung Thiên nói:

- Ta muốn bàn với ngươi một số việc, được không?

Nói xong, hắn liền đánh mắt ra hiệu cho Lăng Đế Tư, bởi vì rõ ràng nơi này không tiện nói chuyện chút nào.

Lăng Đế Tư không nói gì, chỉ hé mở cánh cửa rộng thêm một chút.

Sau khi vào đến phòng khách và an tọa xong, hai người đều im lặng không nói gì. Bầu không khí giữa họ có phần hơi ngưng ngập, vốn không còn lại chút điểm tương thông như hồi còn ở pháp trường chút nào.

Mộ Dung Thiên biết mình đã giết quá nhiều sinh mạng, nên điều đó đã tạo nên một khoảng cách khó lấp đầy giữa hai người.

Nhưng tại sao nàng lại muốn đến vùng Tây Bắc hẻo lánh này với mình?

Cuối cùng Mộ Dung Thiên cũng lên tiếng để phá vỡ cuộc diện bế tắc trước mắt:

- Thật ra ngươi vốn có thể quay về Lam Nguyệt, mà không cần phải theo ta đến đây mà.

Cho đến hôm nay, hẳn khả dĩ có thể khẳng định là vụ hành quyết Lăng Đế Tư chỉ là một cái bẫy do Cát Tư bày ra, chủ yếu là để dụ mình mắc câu. Mà hẳn biết Lăng Đế Tư nhất định sẽ không đồng ý phối hợp với lão, do đó lão mới bày ra màn diễn giống y như thật vậy.

Trên thực tế, cho dù hẳn không đi cứu người thì Cát Tư cũng sẽ tìm một cái cớ nào đó để buông tha Lăng Đế Tư. Lòng dạ của lão tuyệt thế kiêu hùng này vượt xa sự tưởng tượng của Mộ Dung Thiên. Lão vốn không thể trong một thời gian ngắn mà không thêm để ý tới quan hệ giữa mình và Khải Âm, Thụy Mạn hai đại gia tộc được, bằng không thì lão đã không phải là Cát Tư nữa rồi.

Đây không phải là lần đầu tiên Mộ Dung Thiên nói ra những lời này với Lăng Đế Tư, vì trước lúc rời khỏi thành Thiện Ba Lý để đi Tây Bắc, Mộ Dung Thiên đã từng đề nghị như thế với Lăng Đế Tư, nhưng nàng không hề trả lời hẳn, mà chỉ theo sát hẳn để lên thú xa.

Nếu nàng đã hạ quyết tâm khi còn ở tại pháp trường, vậy thì nàng sẽ không thay đổi chủ ý nữa, dù cho Mộ Dung Thiên có biến thành một đại ma đầu, hai tay dính đầy máu đi chăng nữa.

Mộ Dung Thiên cũng hiểu rõ Lăng Đế Tư không phải là một con cờ mà Cát Tư cố ý an bài ở bên cạnh mình, bởi vì ngoài Lộ Thiên ra, Lăng Đế Tư là người hẳn tin tưởng nhất mà không cần bất luận một lý do gì. Cho dù hẳn đã bị người bằng hữu tốt là Khiết Tây Tạt phản bội, nhưng sự tin tưởng của hẳn đối với Lăng Đế Tư từ trước tới nay vẫn chưa hề thay đổi.

Linh lực phụng hiến là một thứ gì đó rất huyền diệu, dù là phá giải chú ngữ cũng không thể cắt đứt sự tương liên huyết mạch giữa hai người, vì đối với những người đã từng trải qua linh lực phụng hiến, tâm linh của họ vĩnh viễn sẽ được kết chặt bởi một sợi tơ vô hình.

Do đó, Lăng Đế Tư luôn có thể mơ hồ cảm nhận ra được những suy nghĩ ở trong lòng Mộ Dung Thiên, còn hẳn thì cũng có thể hiểu được suy nghĩ của nàng giống như vậy.

Tư tưởng và cảm tình của hai người tựa hồ cũng giống nhau ở một mức độ nào đó.

Vào thời khắc Tật Phong bị chết thảm, tâm tình của Mộ Dung Thiên bị nổi sóng dữ dội, Lăng Đế Tư có thể cảm nhận được tâm tình của hẳn một cách sâu sắc, đó là một loại bi ai vô danh, tuyệt vọng cực độ, cùng với sự phẫn nộ không thể nào ức chế nổi pha lẫn vào nhau, và nó đã khiến cho nhịp tim của nàng mỹ nữ đạo tặc đập nhanh không ngừng.

Dưới một tình huống như thế, nếu đặt mình vào trường hợp đó, nếu như Lăng Đế Tư có đủ lực lượng, chắc hẳn nàng cũng sẽ đại khai sát giới như Mộ Dung Thiên vậy; hơn nữa, nàng cũng cảm nhận được rất rõ ràng, trong niềm vui sướng vì báo được thù của Mộ Dung Thiên, đồng thời hẳn cũng rất đau khổ trong lúc giết người, bởi vì những kẻ bị giết kia rất có thể đã từng là bằng hữu, bạn học, thậm chí là sư phụ trước kia của hẳn nữa. Trước lúc Lăng Đế Tư bị ngắt đi, nàng còn nhìn thấy được khuôn mặt đang vì sự dằn co với ác ma ở trong nội tâm hẳn mà bị nhăn nhúm lại, có vẻ như rất đau khổ.

Vả lại, mọi nguồn cơn của sự việc lại chính do nàng, nếu không phải hẳn đến pháp trường để cứu người thì những chuyện này đã không xảy ra rồi.

Do đó mà Lăng Đế Tư cam lòng gánh vác mọi ác hạnh và tội nghiệt khiến người ta căm ghét của cự phu, dù thế nào thì nàng cũng phải ở bên cạnh hẳn mà không bỏ đi. Ngoài việc đó ra, nàng còn có một mục đích khác còn quan trọng hơn, đó là rất có thể nàng sẽ là người duy nhất có khả năng khiến cho nam tử đáng sợ như ma quỷ này không tiếp tục lầm đường lạc bước, và làm ra những hành động thâm sát còn đáng sợ hơn thế nữa.

Lăng Đế Tư không ngờ dự cảm bất tường đó lại nhanh chóng trở thành hiện thực như vậy, vì nàng đã đoán ra được mục đích mà Mộ Dung Thiên muốn liên kết với Tây Bắc.

Nàng chỉ không rõ một điều, chẳng lẽ máu huyết của hơn mười vạn người vẫn không thể dập tắt được lòng thù hận của hắc đối với Lam Nguyệt hay sao?

Nhìn Lăng Đế Tư vẫn im lặng như cũ, Mộ Dung Thiên chợt cảm thấy mình không thể nói tiếp được nữa, thế rồi hắc thở dài nói:

- Không có gì, vậy ta về trước đây, ngươi hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, vì ngày mai chúng ta sẽ lại lên đường rồi.

Nói xong, hắc liền đứng dậy và bước ra cửa.

- La Dịch, đợi một chút!

Lăng Đế Tư đột nhiên lên tiếng.

Mộ Dung Thiên dừng bước và quay người lại.

Lăng Đế Tư nhẹ nhàng tiến đến gần mấy bước và dừng lại trước mặt hắc. Đường như nàng đã hạ quyết tâm xong, sau đó ngửa mặt đón nhận lấy ánh mắt của hắc, rồi nói:

- Dừng báo thù nữa, đừng giết người nữa, có được không?

Nếu như Mộ Dung Thiên thật sự đứng về phe Tây Bắc, vậy thì số người chết sẽ không chỉ có mười vạn người của Lam Nguyệt như thế thôi, mà con số đó sẽ còn gia tăng gấp vạn lần!

Lăng Đế Tư là người hiểu rõ năng lực của Mộ Dung Thiên nhất, chỉ cần một khi hắc đã hạ quyết tâm, vậy thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, cũng giống như trước kia hắc chỉ là một người không có chức nghiệp, vậy mà giờ đây đã trở thành một nhân vật quan trọng có sức ảnh hưởng rất lớn trong chiến tranh. Đường nhiên, nếu bây giờ hắc quyết tâm báo thù, vậy thì hắc tuyệt đối sẽ có thể khiến cho thế giới này máu đổ thành sông, khắp nơi đều rơi vào tình trạng cực kỳ hỗn loạn và đen tối cho xem.

Mộ Dung Thiên nghe nàng hỏi xong thì trả lời như đinh đóng cột:

- Không được, ta cự tuyệt!

Khuôn mặt diêm lệ của Lăng Đế Tư chợt biến thành trắng bệch, nàng nói mà gần như van cầu:

- Tại sao? Coi như là vì ta có được không?

Chẳng lẽ hơn mười vạn sinh mạng vẫn chưa đủ sao? Chẳng lẽ hắc không biết bản thân hắc đã trở thành người mà toàn thể dân chúng Lam Nguyệt đều căm hận hết sao? Chẳng lẽ hắc không biết mình đi theo hắc cũng bị áp lực rất nặng hay sao?

Lăng Đế Tư càng nghĩ thì lại càng khích động hơn, nàng cầu xin:

- Ta xin ngươi, La Dịch, không phải Tất Phong đã có hy vọng sẽ hồi sinh sao? Chúng ta có thể tìm một địa phương hẻo lánh rồi cùng với đám người của Lộ Thiên mà sống một cuộc đời bình dị, và không bao giờ màng đến chiến tranh và thế sự hay không?

Lần đầu tiên nàng thiên tài mỹ nữ đạo tặc đầy cao ngạo đó lại ăn nói khép nép như thế, hơn nữa nàng cũng chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ sống một cuộc đời bình dị bao giờ cả, nhưng vì nam tử này, nàng hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

Chỉ tiếc rằng sự ủy khuất của nàng không đổi lại được một đáp án như mong muốn.

Mộ Dung Thiên vẫn trả lời chắc nịch và không chút do dự như trước:

- Không được! Có lẽ nàng cũng hiểu được ý tứ của ta. Ta cự tuyệt việc dừng chuyến đi Tây Bắc, nhưng mục đích của chuyến đi này cũng không phải là vì mối thù của Tất Phong.

- Ủa?

Đôi mắt đẹp của Lăng Đế Tư mở to đầy vẻ khó hiểu.

Mộ Dung Thiên không giải thích ngay cho nàng, mà hắc hỏi lại:

- Nếu như đại lục vẫn tiếp tục duy trì tình trạng như hiện nay, vậy ngươi nghĩ xem kết quả sẽ như thế nào?

-

- Rất có thể Lam Nguyệt sẽ thắng, hoặc giả Tây Bắc sẽ trở thành chủ nhân của đại lục, đúng không?

Nói tới đây, Mộ Dung Thiên lại cười cười:

- Lúc trước ta vẫn cho rằng phe trung lập sẽ là điểm tựa để duy trì hòa bình ở trên đại lục, nhưng ta đã sai rồi. Đại lục tốt nhất là được thống nhất thành một khối, vậy thì sẽ có một phe phải thắng, sau đó sẽ hoàn toàn thống trị phe kia. Rồi sau đó, đôi bên sẽ cùng sống trên một lãnh thổ hợp nhất, và rồi thù hận cũng sẽ phai nhạt theo năm tháng.

Hắn hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hôn nhân dị tộc và văn hóa sẽ là những nhân tố ảnh hưởng rất lớn, chúng sẽ khiến cho mọi người sống dung hợp với nhau, chỉ đến khi đó thì hòa bình mới thật sự đến với mọi người. Nếu nhìn tình thế hiện nay theo đôi mắt của được sư, vậy thì phe trung lập giống như một viên thuốc giảm đau vậy. Nó chỉ có thể tạm thời làm giảm bớt cơn đau, nhưng tuyệt đối không thể nào trị dứt căn bệnh một cách triệt để được; mà trái lại, nó sẽ khiến người ta quên mình trong những lúc vui sướng mà vẫn tiếp tục nuôi dưỡng căn bệnh cho nó kéo dài lâu hơn nữa.

Những lời này quả thật là long trời lở đất. Đúng là Lăng Đế Tư, thậm chí còn có rất nhiều người yêu hòa bình ở trên đời này, đều cho rằng sự tồn tại của các nước trung lập sẽ giữ cho tình thế hiện nay được ổn định. Nhưng mà từng lời từng chữ của Mộ Dung Thiên lại có sức công phá rất mạnh vào tư tưởng của Lăng Đế Tư, khiến cho lòng tin bấy lâu nay của nàng chợt bị dao động mạnh và còn lung lay trực đổ nữa.

Thế nhưng nàng lại không tìm ra được lời nào để phản biện cái nhìn tưởng như rất hoang đường của hắn, nhưng nó lại như hàm chứa thâm ý rất sâu xa.

Trong lúc nghiền ngẫm những lời Mộ Dung Thiên vừa nói, Lăng Đế Tư phải thừa nhận rằng những điều đó quả thật rất khó mà phản bác được.

Đương nhiên, bởi vì đó là kết luận vượt xa thời đại này, nên nàng không thể phản bác là phải. Nguyên bản Thần Phong đại lục rất đoàn kết khấn khít, hiện nay mới xảy ra sự phân hóa lần đầu tiên, còn Mộ Dung Thiên thì lại đến từ một thế giới có lịch sử đấu tranh hàng ngàn năm, và nhân loại đã trải qua rất nhiều cuộc nội chiến, hết phân lại hợp, hết hợp rồi phân.

Lịch sử đã cho hắn biết, chỉ có thể tìm được hòa bình dựa trên cơ sở bạo lực mà thôi!

Chiến tranh chính là một nỗi đau tột cùng!

Mộ Dung Thiên lại nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Thế giới này dù sao cũng cần có một người, dùng quyền lực tối cao của mình để dung hợp các chủng tộc, cho dù họ có là những chủng tộc thủy hỏa bất dung đi chăng nữa. Đến lúc đó, chiến hỏa mới có thể dập tắt được.

Tuy rằng chưa thể hoàn toàn tiêu hóa được những lời kinh thiên động địa đó, nhưng rốt cuộc Lăng Đế Tư cũng hiểu được ý đồ của hắn. Không phải hắn muốn bảo thù, mà là trở thành cái người kia, cái người có quyền lực cao nhất để thống nhất đại lục!

Đó là một hành động vĩ đại mà trước nay không ai có thể hoàn thành được. Hơn nữa hành vi của hắn có thể sẽ khiến cho nhiều người hiểu lầm mà thống hận hắn, bởi vì nếu hắn làm vậy thì chẳng khác nào nhổ đi cây kim châm đang giúp cho người ta giảm đau, và khiến cho họ giật mình tỉnh giấc trong cơn mộng vui sướng tạm thời kia.

Tất nhiên Lăng Đế Tư không muốn Mộ Dung Thiên sẽ trở thành kẻ địch của rất nhiều người, hơn nữa, nếu muốn làm một người đứng trên vạn người, nhất định hắn sẽ phải trả giá rất đắt cho việc đó. Thế rồi Lăng Đế Tư run run giọng nói:

- Ta nghĩ Cát Tư đại nhân sẽ là người thích hợp, người.....

- Không!

Mộ Dung Thiên lạnh lùng cắt lời nàng:

- Ta không muốn làm kẻ thất bại!

Nói xong, hắn quay người bước ra cửa, đột nhiên có đôi cánh tay từ phía sau đưa tới và ôm chặt lấy hắn.

- La Dịch, đừng đi, đừng rời khỏi ta.

Lăng Đế Tư thốt nhẹ như tiếng muỗi vo ve.

Tư tưởng và hành vi của Mộ Dung Thiên quả thật là quá điên cuồng và quá chấn động. Nó đã hoàn toàn phá vỡ phép tắc mà từ bấy lâu nay Lăng Đế Tư vẫn một lòng tin tưởng, và lúc này điều đó đã khiến cho nàng bị lạc vào mê trận và nỗi sợ hãi rất to lớn.

Rốt cuộc cái gì mới là chân lý đây? Lăng Đế Tư không biết, thậm chí lúc này nàng cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa; mà nàng chỉ biết, mình đang cần một phương thức để tận tình phát tiết mà thôi.

- Ừm!

Thế rồi trong tiếng nỉ non của Lăng Đế Tư, Mộ Dung Thiên xoay người lại ôm lấy thân thể mềm mại căng tròn của nàng mỹ nữ đạo tặc, rồi bước về phía chiếc giường lớn ở trong phòng ngủ....

394. Hồi 373: Chung Tử (mâm Mông)

Đôi ngọc phong cao vút tận mây, vòng eo nhỏ nhắn nhưng rất đàn hồi, lại có đôi chân thon dài xinh đẹp, cùng với u cổ ẩn sâu trong cánh rừng rậm rạp thần bí, tất cả đều khiến Mộ Dung Thiên say mê không muốn rời tay.

Cơ thể tuyệt mỹ rất dễ khiến người ta đắm lạc thành ma quỷ của Lăng Đế Tư vẫn khiến cho tên sắc lang say đắm như lần đầu nhìn thấy vậy.

Điều duy nhất khác biệt trong lần này là song phương hoàn toàn cam tâm tình nguyện, toàn tâm toàn ý thả mình trong niềm lạc thú.

Lần đầu hai người kết hợp thì có hơi chút hoang đường. Một viên “Tu nữ dã phong cuồng” đã biến một việc không có khả năng xảy ra thành hiện thực, tuy rằng lúc đó Lăng Đế Tư bị sức thuốc thúc đẩy mà chủ động cầu hoan, nhưng dù sao thì lần đó cũng xuất phát từ công hiệu của thuốc; thậm chí cả tên sắc lang cũng cảm thấy khá bất ngờ.

Lần thứ hai thì quyền chủ động lại thay đổi. Lúc bấy giờ Lăng Đế Tư rất tỉnh táo, còn Mộ Dung Thiên sau khi phục dụng “Khoảnh khắc thiên đường” để đánh bại Mông Na Lâm xong, thì hắn đã bị ảnh hưởng phụ của thuốc khiến cho thần trí mơ hồ và hỗn loạn, thế rồi hắn tưởng lầm Lăng Đế Tư là Lộ Thiên, nên mới nảy sinh quan hệ một lần nữa.

Do đó, thành thật mà nói, đây chính là lần đầu tiên mà đôi oan gia tình lữ này thật tâm đến với nhau.

Đôi tay của Mộ Dung Thiên tham lam vuốt ve làn da có màu lúa mạch của nàng mỹ nữ đạo tặc, cả môi miệng của hắn cũng không hề nhàn rỗi, từ mái tóc mềm mại cho tới từng ngón chân nhỏ bé xinh xắn, mỗi một tấc da thịt đều không bị hắn bỏ qua.

Lòng bàn tay thô ráp và đầu lưỡi trơn tru của Mộ Dung Thiên đã đem đến sự cảm thụ khác nhau cho Lăng Đế Tư, chúng cùng lúc kích thích từng tế bào thần kinh của nàng và khiến cho nàng bị co giật liên hồi, cả toàn bộ khuôn mặt cũng nóng bừng. Rốt cuộc nàng cũng không nhịn được mà phải buông ra những tiếng rên đầy khoái lạc, đồng thời hai cánh tay mỹ miều của nàng cũng quấn chặt lấy cổ của hắn mà không buông.

Tuy rằng lần đầu của nàng có pha một chút yếu tố gian dâm, nhưng những khoái cảm mà Mộ Dung Thiên dành cho nàng lúc đó là chân chân thật thật, vĩnh viễn khó mà quên được.

Sau khi trải qua nhiều sóng gió và đau khổ, bao nhiêu oán hận giữa hai người rốt cuộc cũng đều tiêu tan thành mây khói hết.

Lăng Đế Tư đã không màng đến quê hương và gia tộc để một mình theo hắn tha hương.

Vì vậy mà lúc này Mộ Dung Thiên đã quên sạch sự khuất nhục mà mình đã phải gánh chịu lúc ban đầu. Trên thực tế, lúc này hắn mới phát hiện ra không phải mình vì tức giận mà phấn đấu, mà là hắn hoàn toàn không muốn bị Lăng Đế Tư khinh thị, để rồi lại một lần nữa có nàng trong vòng tay mà thôi.

Rốt cuộc ngày hôm nay hắn đã được toại nguyện rồi.

Nếu như không có Lăng Đế Tư, rất có thể hắn đã an an phận phận làm một được sư tầm thường và sống cho đến già tại Lam Nguyệt, tuyệt đối sẽ không trở thành một nhân vật phong vân như hôm nay. Tuy rằng cuộc sống hiện tại của hắn vừa có lạc thú vừa có thống khổ, cùng với bao thăng trầm, nhưng Mộ Dung Thiên cũng không hề hối hận những gì mình đã trải qua chút nào.

Ôm mỹ nữ trong lòng, Mộ Dung Thiên cảm thấy đây thật giống như một trường ảo mộng, nhưng nhiệt lực và xúc cảm từ trong tay truyền lên hệ thần kinh đã báo cho hắn biết, đây là sự thật chứ không phải mộng.

Lăng Đế Tư cố nén cơn khoái cảm, nằng ghé sát vào tai hắn rồi thì thầm:

- La Địch, từ sau lần đó với chàng, ta....ta chưa từng gần gũi với nam nhân nào khác cả!

Phàm là nam nhân, ai cũng có lòng chiếm hữu rất mạnh, tất nhiên Mộ Dung Thiên cũng không ngoại lệ. Những lời này so với “Tu nữ đã phong cuồng” còn công hiệu hơn rất nhiều, thế là một trận chiến long tranh hổ đấu liền được mở màn.

Lúc này hạ thể của Mộ Dung Thiên được ôn nhiệt và sự ẩm ướt bao phủ, khiến cho từng dây thần kinh của hắn hưng phấn tới cực điểm. Hắn đưa hai tay đỡ lấy vòng eo thon nhỏ của Lăng Đế Tư, rồi bắt đầu hoạt động không ngừng.

Lăng Đế Tư cũng nhiệt liệt hưởng ứng, nằng chủ động ôm lấy tấm lưng hổ của Mộ Dung Thiên, rồi rướn người lên cao, đồng thời cũng ghì chặt đầu của hắn vào giữa đôi ngọc phong của mình.

Tứ chi của hai người cuộn chặt lấy nhau, họ dường như hai kẻ bị đối lâu ngày mà tìm lấy đối phương, phẳng phất như là có làm gì đi nữa cũng không thể thỏa mãn được. Sự nhiệt tình của đôi tình lữ khiến cho chiếc giường lớn không ngừng rung động và phát ra những tiết rít nhẹ nhàng bởi áp lực quá mạnh bạo.

- Ừ....ừ....

Lăng Đế Tư hầu như bị niềm khoái cảm cuồng liệt xông lên tận óc, toàn thân nằng nhể nhại mồ hôi, đồng thời còn cắn chặt môi để không phát ra tiếng rên vong tình, chỉ tội cho tấm chăn đơn đã bị móng tay của nằng cào rách hết. Xuân thủy không ngớt trào ra như nước vỡ đê, khiến cho chăn nệm cũng ướt sũng theo.

Bầu không khí trong phòng ngủ tràn ngập mùi vị dâm mỹ, mà cái loại mùi vị khiến cho người ta phấn khích này lại càng lúc càng nồng đậm hơn, và động tác của hai người họ cũng càng lúc càng nhanh hơn. Cả hai tấm lòng tương thông với nhau cũng đều hướng về cao trào của niềm khoái lạc.

Đột nhiên lúc này lại có sự việc kỳ quái xảy ra. Tự nhiên có một cổ hấp lực cực mạnh xuất hiện từ điểm nối kết giữa hai người, rồi lần lượt tác động lên cả hai.

Lực lượng bị phong ấn của Lăng Đế Tư vốn vẫn đang ngủ yên một chỗ, bỗng nhiên lúc này lại rục rịch trỗi dậy, hơn nữa lại còn nhanh chóng quy tụ lại, đầu tiên là chảy nhẹ trong nội thể của nằng, nhưng sau đó thì như sóng trường giang cuộn cuộn, từng đợt từng đợt công phá vào phong ấn, giống hệt như tên sắc lang lúc này đang không ngừng công phá nằng mỹ nữ đạo tặc vậy.

Còn lực lượng của Mộ Dung Thiên vốn đang chậm rãi thất tán thì lúc này cũng ngừng hẳn lại. Ngoài việc đó ra, một cổ lực lượng khác ở trong cơ thể hắn cũng đang mơ hồ hình thành. Ngay cả Mộ Dung Thiên là người hiểu rất rõ kinh mạch vậy mà cũng không biết cổ lực lượng đó đến từ nơi nào, nó phẳng phất như được sinh ra từ một không gian lạ lẫm nào đó.

Hơn nữa, đặc tính của cổ lực lượng này rất kỳ quái, nó không thuộc về bất luận một loại nguyên tố cơ bản, nguyên tố đặc thù hay cao cấp diễn hóa nào như Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Điện, Thạch, Sa, Băng, Thanh, Quang Minh, Hắc Ám, hay Không gian, vv....mà nó dường như không có bất luận một loại thuộc tính nào, hoặc giả cũng có thể là kiêm đủ cả các loại thuộc tính cũng nên.

Mà điều càng kỳ quái hơn, đó là cổ lực lượng như đến từ không gian lạ này lại đều hội tụ về một điểm tại Đan điền của Mộ Dung Thiên.

Trong lĩnh vực của người luyện khí, thông thường thì Đan điền được xem là nơi tích tụ lực lượng, sau đó nếu chỉ có mỗi mình Đan điền thôi cũng chưa đủ, nhất là gặp người nào có lực lượng thật khổng lồ, nên phải khiến cho toàn bộ cơ thể đều cùng hứng lấy. Một trong những nguyên lý cơ bản của tu luyện thuật là làm tăng tính dẻo dai của cơ thể, khiến cho nó có thể dung nạp được thật nhiều lực lượng.

Nhưng mà cổ lực lượng không có thuộc tính đó, hoặc giả có thể nói rằng lực lượng của toàn bộ thuộc tính trái với thường lý đó, đã không chạy qua khắp thân thể, mà toàn bộ đều cuộn cuộn đổ về Đan điền. Tình hình này giống như một cái lỗ đen hút lấy hết tất cả, bao gồm cả ánh sáng. Hễ nơi nào có lực lượng thì đều tuôn hết vào Đan điền, dù có dùng ý niệm để khống chế cũng không được.

Linh lực phụng hiến là một trong những loại linh lực rất thần bí. Trong lịch sử của Thần Phong đại lục, từ trước tới nay chưa từng có ai giải trừ nó, mà lại càng chưa có ai sau khi giải trừ xong lại còn kết hợp với nhau. Hơn nữa lại còn có nhiều nhân tố đặc thù khác như là người đầu tiên đạt tới bậc thần cấp, đồng thời còn kiêm thông các loại đấu khí là linh vực, Lôi đấu khí, Không gian đấu khí, Tu La đấu khí, vv.....rồi người đó lại còn đến từ một thế giới khác, kết cấu cơ thể đặc biệt, tất cả những thứ đó đều dồn chung vào một người; do đó mà khi có chuyện lạ phát sinh, sẽ không có ai biết được chuyện gì xảy ra, và cũng không biết những sự biến hóa đó mang ý nghĩa gì nữa.

Lúc này trong nội thể của nàng mỹ nữ đạo tặc cũng không yên ổn chút nào, vì trong cơ thể nàng tựa như có vật gì đang triệu hoán vậy, trong niềm khoái cảm ngút ngàn, một cổ lực lượng có mật độ cao đến mức không thể đánh giá được cũng đang điên cuồng trút vào Đan điền của Lăng Đế Tư.

Lăng Đế Tư cũng cảm nhận được việc lạ đang phát sinh trên người mình, thế rồi nàng không thể tự khống chế bản thân mà buột miệng phát ra những tiếng rên mê ly, khiến ai nghe được cũng sẽ cảm thấy khí huyết sôi sùng sục.

Rầm!

Chiếc giường lớn được làm bằng Phỉ mộc, là một trong những loại vật liệu tốt nhất, vì chịu không được áp lực mà vỡ vụn, thế nhưng thân thể của Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư không hề bị rớt xuống đất, mà hai người lại đang lơ lửng trên không, trông rất kỳ dị.

Thân hình của cả hai đều đang run rẩy, trong tích tắc chiếc giường bị vỡ nát, cả hai người đều song song đạt được đến cao trào, hơn nữa đó lại còn là một thế giới cực lạc mà không có một ngôn ngữ nào có thể diễn tả được và cũng không có ai có thể tưởng tượng ra được. Thì ra tình ái cũng có thể đạt đến một cảnh giới tuyệt vời như vậy.

Khi Mộ Dung Thiên phóng xuất hết các chủng tử sinh mệnh lực của mình vào cơ thể ấm nóng của nàng mỹ nữ đạo tặc, song song đó, toàn thân của Lăng Đế Tư cũng bị chấn động mạnh, bao nhiêu phong ấn ở trong người nàng đều bị sụp đổ. Rốt cuộc thì lực lượng của nàng cũng thoát ra khỏi sự ràng buộc, rồi tất cả đều chảy như điên cuồng về phía Đan điền của Mộ Dung Thiên, sau đó lại theo chủng tử sinh mệnh lực của hắn mà quay trở về trong cơ thể của nàng.

Hai người ôm chặt lấy nhau, cùng hưởng thụ thân thể, tâm linh, và sự phân hưởng lực lượng với nhau cùng với dư vị của cơn cao trào vừa qua.

Lúc này, cổ lực lượng từ không gian lạ kia cũng đã tiêu thất, mà Mộ Dung Thiên lại cảm nhận được rất rõ ràng là ở Đan điền của mình đang có một vật gì đó, nó không phải thuần túy chỉ là lực lượng mà thôi, mà là sự tồn tại của thực vật hóa.

395. Hồi 374: Đế Đô

- Sa, sa.....

Thanh âm huyền não truyền vào thạch lâu, nhưng lại không làm gián đoạn suy nghĩ của Mộ Dung Thiên.

Mấy ngày nay hắn vẫn cố sức thăm dò vật thể thần bí ở trong Đan điền của mình.

Lực lượng của các loại nguyên tố khác nhau thông thường đều có thuộc tính của riêng mình, tỷ như Hỏa thì có tính nóng, Thủy thì nhu hòa, Mộc thì sinh động, Kim thì cứng rắn, Thổ thì nặng nề....

Thế nhưng lực lượng ở tại Đan điền của Mộ Dung Thiên lại không có bất luận một thuộc tính nào, chỉ ít thì hắn cũng không cảm nhận được, mà có điều càng kỳ quái hơn, đó là trước đây khi lực lượng đi qua Thiếu Dương và Thiếu Âm thì sẽ chuyển hóa thành Hỏa hoặc Băng đầu khí, nhưng còn bây giờ thì nó lại chẳng có phản ứng gì, vẫn thuần túy là lực lượng mà thôi.

Nói một cách khác, linh vực đầu khí của Mộ Dung Thiên đã hoàn toàn tiêu thất. Hắn đã không còn sự thiên phú khiến cho người ta hâm mộ nữa rồi.

Ngày trước khi lực lượng của hắn bị tiêu tán dần, thì cũng không hề có tình huống này xảy ra, còn bây giờ thì Mộ Dung Thiên cũng không cảm thấy lực lượng của mình tiếp tục giảm đi. Mà trái lại, về mặt “lượng” thì so với trình độ trước lúc hắn bị ma hóa và đạt tới thần cấp thì cũng không kém bao nhiêu, thậm chí còn có phần cao hơn nữa, duy chỉ có “chất” là phát sinh biến hóa mà thôi.

Ngoài việc đó ra, hiện nay tất cả nguồn lực lượng vốn dĩ rất sung túc ở trong người hắn cũng đều chảy về vật thể lạ ở tại Đan điền của hắn.

Theo nhóm người của Đắc Phỉ nhận xét, bề ngoài của Mộ Dung Thiên trông chỉ như một người bình thường mà không thể nào bình thường hơn được nữa, và lại chẳng giống như một kẻ có tí bản lãnh nào, quả thật không khác gì một bá tánh bình dân vậy.

So với việc từ “lượng” tiến sang “chất” bị thoái lui của Mộ Dung Thiên, Lăng Đế Tư lại hoàn toàn trái ngược. Sau khi lực lượng của nàng được giải khai phong ấn, nó không hề tăng tiến thêm chút nào, nhưng Hỏa đầu khí mà nàng vẫn chuyên tu luyện lại nhảy vọt sang giai đoạn bạch sắc.

Ngoài hắc hỏa diễm không biết vì sao lại biến chất ở trong lần Mộ Dung Thiên phát động tuyệt chiêu “Tử thần phần nộ” ra, bạch hỏa diễm là giai đoạn cao nhất của Hỏa hệ linh lực. Nó có thể dễ dàng nung chảy bất cứ vật gì cứng rắn nhất ở trên đại lục, đồng thời cũng có thể biến những vật không dễ bị nung chảy thành những vật dễ bị nung chảy, đã vậy mà sức sống của lửa lại dẻo dai vô cùng, dù có bị thiếu chất dẫn hỏa thì sức lửa vẫn tiếp tục cháy cho đến khi không còn gì để thiêu đốt nữa thì mới tự tắt lụi, do đó mà nó cũng được gọi là bất diệt hỏa diễm.

Vì vậy, loại chung cực hỏa diễm này rất ưa bá đạo, nếu như chỉ bị dính phải một chút, dù chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay thôi thì nó cũng có thể lan tràn tới những bộ vị khác, rồi sau đó biến thân thể của kẻ bị nạn thành vật dẫn hỏa, và nó sẽ đốt hắn cho tới khi không còn gì nữa mới thôi.

Cũng giống như Thổ hệ thích khách vậy, Hỏa hệ ma đầu khí cũng có một loại quy tắc ngầm bắt thành văn, phạm ai có được bất diệt hỏa diễm thì người đó nhất định cũng là Hỏa hệ thánh cấp cường giả.

Thế nhưng Lăng Đế Tư đã phá vỡ cái loại quy tắc ngầm này, bởi vì tuy nàng đạt được cảnh giới bạch hỏa diễm, nhưng về phương diện “lượng” của linh lực thì còn kém xa các thánh cấp cường giả, chẳng qua nàng đã đạt được phần “chất” của Hỏa hệ thánh cấp sớm hơn người ta mà thôi.

Lực lượng của thánh cấp cường giả và những bậc cường giả chưa đạt tới thánh cấp được phân biệt rất rõ ràng, mà quan trọng nhất là vì vấn đề của “chất”. Nó chính là chướng ngại ngăn đôi giữa hai loại đẳng cấp này. Ngoài thực lực ra thì còn phải dựa vào vận khí để đột phá bình cảnh và tiềm lực vô hạn nữa. Hễ linh lực của ai không thể biến chất thì suốt đời chỉ có thể đứng bên ngoài thánh điện chí cao của võ học mà bụi nhùi tiếc nuối, chứ không thể đặt chân vào bên trong được.

Cho dù người đó khi còn trẻ rất thành công, nhưng cũng không ai dám bảo chứng rằng hắn sẽ thông qua sự nỗ lực mà trở thành một thành viên ở trong hàng ngũ thánh cấp cường giả được. Còn Lăng Đế Tư thì trong lúc ngoài ý muốn đã đạt tới bậc chuẩn thánh cấp, đó là vì nàng đã may mắn vượt qua được sự xiềng xích của biến chất. Theo linh lực dần dần tích lũy, rồi một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ có thể thuận lợi đặt chân vào hàng ngũ của thánh cấp cường giả thôi.

Linh lực biến hóa khác hẳn nhau của Mộ Dung Thiên và Lăng Đế Tư được bắt đầu từ lần kết hợp hôm đó, bởi vì việc này từ trước tới nay chưa từng xảy ra, nên với kiến thức rộng rãi của hai người mà cũng không nắm chắc kết quả sẽ như thế nào nữa.

Sắc mặt của Lăng Đế Tư đã được khôi phục lại vẻ hồng nhuận, khiến cho nét lộng lẫy toát ra từ người của nàng mỹ nữ đạo tặc càng nồng đậm hơn và cũng làm cho người ta nhìn thấy mà phải suýt xoa thán phục không ngớt. Vả lại, nàng càng đặc biệt trở nên quyến rũ hơn trước, ngoài sự trẻ trung của thiếu nữ ra, lại còn có cả phong vận thành thực đầy mê người nữa. Có lẽ là vì tình yêu đã vun bón cho nàng, hoặc là vì phong ấn đã được giải khai mà lực lượng được tiến thêm một bậc, hoặc cũng có thể là vì nàng đã được giải khai khúc mắc ở trong lòng cũng nên.

Nếu để cho người khác thấy Lăng Đế Tư xuất hiện tại Tây Bắc, vậy thì họ sẽ rất dễ nhận ra nam tử ở bên cạnh nàng chính là La Dịch rồi, vì vậy mà Lăng Đế Tư phải đeo một lớp sa đen để che đi khuôn mặt kiều diễm của mình, ngoài Mộ Dung Thiên ra, không ai có thể nhìn thấy dung mạo của nàng nữa.

Thế nhưng Đắc Phỉ và Ba Lữ thông qua làn da và luồng áp lực bức nhân tỏa ra từ cơ thể của Lăng Đế Tư mà mơ hồ cảm thấy dường như đã có chuyện không tầm thường xảy ra.

Chẳng những vậy mà còn một tin tức khác rất đáng mừng, đó là “thi thể” của Tật Phong vẫn duy trì nhịp tim đập theo một quy luật nhất định, đồng thời ở bên ngoài cơ thể của nó đã thấy xuất hiện rất nhiều hắc tơ quấn quanh nó, trông giống như một cái bao kén vậy.

Cái bao kén đó đang phập phồng lên xuống, tựa như đang cố hết sức để sức tích sinh mệnh lực, để sau này có thể mọc cánh và biến thành loài côn trùng biết bay. Căn cứ theo quy luật thiên nhiên, sinh vật nào sau khi phá kén mà ra thì sẽ nhận được kiếp sống mới. Phải chăng Tật Phong cũng sẽ giống như vậy?

Tuy rằng việc một con chó cuộn mình trong kén nghe ra thì rất hoạt kê, nhưng nó lại mang đến cho Mộ Dung Thiên thật nhiều hy vọng, và nhờ vậy mà tâm tình của hắn cũng càng ngày càng tốt hơn nhiều.

- Còn chưa tới sao?

Mộ Dung Thiên đột nhiên lên tiếng, làm cho tiểu mục sư Ba Lữ đang nhìn trộm hắn phải giật bắn mình lên.

Đoàn người đã tiến vào lãnh thổ của Tây Bắc hơn mười ngày, mỗi ngày ngoài việc dừng chân ra, còn những lúc khác đều ở trên xe. Tuy rằng bên cạnh có mấy mỹ nữ làm bạn, nhưng cuộc hành trình buồn chán này khiến cho Mộ Dung Thiên chỉ hận không biết làm sao để thời gian trôi qua thật nhanh.

Càng tiến sâu vào trong Mạch Gia đế quốc, số lượng thành thị cũng tăng dần lên. Lúc trước từ một nơi hoang vu không thấy dân cư, cho đến địa phương chỉ có những thôn trấn nhỏ thưa thớt, còn giờ đây thì một ngày cũng có thể đi ngang qua mấy tòa thành thị lặn.

Đắc Phỉ không nói gì, chỉ vén tấm màn che ở trước thú xa lên.

Ở phía chân trời xa xa, lúc này đã nhìn thấy một tòa thành cao lớn đồ sộ. Dưới ánh chiều tà, nó trải một chiếc bóng thật dài trên mặt đất.

Chiếc bóng của tòa thành kia có thể dài đến mức đó thì thật là một kỳ tích. Thì ra nó được kiến lập ở trên cao nguyên!

Một tòa thành to lớn với khí thế hùng hực, tựa như cung điện Bồ Đạt Lạp [1] vậy, chỉ là lớn hơn hàng ngàn vạn lần thôi.

Đắc Phỉ cười nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, nơi đó chính là mục tiêu của chúng ta, hy vọng ngài sẽ thích thú với phong tình của thế giới có mái nhà hình ốc tại đế đô Mạch Gia đế quốc, thành Lan Dịch Tư!

Thành thị dùng cao nguyên làm nền tảng không phải là không có, người thử tưởng tượng xem một tòa thành được xây cheo leo trên vách núi dựng đứng thì sẽ như thế nào? Chẳng những thế mà nó còn là một tòa thành siêu cấp nữa, mà Lan Dịch Tư lại chính là một ví dụ điển hình. Có lẽ nó là tòa thành duy nhất đặc biệt đến mức đó ở trên Thần Phong đại lục này vậy.

Cao nguyên có thể chống đỡ được thành Lan Dịch Tư như thế thì hiển nhiên không phải là một cao nguyên tầm thường rồi. Nói chính xác hơn một chút, nó chính là sự kết hợp giữa cao nguyên và núi non, căn bản là không có đường đi, thậm chí cả vượn, khỉ cũng khó mà leo lên nổi; hơn nữa, toàn bộ khu vực sát biên giới cao nguyên cũng đều cheo leo như vậy, do đó mà nó đã trở thành tấm lá chắn thiên nhiên.

Vì vậy mà Lan Dịch Tư cũng là một tòa thành duy nhất không có tường thành, cho dù là giống ma thú hung mãnh nhất thì cũng chỉ có thể đứng dưới chân núi nhìn lên mà than thở thôi. Dù cho có một số ít có sức leo trèo giỏi như giống Bích Mi [2] mà có thể trèo lên đỉnh núi để làm mưa làm gió, chỉ cần chúng trèo được nửa đường, thì các thủ vệ cấp thấp ở trên đỉnh núi sẽ có thể phóng ra vài trái hỏa cầu hoặc thủy đạn, hoặc tên, vv....là chúng sẽ đều bị đánh rơi hết.

Điều duy nhất có thể uy hiếp thành Lan Dịch Tư là đám Phi hành ma thú mà thôi, nhưng những loại đó đều rất hiếm thấy.

Với vùng cao nguyên có sự che chở của thiên nhiên như vậy, hiển nhiên thành Lan Dịch Tư là một thành thị an toàn nhất trên đời. Trong lịch sử, nó chưa từng bị công hạ bao giờ.

Truyền tống trận chỉ có thể đưa người ta đi trong một khoảng cách khá gần, nếu như xa quá thì nó không còn công hiệu nữa, mà tuyệt đỉnh cao nguyên thì có chiều cao ít nhất là tám dặm, vốn đã vượt xa mức cực hạn của truyền tống trận.

Bởi vậy, nếu muốn tiến vào Lan Dịch Tư thì người ta sẽ phải dùng tới loại phương tiện nguyên thủy nhất.

Kết kết! Kết kết!

Những tiếng cộ sát của một sợi xích thật lớn được vang lên theo sự chuyển động của bánh xe, đồng thời cũng kéo một bình đài có lan can bảo hộ lên cao dần. Từ xa nhìn lại, trông nó giống như một chiếc thang máy vậy.

Cái bình đài đó có một cái tên nghe rất êm tai - Vân thê (thang mây).

Ngoài loại Vân thê đưa người lên đỉnh núi ra, ở đây cũng có rất nhiều loại Vân thê khác để đưa những ai muốn xuống núi nữa.

Ở trong khu vực của Tuyệt đỉnh cao nguyên không có nơi nào cho ma thú phát triển, cho dù là có thì với số lượng nhân khẩu quá đông của thành Lan Dịch Tư, chúng cũng biến thành một con số rất nhỏ bé. Đến nỗi mà nhiều người phải đi tới Ngã Mã sa nguyên ở vùng phụ cận bên ngoài thành để săn ma thú hoặc rèn đúc hoặc là thu hoạch tinh hạch.

Chế độ chức nghiệp tại Tây Bắc và Lam Nguyệt cùng với những nước giàu có khác của Đông Nam khác nhau rất lớn. Ở Tây Bắc, cho dù là chiến chức giả cũng không thể ngồi không mà hưởng thành quả được. Điều này khác hẳn với Lam Nguyệt, bởi vì ở Lam Nguyệt, dù có làm việc hay không thì mỗi tháng người ta vẫn nhận được tiền lương cố định của công hội.

Tại Tây Bắc, nếu không cố gắng kiếm tiền, vậy thì chỉ còn chờ chết đói mà thôi.

Nguồn năng lượng của Vân thê không phải là điện lực, mà nó đến từ tinh hạch. Mỗi ngày có đông người sử dụng Vân thê lên xuống như vậy, tất nhiên phải dùng tới rất nhiều tinh hạch. Vì vậy mà việc bán tinh hạch có thể thu được khá khá tiền, do đó mà nó đã trở thành nguồn kinh tế chủ yếu của các chiến chức giả.

Vì thế, mỗi ngày đều có rất nhiều người hoặc hành động đơn độc, hoặc kết thành đội để đi săn tinh hạch. Còn về phần các bình dân có chức nghiệp sinh hoạt thì chỉ có thể ở lại trong thành mà làm lụng vất vả thôi.

Truyền tống trận là phương tiện giao thông chuyên dùng nhất của những kẻ có tiền, ngay cả Vân thê mà cũng có phân chia cao thấp nữa.

Thông thường, Vân thê càng lớn thì càng đơn sơ và thấp kém, giống như ký túc xá vậy, Vân thê thấp kém nhất có thể dung nạp tới mấy trăm người, khiến người ta chỉ có thể chen chúc nhau mà thôi.

Vân thê dành cho quý khách thì lại có không gian rộng rãi thoáng đãng, nhưng số trọng lượng phải chở thì không nhiều. Ngoài thăm ra, trên đó còn được sắp sẵn ghế ngồi và đồ uống miễn phí nữa. Bởi vì khoảng

cách có tới tám dặm, nên Vân thê dành cho khách quý mới được chuẩn bị đầy đủ để cho người ta nghỉ ngơi thật tốt.

Nhóm người của Mộ Dung Thiên ngồi trong một chiếc Vân thê cao cấp với tốc độ khá nhanh. Sau một lúc qua đi, nó càng lúc càng lên cao. Khi đến được nửa đường thì cảnh vật bên dưới dần dần thu nhỏ lại, mơ hồ có thể nhìn ra đường đi.

Sau hai mươi phút, Vân thê liền dừng lại trên đỉnh của cao nguyên.

Quay đầu nhìn lại, tất cả vạn vật tựa như đều bị giẫm dưới chân, quả thật có cảm giác rất giống như “phải lên tới đỉnh cao, mới thấy núi đồi đều nhỏ”, vì vậy mà hào tình cũng tự nhiên phát sinh trong lòng mọi người.

Sau khi đi lên một vài bậc đá, thế giới nóc nhà hình ốc liền hiện ra trước mắt mọi người.

Là thủ đô của Mạch Gia đế quốc, một nước lớn thứ hai của đại lục, thành Lan Dịch Tư tất nhiên là có sự huy hoàng của nó.

Nó cũng giống như Phật Lạc Lý Tư của Lam Nguyệt vậy, cũng là một viên minh châu của đại lục.

Bởi vì Lan Dịch Tư chưa từng bị ma thú công hạ, nhờ vậy mà đại đa số các tòa kiến trúc đặc ý do các tượng sư nổi tiếng xây nên đều được bảo tồn rất tốt, hàng ngàn hàng vạn năm rồi mà vẫn chưa bị suy sụp; đồng thời nó còn hỗn hợp với các tòa kiến trúc lớn nhỏ mang phong cách thời đại, từ nhà cửa có mái vòm với hình dáng nguyên thủy nhất cho đến các kiến trúc hình tháp được thịnh hành nhất bây giờ, vv....tất cả đều tạo nên một phong cảnh rất đặc biệt.

Đây là một tòa thành cùng mang phong vị cổ điển lẫn hiện đại, khi người ta đến đây, họ sẽ quên đi sự cần cỗi của miền Tây Bắc bởi vì sự hoa lệ của nó.

Lúc này vừa khéo lại là hoàng hôn, nhà nhà đều lên đèn sáng trưng, các ngọn đèn ma pháp đủ màu đủ sắc, trông tựa như những ngọn đèn nê ông của Địa cầu vậy. Trong mắt người ta, chúng phác họa lên nét phồn hoa trụy lạc đặc hữu của các thành phố lớn.

Ban đầu, Mộ Dung Thiên còn tưởng rằng các mỹ nữ ở đây cũng sẽ nghèo mạt như hoàn cảnh của Tây Bắc vậy, nhưng hần sai rồi. Tại các tửu điểm, phòng khiêu vũ, sông bạc, và các nơi giải trí vv....thỉnh thoảng vẫn có từng nhóm mỹ nữ thuộc đủ mọi loại chủng tộc không ngừng ra ra vào vào; hơn nữa dân phong xem ra còn phóng khoáng hơn người dân của Lam Nguyệt nhiều, bởi vì cứ dựa vào vải vóc trên người các mỹ nữ ít như vậy, thì cũng có thể nhìn ra được. Thậm chí, còn có khá nhiều đôi nam nữ ở bên đường ôm ôm ấp ấp với nhau nữa, chỉ còn thiếu mỗi việc mây mưa ngay trước mặt bàn dân thiên hạ nữa mà thôi. Bọn họ có vẻ như ôm ấp hôn hít rất say sưa, còn những người khác thì lại tựa như chẳng thấy gì cả, đứng là lâu dần mà trở thành tập quán và nâng cao cái nhìn của người dân tại đây.

Sau khi hết kinh ngạc, đoàn người liền đi đến một cái Truyền tống trận gần đó nhất. Trong nội thành, địa thế cũng không lớn lắm nên có thể sử dụng tới Truyền tống trận.

Sau khi bạch quang lóe sáng, Mộ Dung Thiên liền phát hiện ra mình đã đến một nơi rất yên tĩnh, so với phố xá sầm uất và ồn ào trước đó thì nơi đây khiến cho cõi lòng của người ta được thanh thản nhiều lắm.

Thế nhưng Mộ Dung Thiên lại nhìn thấy được ở trên cánh cổng chính có vài chữ lớn, và chúng cũng làm cho hắn rất ngạc nhiên:

Tập Lợi Tư Đặc học viện.

=====

[1] cung điện Bồ Đạt Lạp: cung điện Potala, tức nơi nghỉ đông của đức Đạt Lai Lạt Ma ở Tây Tạng.

[2] Bích Mi: một loài khí.

396. Hồi 375: Quốc Sư

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên đầy nét nghi hoặc, hần hỏi:

- Các người xác nhận là đến đúng chỗ đó chứ?

Ở trên thú xa, người phụ trách việc chiêu đãi Mộ Dung Thiên là Đắc Phỉ, nhưng lúc này đã là thời khắc quan trọng, nên tất nhiên sẽ do quan viên tối cao ra mặt.

Lúc này một đại hán thô hào người của Dạ Xoa tộc, và cũng tức là sứ giả Bỉ Lợi, vội cười nói:

- Đúng vậy, Đan Ni Tư đại nhân, sau khi vào trong rồi thì ngài nhất định sẽ có được câu trả lời tốt nhất.

Gã dừng lại một chút rồi nhìn sang Lăng Đế Tư, rồi ngập ngừng nói:

- Lăng Đế Tư tiểu thư...

Mộ Dung Thiên hiểu ý của gã. Hắn đã để cho Lăng Đế Tư theo đến tận đây, điều đó cho thấy là hắn cực kỳ tin tưởng nàng, nhưng dù sao thì Lăng Đế Tư cũng là thành viên của một trong những đại gia tộc của Lam Nguyệt đế quốc, mà Cát Tư thì lại rất biết sử dụng âm mưu trong chính trị. Tuy Mộ Dung Thiên có thể hiểu được lòng của nàng, nhưng người Tây Bắc nhất định sẽ không như thế.

Dù sao thì chuyến đi này cũng là một đại sự rất có thể sẽ khiến cho toàn thể đại lục bị sóng to gió lớn, chứ hoàn toàn không phải chuyện đùa. Do đó mà người Tây Bắc cần phải bảo đảm an toàn, chỉ là họ không tiện nói thẳng ra mà thôi.

Đắc Phỉ đứng gần đó cũng là một người khôn khéo, nàng ta liền mỉm cười kéo tay mỹ nữ đạo tặc và nói:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, người mới đến đây nên còn lạ lẫm với Lan Dịch Tư, hay là để ta đưa người đi thăm thú các nơi để làm tròn bổn phận địa chủ nhé. Hì, các loại vật phẩm trang sức cùng với nước hoa và đồ dùng dành cho nữ nhân ở đây cũng rất nổi tiếng đấy.

Mộ Dung Thiên cũng vỗ vỗ lên vai Lăng Đế Tư:

- Ta vào trước một chuyến, sẽ trở lại nhanh lắm thôi. Lát nữa sẽ tìm nàng sau.

Hắn không lo lắng cho sự an toàn của Lăng Đế Tư, bởi vì nếu người Tây Bắc muốn hạ thủ với hắn và Lăng Đế Tư, vậy thì họ đã ra tay ngay từ lúc hai người mới đặt chân vào lãnh thổ của Mạch Gia đế quốc rồi. Bởi vì họ quả thật muốn thực hiện mối giao dịch mà đôi bên cùng có lợi này. Nếu đổi lại là hắn, nhất định hắn cũng sẽ không cự tuyệt. Vì vậy mà bọn họ sẽ không dám đắc tội với Lăng Đế Tư, do đó mà Mộ Dung Thiên cũng rất yên tâm.

Lăng Đế Tư cũng hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của mình, nên gật đầu đáp ứng:

- Được!

Từ sau khi cưỡi được khúc mắc ở trong lòng, hầu như nàng đã trở nên rất nhu thuận, Mộ Dung Thiên nói gì thì nghe nấy. Hơn nữa, lý lẽ tìm hòa bình trên bạo lực của Mộ Dung Thiên vẫn để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng nàng. Nàng vốn là một trong những người rất thông minh của thế giới này, nên càng nghĩ thì lại càng thấm thía được triết lý thâm ảo vượt xa thường nhân của hắn.

Bởi vậy mà nàng cam chịu để cho Mộ Dung Thiên sắp xếp an bày mọi việc, đồng thời cũng không can thiệp vào chuyện của hắn. Đương nhiên nàng cũng không giúp đỡ hắn, chỉ cần không ngăn cản hắn đối phó với quê hương mình đã là sự giúp đỡ lớn nhất đối với hắn rồi.

Dù sao cũng phải có một phe bị thất bại thì cuộc nội chiến của nhân loại này mới kết thúc được, nhưng không ai lại hy vọng hòa bình được xây dựng trên thi thể của quốc dân của mình cùng với việc quê hương bị rơi vào tay quân địch.

Nhìn Đắc Phỉ và Ba Ly đưa Lăng Đế Tư đi xa dần, Bỉ Lợi muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ hỏi:

- Đan Ni Tư đại nhân, như vậy có thích hợp hay không?

Mộ Dung Thiên biết gã muốn nói tới việc mình mang theo mỹ nữ đạo tặc đến Tây Bắc, nên mỉm cười nói:

- Bỉ Lợi đại nhân, cứ yên tâm đi. Ta còn cẩn thận hơn ngài nhiều lắm.

Bỉ Lợi nghe vậy thì cũng không nói thêm gì nữa. Quả thật nếu như Mộ Dung Thiên là một người không cẩn thận, vậy thì hẳn đã không thể trở thành vị thống soái vô địch ở trên chiến trường rồi. Bởi vì chỉ cần một sai lầm nhỏ trong lúc chỉ huy thôi, tất sẽ bị chiến bại ngay.

Hơn nữa, chỉ nội việc hấn cam tâm mạo hiểm để thâm nhập Lam Nguyệt mà cứu người, điều đó đủ cho thấy quan hệ giữa hai người rất sâu dày.

Từ sau khi tòng quân, Mộ Dung Thiên đã trải qua rất nhiều lịch trình đầy hung hiểm và kích thích, giờ đây trở lại học viện một lần nữa, thật khiến cho hắn cảm khái hàng vạn lần.

Phòng học, ký túc xá, sư phụ, bạn học, thí luyện trường, thuyết giảng, huấn luyện, tranh luận, khảo thí, vv.....

Ngoài nhà của mình là nơi có thể tránh gió ra, học viện cũng là một nơi không có chính trị, âm mưu, chiến tranh, và sự đấu đá với nhau. Nó chỉ có sự thân ái giữa các bạn học và sự hiền lành của các giảng sư, mỗi một người đều hết sức nỗ lực vì mộng tưởng của mình. Lối sinh hoạt đó mới an tường làm sao!

Thành thật mà nói, Mộ Dung Thiên rất hoài niệm những chuỗi ngày vô ưu vô bố này, nhất là khi trọng trách ở trên vai hắn càng ngày càng nặng hơn.

Đương nhiên, quá khứ tốt đẹp đó đã qua rồi, và nó sẽ không bao giờ trở lại nữa. Từ sau lúc gặp được Lăng Đế Tử, số phận của hắn đã được quyết định là sẽ không bình thường, rất đặc sắc, nhưng cũng không thoải mái chút nào.

Hiện tại, thỉnh thoảng hắn mới có thể quay về lối sinh hoạt của ngày xưa mà thôi.

Học viện tất không thể thiếu một thứ luôn hấp dẫn ánh mắt của người ta, đó là mỹ nữ. Sự tồn tại của mỹ nữ là để làm tăng thêm niềm lạc thú vô hạn của các nam học viên. Thông thường, trên bệ cửa sổ của ký túc xá thường có các nam sinh đứng đợi ở đó để ngắm nhìn các mỹ nữ đi qua, rồi hoặc là huýt sáo hoặc là thốt lên vài lời trêu ghẹo.

Đương nhiên, mỹ nữ cũng còn một tác dụng khác rất khó đo lường xuể, đó là kích phát lòng ham muốn trở thành cường giả của các nam sinh, hầu gặt hái lòng ưu ái của các mỹ nữ.

Thế nhưng từ sau khi Mộ Dung Thiên tiến qua cổng lớn của học viện, rồi đến thẳng khu vực của ký túc xá, vậy mà hắn lại không gặp được một mỹ nữ nào. Nói chính xác hơn thì cả một bóng ma cũng không có, mà ở đây lại không thiếu những bà thím của Tứ Thủ tộc đang cần cù quét dọn những chiếc lá rụng trên sân.

Tất nhiên cũng không có những nam sinh đứng đợi ở những bệ cửa sổ để huýt sáo hoặc trêu ghẹo người ta, bởi vì chẳng có ai lại có hứng thú đi trêu ghẹo mấy bà thím lao công cả.

Mộ Dung Thiên cảm thấy rất kỳ quái. Hiện nay đang là giờ cơm trưa, hẳn phải là lúc mà các mỹ nữ đi lại nhiều nhất trong ngày mới đúng. Vừa rồi đi ngang qua khu vực giảng đường, hắn thấy rõ trên thông cáo có viết hôm nay vẫn đi học bình thường, chứ không phải ngày nghỉ kia mà.

Mà cho dù có là ngày nghỉ đi chăng nữa, vậy cũng không thể thiếu những học viên siêng năng và hay ở lại học viện để học hỏi thêm mới đúng, chứ đâu đến nỗi vắng tanh như thế này.

- Bọn họ đều đi nghe thuyết trình hết rồi?

- Thuyết trình?

Thuyết trình là một trong những thứ không thể thiếu của học viện, nó cũng giống như ở Địa cầu vậy, thông thường thì học viện sẽ mời những người có thành tựu kiệt xuất ở nhiều lãnh vực khác nhau đến đây thuyết trình. Ở trên Thần Phong đại lục, những người được mời hiển nhiên đều là cường giả rồi.

Chỉ là Mộ Dung Thiên cảm thấy hơi bức bối một chút. Rốt cuộc là vị cường giả nào đã đến đây và thu hút tất cả học viên của Tập Lợi Tư Đặc học viện đổ xô đi nghe thuyết trình như thế chứ.

- Phải rồi, vị cường giả của buổi thuyết trình hôm nay chính là người mà Đan Ni Tư đại nhân muốn gặp đây. Ông ta chính là Bái Yết la quốc sư.

Bỉ Lợi vừa nói tới đây thì trong ánh mắt của gã liền hiện lên nét tôn kính và sùng bái không thể che giấu được.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cả kinh, mặc dù hắn đã sớm đoán được người sẽ tiếp xúc với hắn không phải bình thường, nhưng cũng không ngờ lại có thể gặp được một vị kiêu hùng khác của đại lục sớm tới như vậy.

Trên thực tế, Bái Yết La chỉ là quốc sư của Cuồng Sa thành chứ không phải Mạch Gia đế quốc, nhưng người của toàn bộ vùng Tây Bắc đều tôn xưng lão như vậy, bởi vì danh khí của lão ở tại Tây Bắc cũng không thua gì danh khí của Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ tại các hải quốc cả.

Bái Yết La chẳng những được công nhận là Tây Bắc đệ nhất cao thủ, mà lại còn là Tây Bắc đệ nhất trí giả nữa, do đó mà lão mới có thể trở thành trụ cột tinh thần của Tây Bắc, có được uy vọng cao tột và được rất nhiều người sùng bái.

Bởi thế mà Tạp Lợi Tư Đặc học viện khó tránh được cảnh hiu quạnh như vậy, thì ra có Tây Bắc đệ nhất cao thủ và trí giả đến thuyết trình, có ai lại muốn bỏ qua cơ chứ?

Mộ Dung Thiên chưa từng gặp Bái Yết La, nhưng hắn đã từng tiếp xúc với hai môn sinh đặc ý nhất của lão.

Một trong hai người họ là người mà hắn rất quen thuộc, đó chính là hạt ngoại thành chủ của Mễ Kỳ Tư, Khắc Lý Tư Đế. Nàng ta đã kế thừa hết trí mưu của Bái Yết La, mà thủ đoạn giao tế cũng rất cao minh, quả thật là một nữ tử rất khó chơi.

Còn người thứ hai là Áo Lâm Na thì lại rất đơn thuần, nhưng về phương diện võ học thì lại có thiên phú cực cao. Tuổi nàng còn trẻ mà đã đứng vào hàng ngũ cao thủ đỉnh cấp của đại lục rồi.

Từ những đặc điểm của hai người họ cho thấy, Bái Yết La là một người biết dạy dỗ theo khả năng của từng đối tượng.

Quả thật, vị quốc sư của Cuồng Sa thành này là một người rất chú trọng vào giáo dục và khéo ăn nói. Lão là viện trưởng danh dự của rất nhiều học viện trứ danh của Tây Bắc, bình thường vẫn hay tổ chức mời các cường giả đến thuyết trình hoặc là tự mình đích thân đảm nhiệm. Trong khi nội chiến của nhân loại bùng nổ, có rất nhiều học viện trên đại lục phải cho các nhân tài tốt nghiệp sớm để tòng quân, hoặc là trì hoãn lại việc học, nhưng chỉ có Bái Yết La là vẫn kiên nghị các học viện của Tây Bắc để cho các học viên được tiếp tục việc học của họ.

Việc làm đó nhất định sẽ tạo thành hậu quả thiếu thốn nhân tài trong nhất thời, nhưng về lâu về dài thì sẽ rất có ích mà không hại chút nào. Nó sẽ tránh cho Tây Bắc rơi vào tình trạng không có nhân tài kế tục thế hệ trước. Phải biết rằng, cuộc chiến này rất có thể sẽ kéo dài nhiều năm, nếu có thể bảo đảm được nguồn cung cấp nhân tài thì mới có thể bảo vệ được căn cơ của quốc gia.

Thế nhưng, sau khi chiến tranh bùng nổ, Bái Yết La vẫn luôn bận rộn về chính sự nên chẳng còn mấy khi rảnh rỗi để đến học viện thuyết trình nữa.

Lúc này Bỉ Lợi lại nói tiếp:

- Quốc sư cũng vì chuyện hợp tác với Đan Ni Tư đại nhân mà lặn lội ngàn dặm đến Mạch Gia đế quốc này, còn chuyện thuyết trình hôm nay cũng chỉ thuận tiện mà thực hành thôi.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Nếu là như vậy thì ta rất lấy làm vinh hạnh nhỉ.

Bỉ Lợi vội đáp:

- Đan Ni Tư đại nhân quá khiêm tốn rồi.

Lời này không phải là nịnh hót, bởi vì với địa vị vô địch thống soái hiện nay của Mộ Dung Thiên, hắn hoàn toàn có đủ tư cách nói chuyện ở trước mặt Bái Yết La. Huống chi, ở trong mắt Bỉ Lợi, Mộ Dung Thiên là Tử thần đã giết hơn mười vạn người của Phật Lạc Lý Tư, bất luận thế nào thì hắn của lúc đó cũng không giống với bộ dạng của hắn tại lúc này chút nào cả.

Hiện nay buổi thuyết trình của Bái Yết La vẫn chưa kết thúc, tuy rằng đang có chuyện quan trọng trên người, nhưng dù sao cũng không thể gấp gáp trong nhất thời được; do đó mà Mộ Dung Thiên liền theo Bỉ Lợi đến khu vực dành cho quý khách ở trong học viện để chờ lâu.

Có rất nhiều giảng sư hiểu học của học viện cũng không muốn bỏ lỡ buổi thuyết trình của Bái Yết La, vì vậy mà dọc đường đi, Mộ Dung Thiên không hề gặp được một ai và hắn cũng chẳng cảm thấy kỳ quái nữa. Nhưng sau khi vừa bước qua cổng lớn của khu vực khách quý, Mộ Dung Thiên liền bất ngờ gặp phải một đoàn người, và họ lại đều là mỹ nữ.

Nếu là trước kia, khi chạm trán với nhiều mỹ nữ ở học viện như vậy, Mộ Dung Thiên nhất định sẽ đến gần họ, nhưng còn bây giờ thì hắn lại không làm vậy.

Trước tiên, hắn không còn là một La Dịch có thể tùy tiện trêu ghẹo mỹ nữ mà không để ý đến hậu quả nữa. Kể đến, những nàng mỹ nữ này quả thật là cực kỳ yêu dị!

397. Hồi 376: Nữ Hoàng

Ngũ quan xinh xắn, chiếc cổ trắng ngần, đôi ngực nở nang, eo thon, mông tròn, chân dài...

Những nữ tử này vừa có nét đặc trưng của mỹ nữ và cũng vừa có nét không đặc trưng.

Đầu tiên là quần mắt của họ rất thâm, đó không phải là vì công hiệu của phấn son, đơn giản là vì Thần Phong đại lục vốn không có loại bút vẽ lông mày kiểu đó. Vì vậy, quần mắt của họ là do bẩm sinh đã như thế, nên trông rất tự nhiên. Hình tượng của họ rất giống với vẻ đẹp quý dị ở trong những bộ phim khủng bố ở Địa cầu vậy.

Đôi ngươi của họ có màu đỏ tươi và bán trong suốt như thủy tinh, tuy đẹp nhưng lại có vẻ rất tà dị. Chúng trông rất giống Huyết đồng của Tật Phong sau khi đã hóa cuồng vậy.

Đôi môi anh đào của họ cũng không giống màu hồng nhuận của người thường, mà chúng lại mang màu đen, khiến người ta hơi sợ sệt. Quần mắt thâm, đôi ngươi đỏ tươi, cùng với đôi môi đen tuyền, tất cả phối hợp lại với nhau và tạo thành một loại mỹ lực rất đặc biệt.

Thông thường, làn da trắng nõn của nữ nhân sẽ khiến cho nam nhân mê mẩn thần hồn, nhưng nếu làn da quá trắng, trắng đến nỗi dường như không có sắc máu, tựa như lâu ngày không gặp ánh nắng mặt trời, vậy thì sẽ khiến người ta kinh sợ. Thế mà những nữ nhân trước mắt đây lại có một loại màu da trắng như thể, phẳng phát như đã mất đi dấu hiệu của sinh mạng vậy. Nhìn thoáng qua họ, trông họ không giống người, mà là giống quỷ hơn.

Mấy loại nét đẹp “khủng bố” đó phối hợp với nhau nên cứ như là đập vào mắt người ta chan chất vậy.

Quả thật, trên danh nghĩa thì họ cũng được xưng là nhân loại, nhưng cũng có rất nhiều người cho họ là đồng loại của sinh vật - Hấp Huyết quỷ.

Mộ Dung Thiên cũng không xa lạ gì với Hấp Huyết quỷ, đầu tiên là hắn biết được họ qua các bộ phim của Âu Mỹ, sau này khi đặt chân tới đại lục thì hắn mới biết là quả thật có giống sinh vật này tồn tại trên đời. Thậm chí Mộ Dung Thiên còn hoài nghi tới sự tồn tại của Hấp Huyết quỷ ở trong truyền thuyết của Địa cầu, chỉ là họ đã bị tuyệt chủng rồi nên không thể nghiên cứu thêm. Bởi lẽ, nếu hắn có thể tới được Thần Phong đại lục, vậy thì Hấp Huyết quỷ cũng có thể từ Thần Phong đại lục mà đến Địa cầu hoặc những không gian khác vậy.

Thời gian có năng lực sáng tạo kỳ tích, tất cả mọi thứ đều có thể phát sinh.

Ngoài diện ảnh ra, Mộ Dung Thiên cũng đã từng thật sự tiếp xúc với Hấp Huyết quỷ không ít lần, bởi vì trong nhóm thuộc hạ đầu tiên do Khắc Lý Tư Đế thống lãnh kéo đến Tát La, có một số là Hấp Huyết quỷ.

Mộ Dung Thiên có ấn tượng rất sâu sắc đối với loại sinh vật người không ra người, quỷ không ra quỷ này.

Phương thức chiến đấu của họ giống hệt như tên của mình vậy, chỉ một mực hút máu và cả sinh mạng của đối phương cho đến hết mới thôi.

Khi người ta nghe nói phải đánh nhau với Hấp Huyết quỷ thì ai nấy cũng đều kinh hồn bạt vía, nhưng trên thực tế thì không phải vậy. Trong lúc chiến đấu, những kẻ bị hại sẽ không cảm thấy được sự thống khổ và sợ hãi, bởi nam nữ của Hấp Huyết tộc đều là nam thanh nữ tú, hơn nữa họ thường tuyển lựa những kẻ khác phái mà hạ thủ. Do đó, nếu bị chết dưới tay của mỹ nữ thì cũng còn tốt hơn là chết trong tay những nam tử xấu xí dữ dằn hoặc là móng vuốt của khổng long nhiều lắm.

Ngoài việc đó ra, những chiến chức giả thuộc tộc Hấp Huyết quỷ đều biết ảo thuật, do đó mà rất nhiều nạn nhân của họ đều bị chết ở trong ảo cảnh mỹ lệ, có thể nói là không đánh mà thắng.

- Bỉ Lợi đại nhân, đã lâu không gặp nhỉ!

Một mỹ nữ vừa cười vừa lên tiếng chào hỏi, đồng thời cũng hé ra bốn chiếc răng nanh nhọn nhỏ nhắn, khiến cho khí chất tựa như không có sinh mệnh lực của nàng chợt tăng lên mấy phần sức sống.

Mà đó cũng chỉ là lúc bình thường, còn nếu như chiến đấu thật sự, vậy thì bốn chiếc răng nanh nhỏ nhắn đó cũng sẽ chẳng hay ho gì. Trong nháy mắt, chúng sẽ biến thành những chiếc răng nanh bén nhọn và cắm sâu vào cổ của địch nhân, rồi hút cạn máu và sinh mạng của địch nhân.

Nàng mỹ nữ vừa lên tiếng có quầng mắt sâu nhất, đôi ngươi đỏ nhất, vành môi cũng đen nhất. Vô luận là dáng vẻ bên ngoài hay khí chất cũng đều nổi bật hơn hẳn những người cùng nhóm. Coi bộ nàng ta là thủ lĩnh của nhóm người này rồi.

Bỉ Lợi là một trong những võ tướng trứ danh của Mạch Gia đế quốc, vì vậy mà có người nhận biết gã cũng không có gì kỳ quái. Nhưng trái lại, khi gã nhìn thấy đối phương thì rất bất ngờ, thốt:

- Ủa, Chu Lợi Á nữ hoàng!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cũng giật mình kinh hãi.

Nữ hoàng!

Theo hẳn biết, toàn bộ đại lục này chỉ có một quốc gia duy nhất là có nữ nhân làm kẻ thống trị tối cao, đó chính là nữ hoàng Chu Lợi Á của Hấp Huyết hoàng triều.

Vậy mà mỹ nữ ở trước mặt đây lại chính là đệ nhất nữ hoàng của đại lục, người có diễm danh nổi tiếng khắp nơi hay sao?

Mộ Dung Thiên nhanh chóng chú ý đến cái bớt hình khô lâu ở quả tuyết lê căng tròn, cùng với đôi bông tai có hai thanh liềm đao nhỏ màu đỏ tươi như máu đang đeo trên tai nàng ta. Nếu quan sát kỹ một chút thì chúng trông rất giống Tử thần liềm đao, Phệ hồn.

Lúc này vì có Mộ Dung Thiên là người không thể xuất đầu lộ diện đang đứng một bên, nên khiến cho Bỉ Lợi có phần lúng túng với lần gặp gỡ này. Gã chỉ miễn cưỡng lên tiếng:

- Chu Lợi Á nữ hoàng, sao nàng lại ở đây?

Chu Lợi Á mỉm cười thật tươi, nói:

- Bỉ Lợi đại nhân, có cần phải kinh ngạc như thế không? Những lời này phải do ta hỏi mới đúng, chẳng phải lúc này ngài nên ở Lam Nguyệt hay sao?

- Việc này....

Bỉ Lợi nhất thời nghẹn lời, gã hơi do dự một chút rồi nói:

- Vì đế quốc có chuyện quan trọng nên ta phải gấp rút trở lại.

Đôi ngươi đỏ tươi của Chu Lợi Á khẽ đảo một vòng rồi hỏi lại:

- Thật thế à?

- Phải, nhưng đó là việc gì thì ta cũng không biết.

Câu trả lời của Bỉ Lợi cũng chặt đứt cơ hội hỏi thăm tiếp của Chu Lợi Á.

Hấp Huyết quý là những “người” không thể dùng cách suy nghĩ của người thường mà suy luận được. Hễ họ cảm thấy hứng thú với việc gì thì sẽ truy hỏi đến cùng, căn bản là mặc kệ hoàn cảnh có thích hợp hay không, hoặc là đối phương có ẩn tình gì hay không. Do đó, giao tiếp với bọn họ thì sẽ rất đau đầu, kể cả những việc liên quan tới chính trị.

Dục vọng của nữ nhân thuộc Hấp Huyết tộc rất mạnh, nhưng họ đối với những nam nhân mỹ mạo thì đặc biệt có hứng thú, mà Bỉ Lợi thì lại có khuôn mặt khá dữ dằn, vốn không thể coi là một mỹ nam tử được, nhiều lắm thì chỉ có thể xem là một gã đồ tể thôi. Vì vậy mà gã làm sao có thể được các nữ Hấp Huyết quý ưu ái được chứ.

Vì không muốn thu hút sự chú ý của người ngoài, Mộ Dung Thiên đã hóa thân thành một nam tử Nhân tộc có tướng mạo bình thường, nhưng lúc này Bỉ Lợi lại phát hiện Chu Lợi Á dường như có vẻ hứng thú với Mộ Dung Thiên. Tuy nàng ta vẫn đang đối đáp với gã, nhưng ánh mắt lại chưa hề rời khỏi Mộ Dung Thiên, điều đó khiến cho Bỉ Lợi hơi thấy đau đầu và cũng rất nghi hoặc.

Nữ Hấp Huyết quý có tính dục rất mạnh, họ sẽ không bủn xỉn với thân thể của mình, bất cứ lúc nào cũng có thể lên giường với mỹ nam tử mà họ đã nhìn trúng, nhưng còn nữ hoàng Hấp Huyết quý thì hoàn toàn ngược lại, cả nữ hoàng của những đời trước cũng đều như vậy.

Hấp Huyết tộc có một truyền thống rất cổ quái, đó là nữ hoàng phải mang trọng trách truyền thừa huyết thống thuần khiết cao quý. Họ phải tìm một nam tử thích hợp nhất rồi mới hiến ra thân thể của mình, bằng không thì tiêu chí Tử thần khô lâu sẽ bị biến mất mà không tiếp tục truyền xuống cho đời sau. Điều đó có nghĩa là họ đã mất đi sự phù hộ của Tử thần, và đó chính là mối sỉ nhục lớn nhất của họ.

Nếu như nữ hoàng Hấp Huyết tộc không thể kết hợp với nam tử thích hợp nhất, để khiến cho con cháu đời sau không còn huyết thống tinh thuần nữa, vậy thì họ sẽ bị tộc nhân phỉ nhổ, và thậm chí còn sẽ bị hình phạt hỏa thiêu cho đến chết mới thôi. Sau đó, người của Hấp Huyết tộc sẽ chọn một nữ tử có huyết thống tương đối tinh thuần khác để lên ngôi nữ hoàng tiếp theo, hy vọng có thể khiến cho tiêu chí Tử thần sẽ có thể xuất hiện trở lại.

Do đó mà các nữ hoàng Hấp Huyết tộc vẫn luôn tuân thủ khuôn phép, dù cho không bị ràng buộc bởi tộc quy, nhưng trên thực tế thì họ cũng không dễ dàng nảy sinh hứng thú với các nam tử bình thường. Hễ là nhân loại có thể lọt vào pháp nhãn của họ, vậy nhất định là hắn sẽ có thể giúp cho họ tiếp tục truyền lại huyết thống tinh thuần của hoàng tộc cho thế hệ sau. Việc Hấp Huyết nữ hoàng lựa chọn phụ thân cho kẻ kế thừa mình hơi có chút khó hiểu, từ trước tới nay vẫn là mơ hồ như vậy. Họ vốn có thể tìm một nam nhân cùng tộc, nhưng đa số đều lựa người ngoài tộc. Chỉ cần là người thích hợp, vậy thì cho dù có là địch nhân không đội trời chung đi nữa, họ cũng sẽ tìm đến để mê hoặc hắn và giao phối với hắn, sau đó sẽ sinh con nối dõi cho mình.

Ngoài việc đó ra, con cái do nữ hoàng sinh ra đều là Hấp Huyết quý, hơn nữa lại đều là nữ nhi. Chẳng rõ việc đó có liên quan gì tới sinh lý hay là còn có nguyên nhân nào khác không nữa.

Từ trước tới nay, Chu Lợi Á vốn không thêm chú ý đến nam tử tầm thường, thế nhưng lúc này nàng ta lại xuất hiện tại thành Lan Đế Tử, lại còn tỏ ra niềm nở như thế, hơn nữa ý tứ của nàng dường như có vẻ như xa mà gần, thật khiến cho Bỉ Lợi cảm thấy rất bất an. Tuy vậy, Hấp Huyết hoàng triều là một lực lượng rất mạnh ở trong liên quân Tây Bắc, nên gã không thể đắc tội, vì vậy mà nhất thời Bỉ Lợi cũng không biết làm sao ứng phó mới tốt.

Biện pháp tốt nhất chính là mau chóng rời khỏi nơi đây.

Vì vậy mà Bỉ Lợi liền ho khan mấy tiếng, rồi nói:

- Chu Lợi Á nữ hoàng, xin hoan nghênh ngọc giá đến thành Lan Đế Tử. Tuy nhiên, tại hạ còn có việc phải làm nên tạm thời không thể phụng bồi nữ hoàng được. Nếu nữ hoàng lưu lại đây hơi lâu một chút, vậy thì hôm khác tại hạ nhất định sẽ dành ra chút ít thời gian để làm tròn tình địa chủ.

- Thật không?

Chu Lợi Á vừa hỏi, đồng thời đôi mắt đẹp của nàng ta vẫn tiếp tục đảo qua đảo lại ở trên người Mộ Dung Thiên, tựa hồ như muốn tìm kiếm gì đó.

Chu Lợi Á cố ý như không nhìn ra sự khó xử của Bĩ Lợi, quả thật lúc này gã đang lãnh giáo sự rắc rối và phiền hà trong giao tiếp của Hấp Huyết quý. Vì vậy mà gã không còn cách nào hơn, chỉ đành chủ động nói:

- Chu Lợi Á nữ hoàng, bọn tại hạ xin đi trước một bước nhé, cáo từ!

Nói xong, Bĩ Lợi liền cất bước bỏ đi, đồng thời còn đưa mắt ra hiệu cho Mộ Dung Thiên đừng để ý đến nữ tử trước mắt. Bởi vì thống soái Rạng Đông cũng nổi tiếng phong lưu không kém, hắn đã có gan dám cười một lúc hai nàng thiên chi kiều nữ của Tát La là Tân Dịch Á và Mâu Cơ làm vợ, lại một mình xông pha giữa thiên quân vạn mã để cứu Lăng Đế Tư ra, tất nhiên hắn cũng sẽ có gan phát sinh quan hệ với Hấp Huyết nữ hoàng. Bĩ Lợi chỉ sợ sắc tâm của Mộ Dung Thiên đại động, rồi việc gì cũng không kiêng dè, đến lúc đó phá hỏng đại sự thì rất là phiền phức.

Cũng may là Mộ Dung Thiên không hề bị mê hoặc, bởi vì hắn cảm thấy hơi khó tiêu. Được một đại mỹ nữ nảy sinh hứng thú với mình như vậy thì phải là chuyện đáng mừng mới đúng, cho dù nàng ta có là Hấp Huyết quý đi nữa; thế nhưng ánh mắt của nàng ta lại rất giống như đang quan sát mấy chú khỉ ở trong vườn bách thú vậy, đúng là khiến người ta phải ngượng ngùng mà. Vì vậy hắn cũng không nói lời nào mà vội vàng theo sát Bĩ Lợi và cùng tiến về khu vực dành cho quý khách.

May thay Chu Lợi Á cũng không đuổi theo, nàng ta chỉ cười khanh khách rồi nói với theo:

- Bĩ Lợi đại nhân, hy vọng ta có thể gặp lại ngài và quý hữu trong một thời gian ngắn.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hơi ngẩn người ra, bởi vì hắn cảm thấy hai tiếng “quý hữu” ở trong lời của Chu Lợi Á là muốn ám chỉ mình, đã vậy lại còn nhấn mạnh hai tiếng đó nữa.

398. Hồi 377: Hấp Thu

Phòng dành cho quý khách rất thoáng đãng, lại có thiết trí rất nhiều vật dụng xa hoa và cả những đồ dùng thường ngày. Những ai ở lại đây có thể ngồi trên ghế sa lông mà nghỉ ngơi, hoặc xem tin tức trên kính tượng. Vô luận là Đông Nam giàu có hay Tây Bắc bần cùng, ma pháp kính tượng ở tại các thành thị lớn đều truyền bá đủ mọi loại tin tức tốt và xấu.

Sau cuộc hành trình mệt nhọc, người ta có thể ngâm mình trong hồ nước nóng, và rũ bỏ hết bao nhiêu bụi đường.

Nếu như đói bụng, chỉ cần bấm vào cái nút ở bên cạnh, tự nhiên sẽ có người dâng lên những món ngon vật lạ của thành Lan Đế Tư, khiến cho khách nhân tha hồ thưởng thức buổi ăn ngon.

Cuối cùng còn có cả phòng tập thể thao với tòa kết giới vững chắc, đây cũng là một nơi để tiêu khiển tốt.

Nhưng những thứ này đều rất buồn chán, nhất là đối với một người thiếu tính kiên trì như Mộ Dung Thiên. Đặc biệt là lúc không có người cùng bầu bạn, vậy thì lại càng chán hơn nữa.

Lúc này Bĩ Lợi đã bỏ đi, chỉ để lại một mình Mộ Dung Thiên ở trong phòng quý khách, vì vậy mà dù cho nơi đây có xa hoa cỡ nào đi nữa, hắn cũng vẫn cảm thấy cực kỳ buồn chán.

Trong lúc chán gần chết, Mộ Dung Thiên đã đi quanh quần khắp nơi tới hai mươi ba vòng, đột nhiên lúc này hắn nghe được có tiếng người cười lớn và nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, thật xin lỗi, đã để ngài đợi lâu.

Tiếng cười sang sảng đủ mười phần khí lực, nghe ra thì hắn người này phải là một đại hán cường tráng và hào phóng, nhưng khi người đó vừa xuất hiện trước cửa thì lại khiến cho người ta được mở rộng tầm mắt ngay.

Thì ra đó là một lão đầu có vóc người nhỏ nhắn và khô gầy, so với các thợ mỏ mà Mộ Dung Thiên đã gặp lúc trước thì trông lão còn đáng thương hơn nhiều lắm. Tay chân của lão khô quắt, toàn thân chỉ toàn là xương xẩu, trông chẳng thấy tí thịt nào, gần như toàn thân lão chỉ là da bọc xương thôi vậy, thật khiến người ta hoài nghi không biết có phải từ nhỏ tới lớn, lão vẫn chưa được ăn một bữa cơm no hay không, để đến nỗi bây giờ bị suy dinh dưỡng đến như thế.

Tiếng cười vừa rồi không giống như là được phát ra từ miệng của lão nhân gần đất xa trời như lão, thế nhưng ngoài lão ra, quả thật không còn ai khác nữa.

Mộ Dung Thiên hầu như không thể tin được, Bái Yết La, vị quốc sư kiêu hùng mà người người của Tây Bắc đều sùng kính và danh khí ngang ngửa với Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ, thì ra lại là một lão đầu như vậy.

Lão vốn không có lấy nửa điểm phong thái của một cao thủ chút nào. Nếu nói lão là một hạ nhân quét rác của Tập Lợi Tư Đặc học viện thì còn dễ tin hơn một chút.

Hơn nữa, tấm thân ốm yếu như vậy mà lại có thể dung chứa được lực lượng cường đại của Tây Bắc đệ nhất cao thủ hay sao? Mộ Dung Thiên thật sự rất nghi ngờ.

Mặc kệ Mộ Dung Thiên có tin hay không, Bái Yết La vẫn tiếp tục tiến vào trong phòng.

Nhìn vị Tây Bắc đệ nhất cao thủ này ở một khoảng cách gần, trông lão gầy đến nỗi chỉ cần một trận gió thổi qua thôi thì cũng sợ lão sẽ bị bay đi mất.

Tuy rằng người của Sa tộc có nước da màu vàng và hơi rám nắng, nhưng màu da của Bái Yết La thì lại vàng như nghệ, rõ ràng là màu da của người có bệnh.

Mộ Dung Thiên hỏi lại:

- Bái Yết La quốc sư?

- Đúng vậy, Đan Ni Tư đại nhân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, khụ khụ...

Thanh âm của lão vẫn sang sảng như trước, nhưng mới được nửa chừng thì bỗng nhiên lại nổi cơn ho kịch liệt, khiến cho Mộ Dung Thiên phải giật nảy mình.

Sau khi ho sặc sụa một lúc, Bái Yết La mới lấy lại hơi, rồi nói với Mộ Dung Thiên đầy vẻ áy náy:

- Đan Ni Tư đại nhân, thật xin lỗi, ta thất lễ quá, chỉ vì bệnh cũ tái phát thôi. Phải rồi, ta rất vui khi được gặp người.

Nói xong, lão chìa một tay ra.

Mộ Dung Thiên cũng vươn tay ra nắm lấy tay phải của lão, xem như là một thủ tục ra mắt, nhưng sau đó hắn lại phát hiện ra Bái Yết La không hề có ý buông tay.

Khi Mộ Dung Thiên bắt đầu nổi lòng cảnh giác thì đột nhiên lại có một cổ lực lượng mãnh liệt đổ vào nội thể của hắn, tựa như lưu sa không thể chống đỡ được vậy, thế nhưng vật áo, thậm chí là bàn tay của lão vẫn chưa thấy nhích động chút nào, còn trên mặt lão thì vẫn giữ nụ cười rất bình thản.

Mộ Dung Thiên thầm giật mình, song song đó, hắn cũng cảm nhận được lực lượng cường hãn và bá đạo tuyệt luân kia đã đạt tới cực điểm. Trước nay hắn chỉ gặp qua một người có được lực lượng kinh khủng như thế, đó là Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ.

Mộ Dung Thiên biết rõ lúc này Bái Yết La đang muốn thử hắn. Nếu như hắn thật sự có lực lượng thần cấp, vậy thì việc ứng phó sẽ không mấy khó khăn; hoặc giả nếu như hắn còn được lực lượng của giai đoạn trước khi hóa cuồng thì giờ đây cũng chẳng có gì đáng lo, nhưng hiện tại Mộ Dung Thiên cũng không hiểu rõ nguồn lực lượng mới của mình rốt cuộc là mạnh tới đâu. Vì vậy mà việc Bái Yết La thử sức hắn quả thật là một vấn đề. Nếu lỡ không may thì hắn cũng có thể bỏ mạng tại chỗ luôn, vì dù sao thì đối phương cũng là cao thủ thánh cấp kia mà, huống chi rất có thể lão đã hiểu lắm Mộ Dung Thiên đúng là có một thân lực lượng kinh thiên động địa.

Bái Yết La dồn Sa kinh mãnh liệt vào nội thể của Mộ Dung Thiên, những nơi mà nó đi qua đều thông suốt không có trở ngại gì, còn Mộ Dung Thiên thì vẫn chưa biết làm sao để sử dụng nguồn lực lượng mới của mình, do đó mà dưới sự áp chế của đối phương, hắn không làm sao lên tiếng được. Mộ Dung Thiên chỉ biết kêu khổ trong lòng, đồng thời cũng thầm khẩn vái ngàn vạn lần đừng để cho hắn chết trước khi bắt tay hợp tác với đối phương.

Bái Yết La cũng thầm giật mình, bởi vì lực lượng của lão không hề gặp một điểm chống cự nào, cho dù một chút cũng không. Ngay cả một võ giả thấp nhất thì ít ra trong người cũng có tích trữ linh lực mới đúng, tuy những linh lực tích trữ đó không thể biến thành hộ thể đầu khí, nhưng ít nhiều gì cũng có tác dụng chống đỡ ngoại lực kia mà.

Hiện tại trong nội thể của Mộ Dung Thiên lại hoàn toàn trống rỗng, phẳng phất như là chẳng có gì hết vậy. Rõ ràng điều này đã trái hẳn với thường quy.

Hành động đồ sát toàn thành của Mộ Dung Thiên đã làm chấn động toàn thể đại lục, và hắn cũng là một nhân vật nguy hiểm cực độ đối với Tây Bắc. Nếu để một người như vậy tiến sâu vào lãnh thổ của họ thì sự uy hiếp sẽ rất cao, do đó mà họ phải thăm dò mức độ nông sâu của hắn thế nào. Bái Yết La là một trong số ít người của giới cao tầng được biết về tin tức hợp tác, vì vậy mà lão cũng đặc biệt quan tâm đến Mộ Dung Thiên.

Trong suốt cuộc hành trình của Mộ Dung Thiên, các sứ giả hộ tống hắn đã liên tục báo cáo về cho giới cao tầng, họ đã thông qua các loại phương pháp hoặc bí kỹ nào đó để thăm dò, nhưng ai nấy cũng đều cho rằng vị thần cấp cao thủ này không hề có năng lực kinh khủng như trong lời đồn đãi - đương nhiên đó là trong những lúc không có gì xảy ra bất ngờ, bởi vì dù sao thì trên đại lục vốn chưa có cao thủ thần cấp xuất hiện bao giờ, nên cũng không ai nắm chắc là hắn có thể che giấu thực lực của mình hay không.

Mặc dù chưa gặp qua Mộ Dung Thiên, nhưng Bái Yết La cũng đồng ý với những báo cáo của sứ giả.

Nghe nói, lực lượng của La Địch là sau khi sủng vật của hắn bị chết đi thì mới hóa cuồng mà trở nên như thế, nó đến rất bất ngờ, tuy rằng không biết đã thông qua phương thức gì mà có thể đạt tới trình độ ghê gớm như thế; tuy nhiên, Bái Yết La suy luận rằng cổ lực lượng cuồng đại đó không có tính ổn định, bằng không thì sau đó La Địch đã không phải bỏ chạy trốn chết rồi, và hôm nay cũng không xảy ra việc hợp tác với Tây Bắc. Bởi lẽ, một vị thần cấp cao thủ đầu cần phải hợp tác với ai chứ.

Thứ nhì, nếu như La Địch thật sự đã đạt được trình độ của cao thủ thần cấp, vậy thì kẻ có thâm thù đại hận với hắn như Cát Tư tất đã không thể tránh được kiếp số rồi. Với tình huống lúc bấy giờ, chỉ có hắn giết người ta, mà người ta không thể giết được hắn mới phải.

Do đó, Bái Yết La có thể nắm chắc chín phần mười là suy đoán của mình không sai, tuy nhiên, lão vẫn muốn biết rõ thực lực hiện nay của Mộ Dung Thiên là thế nào. Vì vậy mà lần đầu gặp mặt thì lão đã ra tay thử thách rồi.

Có rất nhiều kỹ năng tà ác có thể khiến cho lực lượng của người sử dụng bạo phát lên tới cực điểm, tỷ như “Hắc Âm phụng hiển” của Hắc Âm hệ vậy, thế nhưng mức độ tự tổn hại cũng nghiêm trọng không kém. Nếu như La Địch thật sự có được loại siêu cấp tà kỹ khiến cho hắn đạt tới cảnh giới thần cấp trong một thời gian ngắn, vậy thì sau khi tà kỹ hết hiệu nghiệm, trên người hắn phải để lại hậu quả rất rõ ràng mới đúng, mà hậu quả đó nếu không chết đã là may mắn lắm rồi, còn việc mất đi lực lượng cũng không có gì kỳ quái cả.

Nếu như La Địch trở thành một phế nhân, vậy thì chỉ cần một chút lực lượng thôi cũng có thể khiến hắn mất mạng rồi.

Nhưng khi Bái Yết La muốn thu hồi Sa kinh trở lại thì từ trong nội thể của Mộ Dung Thiên lại truyền đến một luồng hấp lực cực mạnh. Cũng tương tự như Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ vậy, phong cách võ học của Bái Yết La là thành linh và bá đạo, mỗi lần thu phát đều không cần phải tích tụ sẵn linh lực, như vậy thì sức khống chế của họ sẽ càng khó hơn. Tuy rằng thánh cấp cường giả có năng lực tự do thu phát lực lượng, nhưng trong tình huống bị cản trở thì đó lại là chuyện khác.

Dưới sự dẫn dắt của luồng quái lực ở trong nội thể của Mộ Dung Thiên, Sa kinh cực mạnh của Bái Yết La vẫn ồ ạt trút vào Đan điền của Mộ Dung Thiên.

Trong lúc lão đang lo lắng sẽ đánh gục Mộ Dung Thiên, Bái Yết La chợt phát hiện kinh lực cường mãnh của mình tựa như kim rơi xuống biển vậy, hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi đâu nữa; vả lại, luồng quái lực của Mộ Dung Thiên tựa như vẫn chưa thỏa mãn, nó hút chặt lấy lòng bàn tay của Bái Yết La, rồi tiếp tục hấp thu lực lượng của lão như đĩa đói vậy.

- Ra!

Bái Yết La kinh hãi quát lớn, đồng thời dồn sức thật mạnh để chấn khai bàn tay của hai người ra.

Song phương đều thoái lui một bước nhỏ, Mộ Dung Thiên lộ vẻ nghi hoặc nhìn vào bàn tay phải của mình, còn sắc mặt của Bái Yết La thì hơi có chút khó coi, thế rồi lão lại ho lên vài tiếng.

Nếu như đối phương chống đỡ Sa kinh của lão thì cũng chẳng có gì, đằng này Sa kinh của lão lại bị đối phương hấp thu hết!

Đây là một việc không thể nào, trên đại lục này, nếu hai người có linh lực hoàn toàn giống nhau thì mới có thể tiếp nhận linh lực của người kia, cho dù là hai huynh đệ song sinh cùng tu tập đồng chủng đấu khí cũng khó mà làm được điều này. Có một số cao thủ có thể mượn ngoại lực và giữ lại dị chủng đấu khí ở trong người, nhưng thời gian giữ chúng ở trong người rất hạn chế và hầu như là phải lập tức phóng ra, bằng không thì sẽ bị lực lượng của bản thân bài xích.

Hiện tại La Dịch hấp thu Sa kinh xong mà vẫn bình yên vô sự, điều đó khiến cho Bái Yết La phải cẩn thận đánh giá lại con người hắn.

Quả thật, không có dấu hiệu của lực lượng thần cấp, nhưng chỉ là thâm sâu khó lường mà thôi.

Như lời Khắc Lý Tư Đế đã nói, Bái Yết La sớm đã bắt đầu quan tâm đến Mộ Dung Thiên, chỉ là hiện tại vẫn không hiểu nổi hắn, cũng như tính cách, suy nghĩ và lực lượng của hắn.

Thần thái bối rối của Bái Yết La nhanh chóng biến mất, sau đó lão lại cười ha hả, rồi nói:

- Chẳng hay Đan Ni Tư đại nhân muốn hợp tác với người Tây Bắc chúng ta thế nào?

Mộ Dung Thiên nhún nhún vai, nói:

- Rất đơn giản, khi gặp thời cơ thích hợp, ta sẽ giúp đỡ các người, giúp các người trở thành chúa tể của đại lục!

Bái Yết La nghe vậy thì ho khan hai tiếng, trong mắt lão hiện lên hàn quang:

- Nói chính xác hơn là đại nhân muốn trở thành chúa tể đại lục phải không?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Ta không phủ nhận, nhưng trước mắt, chúng ta đều có kẻ địch chung, vì vậy mà sự hợp tác này nhất định là có lợi cho cả đôi bên, đúng không?

Bái Yết La khẽ nheo nheo mắt, sau đó liền chìa tay ra một lần nữa:

- Ha ha, ta xin đại diện cho Tây Bắc, chính thức chấp nhận mối hợp tác này!

399. Hồi 378: Phách Đương (hợp Tác)

Sau lần gặp gỡ với Bái Yết La, hai ngày kế đó Mộ Dung Thiên lần lượt gặp mặt với các đầu lĩnh cao tầng khác của Tây Bắc.

Đương nhiên, hội trưởng Liên Chúc công hội của đệ nhất cường quốc tại Tây Bắc - Nỗ Lạc Duy Nhĩ - chính là một thành viên không thể thiếu trong số đó.

So với hội trưởng Liên Chức công hội của Lam Nguyệt đế quốc, Nỗ Lạc Duy Nhĩ giống Cát Tư ở chỗ y cũng là một tên cáo già thành tinh. Thông thường những người có thể ngồi lên cái chức này đều là những người không lương thiện rồi.

Người của Dạ Xoa tộc vốn có tứ chi đầy đủ và đầu óc đơn giản, thân thể của họ có tố chất cường hãn, nhưng lại quá mức đơn thuần. Về mặt giải quyết chính vụ tất nhiên là không am hiểu gì, vì vậy, tuy người của Dạ Xoa tộc chiếm tuyệt đại đa số nhân khẩu tại Mạch Gia đế quốc, nhưng người ngồi ở vị trí cao nhất như Nỗ Lạc Duy Nhĩ thì lại không phải là người của Dạ Xoa tộc, mà y là một Tinh Linh.

Khi nhắc tới Tinh Linh, mọi người đều không nghĩ tới ma pháp thiên phú đáng sợ của họ, mà là khuôn mặt tuấn mỹ cùng với dáng người thon thả cao gầy của họ.

Thế nhưng Nỗ Lạc Duy Nhĩ đã khiến người ta thất vọng rồi, bởi vì y là một trung niên Tinh Linh mập mạp, đầu trụi nhẵn không có một sợi tóc nào, đôi mắt thì bé như hai hạt đậu, khi y cười thì chúng híp lại thành hai đường ngang thẳng tắp. Khuôn mặt của y hơi lớn, tai to, tay chân hơi ngắn, tóm lại, tổng thể thân hình của y hơi có phần thiếu cân đối.

Từ ngoài nhìn vào, Nỗ Lạc Duy Nhĩ hầu như không có một điểm đặc sắc nào của Tinh Linh cả. Nếu không phải y có hai vành tai vừa dài vừa nhọn là tiêu chí của Tinh Linh ra, chỉ e rằng không ai biết được y là một thành viên của chủng tộc tuấn mỹ nhất trên đại lục vậy.

Khi Mộ Dung Thiên vừa nhìn thấy Nỗ Lạc Duy Nhĩ lần đầu tiên thì hẳn lại nghĩ đến tên hề ở trong gánh xiếc. Về mặt thành tựu thì y quả thật là sự kiêu ngạo của Tinh Linh tộc, còn về phần tướng mạo thì thật không đáng nói.

Đương nhiên, Mộ Dung Thiên sẽ không vì vậy mà xem thường Nỗ Lạc Duy Nhĩ, bởi vì dù sao thì nổi tiếng ở Mạch Gia đế quốc cũng không dễ dàng chút nào. Hơn nữa, thủ hạ của Mộ Dung Thiên cũng có một người mập mạp trông rất hoạt kê giống như vậy, nhưng ông ta lại là một trợ thủ bách chiến bách thắng ở trên thương trường, người đó chính là nghĩa phụ của nàng Vu nữ Đình Đình, Ca Ngõa Lợi Phu Nặc.

Thế nhưng Nỗ Lạc Duy Nhĩ khác với Cát Tư ở chỗ, y không phải xuất thân từ một thương gia. Dù sao thì một người không phải chiến chức giả mà có thể ngồi lên chức vị cao nhất của một quốc gia là một kỳ tích trăm năm khó gặp.

Chức nghiệp của Nỗ Lạc Duy Nhĩ thật khiến người ta khó mà tin nổi - thích khách, mà lại còn là một ảnh cấp thích khách nữa.

Với một cơ thể mập mạp như y mà có thể trở thành ảnh cấp thích khách, coi như đó cũng là một đại kỳ tích có thể ghi lại trong sử sách rồi.

Tuy nhiên, nghe đồn Nỗ Lạc Duy Nhĩ xác thật là một trong những cao thủ đứng đầu của Tây Bắc, chỉ là chưa đạt tới mức thánh cấp thôi.

Ở tại Thần Phong đại lục này có một hiện tượng rất kỳ quái. Đó là có rất ít thánh cấp cường giả vừa có lực lượng cực mạnh lại vừa nắm giữ chức vị tối cao trong chính giới. Theo đạo lý thì bọn họ là những bậc chí tôn trong võ đạo và được người người tôn kính, đúng ra thì tỷ lệ chiếm giữ chức vị cao phải là cao lắm mới phải.

Có thể một trong những điều kiện để bước vào cảnh giới tối cao của võ học là phải một lòng chuyên chú đối với nó, còn việc giải quyết quốc sự thì lại là một nhiệm vụ rất rườm rà, giữa hai việc này chỉ có thể chọn một, vì vậy thông thường thì người thống trị tối cao của một quốc gia đều không phải là người mạnh nhất. Ngay cả Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ được xem là thần của các hải quốc mà cũng không hoàn toàn can dự vào triều chính. Chỉ khi nào có việc quan trọng thì ông ta mới nhúng tay vào, bằng không thì chỉ sợ ông ta đã không đạt được thành tựu của ngày hôm nay rồi.

Phàm những gì liên qua đến âm mưu chính trị đều không thiếu những sự hục hặc khiến người ta chán ghét.

Mộ Dung Thiên cũng là một chính trị gia sành sỏi, thế nhưng khi vừa chạm trán với Nỗ Lạc Duy Nhĩ thì cũng phải thâm hô lợi hại. Cái tên mập mạp này lúc nào cũng mang nụ cười thân thiện ở trên mặt, nhưng nếu ai thật sự bị vẻ mặt đó của y làm cho mê hoặc, vậy nhất định sẽ bị rơi vào bẫy rập ngôn ngữ không lối thoát của y ngay.

Lại có cả vị chỉ huy tối cao của quân đội Tây Bắc liên quân là Pháp Lan Tây. Lão khác hẳn với Nỗ Lạc Duy Nhĩ, lão là một người trầm mặc ít nói, cả thanh kiếm trong tay cũng lạnh khốc y hệt chủ nhân. Pháp Lan Tây phẳng phất như đã bị mất đi bản năng cười của mình, mà chỉ bày ra bộ mặt đưa đám giống như tất cả người trên đời này đều thiếu tiền của lão vậy. Chỉ thỉnh thoảng lão mới nói một, hai câu, nhưng mỗi câu đều nhắm thẳng vào yếu điểm của đối phương, khiến người ta cảm thấy lão là một người bất phàm.

Qua đó có thể thấy được, người này ở trên chiến trường hẳn luôn giữ được sự lạnh tĩnh như một bộ máy để phân tích tình thế chiến cuộc. Đúng là một đối thủ đáng sợ.

Kỳ thật không cần Bái Yết La giới thiệu thì Mộ Dung Thiên cũng biết được, danh khí của Pháp Lan Tây còn có phần vang dội hơn cả Nỗ Lạc Duy Nhĩ nữa. Hễ là người có một tí kiến thức ở trên đại lục này cũng đều không xa lạ đối với lão.

Số người tham gia loại hội nghị này tất nhiên là càng ít càng tốt, và người biết được tin tức cũng càng ít càng tốt. Vì vậy mà người tham gia hội nghị, ngoài Mộ Dung Thiên ra thì cũng chỉ có ba người, nhưng ba người đó đều là những nhân vật khét tiếng, chỉ một cái giậm chân thôi của đủ làm chấn động thiên hạ rồi.

Tuy rằng mục đích của chuyến đi này của Mộ Dung Thiên là hợp tác, hơn nữa lại tự mình hành động, hiển nhiên có thể xem đây là một hành động phản bội, nhưng hẳn phải đảm bảo giảm thiểu sự tổn hại về lợi ích của Tát La đến mức thấp nhất.

Sau ba ngày liên tục họp bàn, nội dung cụ thể của sự hợp tác và kết minh đều được ghi lại trên giấy. Bản thân những điều được ghi trên mảnh giấy đó không có ý nghĩa gì cả, tùy thời đều có thể bội ước, nhưng trên thực tế thì bên trong có hàm ẩn sự quan hệ lợi hại mà song phương đều hiểu rất rõ. Hễ ai bội ước thì sau này sẽ gánh lấy hậu quả rất nghiêm trọng, do đó mà nó gián tiếp có tác dụng ước thúc song phương.

Công dụng lớn nhất của hiệp ước chính là thuyết phục đối phương, cùng nhau đạt đến sự đồng ý khiến cho đôi bên đều có lợi nhất. Đó chính là kết quả sau cùng của đại đa số những cuộc giao dịch chính trị, so với đạo lý buôn bán trên thương trường cũng không khác là bao.

Dáng vẻ tươi cười ở trên mặt Nỗ Lạc Duy Nhĩ lại càng sáng lạng hơn, hiển nhiên là y rất thỏa mãn với kết quả trao đổi lần này. Y cười nói:

- Ha ha, ta là người sáng khoái, nên rất thích giao tiếp với những người cũng sáng khoái như Đan Ni Tư đại nhân vậy. Sự hợp tác của chúng ta nhất định sẽ cực kỳ lý thú.

- Nhất định, nhất định!

Mộ Dung Thiên vừa cười phụ họa, vừa mắng thầm trong bụng: “Sáng khoái con bà người, nói khô nước miếng cả ba ngày, đúng là con bà nó lão cáo già!”

Ba ngày qua, Nỗ Lạc Duy Nhĩ, Pháp Lan Tây, và Bái Yết La đều luân phiên oanh tạc lẫn, khiến cho Mộ Dung Thiên chán ghét muốn chết. Tuy rằng hẳn không bị tiêu hao thể lực nhiều lắm, nhưng đối với loại giao phong bằng tâm lý này thì đúng là khiến người ta mệt mỏi rã rời. Trong đàm phán, điều quan trọng nhất là tinh thần lực, bởi vì nếu có bên nào bị khuất phục thì sẽ bị đối phương chiếm lời thật nhiều.

Sau ba ngày, ngay cả người có bộ mặt đưa đám là Pháp Lan Tây cũng nở nụ cười nhàn nhạt hiếm thấy. Tác dụng của thiên tài thống soái đối với quân đội thì không cần nói cũng biết, Mộ Dung Thiên đến chuyến này tất nhiên đã khiến cho thực lực của liên quân Tây Bắc được tăng rất nhiều.

Bái Yết La vốn chưa từng hoài nghi mức độ thành thật trong chuyến hợp tác này của Mộ Dung Thiên. Phe Tây Bắc luôn nhìn chằm chặp vào các hải quốc, đó là việc mà ai cũng biết, vì vậy mà họ không cần phải tiếp tục giữ những thủ đoạn buồn chán và phái người đi dò thám. Giờ đây họ bỏ xuống lớp mặt nạ giả dối thì với đôi bên đều có lợi mà không hại.

Huống chi, Bái Yết La cũng nhìn thấy được dã tâm của Mộ Dung Thiên. Hẳn là một người không cam lòng ngủ vui, cũng giống như lão vậy, và điều đó hoàn toàn đáng tin. Chỉ vì những quốc gia trung lập quá yếu đuối nên không thể mang đến những gì hắn cần, trong khi đó Lam Nguyệt lại đã kết thành thâm thù đại hận với hắn, vì vậy mà sự lựa chọn duy nhất của hắn chính là Tây Bắc.

- Phải rồi Đan Ni Tư đại nhân, còn một người mà người nhất định phải gặp mới được. Bởi vì sau này, ngài và hần sẽ phải hợp tác rất chặt chẽ ở trên thương trường. Giờ đây để ta dẫn kiến cho hai người.

Mộ Dung Thiên hơi ngạc nhiên:

- Ủa, thế à?

Bái Yết La nói xong liền vỗ tay vài lượt, từ ngoài cửa lập tức có người thông thả tiến vào.

Bốn cánh tay của y là tiêu chí rõ rệt của Tứ thủ tộc. Người đó mặc trang phục của cung tiền thủ, mới nhìn qua thì y là một thanh niên thành thật trung hậu, trên khóe miệng lại luôn nở nụ cười thân thiện, những điều này đều tạo nên một ấn tượng tốt của bất cứ ai vừa gặp mặt y.

Tuy nhiên, khi Mộ Dung Thiên vừa nhìn thấy gã thì lập tức sa sầm sắc mặt. Không sai, gã chính là người quen cũ của hần, hơn nữa đôi bên cũng đã từng hợp tác với nhau một lần, đó là trong chuyến hải lộ của Tát La.

Lúc đó, vì để hoàn thành nhiệm vụ hải lộ, Mộ Dung Thiên và gã đã dùng võ công đặc sắc của mình để hỗ trợ cho nhau và cùng kề vai tác chiến, nhưng lúc bấy giờ Mộ Dung Thiên đã bị vị đối tác này của mình bán đứng, khiến cho hần bị Tử vong tuần sát sứ bắt ném vào trong Phục hoạt khu, thiếu chút nữa đã bị chôn chôn tại đó rồi. Gã chính là cung tiền thủ âm hiểm đối trá Bồi Đình Mật.

Con người này rất thần bí, rõ ràng gã có thực lực rất mạnh, nhưng mà thành tích của gã ở trong chuyến hải lộ lần đó lại chỉ ở mức trung bình, sau đó cũng chỉ là một tên vô danh tiểu tốt và cũng không đảm nhiệm bất luận một chức quan có triển vọng nào.

Lần đó là lần đầu Mộ Dung Thiên bị người ta bán đứng, nên hần đặc biệt khắc cốt ghi tâm.

Đợi sau khi sự nghiệp của hần tại Tát La được thành công, Mộ Dung Thiên chưa bao giờ ngừng việc sử dụng mạng lưới giao tế khổng lồ của mình để điều tra lai lịch của Bồi Đình Mật, nhưng dù cố gắng thế nào thì hần cũng không tra ra được một tin tức hữu dụng nào, mà chỉ biết rằng gã là thành viên của Khảo Lai gia tộc tại Tát La.

Khảo Lai gia tộc là một gia tộc nhỏ, không hề có danh tiếng gì, mà thành viên còn sót lại trong tộc cũng chỉ hơn mười người, vả lại trong trăm năm trở lại đây cũng chưa thấy xuất hiện một người xứng với hai chữ “nhân tài”. Ngoài việc vẫn may mắn giữ được dòng họ ra, có thể nói rằng họ chỉ có danh mà không thực.

Quá trình trưởng thành của Bồi Đình Mật cũng không có gì nổi bật, gã và các huynh đệ đồng bối (cùng thế hệ) ở trong một gia tộc bình thường, nên lớn lên cũng rất bình thường. Tuy gã đã cố gắng hết mình để tập luyện, nhưng chỉ vì tố chất thấp kém nên thủy chung cũng không thể trở thành bảo vật được. Chính vì vậy mà Mộ Dung Thiên khó mà tưởng tượng ra được, một kẻ thần bí như vậy thì ra lại là kẻ nằm vùng quan trọng của Tây Bắc tại Tát La.

Nụ cười thân thiện chiêu bài của Bồi Đình Mật vẫn như trước kia, gã ra vẻ như là chưa từng xảy ra vụ bán đứng Mộ Dung Thiên, mà vẻ tươi cười đó rất giống với nụ cười niềm nở của Nỗ Lạc Duy Nhĩ vậy. Lúc này gã lên tiếng:

- Đan Ni Tư đại nhân, đã lâu không gặp.

Gã tỏ vẻ rất chân thành, tựa như bằng hữu lâu ngày mới gặp lại vậy.

Mộ Dung Thiên cũng không còn là một tiểu tử ấu trĩ như trước nữa, hần không còn dễ dàng để lộ hỷ nộ ái ố trên mặt nữa, mà chỉ còn lại vẻ cao thâm khó lường.

Nếu muốn diễn trò thì phải diễn cho giống thật.

Trong tiếng cười ha ha, Mộ Dung Thiên mở rộng hai tay:

- Ha ha, đối tác, ta rất nhớ thời gian lúc trước chúng ta hợp tác đấy. Không ngờ hôm nay lại còn có cơ hội, thật là tốt quá, tốt quá! Ha ha.....

Bỏ qua sự bán đứng ngày trước, Bồi Đình Mật quả thật là một đối tác tốt. Trong chuyến hải lập lần trước tại Phục Hoạt khu, hai người đã kề vai tác chiến rất ăn ý, chẳng khác nào chiến hữu lâu năm. Nếu như không có sự bán đứng kia xảy ra, nói không chừng bây giờ đôi bên đã trở thành bằng hữu tốt với nhau rồi.

Chỉ đáng tiếc, gã là một kẻ phản bội nham hiểm.

Đối mặt với cái ôm thân thiện của Mộ Dung Thiên, Bồi Đình Mật bất giác lùi lại một bước.

Mộ Dung Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Đối tác, sao vậy, chẳng lẽ người đã quên tình hữu nghị giữa chúng ta rồi à? Hay là còn có nguyên nhân gì khác?

Sau khi nghe được lời nói có hàm ý châm chọc của Mộ Dung Thiên, Bồi Đình Mật thoáng lộ vẻ xấu hổ, gã gượng cười tiếp nhận cái ôm của Mộ Dung Thiên rồi nói:

- Làm gì có, đối tác, người nói giỡn rồi.

Đám người của Bái Yết La hiển nhiên đều biết rõ sự ân oán giữa Mộ Dung Thiên và Bồi Đình Mật, nhưng thấy hấn gặp mặt cừu nhân mà vẫn không thay đổi sắc mặt thì họ cũng chẳng ngạc nhiên nhiều lắm.

Chỉ tiếp xúc với Mộ Dung Thiên trong ba ngày ngắn ngủi, bọn họ cảm nhận được hấn rất dai dẳng và khó chơi chẳng kém gì da trâu vậy. Tuy hấn bị ba lão đầu sở oanh tạc không ngừng, nhưng họ cũng không thể nào chiếm được chút tiện nghi nào của hấn ở trên bàn đàm phán.

Tuy bề ngoài Mộ Dung Thiên vẫn tỏ ra thân thiện với Bồi Đình Mật, song trong lòng hấn cũng không ngừng tìm hiểu lý do. Dù Khảo Lai gia tộc có nhỏ bé tới đâu đi nữa, thì họ cũng là một trong những gia tộc có lịch sử lâu đời tại Tát La. Tất nhiên họ không thể phản bội Tát La mới đúng. Vậy thì sau khi trưởng thành, tại sao Bồi Đình Mật lại có quan hệ mật thiết với người Tây Bắc được chứ?

Trong lòng Mộ Dung Thiên khẽ động, hấn bỗng nhiên phun ra một danh từ:

- Đồng hóa sư?

Bái Yết La, Nỗ Lạc Duy Nhĩ, Pháp Lan Tây và cả Bồi Đình Mật vừa nghe xong thì ai nấy cũng đều giật mình kinh hãi, tuy họ đều nhanh chóng khôi phục lại như thường, nhưng mọi diễn biến đều không thoát khỏi đôi pháp nhãn của Mộ Dung Thiên.

Coi bộ hấn đã đoán đúng rồi.

Người ta có thể thông qua kỹ năng đặc biệt để biến đổi khuôn mặt, thanh âm, và thậm chí là vóc dáng bên ngoài, nhưng huyết dịch và gien thì vẫn không thể giả được. Với đồng hóa sư, họ có thể làm những việc đó khá dễ dàng.

Đồng hóa sư là một chức nghiệp cực kỳ đặc biệt. Tác dụng của họ là thay đổi huyết dịch của một người để trở thành giống hệt như của một người khác ở trong một thời gian nhất định. Nhờ vậy, người được đồng hóa sẽ có thể sử dụng chức nghiệp huy chương của kẻ bị hại, đồng thời còn có thể luyện tập kỹ năng đặc biệt của gia tộc người đó nữa.

Trước kia Mộ Dung Thiên phải chấp hành nhiệm vụ của Long vương giao cho, khi đó hấn phải quay về Lam Nguyệt để tham gia chiêu phu đại hội của Thụy Mạn gia tộc, hồng cướp đoạt Thiên Ma hào của họ. Lúc bấy giờ Long vương đã từng phái một đồng hóa sư đồng hóa cho hấn với một ma võ sĩ nằm vùng tại Lam Nguyệt là Khải Lý.

Đồng hóa sư còn hiếm hơn cả lĩnh vực giả, hơn nữa còn là một loại chức nghiệp chỉ biết hy sinh thôi. Suốt đời của đồng hóa sư chỉ có thể thi triển kỹ năng của mình một lần duy nhất, sau đó thì hoàn toàn mất đi linh lực. Thậm chí, thọ mệnh của họ cũng sẽ bị rút ngắn đi nhiều. Bởi vậy, hễ là những người có tiềm chất để trở thành đồng hóa sư đều chỉ muốn làm một sinh hoạt chức nghiệp của giới hạ tầng còn hơn, chứ chẳng mấy ai muốn trở thành đồng hóa sư cả.

Theo tài liệu mà Mộ Dung Thiên điều tra được, thuở thiếu thời, Bồi Đình Mật vẫn chỉ là một người thành thật, suốt ngày cứ ru rú trong nhà và không rành gì về việc giao tế. Gã chỉ một mực chăm chỉ tu luyện ở trong nhà, nhưng trước lúc thành niên vài tháng, gã đã từng bị thất tung vài ngày một cách ly kỳ.

Khảo Lai gia tộc cũng không quá quan tâm đối với một hài tử bình thường này. Sau khi gã tự trở về thì họ vẫn chẳng quan tâm tới, thậm chí cũng chẳng buồn hỏi han tới gã. Thế nhưng sau khi trở về lần đó, Bồi Đình Mật đã trở nên linh động hơn, cũng am hiểu đôi chút về giao tế. Hơn nữa, trong lúc khắc khổ tu luyện, lực lượng của gã cũng có tiến bộ thêm đôi chút.

Đương nhiên, những thay đổi nhỏ bé đó vẫn không khiến người ta phải chú ý tới, ngay cả Mộ Dung Thiên cũng không mấy lưu ý. Nhưng hiện tại, xem ra mấy ngày bị thất tung đó của gã quả thật là không đơn giản. Rất có thể là gã Bồi Đình Mật thật đã bị bắt đi, sau đó một gã Bồi Đình Mật giả đã được đồng hóa mới trở về. Còn về phần Bồi Đình Mật thật thì coi bộ đã gặp bất trắc rồi.

Sự đồng hóa còn bị hạn chế bởi thời gian nữa. Suy tính theo thời gian lúc đó, hiển nhiên là sự việc đồng hóa của Bồi Đình Mật đã kéo dài tới mấy năm, hiệu quả ấy thật đúng là kinh người. Ngay cả vị đồng hóa sư đã giúp cho Mộ Dung Thiên tham gia chiêu phu đại hội cũng chỉ có thể duy trì ba tháng mà thôi.

Vậy thì vị đồng hóa sư đã tiến hành việc đồng hóa cho Bồi Đình Mật là....

- Đan Ni Tư đại nhân quả là một người phi thường!

Đôi mắt của Bái Yết La nheo nheo lại, đồng thời cũng ho lên vài tiếng.

Tâm kế của đối phương đúng là không thể xem thường. Bái Yết La biết rõ Mộ Dung Thiên sẽ khó có thể tìm được câu trả lời từ trên người những lão hồ ly như mình và Nỗ Lạc Duy Nhĩ, nên hắn đã cài bẫy trong lời nói và trút hết sức chú ý lên những người có tâm kế kém hơn là Pháp Lan Tây và Bồi Đình Mật, và rốt cuộc đã thành công thu được tin tức mà hắn muốn lấy.

Pháp Lan Tây thì không nói làm gì, nhưng trong trận giao phong này, Bồi Đình Mật là môn sinh do lão đã tận tình bồi dưỡng, vậy mà hiển nhiên đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, bị đối phương xỏ mũi dắt đi, vì vậy mà điều đó đã khiến cho lão hơi thấy thất vọng.

Nhằm mục đích giúp cho Bồi Đình Mật được nằm vùng thuận lợi tại Tát La và trở thành quân cờ quan trọng của họ, người Tây Bắc đã hy sinh một vị thánh cấp đồng hóa sư cho việc này. Sau khi thi triển tuyệt kỹ, vị thánh cấp đồng hóa sư đó không những chỉ mất đi linh lực của mình, mà còn có cả sinh mạng của y nữa; nhờ vậy nên mới có thể kéo dài hiệu quả đồng hóa lâu tới như vậy.

Cũng may là sự hy sinh của y đã không bị uổng phí, Bồi Đình Mật đã không phụ kỳ vọng của mọi người, và đã nhanh chóng trưởng thành. Kể từ năm ba tuổi, gã đã bắt đầu được Bái Yết La, Nỗ Lạc Duy Nhĩ, và Pháp Lan Tây cùng nhau dạy dỗ. Bồi Đình Mật đúng là một hài tử có được mưu lược của Bái Yết La, sự gian ngoa của Nỗ Lạc Duy Nhĩ, và tài năng thống soái của Pháp Lan Tây, đồng thời tại Tát La cũng không ai biết được gã có thành tựu lớn tới cỡ nào.

Ngoài ba người Bái Yết La ra, không một ai biết được Bồi Đình Mật chính là hội trưởng của đại danh đỉnh đỉnh tam đại thương hội, một thương hội đã nắm trong tay một trong sáu phần thu nhập kinh tế trọng yếu của Tát La.

Thế nhưng ngay vào lúc danh khí của tam đại thương hội đang lên như mặt trời giữa trưa, thế phát triển rất mạnh, và đang có khả năng trở thành bá chủ thương nghiệp của Tát La, trở thành một truyền kỳ trong giới thương nghiệp, thì bỗng nhiên lại có một người xuất hiện. Người nọ đã lấn lướt và áp đảo tam đại thương hội chỉ trong một thời gian rất ngắn.

Thành thật mà nói, đầu tiên là vì sự xuất hiện của món kỳ được mà trước nay trên đại lục chưa bao giờ có - Kim thương bắt đảo. Sau đó, người sáng tạo ra Kim thương bắt đảo đã nhanh chóng giao thiệp với người của những ngành nghề khác, bằng vào ưu thế may mắn của mình, hắn đã kết giao rộng rãi với giới quý tộc, và tại các lãnh vực khác cũng đều được thành công khá dễ dàng. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hắn đã vượt qua cả tam đại thương hội, trở thành một truyền kỳ trong giới thương nghiệp, và hiện nay cũng đã cải danh thành Mộ Dung Tập Đoàn, một thế lực lớn nhất trong giới thương nghiệp tại Tát La.

Truyền kỳ của tam đại thương hội đã bị bại dưới tay truyền kỳ của người khác, đồng thời còn bị chặn đứng không nhúc nhích được.

Rất nhiều người cho rằng, nhờ có Ca Ngõa Lợi Phu Nặc được toàn quyền xử lý mọi thương vụ của Mộ Dung Thiên, nên lão mới chính là một công thần của Mộ Dung Tập Đoàn. Nhưng chỉ có một số ít người có ánh

mắt độc đáo như đám người Bái Yết La thì mới nhận ra được, người thật sự sáng tạo ra truyền kỳ đó chính là Mộ Dung Thiên, vì nếu lúc ban đầu không có mạng lưới quan hệ rộng rãi của hắn làm cơ sở, vậy thì cho dù Ca Ngõa Lợi Phu Nặc có tài đến đâu đi nữa cũng khó có thể làm nên chuyện gì được.

Nhưng cũng không thể phủ nhận tài năng kinh doanh và quản lý của Ca Ngõa Lợi Phu Nặc, chẳng qua lão chỉ thiếu cơ hội thôi, và chỉ có Mộ Dung Thiên mới có thể sáng tạo cơ hội đó cho lão. Hơn nữa, cũng không có ai lại có được cái vận khí khiến cho người người hâm mộ như Mộ Dung Thiên, bởi vì không có một thương hội nào lại được Long tộc công nhiên chống lưng như thế, e rằng tại Tát La cũng không có một người thứ hai may mắn đến vậy.

Bái Yết La vẫn cho rằng việc mà Mạch Khắc Tắc Nhĩ nhúng tay vào giúp đỡ cho Mộ Dung Thiên không phải là việc ngẫu nhiên, vì trước nay ông ta vốn chẳng khi nào quan tâm đến thương nghiệp cả. Có lẽ bởi vì Long vương cũng là một nhân vật cực kỳ lợi hại, nên hắn là ông ta đã thấy được mối họa ngầm ở sau lưng của tam đại thương hội nên mới làm vậy.

Tuy nhiên, Mạch Khắc Tắc Nhĩ trăm vạn lần cũng không thể nào ngờ đến, nhân tài mà ông ta hết lòng tài bồi lại có thể phản bội ông ta.

Thiên tư về võ học cùng với trí tuệ của Bồi Đình Mật đều rất xuất chúng, gã đúng là một nhân tài mà bình sinh Bái Yết La hiếm thấy, tuy vậy, gã vẫn còn kém La Địch một chút. Ngay cả Bái Yết La cũng cảm thấy mờ mịt, rốt cuộc thì quá trình trưởng thành như thế nào đã đào tạo nên một La Địch đầy tài năng như hôm nay?

Cũng may là La Địch, một nhân tài ưu tú còn xuất sắc hơn cả môn sinh đặc ý do lão với Nỗ Lạc Duy Nhĩ và Pháp Lan Tây cùng dạy dỗ, rốt cuộc đã trở thành con cờ cho họ sử dụng. Tuy rằng việc này chỉ có tính tạm thời, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Bất giác, Bái Yết La không tự chủ được mà lộ ra nụ cười trên khóe miệng. Điều mà lão coi trọng nhất không phải là lực lượng của Mộ Dung Thiên, cũng không phải là tài thống soái của hắn, mà là trí tuệ và sức ảnh hưởng trong nền kinh tế của hắn.

Hai người nắm trong tay một phần ba kinh tế của Tát La mà cùng liên thủ, vậy thì sẽ rất dễ tạo ra phong ba bão tố.

Đến lúc đó chính là thời cơ tốt nhất. Mộ Dung Thiên và Bồi Đình Mật cũng đều nở nụ cười. Lần này là ai sẽ bán đứng ai đây?

400. Hồi 379: Biên Bức (dơi)

Sau khi Mộ Dung Thiên đi rồi, đám người của Nỗ Lạc Duy Nhĩ vẫn lưu lại phòng họp.

Bồi Đình Mật cúi đầu, chẳng biết đang suy nghĩ việc gì, lúc này hai mắt gã rất trong sáng, so với điệu bộ của một kẻ thành thật lúc này thì khác biệt một trời một vực.

Bởi vì những người ở đây đều là sư phụ của gã, và ai nấy cũng đều biết rõ tính cách thật sự của gã, nên vốn không cần phải giả bộ nữa.

- Bái Yết La sư phụ, chẳng lẽ Đan Ni Tư đã mất đi lực lượng của hắn rồi sao?

Bồi Đình Mật đầy nghi hoặc trong lòng, từ lúc bắt đầu gặp lại Mộ Dung Thiên, gã không hề cảm thấy nửa điểm khí tức của cường giả nào trên người hắn, nó có vẻ còn bình thường hơn cả “người thành thật” như gã nữa, đến nỗi trong khi hai người ôm nhau, Bồi Đình Mật không tự kìm chế được mà cũng thử một chút, chỉ tiếc là không phát hiện được gì cả.

Phải biết rằng một người đã đạt tới cấp bậc cường giả như Mộ Dung Thiên thì vô luận thế nào cũng không hoàn toàn che giấu được khí thế hùng hực của mình, nhất là ở trong khoảng cách gần đến như thế, nhất

định sẽ rất dễ bị cao thủ có linh giác nhạy cảm nhận ra. Bởi vậy mà Bồi Đình Mật mới đẩy về mê hoặc như vậy.

- Chẳng lẽ hẳn thật sự đã mất đi lực lượng?

- Không!

Bái Yết La lắc đầu, sau đó lại bổ sung:

- Thành thật mà nói, ta cũng không rõ lắm.

Lão nhớ tới việc lực lượng của mình bị Mộ Dung Thiên hấp thu, nhưng ngoài việc đó ra, trên người Mộ Dung Thiên quả thật không có một loại lực lượng có mang theo tính xâm lược nào.

- Ủa, thế à?

Bồi Đình Mật rất kinh ngạc. Từ lúc bắt đầu theo Bái Yết La học nghệ, gã đương nhiên biết rõ cá tính của vị sư phụ này. Bái Yết La là một người rất có tự tin, đối với bất luận một vấn đề nào, câu trả lời của lão thông thường là “phải” hoặc “không”, chứ chưa bao giờ trả lời lấp lửng nửa chừng. Vậy mà hiện giờ lão cũng không dám khẳng định điều đó, vậy thì nó cũng rất đáng để suy đoán.

Lúc này Nỗ Lạc Duy Nhĩ cũng không còn dáng vẻ của một tên mập chậm chạp nữa, đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu của y cũng lóe sáng, rồi thốt:

- Bồi Đình Mật, người này tuyệt đối là kinh địch của ngươi, thắng không kiêu, gặp nguy mà không loạn, gặp lúc cùng cực cũng không gấp, bị nhục mà không giận. Vì vậy, sau này mỗi lần gặp hẳn thì phải ngàn vạn lần cẩn thận mới được, bằng không thì kể cuối cùng bị ăn lên tới đầu sẽ là người thôi.

- Dạ, Nỗ Lạc Duy Nhĩ sư phụ!

Bồi Đình Mật đồng dạng đáp. Ở Tát La, Mộ Dung Thiên đáng sợ thế nào thì gã biết rất rõ, tất nhiên ở trên chiến trường cũng không cần phải nhắc tới. Đối phương là thiên tài thống soái, bách chiến bách thắng, danh vọng như mặt trời giữa trưa, có phần áp đảo luôn cả vị thần của các hải quốc là Mạch Khắc Tắc Nhĩ nữa.

Đương nhiên, nếu gã không phải là con cờ quan trọng do phe Tây Bắc cài sẵn ở Tát La nên phải giấu tài, nếu không thì Bồi Đình Mật tin rằng lúc này gã đã là một trong số các danh tướng của Tát La rồi. Tuy nhiên, gã phải thừa nhận là mình cũng khó có thể đạt được những thành tựu như của Mộ Dung Thiên.

Trên thương trường, một lãnh vực mà gã am hiểu nhất cũng đã bại dưới tay Mộ Dung Thiên, điều đó khiến gã không phục. Nếu như Mộ Dung Thiên không dựa vào ưu thế của “Kim thương bất đảo”, lại không may mắn gặp được bậc kỳ tài nhưng phát triển trễ trong thương nghiệp như Ca Ngõa Lợi Phu Nặc, vậy thì tình huống của hẳn đã không như bây giờ rồi.

Nỗ Lạc Duy Nhĩ dường như đã nhìn ra được suy nghĩ ở trong đầu Bồi Đình Mật, nên thở dài nói:

- Bồi Đình Mật, thua là thua, thắng là thắng. Vô luận là thương trường hay chiến trường cũng đều giống nhau thôi. Vận khí cũng là một phần thực lực của người ta, người phải tính cả nó nữa. Vả lại, người phải rõ ràng một điểm, cho tới ngày hôm nay, La Địch không chỉ dựa vào mỗi vận khí mà thôi!

- Dạ!

Bồi Đình Mật lại gật đầu theo quán tính, nhưng trong lòng gã lại càng khó chấp nhận hơn. Ở trên thương trường, gã bị thua cho Mộ Dung Thiên, đó là sự thất bại lớn nhất mà gã bình sinh mới gặp phải, vì vậy nên mới khó có thể tiếp thu nổi. Từ lúc năm tuổi, gã đã theo sư phụ bắt đầu âm thầm thao túng các tầng lớp thương nghiệp của Mạch Gia đế quốc và thậm chí còn có các quốc gia khác nữa, và đã đạt được những thành tích đáng nể. Trong mắt của ba vị sư phụ, gã cũng là một thần đồng mà trăm năm khó gặp.

- Bồi Đình Mật, về phương diện thống lĩnh thuộc hạ và lãnh binh tác chiến, tốt nhất là ngươi nên học tập hẳn đi.

Pháp Lan Tây cũng góp lời vào. Lão là người thẳng thắn, nên không biết vòng vo như Bái Yết La và Nỗ Lạc Duy Nhĩ, và không biết sử dụng tới những câu có tính cách vỗ về như “có đôi khi địch nhân cũng chính là thầy của mình” vậy.

Lời Pháp Lan Tây vừa nói chẳng khác nào bảo tài năng thống soái của Mộ Dung Thiên còn cao hơn gã rất nhiều, tuy rằng đó là sự thật, nhưng dù sao cũng làm tổn thương tới lòng tự tôn của gã, mà gã thì lại là một kẻ tâm cao khí ngạo, thử hỏi sao có thể nuốt trôi được.

- Dạ, đúng vậy sư phụ!

Bồi Đình Mật vẫn đáp lại với sự cung kính, nhưng gã đã bắt đầu cảm thấy đổ kỵ. Bái Yết La không thể kết luận mức độ cao thâm của Mộ Dung Thiên, lời cảnh cáo của Nỗ Lạc Duy Nhĩ, và sự giáo dục của Pháp Lan Tây, tất cả nếu không trực tiếp thì đều gián tiếp thừa nhận sự lợi hại của Mộ Dung Thiên. Điều đó khiến cho gã cảm thấy mất mát.

Tuy rằng Bồi Đình Mật đã khéo che đậy, nhưng Bái Yết La đã nhìn thấy rõ sự đổ kỵ trong mắt gã, nên lão chỉ biết thở dài một hơi.

Bồi Đình Mật quả thật là một thiên tài, từ nhỏ đã được ba vị sư phụ giỏi nhất Tây Bắc cùng nhau tận tình dạy dỗ, khiến cho gã trở thành một kẻ có thành tựu trác việt nhất trong giới thanh niên. Từ nhỏ tới lớn, gã chưa từng gặp thất bại bao giờ, vì vậy mà đã hun đúc nên tâm tính kiêu ngạo của gã. Có thể nói lòng kiêu ngạo của gã quá cao, vì vậy một khi có người giỏi hơn xuất hiện và gây trở ngại cho gã, tất lòng đổ kỵ của gã sẽ tăng vọt. Nếu như không thể khắc phục được tâm ma, vậy thì gã sẽ vĩnh viễn không có cách nào vượt qua được La Dịch để đạt tới đẳng cấp cao hơn.

Bái Yết La là người rất am hiểu phương pháp làm sao để đào tạo một nhân tài tốt, vì vậy nên lão cũng hiểu được đây là phương diện mà các vị sư phụ không thể giúp đỡ cho đồ đệ của mình được. Dưới tình huống này, mỗi một người trẻ tuổi đều phải tự mình khắc phục, bằng không thì chỉ có thể dậm chân tại chỗ mà không thể tiến bộ thêm một bước nào.

Giờ đây, Bái Yết La chỉ mong sao Bồi Đình Mật có thể biến lòng háo thắng thành động lực, nếu gã có thể qua nổi cửa ải này, vậy tất nhiên gã sẽ trở thành một người lão luyện hơn, đồng thời cũng sẽ tiến vào một cảnh giới mới.

Nhìn đôi mắt chuyển động nhanh như chớp của Bồi Đình Mật, Bái Yết La ho khan hai tiếng, rồi nói:

- Bồi Đình Mật, vô luận thế nào, hiện tại La Dịch là đối tượng hợp tác cực kỳ quan trọng của chúng ta. Tốt nhất là người không nên gây rối.

Bồi Đình Mật lại gật đầu đáp:

- Dạ!

Tuy nói vậy, nhưng khóe miệng của gã cũng không khỏi lộ ra một nụ cười âm hiểm.

Nếu chỉ là những cuộc quấy rối nhỏ thì chắc sẽ không sao chứ?

oooOooo

Lúc này Mộ Dung Thiên đã trở lại căn phòng dành cho quý khách của Tập Lợi Tư Đặc học viện, chứ không phải là công sở của Liên Chức công hội tại Lan Dịch Tư.

Học viện là một địa phương an toàn ít gây chú ý cho người ta. Cao thủ ở đây lại đông như mây, tất sẽ không cần lo người ngoài vào đây gây sự, mà thật sự cũng ít có người dám tới học viện để làm mưa làm gió, bằng không thì hẳn sẽ trở thành công địch của đế quốc và bị người người thù hận.

Mộ Dung Thiên đưa tay gõ cửa mấy lần, nhưng không có ai trả lời. Hắc tướng Lăng Đế Tư không có ở đây, vì mấy ngày qua bận việc đàm phán, nên hẳn không có thời gian để bầu bạn với nàng. Có lẽ vì vậy mà Lăng Đế Tư cảm thấy buồn chán, nhưng cũng may là còn có Đắc Phỉ làm bạn với nàng và đã đưa nàng đi thăm thú các nơi trong thành.

Sau khi về phòng, Mộ Dung Thiên đi thẳng về hướng hồ bơi ở hậu viện. Chỉ mấy phút sau là hẳn đã trút bỏ hết y phục và nhảy xuống hồ.

Nước ấm thấm vào người Mộ Dung Thiên, khiến cho cả người hẳn run lên. Đó là một loại thoải mái tới cực điểm, phẳng phất như lỗ chân lông trên toàn thân hẳn đều nở rộng ra và đón nhận sự xoa dịu ôn nhu của Thủy nguyên tố.

- Thật là thoải mái, ài....

Mộ Dung Thiên kim không được mà bật tiếng rên sáng khoái.

Sau mấy ngày đàm phán đầy gian khổ, giờ được tắm một trận thoải mái thật là sướng như tiên.

Điều duy nhất chưa được hoàn mỹ là không có tỳ nữ hầu hạ tắm rửa thôi. Đó không phải là vì thành Lan Địch Tư keo kiệt đến như vậy, chẳng hề phải tỳ nữ đến hầu hạ quý khách, nhưng mà vì thân phận thật sự của tên sắc lang thật không thể tiết lộ ra ngoài.

Bởi vậy, trong phòng trọ này cũng chỉ có một mình Mộ Dung Thiên, hần buồn chán đến nỗi chỉ đành tự hát bài Thập Bát Mô để giải buồn:

- “Mạc a mạc, thân thủ mạc tả hung thượng bàng, ta hung hợp liễu người thân trung; thân thủ mạc tả chưởng ba trung, chưởng ba loan loan tại trái phải hai bên; thân thủ mạc tả đầu vú thượng, lấy ra khỏi lồng hấp bánh bao vô chích dạng...”

Vừa hát được vài câu, tiếng hát của hần liền bị tắt nghẽn.

Ngày trước hần đã từng hát bài này trong lúc tắm ở học viện, nhưng hiện tại thì đã lâu rồi không hát. Từ lúc bị Tập Hy, không, là Khiết Tây Tập đâm cho một nhát ở pháp trường, một dao đó không lấy được mạng của hần, nhưng đã khiến cho Mộ Dung Thiên đau nhức tâm can. Ngày trước hần bị Bồi Đình Mật bán đứng thì cũng chẳng mấy lưu tâm, nhưng còn Khiết Tây Tập thì....

Tình bạn giữa hai người khi còn ở học viện là hoàn toàn chân thật, tuyệt không chút giả dối. Mộ Dung Thiên thật tình xem bạn cùng phòng là một trong những người mà hần tin tưởng nhất. Vì vậy rõ ràng Khiết Tây Tập đã suy nghĩ cho gia tộc và Lăng Đế Tư nên mới ra tay như thế, do đó mà hần không khỏi cảm thấy đau đớn trong lòng.

Chẳng trách nào mọi cử chỉ của nàng đều ẻo lả như thế. Chẳng trách nào trong một ngày cuối tuần nọ, khi hần chạy xộc vào phòng tắm trong lúc Khiết Tây Tập đang tắm rửa thì nàng lại sợ hãi đến như vậy. Chẳng trách nào mỗi tháng tính tình của nàng lại có vài ngày biến thành gắt gỏng. Chẳng trách nào thỉnh thoảng trong thùng rác của nàng lại có rất nhiều vãi bông thấm máu, chẳng trách nào nàng đã ước hẹn ba điều với hần, và hai trong ba điều là không được xông bừa vào phòng tắm và không được sờ loạn, chẳng trách nào.....

Bởi vì nàng là nữ nhi, nên giờ nhớ lại những hành vi cổ quái của nàng đều có thể giải thích được hết.

Lại thêm mỗi lần hần cười nhạo nàng thiên kim Khiết Tây Tập có phúc mà không biết hưởng, đã vậy lại còn bỏ trốn khỏi nhà, thì nàng lại trở thành hình dạng nghiêng răng nghiêng lợi tựa như muốn phát điên lên vậy. Lúc đó Mộ Dung Thiên còn tưởng là “bạn cùng phòng” của mình đã thâm luyện ái Khiết Tây Tập nữa chứ. Giờ nghĩ lại thật tức cười, nhưng không biết là nên cười nàng hay cười mình đây?

Nhớ lại chuỗi ngày vui vẻ không lo âu đó, Mộ Dung Thiên bất giác nở một nụ cười. Nhưng sau đó hần liền trở về với hiện thực thì lại cảm thấy bức bối, bởi vì những ngày đó sẽ không trở lại nữa.

Cảm tình càng tha thiết chân thành thì một khi bị vỡ tan, nó sẽ làm người ta đau đớn gấp ngàn lần.

Lúc này Mộ Dung Thiên đã mất đi nhã hứng ca hát Thập Bát Mô, thậm chí cũng mất luôn cả lòng hưởng thụ được ngâm mình trong hồ nước nóng nữa. Hần vội kỳ cọ qua loa vài cái rồi tính bước lên.

Phình phịch!

Mộ Dung Thiên vừa nghe tiếng động lạ nên nhìn lại, thì ra đã có năm con dơi với đôi mắt màu đỏ tươi và bán trong suốt vừa bay vào phòng tắm.

Sau khi hết kinh ngạc, Mộ Dung Thiên đột nhiên nổi lòng cảnh giác.

Phòng trọ của quý khách đáng lẽ phải được an toàn mười phần, tuy hồ nước này ở ngoài trời, nhưng trên thực tế thì nó đã được bố trí mấy tầng kết giới, ngay cả một con ruồi cũng khó lòng bay lọt vào đây, chứ đừng nói gì tới mấy con dơi lớn như vậy.

Mộ Dung Thiên còn chưa kịp có phản ứng gì thì mắt hần đã hoa lên, trước mắt hần không còn là năm con dơi nữa, mà thay vào đó lại là năm nàng mỹ nữ.

Mỹ nữ yêu dị với đôi tròng mắt đỏ tươi và bán trong suốt, quầng mắt lại sâu, đôi môi anh đào màu đen sậm, làn da màu trắng bệch như không còn sắc máu....

Hấp Huyết quý!

Lúc này nàng mỹ nữ có chiếc bít hình khô lâu và đôi khuyên tai có hình đôi liềm đao của Tử thần đan chéo vào nhau, cũng tức là nữ hoàng Hấp Huyết quý Chu Lợi Á, bật cười khanh khách rồi nhìn Mộ Dung Thiên ở trong hồ và nói:

- Ta đã nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại nhau nhanh lắm thôi.

401. Hồi 380: Hải Tử

Hấp Huyết hoàng triều là một thành viên của liên quân Tây Bắc, theo lẽ thì sẽ không gây bất lợi cho mình mới phải, vì vậy mà Mộ Dung Thiên dự định chỉ chờ xem nhóm khách không mời mà đến này sẽ làm những gì.

- Chu Lợi Á nữ hoàng?

Chu Lợi Á cười khúc khích vài tiếng rồi nói:

- Đến bây giờ mới là lần thứ hai chúng ta gặp mặt nhỉ. Kỳ thật ta đã đến đây bái phỏng mấy lần, nhưng mấy ngày qua, người bận rất nhiều việc.

“Úi chà, nàng ta đã đến tìm mình mấy lần à?” Mộ Dung Thiên thâm cảm thấy nghi hoặc trong lòng.

Chẳng lẽ mình quá anh tuấn nên khiến cho nàng ta vừa gặp đã yêu?

Mộ Dung Thiên rất muốn dội nước tiểu lên mặt mình, thế nhưng hắn cũng không cần phải phiền phức như vậy, vì hình ảnh ở trong hồ hoàn toàn có thể làm xong nhiệm vụ gian khổ đó.

Từ hình ảnh phản chiếu trên mặt nước, Mộ Dung Thiên thất vọng phát hiện ra khuôn mặt của mình chỉ rất tầm thường, tuyệt đối không đến nỗi khiến cho mỹ nữ vừa nhìn mà khóc hận đến độ không muốn lấy chồng nữa.

Vì vậy, ý đồ của nữ hoàng đến đây có lẽ là vì việc khác.

Trước khi hiểu được mục đích của nàng ta đến đây làm gì, Mộ Dung Thiên phải xác định rõ một việc khác, bằng không thì phòng của hắn ai muốn ra ra vào vào đều tự do thoải mái như vậy, đến chừng đó hắn bị chết ở ngay trên giường ngủ của mình thì thật là oan uổng. Vậy mà kẻ phụ trách ở khu vực quý khách này lại dám nói là nơi đây cực kỳ an toàn nữa chứ, đúng thôi quá mức, thôi không chỗ nào chê được.

- Chu Lợi Á nữ hoàng, người vào đây bằng cách nào thế?

Chu Lợi Á hấp háy đôi mắt xinh đẹp rồi nói:

- Úi chà, chẳng lẽ người còn chưa biết sao, những người có huyết thống hoàng tộc tinh thuần của Hấp Huyết quý chính là những người duy nhất không bị ảnh hưởng gì bởi các loại kết giới của ngoại tộc hay sao?

Mẹ kiếp, thì ra là như vậy!

- Giỏi thật, hay thật.

Ngoài miệng Mộ Dung Thiên thốt vài câu hời hợt, nhưng trong lòng thì lại đang chửi mắng om xòm. Hắn tạm ngừng thắc mắc về sự thất trách của người phụ trách khu vực quý khách, sau đó ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ánh mắt của Chu Lợi Á đang đánh giá khắp toàn thân mình, tùy ý thả dè với “ngọc thể” của mình, thể là Mộ Dung Thiên phải thu “ngọc thể” vào trong nước trở lại, nhằm tránh cho nó phơi bày ra trước mắt đối phương.

Nếu như phải thả thân lơ lửng thân thể với một mỹ nữ, tất nhiên Mộ Dung Thiên sẽ rất cam tâm tình nguyện.

Hoặc giả dù bên đối phương có tăng thêm bốn người, hiển nhiên hắn cũng sẽ không có ý kiến gì.

Thế nhưng khi hắn bị rơi vào tình huống bản thân mình thì đang lỏa lồ, còn năm nàng mỹ nữ kia tuy rất gọi cảm, nhưng họ vẫn còn đang mặc y phục, tất nhiên hắn sẽ không cam lòng, dù sao thì hắn cũng không phải một kẻ điên thích trần truồng mà.

Vì thế, tên sắc lang vội ho khan vài tiếng rồi thốt:

- Chu Lợi Á nữ hoàng, ta rất hoan nghênh chư vị đến đây, nhưng hình như lúc này không thích hợp lắm thì phải?

Chu Lợi Á cười hỏi:

- Thế à? Nhưng ta lại thấy rất thích hợp đây, vừa khéo cũng đỡ phiền phức rất nhiều. Ta thì không ngại, chẳng lẽ người ngại à?

Ta ngại!

Mộ Dung Thiên rất muốn nói ra lời đó, nhưng khi nó vừa lên tới miệng thì hắn đã vội nuốt trở vào, bởi vì nếu nói vậy thì quả thật không phù hợp với phong cách của sắc lang rồi.

Thật là tức cười, một tên sắc lang đúng mực và đầy kiêu ngạo lại sợ phải lỏa lồ ở trước mặt mỹ nữ sao, nếu đúng vậy thì chẳng phải hắn đã phá hỏng truyền thống vĩ đại của giới sắc lang rồi hay sao?

Chu Lợi Á tựa như không nhận ra hoàn cảnh xấu hổ trước mắt, mà nàng ta còn tiến thẳng đến bên hồ rồi ngồi xuống, và nhúng đôi chân vào nước. Nàng chống hai tay lên má rồi lướt mắt ngắm nhìn thân hình của Mộ Dung Thiên đang ẩn trong nước.

Đang trong lúc nghi ngờ không biết có phải Chu Lợi Á có bệnh nấm ngoài da hay không, song song đó, hắn cũng phải đưa tay che lấy hạ thể. Mặc dù đã cách một tầng nước, nhưng nếu đối phương quan sát kỹ thì thể nào cũng nhìn thấy được điều gì đó, dù sao thì nước trong hồ rất sạch sẽ và trong suốt. Hơn nữa, lão nhị của Mộ Dung Thiên có thể xưng là “chủng mã” và khó có ai bì kịp.

Bốn nàng Hấp Huyết quý khách cũng bước đến bên cạnh hồ, đồng thời cũng chăm chú quan sát Mộ Dung Thiên từ đầu tới chân.

Tổ bà nó, có cần phải đưa cho các người mấy cái kính lúp hay không chứ?

Mộ Dung Thiên nhịn không được lại chửi thề một câu. Bị bọn họ nhìn xăm xoi như vậy cũng khiến cho hắn cảm thấy mất tự nhiên, nên hắn vội lên tiếng:

- Hơ, Chu Lợi Á nữ hoàng, ở ngoài sảnh có loại mỹ tửu rất ngon đấy, lại có ghế lông rất êm nữa, hay là chúng ta ra đó trò chuyện nhé.

Chu Lợi Á cười đáp:

- Không cần phải phiền phức như vậy, ở đây không phải là còn lý tưởng hơn hay sao? Chẳng phải nước ấm còn êm ái hơn cả ghế lông hay sao? Ừm, Kiều An Na, người ra ngoài mang rượu ngon vào đây.

- Dạ, nữ hoàng!

Một trong bốn nàng mỹ nữ Hấp Huyết quý còn lại liền ứng tiếng đứng dậy.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì thiếu chút nữa ngất xỉu luôn. Mục đích của hắn tất nhiên là không phải thưởng thức rượu ngon, mà là muốn ám chỉ cho bọn họ rời khỏi đây trước để mình được thoát khổ; nhưng thấy bộ dạng “bất thức thời” của Chu Lợi Á thì hắn chỉ có thể chơi trò vô lại thôi, thế là hắn vỗ lên mặt nước cho nó dậy sóng âm ỉm, rồi nói:

- Lão tử mặc kệ thế nào, các người đều mặc y phục, chỉ có ta là trần như nhộng, điều này rất có hại, và cũng không công bằng chút nào!

Chu Lợi Á nhíu mày hỏi:

- Vậy người muốn sao?

Mộ Dung Thiên nhìn chằm chằm vào Chu Lợi Á với dáng vẻ của một tên sắc quỷ, hắn nuốt nước bọt rồi nói:

- Trừ phi các người cũng cởi hết y phục ra.

Nói xong, tên sắc lang cảm thấy rất đắc ý, thầm nhủ trong lòng: “Hừ, chưa thấy lão tử ra chiều sát thủ thì còn chưa cam tâm phải không?” Hắn cho rằng lần này có lẽ Chu Lợi Á sẽ bị bí lối cho coi.

Chu Lợi Á cười khanh khách hỏi lại:

- Chỉ đơn giản vậy thôi à?

- Úy?

Mộ Dung Thiên còn chưa kịp tiêu hóa ý tứ trong lời đó của nàng ta thì đôi mắt của hắn thiếu chút nữa thì đứng tròng luôn.

Bởi vì nàng nữ hoàng Hấp Huyết quý quả nhiên đã bắt đầu trút bỏ y phục, cả những nữ hấp huyết quý khác cũng đều làm theo y hệt. Họ trút bỏ y phục rất nhanh, nhanh đến nỗi Mộ Dung Thiên không kịp ngăn cản nữa. Tiếp theo đó thì năm tấm thân trắng nõn lập tức lộ ra trước mắt hắn.

Mộ Dung Thiên đang ở dưới thấp nhìn lên cao, đó chính là vị trí có lợi nhất của những kẻ thích nhìn trộm, bao nhiêu da thịt đều lọt hết vào mắt hắn mà không sót tí nào.

Đôi ngực đầy đặn, bờ hông tròn trịa, ngọc thể trơn mượt, những chiếc rốn nhỏ nhắn, những cánh rùng rậm rạp và cả những vùng đào nguyên thần bí ẩn phía sau những cánh rùng rùng đó.

Máu mũi của Mộ Dung Thiên lập tức phun ra thành vòi. Hắn vội vã niệm chú tịnh tâm, nhưng lại rầu rĩ phát hiện ra phản ứng sinh lý của mình.

Trong tình huống thế này, nếu một nam nhân nào đó mà không có phản ứng sinh lý thì một là bị liệt dương, hai là đồng tính.

Mộ Dung Thiên rất muốn cúi đầu xuống, nhưng bản tính sắc lang lại khiến cho hắn luyến tiếc và không muốn bỏ qua phong cảnh trước mắt.

Khuôn mặt của Chu Lợi Á cũng không lộ vẻ ngượng ngùng chút nào cả, nàng ta vẫn mỉm cười duyên dáng, nhưng trong nụ cười lại hàm chứa sự mê hoặc. Lúc này Chu Lợi Á lại hỏi:

- Bây giờ thì được rồi chứ?

- Được rồi, được rồi!

Mộ Dung Thiên gạt đầu lia lịa, đồng thời cũng mắng thầm trong bụng: “Mẹ kiếp, vậy mà kẻ nào dám nói là nữ hoàng Hấp Huyết quý là nữ nhân trung trinh nhất trên đời chứ? Lão tử phải giết toàn gia của hắn mới được.”

- Vậy thì chúng ta bàn đến chính sự nhé, La Dịch?

- Úy!?

Mộ Dung Thiên nghe tiếng xưng hô đó thì tựa như vừa bị người ta tạt một thau nước lạnh lên người vậy, bao nhiêu dục vọng đều bay biến đi mất.

Ngoài nhóm người của Bái Yết La ra, đáng lẽ những người khác không thể biết tới bí mật này mới đúng, chỉ ít thì Chu Lợi Á cũng thuộc nhóm người không biết đó mới phải.

Hắn chỉ có thể giả vờ trấn tĩnh rồi làm ra vẻ ngạc nhiên, hỏi:

- Chu Lợi Á nữ hoàng, ta không hiểu ý của nàng lắm.

Chu Lợi Á che miệng cười, nói:

- La Dịch, thân người là sứ giả dưới điện của Tử thần, người nghĩ rằng có thể giấu diếm được một kẻ đồng loại như ta sao?

Hai tiếng “đồng loại” mà Chu Lợi Á nói tới không phải chỉ vào chủng tộc, mà là tín ngưỡng.

Hấp Huyết quý và Tử thần có rất nhiều điểm giống nhau, vì họ cùng lợi dụng sự tử vong để làm tăng lực lượng cho mình, cùng sử dụng ảo thuật để giết người, thậm chí cả khí tức cũng bằng lạnh giống nhau nữa.

Không sai, mọi người đều biết rõ, Hấp Huyết quý cuồng nhiệt trung thành và thờ phụng Tử thần, họ vốn có danh xưng là “người hầu của Tử thần”, còn nữ hoàng của Hấp Huyết quý thì được tôn là “sứ giả của Tử thần”, đó là sự thừa nhận cao nhất đối với nàng.

Hấp Huyết tộc còn tin chắc rằng, lực lượng của họ là đến từ Tử thần.

Mà lúc này, Mộ Dung Thiên lại chính là một sứ giả khác của Tử thần, thậm chí hắn còn may mắn vì chiếm được nhiều ưu ái hơn cả những tín đồ trung thành kia nữa.

Mộ Dung Thiên vẫn ráng kiên trì:

- Người nói chơi à, Chu Lợi Á nữ hoàng?

Chu Lợi Á cũng không tiếp tục truy vấn nữa, mà chỉ hít hít vài hơi trong không khí, sau đó lại nở nụ cười đầy quyến rũ và nói:

- Cái loại tử vong khí tức này thật không thể giả mạo được. La Dịch, mùi vị trên người của người đều là những mùi vị quyến rũ mê người. Đó là mùi vị đặc biệt đến từ Tử thần điện. Ài, thật khiến người ta tìm lòng không được đó nhé.

Thân thể khô gầy của Chu Lợi Á hơi uốn éo vài cái, hơn nữa trên làn da trắng bệch của nàng ta lại còn hiện lên sắc hồng. Đó chính là tiêu chí ám chỉ nữ Hấp Huyết quý đã động tình, mà nhìn xuân thủy đang lan ra từ giữa đôi chân thon dài của nàng ta thì cũng có thể biết được rồi.

Mộ Dung Thiên nghe giải thích mà ghen hòng, hắn nhìn trân trối vào những tín đồ cuồng nhiệt của Tử thần kia, song trong lòng cũng biết nếu cứ tiếp tục giả bộ thì cũng vô dụng thôi. Có lẽ giữa chủng tộc này và Tử thần có một sự liên hệ nào đó mà khó có thể giải thích nổi. Lúc này hắn đã mất đi các loại khí tức của lực lượng, kể cả tử vong khí cũng vậy, thế nhưng Chu Lợi Á lại đặc biệt miễn cảm và vẫn nhận ra được nó. Nhìn dáng vẻ động tình cuồng liệt của nàng ta, Mộ Dung Thiên vốn là một kẻ lão luyện trên tình trường, nên hắn có thể lập tức đoán ra đó không phải là giả tạo.

- Đúng vậy, ta là La Dịch, nhưng vậy thì sao nào?

Mộ Dung Thiên không tiếp tục chối cãi nữa, vì bằng vào mối quan hệ hợp tác giữa mình và phe Tây Bắc, tất nhiên Chu Lợi Á cũng sẽ phải nể mặt Bái Yết La mà không gây bất lợi cho mình mới đúng.

Hơn nữa, hắn và Hấp Huyết hoàng triều cũng không có thù oán gì.

Chu Lợi Á dường như không còn nhin nổi lòng kích thích nữa, bao nhiêu dục vọng tích lũy bấy lâu đều được trút hết ra trong thời khắc này. Nàng thả từng bước chậm rãi tiến vào hồ, sau đó thốt ra một câu khiến cho Mộ Dung Thiên suýt tí là bị hù chết tại chỗ:

- À, là ta muốn người tặng cho ta một hài tử thôi.

402. Hồi 381: Cường Gian (thượng)

Mộ Dung Thiên nhất thời không biết phản ứng thế nào, hắn lắp bắp nói:

- Chu Lợi Á nữ hoàng, người nói cái gì?

Chu Lợi Á lập lại:

- Ta muốn người tặng cho ta một hài tử. Bởi vì người là sứ giả của Tử thần, nên người đúng là nhân tuyển tốt nhất để làm phụ thân của nữ hoàng đời kế tiếp của Hấp Huyết hoàng tộc.

Giọng của Mộ Dung Thiên gần như bị khàn đi:

- Không, sao lại thế được?

Chu Lợi Á bật cười khúc khích, khí chất yêu dị của nàng quả thật rất dễ quyến rũ người khác. Hấp Huyết quý vốn rất giỏi về việc mê hoặc người ta, mà Hấp Huyết nữ hoàng thì lại càng dễ làm người ta say đắm điên đảo hơn, bởi vì sự tồn tại của bọn họ có thể làm giảm bớt ít nhiều nữ nhân đồng tính luyến ái. Mộ Dung Thiên rất muốn lấy cơ này để cự tuyệt, nhưng nếu làm vậy thì rõ ràng là làm phản lại lương tâm của một tên sắc lang đúng mức, hơn nữa cũng rất khó khiến người ta tin phục được. Vì vậy mà hắn vội lắc đầu, rồi nói:

- Không phải vậy.

Nhưng khi nhìn thấy Mộ Dung Thiên không ngừng lùi về phía sau, Chu Lợi Á khẽ nhún mày, hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi sợ lúc đó ta sẽ cắn ngươi hay sao?

Hình tượng vừa đáng sợ vừa xinh đẹp của Hấp Huyết quý vốn đã khắc sâu trong lòng người, vì vậy mà Chu Lợi Á cũng có nghĩ tới điểm này, thế là nàng ta bổ sung thêm:

- Hãy yên tâm, ta cũng giống như các nữ hoàng đời trước vậy, từ lúc sinh ra, ta đã ký khế ước dưới sự chủ trì của Hấp Huyết tế ty tại Tử thần điện, ta chỉ có thể lợi dụng vong hồn khí để tu luyện, chứ không thể hấp thu lực lượng của người khác để tăng cường thực lực cho mình được, do đó mà ngươi không cần phải lo. Ta có thể sẽ cắn ngươi, nhưng chỉ nhẹ nhàng dùng môi mà “cắn” yêu ngươi thôi.

Chu Lợi Á nói tới đây thì khẽ liếm liếm vành môi gợi cảm của mình, rõ ràng có hàm ý khiêu khích. Bất cứ là ai khi nghe được ngữ khí của tiếng “cắn” kia thì đều hiểu rõ ý tứ của nó. Vừa rồi Mộ Dung Thiên vì bị giật mình kinh sợ nên “tiểu huynh đệ” của hắn vẫn thu mình nằm yên, giờ nghe vậy thì nó liền đứng thẳng ngẩng cao người, nhưng hắn vẫn cố gắng không nghĩ tới trường diện cực kỳ dâm dăng đó, mà chỉ xua tay lia lịa rồi nói:

- Không, không phải thế!

Chu Lợi Á khẽ cau đôi mày liễu:

- Chẳng lẽ ngươi sợ sẽ không có địa vị gì ở nơi theo mẫu hệ như Hấp Huyết hoàng tộc hay sao? Nếu vậy thì ta có thể bảo chứng, trượng phu của nữ hoàng cũng là một thành viên được toàn thể hoàng triều tôn kính nhất.

Nàng hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hơn nữa, đừng quên rằng ngươi là sứ giả của Tử thần điện hạ, là người may mắn có được lực lượng trực tiếp từ Tử thần, và điều đó lại sẽ càng khiến cho quốc dân của ta càng sùng bái ngươi hơn. Trong Hấp Huyết hoàng triều, nói không chừng nhân khí của ngươi còn cao hơn ta nữa đấy! Vả lại, trượng phu của nữ hoàng hoàn toàn được tự do, sau khi thành công giúp ta hoài thai, ngươi có thể rời khỏi Hấp Huyết hoàng triều và trở về nhà bất cứ lúc nào cũng được. Thật ra, thọ mệnh của Hấp Huyết quý dài hơn hẳn các chủng tộc khác, hơn nữa lại có thể bảo trì dung nhan lúc còn trẻ rất lâu, vì vậy mà ngươi cũng không cần lo lắng về vấn đề ta còn quá trẻ. Kỳ thật thì ai cũng biết ta vừa lên nhậm chức nữ hoàng cũng chưa tới ba năm, nếu luận bối phận thì ta cũng chỉ có thể làm tỷ tỷ của ngươi thôi. Ta nghĩ chắc ngươi cũng không vì vậy mà chê bai ta chứ? À, lại còn một việc nữa. Hấp Huyết hoàng tộc có rất nhiều mỹ nữ, ta nghĩ trong số họ, tất sẽ có rất nhiều người vui lòng hiến thân cho sứ giả của Tử thần, chẳng những vậy mà họ sẽ còn cảm thấy rất vinh hạnh nữa. Đến chừng đó, chỉ cần ngươi hơi ngoắc ngón tay thôi thì sẽ có rất nhiều người nhào vào lòng của ngươi ngay. Mà ta thân làm thê tử cũng sẽ không vì vậy mà ghen tuông với họ, hơn nữa ta cũng sẽ vì ngươi mà giữ gìn tiết hạnh. Đó chính là một truyền thống tốt đẹp của bản tộc, và cũng là nguyên nhân quan trọng nhất khiến cho rất nhiều nam tử đều ao ước được trở thành trượng phu của ta.

Vì muốn thuyết phục Mộ Dung Thiên, Chu Lợi Á đã nói một hơi dài về những điều có thể hắn đang lo lắng tới để trấn an hắn. Hơn nữa, sau khi điều tra qua tư liệu về Mộ Dung Thiên, nàng đã nhắm vào nhược điểm háo sắc khó kiềm chế của hắn để dụ dỗ hắn. Những đề nghị mà nàng vừa nêu ra quả thật rất hấp dẫn, dường như không thể tìm ra được bất cứ một lý do nào để cự tuyệt vậy. Do đó, Chu Lợi Á lại cười khanh khách, rồi nói:

- La Dịch, trượng phu tương lai của ta, ngươi còn do dự điều gì nữa?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì vẫn tiếp tục từ chối:

- Không được!

Chu Lợi Á lại nheo mày:

- Vậy hãy nói cho ta biết, tại sao lại không được?

- Điều này....bởi vì giữa chúng ta không có tình cảm gì cả.

Mộ Dung Thiên đưa ra một lý do rất đơn giản, nhưng nó lại hữu dụng hơn bất cứ một lý do nào khác. Tuy rằng “cảm tình” chỉ là những lời hoa mỹ của các đấng nam nhi để quyến rũ nữ nhân ở trên giường mà thôi, nhưng nàng ta nghe vậy thì mỉm cười nói:

- Sao lại không có? Tín ngưỡng mà chúng ta thề không thay đổi đối với Tử thần chính là tình cảm trung trinh nhất của chúng ta. Người nghĩ rằng như vậy vẫn chưa đủ sao? Đến đây nào, La Dịch, người hẳn hiểu rất rõ mùi vị nắm trong tay lực lượng có thể hủy diệt tất cả và quyền sinh sát đối với mọi người chứ? Ta cũng hơi thấy đổ kị với người đấy, bởi vì người có thể thật sự tiếp xúc với Tử thần, lại còn được đích thân ngài ban cho lực lượng như thế. Thế nhưng bây giờ thì ta không cần phải đổ kị nữa, xin hãy chia sẻ cảm giác tuyệt vời không thể tả đó với ta, còn ta cũng sẽ chia sẻ tất cả những gì thuộc về ta với người. Đây đúng là một việc rất tuyệt vời....

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chúng ta đều là những người hầu trung thành của Tử thần điện hạ, sự kết hợp giữa chúng ta vốn là do Tử thần đã khéo léo an bày. Từ lúc người mới bắt đầu đặt chân vào vùng Tây Bắc thì ta cũng do ma xui quỷ khiến mà khởi hành đến Lan Dịch Tử. Chẳng lẽ đó không phải là do Tử thần đã âm thầm chỉ dẫn hay sao? Vì vậy, La Dịch người đã là nam nhân được định sẵn sẽ trở thành trợ thủ của ta rồi. Đó là số phận không thể nào thay đổi được, đối với người sẽ là như thế, mà đối với ta cũng vậy thôi....hì hì....

- Không được, ta không phải là người hầu của Tử thần, vận mệnh của ta sẽ do tay ta nắm giữ!

Mộ Dung Thiên nói như đinh đóng cột. Hẳn cự tuyệt cái chức vị tôn quý khiến cho bất cứ ai ở trong Hấp Huyết hoàng tộc đều thêm muốn đến điên cuồng kia. Ngày hần bị ma hóa ở Phật Lạc Lý Tử, nếu lúc đó vẫn tiếp tục giết người mà không thể quay đầu lại, có lẽ hần sẽ biến thành người mạnh nhất ở trên đời này, nhưng cũng rất có thể sẽ hoàn toàn mất đi nhân tính; đến lúc đó, biết đâu hần sẽ sử dụng Tử thần làm đao đối với cả người thân nhất của mình thì sao? Vì vậy, muốn hần làm người hầu của Tử thần à, đi chết đi!

Chu Lợi Á khẽ cau mày:

- Người có biết mình vừa nói gì hay không? Người dám bất kính với Tử thần điện hạ, dám mạo phạm tới quyền uy tối thượng của y, người có biết mình sẽ bị nghiêm phạt thế nào hay không?

Mộ Dung Thiên tỏ vẻ lúng túng, nói:

- Xin lỗi! Mỗi một người đều có quyền lựa chọn cho vận mệnh của riêng mình. Ta xin lập lại một lần nữa, ta không hề hứng thú với địa vị của Tử thần sứ giả hay là người hầu của Tử thần gì cả. Được rồi, ta còn có việc phải lo, cứ thế nhé.

Mộ Dung Thiên nói xong thì không thèm để ý đến mấy nữ Hấp Huyết quý nữa, hần vội đưa tay che “lão nhị” lại rồi bước lên bờ. Chỉ nghe tiếng Chu Lợi Á thở dài:

- Nếu đã là vậy thì cũng hết cách thôi.

Vừa dứt lời, nàng liền nháy mắt ra hiệu cho mấy nữ Hấp Huyết quý còn lại.

- Các người....các người muốn làm gì?

Mộ Dung Thiên thấy bốn nữ Hấp Huyết quý kia lao đến chụp lấy mình thì hốt hoảng kêu lên, nhưng sau đó thì hần liền hiểu ngay dụng ý của họ, bởi vì tiếp theo đó thì họ đã đè hần ngã ra đất, mặt ngửa lên trời, đồng thời giữ chặt cho hai tay hai chân của hần giang thật rộng. Tư thế này vốn rất quen thuộc với Mộ Dung Thiên, vì hần đã xem rất nhiều trong phim ảnh - cưỡng gian. Cưỡng gian? Cái danh từ đáng sợ này khiến cho Mộ Dung Thiên giật mình đánh thót một cái. Nếu như một nam nhân bị cưỡng gian thì quả thật

là một việc rất bi thảm. Nhìn Chu Lợi Á với vẻ mặt tươi cười đầy tà ác đang tiến đến gần, Mộ Dung Thiên cố sức giãy mạnh, nhưng lực lượng của hắn khi vừa vận chuyển đến bên ngoài thân thì lại bị một sợi gông vô hình phong tỏa thật chặt.

Chu Lợi Á cười nói:

- La Địch, người hiểu rõ lực lượng của mình không thể nào sử dụng được nữa. Chẳng phải đó là sự nghiêm phạt vì tội bất trung đối với Tử thần hay sao? Bây giờ người đã hối hận chưa? Hãy mau hồi đầu đi.

Bản thân không đủ lực lượng để thoát khỏi, Mộ Dung Thiên chỉ đành phải cầu xin người ngoài giúp đỡ thôi. Thế là hắn cố há miệng thật lớn để kinh hô:

- Phi....

Chữ “lẽ” còn chưa ra khỏi miệng thì từ nước ở trong hồ đột nhiên bốc lên cao, sau đó liền hình thành một vòm kết giới màu lam phủ kín lấy toàn bộ không gian của phòng tắm.

- Úy, ta đã quên nói cho người biết một việc, ngoài Vô thị kết giới ra, ta còn có năng lực thao túng Thủy kết giới nữa.

Bị tòa kết giới giống hệt giọt nước kia phủ trùm lấy, khiến cho người ở trong đó có cảm giác như không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của đối phương vậy. Dáng vẻ tươi cười của Chu Lợi Á vẫn quyến rũ như trước, nhưng lúc này lọt vào mắt của Mộ Dung Thiên thì nó lại chẳng khác nào dáng cười của ma quỷ cả. Chu Lợi Á từ tốn nói:

- Người kêu nữa đi, dù cho có kêu đến bể cổ họng thì cũng không có ai nghe được đâu.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì dở khóc dở cười. Sao lời nói đó lại nghe có vẻ quen thuộc quá vậy nhỉ? Nghe nói khi Hấp Huyết nữ hoàng chọn phu tể thì sẽ không từ một thủ đoạn nào, xem ra lời đồn không ngoa rồi; ngay cả hành động cưỡng gian đề tiện hạ lưu vô sỉ như vậy mà cũng làm được thì còn gì để nói nữa đây? Mộ Dung Thiên cảm thấy cực kỳ uất ức, hắn bắt đầu nài nỉ:

- Chu Lợi Á nữ hoàng, ta van xin người, đừng làm vậy mà.

Nhưng lời cầu xin của hắn thật là vô ích, bởi vì lúc này Chu Lợi Á đã tiến đến trước mặt hắn và khom người xuống, trong đôi mắt của nàng ta tràn trề xuân ý, sau đó còn vươn đầu lưỡi nhỏ nhắn ra và liếm nhẹ lên ngực Mộ Dung Thiên một cái.

Đầu lưỡi của nàng còn ôn nhu linh hoạt hơn cả nước, khiến cho cảm giác tê dại lan nhanh ra khắp toàn thân của Mộ Dung Thiên, hắn khẽ rùng mình, rồi nói:

- Đừng.....đừng.....

Tuy lên tiếng bảo dừng, nhưng Mộ Dung Thiên lại nhớ đến tiểu nữ hài ở trong câu chuyện tiểu lâm mà ngày trước hắn đã từng kể cho Lạc Na và Lệ Toa nghe, không biết là mình đang mong Chu Lợi Á dừng làm vậy, hay là dừng ngừng lại nữa. Thành thật mà nói, Chu Lợi Á quả là một vưu vật, lúc này cơ thể nõn nà của nàng ta đang áp sát trên người Mộ Dung Thiên, làn da trắng muốt, đôi ngọc thể đầy đặn nhô cao như đang vuốt ve da thịt của hắn, khiến cho tên sắc lang như muốn bay bổng lên tận chín tầng mây.

- Ối!

Đang giữa lúc mê mẩn sướng rân, gần như đã quên đi tình cảnh lúc này là lúc nào, Mộ Dung Thiên bỗng kêu lên một tiếng. Thì ra một bên đầu vú của hắn đã bị Chu Lợi Á cắn một phát.

Hấp Huyết nữ hoàng ngẩng đầu lên hỏi:

- La Địch, bị cắn như thế có thoải mái hay không?

Tuy rằng trong lòng hắn đang phản đối kịch liệt, nhưng Mộ Dung Thiên phải thừa nhận rằng đôi môi mềm mại của Chu Lợi Á rất là kích thích, nhất là khi nghĩ đến với thân phận nữ hoàng đầy tôn quý của nàng mà lại phải đi vuốt ve nịnh nọt hắn, cái loại cảm giác ấy lại càng cường liệt. Mộ Dung Thiên khẽ cắn răng, rồi dùng ý niệm để chiếu mặt nạ “Thiên biến vạn hóa” thay đổi hình dạng. Trong nháy mắt, khuôn mặt của một thanh niên bình thường đã biến mất, mà thay vào đó là một lão nhân cực kỳ xấu xí, xương gò má cao

cao nổi vồ lên, hai mắt nhỏ bằng hạt đậu, mũi hếch lên cao, đôi vành môi đầy cộm, thậm chí cả đường viền của khuôn mặt cũng không cân xứng nữa, đã vậy lại còn rất nhiều nếp nhăn, trông giống như những con giun được gắn đầy trên mặt vậy.

Mộ Dung Thiên nhớ đến những bộ phận xấu nhất ở trên mặt của những người mà hắn đã từng gặp, rồi khiến cho “Thiên biến vạn hóa” biến thành chúng. Hắn chỉ mong làm vậy thì Chu Lợi Á sẽ sinh lòng chán ghét mà bỏ qua cho mình.

- Ủi chà, tấm mặt nạ này thật là kỳ diệu nhỉ. La Dịch, có phải nhờ nó mà ngươi đã lừa gạt rất nhiều người rồi không?

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bề ngoài tuy còn xấu hơn cả Trư nhân, nhưng ta vẫn thích ngươi thôi. Ai bảo ngươi là người mà Tử thần điện hạ đã chọn làm chi? Mặc kệ thế nào, chúng ta vốn là trời sinh một đôi kia mà.

Nói xong, nàng lại không nhịn được lòng hiếu kỳ rồi nói:

- Tuy nhiên, ta rất muốn biết, khuôn mặt ở đằng sau tấm mặt nạ này là thế nào?

Vừa nói, bàn tay ngà ngọc của Chu Lợi Á liền vuốt lên mặt Mộ Dung Thiên một cái. Tấm mặt nạ này một khi đã đeo vào thì trừ phi Mộ Dung Thiên nguyện ý, bằng không thì chẳng ai có thể tháo nó xuống được, ấy vậy mà khi bàn tay của Chu Lợi Á vừa lướt qua thì nó đã rơi luôn vào tay nàng. Giờ đây chỉ để lộ ra một khuôn mặt thanh niên cứng cỏi trước mắt nàng.

Khuôn mặt đó so với những người trong Hấp huyết tộc thì tương đối còn kém một chút, nhưng nó lại có một loại khí chất đặc biệt được bồi dưỡng ở trên chiến trường, khiến cho những nam Hấp huyết quý có dáng dấp nho nhã lại không thể bì được. Điều này càng khiến cho phương tâm của một người luôn tôn sùng cường giả như Chu Lợi Á lại càng say mê thêm. Tuy rằng trong việc tuyển phu tể, đối phương chỉ cần một tiêu chuẩn duy nhất là có liên quan đến Tử thần, thế nhưng nói thế nào thì Chu Lợi Á cũng hy vọng rằng dung mạo trượng phu của mình cũng tràn đầy nam tính và quyết đoán một chút. Hiện tại, nàng rất thỏa mãn với dung mạo của Mộ Dung Thiên, nên trong lòng lại càng yêu thương hắn hơn. Thế là nàng mỉm cười nói:

- La Dịch à La Dịch, khuôn mặt tuấn tú thế này, sao lại giấu nó ở dưới lớp mặt nạ kia chứ.

- Cút, cút mau cho ta. Lão tử mười phần chán ghét ngươi, thật đúng là đồ không biết liêm sỉ!

Mộ Dung Thiên thẹn quá hóa giận nên buộc miệng quát tháo om xòm. Đối với mỹ nữ mà thô lỗ như vậy thì quả thật không phải là phong cách của hắn, nhưng chẳng thà chọc giận Chu Lợi Á còn hơn là bị nữ nhân cưỡng gian.

Chu Lợi Á chẳng những không tức giận, mà bàn tay còn vươn ra rồi nắm lấy “tiểu huynh đệ” đang dựng đứng của hắn, rồi cười nói:

- Ủa, vậy à? Nhưng hình như nó lại không giống như là đang ghét ta đấy.

- Ặc!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì ghen hòng. Quả thật, hiện tại tuy hắn đang rơi vào tình huống bị ép uống, nhưng nghĩ kỹ lại, dù sao thì cũng đang có năm nàng mỹ nữ lửa thế ở sát bên mình, ít nhiều gì thì bọn họ cũng có cộ sát cơ thể, trong đó lại còn có một người rất phóng đảng. Nếu như “tiểu huynh đệ” của hắn mà không dựng đứng lên được thì chỉ e rằng hắn cũng không xong rồi.

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên không thể phản bác được, Chu Lợi Á đắc ý nở nụ cười, đồng thời bàn tay khẽ “đùa giỡn” với “tiểu huynh đệ” của hắn một chút, khiến cho nó càng ngẩng cao lên, rồi cười nói:

- Ngươi xem, nó càng lúc càng hưng phấn đấy, làm sao bây giờ? Nếu cứ tiếp tục thế này thì chắc sẽ không hay đâu.

Nếu là lúc bình thường thì tên sắc lang rất thích đùa giỡn với mỹ nữ, nhất là đối với loại đại mỹ nữ tôn quý, cầu còn không được như Chu Lợi Á, nhưng nếu gặp phải lúc hắn hoàn toàn bị động như thế này thì cảm giác lại rất khó chịu. Bị người ta đùa giỡn thì có gì hay ho đâu nào?

Tuy nhiên, lúc này từ hạ thể của hắn lại không ngừng truyền đến những khoái cảm sướng rân, chúng nhanh chóng lan đi khắp toàn thân tên sắc lang, khiến cho hắn không thốt thành lời được nữa.

403. Hồi 381: Cường Gian (hạ)

Chu Lợi Á mặc kệ trong lòng Mộ Dung Thiên suy nghĩ thế nào, nàng cũng gấp lắm rồi, thế nhưng vẫn phải tự khống chế dục vọng của mình, đồng thời tiếp tục dùng tay và miệng để hầu hạ tên sắc lang, bởi vì nàng mong hắn cũng sẽ đạt được khoái cảm tuyệt vời, có như vậy thì hắn mới không sản sinh lòng bài xích, cam tâm tình nguyện cùng với mình mà chế tạo truyền nhân đời kế tiếp cho Hấp Huyết hoàng tộc. Dù sao thì việc hoài thai cũng không thể xảy ra chỉ trong dăm bảy ngày là xong kia mà.

Sau khi cố gắng vận khởi linh lực nhưng không có cách nào để phá thể ra ngoài, cuối cùng Mộ Dung Thiên cũng thôi không giãy giụa nữa, trong lòng coi nhẹ sống chết. Mẹ kiếp, cường gian thì cường gian đi, nếu đã không phản kháng được thì cứ hưởng thụ cho rồi! Nói không chừng nàng nữ hoàng này đúng là một xử nữ thì sao? Nếu đúng vậy thì lão tử lời khảm rồi.

Vừa vận lúc này Chu Lợi Á cũng cho rằng hành động chuẩn bị cũng vừa đủ.

Nếu tiếp tục nữa thì chỉ sợ Mộ Dung Thiên sẽ bị nổ tung, mà nàng ta cũng đang không thể đè nén được dục hỏa nữa rồi.

Do đó, Chu Lợi Á ngồi thẳng người lên, sau đó say đắm vuốt ve lồng ngực của tên sắc lang rồi nói:

- Tử thần sứ giả, vô địch thống soái, úy, La Dịch, ta nghĩ nữ nhi của chúng ta sau này sẽ là một nhân vật ưu tú nhất trong tộc từ xưa tới nay, nó sẽ rất mỹ lệ, rất thông minh, rất mạnh mẽ. Đến đây nào, chúng ta hãy cùng nhau sáng tạo người mới cho Hấp Huyết gia tộc nào...ối!

Lời của Chu Lợi Á còn chưa dứt thì bỗng nhiên thét rầm lên, cả bốn nữ Hấp Huyết quý đang giữ chặt tay chân của hắn cũng bị chấn động toàn thân, rồi cả bốn người như bị điện giật mà lập tức buông tay ra, bởi vì không biết tại sao họ lại không thể khống chế được lực lượng của mình mà chúng cứ không ngừng đổ tuôn vào người đối phương.

Nguyên bản Mộ Dung Thiên cũng đã hạ quyết tâm tiếp nhận việc bị mấy nữ nhân này cưỡng gian rồi. Hắn đang định phản thủ làm công để báo thù Chu Lợi Á, nhưng không ngờ đã xảy ra đột biến, tuy không biết rõ chuyện gì, nhưng hắn cũng phản ứng rất nhanh và ù té chạy ra khỏi phòng tắm.

Sau khi chạy vào tới phòng khách, Mộ Dung Thiên vẫn chưa cảm thấy an toàn, bởi vì Chu Lợi Á nữ hoàng vẫn có thể đuổi theo được tới đây, vì vậy mà hắn không dám suy nghĩ nhiều, vội mở cửa lớn mà chạy ra ngoài, ngó hầu cầu viện với đám thủ vệ của khu vực quý khách.

- Aaaaaa!

Khi Mộ Dung Thiên vừa chạy ra khỏi cửa thì lập tức có nhiều tiếng thét chói tai vang lên.

Mộ Dung Thiên ngạc nhiên nhìn về phía vừa phát ra âm thanh, thì ra đã có ba nữ nhân xuất hiện ở ngay cửa phòng của Lăng Đế Tư từ lúc nào rồi.

Lăng Đế Tư đang dùng tay che miệng, giật mình kinh sợ nhìn chằm chằm vào hắn.

Còn Đắc Phỉ thì nhìn nam nhân xa lạ kia mà không biết phải ứng phó thế nào, bởi vì khuôn mặt của Mộ Dung Thiên lúc này hoàn toàn xa lạ đối với nàng ta.

Còn nàng tiểu mục sư Ba Ly thì sợ đến nỗi nhắm chặt hai mắt lại.

Lúc này Mộ Dung Thiên cũng phát hiện ra chỗ thất thố của mình, vì vừa rồi khi chạy ra khỏi phòng tắm, hắn chỉ kịp vớ lấy chiếc khăn mà quần lấy hạ thể, cũng may là còn có chiếc khăn để che lại của quý, không thì thật là xấu hổ chết đi được.

Mà có chuyện còn đáng xấu hổ hơn, đó là mấy phút trước hắn còn đang ở trong tình trạng phấn khởi, do đó mà không thể nào trong một thời gian ngắn mà khôi phục lại bình thường được, vì vậy mà tấm khăn che

hạ thể của hắn được nhô cao như cột buồm vậy. Dấu hiệu rõ ràng như thế hiển nhiên là không thể che giấu được ánh mắt của ba nữ nhân.

Trong lúc Mộ Dung Thiên còn đang lo lắng không biết có nên cầu cứu với Đắc Phỉ hay là tự quay về phòng để chạm mặt với Chu Lợi Á, đột nhiên một trận gió ập tới, “bình” một tiếng, cửa phòng của Mộ Dung Thiên liền bị đóng sập lại.

Tên sắc lang dở khóc dở cười, cái gì gọi là họa bất đơn hành, cái gì gọi là giữa trời tuyết lại có thêm sương, vv....hiện tại hắn rất thấm thía những câu nói này.

Sau khi nghe được tiếng cửa đóng sập lại, tiểu muội muội Ba Ly mở bừng mắt ra, cô bé thấy Mộ Dung Thiên gần như lơ đãng ở trước mặt mình thì liền gom hết dũng khí rồi nhào tới tay nắm chân đá lên người hắn không ngừng:

- Đồ biến thái điên cuồng, đồ chết bầm, đồ chết toi....

Không ngờ tiểu muội muội hay xấu hổ thẹn thùng này lại có lúc cũng nổi giận tam bành, Mộ Dung Thiên vội vừa chống đỡ, vừa kêu lên:

- Là ta, là ta đây!

Ba Ly tuyệt không vì lời kêu của Mộ Dung Thiên mà dừng tay, đôi bàn tay nhỏ bé của cô bé vẫn không chút lưu tình mà giáng lên người hắn:

- Người cái gì, người là ai? Có ma mới quen biết đồ biến thái người!

Lúc này Lăng Đế Tư mới bước đến kéo nàng tiểu mục sư lại gần mình rồi thì thầm vài câu vào tai cô bé. Sau khi nghe xong, Ba Ly liền chăm chú quan sát Mộ Dung Thiên một lát, sau đó thì khuôn mặt hoa liền đỏ bừng lên. Vừa rồi cô bé vì quá tức giận nên đã không chú ý đến tiếng nói của hắn, hơn nữa hắn lại còn chạy ra từ trong phòng của mình....

Ba Ly không dám suy nghĩ tiếp, cô bé vội lấy hai tay che mặt lại, vì cô bé vừa cảm thấy xấu hổ lại vừa thẹn thùng.

Đắc Phỉ cất giọng đầy hoài nghi:

- Đan Ni Tư đại nhân, là ngài đấy à?

Mộ Dung Thiên cảm thấy cực kỳ xấu hổ, vội đáp:

- Hiện tại không phải là lúc nói chuyện, mau tìm chỗ để ta trốn đã!

Vừa dứt lời, bên ngoài viện chợt có tiếng chân rầm rộ vang lên, dường như có khá đông người đang chạy tới.

Vì Bái Yết La không muốn cho Mộ Dung Thiên thu hút quá nhiều sự chú ý của người khác, nên lão đã an bày cho Mộ Dung Thiên ở tại một căn phòng dành cho quý khách cũng khá bình thường, tuy có phần xa hoa nhưng vẫn xài chung đình viện và vườn hoa với người khác.

Nương theo những tiếng bước chân liền có một nhóm khách quý tiến vào viện, sau đó là một người hơi đầu đi trước dẫn đường, lão chính là người phụ trách tại khu vực khách quý, Vạn Phu Lâm. Lúc này lão đang cầm một cái loa phóng thanh mà nói liếng thoắng:

- Các vị tân khách tôn quý, đêm nay sẽ ủy khuất chư vị nghỉ lại đây một đêm. Ta xin đại biểu cho Tập Lợi Tư Đặc học viện mà hoan nghênh chư vị đến đây, bản học viện sẽ cố gắng hết sức để khiến chư vị có một đêm thoải mái....

Vạn Phu Lâm nhiệt tình tiếp đón đoàn người, nhưng khi lão vừa nhìn thấy tình cảnh trong đình viện thì miệng liền há hốc, tựa như có người vừa nhét một quả trứng vịt vào miệng lão vậy, nhất thời không thốt nên lời.

Lúc này ở trước cửa một căn phòng đang có mặt ba nữ nhân, cùng với một nam tử đang đứng đưa lưng về phía đoàn người, vãi vốc ở trên người nam tử kia còn thừa hơn cả tóc ở trên đầu lão nữa, có thể nói là hầu như đã lơ đãng vậy. Tình cảnh ấy trông có vẻ rất hoạt kê.

Bởi vì mặt nạ của hắn đã rơi vào tay của Chu Lợi Á, vì vậy mà Mộ Dung Thiên chỉ đành đứng đưa lưng về phía những vị khách mới đến kia.

- A!

Nhóm khách quý vừa đến chốt kinh hô ầm ĩ.

Bọn họ đều là những vị khách từ bên ngoài đến để tham gia buổi thuyết trình do Tập Lợi Tư Đặc học viện tổ chức, trong đó có khá nhiều là nữ nhân, loại sinh vật lắm miệng đó vừa gặp phải tình cảnh chấn động lòng người thế này thì lập tức bàn tán xôn xao và rất náo nhiệt. Ai nấy cũng đều suy đoán xem nam tử gần như đang trần truồng kia lại có quan hệ thế nào với ba nữ nhân nọ.

Thật là chết tiệt!

Vạn Phu Lâm thầm chửi trong lòng mấy câu. Lão vốn là một tay lão luyện, nhưng gặp tình cảnh này thì cũng không biết phải giải quyết thế nào mới ổn. Lão chỉ có thể lái đề tài sang chuyện khác, nhưng trọng tâm câu chuyện của lão lại quá khô khan, đối với những vị nữ khách kia hiển nhiên là không hấp dẫn bằng nam nhân đang lỏa thể ở trước mắt họ.

Vạn Phu Lâm thấy vậy thì gần như muốn ngất xỉu luôn tại chỗ. Từ ngày đầu Mộ Dung Thiên vào đây trú ngụ, lão đã có dự cảm là nam nhân này sẽ mang đến rất nhiều phiền phức, quả nhiên bây giờ thì dự cảm đó đã trở thành hiện thực rồi.

Vì thân phận của Mộ Dung Thiên cần phải bảo mật tối đa, do đó mà ngoài mấy người Bái Yết La, cùng với vị quan chỉ huy của cánh quân Tây Bắc đang trú đóng ở Đông Nam và Liệt Hỏa dong binh đoàn ra, không một ai biết tới sự có mặt của hắn tại đây. Ngay cả sứ giả hộ tống hắn đến Lan Dịch Tư cũng không biết nhân vật trong xe là ai nữa kia mà.

Vì thế mà người phụ trách khu vực khách quý như Vạn Phu Lâm cũng không biết được nội tình, lão chỉ biết hiện tại thì uy vọng cao tột của Tập Lợi Tư Đặc học viện và danh tiếng tiếp đãi khách nhân chu đáo đều đã bị quét đi sạch rồi.

Sau này, trong một khoảng thời gian dài, mỗi khi có người nhắc đến Tập Lợi Tư Đặc học viện, tất sẽ không thiếu người nói: “Ê, các người nghe thấy gì không? Ở khu vực dành cho khách quý của học viện mà có người lỏa thể chạy tòng ngồng ngoài đường ngay giữa ban ngày ban mặt đấy, thật là nực cười mà!”

Vừa nghĩ đến đó, Vạn Phu Lâm đã rầu rĩ hết sức, hầu như muốn bứt hết những sợi tóc còn lại trên đầu của mình cho xong. Đây là sự thất trách của lão, vĩnh viễn là vết nhơ không thể nào xóa nhòa được. Vì vậy mà lão chỉ có thể phát tiết nộ khí bằng cách hỏi thăm dồn dập các vị nữ quyền của vị khách không quen kia mà thôi.

Còn Mộ Dung Thiên thì chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, vì lúc này hắn cũng giống như Vạn Phu Lâm vậy, cuộc đời của hắn sẽ không tìm được một ngày nào đen đủi hơn hôm nay nữa hết...

404. Hồi 382: Kiếp Lỗ (bắt Cóc)

Khi Mộ Dung Thiên trở về phòng thì phương tưng của Chu Lợi Á và bốn mỹ nữ đã không thấy đâu nữa, có lẽ họ đã biến thành dơi và bay đi mất rồi cũng nên.

Tòa Thủy kết giới cũng đều rã ra thành nước và rơi trở vào trong hồ. Chu Lợi Á vốn có thể thao túng Thủy kết giới, nên nếu muốn thanh lý hiện trường thì cũng dễ như trở bàn tay. Hiện nay căn phòng tắm vẫn sạch sẽ ngăn nắp, phẳng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Tên sắc lang ngượng ngùng chỉ vào hồ nước không một bóng người, lúng túng nói:

- Nơi đó...

Dù sao thì hắn cũng không thể nói rằng: “Vừa rồi Hấp Huyết nữ hoàng và mấy nữ Hấp Huyết quý khác muốn cưỡng gian ta, vì họ cho rằng ta là sứ giả của Tử thần nên đúng là nhân tuyển tốt nhất để làm phụ thân của nữ hoàng đời kế tiếp.”

Thế nhưng hấn ngẫm lại thì thấy việc đó thật là hoang đường, dù da mặt của hấn có dày tới cỡ nào thì cũng không thể nói ra được những lời như vậy, huống chi còn có Vạn Phu Lâm ở bên cạnh, lão vốn không biết thân phận thật sự của mình.

Mộ Dung Thiên chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, rồi gượng cười nói:

- Hình như có thích khách, nhưng chắc là do ta hoa mắt rồi, hi hi....

Vì để che giấu dụng mạo thật, hấn chỉ đành mượn đỡ tấm mặt nạ dưỡng da ở bên phòng Lăng Đế Tư để dùng tạm. Ở tại Thần Phong đại lục, loại mỹ phẩm kiểu này không phải để cho cả nam và nữ xài chung, mà nó là vật phẩm độc quyền của nữ nhân, nếu nam nhân sử dụng thì nhất định sẽ bị người ta nhìn soi mói, xem như quái vật vậy.

Vạn Phu Lâm nhìn nam nhân chẳng giống ai đang đứng bên cạnh này, nghe hấn nói xong, lão chỉ hận không thể bóp chết hấn ngay tại chỗ thôi, bởi vì lý do nực cười như vậy mà cũng nói ra được, khiến cho sự nghiệp tiếp khách chu đáo suốt ba mươi năm nay của lão tại Tập Lợi Tư Đặc học viện phải mang một vết nhơ.

Thế là lão tức giận đến nỗi không còn màng đến thân phận của mình nữa, chỉ tức tối quát lên:

- Vị tiên sinh này, khu vực quý khách của bồn học viện là một trong những nơi an toàn nổi tiếng khắp đế quốc, tuyệt đối không thể xảy ra việc gì có thể uy hiếp đến sinh mạng của quý khách ở đây cả, bởi vì sự phòng vệ rất sâm nghiêm, mỗi một thời một khắc đều có học viên ưu tú và các đạo sư thay phiên canh gác. Lại còn biết bao tầng kết giới trong và ngoài, tuyệt đối không có khả năng để cho thích khách len vào đây một cách vô thanh vô tức được!

“An toàn cái rắm!” Mộ Dung Thiên thầm mắng trong lòng một câu. Người len vào đây không chỉ có một, mà còn tới năm nữa. Nếu không phải hấn may mắn thì chỉ sợ lúc này đã khó giữ được “sự thuần khiết” của mình rồi, nói không chừng giờ đây đang còn rên rỉ dưới ma trảo của Chu Lợi Á rồi cũng nên. Ừm, có thể là rên rỉ trong khoái lạc.

Đương nhiên hấn không thể biểu lộ sự bất mãn, thật tâm mà nói, sự phòng vệ ở đây rất tốt, nếu như đối phương không phải là Chu Lợi Á và Vô Thị kết giới có năng lực đặc biệt của Hấp Huyết hoàng tộc, thì đúng là một con ruồi cũng khó bay vào được.

Do đó mà Mộ Dung Thiên vội vàng khúm núm nói:

- Phải, phải, nhất định là do ta mệt mỏi quá độ trong mấy ngày qua nên đã bị ảo giác rồi.

- Tiên sinh, ta đề nghị người tốt nhất là nên đi tìm tế ty để trị liệu tinh thần đi, hấn là sẽ giúp ích cho người ít nhiều đấy.

Vạn Phu Lâm nói với giọng vẫn chưa hết giận, sau cùng lại chêm vào thêm một câu châm chọc:

- Với lại, xin đừng viện cớ bồn học viện thất trách để thỏa mãn sự đùa giỡn quái ác của các hạ.

Trên thực tế, Vạn Phu Lâm rất muốn nói là “thú vui biến thái” nhưng lão đã kịp đổi lại thành “đùa giỡn quái ác”.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì dở khóc dở cười. Trong mắt của người phụ trách tại học viện, hấn nhất định là một tên điên thích trêu trọc, và thêm một tí khuynh hướng biến thái nữa.

Lăng Đế Tư nhìn bộ dạng chật vật của Mộ Dung Thiên mà trong mắt ánh lên nét cười, còn Ba Ly thì cũng đang cắn môi dưới để khỏi bật ra tiếng cười.

Chỉ có Đắc Phỉ vừa phải khó khăn nhịn cười, vừa phải suy nghĩ về chuyện này. Bởi vì nàng biết thân phận thật sự của Mộ Dung Thiên, nếu như nó bị bại lộ thì việc có thích khách lợi hại xuất hiện ở đây cũng chẳng có gì là lạ, vì vậy mà nàng ta dự định sẽ báo lại chuyện này với thượng cấp.

Sau khi tiễn Vạn Phu Lâm rời khỏi phòng, Mộ Dung Thiên uể oải ngồi xuống ghế lông.

Mẹ kiếp, hôm nay mệt chết đi được.

Nhưng thấy ánh mắt kỳ lạ của mấy nữ nhân, Mộ Dung Thiên bỗng nhiên nhớ ra mình chỉ có một tấm khăn tắm che người, mà “tiểu huynh đệ” của hắn vẫn ngạo nghễ đứng thẳng như vậy, có đôi khi tính năng quá mạnh mẽ cũng không phải là một chuyện tốt chút nào.

Mộ Dung Thiên hầu như bật dậy như tia chớp rồi chạy thẳng vào phòng tắm, hắn nhanh chóng mặc lại y phục rồi mới bước trở ra.

Tiểu mục sư Ba Ly đỏ mặt, nói:

- Xin lỗi tiên sinh, lúc này ta không biết là người.

Mộ Dung Thiên thở dài:

- Không phải lỗi của người, ta quả thật là một tên điên thích lừa dối, một tên điên chết tiệt.

Ba Ly nghĩ rằng hắn đang nói mát, nên vội vàng xin lỗi thêm vài câu.

Đương nhiên Mộ Dung Thiên không phải đang tức giận, nhất là ở trước mặt Ba Ly khả ái như thế, ai mà lại tức giận cho được, chẳng qua đó là phương thức của hắn để che giấu hoàn cảnh khốn quẫn của mình thôi.

Trò hề của Mộ Dung Thiên cuối cùng cũng kết thúc, Lăng Đế Tư thì trở về phòng của mình, còn Đắc Phỉ thì vội vàng chạy đi báo cáo với thượng cấp.

Mộ Dung Thiên vẫn ngồi lại trên ghế lông, sự việc uất ức này đúng là chưa từng xảy ra với hắn bao giờ, ngay cả khi còn là một tên học viên kém cỏi tại An Cách La Hy học viện, khi hắn phải đương đầu với tên ảnh cấp thích khách kia mà vẫn có thể ung dung chạy đi.

Một người không có lực lượng tất sẽ bị số phận đùa giỡn trên tay, Mộ Dung Thiên cảm nhận điều này rất sâu sắc, đồng thời cũng phá lệ một lần mà hoài niệm thời gian mất đi lực lượng. Nói chính xác hơn thì lực lượng của hắn không hề bị mất đi, mà vì một nguyên nhân nào đó mà hắn không thể sử dụng nó mà thôi.

Mộ Dung Thiên đưa tay vào Không gian giới chỉ mà lôi Tật Phong ra, lúc này con chó nhỏ đã được bao phủ bởi một cái kén dây cộm.

Căn cứ theo quy luật của sinh vật, khi chủ nhân của kén đang ở trong thời kỳ “thai nghén”, vậy cũng sẽ gây trở ngại cho việc sinh nở của nó, nếu như sinh vật ở trong kén không thể phá kén mà ra, e rằng nó sẽ có khả năng chết luôn ở trong đó lắm.

Mộ Dung Thiên hơi suy nghĩ một chút, hiện tại không phải hoàn cảnh của mình cũng giống như đang giãy giụa ở trong kén hay sao? Đường như có một sự trở ngại vô hình nào đó đang gây khó khăn cho hắn, tựa như cái kén vậy, hoàn toàn trói buộc lực lượng của hắn và làm mất đi năng lực tự bảo vệ mình.

Tuy nhiên, nếu hắn có thể vùng vẫy ra khỏi sự trói buộc này, vậy thì hắn sẽ có thể hồi phục lại như trước hoặc còn cao hơn trước hay không? Giống như khi con sâu biến thành bướm vậy?

Vừa nghĩ tới đây, Mộ Dung Thiên chợt phấn chấn tinh thần, rồi nói:

- Tật Phong, hãy cố gắng lên, một ngày nào đó mày sẽ thành công thôi, không, là chúng ta sẽ thành công mới đúng!

Mộ Dung Thiên vỗ vỗ nhẹ mấy cái lên chiếc kén, rồi mới bỏ nó vào Không gian giới chỉ trở lại. Sau đó hắn đứng dậy đi vào phòng ngủ, hiện tại người đang nằm trong đó là Nhận Vụ, có lẽ nên nói đây là phòng ngủ của Nhận Vụ mới đúng.

Trong suốt thời gian qua, nàng Mê chi nữ thích khách vẫn luôn ngủ say. Vết thương của nàng đã lành hẳn, nhưng trong lúc hôn mê, tinh thần lực của nàng bị suy giảm trầm trọng, lại thêm bị thôi miên sư thi thuật, nên trước khi được giải thuật, nàng sẽ ngủ ly bì như vậy.

Tuy rằng hơn nửa năm qua, nàng vẫn luôn ở bên cạnh Mộ Dung Thiên, nhưng nói thế nào thì nàng cũng là thân tín của Long vương và được ông ta đích thân đào tạo từ nhỏ đến lớn, trong khi đó, chuyến đi Tây Bắc này rất quan trọng nên không thể để cho nàng biết được, mà hắn thì cũng không thể bỏ mặc nàng mà không quan tâm tới; vì vậy mà hắn chỉ có thể dùng tới hạ sách này, chỉ có như vậy thì sau này khi trở về

Tất La, hẳn chỉ mất công thêm dệt ra một câu chuyện nào đó là xong. Hẳn bị thất tung lâu như vậy, dù sao cũng phải có ăn nói với Long vương mới được.

Mộ Dung Thiên rất tin tưởng nàng nữ thích khách có thực lực và ngoại hiệu giống hệt nhau này, thậm chí, trong lúc bất tri bất giác, hẳn đã dưỡng thành một tập quán.

Nếu như có mặt của nàng, vậy thì sự tình xấu hổ của hôm nay đã không xảy ra rồi.

Mộ Dung Thiên thở dài đầy cảm khái rồi đẩy cửa bước vào phòng của Nhận Vụ, trước mắt hẳn là chiếc giường lớn thênh thang được bao phủ bởi trướng hồng.

Mộ Dung Thiên tự cười nhạo mình, số phận của Nhận Vụ cũng khá giống mình. Lớp trướng hồng này chính là cái kén của nàng vậy, nếu như nàng không thể tỉnh lại thì vĩnh viễn chỉ có thể ngủ say ở trên giường mà thôi.

Mộ Dung Thiên đưa tay vén tấm trướng lên, nhưng hẳn lại không nhìn thấy mỹ nhân như mong muốn, mà trên giường hoàn toàn không có một bóng người nào.

Nhận Vụ?

Nàng ta đi đâu rồi?

Mộ Dung Thiên hoảng hốt đến nỗi toát cả mồ hôi, vô luận là Nhận Vụ tự ly khai hay là do người khác gây ra, với hẳn, đây là một việc không ổn chút nào.

Ngoài việc đó ra, Tây Bắc đã bí mật an bày một thôi miên sư cứ cách mấy ngày lại đến kiểm tra một lần để đảm bảo hiệu quả của thuật thôi miên và không để cho nó bị giảm bớt. Do đó, Mộ Dung Thiên có thể bài trừ khả năng Nhận Vụ tự mình bỏ đi.

Thế rồi Mộ Dung Thiên lại chú ý tới một mảnh giấy nhỏ đang lẳng lặng nằm trên giường.

Hắn nhanh chóng cầm lấy mảnh giấy mở ra xem, chỉ thấy trên đó có ghi mấy dòng ngắn ngủi: “Nếu muốn mỹ nhân trở về thì hãy đến Hồn cốc ở thành bắc một chuyến. Nhớ kỹ, không được mang theo người khác cùng đi, bằng không thì mỹ nhân xinh đẹp sẽ trở thành một cỗ thi thể xấu xí đấy.”

Ài, thật đúng là âm hồn bất tán mà.

Mộ Dung Thiên vò đầu bứt tóc, theo khẩu khí trong thư, có tám, chín phần là Chu Lợi Á rồi.

Xem ra Hấp Huyết nữ hoàng vẫn không cam lòng bỏ qua cho con mồi thoát khỏi lòng bàn tay mình. Nàng ta thấy hẳn là quý khách của phương Tây Bắc, nếu cứ hạ thủ nữa thì sẽ rất khó khăn, vì vậy nên trước khi bỏ đi đã mang theo Nhận Vụ để uy hiếp mình.

Ngoài họ ra, dường như cũng không còn ai khác có thể vào đây để mang người đi mà không một ai hay biết cả.

Bức gian, đây là bức gian trắng trơn đây mà!

Mộ Dung Thiên bị ai nghĩ thâm trong lòng, nhưng hẳn không dám hoài nghi lời cảnh cáo của Chu Lợi Á, vì đời sau của Hấp Huyết hoàng tộc, việc gì nàng ta cũng có thể làm được, và hẳn đã từng được ném mùi rồi.

Từ bấy lâu nay, Nhận Vụ vẫn luôn bảo vệ cho mình, giờ đây cũng tới lúc hẳn phải hy sinh cho nàng rồi.

Cuộc sống cũng như cường gian vậy, nếu đã không tránh được thì cứ việc hưởng thụ thôi.

Đây là lần thứ hai trong cùng một ngày mà Mộ Dung Thiên đã phải dùng tới câu nói đó để tự an ủi mình vậy.

405. Hồi 383: Hồn Cốc (thượng)

Hồn cốc là một khu vực cổ quái nhất ở phía bắc thành Lan Dịch Tư.

Với địa lý ưu việt, Lan Dịch Tư đúng là thiên đường của nhân gian, ngoài việc không bị uy hiếp bởi ma thú bạo động ra, bên trong thành cũng không hề có ma thú sinh sống. Ngay cả một người dân bình thường không có sức chiến đấu cũng được công hội cho phép đi lại khắp nơi, mà không cần sợ sẽ gặp nguy hiểm gì.

Chỉ có một nơi ngoại lệ duy nhất, đó là Hồn cốc.

Kỳ thật, ở trong Hồn cốc cũng không có ma thú tồn tại, mà ở trong đó lại có rất nhiều lệ hồn, khiến người ta nghe tiếng là kinh hồn bạt vía.

Thông thường, khi người ta chết đi, linh hồn của họ sẽ tiến vào Minh giới, một địa phương hoàn toàn ngăn cách với nhân gian. Tuy nhiên, Hồn cốc lại có sự tồn tại của du hồn, là một sự tồn tại rất đặc biệt.

Địa phương này khác với những nơi thiên nhiên bình thường, nó rất dễ khiến người ta liên tưởng đến một danh từ - cấm khu của thần.

Trong những di tích lưu lại sau cuộc thần ma đại chiến, những địa phương bị ảnh hưởng bởi lực lượng của thần và ma đều có xuất hiện những hiện tượng thần bí khó có thể giải thích được.

Tuy nhiên, Hồn cốc không phải là một trong tám cấm khu của thần trên đại lục, nó chỉ có thể được xem là một cấm khu nho nhỏ mà thôi. Nó cũng giống như Sa bạo tuyệt thế của Thủy Đô vậy, đều không phải là chiến trường chính của thần và ma, nên bị ảnh hưởng rất nhỏ, thế nhưng thủy chung vẫn không thể xóa đi được lực lượng quỷ dị của thần và ma.

Từ sau khi bị Lam Nguyệt phát lệnh truy nã, Mộ Dung Thiên có cảm giác như mình đang sống chui nhủi như một con chuột mà không thể trông thấy ánh sáng mặt trời vậy. Sau khi thân phận tội nhân bị vạch trần, rồi nhân chiến tích hân thù mà được mọi người ở Tát La tiếp nhận, hắn vẫn thích ẩn giấu bản thân ở sau lớp mặt nạ như trước.

Bởi vì thói quen, hầu như Thiên biến vạn hóa đã trở thành một bộ phận của thân thể hắn, đến nỗi sau khi nó bị Chu Lợi Á đoạt đi rồi, Mộ Dung Thiên cảm thấy rất thiếu tự nhiên. Sau khi cải trang xong, hắn liền lén lút men theo dọc hai bên đường mà đi tới Hồn cốc, chỉ sợ có người nhìn thấy mà kêu lên hai tiếng “La Dịch” thì nguy.

Mặc dù nơi đây hiếm có vết chân người, hoặc giả có thể nói là không hề có dấu chân của một loài động vật nào, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn hết ngó đông rồi lại ngó tây, co đầu rút cổ một hồi lâu, sau khi xác định ở vùng phụ cận không có ai thì mới dám ngẩng đầu lên.

Lúc này trời đã vào đêm, nhưng xung quanh không có đèn ma pháp, bất kể là loại đèn ma pháp nào, hễ được thắp lên ở vùng phụ cận Hồn cốc thì chưa tới năm giây sau liền bị sức ảnh hưởng của dị lực mà tắt ngấm ngay.

Bầu trời ở đây là do một khối lượng lớn Minh khí hình thành, mây đen quanh năm không tan, cả ánh trăng cũng không lọt được vào đây. Không khí ở đây cũng giống như Phục Hoạt khu của hải liệt vậy, nó đúng là một nơi không nhìn thấy mặt trời.

Tuy nhiên, Hồn cốc cũng không phải hoàn toàn tối đen, bởi vì ở đây được bao phủ bởi sương mù dày đặc, mà ở bên ngoài những luồng sương mù đó lại có một tầng ánh sáng nhàn nhạt và mờ ảo. Nghe nói đó là tử quang, là một loại ánh sáng ở trên người của các u linh.

Hồn cốc không phải là một khu vực thuộc về thành Lan Dịch Tư, mà nó chỉ độc lập tồn tại, khoảng cách giữa hai nơi chỉ được nối liền bằng một chiếc cầu, một đầu tiếp với Lan Dịch Tư, còn đầu kia thì nối liền với vị trí cao nhất ở bên ngoài cao nguyên.

Một kiến trúc đặc biệt quái dị như vậy thật khiến người ta khó có thể tưởng tượng ra được, nhưng nó lại rất xác thật. Ngoài việc dính liền với chiếc cầu đó ra, Hồn cốc hoàn toàn lơ lửng giữa hư không, tựa như một lâu các ở trên không trung vậy, còn ở bên dưới nó là vực sâu không thấy đáy.

Đúng là không thể nào giải thích nổi, một chiếc cầu nhỏ bé như thế mà lại có thể chống đỡ được một tòa sơn cốc khổng lồ thế này.

Thế nhưng thần và ma đã sáng tạo ra một kỳ tích như vậy, tuy rằng họ không còn tồn tại trên đời, nhưng đó cũng là một trong những nguyên nhân mà người đời vẫn hết lòng kính nể và sùng bái họ.

Hồn cốc là một địa phương “quỷ” danh phù kỳ thực, từ sau khi có mấy vị cao thủ tuyệt đỉnh của Tây Bắc bước vào đây mà không trở về, cho tới nay chỉ có một số ít phạm nhân tội ác tày trời, bị phát lệnh truy nã và không còn đường để đi nữa mới vào đây mà thôi. Có lẽ họ là những tội nhân sau khi bị phán quyết thì kết quả là bị tống vào Hồn cốc, để rồi cuối cùng cũng trở thành một vong hồn tại đây.

Cho dù là tu hồn giả cũng ít khi vào đây, bởi vì đại đa số các linh hồn ở đây đều là của những kẻ hung thần ác sát rất khó thuần phục.

Thế nhưng trái lại, Hấp Huyết quỷ lại là khách thường xuyên của Hồn cốc, bởi vì bọn họ là những kẻ sùng bái Tử thần nhất, nên rất thích những khu vực tràn ngập tử vong. Nếu có thể ở đây mà tu luyện, vậy thì họ chỉ phải tốn chút ít công sức, nhưng thành quả gặt hái được sẽ nhiều hơn bình thường gấp bội. Đương nhiên, chỉ có những thành viên tương đối có chút lợi hại của Hấp Huyết quỷ thì mới dám tiến vào Hồn cốc, bởi vì lực lượng của thần và ma tuyệt đối không dễ nắm trong lòng bàn tay được, nếu không cẩn thận khi chơi với lửa thì tất sẽ rất dễ bị chết cháy lăm.

Lẽ tất nhiên, Chu Lợi Á là một trong những người lợi hại nhất của Hấp Huyết hoàng tộc, vì vậy mà Mộ Dung Thiên càng tin chắc rằng Nhận Vụ là do nàng ta bắt đi, bằng không thì tại sao đối phương không chọn một địa phương khác mà lại chọn Hồn cốc này chứ.

Lúc này, những tiếng nỉ non u oán từ trong cốc không ngừng phát ra, chúng tựa như tiếng thiếu nữ khóc than vì mất đi tình lang vậy. Đây chính là trường cảnh thật sự của những bộ phim kinh dị. Mộ Dung Thiên bất giác kiềm lòng không được mà phải rung mình một cái.

Sự đáng sợ của Hồn cốc vẫn còn kém xa các cấm khu của thần, ví dụ như là Phục Hoạt khu chẳng hạn, nhưng Mộ Dung Thiên lúc này cũng không còn là Mộ Dung Thiên của ngày trước nữa. Tục ngữ có câu “tài cao mật lớn”, ý muốn nói rằng lá gan của người ta lớn hay nhỏ đều dựa vào cơ sở thực lực của bản thân họ mà thôi.

Nếu là Mộ Dung Thiên của trước kia, hẳn nhất định sẽ không chút do dự mà chạy thẳng vào trong, nhưng hôm nay hẳn đã không thể tự sử dụng lực lượng của mình được nữa, so với một bá tánh tầm thường cũng không khác là bao. Do đó, nếu đã không thể dựa vào lực lượng mạnh mẽ của mình, thì lá gan tất sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Mộ Dung Thiên lau mồ hôi trán rồi chậm rãi bước lên cầu.

Sột soạt....

Tiếng giấy cọ xát với sàn cầu vang lên, báo cho hắn biết chiếc cầu này đúng là được làm bằng khô cốt, do các đầu khớp xương được gắn chặt vào với nhau mà tạo thành chiếc cầu này.

Nếu quan sát tỉ mỉ một chút, ở hai bên tay vịn đều có dính những chiếc sọ người lên đó, từ trong hai hố mắt của những chiếc sọ đó đều phát ra những tia sáng yếu ớt, trong đêm tối nó càng trở nên đặc biệt quỷ dị hơn, thật khiến người ta nhìn thấy mà kinh sợ trong lòng.

Càng tiến sâu vào trong, chiếc cầu bắt đầu lắc lư và phát ra những tiếng kéo kẹt không ngừng, tựa như đã lâu ngày mà nó chưa được tu sửa vậy.

Mặc dù chiếc cầu này được xưng là “Lợi độ” và đã tồn tại cả hàng ngàn hàng vạn năm qua, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn rất lo lắng, chỉ sợ nó sẽ bị sụp đổ bất cứ lúc nào. Nhìn hình dạng của nó, trông chẳng giống như có thể chống đỡ được vật nặng tí nào. Phải biết rằng, bên dưới là vực sâu vạn trượng, nếu lỡ ngã xuống đó thì dù có là cao thủ cỡ nào cũng khó tránh được kiếp số; huống chi với tình trạng của hắn bây giờ, nhất định là sẽ bị nát bầy thành một đồng thịt vụn cho xem.

Mộ Dung Thiên lấy hết can đảm mà lần dò từng bước một. Nơi đây yên tĩnh đến lạ thường, một sự yên tĩnh rất dễ khiến người ta phát rồ, vì không gian ở đây không hề có một tí khí tức của sinh vật nào, mà chỉ có những tiếng kéo kẹt rợn người vang lên ở dưới chân thôi.

Hồn cốc đúng là một nơi nguy hiểm, Chu Lợi Á cũng biết lực lượng của mình bị cấm cố, nên nhất định sẽ chờ mình ở một nơi khác ở trên cầu, Mộ Dung Thiên chỉ có thể tự an ủi mình như thế thôi.

Chu Lợi Á là một nhân vật nguy hiểm, nhưng chỉ ít nàng ta sẽ không ăn thịt mình, so với đám u linh ở đây cũng còn đỡ hơn nhiều.

Khi Mộ Dung Thiên pháp phòng lo lắng đi qua “Lợi độ” và đến đầu bên kia của chiếc cầu, cũng là khu vực của Hồn cốc thì không hề nhìn thấy bóng dáng của Chu Lợi Á đâu cả.

Vật đầu tiên đập vào mắt hẳn là hai ngọn núi cao tới vài trăm thước, đứng sừng sững, mắt thường không thể nhìn được tới đỉnh núi, trông tựa như hai người khổng lồ vậy.

Giữa hai đỉnh núi là một thâm cốc, trông giống như cái miệng rộng đỏ lôm của một con quái thú đang chờ nuốt chửng người ta vậy. Không một ai biết rõ, u cốc này sâu bao nhiêu và rốt cuộc đáy cốc có những gì.

Từng trận gió lạnh pha lẫn những tiếng khóc nỉ non và yếu ớt của nữ nhân truyền đến từ trong cốc, khiến cho người ta cảm thấy rừng mình sờn gáy.

Nhìn thấy địa phương này có sương mù dày đặc, tựa như Phong Đô quỷ vực vậy, bất giác Mộ Dung Thiên không dám tiến lên, vì chỉ cần tiến thêm vài bước thì nguy hiểm trùng trùng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta tập kích được.

Vì vậy mà Mộ Dung Thiên chỉ đành gọi lớn:

- Chu Lợi Á nữ hoàng!

Vừa dứt lời, trong sơn cốc liền vang lên những tiếng hồi âm vang dội.

- Chu Lợi Á nữ hoàng!

- Chu Lợi Á nữ hoàng!

- Chu Lợi Á nữ hoàng!

-

Từng loạt hồi âm vang lên không ngớt, tiếng trầm tiếng bổng, chất chứa thê lương, rất khó nghe giống như tiếng lưỡi dao cạo sát lên mặt kính vậy, tuyệt đối không giống với thanh âm của Mộ Dung Thiên chút nào.

Trên thực tế, đó cũng không phải là những tiếng hồi âm, mà là tiếng kêu của những u linh tụ tập lại thành từng nhóm, được gọi là “Minh”. Bọn họ vốn là những người bị dọa mà chết, lá gan rất nhỏ, sau khi chết đi thì oán niệm rất nặng, nên cũng thích dùng phương thức này để hù dọa trở lại người sống, nhưng vì họ quá nhát gan nên cũng sợ sẽ hù luôn cả mình, vì vậy nên mới hay tụ tập thành từng nhóm là vậy.

Mộ Dung Thiên nghe được những tiếng kêu đó thì nổi hết tóc gáy, trong lòng thầm chửi: “Mẹ kiếp, mấy con quỷ này chết rồi mà cũng không chịu yên, đã bị hù chết mà giờ lại còn muốn hù lại người ta.”

Tuy nhiên, đám “Minh” kia chỉ biết hù trương thanh thế thôi, bởi vì bọn họ rất nhát gan nên chỉ có thể đứng từ xa mà hù dọa người ta, chứ không dám đến gần nhân loại và cũng không có sức tấn công con người. Họ chính là những u linh cấp thấp nhất ở trong Hồn cốc.

Quả nhiên, khi thấy Mộ Dung Thiên không lùi lại thì đám “Minh” đó tựa hồ không còn hứng thú và cũng thôi không giả tiếng hồi âm nữa. Có lẽ họ cũng bỏ đi rồi. Đám “Minh” đó tuy khá đáng ghét, nhưng đồng thời cũng rất dễ đuổi đi.

Sau khi những tiếng hồi âm vang lên khắp nơi trong Hồn cốc mà vẫn không có tiếng động gì đáp lại, Mộ Dung Thiên khẽ nhíu mày, rốt cuộc Chu Lợi Á ở đâu chứ? Rõ ràng nàng ta biết mình không thể sử dụng lực lượng được, hẳn là phải chờ ở gần đây mới đúng.

Hướng chi, trên mảnh giấy chỉ ghi rõ địa điểm gặp mặt, nhưng lại không ghi rõ thời gian cụ thể, mới nhìn thoáng qua thì không giống như đối phương hào phóng với mình chút nào, bởi vì Chu Lợi Á là người rất thận trọng, vậy sao có thể sơ sót như thế chứ? Hơn nữa, đây lại là một chuyện cực kỳ quan trọng, ít nhất thì trong suy nghĩ của Hấp Huyết nữ hoàng, việc sinh hạ người nối dõi mới là sứ mệnh thiêng liêng nhất, vậy sao nàng ta có thể sơ ý như vậy chứ?

406. Hồi 383: Hồn Cốc (hạ)

Mộ Dung Thiên hơi do dự một chút, tính xem có nên tiếp tục tiến vào Hồn cốc hay không, bởi vì ngày trước khi hắn ở tại Phục Hoạt khu, hắn đã từng gặp phải quái sự âm thanh bị trở ngại, lúc bấy giờ rõ ràng là có hàng ngàn hàng vạn khô lâu chiến sĩ đang ở phạm vi gần hắn chỉ cách có mười thước, nhưng hắn lại không nghe được một tí âm hưởng gì. Lúc đó chỉ có thể giải thích rằng vì thanh âm bị ảnh hưởng của lực lượng thần bí mà truyền đến một không gian bị bóp méo khác.

Do đó, có lẽ Chu Lợi Á cũng không ở quá xa nơi này, chỉ là không thể nào nghe thấy được tiếng hô hoán của mình mà thôi.

Vừa nghĩ đến đó, Mộ Dung Thiên liền mạnh dạn bước vào trong lớp sương mù dày đặc, tiếp theo là hắn cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo thấm vào trong tâm, đó chính là đặc tính của Minh khí, so với nước hồ bị đóng băng còn lạnh hơn nhiều, bởi vì nó không chỉ đông kết thân thể mà còn là linh hồn của người ta nữa.

Một khoảng cách tầm hai trăm thước tất nhiên chỉ mất chừng vài phút là tới nơi, nhưng đó là đối với lúc trước thôi, Mộ Dung Thiên chỉ cần dùng khinh thân thuật nhô lên thụp xuống vài cái là xong. Còn hiện nay thì lực lượng của hắn đã bị cấm cố, ngay cả khinh thân thuật cơ bản nhất cũng không thể sử dụng được. Trong lúc bước đi từng bước một, Mộ Dung Thiên cũng cảm thấy cực kỳ uất ức, rõ ràng mình là một kho tàng bảo vật, vậy mà lại không có chìa khóa để mở cửa vào trong thì mới chết chứ.

Cũng may trong lớp sương mù ở phía trước đã thấy xuất hiện bóng dáng của mấy nữ tử, Mộ Dung Thiên thấy vậy thì hết sức vui mừng, vội vàng bước nhanh lên trước.

Nhưng đến khi nhìn thấy rõ dung mạo của những nữ tử đó thì Mộ Dung Thiên lại lập tức dừng bước ngay, bởi vì họ không phải là Chu Lợi Á và các nữ Hấp Huyết quý.

Mộ Dung Thiên rất ngạc nhiên khi nhìn thấy đồng loại ở trong Hồn cốc, hắn vội lên tiếng hỏi:

- Các người là....?

Đối phương không đáp lại, mà chỉ chậm rãi tiến đến gần hơn. Bọn họ đều là những nữ tử xinh đẹp như hoa, hơn nữa lại ăn mặc rất gợi cảm, sống mắt lóng lánh đa tình, đồng thời còn quần lầy Mộ Dung Thiên mà nhảy múa như những cánh bướm xuyên hoa. Nguyên bản họ đã mặc khá ít y phục, vậy mà cứ theo mỗi một chuyển động của điệu múa thì từng mảnh vải lại cứ rơi bớt dần, để lộ ra những tấm thân nóng bỏng rất kêu gợi.

Sau khi thấy vũ điệu của mình chẳng có tác dụng gì, các “Mỹ” then quá hóa giận nên bỏ đi hết. Bọn họ không thể dùng võ lực để tấn công nhân loại, bởi vì họ cũng là những u linh đáng thương.

Mộ Dung Thiên thở dài một hơi, nhưng đột nhiên hắn thấy ở trong lớp sương mù ở phía xa xa chợt có nhiều bóng đen mờ ảo, với những đôi mắt màu đỏ rực đang bắn hung quang ra tứ phía, tay chúng cầm trường mâu, chùy, và các thứ binh khí khác nhau mà lao về phía Mộ Dung Thiên.

Loại u linh này là loại tàn bạo nhất trong Hồn cốc, chúng được gọi là “Sát”. Thời còn sinh tiền, chúng đều là những trọng phạm cùng hung cực ác bị lưu đầy mà chết, nhưng sau khi chết rồi mà tính tình vẫn không thay đổi. Vừa nhìn thấy người ngoài tiến vào cốc thì chúng chỉ muốn dồn người ta vào chỗ chết thì mới cam tâm.

Những người mà lúc sinh tiền đã trở thành trọng phạm, đương nhiên đều là những người có lực lượng không thể khinh thường được. Tuy rằng sau khi chết đi thì lực lượng của chúng đã bị giảm bớt phần nào, nhưng lúc này chúng cũng không phải là những kẻ mà Mộ Dung Thiên có thể chống đỡ được.

Nhìn đám “Sát” u linh đang ồ ạt chạy tới với tốc độ cực nhanh, Mộ Dung Thiên đổ mồ hôi đầm đìa. Hắn chỉ có thể trơ mắt mà nhìn mỗi một động tác của chúng, chờ chúng xách đao đến chém mình, chứ thân thể thì không thể phản ứng mau lẹ được.

Những tia hàn quang phát ra từ các món vũ khí ở trên tay đám “Sát” u linh cũng khiến cho lòng Mộ Dung Thiên lạnh run. Những món vũ khí đó không phải do Minh khí biến thành, mà chúng đúng là đao thương thật, khi chém lên người thì nhất định sẽ bỏ mạng thôi.

Mẹ kiếp, Chu Lợi Á sao lại sơ ý thế này! Mộ Dung Thiên không ngừng oán trách Hấp Huyết nữ hoàng, sau đó thì lại thấy hơi hối hận, nếu sớm biết thế này thì trước đó hẳn thà để nàng ta cưỡng gian mình còn hơn.

Việc bị một vết thương nhỏ ở trong lòng so với việc bị chết dưới đao của đám u linh đáng ghét này thì còn tốt hơn nhiều. Thành thật mà nói, bị cưỡng gian cũng không phải là chuyện xấu gì, bởi vì nàng nữ hoàng kia rất xinh đẹp và gợi cảm, hơn nữa lại còn là xử nữ nữa chứ.

Chỉ tiếc rằng khi Mộ Dung Thiên phát hiện ra điểm tốt của việc bị cưỡng gian thì đã quá trễ rồi, lúc này đám u linh “Sát” đang vun kiếm vun đao bổ lên người hắn, hồng biến hắn thành một u linh của cốc.

Xoạt, xoạt!

Theo tiếng xoạt xoạt vang lên, kẻ bị phân thân không phải là Mộ Dung Thiên mà là đám “Sát” u linh kia.

Bọn chúng nhìn thân ảnh bị cắt làm hai đoạn của mình mà lộ vẻ cực kỳ sợ hãi, bởi vì trước mặt chúng là một thanh liêm đao màu đỏ rực. Nó chính là vật mà đám u linh này sợ nhất, nếu biết trên người đối phương có mang theo thanh liêm đao đó thì chúng tuyệt đối đã không dám chọc vào hắn rồi.

Thế nhưng vật đó sao lại lọt vào tay của nhân loại được kia chứ?

Chúng nó vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được câu trả lời cho vấn đề này, bởi vì khi chúng bị chém thành hai khúc, chúng chỉ có thể cất tiếng gào thét thê thảm, sau đó thì hình thể của chúng bị méo mó dần và trong phút chốc liền bị hút vào liêm đao hết.

Xèo, xèo....

Bên ngoài Tử thần liêm đao có một lớp hắc khí dài hơn một trượng, trông giống như lưới của con độc xà vậy. Tử khí ở đây rất dày đặc, nên Phệ hồn giống như cá gặp nước, không thể không hấp thu được; hơn nữa vừa rồi còn giết mấy con “Sát” u linh nên lại càng tăng thêm năng lực của nó nữa.

Tương tự như thần khí vậy, loại tử khí siêu biến thái này khi gặp lúc cần cứu cấp thì dù đang ở trong tay người thường, nó cũng có thể phát sinh năng lực kinh khủng được. Nếu như đụng với nhân tố có lợi thì nó lại càng khiến người và quỷ càng sợ nó hơn.

Những con “Sát” u linh khác vì tốc độ chậm mà may mắn thoát được kiếp nạn thì hầu như bỏ chạy tan tác như ong vỡ tổ, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng một con nào nữa.

- Hô, hô, hô...

Mộ Dung Thiên nắm “Phệ hồn” còn đang rung động không ngớt ở trong tay, hắn không khỏi hít một hơi thật sâu, bởi vì lực lượng bị cấm cố nên hắn không thể sử dụng được sở trường của mình là linh lực vũ khí. Trong tình thế cấp bách, hắn vô tình thò tay vào Không gian giới chỉ để tìm đại một món vũ khí nào đó ra tự vệ, không ngờ hắn lại nắm trúng Phệ hồn, mà nó thì lại rất thích hợp để sử dụng tại đây. Dù cho không sử dụng tới lực lượng, Phệ hồn vẫn có thể tự hấp thu tử khí ở trong Hồn cốc và phát huy sự lợi hại của mình không thua gì đầu khí của võ giả đỉnh cấp cả.

Cũng may trước khi rời khỏi Phật Lạc Lý Tư, Mộ Dung Thiên đã tiện tay mang theo thanh liêm đao này, bằng không thì ngày hôm nay đã không cách nào tránh khỏi tai họa rồi.

Bầu không khí ở trong Hồn cốc đột nhiên trở nên tĩnh lặng như tờ, lúc trước còn nghe tiếng nức nở của “Mỹ”, nhưng bây giờ thì toàn bộ đều im phăng phắc.

Tử thần liêm đao ngang nhiên thò phì phò, chiếc “lưỡi đen”, tức luồng hắc khí lượn lờ bên ngoài thân liêm đao, không ngừng thò ra thụt vào, quả nhiên rất có khí thế quân lâm thiên hạ. Ở đây chính là địa bàn của nó, không có bất cứ một loại u linh nào dám mạo phạm oai vũ của nó, bằng không thì chúng sẽ có kết quả giống như đám “Sát” u linh lúc này vậy.

Điều khiến cho Phệ hồn bất mãn nhất chính là Mộ Dung Thiên, nó rất muốn xâm nhập vào tên sắc lang này một lần nữa, nhưng lại phát hiện trong cơ thể hắn tuy đã mất đi toàn bộ lực lượng, nhưng trong đó lại như một bầu trời bao la bát ngát vậy, vô luận rót vào đó bao nhiêu tử khí đi nữa thì tất cả cũng đều như đá chìm đáy biển thôi. Thế nhưng Phệ hồn lại không thể không bảo vệ cho Mộ Dung Thiên, bởi vì chỉ có

hắn là người duy nhất mới có thể làm cho năng lực của Tử thần tỉnh lại, có lẽ đúng như lời Chu Lợi Á đã nói, hắn đúng là một sứ giả của Tử thần.

Phệ hồn vừa khéo chính là khắc tinh của u linh trong Hồn cốc, không có một con u linh nào lại dám trêu vào vũ khí ngự dụng của Tử thần cả, bởi vì từ trên thân nó luôn tỏa ra những luồng tử khí dày đặc, đủ có thể khiến cho những con u linh hung ác nhất cũng phải tránh xa.

Mộ Dung Thiên chợt phát hiện ra một điều, có Phệ hồn bảo vệ, hắn tựa như được đeo một tấm bùa hộ mệnh rất an toàn ở trên người vậy, không hề gặp trở ngại nào nữa.

Hồn cốc rất lớn, chỉ ít thì còn lớn hơn gấp mấy lần so với lúc đứng ở bên kia chiếc cầu mà nhìn vào nữa. Đối với một kẻ đã không còn năng lực sử dụng khinh thân thuật như Mộ Dung Thiên lúc này, thì nơi đây đúng là một địa phương rộng đến mức vô cùng vô tận.

Nghĩ đến một nơi rộng lớn thế này mà chỉ có một chiếc cầu con con chống đỡ suốt hàng mấy ngàn năm dài đằng đằng như vậy, Mộ Dung Thiên bất giác không nén được kinh sợ mà than thầm trong lòng, lực lượng của thần và ma quả thật là vĩ đại.

Rốt cuộc thì thần và ma ở trong thời cổ đại đã mạnh tới mức nào?

Đó là một vấn đề rất khó giải thích, có lẽ là vì năm xưa vốn không có người nào đã gặp qua thần hoặc ma, mà người ta chỉ căn cứ vào những kỳ tích hoặc vũ khí do thần và ma đã lưu lại mà suy đoán thôi. Tuy nhiên, lòng kính úy của nhân loại đối với thần và ma từ xưa tới nay vẫn chưa hề thay đổi.

Đi trong sương mù dày đặc của Hồn cốc hồi lâu, cũng may là khe núi nằm giữa cốc đúng là đường đi, nên Mộ Dung Thiên cũng không đến nỗi bị lạc đường.

Sột soạt...

Những tiếng bước chân thật nhỏ vang lên, nếu là u linh di chuyển thì chúng sẽ không phát ra tiếng động, vậy điều đó cho biết đối phương là nhân loại rồi.

Khi người kia vừa tới gần thì Mộ Dung Thiên lại cảm thấy ngạc nhiên còn hơn cả vui mừng nữa.

Đối phương là một nhân vật thần bí không thua gì những lớp sương mù dày đặc quanh năm suốt tháng ở đây, và y cũng là mục tiêu của chuyến đi này của Mộ Dung Thiên - Nhận Vụ. Không hiểu sao nàng lại đột nhiên xuất hiện ở đây thế này?

Vào lúc này đây, người mà Mộ Dung Thiên phải ứng phó đầu tiên phải là Chu Lợi Á mới đúng chứ, huống chi, không phải Nhận Vụ đã bị thôi miên rồi sao?

Người đáng lẽ phải nhìn thấy thì lại không xuất hiện, còn người không nên nhìn thấy thì lại xuất hiện ngay trước mắt.

Nhận Vụ vẫn bình yên vô sự, nhưng điều đó không làm cho hắn thấy vui mừng, bởi vì việc này quả thật quá kỳ lạ.

Trong mắt Nhận Vụ không hiện ra một tia cảm tình nào, lúc này nàng giống hệt một sát thủ lãnh khốc vô tình vậy, từ từ rút thanh chuỷ thủ ở ống gậy ra, sau đó thì phóng thật nhanh về phía Mộ Dung Thiên và chỉ để lại một đạo tàn ảnh ở phía sau thôi.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì cực kỳ hoảng sợ, chẳng lẽ Nhận Vụ muốn giết mình?

407. Hồi 384:

Mộ Dung Thiên hầu như vô ý thức mà cử “Phệ hồn” lên, vì không có lực lượng để chi trì, nên thanh Tử thần liên đao chỉ dài hơn một trượng này lại có vẻ hơi vướng chân vướng tay, nhưng nếu dùng nó để chống lại thích khách, nhất là một trong những nữ thích khách thuộc hàng đệ nhất lưu của đại lục như Nhận Vụ, thì nó lại trở nên khá vụng về.

Thân hình của Nhận Vụ lướt đi nhanh như sao sẹt, nàng lắc người bẻ góc để né tránh thanh liêm đao với một phương pháp hầu như đã thoát ly khỏi thường quy của vật lý, mà động tác vẫn trông rất ưu mỹ, sau đó lại tiếp tục đâm tới Mộ Dung Thiên.

Đôi mắt mỹ lệ của nàng không hàm chứa một tia cảm tình nào, đó chính là nhãn thần của một sát thủ, nhất định phải dồn mục tiêu vào chỗ chết mới thôi.

Cối lòng của Mộ Dung Thiên đã bị nguội lạnh hết phân nửa, vì sao Nhận Vụ đột nhiên bị thất tung rồi lại xuất hiện quá bất ngờ? Chẳng lẽ nàng không bị ảnh hưởng của sự thôi miên và còn hiểu rõ ý đồ bắc thượng của hắc nữ hay sao? Căn cứ theo phương pháp huấn luyện sát thủ từ bấy lâu nay của Long vương, thời khắc này đúng là lúc phải diệt trừ kẻ phản bội mới đúng.

Mộ Dung Thiên dẫn đo phân tích lập trường của Nhận Vụ, dù cho thân phận của hắc nữ có quan trọng đến mức nào, nhưng ở trong lòng Nhận Vụ, hắc nữ cũng chỉ là một đối tượng mà nàng có nhiệm vụ phải bảo vệ mà thôi, tất nhiên địa vị của hắc nữ còn kém xa Long vương, vốn là người đã đào tạo cho nàng trưởng thành.

Chỉ là hắc nữ vẫn cảm thấy có đôi chút chua xót, bởi vì mình đã bất chấp hiểm nguy mà xông đến đây cứu người, nhưng rốt cuộc lại bị đối phương dồn mình vào chỗ chết.

“Nhận Vụ à Nhận Vụ, nếu người muốn giết ta thì khi còn ở trong Tạp Lợi Tư Đặc học viện đã có thể ra tay rồi, cần gì phải lờn thối đến mức dẫn dụ ta đến tận đây để hạ thủ chứ? Chẳng lẽ làm vậy để dễ dàng thoát thân sau khi ám sát thành công hay sao?” Mộ Dung Thiên thoáng nghĩ tới lý do xuất thủ của Nhận Vụ, bởi vì chỉ có như vậy thì sẽ không có ai phát hiện ra được sự thất tung của hắc nữ.

Mỗi một u linh ở trong Hồn cốc đều hèn mạt còn tệ hơn cả rau cải ở trong chợ nữa, tất nhiên những việc xảy ra ở đây sẽ không thu hút được sự chú ý của người ngoài rồi.

Rõ ràng với lực lượng của Mộ Dung Thiên lúc này tất nhiên là không theo kịp tốc độ của Nhận Vụ rồi, lần này thanh chủy thủ của nàng lại nhắm vào cổ họng của người mà nàng vẫn luôn có nhiệm vụ phải bảo vệ.

Nhưng cũng có một số ngoại lực không muốn cho Mộ Dung Thiên bị tổn thất gì, mà Phệ hồn chính là một trong số đó, bởi vì trên đời này không còn một người thứ hai có được tố chất bị ma hóa giống Mộ Dung Thiên nữa.

Những người khác dù có bị ảnh hưởng từ lực lượng của Tử thần, nhưng còn xa lắm thì họ mới đạt được tới cảnh giới của thần cấp. Điều đó có ý nghĩa rất quan trọng với Phệ hồn, vì vậy mà nó tất nhiên phải tự có phản ứng.

Thế rồi lưỡi đao to bản của Tử thần liêm đao bỗng nhiên thu nhỏ lại, rồi sau đó liền có rất nhiều mũi nhọn đâm tua tủa ra ngoài, hoàn toàn bao phủ lấy Mộ Dung Thiên vào trong. Từ xa nhìn lại thấy hắc nữ như một con nhím vậy.

Đây chính là phương pháp phòng ngự tuyệt đối của liêm đao, bảo hộ một phạm vi ba trăm sáu mươi độ, ngay cả thích khách cũng khó lòng mà phá giải được.

Nhưng Nhận Vụ phẳng phất như không hề lưu ý tới những mũi nhọn của Phệ hồn vậy, nàng giống hệt một con thiêu thân nhảy vào lửa, không hề sợ món tử khí đáng sợ đó chút nào.

Nếu tình trạng đó cứ tiếp tục diễn ra, vậy thì những mũi nhọn kia sẽ đâm vào thân thể mềm mại của Nhận Vụ, mà thanh chủy thủ trong tay nàng cũng sẽ cắt lìa cổ họng của Mộ Dung Thiên.

Vậy thì trong Hồn cốc sẽ có thêm hai cỗ thi thể và hai cô hồn dã quỷ nữa.

Mộ Dung Thiên trầm thổ dài một tiếng, rồi ném bỏ Phệ hồn xuống đất.

Nếu hắc nữ kiên trì như trước, vậy thì cả hai sẽ đều bị đồng quy vu tận mà thôi.

Ví như có thể giết chết nàng để mình tiếp tục sinh tồn, vậy thì Mộ Dung Thiên phải bắt đắc dĩ đành hạ thủ để vui hoa, dù cho nàng có là một trang mỹ nữ đi nữa thì cũng không còn biện pháp nào hết, bởi vì hiện tại hắc nữ không còn là một người độc thân nữa, mà hắc nữ còn phải sống vì nhiều người khác, nào là Lộ Thiên, Lăng Đế Tư, Mâu Cơ, Tân Dịch Á, vv.....

Nhưng hắn nhìn thấy được lòng quyết tâm của Nhận Vụ, đó là một sự quyết tâm phải giết cho được đối phương, dù cho cái giá phải bỏ ra là chính sinh mạng của mình!

Nếu như hai người không thể cùng tồn tại, vậy thì chi bằng một người bỏ cuộc trước, để cho người còn lại được sống sót.

Nhận Vụ không thể là người bỏ cuộc rồi, bởi vì sát thủ thì phải vô tình, nguyên tắc của họ là phải một lòng một dạ chấp hành mệnh lệnh, vì vậy, kẻ nên bỏ cuộc phải là Mộ Dung Thiên thôi.

Ngày trước khi còn ở Phật Lạc Lý Tư, Nhận Vụ đã cứu hắn một lần, vậy thì lần này coi như là hắn trả lại mối ân tình đó cho nàng.

Trong tiếng rít đầy phần nộ, những luồng hắc khí bao quanh Tử thần liên đao liên tan biến dần, bởi vì nó phải thông qua trung giới là cơ thể con người thì mới có thể hấp thu lực lượng ở trong không gian được. Sau khi rời tay Mộ Dung Thiên, đường đường là một món tử khí rất bá đạo vậy mà cũng chỉ còn lại là một mớ sắt vụn thôi.

Đây là lần thứ hai nó bị vất bỏ. Phệ hồn quả thật nghĩ không ra, trên đời này còn có người lại tình nguyện bỏ rơi lực lượng tuyệt thế, thậm chí như lúc này đây, hắn cũng đang bỏ đi sinh mạng của mình, chỉ vì một nữ nhân muốn giết mình thôi.

Sau khi mất đi sự cản trở, thân hình của Nhận Vụ chợt ập đến nhanh hơn, còn Mộ Dung Thiên thì cảm thấy cơn lạnh buốt truyền đến cổ họng mình, nhưng hắn lại không thấy đau đớn chút nào, bởi vì thanh chủ tử đó đã dừng lại tại trước cổ họng của hắn.

Trong ánh mắt của Nhận Vụ chợt hiện lên thần sắc đầy phức tạp rất khó nhận ra, sau đó thì cũng nhanh chóng biến mất và khôi phục lại sự tĩnh mịch. Thân hình của nàng chợt lui nhanh về phía sau, cách Mộ Dung Thiên chừng hơn mười thước.

Mộ Dung Thiên nuốt ực một ngụm nước miếng, không sai, hắn vẫn còn sống, chỉ là cảm giác lạnh buốt tại cổ họng vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Điều đó nói cho hắn biết là mình đã đến sát bên bờ địa ngục rồi.

Chỉ là không biết tại sao khi tới thời khắc cuối cùng thì Nhận Vụ lại dừng tay như thế?

- Quả là một phong lưu thân sĩ rất biết thương hương tiếc ngọc, vì mỹ nữ mà cũng không màng đến sinh mạng của mình, ha ha.....

Từ phía sau của hạp cốc bỗng nhiên có tiếng cười trong trẻo như chuông bạc vang lên. Mộ Dung Thiên hơi ngăn người ra, thanh âm của nữ tử đó lại không phải là Chu Lợi Á.

Xem ra đêm nay ở tại Hồn cốc đúng là không yên tĩnh chút nào. Khách không mời mà đến hết lần này tới lần khác xuất hiện, còn nữ diễn viên chính của đêm nay thì trái lại vẫn chưa thấy tăm hơi đâu cả.

Theo tiếng cười, một bóng người thướt tha chậm rãi bước ra từ trong lớp sương mù dày đặc.

Vóc dáng của đối phương rất hấp dẫn, vừa cao gầy vừa thon dài, tuy rằng không nóng bỏng và gợi cảm khiến người ta vừa nhìn thấy đã phải giật mình như Lăng Đế Tư, nhưng rõ ràng thêm một phần thì quá nhiều, mà bớt một phần thì lại quá ít. Thân thể hoàn mỹ đó có thể dùng hai chữ “cân xứng” để diễn tả. Nếu như ở tại Thần Phong đại lục có loại chức nghiệp người mẫu thì nàng ta đúng là người thuộc loại hàng đầu rồi.

Trong khi tên sắc lang đang đánh giá vóc người tiêu chuẩn của nàng “người mẫu” kia, và từ đó suy đoán ra khuôn mặt của đối phương nhất định phải xinh đẹp như một thiên sứ mới phải, nhưng hắn đã sai rồi, bởi vì nữ tử đó chẳng những là một xú nữ, mà còn rất xấu nữa.

Kỳ thật thì những đường nét ở trên khuôn mặt của nàng ta cũng không tệ, bởi vì nàng ta có một khuôn mặt hình trái xoan, rất cân xứng với thân hình, chỉ tiếc là ở trên khuôn mặt đó lại có rải rác vài vết sẹo nên đã hoàn toàn phá hủy đi sự mỹ lệ của nàng ta.

Từng vết sẹo vắt ngang qua nhau, chồng chất lổm chổm, không biết là do loại vũ khí gì đã gây nên những vết thương đó, mà quả thật chúng khiến người ta nhìn vào phải giật mình kinh hãi. Chỉ tiếc rằng thân đã

ban tặng cho nàng ta một dáng người mỹ miều như vậy mà lại khiến cho nàng ta gặp phải tai nạn đau lòng đến như vậy.

Đôi mắt của nữ tử tựa như hai hạt minh châu, trong bóng đêm lại phát sáng lấp lánh, so với khuôn mặt xấu xí thì hoàn toàn đối lập.

Mộ Dung Thiên không quan tâm tới khuôn mặt xấu xí và dáng người như người mẫu của nàng ta, mà hắn chỉ muốn biết thân phận thật sự của đối phương thôi.

Vì sao nàng ta lại ở chỗ này, vì sao lại ở cùng với Nhận Vụ? Tại một nơi xa xôi tới hàng ngàn dặm như Lan Dịch Tư này, Nhận Vụ hẳn là không có bằng hữu mới đúng.

Nữ tử kia dường như hiểu được sự thắc mắc của Mộ Dung Thiên, nàng bật cười khanh khách rồi nói:

- Tiên sinh không cần đoán nữa, trên thực tế, ta và người chưa từng gặp mặt, và cũng không hề quen biết với vị tiểu thư này.

Nói xong, nàng ta lại chỉ vào Nhận Vụ.

Mộ Dung Thiên khẽ nhíu mày:

- Nếu vậy thì tiểu thư là ai? Tìm ta có việc gì?

Nữ tử cười nói:

- Tên của ta, có nói cho người biết cũng không sao, bởi vì ở tại bốn thành, bất cứ ai cũng đều biết đến. Ta là Vưu Đồ Lạp, là nữ nhân xấu xí nhất tại Lan Dịch Tư.

Mộ Dung Thiên có chút hơi khâm phục nàng ta, bởi vì đối với những nữ nhân yêu thích cái đẹp thì ai nấy cũng đều xem dung mạo như tính mạng của mình vậy. Nếu như cho một nữ tử cơ hội để lựa chọn được trở thành cao thủ tuyệt đỉnh ở trên đại lục hoặc là có dung mạo xinh đẹp nhất, vậy thì không cần phải nói, đa số sẽ lựa chọn được xinh đẹp nhất. Thế nhưng nữ tử ở trước mắt đây lại có thể thần nhiên với khuôn mặt xấu xí của mình, và không hề có chút tự ti nào.

Nữ tử bổ sung một câu:

- Về phần ý đồ của ta đến đây thì rất đơn giản, chỉ là muốn giao đấu một trận với người thôi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì gần như muốn phát điên lên, xem ra nữ tử của Tây Bắc rất có vấn đề đây, một người thì muốn cưỡng gian nam nhân, còn một người thì vô duyên vô cớ đi tìm người ta để đánh nhau.

Nữ tử lại nói tiếp:

- Nói chính xác hơn một chút là ta để cho người khác giao đấu với người.

- Để người khác giao đấu với ta?

- Đúng vậy, nếu như đổi lại là “khống chế” thì chắc người sẽ hiểu rõ hơn chứ?

Mộ Dung Thiên chuyển ánh mắt đầy hồ nghi lên người Nhận Vụ, lúc này hắn mới phát hiện ra đôi mắt đẹp của nữ thích khách đã trở thành vô thần, hoàn toàn khác hẳn với thường ngày, chỉ là lúc này khi hắn giao đấu với nàng thì không hề chú ý tới mà thôi.

- Đã phát hiện được ẩn tình rồi à? Không sai, nàng ta đã bị ta khống chế, chẳng những đã hoàn toàn mất đi lý trí mà còn trở thành một con rối để ta điều khiển nữa. Vừa rồi nàng ta đã tấn công người, có bị sợ không?

Mộ Dung Thiên thở phào một hơi. Nói như vậy tức là Nhận Vụ vẫn chưa khôi phục lại thần trí, bằng không thì hắn sẽ bị phiền hà lắm đây, nhưng chỉ với hai tiếng “khôi lỗi” thì lại khiến cho hắn phải chau mày suy nghĩ.

Nữ tử nhanh chóng đoán ra được sự lo lắng của Mộ Dung Thiên, liền cười nói:

- Yên tâm đi, nàng ta chỉ tạm thời trở thành khôi lỗi của ta thôi. Chỉ cần tháo gỡ được kỳ thuật của ta thì nàng ta sẽ khôi phục lại như trước, bảo đảm tiểu tình nhân của người sẽ được bình yên vô sự. Phải rồi,

nàng ta có phải là tiểu tình nhân của người hay không, tại sao phải thôi miên nàng ta và còn giấu tại phòng quý khách của Tạp Lợi Tư Đặc học viện nữa? Nếu không phải thế thì ta đã không dễ dàng khống chế được nàng ta rồi. Nàng ta đúng là một khôi lỗi mạnh nhất mà ta đã nắm trong tay từ trước tới giờ đây.

Nữ tử nói tới đây thì hơi dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Hi, nàng ta cũng là khôi lỗi xinh đẹp nhất nữa. Nói thật chứ, ta cũng rất đổ kị với khuôn mặt hoàn mỹ của nàng ta đấy. Đã đẹp như thế, mà lại còn là một nữ nhân có thực lực rất mạnh nữa. Nàng ta hẳn là một người có tiếng tăm mới phải.

Trong lúc nữ tử huyền thuyên, Mộ Dung Thiên thì lại trầm tư suy nghĩ. Hắn nhanh chóng nhớ tới một loại chức nghiệp được gọi là khôi lỗi sư, đó là một loại chức nghiệp có thể khống chế nguyên tố khôi lỗi hoặc chế tác các khôi lỗi có thể chiến đấu theo quần thể được. Chỉ là Nhận Vụ.....

Nữ tử là một loại người luôn hiểu rõ tâm tư của người khác, nên lúc này nàng ta lại lên tiếng:

- Có phải người cảm thất rất kỳ quái không? Tại sao ta có thể khống chế người sống để trở thành khôi lỗi phải không? Bởi vì.....ta là một khôi lỗi hồn sư!

408. Hồi 385: Cứu Viện

Khôi lỗi hồn sư là một trong những chức nghiệp cực hiếm của đại lục, họ là do khôi lỗi sư và tu hồn giả hợp lại mà thành.

Khôi lỗi hồn sư giống khôi lỗi sư ở chỗ có thể thao túng nguyên tố khôi lỗi để tác chiến, nhưng ngoài những năng lực mà một khôi lỗi sư bình thường có ra, khôi lỗi hồn sư còn có thể khống chế linh hồn khôi lỗi để tác chiến, thậm chí cả một người còn sống sờ sờ ra đó cũng có thể bị khôi lỗi hồn sư khống chế nữa.

Khi những người có tinh thần lực yếu một chút bị trúng thuật của khôi lỗi hồn sư, họ sẽ mất đi năng lực suy nghĩ của một người bình thường, và sẽ trở thành một cái xác không hồn để nghe theo mệnh lệnh của các khôi lỗi hồn sư, cho dù có phải giết chết người chí thân của mình thì họ cũng sẽ không nhúu mày. Họ chỉ còn là một công cụ không có ý thức mà thôi.

Những người đã trở thành khôi lỗi bị thao túng, bản năng của họ vẫn còn tồn tại, nên họ vẫn có thể sử dụng những kỹ năng đặc biệt cùng với phương thức và kinh nghiệm chiến đấu của mình, hơn hẳn những nguyên tố khôi lỗi đơn thuần. Do đó mà loại khôi lỗi này còn lợi hại hơn một bậc nữa.

Theo đáng lẽ thì Nhận Vụ không thể trở thành một khôi lỗi dễ dàng như vậy, nhưng vì nàng đang bị thôi miên, nên điều đó đã tạo cơ hội tốt cho nữ tử kia đắc thủ. Hẳn là nữ tử nọ đã thi thuật ngay tại trong phòng của Nhận Vụ, rồi khiến cho nàng tự mình rời khỏi nơi đó.

Thậm chí, việc thi thuật cũng rất có thể đã xảy ra ngay trong lúc Chu Lợi Á còn đang đùa giỡn với tên sắc lang, vì vậy mà lần ước hội này, từ đầu tới cuối Mộ Dung Thiên vẫn tưởng rằng tất cả đều do Hấp Huyết nữ hoàng gây nên.

Chỉ là hắn không hiểu được, tại sao nữ tử xấu xí này lại muốn giao đấu với mình kia chứ, bởi vì với Chu Lợi Á thì ít ra nàng ta cũng còn có lý do, dù rằng lý do đó khá là hoang đường.

- Có thể nào nói cho ta biết, vì sao lại muốn đấu với ta không? Hoặc có thể nào bỏ qua trận đấu hồ đồ này hay không?

Nữ tử mỉm cười nói:

- Không được, nếu bỏ qua thì bao nhiêu công sức của ta bỏ ra đều bị uổng phí hết hay sao? Nếu người cho rằng cuộc đấu này không có ý nghĩa, vậy ta có thể nói cho người biết một chuyện, đó là ta đã đánh cuộc với một người. Chỉ có vậy thôi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì suýt nữa ngất đi luôn:

- Chỉ đơn giản vậy thôi à?

Nữ tử lại cười đáp:

- Không, đó là một chuyện rất nghiêm túc đối với ta, bởi vì từ nhỏ tới lớn, ta không muốn bị thua. Khuôn mặt này của ta chính là hậu quả của một lần thua cuộc trước đây đây.

Nữ tử vừa nói vừa chỉ lên những vết sẹo ở trên mặt mình. Ẩn đằng sau những vết sẹo đó, hẳn là cả một thiên cổ sự không ai biết đến.

- Được rồi, lời gì cũng đã nói xong, mặc dù có hơi đáng tiếc, nhưng vì để công bằng, ta sẽ không dùng tiểu tình nhân của ngươi để làm khôi lỗi chiến đấu nữa, vậy ngươi có thể thắng tay mà đấu rồi.

Mộ Dung Thiên cười khổ, nói:

- Ta chịu thua, vậy được chưa?

Không phải là hẳn không muốn đánh, mà căn bản là không có cách nào để đánh thôi. Đương nhiên, việc hẳn bị mất sức chiến đấu lại không thể dễ dàng nói cho người khác biết được.

Nữ tử cười nói:

- Đương nhiên là được, tuy nhiên, nếu đã thua thì phải trả ra một giá. Nghe đây, nếu ngươi không muốn khuôn mặt xinh đẹp của tiểu tình nhân mình bị giống như ta thế này, vậy thì ngươi phải dốc hết toàn lực ra để đánh, ta tuyệt đối sẽ không nhân nhượng đâu.

Nói xong, hai mắt của nữ tử liền nhắm chặt lại, sau đó lại mở ra, đôi tròng mắt sáng của nàng ta giờ đây lại còn sáng hơn trước nữa, và còn có những tia tử quang yếu ớt không ngừng chớp lóe.

Đôi mắt đó so với Vụ đồng của Nhận Vụ cũng là những đôi mắt cực kỳ hiếm thấy.

Đôi mắt của nữ tử phát ra từng luồng từng luồng ánh sáng giống như ăng ten phóng ra những tia sóng điện vậy, lấy nàng ta làm trung tâm mà phát xạ đến những nơi xa xa trong Hồn cốc.

Tiếp theo đó là một luồng áp lực ập về phía Mộ Dung Thiên, và nó lại tấn công vào tinh thần của Mộ Dung Thiên. Hẳn chỉ cảm thấy đầu óc giống như là thiếu dưỡng khí, để đến nỗi muốn ngất xỉu đi, nhưng dấu hiệu đó lại nhanh chóng biến mất ngay sau đó.

- Quả nhiên tinh thần lực rất mạnh, chỉ trong chớp lát mà đã thích ứng được với “Linh hồn ba động” của ta, đúng là không khiến cho ta thất vọng. Người như vậy rất xứng làm đối thủ của ta.

Dáng vẻ tươi cười lúc nãy của nữ tử đã biến mất, so với hình dạng bây giờ đúng là khác hẳn một trời một vực. Điều đó cho biết, nàng ta đã tiến nhập vào trạng thái chiến đấu rồi.

Rồi không lâu sau, từ bốn phương tám hướng có rất nhiều bóng đen tụ tập lại, một số lượng lớn đủ loại đủ dáng u linh, có loại mặc áo bào trắng của ma pháp sư, có loại cưỡi tuần mã như kỵ sĩ, có loại mặc hắc y của đạo tặc, có loại cầm đại đao như chiến sĩ, có loại khắp người đều mang đồ án quái dị giống như phù chú sư, vv....cứ hết nhóm này tới nhóm khác, đều ừn ừn lao tới, quả thật trông rất giống u linh quân đội vậy.

- Đối với người khác mà nói, Hồn cốc chính là địa ngục, nhưng đối với khôi lỗi hồn sư như chúng ta, nó chính là thiên đường xinh đẹp nhất, bởi vì khắp nơi đều là khôi lỗi. Phải rồi, sẵn đây ta cũng báo cho ngươi một tin xấu, khôi lỗi hồn sư chúng ta có thể trong một thời gian ngắn mà khiến cho u linh khôi phục lại năng lực của lúc sinh tiền, bởi vậy nên chúng sẽ mạnh hơn những u linh bình thường nhiều lắm. Ha ha....ngươi phải cẩn thận đấy.

- Khoan, chờ một chút....ta....

- Hừ, không cần viện lý do để thoái thác nữa, ta nhắc lại một lần, thất bại là phải trả một cái giá thật đắt. Vả lại, nếu muốn đánh ngã những con khôi lỗi này thì trước tiên phải đánh ngã ta đã, vì vậy, ngươi không cần phải hạ thủ lưu tình. Ta không phải là người quen biết với ngươi, lại càng không phải là một trang mỹ nữ, ngươi không cần phải thương hương tiếc ngọc làm chi.

Mộ Dung Thiên còn chưa kịp nói hết thì đã bị nữ tử lên tiếng cắt ngang, sau đó thì trong mắt nàng ta lại phát ra những gợn sóng màu sắc không ngừng biến ảo, mà tốc độ của chúng lại khác nhau, có nhanh có chậm, đó chính là dấu hiệu cho biết nàng đang dùng tinh thần lực để khống chế khôi lỗi.

Những con khôi lỗi u linh kia vừa nhận được mệnh lệnh thì lập tức ủa về phía Mộ Dung Thiên tựa như nước vỡ đê vậy.

Mộ Dung Thiên chỉ đành thúc thủ vô sách, vì đám u linh đó dưới sự ảnh hưởng của khôi lỗi thuật của nữ tử nọ thì đã mất đi quyền tự chủ, thậm chí ngay cả “Phệ hồn” mà chúng còn không sợ nữa.

Nữ tử không biết phân tốt xấu kia thật ép cho Mộ Dung Thiên không thể tránh né được, hắn chỉ có thể trở mặt nhìn đám đại quân u linh đang ồ ạt tràn tới để chôn vùi mình thôi.

Mộ Dung Thiên bị rơi vào tuyệt cảnh, đằng sau một tảng đá nằm sâu ở bên trong hạp cốc hiện đang có một đôi mắt dõi theo mọi tình huống trước mắt, và đôi mắt đó lại đang tỏ ra rất vui mừng.

Chỉ tiếc là kẻ ẩn mình đó đã không thể kéo dài nỗi vui mừng của mình được bao lâu, bởi vì khi đám khôi lỗi u linh quân kia sắp bằm Mộ Dung Thiên ra thành một đồng thịt vụn thì chúng đều lập tức dừng hành động lại, vì chúng vừa nhận được mệnh lệnh dừng tay.

Đó không phải là vì nữ tử kia đột nhiên thay đổi chú ý mà buông tha cho Mộ Dung Thiên, mà là lúc này ở trên cổ nàng đang có một ngón tay đang ấn tại đó.

Ngón tay kia vừa thon dài vừa xinh xắn, móng tay cũng được sơn phết rất đẹp, trong màu sắc hoa hồng lại lộ ra những hoa văn mỹ lệ, thế nhưng ngón tay xinh đẹp đó lại cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ cần nó khẽ động một chút thì sẽ cắt đứt yết hầu của nữ tử kia ngay.

Phải biết rằng, khôi lỗi hồn sư cũng giống như ma pháp sư vậy, thân thể họ rất yếu đuối, chính vì thế mà nữ tử nọ mới hạ lệnh cho các u linh khôi lỗi dừng tay lại.

- Vụ Đồ Lạp muội muội, đừng nên loạn động nhé, chiếc cổ của người rất xinh đẹp, ngàn vạn lần đừng để cho nó biến thành xấu xí đấy.

Lời nói tuy nhẹ nhàng như vậy, nhưng trên thực tế thì ai nấy cũng đều biết, nếu nữ tử nọ mà loạn động một chút thì sẽ không chỉ biến thành xấu xí đơn giản như vậy thôi, mà người chết rồi thì cũng sẽ không còn thiết xấu hay đẹp gì nữa.

Mộ Dung Thiên nghe được tiếng của người kia thì vừa mừng vừa sợ, quả nhiên Chu Lợi Á cũng có mặt ở đây, thật là không ngoài dự liệu của người ta. Trước đó hắn vẫn cho rằng Chu Lợi Á dùng Nhận Vụ để uy hiếp mình, nhưng hiện tại thì lại xuất hiện để cứu mình.

Lúc này sắc mặt của Vụ Đồ Lạp đã trở nên rất khó coi, nàng ta lên tiếng:

- Chu Lợi Á nữ hoàng, đây là cuộc quyết đấu riêng tư, vốn không liên quan gì đến người, xin chớ nhúng tay vào.

Chu Lợi Á cười khanh khách rồi nói:

- Ủa vậy à? Nhưng sao ta thấy là hắn bị ép uống đấy, lại thêm một việc nữa, đó là ta không thể khoanh tay đứng ngoài chuyện này được, ai kêu hắn là tiểu tình nhân của ta làm chi chứ.

Vụ Đồ Lạp vốn đang tức giận thì bỗng chuyển sang ngạc nhiên, nam nhân kia là tiểu tình nhân của Hấp Huyết nữ hoàng hay sao? Như vậy có nghĩa là hắn sẽ là phụ thân của kẻ thống trị đời kế tiếp của Hấp Huyết hoàng triều hay sao?

Chu Lợi Á cố ý nói thật lớn, khiến cho Mộ Dung Thiên đang ở xa xa nghe được thì cũng phải dở khóc dở cười.

Thế nhưng ở trong tình huống hiện tại, hắn tốt nhất là không nên lên tiếng phản bác, bởi vì Chu Lợi Á cũng là một người hỷ nộ vô thường.

Quả thật Chu Lợi Á không phải là người đã bắt cóc Nhận Vụ, tuy nhiên, đêm nay vừa khéo nàng ta lại ở Hồn cốc mà tu luyện, khi nhìn thấy rất nhiều u linh bỗng nhiên xuất hiện dị trạng thì mới muốn đến xem xảy ra chuyện gì, không ngờ nhờ vậy nên mới cứu kịp một mạng của Mộ Dung Thiên.

Hấp Huyết nữ hoàng vẫn lộ vẻ tươi cười mê người, nói:

- Bởi vậy mới nói, Vưu Đồ Lạp muội muội, hãy nể mặt ta nhé, việc đêm nay đến đây là thôi đi. À không, sau này cũng không nên chọc vào tiểu tình nhân của ta nữa, bằng không người sẽ là kẻ địch của toàn bộ Hấp Huyết hoàng triều, dù cho người có là nữ nhi của Bái Yết La quốc sư đi chăng nữa.

Nữ nhi của Bái Yết La?

Lời nói đó tựa như tiếng sét nổ bên tai vậy, Mộ Dung Thiên hầu như ngất người cả ra. Hiện tại hắn và Bái Yết La đều có chung một kẻ thù, đáng lẽ lão không nên để nữ nhi đến giết mình mới phải? Hơn nữa, nếu lão muốn lấy mạng mình thì việc đó rất đơn giản, hà tất phải tốn nhiều công sức như vậy?

Mộ Dung Thiên nhớ tới việc Vưu Đồ Lạp nhắc tới chuyện đánh cuộc với một người, coi bộ điều đó không phải là giả rồi. Thế là trong lòng hắn khẽ động, mơ hồ như đã đoán ra được điều gì đó.

Ánh sáng ở trong mắt của Vưu Đồ Lạp chợt thay đổi một lần nữa, sau đó thì toàn bộ u linh đại quân đều quay trở vào trong lớp sương mù dày đặc, rồi nhanh chóng biến mất không còn thấy tăm hơi chúng đâu nữa.

Chu Lợi Á buông ngón tay đang ấn tại chiếc cổ trắng ngần của Vưu Đồ Lạp, rồi nói:

- Vưu Đồ Lạp muội muội, đắc tội rồi!

Vưu Đồ Lạp không nói gì, chỉ trừng mắt hung hăng liếc Chu Lợi Á một cái rồi phi thân bỏ đi, chẳng bao lâu sau thì đã khuất hẳn trong lớp sương mù.

Chu Lợi Á nhẹ nhàng đỡ lấy thân hình đã mất đi sự khổng lồ và tựa như đang muốn ngã xuống của Nhận Vụ, sau đó mới ôm nàng vào lòng rồi bước đến trước mặt Mộ Dung Thiên và cười nói:

- Quả thật là một mỹ nhân xinh đẹp, chẳng trách nào người thà bị chết mà không muốn cho nàng ta bị tổn thương gì. Ài, có một trượng phu đa tình cũng khiến người ta rất đau đầu, ta cũng cảm thấy hơi ganh tỵ đấy.

Mộ Dung Thiên ngượng ngùng nói:

- Không phải như người nghĩ đâu, mà còn nữa, hình như ta không phải là trượng phu của người thì phải.

- Hì, vì tình thế lúc này quá cấp bách, nên chỉ tạm thời gọi người là tiểu tình nhân của ta vậy.

Chu Lợi Á cười khúc khích mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Hồn cốt là một nơi nguy hiểm, tốt nhất là người không nên ở lại đây quá lâu.

Nói xong, nàng ta đẩy Nhận Vụ vào lòng Mộ Dung Thiên rồi nói thêm:

- Bây giờ thì nên mau trở về đi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hơi ngẩn người ra, hắn vốn còn tưởng Chu Lợi Á sẽ nhân cơ hội này để hoàn thành đại kế “chế tạo” truyền nhân nữa chứ, không ngờ nàng ta lại bỏ qua cho mình dễ dàng như vậy, so với ban ngày thì quả thật là khác hẳn một trời một vực.

Chu Lợi Á nói:

- Người cảm thấy rất kỳ quái phải không? Bởi vì ta đã thay đổi chủ ý rồi, muốn hoài thai không phải là chuyện của một sớm một chiều, mà ta cũng không thể lần nào cũng ép buộc người được. Nếu là vậy thì thật là chẳng hay ho chút nào, tuy nhiên, ta tin rằng sẽ có một ngày nào đó người sẽ thích ta.

Nói tới đây, Chu Lợi Á khẽ vén lọn tóc trước mặt rồi cười nói:

- Dù nói thế nào thì ta cũng là một nữ nhân có mỹ lực mà phải không? La Địch háo sắc, người nói xem có đúng không?

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp:

- Đúng vậy!

Hắn phải thừa nhận, Chu Lợi Á có rất nhiều mỹ lực, sau khi nàng ta không còn sử dụng thủ đoạn cưỡng ép nữa thì hoàn toàn có đủ mười phần hấp dẫn của một nữ nhân.

Chu Lợi Á cúi người nhặt “Phệ hồn” ở dưới đất lên, nàng tựa như nhặt được món vật chí bảo vậy, biểu tình trên mặt lộ ra vẻ rất cuồng nhiệt, bởi vì thanh liêm đao này chính là món vũ khí ngự dụng của Tử thần mà toàn tộc của nàng vẫn cực kỳ tôn kính.

Sau khi cẩn thận vuốt ve Phệ hồn mấy cái, Chu Lợi Á mới đưa trả lại cho Mộ Dung Thiên rồi nói:

- Cầm đi, Tử thần điện hạ sẽ không rời bỏ ngươi đâu.

Mộ Dung Thiên hơi lưỡng lự:

- Món vũ khí này đối với Hấp Huyết tộc các người rất quan trọng, nếu như ngươi thích thì hãy giữ nó đi.

Chu Lợi Á đáp ngay:

- Không được, thật đáng tiếc, ta không phải là nhân tuyển được điện hạ chỉ định, nên không thể làm trái ý của điện hạ được. Nó thuộc về người mới đúng.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì cũng không thoái thác nữa, hắn cầm Phệ hồn bỏ vào trong Không gian giới chỉ, bởi vì thanh liêm đao này quả thật có chỗ rất hữu dụng đối với lực lượng bị cấm chế của hắn.

- Được rồi, trở về đi. Ta và các thuộc hạ sẽ ẩn thân tại nơi bí mật mà bảo vệ ngươi, cho đến khi ngươi vào tới trong thành mới thôi. Thù xa sẽ được chuẩn bị chu đáo ở một nơi gần nhất. Phải rồi, ta còn một thứ trả lại cho ngươi đây, nguyên bản ta muốn dùng nó để làm vật đính ước, nhưng bây giờ xem ra ngươi còn cần sử dụng tới nó.

Nói xong, Chu Lợi Á liền nhét vào tay Mộ Dung Thiên một vật, sau đó thì thân thể mềm mại của nàng ta chợt phát ra một luồng hồng quang rồi biến thành một con dơi, và bay mất vào màn đêm.

Mộ Dung Thiên xòe bàn tay ra, thì ra vật kia là “Thiên biến vạn hóa”, tấm mặt nạ này hầu như đã trở thành một bộ phận ở trên thân thể hắn rồi.

Chu Lợi Á nói không sai, hắn quả thật rất cần tấm mặt nạ này.

Chủ nhân của đôi mắt đang ẩn ở phía sau tảng đá lớn trong hạp cốc kia chợt thở dài một tiếng não ruột, sự việc phát triển tới mức này thật khiến cho gã rất mất hứng, không ngờ Chu Lợi Á lại nhúng tay vào việc này, và đó chính là điểm tính toán sai lầm của gã.

Gã vốn mạo hiểm giở trò để trừ đi Mộ Dung Thiên, bất chấp sự nghiêm phạt nếu một khi các vị sư phụ phát giác ra sự thật, bởi vì gã mơ hồ cảm giác được người này sẽ là kình địch lớn nhất trong đời của gã, là một mối họa tâm phúc cực lớn, thậm chí còn khiến cho gã khó giữ được địa vị ở Tây Bắc nữa. Do đó, dù cho Tây Bắc nhờ có sự hợp tác của Mộ Dung Thiên mà chiếm được thượng phong ở trong chiến tranh, thậm chí cuối cùng có thể trở thành bá chủ ở trên đại lục, nhưng điều đó cũng không có nghĩa gì, bởi vì đó không phải là giang sơn của gã.

Qua đêm nay, sẽ không còn một cơ hội nào tốt như thế nữa, thế rồi bóng đen kia cũng không nán lại thêm nữa mà xoay người bỏ đi.

Lúc này cả gã cũng không biết rằng, ở nơi cao nhất của hạp cốc còn có một đôi mắt khác đang chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của gã.

Bái Yết La thở dài một hơi rồi không tránh khỏi phải lắc đầu vài cái, bởi vì Bồi Đình Mật đã khiến cho lão quá thất vọng rồi.

Sự ích kỷ nhỏ nhen của gã có khả năng sẽ làm thay đổi cả một sự nghiệp huy hoàng của gã.

oooOooo

Mộ Dung Thiên ôm lấy Nhận Vụ rồi đi thẳng ra đường cái, nữ thích khách vẫn hôn mê giống như nàng công chúa ngủ trong rừng vậy, tựa như đã hoàn toàn rơi vào thế giới của mộng mị rồi.

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên nhớ tới lúc thanh chủ tử của Nhận Vụ sắp chạm vào yết hầu của mình, khi đó dường như ánh mắt của nàng có một chút thay đổi.

Có phải đó là do tác dụng của khôi lỗi hồn sư gây nên hay không?

409. Hồi 386: Quy Trình (đường Về)

- Ủa, người đi đâu mới về thế?

Khi Mộ Dung Thiên vừa trở lại khu vực dành cho quý khách của Tập Lợi Tư Đặc học viện thì gặp ngay Lăng Đế Tư đang lo lắng trông ngóng hần.

- Với tình trạng hiện nay của người, đi đâu cũng sẽ gặp nguy hiểm, vậy mà còn đi?

Hiển nhiên Lăng Đế Tư rất lo lắng, bao nét ưu tư đều hiện rõ trên mặt.

Trong lúc còn ở tại Tây Bắc, Mộ Dung Thiên phải hóa thân thành một kẻ vô danh tiểu tốt, vốn không thể gây nhiều chuyện thị phi được, nhưng sau khi chuyện ban ngày xảy ra thì sự lo lắng của nàng không dư thừa chút nào.

Đương nhiên là Lăng Đế Tư không biết được màn náo nhiệt của Chu Lợi Á nên mới lo lắng như vậy.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Mộ Dung Thiên đang cống Nhận Vụ ở trên lưng thì hơi ngẩn người ra:

- Nàng ta bị sao vậy?

Lăng Đế Tư cũng biết việc Nhận Vụ bị thôi miên, nên không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy nàng ta.

- Không có gì, chúng ta trở về phòng rồi nói tiếp.

Mộ Dung Thiên khẽ lau mồ hôi trán, thân thể của Nhận Vụ tuy mảnh khảnh, nhưng vì phải cống nàng lâu như vậy mà hần lại không thể vận dụng lực lượng, nên cũng có chút vất vả.

Sau khi bước vào phòng khách và đóng cửa lại, Mộ Dung Thiên nói:

- Ta nghĩ chúng ta phải mau trở về thôi.

Từ sau khi lực lượng bị quản chế, hần gặp chuyện gì cũng không được thuận lợi, nhất là khi còn ở nơi Tây Bắc xa lạ này. Những chuyện ngoài ý muốn cứ liên tiếp xảy ra, và hần không có cách nào để tránh khỏi chúng. Vì vậy mà Mộ Dung Thiên dự định sớm trở về Tát La, nơi địa bàn quen thuộc của mình, vì chí ít thì hần cũng có thể bảo vệ sự an toàn cho những người chí thân của mình được.

- Trở về?

- Phải, trở về Tát La.

Mộ Dung Thiên bỗng nhiên nhớ tới cụm từ “trở về Tát La” chỉ thích hợp áp dụng với hần, còn đối với Lăng Đế Tư thì phải đổi lại là “Lam Nguyệt đế quốc” mới phải, vì nơi đó có gia tộc, có thân nhân và bằng hữu của nàng.

Còn ở Tát La thì nàng chỉ là một kẻ lưu lạc, thân nhân duy nhất chính là mình.

Vừa nghĩ đến đó, Mộ Dung Thiên đột nhiên rất cảm động, một nữ tử rời bỏ quê nhà để theo kẻ khác lưu lạc tha hương, thậm chí nơi đó còn là quốc gia đối lập với quê hương của mình nữa. Hành động đó phải đòi hỏi rất nhiều dũng khí mới làm được.

Sau khi cơn cảm động qua đi thì hần lại cảm thấy xấu hổ, nếu đổi lại là một phương thức biểu đạt khác thì có lẽ sẽ càng tốt hơn.

- Ủm, trở về.

Lăng Đế Tư dường như cũng không thích ứng với hai chữ đơn giản đó của Mộ Dung Thiên, nhưng nàng cũng nhanh chóng khôi phục lại nguyên dạng:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Không phải là còn tới mười ngày nữa mới tới ngày trở về hay sao?

Mộ Dung Thiên không đáp lại, hần nhìn thật sâu vào mắt của mỹ nữ đạo tặc rồi nói:

- Lăng Đế Tư, nàng thật sự nguyện ý theo ta, theo một người mà trong tương lai có thể bị xem là kẻ phản bội quê hương nàng và thậm chí kẻ cả Tát La nữa sao?

Lăng Đế Tư nhún vai đáp:

- Đâu còn cách nào nữa, từ nhỏ gia tộc đã dạy ta phải một lòng trung trinh với trượng phu, phải ủng hộ hần vô điều kiện. Người là trượng phu của ta, cho nên dù người đi đến đâu thì ta cũng chỉ có thể theo sát một bên mà thôi. Nhà của người cũng là nhà của ta.

Gia quy nghiêm khắc của đại gia tộc đặc biệt được dạy dỗ rất kỹ đối với loại nữ tử có tố chất linh nữ như Lăng Đế Tư, bởi vì loại nữ tử như nàng chính là công cụ tốt nhất trong nền giao tế chính trị. Do đó mà nàng được tiếp thu tư tưởng trung trinh còn vượt quá sức tưởng tượng của người ta nữa. Gia tộc của nàng đã dốc lòng bồi dưỡng cho nàng trở thành một nữ nhân chỉ biết phục tùng trượng phu một cách triệt để mà thôi.

Tuy nhiên, tất cả những thứ đó đều không thể làm thay đổi cá tính độc lập của Lăng Đế Tư. Từ nhỏ tới lớn, nàng chưa hề để những sự giáo dục đó ở trong lòng, nhưng hiện nay nàng lại dùng tới những “tín điều” đó của gia tộc để làm công cụ an ủi Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên tất nhiên là hiểu được thâm ý của nàng. Nữ tử khéo hiểu lòng người như nàng vì không muốn hần bị cắn rứt lương tâm nên mới nói như vậy thôi.

Mộ Dung Thiên tiến tới trước hai bước, rồi ôm nàng vào lòng thật chặt. Trong lúc nhất thời, không gian trong phòng khách trở nên rất yên tĩnh.

Tuy rằng đã từng có quan hệ thân mật với nhau, nhưng ngoài những lúc ở trên giường ra, trước kia họ rất ít có khi nào âu yếm với nhau như thế này lắm.

Hai người cùng lắng nghe nhịp tim của đối phương, cả hai tựa như đang trở về cái buổi sáng ở pháp trường tại Phật Lạc Lý Tư, lúc bấy giờ cũng là lúc mà hai người cùng hưởng thụ thời khắc im lặng nhưng quý báu như thế này.

Mãi một lúc sau, Lăng Đế Tư mới đẩy nhẹ Mộ Dung Thiên ra, dù sao thì nàng cũng không phải là một thiếu nữ phóng túng. Đối với những việc âu yếm này, nàng chưa thích ứng lắm, tuy rằng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

- Đêm nay ta sẽ ngủ ở bên này với chàng.

Nói xong, khuôn mặt của Lăng Đế Tư liền đỏ bừng lên như ráng chiều vậy, dù sao thì một nữ tử cũng sẽ cảm thấy xấu hổ khi đưa ra một đề nghị như thế, vì vậy mà nàng lại bổ sung thêm một câu:

- Vì tình trạng hiện nay của chàng không được an toàn cho lắm, vì vậy mà chúng ta cần phải ở gần nhau hơn. À, ta sẽ ngủ chung phòng với Nhận Vụ.

oooOooo

Đêm đó, quả nhiên Lăng Đế Tư ngủ lại trong phòng của Nhận Vụ, nhưng lại không ngủ yên được, bởi vì khi nàng đang say giấc thì cửa phòng chợt bị đẩy ra, Mộ Dung Thiên cười hì hì xuất hiện ở trước cửa và nói:

- Nàng nói không sai, vì để an toàn, tốt nhất là chúng ta nên ở cùng một chỗ, càng gần nhau càng tốt. Theo ta biết, nếu hai người cùng nằm trên một chiếc giường, vậy thì khoảng cách sẽ ngắn lắm, thậm chí còn không có khoảng cách nữa ấy chứ.

Lăng Đế Tư nghe vậy thì liền ném cái gối vào mặt hần:

- Đi chết đi!

Cô nam quả nữ cùng ở chung phòng, lại có sẵn tình chàng ý thiếp, vì vậy mà việc củi khô lửa cháy cũng rất dễ xảy ra. Còn việc không có khoảng cách thì cũng khó mà tránh khỏi.

Mộ Dung Thiên không dám để cho Nhận Vụ ngủ ở phòng khác, để tránh việc Vuơ Đỗ Lạp lại tới bắt người mang đi, còn nếu để cho nàng nằm dưới đất thì dường như có vẻ rất thất lễ với nữ thích khách, vì vậy mà hần chỉ có thể để cho nàng nằm ở sát mép giường mà thôi. Cũng may là chiếc giường này cũng khá lớn, nó vốn đủ chỗ cho ba người cùng nằm sóng vai nhau, huống chi, đại đa số thời gian thì hai trong ba người chỉ chiếm không gian của một người mà thôi.

Tuy rằng trong quơ tay đập chân, cũng có đôi lúc hai người họ cũng đụng vào Nhận Vụ, dù biết rằng nàng ta không có ý thức, nhưng cả hai đều có điều cố kỵ. Thế nhưng dưới tình huống đó, tình yêu giữa hai người dường như lại càng kích thích hơn. Lúc mới nhập cuộc, Lăng Đế Tư còn cố gắng kìm nén tiếng rên khoái lạc của mình, nhưng sau đó thì không giữ gìn nữa mà cứ thả mình cho thanh âm phát ra tự nhiên.

Hai người cùng nhau vượt qua một đêm thần tiên, nhưng cả hai chưa từng chú ý đến Nhận Vụ ở bên cạnh họ, lúc này khuôn mặt diễm lệ như hoa đào đó đang cắn chặt môi dưới.

Dưới sức ảnh hưởng của hai người Mộ Dung Thiên, có phải nàng ta cũng đang ở trong giấc mộng xuân hay không?

oooOooo

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Thiên liền sửa soạn lên đường trở về. Trên thực tế, nếu hắn không nêu ra yêu cầu thì Bái Yết La cũng sẽ chủ động dời ngày trở về của hắn sớm hơn thời hạn.

“Hoặc giả lão cũng đã nhìn thấy được điều gì rồi?” Mộ Dung Thiên nghĩ thầm trong lòng.

Tại một nơi có nhiều danh nhân tụ tập như ở thành Lan Dịch Tư, hắn chỉ là một khách qua đường nhỏ nhoi ở trong mắt mọi người, bởi vậy nên khi rời khỏi đây thì cũng chẳng có động tĩnh lớn lao gì.

Mới nhìn thoáng qua thì tất cả đều rất bình tĩnh, nhưng chỉ có một số ít người biết là chiếc thú xa nho nhỏ ở một góc khuất kia lại có rất nhiều ánh mắt đang dõi theo, đó đều là ánh mắt của những hộ vệ đặc phái của Liên chức công hội.

Dọc đường đi, tại mỗi một thành thị đều sẽ có người âm thầm bảo hộ, bởi vì sau chuyện xảy ra ngày hôm qua, Bái Yết La sẽ không cho phép bất cứ chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn nữa.

Đương nhiên, sự giới bị sâm nghiêm này không phải ai cũng nhìn ra được, bởi vì sự biểu hiện bề ngoài của tất cả mọi thứ đều vẫn giống như trước.

Những người đến tiễn chỉ có Đắc Phi và Ba Ly của Liệt Hỏa dong binh đoàn, trên danh nghĩa là đối ngoại, nhưng họ là bằng hữu của Mộ Dung Thiên, theo đúng lễ thì cũng nên tới để nói lời từ biệt.

Trước khi lên xe, Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đắc Phi tiểu thư, đa tạ người đã chiêu đãi ta trong thời gian này, hy vọng một ngày nào đó sẽ gặp lại các người.

Đắc Phi cũng mỉm cười nói:

- Ta cũng vậy, nhưng ta càng mong rằng lần sau gặp mặt sẽ là ở Tát La, bởi vì có như vậy thì mới cho thấy rằng sự hợp tác giữa tiên sinh và chúng ta được thuận lợi, bằng không thì e rằng ta vĩnh viễn sẽ không thể rời khỏi Lan Dịch Tư được. Đó là quyết định của công hội.

Mộ Dung Thiên vội ho khan một tiếng rồi nói:

- Đắc Phi tiểu thư, hiện tại dường như không phải là lúc bàn công sự thì phải.

- À, phải, phải, tiên sinh, chúc ngài thuận buồm xuôi gió.

Sau khi hai người trao đổi một cái bắt tay xong, Mộ Dung Thiên mới chuyển ánh mắt sang Ba Ly. Cô bé thần quan thì có vẻ hơi xấu hổ, nên không dám nhìn thẳng vào Mộ Dung Thiên, mà chỉ cúi đầu vờ vờ tà áo.

Mộ Dung Thiên nheo nheo mắt nhìn cô bé rồi hỏi:

- Ba Ly tiểu thư, chẳng lẽ không muốn từ biệt với ta à?

Ba Ly nghe vậy thì khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng lên, rồi mặt nhăn mày nhíu mà chìa tay ra.

Mộ Dung Thiên không bắt tay cô bé, mà lại xòe tay ôm chèo lấy Ba Ly, sau đó cười nói:

- Hy vọng người sẽ trở thành một thần quan giỏi nhất!

Ba Lỵ bị hấn ôm thì gần như sợ đến ngất người, mãi cho đến khi Mộ Dung Thiên đã lên thú xa thì cô bé mới khôi phục lại tinh thần, khi đó cô bé xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống thôi.

Lăng Đế Tư cười nói với Mộ Dung Thiên đang ngồi bên cạnh:

- Tốt quá nhỉ, lại đi độc hại một tiểu cô nương rồi.

Mộ Dung Thiên lập tức nắm bắt thời cơ để trêu nàng:

- Lăng Đế Tư tiểu thư, hình như nàng là người đầu tiên bị ta độc hại đấy thì phải.

- Ủy....

Lăng Đế Tư hờn dỗi nhéo một cái lên đùi Mộ Dung Thiên.

Từ sau đêm qua, giữa hai người đã hoàn toàn cởi mở, thỉnh thoảng còn trêu đùa nhau đôi chút nữa.

Thế rồi thú xa bắt đầu chậm rãi chuyển động, Mộ Dung Thiên nhìn qua rèm cửa sổ vẫn có thể thấy Đắc Phi và Ba Lỵ ở phía sau đang vẫy tay tiễn biệt.

Lúc này đột nhiên có một con dơi màu đỏ tươi bỗng bay đến bên cửa sổ, nó vỗ cánh vài cái rồi lại bay đi mất. Đó là nghi thức từ biệt đặc thù của Chu Lợi Á nữ hoàng.

Trong mắt người đời, người Tây Bắc là những kẻ dã man và đầy bạo lực, nhưng trên thực tế thì họ cũng có cách sống và lễ nghi của mình, chỉ là có phần sùng võ quá nhiệt tình mà thôi.

Phần đông người Tây Bắc đều rất thuần phác và thân thiện, thậm chí ngay cả lão đầu hói Vạn Phu Lâm, người phụ trách khu vực khách quý của Tập Lợi Tư Đặc học viện cũng không quá đáng ghét nữa.

Tuy rằng hôm trước lão đã mắng cho Mộ Dung Thiên như té nước lên đầu, tuy lão không tin vào lời nói hoang đường của Mộ Dung Thiên, nhưng sau khi xảy ra việc đó rồi thì lão vẫn cho tăng cường sức mạnh của các kết giới tại khu vực khách quý.

Đó là một lão đầu tuy bề ngoài có biểu hiện đáng ghét, nhưng kỳ thật lại rất khả ái.

- Lăng Đế Tư, bọn họ cũng không tệ mà phải không?

410. Hồi 387: Tầm Phu

Thống soái Rạng Đông đã về!

- Thống soái Rạng Đông đã về!

- Thống soái Rạng Đông đã về!

....

Tin tức này theo gió truyền đi khắp các phố lớn ngõ nhỏ của Tát La, khích lệ nhân tâm của hải quốc.

Sau khi trải qua nhiều trận chiến gian khổ, cái danh từ này đã sớm trở thành sự kiêu ngạo và tín ngưỡng vững chắc ở trong lòng bá tánh của Tát La rồi.

Ở trên chiến trường, hấn chính là chiến thần bất bại.

Vào mấy tháng trước, chiến thần của họ đã biến mất ngay trong đêm tân hôn với hai vị song kiều của đế quốc, Long tộc tiểu công chúa Mâu Cơ và thiên kim của Niêm Hoa gia tộc Tân Địch Á. Sau đó lại xuất hiện ở một nơi ngàn dặm xa xôi là đế đô Phật Lạc Lý Tư của Lam Nguyệt đế quốc, đã một thân một mình đối đầu với thiên quân vạn mã, dùng tuyệt thế cấm chiêu mà hủy hoại viên minh châu của đại lục chỉ trong chớp lát, rồi sau đó lại thất tung thêm một lần nữa. Bao nhiêu tin tức đều bật tắt.

Trong khoảng thời gian đó, Mộ Dung Thiên vẫn là tiêu điểm của các đầu đề nóng bỏng, những tin tức phỏng đoán về hấn được lưu truyền khắp nơi và có rất nhiều phiên bản khác nhau.

Có người nói, sau khi hấn hóa cuồng rồi, vì không thể nào tiếp nhận nổi sự tập kích của lực lượng tà dị, do đó đã bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, và cuối cùng thì bị táng thân trong bụng của ma thú.

Có người nói, sau khi hấn sử dụng tới cấm chiêu thì lực lượng bị tổn hao quá nặng, nên phải núp lại ở một chỗ nào đó để trốn tránh sự truy sát của Lam Nguyệt đế quốc, đồng thời chuyên tâm tĩnh dưỡng để sớm ngày được khôi phục.

Có người nói, sau khi sủng vật mà hấn thương yêu nhất bị chết đi, điều đó khiến cho hấn nản lòng thoái chí; hơn nữa vì hấn đã giết chết hơn mười vạn người, hai tay dính đầy máu tanh nên bị lương tâm cắn rứt, và vì nghĩ mình tội nghiệt quá nặng nên đã tự nguyện từ bỏ cuộc sống.

Lại có người nói, sau khi nhờ có Lăng Đế Tư khuyên nhủ, hấn đã bỏ qua ý niệm báo thù, rồi cùng với nàng mỹ nữ đạo tặc đi quy ẩn tại một nơi hẻo lánh, từ nay về sau sẽ không màng đến thế sự nữa.

Đối với của Lam Nguyệt, tất nhiên là họ mong cho tên ác ma kia gặp phải hoàn cảnh như trong lời đồn thứ nhất, nếu không thì lời đồn thứ hai cũng được, hoặc giả có giống như lời đồn thứ ba cũng không tệ. Còn lời đồn thứ tư thì tuy không làm cho người ta cảm thấy khoái trá lắm, nhưng chỉ cần hấn không nhúng tay vào thế sự nữa thì mọi người đều có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Có lẽ vì ấn tượng của Mộ Dung Thiên đã khắc quá sâu vào lòng của họ, nên không thể nào xóa đi nỗi ám ảnh đó, cũng giống như sự sợ hãi của họ đối với S cấp ma thú vậy.

Còn đối với người dân của Tát La thì đương nhiên họ mong lời đồn thứ hai là đúng nhất, bởi vì bọn họ không thể thiếu đi trụ cột tinh thần này.

Do đó mà trong khoảng thời gian Mộ Dung Thiên thất tung, sự hạ lạc của hấn lúc nào cũng có thể tác động vào lòng người ở trên đại lục.

Việc hấn trở về đúng là một liều thuốc trợ tim đối với mọi người dân của Tát La.

Những người phát hiện ra Mộ Dung Thiên đầu tiên là một nhóm binh sĩ tuần tra trên biển của thành Đạt Ba Nhân. Khi họ nhìn thấy hấn thì hầu như đều quên hết cả quân kỷ, đồng thời còn tạm gác lại nhiệm vụ của mình mà ba chân bốn cẳng chạy về thành báo tin.

Sau đó thì những người khác ở trên thương thuyền cũng phát hiện ra sự hiện diện của hấn, đến nỗi mà Mộ Dung Thiên còn chưa về tới thành thì tin tức của hấn đã loan đi khắp nơi rồi.

- Úi chà, ta làm sao vậy? Nhức đầu quá!

Lúc này Nhận Vụ ở trên thú xa cũng mới tỉnh dậy, so với thời gian tính toán của thòi miên sư cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Mộ Dung Thiên nói:

- Ủa, người quên rồi à? Khi còn ở Phật Lạc Lý Tư, người đã bị một tên thích khách âm hiểm đả thương, từ đó tới nay vẫn bị hôn mê luôn, nhưng cũng may là năng lực tự hồi phục cũng người rất tốt. Thật khiến ta lo lắng ghê.

Nhận Vụ ngơ ngác hỏi lại:

- Vậy à?

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Phải, sẵn đây báo cho người một tin tốt luôn, chúng ta đã về tới Tát La rồi.

Nhận Vụ không nói gì nữa, mà chỉ lộ vẻ đăm chiêu như đang suy nghĩ chuyện gì.

Thành Đạt Ba Nhân chỉ là một trạm chuyển tiếp, Mộ Dung Thiên hầu như không dừng lại tại đây mà tiếp tục đi đến trạm kế tiếp là Tư Ba Đạt Khắc Lộ, vì nhà của hấn, hai vị tân nương tử đã thành hôn nhưng chưa động phòng của hấn đều ở tại đó cả.

Chỉ là hấn chưa kịp về đến nhà thì đã bị người khác “mời” đến để hỏi chuyện rồi. Điều này cũng nằm trong dự liệu của Mộ Dung Thiên, bởi vì xưa nay Mạch Khắc Tắc Nhĩ vẫn luôn là một người thận trọng, gặp chuyện gì cũng đều muốn nắm rõ trong lòng bàn tay. Nay hấn thất tung lâu như vậy, hấn là ông ta sẽ rất nghi ngờ.

- Hảo nữ tể, chúc mừng người đã bình an trở về.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ đơn đả cười nói với Mộ Dung Thiên, thật khó mà đoán được trong lòng ông ta đang nghĩ điều gì.

Khuôn mặt của Mộ Dung Thiên thoáng hiện vẻ ngượng ngùng, nói:

- Xin lỗi nhạc phụ đại nhân, hài nhi đã tự ý quyết định, nhưng việc này cũng có nguyên nhân....

Sau đó hắn liền báo cáo lại các việc đã xảy ra, đại khái là trong trận đấu kinh thiên động địa tại Phật Lạc Lý Tư, hắn đã bị trọng thương, còn Nhận Vụ thì bị hôn mê bất tỉnh, nên phải tìm kiếm một địa phương an toàn để vừa tu dưỡng vừa tránh né sự truy sát của Lam Nguyệt, rồi sau đó mới may mắn tiến vào vùng đất quân hạt của minh quân Tây Bắc, rồi từ đó mới có thể trở về Tát La được.

Những việc này là do Mộ Dung Thiên đã nghĩ ra suốt dọc đường trở về đây, hắn đã nhắm đi nhắm lại đến nỗi thuộc lòng, và biến nó thành một thiên cổ sự kín kẽ không chút sơ hở nào.

- Hảo nữ tể, sao ngươi kể lại lưu loát thế? Giống như là đã học thuộc lòng vậy.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ buông ra một câu nói đùa, còn đôi mắt thì cũng lấp lánh quang mang.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì giật mình kinh hãi, trong lòng mắng thầm một câu “cáo già” xong thì lại gượng cười nói:

- Làm gì có, nhạc phụ đại nhân, nếu bất kể là ai mà phải trốn chui trốn nhủi như một con rệp suốt cả một tháng như vậy, thế nào hắn cũng sẽ có thể dễ dàng kể lại toàn bộ câu chuyện một cách lưu loát như thế thôi.

- Ha ha....vậy à? Cũng may là ngươi không bị việc gì, bằng không thì ta sẽ mất đi một kẻ đắc lực để giúp đỡ mình rồi, mà Mâu Cơ cũng sẽ bị thương tâm lắm đấy.

Vừa cười Mạch Khắc Tắc Nhĩ vừa vỗ nhẹ một cái lên vai Mộ Dung Thiên.

Một cỗ lực lượng mỏng như tơ theo cái vỗ đó mà tiến nhập vào cơ thể Mộ Dung Thiên, nếu là lúc bình thường thì ngay cả cao thủ cũng khó nhận ra được điều đó, nhưng thân thể của Mộ Dung Thiên ngày hôm nay đã trở thành một khoảng không trống rỗng, mà nó lại có tính chất hấp thu, nên điều đó giúp cho hắn đặc biệt miễn cảm đối với ngoại lực. Vì vậy mà hắn lập tức nhận ra việc Long vương đang thử mình.

Thế rồi không lâu sau đó, bàn tay của Mạch Khắc Tắc Nhĩ chợt như bị rần rần mà giật bắn ra, tình cảnh giống hệt như của Bái Yết La, Chu Lợi Á và các nữ Hấp Huyết quý lúc trước vậy.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ hơi cau mày lại, bởi vì hiện tượng này đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết trong võ học của ông ta.

- La Địch, lực lượng của ngươi.....

Mộ Dung Thiên nhún vai, nói:

- Thật đáng tiếc, hài nhi đã không thể sử dụng nó được nữa. Từ sau khi rời khỏi Phật Lạc Lý Tư, nó đã trở nên như thế rồi. À phải rồi, nhạc phụ đại nhân, người có biện pháp gì không?

Mộ Dung Thiên không tính giấu diếm ông ta, mà dù có muốn thì cũng rất khó giấu được Mạch Khắc Tắc Nhĩ. Huống chi, hắn cũng rất muốn sớm ngày khôi phục nguyên dạng, bởi vì trong thời gian lực lượng bị quản chế, hắn đã bị thiệt thòi rất nhiều. Với một người có sở học uyên bác như Mạch Khắc Tắc Nhĩ, nói không chừng sẽ tìm được đúng bệnh căn, chỉ tiếc là nhìn bộ dáng của ông ta lúc này, xem ra cũng không có mấy lạc quan rồi.

- Ta tạm thời cũng bất lực.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nhăn tít đôi mày lại, rồi lên tiếng nói tiếp:

- Thật là kỳ quái, lực lượng của bản thân ngươi không phải bị ngoại lực quản chế, mà là do tự bản thân mình. Nếu nói theo hình tượng, thì việc này giống như có một cái kén đang trói buộc ngươi lại vậy. Trước khi cái kén đó được mở tung ra, nếu là chủ động thì sức chiến đấu của ngươi sẽ không khác gì của một binh dân vậy, nhưng khi ở trong thế bị động thì sức bảo hộ của nó lại rất mạnh. Cái kén kia tuy ngăn cản ngươi sử dụng lực lượng của mình, nhưng đồng thời nó cũng luôn bảo hộ cho ngươi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ quả không thẹn là một trong những cường giả mạnh nhất của đời nay, xem ra ông ta còn nhỉnh hơn một chút so với Bái Yết La vốn là người có kiến thức võ học uyên bác và sức phán đoán cũng ngang tầm với ông ta. Hơn nữa, Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại nói rất chính xác, hoàn toàn ăn khớp với tình huống hiện nay của Mộ Dung Thiên.

- Kén?

Mộ Dung Thiên cực kỳ kinh ngạc, bởi vì tào ngộ của Tật Phong cũng giống hệt với mình vậy, lẽ nào đây là hiện tượng hỗ tương giữa huyết kế sủng vật và chủ nhân?

Nếu là thế, vậy khi mình phá kén ra, thì Tật Phong có thể sống lại hay không?

- Lăng Đế Tư quả thật là một nữ nhân đặc biệt phi thường, nhưng nghe đây, La Dịch....

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nói đến đây thì ngữ khí đành lại:

- Tuyệt đối không được làm một việc ngu xuẩn như vậy nữa, biết không? Người rất may mắn, có thể sống sót và chạy thoát khỏi trùng vây của toàn thể Phật Lạc Lý Tư, nếu là ta thì cơ hội sẽ không có đến một phần vạn. Vì vậy, lần sau, không, vĩnh viễn không nên có lần sau! Ta không muốn Mâu Cơ tuổi còn trẻ như thế mà đã trở thành quả phụ.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ là một người đáng sợ, ngay cả Mộ Dung Thiên sau khi trở thành con rể của ông ta rồi, vậy mà trong lúc trò chuyện thì vẫn còn nơm nớp lo sợ, chỉ lo mình sẽ có gì sơ xuất. Chỉ có khi ở trước mặt Mâu Cơ thì ông ta mới lộ ra dáng vẻ của một bậc tử phụ thôi.

- Dạ!

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp lại. Về điểm này, hắn và Mạch Khắc Tắc Nhĩ đều có cùng một mục tiêu giống nhau.

Mâu Cơ là một nữ tử mạnh mẽ nhưng rất khả ái, nàng vẫn âm thầm ở phía sau mà chống lưng cho hắn, thậm chí còn không tiếc lửa gạt vị phụ thân tôn kính nhất của mình nữa. Tất cả đều bắt đầu từ một cuộc đấu thuần túy chỉ mang tính thử thách, rồi tạo nên một cuộc hôn ước khá hoang đường, nhưng sau đó thì nàng Long nữ đã thực sự yêu thích hắn.

- Được rồi, Đan Ni Tư Mộ Dung, người trở về trước đi. Đừng quên rằng kiêu thê của người, và thân nhân của người đều đang chờ người trở về đây.

Trước nay Long vương vẫn gọi Mộ Dung Thiên là La Dịch, nhưng đây là lần đầu ông ta gọi hắn là Đan Ni Tư, hơn nữa lại còn gọi luôn cả cái họ của hắn nữa.

Mộ Dung Thiên tất nhiên hiểu được thâm ý của ông ta. Một mặt Long vương muốn nhắc nhở hắn, Tát La mới là nơi để hắn mọc rễ, là nơi có gia tộc và thân nhân của hắn, vì vậy mà hắn phải nên toàn tâm toàn ý để làm người của hải quốc.

Nếu không có mối quan hệ với Mâu Cơ, ông ta nhất định sẽ không bỏ qua việc “hồi cung” này một cách đơn giản như thế, nhưng vì có Mâu Cơ nên ông ta mới tin tưởng mình đến như vậy.

- Quỳ mặt đen, mau lăn ra đây cho ta!

Ngoài cửa phòng khách vang lên những tiếng va chạm, rồi sau đó là những tiếng chân gấp gáp vang lên.

Vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến.

Ở tại Tát La này, người dám xông thẳng vào phòng mật nghị của Long vương thì chỉ có một mà thôi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cười khỏ nói:

- Hảo nữ tử, xem ra buổi nói chuyện của chúng ta đến đây cũng nên kết thúc thôi!

411. Hồi 388: Thê Tử (thượng)

Mộ Dung Thiên bị Mâu Cơ nắm tai kéo ra khỏi phòng mật nghị. Hắn đã biến mất trong đêm tân hôn, khiến cho Long nữ bị mất mặt, lại thêm cả ngày chờ đợi trong lo lắng, hắn tự biết mình đuối lý nên chẳng dám phản kháng, cứ để mặc nàng ra oai.

Vừa ra khỏi cửa thì đã có thú xa chờ sẵn, rồi mọi người đều trở về ngôi biệt thự cao cấp tại Tư Ba Đạt Khắc Lộ mà công hội đã tặng cho hắn.

- Đan Ni Tư đại nhân?

Vừa xuống xe, Mộ Dung Thiên liền gặp được các quan viên cấp thấp hơn đang tụ tập ở bên ngoài đình viện, cùng với một số quan viên quan trọng ở trong thành vì nghe tiếng hắn mà đến, quả thật khiến cho nơi này trở nên rất náo nhiệt.

Bọn họ đến để chúc mừng hắn được an toàn trở về, nhưng không ngờ lại gặp phải trò hề “vợ dạy chồng” thế này, vì vậy mà ai nấy cũng đều ngơ ngác nhìn nhau, không thốt nên lời.

Khuôn mặt của Mộ Dung Thiên nhăn nhúm rất khó coi, trong lòng thầm kêu hồng bét, kiểu này thì anh danh của hắn đã sớm bị quét sạch rồi.

Đường đường là một thống soái Rạng Đông, là người từng có thành tích biến thái là tàn sát hơn mười vạn người, là kẻ được xem là một vị Tử thần đáng sợ, vậy mà cũng rơi vào thảm cảnh thế này đây.

Xem ra từ xưa đến nay, anh hùng đúng là khó qua được ải mỹ nhân, quy tắc này dù đến đâu cũng không thể thay đổi được, và nó cũng một lần nữa chứng minh rằng Long nữ mạnh mẽ tới mức nào.

Có thể cưới được nàng, chưa chắc đã là một chuyện tốt à nha!

Trong mắt của Long nữ không hề có phân biệt quý tiện gì cả, cho dù là đại quan quý tộc của Tát La hay là bình dân tiểu dịch, nàng đều đối xử bình đẳng như nhau, và lại càng không thêm để ý tới lễ tiết chính trị đầy dối trá.

Lúc này nàng vùng cốt tiên lên và quát một tiếng “chát”, rồi hung hăng nói:

- Nhìn cái gì? Mau cút hết đi cho ta! Hừ!

Nếu kẻ nào không biết thức thời, nói không chừng đòn roi tiếp theo sẽ rơi lên người của kẻ đó chứ chẳng chơi, ở đây không có ai là không biết chuyện đó, vì vậy mà cả đám quan viên vội ùn ùn lên tiếng cáo từ và đông thẳng ra cửa.

- Đan Ni Tư đại nhân, hạ quan bỗng có việc gấp, ngày khác mới xin trở lại bái phỏng.

- Đan Ni Tư đại nhân, phu nhân của ta sắp sinh hài tử, có lẽ ta phải trở về ngay lập tức mới được.

- Đan Ni Tư đại nhân, con sủng vật của ta đột nhiên bộc phát bạo bệnh, giờ ta phải mang nó đến cho thần quan trị liệu mới được.

-

Cả đám người, mỗi người tự tìm cho mình một lý do, mặc dù có vài điều khá là hoang đường, nhưng chỉ cần đạt thành mục đích là được, sau đó thì ai nấy cũng đều bỏ đi hết.

Thế rồi sự náo nhiệt ở trong đình viện cũng nhanh chóng biến mất, giờ đây không còn một bóng người lưu lại.

Mâu Cơ lớn tiếng gọi:

- Tân Địch Á, Lộ Thiển, các người mau lên nào, quỷ mặt đen về rồi đây này.

Lời nói còn chưa dứt thì Lộ Thiển đã từ trong nội viện chạy vèo ra ngoài, rồi nhào vào lòng Mộ Dung Thiên, lệ tuôn tràn mi:

- La Địch ca ca!

Từ lúc được hấn cứu mang đến nay, đây là lần đầu mà nàng xa cách hấn lâu tới như vậy. Trong lúc hấn thất tung, nàng chẳng buồn ăn uống, nên giờ đây có vẻ hơi gầy một chút.

Nếu như Mộ Dung Thiên quả thật gặp bất trắc, vậy thì nàng cũng không biết làm sao để sống tiếp nữa.

- Ài, tiểu Lộ, huynh về rồi.

Mộ Dung Thiên trùi mền vuốt ve mái tóc của tiểu Tinh Linh và an ủi nàng.

Lộ Thiển càng khóc càng thảm thiết, gần như là phát tiết hết bao nhiêu sầu muộn trong những ngày qua.

Lúc này Tân Địch Á cũng từ nội viện ra tới. Phong thái của nàng Bằng sơn mỹ nữ vẫn như trước, chỉ là có hơi chút tiêu tụy, có lẽ là do thời gian qua đã lo lắng quá nhiều.

- Tiểu Lộ, muội qua đây trước đi.

Mâu Cơ hơi dùng sức kéo Lộ Thiển ra, rồi sau đó đẩy mạnh Mộ Dung Thiên tới trước mặt Tân Địch Á, khiến hai người gần như là bổ vào lòng nhau luôn.

Tân Địch Á bất giác thoái lui một bước, hai má đỏ lên tới mang tai. Tuy hai người đã có quan hệ phu thê, nhưng thời gian sống chung vẫn chưa bao lâu, vì vậy mà Tân Địch Á vẫn còn rất mắc cỡ, tựa như thiếu nữ nhìn thấy tình lang vậy.

- Chàng...sau này chàng đừng làm như thế nữa, làm vậy sẽ khiến bọn thiếp lo lắng lắm.

Tân Địch Á vừa cúi đầu thật thấp, vừa lí nhí thốt mấy câu, thanh âm nhỏ như tiếng mũi vo ve vậy.

Mâu Cơ trừng mắt:

- Ê, sao lại khách khí với hấn như vậy chứ? Không phải chúng ta đã nói trước rồi sao, đợi hấn về rồi thì phải áp dụng đại hình mới được.

Tân Địch Á nghe vậy thì khuôn mặt lại càng đỏ hơn:

- Vậy không tốt đâu, Mâu Cơ, hấn....hấn vất vả lắm mới trở về được mà.

Mộ Dung Thiên thấy hai người đối đáp mà hơi có chút bất ngờ, bởi vì xem ra quan hệ của họ rất hòa hợp, chứ không còn như nước với lửa giống với trước khi hấn bỏ đi nữa.

Dĩ nhiên hấn không thể giải thích được cảm tình giữa các nữ nhân với nhau. Trương phu bỏ đi trong đêm tân hôn để thâm nhập hiểm cảnh, họ chỉ có thể cùng nhau chờ đợi, cùng nhau lo lắng, cùng nhau bị dày vò....

Thời gian đó là giai đoạn mà họ cần giúp đỡ nhau, an ủi lẫn nhau, và cùng nhau nỗ lực, đủ để cho hai nữ nhân vốn không vừa mắt nhau cũng có thể trở thành bạn tốt, hướng chi giữa hai nàng cũng chẳng phải có thâm thù đại hận gì.

Mâu Cơ tức giận dậm mạnh chân:

- Tân Địch Á, cũng tại ngươi bệnh hấn như thế, dung túng cho hấn như thế nên hấn mới có thể làm xằng làm bậy, vô pháp vô thiên như vậy.

Cả hai nàng đều là đế quốc song kiều, đều có gia thế hiển hách, đều có thiên tư đáng kiều ngạo và dung mạo trong trâm có một, nhưng rõ ràng tính cách của họ đều hoàn toàn khác nhau, điều đó có thể thấy được qua lời nói và việc làm của họ.

Mâu Cơ là một nữ nhân lớn mật, và cũng không hiểu cách biểu đạt ái ý, còn Tân Địch Á thì lại trầm tĩnh rất nhiều, vẻ ngoài lạnh lùng chỉ là để tự bảo vệ mình thôi, chứ khi ở trước mặt tình lang thì trái tim lại đặc biệt mềm yếu. Cho dù Mộ Dung Thiên đã bỏ đi trong đêm tân hôn, nàng cũng không hề có nửa câu oán hận nào.

Nhìn hai nữ nhân đã trở thành thê tử của hấn, Mộ Dung Thiên không biết phải nói sao mới tốt, bởi vì hấn thật sự đã phụ lòng họ nhiều lắm.

Lúc này quản gia của Mộ Dung Thiên, và hiện tại cũng là một nhân vật phong vân ở trên thương giới, Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đang lúc lắc thân hình mập mạp mà tiến vào. Y nhìn thấy tình cảnh trước mắt, tuy muốn nói nhưng lại thôi, sau cùng chỉ đành ho khan hai tiếng.

Nếu vào lúc này mà có người đến đây quấy rối, Mâu Cơ nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng giờ đây Long nữ lại không phát tác, vì nàng biết Ca Ngõa Lợi Phu Nặc là trợ thủ đắc lực của Mộ Dung Thiên ở trên thương trường, và quan hệ giữa hai người họ rất thân thiết.

Huống chi, nếu không có việc quan trọng, hẳn là ông mập sẽ không đại dột mà đưa đầu vào đâu.

- Đan Ni Tư đại nhân, người mà người nhờ ta đưa về đã tới rồi.

Mộ Dung Thiên gật đầu, nói:

- Tốt lắm, mau mời nàng vào.

Ba nữ nhân nghe vậy thì đều kinh ngạc, rốt cuộc “nàng” mà Mộ Dung Thiên vừa nhắc đến là ai đây? Tại sao phải nhờ đến Ca Ngõa Lợi Phu Nặc đích thân đưa đón? Nghe ra thì người này rất là quan trọng đây.

Thế rồi sau đó liền có một nàng mỹ nữ mặc hắc y, đôi mắt màu lục tuyệt đẹp từ ngoài cửa tiến vào. Lộ Thiên vừa trông thấy nàng ta thì vội kêu lớn:

- Lăng tỷ tỷ!

Lời này vừa thốt ra, cả Mâu Cơ và Tân Địch Á hầu như không hẹn mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía hắc y mỹ nữ nọ. Việc Mộ Dung Thiên thất tung là do nữ nhân này đây.

Kỳ thật, Mâu Cơ rất hận nữ nhân chưa từng gặp mặt này. Nếu như không phải vì nàng ta thì Mộ Dung Thiên đã không bỏ đi trong đêm tân hôn, càng không khiến cho hắn thiếu chút nữa thì đã bỏ mạng tại Lam Nguyệt đế quốc rồi.

Theo đáng lẽ thì nàng cũng không thể oán giận Lăng Đế Tư, chỉ vì nàng quá quan tâm cho Mộ Dung Thiên nên mới có thành kiến với Lăng Đế Tư thôi. Trong cảm nhận của nàng, Lăng Đế Tư chính là một hồ ly tinh đã cướp đoạt hồn phách của Mộ Dung Thiên đi.

Vì vậy mà Mâu Cơ vẫn rất muốn biết Lăng Đế Tư là thần thánh phương nào, làm sao đã khiến Mộ Dung Thiên say mê đến nỗi bỏ hết những thân nhân, bằng hữu và thuộc hạ lại Tát La để thâm nhập hổ huyết. Nàng còn tính là nếu có cơ hội gặp mặt thì sẽ chỉ vào mặt Lăng Đế Tư mà mắng một tiếng “Hồ ly tinh” nữa kia.

Nhưng lúc này, khi Lăng Đế Tư đã xuất hiện ở trước mắt nàng, vậy mà Long nữ lại bất giác thoái lui một bước.

Vô luận đi đến đâu, Lăng Đế Tư vẫn luôn là tiêu điểm của mọi ánh mắt.

Bất luận là ai, kể cả nữ nhân, ấn tượng đầu tiên đối với nàng chỉ có hai chữ: “kinh diễm.”

Đó không phải là vì dáng vẻ bên ngoài không có một tỳ vết, mà điều quan trọng hơn đó là khí chất của nàng.

Nàng có dáng vẻ đầy kiêu ngạo và tràn trề tự tin, khó có thể kiềm chế được, thật giống như một con tuấn mã khó thuần vậy. Toàn thân chỉ toát lên một vẻ đẹp rất cuồng dã.

Đó là một nữ tử đặc biệt, thậm chí còn là một nữ tử độc nhất vô nhị nữa.

Long nữ vốn rất có lòng tin với mình, nhưng khi đứng trước mặt Lăng Đế Tư thì nàng lại phát giác ra hình tượng tốt đẹp của mình đã bị đè bẹp hoàn toàn, bất luận ở vào phương diện nào cũng không thể chiếm ưu thế được, thậm chí nàng còn cảm thấy có chút tự ti nữa. Tình huống này khiến cho kế hoạch “mắng phỉ đầu” của nàng đã bị tan rã, một câu cũng không thốt ra miệng được.

Nàng bắt đầu hiểu được tại sao Mộ Dung Thiên lại đại dột chạy đến Lam Nguyệt, và rồi lại tự động rơi vào bẫy rập của Cát Tư. Nếu như nàng là Mộ Dung Thiên, nói không chừng cũng sẽ làm vậy thôi.

Mỹ lực của Lăng Đế Tư quả thật rất khó chống đỡ!

Nếu đổi lại kẻ gặp nạn là nàng, không biết quỷ mặt đen có bỏ lại hết mọi người, đích thân mạo hiểm cứu tử nhất sinh để đến nơi đất khách xa vời mà cứu viện hay không?

Mâu Cơ bỗng nhiên cảm thấy chột dạ, bởi vì nàng không nắm chắc chút nào.

Lăng Đế Tư mỉm cười lên tiếng:

- Tiểu Lộ, đã lâu không gặp!
- Đây là thê tử của ta, Lăng Đế Tư.

Giọng của Mộ Dung Thiên vang lên nhẹ nhàng, nhưng đã nhấn mạnh thân phận của Lăng Đế Tư.

412. Hồi 388: Thê Tử (hạ)

Mâu Cơ nghe vậy thì càng nhụt chí hơn. Nàng chợt nhớ tới một việc, đó là quỷ mặt đen vốn là một đào phạm của dị quốc, mà trước đó thì hắn từng ở Lam Nguyệt, còn Lăng Đế Tư thì cũng là người của Lam Nguyệt. Cảm tình của hai người họ rất có thể đã phát sinh trước khi quỷ mặt đen rời khỏi Lam Nguyệt để quốc rồi. Nói như vậy thì mình có tư cách gì để gọi người ta là hồ ly tinh chứ. Nếu tính kỹ một chút, Lăng Đế Tư mới là người thê tử đầu tiên của hắn, còn mình chỉ là người đến sau mà thôi. Vừa nghĩ đến đây, Long nữ liền hoàn toàn mất đi hết dũng khí.

Lăng Đế Tư cười thốt:

- Mâu Cơ tiểu thư?

Mâu Cơ hơi ngần người ra rồi đáp:

- Đúng vậy!
- À, ta từng nghe La Dịch kể rất nhiều về muội. Đa tạ muội đã giúp đỡ hắn trong thời gian qua. Nếu không có muội, có lẽ cũng đã không có La Dịch của ngày hôm nay rồi, mà ta và hắn cũng không thể gặp lại nhau được nữa.
- Người quá khen, ta chỉ làm những gì mình nên làm thôi.

Nhìn thấy độ lượng rộng rãi của Lăng Đế Tư, Mâu Cơ vốn rất hào sảng vậy mà giờ đây cũng cảm thấy lúng ta lúng túng vô cùng. Khi nàng phát hiện bản thân mình mới là kẻ thứ ba thì lập tức cảm thấy xấu hổ ngay. Phải biết rằng sau cuộc tỷ võ ngày trước, nàng đã bức bách Mộ Dung Thiên phải tự đấm chung thân với mình, bằng không thì Lăng Đế Tư mới là người có quyền quyết định có nên chia xẻ trọng phụ với kẻ khác hay không.

Giờ nghe được Lăng Đế Tư nói vậy, Mâu Cơ liền cảm thấy tội ác của mình được giảm bớt khá nhiều, bao nhiêu oán giận lúc trước cũng bay biến không còn tăm hơi đâu cả. Trái lại, lúc này nàng còn cảm thấy có phần cảm kích Lăng Đế Tư nữa.

Thế rồi Lăng Đế Tư lại chuyển ánh mắt sang Băng sơn mỹ nữ:

- Muội nhất định là Tân Dịch Á rồi, phải không? Khi còn ở Lam Nguyệt, ta đã nghe danh rất nhiều, giờ đây được diện kiến, quả nhiên dung mạo còn mỹ lệ hơn trong lời đồn đãi nhiều.

Tân Dịch Á lại đỏ mặt lên, rồi nhỏ giọng thốt:

- Đâu có, muội còn kém tỷ nhiều lắm.

Tuy rằng những lời tán dương của các mỹ nữ với nhau luôn làm cho Mộ Dung Thiên cảm thấy nổi da gà, nhưng những nàng mỹ nữ này đều là thê tử của mình, vừa nghĩ tới đây, tên sắc lang liền cảm thấy rất đắc ý.

Lúc trước hắn còn sợ Lăng Đế Tư sẽ không thích ứng được với thân phận mới ở Tát La, nhưng hiện tại xem ra mình đã quá lo lắng rồi. Chỉ ít thì khi gặp mặt đám người Mâu Cơ lần đầu, nàng đã hoàn toàn dung nhập vào với mọi người rồi.

Thế rồi Lăng Đế Tư lại cười nói:

- Thật không may, hiện nay ta là một kẻ vô gia cư, do đó, chỉ sợ sẽ phải làm phiền các người rồi.
- Hoan nghênh tỷ đến đây, nơi này là nhà của La Dịch, vậy tất nhiên cũng là nhà của tỷ.

Mâu Cơ vốn dĩ có lòng bài xích Lăng Đế Tư, nhưng hiện nay nàng còn tiếp thu nhanh hơn ai hết. Do đó có thể thấy được mỹ lực của nàng mỹ nữ đạo tặc ghê gớm tới dường nào, không chỉ đối với cánh nam nhân mà thôi, mà ngay cả Long nữ vốn xưa nay không chịu nhường ai bao giờ mà cũng trở thành dễ bảo nốt.

Tân Dịch Á thì không có thành kiến gì với Lăng Đế Tư, nhưng khi thấy nàng ta vì Mộ Dung Thiên mà cam nguyện rời bỏ gia tộc, rời bỏ quê hương, và một lòng theo hần đến nơi tha hương này thì nàng rất khâm phục và tôn kính Lăng Đế Tư. Cũng vì nàng từ nhỏ đã bị áp lực nặng nề của gia tộc, nên hiểu rõ muốn có một quyết định như vậy thì cần phải có rất nhiều dũng khí, do đó mà ngay cả nàng cũng cảm thấy không bằng đối phương nữa.

Trong mắt của Băng sơn mỹ nữ, Lăng Đế Tư là một kỳ nữ tử, và lại càng là một bậc cân quốc không thua gì nam tử cả.

Lúc này bỗng nhiên Lộ Thiển nhớ ra điều gì, thế là nàng lại nhào vào lòng Mộ Dung Thiên mà khóc nức lên:

- Hu hu....Tật Phong....Tật Phong nó....

Nghe Lộ Thiển nhắc đến Tật Phong, cả Mâu Cơ và Tân Dịch Á đều không hẹn mà cùng thấy lòng trầm xuống, bởi vì căn cứ theo tin xác thực, Tật Phong đã chết rồi. Nghe nói trong chiến dịch tại Phạt Lạc Lý Tư, vì bảo hộ chủ nhân mà nó đã hy sinh tráng liệt sau khi trút hết một điểm hơi sức cuối cùng.

Vừa nghĩ tới đó, hai nàng cũng bắt đầu rơi lệ. Họ vốn cũng rất thích con chó nhỏ hay đùa giỡn quanh quẩn bên chân mọi người. Nó đã mang đến rất nhiều tiếng cười vui vẻ cho họ, và cả hai đều biết Mộ Dung Thiên có một loại cảm tình rất đặc biệt đối với con tiểu sủng vật đó, một loại cảm tình mà không thể nào thay thế được. Mỗi khi hần lặng lẽ ngồi ngắm trăng, chỉ có Tật Phong là kẻ duy nhất có thể làm bạn với hần thôi.

Thế nhưng các nàng lại phát hiện ra Mộ Dung Thiên không hề có biểu hiện đau khổ chút nào, hần chỉ vỗ vỗ lên vai nàng tiểu Tinh Linh đang khóc đến nỗi đứt ruột đứt gan ở trong lòng, rồi nói:

- Tiểu Lộ, đừng khóc nữa, để huynh cho muội xem ảo thuật này.

Nói xong, hần lấy một vật gì đó giống như một cái kén từ trong Không gian giới chỉ ra.

Lộ Thiển ngưng khóc, hai mắt nhắm lệ nhìn vật lạ kia đầy nghi hoặc. Cả Mâu Cơ và Tân Dịch Á cũng đều thắc mắc không hiểu là chuyện gì. Chỉ có Lăng Đế Tư là hiểu rõ ý đồ của Mộ Dung Thiên thôi.

- Tiểu Lộ nghe này, đây là một ảo thuật cần phải có một thời gian nhất định thì mới hoàn thành được. Có thể là vài ngày, hoặc vài tháng, thậm chí cũng có thể là nửa năm chẳng hạn, nhưng sẽ có một ngày, huynh sẽ lấy con Tật Phong nguyên vẹn từ trong đó ra, nó cũng sẽ hoạt bát láu lỉnh như lúc trước vậy, tha hồ cùng muội vui đùa.

Lộ Thiển không dám tin tưởng lắm, nàng hỏi lại:

- Thật không? La Dịch ca ca, thật vậy chứ?

Tuy rằng lời nói của Mộ Dung Thiên có vẻ hơi hoang đường, nhưng điều đó cũng đã khiến cho nàng dậy lên một tia hy vọng.

- Đương nhiên, tiểu Lộ, có bao giờ huynh gạt muội chưa? Cái ngày đó thế nào cũng tới, hãy tin huynh.

Mộ Dung Thiên quả quyết với giọng đầy tự tin.

Hần rất có lòng tin với Tật Phong. Nó là một con chó nhỏ rất kiên cường, vì không để liên lụy cho chủ nhân, trước kia nó vẫn luôn lén lút tìm đến những nơi vắng vẻ để khổ tu, ngay cả Mộ Dung Thiên cũng đã đánh giá thấp sự nỗ lực của nó. Cho đến ngày nó đủ lớn để phân ưu với chủ nhân thì hần mới phát hiện ra được điều đó.

Vì vậy, lần này cũng thế, Tật Phong nhất định sẽ có thể phá kén mà ra.

- Đừng khóc nữa, mặt mũi tèm lem rồi kìa, coi chừng không còn xinh đẹp nữa đâu nhé.

Mộ Dung Thiên âu yếm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Thiển và nhẹ nhàng an ủi nàng. Trong thời gian hắc không có ở đây, chắc là nàng đã khổn đốn lắm.

Lộ Thiển nghe xong lời hắc thì lập tức nín khóc và nhoẻn miệng cười ngay. Nàng hầu như hoàn toàn tin tưởng vào những gì Mộ Dung Thiên nói, chứ không bao giờ nghi ngờ cả. Vì vậy mà nàng cũng tin vào trò ảo thuật này của hắc.

Mâu Cơ và Tân Dịch Á hiển nhiên biết rõ đó không phải là ảo thuật gì, mà là trên người Tật Phong đã phát sinh chuyện kỳ quái gì đó, có thể điều đó đã biến nó thành cái kén, có phần tương tự giống như hóa noãn vậy. Chỉ có điều Tật Phong là một con sủng vật kỳ quái, vì vậy mà phương thức và khả năng của nó đều không giống những con sủng vật khác.

Đối với việc Tật Phong bạo phát và trở thành chuẩn S cấp, ngay cả Mâu Cơ cũng thấy bất ngờ nữa. Trước kia khi mới gặp gỡ, nàng đã biết Tật Phong không hề đơn giản, nhưng nàng lại không nghĩ nó lại lợi hại tới như vậy.

Vô luận thế nào, lúc này tâm tình của mọi người đều trở nên tốt hơn, vì nếu Tật Phong có thể sống lại, vậy thì chuyện đó đúng là một chuyện đáng mừng.

Con sủng vật Khiếu Thiên sư của Mâu Cơ cũng ngửa mặt lên trời và cất ra một tiếng rống dài. Không có Tật Phong để chơi đùa, nó cũng thấy không quen.

Sau khi trời sắp tối, sự việc khiến mọi người vui vẻ rồi cũng kết thúc. Mộ Dung Thiên không ngờ kết quả lại mỹ mãn như vậy. Sự xích mích giữa Lăng Đế Tư và Mâu Cơ cũng không còn nữa, mà giờ giữa họ lại như tình cảm tỷ muội vậy. Ngay cả việc hắc lo lắng nhất là không biết làm sao để Lăng Đế Tư thích ứng với hoàn cảnh mới, nhưng rốt cuộc nàng cũng thuận lợi tiến nhập vào Mộ Dung gia, đồng thời còn trở thành một thành viên trong đó. Cả sự bi thương của Lộ Thiển cũng không còn nữa, tất cả mọi người đều không bị khiếm khuyết gì cả.

Không khí bữa cơm rất nhẹ nhàng, trong thời gian này, mọi người tranh thủ làm quen với nhau, điều đó giúp cho ba nữ nhân Lăng Đế Tư, Mâu Cơ, và Tân Dịch Á lại càng thân thiết hơn.

Những hạ nhân cũng nhân đó mà cực kỳ cao hứng, bởi vì chủ nhân đã bình an trở về, và thế là toàn bộ tòa nhà này đều chìm vào bầu không khí vui vẻ nhộn nhịp.

Sau buổi cơm tối, bầu trời cũng tối mịt, trong căn biệt thự không có treo đèn ma pháp, mà chỉ có một cái đèn lồng màu hồng thật tươi.

Đèn lồng đại biểu cho hỷ sự, ngày hôm nay Mộ Dung Thiên trở về, đương nhiên đó là một trong những việc vui.

Thế nhưng, điều quan trọng hơn là trước kia hắc đã bỏ đi trong đêm tân hôn, nên việc động phòng vẫn chưa hoàn thành, hai nàng kiều thê vẫn còn đơn thân chiếc bóng trong khuê phòng.

Vì vậy, đêm nay không thể thiếu nghi thức tân hôn để bù lại cho các tân nương sau khi tân lang đã trở về.

413. Hồi 389: Song Phi

Ánh lửa của nến hồng không ngừng nhảy múa, chúng càng chiếu rõ khuôn mặt đang đỏ bừng của Mâu Cơ.

Nàng Long nữ đang lẳng lặng ngồi trên giường, cỗi lòng của Mâu Cơ cũng nhảy liên tục như ngọn lửa vậy. Mâu Cơ của lúc này đã hoàn toàn mất đi vẻ hoạt bát của thường ngày.

Tâm tình của nàng đang rất khẩn trương, cái thời khắc này đáng lẽ phải tới từ sớm rồi, nhưng mà nó đã bị dời lại cho tới bây giờ.

Kể từ lúc ngầm đính chung thân với Mộ Dung Thiên, nàng đã chờ đợi thời khắc này rất lâu, nhưng khi nó đến thì nàng lại hơi thấy sợ.

Đến lúc đó, không biết hấn có thô lỗ và làm mình đau hay không? Nghe nhiều nữ bằng hữu kể lại, đêm tân hôn sẽ rất đau, đau đến xé người. Vậy nếu lúc đó đau quá thì làm sao? Mình có nên đẩy hấn ra hay không? Thế nhưng đây là việc mà bất kể một nữ nhân nào cũng phải trải qua trong đời. Nếu như cự tuyệt, vậy quý mặt đen có sẽ tức giận hay không? Đến lúc đó hấn sẽ không để ý tới mình nữa thì làm sao bây giờ?

Những nữ bằng hữu đã có chồng rồi cũng từng nói qua, chỉ có lần đầu kết hợp thì mới bị đau đớn, còn sau đó sẽ từ từ tốt hơn, nói không chừng còn sẽ thích thú loại cảm giác này nữa.

Và cứ thế mà Long nữ cứ lúc vui lúc buồn, pháp phòng bất an, và tâm tình thì cứ mâu thuẫn với nhau, đúng là một loại tâm tình phức tạp khi một nữ tử sắp sửa từ giả cuộc đời thiếu nữ của mình vậy.

Cho dù Mâu Cơ không biết sợ trời sợ đất là gì, nhưng khi đối diện với buổi tối quan trọng nhất trong đời mình thì cũng biến thành một thiếu nữ rất bình thường.

Vừa nghĩ đến chuyện sắp xảy đến với mình, khuôn mặt của Mâu Cơ lại nóng bừng lên.

Ài, mặc kệ thôi, đến lúc đó, nếu đau quá thì cứ đập một cú cho tên quý mặt đen lăn xuống giường là xong!

Mâu Cơ tự trấn định tinh thần và an ủi mình.

Lúc này đột nhiên có tiếng cửa kêu kẻo kẹt, Mâu Cơ lại càng hoảng hốt hơn, đầu cúi gằm xuống, những gì mà nàng vừa toan tính mới đây đều tan biến sạch sẽ, không còn lại chút gì.

Tiếng bước chân vang lên nhẹ nhẹ, tiếp theo là tiếng cười khúc khích:

- Tiểu thư, với bộ dáng lúc này, thật không giống tiểu thư chút nào nha.

Mâu Cơ nghe vậy thì ngẩng đầu lên, thì ra người vừa vào phòng không phải là Mộ Dung Thiên, mà là nữ tỳ cận thân của nàng, Chu Đế, lúc này đang cười hì hì nhìn mình.

Mâu Cơ thở phào nhẹ nhõm:

- Chu Đế chết bầm, đừng có dọa ta được không?

Chu Đế ngạc nhiên nói:

- Sao tiểu tỳ có thể dọa tiểu thư được chứ, chắc tiểu thư tưởng là cô gia vào phải không? Nếu đúng vậy thì tiểu thư phải cao hứng mới đúng chứ.

Mâu Cơ nghiêm mặt:

- Ai mà cao hứng? Ta chỉ hận là chưa được ngủ mà thôi.

Chu Đế cười nói:

- Tiểu thư, không cần nói cứng nữa. Tiểu tỳ biết người mong cô gia vào đây lắm, nhưng không ngờ lại thấy tiểu tỳ, chắc là thất vọng lắm nhỉ.

Mâu Cơ nghe vậy thì nhảy dựng lên giống như mèo bị đập trúng đuôi vậy:

- Nói bậy! Nha đầu chết bầm, coi chừng ta đánh chết ngươi đấy!

Chu Đế vừa cười hì hì vừa nhảy tránh sang một bên. Tuy nàng ta là nữ tỳ của Mâu Cơ, nhưng hai người đã cùng lớn lên với nhau, nên tình cảm rất tốt, vì vậy mà không sợ đùa giỡn quá lố với Mâu Cơ.

- Được rồi, tiểu thư, không đùa với tiểu thư nữa. Tiểu tỳ đến đây là muốn đưa cho tiểu thư một vật.

- Vật gì đó?

Chu Đế thò tay vào túi lấy ra một tấm lụa trắng đưa cho Mâu Cơ rồi nói:

- Nè!

Mâu Cơ ngạc nhiên nhìn tấm lụa rồi hỏi:

- Cái gì vậy?

Chu Đế cười nói:

- Đợi lát nữa, khi tới thời khắc quan trọng, tiểu thư hãy dùng nó để giữ lại sự khiết bạch của mình làm kỷ niệm.

Mâu Cơ không phải là kẻ ngốc, vừa nghe qua lời đó thì nàng liền hiểu ngay ý tứ của Chu Đế, vì vậy mà khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên, rồi nuốt ực một ngụm nước miếng.

- đương nhiên, nếu như tiểu thư và cô gia đã “ám độ trần thương” rồi thì không cần tới nó nữa.

Mâu Cơ nghe vậy thì càng đỏ mặt xuống tận cổ, vội nói:

- Hừ, có quỷ mới từng “ám độ trần thương” với hần.

Tuy nói vậy, nhưng nàng vẫn nhận lấy tấm lụa trắng. Xem ra, nàng rất coi trọng sự khiết bạch của mình, dù sao thì trong đời người chỉ có một lần mà thôi.

- Tiểu thư, vậy tiểu tỳ không quá rầy nữa, xuân tiêu nhất khắc đáng ngàn vàng đấy nhé!

Chu Đế nói xong thì vội vàng chạy ra cửa luôn.

Mâu Cơ vội la lên:

- Ê, Chu Đế, đừng đi, đêm nay người ở lại ngủ với ta đi.

Chu Đế cười nói:

- Tiểu thư, lần này thì tiểu tỳ không thể phụng mệnh rồi, bằng không cô gia sẽ trách tiểu tỳ đấy.

- Không trách, không trách, chúng ta ngủ chung với nhau có phải là hay lắm không, chiếc giường đó cũng đủ lớn mà.

Chu Đế nghe vậy thì giật bắn người, nàng ta quay lại nhìn thì thấy Mộ Dung Thiên đang đứng sau lưng cười hì hì.

- Cô....cô gia.

Chu Đế mở mắt thật to, rồi lắp bắp gọi.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Lại đây nào, không cần khách khí, càng đông càng náo nhiệt mà.

Chu Đế xua xua tay, nói:

- Không được, đêm nay không được đâu....

- Hê, nói vậy thì đêm mai được phải không?

Tên sắc lang lúc nào cũng rất thích đùa giỡn với mỹ nữ, hầu như không biết mệt bao giờ, vì vậy mà hần không định bỏ qua cho Chu Đế dễ dàng như vậy.

Chu Đế xấu hổ đến mức chỉ hận không thể lập tức biến mất, giờ đây mới thấm thía việc bị trêu đùa là như thế nào.

- Đêm mai cũng...

Nói tới đây, chữ “không” lại không thể nói ra miệng được.

Trên cơ bản, tỳ nữ bồi giá [1] cũng là một nửa thê thiếp của trượng phu của tiểu thư. Chuyện phát sinh quan hệ với Mộ Dung Thiên chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, nàng ta vốn không thể cự tuyệt, hơn nữa Mộ Dung Thiên cũng cao lớn vạm vỡ, thân mang chức cao, lại là anh hùng ở trong mắt người dân của Tát La, và không biết có bao nhiêu thiếu nữ khao khát yêu thương hần. Vì vậy, nếu ai được hần ưu ái thì nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Tuy nhiên, đêm nay thuộc về tiểu thư, Chu Đế không dám chia sẻ thời khắc quan trọng đó với chủ nhân, vì vậy mà nàng ta chỉ có thể thi lễ cáo lui rồi phóng đi thật nhanh.

Mộ Dung Thiên cũng không muốn đùa quá mức, vả lại lúc này Mâu Cơ cũng đang sốt ruột chờ hần.

Thế rồi Mộ Dung Thiên bước vào phòng, sau đó đưa chân đẩy cửa cho nó khép lại, rồi bước về phía Long nữ.

Tình cảnh thế này đã được trình chiếu trên tivi rất nhiều lần. Nguyên bản Mâu Cơ đã hơi lo sợ, nhưng bây giờ thì lại càng run hơn. Nàng lo lắng hỏi:

- Người...người muốn làm gì?

Mộ Dung Thiên cười âm thầm:

- Phu nhân của ta, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, nàng nói xem ta muốn làm gì chứ? Đương nhiên là làm cái chuyện giữa phu thê với nhau ấy mà, hắc hắc....

Mâu Cơ nghe tiếng cười của hắn mà sởn hết tóc gáy, nàng thụt lui ra sau rồi nói:

- Không...không được qua đây.

Mộ Dung Thiên để lộ nụ cười đều đặn, dưới ánh nến, trông khuôn mặt của hắn càng đặc biệt gian tà hơn. Hắn nói:

- Như vậy sao được, thân ta là trượng phu, tất nhiên phải thực hiện nghĩa vụ với thê tử của mình chứ.

Mâu Cơ lắp bắp:

- Ta...ta không cần người thực hiện.

Mộ Dung Thiên lại cười hắc hắc:

- Vậy thì thế này nhé, kẻ làm thê tử cũng có quyền thực hiện nghĩa vụ với trượng phu, vậy nàng cứ thoải mái ra tay đi.

Về phương diện nguy hiểm, tất nhiên Mâu Cơ không phải là đối thủ của Mộ Dung Thiên, vì vậy mà trong nhất thời, nàng cũng không biết phải ứng phó thế nào mới tốt.

Còn Mộ Dung Thiên thì chẳng biết từ lúc nào đã đến bên giường, và đôi ma trảo của hắn cũng đang vươn về phía Mâu Cơ.

Mâu Cơ vẫn tiếp tục thoái lui vào sát đầu giường, cho tới khi lưng đụng tường mới thôi. Thấy Mộ Dung Thiên vẫn áp tới, mà nàng thì lại hết đường lui, nên sợ đến nỗi hai chân co rúm lại.

Mộ Dung Thiên nắm lấy hai chân nàng, rồi hấp háy mắt, nói:

- Phu nhân, sao lại sợ như thế? Ứi chà, đôi chân của nàng thật là gợi cảm đấy nhé, chà chà, nàng xấu hổ cái gì chứ. Bộ chẳng phải ta đã quá quen thuộc với mỗi một tấc da ở trên người nàng rồi hay sao?

- Đi, đi mau cho ta!

Mâu Cơ chợt sùng sộ, đồng thời còn co một chân để đạp Mộ Dung Thiên nữa.

Kỳ thật, không phải nàng không muốn thi hành “đại lễ” phu thê với Mộ Dung Thiên, dù sao thì nàng cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, chỉ là từ lúc tên sắc lang vào phòng đến bây giờ, hắn chỉ biểu hiện dáng vẻ của một tên sắc ma dám dặt như thế, vì vậy nên nàng mới cảm thấy sợ.

Mộ Dung Thiên lại cười hì hì:

- Phu nhân của ta, có đúng là không hoan nghênh ta không? Thật khiến ta khó xử đó nhé, nếu là vậy thì ta chỉ còn cách sang phòng của Tân Dịch Á thôi.

Mâu Cơ nghe vậy thì vội vàng nhòe dầy, chụp lấy tay hắn, rồi nói:

- Không được!

Mộ Dung Thiên giả bộ ngạc nhiên:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Dù sao ta cũng phải tìm một chỗ để ngủ chứ.

Mâu Cơ khẽ cắn môi dưới, rồi lí nhí:

- Người ngủ lại đây được rồi.

Tuy rằng trong thời gian qua, nàng và Tân Định Á vì cùng chung hoàn cảnh, cùng lo lắng chờ đợi tên sắc lang, nên tình cảm giữa hai người đã chuyển biến rất tốt. Tuy nhiên, dù sao thì tâm lý cạnh tranh vẫn chưa hết, Mộ Dung Thiên quen biết nàng trước, nếu vào thời khắc quan trọng nhất mà bị Tân Định Á nhanh chân đến trước, vậy thì Mâu Cơ sẽ thấy không thoải mái chút nào. Vì vậy mà nàng chẳng thà khắc phục sự ngưỡng nùng của mình mà giữ hẩn lại.

- Thôi được rồi, phu nhân, ta có một đề nghị hay.

- Đề nghị thế nào?

- Chúng ta cùng sang ngủ với Tân Định Á đi, có người làm bạn với nàng, vậy thì nàng sẽ không sợ nữa, đúng không?

Nói xong, Mộ Dung Thiên liền ôm lấy cơ thể mềm mại của Mâu Cơ, mặc kệ nàng kêu la giãy giụa thế nào, hẩn cứ đi thẳng sang phòng khác. Kỳ thật, nó cũng nằm ngay sát vách mà thôi.

Tân Định Á vốn cũng đang ngồi chờ ở trên giường với tâm tình thấp thỏm giống như Mâu Cơ vậy. Nàng vừa hy vọng Mộ Dung Thiên sang phòng Mâu Cơ trước, mà cũng vừa hy vọng hẩn sẽ động phòng với mình trước.

Trong lúc tâm lý của nàng giằng co mâu thuẫn như thế thì đột nhiên cửa phòng vang lên một tiếng “bình”, thì ra nó đã bị đá văng ra. Tân Định Á giật mình hoảng hốt, khi ngẩng lên thì đã nhìn thấy Mộ Dung Thiên, và có cả Mâu Cơ đang không ngừng giãy dụa trong tay hẩn nữa.

- Ta rất thích náo nhiệt, vì vậy nên đêm nay chúng ta ngủ chung với nhau. À không, sau này cũng vẫn ngủ chung thế này, hì hì...

Thế rồi hẩn bắt chấp mọi sự phản đối của Mâu Cơ rồi thả nàng xuống giường.

Tân Định Á ngồi một bên cũng ngây cả người ra, bởi vì nàng không ngờ trạng phu của mình lại là người “dâm loạn” như vậy.

Có lẽ Băng sơn mỹ nữ đã quên rằng, Sử Mật Tư nho nhã mà nàng quen biết cũng chính là tên sắc quỷ Đan Ni Tư.

- Tân Định Á tiểu thư, à không, phu nhân của ta, gọi như vậy chắc thích hợp hơn phải không?

Mộ Dung Thiên cười cười:

- Nàng mau mau giúp ta đi.

Tân Định Á ngơ ngác hỏi:

- Giúp cái gì?

- À, thì giúp ta cởi y phục của Mâu Cơ tiểu thư ra. Khí trời nóng như vậy, chỉ sợ nàng ta rất khó chịu đấy.

- Úy, không được!

Trong khi Mâu Cơ đang hoảng loạn, Mộ Dung Thiên bắt đầu hành động, còn Tân Định Á thì cũng vừa đỏ mặt vừa giúp hẩn một tay.

Tuy ra sức liều mạng phản kháng, nhưng dưới sự vây công của cả hai, dĩ nhiên Mâu Cơ không địch lại họ. Nhưng nàng cũng không cam lòng để một mình mình làm người bị hại, thế là nàng cũng ra tay xé rách y phục của Tân Định Á luôn.

Không lâu sau, y phục của cả hai đều không còn lại mảnh nào, chỉ chừa lại lớp đồ lót. Đến lúc này thì cả hai mới nhận ra việc mình làm thật hoang đường tới cỡ nào.

Chỉ có Mộ Dung Thiên là trở thành ngư ông đắc lợi, hẩn nở nụ cười đắc ý, nói:

- Hay lắm, giờ đây chỉ còn lại một việc nữa thôi, và phải do ta hoàn thành rồi.

Nói xong, hẩn vươn tay ra và tháo nốt lớp phòng ngự cuối cùng của hai nàng, rồi ném chúng xuống đất.

Lúc này hai tấm thân trắng muốt như bạch ngọc đều lộ rõ trước mắt tên sắc lang.

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên tham lam lướt hết khắp người hai thê tử, quả thật là thưởng thức không hết, trong lòng chỉ thầm than: “Đúng là kiệt tác của ông trời đây mà!”

Nhìn các nàng ngoan ngoãn dễ bảo, để mặc cho phu quân chiếm tiện nghi, thế là trong lòng Mộ Dung Thiên dâng lên cảm giác thắng lợi của kẻ chinh phục đến cực hạn.

Diễm phúc đó không phải nam nhân nào cũng có thể hưởng thụ được.

Nhịp tim của Mâu Cơ và Tân Địch Á cùng đập thành thạch như hươu chạy loạn xạ, cả hai đều kẹp chặt chân lại, đồng thời cũng đưa hai tay che lấy đôi ngọc thổ của mình.

Mâu Cơ thì còn đỡ một chút, nhưng Tân Địch Á thì có đôi ngọc thổ cao vút đầy kiêu ngạo, vì vậy mà nàng càng ráng che thì chúng càng nhô cao hơn, thật khó mà che hết được.

Hai nàng đều nhắm chặt mắt lại. Việc đã tới nước này, họ cũng đành thôi không phản kháng nữa, vì đây là việc mà sớm muộn gì họ cũng phải trải qua; hơn nữa cũng có người làm bạn, vì vậy mà cũng không còn thấy khẩn trương nữa.

Hai nàng cứ che che đây đây, càng muốn giấu thì lại càng kích thích dục vọng của nam nhân hơn. Mộ Dung Thiên cố nén dục hỏa đang sôi sùng sục, bởi vì hắn muốn cho đêm nay thật đặc biệt và khó quên đối với hai nàng, thế rồi hắn lên tiếng:

- Được rồi, các phu nhân yêu quý của ta, chúng ta có qua thì phải có lại mới đúng, do đó mà hai nàng cũng phải giúp ta cởi y phục chứ nhỉ.

Tân Địch Á đã sớm xấu hổ đến nỗi chỉ hận không thể tìm chỗ trốn đi, vì vậy mà nàng đâu để ý tới lời của tên sắc lang nữa, còn Mâu Cơ thì hung hăng trừng mắt liếc hắn, có ý cảnh cáo tên sắc lang đã chiếm được tiện nghi mà còn khoe khoang nữa.

Bầu không khí đã được dàn dựng xong, Mộ Dung Thiên cũng không muốn kéo dài thêm, hắn thở dài, nói:

- Ài, người đời nay thật là càng ngày càng thiếu lễ phép mà. Thôi được rồi, để ta tự lực cánh sinh cho xong.

Vừa dứt lời, hắn liền nhanh chóng cởi bỏ y phục, sau đó liền nhảy lên giường.

Ánh nến bập bùng bỗng nhiên tắt phụt, trưởng hồng cũng rũ xuống, trong tiếng rên vừa đau đớn vừa khoái lạc, rốt cuộc hai vị thiên chi kiều nữ của Tát La cũng đều lần lượt từ giấc cuộc đời thiếu nữ của mình....

[1] tỳ nữ bồi giá: tỳ nữ thân cận đi theo tiểu thư về nhà chồng.

414. Hồi 390: Loạn Thế

Khi Mộ Dung Thiên tỉnh lại thì phát hiện ra mình đang nằm giữa Tân Địch Á và Mâu Cơ.

Tân Địch Á thì hơi nghiêng người, một tay ôm lấy cổ hắn mà ngủ ngon lành, trên mặt lộ rõ thần tình mệt mỏi nhưng đầy thỏa mãn sau khi trải qua cơn giông tố tới bờ. Đôi ngực căng tròn của nàng thì đang ép sát vào vai của Mộ Dung Thiên, khiến cho chúng bị méo mó đến đáng thương.

Còn dáng ngủ của Mâu Cơ thì hơi có phần bất nhã, thậm chí nàng còn gác một chân lên người Mộ Dung Thiên nữa, mà tay của tên sắc lang thì lại đang đặt lên đùi trong của nàng, hoàn toàn cảm nhận được sự đàn hồi đầy gợi cảm, và cả địa phương sâu thẳm vừa mềm mại vừa thần bí.

Trái ôm phải ấp, đồng thời còn lắng nghe tiếng hô hấp của thê tử, đây đúng là một quang cảnh hạnh phúc nhất, bất luận một nam nhân nào cũng đều hy vọng thời khắc này sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Nhưng Mộ Dung Thiên lại không thể, bởi vì thú ôn nhu cũng chính là cái bẫy của anh hùng. Hắn sợ một khi mình chìm đắm vào đó rồi thì vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại được nữa.

Thế rồi hần nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay ấm áp của Long nữ và Băng sơn mỹ nữ, hai nàng chỉ hơi tựa mình một chút nhưng vẫn không mở mắt ra. Họ thật sự đã quá mệt mỏi bởi sự phóng túng của đêm qua. Cho mãi tới lúc này, họ vẫn không ngờ rằng, giữa hai người khác phái lại có thể phong cuồng đến như vậy.

Thậm chí giữa đồng tính với nhau cũng rất kích thích nữa, bởi lẽ lúc đó Mộ Dung Thiên đã yêu cầu Tân Địch Á và Mâu Cơ phối hợp với nhau, cùng kích thích những bộ vị mẫn cảm của nhau, do đó mà hai nàng thiên chi kiều nữ đều không cảm thấy mình bị bỏ rơi, mà giữa đôi bên lại còn thân thiết hơn nữa.

Mộ Dung Thiên để toàn thân trần như nhộng và rời khỏi giường. Hần quay lại nhìn qua hai nữ nhân, cả hai đều đang chìm trong giấc ngủ say, chỉ vì Mộ Dung Thiên vừa rời khỏi giường nên họ có vẻ không quen, sau đó lại ôm lấy nhau mà ngủ vùi.

Ánh mắt của hần dừng lại trên người họ vài phút, lưu luyến không rời, sau đó mới quay người bước ra cửa.

oooOooo

Phương đông vừa hừng sáng, trong nhà rất yên tĩnh. Đêm qua đám hạ nhân bận rộn suốt, nên đã được đặc ân, sáng nay có thể ngủ thêm vài tiếng nữa, do đó mà họ mới tận tình hưởng thụ thời gian được lười biếng rất hiếm có này.

Đêm qua trăng sáng vàng vạc, muôn vì sao lấp lánh đầy trời, khí hậu cực tốt, vậy mà sáng sớm hôm nay đã hoàn toàn thay đổi, gió thổi mạnh và mây vần vũ, tại chân trời ở phía xa xa đã có mây đen ùn ùn kéo đến, trông có vẻ như sắp có mưa to.

Mộ Dung Thiên đứng tựa người vào lan can, để mặc cho gió mạnh thổi vào mặt.

Từ sau chiến dịch ở Phật Lạc Lý Tư, Tật Phong bỏ mình vì bảo vệ chủ nhân, ý niệm hướng về Tây Bắc ở trong đầu Mộ Dung Thiên chưa hề đứt đoạn, nhưng bây giờ hần lại hơi có chút do dự.

Làm vậy có đúng hay không?

Có lẽ sẽ có một ngày, hai mỹ nhân ở trong phòng kia sẽ không hiểu được hần mà rời bỏ hần.

Nhưng nếu không thể dứt khoát, vậy thì trận nội chiến của nhân loại sẽ tiếp tục kéo dài, cũng có thể Cát Tư và đại quân của Đông Nam sẽ đánh bại được hải quốc, với thù oán giữa mình và lão, đến lúc đó thì những người bên cạnh mình sẽ không thể may mắn thoát khỏi kiếp số được.

Không ai có thể cho hần một câu trả lời, nên hần chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Đột nhiên ở phía sau hần có tiếng bước chân truyền đến, Mộ Dung Thiên không quay đầu lại, nhưng hần cũng biết người đang đến là ai. Đó là một người mà hần có thể tin tưởng được.

Nữ thư ký mỹ lệ Đinh Đinh nhẹ nhàng đến sau lưng hần rồi cất tiếng:

- Đại nhân, đêm xuân quý giá, hình như lúc này không phải là lúc nên suy tư mới phải.

Trong khoảng thời gian Mộ Dung Thiên thất tung, nàng đã cùng nghĩa phụ lo liệu tất cả trong ngoài, bao gồm thương nghiệp, giao tế, vv....bận đến nỗi đầu tắt mặt tối, cho đến tối qua mới vừa trở lại Tư Ba Đạt Khắc Lộ.

Mộ Dung Thiên đưa tay ra sau ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, rồi nói:

- Đinh Đinh tiểu thư, lúc này hình như cũng không phải lúc rời khỏi giường thì phải, chẳng lẽ nàng không ngủ được sao?

Không đợi Đinh Đinh trả lời, Mộ Dung Thiên lại nói tiếp:

- Còn vì sao ngủ không được à, để ta nói ra nguyên nhân nhé. Ừm, nhất định là vì Đinh Đinh tiểu thư đã động lòng xuân, có lẽ đã đến mùa giao phối rồi cũng nên. Hay là chúng ta đi làm cái chuyện có ý nghĩa đi nhĩ.

Tất nhiên Đinh Đinh hiểu rõ “chuyện có ý nghĩa” ở trong lời hần là chuyện gì. Đối với lòng tham không đáy của hần, nàng cũng chịu thua luôn. Đêm qua hần đã có được hai nàng song kiều của Tát La, vậy mà vẫn chưa thấy đủ, giờ đây lại còn có ý đồ xấu với mình nữa.

Đình Đình đẩy bàn tay tác quái ở nơi eo của mình ra, rồi nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, xin đừng có suy đoán bừa bãi. Ta chỉ lo sẽ có người lại trước lúc động phòng mà thất tung một cách vô thanh vô tức, vậy thì rất phiền phức.

Trong lời nói của nàng Vu nữ có một chút oán hận, bởi vì đối tác của nàng luôn luôn hành động tùy hứng, thật khiến người ta phải đứng tim, nhưng cũng may là lúc nào Mộ Dung Thiên cũng sáng tạo ra kỳ tích kinh thiên động địa, thậm chí còn có thể xoay chuyển càn khôn nữa. Ban đầu nàng lựa chọn hắn, tuy biết hắn không tầm thường, nhưng cũng không ngờ hắn lại đạt tới trình độ xuất quỷ nhập thần như thế.

Con người này tựa hồ khi sinh ra đã là ái tử của thần rồi vậy.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Ha ha, thế à? Thật thất vọng nha, ta còn tưởng rằng Đình Đình tiểu thư vì quá nhớ ta mà không thể ngủ được chứ. Xem ra ta đã tự đa tình rồi.

- Được rồi, đại nhân, hãy trở lại chuyện chính đi. Chẳng lẽ trong lúc thất tung, ngài không hề nghĩ gì về những chuyện khác hết sao? Ta nghĩ có một số việc đã đến lúc phải thay đổi rồi.

Mộ Dung Thiên hiểu rõ ý tứ của Đình Đình, lối suy nghĩ của nàng Vu nữ cũng giống mình vậy. Nàng bắt đầu ý thức được, nếu cứ ở lại Tát La thì vĩnh viễn chỉ có thể sinh tồn ở giữa đường ranh mà thôi, chứ không thể hoàn thành đại nghiệp được.

Nhìn áng mây đen ở phía chân trời, Mộ Dung Thiên khẽ nheo đôi mắt, cuối cùng hắn cũng đưa ra một quyết định:

- Đương nhiên, hơn nữa, ta còn mang về một tin tốt nữa. Cơ hội của chúng ta đã đến rồi.

Đình Đình nghe vậy thì tinh thần đại chấn, nàng nghe ra được trong lời của Mộ Dung Thiên có điều gì đó không tầm thường, và nó rất có khả năng sẽ mang đến cơn giông tố thật lớn cho Thần Phong đại lục.

Nhưng nàng Vu nữ không quan tâm đó là chuyện gì, kể cả việc nó có thể cuốn luôn cả Tát La vào vùng nước xoáy, bởi lẽ nàng vốn không phải là người của Tát La, hơn nữa lại chỉ toàn tâm toàn ý muốn báo thù mà thôi.

Vị Vu nữ ân sư đời trước đã truyền lại ký ức chủng tử cho nàng, đồng thời cũng truyền luôn ý niệm báo thù cực mạnh mà không thể nào áp chế được, vì vậy mà hầu như nàng chỉ sống là để báo thù mà thôi.

Nhiệm vụ gian khổ này rốt cuộc cũng đã có tiến triển rồi. Ngày hôm nay đối với Đình Đình mà nói, nó là một bước ngoặt mới trong đời nàng.

Mộ Dung Thiên buông vòng eo của nàng Vu nữ ra, cả bộ dáng của tên sắc lang cũng không còn nữa, lúc này trên mặt hắn hiện ra thần tình rất nghiêm túc, rồi nói:

- Lập tức đi mời nghĩa phụ của nàng vào mặt nghị thất, ta có việc quan trọng muốn thương lượng!

- Dạ, đại nhân!

Đình Đình ứng tiếng xong thì quay người đi luôn.

Bóng dáng của nàng Vu nữ vừa khuất sau cầu thang, thì từ phía sau lưng của Mộ Dung Thiên lại có tiếng bước chân truyền đến, sau đó là thanh âm của Lăng Đế Tư vang lên:

- La Địch, chàng thật muốn làm vậy à?

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Không sai, dù có trở thành tội nhân của toàn bộ thế giới này, dù có bị mọi người thống hận và ghét bỏ, ta quyết không hối hận.

Lăng Đế Tư tiến lên vài bước rồi vòng tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của Mộ Dung Thiên, nàng hiểu rõ sự mâu thuẫn của hắn, nhưng lại không thể nói ra được nguyên nhân.

Có lẽ nàng có thể nói ra được một nguyên nhân, bởi vì hần là một người kiêu ngạo, so với mình còn kiêu ngạo hơn nhiều, vì thế mà hần tuyệt đối không cho phép bản thân hần bị thất bại.

Cũng giống như khi rời khỏi quê hương Lam Nguyệt, ruộng bỏ gia tộc và quốc dân, quyết định đó cần phải có rất nhiều dũng khí. Giờ đây nàng đã là thê tử của hần, nên chỉ có thể một lòng ủng hộ trợ giúp phu mà thôi.

Mộ Dung Thiên nở nụ cười mãn nguyện. Vô luận sau này sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng có một điều chắc chắn là nữ nhân này sẽ luôn ở bên cạnh hần, và hần sẽ không bao giờ bị cô độc nữa.

Áng mây đen ở chân trời vẫn lặng lẽ trôi, chậm rãi bao phủ toàn bộ bầu trời của Tát La, phẳng phất như muốn báo trước là thời kỳ loạn thế làm rung chuyển toàn bộ đại lục cũng sắp sửa ập đến rồi.

415. Hồi 391: Động Đãng (rung Động)

Thời gian hòa bình tạm thời ở trên Thần Phong đại lục kéo dài không được bao lâu, chợt vì một tai nạn đột xuất mà chết yểu.

Sự tình bùng nổ không phải do hai thế lực nam bắc đối lập tạo ra, mà là do bản thân của thành phần trung lập.

Sự dao động ly kỳ này vừa mới bắt đầu thì bỗng nhiên lượng cung ứng tinh thạch ở trên thị trường bỗng giảm đi, sự thiếu hụt đó đã trực tiếp dẫn đến hậu quả là giá cả của chúng tăng vọt.

Đối tượng bị ảnh hưởng nhiều nhất chính là Mộng Nạp Gia quốc tọa lạc tại Phiếm Na La hải vực, bởi vì nơi đây có ma thú tràn lan, mà tính xâm lược của chúng lại rất mạnh, do đó, Phiếm Na La hải vực chính là nơi cần tiêu thụ tinh thạch nhiều nhất.

Dưới sự uy hiếp vô cùng vô tận của ma thú, Mộng Nạp Gia phải tiêu hao rất nhiều tinh thạch để duy trì kết giới mà bảo vệ thành trì của họ.

Lượng cung ứng tinh thạch ở bản thổ bị thiếu hụt nghiêm trọng, vì vậy mà hàng năm, Mộng Nạp Gia đều phải nhập khẩu số lượng tinh thạch nhiều khủng khiếp, mức chi phí còn chiếm nhiều hơn 20% tổng giá trị số lượng mà quốc dân của họ kiếm được nữa.

Do đó, khi giá cả của tinh thạch tăng lên gấp ba lần lúc trước, vậy thì mức tiêu thụ của Mộng Nạp Gia còn tăng nhiều hơn 60% tổng số lượng mà quốc dân của họ sản xuất được. Đó là một con số mà họ không thể gánh nổi.

Đương nhiên Mộng Nạp Gia không thể để cho tình huống như vậy tiếp tục xảy ra, nhưng cũng may quốc gia của họ là một quốc gia nông nghiệp, lấy chức nghiệp trồng trọt sĩ làm chính. Từ hơn một năm trước, khi mà sản lượng thu hoạch của nông nghiệp bị giảm mạnh, thế là tác dụng của loại chức nghiệp thấp kém như trồng trọt sĩ liền được đề thăng, nhất là ở những quốc gia lấy việc đánh cá làm chủ.

Hải sản tuy là thức ăn tốt, nhưng dù sao cũng không thể là món chính hàng ngày được.

Vì vậy mà đáng lẽ Mộng Nạp Gia vốn là một quốc gia bần cùng, nhưng khi gặp cơ hội tốt trời cho, họ liền từ từ trở nên giàu có và trở thành một nơi cung ứng lương thực lớn nhất cho các hải quốc.

Vì giá tinh thạch tăng vọt, nên họ cũng phải tăng giá lương thực xuất cảng của mình, chỉ có như vậy thì mới có thể duy trì kinh tế trong ở trong nước được.

Cách làm của Mộng Nạp Gia hầu như đều lồi cuốn các hải quốc vào cơn sóng gió, mà những người bị ảnh hưởng nhiều nhất chính là các hải tộc như Ngư nhân, Hà nhân, Giải nhân, Quy nhân, vv....Xưa nay họ không hề ăn đồ hải sản, bởi vì chúng là chủng loại có vẻ ngoài giống như họ vậy, do đó mà thực vật là lương thực chính của họ, và cũng vì vậy mà họ là những người chịu khổ đầu tiên.

Tương phản với Mộng Nạp Gia, các hải tộc am hiểu việc khai quật hải dương để tìm kiếm nguyên liệu hoặc dược liệu quý hiếm thì lại bỗng nhiên có nguồn cung ứng mạnh hơn. Sự thu hoạch của họ đủ để đối ngoại tệ và giải quyết được nguy cơ lương thực bị tăng giá; nhưng trái lại, ở một mặt khác, việc nguyên vật liệu của dược vật quý hiếm bị giảm giá thì lại khiến cho các thương nhân bị khổ mà không thể nói ra lời được.

Tiếp theo là khoáng thạch, hải sản, vũ khí, khô giáp, vải vóc, chiến sủng.....

Các món đồ dùng trong đời sống sinh hoạt hàng ngày, và cả chiến đấu, phòng vệ, vv....cũng đều lần lượt xuất hiện vấn đề. Cứ một món nối tiếp một món, tựa như những quân bài domino vậy, chỉ cần đẩy ngã một con thì những con khác cũng bị ngã theo.

Nguyên bản chỉ bắt đầu từ một đầu mối nhỏ nhỏ, nhưng nó đã như lửa cháy đồng hoang, nhanh chóng lan ra khắp toàn bộ hải dương, hầu như mỗi một nước trung lập đều bị ảnh hưởng tới.

Tất cả đều lâm vào tình thế hỗn loạn, bởi vì trong lịch sử của Thần Phong đại lục, từ trước tới nay chưa hề xảy ra sóng gió kinh tế bao giờ, vì vậy mà không ai hiểu nổi sự hỗn loạn kỳ quái này tại sao lại xảy ra, và cũng không có cách nào mà khống chế được.

Kinh tế hỗn loạn trực tiếp dẫn đến cuộc diện chính trị bị dao động, và xã hội cũng bắt đầu trở nên bất ổn. Thậm chí, có một số quốc gia đã thấy xuất hiện khá nhiều người vì bất mãn với tình trạng cơ khổ này mà tạo thành bạo động.

Đến lúc này thì những người cai trị tối cao của các hải quốc mới bắt đầu ý thức được mức độ ảnh hưởng của thương nghiệp là to lớn tới dường nào.

Đó chính là kết quả mà phe Tây Bắc rất muốn nhìn thấy. Tình thế phát triển như hiện nay không khác trong dự đoán của họ là bao, thậm chí còn có vẻ thuận lợi hơn nữa.

Chính sách thương nghiệp tự do của các hải quốc tuy có thể mang đến một số ngoại tệ khổng lồ, song song đó cũng ẩn tàng một mối họa ngầm trí mạng, bởi vì sức ảnh hưởng của thương nghiệp đối với một quốc gia quá lớn, nên nó cũng khiến cho chính trị bị dao động theo. Tỷ như Lam Nguyệt vậy, vì thương nghiệp của họ bị chính quyền nắm chặt trong tay nên không hề xảy ra nhược điểm như vậy.

Sở dĩ Bái Yết La tuyển chọn hợp tác với Mộ Dung Thiên là vì ngoài việc hắn là thiên tài thống soái, có thể phát huy tài chỉ huy ở trên chiến trường ở mức tối đa ra, mà điều quan trọng hơn là sức ảnh hưởng trên thương nghiệp của hắn. Phải biết rằng, hắn đang nắm trong tay gần một phần năm mệnh mạch kinh tế của Tát La, giá trị tiềm tàng rất lớn.

Hơn nữa, lại có thêm tam đại thương hội là một thế lực cũng có sức ảnh hưởng khá lớn, do kẻ âm hiểm Bồi Đình Mật âm thầm thao túng để làm khó dễ. Khi hai người này cùng liên thủ thì lập tức gây một cơn sóng gió động trời.

Kể bị hại đầu tiên không phải là Tát La, bởi vì nếu Mộ Dung Thiên trực tiếp động thủ lên Tát La, vậy thì dụng tâm nham hiểm của hắn sẽ bị người ta nhìn thấu, do đó mà hắn đã thông qua nhiều thủ đoạn để gây ảnh hưởng tới những quốc gia trung lập khác, rồi từ đó cũng gián tiếp ảnh hưởng tới Tát La.

Kỳ thật cũng không cần hắn phải tự mình động thủ, bởi vì mọi sự đều do Ca Ngõa Lợi Phụ Nặc thi hành. Ông mập này rất giỏi về thủ đoạn đùa giỡn trên thương trường, hơn nữa lại làm việc rất chu đáo, và hoàn toàn không có sơ hở nào.

Nói trở lại, Tát La là cột trụ của các hải quốc và cũng là một quốc gia có thương nghiệp phát đạt nhất. Vô luận thế nào, trăm ngàn đầu mối cũng đều đổ về Tát La, và cuối cùng thì nó cũng là nơi bị đả kích nặng nhất.

Cơn sóng gió kinh tế đáng sợ chẳng kém gì một trận ôn dịch này kéo dài tới mấy tháng mà vẫn không có dấu hiệu chuyển biến gì, liên minh hải quốc đã cố gắng tìm đủ mọi biện pháp mà vẫn không thể khiến nó khởi sắc được.

Kết quả cuối cùng của loại tình huống này tất nhiên là bạo loạn bùng nổ, nó khiến cho sức chịu đựng của người ta đạt tới cực hạn, đến lúc đó thì không còn tránh né được nữa.

Quân đội không còn cách nào khác là phải phái người đi trấn áp, nhưng trước sau gì thì cường chế bạo lực cũng không thể kéo dài được.

Thần Phong đại lục là một địa phương tôn sùng vũ lực, với một giai đoạn căng thẳng thế này, vô luận là dân chúng hay quân đội đều hy vọng có một vị anh hùng đứng ra để thu xếp mọi việc.

Đối với những người dân của Tát La, ngoài Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ lúc này đang xính vính ra, còn có một vị anh hùng khác mà danh tiếng đang lên như mặt trời giữa trưa, thống soái Rạng Đông.

Thế nhưng thống soái Rạng Đông vào một tháng trước đã vào mật thất để tĩnh tu, trước khi đột phá được bình cảnh thì hắn sẽ không nhòm ngó tới việc gì cả, thậm chí cũng sẽ không bước ra khỏi mật thất luôn.

Mọi người càng không biết được, kẻ khởi xướng mối tai họa lần này lại chính là vị đại anh hùng ở trong lòng họ vậy...

416. Hồi 392: Tĩnh Tu

Thần Phong kỷ nguyên, năm 7266 của các hải quốc.

Trong mấy tháng kinh tế bị dậy sóng, hầu như đời sống của tất cả mọi người đều bị xáo trộn, nào là lạm phát, giá cả hỗn loạn, số lượng thương nghiệp bị phá sản càng lúc càng tăng. Nền kinh tế mỏng manh như bọt biển càng lúc càng trở nên xấu hơn.

Có rất nhiều người phát lên rất nhanh, mà cũng có rất nhiều người chỉ trong một đêm đã biến thành kẻ nghèo mạt.

Sự khủng hoảng kinh tế từng xảy ra ở Địa cầu thì nay đã bắt đầu tràn lan đến Thần Phong đại lục, và lại còn không thể khống chế nữa.

Người của hải quốc lâm vào trong cơn khủng hoảng nặng nề. Đây là một thế giới mà bọn họ cảm thấy hoàn toàn xa lạ, và lại còn không nhìn thấy ngày mai nữa.

Chiến hỏa tán loạn, dao động bất an, đó chính là những hình ảnh đang diễn tả tình huống của các hải quốc bây giờ.

Mọi người đã mất đi lòng tin trong cuộc sống hàng ngày, sự cai trị tại các quốc gia cũng theo đó mà xuất hiện nhiều vấn đề nghiêm trọng, còn năng lực của công hội thì lại bị hoài nghi.

Trong lúc đó, Mạch Khắc Tắc Nhĩ phải bôn ba đi khắp các nước lớn, thế nhưng ngay cả vị thần linh của các hải quốc cũng không thể giải quyết được vấn đề gì, bởi vì việc thay đổi quy luật kinh tế đầy phức tạp như vậy vốn không thể chỉ dựa vào uy tín mà có thể giải quyết được.

Về phần các quốc gia ở trên đất liền tại hai bên bờ đại dương như Lam Nguyệt đế quốc và Mạch Gia đế quốc, vv.....thì bị ảnh hưởng rất ít.

Chế độ thương nghiệp của các quốc gia trên đất liền khác hẳn với chế độ thương nghiệp tự do cao độ của các hải quốc. Với những quốc gia đó, họ vốn áp chế thương nghiệp rất nghiêm ngặt, bắt luận giá cả của một vật phẩm nào cũng vậy, tất cả đều phải thông qua quy định của công hội, vì vậy mà việc khủng hoảng kinh tế không thể xảy ra được.

Cuộc diện chính trị của hải quốc bất ổn, đó đúng là cơ hội tốt cho Lam Nguyệt. Bọn họ từ lâu đã bỏ đi bộ mặt giả nhân giả nghĩa, nên tất nhiên cũng không cần phải vờ vĩnh nữa, và lại hơn nữa năm nay nghỉ ngơi lấy sức, họ đã khôi phục lại không ít nguyên khí, vì vậy mà chuyện thành lập ý đồ tập kích hải quốc là một chuyện không thể tránh khỏi.

Lần này Tát La ứng phó rất vất vả, căn cơ quốc gia bị dao động, một mặt phải dùng rất nhiều tinh lực để khống chế và điều tiết kinh tế, còn mặt khác thì lại phải chống đỡ quân xâm lược.

Loạn trong giặc ngoài đã khiến cho người của hải quốc phải lao tâm lao lực quá độ, nhưng họ lại không thể tiếp dẫn quá nhiều viện quân của Tây Bắc, bởi vì điều đó chẳng khác nào bảo hổ lột da vậy. Do đó mà họ chỉ có thể gồng mình chịu đựng hoàn cảnh khó khăn này mà thôi.

Lam Nguyệt tựa như cũng thấy được nỗi lo lắng của hải quốc, nên họ lại càng không cố kỵ gì nữa, mà còn phát động tấn công mãnh liệt hơn, hòng gây áp lực cho đối phương.

Nếu như các hải quốc tình nguyện trở thành những quốc gia phụ thuộc của phe Đông Nam, rồi cùng đồng tâm chống cự Tây Bắc, vậy thì họ sẽ thôi không tấn công nữa.

Trở thành quốc gia phụ thuộc chỉ là lời nói dễ nghe thôi, chứ nói trắng ra là đầu hàng, từ nay về sau, con dân của họ sẽ bị người dị tộc thống trị, và trở thành giai cấp thấp nhất.

Người của các hải quốc vốn đều rất kiêu ngạo, tất nhiên họ không cam lòng chịu nhục. Họ đã chọn phương pháp ngoan cố chống trả, đương nhiên, thời gian này cũng là một giai đoạn rất gian nan.

Trước những mũi tấn công liên miên bất tuyệt của liên quân Đông Nam do Lam Nguyệt dẫn đầu, mọi người bắt đầu hoài niệm đến một người.

Nếu như có người đó ở đây, vậy thì quân đội của Tát La ở trên chiến trường sẽ chỉ có thắng lợi mà thôi, còn liên quân Đông Nam thì hầu như vừa nghe tin đã sợ mất mật rồi.

Hắn chính là thần tượng và cũng là cột trụ tinh thần của các binh sĩ, nếu có hắn ở trong quân, vậy thì sĩ khí của quân đội Tát La sẽ dâng cao và lòng quyết thắng cũng sẽ rất mạnh, cho dù có phải đối mặt với liên quân Đông Nam hùng mạnh như hổ như sói và đông hơn mình gấp vài lần.

Chỉ tiếc là mấy tháng trước, người đó đã bị thương mà phải vào mật thất tĩnh tu, vì vậy mà trong khoảng thời gian này, hắn không thể bị quấy rầy được.

Tĩnh tu khác với tu luyện, tu luyện chỉ là làm cho linh lực ở trong nội thể con người tạm thời lưu chuyển, rồi mới từ từ thay đổi thể chất cho tốt hơn.

Mà tĩnh tu cần tốn hao rất nhiều thời gian, ít thì vài tuần, nhiều thì vài năm, thậm chí còn có thể là vài chục năm nữa.

Thông thường nếu một chiến chức giả gặp phải bình cảnh trong võ học, hoặc là bản thân bị thương nặng, vậy họ sẽ dùng phương thức tĩnh tu để đột phá bình cảnh, hoặc là tự chữa trị thương thế.

Người càng mạnh thì thời gian tĩnh tu sẽ càng nguy hiểm, nếu như bị gián đoạn, vậy thì người đó rất có khả năng sẽ bị thương nặng hơn, thậm chí còn có thể chết luôn, so với tẩu hỏa nhập ma cũng không khác là bao.

Vì vậy, dù mọi người hoài niệm người kia tới mức nào, nhưng cũng không còn cách gì hơn cả.

Lúc này đang là mùa xuân, hoa nở khắp nơi, tại khu vườn ở phía sau một ngôi biệt thự cao cấp tại Tư Ba Đạt Khắc Lộ, hiện có mấy nữ nhân đang ngồi ở trên băng ghế dài.

Một nàng mặc bạch y trắng như tuyết, lãnh nhược băng sương.

Một nàng mặc lục y xanh biếc, tràn ngập sức sống.

Một nàng mặc hoàng y thanh nhã, xinh đẹp khả ái.

Và có thêm hai nữ nhân Yêu tộc, diễm lệ quyến rũ.

Trước mặt họ là một sơn động đen kịt, do một loại khuê nham cứng rắn nhất tạo thành, ở bên ngoài được phủ nhiều lớp kết giới phục hợp đủ màu sắc như là hoàng, lam, kim, hồng, tử, vv....Ngoài việc đó ra, suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều có vệ sĩ tuần tra, điều đó cho thấy sơn động kia được bảo vệ sâm nghiêm tới mức nào.

Bên trong sơn động không phải có bảo vật vô giá gì, mà trong đó chỉ có một người đang tĩnh tu.

Ngôi biệt thự cao cấp này hiển nhiên là nhà của Mộ Dung Thiên, còn những nàng mỹ nữ kia thì chính là Tân Dịch Á, Mâu Cơ, Lộ Thiển, Lạc Na và Lệ Toa.

Hàng ngày bọn họ đều ngồi chờ ở hoa viên thật lâu, lâu đến nỗi không còn nhớ rõ đã trải qua bao nhiêu ngày nữa. Cứ mỗi ngày, bắt đầu từ sáng sớm là họ đã đến đây ngồi, cho tới lúc màn đêm buông xuống thì mới thất vọng trở về phòng, vì trong sơn động thủy chung cũng chẳng hề có động tĩnh gì.

Hoa núi nở rộ, Mộ Dung Thiên tiến vào sơn động lúc Tát La đang ở trong mùa giá lạnh, nếu tính kỹ thì cho tới nay, chỉ ít cũng đã trải qua bốn tháng rồi.

Những nữ tử vừa mới thành hôn thì còn đang ở trong giai đoạn hạnh phúc, nên đặc biệt luyến ái tương phu, nhưng hết lần này đến lần khác, kết quả đều khiến họ thất vọng.

- Ài, vẫn chưa ra à?

Tân Định Á lẩm bẩm.

Lúc này mặt trời đã lặn về tây, sắc trời đỏ rực như máu, có lẽ nó cũng biết thời gian trở lại cũng đã tới rồi.

Mâu Cơ bực mình giậm chân, nói:

- Lâu vậy mà không thấy bóng dáng của hần đâu, chẳng lẽ hần đã chết....

Vừa nói tới đây thì nàng vội ngậm miệng lại, nàng vốn muốn nói là “chết ở trong động rồi”, nhưng kịp nghĩ lại lời đó quá bất tường, vì việc tĩnh tu đúng ra rất nguy hiểm, do đó mà Long nữ vội vàng nuốt lời nói bất tường đó trở vào trong bụng.

- Chờ thêm một chút xem, biết đâu chàng sẽ trở ra thì sao.

Tuy nói vậy, nhưng Tân Định Á cũng cảm thấy khá mơ hồ, bởi vì lời nói đó chỉ là tự an ủi mình thôi. Trong khoảng thời gian dài chờ đợi vừa qua, đã có không ít lần khiến cho nàng thất vọng, nhưng lần nào cũng vậy, vẫn ngây ngô nói ra lời như thế để tạo cho mình một tia hy vọng mà thôi.

Mâu Cơ bỗng nhiên lo lắng, nói:

- Nghe lão đầu tử nói qua, tĩnh tu cần phải có thời gian rất lâu, thậm chí có thể là vài chục năm lận, vậy quỹ mặt đen có...

- Không đâu, La Định ca ca sẽ không rời bỏ chúng ta đâu!

Lộ Thiển lên tiếng cắt ngang lời Mâu Cơ. Nàng tuyệt đối tin tưởng vào Mộ Dung Thiên, tuy mấy tháng qua nàng đã bị thất vọng nhiều lần, nhưng sự kiên trì của nàng chưa bao giờ bị giảm thiểu cả.

Thỏ nữ Lạc Na và Xà nữ Lệ Toa vốn đã được khôi phục lại tướng mạo nguyên bản, lúc này cũng cùng lên tiếng:

- Đúng vậy, chúng ta tin tưởng La Định tiên.....

Kẹt!

Đột nhiên có tiếng động vang lên làm cắt ngang lời các nàng.

Chúng nữ lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tầng kết giới màu vàng ở bên ngoài sơn động bắt đầu nhạt dần.

Kẹt!

Kẹt!

Kẹt!

Theo từng tiếng kéo kẹt vang lên, chúng nữ mở tròn xoe đôi mắt đầy kinh ngạc, rồi từng lớp kết giới bắt đầu nhạt đi và được giải trừ, đến cuối cùng thì hoàn toàn biến mất. Tiếp theo đó, chúng nữ liền được nghe một loại âm thanh mà từ lâu đã không được nghe:

- Gâu!

417. Hồi 393: Xuất Quan

Lộ Thiển là người đầu tiên có phản ứng, nàng nửa mừng nửa lo kêu lên:

- Tật Phong?

Một đạo bóng đen từ trong động phóng vọt ra với tốc độ nhanh như gió và nhắm về phía chúng nữ mà lao tới.

Lộ Thiển bất giác không tự chủ được mà lui lại sau một bước, bởi vì nàng thấy có điểm không đúng.

- Gâu!

Bóng đen lại sủa lên một tiếng, rồi trong lúc Lộ Thiển còn đang giật mình thì nó đã nhảy luôn vào lòng tiểu Tinh Linh.

Bóng đen kia mềm mại như một trái bóng vậy, trước đây Lộ Thiển đã nhiều lần ôm con chó nhỏ cùng ngủ nên nàng rất quen thuộc với cảm giác này, do đó mà trong lòng không thấy hoảng hốt nữa.

Nàng cúi đầu nhìn xuống con vật ở trong lòng mình, nó quả thật là Tật Phong, lúc này đang vịn hai chân trước lên vai Lộ Thiển, tỏ ý mừng rỡ vì lâu ngày không gặp.

Chỉ có điều là bộ lông trên người nó vốn màu trắng như tuyết thì nay đã thay màu, tất cả đều là một màu đen thui lù, so với màu của cái kén trước kia cũng không khác là bao, đến nỗi vừa rồi Lộ Thiển suýt tí là không nhận ra.

- Thật là mày hử, Tật Phong!

Lộ Thiển vui mừng ôm chặt lấy con chó nhỏ vào lòng, rồi không ngừng nhảy cẫng lên. Nàng đã mong cái ngày này từ rất lâu rồi.

Rốt cuộc Tật Phong cũng đã sống lại, chỉ là trước kia nó là một con chó trắng, còn bây giờ thì biến thành một con chó đen thui, nhưng điều đó cũng không quan trọng, chỉ cần nó đúng là Tật Phong thì tốt rồi.

- Ặng, Ặng....

Vì Lộ Thiển quá vui mừng mà ôm nó thật chặt, khiến cho nó hầu như thở không nổi, vì vậy mới phát lên mấy tiếng Ặng Ặng để cầu xin. Mấy nữ nhân khác thấy vậy đều bật cười vui vẻ, nhưng ngay sau đó, họ liền chuyển sức chú ý sang cửa động. Tật Phong theo Mộ Dung Thiên vào đó, giờ đây nó đã ra rồi, vậy điều đó có nghĩa là....

Trong ánh mắt chờ đợi của chúng nữ, hai bóng nhân ảnh từ trong huyệt động chậm rãi đi ra.

Đợi đến khi thân hình của họ hoàn toàn lộ ra dưới những tia nắng cuối cùng của mặt trời, một trong hai người có thân hình cao lớn liền vịn vào vai mấy cái rồi nói:

- Ài, cuối cùng thì không khí ở bên ngoài mới là trong lành, ở trong sơn động thật khiến ta buồn muốn chết.

Người vừa lên tiếng đúng là Mộ Dung Thiên chứ không thể nghi ngờ gì nữa, còn người ở bên cạnh hắn là Lăng Đế Tư. Nàng cũng theo hắn vào sơn động để tu luyện, đồng thời để trông chừng cho tên sắc lang trong quá trình tĩnh tu, phòng hờ bất trắc nếu có gì xảy ra thì nàng còn có thể giúp đỡ cho hắn được.

Y phục của cả hai đều dơ bẩn, trên mặt đầy vẻ mệt mỏi. Những người trong quá trình tĩnh tu đều phải bỏ đi hết mọi hoạt động hằng ngày, vì vậy mà mấy tháng ở trong động, họ không được rửa mặt chải đầu, tóc của Mộ Dung Thiên đã dài ra nhiều, còn râu thì cũng mọc tua tủa đầy mặt.

Hắn nhanh chóng nhận ra đám người Tân Địch Á đang chạy ồa tới, nên ngạc nhiên hỏi:

- Sao các người lại chờ ở đây, chẳng lẽ các người đã biết trước ta và Lăng Đế Tư hôm nay sẽ xuất quan hay sao?

Đương nhiên Mâu Cơ sẽ không nói rằng trong mấy tháng qua ngày nào mình cũng đến đây để chờ hắn, nàng chỉ đám mạnh lên ngực hắn rồi nói:

- Tên quỷ chết bầm này, sao không chết luôn ở trong động đi, để bọn ta khỏi phải lo lắng!

Tuy miệng thì mắng vậy, nhưng vành mi của nàng đã thấy ướt ươn rồi, vì ngoài sung sướng ra, nàng còn có vài phần ai oán nữa.

Từ lúc bắt đầu quen biết tên sắc lang này, nàng đã chờ đợi rất nhiều. Đầu tiên là chờ hắn được nổi bật, công thành danh toại, sau đó là sau đêm tân hôn, chờ hắn trở lại Tát La, rồi khi động phòng chưa bao lâu thì hắn đã phải tĩnh tu, thoáng cái đã qua luôn mấy tháng.

Thời gian mà nàng được ở chung với hắn quả thật là quá ít.

Mộ Dung Thiên sớm đã quen với phương thức biểu đạt tình ý rất đặc biệt của Long nữ, nên hắn cũng biết làm sao để giải quyết. Thế là hắn ôm chặt lấy nàng rồi cười nói:

- Phu nhân của ta, xin lỗi nhé!

Mâu Cơ vừa nghe vậy thì cả người liền mềm nhũn ra, vì mỗi khi nghe hắc gọi như vậy thì nàng lại nghĩ tất cả đều đáng giá.

Long nữ tuy ngoài mặt điêu ngoa, nhưng trên thực tế lại là một nữ nhân có nhu tình vạn tượng.

Mộ Dung Thiên lại cười nói:

- Phải rồi, ta bế quan bao lâu rồi nhỉ? Tĩnh tu đúng là buồn chết người đi được, sau này ta sẽ không làm cái việc vô duyên này nữa đâu.

- Đã hơn bốn tháng rồi, chúng ta đều rất lo lắng.

Tân Địch Á vừa đến bên cạnh hắc, vừa nhẹ thốt.

- Bốn tháng lận à?

Trên mặt Mộ Dung Thiên tràn đầy nét kinh ngạc.

Theo cảm nhận của hắc, thời gian ở trong động nhiều lắm cũng chỉ có bảy, tám ngày thôi, không ngờ thời gian đã trôi nhanh đến như vậy.

Tinh thần của người cần tĩnh tu vốn vẫn nằm trong trạng thái khá rời rạc, đối với thời gian hầu như không thể kiểm soát được nữa, thay vào đó, họ dường như có loại cảm giác tĩnh tu một ngày bằng với cả năm ở ngoài dân gian vậy. Vì thế mà Mộ Dung Thiên không cảm thấy thời gian trôi nhanh là vậy.

Nếu như không có gì xảy ra ngoài dự liệu, trong bốn tháng qua, ở bên ngoài hắc là đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất rồi. Vì thế mà trong nhất thời, Mộ Dung Thiên liền rơi vào sự trầm tư.

Tân Địch Á thấy vậy thì hỏi:

- Chàng đang nghĩ gì vậy? Phải rồi, tĩnh tu có được thuận lợi hay không?

Mộ Dung Thiên nghe hỏi vậy thì sắc mặt liền trở thành ảm đạm, hắc thốt:

- Không, hiệu quả rất nhỏ, lực lượng của ta vẫn không thể nào sử dụng được.

Chúng nữ nghe vậy thì đều hết sức kinh ngạc, ai nấy vốn tưởng hắc đã tĩnh tu thành công nên mới xuất quan, nhưng không ngờ lại trái hắc dự đoán như thế.

Nói như thế thì trong tình huống không bị ngoại giới quấy rầy, tác dụng của việc tĩnh tu hắc là khá rõ rệt, nhưng tình trạng của Mộ Dung Thiên thì tương đối đặc biệt một chút. Ngay cả Long vương mà cũng thúc thủ vô sách, vậy thì việc hắc bị thất bại cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Tại Thần Phong đại lục, khi một người bị mất đi lực lượng thì đó là một việc đáng buồn, nhất là khi người đó còn là một vị thống soái kêu mưa gọi gió nữa.

Lộ Thiển kéo kéo tay hắc, nói:

- La Địch ca ca, đừng quá lo lắng, mọi việc rồi sẽ tốt hơn thôi. Chúng ta trở về trước đi, đã lâu mình không ăn cơm chung rồi.

Mộ Dung Thiên lập tức phấn chấn tinh thần, rồi cười nói:

- Ha ha, đúng rồi, ta đói gần muốn xỉu luôn đây, nhưng trước tiên phải đi tắm rửa đã, bằng không thì ta cũng chịu hết nổi luôn.

Đám người Tân Địch Á mong cho Mộ Dung Thiên có thể thuận lợi xuất quan đã lâu, được vậy thì đã cảm tạ trời đất rất nhiều rồi. Hiện tại tuy vẫn chưa khôi phục được lực lượng, nhưng vậy cũng đỡ hơn nhiều lắm.

Trong lúc mấy người đang cười nói và tiến vào trong nội viện, đột nhiên có một bóng người lao vút đến trước mặt bọn họ. Thì ra đó là một thành viên của Long tộc.

Mâu Cơ khẽ nhíu mày:

- Tạp Lợi Âu?

- Tam tiểu thư!

Tập Lợi Âu thi lễ với nàng trước, sau đó mới quay sang nói với Mộ Dung Thiên:

- Đan Ni Tư đại nhân, Long vương có mời.

- Cái gì?

Mâu Cơ nghe vậy thì suýt nữa ngất đi luôn, Mộ Dung Thiên mới vừa xuất quan chưa tới năm phút, cả ăn bữa cơm cũng chưa có thời gian, vậy mà phụ thân đã sai người đến kêu hắn đi rồi.

Tập Lợi Âu cũng hiểu rõ tính tình của Mâu Cơ, nhưng y vẫn kiên trì:

- Đúng vậy, Long vương có lệnh, mong Đan Ni Tư đại nhân lập tức đi giá.

Mẹ kiếp, tới thật là nhanh. Rốt cuộc cơ hội cũng đến rồi.

418. Hồi 394: Âm Sát

- Hảo nữ tể, người nhân nhã quá nhỉ.

Đây là lời đầu tiên mà Mạch Khắc Tắc Nhĩ thốt lên khi vừa gặp Mộ Dung Thiên. Trên mặt ông ta lộ vẻ khá mệt mỏi, từ sau cơn sóng gió kinh tế nổi lên, ông ta không ngừng bốn ba đến các hải quốc, hy vọng có thể điều chỉnh lại thị trường kinh tế cho nó trở về trạng thái bình thường, nhưng với uy vọng của ông ta mà vẫn bị công dã tràng.

Sau đó thì Lam Nguyệt đế quốc lại bỏ đá vào giếng, thừa cơ đột nhập, khiến cho Mạch Khắc Tắc Nhĩ phải gánh vác tảng đá quá nặng.

Thần linh của các hải quốc dù sao cũng không phải là một vị thần thật sự, lúc này ông ta đã để lộ ra cái mặt yếu đuối của nhân loại ở trên người mình rồi.

- Nhạc phụ đại nhân, thật xin lỗi, hài nhi cũng không biết trong thời gian qua đã có quá nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Mộ Dung Thiên dừng lại một chút, rồi lên tiếng thăm dò:

- Nghe nói Tát La hiện nay đang rất loạn?

- Loạn lớn rồi, mà không chỉ có Tát La, kể cả các quốc gia đồng minh cũng đều không ổn.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ ảo não đáp.

Trong ấn tượng của Mộ Dung Thiên, Long vương vốn là một người có hùng tài đại lược và luôn tràn trề lòng tin, không ngờ cũng có lúc ông ta gặp trở ngại như vậy. Điều đó cho thấy, những ngày qua quả thật đã khiến ông ta phiền não rất nhiều.

- Nghe nói sinh ý của người cũng bị ảnh hưởng tương đối nghiêm trọng đấy.

Sắc mặt của Mộ Dung Thiên khê biến:

- Chẳng lẽ không có biện pháp tốt để giải quyết hay sao?

Kỳ thật hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc gì, bởi vì trường phong ba này là do hắn gây nên, nếu như tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng mà chỉ có một mình mình không bị sao, vậy thì người ta sẽ nhìn ra được manh mối thôi.

Một chút tổn thất vốn không đáng chi, giờ đây Mộ Dung Thiên đã không còn hứng thú với tiền tài nữa, mà hắn chỉ muốn đạp lên địa vị càng cao với hơn nữa.

- Không có, chỉ có trời mới biết trận phong ba này từ đâu mà ra.

Có lẽ vì nhận ra được mình đã thất thố, Mạch Khắc Tắc Nhĩ vội hít sâu một hơi để khôi phục lại phong thái kiêu hùng không sợ phong ba bão táp, rồi hỏi:

- Ồ, La Định, lần tĩnh tu này của người thế nào?

Mộ Dung Thiên nghe hỏi vậy thì lộ vẻ sa sút tinh thần:

- Đừng nhắc tới nữa, nó cũng chẳng tốt hơn tí nào. Lực lượng của hải nhi thủy chung vẫn không thể đột phá được lớp kiến quái dị kia.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lãnh đạm nói:

- Thế à? Đó đúng là một tin xấu, nhưng người cũng đừng gấp, cứ từ từ mà tiến.

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Dạ, cũng mong được như vậy. À phải rồi, nhạc phụ gọi hải nhi đến đây có chuyện gì chẳng?

- Đúng vậy, ta có chuyện rất quan trọng đang cần người giúp đây. Người vừa xuất quan nên còn chưa biết trong mấy tháng qua đã xảy ra chuyện gì, vì vậy nên để ta tóm lược lại tình thế hiện tại cho người nắm rõ đã.

Nói tới đây, thanh âm của Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng trở nên nặng nề hơn:

- Nói thật chứ, mọi việc cũng không khả quan chút nào. Lam Nguyệt dẫn đầu liên quân Đông Nam, lần thứ hai bắc thượng, hiện tại đã ép đến trung bộ khu của đại dương rồi.

- Lam Nguyệt?

Mộ Dung Thiên kinh ngạc bật thốt. Trong lời của hắn có chút mùi vị như nhìn thấy sói đang đến gần. Trên thực tế, hắn đã ngờ tới việc này từ lâu, dù cho trong khi tĩnh tu có bị bế tắc tin tức đến đâu đi nữa.

- Đúng vậy, người cũng không nên bất ngờ, bởi vì cơn sóng gió kinh tế đã làm suy yếu thực lực của các quốc gia đồng minh rất nghiêm trọng, kể cả Tát La của chúng ta ở trong đó. Cuộc diện chính trị nội bộ bất ổn, bạo động nổi lên khắp nơi, vì vậy mà ứng phó rất gian nan.

Mộ Dung Thiên thoáng hơi trầm tư:

- Nếu vậy, chúng ta có thể dẫn tiến thêm số lượng của quân Tây Bắc mà?

Long vương trầm giọng nói:

- Làm như vậy sẽ xảy ra kết quả thế nào, người hắn phải biết rất rõ ràng.

Một chú cừu mở rộng cửa lớn, rồi rước mãnh hổ vào nhà để chống lại sói dữ, đương nhiên đó không phải là một hành động thông minh.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nói tới đây thì ngữ khí lại thay đổi, ông ta thở dài nói:

- Tuy nhiên, chúng ta cũng chỉ đành phải làm vậy thôi, bằng không nếu cứ tiếp tục thế này thì không lâu sau, chúng ta sẽ bị sụp đổ mất. Đó chính là mục đích mà ta gọi gấp người đến đây. Chúng ta dẫn tiến thêm lực lượng của Tây Bắc, nhiều ít ra sao thì phải nhắm cho chính xác, nhất định phải để tai mắt của họ nằm ở trong phạm vi mà mình có thể khống chế được, còn địa phương mà viện quân đổ bộ sẽ là Mễ Kỳ Tư của người. Có như vậy thì mới giảm bớt được sự uy hiếp của họ đối với Tát La.

Cho viện quân đổ bộ tại phạm vi mình quản hạt? Nếu là vậy thì chẳng phải càng khiến cho mình dễ làm việc hơn hay sao?

Trong lòng Mộ Dung Thiên cực kỳ mừng rỡ, nhưng ngoài mặt thì vẫn không thay đổi sắc mặt chút nào. Hắn nói:

- Nhạc phụ đại nhân, xin cứ yên tâm, hải nhi nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ này.

Sau lần tĩnh tu này, Mộ Dung Thiên cảm thấy rõ ràng Long vương đã tín nhiệm mình hơn nhiều, vì trước kia ông ta luôn luôn cảnh giác với mình.

Có lẽ đó là vì nhân tài có thể sử dụng được ở dưới tay ông ta quả thật rất ít, quốc lực càng yếu thì tác dụng của nhân tài lại càng hiện rõ. Do đó mà ông ta phải hoàn toàn tín nhiệm mình. Lại thêm sau khi thành hôn với Mâu Cơ và Tân Định Á cùng với việc tiếp thu dòng họ, Mộ Dung Thiên đã triệt để trở thành người

của Tát La, bao nhiêu vinh dự, thân nhân, bằng hữu, và sinh ý, vv...tất cả đều ở đây, vậy ai có thể ngờ được Mộ Dung Thiên lại còn có lòng khác chứ?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ hơi nhú mày rồi nói:

- Tốt, nhất định phải giám sát chặt chẽ tình huống ở bên kia của Mễ Kỳ Tư, rồi tùy thời mà báo lại tin tức cho ta. Nhất là ả hạt ngoài thành chủ của các người, Khắc Lý Tư Đế. Lúc nào cũng phải chú ý nhất động nhất tĩnh của ả. Ả tuyệt đối không phải là một nữ nhân đơn giản đâu.

- Dạ, nhạc phụ đại nhân!

Mộ Dung Thiên cung kính đáp.

- Về chi tiết dẫn tiến thêm số lượng viện quân thì có thể từ từ cũng được, bởi vì chúng ta còn có thể chống đỡ được một thời gian, tạm thời sẽ chưa bị tan rã đâu. Vì vậy mà trong lúc này, người cần tranh thủ để đi một chuyến đến nơi này, giải quyết vấn đề cần kíp trước mắt đã.

- Là nơi nào?

- Thủy Đô!

- Thủy Đô?

Khi Mạch Khắc Tắc Nhĩ vừa nhắc đến hai chữ đó thì Mộ Dung Thiên liền hiểu ngay vấn đề cần giải quyết là gì rồi - hải súng.

Trên hải dương, tầm quan trọng của hải súng cũng tương đương với chiến súng ở trên lục địa vậy.

Mà Thủy Đô lại là căn cứ bồi dưỡng hải súng lớn nhất trên hải dương. Trước đây khi Mộ Dung Thiên chấp hành mệnh lệnh đi tranh đoạt Thiên Ma hào, trên đường trở về thì hắn đã từng dừng lại Thủy Đô vài ngày, đồng thời cũng có một đoạn ân oán với ba tỷ muội Duy Đa Lợi Á, Toa Phỉ, và Cách Lôi Lâm của Thiên Lý mục trường, một thế lực lớn nhất tại Thủy Đô.

Trong một năm gần đây, danh tiếng của Thủy Đô đã như điều gặp gió. Nếu nhớ lại chuyện cũ thì công lao trong đó không thể thiếu phần Mộ Dung Thiên, bởi vì trước khi hắn rời khỏi Thủy Đô, hắn đã cố tình lưu lại được sư bút ký cho nàng thiên tài được sư Cách Lôi Lâm, mà nàng thì lại càng giỏi hơn về phương diện điều chế thuốc cho súng thú.

Lúc này Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại nói:

- Đúng vậy, một năm trở lại đây, mức độ bồi dưỡng hải súng của Thủy Đô lại được tăng trưởng cực nhanh, vô luận là chất lượng hay số lượng cũng đều phát triển mạnh. Thế nhưng tại Thủy Đô lại có hai thế lực cùng tồn tại, một là do Duy Đa Lợi Á dẫn đầu và đứng về phe liên minh hải dương, còn phe kia là do Toa Phỉ dẫn đầu, nữ nhân này có dã tâm bừng bừng, chỉ một lòng hướng về Lam Nguyệt. Và đó cũng chính là sự cản trở của chúng ta. Chính vì vậy mà Tát La vẫn không thể hoàn toàn nắm được Thủy Đô ở trong tay.

Ông ta thoáng dừng lại một chút rồi nói:

- Hắn là người cũng quen biết hai nữ nhân này chứ?

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp:

- Hai nữ đã từng gặp họ đôi lần.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ hơi cười cười:

- Chỉ sợ là không đơn giản như vậy. Trong lần bị tập kích ở trên thuyền, người đã từng không ngại nguy hiểm mà ra mặt thay cho Duy Đa Lợi Á, còn khi ở Thủy Đô thì cũng đã từng bí mật tiếp xúc với Cách Lôi Lâm không bình thường chút nào....

Quả thật là lão hồ ly tinh minh, chuyện gì cũng không qua mắt được ông ta. Mộ Dung Thiên trầm nghĩ như thế.

- Lúc đó chẳng qua hai nữ không quen nhìn đám hải tặc hung ác hạ thủ tàn nhẫn với một tiểu hài tử mà thôi. Còn về phần Cách Lôi Lâm thì là vì hai nữ đã vô ý tiết lộ một phương thức chế luyện thuốc trước

kia ở Lam Nguyệt, nên mới bị nàng ta quần lấy không tha. Nhạc phụ cũng biết đó, nàng ta là một được sư đam mê chế thuốc, so với hài nhi còn điên cuồng hơn nhiều lắm.

Mộ Dung Thiên vốn không định giấu diếm chuyện này, bởi vì dù sao thì nó cũng không gây ảnh hưởng đến đại cuộc, trái lại điều đó càng tỏ ra hắn là người thẳng thắn nữa.

- Nói như vậy, sự phát triển của Thủy Đô cũng có liên quan đến người?

Mộ Dung Thiên nhún nhún vai:

- Hài nhi cũng không rõ, có thể là nữ được sư kia quả thật đã nhờ vào phương thuốc của hài nhi mà nghiên cứu ra được những phương thuốc khác bổ ích cho sủng thú cũng nên. Dù sao đi nữa, Thủy Đô được lớn mạnh thì cũng là một chuyện có lợi cho chúng ta kia mà, không phải sao?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ gật đầu:

- Không sai, chuyện này người làm rất tốt.

Thủy Đô tuy đang có hai thế lực phân tranh, nhưng dù sao cũng là một quốc gia đồng minh. Dù Toa Phi có ngưỡng mộ Lam Nguyệt đến đâu đi nữa thì cũng chỉ có thể ngấm ngấm mà thôi, còn ngoài mặt thì vẫn phải theo lệnh của Tát La.

- Vậy thì chuyện này hài nhi đến Thủy Đô để làm việc gì?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không đáp câu hỏi của hắn, mà hỏi lại:

- Giữa người và Toa Phi tựa hồ vẫn còn chút thù oán cũ phải không?

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì hơi ngẩn ra, sau đó thì hiểu ngay ý tứ của Mạch Khắc Tắc Nhĩ. Ông ta vừa nhắc đến thù oán cũ, đó chính là việc Toa Phi xúi giục một trong các tình lang của ả là Cuồng Sa ký sĩ Đạt Ni Tư của Sa chi gia tộc đến khiêu chiến với mình.

Trận chiến lần đó quả thật rất thảm liệt. Tại Sa bạo tuyệt thế, Đạt Ni Tư với thân phận của một Sa hệ chi phối giả đã phát huy hết lực lượng siêu cường của mình, tuy rằng cuối cùng Mộ Dung Thiên đã thắng, nhưng vẫn phải nằm liệt giường suốt mấy ngày, còn Đạt Ni Tư thì bị thảm hại hơn, e rằng khó có thể khôi phục lại tình trạng trước khi giao đấu với hắn.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại hỏi:

- Toa Phi là một mỹ nữ, đúng không?

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp lại, song trong đầu cũng tràn đầy nghi hoặc. Vấn đề mà Long vương hỏi thì càng lúc càng thấy lạ, bởi vì câu thứ nhất thì còn liên quan đến mình, nhưng câu thứ hai thì dường như không ăn nhập vào đâu thì phải.

- Đúng vậy, điều đó thì ai cũng phải thừa nhận rồi.

Mộ Dung Thiên nói tới đây thì thoáng suy nghĩ một chút rồi nói thêm:

- Tuy nhiên, nghe nói cách sống của nàng ta hơi bừa bãi một chút.

Toa Phi là một nữ nhân rất có mỹ lực, nàng ta đã xây dựng được một mạng lưới thế lực như hôm nay thì đương nhiên dung mạo phải được xưng là tuyệt thế, nam nhân bám vấy nàng thì đúng là đếm không xuể.

- Ha ha, La Dịch.

Mỗi khi Long vương gọi thẳng tên của Mộ Dung Thiên khi còn dùng ở Lam Nguyệt, thông thường là muốn nhắc nhở điều gì đó. Lúc này ông ta lại lên tiếng tiếp:

- Ta biết người là một người thương hương tiếc ngọc, nhưng lần này phải làm khó người rồi, bởi vì nhiệm vụ của người là....

Nói đến đây, trong mắt của Mạch Khắc Tắc Nhĩ chợt lóe hàn quang, rồi ông ta nhấn mạnh:

- Ám sát Toa Phi!

419. Hồi 395: Động Cơ

Mộ Dung Thiên thất kinh:

- Ám sát?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Không sai, quân chủ lực của liên quân Đông Nam đều tập trung tại tây tuyến, vừa khéo đó cũng là chiến tuyến tại Thủy Đô. Nếu là người hơi có đầu óc một tí thì đều biết được ý đồ của bọn chúng rồi. Toa Phi sớm đã có lòng mưu phản, nếu như quân của Lam Nguyệt đến nơi, đến lúc đó thì ai cũng biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Vì vậy, chúng ta không thể tiếp tục để cho ả tồn tại trên đời được nữa.

Long vương dùng oai nghiêm để thống trị hải quốc, từ xưa tới nay chưa bao giờ dùng tới loại thủ đoạn âm hiểm này, nhưng bây giờ ông ta đã phải dùng tới thủ đoạn tồi tệ đó thì cũng đủ cho thấy cuộc diện đang khẩn trương tới mức nào, đồng thời cũng cho thấy ông ta coi trọng Thủy Đô ra sao. Phải biết rằng, ngày trước ông ta đã từng một mình ra tận giữa biển khơi, chỉ vì muốn cứu viện cho Duy Đa Lợi Á mà thôi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nắm chặt tay lại:

- Nếu như có thể hoàn toàn nắm trọn Thủy Đô trong tay, việc chiến sủng được bảo đảm đầy đủ thì sức chiến đấu của chúng ta sẽ tăng lên nhiều, và nhờ vậy mà việc mượn ngoại lực cũng sẽ giảm đi, đồng thời mối nguy hiểm rước hổ chống sói cũng có thể kéo dài được.

Mộ Dung Thiên trầm ngâm không nói gì, không phải là hần không tin, bởi vì nguyên nhân rất đơn giản. Với sự lo lắng của Long vương như thế, ông ta không tiện ra tay đối phó với nữ nhân, dù cho nữ nhân đó có là dâm phụ và ai cũng có thể làm chồng đi nữa, hoặc giả tội ác tày trời, gặp ai cũng giết, vv....

Khi hai phe đối lập với nhau, thông thường phe nào không thể ra tay độc ác thì cũng sẽ đều là phe thất bại. Mộ Dung Thiên hiểu rất rõ đạo lý này.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nói:

- đương nhiên là không kêu người tự mình đi ám sát, với tình trạng hiện nay của người, nếu có muốn thì cũng không làm được. Nói chính xác hơn một chút, La Dịch, chuyện này người đến Thủy Đô là lên kế hoạch ám sát. Ta sẽ phái đầy đủ nhân thủ để theo người, họ đều là những tử sĩ chuyên sống trong bóng đêm mà người ngoài chưa gặp bao giờ.

Mộ Dung Thiên lộ vẻ khó xử:

- Việc này....chẳng lẽ không phái người khác đi làm thay được hay sao? Theo hài nhi được biết, Tát La có rất nhiều hảo thủ kia mà.

- Không được, không phải người thì không ai làm được cả!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lạnh lùng cắt ngang lời của hần, rồi nói tiếp:

- Nếu như có thể thì ta đã tự mình lên kế hoạch rồi. Nhưng hành động ám sát lần này không phải là một chuyện có thể làm được trong hai, ba ngày, vì Toa Phi là một nữ nhân rất cẩn thận. Á rất coi trọng sự an toàn của bản thân, mỗi lần xuất hành đều diễn tập trên giấy nhiều lần, cho đến khi không còn phát hiện ra vấn đề nguy hiểm tới bản thân thì mới thôi.

Ông ta dừng lại một chút rồi nói thêm:

- Ngoài việc đó ra, còn có hai ảnh cấp thích khách luôn ẩn mặt tại một nơi bí mật nào đó, chúng tuyệt đối sẽ không rời khỏi phạm vi của Toa Phi quá năm mươi thước. Bọn chúng là những hảo thủ vừa có thể bảo vệ Toa Phi, và cũng vừa có thể phản ám sát. Như vậy người cũng có thể hình dung độ khó như thế nào rồi. Nếu thất bại một lần thì lòng cảnh giới của ả sẽ tăng cao hơn, do đó cũng sẽ khó tìm được cơ hội lần thứ hai nữa.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì dở khóc dở cười:

- Nhạc phụ đại nhân, việc này đã khó như vậy, sao người còn bảo hài nhi đi làm chứ?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nửa cười nửa không, nói:

- Hảo nữ tử, bởi vì ta tin tưởng năng lực của ngươi. Ngươi hãy giở hết thủ đoạn bất bại ở trên chiến trường của ngươi ra đi. Ta tin ngươi sẽ thành công thôi. Không, chỉ cho phép thành công chứ không được thất bại!

Mộ Dung Thiên thở dài:

- Xem ra hình như hài nhi không còn sự lựa chọn nào khác thì phải?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không trả lời hắn, mà chỉ nói:

- Hãy trở về chuẩn bị các thứ đi. Hành động ám sát không cần tiến hành gấp, ngươi còn một ít thời gian, đợi chuẩn bị chu đáo tất cả, vạn sự không còn chỗ nào sơ hở nữa thì cứ....

Long vương nói tới đây thì dừng lại, rồi giữa không trung đột nhiên có một tia bạch quang lóe lên, tiếp theo đó là bức tượng đồng ma nữ đang đứng cách đó chừng hơn mười thước lập tức được cắt đôi, mà vết cắt thì trơn tru nhẵn thín, tựa như cắt đậu hũ vậy.

Mộ Dung Thiên thâm kinh hãi trong lòng, lực lượng của Long vương luôn tràn trề uy lực chấn nhiếp người ta như thế đấy.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ bỗng nói:

- Hảo nữ tử, nhân lực của ngươi tựa hồ không hề thoái hóa chút nào nhỉ, trái lại mà có vẻ như nó đã tiến thêm một tầng nữa rồi.

Bởi vì khi này ông ta vừa ra tay thì đã cảm nhận được trông mắt của Mộ Dung Thiên đã chuyển động, và vừa vặn chuyển về phía bức tượng ma nữ. Điều đó cho thấy hắn đã đuổi kịp tốc độ của ông ta rồi.

Mộ Dung Thiên cười gượng nói:

- Lực lượng của hài nhi chỉ là bị quản chế thôi, chứ không phải là đã hoàn toàn mất đi, vì vậy mà linh cảm ứng cũng không tệ lắm.

- Ha ha, hy vọng là như vậy. Mặc kệ thế nào, ta mong rằng hành động ám sát của ngươi sẽ được thành công thuận lợi.

Và thế là thuyền đội của Mộ Dung Thiên lại một lần nữa khởi hành đến Thủy Đô. Chuyến đi này không giống như chuyến đi của nửa năm trước. Lần này là hành động quang minh chính đại, dương cao cờ hiệu thu mua hải sủng, là sinh ý tư nhân, nhưng đó cũng là ý tứ của Tát La.

Suốt dọc đường đi, thuyền đội của hắn có lực lượng vũ trang hạng nặng hộ tống, vì vậy mà không hề đụng độ với hải tặc, và cũng không gặp phải bất luận cơn phong ba nào, mà thuyền đội cứ thuận buồm xuôi gió tiến thẳng vào Thủy Đô.

Mộ Dung Thiên cảm thấy rất đau đầu. Thành thật mà nói, hắn thà tình nguyện thống suất quân đoàn ở trong tình trạng bất lợi nhất mà vất vả xoay chuyển thế cuộc, điều đó còn thoải mái hơn là lén lút đi ám sát người ta như thế này, mà hơn nữa, đối phương lại còn là một mỹ nữ nữa chứ. Từ xưa tới nay, cụm từ “vùi tay dập hoa” vốn chưa từng xuất hiện ở trong từ điển của tên sắc lang.

Địa vị ngày hôm nay của Mộ Dung Thiên tất nhiên là hơn hắn gấp mấy ngàn lần so với một tiểu võ sĩ đã từng cải trang của ngày trước. Tại các hải quốc, thống soái Rạng Đông đã sớm trở thành một nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng rồi, mà danh tiếng của hắn cũng vang dội không thua gì Mạch Khắc Tắc Nhĩ tí nào.

Tin hắn đến thăm lập tức gây chấn động khắp cả Thủy Đô. Ngoài danh tiếng thống soái Rạng Đông ra, hẳn là người có chút thông minh thì cũng đều hiểu được, ý đồ của hắn đến đây là để giải quyết vấn đề phân tranh quyền lực. Đương nhiên, rất ít người có thể nghĩ đến hắn sẽ dùng tới phương thức cực đoan như vậy mà thôi, bởi vì đó không phải là phong cách hành sự của Mạch Khắc Tắc Nhĩ.

Do đó, khi Mộ Dung Thiên vừa đặt chân lên đất liền thì lập tức đã bị vây quanh bởi những người nghe tin mà đến. Tòa thành này vẫn luôn có truyền thống nghênh tiếp anh hùng, cũng như lần trước khi Mộ Dung Thiên đến đây sau khi đối kháng hải tặc thành công, hắn cũng đã từng được đãi ngộ tương ứng như thế.

Nhưng lần trước Thủy Đô chỉ phái ra những binh sĩ tầm thường, còn những người có mặt trong lễ nghênh tiếp lần này thì trên cơ bản đều là giới thượng lưu của Thủy Đô. Những người có liên quan mật thiết đến hai thế lực đều quan tâm tới nhất cử nhất động trong chuyến đi này của Mộ Dung Thiên, vì vậy nên họ mới chạy tới đây để hồng thu hoạch tin tức.

Trong số những người đều mang rõ dụng tâm này, chỉ có một người là có động cơ đơn thuần nhất.

- Người là La Dịch à? A, thần tượng của ta, gặp được người thật là tốt quá!

Một thiếu nữ với dung mạo tú lệ, nhưng y phục xộc xệch, tóc tai bù xù, mới nhìn thoáng qua thì rất giống một khoa học gia si cuồng ở trong điện ảnh vậy.

Toàn thân của nàng ta đều mang đậm hương vị của dược vật, điều đó cho thấy nàng ta rất có thể vừa chạy ra từ phòng thí nghiệm rồi.

Trong mắt của thiếu nữ tràn đầy nét cuồng nhiệt của kẻ ái mộ đang săn đuổi thần tượng của mình.

Vừa nhìn thấy thiếu nữ đó, đôi mày đang nhíu chặt của Mộ Dung Thiên liền giãn ra, những địa phương nào mà có thiên tài nữ dược sư Cách Lôi Lâm xuất hiện thì sẽ xảy ra những chuyện thú vị gì?

420. Hồi 396: Khải Đế

Mộ Dung Thiên giả dò vờ vệt:

- Người là....?

Cách Lôi Lâm hưng phấn nói:

- Ta là Cách Lôi Lâm, cũng là một dược sư.

Mộ Dung Thiên “à” lên một tiếng, rồi nói:

- Nữ thiên tài dược sư của Thủy Đô, Cách Lôi Lâm tiểu thư, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

- Đâu có, người ta nói vậy chỉ khiến ta thấy xấu hổ thôi. Về phương diện tưởng tượng và sức sáng tạo trong việc điều chế thuốc, ta thật sự bội phục người sát đất, vì ta còn kém người nhiều lắm.

Cách Lôi Lâm vừa vãn vè tà áo, vừa ngượng ngùng trả lời. Ở trước mặt thần tượng của mình, một dược sư si cuồng nông nổi cũng biến thành một tiểu nữ hài đầy vẻ e ấp.

Trong mắt của Cách Lôi Lâm, Mộ Dung Thiên không phải là kẻ phản quốc của Lam Nguyệt, hay là vô địch thống soái, hay là một Tử thần đầy khủng bố gì cả, mà hắn chỉ là một đồng nghiệp có cùng hứng thú cuồng nhiệt với mình mà thôi. Đối với nàng mà nói, thân phận thiên tài dược sư của Mộ Dung Thiên còn cực kỳ hấp dẫn hơn là ba thân phận kia của hắn nữa.

Lúc này Cách Lôi Lâm mới nhận ra y phục của mình không chỉnh tề, còn tóc mai thì có vài lọn rối tung, đồng thời nàng cũng hối hận vì lúc này đã không chỉnh trang lại y phục trước khi chạy ra đây, để đến nỗi bây giờ bị mất hết nghi thái ở trước mặt người mà mình sùng bái.

Mộ Dung Thiên cười ha hả, nói:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư quá khiêm tốn rồi, Thiên Lý mục trường phát triển đến mức đại quy mô thế này, hiển nhiên là công lao của tiểu thư không nhỏ rồi.

Cách Lôi Lâm vui vẻ nói:

- Đúng ra là phải cảm tạ người đấy, không phải người có một bằng hữu tên là Khải...

Mộ Dung Thiên vội ho khan một tiếng rồi cắt ngang lời nàng:

- Cách Lôi Lâm tiểu thư, ta thấy hiện giờ không tiện để trò chuyện lắm, chi bằng chúng ta hẹn một lúc khác để giao lưu và trao đổi kinh nghiệm chế thuốc dược không?

Cách Lôi Lâm cũng hơi giật mình, nàng không phải là một kẻ ngu ngốc, nên nhanh chóng hiểu được Mộ Dung Thiên không muốn người ta biết được hắn có một vị bằng hữu tên là “Khải Lý”.

Nghe Mộ Dung Thiên nói vậy, Cách Lôi Lâm hưng phấn đến nỗi khó kiềm chế tâm tình của mình được, chỉ với một trang bút ký nho nhỏ của hắn mà nàng đã thu được không ít lợi lộc như vậy rồi.

Còn nếu như có thể mặt đối mặt mà trao đổi, vậy thì đúng là quá hạnh phúc rồi. Với trình độ được sư của mình, nhất định là sẽ được tiến bộ thêm một bước lớn nữa chứ chẳng thôi.

- Tốt lắm, thật tốt lắm! Vậy ta xin đợi đại giá của tiên sinh quang lâm. Phòng thí nghiệm của ta, người đến lúc nào cũng được.

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp:

- Vậy được, ta sẽ cố gắng tranh thủ thời gian mà đến viếng thăm phòng thí nghiệm của tiểu thư.

- Cứ quyết định thế nhé, ta đi trước đây.

Nói xong, Cách Lôi Lâm vui vẻ bỏ đi, ai cũng có thể nhìn ra tâm tình của nàng đang rất vui.

Mộ Dung Thiên nhìn dáng sau lưng của nàng mà buồn cười. Xem ra làm một được sư đơn thuần cũng rất khoái lạc nhỉ, bởi vì trong phòng thí nghiệm không hề có lực đực hay là tranh quyền đoạn thế gì cả.

Nếu lúc đầu hắn không chọn con đường trở thành chiến chức giả thì cuộc sống của hắn hiện nay chắc là không khác với Cách Lôi Lâm là bao.

Nhưng rồi Mộ Dung Thiên cũng nhanh chóng trở lại với hiện thực, công việc của hắn bề bộn như vậy, thật không thích hợp với loại người thích cảm khái và thường hay tức cảnh sinh tình được. Thế giới của hắn đã bị đầy nghẹt bởi lợi ích và quyền thế, vì sinh tồn mà phải làm những gì mình không muốn.

Đáng lẽ, Cách Lôi Lâm không nên chiếm một thời gian lâu như vậy để đàm luận với hắn về những chuyện liên quan đến thuốc, bởi vì ở phía sau nàng đều là những người thuộc giới quyền quý của Thủy Đô.

Tuy nhiên, không có ai lại cho rằng hành động của Cách Lôi Lâm là không đặc biệt, bởi vì đối với nữ được sư si cuồng này, vì nghiên cứu được vật mà chuyện gì nàng cũng có thể làm ra được, vì vậy mà họ đã sớm quen với tính cách của nàng rồi.

Cũng giống như lời của Mộ Dung Thiên vậy, Thiên Lý mục trường và Thủy Đô có được ngày hôm nay hầu như đều nhờ vào công lao của Cách Lôi Lâm. Nếu như không có tinh thần nghiên cứu thuốc điên cuồng như nàng, vậy thì sự nghiệp nuôi dưỡng hải sủng của Thủy Đô đã không thể trở thành đầu sỏ có thể làm lung lay đoạn các hải quốc rồi.

Sau lưng Cách Lôi Lâm là Duy Đa Lợi Á, nàng đang bế cô bé mang hai dòng máu Tinh Linh và Dạ Xoa trong lòng, có lẽ nhiều lắm cũng được một tuổi rồi.

Duy Đa Lợi Á không hề nhận ra Mộ Dung Thiên, dù sao cũng không ai có thể liên tưởng đến thống soái Rạng Đông của Tát La lại là gã mà võ sĩ cấp D nhỏ bé lúc trước.

Thấy Mộ Dung Thiên cứ nhìn chằm chằm vào ngực mình, Duy Đa Lợi Á hơi có chút tức giận.

Nghe đồn thiên tài thống soái Đan Ni Tư của Tát La tuy là một kẻ vô địch trên chiến trường, nhưng đồng thời hắn cũng là một kẻ phong lưu dâm loạn. Hiện tại xem ra quả thật lời đồn không ngoa. Hắn vừa cười xong hai vị kiều thể, vậy mà bây giờ đã lại chú ý tới kẻ khác rồi.

- Ài, tiểu Khải Đế, người càng ngày càng khả ái đó nha!

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt đôi má mẫm mĩm của cô bé.

Duy Đa Lợi Á chợt ngẩng người ra, lúc này nàng mới biết, thì ra Mộ Dung Thiên không phải có ý trêu đùa mình, mà là hắn đang nựng cô bé ở trong tay mình.

Nhưng nàng lại cảm thấy kỳ quái, nên lên tiếng hỏi:

- Đan Ni Tư đại nhân, nghe nói đây là lần đầu ngài đến Thủy Đô, vậy sao lại biết tới Khải Đế thế?

Cô bé này là cô nhi được Duy Đa Lợi Á thu dưỡng sau khi mẫu thân bị hải tặc giết chết ở trên thuyền. Mộ Dung Thiên vừa liếc mắt qua thì đã nhận ra cô bé đó rồi, nhưng tất nhiên hắn sẽ không nói tới việc đụng độ hải tặc, mà chỉ nói:

- Ta từng nghe nói, Duy Đa Lợi Á tiểu thư có thu dưỡng một tiểu Tinh Linh làm con nuôi. Nàng quả thật là một nữ nhân giàu lòng từ ái.

Duy Đa Lợi Á nghe vậy thì thoáng xấu hổ, bởi vì mẫu thân của Khải Đế đã gián tiếp bị nàng hại chết, tuy rằng nàng không hề có ý tạo ra thảm kịch đó.

Hai bờ má mồm mím của Khải Đế bị Mộ Dung Thiên vuốt ve khiến cho cô bé bị nhột mà bật cười khanh khách, đồng thời con vượn cánh tay nhỏ bé ra để nắm lấy tay của Mộ Dung Thiên nữa.

Duy Đa Lợi Á rất kinh ngạc, bởi vì khi gặp hải tặc tập kích, Khải Đế là một tiểu hài tử chưa biết chuyện, có lẽ cái chết của mẫu thân đã để lại nỗi ám ảnh quá sâu đậm trong lòng cô bé, cho nên Khải Đế đặc biệt sợ người lạ, đồng thời cũng hoàn toàn ỷ lại vào Duy Đa Lợi Á. Nếu như lâu qua không nhìn thấy nàng, nó sẽ khóc rất nhiều, vì vậy mà Duy Đa Lợi Á phải bế luôn cả Khải Đế đến đây là vậy.

Ngay cả tỷ nữ hay vú em ở trong phủ cũng không dám chạm đến nó, chứ đừng nói đến người lạ.

Vậy mà giờ đây tiểu Khải Đế lại tiếp nhận hành vi thân thiết của Mộ Dung Thiên, và biểu hiện cảm tình thật tốt đối với hắn, do đó nên Duy Đa Lợi Á mới cảm thấy khó hiểu là vậy.

Chẳng lẽ người này trời sinh đã có năng lực mê hoặc nữ nhân rồi? Ngay cả hai mỹ nữ như nước với lửa là Mâu Cơ và Tân Dịch Á mà hắn cũng có thể thu vào tay, và giờ đây thì đến lượt tiểu Khải Đế cũng cam tâm tình nguyện thân cận với hắn nữa.

Duy Đa Lợi Á lắc lắc đầu để phủ định suy nghĩ sai lầm này, ít ra thì nàng không nhìn ra được mỵ lực của Mộ Dung Thiên, tuy rằng ở phía xa xa, đằng sau hàng rào ngăn cản của các binh sĩ, lúc này đang có rất nhiều thiếu nữ đang lớn tiếng kêu thét đến nỗi đình tai nhức óc.

Sau đó là lần lượt những cuộc xã giao đầy khách sáo với các nhân vật quyền quý của Thủy Đô, tiếp theo thì mọi người cũng đến phạm điểm cao cấp để dùng cơm, và cuối cùng thì đến ngôi biệt thự dành cho quý khách do công hội đã an bài sẵn.

Sau cuộc lễ trình một nhọc, lúc này Mộ Dung Thiên cũng thấy có chút buồn ngủ, chỉ có điều khi hắn sắp chìm vào giấc ngủ thì đột nhiên thông tin khí cụ (máy báo tin) lại vang lên.

Giờ này đã trễ rồi, vậy mà ai còn đến tìm vậy nhỉ?

Mộ Dung Thiên mơ mơ màng màng bước ra cửa, khi vừa nghe thủ vệ báo lại thì bao nhiêu cơn buồn ngủ cũng tan biến mất:

- Đan Ni Tư đại nhân, Duy Đa Lợi Á tiểu thư đến thăm.

421. Hồi 397: Nãi Ba (vú Nuôi)

Cửa vừa mở, Duy Đa Lợi Á quả thật đang đứng sừng sững ở bên ngoài, trong tay vẫn còn bế Khải Đế.

Thấy cô bé dưỡng nữ, bao nhiêu suy nghĩ tự sướng của Mộ Dung Thiên liền bay biến hết. Nếu Duy Đa Lợi Á đến thăm vào nửa đêm vì chuyện nam nữ hay là chuyện có liên quan đến đấu tranh quyền lực, vậy thì không thể có mặt của kẻ thứ ba mới đúng.

Khải Đế vừa nhìn thấy Mộ Dung Thiên thì lại bắt đầu cười khanh khách, đồng thời còn vươn tay ra đòi bế nữa.

- Đan Ni Tư đại nhân, phải quấy rầy giấc ngủ của ngài, ta thật là xin lỗi. Tuy nhiên, Khải Đế lại rất muốn gặp ngài, bằng không thì nó sẽ không chịu ngủ, thậm chí còn la khóc rất dữ nữa.

Duy Đa Lợi Á hơi lộ vẻ khó xử, bởi vì Khải Đế không giống như những nữ hài khác. Từ sau khi mẫu thân của nó chết đi, lúc nào nó cũng sợ tối, nên vẫn thường ngủ rất sớm; vả lại, nó vẫn thường mơ thấy ác mộng nên cũng rất hay giật mình tỉnh giấc, mà khi đã tỉnh lại thì rất khó ngủ trở lại lắm.

Nhưng hôm nay mức độ khác thường của Khải Đế lại càng nhiều hơn, mãi cho đến đêm khuya mà nó vẫn không ngủ được, sau đó lại hay gọi “thúc thúc”, một danh từ mới mà nó đã học được sau khi gặp Mộ Dung Thiên lúc ban trưa.

Do đó, vì Duy Đa Lợi Á rất yêu thương Khải Đế, nên đã mạo muội tìm đến cửa. Nửa đêm khuya khoắt mà hai người trẻ tuổi lại ở cùng một chỗ, tình cảnh này rất dễ khiến cho người ta nghi ngờ. Vừa rồi ánh mắt của đám thủ vệ khi nhìn nàng rất ám muội, chỉ khiến nàng hận không thể tìm một cái lỗ nào để chui xuống, nhất định là họ đã hiểu lầm rồi.

Từ sau lúc Duy Đa Lợi Á mang Khải Đế về nuôi, ở trong thành có lời đồn rằng, nữ hài Tinh Linh này chính là con riêng của Duy Đa Lợi Á, bởi vì việc nuôi dưỡng con cái của người khác ở tại thế giới này là một việc rất hiếm thấy.

Tuy rằng có rất nhiều người nhìn thấy mẫu thân của Khải Đế khi còn ở trên thuyền đã bị tên Thư Quỷ hung tàn là Phi Đa Lợi giết chết, nhưng sau đó cũng có một lời đồn khác đã sinh ra: mẫu thân Tinh Linh kia chỉ là dưỡng mẫu của Khải Đế, còn Duy Đa Lợi Á mới là mẫu thân thân sinh của cô bé, chỉ vì chưa thành hôn mà đã có con nên nàng ta mới phải đưa cho người khác nuôi giúp, vì vậy mà vào lúc đó mới bắt chấp tất cả để bại lộ thân phận.

Về phần mục đích của chuyến đi Lam Nguyệt kia thì không phải vì sinh ý, mà chỉ là để thăm nữ nhi thôi.

Mới nghe qua thì đúng là rất hoang đường, nhưng lời đồn cũng rất đáng sợ, nhất là đối với Duy Đa Lợi Á, nàng vốn là một đại nhân vật, nên rất dễ bị lời cuốn vào những lời đồn xấu. Rồi trong dân gian lại còn thêm mắm dặm muối, cuối cùng chuyện không thể cũng thành có thể. Đến nay thì cũng đã có không ít người tin đó là sự thật rồi.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là những lời đồn đãi mà Toa Phi đã cố ý tung ra, nhằm phá hoại danh tiếng của Duy Đa Lợi Á mà thôi.

Bao lâu nay, Duy Đa Lợi Á vẫn hết lòng cẩn thận, tránh cho miệng đời dèm pha, thậm chí còn tránh xa những ai bị coi là nam tử khả nghi kia nữa. Mãi cho đến lần này, vì Khải Đế mà nàng bất đắc dĩ phải tìm đến cửa của Mộ Dung Thiên. Phỏng chừng việc này sẽ làm cho hoàn cảnh của nàng càng trở nên phức tạp hơn. Nếu không may một chút, lời đồn đãi đã tạm lắng xuống kia sẽ vì chuyện này mà bốc cháy trở lại chứ chẳng chơi.

Tuy nhiên, khi Duy Đa Lợi Á nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của Khải Đế thì nàng cảm thấy mọi thứ đều rất đáng giá. Vì để bồi thường cho cô bé, nàng chỉ đành dồn hết tình thương lên người tiểu Tinh Linh và yêu thương nó như con ruột của mình vậy.

Nhìn Khải Đế đang dang rộng đôi tay, Mộ Dung Thiên cười nói:

- Không sao, ta cũng rất thích Khải Đế mà. Phải rồi, ta có thể bế nó một chút không?

- Đương nhiên là được!

Duy Đa Lợi Á đặt cô bé vào tay Mộ Dung Thiên. Tiểu Tinh Linh lập tức khoe ngay danh từ mới mà mình vừa học được, nó kêu lên:

- Thúc thúc, thúc thúc!

- Ha ha, Khải Đế ngoan!

Nhìn bộ dạng hòa hợp của hai người một lớn một nhỏ, trong lòng Duy Đa Lợi Á tràn đầy nghi hoặc. Một vấn đề khiến cho nàng rất hoang mang, đó là không hiểu sao Khải Đế vốn rất sợ người lạ, vậy mà sau khi nhìn thấy Mộ Dung Thiên xong thì thái độ của nó lại trở nên thất thường như vậy? Thậm chí cả đêm khuya nó cũng không chịu ngủ, mà chỉ đòi gặp hân mà thôi.

Ký ức của trẻ nhỏ rất mơ hồ, nhưng xúc cảm của chúng đối với thiện và ác thì lại đặc biệt nhạy cảm. Lúc trước Mộ Dung Thiên đã từng cứu Khải Đế từ tay của tên ác tặc Phi Đa Lợi, nên nó đặc biệt cảm thấy thân thiết đối với hắn chứ không giống như đối với người khác.

Đương nhiên, Duy Đa Lợi Á không nghĩ ra được khúc mắc này, vì vậy mà nàng nhin không được, liền hỏi:

- Đan Ni Tư đại nhân, trước kia ngài đã từng gặp Khải Đế chưa? Hoặc là ngài có quen biết với mẫu thân đã quá cố của nó hay không?

Sở dĩ nàng hỏi như vậy là vì mẫu thân của Khải Đế là người của Lam Nguyệt, còn Mộ Dung Thiên cũng đến từ Lam Nguyệt.

Mộ Dung Thiên lắc đầu nói:

- Không, chúng ta chưa từng gặp mặt, có lẽ là ta có duyên với các hài tử cũng nên, ha ha.

- Thật thế sao?

Duy Đa Lợi Á bán tín bán nghi, nàng tỉ mỉ quan sát Mộ Dung Thiên một lát, hình dáng của hắn thật rất giống với một người mà nàng từng quen biết, nhưng nàng lập tức phủ định ý nghĩ đó, bởi vì thân phận của hai người quả thật kém nhau rất xa.

Mộ Dung Thiên vừa đùa giỡn với tiểu Tinh Linh ở trong lòng, vừa lên tiếng hỏi:

- Duy Đa Lợi Á tiểu thư, nghe đồn sau khi thu dưỡng tiểu Khải Đế, nàng đã gạt hái rất nhiều lời đồn nhảm nhí phải không? Những chuyện đó có làm ảnh hưởng gì đến cuộc sống hằng ngày của nàng hay không?

Duy Đa Lợi Á nhún vai nói:

- Không thể nói là không có, nhưng ta đã quyết định sẽ đem tinh lực suốt đời mà đặt vào Thiên Lý mục trường, hy vọng nó sẽ được tiếp tục phát triển mạnh mẽ, và đó cũng là nguyện vọng của tiên phụ.

Mộ Dung Thiên khẽ nhíu mày:

- Dường như đó là một chuyện rất khổ cực nhỉ.

Làm một nữ cường nhân hoàn toàn không dễ dàng chút nào, bởi vì muốn được như thế thì người ta đồng thời cũng phải bỏ rơi rất nhiều thứ khác.

Nhìn Khải Đế tràn đầy linh hoạt, Duy Đa Lợi Á rầu rĩ nói:

- Vì Thiên Lý mục trường, ta không thấy vất vả gì, nhưng Khải Đế thì lại khiến cho ta phải suy nghĩ. Ngài xem, đã khuya thế này mà nó còn chưa muốn ngủ, bình thường thì đâu có như vậy. Ta nghĩ nếu nó thức khuya quá thì không tốt chút nào.

- Nàng phải dùng biện pháp khác mới được, như là hát ru chẳng hạn, có vậy thì nó mới chịu nghe.

Mộ Dung Thiên nói xong thì bắt đầu nhẹ giọng ru:

- Ta là chỗ dựa đầy ấm cúng và thoải mái của hài nhi

Phụ thân nhẹ nhàng canh giữ ở bên cạnh hài nhi

Hài nhi đừng sợ bóng đêm

Bảo bối của ta cũng đừng rơi lệ

Người cần học, cần cố gắng không sợ bóng đêm

Tương lai người cần phải đối mặt

Với đêm đen của đời mình

Bảo Bảo hãy ngủ ngoan đi nào

Phụ thân vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh người

Vui sướng và bi thương

Không cần sợ phải đối mặt

Hãy dũng cảm lên, bảo bối của ta....

Tiếng hát ru trẻ vang lên nhẹ nhàng trong phòng, Khải Đế mới vừa rồi còn đang hồ hởi nô đùa, mà giờ đây mí mắt đã nặng trĩu, sau cùng thì nằm tựa lên khuỷu tay của Mộ Dung Thiên mà chìm vào giấc ngủ rất ngon lành.

Duy Đa Lợi Á ngơ ngác nhìn Mộ Dung Thiên, tin đồn về hắn đã lưu lại ấn tượng của một nam nhân phong lưu dâm loạn ở trong lòng nàng, nhưng lúc này, khuôn mặt của hắn lại tràn ngập nét ôn nhu.

Tình thương của phụ thân cũng rất rạn vỡ. Mộ Dung Thiên khiến cho Duy Đa Lợi Á nhớ đến người phụ thân đã qua đời của mình, Ca Lạp Đế Ngõa. Ông cũng là một nam nhân rất hiền lành và đáng tin cậy. Thuở nhỏ nàng cũng giống như Khải Đế vậy, cũng rất sợ bóng tối. Phụ thân thường ngồi bên cạnh giường của nàng, và nhìn nàng trìu mến, cho đến lúc nàng chìm vào giấc ngủ mới thôi.

Mộ Dung Thiên cười hỏi:

- Thế nào, phương pháp của ta không tệ chứ?

Nhìn thấy nhân thân mơ màng của Duy Đa Lợi Á, Mộ Dung Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, tiểu thư sao vậy?

- À, không có gì.

Duy Đa Lợi Á khôi phục lại tinh thần, rồi đỏ mặt lên, bởi vì vừa rồi nàng đã nhìn đối phương đến nỗi xuất thần, nên cảm thấy ngượng ngùng.

- Đan Ni Tư đại nhân, ta có thể hỏi ngài một vấn đề được không?

- đương nhiên là được! Duy Đa Lợi Á tiểu thư, xin cứ hỏi.

- Ca khúc mà ngài vừa hát đó, có tên là gì thế?

Duy Đa Lợi Á cảm thấy rất kỳ quái, từ trước tới nay nàng chưa từng nghe qua ca khúc đó bao giờ. Giai điệu của nó lại có tác dụng giúp người ta chìm vào giấc ngủ, nhưng nàng có thể khẳng định rằng nó không phải là một kỹ năng của thôi miên sư, bởi vì nàng không phát hiện ra có bất cứ một loại lực lượng nào tác động lên mình cả.

Việc mời thôi miên sư đến dỗ giấc ngủ cho tiểu hài tử thì không được tốt lắm, bởi vì làm vậy sẽ gây ảnh hưởng đến óc não yếu đuối của trẻ nhỏ, đây là việc mà đại lục đã từng thử nghiệm qua, vì vậy mà Duy Đa Lợi Á vẫn luôn nhức đầu với vấn đề ru ngủ cho Khải Đế.

- À, đó là một khúc ru.

Mộ Dung Thiên vừa trả lời, vừa hồi tưởng lại thuở mình còn thơ ấu.

Trong cái đêm mà hắn bị phụ mẫu thân sinh vất bỏ, lúc đó cũng là nửa đêm, vì hắn sợ quá nên đã khóc lên ầm ĩ, rồi nhờ đó mà một lão nhân trông cửa cho nhà người ta đã lần theo tiếng khóc mà tìm được hắn rồi đem về nuôi dưỡng. Lúc đó hắn cũng giống như Khải Đế và Duy Đa Lợi Á vậy, là một kẻ nhát gan hay sợ bóng tối.

Mỗi khi trời tối, lão đầu đều ru hắn ngủ bằng ca khúc đó, rồi từ từ, Mộ Dung Thiên cũng khắc phục được nỗi sợ hãi của trẻ con, và nhờ đêm nào cũng nghe được ca khúc đó nên hắn tự nhiên cũng thuộc lòng luôn.

Duy Đa Lợi Á gật đầu nói:

- Ca khúc đó quả là rất đặc biệt và cũng rất ấm áp. Là ngài đã sáng tác ra nó à?

- Không, ca khúc đó là của dưỡng phụ của ta, là người đã dạy cho ta làm sao để trở nên một người kiên cường hơn. Nhưng lão nhân gia đã qua đời rồi.

Tuy rằng chưa từng nghe thống soái Rạng Đông tiếng tăm lừng lẫy lại còn có một vị dưỡng phụ, nhưng Duy Đa Lợi Á cũng áy náy thốt:

- Ta rất xin lỗi, có lẽ lão nhân gia là một người rất vĩ đại phải không?

- Đúng vậy!

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp.

Trong mắt kẻ khác, lão đầu chỉ là một người trông cửa thấp hèn, nhưng trong lòng hắn, ông ta còn vĩ đại hơn bất cứ ai.

Thế rồi trong nhất thời, cả hai không nói gì nữa, bởi vì bọn họ đều đang tưởng nhớ đến phụ thân đã quá cố của mình.

Cuối cùng Duy Đa Lợi Á cũng phá tan sự trầm mặc trước tiên:

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài có thể dạy lại cho ta ca khúc đó được không?

Mộ Dung Thiên gật đầu:

- Tất nhiên là không thành vấn đề, để ngày mai ta sao lục lại lên một Thanh âm quyền trực cho tiểu thư.

Duy Đa Lợi Á vui mừng nói:

- Rất đa tạ ngài, Đan Ni Tư đại nhân.

Nếu như nàng có thể học được ca khúc có tác dụng giống như thôi miên kia, mà đồng thời lại không phải sử dụng tới lực lượng để kích thích vào não bộ của người nghe, vậy thì sau này việc ru ngủ cho Khải Đế cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều lắm.

- Ta nghĩ mình nên trở về rồi, thật là xin lỗi, đã quấy rầy ngài nhiều như vậy.

- Không hề gì.

Mộ Dung Thiên vừa nói vừa trao trả Khải Đế cho Duy Đa Lợi Á, nhưng khi hai người sắp chuyển tay thì Khải Đế lại giật mình tỉnh giấc, rồi nó lại khóc óe lên, đồng thời còn ôm chặt cánh tay của Mộ Dung Thiên không buông. Hiển nhiên là nó không muốn rời khỏi hắn.

Mộ Dung Thiên chỉ đành hát ru nó thêm một lần, để nó ngủ lại, nhưng khi thử trao trả nó cho Duy Đa Lợi Á lần nữa thì tiểu Tinh Linh lại thức giấc, lần này khóc còn dữ dội hơn lần trước nữa.

Cứ hai, ba lần như thế, Mộ Dung Thiên và Duy Đa Lợi Á đều thấm mệt với nỗi khổ làm phụ mẫu của tiểu hài tử sơ sinh.

Đến cuối cùng, Duy Đa Lợi Á bất đắc dĩ đề nghị:

- Đan Ni Tư đại nhân, ta có một yêu cầu quá đáng, hay là trước khi sao lục được ca khúc kia, đêm nay ngài có thể cho Khải Đế ngủ lại đây được không?

- Í.

Mộ Dung Thiên há hốc miệng ngơ ngác, bởi vì hắn biết việc chăm sóc cho tiểu hài tử không chỉ ru ngủ đơn giản như vậy, mà có rất nhiều việc phải làm, nhất là buổi tối, tỷ như khi nó đói bụng, đói sữa, hay còn rất nhiều nguyên nhân khác không thể đoán biết được. Tất cả những thứ đó đều có thể khiến người ta bận rộn cả đêm chứ chẳng chơi.

Vả lại, hắn cũng không phải là một người có kinh nghiệm, đến lúc đó mà xảy ra chuyện gì thì rất là phiền phức.

- đương nhiên ta cũng sẽ ở lại đây để chiếu cố cho Khải Đế.

Vừa nói tới đây, khuôn mặt của Duy Đa Lợi Á cũng ửng hồng lên, bởi vì nàng không ngờ cũng có ngày mình lại đi yêu cầu một nam tử không hề quen biết cho mình ở lại nhà của hắn, mà hắn lại đang ở một mình nữa chứ.

Chỉ vì vừa rồi Khải Đế khóc lóc quá não lòng, nên khiến cho nàng không đành lòng. Nhìn tiểu Tinh Linh đang say giấc nồng, Duy Đa Lợi Á quả thật không nỡ phá tan giấc mộng đẹp của nó, và nàng cũng rất ít khi thấy Khải Đế ngủ say đến như vậy.

- Việc này....

Mộ Dung Thiên chẳng biết nói sao mới phải, bởi vì điều hần lo lắng không phải là mình không thể chiếu cố được cho Khải Đế.

Nếu như để người ngoài biết Duy Đa Lợi Á nửa đêm đến chỗ mình, sau đó tới sáng mới trở về, vậy thì vấn đề sẽ trở thành rất nghiêm trọng.

Duy Đa Lợi Á thốt với giọng gần như cầu xin:

- Ta biết đây là một thỉnh cầu khiến cho ngài rất khó xử, nhưng mà ngài cũng là một người từ ái kia mà, nhất định ngài cũng sẽ đáp ứng, phải không?

- Hì, được rồi!

Cuối cùng Mộ Dung Thiên cũng gật đầu:

- Duy Đa Lợi Á tiểu thư, nhưng ta cũng cần phải nhắc nhở nàng một việc, quyết định đó của nàng chắc chắn sẽ là một quyết định rất ngu xuẩn đấy.

Tất nhiên Duy Đa Lợi Á hiểu rõ ý tứ của Mộ Dung Thiên, nàng kiên định nói:

- Không, ta lại không cho rằng như thế. Chỉ cần vì Khải Đế, ta nhất định sẽ không hối hận gì về quyết định của mình.

Đối với lời thỉnh cầu của một mẫu thân vĩ đại, người có thể từ chối được sao? Chỉ ít thì Mộ Dung Thiên không thể, vì vậy mà hần chấp nhận đóng vai trò vú nuôi một lần.

Hai người cùng ở dưới một mái nhà, nhưng lại không ở chung một phòng, bởi vì nửa đêm lúc nào Khải Đế cũng có thể thức tỉnh vì đói bụng, đến lúc đó thì Duy Đa Lợi Á phải chiếu cố cho nó trước.

Khi Mộ Dung Thiên đặt Khải Đế xuống giường thì Thông tín khí cụ lại vang lên, Khải Đế bị tiếng động đánh thức nên lại giật mình khóc rống lên.

Lúc này Mộ Dung Thiên mới cảm nhận được nỗi lòng của kẻ làm phụ mẫu, đồng thời cũng tức muốn phát điên lên, lại là kẻ nào đến làm phiền mình lúc nửa đêm thế này?

Mộ Dung Thiên nhắc Thông tín khí cụ lên, chỉ nghe tiếng thủ vệ ở đầu bên kia báo:

- Đan Ni Tư đại nhân, có Cách Lôi Lâm tiểu thư đến thăm. À không, nói chính xác hơn là trong lúc tiểu nhân đang báo cáo thì có lẽ nàng ta đã vào tới biệt thự của ngài rồi cũng nên.

422. Hồi 398: Thảo Giáo (lãnh Giáo)

Duy Đa Lợi Á cũng vừa mới thay đồ để ngủ, nhưng lại nghe tiếng gõ cửa gấp gáp và cả tiếng khóc nức của Khải Đế nữa.

Hiện tại, Khải Đế chính là một phần quan trọng nhất trong đời nàng, vì vậy mà nàng hầu như đã bật dậy để chạy ra mở cửa.

Xuất hiện ở trước cửa phòng ngủ là Khải Đế đang bật khóc vì bị đánh thức nhiều lần, và cả Mộ Dung Thiên đang lúng túng tay chân.

- Mau, mau, nàng hãy chiếu cố cho nó một chút giúp ta!

Mộ Dung Thiên trao Khải Đế qua cho Duy Đa Lợi Á, sau đó hần cũng chưa đi ngay, mà lại nhìn chăm chăm vào Duy Đa Lợi Á.

Bởi vì Duy Đa Lợi Á quyết định ở lại đột ngột, nên nàng không mang theo áo ngủ, mà tại ngôi biệt thự này lại chỉ có chuẩn bị áo ngủ cho nam nhân mà thôi, vì vậy mà khi Duy Đa Lợi Á mặc nó vào thì khá rộng. Tuy nàng cao gầy, nhưng áo ngủ của nam nhân cũng không vừa với nàng, đôi ngực hùng vĩ dưới lớp áo ngủ che không kín lại càng đặc biệt mê người. Khi nàng khom lưng tiếp lấy Khải Đế thì phong cảnh gợi cảm ẩn phía sau lớp áo ngủ đều hiện rõ trước mắt tên sắc lang, không sót một tí nào.

Duy Đa Lợi Á nhanh chóng chú ý tới ánh mắt có dụng ý của Mộ Dung Thiên, nàng vội vã xoay mình đi, để tránh phơi bày đôi ngọc thổ của mình.

Mộ Dung Thiên thấy việc mình rình trộm bị phát giác thì xấu hổ ho khan vài tiếng, rồi nói:

- Chuyện xảy ra quá đột ngột, nên ta không có cách nào hơn, thật là xin lỗi.

Duy Đa Lợi Á chỉnh đốn lại tinh thần, rồi hỏi:

- Có việc gì thế?

Mộ Dung Thiên cười gượng:

- Là muội muội của nàng, Cách Lôi Lâm tiểu thư đến thăm.

- Cách Lôi Lâm?

Duy Đa Lợi Á cảm thấy kinh hãi, nàng đương nhiên hiểu rất rõ cá tính của Cách Lôi Lâm, vị tam muội này của nàng rất nóng nảy, nhất là khi gặp phải chuyện có liên quan đến thuốc, hoặc là gặp vấn đề nan giải trong khi nghiên cứu thuốc cũng vậy. Ngày trước, vị sư phụ cũ của Cách Lôi Lâm vẫn thường bị nàng ta chạy tới đánh thức ngay giữa đêm khuya.

- Đan Ni Tư đại nhân, đừng để nó biết ta có mặt ở đây, nếu không thì việc này sẽ gây cho ngài phiền phức không cần thiết đấy.

- Ta biết! Nàng cứ ở yên trong phòng đi. Khi nào ta chưa vào thì cũng đừng nên ra đây.

Nói xong, Mộ Dung Thiên vội vàng sắp xếp các thứ cho mẹ con Duy Đa Lợi Á xong, rồi hẩn mới ra phòng khách, vừa vặn cửa lớn cũng kêu lên lộp cộp.

Đáng lẽ Cách Lôi Lâm không phải là một người không biết lễ nghi, chỉ là trong đời của nàng, chỉ có thuốc và nghiên cứu mà thôi.

Mộ Dung Thiên bước tới mở cửa, Cách Lôi Lâm vừa nhìn thấy hẩn thì vui vẻ nói:

- Tốt quá, La Dịch, người vẫn chưa ngủ chứ.

Mộ Dung Thiên thầm mắng: “Khỉ thật, dù ta có ngủ say thì cũng bị người dựng dậy thôi.”

- Hì, khuya vậy mà đến quấy rầy người, thật thất lễ.

Tuy nói vậy, nhưng trên mặt Cách Lôi Lâm lại không hề biểu lộ chút ngượng ngùng nào. Lúc này nàng lại khích động nói tiếp:

- Đáng lẽ ta tính đợi vài ngày sau, chờ người được rảnh rồi chút thì mới đến thỉnh giáo, nhưng ta thật sự là rất cao hứng, nên ngủ không được. Trong đầu chỉ nghĩ tới người thôi.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì suýt tí nữa là ngất xỉu luôn. Tiểu thư à, nói năng cũng phải rõ ràng một chút, chứ nói như vậy thì rất dễ khiến người ta hiểu lầm lắm đấy.

Đương nhiên Cách Lôi Lâm không hề nhận ra lời nói hớ của mình, mà nàng vẫn tiếp tục:

- Vì vậy nên ta mới rời khỏi giường để đi tìm người. Người không trách chứ?

Mộ Dung Thiên rất muốn nói: “Lão tử rất muốn trách đấy.” Nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng, nữ dược sư ở trước mặt hẩn đây tuy có dáng vẻ của một khoa học gia si cuồng, nhưng dù sao đi nữa thì nàng ta cũng là một mỹ nữ thanh tú. Mà hễ mỹ nữ đã có yêu cầu thì tên sắc lang không thể nào cự tuyệt được.

- Tất nhiên là không rồi, Cách Lôi Lâm tiểu thư.

Vừa nói, hẩn vừa đưa tới một chén trà cho nàng.

Cách Lôi Lâm tiếp lấy và nói:

- Đa tạ! À phải rồi, ta có một vấn đề vẫn đang làm khó ta.

- Ủa, là vấn đề gì thế? Cách Lôi Lâm tiểu thư, xin cứ nói, không chừng ta có thể giúp cho tiểu thư đôi chút cũng nên.

- Thật à? Vậy thì ta xin nói thẳng nhé.

Cách Lôi Lâm hít một hơi rồi nói tiếp:

- Nghe nói người hay vất tất thối bữa bãi, mặc y phục vài ngày mới thay một lần, ngủ thì hay chảy nước miếng. Ngoài những điều đó ra, khi còn ở học viện thì thường hay đứng ở cửa sổ để hát mấy ca khúc dân....à không, là hát tình ca để trêu chọc các nữ đồng học, lại thường xuyên rình coi bọn họ tắm rửa, và cũng không hay mặc nội thất.

Cách Lôi Lâm nói đến đây thì nhin không được mà liếc mắt nhìn sang Mộ Dung Thiên, nàng ta muốn nghiệm chứng xem những lời đó có thật hay không.

Mộ Dung Thiên thì suýt ngất đi luôn, những tội hạnh đó là do lần trước hấn đến Thủy Đô đã tự bêu xấu mình đây mà.

Cách Lôi Lâm lại đỏ mặt nói tiếp:

- Những việc này là ta đã nghe được từ gã biểu ca của chủ nhân của một bằng hữu tốt của tên chán sủng vật của gã nhi tử của ca ca của di nương của bạn học rất quen thuộc với người, tên hấn là Bối Á Đặc.

Bối Á Đặc là cái tên mà Mộ Dung Thiên đã dùng tới khi mới đến Thủy Đô lần đầu, không ngờ mối quan hệ dây mơ rễ má chằng chịt do hấn chế ra mà Cách Lôi Lâm vẫn còn nhớ rõ như vậy. Xem ra nàng quả thật rất sùng bái mình rồi.

Vì không muốn phả hồng đi hình tượng trong mộng của một thiếu nữ hồn nhiên, đồng thời cũng là phá hồng hình tượng của bản thân mình, Mộ Dung Thiên vội ho khan vài tiếng rồi phủ định:

- Tất nhiên là không đúng, những điều đó chỉ là lời đồn bữa bãi mà thôi.

Cách Lôi Lâm vỗ tay mừng rỡ:

- Hay lắm, ta cũng biết La Dịch người vốn không phải là một kẻ biến thái đến như vậy mà.

Nàng chỉ cần nghe câu phủ định của hấn là tốt rồi, mặc kệ lời đó có phải là lời nói dối hay không, bởi vì chỉ có như vậy thì hình ảnh thần tượng rực rỡ ở trong lòng nàng mới vĩnh viễn tồn tại được.

Những tật xấu đó của tên sắc lang tuy có phần khuyếch đại, nhưng hầu như đa phần đều là sự thật.

- Vậy thì mình nói tới vấn đề kế tiếp nhé, bây giờ là vấn đề liên quan tới thuốc. Gần đây ta có luyện một loại đan dược nhằm tăng sức miễn dịch cho sủng thú, thế nhưng lại gặp phải vấn đề....

Không thể không nói, Cách Lôi Lâm cũng là một thiên tài dược sư có tính táo bạo và sẵn lòng tìm kiếm phương thuốc mới. Về mặt kiến thức dược học, nàng hoàn toàn ăn nhịp với Mộ Dung Thiên. Nguyên bản tên sắc lang chỉ định trò chuyện qua loa với nàng một lúc rồi để nàng quay về, ai ngờ hai người càng nói càng hăng, bất giác bị lôi cuốn vào các đề mục mới mẻ, và hoàn toàn quên hấn thời gian luôn.

Mãi cho đến khi cửa phòng ngủ mở ra, sau đó có tiếng trẻ con khóc thì hai người mới dừng câu chuyện lại.

Cách Lôi Lâm rất ngạc nhiên, tại sao trong phòng của Mộ Dung Thiên lại có tiếng trẻ con khóc.

Lúc này Duy Đa Lợi Á chậm rãi bước ra, vẻ mặt đỏ bừng, nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, Khải Đế đói bụng rồi.

Nàng đợi ở trong phòng thật lâu, mà vẫn không thấy Mộ Dung Thiên đến gõ cửa. Cho đến khi Khải Đế thấy đói bụng thì mới tỉnh dậy và khóc lóc đòi ăn, nhưng trong phòng lại không có thức ăn gì để cho nó lót dạ được, vì vậy mà Duy Đa Lợi Á chỉ đành ra ngoài tìm hấn giúp đỡ.

Lúc này Cách Lôi Lâm cũng không chỉ giật mình đơn giản như vậy, mà nàng ngạc nhiên đến mức há hốc miệng thật lớn, rồi kêu lên:

- Đại tỷ.

423. Hồi 399: Thần Hay Ma

Sau khi cơn ngạc nhiên qua đi, trong mắt của Cách Lôi Lâm chỉ còn lại nét ám muội:

- Các người.....

Bất luận là ai khi gặp phải tình huống này, e rằng cũng sẽ đều nghĩ như vậy mà thôi.

Huống hồ trước đây còn có những lời đồn Duy Đa Lợi Á sinh con rơi nữa, giữa đêm khuya mà nàng còn chạy đến nơi ở của một nam tử xa lạ, lại còn mang theo tiểu Khải Đế, điều đó nói lên chuyện gì chứ?

Chẳng lẽ La Định lại chính là tình nhân của đại tỷ? Là phụ thân của Khải Đế? Sao lại tấu xảo như thế chứ?

Nguyên bản Cách Lôi Lâm cũng không tin vào những lời đồn kia, nhưng hiện tại thì không thể không tin, bởi vì không có lửa thì sao có khói? Việc gì cũng có nguyên nhân kia mà.

Mộ Dung Thiên và Duy Đa Lợi Á cùng lúc lên tiếng:

- Không phải như ngươi nghĩ đâu.

- Ta biết, ta biết!

Tuy nói vậy, nhưng từ ánh mắt của Cách Lôi Lâm, hai người đều biết dù có nói gì thì cũng không thể giải thích nổi rồi.

- Ta sẽ không nói cho người ngoài biết chuyện này đâu, các người cứ yên tâm đi. Thế nhưng, ngươi là tỷ phụ của ta, vậy cũng không phải là người ngoài, vậy thì ngươi càng phải dốc sức chỉ giáo cho ta mới đúng.

Cách Lôi Lâm không phải là một kẻ ngu ngốc, nên nhân cơ hội mà chiếm lời.

Hai người Mộ Dung Thiên chỉ biết dở khóc dở cười, xem ra Cách Lôi Lâm đã hoàn toàn hiểu lầm, nhưng hai người cũng không rảnh để giải thích nữa, bởi vì lúc này tiểu Khải Đế đang khóc đến gần lịm đi rồi.

Cách Lôi Lâm thấy thế liền nói:

- À, đại tỷ, có phải tiểu Khải Đế đói bụng hay không? Sao tỷ không cho nó bú đi?

Duy Đa Lợi Á nghe vậy thì đỏ bừng mặt lên. Nàng chưa sinh nở bao giờ thì làm sao có sữa cho nó bú được chứ.

Nhìn thấy biểu tình của Duy Đa Lợi Á như vậy, Cách Lôi Lâm liền tỏ ra rất biết điều, tỷ tỷ và “tình nhân” lâu ngày không gặp, nhất định là có rất nhiều chuyện để nói, và đồng thời cũng có rất nhiều chuyện để “làm” nữa.

Bởi thế, tuy rằng chưa muốn tí nào, nhưng Cách Lôi Lâm vẫn chủ động cáo từ:

- Đại tỷ, tỷ phụ, đêm nay ta không quấy rầy các người nữa, để hôm khác mới trở lại bái phỏng nhé. Các người cứ chăm sóc tốt cho tiểu Khải Đế đi. Còn nữa nha, tỷ phụ, ngươi không được bạc tình bạc nghĩa với tỷ tỷ của ta đấy. Dù sao thì ngươi cũng đường đường là một đại thống soái, có nhiều thê tử ở trong nhà cũng không sao, nhưng sao lại để cho tỷ tỷ của ta mỗi ngày đều phải sống trong lời đồn đãi bậy bạ của thiên hạ như vậy chứ?

Lúc này dù có giải thích thế nào thì cũng vô dụng, vì vậy nên Mộ Dung Thiên chỉ có thể âm ừ cho qua. Đợi khi nào Duy Đa Lợi Á trở về thì mới để nàng kể lại mọi chuyện cụ thể cho Cách Lôi Lâm hay.

Khi Cách Lôi Lâm ra tới cửa rồi mà vẫn còn ngoái đầu lại nói:

- Yên tâm đi tỷ phụ, ta sẽ không nói ra ngoài đâu. Ta phát thệ đó!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì chỉ muốn ngắt đi thôi. Chỉ mới có vài tiếng mà đã có một tình nhân, một đứa con rơi, và cả một tiểu di tử (em vợ) biết chiếm tiện nghi của người ta nữa.

Sau khi Mộ Dung Thiên sai trù sư nấu chút thức ăn cho tiểu hài tử, tiểu Khải Đế ăn no rồi thì mới thôi không khóc nữa.

Tuy nhiên, trẻ con thường rất mau đói, nửa đêm Khải Đế thức tới mấy lần, khiến cho Mộ Dung Thiên bận rộn cả đêm và không chớp mắt được tí nào. Cứ mỗi lần hần vừa chớp mắt tí thì lại phải thức giấc, đúng là rất vất vả. Hần và Duy Đa Lợi Á giống như một đôi vợ chồng son thay nhau chăm sóc cho trẻ sơ sinh vậy.

Vì tránh cho nhiều người hiểu lầm, khi trời còn chưa sáng thì Duy Đa Lợi Á đã vội vã bế Khải Đế bỏ đi, nhưng lời đồn đãi hoang đường lại một lần nữa âm ỉ cả lên.

Không biết là do Cách Lô Lâm, thủ vệ, trù sư, hay một kẻ nào đó đã nhìn thấy Duy Đa Lợi Á nửa đêm đến tìm Mộ Dung Thiên và rồi trời chưa sáng đã vội vã bỏ đi. Hoặc giả cũng có thể là do Toa Phi cố ý tung tin đồn nhảm, nhưng tóm lại là trong một thời gian cực ngắn, những tin đồn về chuyện của Duy Đa Lợi Á vốn đã yên ắng thì nay lại trở thành trọng tâm nơi cửa miệng của những người dân tại Thủy Đô.

Tin đồn lần này càng nóng hổi hơn lần trước, bởi vì vai nam chính cũng đã xuất hiện, nhưng hần lại là thống soái Rạng Đông danh chấn thiên hạ, vì vậy mà người ta lại càng bàn tán xôn xao hơn.

Rất nhiều người cho rằng Mộ Dung Thiên là kẻ có tiền đồ nhất trong giới thanh niên của Tát La bây giờ, còn lập trường của Thủy Đô vì đang bị chia đôi thế lực nên rất dễ lung lay. Nếu chuyện giữa hai người họ mà để lộ ra ngoài thì quan hệ chính trị sẽ trở nên phức tạp nhiều lắm. Vì nghĩ cho tiền đồ của Mộ Dung Thiên, nên Duy Đa Lợi Á đã phải giấu diếm mối tình cảm này để một mình nuôi dưỡng ái nữ.

Còn chuyến đi này của Mộ Dung Thiên, ngoài việc can thiệp sự phân tranh quyền thế ra, còn là để đến thăm hai mẹ con Duy Đa Lợi Á nữa.

Nếu không phải vậy thì tại sao họ lại lén lút gặp nhau giữa đêm khuya như thế? Và lại còn mang theo tiểu Khải Đế. Rõ ràng mọi tình tiết đều rất phù hợp với lời đồn đãi.

Vậy mà kẻ đương sự như Mộ Dung Thiên vẫn còn chưa biết mình đã trở thành nhân vật chính trong các đầu đề câu chuyện tại Thủy Đô rồi.

Sau khi ngủ bù một giấc xong, Mộ Dung Thiên vẫn còn hơi uể oải. Tới trưa thì hần mới đến quán cơm cao cấp của Liên Chúc công hội phó ước và cùng dùng cơm cùng một đám cao quan quyền quý.

Mọi người nhìn thấy mặt hần sưng lên thì đều cười thầm trong lòng, hỏi:

- Đan Ni Tư đại nhân, tối qua ngài không được ngon giấc à?

Mộ Dung Thiên thở dài:

- Ài, đúng vậy, có lẽ vì ta mới đến quý quốc nên vẫn chưa thích ứng với hoàn cảnh cũng nên.

Chưa thích ứng với hoàn cảnh?

Tất nhiên mọi người đều không tin lời đó, và chỉ nghĩ rằng hần chỉ giả bộ mà thôi. Tên sắc lang này đã khiến cho Duy Đa Lợi Á lén hoài thai, đã vậy lại còn không biết xấu hổ mà nói là chỉ vừa mới đến đây, đồ dối trá, thật quá dối trá đây mà!

Đến lúc này Mộ Dung Thiên mới bắt đầu để ý tới thần tình kỳ dị của mọi người, hần nhíu mày hỏi:

- Thế nào, chẳng lẽ có chỗ nào không đúng à?

- Không có, không có!

Mọi người đồng thanh đáp lại.

Một vị trung niên ma pháp sư lên tiếng thử thăm dò:

- Đan Ni Tư đại nhân, nghe nói đêm qua Duy Đa Lợi Á tiểu thư đến tìm ngài à?

Mộ Dung Thiên vừa và miếng cơm vào miệng thì mém chút nữa đã phun ra hết. Mẹ kiếp, là tên nào đã truyền tin đi nhanh như vậy chứ? Chẳng trách nào mà lúc này đám người này nhìn mình với ánh mắt tà quái như vậy.

Vị ma pháp sư kia là phó hội trưởng của Ma Pháp Sư công hội, có tên gọi là Mã Cách Lệ Đặc, là một người có tiếng là nhiều chuyện, nhất là đối với chuyện xấu thì đặc biệt có hứng thú. Nếu không tìm hiểu rõ thì chắc chắn sẽ không cam lòng.

Bình thường mọi người rất ghét cái người hay bói móc chuyện riêng tư của người khác này lắm, nhưng hiện tại với tình huống trước mắt, có bà ta đứng ra thăm dò thì lại quá tốt, bởi vì ai nấy cũng đều muốn biết sự thật của câu chuyện là thế nào.

Mộ Dung Thiên lau mồ hôi trán, rồi nói:

- Đúng vậy, tối qua nàng ta quả thật đã có đến.

Thấy ánh mắt của Mã Cách Lệ Đặc chợt sáng bừng, Mộ Dung Thiên vội bổ sung:

- Nhưng vì công việc thôi, các người đã nghĩ sai rồi.

- Thì ra là vậy à?

Trong lòng mọi người đều thầm nghĩ: “Có chuyện gì gấp đến nỗi khiến cho một nữ nhân giữa đêm hôm khuya khoắt mà đi tìm một người khác phái, hơn nữa mãi tới gần sáng mới rời khỏi kia chứ? Coi bộ không phải là chuyện phòng the chứ?”

- Người thanh niên, vô luận làm chuyện gì cũng phải chịu trách nhiệm mới đúng.

Người vừa lên tiếng dạy đời với Mộ Dung Thiên là một người đang ngồi ở một góc khác của bàn ăn, trông lão không có gì nổi bật cả, mà rất giống với một tảng đá, đến nỗi hầu như mọi người đều quên đi sự có mặt của lão.

Thế nhưng những người cao quan chức trọng đang ngồi tại bàn ăn đều không dám coi thường lão, bởi vì lão chính là thánh ngôn tế ty Hoa Sứ mà người người tại Thủy Đô, thậm chí là tại các hải quốc đều hết mực sùng kính lão.

Đại tế ty Hoa Sứ vốn chỉ ru rú ở trong nhà, vậy mà hôm nay lại xuất hiện ở đây, quả là một việc rất hiếm thấy. Thậm chí lúc này lão còn lên tiếng ở trước mặt mọi người nữa, nên điều đó lại càng làm cho ai nấy kinh ngạc không thôi.

- A, đại tế ty Hoa Sứ.

Mộ Dung Thiên đã từng gặp qua vị thánh ngôn tế ty này, ngoài Long vương ra, lão là một người thần bí nhất. Những lời tiên đoán trước kia của lão đều đã trở thành sự thật rồi.

Đại tế ty Hoa Sứ buông chén trà trong tay xuống rồi đứng lên và bước ra cửa quán. Nếu đổi lại là những người khác mà tùy tiện rời bỏ buổi tiệc như vậy, thì đó đúng là một hành vi rất khiếm lễ. Nhưng đối với Hoa Sứ, mọi người đã sớm quen với tác phong của lão, bởi vì trong mắt họ, trước nay đại tế ty là một người tiêu điều tại ngoại và không bị câu thúc bởi thế tục.

Trước khi bước ra cửa, lão còn ném lại một câu rất nhẹ nhàng:

- Chủng tử của ma quỷ đã bị khắc phục, nhưng người đang rơi vào hoàn cảnh khốn hoặc, thành thần? Hóa ma? Tất cả đều do mình tự quyết định.

Đôi người của Mộ Dung Thiên chợt co rút lại, đại tế ty Hoa Sứ đã nhận ra mình!

424. Hồi 400: Mê Hoặc

Thần?

Ma?

Sau khi tiệc tan rồi mà Mộ Dung Thiên vẫn mãi nghiền ngẫm hai danh từ này.

Hoa Sứ hẳn là một người có thể nhìn rõ thế giới nội tâm của kẻ khác, thậm chí còn là một vị trí giả của tâm linh nữa. Trước kia lão đã từng chỉ ra mối họa ngầm của mình.

Lần này trước khi bỏ đi, lão đã ném lại một câu, hiển nhiên đó là lời cảnh cáo rồi.

Mục đích của chuyến đi này của mình có phải là đã bị lão nhìn thấu rồi không?

Ngay khi đối mặt với Long vương, Mộ Dung Thiên vẫn còn dám ngăm ngăm hành sự riêng lẻ, nhưng khi ở trước mặt bậc trí giả như Hoa Sứ thì lần đầu tiên hắn mới cảm nhận được mình chỉ như một đứa trẻ ấu trĩ vậy, bao nhiêu toan tính trong lòng đều không thể che giấu pháp nhãn của lão được.

Bỗng nhiên Thông tín khí cụ vang lên, tên thủ vệ ở ngoài báo:

- Đan Ni Tư đại nhân, có Toa Phi hội trưởng đến thăm, không biết có thể để nàng ta vào chăng?

Mộ Dung Thiên nghe hỏi thì liền trở về hiện thực, à, nữ vai chính rốt cuộc đã tới rồi.

Trong vòng hai ngày, hắn đã lần lượt gặp được ba tỷ muội của Thiên Lý mục trường.

Mộ Dung Thiên tạm thời bỏ qua sự việc liên quan tới Hoa Sứ, rồi lên tiếng:

- Mau mời nàng ta vào phòng khách.

Phong thái của Toa Phi vẫn như trước, nàng ta có khuôn mặt đoan trang mỹ lệ của Tinh Linh tộc, cùng với vóc người gợi cảm của Dạ Xoa tộc, luôn luôn là tiêu điểm của mọi ánh mắt.

Toa Phi trông chẳng khác lần gặp mặt trước chút nào. Nàng ta vẫn mặc bộ phục trang kỳ sị màu phỉ thúy, mái tóc vàng óng ả được cột ở sau đầu bằng sợi tơ màu lục, tạo thành một cái đuôi ngựa, vừa anh tư lẫm lẫm vừa có lợi cho việc tác chiến hơn, song song đó cũng có thể khiến người vừa nhìn qua nàng thì đã khiếp vía rồi.

Đôi phương nhãn linh hoạt của Toa Phi hết nhìn đông rồi lại ngó tây. Nàng ta đúng là một người tràn trề sức sống và sự linh hoạt.

Không phải mỹ nữ nào cũng vừa có nét ôn nhu vừa có nét dương cương cả, đồng thời còn có thêm một loại khí chất không thể nói rõ ra thành lời được.

Nếu như nàng ta trút bỏ bộ nhung phục, và thay vào bộ nữ phục, vậy không biết sẽ nhìn ra sao nhỉ?

Rất nhiều người muốn biết câu trả lời đó, cả Mộ Dung Thiên cũng không ngoại lệ, nhưng nhất định lúc đó nàng ta sẽ đẹp lắm. Hoặc giả khuôn mặt mỹ lệ đó chính là nguyên nhân khiến cho Toa Phi có thể khuynh đảo chúng sinh, và trở thành một trong những thế lực lớn nhất tại Thủy Đô.

Không ai có thể phủ nhận mỹ lực của Toa Phi, bởi vì nàng ta quả thật là một vưu vật trời sinh. Ngay cả Mộ Dung Thiên là một nam tử có rất nhiều mỹ nữ ở bên cạnh, và những mỹ nữ đó đều khiến cho những kẻ khác ở trên đại lục đều thêm nhỏ dãi, vậy mà hắn cũng không tránh khỏi bị nàng ta hấp dẫn nữa.

Nếu không phải vì lòng đam mê quyền lực quá nặng, nói không chừng Toa Phi rất có thể đã là một cảnh hoa mặc lan ở trên Thần Phong đại lục này rồi, chỉ tiếc....

- Đan Ni Tư đại nhân, hội trưởng Kỳ Sị công hội của Thủy Đô, Toa Phi xin mạo muội đến thăm. Sớm đã nghe danh đại nhân là một thiếu niên tài hoa, khí độ phi phàm, là một nhân vật anh hùng của hải dương, và thậm chí còn là toàn bộ đại lục trăm năm khó gặp. Bấy lâu nay Toa Phi rất ngưỡng mộ ngài, đến hôm nay mới được diện kiến, quả nhiên lời đồn không ngoa. Hơn nữa, điều khiến ta còn bất ngờ hơn là....

Toa Phi nói tới đây thì hơi dừng lại, sau đó liền tiếp lời:

- Đan Ni Tư đại nhân thì ra lại là một nam tử anh tuấn như thế, chẳng trách nào cả Long nữ Mậu Cơ và Băng sơn mỹ nữ Tân Định Á cũng đều bị ngài chinh phục.

Tuy biết nàng ta đang vuốt mông ngựa, nhưng Mộ Dung Thiên cũng không khỏi cảm thấy lâng lâng trong lòng. Toa Phi là một nữ nhân thông hiểu thủ đoạn giao tế, mỗi một câu nói hầu như đều gài đúng chỗ ngựa, vì vậy nên mới khiến cho tên sắc lang khoái chí vô cùng.

Thế rồi tên sắc lang cũng đáp trả:

- Ta cũng đã sớm nghe đến danh tiếng của hội trưởng Kỳ Sị công hội của Thủy Đô là Toa Phi tiểu thư. Lời đồn đãi dường như có chút sai lầm, bởi vì rất hiển nhiên, bản thân nàng còn đẹp hơn lời đồn đãi nhiều lắm!

Toa Phi thản nhiên mỉm cười, có vẻ như rất hài lòng, bởi lẽ không có nữ nhân nào là không thích nghe người ta tán dương mình, hơn nữa lời tán dương đó lại được phát ra từ miệng của một nam nhân không

tầm thường, là vị thống soái vô địch như mặt trời ban trưa của Tát La, do đó mà đặc biệt có hiệu quả hơn lời nói của những người khác nhiều lắm.

- Nếu như Toa Phi tiểu thư mặc nữ phục thì nhất định sẽ làm mê đảo rất nhiều người đấy.

- Có phải là bao gồm luôn cả đại nhân ngài ở trong đó không?

Toa Phi khẽ vén mấy lọn tóc bên tai, đồng thời sóng mắt đưa đẩy về phía Mộ Dung Thiên, tựa như khiêu chiến vậy; nhưng dáng vẻ đó của nàng ta lại không khiến cho người ta nghĩ rằng nó rất kịch cỡm, mà trái lại còn rất tự nhiên nữa.

Mộ Dung Thiên mê mẩn nhìn chằm chằm lên đôi quả tuyết lê cao chót vót của nàng ta, rồi cười nói:

- Đương nhiên, ta dám bảo đảm rằng, bất luận một nam nhân bình thường nào cũng khó có thể chống được mỹ lực của Toa Phi tiểu thư, và tất nhiên ta cũng là một trong số đó.

Nhìn thấy hành vi thất lễ của Mộ Dung Thiên, Toa Phi không hề tức giận chút nào, mà trái lại còn rất thỏa mãn nữa. Nàng ta tin rằng dung mạo mỹ lệ do trời sinh cùng với mỹ lực của mình quả thật lần này đã có công hiệu rồi.

Số lượng nam tử ở trên đại lục không bị nàng ta mê hoặc thì có rất ít, chỉ cần nàng ta tận lực đi làm, vậy thì hầu như tất cả mọi việc ở trên hải dương đều sẽ được thuận lợi rất nhiều. Hoặc giả nếu có người không bị rơi vào ma lực của nàng ta thì ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng đôi chút mà thôi.

Nếu như có người không hề động lòng chút nào, vậy thì người đó chỉ có thể là thánh ngôn tể ty Hoa Sử hoặc là Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ, mấy người có đẳng cấp cao hơn thiên hạ, vv....bằng không thì chỉ còn lại những lão già lớn tuổi, gần đất xa trời mà thôi.

Chỉ có một người duy nhất khiến cho Toa Phi cảm thấy thất bại, đó là một gã nam tử trẻ tuổi xa lạ, gã chỉ là một ma võ sĩ cấp thấp nhưng đã có chức hàm không tương xứng với lực lượng cường hãn của gã. Thậm chí cả Huyệt Thư Quý Phi Đa Lợi của Hắc Khô Lâu hải tặc đoàn mà cũng không tránh được ách vận nữa.

Bên cạnh gã ma võ sĩ kỳ quái kia lại còn có một nữ tử cũng giỏi mỹ thuật không thua gì nàng ta, thậm chí còn có thể giỏi hơn nữa.

Từ sau khi Phương Thốn quốc bị diệt vong, toàn bộ Vu nữ đều bị mai một, vì vậy mà mỹ thuật sư hầu như cũng bị tuyệt tích trên đại lục luôn. Do đó mà Toa Phi cảm thấy rất kỳ quái, không hiểu vì sao lại có một mỹ thuật sư cao thâm khó lường như thế xuất hiện được chứ, mà hơn nữa vừa nhìn qua thì tựa hồ như nàng ta còn là thủ hạ của gã ma võ sĩ kia nữa chứ.

Ngay cả nàng mỹ thuật sư cao minh kia cũng không thể chinh phục được nam tử đó thì mỹ thuật của mình tất nhiên cũng không thể có hiệu quả gì rồi.

Toa Phi đã từng thử qua rất nhiều phương thức để điều tra lai lịch xuất thân của hai người đó, thế nhưng bọn họ lại rất thần bí, sau khi rời khỏi Thủy Đô thì dường như chẳng còn nghe nói đến hành tung của họ nữa.

Đương nhiên, Toa Phi hy vọng bọn họ vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trở lại, bởi vì tại lĩnh vực mà mình am tường nhất bỗng nhiên lại thấy xuất hiện một tay kinh địch, cùng với một kẻ có kỹ năng miễn dịch đầy biến thái kia, nên việc đó sẽ đã kích trầm trọng đến tâm lý của nàng ta. Trong khi đó, mỹ thuật chính là lòng tin của mỹ thuật sư, và cũng có liên quan tới tinh thần lực của họ nữa.

Cũng may đường đường là một thống soái Rạng Đông mà trông có vẻ như đang từ từ mắc câu rồi. Thế là lòng tin từng bị tổn thương của Toa Phi cũng bắt đầu khôi phục lại như trước.

Sau khi đã làm xong mọi động tác chuẩn bị, Toa Phi bắt đầu đi vào chính đề:

- Nghe nói đại nhân và gia tỷ là bằng hữu cũ, có phải không?

“Bằng hữu cũ” ở trong lời nàng ta tất nhiên là có ngụ ý khác.

- Không, tuyệt đối không có chuyện đó. Chúng ta chỉ là mới quen biết mà thôi, lời đồn ở bên ngoài đều là những lời thất thiệt cả.

Toa Phỉ cười nhạt:

- Ta tin đại nhân, bởi vì nếu suy tính theo niên kỷ của tiểu Khải Đế cộng thêm thời gian mang thai của gia tỷ, vậy khi đó đại nhân vẫn còn đang học ở An Cách La Hy học viện, và cũng chưa từng rời khỏi Phật Lạc Lý Tư bao giờ.

“Nữ nhân này đã điều tra gốc gác của mình rất kỹ đây.” Mộ Dung Thiên thầm nghĩ trong lòng.

- Ủm, phải rồi, nếu đại nhân muốn nhìn thấy ta mặc nữ phục, hay là tối nay mời ngài đến biệt viện của ta một chuyến, mong rằng ta sẽ có cơ hội để tận tình chiêu đãi đại nhân.

- Nhất định, nhất định!

Mộ Dung Thiên gật đầu lia lịa, đáp ứng ngay.

- Vậy thì ta xin đi trước, tối nay xin được cung hầu đại giá quan lâm.

Toa Phỉ nói xong thì đứng dậy, rồi bước thẳng ra cửa, trước khi đi còn không quên ném lại một nụ cười tươi như hoa về phía Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên đưa mắt đắm đuối nhìn theo bóng lưng mỹ miều của nàng ta, nhưng sau khi nàng ta vừa khuất xa một chút thì ánh mắt đầy sắc dục của hắn lập tức biến mất, mà thay vào đó là sát khí thoáng hiện. Ài, phải giết một nữ nhân như vậy, thật khiến người ta không đành lòng mà!

425. Hồi 401: Nữ Phục

Bích Vân hiên, một cái tên rất ưu nhã.

Khung cảnh tại Bích Vân hiên cũng ưu nhã giống như cái tên của nó vậy, đình ngói đỏ và nhà sàn nhỏ nhắn nằm trong rừng trúc xanh um, để lộ ra một góc mọc toàn hoa sen, lại thêm vài con đường đá sỏi xuyên qua xuyên lại cả toàn bộ khu vực Bích Vân hiên.

Vô luận là màu sắc, góc độ, hay thiết kế, vv....tất cả đều được sắp xếp chu đáo, đồng thời còn tận hết khả năng để sử dụng không gian hữu hạn ở đây và khiến cho nó không có cảm giác chật hẹp chút nào.

Nếu quan sát tỉ mỉ một chút thì sẽ phát hiện ra mỗi một viên đá, mỗi một chậu cây ở đây đều được lựa chọn và bày bố rất cẩn thận, hầu như đã cố gắng để đạt đến mức hoàn mỹ nhất, đến nỗi mà mọi sự trang trí ở tại Bích Vân hiên tựa như rất là hà khắc vậy.

Nơi đây đúng là một địa phương phóng khoáng nhưng không mất đi sự tao nhã, u tĩnh nhưng không quạnh quẽ.

Khi đến đây, rất nhiều người sẽ cho rằng chủ nhân ở đây hẳn là một vị hiền giả có đạo đức và phẩm cách tốt, nhưng chỉ tiếc họ đều đoán sai.

Chủ nhân của Bích Vân hiên là Toa Phỉ, một dâm phụ chỉ dựa vào sắc đẹp và mỹ thuật để làm điên đảo chúng sanh, dưới váy có rất nhiều trai lơ, và tiếng xấu vang dội khắp nơi.

Vì vậy mà khi Mộ Dung Thiên vừa bước vào Bích Vân hiên thì không khỏi tấm tắc thở than một phen, sau vài lần tiếp xúc ít ỏi, nhìn thế nào cũng không thấy Toa Phỉ phóng đảng như trong các lời đồn đãi vậy.

Nhưng sự thật lại đúng như thế, chỉ cần là người của hải quốc thì ai cũng có thể xác nhận điểm này.

Nữ tỳ dẫn đường cho Mộ Dung Thiên mở cửa nội viện, từ bên trong chợt có tiếng đàn phiêu đảng truyền ra ngoài.

Ngay tại giữa sân có một nữ tử mặc váy dài màu trắng tinh đang ngồi khảy đàn, những nốt nhạc réo rất như tiếng ngọc reo, âm thanh vui tươi theo từng nhịp khảy của những ngón tay mà chậm rãi vang lên.

Bầu không khí ở trong sân tựa như bị tiếng nhạc tuyệt vời của nàng ta hớp hồn, ngay cả tiếng côn trùng hay ếch nhái cũng đều im bật, và càng trở nên yên tĩnh hơn. Những giai điệu êm ái khiến cho người nghe cảm thấy thoải mái thư sướng, tạm thời thoát ly mọi áp lực của thế tục, mà chỉ còn lại duy nhất sự cảm thụ của thánh giác mà thôi.

Tuy không thể nói cầm nghệ đó đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, nhưng với trình độ đó thì cũng đã là hiếm thấy ở trên đại lục rồi.

Nữ tử kia căn bản không hề biết Mộ Dung Thiên đang đến gần, thần tình của nàng ta rất chăm chú, hoàn toàn chìm đắm ở bên trong nhạc cảnh.

Những làn gió mát vi vu thổi nhẹ lên mái tóc của nàng ta, làm cho chúng hơi tung bay nhẹ nhàng lên không.

Mộ Dung Thiên ngừng chân, bởi vì hắn nghĩ làm cắt đứt tiếng đàn như vậy thì thật là khiếm nhã, tuyệt đối không thể tha thứ được.

Thế rồi tiếng đàn cũng chấm dứt, nữ tử kia thở ra một hơi nhẹ nhàng, khuôn mặt thanh nhã từ từ có lại biểu tình của phàm nhân.

- Hay!

Đột nhiên có tiếng vỗ tay từ xa vang lên.

Lúc này nữ tử nọ mới phát hiện ra trong sân còn có người, nên nàng ta khẽ thốt:

- Một khúc đàn tùy hứng, đã khiến đại nhân chê cười rồi.

Thì ra nữ tử nọ chính là Toa Phi.

Nếu không nói đến lập trường chính trị, Mộ Dung Thiên quả thật rất tán thưởng cầm nghệ của Toa Phi.

Hắn vừa tiến vào sân vừa nói:

- Đây là một khúc hay khó có dịp để thưởng thức, Toa Phi tiểu thư quả nhiên đa tài đa nghệ.

Toa Phi đã thực hiện lời hứa với Mộ Dung Thiên. Nàng ta hiện đang mặc một bộ nữ phục, mái tóc đuôi ngựa cũng được xõa dài xuống lưng.

Lúc này Toa Phi có một loại khí chất khác hẳn với cái loại khí chất cân quắc anh thư, oai phong lẫm lẫm của một ma kỵ sĩ không thua gì nam nhi và lúc nào cũng khiến người ta nhìn thấy là có phần sợ sệt của lúc ban ngày.

Trên người nàng ta đeo rất ít nữ trang, nhìn gần thì trông thanh lệ thoát tục, mi mục như tranh vẽ, cả người như bừng sáng dưới ánh trăng, quả thật rất giống với một vị nữ thần không nhiễm bụi trần của nhân gian, và khiến người ta không dám nảy ra ý nghĩ khinh nhờn.

“Nàng ta thật sự là một damselle chỉ biết dùng mỵ thuật để cám dỗ người khác thôi hay sao?” Mộ Dung Thiên bất giác không nhận được mà tự hỏi lại mình một lần nữa.

Nếu muốn làm một nữ nhân có thể làm điên đảo chúng sinh, ngoài việc người đó phải có sắc đẹp tuyệt thế và mỵ thuật cao minh ra, nhất định còn phải có khí chất và nội hàm nổi bật nữa thì mới được.

Ở trong lòng những người chưa từng gặp qua Toa Phi, hiển nhiên nàng ta đúng là một damselle ti tiện, nhưng ở trong mắt những nam tử đã từng gặp qua nàng ta, thì nàng ta đúng là một nữ thần cao quý.

Lúc này Toa Phi lấy tay che miệng cười khúc khích, mười phần kiều mỵ:

- Đa tạ đại nhân quá khen!

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Ta không khen quá lời đâu, nhưng hiện tại ta lại lo lắng một điều.

- Ngài lo lắng điều gì?

- Lo rằng ta sẽ bị ghen, đến lúc đó thì sẽ không còn được thưởng thức cầm nghệ cao siêu của Toa Phi tiểu thư nữa, vậy thì chẳng phải nguy lắm sao?

Toa Phi nghe vậy thì lại cười duyên dáng hơn. Phương thức nịnh hót của Mộ Dung Thiên khiến nàng rất hài lòng, vì vậy nên nàng lại nói:

- Nếu như đại nhân không ngại, vậy thì lúc nào Toa Phi rảnh rồi, ta tình nguyện sẽ khảy đàn giúp ngài giải buồn.

Mộ Dung Thiên vội liên thanh đáp:

- Không ngại, đương nhiên là không ngại. Ta cầu còn không được nữa mà.

Thế rồi hần đảo mắt một vòng trên người Toa Phi, sau đó nói:

- Toa Phi tiểu thư, nàng mặc nữ phục thật là xinh đẹp mê người!

Toa Phi cười:

- Chỉ cần đại nhân quang lâm Bích Vân hiên, vậy thì Toa Phi sẽ vì ngài mà mặc nữ phục.

Mộ Dung Thiên tỏ vẻ vui mừng:

- Hay lắm, nếu vậy thì chỉ sợ ta sẽ đến quấy rối nàng nhiều hơn đấy.

- Không hề gì, được đại nhân đến thăm hàn xá, đó chính là vinh hạnh của ta.

Trong lúc thốt ra lời đó, trên khuôn mặt ngọc của Toa Phi chợt lộ ra một tia đắc ý khó có thể nhận ra được.

So với những nam tử đã từng bị nàng ta chinh phục, vị thống soái Rạng Đông có tiếng tăm lừng lẫy này cũng đã bắt đầu có dấu hiệu bị mắc câu rồi.

Nếu như có thể nắm được nhân vật trọng yếu này trong tay để sử dụng, vậy thì điều đó rất có lợi đối với tiền đồ của mình đây.

- Theo khẩu khí của đại nhân, dường như ngài cũng là một người am hiểu âm luật rất sâu sắc. Không biết ta có thể thỉnh giáo đại nhân một vấn đề được chăng?

Trên thực tế, Mộ Dung Thiên không hề am hiểu âm luật gì cả, mà Toa Phi cũng chẳng phải thật tâm muốn giao lưu với hần về lãnh vực âm nhạc, mà đây chỉ là một thủ đoạn của nàng ta mà thôi.

Chỉ cần có thể tiếp xúc thân mật thì hai người mới có thể giữ được một khoảng cách nhất định.

Đối với đại đa số nam nhân, hễ vật gì dễ đến tay thì họ lại mau nẩy sinh lòng chán ghét, còn nếu là vật khó đến tay thì họ lại càng ham muốn và quý trọng hơn. Chỉ cần cho họ một chút hy vọng, vậy thì họ sẽ hết lòng theo đuổi đến cùng.

Toa Phi vốn hiểu rất rõ tâm lý của nam nhân, nên nàng ta càng hiểu rõ mình nên làm thế nào. Nếu như lập tức dụ dỗ nam nhân lên giường ngay, vậy thì những gì thu được sẽ không bằng những thứ sẽ mất đi.

Do đó mà nàng ta kiên nhẫn chờ đợi, đợi thời cơ thích hợp sẽ tới.

Khi đối phương đã hoàn toàn bị mỹ lực của mình làm mê đắm, lại thêm chút mỹ thuật vào, vậy thì sẽ dễ dàng khống chế hần trong tay lắm thôi.

Còn Mộ Dung Thiên thì đang cười thâm trong bụng, nhiệm vụ lần này giống như một trò chơi thú vị đã bắt đầu rồi đây!

426. Hồi 402: Thôi Nã (xoa Bóp)

Việc trở thành tình phu của Duy Đa Lợi Á còn chưa kết thúc thì Mộ Dung Thiên lại bị cuốn vào một trận phong ba khác.

Tin đồn lần này vẫn có liên quan đến ba tỷ muội của Thiên Lý mục trường, nhưng tiêu điểm lần này lại chuyển dời lên người Toa Phi.

Trong một khoảng thời gian ngắn, có rất nhiều người nhìn thấy khi Mộ Dung Thiên rảnh rồi thì lại tìm đến Bích Vân hiên của Toa Phi, hầu như là rất cần mẫn. Hơn nữa, hần thường khi xuất phát từ sáng sớm, và mãi cho đến nửa đêm mới về.

Một nàng mỹ nữ xinh đẹp tuyệt thế, danh trấn thiên hạ, và một người là trang tuấn kiệt có tài chỉ huy độc nhất vô nhị của đại lục, khi hai người ở chung với nhau lâu ngày, tất nhiên là sẽ dễ dàng nảy sinh ra những chuyện không ai là không biết.

Vì vậy mà mọi người đều cho rằng, ngay cả một thống soái Rạng Đông hào hùng cái thế như vậy mà cũng không tránh khỏi bị rơi vào bẫy rập phần hồng của nhất đại vũ vật.

Đây là một chuyện đáng kiêu ngạo nhất hay là đáng thương nhất của bậc anh hùng? Không ai có thể giải thích rõ ràng, nhưng mọi người đều không muốn Mộ Dung Thiên lún quá sâu vào nhi nữ tình trường, dù sao thì hắn cũng là một thần thoại ở trên chiến trường, và cũng là cột trụ tinh thần của quân đội của liên minh hải quốc. Nếu hắn vì chìm đắm trong thú ôn nhu mà trở thành anh hùng khí đoản, vậy thật là bất lợi.

Hơn nữa, căn bản Toa Phi không thể có cảm tình thật sự đối với một ai cả, bởi vì trong mắt ả, nam nhân chỉ là những nấc thang để giúp ả vươn lên đỉnh cao của danh vọng mà thôi.

Tất cả các quan viên của giới cao tầng tại Thủy Đô, dù là phe ủng hộ Duy Đa Lợi Á hay là phe trung lập, mọi người đều ngầm ngầm nhắc nhở Mộ Dung Thiên.

Thế nhưng người trong cuộc thì u mê, còn người ngoài thì mười phần tỏ tường, vô luận những kẻ khác khuyên bảo cỡ nào, Mộ Dung Thiên vẫn cứ làm theo ý mình như đã bị trúng thuốc mê vậy. Hắn vẫn tiếp tục mê luyện Bích Vân hiên, vẫn thường xuyên lui tới đó không biết mệt.

Rốt cuộc, việc này cũng truyền đến Tắt La, ngay cả Mâu Cơ cũng biết chuyện.

Long nữ có thể dễ dàng tha thứ cho tên sắc lang trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài, nhưng lại không thể tha thứ cho hắn đi mê luyện thâm nữ mà ai cũng có thể làm chồng; hơn nữa hắn lại còn hoàn toàn trầm mê trong đó, hề có dịp là đi gặp ả ngay, vì vậy mà điều này lại càng không thể tha thứ được.

Vì vậy mà có tin đồn Long nữ đang trên đường đến Thủy Đô, hồng bắt gian tại trận.

Và cũng chỉ có Mâu Cơ mới có khả năng khiến cho Mộ Dung Thiên phải bớt phóng túng lại.

Thế nhưng tên sắc lang này lại như có vẻ không nghe tới việc đó, sau khi dùng xong bữa cơm tối, hắn lại ra cửa như thường lệ.

- Đại nhân, xin đi thông thả.

Gã thủ vệ đương nhiên biết rõ mục đích của hắn muốn đi đâu, nhưng gã chỉ có thể lắc đầu thở dài mà thôi.

Gã đã gặp qua Toa Phi một lần, chỉ là đứng trong đám người vây quanh ả mà nhìn thoáng qua thôi, nhưng chỉ có vậy mà đã thiếu chút nữa thì gã đã rơi vào vũng bùn rồi. Á ma nữ đó có mỹ lực khiến người ta khó có thể chống cự nổi, đúng là dư sức khiến cho nam nhân không thể tự kiềm chế nổi.

Đương nhiên lúc đó Toa Phi không hề cố ý thi triển mỹ thuật với một tên thủ vệ nho nhỏ, nhưng với nét đẹp tự nhiên mà ả đã có thể hạ gục gã dễ dàng như vậy, qua đó có thể biết một khi ả đã tận lực câu dẫn nam nhân, vậy thì kết quả không cần nói cũng biết. Chẳng trách nào ngay cả thống soái Rạng Đông cũng bị mê hoặc tới mức đó.

Tên thủ vệ vừa thở dài, đồng thời cũng ước được như Mộ Dung Thiên. Nếu đổi lại là gã, nhất định gã cũng sẽ vui vẻ mà phạm vào lỗi lầm mỹ lệ này. Được chết dưới hoa mẫu đơn, làm ma cũng phong lưu, dù biết rõ mình bị lợi dụng thì cũng cam lòng. Chỉ tiếc rằng gã hiểu rất rõ, bằng vào địa vị và thân phận của mình, gã hoàn toàn không đủ tư cách để cho Toa Phi lợi dụng kia mà.

Khi vừa đến Bích Vân hiên, Mộ Dung Thiên không hề nghe được tiếng đàn như mọi khi.

Mà đêm nay Toa Phi cũng khác hẳn những lần trước, ả không còn mặc chiếc váy dài truyền thống nữa, mà đổi lại là một bộ váy ngắn rất kêu gọi.

Khuôn mặt của ả lúc này cũng được trang điểm qua, càng khiến đôi mắt trở nên sâu thẳm hơn, mái tóc xõa dài xuống lưng, so với những ngày trước thì kém vài phần thanh lệ, nhưng lại tăng thêm vài phần xinh đẹp và dã tính.

Một nữ thần cao quý không thể bị khinh nhờn, đột nhiên biến thành một mỹ nhân khiến người ta phải động phàm tâm.

Cái loại cảm giác này đặc biệt khiến kẻ khác động tâm, trong lúc nhất thời, Mộ Dung Thiên nhìn đến ngây người.

- Đan Ni Tư đại nhân, mời đến đây nào.

Thanh âm của Toa Phi đặc biệt mềm mại đáng yêu, bàn tay xinh xắn vươn ra ngoắc lấy Mộ Dung Thiên.

- Được, được....

Mộ Dung Thiên vừa lảo bảo vừa bước đến gần với dáng vẻ thất hồn lạc phách.

Khi đến gần thì Toa Phi trông càng gợi cảm hơn bao giờ hết, khuôn mặt hồng hào diễm lệ, đôi tuyết lê căng tròn khiến người ta ham muốn khám phá, bộ váy ngắn lộ ra đôi chân dài thon thả và hấp dẫn kinh người.

Chiếc cổ cầm ở trên bàn đá đã được dẹp đi, và thay vào đó là một bình rượu ngon cùng với các đĩa thức ăn tinh khiết được bày trí rất tinh xảo.

- Đại nhân, cùng uống với ta một chén chứ?

Đôi môi anh đào của Toa Phi hé mở, đồng thời cũng phả ra một luồng hương như lan như xạ, khiến cho Mộ Dung Thiên gần muốn phát điên luôn.

Nhìn đôi môi trơn tru láng bóng của Toa Phi, tên sắc lang cảm thấy lưỡi khô miệng đắng, ý niệm duy nhất còn lại trong đầu hắn lúc này là đè nữ nhân trước mắt xuống giường, sau đó dùng sức để chinh phục ả, cho đến khi ả rên lớn vì thỏa mãn mới thôi.

Phải vất vả lắm thì hắn mới trấn áp được dục niệm đang điên cuồng dâng lên ở trong lòng, hắn gian nan gạt đầu, đáp:

- Đương nhiên, mỹ tửu và giai nhân, còn có điều gì khác tuyệt diệu hơn nữa chứ?

- Đại nhân quả là một người rất biết thưởng thức nhân sinh lạc thú.

Toa Phi vừa nói vừa cầm lấy bình rượu.

Theo tay rót của ả, một loại dịch thể hơi sền sệt màu xanh lục được chậm rãi rót vào hai chiếc ly dạ quang, mùi vị thơm phức cũng lập tức lan đi khắp không gian.

- Đây chính là “Nguyên thủy lục dã”, một loại rượu được ướp với trái cây lấy từ Bì Tư Đặc thánh sơn tại cổ hương Ái nhân của ta, đã có ba trăm tuổi rồi. Nó được cất lâu ngày mà ta chưa dám lấy ra uống, nhưng hôm nay vì để chúc mừng việc ta quen biết được với đại nhân, nên đặc biệt không dám keo kiệt.

Rượu không làm người say, mà chỉ là người tự say thôi. Mộ Dung Thiên tham lam hít lấy một hơi, mùi hương ở trên người Toa Phi càng dễ làm say người khác hơn cả mùi hương của rượu nữa.

- Bỏ dào mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi. Túy ngọa sa tràng quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi! Khà khà....[1]

Toa Phi vừa nghe xong mấy câu thơ thì đôi mắt chợt sáng bừng:

- Đại nhân quả là một người tao nhã, mấy câu thơ vừa rồi quả thật là hào hùng cái thiên, chỉ là với năng lực của ngài, hẳn là ngang dọc sa trường rất dễ dàng, vốn đâu cần lo điều gì. Chén rượu này xin chúc cho đại nhân tạo nên thần thoại bất bại trên sa trường, vĩnh viễn không biến mất.

Mộ Dung Thiên cũng nâng chén lên rồi đắc ý nói:

- Ta cũng mong được như lời vàng ngọc của Toa Phi tiểu thư.

Hai người uống một hơi cạn sạch, sau đó Mộ Dung Thiên lại tự rót đầy vào chén của hai người rồi nói:

- Chén này đến phiên ta, để chúc cho ta có được một vị hồng nhan tri kỷ, hiểu biết lòng người như Toa Phi tiểu thư vậy, thật là may mắn nhất đời.

Toa Phỉ mỉm cười:

- Những lời này phải do ta nói mới đúng. Ta chỉ là một tiểu nữ tử thông thường, còn đại nhân mới là bậc anh hùng tuấn kiệt kia mà.

Trong lúc đôi bên trò chuyện qua lại, bình “Nguyên thủy lục dã” đã cạn đáy, vầng trăng tròn cũng lên tới giữa trời, lúc này đã là nửa đêm.

Khi những giọt rượu kia vừa qua miệng thì còn chưa phát giác ra việc gì, nhưng tác dụng của nó hơi chậm, đến lúc này thì hai người mới có vài phần say.

Mộ Dung Thiên lão đảo đứng lên, nói:

- Toa Phỉ tiểu thư, ta xin cáo từ.

Nữ nhân sau khi ngấm rượu thì trông càng quyến rũ hơn, Toa Phỉ liếc mắt đưa tình với hấn rồi nói:

- Đại nhân, mấy ngày nay chắc ngài đi lại đã mệt rồi, hay là đến sương phòng của ta để ta giúp ngài xoa bóp chốc lát nhé? Kỹ thuật xoa bóp cũng ta cũng không tệ chút nào đâu.

Tên sắc lang nghe vậy thì hai mắt sáng bừng, mỗi câu hấp dẫn như thế, chỉ sợ muốn thôi cũng không thôi nổi rồi.

=====

[1] Bỏ đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi.

Túy ngọa sa tràng quân mặc tiểu,

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

Dịch nghĩa:

Chiếc ly dạ quang tinh xảo được đổ đầy rượu nho ngon tuyệt

Vừa muốn say sưa một phen, thì đột nhiên tiếng đàn tỳ bà tung bừng vang từ trên lưng ngựa xuống như thôi thúc tướng sĩ cùng cạn ly.

Dù có say nằm lăn trên sa trường, mong các vị đừng chê cười,

Trước giờ người đi chinh chiến mấy ai còn sống trở về.

Dịch thơ:

Rượu bỏ đào, chén dạ quang

Chưa say đàn đã vang lên dập dìu

Sa trường chớ cấm ta say

Xưa nay chinh chiến mấy người về đâu

427. Hồi 403: Mật Thất

Toàn bộ gian sương phòng đều được cố ý trang trí theo màu hồng, như vậy nó có ngụ ý gì thì ai ai cũng có thể đoán ra được.

Mộ Dung Thiên thoải mái nằm trên giường, dục hỏa ở trong lòng hấn bị màu sắc nơi đây đẩy lên khá mãnh liệt.

Trong lúc quan trọng thế này thì hấn lại được một trang tuyệt thế mỹ nữ đầy gợi cảm giúp thoa bóp khắp người. Lúc này Toa Phỉ đang tựa ngửa người bên mình hấn, đôi tay ngọc thì vuốt ve xoa nắn trên khắp cơ thể hấn.

Hoàn cảnh, hơi men, và mỹ nữ đều là những điều kiện khiến cho nam nhân dễ dàng phạm tội.

Nghệ thuật xoa bóp của Toa Phi quả thật rất cao minh, Mộ Dung Thiên vừa cảm thấy thoải mái, lại vừa có thể thả lỏng cơ thể. Cùng lúc đó, dưới đôi tay khéo léo của Toa Phi, hắn cảm thấy mỗi một bộ phận trên cơ thể mình càng lúc càng căng ra, căng đến nỗi nếu chạm vào chúng thì chúng sẽ lập tức nổ tung ra ngay.

Toa Phi cất giọng không nhanh không chậm như thể kích thích vào thần kinh của hắn, ả thốt:

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài thấy kỹ thuật của Toa Phi thế nào?

- Tốt, tốt lắm, rất tốt!

Mộ Dung Thiên cắn răng đè nén sự tấn công của dục hỏa, hắn liên tục gật đầu tán thưởng, đồng thời nghĩ thầm trong đầu: “Nhưng lão tử lại càng muốn lĩnh giáo kỹ thuật phòng the của người đây.”

- Thật à? Vậy thì đại nhân hãy từ từ hưởng thụ nhé!

Bàn tay của Toa Phi lại di chuyển trên lưng hắn, từ đầu tới chân, thậm chí cả những bộ vị miễn cảm giữa chân cũng không bỏ qua.

Người ta có thể nói đây là sự hưởng thụ của thiên đường, nhưng nó cũng có thể là sự dày dạn của địa ngục.

Mộ Dung Thiên cảm thấy bản thân mình như muốn bùng nổ cả ra, hơi thở cũng càng lúc càng gấp gáp hơn. Hắn nhìn chiếc đùi trơn láng của Toa Phi mà gần như không nén được, chỉ muốn thò tay ra vuốt ve cho thật đã mà thôi.

Toa Phi nhìn dáng vẻ của hắn thì cười thầm trong lòng. Thời cơ tới rồi, đáng lẽ ả tính kéo dài tới mười ngày sau mới thực thi hành động này, có như vậy thì mới càng nắm chắc hơn.

Chỉ vì tin tức Long nữ đến Thủy Đô đã khiến ả phải hành động sớm hơn dự định, bởi vì tính cách không nói lý lẽ của Mâu Cơ thật khiến kẻ khác phải đau đầu. Nàng ta sẽ không vì đối phương là ai mà cố kỵ, dám sẽ ban tặng hai cái tát mạnh cho kẻ đã quyến rũ trượng phu của mình lắm.

Đôi tay ngọc bồng nhiên rời khỏi tấm lưng của tên sắc lang, sau đó thì có tiếng của Toa Phi vang lên:

- Thời gian không còn sớm nữa, đại nhân, ngài hãy nghỉ lại đây một đêm đi, rồi sáng mai hãy trở về. Nếu có cần gì thì cứ tùy tiện sai bảo tỳ nữ là được.

Nói xong, ả liền đứng dậy rồi nói thêm:

- Ngài nghỉ sớm nhé!

Lúc này sức nhẫn nại của tên sắc lang đã lên đến mức cực hạn, hắn nào cam tâm để cho con mồi sắp đến tay mà lại trốn mất được chứ, vì vậy mà hắn liền vươn tay ra chụp lấy tay ả.

Toa Phi giật mình kinh hô:

- Đại nhân...

Đại đa số thời gian, nam nhân không phải bị loạn tính vì rượu, mà họ chỉ mượn rượu để làm mình loạn tính mà thôi. Kỳ thật, lý trí của họ lúc đó hoàn toàn tỉnh táo, rượu chỉ là một cái cớ mà thôi.

Mộ Dung Thiên nương vào tử huyệt, rồi kéo mạnh tay khiến cho Toa Phi ngã vào lòng mình.

Toa Phi vòng tay che lấy bộ ngực đồ sộ của mình, hồng ngân cản ma trảo của tên sắc lang tập kích, trên mặt ả lại thoáng hiện nét kinh hoàng:

- Đại nhân, ngài say rồi.

Mộ Dung Thiên cảm nhận được nhiệt lực và sự đàn hồi trên cơ thể của đối phương, hắn lại càng cảm thấy miệng khô lưỡi đắng hơn.

- Toa Phi tiểu thư, ta là một người rất sợ tịch mịch. Đêm dài khó vượt qua như vậy, biết làm sao bây giờ?

Toa Phi dường như đã nghe ra hàm ý ở trong lời nói của hắn, nên thẹn thùng hỏi:

- Vậy đại nhân muốn làm sao để vượt qua đêm dài đây?

Mộ Dung Thiên say đắm nói:

- Nếu có Toa Phỉ tiểu thư làm bạn, vậy thì đêm dài sẽ không khó vượt qua nữa, mà trái lại, nó nhất định sẽ khiến người ta rất khoái trá nữa.

Toa Phỉ lộ vẻ hơi khó xử:

- Đại nhân, vậy sao được? Nếu có thể phụng dưỡng đại nhân thì đó chính là phúc khí của Toa Phỉ, nhưng chúng ta làm vậy thì chỉ sợ sẽ bị lời ra tiếng vào, nếu để cho thê tử của ngài nghe được thì....

Mộ Dung Thiên biết ả muốn ám chỉ tới việc của Mâu Cơ, nên vung tay nói:

- Sợ cái gì, chẳng lẽ ta còn không chế phục được cộc cái hay sao? Toa Phỉ tiểu thư, ta vốn ngưỡng mộ nàng đã lâu, ngày hôm nay thế nào cũng phải phải duyên cá nước mới được, bằng không thì ta sẽ ân hận suốt đời đấy.

Nói xong, hắn liền ghé miệng chồm tới tính hôn mỹ nhân, giữa nam và nữ đã tới lúc này, thì cũng không cần phải tiếp tục giả tình giả ý nữa. Vì vậy mà Mộ Dung Thiên liền dẹp bỏ bộ mặt ngụy quân tử đi, và để lộ bản tính sắc lang vốn có.

Toa Phỉ dùng tay để cản miệng của Mộ Dung Thiên lại, rồi hờn dỗi:

- Đại nhân, xin đừng gấp.

Ả hơi do dự một lúc, sau đó mới đẩy Mộ Dung Thiên ra rồi đi thẳng ra cửa, trước khi bỏ đi hắn, ả còn ném lại một câu:

- Đại nhân, xin chờ ở đây một lát, để ta thay y phục đã.

Nói như vậy chẳng khác nào là đồng ý, thịt đã nằm trên thớt rồi, lúc này khiến cho Mộ Dung Thiên vui mừng quá đỗi, vội đáp ngay:

- Không thành vấn đề.

- Vậy thì một lát nữa chúng ta sẽ gặp lại sau.

Trước khi đóng cửa lại, Toa Phỉ còn không quên ném cho Mộ Dung Thiên một cái liếc mắt tràn trề tình ý, khiến cho lòng dạ của tên sắc lang ngứa ngáy không thôi.

Sau khi đi quanh quần hai vòng ở bên ngoài hành lang, Mộ Dung Thiên hưng phấn hỏi:

- Toa Phỉ tiểu thư, được chưa thế?

Không có tiếng đáp lại, Mộ Dung Thiên hỏi thêm vài câu, tất cả hoàn toàn yên tĩnh. Thế là hắn đưa tay đẩy cửa tiến vào trong.

Cửa phòng chỉ khép hờ, vì vậy mà Mộ Dung Thiên không bị cản trở gì.

Đèn ma pháp đã tắt ngúm từ lúc nào, tuy nhiên, Mộ Dung Thiên vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của một nữ nhân ở trong trướng.

Đồi núi trập trùng, đường cong lộ rõ, nét đẹp gợi cảm, vv....Nghệ thuật nhân thể chỉ có hiệu quả khi người ta đã cởi bỏ y phục mà thôi.

Vừa rồi không phải Toa Phỉ đã thay đổi y phục, mà là trút bỏ y phục.

Máu mũi của Mộ Dung Thiên chỉ trực phun trào. Hắn nhảy lên giường với bộ dáng của một con hổ đói vô lý cừ non, rồi áp thân thể của Toa Phỉ ngã xuống giường.

Lúc này Toa Phỉ không hề chống cự, mà lại còn chủ động vuốt ve hắn, đồng thời còn giúp hắn cởi bỏ y phục nữa. Thân thể căng tròn và quyến rũ của ả không ngừng cọ quẹt, hơi thở hào hển, lúc này ả mới đứng là một damselle trăm phần trăm.

Toa Phỉ cười thốt:

- Đại nhân, đến đây nào, hãy ôm ta đi! Ta thích nhất là một cường giả như ngài vậy! Úy....

Ở trong sương phòng thì mưa to gió lớn, còn một địa phương ở ngay dưới đó mấy chục thước thì lại rất yên tĩnh, bởi vì đó chính là một gian mật thất, mà ở trung tâm mật thất lại có một cái truyền tống trận sáu sao.

Trong mật thất chỉ có một nữ tử, nhìn kỹ thì ra đó mới chính là Toa Phi.

Vậy thì “Toa Phi” đang mây mưa với Mộ Dung Thiên kia lại là ai?

Trên mặt của Toa Phi chợt lộ nụ cười gian xảo, ả lẩm bẩm:

- Nam nhân, hừ, sao lại dễ bị lừa thế nhỉ?

Lời còn chưa dứt, khuôn mặt của ả chợt biến, rồi lạnh lùng thốt:

- Ai?

Gian mật thất này rất kín gió, thông đạo duy nhất chính là chiếc giường ở trên sương phòng kia. Mà chiếc giường đó kỳ thật cũng là một cái truyền tống trận khác, hai chiếc truyền tống trận đó kết nối sương phòng và mật thất với nhau; hơn nữa, người biết được bí mật này, ngoài ả ra thì cũng chỉ có một người biết nữa thôi.

Nhưng lúc này Toa Phi lại có một dự cảm nguy hiểm rất rõ rệt.

Trên bức tường được làm bằng loại đá cứng rắn nhất của mật thất bỗng nhiên bị lấn tấn uốn khúc rất kỳ dị, sau đó là một hắc y nhân xuất hiện một cách vô thanh vô tức.

428. Hồi 404: Phân Thân

Không cần hỏi, Toa Phi cũng biết vị khách không mời mà tới này chẳng hề lương thiện chút nào, bởi vì trên người đối phương đang tỏa ra sát khí dày đặc.

Toa Phi cảm nhận được nguy cơ từ trước tới nay chưa từng có. Gian mật thất này, ngoài ả ra chỉ có nữ tử thể thân đang hoan hảo với Mộ Dung Thiên là biết nữa thôi.

Ngoài việc đó ra, nó còn được bao phủ bởi Cách âm kết giới nữa, mục đích là giữ cho bí mật này vĩnh viễn không bị tiết lộ ra ngoài, nhưng hiện tại thì nó lại khiến cho ả rơi vào khốn cảnh.

Vô luận ở dưới lòng đất phát sinh ra chuyện gì, người ở bên trên sẽ không biết được. Huống chi, ả cũng không thể để cho bí mật của thể thân lộ ra ánh sáng được, bằng không thì sẽ khiến cho những nam tử phục tùng dưới váy của ả sẽ nổi lên dị tâm vì biết được mình đã bị lừa dối.

Nếu nhìn theo góc độ chiến đấu, Toa Phi là một ma pháp kỳ sĩ, nhưng lúc này lại không có tọa kỵ, nên trước tiên là uy lực đã bị giảm đi vài phần, kể đến là phạm vi nhỏ hẹp chừng hai trăm thước vuông thể này lại rất bất lợi cho kỳ sĩ.

Trái lại, hoàn cảnh này đối với thích khách thì chẳng khác nào như cá gặp nước, cứ nhìn vào phương thức tiến vào mật thất của đối phương, xem ra y nhất định là một cao thủ đỉnh cấp rồi.

Nếu ả muốn lợi dụng truyền tống trận để rời khỏi mật thất thì cơ hội đó không lớn lắm, vì trước khi truyền tống trận khởi động, vậy thì tên thích khách kia đã có thể khiến cho ả bị ngọc nát hương tan rồi.

Còn nếu như ả muốn thi triển my thuật thì cũng vô dụng, bởi vì cứ nhìn qua thân thể của đối phương thì cũng biết được đó cũng là một nữ tử.

Vậy thì lựa chọn duy nhất còn lại là phải giết chết đối phương!

Toa Phi quả không then là một kẻ đã tâm đã nhìn quen sóng gió, sau khi cơn hoảng loạn qua đi thì lập tức trấn định tinh thần ngay.

Hai tay của ả chợt rung lên, một cây Hỏa diễm thương cùng với tám thuẫn lấp lánh kim quang liền xuất hiện trên hai tay của ả.

Toa Phi vốn là một ma pháp kỵ sĩ kiêm tu hai hệ Hỏa và Kim, Hỏa hệ có lực tấn công cực mạnh, còn Kim hệ đầu khí thì lại mang đến sức phòng ngự rất xuất sắc. Sự tổ hợp của hai loại đầu khí này không hề làm ả vướng tay vướng chân chút nào.

Đương nhiên nàng thích khách kia cũng không vì thế mà rút lui. Chức nghiệp của họ thông thường vẫn phải tiếp nhận nhiệm vụ rất nguy hiểm và khó khăn.

Thích khách khẽ nhích động thân hình, sau đó chỉ lưu lại một vệt tàn ảnh ở sau lưng, và lao thẳng về hướng của Toa Phi.

Ảnh cấp thích khách!

Toa Phi giật mình kinh hãi, đồng thời thần tình cũng trở nên ngưng trọng hơn.

Tay trái giương lên, một bức Hỏa tường màu tím liền phóng tới thích khách.

Hỏa tường rất lớn, nó to ngang với bề rộng của mật thất.

Nếu không gian nhỏ hẹp là bất lợi với kỵ sĩ, vậy thì nó cũng có thể trở thành ưu thế khi ma pháp sư tấn công, hoàn toàn có thể phong kín lối thoát thân của thích khách.

Dù thích khách có cao minh tới đâu thì sức phòng ngự cũng có điểm yếu, ngay cả thánh cấp thích khách cũng vậy, nếu muốn lấy nhục thể để đối kháng với hỏa diễm thì cũng có chút miễn cưỡng, nhất định sẽ khó tiêu nổi đây.

Quả nhiên đôi mày của thích khách khẽ nhíu lại, rồi nàng ta thả dần tốc độ cho chậm lại, sau đó thì chuyển lực lượng sang phòng ngự. Thế là có một lớp đầu khí nhàn nhạt hiện lên bao bọc lấy ngoài thân của nàng ta.

Bức tường lửa thứ hai, thứ ba, thứ tư, và thứ năm lần lượt ập tới, chẳng mấy chốc mà biến không gian trong mật thất thành một biển lửa.

Hỏa khắc mộc, tử hỏa (lửa tím) gặp Mộc đầu khí thì không bị tắt liệm đi, mà nó vẫn bốc cháy hừng hực, vì vậy mà thích khách phải tăng thêm cường độ vào lớp hộ thể đầu khí để chống lại lửa.

Tuy nhiên, dù sao thì việc Toa Phi phải phát ra Hỏa tường liên tục như vậy cũng rất vất vả, bởi vì sự tấn công của ả lại mang tính tấn công toàn diện nữa, vì vậy mà ả bị tiêu hao linh lực rất nhanh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đến cuối cùng thì kẻ chiến thắng sẽ là thích khách mà thôi.

Ngay khi thích khách vừa quyết định nhẫn nại để đối phương bị tiêu hao linh lực dần, đột nhiên trước mắt nàng ta hoa lên, không biết là do ảo giác hay vì nguyên nhân nào đó, Toa Phi vốn đang ở trước mặt chợt biến mất. Trong gian mật thất vắng vẻ chỉ còn lưu lại vài tia kim quang nhàn nhạt.

Xoạt xoạt!

Những tia kim quang đó nhanh chóng đâm xẹt vào tim của thích khách. Sau khi đâm trúng mục tiêu, những tia kim quang đó liền hiện ra thực thể của nó, thì ra chúng chính là ngọn kim thương và Toa Phi đang được bao kín trong một lớp kim quang.

Toa Phi mỉm cười với vẻ thắng lợi, vì phòng xa mình sẽ gặp phải tình huống như hôm nay, ả đã khổ luyện môn tuyệt kỹ đặc biệt này.

Môn tuyệt kỹ đó dùng ngự phong thuật của ma pháp sư làm cơ sở, phối hợp với sức bật của kỵ sĩ để đề thăng tốc độ lên tới cực hạn. Trong nháy mắt, tốc độ của Toa Phi còn nhanh hơn cả khi cưỡi tọa kỵ nữa, thậm chí còn vượt xa môn tuyệt kỹ Thiểm linh lân ảnh của Ảnh cấp thích khách, nên nó được ả mệnh danh là “Nhất kích tất sát”.

Một môn tuyệt kỹ có tốc độ vượt qua thánh cấp thích khách, hơn nữa lại có sức trùng kích của kỵ sĩ, hiển nhiên sức phá hoại của nó khó có thể lường hết được, quả không làm xấu cái tên “Nhất kích tất sát”.

Ngoài ra, cái tên này còn mang một ý nghĩa khác nữa, đó là nếu không giết được địch nhân, vậy thì kẻ bị giết sẽ là mình.

Bởi vì sau khi phát động chiêu “Nhất kích tất sát”, lực lượng của bản thân người sử dụng sẽ dùng tới cực hạn, để rồi sau đó linh lực sẽ bị khô kiệt, và sức phòng ngự sẽ là con số không tròn trĩnh.

Cũng may là ả đã thành công, thành công nhờ dùng liệt diễm của ma pháp sư mà vậy khôn thích khách, sau đó lại dùng đến Nhất kích tất sát, rõ ràng Toa Phi đã nắm chắc tám mươi phần trăm rồi.

Người thông minh tất phải biết lợi dụng hoàn cảnh, có thể biến khôn cảnh thành ưu thế cho mình. Về mặt võ học, Toa Phi quả thật là một thiên tài.

Gian mật thất này đã hạn chế năng lực của kỳ sĩ rất nhiều, vậy mà Toa Phi lại có thể sáng tạo điều kiện bị bó buộc thành có lợi cho mình.

- Phì, phì, phì!

Toa Phi thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại, chỉ nửa giây phát lực mà đã khiến cho ả đổ mồ hôi đầm đìa rồi. Qua đó có thể thấy sức bạo phát khi ả phát chiêu đó kinh khủng đến mức nào.

Sau khi kim quang trên người dần dần tan đi, từ phía sau lưng Toa Phi chợt truyền đến tiếng xé gió.

Chẳng lẽ còn có một kẻ thích khách thứ hai?

Toa Phi hoa dung thất sắc, ả vội quay đầu nhìn lại, thì ra lúc này đã có một nàng thích khách mặc hắc y khác đang xông đến, mà sau lưng cũng chỉ để lại một vệt tàn ảnh giống hệt người trước.

Không, đó chỉ là cùng một người.

Vóc người, thân thể, và thậm chí là khí chất của họ đều hoàn toàn giống hệt nhau.

Chẳng lẽ người mà mình vừa đâm trúng chỉ là một bóng tàn ảnh mà thôi?

Nhưng Toa Phi cảm nhận được rất rõ, thanh trường thương trong tay của mình đã đâm vào thực thể, hơn nữa nàng thích khách bị đâm trúng lại đang ở phía sau, làm gì có tàn ảnh nào mà có thể duy trì lâu như vậy mà không bị tan đi chứ.

Lúc này Toa Phi đã hoàn toàn mất đi năng lực chống cự, nên chỉ đành để mặc cho bàn tay của thích khách chụp lên vai mình.

Răng rắc, răng rắc!

Toa Phi hoảng sợ phát hiện ra địa phương bị thích khách chạm tới lập tức mất đi tri giác, rồi bắt đầu hóa thạch, tiếp theo đó liền lan tràn tới những bộ vị khác trên cơ thể mình.

Ngoài thân thể ra, ngay cả lực lượng của ả cũng bị thạch hóa dần, từng chút từng chút tan biến hết.

Ý thức của Toa Phi dần dần trở nên mơ hồ, không biết có phải là bị hoa mắt hay không, ả chỉ thấy hình ảnh của nàng thích khách đang nắm giữ mình và nàng thích khách bị đâm trúng kia từ từ dung hợp vào một thể, và sau đó thì trở thành một người.

Trong tích tắc trước khi đôi mắt của Toa Phi bị hóa thạch, ả đã nhìn thấy được một đôi người trong sáng nhưng dường như lại mờ mịt như sương khói vậy.

429. Hồi 405: Văn Lạc

Khi Toa Phi tỉnh dậy đầy lo lắng thì ả chợt phát hiện ra mình đang ở vùng ngoại ô.

Toa Phi tựa mình đứng lên, một động tác rất đơn giản nhưng lại vất vả vô cùng, bởi vì ả cũng vừa phát hiện ra lực lượng của mình đã bị một phương thức nào đó cấm chế.

Trước khi tìm hiểu nguyên nhân vì sao lực lượng của mình bị chế trụ, việc trước tiên là ả phải nắm rõ xem hiện nay mình đang ở đâu đã.

Thế rồi ả quét mắt nhìn khắp nơi một lượt, bốn phía dường như là nghĩa trang, mộ bia mọc nhan nhản khắp nơi nhưng lại chẳng hề khắc danh tự gì trên bia cả. Nơi đây đúng là một nghĩa trang để người ta mai táng bừa bãi.

Bầu không khí tràn ngập mùi vị hôi thối của xác chết, đồng thời cũng rất tĩnh mịch, thỉnh thoảng có vài con cú đêm kêu lên mấy tiếng thê lương.

Nghĩa trang tối đen như mực, không hề có ánh trăng, nó càng khiến người ta khủng hoảng lo sợ hơn.

Toa Phỉ bị tình cảnh ở đây làm cho hoảng sợ, nhờ vậy mà tinh thần của ả cũng tỉnh táo trở lại, sau đó thì mới nhớ đến những việc đã xảy ra trước khi bị ngắt đi.

Ả đã bị một thích khách thần bí tập kích ở trong mật thất, sau đó tình cảnh đã thay đổi, và khi mở mắt ra thì ả đã có mặt ở nghĩa trang này.

- Ha ha, Toa Phỉ tiểu thư, thật là cao hứng khi chúng ta gặp lại nhau sớm thế này.

Tại một nơi âm trầm đáng sợ như nơi này, vậy mà bỗng nhiên có tiếng người truyền đến, đúng là khiến cho ả giật bắn cả người.

Mười mấy bóng hắc y nhân trông tựa như u linh đang lẳng lặng đứng ở phía sau ả. Sau khi Toa Phỉ bị mất đi lực lượng, tất nhiên ả không thể nào phát hiện ra sự có mặt của bọn họ được.

Toa Phỉ rất tinh tế, ả đã nghe ra được chữ “lại” ở trong lời nói của đối phương, vậy thì kẻ chủ mưu mang mình đến đây hẳn là người mà mình quen biết, hoặc chí ít là đã từng gặp mặt qua.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần là nam nhân, ả tự tin có thể chinh phục được đối phương.

Ừm, phải rồi, thanh âm của hắn rất quen thuộc!

Toa Phỉ quay phắt người lại, sau đó liền bắt gặp ngay khuôn mặt tươi cười của Mộ Dung Thiên, thế là đôi người của ả chột co rút lại:

- Người.....

Khuôn mặt của tên sắc lang lúc này đâu phải là khuôn mặt của một kẻ bị ả làm cho thần hồn điên đảo và quên hết mọi thứ đâu chứ? Mà bộ mặt đó đúng là của một tên cáo già lưu manh, trong mắt còn lộ ra nét cười cợt nữa.

Trong lúc nhất thời, Toa Phỉ vẫn còn chưa minh bạch, sau khi chỉnh lý tư tưởng một chút, ả liền cố gắng trấn định tinh thần rồi hỏi:

- Tại sao?

Hàm ý của câu hỏi đó là: tại sao phải làm vậy?

Mộ Dung Thiên cười cười nói:

- Rất đơn giản, mấy ngày qua, giữa chúng ta chỉ có lợi dụng nhau mà thôi. Nếu không phải nàng chinh phục ta, thì ta sẽ chinh phục nàng. May thay kẻ thắng lại là ta!

- Đan Ni Tư đại nhân, vậy thì mục đích của ngươi là vì cái gì?

Mộ Dung Thiên xoa xoa mũi, nói:

- Kỳ thật ta cũng là bất đắc dĩ thôi. Nhưng sự tồn tại của nàng chính là cái họa ngầm của ta vậy, vì thế mà tệ nhạc phụ rất tức giận. Nàng nên biết, một khi ông ta đã tức giận thì hậu quả sẽ nghiêm trọng tới mức nào. Do đó mà ta phải dứt khoát một lần cho xong.

Toa Phỉ lạnh lùng thốt:

- Là ý của Long vương sao? Nhưng đại nhân có từng nghĩ đến, nếu như bộ hạ của ta mà biết được ta chết ở trong tay ngươi, vậy thì sẽ có kết quả như thế nào hay không? Ngài đừng quên, đêm qua chỉ có ngài tiến vào Bích Vân tiên, đồng thời còn vào cả nội viện của ta nữa.

Mộ Dung Thiên phát tay, nói:

- Cứ yên tâm, bọn họ sẽ không biết đâu, thậm chí cả hoài nghi cũng không hề có. Bởi vì có rất nhiều hạ nhân của Bích Vân hiên đã nhìn thấy Toa Phi tiểu thư của họ đã đích thân đưa tiễn ta rời khỏi nơi đó. Vì vậy, ta rất trong sạch.

Toa Phi nghe vậy thì sắc mặt không còn một giọt máu, run giọng kêu lên:

- Người....người đã biết hết?

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Đương nhiên, có ai ngờ được chứ, ở đằng sau một vị Toa Phi tiểu thư thuần chân thánh khiết lại có một thể thân yêu mỹ. Bí mật này, chỉ sợ chỉ có nàng và thể thân của mình biết được mà thôi, ngay cả hai tên ảnh cấp thích khách ngày đêm vẫn ở bên cạnh nàng cũng không biết được. Hai tên đó rất vướng tay vướng chân, vì vậy nên ta mới chọn đêm nay để hạ thủ. Chỉ có khi nào nàng tiến vào mật thất thì đó mới là cơ hội tốt nhất cho ta, bởi vì chỉ có lúc đó thì hai tên thích khách kia mới không có ở bên cạnh nàng.

Toa Phi trầm lặng không nói gì, ả vốn tưởng rằng khi mình ở trong mật thất thì sẽ được an toàn tuyệt đối, nhưng không ngờ việc đó lại thành toàn cho đối phương. Thế nhưng, qua đó cũng có thể thấy được Mộ Dung Thiên đáng sợ tới chừng nào. Hắn tựa như một con báo ẩn mình trong rừng rậm, kiên nhẫn chờ đợi con mồi, chỉ cần đối phương để lộ ra kẽ hở thì hắn sẽ lập tức tung ra một kích trí mạng ngay.

Nếu kẻ nào cho rằng đỉnh đỉnh đại danh thống soái Rạng Đông là một kẻ ngu ngốc rất dễ bị nữ nhân khống chế, vậy thì kẻ đó nhất định sẽ phải hối hận.

Mộ Dung Thiên hơi dừng lại một chút rồi nói:

- Diện mạo của các người tuy rằng gần giống nhau như đúc, nhưng về mặt khí chất thì lại khác nhau một trời một vực; hơn nữa năng lực xã giao trong chính giới của kẻ thể thân còn thua xa nàng, nhất định mọi người sẽ không phát hiện ra sơ hở quá nhanh, như vậy người đó sẽ phải chủ động biến mất thôi. Đến lúc đó, Thủy Đô sẽ thái bình, mà nhiệm vụ của ta cũng được hoàn thành tốt đẹp.

Toa Phi hít sâu một hơi, sau khi hô hấp dần dần trở lại bình thường thì mới nói:

- Đại nhân, ngài có thể trả lời ta mấy câu hỏi được chăng?

- Tất nhiên!

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Đáng lẽ ta không có thói quen nói nhiều lời vô ích với kẻ khác, nhưng hành động vu oan là một việc cực kỳ thất lễ. Ta vốn dĩ cũng không muốn làm, nên vì vậy mới cảm thấy áy náy vô cùng. Do đó, phạm là những vấn đề nào mà Toa Phi tiểu thư chưa hiểu rõ, ta đều có thể giải thích cặn kẽ. Đây chính là lý do mà ta đã nán lại đây mấy tiếng đồng hồ, chờ cho tới khi nàng tỉnh dậy mới thôi.

Những lời này tương đương với việc tuyên án tử hình cho Toa Phi vậy, nhưng ả chỉ khẽ biến sắc một chút rồi nhanh chóng khôi phục lại như cũ, sau đó mới hỏi:

- Ngài có thể cho ta biết, làm cách nào mà ngài phát hiện được bí mật kia? Ý ta là bí mật của thể thân.

Mộ Dung Thiên cười cười:

- Nàng có nhớ mỗi lần ta đến Bích Vân hiên đều có mang theo một con sủng vật hay không?

- Tất Phong?

Sau chiến dịch tại Phật Lạc Lý Tư, tiếng tăm của Tất Phong đã vang dội khắp nơi trên đại lục, vì vậy mà Toa Phi cũng biết đến nó.

- Đúng vậy, tướng mạo, mùi vị, và võ học của các người đều không chênh lệch nhau bao nhiêu, nhưng Tất Phong lại có khứu giác rất lợi hại. Cho dù chỉ có một điểm khác biệt thôi, nó đều có thể nhận ra được.

Toa Phi lặng lẽ một lát rồi lại hỏi tiếp:

- Vậy còn mật thất?

- Cũng là do Tật Phong đã tìm ra. Sau khi xác định được nàng đã dùng thể thân, ta có thể chắc chắn rằng, nàng sẽ tìm một địa phương bí ẩn nào đó để ẩn mình. Vào thời khắc quan trọng, nàng sẽ trao đổi vị trí với thể thân của mình. Trong mấy ngày đến chơi tại Bích Vân hiên, Tật Phong đã thường tự mình chạy lung tung khắp nơi, đó là do ta bảo nó làm vậy. Sau đó thì nó đã phát hiện được mùi vị của nàng ở dưới phòng ngầm cách sương phòng của nàng mấy chục thước. Do đó, ta đã kết luận, địa phương đó chính là nơi mà ta muốn tìm.

Toa Phi thở dài:

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài quả thật là một người đáng sợ. Đối địch với ngài là sự bất hạnh của ta, và lại còn có con sủng vật của ngài nữa, nó cũng đáng sợ không kém!

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Nàng hẳn cũng biết, Tật Phong không giống như các sủng vật thông thường khác. Còn nữa, nếu như đích thân nàng xuất thủ mà không phải là thể thân kia, vậy thì e rằng ta cũng không thể làm gì khác hơn được. Chỉ đáng tiếc là nàng không thể, bởi vì my thuật mà nàng tu luyện có tên gọi là “Thánh nữ tán ca”, bắt buộc phải giữ tấm thân xử nữ thì mới có thể phát huy hiệu quả cực mạnh. Còn thể thân của nàng lại tu luyện môn my thuật có tên là “Ma nữ mê hoặc”, nếu cùng nam tử cường giả giao hoan, vậy thì nàng ta sẽ có thể gia tăng lực lượng cho mình. Do đó, các người đã phân công hợp tác với nhau, và cùng diễn màn kịch khổng lồ này tại Thủy Đô.

Toa Phi nghe xong thì sắc mặt đại biến:

- Ngài....ngài tại sao lại biết được điều đó?

Phải biết rằng my thuật sư hầu như đã tuyệt tích trên đại lục, người ta chỉ nghe nói đến những môn my thuật thông thường, chứ còn “Thánh nữ tán ca” và “Ma nữ mê hoặc” đều là hai môn bí kỹ không truyền ra ngoài.

- Ha ha...vấn đề này hãy để cho một người khác trả lời nàng thì sẽ thích hợp hơn.

Mộ Dung Thiên vừa nói xong, ở sau lưng hắn liền có một bóng nhân ảnh với hình dạng của nữ tử lách lên trước.

Khuôn mặt của nàng ta được che lại bằng một tấm khăn sa, nhìn không rõ mặt, nhưng Toa Phi liền nhanh chóng bị đối phương hấp dẫn ngay.

Giữa các my thuật sư với nhau thường có một loại cảm ứng rất vi diệu, họ sẽ bằng vào giác quan thứ sáu mà phán đoán ra đối phương cũng là đồng nghiệp. Nếu đã gặp qua một lần thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Thế rồi hình ảnh của hai người đột nhiên xuất hiện ở trong đầu Toa Phi, đó là hai người mà ả kiêu ky nhất.

Một người là ma võ sĩ rất kỳ quái, và một người nữa chính là nữ tử thần bí có my thuật cực cao ở bên cạnh hắn. Hai người họ đúng là một tổ hợp rất đặc biệt.

Rốt cuộc Toa Phi cũng hiểu ra, vì sao mình đã phát huy “Thánh nữ tán ca” đến mức cực hạn để mê hoặc Mộ Dung Thiên, vậy mà thủy chung vẫn không thực hiện được. Bởi vì hắn vốn hoàn toàn miễn dịch với my thuật.

Ngay cả nàng my thuật sư ở bên cạnh hắn kia mà cũng không có biện pháp với hắn, e rằng trên đời này cũng không còn người thứ hai có thể làm được cái việc gian nan đó nữa rồi.

- Không ngờ ta lại thất bại như thế này. Tại sao lại là người chứ? Hết lần này tới lần khác cũng là các người, ha ha ha....

Toa Phi đột nhiên phát lên một tràng cười lớn, không biết là vì bi ai hay tự chế giễu mình nữa.

Trong lúc đang cười, thân thể mềm mại của ả bỗng nhiên phát lên một lớp bạch quang nhàn nhạt, càng lúc càng đậm dần, cuối cùng thì trở nên rất chói mắt. Đến lúc này thì nhìn ả mới giống là một thánh nữ thuần khiết, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Sắc mặt của Nhận Vụ chợt biến, phản ứng của thích khách là cực kỳ nhạy bén. Nàng đã cảm thấy được một cổ lực lượng mang tính hủy diệt không gì có thể ngăn trở được; hơn nữa nó còn đến từ trên người Toa Phi vốn đã bị chế trụ.

Toa Phi vào lúc này tựa như một khối thuốc nổ vậy, dù chạm vào hay không thì cũng nguy hiểm vô cùng.

Mặc dù không hiểu vì sao cảm chế bị mất đi hiệu lực, Nhận Vụ chỉ vội la lên:

- Đại nhân, mau rời khỏi nơi đây, càng xa càng tốt!

“Đã chậm rồi!” Toa Phi thầm cười nhạo.

Đây chính là cảm chiêu “Thánh nữ vẫn lạc” có uy lực ngang ngửa với cảm chiêu “Hắc Âm vĩnh hằng” của Hắc Âm hệ, nó lấy sinh mệnh lực làm cơ sở, sau khi đã phát động thì sẽ không có ai ngăn cản được nữa.

Đồng thời, nó còn dùng tinh thần lực cường đại của mỹ thuật sư làm ngòi nổ, rồi phối hợp với lực lượng vật lý của bản thân, trong tích tắc mà nó bùng nổ, lực phá hoại của nó cũng tương đương với một loại tiểu cảm chú vậy.

Nếu như cổ lực lượng cường đại đó mà bùng nổ, vậy thì một chu vi trong vòng năm dặm sẽ bị san bằng, kể cả đám người của Mộ Dung Thiên. Đương nhiên, Toa Phi nằm tại trung tâm cũng không thể may mắn tránh khỏi kiếp vận.

Toa Phi không cam lòng chút nào. Dù có thất bại, ả cũng bắt đôi tổ hợp tử địch kia phải bồi táng với mình.

Tuy gặp phải sự tình bất ngờ, nhưng Đình Đình không hề hoảng loạn. Nàng dù gấp, nhưng vẫn ung dung vươn ngón trở xuyên qua lớp bạch quang càng lúc càng đậm, rồi điểm nhanh lên vị trí trái tim của Toa Phi, không sai lệch mấy may.

Trong chớp mắt, lớp bạch quang liền thu rút trở lại vào cơ thể của Toa Phi, ả tròn tròn đôi mắt như không tin vào sự thật.

Không thể nào, sau khi phát động “Thánh nữ vẫn lạc”, sức phòng ngự của nàng lúc này rất mạnh, dù cho có là thánh cấp cường giả cũng không thể phá vỡ được. Không một ai có thể phá giải đột ngột như thế được.

Không, nói chính xác hơn là có một loại người có được năng lực đó, chỉ là bọn họ không nên tồn tại trên đời mà thôi.

- Người là Vu....

Thân thể mềm mại của Toa Phi ngã vật xuống đất, đôi môi anh đào còn giật giật mấy cái, thủy chung vẫn không thể nói ra được cái tiếng cuối cùng kia. Lúc này ả chỉ ngoẹo cổ sang một bên, khí tuyệt thân vong.

Nhận Vụ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng nhìn Đình Đình với ánh mắt kỳ quái. Bên cạnh Mộ Dung Thiên có kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, nàng vốn đã sớm quen với việc đó, thế nhưng vừa rồi nàng Vu nữ kia cũng khiến nàng phải động dung như thường.

Nhận Vụ cầm lấy thanh chủ tử thủ và tiến về phía Toa Phi, nàng cần phải hoàn tất giai đoạn sau cùng.

Mộ Dung Thiên thấy vậy thì không đành lòng, nói:

- Bỏ qua đi, hãy để cho nàng ta được giữ lại sự mỹ lệ của thời còn sinh tiền.

Nhận Vụ thoáng hơi do dự một chút, nhưng sau đó cũng dừng bước.

Một hắc y nhân đứng sau lưng Mộ Dung Thiên vội vàng bước đến bên Toa Phi, y cẩn thận dò xét nhịp tim của ả. Tất cả đều đã đình chỉ, hoàn toàn đình chỉ, ngay cả bế khí thuật cũng không thể nào giả giống như thế được. Còn hắc y nhân kia chính là một chuyên gia khám nghiệm tử thi, tất nhiên y cũng hiểu rõ nữ nhân trước mắt mình đây đã chết thật rồi.

- Mai táng cho nàng ta đi!

Mộ Dung Thiên lấy ra một tấm lụa trắng rồi phủ lên người Toa Phi để che đi dung mạo khuynh quốc khuynh thành của ả. Đây là việc duy nhất mà hắn có thể làm được.

Trong số các hắc y nhân còn lại, có một người là Thổ hệ chi phối giả, y chỉ phất tay một cái thì đã có một cái hố to xuất hiện, bao nhiêu bùn đất đều phủ hết lên người Toa Phi rồi cuốn thân hình của ả vào trong huyết, sau đó một lớp đất khác lại phủ lên trên.

Không lâu sau, một ngôi mộ mới liền xuất hiện.

Ai có thể ngờ tới, một trang hồng nhan oai phong một côi giờ đây lại ngã xuống tại một nghĩa trang hoang vắng như thế này chứ.

430. Hồi 406: Kiền Ba (dưỡng Phụ)

Quả như Mộ Dung Thiên dự liệu, vài ngày sau đó, kẻ thể thân của Toa Phi liền biến mất khỏi Thủy Đô. ả ta cũng minh bạch, bản thân mình còn kém xa Toa Phi thật sự rất nhiều, việc mà ả có thể làm được là tiếp đãi kẻ khác ở trên giường mà thôi.

Ngoài đám người của Mộ Dung Thiên ra, không một ai biết được nguyên do biến mất của Toa Phi.

“Ma nữ mê hoặc” của kẻ thể thân có thể khiến cho vô số nam nhân mê luyến ả đến nỗi quên cả đường về, nhưng còn mỹ lực được phát ra từ “Thánh nữ tán ca” của Toa Phi cũng được phát ra từ tinh thần lực, về mặt khí chất, nó cũng hấp dẫn người ta rất sâu đậm, khiến cho họ nảy sinh ra ý nghĩ yêu thương.

Lúc Toa Phi vừa biến mất, đám trai lơ (diện thủ) của ả cũng không vì vậy mà thoát ra khỏi sức ảnh hưởng của ả. Trái lại, bọn chúng còn điên cuồng chạy đi tìm kiếm nơi hạ lạc của ả nữa, nhưng thủy chung mọi tin tức liên quan tới ả đều bật vô âm tín.

Trong khi đó, vây cánh của ả cũng không hề hoài nghi tới Mộ Dung Thiên, bởi vì tất cả mọi dấu hiệu đều cho thấy, ả tự mình biến mất chứ không phải do ngoại lực gây nên.

Lúc đó vốn có một đám người vây quanh ả, lại có đông đảo cao thủ bảo hộ. Sự phòng ngự có thể nói là hoàn toàn cẩn mật, nhưng hành động khác thường trước tiên của Toa Phi là đã cho hai ảnh cấp thích khách triệt thoái, sau đó lại bỏ mặc mọi lời khuyên can của người khác để ra ngoài một mình, cuối cùng là phương tung biến mất không còn bóng dáng đâu nữa.

Người của Thủy Đô đều không hiểu được lối suy nghĩ của Toa Phi, ả có một mặt là thánh khiết không tỳ vết, còn mặt khác thì phóng đảng dọa lạc, một con người được kết hợp từ thiên sứ và ma nữ, quả thật là khó hiểu.

Về sự thất tung của Toa Phi, tại Thủy Đô, người ta nghe được hai loại tin đồn.

Tin thứ nhất là vì cuối cùng Toa Phi cũng chán ghét trường tranh đua quyền lực, khiến cho tỷ muội tương tàn này, cùng lúc đó cũng không muốn cho nỗ lực từ bấy lâu nay của mình trở thành một trò cười, và cảm thấy có lỗi với những người theo mình bấy lâu, do đó nên ả lựa chọn quy ẩn, tìm đến một nơi không ai biết được để sống hết đời còn lại.

Tin thứ hai là dưới áp lực quá mạnh của Long vương, Toa Phi tự biết không thể thắng được, vì vậy mà ả tình nguyện buông bỏ tất cả, chỉ ít cũng có thể giữ được mặt mũi.

Mọi sự tranh luận về Toa Phi nổi lên rất nhiều, hầu như giả thuyết nào cũng có, mà cái nào cũng không giống cái nào.

Có người trách ả đã khiến cho Thủy Đô bị rơi vào tình trạng phân liệt quá lâu, để đến nỗi cuộc diện chính trị bất ổn như bây giờ.

Cũng có người nói lúc đầu Toa Phi cấu kết với hải tặc để gây ra những hành động cực đoan, nhưng tất cả đều vì Thiên Lý mục trường, thậm chí còn tạo ra điều kiện có lợi nhất cho sự phát triển của Thủy Đô nữa, và cuối cùng thì đã khiến cho Thủy Đô trở thành một quốc gia phần vinh trên hải dương.

Chỉ là mọi người đều không ngờ tới, nữ nhân đã gây nên nhiều tranh luận như thế đã táng thân tại một nghĩa trang vô danh.

Vô luận thế nào, phe phái của Toa Phi đã như rắn không đầu, trong khi bao nhiêu vây cánh của ả vẫn chưa bỏ qua ý định tìm kiếm ả thì cán cân quyền lực ở Thủy Đô đã từ từ nghiêng về phía Duy Đa Lợi Á. Rất nhiều người từ bấy lâu nay vẫn giữ thái độ trung lập, nay cũng nhân dịp Toa Phi bị thất tung mà tỏ rõ lập trường của mình.

Trường phân tranh quyền lực tại Thủy Đô cũng vì vậy mà kết thúc.

Long nữ Mâu Cơ vốn định lặn lội ngàn dặm đến Thủy Đô để khởi binh vấn tội dân phụ, nhưng không ai còn nhìn thấy bóng dáng của Toa Phi đâu nữa thì mục đích của nàng cũng trở thành con số không.

Nhiệm vụ của Mộ Dung Thiên rất cuộc cũng hoàn thành mỹ mãn, và lúc này cũng gần tới lúc phải rời khỏi Thủy Đô. Tuy nhiên, trước khi đi, hắn còn phải đến từ biệt hai tỷ muội còn lại của Thiên Lý mục trường.

Lúc trước, mỗi lần Mộ Dung Thiên đến thì Cách Lôi Lâm rất vui mừng, nhưng ngày hôm nay lại khiến cho nàng rầu rĩ không vui.

Mãi tới khi Mộ Dung Thiên đến trước mặt thì Cách Lôi Lâm mới khôi phục lại tinh thần, rồi chào:

- Tỷ phụ!

Tuy hắn và Duy Đa Lợi Á không có quan hệ gì, nhưng Cách Lôi Lâm vẫn cứ gọi hắn như thế, rồi lâu dần cũng khiến cho hắn quen luôn. Hắn lên tiếng hỏi:

- Ủa, người đang nghĩ gì đó?

Cách Lôi Lâm vuốt vuốt mấy lọn tóc rối trên đầu, rồi khổ não nói:

- Đang nghĩ tới nhị tỷ. Huynh nói xem, tại sao nhị tỷ lại bỏ đi mà không từ biệt thế? Trong khoảng thời gian gần đây, huynh rất gần gũi với nhị tỷ, chắc biết chuyện gì chứ?

Mộ Dung Thiên lắc đầu:

- Ta cũng không biết, bởi vì đa số thời gian khi chúng ta ở cùng một chỗ thì chỉ trò chuyện xã giao thôi, chứ cũng đâu biết gì nhiều. Ta tưởng người phải là người biết rõ mới đúng, hơn nữa, kết quả như vậy không phải là chuyện tốt hay sao?

Không phải Cách Lôi Lâm không biết đến cuộc tranh chấp giữa hai vị tỷ tỷ của mình. Nàng vẫn thường đóng vai kẻ hòa giải. Nay Toa Phi có thể tự mình bỏ đi, đương nhiên đó là một việc tốt, nhưng chẳng qua nàng khó tiếp nhận được việc ba tỷ muội đang sống với nhau mà đột nhiên lại thiếu đi một người.

- Dù sao thì nhị tỷ cũng vẫn có thể ở lại Thủy Đô mà.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Người cũng biết lệnh tỷ là người có lòng hiếu thắng và lòng tự trọng rất mạnh kia mà, với việc này, hắn nàng ta cần phải có quyết tâm rất ghê gớm, do đó mà không thể xuất hiện trở lại. Hoặc giả, có một ngày nào đó, sau khi nàng ta nghĩ thông suốt được rồi, đến chừng đó thì sẽ lại xuất hiện trước mặt các người thôi.

Cách Lôi Lâm nghe vậy thì phần chấn tinh thần:

- Nếu được vậy thì tốt lắm. Ài, sao gia môn của chúng ta lại bất hạnh như thế chứ? Nếu như có được một nam đinh thì có phải là tốt rồi không, khi đó sẽ không có ai tranh luận tới việc quyền thừa kế nữa, mà ba tỷ muội chúng ta cũng có thể sống vui vẻ với nhau rồi.

- Thế sự khó lường được, hãy nghĩ thoáng một chút đi.

Mộ Dung Thiên thở dài nói tiếp:

- Phải rồi, hôm nay ta đến đây là muốn nói với người một việc. Ta sắp phải quay về Tát La rồi, có lẽ là sáng mai sẽ đi đấy.

Cách Lôi Lâm cả kinh thốt:

- Cái gì? Sao lại nhanh như thế?

- Cũng đâu có nhanh gì mấy, ta đến Thủy Đô cũng được một thời gian rồi, việc hải sủng cũng đã bàn xong với đại tỷ của ngươi. Hôm qua ta đã nhận được quân lệnh của Tát La, vì tình thế chiến tranh cấp bách, do đó mà ta phải mau chóng trở lại mới được.

Cách Lôi Lâm cảm thấy như mất mát gì đó, nàng gượng cười thốt:

- Nhị tỷ mới vừa đi, mà tỷ phu huynh cũng muốn rời khỏi đây nữa hay sao? Vậy ta sẽ rất cô độc à.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Chẳng phải ngươi vẫn còn đại tỷ hay sao? Hãy thường xuyên chiếu cố cho nàng ta một chút. Ngoài Thiên Lý mục trường ra, nàng ta còn phải chiếu cố cho tiểu Khải Đế nữa, rất vất vả đấy.

Cách Lôi Lâm gật đầu:

- Ta biết rồi. Phải đó, ngươi cũng đừng cô phụ đại tỷ đấy, tuy rằng ta biết trách nhiệm thống soái của ngươi có áp lực rất trầm trọng.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì dở khóc dở cười, cái việc hồ đồ kia e rằng bản thân hắn vẫn sẽ còn mang theo trên lưng cho coi.

Khi Mộ Dung Thiên trở lại ngôi biệt thự của Liên Chức công hội, từ xa hắn đã nhìn thấy Duy Đa Lợi Á ôm Khải Đế mà đứng đợi sẵn trước cửa rồi.

Tên thủ vệ đứng gần đó nhìn nàng với ánh mắt ám muội, thầm nghĩ tên phong lưu này trước đó mê luyến Toa Phi tiểu thư, đến nỗi quên cả đường về. Giờ đây Toa Phi tiểu thư mất tích thì hắn lại quay về với tình nhân cũ.

Thời gian gần đây Duy Đa Lợi Á bù đầu với công việc bề bộn, cũng có một khoảng thời gian nàng không được gặp Mộ Dung Thiên rồi. Vừa thấy nàng, Mộ Dung Thiên liền ngạc nhiên hỏi:

- Duy Đa Lợi Á tiểu thư, có việc gì thế?

Tiểu Khải Đế nhìn thấy Mộ Dung Thiên, nó liền vui mừng hơn hớn, giang rộng hai tay đòi bế, rồi kêu lên:

- Thúc thúc! Thúc thúc!

Duy Đa Lợi Á trao tiểu Khải Đế sang cho Mộ Dung Thiên, rồi hỏi:

- Đan Ni Tư đại nhân, chúng ta có thể vào trong trò chuyện một lúc chẳng?

Tên thủ vệ đứng gần đó lập tức vênh lỗ tai lên để nghe ngóng. Gã thầm nghĩ “chuyện” mà Duy Đa Lợi Á muốn nói chắc sẽ xẹt ra lửa đây. Do đó mà trong lòng gã không khỏi thâm bội phục thủ đoạn của Mộ Dung Thiên, quả không then là thống soái Rạng Đông, một kẻ có mối nối cũ, ăn xong rồi mà vẫn còn quay đầu lại ăn tiếp, khiến cho Duy Đa Lợi Á hết lần này tới lần khác tìm đến tận cửa như thế.

Mộ Dung Thiên vừa chọc cho tiểu Khải Đế cười khanh khách không ngừng, vừa nói:

- đương nhiên là được rồi.

Vừa khéo Duy Đa Lợi Á có việc đến tìm mình, vậy thì sẵn đây mà cáo biệt với nàng luôn cũng tốt.

oooOooo

- Đan Ni Tư đại nhân, sự thất tung của Toa Phi có liên quan tới ngài chẳng?

Đó là lời đầu tiên mà Duy Đa Lợi Á thốt lên sau khi bước qua cửa. Nàng cảm thấy rằng chuyện của Toa Phi không hề đơn giản như lời đồn đãi ở bên ngoài.

Câu hỏi thỉnh linh của nàng không khiến cho Mộ Dung Thiên bối rối, hắn chỉ nặn ra dáng vẻ khổ sở rồi nói:

- Nàng cũng biết đó, Toa Phi tiểu thư là hồng nhan tri kỷ của ta, và hai người bọn ta rất hợp tánh kia mà, nói không chừng nàng ta có nỗi khổ nào đó thì sao?

Nghe được câu trả lời của Mộ Dung Thiên, Duy Đa Lợi Á liền thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng một câu nói không thể nói lên được điều gì, nhưng Duy Đa Lợi Á lại mong được chính tai nghe hẳn lên tiếng phủ nhận.

Mấy ngày qua, Duy Đa Lợi Á luôn nằm mơ thấy cùng một cơn ác mộng. Nàng rất sợ cơn ác mộng đó sẽ trở thành hiện thực.

Tuy lâu nay Toa Phỉ vẫn là kẻ đối đầu trong việc tranh quyền với nàng, nhưng cho tới nay Duy Đa Lợi Á vẫn chưa bao giờ hận nhĩ muội của mình. Nếu không phải vì nguyện vọng trước khi chết của phụ thân, có lẽ Duy Đa Lợi Á đã nhường hết Thiên Lý mục trường cho nhĩ muội của mình rồi.

Trong lòng của Duy Đa Lợi Á, Toa Phỉ vẫn là muội muội chí thân của nàng, tuy rằng từ sau khi đã tâm càng lúc càng bành trướng, Toa Phỉ vốn chưa từng đối đãi với nàng như một vị tỷ tỷ vậy.

Bởi vì sự tồn tại của Khải Đế, giữa hai người đã có một vết rạn nứt khó nói ra thành lời được.

Nếu như cơn ác mộng của nàng là sự thật, vậy thì gã nam tử trước mặt nàng lúc này chính là hung thủ đã sát hại muội muội của nàng, dù cho hẳn có lòng ủng hộ mình, chỉ e rằng Duy Đa Lợi Á cũng khó có thể tiếp thụ nổi.

Nhưng hiện tại, Duy Đa Lợi Á đã trút được gánh nặng trong lòng. Tuy rằng hẳn rất có động cơ để hạ thủ, nhưng quả thật hẳn không giống như người lên lút hạ độc thủ ở sau lưng người ta vậy. Theo Duy Đa Lợi Á được biết, trong ngày mà Toa Phỉ bị thất tung, Mộ Dung Thiên vốn đang ở tại phòng luyện đan mà đàm luận về lãnh vực thuốc men với Cách Lôi Lâm kia mà.

Trên thực tế, Toa Phỉ là một người rất cẩn thận, nhưng không biết trời xui đất khiến thế nào, ngày hôm đó ả đã phải bỏ hạ đi nơi khác, điều đó cho thấy ả thật sự nguyện ý bỏ đi. Nhưng dù sao đi nữa thì Duy Đa Lợi Á cũng không thể hiểu được, Toa Phỉ vốn đã có tính tranh cường đấu thắng từ nhỏ, vậy mà tới lúc này không biết vì sao lại đại giác đại ngộ như thế.

- Phải rồi Đan Ni Tư đại nhân, ta còn muốn xin ngài một việc nữa.

Mộ Dung Thiên cười nói:

- Duy Đa Lợi Á tiểu thư, có chuyện gì xin cứ nói, không cần khách sáo với ta.

- Ta hy vọng ngài có thể làm đường phụ của tiểu Khải Đế được không?

- Sao cơ?

Duy Đa Lợi Á thoáng đỏ mặt:

- Bởi vì nó rất thích ngài.

Nàng hơi dừng lại một chút, rồi nhỏ giọng nói:

- Sự biến động hiện nay của đại lục quá to lớn, ta bỗng nhiên có một loại cảm giác bất an, dường như sau này sẽ có một việc không thể lường trước được sẽ xảy ra trên người ta. Do đó, ta rất mong trên đời này còn có một người sẽ yêu thương nó, che chở cho nó. Mà ngài cũng rất thích tiểu Khải Đế mà phải không?

- Duy Đa Lợi Á tiểu thư, xin đừng nói những lời bất tường như vậy.

Duy Đa Lợi Á vẫn kiên trì:

- Ta chỉ cần một câu trả lời thôi, được hay không?

- Ừm, ta có phát thệ, vô luận xảy ra chuyện gì, ta sẽ dùng hết toàn lực để bảo hộ cho tiểu Khải Đế giống như nàng vậy!

Trong lúc Mộ Dung Thiên phát thệ, hẳn không dám nhìn thẳng vào mắt của Duy Đa Lợi Á. Bởi vì quả thật không lâu sau đó, sẽ có chuyện không tầm thường phát sinh, mà hơn nữa lại còn xảy ra ở trên người Duy Đa Lợi Á nữa. Dự cảm của nàng quả thật là quá linh nghiệm!

431. Hồi 407: Khôi Phục

Thời gian vẫn chậm rãi trôi, mấy ngày này thật là khó thở đối với người ở trên đại lục.

Bởi lẽ chiến tranh vẫn đang tiếp diễn, gió lửa chưa hề bị gián đoạn.

Mộ Dung Thiên vừa về tới Tát La, liền lập tức ngồi lên chức vị thống soái, ra sức chống lại đại quân của Cát Tư.

Bởi vì sự ảnh hưởng của cơn khủng hoảng kinh tế, nên cuộc diện chính trị của các hải quốc vốn lấy thương nghiệp làm chủ bị lung lay mạnh, từ đó mà chiến lực bị giảm nhiều.

Trong khi đó, Mạch Khắc Tắc Nhĩ vẫn kiên trì không muốn tăng thêm số lượng chi viện của quân Tây Bắc, nhằm tránh rơi vào tình trạng trước sói sau hổ. Chính vì vậy mà với lực lượng bạc nhược, dù Mộ Dung Thiên có được xem là thiên tài thống soái thì cũng khó có thể xoay chuyển cuộc diện, mà chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ mà thôi.

Cũng may là sau khi Toa Phỉ thất tung, Duy Đa Lợi Á đã nắm hết gần như toàn bộ quyền lực tại Thủy Đô, nhờ đó mà nàng mới có thể liên tục cung cấp các loại hải sủng ưu tú, giúp cho các hải quốc vốn rất am hiểu hải chiến có được sức viện trợ bổ ích, nhất là Hải kỵ sĩ đoàn của Tát La do đích thân Mộ Dung Thiên chỉ huy, nó lại càng nổi tiếng với danh hiệu “gió bão” hơn.

Một khi cơn bão ập tới thì không ai có thể chống đỡ được.

Dựa vào đội hùng sư đi lại như gió ở trên biển, không biết nó đã giải quyết nguy cơ cho biết bao toán quân đồng minh bị nguy khốn rồi, đồng thời toán quân lưu động này cũng đã làm giảm đi áp lực của tình trạng thiếu binh lực trầm trọng và trở thành tòa tháp sơn vững chắc và không bao giờ thất thủ được. Và cứ thế mà từng cơn sóng nguy cơ cũng được giải tỏa từng chút từng chút một.

Trong lúc xâm lược và chống kháng đã gần như trở thành cứng nhắc, khi mà sự chi viện và ăn mòn từ từ cùng tồn tại thì một âm mưu kinh thiên động địa mà không có mấy người có thể nhìn ra được vốn vẫn ẩn tàng đằng sau nó lại đang chậm rãi dấy lên.

Tương truyền ở tại một đỉnh núi rất xa của đại lục, nơi đó vốn là bãi chiến trường thời viễn cổ của hai cổ lực lượng Chi phối bằng hàn đứng đầu hai phái chính tà của nữ thần Tuyết và Hàn băng ma. Nơi đó là một trong những cấm khu của thần, bằng cực A Lạp Hãn. Hằng năm mỗi khi băng ở đó tan, thì đó chính là lúc thời tiết lạnh lẽo tại các hải quốc cũng thoái lui dần, sau đó thì vạn vật sẽ khôi phục sinh cơ và chờ đón một mùa xuân mới sắp đến.

Trong quá khứ, đối với người của hải quốc thì thời gian này đúng là lúc phải ăn mừng, bởi vì nó cũng long trọng giống như những ngày tết âm lịch ở Địa cầu vậy. Các công hội nhất định sẽ cho mọi người nghỉ phép vài ngày sau một năm bận rộn, nhằm giúp họ có thể giảm bớt áp lực trên vai.

Thế nhưng năm nay lại ngoại lệ, bởi vì chiến hỏa tại tiền tuyến vẫn tiếp diễn, bất cứ lúc nào cũng có thể có tin xấu về bằng hữu, thân nhân hay tình nhân truyền về. Do đó mà họ không hề có tâm tình để chúc mừng nữa.

Sau khi trải qua mùa giá buốt cực lạnh, vạn vật sẽ khôi phục lại sinh cơ, nhưng nền tảng của liên minh các hải quốc trung lập đã sớm bị lung lay, giờ đây lại trông giống như một người bệnh không có hy vọng khỏe lại vậy.

Nhìn vào biểu hiện bên ngoài, liên minh còn chưa có dấu hiệu tan vỡ, nhưng có rất nhiều người nhìn thấy được nguy cơ đang ẩn tàng của nó, bởi vì sở dĩ họ có thể ngoan cố chống cự ngoại xâm như bây giờ đều là nhờ vào hai người.

Người thứ nhất là vị thần của các hải quốc, Mạch Khắc Tắc Nhĩ. Ông ta là trụ cột tinh thần có sức kêu gọi rất mạnh, nên đã đoàn kết các hải quốc rải rác khắp nơi để cùng nhau chống lại ngoại địch.

Người thứ hai là hóa thân của chiến thần ở trong mắt mọi người, Mộ Dung Thiên. Dưới các mưu kế tinh diệu của hắn, mỗi một phần chiến lực đều đạt tới trình độ lớn nhất, và hầu như được tận dụng tối đa. Tuyệt không lãng phí.

Thế nhưng chỉ với lực lượng trên tinh thần thì vẫn chưa đủ, vì họ còn thiếu một thủ lĩnh tài ba. Nếu không thì trước sau gì các hải quốc cũng sẽ bị vó sắt của Lam Nguyệt giẫm nát mà thôi.

Cũng không thể nói ngoài Mộ Dung Thiên ra, tại hải quốc không còn nhân tài khác có thể sử dụng được nữa. Nhưng khi phe mình đang ở trong tình thế có quân lực yếu đến đáng thương, vậy thì nếu muốn chống cự nổi với quân địch, ngoài thống soái Rạng Đông anh minh cái thế ra, e rằng chẳng còn ai có thể làm nổi cả. Ngay cả Mạch Khắc Tắc Nhĩ dù có đích thân ra trận thì chỉ sợ cũng không đủ bản lĩnh để xoay chuyển cuộc diện như mong muốn.

Lòng sùng bái của mọi người đối với Mạch Khắc Tắc Nhĩ vĩnh viễn sẽ không thay đổi, nhưng điều khiến họ lại càng lo lắng hơn là dưới áp lực quá trầm trọng như vậy, liệu Mộ Dung Thiên có thể chống đỡ được tới bao lâu?

Mộng Nạp Gia là nước dẫn đầu về nông nghiệp ở trên hải dương, và nó cũng là nơi đã khởi đầu của cơn khủng hoảng kinh tế; hơn nữa lại tiếp giáp với Thủy Đô, nên tầm quan trọng của nó không nói cũng biết. Do đó mà nó đã trở thành vùng giao tranh của binh gia.

Vả lại, chiến tuyến đầu tiên của liên minh các nước trung lập được thiết lập tại Mộng Nạp Gia. Nơi đây được tích lũy rất nhiều binh lực, do đích thân thống soái tọa trấn tại đây.

Hiện nay, ngay tại chiến tuyến thứ hai của Mộng Nạp Gia được ở trong thành Côn Tháp, tại đấu trường năm sao đang diễn ra một cuộc đấu.

Đấu trường năm sao là đấu trường thuộc hạng cao cấp nhất. Thông thường thì đấu trường loại này chỉ dành cho các cao thủ tuyệt đỉnh sử dụng. Sàn đấu được làm bằng một loại vật liệu gần giống như thí luyện thạch, nó vừa cứng rắn lại vừa có cả đặc tính tự tu bổ cho mình, đồng thời ở chu vi bên ngoài còn được bày bố kết giới cực mạnh và có rất nhiều trang bị làm giảm bớt sức ảnh hưởng của ma pháp, vậy thì mới có thể bảo đảm không để cho sức phá hoại gây hại đến người ngoài.

Thế nhưng cuộc đấu lần này ở trong đấu trường năm sao lại không hề kịch liệt chút nào, thậm chí cả hấp thu kết giới cơ bản nhất cũng không được sử dụng tới, mà hiện nay chỉ có một tầng kết giới màu đen dùng để che hết mọi cảnh vật ở bên trong, nhằm tránh cho người ngoài thấy được tình huống ở trong sân mà thôi.

Xoạt!

Theo tiếng động vừa vang lên, hai con rồng nhỏ màu vàng đột nhiên bay ra từ lòng bàn tay của một thiếu nữ mặc lục y. Chúng há miệng thật lớn rồi phóng đến một thanh niên đang mặc hắc giáp ở gần đó mà cắn.

Thanh niên cũng giơ hai tay lên, sau đó liền có hai cổ sóng xung kích màu vàng từ tay hắn phóng ra và chụp lấy hai con rồng nhỏ kia.

Mọi người đều biết, lực lượng màu vàng là nguyên tố lực sơ đẳng nhất, nó không thuộc về bất cứ một loại ma đấu khí nào.

Ở trên đại lục, người không tu luyện ma đấu khí tuy cũng có, nhưng lại không nhiều, bởi vì khi người ta bị một loại linh lực thuần túy và không có thuộc tính đả thương, vậy thì sự tổn hại sẽ thấp hơn một tầng.

Xèo!

Cùng với lúc tiếng động nhỏ vang lên, sóng xung kích liền bị nuốt chửng mất, còn dư thể của Long kinh vẫn không hề giảm đi.

Hiển nhiên thanh niên kia không ngờ việc lấy công làm thủ của mình lại bị phá dễ dàng như thế, hắn cảm thấy kinh hãi, vội vàng nghiêng mình né tránh.

Thế nhưng hai con rồng nhỏ dường như có sinh mạng vậy, chúng khê gập đuôi lại, sau đó thì bẻ ngoặt người lại ngay giữa không trung, đến cuối cùng thì rơi xuống lưng của thanh niên.

Thanh niên chấn động toàn thân, cả người bị lão đảo một chút, suýt tí nữa thì đã ngã xuống sân đấu rồi.

Sắc mặt của hắn trở nên rất khó coi, đó không phải là vì hắn bị thương, bởi vì bộ Chúc Phúc chiến giáp ở trên người hắn dù không có một loại linh lực nào phổ vào đó thì nó cũng có thể chống cự lại sức tấn công của ngoại lực. Hai con rồng nhỏ kia chỉ lưu lại hai vết nhỏ ở trên lưng chiến giáp, rồi sau đó nó tự khôi phục lại dáng vẻ ban đầu của mình.

Mặc dù không hề bị thương chút nào, nhưng qua việc này cũng có thể nói rõ hai ẩn đề.

Thứ nhất, lực lượng của thanh niên kia rất yếu ớt.

Nếu là những người có hiểu biết về Long tộc kinh khí, hắn là ai vậy đều biết tuy Long kinh nổi danh bá đạo tuyệt luân, nhưng long kinh màu vàng chỉ thuộc trung đẳng mà thôi. Chỉ cần là cao thủ có đầy đủ lực lượng, tất việc phá giải nó cũng chẳng có gì khó khăn cả.

Thứ hai, kinh thân thuật của hắn không được tốt lắm.

Chiêu “Du long hý phượng” vừa rồi là một chiêu số để truy đuổi mục tiêu, quý ở sự bất ngờ, nhưng tốc độ lại tương đối khá chậm. Vừa rồi khi lục y nữ lang nọ xuất thủ, nàng ta không hề phát huy hết đặc tính bất ngờ của nó, vậy mà ngay cả tránh né mà thanh niên kia cũng không tránh nổi, vậy thì đúng là kinh thân thuật của hắn có vấn đề rồi.

Thanh niên kia tất nhiên là Mộ Dung Thiên, còn lục y nữ lang chính là Mâu Cơ.

Mộ Dung Thiên là người không thể rời khỏi tiền tuyến, từ sau khi ở Thủy Đô về, mấy tháng nay hắn vẫn chưa về nhà được một lần, vì vậy mà hắn cũng chỉ gặp được mấy vị thê tử mới thành hôn chỉ được vài lần. Do đó, đám người Mâu Cơ vì không chịu nổi nỗi khổ tương tư, nên sau khi mùa giá rét qua đi, họ liền kéo nhau đến quân doanh để thăm hắn.

Trong những thời khắc phi thường, việc nữ quyến đến quân doanh thăm người thân hoàn toàn bị cấm chỉ, nhằm tránh cho các thiết huyết chiến sĩ bị ôn nhu hương làm tan chảy, để rồi sau đó sẽ mất đi nhuệ khí ở trên chiến trường. Thế nhưng đối với Mộ Dung Thiên thì lại được đặc biệt phá lệ, bởi vì tất cả mọi người đều biết, vị đại thống soái này phải mang áp lực rất trầm trọng trên vai, nếu như không có các kiều thê ở bên cạnh để an ủi một chút, vậy thì về lâu về dài, chỉ sợ dù hắn có là thiết nhân thì cũng bị sụp đổ mà thôi.

- Quỷ mặt đen, người không sao chứ?

Mâu Cơ thấy chiêu thức của mình bắn trúng Mộ Dung Thiên thì vội dừng tay, rồi bước nhanh lại bên cạnh hỏi thăm. Những nữ nhân khác đứng bên cạnh quan sát cũng vội vàng nhao nhao lên tiếng quan tâm.

Mộ Dung Thiên trầm giọng nói:

- Không sao.

Kỳ thật, sau khi khôi phục lại thân phận, khuôn mặt của Mộ Dung Thiên không còn đen đúa như trước nữa, trái lại còn có phần giống với một bạch diện thư sinh hơn. Thế nhưng lúc này khuôn mặt của hắn lại rất giống với lời xưng hô của Mâu Cơ, quả thật sắc mặt của hắn rất khó coi.

Hắn từng là một cường giả rất có lòng tin với thực lực của mình, vậy mà giờ đây khi phải đối mặt với một kỹ năng nho nhỏ mà lại vô kế khả thi, thậm chí cả việc muốn tránh mà cũng tránh không được, vì vậy mà nó đúng là một sự đả kích rất trầm trọng đối với hắn.

Ở trên chiến trường, Mộ Dung Thiên muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng hắn chưa từng xuất thủ với ai, nhất là khi hắn làm thống soái, thân phận tôn quý, nên tất nhiên không phải đích thân ra trận để mạo hiểm.

Thứ hai là hắn căn bản không hề có lực lượng tuyệt thế gì, nhưng điều này chỉ có một số rất ít người như đám người Mâu Cơ mới biết mà thôi. Từ sau chiến dịch ở Phật Lạc Lý Tư, lực lượng của hắn đã trở thành như bây giờ, chỉ là không ai tuyên bố ra bên ngoài thôi.

Chính vì vậy mà khi hắn vào đấu trường năm sao để thử sức, mọi người vốn không sợ sức phá hoại sẽ gây hại đến người ngoài, mà là họ cần giữ kín bí mật này. Đấu trường năm sao này được canh phòng rất sâm nghiêm về cả hai mặt vật lý và ma pháp. Nếu không được cho phép thì ai cũng không được vào đây quan

chiến, ngoài ra Mộ Dung Thiên còn phải nguy trang kết quả, để cho các binh sĩ ở bên ngoài tưởng lầm vì lực lượng của hắn quá mạnh nên mới phải chọn đấu trường nằm sâu.

Khi đảm đương chức vị thống soái, tài chỉ huy của hắn tất nhiên là không tệ, nhưng khi sống trong một thế giới chỉ tôn sùng cường giả thế này, một thủ lĩnh mà không có chút lực lượng nào để làm vốn thì nhất định sẽ làm giảm sĩ khí ít nhiều.

Do đó, vì không muốn cho sĩ khí bị đả kích, Mộ Dung Thiên chỉ đành để cho lòng tự tôn của mình bị đả kích thật mạnh. Tuy rằng không thể xem thường thực lực của Long nữ, nhưng nếu muốn chiến thắng nàng thì với khả năng trước kia của hắn may ra còn khả dĩ, nhưng hiện tại thì cả một chiêu hời hợt của nàng mà hắn cũng không tiếp được nữa.

Mâu Cơ nhìn thấy hắn như vậy thì trong lòng cảm thấy rất hối hận, nếu sớm biết vậy thì vừa rồi nàng đã ra tay nhẹ một chút rồi.

- La Dịch ca ca, đừng lo lắng, chẳng phải bây giờ huynh đã khá hơn nhiều rồi sao?

Lộ Thiên chỉ có thể thốt ra mấy lời đó để an ủi hắn mà thôi.

Quả thật so với tình trạng trời gà không chặt của hắn vào mấy tháng trước, Mộ Dung Thiên cũng đã tiến bộ hơn một tí rồi, nhưng mức độ tiến bộ đó lại rất có hạn, nếu dựa theo tốc độ đó, muốn khôi phục lại như trước đây thì e rằng sẽ không có khả năng.

- Không sai, chàng chưa bao giờ cúi đầu chịu thua mà phải không?

Tân Dịch Á vốn hiểu rõ tính cách của Mộ Dung Thiên, vì vậy tuy nàng cũng có phần lo lắng, nhưng lại rất có lòng tin với hắn.

Lăng Đế Tư không theo mọi người cùng đến đây, bởi vì trên cơ bản thì người của Tát La tuy đã tiếp nhận nàng, nhưng dù sao thì khi ở tại quân doanh thì cũng có điều kiêng kỵ.

Nét lo lắng ở trên mặt Mộ Dung Thiên tan dần đi, rồi hắn cười hì hì, nói:

- Yên tâm đi, ta là loại người một khi đã nhìn trúng mục tiêu thì cho dù có ngã xuống một trăm lần, tất cũng sẽ đứng dậy trở lại thôi. Các người chính là ví dụ tốt nhất đấy. Ta theo đuổi hai vị đại mỹ nữ đã tốn không ít tâm tư đâu nhé.

- Hừ...đồ không biết liêm sỉ!

Long nữ thấy bộ mặt dương dương đắc ý của hắn thì nhin không được mà mắng một câu. Tuy nàng biết lúc này phải ôn nhu với hắn một chút, nhưng dù sao thì cũng không kiềm lòng được mà buột miệng mắng yêu hắn.

Những lời nhẹ nhàng mà nàng muốn nói ban đầu đã bị Mộ Dung Thiên phá tan mất, đương nhiên nàng chỉ đành nuốt vào bụng trở lại, bằng không thì thật là mất mặt.

Mộ Dung Thiên ho khan hai tiếng rồi nói:

- Ta dự định đêm nay sẽ làm chuyện có ý nghĩa, để chứng minh lòng tin cố định và không hề bị lung lay của bản thân.

Các nữ nhân nghe vậy thì mặt đỏ bừng cả lên. Bọn họ hiểu rõ “chuyện có ý nghĩa” ở trong lời của hắn là chuyện gì rồi.

Đối với tên sắc lang mà nói, không có chuyện gì là có ý nghĩa hơn chuyện phòng the cả.

Nhưng lần này Mâu Cơ không mắng hắn nữa, ngay cả Băng sơn mỹ nhân vốn có tính rụt rè mà bây giờ cũng bắt đầu nghĩ làm sao để tối nay giúp cho hắn hưởng hết thú ôn nhu. Nàng vốn là một nữ tử bảo thủ và thường hay mắc cỡ, sau khi thành hôn với Mộ Dung Thiên thì cũng chẳng muốn phơi bày tình cảm của mình ra ánh sáng, ngay cả những âm thanh rên rỉ mê ly cũng ráng cản rằng mà đè nén không để chúng bật ra ngoài, nhưng hiện tại thì nàng lại đang định phá lệ một lần.

Tuy rằng lực lượng đã rút lui gần hết, nhưng hùng phong ở trên giường của Mộ Dung Thiên vẫn như xưa. Điều duy nhất thay đổi là có những động tác khó mà lúc trước hắn vẫn làm được, còn bây giờ thì không làm được nữa; ngoài việc đó ra, vô luận là sự dẻo dai hay độ dài ngắn, tất cả những việc khác đều tốt cả.

Lòng tin của nam nhân ở trên giường rất dễ làm ảnh hưởng đến những lãnh vực khác, điểm này thì rất nhiều nữ nhân đều biết.

Do đó, bọn họ phải để cho tên sắc lang trở về vai trò hoàng đế ở trên giường, cả Mâu Cơ cũng không tỏ ý phản đối, chỉ cần hắn không chơi trò bạo dâm biến thái kia là được rồi.

Phụ!

Tòa kết giới che đầy tầm mắt được thu hồi, báo hiệu sự kết thúc của trận luyện võ buồn chán này.

Mộ Dung Thiên kéo tay chúng nữ đi ra cửa.

Khi vừa đến cửa lớn, trước mắt Mộ Dung Thiên đột nhiên sáng ngời.

Hắn nhìn thấy gã tuần thú sư phụ trách việc tiếp đãi quý khách của quân đội. Đương nhiên gã Thú nhân to con đó không có khả năng khiến cho đôi mắt của Mộ Dung Thiên sáng lên như vậy, mà hắn đang cảm thấy hứng thú với nàng mỹ nữ ở bên cạnh gã.

Đôi mắt của nàng mỹ nữ Sa tộc Khắc Lý Tư Đế vẫn lộ vẻ như cười mà không phải cười, nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, đã lâu không gặp!

432. Hồi 408: Liệu Nguyên (bóc Cháy Dữ Dội)

Khi nhìn thấy mỹ nữ, tâm tình của tên sắc lang lúc nào cũng rất thích chí, thế là hắn soãi bước tiến lên, đồng thời giang rộng đôi tay tính ôm Khắc Lý Tư Đế và nói:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, là ngọn gió nào đã thổi nàng đến đây thế? Chẳng trách nào không khí của thành Côn Tháp đặc biệt thơm hơn mọi khi đấy nhé, ha ha....

Bộ dạng y hệt mèo thấy cá của Mộ Dung Thiên khiến cho Mâu Cơ thiếu chút nữa thì ngất đi luôn. Bọn họ không ngại ngần dậm đến đây thăm hắn, vậy mà nửa câu ngon ngọt còn chưa được nghe chút nào, nhưng khi mới gặp Khắc Lý Tư Đế thì miệng hắn đã trơn tru như bôi mật rồi, ngọt đến buồn nôn, và hoàn toàn không để mấy thê tử ở trong mắt chút nào.

Tục ngữ có nói, hoa nhà không bằng hoa dại, quả thật là một chân lý bất biến từ ngàn xưa mà.

Thế rồi Mâu Cơ lập tức thay đổi chủ ý, tối nay sẽ không để cho hắn được làm hoàng đế nữa, mà phải làm nô lệ, phải quất cho hắn một trăm roi cốt tiên, mãi cho đến khi hắn bị thương tích đầy mình, da tróc thịt bong, lưng lay sắp đổ thì mới thôi.

Tân Địch Á đã từng gặp qua Khắc Lý Tư Đế vài lần, nàng không hề có hảo cảm với mỹ nữ Sa tộc đầy yêu mỵ này lắm. Trong ấn tượng của nàng, Khắc Lý Tư Đế là một nữ nhân rất giỏi tâm cơ và rất khó đối phó, vì vậy mà Tân Địch Á hầu như không muốn đụng chạm tới nàng ta, và cũng không hy vọng Mộ Dung Thiên tiếp xúc nhiều với loại người thế này.

Loại nữ nhân này, thông thường đều là những kẻ gây ra tai họa.

Đương nhiên, bởi vì mối quan hệ giữa chức vụ, Tân Địch Á không thể ngăn cản Mộ Dung Thiên gặp mặt nàng ta được, huống chi nàng cũng biết tuy bề ngoài Mộ Dung Thiên luôn biểu hiện đáng vẻ háo sắc lỗ mãng, nhưng trên thực tế thì hắn lại cực kỳ khôn khéo.

Thân thể mềm mại của Khắc Lý Tư Đế hơi lách một chút thì đã tránh được cái ôm của Mộ Dung Thiên, rồi nàng ta che miệng cười, nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, tuy ta không ngại sự nhiệt tình của ngài, nhưng lại rất sợ các thê tử của ngài sẽ ghen đấy.

Mộ Dung Thiên bị hụt mục tiêu thì tỏ vẻ ảo não, hần chột phát hiện ra chỗ thất bại của việc không có lực lượng, đó là mất đi cơ hội dễ sở sàng với mỹ nhân.

Nếu như là trước đây, vậy thì hần hoàn toàn nắm chắc là sẽ thành công ôm được Khắc Lý Tư Đế, có quá nửa là nàng ta không thể tránh thoát được rồi.

Mâu Cơ ngênh mặt lên, “hứ” một tiếng rồi nói:

- Ai thêm ghen, có quỷ mới đi ghen tuông đó chứ. Hần muốn thế nào thì đó là chuyện của hần.

Đến lúc này thì Mộ Dung Thiên mới nhớ ra bên cạnh mình còn có con cọp cái, nên hần mới vội vàng bỏ cứu:

- Phu nhân yêu quý, rất có thể là Khắc Lý Tư Đế tiểu thư có chuyện quan trọng đến tìm ta đấy, nàng xem....

- Đúng vậy, là chuyện quan trọng chứ gì. Ta xem chuyện quan trọng đó “rất có ý nghĩa” phải không? Các người cứ từ từ nói chuyện đi. Tân Địch Á, Lộ Thiển, chúng ta về trước, đừng làm trở ngại bọn họ.

Nói xong, Long nữ liền nổi giận dưng dưng rồi bỏ đi.

Với tính cách của Mộ Dung Thiên, nếu muốn hần dừng trên hoa ghẹo nguyệt thì thật là khó hơn cả phải ăn phân chó nữa. Huống chi, hần thường ở bên ngoài một mình, nên rất tịch mịch. Mâu Cơ cũng hiểu điều đó, nhưng nàng chỉ hận vì sao hần không tìm những nữ tử đàn hoàng, mà lại toàn đi dây dưa với những nữ nhân có bối cảnh phức tạp, hoặc hồ ly tinh chuyên đi quyến rũ người ta không.

Tân Địch Á thoáng hơi do dự, nhưng sau đó cũng rụt theo Mâu Cơ.

Nàng nghĩ hần là Khắc Lý Tư Đế tìm Mộ Dung Thiên là vì chuyện chính đáng, chứ nếu nàng ta lặn lội ngàn dặm tới đây chỉ để quyến rũ hần thì quả thật đã phí nhiều tâm tư rồi. Dù thế nào thì nàng ta cũng là hạt ngoại thành chủ của Mễ Kỳ Tư, tất nhiên có nhiều việc cần phải bàn bạc và hợp tác với thành chủ chính thức là Mộ Dung Thiên.

Lại thêm lâu nay Long vương đối với lực lượng đến từ Tây Bắc vẫn không chế rất nghiêm ngặt, và cũng giao hết trọng trách này cho hạt ngoại thành chủ của Mễ Kỳ Tư kiêm quân đội đại thống soái là Mộ Dung Thiên giải quyết. Do đó mà giữa hai người không thể không có sự tiếp xúc được. Lần này Khắc Lý Tư Đế đến đây, phỏng chừng là muốn để cho Mộ Dung Thiên xét duyệt các đề nghị tăng cường binh lực sắp tới đây.

Kiến thức về chính trị của Tân Địch Á không nhiều lắm, nhưng cũng có ít nhiều hiểu biết, chứ không đơn giản giống như Mâu Cơ vậy.

- La Địch ca ca, muội về trước chuẩn bị cơm tối rồi chờ huynh cùng về ăn nhé.

Chỉ có Lộ Thiển là đơn thuần nhất. Từ trước tới nay nàng không hề can thiệp vào những chuyện mà mình không nên can thiệp, mà nàng chỉ nghĩ đến việc nấu những món ăn của Địa cầu cho hần thưởng thức như lúc trước thôi.

- Gâu!

Cả con Tật Phong giờ đây đã biến thành một con chó đen mà cũng sủa lên một tiếng, ý nó muốn nói rằng: “Người mà về trễ thì ta sẽ ăn sạch khiêu hóa học đấy.”

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp:

- Được rồi, các người về trước đi, ta nhanh chóng giải quyết xong công vụ thì sẽ trở về ngay thôi.

Nhìn thấy mấy người và một chó đi xa dần, Khắc Lý Tư Đế ngạc nhiên hỏi:

- Theo lời nói của Mâu Cơ tiểu thư, “chuyện có ý nghĩa” là chuyện gì thế?

Mộ Dung Thiên nghe hỏi thì mỉm cười dâm dăng, nói:

- Chúng ta hãy đến một căn phòng không có ai, rồi ta sẽ nói cho nàng biết.

Gã Thú nhân tuân thủ sự đứng kể bên nghe vậy thì chỉ biết lắc đầu quầy quậy, bệnh cũ của thống soái lại tái phát rồi, nhưng coi bộ giao tình giữa hắn và nàng mỹ nữ này có vẻ như không tệ lắm thì phải.

Thế rồi hai người nhanh chóng tiến vào doanh trướng của Mộ Dung Thiên, trong lúc châm trà, Khắc Lý Tư Đế cười nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, lần này là ta phụng lệnh của Long vương, đến đây để báo cáo tình huống dẫn quân tại Mễ Kỳ Tư. Đây là những con số cụ thể cùng với binh chủng, xin ngài xem qua.

Mộ Dung Thiên tiện tay ném xấp hồ sơ mà Khắc Lý Tư Đế trao qua lên bàn, rồi cười cợt nhã, nói:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, chúng ta lâu ngày mới gặp lại, đừng nói tới công vụ đầy buồn chán đó nữa.

Sóng mắt của Khắc Lý Tư Đế khẽ lưu chuyển rồi hỏi:

- Vậy chúng ta nên nói chuyện gì đây?

Mộ Dung Thiên hấp háy đôi mắt:

- Nàng nhất định là đi đường xa đã mệt rồi, ở sau trướng có giường lớn đấy, chi bằng hãy nghỉ ngơi trước đi.

Khắc Lý Tư Đế cười khanh khách:

- Ta nghĩ đại nhân sẽ nói rằng: “Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, nàng đi đường xa nhọc mệt, ta thân là chủ nhân, tất phải đích thân bồi tiếp.” Có đúng không?

Mộ Dung Thiên thoáng bẽn lẽn, cười gượng:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư thật biết rõ lòng ta.

Khắc Lý Tư Đế che miệng cười khúc khích:

- Đó là “chuyện có ý nghĩa” đấy à? Đại nhân thật là có nhã hứng nhỉ, tuy nhiên.....

Nói tới đây, ngữ khí của nàng chợt thay đổi:

- Ta còn mang đến một tin tốt đây, và hoàn toàn có ý nghĩa nữa đấy.

Mộ Dung Thiên tỏ vẻ nghi hoặc:

- Là tin gì?

Khắc Lý Tư Đế không nói gì, mà nàng chỉ đảo ánh mắt quanh trong phòng một lượt.

Mộ Dung Thiên thu hồi dáng vẻ cười cợt lại, bởi vì hắn cũng ý thức được là sắp có chuyện không tầm thường phát sinh rồi đây. Tất nhiên bây giờ không thích hợp cho việc cười nói cợt nhã nữa.

- Yên tâm đi, doanh trướng của ta tuyệt đối an toàn. Có chuyện gì, cứ nói thẳng ra.

Gian phòng này là do hắn đã đích thân giám sát việc xây cất, nhằm để bảo đảm tin tức tuyệt mật của quân đội. Ngoài việc mỗi thời mỗi khắc đều có chuyên gia trông coi ra, còn có rất nhiều trinh sát sủng vật rình rập ở khắp mọi ngõ ngách, bản thân Mộ Dung Thiên không lúc nào là không kiểm tra thường xuyên, vì vậy mà khi bàn bạc ở trong này đều hoàn toàn có thể bảo mật tin tức tối đa.

Khắc Lý Tư Đế tuy vẫn mỉm cười như trước, nhưng đôi mắt đã trở nên rất nghiêm túc:

- Đan Ni Tư đại nhân, thời cơ của chúng ta đã đến rồi.

Mộ Dung Thiên khẽ nhíu mày:

- Thời cơ?

Khắc Lý Tư Đế nhẹ nhàng đáp:

- Đúng vậy, ta muốn nói đến điều gì, hắn đại nhân rất rõ ràng, chẳng phải ngài vẫn luôn mong đợi điều đó hay sao?

Mộ Dung Thiên hít sâu một hơi. Tất nhiên hắn hiểu được hàm nghĩa ở đằng sau câu nói đó của Khắc Lý Tư Đế, bởi vì nàng ta là đặc phái sứ giả của Tây Bắc, hiển nhiên cũng là một trong những người chủ chốt phụ trách thực hiện kế hoạch phá vỡ các nước trung lập.

- Các người đã chuẩn bị tốt rồi?

Hắn dừng lại một chút, rồi thêm vào một câu:

- Và cũng đầy đủ cả?

Khắc Lý Tư Đế trả lời rất tự tin:

- Năng lực của gia sư hoàn toàn đáng tin cậy, mọi sự đã chuẩn bị xong, hiện nay chỉ còn kém gió đông của ngài nữa thôi.

Mộ Dung Thiên trầm ngâm không nói gì. Nói thật chứ, lần này liên thủ với Tây Bắc, hắn không hối hận chút nào, nhưng hắn chỉ mong cái ngày đó tới càng chậm càng tốt mà thôi.

Tại Lam Nguyệt đế quốc, hắn bị vu khống là phản bội, nhưng kỳ thật lại rất trung thành. Nhưng lần này thì lại khác, hắn đã chọn con đường phản bội thật sự, rất có thể sẽ trở thành tội nhân của toàn bộ hải quốc, bị hàng vạn người thóa mạ, thậm chí còn bị bằng hữu xa lánh nữa.

Đối với bất cứ một ai, đây đúng là một quyết định khó khăn không gì sánh được.

Nhìn gương mặt thoát sáng thoát tối của Mộ Dung Thiên, Khắc Lý Tư Đế đoán được hắn đang nghĩ gì, nên nói:

- Đại nhân, ngài còn do dự điều chi? Sau này sử sách nhất định sẽ ghi lại sự anh minh vô tiền khoáng hậu của ngài kia mà.

Nói xong, nàng ta tiến đến sau lưng Mộ Dung Thiên, rồi nhẹ nhẹ xoa nắn hai bên vai cho hắn, rồi thốt với giọng đầy ôn nhu:

- Về phần nữ nhân, ngài là trang anh hùng tuyệt thế như vậy, sao lại sợ không có nữ nhân bên cạnh chứ? Những mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ ngài sẽ có rất nhiều, chỉ cần xong việc, nếu ngài nguyện ý, ta cũng sẽ thuộc về ngài....

Lời nói của nàng ta hết sức nhu hòa và tràn ngập sự mê hoặc, nếu có thể chinh phục được nữ cường nhân thì quả thật điều đó sẽ khiến cho nhiều nam nhân rất tự hào.

Thế nhưng lúc này Mộ Dung Thiên lại đẩy mạnh nàng ta ra. Tên sắc lang này rất ít khi nào thất thố như vậy lắm, chẳng qua lúc này trong lòng hắn đang rất rối rắm, vì hắn đang phải chọn lựa một lối rẽ quan trọng trong đời mình. Một khi đã đặt bước đầu tiên xuống thì vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại được nữa.

Khắc Lý Tư Đế không hề tức giận với sự thô lỗ của Mộ Dung Thiên, nàng ta cũng hiểu được tâm tình lúc này của hắn, nhưng cũng không lo lắng lắm, bởi vì nàng ta khả dĩ có thể khẳng định được quyết định sau cùng của Mộ Dung Thiên.

Sắc mặt của Mộ Dung Thiên thay đổi vài lần, sau đó liền hồi phục lại như trước, rồi nói:

- Yên tâm, ta biết phải làm sao.

Khắc Lý Tư Đế nở nụ cười thắng lợi. Nàng đã sớm biết câu trả lời của hắn sẽ là như vậy.

- Hay lắm, vậy ta xin chờ tin tốt lành của ngài.

Nói xong, nàng liền rời khỏi doanh trường. Hiện tại, việc làm tốt nhất là hãy chờ chút không gian và thời gian để cho Mộ Dung Thiên được yên tĩnh một chút.

Đã đến nước này thì cũng không thể do dự được nữa, tất phải khiến cho chiến hỏa bốc cháy dữ dội, đốt rụi luôn cả Tát La, thậm chí là toàn bộ liên minh các nước trung lập nữa.

433. Hồi 409: Yêu Thỉnh (thỉnh Mời)

Duy Đa Lợi Á nhìn đồng công văn chồng chất như núi ở trên bàn mà nghĩ đến điên đầu.

Từ sau khi Toa Phỉ thất tung, nàng đều phải gánh hết tất cả những chuyện lớn nhỏ của Thiên Lý mục trường, hơn nữa lượng cung ứng hải sủng đột nhiên gia tăng mãnh liệt, khiến cho công việc nàng cần phải giải quyết lại rất rườm rà.

Trong mấy ngày qua, nàng bận tối tăm mặt mũi, đến nỗi bỏ ăn bỏ ngủ. Đại đa số thời gian trong ngày, nàng đều phải ở đây để làm việc, nhất là ban ngày, ngay cả việc về nhà để gặp tiểu Khải Đế cũng không có thời gian nữa. Cũng may là bài hát ru trẻ rất thần kỳ kia có thể dạy lại cho tỷ nữ, để họ miễn cưỡng ứng phó với tiểu Khải Đế vốn vẫn luôn bám suốt lấy Duy Đa Lợi Á.

Tuy nhiên, Duy Đa Lợi Á vẫn lo lắng không nguôi, bởi vì thân làm mẹ thì lúc nào cũng thấy nóng ruột nóng gan đối với hài tử của mình.

Tuy rằng tiểu Khải Đế không phải là nữ sinh do nàng thân sinh, nhưng nàng vẫn xem nó là con ruột của mình, hoàn toàn dồn hết tình thương của một người mẹ lên cho nó.

Do đó, khi lúc này không có tiểu Khải Đế ở bên cạnh, Duy Đa Lợi Á liền bắt đầu cảm thấy sốt ruột, tinh thần bồn chồn không ngừng.

Tiểu Khải Đế có thể là đang khóc vì không có mẫu thân ở bên cạnh hay không? Hay là có bỏ ăn hay không? Hoặc là các tỷ nữ chiêu cổ cho nó có chu đáo hay không? Tuy rằng Duy Đa Lợi Á đã nhiều lần căn dặn các tỷ nữ, nàng dám khẳng định là họ sẽ không dám sơ xuất trong việc chăm sóc cho tiểu Khải Đế, nhưng dù sao thì nàng cũng vất vả thấy không yên tâm.

Duy Đa Lợi Á chỉ hận không thể chấp cánh để bay về nhà ngay, nhưng nhìn vào đồng hồ sơ ở trên bàn thì nàng chỉ biết thở dài. Nếu như lưỡi biếng một chút thôi, vậy thì công việc sẽ lại càng lúc càng chồng chất hơn nữa.

Nếu không phải vì nguyện vọng của phụ thân, căn bản là Duy Đa Lợi Á không hề có hứng thú với chức vị trường chủ này. Nàng tình nguyện dùng thời gian của mình để dồn hết cho Khải Đế, dẫn nó đi chơi đây đó, còn nhị muội Toa Phỉ thì xử sự lưu loát quả đoán, lại thích quyền lực, đúng là người thích hợp nhất để đảm nhận chức trường chủ. Chỉ tiếc là thủ đoạn của Toa Phỉ quá cực đoan mà thôi.

Duy Đa Lợi Á lắc lắc đầu, để xua tan hết mọi phiền não ở trong lòng, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào mớ công văn bừa bộn trên bàn.

Lúc này cửa phòng chợt bật tung, Duy Đa Lợi Á không hề ngẩng đầu lên, bởi vì nàng biết người vừa vào phòng là ai rồi.

Người vừa tiến vào là một nữ tử thuộc Nhân tộc, tuổi tác không kém Duy Đa Lợi Á bao nhiêu. Nàng ta có khí chất thành thực, vừa nhìn thoáng qua cũng biết là người khôn khéo, giống như một OL ở công sở vậy.

Nàng ta chính là phó thủ đắc lực của Duy Đa Lợi Á, tên là Ái Lệ Ty. Trong những lúc Duy Đa Lợi Á bận rộn về sinh ý thì nàng ta chuyên phụ trách các việc giao tế.

Trong tay nàng ta đang cầm khá nhiều thiệp mời, và nói:

- Trường chủ, có cần báo lại những mối xã giao trong hôm nay hay không?

Duy Đa Lợi Á gật đầu:

- Ừ, chọn cái nào quan trọng thì nói trước đi.

- Đêm nay mười hai giờ, tân hội trưởng của Chiến Sĩ công hội là Lý Đạt Tư sẽ tổ chức yến hội để ăn mừng việc nhận chức. Sáng mai mười giờ, Đan Ni Nhĩ Tư, viện trưởng của Đặc Lỗ kỵ sĩ học viện sẽ đến thăm. Ngoài ra, hiệp nghị hải sủng với Cách Lan vương quốc cần chỉnh sửa lại, sứ giả của họ đại khái sẽ đến vào lúc trưa mai.

Ái Lệ Ty một hơi kể lại những buổi xã giao quan trọng xong, sau đó mới từ từ chờ Duy Đa Lợi Á quyết định.

Duy Đa Lợi Á trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nghi thức tiếp nhận chức vụ hội trưởng của Lý Đạt Tư thì ta sẽ đích thân đến đó, còn những mối khác thì người đi thế ta được rồi.

Cả ngày phải giải quyết công vụ, đến tối lại còn phải đi xã giao các nơi, Duy Đa Lợi Á quả thật cảm thấy sức cùng lực kiệt. Nhưng có những buổi xã giao quan trọng, nàng không thể không đi được.

- Dạ, trường chủ!

Ái Lệ Ty khom mình đáp.

- Còn có chuyện gì khác nữa sao?

- Dạ không, thuộc hạ xin cáo lui trước.

Ái Lệ Ty nói xong thì đi thẳng ra cửa, nhưng khi sắp bỏ đi hẳn, nàng ta chợt như nhớ ra chuyện gì, thoáng hơi do dự một chút, rồi nói:

- Trường chủ, kỳ thật còn có một việc nữa.

Duy Đa Lợi Á nhíu mày hỏi:

- Chuyện gì?

- Có một người gửi thiệp mời cho trường chủ, hẳn không phải là một nhân vật trọng yếu của Thủy Đô hay của một quốc gia nào khác, vì vậy mà ta nghĩ rằng không cần để ý tới, nên thiếu chút nữa thì đã quên. Nhưng hẳn vẫn một mực muốn gặp trường chủ, hơn nữa còn nói là trường chủ nhất định sẽ gặp hẳn.

Duy Đa Lợi Á ngạc nhiên hỏi:

- Hẳn là người thế nào?

- Là một ma võ sĩ cấp D.

- Ma võ sĩ cấp D à?

Chức nghiệp của người này khiến cho Duy Đa Lợi Á nhớ đến một người. Thế rồi nàng vội vàng hỏi:

- Có phải hẳn mặc khôi giáp trắng, tóc đen, là người thuộc Nhân tộc, vóc người khá cao, còn tuổi tác thì cũng khá trẻ, khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi gì đó, và khá tuấn tú hay không?

Nàng theo ký ức mà hỏi lại một loạt đặc điểm của một người mà nàng đã gặp gần một năm trước đây.

- Dạ phải!

Trí nhớ của Ái Lệ Ty khá tốt, còn nhớ rõ hình dạng của người kia.

Duy Đa Lợi Á thở dài một hơi, nàng có thể khẳng định một trăm phần trăm, người phát thiệp mời kia chính là ma võ sĩ cấp D mà nàng đã gặp lúc trước.

Nhờ có thân thủ cao siêu, nên lúc đó hẳn đã cứu được tiểu Khải Đế từ trong tay của Phi Đa Lợi, sau đó lại còn giết luôn Huyết Thư Quỷ để trả thù cho mẫu thân của tiểu Khải Đế, thế nhưng lần đó hẳn dừng lại Thủy Đô không bao lâu, mà bỏ đi rất sớm. Sau đó thì biến mất trên hải dương mênh mông. Cho đến nay, lai lịch của hẳn vẫn còn là một câu đố mờ mịt.

Lúc đó Duy Đa Lợi Á không có cơ hội để cảm tạ hẳn, vì hai người vẫn chưa gặp lại lần nào.

Nghĩ đến đó, Duy Đa Lợi Á lại hỏi:

- Hẳn có thư mời không?

- Dạ có!

Ở trên đại lục, bên ngoài thư mời thường có ghi địa vị của kẻ mời, những kẻ dám mời mọc Duy Đa Lợi Á nếu không phải giàu thì cũng là hạng sang, vì vậy mà thiệp mời cũng hoa lệ phi thường. Riêng chỉ có thiệp

mời của gã ma võ sĩ kỳ quái kia là không bắt mắt chút nào, nó chỉ là một tấm tạp phiến hoàn toàn không có trang trí xa hoa gì cả.

Ái Lệ Ty nhanh chóng lấy thiệp mời ra đưa cho Duy Đa Lợi Á, đồng thời cũng cảm thấy rất kỳ quái, vì Duy Đa Lợi Á bận rộn như vậy mà lại tỏ ra hứng thú với một tiểu nhân vật như thế. Không biết gã có thân phận gì đây?

Duy Đa Lợi Á mở tạp phiến ra, ở trên đó chỉ ghi ngắn gọn mấy câu:

”Duy Đa Lợi Á tiểu thư, từ sau khi cách biệt lần trước, chẳng hay nàng thế nào? Nếu có thể, xin mời đêm nay mười hai giờ đến Tạp La khách điểm ở thành đông để hội diện một chuyến. Phải rồi, sẵn dịp xin hãy dẫn tiểu Khải Đế cùng theo, bởi vì ta cũng rất muốn xem nó lớn tới cỡ nào rồi.

Khải Lý”

Quả nhiên là hắn!

Duy Đa Lợi Á vừa đọc xong thì có hơi chút kích động. Nàng cố gắng trấn tĩnh tinh thần lại, rồi nói với Ái Lệ Ty:

- Bây giờ có chút thay đổi chương trình. Nghi thức nhận chức của Lý Đạt Tự hội trưởng cũng do người đi thay ta nốt.

434. Hồi 410: Hội Diện

Đối với những cuộc ước hội riêng rẽ, Duy Đa Lợi Á vẫn không mấy để ý tới, huống chi kẻ mời lần này lại là một thanh niên hơn phân nửa là vì thành ý chứ không phải vì công việc mà mời nàng.

Tuổi trẻ mỹ mạo, tính cách ôn nhu, lại có lòng từ ái, mà thân lại là trưởng chủ của Thiên Lý mục trường, một cột trụ kinh tế của Thủy Đô, và kiêm chức hội trưởng Tài Chính công hội, hiển nhiên Duy Đa Lợi Á là một đối tượng rất tốt để cho các nam tử hoặc chân thành hoặc có dụng ý mà theo đuổi nàng. Do đó mà nàng nhận được rất nhiều thư tình, đương nhiên chúng đều vô phúc mà bị vất vào một góc của tủ vật thất, và bị bụi bám đầy cả lên.

Tất cả tinh lực của Duy Đa Lợi Á đều được dồn hết cho Thiên Lý mục trường và tiểu Khải Đế, nàng không còn dư tình cảm để dành cho người khác nữa, do đó nên nàng mới không đem vất hết thư tình vào sọt rác, bởi vì nàng nghĩ, dù không có ý với những người theo đuổi mình, vậy ít ra cũng nên tôn trọng họ. Dù sao thì thích một người cũng không phải là một cái tội kia mà.

Tuy nhiên, hôm nay Duy Đa Lợi Á lại đặc biệt phá lệ mà tiếp nhận thư mời của một người, mà thời gian lại là mười hai giờ đêm nữa.

Nửa đêm đúng là một thời điểm không mấy tốt, nếu ở trong khoảng thời gian này, một nam một nữ gặp nhau ở trong một khách điểm bình dân, vậy thì càng sẽ dễ khiến người ngoài đàm tiếu hơn.

Tuy nhiên, Duy Đa Lợi Á lại không cảm thấy lạ với thời gian mà gã ma võ sĩ kia đã chọn, bởi vì hắn vốn là một người thần bí, nên dường như không muốn cho bản thân mình phơi ra trước ánh mắt của mọi người, vì vậy mà mọi chuyện cũng không còn kỳ lạ nữa.

Nếu như địa điểm gặp mặt ở trên thiệp mời ghi là phòng khách của Thiên Lý mục trường hoặc là một nơi công cộng nào đó, như vậy Duy Đa Lợi Á mới là nghi ngờ không biết người đó có phải là Khải Lý hay không nữa.

Khải Lý có ơn cứu mạng với tiểu Khải Đế, chỉ với điểm đó thôi, dù bận cỡ nào thì Duy Đa Lợi Á cũng muốn gặp hắn một lần.

Sau khi về nhà sắp xếp một chút, đến khi gần tới giờ ước hội, lúc đó Duy Đa Lợi Á mới mặc một bộ trường bào che kín toàn thân, rồi leo lên một chiếc thú xa, rồi mới dựa vào bóng đêm mà chạy tới thành đông.

Nếu như dùng tới truyền tống trận thì có thể nhanh hơn một chút, nhưng không gian dịch chuyển lại không có lợi cho trẻ nhỏ, vì vậy mà Duy Đa Lợi Á mới phải chịu phiền một chút.

Biệt thự của Duy Đa Lợi Á nằm tại trung bộ của Thủy Đô, khoảng cách từ đó đến Tập La khách điểm thì chừng bảy mươi dặm. Đối với Thần Phong đại lục mà nói, đó chỉ là một khoảng cách bình thường, hơn nữa nàng lại dùng thú xa có tốc độ tương đối nhanh, nên dưới sự điều khiển khéo léo của tuần thú sư, khoảng cách đã được rút ngắn rất nhiều, so với xe lửa cũng còn nhanh hơn đôi chút. Chỉ nửa tiếng sau thì thú xa đã đến được mục đích.

Vào lúc nửa đêm, Thủy Đô vẫn rất náo nhiệt, mà ngày hôm nay lại là ngày nghỉ, tương đối giống như cuối tuần vậy.

Trong thời kỳ chiến tranh, bình thường Thủy Đô vẫn không cho phép các chỗ ăn chơi mở cửa quá muộn, nhưng chỉ có ngày nghỉ là đặc biệt ngoại lệ.

Dưới áp lực của chiến tranh, dù sao thì mọi người cũng phải được thư giãn đôi chút, nhằm tránh cho thần kinh quá căng thẳng. Do đó mà những ngày nghỉ đều là những lúc rất náo nhiệt, dù có là nửa đêm thì cũng vậy.

Từ điểm vẫn náo nhiệt như thường lệ, người người của mọi tầng lớp ra ra vào vào nườm nượp, sinh ý của khách điểm bình dân rất khá giả. Có rất nhiều nam nữ sau khi say khướt ở tửu điểm, thế là họ liền kết bạn với nhau đến thuê phòng trống tại khách điểm để cùng nhau trải qua một đêm điên cuồng.

Xe cộ và người ngựa ở trên đường khá đông, vì vậy mà không có ai chú ý đến chiếc thú xa của Duy Đa Lợi Á.

Duy Đa Lợi Á vén rèm bước xuống xe, rồi đi về hướng một tòa khách điểm bình dân không lớn lắm.

- Tiểu thư!

Xa phu nhện không được mà gọi nàng lại:

- Thật không cần thuộc hạ đi theo à?

Vị xa phu này không phải là một tuần thú sư thông thường, mà lão là một ngự thú sứ có sức chiến đấu rất mạnh và cũng là một lão bộc lâu năm của gia tộc. Ngoài việc đảm đương chức xa phu ra, lão còn kiêm luôn cả trách nhiệm bảo tiêu nữa. Trước đây lão vẫn theo hầu phụ thân của Duy Đa Lợi Á, hết sức trung thành và tận tâm, ngoài mấy tỷ muội Cách Lôi Lâm ra, lão là một trong số rất ít người không gọi nàng là trưởng chủ, mà chỉ gọi là tiểu thư.

Duy Đa Lợi Á quay đầu lại đáp:

- Không cần đâu, Khăng Ni Tư, ta tự mình đi được rồi.

Khăng Ni Tư hơi nhú vậy:

- Nhưng....

Duy Đa Lợi Á cười cười:

- Đừng lo, không có vấn đề gì đâu.

Dựa vào kinh lịch anh dũng của Khải Lý, hắn đã ra tay chiến đấu với hải tặc mà không sợ gì cả, điều đó cho thấy hắn là một người tốt. Do đó mà Duy Đa Lợi Á mới không có lòng phòng bị với hắn. Hơn nữa, với thân phận thần bí và tác phong hành sự của hắn, nếu lỡ như thấy được người khác ở bên cạnh mình, nói không chừng hắn sẽ không tiện xuất hiện cũng nên.

Nghe nàng nói xong thì Khăng Ni Tư cũng im lặng luôn.

Tuy rằng Tập La khách điểm hơi nhỏ một chút, nhưng nó không xa trung tâm thành bao nhiêu, vì vậy mà tính an toàn cũng tương đối cao. Hơn nữa, Duy Đa Lợi Á lại muốn đơn độc đi gặp người kia, điều đó đủ chứng minh rằng bọn họ rất quen thuộc nhau.

Người kia là ai, Khăng Ni Tư không hề biết. Chỉ là lão cảm thấy có chút bất an, có lẽ vì ở chung với chiến sủng đã lâu nên Khăng Ni Tư tựa hồ cũng tạo thành khứu giác nhạy cảm đối với nguy hiểm giống như chúng vậy.

Tuy biết mình hơi lo xa, nhưng Khăng Ni Tư cũng nói thêm một câu:

- Vậy tiểu thư hãy cẩn thận một chút.
- Ta biết rồi, phiền người hãy chờ ở đây. Đại khái sau chừng nửa tiếng nữa thì ta sẽ trở lại.

Nói xong, Duy Đa Lợi Á liền đi thẳng vào trong khách điểm.

Lão bản của Tạp Lai khách điểm đang hí hửng đếm tiền, mỗi kỳ nghỉ là sinh ý đặc biệt tốt, và ngày hôm nay thì lại sớm cho thuê hết phòng. Nếu như vị khách nhân vừa vào kia mà cũng nghỉ lại đêm nay, vậy thì lão có thể đóng cửa nghỉ sớm rồi.

Bởi vì bị bộ áo trường bào che kín, cả gương mặt cũng chỉ lộ ra một nửa, cho thấy đó là một nữ sĩ Tinh Linh, vì vậy mà lão bản chỉ có thể xưng hô là khách nhân cho tiện.

- Không, ta đến tìm người, hẳn trọ ở phòng 36, mong người chuyển lời giúp.
- À!

Lão bản hơi có chút thất vọng, nhưng cũng đáp lại với giọng khách khí:

- Phòng đó ở lầu bốn, gian thứ hai ở bên trái. Tiểu thư, có cần ta sai tỳ nữ đưa đường giúp chăng?

Dựa vào thanh âm của Duy Đa Lợi Á, lão bản có thể đoán ra nàng là một nữ tử, đã vậy trong lòng lại còn ôm một tiểu hài tử, đại khái là vị tiểu thư này cũng với vị khách đã thuê phòng từ trước kia là tình nhân với nhau, và còn có con rơi nữa. Vì vậy mà bây giờ nàng ta mới len lén đến gặp mặt tình lang, chẳng trách nào nàng ta lại mặc y phục kín mít như vậy, rất giống với một ma pháp sư.

Thấy lão bản nở nụ cười đầy thâm ý, điều đó khiến cho Duy Đa Lợi Á cảm thấy hơi thiếu tự nhiên, khuôn mặt khuất đằng sau lớp hắc bào chợt đỏ bừng lên. Vì để che giấu thân phận nên nàng lại có tật giật mình, quả thật rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

- Không cần, tự ta đi tìm hẳn được rồi.
- Dạ được, xin tiểu thư thông thả.

Lão bản nhiệt tình cúi mình tiễn Duy Đa Lợi Á, sau đó lão lại vui mừng phát hiện ra có một đôi nam nữ khác vừa bước vào khách điểm, nên vội đơn đả:

- Tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi có phải chư vị cần nghỉ chân không ạ?

Lúc này Duy Đa Lợi Á đã đi lên lầu. Bởi vì sau cơn gió bão kinh tế ập tới, tinh thạch bị thiếu hụt nặng, mà lão bản vì muốn tiết kiệm nên đã giảm bớt vật liệu, do đó mà hiệu quả của những tòa cách âm kết giới ở đây không còn tốt như xưa nữa. Khi nàng đi ngang qua những phòng khác, mơ hồ nghe được tiếng rên rỉ từ bên trong phát ra, vì vậy mà người ở trong đó đang làm gì thì không cần nói cũng biết rồi.

Thế nên Duy Đa Lợi Á đỏ bừng mặt, tim đập nhanh. Nàng là trường chủ của Thiên Lý mục trường, là đại phú hào của Thủy Đô, và cũng là nữ cường nhân ở trên thương trường, thế nhưng về phương diện nam nữ thì lại như một trang giấy trắng vậy.

Phải vất vả lắm thì nàng mới đi qua được lộ trình này, khi Duy Đa Lợi Á lên đến lầu bốn, nàng dừng lại ở trước căn phòng thứ hai ở bên trái, biển số ở trên cửa ghi rõ hai con số màu trắng thật lớn “36”. Có lẽ là đúng phòng rồi.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Duy Đa Lợi Á bấm vào chuông cửa.

Soạt!

Theo tiếng khép lại của cách âm kết giới, từ trong phòng có giọng của một nam tử truyền ra:

- Ai đó?

Tuy rằng thời gian quen biết không nhiều, nhưng Duy Đa Lợi Á lập tức có thể nhận ra thanh âm của hắn. Quả thật là Khải Lý chứ không sai.

- Là ta!

Duy Đa Lợi Á bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương, từ sau khi nghe Ái Lệ Ty báo lại thư mời, nàng cảm thấy có chút bồn chồn, loại cảm giác này càng trở nên cường liệt hơn khi hai người sắp gặp mặt. Duy Đa Lợi Á chỉ có thể đổ thừa cho sự xuất hiện của Khải Lý đã khuấy lên cảm giác tội lỗi của nàng đối với tiểu Khải Đế mà thôi.

Cửa phòng hé mở, một nam tử với nụ cười ấm áp trên mặt xuất hiện và nói:

- Nàng đến rồi!

Nụ cười ấm áp đó đã xua tan đi lòng khẩn trương của Duy Đa Lợi Á, nàng gật đầu rồi bước vào trong, còn nam tử kia thì thuận tay đóng cửa lại, đồng thời cũng ấn nút giảng cách âm kết giới lên.

Hắn vừa xoay người lại thì đã vội kêu lên:

- Khải Đế phải không?

Thần tình gấp gáp như vậy rất giống với một người cha vừa đi xa trở về, và lúc này đang nóng lòng muốn gặp lại nữ nhi của mình.

Duy Đa Lợi Á vén tóc bồng lên, để lộ ra cô bé tiểu Tinh Linh đang ngủ rất ngon, khuôn mặt đỏ hồng xinh xắn. Nguyên bản Tinh Linh là một chủng tộc xinh đẹp nhất ở trên đại lục, mà trẻ em Tinh Linh thì lại càng khiến người ta yêu thích hơn nữa.

Nam tử cười nói:

- Nó khả ái quá nhỉ!

Duy Đa Lợi Á nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Khải Đế, mà trong lòng dậy lên tình mẹ vô bờ bến, nàng nói:

- Đúng vậy, muốn dỗ cho nó ngủ thật không dễ chút nào.

Nam tử xòe tay ra:

- Cho ta bế nó một chút được không?

Duy Đa Lợi Á thoáng do dự rồi cũng nhẹ nhàng trao Khải Đế sang cho hắn và nói:

- Xin nhẹ tay một chút, đừng đánh thức nó.

Nam tử tiếp nhận tiểu Khải Đế vào tay, nó vẫn không bị thức giấc. Nam tử nọ âu yếm ôm nó trong lòng rồi đóng cửa một lúc lâu, trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành, nhưng không hiểu sao nụ cười hiền lành đó đột nhiên lại từ từ trở thành băng lãnh, điều đó khiến cho Duy Đa Lợi Á cảm thấy bất an.

Lúc này nam tử mới thốt:

- Duy Đa Lợi Á tiểu thư, ta muốn thỉnh cầu nàng một việc.

Duy Đa Lợi Á nghe vậy thì hơi ngẩn ra một chút, rồi nói:

- Khải Lý tiên sinh, xin cứ nói.

- Ừm, nàng có thể mang tiểu Khải Đế rời khỏi Thủy Đô, đừng trở lại nữa được không?

Duy Đa Lợi Á biến sắc:

- Ngài nói sao?

435. Hồi 411: Tư Cách

Nam tử nhẹ giọng nói:

- Ta nói là, mong rằng Duy Đa Lợi Á tiểu thư và tiểu Khải Đế hãy rời khỏi Thủy Đô, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt mọi người nữa.

Duy Đa Lợi Á nghe vậy thì cả giận, nói:

- Người nói vậy là có ý tứ gì?

Nam tử thở dài:

- Ta chẳng có ý gì cả, nhưng chỉ vì sự tồn tại của nàng sẽ gây rất nhiều phiền phức cho ta. Ta không muốn hạ thủ với nàng, vì vậy nên mới có yêu cầu như thế. Ta biết nàng không hề thích thú làm chức trường chủ kia, nếu đã là vậy thì tại sao lại không tìm một nơi yên tĩnh và không ai biết tới để có thật nhiều thời gian nhàn rỗi mà chăm sóc cho tiểu Khải Đế, từ từ nuôi lớn nó, như vậy lại càng không khiến cho ta khó xử nữa. Vậy chẳng phải là đôi bên đều có lợi sao?

Quả thật, lối sống an nhàn như trong lời nam tử kia nói đúng là cuộc sống lý tưởng của nàng, nhưng Duy Đa Lợi Á không thể vì vậy mà bỏ qua nguyện vọng của phụ thân, bỏ rơi Thiên Lý mục trường, Thủy Đô và quốc dân của nàng. Huống chi, tình hình chiến tranh đang như dầu sôi lửa bỏng, có nhiều nước đang rất cần mục trường cung ứng hải sừng, bằng không thì liên minh các nước trung lập sẽ sụp đổ mất.

Nếu như nàng là một người chỉ biết lo cho mình, vậy thì ngay từ lúc ban đầu đã không cố gắng tranh giành cái ghế trường chủ rồi, thậm chí còn trở mặt với nhị muội Toa Phi nữa.

Duy Đa Lợi Á nghiêm sắc mặt lại rồi chậm rãi hỏi:

- Rốt cuộc người là ai?

Nam tử nọ tất nhiên là Mộ Dung Thiên, nhưng hắn sẽ không tiết lộ thân phận thật sự của mình, mà chỉ nói:

- Xin đừng để ý đến ta là ai, nói chung, ta là một người vì đạt mục đích mà sẽ bất chấp thủ đoạn.

Duy Đa Lợi Á vươn tay ra, rồi lạnh lùng thốt:

- Trả Khải Đế lại cho ta!

Mộ Dung Thiên ôm tiểu Tinh Linh tránh ra xa một chút, rồi nói:

- Không được, nàng hãy đáp ứng yêu cầu của ta trước đi.

Theo như khẩu khí của hắn, coi bộ chuyện này không chỉ là một yêu cầu đơn giản rồi, mà đó là một phương thức ép buộc Duy Đa Lợi Á phải tiếp nhận.

Tiểu Khải Đế hiện đang ở trong tay hắn, vì vậy mà Duy Đa Lợi Á sợ ném chuột vỡ đồ, nên nàng vội rút tay về. Cho dù không có tiểu Khải Đế ở đây, nàng cũng tự nhận mình không phải là đối thủ của gã ma võ sĩ kỳ quái này.

Điều duy nhất mà nàng có thể làm là cầu cứu. Khổng Ni Tư đang chờ ở dưới lầu, hoặc giả nàng chỉ cần cời bỏ trường bào và kêu hô lên, vậy thì lập tức sẽ có rất nhiều dũng sĩ chạy đến giúp đỡ.

Mộ Dung Thiên tựa hồ nhìn ra được suy nghĩ ở trong lòng Duy Đa Lợi Á, hắn liền đưa một tay lên vuốt nhẹ lên gò má bụ bẫm của cô bé, rồi âu yếm nói:

- Duy Đa Lợi Á tiểu thư, xin cứ yên tâm, tiểu hài tử khả ái thế này, ta nàoỡ gây hại đến nó chứ.

Lúc này lời kêu cứu của Duy Đa Lợi Á đã lên tới cổ thì vội vàng nuốt trở vào, bằng không, rất có thể đối phương sẽ hạ độc thủ với tiểu Khải Đế lắm.

Duy Đa Lợi Á chợt cảm thấy trái tim lạnh buốt, nam nhân ở trước mặt nàng đây không còn là một ma võ sĩ kiến nghĩa dũng vi (thấy việc nghĩa thì làm ngay) của lúc trước nữa, mà hắn lại là một ma quỷ hỷ nộ vô thường. Tinh thần trọng nghĩa và nhiệt huyết của hắn đã bị sự lạnh lùng vô tình thay thế mất rồi.

Thế nhưng cơn phần nộ của nàng cũng dần dần rút lui, mà thay vào đó là sự sợ hãi tội độ. Duy Đa Lợi Á run giọng nói:

- Xin đừng gây hại tới nó, ta van cầu người!

Mộ Dung Thiên lãnh đạm nói:

- Đơn giản lắm thôi, chỉ cần nàng đáp ứng yêu cầu của ta là được.

Duy Đa Lợi Á khẽ cắn môi dưới, tiểu Khải Đế tất nhiên là quan trọng, nhưng tâm huyết của phụ thân thì sao? Quốc dân của Thủy Đô sẽ ra sao?

Mộ Dung Thiên thấy nàng đắn đo, thì lạnh lùng nói:

- Xin hãy nhanh chóng quyết định một chút, ta không phải là một người có tính kiên nhẫn.

Bởi vì hần biết nhất định Duy Đa Lợi Á sẽ có tùy tùng theo đến đây, nếu nàng đi lâu không trở lại, vậy thì họ sẽ hoài nghi, đến lúc đó sẽ tìm đến tận cửa thì rất phiền phức, do đó mà hần phải giải quyết mau lẹ mới được.

Trong lúc nói chuyện, ngón tay của Mộ Dung Thiên liền di động từ trên mặt xuống tới cổ họng yếu đuối của cô bé. Tiểu Tinh Linh vẫn hồn nhiên say ngủ trong mộng đẹp của mình, mà không hề ý thức được sự nguy hiểm đang tới gần.

Tình thương của mẫu thân là bao la vô bờ bến, hoàn toàn không thể đánh giá được, lúc này Duy Đa Lợi Á còn hơi do dự một chút thì bây giờ lập tức nghiêng hết về tiểu hài tử. Nàng hét lên thật to, gần như muốn khàn cả giọng:

- Đừng! Chuyện gì ta cũng đáp ứng người.

Ngón tay đang ấn trên cổ họng nhỏ bé của tiểu Khải Đế liền được rút lại, Mộ Dung Thiên vẫn không lộ ra biểu tình gì, chỉ thốt lên một tiếng:

- Tốt!

- Oaaaa!

Lúc này tiểu Khải Đế bị tiếng hét lớn của Duy Đa Lợi Á đánh thức nên bị giật mình thức tỉnh và khóc ré lên.

Vô luận có phải gặp khốn cảnh gì khiến cho mình bị vướng víu tay chân, Mộ Dung Thiên đều có thể bình tĩnh mà ứng phó, nhưng lúc này hần cũng thấy luống cuống tay chân. Hần rất thích cô bé này, những hành động có vẻ như muốn gây bất lợi cho nó lúc này chỉ là để bức Duy Đa Lợi Á phải chấp nhận yêu cầu của hần mà thôi.

Nhìn tiểu Khải Đế đang khóc lớn ở trong lòng mình, trong lúc bối rối, Mộ Dung Thiên vô ý buột miệng hát:

- Ta là chỗ dựa....

Vừa hát lên được vài câu, hần lập tức ngậm miệng lại, bởi vì hành động này đúng là rất ngu xuẩn.

Thế nhưng bài hát đó không vì vậy mà ngừng lại, mà nó vẫn được nhẹ nhàng xướng lên:

- Ta là chỗ dựa đầy ắp cứng và thoải mái của hài nhi

Phụ thân nhẹ nhàng canh giữ ở bên cạnh hài nhi

Hài nhi đừng sợ bóng đêm

Bảo bối của ta cũng đừng rơi lệ

Người cần học, cần cố gắng không sợ bóng đêm

Tương lai người cần phải đối mặt

Với đêm đen của đời mình

Bảo Bảo hãy ngủ ngoan đi nào

Phụ thân vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh người

Vui sướng và bi thương

Không cần sợ phải đối mặt

Hãy dũng cảm lên, bảo bối của ta....

Tiểu Khải Đế nghe được bài hát ru khiến tinh thần của người ta được an tường thì lập tức nín khóc ngay, sau đó thì mí mắt của nó chậm chậm khép lại, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Duy Đa Lợi Á khẽ hừ nhẹ, khuôn mặt của nàng không biết từ bao giờ đã khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có, rồi nói:

- Ta ru cũng không tệ đó chứ, Khải Lý tiên sinh? Không, phải nói là Đan Ni Tư đại thống soái thì mới chính xác hơn.

Từ sau phút lỡ lời, Mộ Dung Thiên đã biết là không thể tiếp tục gạt Duy Đa Lợi Á được nữa, bởi vì bài hát ru con đó không có mấy người biết cả.

Nhìn thấy Mộ Dung Thiên trầm mặc không nói gì, Duy Đa Lợi Á lại hừ lạnh, rồi hỏi:

- Đây là phương thức bảo vệ tiểu Khải Đế của người đó à? Là lời hứa của người đó sao?

Mộ Dung Thiên thở dài nói:

- Hết cách thôi, ta tự có nỗi khổ của mình, thật sự không muốn gây thương tổn đến các người, vì vậy mà chỉ có thể làm như thế thôi.

Duy Đa Lợi Á cười lạnh:

- Nói thật là dễ nghe nhỉ. Ta mặc kệ người có lý do gì, quyền lực, chính trị, âm mưu? Nói chung, dùng một đứa nhỏ để làm công cụ thỏa mãn tư dục của mình như vậy, Đan Ni Tư đại nhân, hành vi đó của người quả thật khiến cho người ta phải coi thường.

Không đợi Mộ Dung Thiên trả lời mình, nàng lại nói tiếp:

- Được rồi, ta đã đáp ứng yêu cầu của người, sau này sẽ không xuất hiện tại Thủy Đô nữa. Bây giờ người thỏa mãn rồi chứ?

Mộ Dung Thiên vẫn không lộ ra biểu tình nào mà chỉ nói:

- Ừm, ta sẽ an bày cho nàng đến một địa phương không tệ, nơi đó thời khắc nào cũng sẽ có người trông coi, các người nhất định sẽ rất được an toàn.

Duy Đa Lợi Á nghe vậy thì giận dữ liếc hắt một cái, bởi vì lời lẽ của hắt hiển nhiên là muốn có người giám sát nàng và không để cho nàng làm bậy rồi.

Lúc này Mộ Dung Thiên liền búng tay một cái, lập tức có mấy nữ nhân mặc hắc y từ trong phòng tiến ra. Họ đều là những tử sĩ thủ hạ của Đình Đình, và cũng là những thân tín tuyệt đối đáng tin của Mộ Dung Thiên.

Một trong mấy nữ nhân kia tiếp lấy tiểu Khải Đế từ trong tay Mộ Dung Thiên, rồi một người khác thì nói với Duy Đa Lợi Á:

- Duy Đa Lợi Á tiểu thư, xin mời....

Duy Đa Lợi Á không nói gì, nàng chỉ có thể dùng sự trầm mặc để biểu lộ lòng phẫn hận đối với Mộ Dung Thiên mà thôi.

Trước khi bước ra cửa, nàng bỗng quay đầu lại nói:

- Từ hôm nay trở đi, tiểu Khải Đế sẽ không có một dưỡng phụ như người! Người không có tư cách!

Cánh cửa theo sau bọn họ đã đóng lại, nhưng Mộ Dung Thiên vẫn chưa đi ngay. Hắn vẫn đứng ngẩn ngơ tại giữa phòng, nhìn lên trần nhà tối tăm rồi tự lẩm bẩm:

- Mộ Dung Thiên hỡi Mộ Dung Thiên, ngươi đã biến thành một kẻ khiến người ta khinh thường như vậy từ bao giờ chứ?

Hắn đang cười, nhưng nụ cười đó lại cay đắng biết bao.

Mộ Dung Thiên đã sớm biết mình sẽ đối mặt với hoàn cảnh như thế này. Bị người người căm hận, đó là việc mà hắn phải học biết để đối mặt. Duy Đa Lợi Á chỉ là khởi điểm mà thôi.

Không lâu sau, sẽ có người thứ hai, thứ ba, thứ tư...rồi cuối cùng, sẽ có rất nhiều người căm hận hắn, bao gồm cả quốc dân, bằng hữu, chiến hữu, và thậm chí là thân nhân và thê tử.

Do đó, sớm thích ứng được thì sẽ tốt cho hắn hơn.

oooOooo

Khổng Ni Tư chờ ở bên ngoài Táp La khách điểm chừng nửa tiếng mà vẫn không thấy Duy Đa Lợi Á trở về. Lão kiên nhẫn đợi thêm mười phút nữa, nhưng vẫn không thấy người đâu. Dù lão có trầm tĩnh tới cỡ nào thì cũng không thể tiếp tục kiên nhẫn được, huống chi trước đó lão cũng đã cảm thấy bất an rồi. Là một người bảo tiêu đầy kinh nghiệm, lão vốn không tán thành chủ nhân đi gặp người ta ở một nơi như thế này chút nào.

Với sự giúp đỡ của lão bản Táp La khách điểm, rốt cuộc Khổng Ni Tư cũng tìm được căn phòng mà Duy Đa Lợi Á đã đến, nhưng tại đây không hề có một bóng người nào cả.

Đồ đạc ở trong phòng không hề bị hư hại chút gì, tuyệt đối không có vết tích của giao đấu, nhưng Duy Đa Lợi Á lại vô thanh vô tức bốc hơi như thế, cả tiểu Khải Đế cũng không thấy đâu. Tình huống này rất quỷ dị, giống hệt như trường hợp của Toa Phi cách đó không lâu vậy.

Tam tỷ muội của Thiên Lý mục trường liên tiếp thất tung, điều này khiến cho Thủy Đô nhất thời loạn cả lên.

Việc Toa Phi bị thất tung đã gây lên sóng to gió lớn rồi, giờ đây lại thêm việc của Duy Đa Lợi Á thì càng như lửa đổ thêm dầu. Điều lý kỳ ở đây là dường như cả hai người đều tình nguyện vậy, vì ở hiện trường không để lại dấu hiệu đã xảy ra bạo lực gì cả.

Những tin đồn mới cũng nhanh chóng loan đi khắp nơi, phải chăng có người ngoài thêm thường Thiên Lý mục trường vốn có địa vị rất quan trọng ở trong chiến tranh, muốn thông qua những âm mưu thâm kín mà chiếm lấy nó để làm của riêng? Thế nhưng bàn tay đen giết giây ở phía sau đã dùng phương thức gì để khiến cho cả hai tỷ muội tự chui đầu vào lưới?

Sinh ý quan trọng không có người giải quyết, ngay cả Ái Lệ Ty là phó thủ của trường chủ cũng không đủ tư cách để quán xuyến hết mọi thứ. Người duy nhất có quyền kế thừa chính là Cách Lôi Lâm, nhưng năng lực của ta chỉ là một thiên tài được sư, chỉ biết làm tăng chất lượng vốn có giới hạn của hải sủng mà thôi, chứ hoàn toàn không hiểu gì về làm ăn cả.

Trong lúc sinh ý của Thiên Lý mục trường đang hoàn toàn rối loạn, bỗng nhiên có một nữ nhân mà không ai ngờ tới lại xuất hiện ở trước mắt mọi người - Toa Phi.

436. Hồi 412: Dẫn Quân

Duy Đa Lợi Á thất tung, Toa Phi trở về, Thủy Đô một lần nữa liên náo loạn cả lên.

Bởi vì Cách Lôi Lâm không có lòng và cũng không có năng lực để chăm lo cho thương vụ, tất nhiên là Toa Phi ngang nhiên trở thành trường chủ của Thiên Lý mục trường.

Tuy không muốn, nhưng những người ủng hộ Duy Đa Lợi Á cũng chẳng có cách nào hơn, bởi vì Toa Phi quả thật là nhân tuyển thích hợp nhất.

Bọn họ chỉ thắc mắc một điều, rốt cuộc Duy Đa Lợi Á đã đi đâu rồi?

Chẳng lẽ nàng ta thật sự đã chịu không nổi áp lực quá trầm trọng, nên đã quyết định dẫn Khải Đế bỏ đi?

Sự bí mật này trước sau không hề có câu trả lời, nhưng sau khi Toa Phi nhậm chức, quả thật đã có thể dẫn dắt Thiên Lý mục trường đang rối rắm như thế đi dần về quỹ đạo trở lại. Nếu bỏ đi những nguyên tố khác, năng lực của ả quả thật rất đáng tin.

Tuy nhiên, sau khi Toa Phi nhậm chức, dù Thủy Đô có thể dần dần ổn định trở lại, thế nhưng đối với liên minh các nước trung lập lại có nhiều sự đả kích không nhẹ, bởi vì ả đã cắt giảm lượng cung ứng hải sủng với bên ngoài rất nhiều.

Toa Phi là kẻ “thân ở Tào, nhưng lòng ở Hán” mà ai ai cũng biết. Tuy ả không trực tiếp bán hải sủng cho Lam Nguyệt và các nước đối lập với liên minh hải dương, nhưng ả lại cắt giảm số lượng cung ứng hải sủng cho liên minh các nước trung lập thì coi như cũng gián tiếp giúp đỡ cho Lam Nguyệt rồi.

Theo lời giải thích của Toa Phi, số lượng hải sủng mà mục trường đã xuất khẩu lúc trước đã vượt xa khả năng có thể của họ.

Đương nhiên, đó chỉ là một cái cớ mà thôi, bởi vì cách đó không lâu, Duy Đa Lợi Á vẫn khống chế số lượng xuất khẩu hải sủng rất tốt, chứ không để cho cuộc diện mất mặt này xảy ra. Nhưng Toa Phi vẫn nhất quyết nói như thế, mà hiện nay lại không có ai thay thế được ả, vì dù sao Thiên Lý mục trường cũng là người nhà kia mà.

Bởi vì địa vị đặc thù của Thủy Đô, liên minh các nước trung lập cũng không tiện dùng bạo lực với nó. Nếu muốn chiếm lấy Thủy Đô thì cũng không phải là việc khó gì, nhưng hành động đó lại không giống như mổ gà lấy trứng. Chỉ có Thiên Lý mục trường dày dặn kinh nghiệm thì mới có thể nuôi dưỡng được các loại hải sủng với chất lượng tốt như vậy. Nếu đổi lại với nơi khác, với tình cảnh giống vậy, với phẩm lượng và chủng loại giống vậy, e rằng họ vẫn còn thiếu bí quyết để nuôi dưỡng được các giống tốt như Thiên Lý mục trường.

Trong khi đó, Toa Phi cũng không hoàn toàn đoạn tuyệt với việc xuất khẩu hải sủng cho bên ngoài. ả hiểu rõ quy tắc của trò chơi. Nếu như tuyệt tình quá thì chó cũng sẽ vượt qua rào cho coi.

Người bị đả kích trực tiếp nhất chính là hải kỵ sĩ đoàn của liên minh các nước trung lập. Cánh kỳ binh này do Mộ Dung Thiên đích thân thống lĩnh, nó giống như khối thuốc cao dán bù vào các lỗ thủng của các tuyến phòng ngự, vì vậy mà sức tiêu hao hải sủng rất khổng lồ. Khi lượng cung ứng bị giảm đi, nó liền lâm vào nguy cơ thiếu thốn chiến kỵ ngay.

Nguyên bản các nước trung lập đang chống đỡ rất khó khăn rồi, bây giờ lại càng lâm vào tình trạng hấp hối, nửa sống nửa chết ngay.

Cùng lúc đó, một việc không may khác lại xảy ra. Đại thống soái của liên quân Trung Lập, vị chiến thần bất bại ở trong lòng binh sĩ bỗng nhiên lại bị thất bại ngoài ý muốn trong một lần lãnh binh.

Tuy rằng trận đó cũng không thể nói là thảm bại, nhưng tổn thất cũng không nhẹ. Trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng này, lòng tin kiên định của binh sĩ cũng vì sự thất bại đó mà bị dao động, bởi vì họ không ngờ đại thống soái mà mình sùng kính bấy lâu nay lại có lúc bị thất bại như thế.

Đương nhiên, không ai có thể trách Mộ Dung Thiên được. Tuy hắn được xưng là chiến thần, nhưng dù sao cũng không phải là thần thật sự, mà chỉ là một phàm nhân bằng xương bằng thịt mà thôi. Chỉ cần là con người, ai lại không có lúc thất bại chứ? Huống chi, hắn đã phải gánh vác áp lực quá nặng từ rất lâu, nếu là người khác, e rằng sớm đã bị suy sụp rồi. Còn hắn vẫn có thể chống đỡ cho tới bây giờ thì cũng đã ghê gớm lắm rồi.

Hơn nữa, việc Toa Phi đột nhiên cắt giảm cung ứng hải sủng, điều đó hẳn là nguyên nhân quan trọng nhất đã dẫn đến sự thất bại của lần này. Chuyện gì cũng phải có nguyên do, việc đáng sợ nhất của kỵ sĩ đoàn là bị thiếu chiến kỵ, điều đó cũng chẳng khác gì kỵ binh bị thiếu một chân vậy. Muốn thắng trận ở tình huống đó, quả thật là khó vô cùng.

Nếu như không thể giải quyết tình hình khẩn cấp trước mắt, hiển nhiên không lâu sau đó, tất sẽ có lần thứ hai, thứ ba...

Muốn ứng phó với cuộc diện hiện nay, lựa chọn tốt nhất là bắt Toa Phi phải vào khuôn khổ, chỉ tiếc là việc này không có cơ hội thành công nhiều lắm.

Long vương đã nhiều lần tạo áp lực với nữ nhân tuy bề ngoài nhu mì, nhưng nội tâm lại quật cường kia, nhưng trước sau gì ả vẫn không thay đổi. Ắ chính là một trong số rất ít người tại hải dương không nể vì quyền uy của Long vương.

Lựa chọn thứ hai là tăng cường binh lực từ bên ngoài. Tuy rằng làm vậy cũng rất nguy hiểm, nhưng đó cũng chỉ là một hành động bất đắc dĩ mà thôi.

Khi Mộ Dung Thiên tiếp được mệnh lệnh của Long vương, thì hắn đã sớm biết ông ta sẽ chọn con đường thứ hai, bởi vì hắn là thành chủ chương quân Mễ Kỳ Tư, có quan hệ trực tiếp với việc tiếp quân từ bên ngoài.

Long vương cũng không còn lựa chọn nào khác, vì ông ta cũng không thể sai Mộ Dung Thiên đi hành thích Toa Phi lần thứ hai. Hơn nữa, lần sau nhất định sẽ khó hơn cả lên trời, mà thời gian cũng không còn kịp nữa.

Hai người gặp mặt tại chiến tuyến thứ hai là Cáp Hải đảo của Mộng Nạp Gia. Nó là một quốc gia nhỏ với hải tộc là chủ yếu, so với Long đảo cũng không khác là bao.

Vừa gặp mặt, Mộ Dung Thiên đã ngượng ngùng nói:

- Nhạc phụ đại nhân, thật xin lỗi về việc kia....

Mạch Khắc Tắc Nhĩ vốn là người luôn có khí thế hào hùng, nhưng lúc này trên mặt ông ta cũng có vẻ mỗi mệ. Con giông kinh tế khiến các hải quốc bị rung chuyển mạnh trong suốt nửa năm nay, điều đó khiến cho ông ta đã hao phí rất nhiều tâm cơ. Hôm nay bệnh cũ chưa trừ, mà bệnh mới đã đến, do đó dù có là thần của các hải quốc thì cũng trở thành tàn tạ thôi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ khoát tay nói:

- Không thể trách người được, theo tin tức mà ta điều tra được trong thời gian gần đây, ở sau lưng Toa Phi còn một thể thân khác giống ả như đúc. E rằng mọi người đều đã bị lừa hết, kể cả vây cánh của ả nữa. Kể mà người đã giết, rất có thể chỉ là thể thân của ả mà thôi. Việc này thật khiến người ta bất ngờ.

- Cái gì? Sao lại như thế được chứ?

Mộ Dung Thiên ngoài mặt thì tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng trong lòng lại nghĩ: “Dù lão có thần thông quảng đại tới đâu thì cũng chỉ có thể mà thôi.”

Lúc trước hắn đã chuẩn bị sẵn rất nhiều lời giải thích, nhưng hiện tại cũng không cần dùng tới nữa, quả thật tránh được khá nhiều phiền phức.

Trước kia Mộ Dung Thiên biết được mình luôn bị Long vương nắm chặt trong lòng bàn tay, chuyện gì cũng bị ông ta biết rõ cả. Nhưng còn bây giờ thì hắn lại có thể qua mặt lão cáo già, có lẽ là vì sau khi gả nữ nhi cho hắn, ông ta đã hoàn toàn coi mình là tâm phúc rồi.

Xem ra cũng không ai có thể nghĩ đến tất cả đều là âm mưu của Mộ Dung Thiên, bởi vì hắn đã cảm rõ ở Tát La, cưới hai vị thiên kim của danh môn đại tộc làm thê tử, lại thu được dòng họ và rất nhiều vinh dự, người như vậy sao có thể nảy sinh dị tâm được chứ?

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nhíu mày hỏi:

- Người nói thử xem, Duy Đa Lợi Á đang ở đâu chứ?

Mộ Dung Thiên thở dài đáp:

- Cứ chiếu theo việc Toa Phi thất tung đã lâu, rồi sau đó lại xuất hiện, coi bộ ả đúng là chủ mưu rồi, thậm chí cả việc bị ám sát lúc trước cũng là ả đã cố ý bày ra, để ả có thể ẩn vào bóng tối, sau đó chờ đợi thời cơ để tặng cho chúng ta một kích trí mạng. Còn về phần Duy Đa Lợi Á, e rằng đã gặp bất hạnh rồi. Hoặc giả nếu Toa Phi còn xem trọng tình tỷ muội, chỉ ít thì cũng sẽ nhốt tỷ tỷ của mình ở một nơi nào đó mà không ai có thể tìm ra được.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nghe xong thì vỗ mạnh một cái lên bàn, rồi nói:

- Ủm, người nói vậy cũng không khác với suy đoán của ta là mấy.

Chiếc bàn đáng thương kia nhận lấy cái vỗ của ông ta thì lập tức bị tan ra thành một đồng bụi gỗ ngay, qua đó cũng có thể thấy được ông ta tức giận tới mức nào.

Nếu là người khác, ông ta có thể dùng phương thức dụ dỗ hoặc bạo lực để ả khuất phục, nhưng chỉ có mình Toa Phi là mềm cứng gì cũng không chịu, điều đó khiến cho ông ta rất đau đầu.

- Nữ nhân đó thật là khó chơi, mức độ giáo hoạt còn vượt hẳn sự dự liệu của ta nữa.

Mộ Dung Thiên cất lời thăm dò:

- Vậy bước tiếp theo của chúng ta là sẽ làm gì?

- Đó chính là mục đích mà chuyến này ta đến tìm người đây.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ thở dài rồi nói tiếp:

- Chuyện của Toa Phi ở đầu kia tạm thời không giải quyết được, vậy chúng ta chỉ còn lựa chọn duy nhất là dẫn thêm viện quân của Tây Bắc thôi.

Quả nhiên là thế, Mộ Dung Thiên mừng thầm trong lòng, nhưng bề ngoài thì vẫn lộ vẻ lo lắng, nói:

- Quân Tây Bắc cũng không phải là thứ hiền, nếu tăng thêm viện quân, vậy thì chúng ta cũng sẽ có nhiều phiền phức giống lúc trước vậy; hơn nữa lần này số lượng mà chúng ta cần tăng cũng không phải là ít, nếu như không theo quá trình tuần tự mà tiến hành....

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cắt ngang lời hắn:

- Điều đó ta đã biết rõ, nhưng người hắn cũng biết, hiện tại chúng ta cũng không còn sự lựa chọn khác nào tốt hơn nữa. Do đó, trong một khoảng thời gian ngắn, chúng ta phải nghĩ ra một phương pháp khẩn cấp để ứng phó, tận khả năng mà đưa số quân mới đó vào phạm vi khống chế của chúng ta, đồng thời nghiêm ngặt quản lý. Hiện tại, nhiệm vụ quan trọng nhất của người lúc này là trở về hậu phương. Sau khi có đầy đủ binh lực chi viện, vậy thì người cũng không cần phải bồn ba tại nơi tiền tuyến nữa.

Mộ Dung Thiên thoáng lộ vẻ khó xử, nhưng Mạch Khắc Tắc Nhĩ tựa hồ như đã đoán được tâm tư của hắn, ông ta chỉ vỗ vỗ lên vai hắn vài cái rồi nói:

- Ta biết đây là một việc không dễ làm. Khổ cực cho người rồi! Nhưng người cũng thấy đó, Tát La của chúng ta đang ở trong hoàn cảnh gian khổ mà từ trước tới nay chưa từng có, so với thời kỳ ma thú bạo động còn khôn đốn hơn nhiều.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nói xong thì lại thở dài ảo não. Vị thần của các hải quốc xưa nay vẫn oai phong lẫm lẫm, chưa từng chịu thua bao giờ, vậy mà giờ đây, lần đầu tiên lại tỏ ra suy sụp tinh thần. Điều đó khiến cho ông ta thoáng nhìn qua cũng có vài phần già đi. Trên thực tế, áp lực mà Long vương đang gánh vác tuyệt đối không nhẹ hơn áp lực lãnh binh của Mộ Dung Thiên ở trên chiến trường chút nào.

Thế nhưng, Mạch Khắc Tắc Nhĩ liền nhanh chóng lấy lại tinh thần, rồi nói:

- Còn lần thất bại kia, người cũng không nên để tâm làm gì, bởi vì dù sao thì lực lượng dưới tay người cũng thiếu thốn quá nhiều đi.

Mộ Dung Thiên gật đầu đáp:

- Hai nãi cũng không quan tâm nó lắm, bởi vì thắng bại là chuyện thường của binh gia. Trên chiến trường, không có một vị thống soái nào vĩnh viễn bất bại cả.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nghe vậy thì vui mừng nói:

- Người biết nghĩ vậy là tốt rồi. Chuyện tiếp nhận thêm viện quân đều giao cho người đi làm. Sau này ta sẽ tới tìm người sau.

Nói xong, Mạch Khắc Tắc Nhĩ liền biến mất khỏi căn phòng.

Mộ Dung Thiên nhìn theo hướng ông ta vừa bỏ đi, trên mặt lại lộ ra nụ cười giả tạo.

Yên tâm, ta sẽ làm rất tốt, hơn nữa còn sẽ cực kỳ “hoàn mỹ” nữa!

437. Hồi 413: Giam Khổng (giám Sát)

Đêm nay Mễ Kỳ Tư không hề được yên tĩnh, bởi vì ngoại trừ trời đang mưa xối xả ra, còn có nguyên nhân thứ hai, đó là viện quân của Tây Bắc sẽ đổ bộ lên đất liền vào ngay đêm nay.

Để hoàn thành công việc dẫn nhập thêm viện quân cho được thuận lợi, thành chủ của Mễ Kỳ Tư và cũng là đại thống soái đã hạ lệnh giới nghiêm cho tối nay, bởi vì nhóm viện quân đầu tiên của Tây Bắc sẽ đổ bộ lên Mễ Kỳ Tư vào lúc tám giờ tối. Từ khoảng giờ đó cho tới sáng sớm hôm sau, dân chúng trong thành không được ra khỏi nhà hoặc tụ tập ở bên ngoài, thậm chí cũng không được đứng ở cửa sổ để quan sát và thảo luận nữa.

Chính vì vậy mà cửa sổ nhà nào nhà nấy cũng đều đóng chặt, thế nhưng dân chúng lại không thể ngủ yên được, bởi vì họ nghe được xen lẫn trong tiếng gió thổi mạnh và tiếng mưa rào rạt, là những tiếng vó câu cùng với tiếng bước chân rầm rập vang lên, điều đó khiến cho họ vừa mừng vừa lo.

Mừng là vì họ có được viện quân để giúp họ hóa giải tình thế chiến tranh nghiêm trọng ở trước mắt.

Còn lo là vì người Tây Bắc lâu nay vẫn hung hãn đáng sợ, nhất là sau khi cùng sống với họ một thời gian, các người dân của Mễ Kỳ Tư đã hiểu được dã tính của họ táo bạo tới mức nào. Bọn họ giống như những trái bom mạnh vậy, ngoài việc có thể đối kháng với địch nhân ra, họ cũng đồng thời có thể gây uy hiếp trầm trọng với mình nữa.

Có rất nhiều người biết được số lượng viện quân mà Tát La tăng thêm lần này vượt xa ngày thường nhiều lắm, tuy điều đó chỉ là bất đắc dĩ, nhưng nếu không thể khống chế nổi thì họ sẽ rước lấy một hậu quả rất đáng sợ.

Trong thời gian đưa viện quân vào thành, đó chính là giai đoạn nguy hiểm nhất, bởi vì bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra tình huống ngoài dự liệu, chỉ có sau khi mọi thứ đã đi vào quỹ đạo thì công việc mới có thể tạm xem là ổn thỏa.

Do đó, cũng vì tính quan trọng của việc này mà ngay cả đại thống soái vốn đang trấn thủ tại tiền tuyến cũng phải rút về Mễ Kỳ Tư, tự mình đứng ra giám sát mọi việc, tuyệt đối không cho phép xảy ra một sai lầm nào.

Không biết có phải là do bị cảm nhiễm bởi lệ khí [1] ngùn ngụt của người Tây Bắc hay không, vậy mà có rất nhiều tiểu sủng vật bị hốt hoảng mà kêu lên chỉ chớ, và cũng làm cho chủ nhân của chúng cũng thấp thỏm bất an theo. Họ dường như có chuyện gì không ổn sắp xảy ra vậy.

Không biết có phải vì cơn giông tố làm ảnh hưởng hay không mà bầu không khí đêm nay có vẻ đặc biệt nặng nề hơn mọi khi.

Có đích thân Đan Ni Tư đại nhân đến đây giám sát công việc, nhất định sẽ không có việc gì xảy ra. Hễ có mặt của hắn thì mọi người đều có thể yên tâm rồi.

Dân chúng của Mễ Kỳ Tư cứ tự an ủi mình như thế, bởi vì lòng tin của họ đối với Mộ Dung Thiên rất vững chắc, chưa bao giờ bị lung lay cả.

Trận mưa lớn đột ngột này đã làm nhiều loạn kế hoạch giám sát ban đầu, các ngọn đèn ma pháp tuy không bị cơn mưa xối xả làm tắt ngấm, nhưng chúng cũng bị dật dờ bất định, khiến cho toàn thể thành Mễ Kỳ Tư có vẻ như bị tối hẳn đi.

Vì vậy mà đám lính mang nhiệm vụ trong người đều phải giữ vững tinh thần, tỉnh táo trên đường cái có các đội khinh trang kỵ sĩ lui tới tuần tra, ngoài ra còn có rất nhiều binh sĩ đứng gác tại các góc đường, nóc nhà, tường thành, trạm canh, vv...ai nấy đều cầm chặt vũ khí trong tay, nghiêm mật chăm chú quan sát nhất cử nhất động của các tốp binh sĩ Tây Bắc vừa đi qua.

Ở trên không có rất nhiều Thiên Mục trùng, chúng ở trong cơn mưa lớn mà cố gắng vỗ mạnh đôi cánh và tận lực kiểm kê số lượng binh sĩ, để sau đó báo cáo lại cho chủ nhân của chúng là các tuần thú sư.

Ngoài ra còn có đủ các loại trinh sát sủng vật cũng đang bận rộn không kém. Chúng vẫn miệt mài thực hành công việc của mình.

Qua đó có thể thấy được việc giám sát hành động dẫn quân lần này nghiêm mật tới cỡ nào. Xem ra tình huống này không giống như là đang đón tiếp cứu binh, mà là đang gặp phải đại địch vậy.

Mộ Dung Thiên đứng trên tháp tổng chỉ huy cao nhất ở giữa thành, rồi nhờ vào sự hỗ trợ của ma pháp “Viễn ảnh cận đầu” của quần thể ma pháp sư mà tiến hành công việc chỉ huy.

Cơn gió lộng thổi tung mái tóc của hần, hé lộ ra khuôn mặt lạnh lẽo như đao, không ai có thể đoán ra trong lòng hần đang suy nghĩ điều gì.

Đứng bên trái là Đình Đình, nàng Vu nữ lúc nào cũng lãnh tính như vậy. Hiện nay tâm tình của nàng đang cực kỳ hưng phấn, hầu như không thể áp chế nổi. Bao nhiêu huyết dịch trong người nàng cũng đang sôi lên sùng sục.

Rốt cuộc, con đường báo thù tưởng như quá xa vời đã chuyển sang một bước ngoặt quan trọng. Qua đêm nay, nàng sẽ có đủ vốn liếng để khiêu chiến với Cát Tư rồi.

Những tiếng kêu thảm của các tộc nhân trước đây cùng những cảnh sắc máu chảy thành sông, thi cốt phơi khắp nơi, vv...tất cả đều hiện rõ mồn một ngay trước mắt Đình Đình. Vào lúc này đây, ký ức lạc ấn và lòng báo thù cực mạnh do sự phụ của nàng truyền lại đều dấy lên cuộn cuộn.

Nàng cảm thấy may mắn khi mình đã chọn đúng nam tử ở bên cạnh này đây. Hần cũng là một kẻ kiêu hùng máu lạnh, một loại người vì đạt mục đích mà không tiếc hy sinh bất cứ một thứ gì, bao gồm cả tình bạn, tình thân, và tình yêu.

Người muốn làm nên đại sự thì không thể câu nệ tiểu tiết, và cũng không thể có lòng dạ của phụ nữ được. Những kẻ dấy dưng không dứt khoát sẽ trở thành những kẻ thất bại, và được khắc lên mộ bia của mình mấy chữ “nhu nhược.”

- Tất cả đều chuẩn bị tốt rồi chứ?

Mộ Dung Thiên vốn vẫn đang giữ vẻ trầm mặc thì lúc này lại lên tiếng hỏi.

Mà câu hỏi này có thể nói là rất dư thừa, bởi vì ở trong tình cảnh quan trọng như trước mắt đây, Đình Đình không thể có một chút sơ ý nào, nhất định là đã chuẩn bị mọi thứ tới mức hoàn mỹ rồi.

Mộ Dung Thiên tuy biết mình hỏi dư thừa, nhưng hần cất tiếng hỏi chỉ là để phát tiết sự mâu thuẫn ở trong lòng mà thôi.

- Tất cả đều được chuẩn bị tốt!

Đình Đình cũng trả lời rất dư thừa, bởi vì tâm tình của nàng cũng khó có thể diễn tả bằng lời được.

Cơn thống khổ trong lòng sớm đã trở thành dĩ vãng, nhưng lúc này hần mới bắt đầu chính thức đối mặt với nó.

- Vậy thì cứ theo kế hoạch mà hành động.

Một câu nói rất đơn giản, nhưng Mộ Dung Thiên hầu như đã phải dùng hết khí lực toàn thân thì mới có thể thốt ra được.

- Dạ, đại nhân!

Đình Đình lãnh mệnh đi ngay.

Còn Mộ Dung Thiên thì vẫn tiếp tục ở lại trên tháp, dùng thủ lệnh để điều khiển quân đội.

Những tướng lĩnh Thiên Mục tộc có cấp bậc thấp hơn liền y theo mệnh lệnh của hần mà truyền đạt xuống các thuộc hạ cấp dưới nữa, rồi những quan chỉ huy khác liền dùng thủ thế để phân giải mệnh lệnh của hần, sau đó lại tiếp tục truyền đi tới những cấp thấp hơn nữa.

Với loại phương pháp truyền đạt mệnh lệnh này, một mệnh lệnh được phát ra từ vị tổng chỉ huy, sau đó sẽ được truyền đạt đến các tiểu đội với tốc độ nhanh nhất và chính xác nhất. Nó chính là phương thức truyền tin có hiệu suất cao nhất. Khi gặp phải tình huống khẩn cấp, nó có thể giúp cho toàn quân nhận được lệnh điều động để ứng phó với hoàn cảnh vừa hữu hiệu vừa mau lẹ.

Tuy rằng tốc độ truyền tin của đạn tín hiệu nhanh hơn, nhưng hiệu quả chỉ có một, và nó chỉ có thể truyền lại một mệnh lệnh đơn giản mà thôi. Còn nếu gặp phải hoàn cảnh dẫn quân rườm rà như thế này thì đạn tín hiệu lại không được đầy đủ lắm.

Mộ Dung Thiên ở trên tháp tổng chỉ huy là thủ lĩnh, với sự hỗ trợ của Viễn ảnh cận đầu, hẳn có thể quan sát sự phân bố binh lực ở khắp nơi trong thành, còn người ở bên dưới cũng có thể thông qua một góc của Viễn ảnh cận đầu mà thao túng một khu vực hoặc một đơn vị diện tích nhỏ hơn.

Dưới sự điều động của người trên tháp chỉ huy, tất cả các công việc được tiến hành từng bước một, mọi thứ đều đầu ra đầy rất ngăn nắp. Từ trên không nhìn xuống, các tốp quân ở dưới đất giống hệt như những dòng suối nhỏ đang chảy vào con sông lớn, hoặc tụ hoặc phân.

Toàn bộ quá trình này kéo dài hơn tám tiếng đồng hồ, mãi cho đến canh ba thì Mễ Kỳ Tư mới hoàn toàn tiếp nhận hết quân đoàn đến từ nước ngoài này.

Trong suốt thời gian đó, quân Tây Bắc có vẻ như rất an phận, xem ra cũng không có vấn đề gì. Đến tận lúc này thì những binh sĩ đang khẩn trương canh gác cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi chỉnh đốn xong các đội ngũ, việc kế tiếp là do ngoại giao sứ của Mễ Kỳ Tư là Phàm Dịch Lạp thương thảo với kẻ phụ trách của đối phương.

Kẻ chỉ huy của đối phương là một kẻ nho nhã, nhưng Phàm Dịch Lạp lại không vì vậy mà dám khinh thường, vì y đã đọc qua tư liệu của đối phương rồi.

Gã có tên gọi là Tiểu Ân, là một cường giả âm hiểm có danh xưng là “Hạt Tử”, thuộc dị tộc của phương Tây Bắc. Ngoài vóc người nhỏ bé ra, gã lớn lên vốn đã rất xấu xí, khuôn mặt rất giống mặt chuột, đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu, môi mỏng và dài, một bên má lại có vài sợi râu cứng và dài. Thân thể của gã giống hệt da bọc xương vậy, tay chân khô đét, móng tay thì rất dài, chúng phẳng phất như chưa bao giờ được chăm sóc vậy.

Người ta rất khó có thể tìm ra được một điểm để khen ngợi ngoại mạo của gã.

- Vất vả cho ngài rồi, Tiểu Ân tướng quân!

Công việc tiếp đãi Tiểu Ân khiến cho Phàm Dịch Lạp cảm thấy rất khó chịu, nhưng vì chức trách của mình, y không thể không nghiêng tiếp đối phương được.

Tiểu Ân không lập tức đáp lại, mà đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu của gã đảo khắp trên người Phàm Dịch Lạp một lượt, điều đó lại càng khiến cho y cảm thấy mất tự nhiên hơn.

Đám quân Tây Bắc này, tên nào tên nấy đều không giống người thường mà.

- Khắc khắc khắc, không vất vả chút nào....

Cuối cùng Tiểu Ân cũng quan sát xong. Gã phát ra một tràng cười khiến người ta phải rùng mình sợ sệt, mà hàm răng vàng xỉ thâm đen của gã lại mọc lổm chổm loạn xạ ngẫu rất khó nhìn nữa.

Phàm Dịch Lạp nghe đối phương cười mà sờn hết tóc gáy, chỉ thiếu chút nữa thì y đã bị mùi hôi từ trong miệng đối phương làm cho ngất xỉu rồi.

Phàm Dịch Lạp thầm mắng mấy câu trong lòng, sau đó mới miễn cưỡng nở nụ cười rồi nói:

- Mời tướng quân dừng lại Mễ Kỳ Tư một hai ngày, sau đó chúng ta sẽ nhanh chóng an bài đội ngũ của chư vị đến những nơi khác.

Không nên giữ những con người hung mãnh như dã thú này ở lại Mễ Kỳ Tư quá lâu, chỉ cần đưa họ đến tiền tuyến để chiến đấu, đồng thời cũng phân khai lực lượng của họ ra thì việc quản lý mới dễ dàng hơn được.

- Khắc khắc khắc.....

Tiểu Ân lại phả ra một tràng cười khàn khàn, rồi nói:

- Không cần phiền phức vậy đâu.

Phàm Dịch Lạp nghe vậy thì nhúu mày lại:

- Ý tướng quân là thế nào?

- Cứ để chúng ta ở lại Mễ Kỳ Tư lâu dài, vậy chẳng phải là tốt hơn sao?

Phàm Dịch Lạp khẽ biến sắc:

- Ta không hiểu lắm, tướng quân có thể nói rõ hơn một chút không? Ý của ngươi là....?

- Ta nói là, ta muốn chiếm tòa thành này!

Vừa dứt lời, bàn tay như vuốt chim của Tiểu Ân liền đâm phập vào ngực của Phàm Dịch Lạp.

- Ngươi....

Phàm Dịch Lạp trợn to đôi mắt như không tin vào sự thật vậy.

- Giải thích kiểu này, chắc ngươi đã hiểu rồi chứ?

Khuôn mặt chuột của Tiểu Ân hiện rõ nét đanh ác ở dưới ngọn đèn ma pháp.

Phàm Dịch Lạp muốn nói, nhưng cổ họng chỉ rung động một chút, rồi cuộc vẫn không thốt ra được một tiếng nào.

Móng tay dài và bén nhọn của Tiểu Ân đã đâm xuyên qua tim của Phàm Dịch Lạp. Biến cố xảy ra bất ngờ này lập tức khiến cho mọi người sợ đến ngất ngời ra.

438. Hồi 414: Binh Biến

Một kỵ sĩ phó quan tên là Ca Lân đang đứng ở phía sau không xa lắm, tuy không nghe được hai người đã nói những gì, nhưng khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì vội quát lên:

- Ngươi muốn làm gì?

Đáp án đã quá rõ ràng. Tiểu Ân chẳng buồn giải thích, mà gã chỉ ném thi thể của Phàm Dịch Lạp sang một bên, còn bàn tay phải thì đã nhuộm đầy máu, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình kinh sợ, đồng thời móng tay của gã vẫn không ngừng nhỏ máu ròng ròng xuống đất nữa.

Tiếp theo đó, Tiểu Ân vừa quát lên một tiếng quái dị, vừa nhảy tới trước, đồng thời cũng vươn móng tay ra chụp về phía Ca Lân.

Khi song phương thương thảo, thông thường kỵ sĩ đều xuống ngựa để tỏ lòng tôn trọng, bởi vậy mà lúc này Ca Lân không có chiến kỵ để hỗ trợ mình.

Tuy nhiên, sức phòng ngự của kỵ sĩ cũng rất mạnh. Việc đầu tiên của họ hầu như là gờ tấm thuẫn ở tay trái lên để bảo vệ lấy thân thể của mình.

Ngay lập tức có một tầng kim quang dày đặc được tỏa ra từ tấm thuẫn, sau đó liền nhanh chóng kết thành tinh thể đã được thực vật hóa. Ca Lân là một cao thủ tu luyện Kim hệ, có thể dùng Kim đầu khí trứ danh để tăng cường sức phòng ngự của kỵ sĩ lên thêm một bậc.

Ca Lân rất tự tin với môn sở trường này của mình, nhưng không ngờ lúc này lại cảm thấy nơi ngực đau nhói lên.

Gã cúi đầu nhìn lại, thì ra là chỉ giáp (móng tay bọc sắt). Năm ngón tay của Tiểu Ân đã chụp lại thành một điểm, tạo thành hình dạng giống như chùy vậy, và chúng đã đâm xuyên qua tấm thép thuẫn có tầng cường Kim hệ đầu khí của gã, sau đó lại đâm thẳng vào tim mình.

Bình!

Thân thể to lớn của Ca Lân đổ sầm lên mặt đất, ngay cả tấm tháp thuẫn đã theo làm bạn với gã hơn hai mươi năm cũng rơi xuống đất. Vì bị mất đi dấu khí chống đỡ, sau khi Kim tinh thể ở trên tấm tháp thuẫn đó va chạm với mặt đất thì liền vỡ tan ngay.

- Uuuuuuuuuuuu.....

Liên tục giết hết hai người, một kẻ vẫn quen thấy máu như Tiểu Ân liền bộc phát dã tính của mình, gã ngựa cổ rú lên một tràng quái dị, biểu lộ niềm hưng phấn cực độ.

Tiếng gầm rú của gã vang lên trong màn đêm tĩnh mịch, khiến cho các quân Tây Bắc vừa nghe được thì đồng loạt rút hết vũ khí ra, và cũng ngựa cổ hú lên vang dội.

Thế rồi một truyền mười, mười truyền trăm, sau đó thì toàn bộ thành Mễ Kỳ Tư đều chìm ngập trong tiếng kêu hú vang dội của quân Tây Bắc.

Đó không phải là một phương thức phát tiết dã tính đơn thuần như vậy, mà là đại biểu cho một hàm nghĩa đặc biệt nào đó.

Cư dân của Mễ Kỳ Tư từ lúc đầu đã không ngủ được, cho đến khi bên ngoài không còn tiếng bước chân nữa thì họ những tưởng là mọi việc đều đã được tiến hành thuận lợi. Trong lúc yên lòng định chìm vào giấc ngủ thì ai nấy cũng đều bị choàng tỉnh bởi vì họ phát hiện được tình thế không tầm thường chút nào.

Những con tiểu sủng vật thì càng kinh hoàng hơn trước, chúng không còn nghe lời chủ nhân nữa mà bỏ chạy loạn xạ trong nhà, và làm đổ đồ vật rất nhiều. Trong nhất thời, khắp nơi đều loạn cào cào cả lên.

Một đội khinh kỵ tuần tra là những kẻ bị hại trước tiên. Họ đều bị quân nổi loạn của Tây Bắc băm thành thịt vụn.

Những còi lệnh và đạn tín hiệu lập tức được phát ra, báo hiệu cho mọi người trong thành biết đang có biến cố lớn xảy ra.

Các tháp chỉ huy thuộc cấp thấp nhất lập tức báo về cho cấp cao hơn, rồi những cấp đó lại báo tiếp cho cấp cao hơn đó nữa, cứ thế mà tin khẩn cứ báo đi liên tục.

Nhưng đến khi tháp phó tổng chỉ huy sắp báo lại cho tháp tổng chỉ huy thì người phụ trách ở đó chợt kinh hãi phát hiện ra, đại thống soái của họ đã biến đâu mất rồi.

Ưu điểm của loại phương thức truyền tin này là hiệu suất cực cao, nhưng khuyết điểm của nó cũng là quá ỷ lại vào tầng cao nhất.

Sau khi mất đi bóng dáng của Mộ Dung Thiên, những người bên dưới giống như là rần mất đầu vậy, họ thúc thủ vô sách, không biết phải ứng phó thế nào mới phải.

Phải tiếp tục chờ đại thống soái, hay là tự mình chủ trương khống chế sự hỗn loạn tại khu vực của mình?

Trong lòng mọi người đều tràn ngập thắc mắc, vào lúc khẩn yếu thế này, rốt cuộc Mộ Dung Thiên đã đi đâu rồi?

Vì không có mệnh lệnh của cấp trên, các binh sĩ chấp hành nhiệm vụ giám sát chỉ biết thụ động và để mặc cho quân địch nhào đến tấn công ào ạt.

Tình cảnh hiện trường có thể nói là loạn tới cực điểm. Nó kéo dài chừng gần mười phút, mà quan chỉ huy đệ nhị cấp vẫn không thấy Mộ Dung Thiên đâu, y đã phái trinh sát binh đi tìm khắp nơi mà vẫn chẳng thấy gì, rốt cuộc chỉ có thể phát lệnh ứng phó theo tình hình đang xảy ra mà thôi.

Ban đầu, số lượng binh sĩ ngoại bang vốn đã quá lớn, muốn khống chế họ thật là khó, và phải cẩn thận tỉ mỉ lắm mới được. Hơn nữa, khi bạo động vừa nổi lên, bên quân đội của Mễ Kỳ Tư vẫn chưa có hành động ứng phó gì, vì vậy nên đã mất đi tiên cơ. Vả lại, không có Mộ Dung Thiên giám sát đại cuộc và điều phối chống chéo lên nhau, do đó mà bọn họ chỉ có thể tự mình quản lý khu vực của mình, chứ không thể đoàn kết tất cả lại được.

Vô luận là tình hình của một khu vực nhỏ hay là tình huống của những khu vực khác, các quan chỉ huy đều không nắm rõ chi tiết các nơi, vì vậy mà điều duy nhất họ có thể làm là tự lo cho thân mình mà thôi.

Cho dù là tướng lĩnh hay tinh binh giỏi tới cỡ nào, sau khi đã mất đi sự điều động hữu hiệu thì cũng chỉ như một đồng cát rời thôi.

Bất luận nhìn từ khía cạnh nào, tình thế của Mễ Kỳ Tư quả thật rất bất lợi.

Các binh sĩ đang đứng gác giống như quần long vô thủ vậy, họ chỉ đành bất lực để cho quân Tây Bắc vốn sớm đã có mưu đồ sẵn, từ từ chiếm lấy Mễ Kỳ Tư như tầm ăn dâu.

Kết quả không có gì bất ngờ cả, cán cân thắng lợi đang nghiêng dần về phía quân Tây Bắc.

Tiếng thét chém giết vang lên ngập trời, máu tươi nhuộm đỏ các đường lớn hẻm nhỏ của Mễ Kỳ Tư, ngay cả cơn mưa lớn cũng không thể rửa đi hết những dòng máu lạnh láng đó.

Những tiếng hú cuồng dã của quân Tây Bắc cùng với những tiếng la hét thất thanh của quân canh thành đã tạo nên hai thứ tiếng trái ngược nhau. Những tiếng va chạm của vũ khí vang lên không ngớt, và thanh âm của đầu khí và ma pháp cũng liên tục nổi lên từng đoàn, qua đó có thể thấy cuộc chiến thảm liệt tới chừng nào.

Những người dân của Mễ Kỳ Tư đang ẩn nấp trong nhà cũng ý thức được chuyện mà họ sợ hãi nhất rốt cuộc cũng xảy ra rồi, nhưng nếu bỏ chạy ra ngoài, không biết có bị các binh sĩ đang loạn chiến ở ngoài kia chém nát thành tương hay không?

Bọn họ vội vàng khóa kín cửa lại, chỉ dám ở trong nhà nơm nớp lo sợ, đồng thời cũng vỗ về an ủi những tiểu hài tử vì bị kinh sợ mà khóc thét lên, song song đó cũng không quên cầu cho thần linh phù hộ cho phe mình được chiến thắng.

Khu Thánh chúc là nơi tụ tập gia quyến của các đại quan và quý tộc của Mễ Kỳ Tư, nó là mảnh đất quan trọng nhất trong thành, mà người phụ trách nơi đây chính là Táp Cách Nặc Phu, thống lĩnh của quân đoàn thứ 5.

Mặc dù đang chứng kiến rất nhiều, rất nhiều thuộc hạ bị ngã xuống trước sự tấn công của quân địch, nhưng Táp Cách Nặc Phu vẫn hăng máu chiến đấu tới cùng, tuyệt không rút lui dù chỉ nửa bước, dù rằng từng tốp từng tốp chiến hữu của y ngã xuống đã làm cho y rất đau đớn tâm can.

Tình hình này quả thật không ổn chút nào. Địch nhân vẫn không ngừng ồ ạt tấn công đến khu Thánh chúc, điều đó cho thấy các vùng phụ cận cũng đã bị thất thủ rồi.

Nhưng y tuyệt đối không thể để mất đi khu Thánh chúc, bởi vì đây là trọng trách mà Đan Ni Tư đại nhân đã giao cho. Do đó, dù phải đối mặt với khốn cảnh, Táp Cách Nặc Phu thân là thống lĩnh cũng nhất quyết làm gương cho các binh sĩ, đích thân xông lên hàng đầu để kích phát sĩ khí của thuộc hạ.

Sự nỗ lực của Táp Cách Nặc Phu đã ra một cái giá không nhỏ, mình y mang đầy thương tích, máu huyết nhuộm đỏ khôi giáp, quả thật khiến người ta nhìn vào mà giật mình kinh hãi.

Việc Táp Cách Nặc Phu thân chinh xuất chiến đã đề thăng sĩ khí của thuộc hạ rất nhiều, và giúp cho họ bộc phát tiềm năng lớn nhất của mình, thế nhưng chỉ có sự cổ vũ tinh thần cũng chưa đủ, vì địch nhân dường như cứ cuộn cuộn xông lên không ngừng, tựa như vô cùng vô tận vậy, giết bao nhiêu cũng không hết. Trong khi nhân thủ của phe mình thì càng lúc càng ít đi.

Đột nhiên Táp Cách Nặc Phu cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể của y cũng lão đảo suýt ngã, kế tiếp thì trên vai liền bị trúng phải một kiếm.

Táp Cách Nặc Phu rùng mình một cái, căn cứ theo kinh nghiệm lâu ngày của y, vừa rồi đúng là dấu hiệu của việc mất máu quá nhiều, bởi vì Khôi phục đan tuy có thể khôi phục lại thể lực, nhưng không có cách nào trong một khoảng thời gian ngắn mà bổ sung đầy đủ một lượng máu thật nhiều được.

Cũng vì thân quan có sức phòng ngự rất yếu, nên hẳn không thể theo sát Táp Cách Nặc Phu được, bằng không thì sẽ bị kẻ địch giết đi rất nhanh, cho nên không có ai có thể giúp y cầm máu được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ e không bao lâu nữa thì y sẽ bị ngã gục trên chiến trường cho xem. Thế nhưng Táp Cách Nặc Phu lại không vì vậy mà bắt đầu chán nản. Y biết, quân của mình có thể chống đỡ liệt thế cho đến tận bây giờ thì đại đa số là bởi vì tác dụng kích lệ sĩ khí của y.

Nếu như y rút lui về hậu phương, vậy thì nhuệ khí của các binh sĩ sẽ mất sạch, và sau đó, phòng tuyến sẽ bị tan vỡ rất nhanh.

Tạp Cách Nặc Phu nghĩ tới đây thì lập tức cắn môi, rồi nuốt luôn hai viên thuốc “Tân sinh”. Hai viên đan dược này là đan dược cứu mạng do y đã cất kỹ từ lâu mà chưa dám dùng tới, bởi vì y muốn đợi tới thời khắc cực kỳ phi thường thì mới lấy ra dùng.

Ngoài việc cấp tốc khôi phục thể lực ra, Tân sinh hoàn còn có thể chế tạo máu giả trong một thời gian ngắn, khiến cho bản thân mình khôi phục lại trạng thái chiến đấu tốt nhất.

Công hiệu của linh đan quả thật không phải tầm thường. Sau khi nuốt chúng vào, lực lượng trong người Tạp Cách Nặc Phu liền nhanh chóng bùng dậy, đồng thời cũng thay đổi luôn cả tình trạng choáng váng vì thiếu máu.

Tinh thần của Tạp Cách Nặc Phu lập tức phấn chấn, sẵn tay chém luôn mấy tên ma võ sĩ đang xông tới tấn công mình. Sau đó, một chuyện khiến tinh thần của y càng phấn chấn hơn liền xảy ra.

Từ trong cuộc chiến hỗn loạn, bỗng có một người chậm rãi bước ra. Tạp Cách Nặc Phu tựa hồ không tin vào mắt mình, y kích động kêu lên:

- Thành chủ đại nhân!

Thành chủ đại nhân vốn đã thất tung ngay từ lúc cuộc chiến bắt đầu, vậy mà bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Tuy trận chiến này có vẻ như đã nghiêng về phe địch, nhưng chỉ cần có thành chủ đại nhân ở đây thì không có gì là không thể xảy ra cả. Hắn vốn là thống soái Rạng Đông, rất giỏi sáng tạo kỳ tích, trước nay không hề sa sầy chút nào.

Kể vừa xuất hiện đúng là Mộ Dung Thiên. Hắn không nói năng gì mà chỉ tiến thẳng về phía Tạp Cách Nặc Phu.

Tạp Cách Nặc Phu tựa như cảm thấy có điều không thỏa đáng, thế nhưng lúc này y đã nhìn thấy một thanh trường kiếm ở sau lưng Mộ Dung Thiên đang đâm tới nhanh như thiểm điện, còn bản thân của hắn thì dường như không hề cảm thấy được nguy hiểm đang ập đến chút nào.

Tạp Cách Nặc Phu cũng không kịp nghĩ nhiều, y liền dùng tốc độ nhanh nhất để xông tới đẩy Mộ Dung Thiên ra, nhưng đồng thời thanh kiếm kia cũng đã lướt qua sát người Mộ Dung Thiên và cắm phập vào ngực Tạp Cách Nặc Phu.

- Đan Ni Tư đại nhân, thuộc hạ của ngài đều rất trung thành nhĩ!

Sau khi giết người xong, dáng vẻ của nàng Sa tộc mỹ nữ Khắc Lý Tư Đế vẫn bình tĩnh và ưu nhã như vậy.

Tạp Cách Nặc Phu nhìn Khắc Lý Tư Đế và Mộ Dung Thiên, hai người đại diện cho hai lập trường bất đồng, là thủ lĩnh tối cao của hai thế lực thủy hỏa bất dung tại Mê Kỳ Tư, vậy mà giờ đây lại có vẻ như đang hợp tác rất chặt chẽ và không hề có địch ý chút nào; đã vậy, họ còn có vẻ giống như chiến hữu rất thân tình nữa kìa.

Khắc Lý Tư Đế vừa rút kiếm về, vừa tỏ vẻ xem như chẳng có chuyện gì xảy ra, mà chỉ che miệng cười, rồi nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, màn kịch này do ngài nghĩ ra, quả thật là đặc sắc không chỗ chê đấy nhé.

Tạp Cách Nặc Phu ôm lấy vết thương nơi ngực, máu vẫn tuôn ra xối xả, y trừng mắt quát lên:

- Tại sao?

Nhưng y đã không còn cơ hội để nghe câu trả lời nữa. Ba chữ cuối cùng trong đời y cũng không thể thốt ra, mà y chỉ đành vô lực ngã gục xuống đất.

Sinh mạng của y đã đi đến đường cùng, tựa như y đã không còn lý do gì nữa để chống đỡ nó vậy.

Thành chủ đại nhân đáng kính của y, người đã giao trọng trách bảo vệ khu Thánh chúc cho y, thì ra chỉ là một tên lừa đảo.

Mộ Dung Thiên ngồi xuống bên cạnh Tật Cách Nặc Phu rồi vuốt đôi mắt đang trợn trừng của y cho chúng khép lại. Đó cũng chỉ là việc duy nhất mà hắn có thể làm mà thôi.

439. Hồi 415: Thác Thủ (lỡ Tay)

Một nơi có trọng binh trấn giữ như khu Thánh chúc lại là nơi phát hiện loạn động trễ nhất.

Trong phủ thành chủ, cũng tức là Lăng Ba tiểu trúc của thành chủ tiền nhiệm Tư Thập Tây Á, đám người của Tân Địch Á đã sớm bị thức giấc.

Bởi vì Mộ Dung Thiên được chuyển từ tiền tuyến về hậu phương, do đó, theo quy định thì hắn có thể mang theo gia quyến. Những khi không có phu quân ở bên cạnh, đám người Tân Địch Á tất nhiên là rất nhớ hắn, do đó mà mọi người cũng đều kéo đến Mễ Kỳ Tư.

Khu Thánh chúc tọa lạc tại một địa phương cao nhất trong thành, khi đám người Tân Địch Á chạy ra ngoài phủ thì mới nhìn thấy quang hoa chói lòa của ma pháp đang bay đầy trời, khiến cho đêm đen cũng sáng lòa hẳn lên.

Mâu Cơ thấy vậy thì hít sâu một hơi, rồi nói:

- Gặp quỷ rồi! Chuyện gì thế này?

Tân Địch Á nhăn tít đôi mày liễu, nàng đã sớm biết đêm nay Mộ Dung Thiên sẽ có hành động dẫn binh rất quan trọng, nhưng nàng lại không hề lo lắng tí nào.

Trước tiên là vì đã có Mộ Dung Thiên đích thân khống chế toàn cuộc, ngoài ra, việc hắn ở trên tháp cao vừa giám sát vừa phát lệnh điều động dẫn quân thì độ an toàn lại càng cao hơn hẳn.

Nhưng sự thật đang hiện rõ trước mắt, cuộc diện thật là đại quy mô, rõ ràng không phải chỉ là mấy cuộc ẩu đả bình thường rồi.

Lộ Thiển hoa dung thất sắc, vội hỏi:

- La Địch ca ca không gặp phải chuyện gì chứ?

Trong các nữ nhân, Tân Địch Á là người trầm tĩnh nhất, gặp nguy biến mà không hoang mang chút nào, nàng chỉ bình tĩnh nói:

- Đừng lo lắng, tỷ nghĩ hắn còn đang ở bên kia trấn áp tình thế. Có hắn ở đây, mọi việc sẽ kết thúc nhanh lắm thôi.

Mâu Cơ cũng nói theo:

- Đúng vậy, chúng ta chỉ cần ở đây đợi hắn là được.

Lộ Thiển nghe vậy thì cũng hơi bình tĩnh lại, nhưng sau khi chờ đợi được một lúc thì quang hoa của ma pháp đấu khí càng lúc càng rực rỡ, điều đó cho thấy trận chiến càng trở nên kịch liệt hơn cả lúc trước nữa.

Âm thanh chém giết cứ liên tục truyền đến, ngay cả Tân Địch Á cũng bắt đầu biến sắc.

Ở tại Mễ Kỳ Tư, khu Thánh chúc này quan trọng tới cỡ nào thì nàng hiểu rất rõ. Ngay cả đứng đây mà còn có thể nghe được tiếng chém giết, vậy thì tình huống không hề đơn giản như trong tưởng tượng chút nào.

Tiếng chân vang lên càng lúc càng gần, nương theo những tiếng kêu thảm, đám người Tân Địch Á vội vàng chạy ra bên ngoài. Trước mặt họ chẳng khác nào quang cảnh của địa ngục vậy, thấy phơi máu đỏ khắp cả mặt đất, những ai còn sống sót thì lại đang lăn lộn rên rỉ đầy thống khổ ở trên mặt đất.

Tân Địch Á và Mâu Cơ cùng đưa mắt nhìn nhau và cả hai cùng phát hiện ra cơn sợ hãi ở trong mắt đối phương.

Long nữ cũng được xem là người thông minh tháo vát, nàng không thể không nhìn ra được tình thế của đêm nay.

Việc dẫn quân vào Mễ Kỳ Tư rất có thể đã thất bại, do đó mới để xảy ra cuộc diện không thể khống chế như lúc này.

Vậy Mộ Dung Thiên ở đâu?

Các nữ nhân lập tức lo lắng tới sự an nguy và hạ lạc của hắn.

Bỗng nhiên có một bóng đen xuất hiện giữa màn đêm, các nữ nhân thấy vậy thì đều giật mình hốt hoảng, thời khắc này ai ai cũng đều cảm thấy bất an. Vì vậy mà Mâu Cơ quát lên:

- Ai?

Bóng đen kia không đáp lại, mà chỉ lẳng lẳng tiếp tục tiến lên khu Thánh chúc. Trong cơn mưa gió, không ai có thể nhìn rõ được khuôn mặt của hắn.

Mâu Cơ thấy vậy thì liền phất tay một cái, từ trong tay áo của nàng liền có một con tiểu long nhả vào bóng đen kia mà lao vút tới.

Tân Địch Á cũng giơ tay phóng ra hơn mười đóa hoa tử sắc nhỏ nhỏ, nhưng chúng không trực tiếp tấn công bóng đen ngay, mà trước tiên là phóng lên trời, sau đó mới chậm rãi hạ xuống, trông như những chiếc đèn lồng vậy, và sau đó thì bao phủ lấy đối phương trong một phạm vi khá rộng.

Nếu đối phương là người nhà, vậy thì vừa rồi đã lên tiếng đáp lại. Do đó cho thấy, y hẳn là địch nhân rồi.

Tuy nhiên, vì để phòng xa, hai nàng không hề dùng tới toàn lực, mà chỉ xuất chiêu thăm dò mà thôi.

Lộ Thiển là người không thích đánh giết, hơn nữa vì đang lo lắng cho Mộ Dung Thiên nên phản ứng chậm nhất. Mãi tới khi Mâu Cơ và Tân Địch Á đã lần lượt xuất thủ xong, lúc đó nàng mới tạo ra chủng tử của hai con Thủy kỳ lân.

Lúc này trời đang mưa lớn, hoàn cảnh này đúng là rất có lợi cho Nghĩ linh sứ, và tất nhiên Thủy khôi lỗi là sự lựa chọn tốt nhất.

Thế rồi hai con Thủy kỳ lân thân cao chừng một thước liền nhanh chóng thành hình, đã vậy Lộ Thiển còn tăng thêm Phong nguyên tố vào bốn chân của chúng, bởi lẽ trong cơn mưa tầm tã, gió cũng là một nhân tố tốt có thể sử dụng được.

Hai con Thủy kỳ lân đạp gió mà xông tới gia nhập vào chiến đoàn. Trước tiên là “Lạc anh tân phân” của Tân Địch Á đến trước, nương theo những tia sáng đầu khí được phát ra từ những đóa tử hoa giống hệt những chiếc đèn lồng kia, lúc này mọi người mới có thể nhìn thấy được khuôn mặt của đối phương. Y là một trung niên Tinh Linh.

Giờ đây các nữ nhân mới biết tại sao y đã không lên tiếng, đó không phải vì y không muốn nói, mà là không thể nói được, bởi vì trên người y đang cắm đầy tên, chẳng khác nào một con nhím vậy, còn khóe miệng thì vẫn có máu trào ra không ngừng, toàn thân y phục để bị nhuộm đỏ cả.

Tân Địch Á vội vàng thu tay, những đóa tử hoa lập tức tản khai ra, nhường lại sự an toàn cho khu vực này. Mâu Cơ thì cuống quýt khống chế con tiểu long cho nó chuyển hướng, phải khó khăn lắm mới lao trượt qua thân thể của trung niên nhân kia.

Riêng Thủy kỳ lân của Lộ Thiển thì tuy được phát sau, nhưng nhờ có cuồng phong hỗ trợ, nên tốc độ của chúng lại nhanh tuyệt luân. Sau khi phát hiện ra diện mạo của trung niên nhân kia thì tiểu Tinh Linh có phần trở tay không kịp.

Nàng lập tức dùng ý niệm để giải trừ khôi lỗi.

Chỉ là khi ở trong gió, Thủy nguyên tố vốn đã khá hùng hậu, vì vậy mà tốc độ tan rã của Thủy kỳ lân cũng chậm hơn bình thường một chút. Tuy sức khống chế của Lộ Thiển rất mạnh, nhưng hai con Thủy kỳ lân đó chỉ mới phân giải được một nửa thì đã đụng vào người trung niên Tinh Linh rồi.

Nếu là ngày thường thì hai con “nửa” Thủy kỳ lân đó sẽ không có nhiều sức sát thương, nhưng lúc này toàn thân của trung niên nhân đều là tên, nên sức độn của chúng lại đẩy những mũi tên ở phía trước lún sâu vào người y thêm chút nữa.

Người trung niên kêu lên một tiếng đau đớn, cuối cùng không chống đỡ được nữa mà ngã nhào xuống.

Khinh thân thuật của Mâu Cơ giỏi nhất, nàng nhanh chóng phi tới đỡ lấy y, còn Tân Dịch Á cũng theo sát phía sau.

Lộ Thiển vội vàng chạy đến, thấy trung niên nhân đang hấp hối thì òa lên khóc, rồi gọi:

- Sơn Mỗ đại thúc!

Trung niên nhân có tên là Sơn Mỗ, là một người hộ viện của Mộ Dung Thiên. Từ sau khi thoát ly Lam Nguyệt, cho tới khi đặt vững nền tảng tại Tát La, y vẫn luôn ở bên cạnh Mộ Dung Thiên.

Thê tử của Sơn Mỗ đã qua đời sớm, còn nữ nhi thì cũng gặp tai nạn mà rời khỏi nhân thế. Nguyên bản y có lực lượng rất mạnh, không ai có thể sử dụng y làm hạ nhân được, nhưng từ sau lần đầu gặp được Lộ Thiển, y mới thấy rất giống với nữ nhi của mình, do đó nên mới hạ mình tìm đến phủ đệ của Mộ Dung Thiên để làm hộ viện.

Sau khi nhận chức hộ viện, ngoài những việc phải phụ trách ra, còn bình thường thì y vẫn đối xử rất tốt với Lộ Thiển, tựa như một vị từ phụ vậy.

Nhìn vị đại thúc hòa ái dễ gần đang dần dần trút cạn hơi thở ở trong tay, Lộ Thiển hối hận không thôi, nàng chỉ biết vừa khóc vừa thốt:

- Xin lỗi, xin lỗi...

Sơn Mỗ mỉm cười đầy từ hòa, biểu lộ mình không hận Lộ Thiển, bởi vì trên thực tế, nếu không trúng phải một kích của nàng thì y cũng không thể sống được nữa. Y ráng chống đỡ mà chạy đến đây chỉ là vì muốn báo tin cho các nàng mà thôi.

Sơn Mỗ nhắc tay chỉ về hướng tây rồi thốt:

- Chạy!

Một động tác đơn giản và một tiếng ngắn gọn như vậy mà cũng phải dùng hết một chút khí lực sau cùng của y, vừa nói xong thì bàn tay của Sơn Mỗ cũng buông thông xuống, nhưng trên mặt vẫn còn đọng lại nụ cười mãn nguyện.

Chết không có gì đáng sợ, nói không chừng còn là một loại giải thoát nữa. Hoặc giả, ở bên kia thế giới, y sẽ có thể gặp lại thê nhi cũng nên. Và cứ thế, Sơn Mỗ ôm theo nguyện vọng tốt đẹp đó mà lìa khỏi trần đời.

Đương nhiên Lộ Thiển không thể nhìn ra được điều đó, nàng chỉ biết gục người khóc thật lớn, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy ray rứt vô cùng.

Tân Dịch Á hiểu rõ hàm nghĩa từ thông tin của Sơn Mỗ mang đến trước khi chết. Tình huống của Mễ Kỳ Tư đã vượt qua khỏi phạm vi có thể khống chế rồi.

Phía tây chính là phương hướng của lãnh thổ chính của Tát La, ý của Sơn Mỗ là muốn bọn họ bỏ đi.

Một khi Mễ Kỳ Tư xảy ra bất ổn thì cũng có biện pháp đặc biệt để ứng phó. Nếu quả thật có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, vậy thì đại bộ phận các nhân sĩ trọng yếu sẽ cưỡi Phi Hành hệ sủng vật mà bỏ trốn, nhờ đó mà bảo tồn nhân tài; cũng giống như tình huống không thể cứu vãn được của Mễ Kỳ Tư trong thời gian ma thú bạo động vậy, Tát La sẽ phái ra Phi Hành quân đoàn để giúp cho các quan viên cao cấp bỏ chạy, nhưng tình hình hôm nay của Mễ Kỳ Tư đã đổi thành chủ động, Phi Hành quân đoàn sẽ tùy thời mà di chuyển người ở tại khu Thánh chúc trở về Tát La.

Với thân phận của Tân Dịch Á và Mâu Cơ, họ tự nhiên có đủ tư cách để được Phi Hành quân đoàn đưa đi, nhưng chỉ là lúc này vẫn không thấy bóng dáng của Mộ Dung Thiên ở đâu, bọn họ làm sao mà yên tâm bỏ đi một mình được chứ?

- Ha ha, thật là khiến người cảm động!

Từ trong bóng tối, đột nhiên có tiếng vỗ tay khen thưởng vang lên.

Tân Định Á và Mâu Cơ nghe vậy thì giật mình đứng phắt dậy.

Những đóa tử hoa của Lạc anh tân phen vẫn chưa hoàn toàn tiêu thất hết, với ánh sáng nhàn nhạt của chúng, mọi người cũng có thể thấy được chân diện mục của đối phương.

Người đó là một nữ tử, nàng ta có khuôn mặt của một thiên sứ, nhưng vóc người lại rất giống như của ma quỷ, đôi ngươi màu nâu chính là đặc điểm của người Sa tộc.

Tân Định Á và Mâu Cơ lập tức nhận ra đối phương, nàng ta chính là hạt ngoại thành chủ của Mễ Kỳ Tư, và cũng có thể là người đã tạo ra binh biến lần này, Khắc Lý Tư Đế.

Từ lâu hai nàng vốn vẫn luôn hoài nghi nữ nhân giao hoát như cáo này, giờ đây quả nhiên đã có đại sự xảy ra rồi.

Lúc này toàn thân Mâu Cơ đã được bao phủ bởi một loại kinh khí màu tím, trong đó thoang thoảng lại vọng ra tiếng rỗng găm, y phục của nàng không gặp gió mà cũng tung bay phấp phật. Hiển nhiên Long nữ đã nổi trận lôi đình.

Về phần Tân Định Á thì nàng cũng vươn cánh tay ngọc ra, rồi đột nhiên có một đóa hoa sen khiết bạch từ từ hình thành theo một quỹ tích uốn quanh cánh tay của nàng, trông rất đẹp mắt, sau đó nó liền phóng lên không trung.

Đối với nữ nhân đáng ghét này, nàng không dự định sẽ lưu tình chút nào.

Vào lúc hai nàng sắp sửa phát động thể công thì lại có tiếng bước chân vang lên, rồi một người lại bước ra từ phía sau lưng của Khắc Lý Tư Đế.

Tân Định Á và Mâu Cơ lập tức dừng kỹ năng của mình lại, rồi ngạc nhiên nhìn về phía người kia.

Vì người đó chính là người mà hai nàng đang nóng ruột ngóng trông, Mộ Dung Thiên.

440. Hồi 416: Quyết Tuyệt

Điều khiển mọi người vui mừng là hẳn không hề thọ thương, nhưng hẳn lại xuất hiện ở bên cạnh Khắc Lý Tư Đế nên điều đó đã khiến cho Tân Định Á và Mâu Cơ đều thấy nghi hoặc.

Khắc Lý Tư Đế mỉm cười nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, phu nhân của ngài xem ra không mấy thân thiện thì phải?

Tân Định Á và Mâu Cơ nghe vậy thì cả kinh, một lúc sau Mâu Cơ mới lên tiếng hỏi:

- Quý mặt đen, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tuy Tân Định Á không lên tiếng hỏi, nhưng trong đôi mắt đẹp của nàng cũng tràn ngập thắc mắc.

Mộ Dung Thiên vẫn yên lặng không nói gì. Kỳ thật, hẳn cũng không biết làm sao để đối mặt với hai nàng, vì vậy nên mới để Khắc Lý Tư Đế đi theo bên cạnh, và để nàng giải thích mọi việc thì tốt hơn.

- Đơn giản lắm thôi!

Khắc Lý Tư Đế vẫn mỉm cười đầy quyến rũ như trước, tựa như là vừa mới thắng trận vậy, sau đó nàng nói tiếp:

- Đan Ni Tư đại nhân là một bậc kỳ tài trăm năm khó gặp, trong lòng ôm hoài bão lớn lao mà các người khó có thể tưởng tượng ra nổi, vậy thì làm sao hẳn có thể bỏ mình để phục vụ cho một quốc gia nhỏ bé như Tát La được? Chỉ có Tây Bắc chúng ta mới có thể cung cấp đầy đủ điều kiện cho hẳn để thực hiện lý tưởng to lớn của mình mà thôi.

Cả hai nàng đều hiểu được ý tứ của Khắc Lý Tư Đế, nhưng họ không thể tin được.

Thế rồi Mâu Cơ tức giận quát lên:

- Yêu nữ, nói bậy! Quỷ mặt đen không phải là loại người như thế, người chỉ nói bậy thôi! Quỷ mặt đen, người mau nói cho ta biết, là ả đã nói bậy, đúng không?

Họ muốn trượng phu của mình có thể cho mình một giải thích ổn thỏa, nhưng thủy chung Mộ Dung Thiên vẫn không lên tiếng, vì vậy mà cõi lòng của cả hai nàng đều từ từ lạnh buốt dần.

- Người điên rồi à? Sao người có thể làm như vậy chứ? Phụ thân và mọi người tại Tát La đều đối tốt với người kia mà?

Mâu Cơ nổi giận mắng một tràng, sau đó nàng lại cắn răng nói:

- Yêu nữ kia, nhất định là người rồi. Người đã mê hoặc hẳn phải không?

Mâu Cơ không thể nào tiếp thu được sự thật này, nàng rút cốt tiên ra rồi quát sang phía Khắc Lý Tư Đế.

Thế nhưng cốt tiên chưa kịp rơi xuống người Khắc Lý Tư Đế thì đã bị một cánh tay ngăn lại. Cánh tay đó đang được một bộ chiến giáp bảo vệ, Mâu Cơ rất quen thuộc với nó, bởi vì nó chính là bộ chiến giáp mà nàng đã lấy từ trong bảo khố của phụ thân mà tặng cho tình lang.

Bộ chiến giáp đó chính là Chúc Phúc chiến giáp, Mâu Cơ mong rằng chủ nhân của chiến giáp, và cũng tức là tình lang của mình sẽ được ông trời chúc phúc cho.

Nhưng mà lúc này....

- Dừng tay, buông!

- Tại sao? Tại sao? Tại sao.....

Nước mắt của Mâu Cơ tuôn trào như suối, đồng thời không ngừng lên tiếng chất vấn hẳn.

Nàng đối với hẳn thâm tình như vậy, không tiếc vì hẳn mà làm bất cứ chuyện gì, nhưng hôm nay đối lại chỉ là một sự phản bội đầy vô tình.

Nhưng hẳn không chỉ phản bội lại tình yêu của nàng, mà còn phản bội cả Tát La, phản bội lại sự kỳ vọng của quốc dân của Tát La.

Nàng rất mong là Mộ Dung Thiên đã bị tà thuật của yêu nữ kia khống chế, làm hẳn mất đi lý trí, như vậy thì nàng mới có thể tha thứ cho hẳn được, nhưng lúc này xem ra thần trí của hẳn đang cực kỳ tỉnh táo, nhân thần trong vút, chỉ là có thêm vài phần lạnh lùng mà thôi.

- Lý do đúng như lời của Khắc Lý Tư Đế vậy.

Mộ Dung Thiên nhàn nhạt trả lời.

Lý do của hẳn đã khiến cho trái tim của Tân Địch Á lạnh buốt, nàng Bằng sơn mỹ nữ khẽ cắn môi, rồi hỏi:

- Cũng vì lẽ đó mà chàng sẵn sàng hy sinh con dân của mình, hy sinh bằng hữu, chiến hữu, và thậm chí là cả thân nhân nữa?

- Phải!

Lời nói của Mộ Dung Thiên hoàn toàn không có chút tình cảm nào:

- Ở Tát La, bất luận ta có cố gắng đến đâu đi nữa thì cũng chỉ là một con cờ nhỏ bé, vĩnh viễn không thể nắm được mệnh vận của mình. Ta không cam lòng! Nhưng cũng may, từ giờ trở đi sẽ không còn như vậy nữa!

Thanh âm của Tân Địch Á run lên:

- Vì quyền thế và lực lượng, chàng có thể bỏ mặc tất cả?

Mộ Dung Thiên siết chặt nắm tay:

- Không sai, ta phải nắm giữ mệnh vận của mình, dù cho có phải bước qua thi thể của người chí thân!

Câu trả lời kiên định không chút do dự của hẳn đã khiến cho trái tim của Tân Địch Á hoàn toàn lạnh giá. Nàng nhìn Mộ Dung Thiên, hẳn là một nam tử tuy bề ngoài hào sảng âm thầm, nhưng trên thực tế lại rất

ôn hòa và thiện lương. Nhưng không ngờ giờ đây hấn đã biến thành một kẻ hoàn toàn xa lạ, nàng không thể tin được người đó lại chính là trượng phu của mình.

Nàng chỉ hy vọng nam tử ở trước mắt đây là do kẻ khác hóa trang thành, thế nhưng người Tây Bắc tuy tàn bạo, nhưng họ lại không hề tiện như vậy. Huống chi, tuy tính tình của hấn đã biến thành xa lạ, nhưng thần thái, động tác, và mọi tập quán đều là những thứ mà Tân Địch Á rất quen thuộc, không ai có thể giả mạo được.

Khắc Lý Tư Đế tựa sát vào bên người Mộ Dung Thiên, một tay khoác lấy tay hấn, rồi cười nói:

- Xem các người kia, thân làm thê tử của Đan Ni Tư đại nhân, nhưng lại không biết hấn khổ cực ở trên chiến trường như thế nào, làm sao các người có thể chia sẻ gánh nặng với hấn, chia sẻ đau khổ và sự khó nhọc với hấn đây? Người mà Đan Ni Tư đại nhân cần chính là loại nữ nhân có thể trở thành cánh tay đắc lực của hấn như chúng ta đây.

Mộ Dung Thiên không hề đẩy Khắc Lý Tư Đế ra, mà để nàng tùy ý khoác tay lên người mình.

Tân Địch Á nghe vậy thì hít sâu một hơi. Không sai, điều duy nhất mà họ có thể làm là đứng sau lưng hấn, nấu những bữa ăn ngon miệng cho hấn, hoặc giả giúp hấn kỳ cọ tắm rửa, và chờ hấn trở về từ chiến trường mà thôi.

Mộ Dung Thiên trầm giọng nói:

- Ta chỉ muốn hỏi một câu, các người có nguyện ý theo ta hay không?

Khuôn mặt của Tân Địch Á buồn vui, nhưng kiên quyết lắc đầu.

- Vậy thì tất cả kết thúc ở đây.

Lời nói quyết liệt và quá vô tình của Mộ Dung Thiên khiến cho khuôn mặt của Mâu Cơ trắng bệch, nàng lão đảo vài cái, thiếu chút nữa thì té ngã xuống đất luôn. Tân Địch Á phải vươn tay ra đỡ lấy nàng thì mới không ngã được.

Mộ Dung Thiên chuyển ánh mắt sang phía Lộ Thiển đang ngồi khóc dưới đất, rồi nói:

- Tiểu Lộ, muội sang đây!

Lộ Thiển ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm đìa lệ:

- La Địch ca ca, tại sao huynh lại làm vậy? Tại sao chứ?

Lộ Thiển không hiểu gì về chính trị, nàng chỉ biết Sơn Mỗ đại thúc là một người rất tốt. Nàng không hiểu tại sao Mộ Dung Thiên lại muốn giết ông ta.

Trong âm mưu lần này, có bao nhiêu người tốt như Sơn Mỗ đại thúc ở trong thành đã bị hại chết?

Mộ Dung Thiên không nói gì, vì hấn không thể trả lời câu hỏi đó của nàng, chỉ ít thì đối với một nữ nhân đơn thuần như Lộ Thiển, bất cứ lý do phức tạp gì hay là lời lẽ ngụy biện gì cũng đều vô dụng thôi.

- Không, huynh không phải là La Địch ca ca, huynh không phải!

Lộ Thiển vừa nói xong thì bỗng nhiên ôm lấy mặt rồi chạy về hướng xa xa.

Mộ Dung Thiên đưa tay ra tính giữ nàng lại, nhưng cuối cùng cũng thu tay về.

Hấn còn tư cách gì để giữ nàng lại bên cạnh nữa đây?

- Chúng ta đi thôi!

Tân Địch Á thất hồn lạc phách nâng đỡ Mâu Cơ cũng đang như một cái xác không hồn, rồi cùng nhau tiến về phía có Phi Hành quân đoàn đang chờ đợi họ.

Lúc này họ chỉ muốn rời khỏi cái nơi thương tâm này và không bao giờ gặp lại nam tử đã khiến người ta tan nát cõi lòng kia.

Đột nhiên có một đội lang kỵ binh xông ra, chúng ánh giữ trước mặt hai nàng, rồi gã tướng lĩnh dẫn đầu lên tiếng:

- Thật xin lỗi, vị tiểu thư kia thì có thể đi được, nhưng nhị vị đây thì không được!

Khắc Lý Tư Đế nhận ra gã. Gã chính là tướng quân phụ trách nhiệm vụ tấn công khu khách quý, tên là Bội Đồn. Ở trong quân Tây Bắc, gã cũng là một tướng quân quan trọng có tiếng.

Mộ Dung Thiên trầm giọng thốt:

- Để cho họ đi!

Bội Đồn khẽ nhủ mày:

- Họ có thân phận đặc biệt, giữ họ lại sẽ có chỗ hữu dụng cho chúng ta sau này. Nếu ngài và họ đã....

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên chợt lóe hàn quang, hắt lạnh lòng cắt ngang:

- Ta lập lại một lần nữa, để cho họ đi!

Bội Đồn thấy vậy thì khẽ rùng mình. Tuy rằng Mộ Dung Thiên vẫn chưa gia nhập vào phe Tây Bắc, vốn không thể kể là cấp trên của gã, nhưng gã cũng không dám làm trái mệnh lệnh của hắn.

Bởi vì gã nhớ đến sự tích đáng sợ của nam tử này, hắn đã có thể một mình giết hết hơn mười vạn người, lại cũng có thể bày ra màn kịch khiến cho bộ hạ tử thương vô số chẳng kém chiến dịch tại Phật Lạc Lý Tư chút nào. Với thủ đoạn của hắn, nếu muốn giết chết mình, e rằng chỉ dễ như đập chết một con kiến mà thôi.

Tuy nhiên, địa vị của Bội Đồn ở trong quân đội Tây Bắc lại không thấp, gã không phải là hạng người chưa thấy đối phương rút dao thì đã hoảng sợ, thế nhưng khi đứng trước mặt một tên cuồng ma giết người không chớp mắt như Mộ Dung Thiên thì gã đúng là rất khiếp đảm.

Khắc Lý Tư Đế vội xen vào:

- Bỏ qua đi Bội Đồn, hãy để nhị vị tiểu thư đó đi đi. Dù sao thì Đan Ni Tư đại nhân cũng là người trọng nghĩa, chúng ta không nên khiến hắn khó xử.

Trên thực tế, người đang bị khó xử không phải là Mộ Dung Thiên, mà là Bội Đồn. Từ trong lời nói kiên quyết của Mộ Dung Thiên, gã đã biết rằng nếu mình không để cho hai nữ nhân kia đi, vậy thì một ngày nào đó hắn sẽ báo thù lên người gã, hoặc giả cũng rất có thể máu tươi của gã cũng sẽ đổ ra tại chỗ luôn ấy chứ, nhưng chỉ vì gã đã lớn tiếng nói cứng ở trước mặt bộ hạ, nếu như khuất phục thì thật là mất mặt.

Giờ đây đã có Khắc Lý Tư Đế giải vây, đúng là dịp tốt để gã hạ đài, bởi vì nàng Sa tộc mỹ nữ này dù sao cũng là cấp trên của gã, tuy không trực tiếp cai quản gã, nhưng cứ dựa theo quy chế của quân đội thì nếu gã nghe theo mệnh lệnh của nàng cũng không có gì đáng trách. Do đó mà Bội Đồn liền tỏ ra biết thời thế và thốt:

- Vậy được lắm, cứ y theo lời của Khắc Lý Tư Đế đại nhân là xong.

Nói rồi, gã liền vung tay lên, đội lang kỵ binh lập tức rẽ ra hai bên và nhường ra một khoảng trống.

Tân Địch Á quay lại nhìn Mộ Dung Thiên thật lâu, sau đó không nói gì nữa mà bỏ đi luôn.

Khắc Lý Tư Đế mỉm cười đắc ý. Nàng là một trong số những người thuộc cánh quân chi viện đầu tiên đặt chân lên Tát La, nên nàng biết rõ Mộ Dung Thiên đáng sợ tới dường nào.

Mỗi lần nghĩ tới việc đối mặt với hắn ở trên sa trường, lúc nào tim nàng cũng đập thật nhanh, bởi vì tuy nàng là người rất tự tin với bản thân, nhưng khi ở trước mặt Mộ Dung Thiên thì lại như bị áp chế bởi một hòn núi lớn, hoàn toàn không nắm được một phần thắng trong tay.

Vậy mà hôm nay, rốt cuộc bậc kỳ tài thống soái đã đứng về phía Tây Bắc, điều đó khiến cho nàng như trút được tảng đá lớn ở trong lòng, nhất thời cảm thấy cả người đã nhẹ nhõm đi rất nhiều.

- Đại nhân, chúng ta đi thôi chứ?

Nếu như không có gì xảy ra, có lẽ lúc này cuộc chiến cũng đã kết thúc rồi mới phải, nhưng bây giờ vẫn chưa là thời khắc chúc mừng, bởi vì binh biến tại Mễ Kỳ Tư chỉ mới là mở màn mà thôi. Những màn hấp dẫn còn ở phía sau rất nhiều.

Mộ Dung Thiên gạt phăng cánh tay của Khắc Lý Tư Đế ra, rồi nói:

- Người đi trước đi, hãy để ta một mình yên tĩnh.

Khắc Lý Tư Đế không hề để tâm, vừa rồi hắn đã làm một quyết định rất gian nan. Giữa quyền lực và thân tình, phải bỏ đi một, nỗi thống khổ đó không phải người thường có thể chịu đựng được.

Khắc Lý Tư Đế nháy mắt ra hiệu cho đám người của Bội Đốn, rồi mọi người kéo nhau bỏ đi hết.

Mộ Dung Thiên lẳng lặng đi vào Lăng Ba tiểu trúc. Nơi đây là nhà của hắn, tất cả mọi thứ đều rất quen thuộc, hoa cảnh và ánh trăng, con đường đá cuội, cùng với đình đài tiểu tạ, bàn đá ghế gỗ, vv....tất cả đều từng lưu lại những hồi ức tốt đẹp giữa hắn và Mâu Cơ, Tân Địch Á, Lộ Thiển, vv....

Nhưng mái nhà ảm cúng hôm nay tuy còn, mà người thì đã đi xa, chỉ còn lại ngôi phủ đệ trống vắng lạnh lẽo, và không còn sinh khí của ngày xưa nữa. Những dòng suối nhỏ chảy tí tách, giờ đây dường như đã biến thành những dòng nước chết.

Tân Địch Á đã đi, Mâu Cơ đã đi, thậm chí ngay cả một người lâu nay vẫn luôn dịu dàng và rất nghe lời mình như Lộ Thiển cũng đã bỏ đi, có phải là hắn đã bị người thân xa lánh rồi không?

Mộ Dung Thiên cảm nhận được sự cô độc mà từ trước tới nay chưa từng có, tựa như nỗi cô độc khi hắn vừa mới đến Thần Phong đại lục vậy, đối diện với một thế giới hoàn toàn xa lạ.

- Gâu!

Từ ngoài cửa chợt vang lên tiếng chó sủa, Mộ Dung Thiên quay đầu nhìn lại, thì ra là Tật Phong.

Nguyên bản nó vẫn theo sát bên cạnh Lộ Thiển, không biết từ lúc nào nó đã trở về đây.

Giữa Lộ Thiển và Mộ Dung Thiên, cuối cùng con chó nhỏ này đã chọn lựa Mộ Dung Thiên.

- Anh bạn, cuối cùng cũng chỉ còn mày và tao.

Mộ Dung Thiên vui mừng cúi xuống ôm lấy nó, rồi đưa tay vuốt ve chiếc đầu nhỏ bé của nó.

- Gâu gâu!

Tật Phong lại sủa lên hai tiếng, ý bảo là: “Ta đã nói rồi, vĩnh viễn sẽ bầu bạn ở bên cạnh chủ nhân.”

Huyết kế sủng vật và chủ nhân vốn có tâm linh tương thông, vì vậy mà Tật Phong cũng hiểu được sự thống khổ của Mộ Dung Thiên khi phải đưa ra một quyết định không thể trốn tránh được. Nó là một con tiểu sủng vật trung thành, chỉ biết đi theo chủ nhân là tốt, mặc kệ hắn đúng hay sai.

- Hối hận rồi à?

Đột nhiên có một thanh âm từ sau lưng vang lên, điều đó nhắc nhở cho Mộ Dung Thiên biết, ngoài Tật Phong ra, còn có một người khác cũng không bỏ rơi hắn.

Nàng mỹ nữ đạo tặc Lăng Đế Tư lẳng lẽ xuất hiện ở sau lưng Mộ Dung Thiên, rồi nhẹ giọng nói:

- Phải quyết định như vậy, đối với ai cũng đều rất thống khổ.

Mộ Dung Thiên trầm mặc một lát rồi hỏi:

- Ta làm như vậy là đúng hay sai?

Lăng Đế Tư không trả lời, vì cùng là một câu hỏi, nhưng nếu đứng ở những khía cạnh khác nhau để nhìn thì sẽ có những câu trả lời khác nhau.

Tỷ như Mộ Dung Thiên vậy, hắn đang đi trên một con đường tàn khốc không lối về, cho dù có sai thì cũng không thể quay đầu lại nữa rồi.

Điều mà Lăng Đế Tư có thể làm là đứng sau lưng hắn, thầm lặng hỗ trợ hắn.

Về phần đúng hay sai, hãy để cho lịch sử và hậu nhân phán xét.

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu lên, để mặc cho nước mưa tạt vào mặt mình.

Tuy hắn đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, và cũng biết cái ngày này sẽ đến, nhưng khi nó đã đến thì tại sao lại đau đớn như vậy, đau như hứng phải một quả chùy vào tim vậy?

441. Hồi 417: Hoài Nhu (dự Dỗ)

Có một số người trời sinh ra đã giỏi sáng tạo tin giặc gân. Mộ Dung Thiên chính là một người như vậy.

Tuy nhiên, tất cả chiến tích huy hoàng của thống soái Rạng Đông vẫn không khiến cho người của toàn bộ đại lục bị kinh động bằng lần tạo phản ở Mễ Kỳ Tư.

Một người từng được xem là vị cứu tinh của cư dân tại các hải quốc, là thần tượng và niềm kiêu ngạo của họ, là một bậc kỳ tài trẻ tuổi lúc nào cũng tỏa hào quang sáng chói, là người được hưởng hết vinh hoa phú quý và đãi ngộ không ai sánh kịp, vậy mà chỉ trong một đêm, tất cả những hình tượng chói lòa đó đều đã hoàn toàn thay đổi.

Đan Ni Tư, từ nay về sau, cái tên này sẽ trở thành một đại danh từ để chỉ một tên dê tiện, vô sỉ, hạ lưu, máu lạnh, hung ác, bất trung, vv....Tất cả những từ ngữ xấu xa gì cũng không đủ để hình dung linh hồn u ám và tội ác của hắn.

Sau khi xảy ra binh biến, người của Tát La mới biết được, trước kia không phải Mộ Dung Thiên đã thất bại, mà kẻ thất bại chính là Tát La mà thôi. Vì chỉ có lần đó thất bại thì mới khiến cho Tát La cần phải tăng thêm viện quân, do đó mới gián tiếp tạo nên chiến dịch tại Mễ Kỳ Tư.

Chỉ là, vị thống soái vô địch kia lại không phải là thống soái vô địch của Tát La, mà hắn đã đầu phục sang trận doanh của quân Tây Bắc.

Chỉ ít hơn mười vạn binh sĩ của Tát La kia đều bị chết trong trận binh biến. Nếu không phải sự việc xảy ra đột ngột, vậy thì con số tử thương đó sẽ còn nhiều hơn nữa, bởi lẽ thành Mễ Kỳ Tư vốn đã không có sức kháng cự ngay từ đầu rồi.

Còn lại số binh sĩ bị bắt, kể cả dân chúng và phần đông quan viên của Mễ Kỳ Tư không ngờ lại không bị quân Tây Bắc tàn sát. Trái lại, số tù binh đó không hề bị đe dọa tới tính mạng, mà họ chỉ bị quản chế sự tự do mà thôi.

Những quan viên cũ của Mễ Kỳ Tư không hề bị mất chức, nhưng họ đều trở thành những con rối của người Tây Bắc, bởi vì người Tây Bắc dùng họ để quản lý tù binh và bá tánh bình dân cho mình.

Ở trên đời này luôn có những người sợ chết, nhất là những ai ngồi ở chức càng cao thì lại càng sợ chết, bởi vì họ đã quen hưởng thụ vinh hoa phú quý rồi, nên đối với cuộc sống thì lúc nào cũng rất quyến luyến. Huống chi, sau khi người Tây Bắc chiếm được Mễ Kỳ Tư rồi thì cũng không hoành hành bá đạo, muốn làm gì thì làm, mà vẫn còn chừa lại cho họ một phần quyền lực.

Sau khi trải qua bạo loạn, bọn họ vốn tưởng mình sẽ phải chết chắc, ai ngờ lại còn gặp được chuyện tốt thế này, tất nhiên là không thể cự tuyệt được rồi.

Cho dù là người có một chút khí cốt đi nữa thì cũng phải quan tâm đến thân nhân của mình, bởi vì trong số họ, có rất nhiều người là phụ mẫu, thê nhi, thậm chí là huynh đệ tỷ muội đều đang bị địch nhân bắt giữ trong tay.

Điều càng khiến người ta mâu thuẫn hơn đó là địch nhân đối với họ cũng không tệ bạc. Họ vẫn được ở lại những ngôi biệt thự xa hoa như trước kia, vẫn được ăn ngon mặc đẹp, mỗi lần tới lui vẫn có xe cộ đưa đón, trong những lúc nhàn rỗi vẫn có thể tham gia các hoạt động và yến hội của giới thượng lưu, vv....

Đương nhiên, điều kiện để trao đổi với cuộc sống an nhàn đó là họ không được có dị niệm, bằng không thì họ chỉ có thể đón nhận địa ngục mà thôi.

Cho dù có là thiết huyết hán tử tới đâu, khi đã bị tình thân trói buộc mà không có cách nào cắt đứt được, vậy thì họ chỉ đành thúc thủ vô sách và khuất phục đối phương mà thôi.

Những binh sĩ bị bắt tuy không tạo ra uy hiếp gì với người Tây Bắc, nhưng trưởng quan của họ vẫn bị quản thúc như cũ.

Nhìn bề ngoài, Mễ Kỳ Tư so với lúc trước cũng không khác gì mấy, vì kinh tế và đời sống sinh hoạt không có thay đổi gì lớn lao, nhưng nếu không phải vì cờ xí ở trên nóc phủ thành chủ đã đổi từ tiêu chí hải hạm của Tát La thành hai thanh kiếm giao nhau của Tây Bắc, vậy thì người ta sớm đã quên đi tòa thành này đã đổi chủ, cùng với anh linh đã mất đi của hơn mười vạn binh sĩ.

Trong cái đêm kinh hoàng nọ, bá tánh đều ở trong nhà cho tới khi hừng đông, đến lúc đó, họ mới thu hết can đảm để bước ra ngoài xem xét thì chiến trường đã được dọn dẹp sạch sẽ, không còn lại một cỗ thi thể nào nữa, mà chỉ có những tòa kiến trúc bị sụp đổ, cùng với người Tây Bắc có mặt ở khắp nơi. Điều đó cho thấy nơi đây từng xảy ra biến động lớn, và cũng vì vậy ám ảnh cũng không để lại trong lòng họ quá sâu.

Giới bình dân không giống như giới cầm quyền, họ chỉ cần cuộc sống ấm no đầy đủ là được, tuy đã thay đổi người thống trị, nhưng cuộc sống vẫn ổn định như cũ, vậy thì cũng chẳng có mấy người muốn nổi dậy làm gì. Trước kia sở dĩ họ chống đối người Tây Bắc, đó là vì tiếng xấu của người Tây Bắc đã được đồn xa, nhưng không ngờ, đám người thô bạo đó cũng biết dùng tới thủ đoạn dụ dỗ vô vè. Loại thủ đoạn này quả thật rất có sức sát thương, nó có thể khiến cho người Tây Bắc phải dùng rất ít lực lượng mà đã có thể khống chế một tòa thành lớn như vậy ở trong tay rồi.

Chính sách này vốn chưa được người Tây Bắc sử dụng qua, hiển nhiên nó đã được đề xuất bởi Mộ Dung Thiên. Trong lúc đôi bên ký kết hiệp ước, điều này đã được ghi rõ ở trong đó.

Tuy rằng làm phản, nhưng Mộ Dung Thiên cũng hy vọng có thể tận sức bảo vệ người của mình. Còn hơn mười vạn binh sĩ kia thì hẳn không có biện pháp nào, bởi vì chỉ cần có chiến tranh thì sẽ không thể tránh khỏi chết chóc được. Hẳn đã tận lực giảm con số chết chóc xuống tới mức thấp nhất. Trên thực tế, ngày đó nếu Mễ Kỳ Tư rơi vào tay quân địch càng sớm thì số người sống sót sẽ càng được nhiều hơn. Mộ Dung Thiên sáng tạo ra phương thức chỉ huy giống tằm cây đó, ngoài việc có thể giúp cho việc tiến hành kế hoạch được thuận lợi, mà một nguyên nhân khác cũng là để giảm thiểu hy sinh nữa.

Đối với phe Tây Bắc mà nói, điều hiệp ước này cũng có lợi với họ, vì họ cũng nhanh chóng được thưởng thức hương vị ngọt ngào của phương thức “thống trị dụ dỗ”.

Nếu như họ tàn sát cả thành thì nhất định sẽ để lại cái họa ngầm là có lực lượng nổi loạn, vậy thì dù thành trì có được ổn định tới đâu đi nữa, nhưng thế nào cũng sẽ để lại xú danh với đời.

Tiền lệ tại Mễ Kỳ Tư đã thay đổi hình tượng hung ác của họ trong quá khứ. Đến nỗi mà khi họ xuất binh, hầu như các quốc gia trung lập có lực lượng yếu kém khác ở vùng duyên hải đều không hề chống cự, vì nếu được hưởng phương pháp “thống trị dụ dỗ” này còn tốt hơn là ngoan cường chống cự để rồi tử thương vô số nhiều lắm.

Ở tại các quốc gia trung lập sau khi bị chiếm lĩnh, người Tây Bắc vẫn thi hành chính sách dụ dỗ giống như đối với Mễ Kỳ Tư vậy. Điều này khiến cho tốc độ mở rộng trận doanh và đại kế đông tiến của họ được thuận lợi kinh người.

Sau khi phản bội Tát La, địa vị đứng đầu thương nghiệp của Mộ Dung Thiên ở tại Tát La tất nhiên là không còn nữa.

Do đó mà người đại diện cho thương nghiệp của Mộ Dung Thiên tức là ông mập Ca Ngõa Lợi Phụ Nặc, đã nhân mấy ngày trước binh biến mà vận dụng lực lượng trong tay của mình khiến cho kinh tế của Tát La càng bất ổn hơn. Cùng lúc đó, tam đại thương hội của Tát La cũng tuyên bố phá sản, đúng là một việc ném thêm đá xuống giếng.

Tát La vốn đã bị cơn sóng gió kinh tế làm cho xính vính bấy lâu, giờ đây lại càng trở thành cuộc diện rối rắm hơn nữa.

Cánh kỳ binh phụ trách công chiếm Mễ Kỳ Tư liền thừa dịp Tát La chưa kịp phản ứng với sự quấy rối của hai thế lực đứng đầu nền kinh tế của họ, mà phối hợp với cánh quân ở trong cảnh nội của Tát La vốn đã

được chuẩn bị nổi loạn từ lâu, đôi bên nội ứng ngoại hợp và dùng phương thức sét đánh không kịp bưng tai mà công hạ các thành thị ven biển như Đa Đa Lạp Đặc, Lạc Tư Nhĩ, vv....rồi dùng những nơi đó để làm cứ điểm và tiếp tục thăng tiến.

Đại quân ở hậu phương cũng nhanh chóng chiếm lĩnh các quốc gia trung lập khác, nhằm cung cấp hậu thuẫn kiên cố.

Những việc này xảy ra quá nhanh, đến nỗi nhiều người còn chưa kịp phục hồi tinh thần sau cuộc binh biến thì cuộc thế ở trên đại lục lại đã thay đổi.

Liên quân Tây Bắc vốn vẫn đang bị động, giờ đây đã nắm lấy quyền chủ động lần đầu tiên, vô luận là tại hình thế hay nhân khí đều chiếm được ưu thế.

Còn liên quân Đông Nam do Lam Nguyệt dẫn đầu thì lại có chút xao động, bởi vì tiến độ của họ không nhanh bằng kẻ đến sau như Tây Bắc, và họ vẫn còn chưa thể nuốt được Tát La, mà lúc này chỉ có thể giằng co ở hơn mười quốc gia trung lập khác nằm gần Tát La mà thôi. Đối với cả hai phe, Tát La đúng là cái bánh ga tô rất lớn, nếu để cho đối phương ăn được thì thật là không cam lòng.

Từ lâu họ đã bỏ rơi lớp mặt nạ giả dối với liên minh các hải quốc, đã vậy lại còn quanh năm chiến đấu không ngừng, vì vậy mà họ rất khó thân thiện trở lại với Tát La. Dù rằng ở trên chiến trường sẽ không ai có địch nhân vĩnh viễn, nhưng nếu chờ cho họ có thể đạt thành hiệp nghị với Tát La, vậy thì cái bánh ga tô đã bị người ta ăn mất rồi. Điều mà họ có thể làm bây giờ là phát động tất cả lực lượng đang có để liều mạng tấn công, ngõ hầu hy vọng ngăn cản phe Tây Bắc tiếp tục nuốt hết các mảnh đất của Tát La.

Có thể nói, bấy lâu nay liên minh các hải quốc sống ở giữa đường ranh của hai thế lực chỉ là đang kéo dài hơi tàn mà thôi. Mọi khi bị phá vỡ cân cân thăng bằng, tất sẽ không còn quyền lực để tiếp tục sinh tồn nữa.

Tát La lúc này đã bị rơi vào tình cảnh khốn đốn, dẫn quân chưa thành thì lại gặp ngay cảnh họa vô đơn chí, trước sói sau hổ. Lãnh thổ cứ bị người ngoài ăn dần từng chút một, việc trở thành quốc gia phụ thuộc của một trong hai thế lực chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Thế nhưng họ cũng không hoàn toàn buông tay chịu trói, mà vẫn liều mạng chống cự. Họ dùng lực lượng sau cùng để bảo toàn một chút tôn nghiêm của mình, bảo toàn sự tôn nghiêm của một bá chủ ở trên biển.

Nhưng ở trong lòng rất nhiều người, bao gồm cả các binh sĩ, họ thà rằng tất cả phòng tuyến của Tát La đều thất thủ, nói không chừng như vậy còn có thể sống sót, vì đã có các quốc gia trung lập khác được hưởng chính sách thống trị hòa bình của người Tây Bắc làm ví dụ tốt nhất.

Những nơi đó tuy bị rơi vào tay địch nhân, nhưng họ vẫn có thể sinh hoạt như lúc trước. Song song với việc mất đi chính quyền, điều đó cũng đồng nghĩa với việc trút hết áp lực chiến tranh lên phe Tây Bắc, so với việc mình cả ngày phải lo lắng hốt hoảng thì còn tốt hơn nhiều lắm.

Mộ Dung Thiên lúc này đã trở thành một thành viên của phe Tây Bắc, và tiếp thụ biên chế của quân đội.

Bái Yết La quả là nhất đại kiêu hùng, lão là một loại người “đã nghi thì không dùng, mà đã dùng thì không nghi”. Sau khi Mộ Dung Thiên phản lại Tát La, hắn được đảm nhiệm chức vụ thống soái của quân đoàn thứ ba của Tây Bắc, và nó cũng chính là cánh quân đầu tiên đã đến Mễ Kỳ Tư. Còn nhân tuyển chính thống lúc trước là Khắc Lý Tư Đế thì trái lại chỉ làm phó thủ mà thôi.

Hiển nhiên đó là vì Bái Yết La cũng biết rằng, chỉ khi nào cấp cho Mộ Dung Thiên đầy đủ quyền lực và tự do thì hắn mới có thể phát huy năng lực cực mạnh của mình.

Mộ Dung Thiên quả thật đã không phụ lòng kỳ vọng của mọi người. Với kỳ chiêu diệu sách, hắn đã thống lĩnh quân đoàn thứ ba nhanh chóng chiếm lấy những thành thị ở vùng duyên hải, thế như chẻ tre, chiếm được tiên cơ để ăn dần cái bánh ga tô kia, đồng thời còn chuẩn bị đầy đủ cho đại quân ở hậu phương tiến nhập.

Hôm nay quân đoàn thứ ba đang ở tại một trong những thành thị cấp một của Tát La là Tạp Lực Lợi Na. Phía trước nó là Long đảo và thủ đô của Tát La là Tư Ba Đạt Khắc Lộ, hai địa phương cực kỳ quan trọng và mang ý nghĩa Tát La có hoàn toàn bị thất thủ hay không.

Theo như tình hình hiện nay của hai thế lực, nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, phe Tây Bắc mà chiếm được quốc gia lớn nhất ở trên biển là Tát La làm căn cứ, vậy thì ưu thế của cuộc chiến nam bắc này nghiêng về ai, không nói hẳn mọi người cũng đều biết rồi.

Hiện giờ đang là lúc chạng vạng tối, Mộ Dung Thiên bước ra khỏi soái doanh. Hắn nhìn thấy lá quân kỳ đang bay phấp phật trong gió, hai thanh đao kiếm giao nhau ở trên đó quả thật là oai phong lẫm lẫm, không gì bì nổi. Nó đúng là tiêu chí đầy kiêu ngạo của người Tây Bắc, là đại biểu cho lực lượng đáng tự hào của họ.

Nhưng mà nhìn lâu như vậy, Mộ Dung Thiên lại cảm thấy nhức mắt.

Vài tên binh sĩ thuộc Liên Đầu tộc nhìn thấy hắn liền vội vàng thi lễ.

Loại chủng tộc tàn bạo này có thói quen cất đầu địch nhân xuống, rồi đeo bên hông để làm chiến lợi phẩm, cho tới khi hư thối hết thì mới thôi; vậy mà giờ đây họ lại có vẻ ngoan ngoãn như thế, đồng thời trong mắt cũng tràn ngập vẻ kính sợ nữa.

Tuy hắn mới gia nhập vào liên quân Tây Bắc không lâu, nhưng trải qua những cuộc chiến gần đây, họ đã bị thủ đoạn phi thường của Mộ Dung Thiên khuất phục, hơn nữa lại còn được nghe những chiến hữu đến trước kể lại, cùng với đại danh lúc trước của hắn, đúng là không một ai dám biểu thị lòng bất kính với hắn chút nào.

Tây Bắc là nơi tôn sùng lực lượng mạnh nhất mà không một nơi nào ở trên đại lục có thể bì kịp, bởi vậy mà Mộ Dung Thiên đã nhanh chóng lập được uy tín vô thượng ở trong quân, mặc dù hắn chỉ là một kẻ phản bội.

Suốt dọc đường đi, các binh sĩ nhìn thấy hắn đều cung kính thi lễ, họ không thấy kỳ lạ mỗi khi hắn đi ra ngoài, bởi vì mỗi ngày vào lúc chạng vạng, thống soái của họ đều có thói quen đi tản bộ một vòng, sau đó mới trở về. Trong thời gian đó, hắn vẫn luôn trầm mặc, như là không trông thấy ai vậy.

Các tướng sĩ đều cho rằng đó là thời gian mà hắn đang nghĩ kế, nói không chừng những chiến thuật ma quỷ và thần kỳ như thiên mã hành không kia là đã do hắn nghĩ ra trong những lúc thế này đây.

Do đó mà điều này đã sớm trở thành một quy tắc ngầm, mỗi lần Mộ Dung Thiên ra ngoài tản bộ thì không ai được quấy rối. Các binh sĩ khi nhìn thấy hắn thì chỉ lẳng lặng thi lễ, ngay cả những tướng lĩnh cần bẩm báo quân tình cũng vậy, nếu không phải là vạn phần cấp bách thì cũng phải ráng chờ đợi mà thôi, hoặc là đợi sau đó mới trở lại.

Thế nhưng cuộc tản bộ hôm nay của Mộ Dung Thiên đã bị quấy rối, đương nhiên, người có cái gan đó chính là mỹ nữ Sa tộc Khắc Lý Tư Đế, và cũng là phó thống soái của quân đoàn thứ ba.

Sau khi bị Mộ Dung Thiên đoạt đi chức vị thống soái, Khắc Lý Tư Đế không hề căm hận hắn, nhưng nếu đổi lại là người khác, vậy thì nhất định bậc cân quốc anh thư kia sẽ không phục chút nào.

Nhưng còn với Mộ Dung Thiên thì nàng biết rõ năng lực của mình còn kém hắn rất xa, vì vậy nên mới cam lòng chịu ngồi ở chức vị thấp hơn. Nam nhân này quả thật là quá thần bí, người ta vĩnh viễn sẽ không hiểu được trong lòng hắn đang suy nghĩ chuyện gì, tựa như thần tình ở trên mặt hắn lúc này vậy.

- Đan Ni Tư đại nhân, thật xin lỗi vì đã quấy rầy ngài suy nghĩ.

Mộ Dung Thiên không lộ ra biểu tình gì, chỉ thốt:

- Không sao.

Khắc Lý Tư Đế đã sớm quen thuộc với sự lãnh đạm của hắn, bởi vì từ sau ngày quyết định tuyệt tình với thê tử, hắn đã trở thành như vậy rồi.

Khắc Lý Tư Đế vẫn mỉm cười đầy quyến rũ, nói:

- Đại nhân, tối nay vào lúc tám giờ, sẽ có một cuộc hội nghị rất quan trọng được cử hành tại thành Mã Đức Lý. Ngài nhất định phải đến tham dự.

Mộ Dung Thiên hơi nhú mày:

- Hội nghị gì?

Trên cơ bản, những hội nghị quan trọng đều do người làm thống soái như hấn kêu gọi, vậy mà sao lần này hấn lại không biết?

- Là hội nghị của tổng quân đoàn!

Khắc Lý Tư Đế trình trọng thốt:

- Trong kế hoạch lúc trước, chín cánh quân của Tây Bắc được phân công để đi công phá các nơi. Nay hội họp lại cho cuộc chiến sắp tới, do đó, hội nghị đêm nay sẽ đề cử ra một người để đảm nhiệm chức vị đại thống soái.

442. Hồi 418: Tân Chủ (khách Và Chủ)

- Chuyện đó có quan hệ gì với ta?

Tin tức này đáng lý phải rất quan trọng, nhưng mà Mộ Dung Thiên vẫn thờ ơ, tựa như vừa nghe được một tin rất tầm thường vậy.

Khắc Lý Tư Đế cười nói:

- Tất nhiên là có, bởi vì ngài đại biểu cho quân đoàn thứ ba của chúng ta. Đừng quên ngài là thống soái của một quân đoàn, hoàn toàn có đủ tư cách để ứng cử.

Mộ Dung Thiên cười đáp:

- Chỉ e đi cũng uống công thôi.

Dù sao hấn cũng là một kẻ phản bội, tuy phe Tây Bắc đã cho hấn được tự do rất nhiều, nhưng những việc liên quan đến chính trị thì sẽ không cho hấn nhúng tay vào. Hấn biết rất rõ điều này, do đó mà hấn chẳng hề kỳ vọng vào việc sẽ nắm giữ chức đại thống soái này.

Khắc Lý Tư Đế nói:

- Không, gia sư đã nhắn lại, tới lúc đó ngài nhất định phải đến.

Bái Yết La?

Mộ Dung Thiên lại nhú mày.

Không chờ hấn trả lời, Khắc Lý Tư Đế tự ý chủ trương:

- Mặc kệ thế nào, ngài nhất định phải đi một chuyến. Ta đã sai sủng thú sư chuẩn bị thật tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát. Từ đây tới Mã Đức Lý cần phải mất năm tiếng, nếu chúng ta khởi hành sớm thì khi đến nơi sẽ vừa kịp giờ cơm tối, sau khi xuống xe sẽ có thể hưởng thụ một bữa cơm ngon. Nghe nói nghề nấu nướng ở đó rất nổi danh đấy.

Dưới chính sách dụ dỗ vỗ về của người Tây Bắc, trên cơ bản thì các thành thị bị chiếm lĩnh đều vẫn giữ nguyên được những điểm đặc sắc riêng của mình, tựa như nghề nấu nướng của thành Mã Đức Lý vậy, nó không hề bị chiến tranh phá hỏng chút nào.

Đương nhiên Mộ Dung Thiên biết rõ ngành ẩm thực tại Mã Đức Lý rất nổi danh ở Tát La, nhưng lúc này hấn lại không có tâm tình ăn uống chút nào.

Mộ Dung Thiên để ý cách dùng từ trong lời nói của Khắc Lý Tư Đế, hấn hỏi lại:

- Chúng ta?

Khắc Lý Tư Đế cười dài:

- Đúng vậy, là ta và ngài sẽ cùng đi, nhằm tránh cho ngài nửa đường lại bỏ về, do đó mà chuyến này ta cũng phải theo hầu đại giá đấy.

Mộ Dung Thiên hừ lạnh một tiếng:

- Người không cần làm như thế, ta không phải là một tiểu hài tử. Người chỉ cần nói là ta cần phải có mặt trong buổi hội nghị này là được.

Hắn dừng lại một chút rồi hỏi:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, sao người lại nhiệt tâm với chuyện này như thế? Việc ta có làm đại thống soái hay không thì có lợi gì cho người đâu chứ?

Khắc Lý Tư Đế hưng phấn đáp:

- Đương nhiên, ngài là niềm kiêu ngạo của quân đoàn chúng ta kia mà!

Liên quân Tây Bắc là do hơn trăm quốc gia hợp thành, mà nó cũng chia thành nhiều thế lực khác nhau. Nói tóm lại, trong chín quân đoàn, vì để lợi cho việc đoàn kết, mỗi một quân đoàn đều có lực lượng của các quốc gia khác nhau tổ hợp lại mà thành, chứ không phải do một thế lực riêng biệt cấu thành.

Tỷ như Dạ Xoa tộc là thành phần chính của đệ nhất cường quốc tại Tây Bắc là Mạch Gia đế quốc, bằng vào thực lực của họ, họ vốn có thể tự lập thành một quân đoàn riêng biệt, nhưng họ lại chia đều ra cho chín cánh quân. Và cứ thế, trong mỗi cách quân đều có lực lượng của các thế lực khác nhau, cùng chống lại ngoại địch.

Thứ nhì, vì để duy trì sự cạnh tranh cho thật tốt, tỷ lệ của những thế lực được điều phối đến các quân đoàn cũng không giống nhau. Tỷ như Mạch Gia đế quốc vậy, ở cánh quân thứ nhất, tỷ lệ binh sĩ của họ chiếm đông nhất, đồng thời tướng lĩnh có năng lực nhất của họ cũng được điều phối vào cánh quân đó, vì vậy mà quân đoàn số một được xem là đại biểu của Mạch Gia đế quốc.

Còn quân đoàn thứ ba của Mộ Dung Thiên thì do Cuồng Sa thành khống chế, thành bại và vinh dự đều gắn liền với Cuồng Sa thành. Do đó mà Khắc Lý Tư Đế hy vọng Mộ Dung Thiên sẽ có thể trở thành đại thống soái là vì vậy.

Kỳ thật, còn có một lý do riêng ở trong đó nữa, nhưng Khắc Lý Tư Đế chỉ không nói ra mà thôi.

Trong lòng nàng, Mộ Dung Thiên không phải là một kẻ phản bội đáng ghét, và cũng không phải là một kẻ bạc tình bạc nghĩa. Hắn là một kẻ kiêu hùng, vì đạt mục đích mà không tiếc tất cả, cầm lên được thì cũng buông xuống được. Ngay cả vị sư phụ đáng kính của nàng mà cũng xem trọng hắn, vì vậy nên nàng mới hy vọng hắn có thể trèo lên cao nữa và tiến xa hơn nữa.

Có thể chứng kiến quá trình trưởng thành của một vị kiêu hùng trẻ tuổi, đó là một việc rất kích động lòng người!

Mộ Dung Thiên cười lạnh:

- Vậy à? Chỉ e Khắc Lý Tư Đế tiểu thư sẽ phải thất vọng thôi.

Khắc Lý Tư Đế lơ đãng nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, ngài chưa hề khiến cho ta thất vọng lần nào kia mà.

Nói tới đây thì nàng thoáng dừng lại một chút, rồi che miệng cười và nói tiếp:

- Phải rồi, đại nhân, khi người cười thì trông rất dễ coi, cho dù chỉ là một nụ cười nhạt. Còn khi ngài lạnh lùng thì trông rất hung dữ đấy.

Câu nói đột ngột này khiến cho Mộ Dung Thiên hơi có chút ngạc nhiên, sau khi giật mình, hắn lại nói:

- Hừ, nhiều chuyện!

- Úi chà, lạnh quá!

Khắc Lý Tư Đế giả bộ rùng mình rồi vòng tay tự ôm lấy mình, rồi nói tiếp:

- Ta lại thích La Định học viên hơn, y là một nam tử tuy mê đắm nữ sắc, nhưng lúc nào cũng đối đãi với các mỹ nữ như một thân sĩ vậy.

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì ngậm miệng luôn. Hắn chẳng buồn lý sự với nàng, bởi vì nữ nhân này tuy xinh đẹp, nhưng lại rất khó chơi. Nếu là trước đây thì hắn sẽ rất thích loại mỹ nhân có gai như thế, nhưng giờ đây thì không còn hứng thú gì nữa cả.

- Được rồi, ta về trước để thu xếp hành trang, có lẽ đêm nay chúng ta sẽ không trở về đây mà phải ngủ lại ở Mã Đức Lý một đêm rồi. Khi nào xuất phát thì gặp ngài sau.

Khắc Lý Tư Đế nói xong thì ngoe nguẩy thân hình mỹ lệ mà bỏ đi. Nữ cường nhân dù mạnh mẽ tới đâu thì cũng chỉ là nữ nhân, mỗi lần xuất hành đều phải chuẩn bị đồ dùng cá nhân thật đầy đủ mới được.

Nhưng sau khi đi được vài bước, nàng Sa tộc mỹ nữ đột nhiên quay lại nói:

- Tuy đại nhân đã mất đi một vài thứ, nhưng biết đâu trên đời này sẽ còn những thứ khác hấp dẫn được ngài thì sao?

oooOooo

Lộ trình đến thành Mã Đức Lý kể ra cũng không xa lắm, chỉ có năm tiếng là tới rồi.

Tuy nhiên, trong năm tiếng đó, đối với nữ nhân không có gì để làm thì nó còn lâu hơn cả năm tháng lận.

Mặc kệ Khắc Lý Tư Đế đã gọi chuyện thế nào, Mộ Dung Thiên trước sau vẫn không thêm mở mắt nhìn nàng, mà hắn chỉ nhắm mắt dưỡng thần, do đó mà năm tiếng này có vẻ như dài đằng đặc vậy.

Nàng Sa tộc mỹ nữ kia quả không hổ là một cao thủ trong giao tế, dù Mộ Dung Thiên cứ trầm mặc như thế, nhưng nàng cũng không ngừng nói chuyện với hắn, và cứ thế mà giằng co suốt năm tiếng.

Sau khi đến được Mã Đức Lý, nhìn thấy Mộ Dung Thiên vẫn trầm mặc không nói gì, rốt cuộc Khắc Lý Tư Đế cũng phải gắt lên:

- Ngài thật đúng là một cái đầu gỗ không có lạc thú gì cả!

“Đầu gỗ” vẫn không để ý tới nàng, Khắc Lý Tư Đế thấy vậy thì cười nói:

- Nếu “đầu gỗ” không nói gì, vậy hành trình kế tiếp sẽ do ta an bày. Tuần thứ tư, hãy đưa chúng ta đến chợ y phục đi.

Ngoài ngành ẩm thực ra, y phục tại Mã Đức Lý cũng rất nổi danh. Trong mấy trăm thợ may nổi tiếng của Tát La, người của Mã Đức Lý đã chiếm một phần năm rồi.

Mộ Dung Thiên cũng không hề phản đối, bởi vì bất luận đi tới đâu, hắn cũng chỉ ở trong xe mà thôi, một bước cũng không rời nữa.

Nữ nhân rất thích đi mua sắm, nhất là mua sắm ở chợ y phục, đó là việc mà nữ nhân yêu thích nhất. Nhưng nếu phải đi một mình thì lại rất buồn chán.

Khắc Lý Tư Đế nhất quyết kéo Mộ Dung Thiên đi theo, nhưng sau khi mua đại vài bộ y phục thì nàng cũng chẳng còn hứng thú để đi dạo nữa. Dọc đường đi, không biết nàng đã mắng biết bao nhiêu lần “đầu gỗ” rồi.

Tối hôm đó hai người sẽ nghỉ lại một nơi do quân đội đã an bày sẵn. Nơi đó cũng cách chỗ hội nghị không xa mấy.

Bởi vì phải đến Mã Đức Lý mà thói quen tản bộ lúc trời chạng vạng tối của Mộ Dung Thiên đã bị gián đoạn, thế nhưng sau khi dùng cơm tối xong, hắn cũng rời khỏi phòng và tính ra ngoài dạo quanh một vòng.

- Đại nhân, thật là tẩu xảo nha.

Lúc này Khắc Lý Tư Đế với bộ y phục lộng lẫy cũng “vừa khéo” đẩy cửa bước ra, bởi vì nàng là phó thống soái của cùng một quân đoàn, nên dĩ nhiên cũng ở chung một biệt thự với Mộ Dung Thiên.

Nàng Sa tộc mỹ nữ kia đang mặc một bộ váy đen dài. Dân phong của người Tây Bắc vốn thô lỗ cộc cằn, trước kia có rất ít nữ tử mặc váy, bằng không thì sẽ rất ngại ngùng. Nhưng Khắc Lý Tư Đế làm hạt ngoài thành chủ của Mễ Kỳ Tư khá lâu, nên cũng bị tiêm nhiễm phong khí của hải quốc, và dần dần cũng thích ứng với cách phục sức khiến cho nữ nhân trở nên thùy mị hơn thế này.

Tuy nàng đã lựa chọn rất kỹ, nhưng bộ váy này rất vừa thân nàng, hoặc có lẽ vì mỹ nữ luôn có vóc người đẹp, nên mặc y phục loại nào lên cũng đều đẹp cả. Đương nhiên, ở trong mắt nam nhân, nữ nhân không mặc gì hết thì lại càng đẹp hơn nữa.

Khắc Lý Tư Đế sau khi mặc váy vào thì đã thay đổi hình dạng của nữ cường nhân. Nàng đã được tăng thêm vài phần nữ tính nên trông càng xinh đẹp tuyệt luân.

Thế nhưng Mộ Dung Thiên dường như lại không nhìn ra được điều đó, thậm chí ánh mắt của hắn cũng chẳng ngó nghiêng qua lại, mà chỉ thốt:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, có chuyện gì à?

- À, cũng không có gì, chỉ là ta vừa đến đây nên thấy chưa quen. Nãy giờ ở mãi trong phòng nên thấy rất buồn, không biết ta có thể cùng đi tản bộ với ngài chăng?

- Cứ tùy ý.

Mộ Dung Thiên đáp xong thì quay mình đi ra cửa, Khắc Lý Tư Đế cũng theo sát một bên.

Tại những nơi mà họ đi qua, các thủ vệ ở trên đường đều liếc mắt nhìn họ. Trước tiên là trong một năm trở lại đây, Mộ Dung Thiên luôn là một trong những nhân vật có nhiều đề tài cho người ta bàn tán nhất. Sau khi tạo phản xong, hắn lại càng trở thành tiêu điểm của tiêu điểm nữa.

Kể đến là nàng nữ cường nhân nổi tiếng của Cuồng Sa thành, không ngờ hôm nay lại mặc bộ váy rất lộng lẫy. Đó là một việc hiếm lạ, chẳng khác nào việc Thú nhân cầm kim khâu thêu thùa vậy, không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy được. Do đó mà đám thủ vệ trợn mắt thật lớn để ngắm cho kỹ, đồng thời trong lòng cũng thầm ao ước có được diễm phúc của Mộ Dung Thiên.

Một bên là kẻ phản bội danh lừng khắp nơi, có thể xem là tiếng tăm không được tốt mấy, nhưng sau hắn vừa đầu nhập với phe Tây Bắc thì đã lập tức quyền rũ được nữ cường nhân rồi.

Tuy nhiên, tình huống thực tế lại không giống như trong tưởng tượng của bọn thủ vệ, bởi vì vai trò khách và chủ đều hoàn toàn trái ngược lại.

Suốt đường đi, người nói chuyện huyền thoại chính là nàng mỹ nữ kia, còn gã nam nhân thì chỉ như một tảng đá cứng ngắc, có vẻ rất xa lạ, nhiều lắm thì thỉnh thoảng gật đầu vài cái, xem ra lòng của hắn không có ở đây.

Giữa hai người đã tạo thành một hiện tượng lạ lùng, cho đến khi chạm trán với một người thì mới bị phá vỡ.

Người đó là một thanh niên trẻ tuổi, so với Mộ Dung Thiên cũng chênh lệch không bao nhiêu, trông có vẻ rất tuấn tú.

Nhìn chiếc huy chương kim cương được khắc thành hình một cái đầu sư tử ở trên bộ khôi giáp của gã, xem ra gã chính là một trong những vị thống soái của chín cánh quân Tây Bắc rồi. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thể trở thành thủ lĩnh của một cánh quân, nhất định là phải có chỗ hơn người.

Mộ Dung Thiên không nhận ra gã, nhưng gã thống soái trẻ tuổi đó lại trực tiếp tiến đến trước mặt hắn, trên mặt lại lộ ra nụ cười tươi rói:

- Thật là may, chúng ta lại gặp mặt rồi.

443. Hồi 419: Thiên Tài

Khuôn mặt của gã rất xa lạ, nhưng nụ cười đó dường như Mộ Dung Thiên rất quen thuộc, bởi vì hắn đã từng bị gã ngăn trước nụ cười nhiệt tình và chân thành đó, thiếu chút nữa thì đã bị vạn kiếp bất phục rồi, vì vậy mà hắn không thể nào quên nổi.

- Là người?

Nam tử tựa hồ có vẻ hơi thất vọng, nói:

- Chà, đối tác, người đã quên ta rồi sao?

Người xưng hô với Mộ Dung Thiên như vậy chỉ có một mà thôi, mà song phương cũng đã có hai lần hợp tác “cực kỳ khoái trá” nữa.

- Làm gì có, đối tác, ta cũng rất vui khi gặp được người. Gần đây người thế nào rồi?

Lần đầu tiên Mộ Dung Thiên nở nụ cười sau nhiều ngày khoác lên cái bộ mặt đơ đám. Hắn có hứng thú với Bồi Đình Mật còn nhiều hơn cả Khắc Lý Tư Đế, xem ra tên sắc lang này đã thật sự đổi tính rồi.

Nếu là trước kia, hắn tuyệt sẽ không để cho mỹ nữ đi bên cạnh cảm thấy hiu quạnh như vậy đâu.

Khi nhìn thấy nụ cười đó của hắn, Khắc Lý Tư Đế cảm thấy cực sợ, bởi vì nàng đã cộng tác với hắn hơn một năm, nên hiểu rất rõ, chỉ có mỗi khi nhắm trúng mục tiêu để âm toán thì hắn mới cười như vậy. Đó là nụ cười nguy trang của gã thợ săn đối với mục tiêu của mình.

Thật ra Khắc Lý Tư Đế cũng không hiểu giữa hai người có những ân oán gì, nhưng nàng cũng biết được đôi điều về Bồi Đình Mật.

Bồi Đình Mật là một người không có tiếng tăm gì ở tại Tây Bắc, nhưng nếu nhắc tới thực danh của gã là An Tác Ni Á thì ai ai cũng biết đến.

An Tác Ni Á là một thần đồng được sinh ra ở trong Phạm Đề gia tộc của Mạch Gia đế quốc.

Phạm Đề gia tộc là một gia tộc rất kỳ quái.

Tuy rằng đã có lịch sử rất lâu dài, hơn nữa thành viên trong tộc lại đông đảo, nhưng đa số những kẻ đó đều là những hạng tầm thường, chỉ ít thì đối với một gia tộc đầy kiêu ngạo như thế mà nói, tuyệt đại đa số bọn họ đều là những kẻ không ra gì.

Thế nhưng Phạm Đề cũng không hề tầm thường, bởi vì huyết mạch của những con người phế thải đó lại cũng sản sinh ra khá nhiều nhân tài.

Cứ cách hai trăm năm, trong Phạm Đề gia tộc sẽ xuất hiện một thiên tài, điều đó hầu như đã trở thành quy luật, tuy rằng chẳng có ai biết nguyên do vì sao.

Từ vị tổ tiên đầu tiên là Mã Cái cho tới ngày nay, Phạm Đề gia tộc đã sản sinh ra cả thảy là mười chín vị thánh cấp cường giả, trong đó có năm vị là nữ nhân. Họ là gia tộc có nhiều nữ thánh cấp cường giả nhất và đồng thời cũng có tổng số thánh cấp cường giả nhiều nhất trên đại lục.

Vận khí tốt trong mỗi chu kỳ hai trăm năm của họ dường như đều tập trung trên người của vị thiên tài của họ.

Nhưng có điều cũng đáng hổ thẹn đó là ngoài thánh cấp cường giả ra, những bậc nhân tài dù chỉ có đôi chút thành tựu thôi thì lại ít đến đáng thương. Tất cả đều phải trông vào sự thành tựu của vị thiên tài kia mà chống đỡ cho toàn bộ gia tộc.

Bởi vì thọ mệnh của một người đại khái chỉ có tám, chín mươi năm. Ngay cả chủng tộc sống lâu nhất là Tinh Linh thì cũng chỉ đạt tới một trăm năm mươi tuổi mà thôi. Do đó trong quá trình thịnh suy tuần hoàn của Phạm Đề gia tộc, chỉ có khi nào trong tộc có nhân tài hiện hữu thì họ mới được phong quang, còn sau khi vị nhân tài kia chết đi thì họ lại bắt đầu suy yếu dần, và cứ thế mà tuột dốc mãi cho tới khi có một vị nhân tài khác xuất hiện mới thôi.

An Tác Ni Á chính là bậc thiên tài trong hai trăm năm trở lại đây của Phạm Đề gia tộc, dĩ nhiên gã đã trở thành đứa con cưng của toàn bộ gia tộc, vừa sinh ra đã được hào quang chói vẫy quanh rồi.

Khi gã được hai tuổi thì đã được hai chức nghiệp chiến đấu là cung tiễn thủ và ma chiến sĩ nhận chứng, và trở thành vị chiến chức giả song hệ nhỏ tuổi nhất của đại lục.

Bốn tuổi thì tấn thân lên hàng Quang Minh tiễn thủ, đồng thời đẳng cấp ma chiến sĩ cũng đạt tới cấp C.

Năm tuổi thì tiến nhập vào ma võ học viện trứ danh nhất của Tây Bắc là Tịch Lợi Tư Đặc, là học viên nhỏ tuổi nhất trong lịch sử của học viện. Sau đó, gã đã hoàn thành các chương trình học chỉ trong vòng hai năm, sau khi trải qua khảo nghiệm nghiêm ngặt thì được tốt nghiệp.

Sáu tuổi trở thành chủ quản kinh tế của gia tộc, sau đó đã không ngừng phát triển sinh ý vốn đã ề uột của gia tộc càng ngày càng đi lên. Chỉ trong hai năm sau đó thì Phạm Đề gia tộc đã trở thành kẻ đứng đầu trong giới khoáng thạch của Mạch Gia đế quốc.

Bảy tuổi giết được hung thú cấp ba là Điều Tình bạch mãng, được tấn thân là thánh xạ thủ ma chiến sĩ cấp A.

Tám tuổi tiến nhập vào Dong binh tổng công hội của Mạch Gia đế quốc, và cũng là tiền thân của quân đội. Do thành tích xuất sắc mà gã không ngừng được đề bạt thăng chức. Cuối cùng thì được nắm giữ chức cao, trở thành quan viên cao cấp trẻ tuổi nhất của tổng hội dong binh đoàn trên lịch sử.

.....

Đó chỉ là một số ít thành tích huy hoàng của An Tác Ni Á mà thôi, kỳ thật gã còn rất nhiều thành tích khác không thể nào kể hết được.

Vô luận là võ công, kinh tế, quyền lực, danh khí, vv....An Tác Ni Á đều đạt tới mức những người cùng trang lứa không thể đạt tới nổi.

Lúc bấy giờ, vị thần đồng này luôn là đầu đề nóng hổi của rất nhiều người. Gã là thiếu niên phong lưu, được xem là bậc kỳ tài trong giới trẻ của Mạch Gia đế quốc; thậm chí còn là nhân vật đứng đầu trong giới trẻ của toàn bộ Tây Bắc nữa. Danh khí của gã còn vượt qua khá nhiều vị anh hùng đã thành danh nữa.

Mọi người đều tưởng rằng vị thiên tài hiếm thế của Phạm Đề gia tộc đó sẽ có một tương lai rực rỡ, không gì sánh bằng, vì vậy mà ai nấy cũng đều đặt rất nhiều kỳ vọng lên mình gã.

Nhưng trước khi đến sinh nhật năm chín tuổi của An Tác Ni Á không lâu, tức là trước khi gã thành niên, thì lại đột ngột qua đời.

Lúc đó Phạm Đề gia tộc đã đau đớn mà tuyên bố với bên ngoài là An Tác Ni Á đã chết vì bệnh ngặt nghèo.

Những căn bệnh ngặt nghèo đều là những thứ rất đáng sợ. Người ta không thể dựa vào lực lượng mà chiến thắng được chúng. Ba trăm năm trước, một vị thánh cấp cường giả là Khả Tây đã mắc phải bệnh tim ngay trong lúc tráng niên mà qua đời. An Tác Ni Á chỉ là một bi kịch khác mà thôi.

Sau khi tin tức đó được truyền ra, toàn bộ Mạch Gia đế quốc hầu như đều thương tiếc cho một bậc nhân tài trăm năm khó gặp đó. Nhiều năm sau đó, mỗi khi người ta nhắc đến các thành tích của An Tác Ni Á thì ai nấy cũng đều ngậm ngùi thương tiếc không nguôi.

Mãi cho tới sau khi binh biến xảy ra, người của Mạch Gia đế quốc mới biết được gã không hề chết vì bệnh, mà là phải tiếp nhận một nhiệm vụ trọng yếu, đó là tiến nhập vào Tát La để trở thành một trong những then chốt thành công cho công cuộc đông chinh lần này.

Sau khi trở về, sức ảnh hưởng của An Tác Ni Á vẫn còn tồn tại. Gã lập tức được nhận chức phó thống soái của quân đoàn thứ nhất, sau đó liền chứng minh cho mọi người thấy tài năng thần đồng của gã. Bằng vào tài năng thống lĩnh của mình, gã liên tiếp dẫn quân thắng trận, đánh nhanh thắng mạnh, mỗi một trận đều đánh rất đẹp mắt. Ngoài quân đoàn thứ ba của Mộ Dung Thiên vốn đã đến Tát La từ trước ra, quân đoàn của gã là quân đoàn tiến nhanh thứ nhì của lực lượng Tây Bắc.

Danh tiếng của An Tác Ni Á lên như thủy triều dâng. Dưới sự nâng đỡ của thống soái của quân đoàn thứ nhất, và cũng là sư phụ Pháp Lan Tây của gã, An Tác Ni Á nhanh chóng trở thành thống soái chính thức. Do đó mà trong nhất thời, gã được phong quang vô hạn. Từ thần thái bay bổng của gã, ai nấy cũng đều có thể nhìn ra điều đó, so với Mộ Dung Thiên lãnh đạm thờ ơ thì hoàn toàn đối lập.

- Cũng không tệ, đối tác, người thì sao?

Mộ Dung Thiên đáp:

- Thì cũng vậy thôi.

An Tác Ni Á lại nói:

- Thế à, theo tin tức báo lại, quân đoàn thứ ba của các người có chiến tích rất hiển hách kia mà.

Mộ Dung Thiên thản nhiên cười:

- Chỉ là chúng ta được ưu thế đi trước những người khác một bước thôi. Nếu đổi lại những quân đoàn khác, nhất định họ cũng làm được tốt như vậy.

An Tác Ni Á buông tràng cười ngạo nghễ, về điểm đó thì gã không khiếm tốn chút nào. Gã tự tin nếu lúc đó do mình dẫn quân thì trận binh biến kia cũng sẽ nhanh chóng hoàn thành thôi, thậm chí có khi còn tốt hơn nữa ấy chứ.

Ánh mắt của An Tác Ni Á chuyển về phía sau lưng Mộ Dung Thiên, thế là đôi mắt của gã lập tức sáng ngời lên:

- Vị này phải chăng là Khắc Lý Tư Đế tiểu thư?

Tuy đã không gặp nhau nhiều năm, nhưng gã vẫn nhận ra nữ tử có số tuổi cũng xấp xỉ như gã. Nàng cũng là một trong số tinh anh trẻ tuổi của Tây Bắc, nhưng lại nổi danh ở trong chính giới hơn.

Tại những năm trước khi thành niên, nàng đã từng đảm nhiệm chức vị quan trọng của Cuồng Sa thành, và cũng thường làm ngoại giao sứ để đi khắp các quốc gia ở miền Tây Bắc. Nàng đúng là một nữ cường nhân trứ danh trong chính giới.

Lúc bấy giờ, An Tác Ni Á là một trong những quan viên của tổng hội dong binh tại Mạch Gia đế quốc, còn Khắc Lý Tư Đế thì là ngoại giao sứ của Cuồng Sa thành, vì vậy mà hai thiếu niên nam nữ nhân tài của Tây Bắc cũng từng có dịp tiếp xúc với nhau. Chỉ là sau ba năm cách biệt, khi cả hai đã thành niên thì bất luận là diện mạo hay võ công đều thay đổi rất nhiều. Do đó mà khi vừa gặp mặt, họ đã chưa kịp nhận ra nhau.

Vì có mối quan hệ với Bái Yết La, hai người cũng có thể xem là sư huynh muội với nhau. Tuy nhiên, việc An Tác Ni Á là môn sinh do Bái Yết La khổ tâm tài bồi thì chỉ sau khi xảy ra binh biến thì người ta mới biết được.

Tục ngữ có câu “nữ nhân mười tám tuổi là đã lớn”. Mười tám tuổi ở Địa cầu tức là tương đương với mười ba tuổi ở Thần Phong đại lục. Vì vậy mà giờ đây Khắc Lý Tư Đế đã trở thành một đại mỹ nữ duyên dáng yêu kiều, dư sức hấp dẫn bất cứ một nam tử bình thường nào, tất nhiên cũng bao gồm An Tác Ni Á ở trong đó nữa.

An Tác Ni Á nhanh chóng bị nàng hấp dẫn sức chú ý, lúc này vội nói:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, sau mấy năm từ biệt, nàng còn nhớ ta chăng?

Khắc Lý Tư Đế mỉm cười duyên dáng, nói:

- Đương nhiên, An Tác Ni Á thống soái lúc nào cũng là tiêu điểm của toàn thể Tây Bắc kia mà.

An Tác Ni Á tỏ ra ân cần hơn hẳn Mộ Dung Thiên, từ nhỏ gã đã được gia tộc dạy dỗ rất tỉ mỉ, vì vậy mà cũng rất có phong độ. Gã cười nói:

- Ta đâu thể so sánh với tiểu thư được, mỗi khi nhắc tới nàng thì ai nấy cũng đều tấm tắc khen thưởng không ngớt lời đấy. Nhớ lại năm xưa, chúng ta chỉ là mấy tiểu hài tử thôi nhỉ.

- Phải đó, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt hình như là ở ngoài cửa của Liên Chức công hội Mạch Gia thì phải. Lúc đó ta đang vội vã, thiếu chút nữa thì đã đụng vào người rồi. Thật là tệ quá...

Vừa nói chuyện với An Tác Ni Á, Khắc Lý Tư Đế còn khẽ liếc về phía Mộ Dung Thiên nữa.

An Tác Ni Á vui vẻ nói:

- Đâu có gì, đối với ta mà nói, lần đó đúng là lần gặp mặt khó quên nhất của ta đấy. À phải rồi, chiếc váy này rất hợp với nàng, thật đúng là mê người...

Hai người vui vẻ hàn huyên lại chuyện cũ, hoàn toàn quên đi một người ở bên cạnh.

Mộ Dung Thiên cũng không ngại bị lãng quên, hắn chỉ cười nói với An Tác Ni Á:

- Đối tác, ta đi trước một bước nhé, sau này sẽ gặp lại.

- Ủ, gặp lại sau!

Hiện nay tinh thần của An Tác Ni Á đều đang đặt hết trên người Khắc Lý Tư Đế, vì vậy mà gã đâu thêm để ý tới Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên tiếp tục chậm rãi tản bộ, Khắc Lý Tư Đế thì hơi do dự một chút. Sau khi thấy Mộ Dung Thiên đi xa dần mà thủy chung vẫn không hề quay đầu lại, nàng giẫm chân một cái rồi nói với An Tác Ni Á:

- Ài, thân làm phó thủ, e rằng đi đâu thì ta cũng phải theo sau thượng cấp của mình đấy, người xem....

An Tác Ni Á hiểu được ý tứ của nàng, nên nói với giọng hơi tiếc nuối:

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, vậy để hôm khác chúng ta lại gặp mặt nhé. Đợi lúc nào rảnh rỗi, ta sẽ đến tận cửa để bái phỏng.

- Được!

Khắc Lý Tư Đế đáp xong thì vội vàng đuổi theo sau Mộ Dung Thiên.

An Tác Ni Á nhìn bóng nàng khuất dần thì thở dài lẩm bẩm:

- Đối tác à đối tác, tại sao vận khí của người lúc nào cũng tốt như vậy chứ?

oooOooo

Khắc Lý Tư Đế rượt theo kịp Mộ Dung Thiên, dường như nàng hơi có vẻ giận dữ, nhất thời không lên tiếng nói gì.

Mộ Dung Thiên lúc này cũng chẳng khác nào một tượng gỗ, người ta đặt đâu thì ngồi đó vậy. Khắc Lý Tư Đế không nói lời nào thì hắn cũng lại càng lười nói chuyện.

Hai người cứ thế mà lẳng lặng sóng vai đi một quãng. Thế nhưng nữ nhân lại là một loại động vật không quen trầm mặc. Một lúc sau thì Khắc Lý Tư Đế không nhịn được mà lên tiếng:

- Đây!

Mộ Dung Thiên quay đầu hỏi:

- Chuyện gì?

Đôi mắt của nàng đảo nhanh một vòng, khuôn mặt ngọc cũng tươi tắn trở lại rồi cười nói:

- Đại nhân, ngài xem An.....à, Bồi Đình Mật thế nào?

Mộ Dung Thiên lãnh đạm nói:

- Rất tốt, tuổi trẻ tài cao, lại có được ba vị sư phụ đứng đầu Tây Bắc dạy dỗ, đúng là tiền đồ vô lượng.

Khắc Lý Tư Đế cũng phụ họa theo:

- Phải đó, ngoài vẻ ngoài anh tuấn tiêu sái, nho nhã ôn hòa ra, hắn là một nam tử được người Tây Bắc ngưỡng mộ nhất, và cũng là bạch mã hoàng tử ở trong lòng rất nhiều nữ nhân đấy.

- Ta cũng nhìn ra được điều đó, không có gì đáng ngạc nhiên cả.

- Hì, cả ta cũng có chút động tâm này.

- Ủm, tiểu thư nàng thật là sáng mắt.

Khắc Lý Tư Đế bắt đầu thiếu kiên nhẫn:

- Đại nhân, kỳ thật ngài cũng ưu tú giống hắn vậy, không, có khi còn hơn nữa.

Mộ Dung Thiên vẫn chẳng có chút biểu tình nào:

- Nàng nói chơi à?

- Không, ta nói thật đấy!

Khắc Lý Tư Đế hơi có phần mất hứng:

- Đại nhân, tại sao ngài lại coi nhẹ mình như vậy chứ? Phải biết rằng, La Dịch của trước đây cũng là một thiếu niên anh hùng không cam tâm chịu thua ai mà, phải không?

Mộ Dung Thiên hỏi ngược lại:

- Nếu ta là hạng người đó thì có chỗ nào tốt đối với nàng đâu?

Khắc Lý Tư Đế đáp ngay:

- Đương nhiên là có chứ!

- Tốt chỗ nào?

Khắc Lý Tư Đế nghe hỏi vậy thì hơi giật mình, sau đó lúng túng nói:

- Nếu một vị thống soái có lòng tranh thắng thật mạnh và mỵ lực cá nhân, vậy thì sẽ gián tiếp gây ảnh hưởng đến sức chiến đấu của quân đội. Đừng quên, hiện tại ngài là vị thủ lĩnh đại biểu cho quân đoàn thứ ba của chúng ta đấy!

Mộ Dung Thiên mỉm cười chua chát:

- Một kẻ phản bội thì còn có mỵ lực gì chứ?

Nói xong thì hắn quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Khắc Lý Tư Đế không nói gì. Kỳ thật, chỉ cần Mộ Dung Thiên muốn thì hầu như hắn có thể làm được bất cứ chuyện gì mà người khác không thể làm nổi. Thậm chí còn có thể sáng tạo ra kỳ tích nữa.

Mà vấn đề ở đây là dường như hắn đã mất đi lòng tranh thắng cực mạnh của mình rồi.

Một khi Mộ Dung Thiên đã quyết tâm làm việc gì thì rất khó có người ngăn cản được hắn. Trái lại, nếu hắn không muốn làm việc gì thì dù ai cũng không thể miễn cưỡng hắn được.

Thật không may, lúc này hắn lại chẳng muốn làm gì cả. Xem ra hy vọng của việc tranh cử chức vị đại thống soái lần này càng lúc càng xa vời rồi.

444. Hồi 420: Nhân Tuyền

Hôm nay phòng nghị sự của Liên Chức công hội tại Mã Đức Lý thật đặc biệt náo nhiệt.

Náo nhiệt ở đây không phải là vì sự có mặt của đông người, mà là vì những người ở đây đều là những vị long đầu, chỉ cần một cú giậm chân thôi thì cũng có thể khiến cho thiên hạ phải rung động rồi.

Hội trưởng Liên Chức công hội của đệ nhất cường quốc tại Tây Bắc, tức Mạch Gia đế quốc, và cũng là một lão cáo già chẳng kém gì Cát Tư, Nỗ Lạc Duy Nhĩ.

Nguyên liên quân Tây Bắc tổng chỉ huy Pháp Lan Tây, người tinh minh sáng suốt trong chiến đấu và có danh xưng là “Chiến Đấu Cơ”.

Quốc sư của Cuồng Sa thành, người được tôn xưng là quốc sư của toàn bộ Tây Bắc, nổi danh thánh cấp cường giả không thua gì Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ, Bái Yết La!

Hội trưởng Liên Chức công hội của các quốc gia tại Tây Bắc hoặc đại biểu của quân đội của họ đều có mặt tại đây!

Thống soái chính phó của chín quân đoàn!

Tất cả đầu sỏ của các nơi đều quy tụ về buổi họp đồ sộ này, chỉ để thương nghị một đại sự - đề cử liên quân đại thống soái.

Hôm nay đã là giai đoạn cuối cùng để ăn chiếc bánh ga tô. Có thể nói thắng lợi đã nằm sẵn trong tay, dù cho không chọn ra một đại thống soái, mà mỗi cánh quân đều tự đánh riêng rẽ, vậy thì con vịt đang đun sôi kia cũng không chạy đi đâu được.

Thế nhưng điều mà phe Tây Bắc đang cố kỵ đó là việc sau khi chiếm đoạt được Tát La rồi, vậy thì họ sẽ phải đối mặt với thế lực ngang ngửa với mình, đó là liên quân Đông Nam do Lam Nguyệt dẫn đầu.

Không còn gì nghi ngờ được nữa, nhất định Tát La sẽ liều chết chống lại, nhằm bảo vệ mảnh đất cuối cùng. Tuy họ không thể ngăn cản bước tiến của quân Tây Bắc, nhưng khi bị ép tới đường cùng thì sẽ quay đầu cắn ngược, tất sẽ khiến cho phe Tây Bắc bị tổn thất không nhẹ.

Sau đó, Lam Nguyệt để quốc vốn vẫn đang lăm le phía sau, chắc chắn sẽ không ngồi yên mà nhìn phe Tây Bắc nuốt trọn Tát La như vậy. Họ nhất định sẽ nhân đôi phương chưa vững trận cước mà lập tức phát động tấn công, chẳng những thế mà còn sẽ xua quân tấn công ào ạt nữa là đằng khác.

Trong trận đánh cuối cùng với Tát La, phe Tây Bắc bị tổn thất càng thấp thì hy vọng bảo vệ thắng lợi của mình sẽ càng lớn. Do đó mà bọn họ phải liên hợp lại để cùng phối hợp với nhau, cố gắng dùng binh lực ít nhất mà công hạ khoảng mười tòa thành còn lại. Vì vậy nên mới cần có sự thống lãnh của một thống soái duy nhất để sau này còn chống chọi với liên quân Đông Nam nữa.

Do đó mà việc tuyển lựa đại thống soái là không thể không làm.

Một trong chín vị thống soái của chín quân đoàn sẽ trở thành tổng chỉ huy của liên quân, mà những người đang có mặt tại đây đều có quyền bầu phiếu cả.

Nhân tuyển hàng đầu tất nhiên là thống soái của quân đoàn thứ nhất, An Tác Ni Á.

Trước tiên là vì sức ảnh hưởng của đại danh thần đồng thưở niên thiếu của gã vẫn còn tồn tại ở trong lòng mọi người.

Tuy rằng gã mới trở về chưa lâu, nhưng thành tích của gã ở trên chiến trường tuyệt không thua kém ai, vì vậy mà chẳng có người nào là nghi ngờ thực lực của gã cả.

Nếu không phải vì An Tác Ni Á phải chịu ủy khuất đi làm nội ứng tại Tát La, vậy thì với sự phát triển của gã ở Mạch Gia đế quốc, nhất định là đã sớm trèo lên địa vị tối cao ở trong quân đội của Mạch Gia đế quốc rồi. Thậm chí người ta còn cho rằng gã cũng có thể là một Đan Ni Tư thứ hai, là vô địch thống soái của Tây Bắc và cũng là niềm kiêu hãnh của họ.

Thứ hai, gã là thống soái của quân đoàn thứ nhất, tức là đại biểu cho Mạch Gia đế quốc, có hậu thuẫn kiên cố để chống lưng.

Ngoài những điều đó ra, từ sau khi An Tác Ni Á lên nhậm chức thống soái, chiến tích của gã rất lẫy lừng, thanh thế lên cao như mặt trời ban trưa. Gã đúng là ngôi sao sáng mới mọc gần đây.

Sau cùng, gã được Pháp Lan Tây truyền vị, ngoài việc y có lòng riêng muốn nâng đỡ ái đồ ra, nhất định là lão cũng nhận thấy gã đủ sức đảm nhận trọng nhiệm thì mới làm như thế.

Phải biết rằng Pháp Lan Tây có danh xưng “Chiến Đấu Cơ”, y là một người rất hà khắc, phải tuyệt đối nắm rõ phần thắng thì mới hành động. Y nhất định sẽ không để cho một người chưa đủ thành thực ngồi lên chức vị thống soái; huống chi, việc đề bạt thống soái như thế thì ngoài tiền thống soái ra, còn cần phải có nhiều người khác đồng ý nữa mới được.

Tổng hợp tất cả nhân tố kể trên lại, hiển nhiên An Tác Ni Á đã trở thành nhân tuyển hàng đầu và được nhiều người nhiệt liệt ủng hộ.

Nhân tuyển thích hợp thứ hai là thống soái của quân đoàn thứ năm, tức Âu Lực Văn, hội trưởng tổng hội dong binh của Tây Bắc đệ nhị cường quốc là Bắc Đấu đế quốc. Lão là một danh soái từng trải trăm trận, trước nay chưa bị thua trận nào. Ngoài việc lão có uy vọng cao tột ở trong quân đội ra, lão cũng là một người thâm trầm và đầy đặn kinh nghiệm nhất trong chín vị thống soái.

Nhưng người này lại giỏi về phương thức chiến đấu làm hao mòn, trầm ổn có thừa, nhưng lại không đủ sức sáng tạo. Tại cuộc chiến cần phải tốc chiến tốc thắng này, thời gian chính là mấu chốt thành bại, vì phe Tây Bắc phải chiếm gọn Tát La trong một thời gian ngắn nhất, do đó mà lão không thích hợp làm tổng chỉ huy. So với một kẻ vừa giỏi công lẫn thủ và hành quân táo bạo như An Tác Ni Á, lão còn kém vài bậc.

Và lại, Âu Lực Văn tuổi đã cao, tất nhiên ý nghĩ sẽ không còn linh hoạt như giới trẻ nữa. Trên chiến trường thay đổi như chong chóng này, nếu không thể đưa ra phán đoán chuẩn xác dựa theo tình thế thì đó chính là một điểm trí mạng. Mà điểm này thì An Tác Ni Á lại có thừa.

Những thống soái của các quân đoàn khác không nhiều thì ít cũng có vài điểm vượt trội hơn An Tác Ni Á, nhưng về mặt tổng thể thì sức cạnh tranh lại yếu hơn gã khá nhiều. Do đó mà gã vẫn là người nổi bật nhất.

Trên thực tế, còn một người khác vô luận là về phương diện nào cũng không thua cho An Tác Ni Á, người đó chính là Mộ Dung Thiên.

Vô luận là chiến tích, tài năng thống lãnh, trình độ chỉ huy, hay chiến lược cao minh, vv....tất cả những thứ này đều được thống soái Rạng Đông thể hiện rất tài tình, hẳn đúng là một nhân tuyển tốt nhất.

Uy danh vô địch trước kia của hắn vốn từ lâu đã làm chấn động toàn bộ đại lục, kể cả phe địch lẫn phe ta rồi.

Cuộc thất bại lúc trước kỳ thật chỉ là hắn cố ý để bại cho Lam Nguyệt đế quốc, nhằm mục đích tạo cơ hội dẫn thêm viện quân mà thôi, do đó mà nó không hề gây ảnh hưởng đến danh khí của hắn chút nào cả.

Nhưng dù sao hắn cũng là một kẻ phản bội, trên người đã mang xú danh, so với kẻ đã sinh trưởng tại Tây Bắc và mạo hiểm tiềm phục vào Tát La như An Tác Ni Á thì có phần lép vế hơn.

Do đó mà án theo tâm lý, cơ hội trúng tuyển của hắn hầu như là đã chết yểu rồi vậy.

Mộ Dung Thiên cũng biết rằng mình không có hy vọng gì, hơn nữa dường như hắn cũng chẳng màng đến cái chức đại thống soái này, vì vậy mà hắn chỉ lẳng lặng ngồi ở chiếc ghế trong góc phòng và đùa giỡn với Tật Phong. Thần tình đó khác hẳn với thần tình khẩn trương hồi hộp của tám vị thống soái còn lại.

Khắc Lý Tư Đế thấy vậy thì cũng chướng mắt, bởi vì trong buổi hội nghị quan trọng thế này mà hắn chỉ biết ngồi đó đùa giỡn với sủng vật, do đó nàng nhện không được mà lên tiếng:

- Đại nhân, ngài không thể đành hoàng một tí à?

Mộ Dung Thiên dừng tay đang trêu đùa Tật Phong lại, rồi quay sang nói:

- Phải thế nào mới là đành hoàng đây? Chẳng lẽ phải tay chân run rẩy, trán toát mồ hôi, đứng ngồi không yên thì mới là đành hoàng à?

Khắc Lý Tư Đế liếc mắt nhìn khắp một vòng, tám vị thống soái kia quả thật giống như lời Mộ Dung Thiên nói vậy, ai nấy cũng đều đang toát mồ hôi, dù không có chuyện gì thì cũng quay sang tìm cách trò chuyện với phó thủ của mình. Lúc này, những vị thống soái vốn đã quá quen với sóng gió kia lại có vẻ mất đi tự nhiên, tựa như những tân lang đang đối mặt với đêm tân hôn của mình vậy. Ai nấy đều có vẻ luống cuống chân tay, ngay cả Âu Lực Văn là người bị cho rằng tư tưởng không linh hoạt thì cũng phải xoa xoa tay nhiều lần nữa kia.

Cả An Tác Ni Á cũng không còn giữ được tự nhiên, dù rằng gã đang là nhân tuyển hàng đầu tại đây.

Nếu như có thể trở thành đại thống soái, vậy thì cuộc đời của gã sẽ đạt được đến mức cao tốt, trước nay chưa từng có. Trước kia, những nơi gã đã đặt chân đến chỉ là những đỉnh cao bình thường trong đời mình, nhưng lần này thì lại khác hẳn, vì nó là đỉnh cao chói vót, đứng trên đó sẽ nhìn thấy những đỉnh núi thấp hơn vậy quanh. Đó mới đúng là một cảm giác duy ngã độc tôn.

An Tác Ni Á vừa hưng phấn, lại vừa cảm thấy lo. Trước khi biết được kết quả, bất cứ ai cũng không thể nắm chắc phần thắng sẽ thuộc về ai.

Lúc này gã chợt cảm thấy như có người đang nhìn mình, nên liền quay lại, vừa vặn bắt gặp được ánh mắt của Khắc Lý Tư Đế đang nhìn sang. Gã chỉ tưởng rằng nàng Sa tộc mỹ nữ đang quan tâm tới mình nên vội vàng nặn ra nụ cười đầy vẻ thân sĩ của mình.

Chỉ tiếc nàng mỹ nữ đã khiến cho gã phải ngượng ngùng, vì nàng dường như không nhìn thấy gã, mà chỉ chuyển ánh mắt trở lại trên người Mộ Dung Thiên.

Sau khi nhìn được thần tình ngổ ngẩn hiềm thấy của các vị thống soái kia, Khắc Lý Tư Đế hơi thấy buồn cười, nhưng nàng cũng thông cảm được, rồi nói:

- Dù là như vậy, nhưng có phải ngài cũng xem nhẹ việc này quá không? Chí ít thì cũng không nên đùa giỡn với sủng vật trong lúc này mới phải, vậy thì sẽ không khiến cho trọng tài có ấn tượng ngài chỉ là một kẻ lỗ mãng chứ.

- Gâu!

Tật Phong sửa lên một tiếng biểu thị sự bất mãn.

Đùa giỡn với sủng vật thì sao chứ, chẳng lẽ điều đó không quan trọng à?

Tuy rằng Khắc Lý Tư Đế là một mỹ nữ, nhưng Tật Phong không thích gần gũi với nàng. Nó vốn không hiểu rõ ân oán của nhân loại, nhưng nó biết Khắc Lý Tư Đế là một trong những nguyên hung đã bức cho Lộ Thiển và đám người Mâu Cơ bỏ đi. Vì vậy mà nó không có hảo cảm với nàng Sa tộc mỹ nữ chút nào, mặc dù là nàng rất đẹp.

Tật Phong là một con sắc cầu, nhưng nó lại không phải là một con chó trọng sắc mà vong tình.

Khắc Lý Tư Đế cảm nhận được địch ý của Tật Phong, nên cũng hơi hối hận vì đã lỡ lời. Phải biết rằng, con tiểu sủng vật khả ái ở trước mắt đây không dễ chọc vào chút nào, bởi vì trong chiến dịch tại Phạt Lạc Lý Tư lần trước, đã có vô số cường giả bỏ mạng dưới miệng của nó rồi.

Mộ Dung Thiên chuyển sự chú ý của mình về lại trên người Tật Phong, rồi nhạt nhẽo nói:

- Người cũng biết rồi đó, hiện tại ta chỉ là một kẻ dư thừa, tỷ lệ có thể được tuyển làm đại thống soái chỉ là một con số không. Sở dĩ ta đến đây chỉ là đi cho có mà thôi, còn An Tác Ni Á thống soái anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong của các người mới là kẻ có hy vọng nhiều nhất. Chí ít thì ta cho rằng hơn phân nửa nữ nhân ở đây sẽ bầu cho hắn đấy.

Khắc Lý Tư Đế nghe vậy thì thiếu não nói:

- Hy vọng số phiếu bầu của ngài sẽ không phải là con số không thì mới tốt.

Nếu hắn quả thật không có ai bầu cho, vậy thì Cuồng Sa thành cũng nhân đó mà bị mất mặt lây.

Vì để công bình, phó thống soái không thể bầu cho thượng cấp của mình, mà dù có được bầu thì nàng cũng sẽ không làm vậy. Bởi vì nếu Mộ Dung Thiên không có ai bầu, mà lại chỉ có một phiếu, vậy thì người ta ai cũng có thể đoán được người đã bầu cho hắn là ai rồi, vậy thì lại càng mất mặt nữa.

Nếu như đích thân nàng tham tuyển, nói không chừng Khắc Lý Tư Đế còn có thể thu được một số phiếu nhất định rồi. Bởi vì tài năng trác việt quá rõ ràng của nàng, hơn nữa do thân là ngoại giao sứ, hầu như nàng đều có mối quan hệ khá tốt với những người đang có mặt tại đây.

Đương nhiên, nếu muốn áp đảo An Tác Ni Á thì hy vọng không lớn, bởi vì nàng tự nhận mình cũng không bằng được gã. Vả lại, Tây Bắc vẫn là nơi còn mang tư tưởng trọng nam khinh nữ rất sâu đậm, vì vậy mà tỷ lệ của một nữ nhân có thể trở thành đại thống soái cũng là con số không mà thôi.

Đột nhiên từ phía sau chợt có một giọng nói vang lên:

- Yên tâm đi, số phiếu của hắn sẽ không phải là con số không đâu.

445. Hồi 421: Yêu Cơ

Mộ Dung Thiên và Khắc Lý Tư Đế cùng lúc quay lại, thì ra người vừa lên tiếng là một nàng mỹ nữ yêu dị.

Quầng mắt sâu thẳm, đôi ngươi đỏ tươi, môi anh đào đen bóng, nơi khoe miệng lộ ra vài chiếc răng nanh xinh xắn, cùng với làn da trắng bạch không chút sắc máu, vv....Phối hợp tất cả đặc điểm ở bên ngoài, nữ nhân này rất dễ khiến cho người ta nhớ đến một chủng tộc - Hấp Huyết quỷ.

Nơi rái tai của nàng có đeo chiếc hoa tai nhỏ nhắn với hai thanh liềm đao đỏ rực, trên gò ngực cao vút thì có cái bớt hình khô lâu khiến người ta thoáng nhìn qua sẽ thấy nét yêu mỹ đặc biệt gợi cảm.

Trên thực tế, người ta không cần căn cứ vào cái bút đặc biệt đó mà phán đoán, chứ người có tư cách để tham gia buổi hội nghị này nhất định phải là kẻ thống trị tối cao của Hấp Huyết hoàng triều rồi.

Khắc Lý Tư Đế hơi giật mình:

- Chu Lợi Á nữ hoàng?

- La Địch.

Khắc Lý Tư Đế thấy lạ vì cái tên này tuy là của Mộ Dung Thiên, nhưng thông thường người ta không nên gọi nó mới phải.

Lẽ ra, với thân phận của Chu Lợi Á, lúc này nàng ta càng phải nên gọi hần là Đan Ni Tư thống soái hoặc là Đan Ni Tư đại nhân mới phải.

Khắc Lý Tư Đế rất thắc mắc, bởi vì Chu Lợi Á rất ít khi chủ động để ý tới người khác, nhất là nam tử, dù có là người quen biết cũng không ngoại lệ. Trong sự hiểu biết của mọi người, nữ hoàng của Hấp Huyết hoàng triều chỉ có hứng thú với nam tử có thể trở thành trượng phu của nàng ta mà thôi.

Khắc Lý Tư Đế ngạc nhiên hỏi:

- Chu Lợi Á nữ hoàng, người quen biết thống soái của chúng ta à?

Chu Lợi Á cười thật tươi:

- Đương nhiên, hơn nữa còn quen biết từ lâu nữa kìa, đúng không La Địch?

Mộ Dung Thiên cũng chẳng buồn để ý tới Chu Lợi Á ở phía sau. Hần nghe nàng ta hỏi vậy thì không thừa nhận mà cũng không phủ nhận. Quá trình hai người quen biết rất hoang đường, tuy nhiên, người có “vọng tưởng quá phận” như Chu Lợi Á lại đã từng cứu hần tại Hồn cốc, và lần đó cũng chẳng hề nhân lúc hần bị cháy nhà mà hôi của.

Qua lời nói của Chu Lợi Á, Khắc Lý Tư Đế có thể nhìn ra được giữa bọn họ quả thật có mối quan hệ không bình thường.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới một ngoại hiệu khác của Mộ Dung Thiên - Tử thần.

Hấp Huyết tộc cũng là một chủng tộc có rất nhiều dây mơ rễ má với Tử thần.

Lúc này Chu Lợi Á lại lên tiếng:

- Tiểu sủng vật khả ái, ta có thể ôm nó một chút không?

Vì Tật Phong cũng được chia sẻ lực lượng với Mộ Dung Thiên mà trưởng thành, do đó mà trên người nó cũng có một loại khí tức khiến cho Chu Lợi Á cảm thấy rất thân thiết. Huống chi, nó là ái sủng của Mộ Dung Thiên, việc gây dựng quan hệ tốt với nó cũng rất nên làm kia mà.

Tật Phong chỉ “soạt” một tiếng thì liền nhảy phốc vào lòng Chu Lợi Á. Lúc này nó lại biến thành một con sắc cầu, nó khê cọ cọ chiếc đầu nhỏ bé vào lòng nàng, khiến cho nàng bật cười khanh khách, và điều đó cũng hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác.

- Khắc Lý Tư Đế tiểu thư, không phải chỉ có mình ngươi là biết được chỗ tốt của La Địch đâu nhé.

Chu Lợi Á vừa vuốt nhẹ lên đầu Tật Phong, vừa dịu dàng cười nói:

- Là một bằng hữu lâu ngày, đương nhiên lá phiếu của ta sẽ bầu cho La Địch. Do đó, số phiếu của hần sẽ không phải là con số không đâu, ít ra cũng có một phiếu đấy.

- Không, hần ít nhất cũng sẽ có hai phiếu!

Từ phía sau lại có thanh âm truyền đến.

Lần này thì cả Chu Lợi Á cũng thấy ngạc nhiên.

Người vừa lên tiếng là một trang đại mỹ nữ thiên kiều bách mỹ.

Và nàng ta cũng là một nữ kỹ sĩ. So với Chu Lợi Á yêu diễm, Khắc Lý Tư Đế thành thực, nàng ta có một loại khí chất anh tư lẫm lẫm khiến người ta phải nể sợ.

Có thể nói “kỹ sĩ” là một đại danh từ rất ưu nhã. Cho dù bất cứ trường hợp nào khiến cho họ bị xốc xếch y phục, bị uể oải tinh thần, hoặc gặp phải những kẻ khác ăn nói lỗ mãng, họ vẫn luôn giữ được thần thái hào phóng và độ lượng. Mọi cử chỉ đều từ tốn chậm rãi, lời nói luôn luôn đằm thắm và nghi thái thì lúc nào cũng đẹp đẽ hơn người.

So với các chức nghiệp khác, kỹ sĩ luôn là một loại chức nghiệp dành được nhiều hảo cảm của người khác nhất, và nữ kỹ sĩ cũng không ngoại lệ.

Theo thống kê của những người nhàn rỗi không có việc gì làm, trong các loại chức nghiệp, nữ kỹ sĩ là đối tượng luyến ái tốt nhất, thậm chí họ còn được những nữ nhân đồng tính luyến ái rất yêu thích nữa. Dù là đồng tính hay khác tính, nữ kỹ sĩ lúc nào cũng được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh.

Dựa vào tiêu chí ba ngôi sao nhỏ ở trên tấm hộ kiên (miếng lót vai) ở trên chiến giáp của nàng ta, người ta có thể biết được nữ nhân ấy không phải là một kỹ sĩ thông thường, mà là ma kỹ sĩ.

Ma pháp sư là một chức nghiệp cao quý nhất.

Chẳng những vậy, nàng mỹ nữ này còn có đôi tai dài và nhọn, đó chính là tiêu chí độc nhất vô nhị của Tinh Linh.

Chúng tộc xinh đẹp nhất trên đời, đảm nhiệm chức nghiệp ưu nhã nhất trong xã hội, song song đó còn mang theo một thân phận cực kỳ cao quý là ma pháp sư nữa.

Ba cái “nhất” cùng kết hợp vào một chỗ, nó đã tạo thành khí chất cực kỳ quyến rũ. Và đó chính là loại khí chất có thể xưng tụng là “hồng nhan họa thủy” cũng không sai, một loại khí chất chỉ có Toa Phi mới có.

Nữ nhân này rất dễ làm khuynh đảo thiên hạ.

- Xin lỗi tiên sinh, ngài có thể đổi chỗ với ta được không?

Khi nghe được một vị nữ sĩ mỹ lệ ưu nhã và cao quý như thế lên tiếng yêu cầu, phàm bất luận một nam nhân nào cũng không thể cự tuyệt được, huống chi Toa Phi lại còn là một mỹ thuật sư rất cao minh nữa.

Ngồi ở bên cạnh Toa Phi là một nam tử có địa vị đứng đầu của một quốc gia, mặc dù y chỉ là hội trưởng Liên Chức công hội của một quốc gia nhỏ bé tại Tây Bắc, nhưng nếu đã là người có thể ngồi tại đây thì cũng không phải là thường nhân. Vậy mà lúc này toàn thân y cũng mềm nhũn ra, rồi vội vàng gạt đầu lia lịa và nói:

- Đương nhiên, đương nhiên, tiểu thư mỹ lệ, xin mời tự nhiên!

- Đa tạ ngài rất nhiều!

Toa Phi mỉm cười đầy quyến rũ với vị nam tử tốt bụng kia, mà cũng có thể nói là y đã bị ả làm cho thần hồn điên đảo mất rồi.

Nam nhân kia sững rần cả người, thiếu chút nữa thì đạt được cao trào luôn. Y cảm thấy toàn thân lâng lâng, chẳng biết mình đang ở đâu nữa. So với nàng mỹ nữ trước mắt đây, các kiểu thê mỹ thiếp của mình quả thật chỉ xấu xí giống hệt như heo nái mà thôi.

Toa Phi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Chu Lợi Á, rồi nói:

- Tấm phiếu của ta cũng sẽ bầu cho Khải Lý tiên sinh, vì vậy mà hẳn ít ra cũng sẽ có được hai phiếu. À không, có thể sẽ là ba phiếu mới đúng. Ngài cũng sẽ ủng hộ Khải Lý tiên sinh mà, phải không tiên sinh?

Vừa nói, ả vừa quay sang nháy mắt với nam nhân đáng thương nhưng lại khá may mắn kia, thế là y tựa như bị trúng phải thuốc mê vậy, cả việc bước đi tìm chỗ ngồi khác cũng quên mất, đồng thời cũng quên luôn làm sao để nói tiếng “không”, mà lúc này chỉ gạt đầu lia lịa:

- Phải, phải, nhất định sẽ ủng hộ Khải Lý tiên sinh, phải ủng hộ Khải Lý tiên sinh!

Còn tại sao đang từ Đan Ni Tư mà biến thành Khải Lý thì y cũng chẳng còn để ý tới nữa.

Vừa rồi có một người gọi Mộ Dung Thiên là La Địch, sau đó lại có một người khác gọi hắn là Khải Lý.

Khải Lý Tư Đế thấy vậy thì liền cảm thấy đau đầu ngay. Xem ra mấy người họ đã sớm quen biết nhau, nói không chừng họ còn có quan hệ tốt với nhau nữa. Cái tên Đan Ni Tư chết bầm này, bên cạnh hắn dù có thiếu bất cứ điều gì đi nữa thì cũng chẳng bao giờ thiếu mỹ nữ.

Một bên là nữ hoàng Chu Lợi Á, người rất bảo thủ về phương diện tình ái, và chỉ một lòng đi tìm đối tượng tốt để trở thành trượng phu của mình.

Còn bên kia là siêu cấp dâm phụ, một trang hồng nhan họa thủy khuynh quốc khuynh thành, đi tới đâu sẽ có ruồi nhặng bám sát theo sau tới đó.

Vậy mà chẳng biết tên sắc lang kia là một đồng phân bò, hay là một đóa hoa tươi, không hiểu sao hắn lại có thể hấp dẫn cả hai loại nữ nhân hoàn toàn trái ngược nhau như thế.

Nói trở lại, Mộ Dung Thiên quả thật là loại người có khuynh hướng cực đoan, bởi vì bên cạnh tài năng xuất chúng khó đo lường hết của hắn ra, song song đó, người ta cũng khó có thể nắm bắt được tư tưởng biến thái của hắn nữa.

Không phải ai cũng có thể trở thành thống soái Rạng Đông mà người người đều tôn kính, và cũng không ai có thể trở thành một tên ác ma đã một mình giết hơn mười vạn người, sau đó lại phản bội quốc gia và một lần nữa khiến cho mười vạn thuộc hạ và chiến hữu trở thành vật hy sinh của mình.

Nam nhân tốt đương nhiên là rất được hoan nghênh, thế nhưng dường như nữ nhân lại càng thích nam nhân xấu xa hơn. Điểm có duyên của hắn tựa như không vì cái nhân hiệu phản bội mà bị giảm bớt, mà trái lại nó còn có vẻ lợi hại hơn nữa.

Khải Lý Tư Đế không lo lắng số phiếu của Mộ Dung Thiên có phải là con số không hay không, mà nàng còn lo về vấn đề khác nhiều hơn.

Ả yêu cơ Toa Phỉ này luôn có lòng hướng về Lam Nguyệt, điều đó thì ai ai cũng biết rồi, nhưng không hiểu sao cuối cùng thì ả lại quay về đầu nhập vào phe Tây Bắc. Việc đó quả thật khiến người ta rất khó hiểu. Có người nói việc thay đổi lập trường của ả lại có liên quan mật thiết đến Mộ Dung Thiên, nhưng chỉ là giữa hai người đã phát sinh chuyện gì thì không ai biết được cả.

Thân nắm giữ Thiên Lý mục trường tại Thủy Đô, đó đúng là miếng thịt béo bở mà cả hai phe đều thèm rõ dãi, hơn nữa Toa Phỉ lại còn cấu kết với rất nhiều hải tặc đoàn, do đó nên đã trở thành một thế lực không thể bỏ qua.

Không cần biết tại sao ả lại thay đổi lập trường, tóm lại là trong đại kế đông chinh của phe Tây Bắc, Toa Phỉ đã cung cấp rất nhiều hải súng cho họ, cùng với những cánh kỳ binh hải tặc rất am hiểu thủy chiến, quả thật ả đã trợ giúp rất nhiều.

Đám hải tặc này vốn không muốn bị ước thúc nên trước sau gì cũng không chịu đầu nhập vào hàng ngũ của quân đội chính quy, nhưng vì biểu thị lòng tôn trọng với thủ lĩnh của mình, chúng đã cố gắng không ít sức lực cho phe Tây Bắc, nhờ vậy mà Toa Phỉ mới có quyền bầu chọn đại thống soái trong cuộc hội nghị lần này. Điều đó cũng được xem là thừa nhận địa vị của ả. Ả là người chủ động quy hàng và cũng là người đầu tiên trong phe trung lập có được quyền bầu chọn, chứ những hội trưởng Liên Chúc công hội của những quốc gia khác chưa có được sự đặc quyền đó.

Bấy lâu nay, việc Toa Phỉ bị thất tung, sau đó lại xuất hiện thì vẫn luôn là một câu đố bí ẩn, chỉ có Mộ Dung Thiên và một số rất ít người biết được nội tình mà thôi.

Lúc đầu, Toa Phỉ tuyệt đối không chết dưới tay Đình Đình, mà nàng Vu nữ chỉ dùng một thủ pháp bí truyền của chức nghiệp của mình mà khiến cho ả rơi vào trạng thái chết giả, ngay cả tim cũng ngừng đập, vì vậy mới qua mắt được mọi người.

Sau đó Mộ Dung Thiên để cho Đình Đình cứu tỉnh ả dậy, đồng thời còn đặc biệt hạ cấm chế trên người ả nữa. Ngoài Vu nữ ra, trên đời này sẽ không còn ai có thể giải trừ được cấm chế đó. Do đó mà Toa Phỉ phải nghe theo lời của Mộ Dung Thiên, bảo gì nghe nấy, và sau đó thì đã quay lại đầu nhập vào phe Tây Bắc. Tuy nhiên, với cuộc diện hiện nay thì ả mười phần măn nguyện. Sở dĩ ngày trước Toa Phỉ đi theo

Lam Nguyệt là vì lúc đó ả cho rằng Lam Nguyệt có vẻ như đủ sức làm bá chủ ở trong trận chiến này. Thế nhưng giờ đây đã không như lúc trước nữa, tình thế của nam và bắc đã nghịch chuyển, coi bộ phe Tây Bắc mới là kẻ sẽ chiến thắng sau cùng.

Chim khôn lựa cành mà đậu, đó mới là sự lựa chọn chính xác nhất.

Nhìn thấy hai nữ nhân ở bên cạnh Mộ Dung Thiên, Toa Phi cười nói:

- Nhị vị chắc là Khắc Lý Tư Đế tiểu thư của Cuồng Sa thành và Chu Lợi Á nữ hoàng của Hấp Huyết hoàng triều phải không? Thật là trăm nghe không bằng mắt thấy, nhị vị đúng là xinh đẹp phi thường.

Phàm là nữ nhân, không ai là không thích nghe người ta tán dương mình, nhất là khi đối phương cũng là một nữ nhân mỹ lệ không kém gì mình.

Tuy nhiên, dù không muốn chút nào, nhưng Chu Lợi Á và Khắc Lý Tư Đế cũng đều phải thừa nhận rằng Toa Phi quả thật là một mỹ nữ diễm lệ có sức quyến rũ hơn hẳn mình. Về mặt dung mạo thì đôi bên đều ngang ngửa nhau, nhưng mỗi khi Toa Phi mỉm cười thì dường như ả có sức hấp dẫn rất mạnh, khiến cho người ta khó cưỡng lại được, vì sức quyến rũ đó tựa như sức hút của vùng nước xoáy vậy, rất khó chống lại nổi.

Chỉ nhìn vào biểu hiện bề ngoài của ả, thật không giống như một nữ nhân thâm tàng mà ai cũng có thể làm chông được.

Ba nàng mỹ nữ ở bên cạnh Mộ Dung Thiên đều là những nữ nhân đẹp nhất đang có mặt tại đây, xuân lan thu cúc, mỗi người mỗi vẻ, và họ đã hấp dẫn khá nhiều ánh mắt của các nam sĩ đang ngồi trong phòng, đồng thời khiến cho bầu không khí khẩn trương cũng hòa hoãn lại đôi chút.

Mặc dù đã được nhìn thấy rất nhiều mỹ nữ, nhưng mọi người vẫn không thể không ngưỡng mộ Mộ Dung Thiên. Xem ra truyền thuyết nói rằng thống soái Rạng Đông Đan Ni Tư là một kẻ phong lưu, đến đâu cũng lưu tình, quả thật là không ngoa truyền rồi. Trong cuộc bầu chọn đại thống soái lần này, tuy cơ hội trúng tuyển của hắn không lớn lắm, nhưng cơ hội ôm trúng mỹ nhân thì đúng là không ai bì kịp rồi.

Sự phản bội của hắn đã giúp cho thế mạnh của phe Tây Bắc bắn vọt lên cao, nhưng hành động đó cũng là việc dẫn sói vào nhà. Chỉ e các mỹ nữ của Tây Bắc đều sẽ bị nguy hiểm, vì người này trời sinh đã có một thứ mỵ lực rất tà dị. Các nam sĩ đều dự định sau này sẽ không để cho thê thiếp, nữ nhi, hoặc diệt nữ của mình gặp được Mộ Dung Thiên, nhằm tránh bị thương tâm.

Trái lại, kẻ luôn chiếm được lòng quan tâm của mọi người thì lại không có những vị đại mỹ nữ như thế ưu ái. Không phải bên cạnh gã không có mỹ nữ, nhưng họ chỉ là những hạng dung tục tầm thường, còn kém đám người Khắc Lý Tư Đế rất xa.

- Khải Lý tiên sinh, nàng thư ký xinh đẹp của ngài đâu rồi?

Trước khi chết giả, Toa Phi đã biết được Mộ Dung Thiên chính là gã ma võ sĩ cấp D thần bí lúc trước, còn Vu nữ cũng chính là loại người mà ả kiêng kỵ nhất ở trên đời.

- À, nàng ấy không theo ta cùng đến Mã Đức Lý.

Mộ Dung Thiên vẫn nhàn nhạt trả lời.

- Thế à?

Đôi mắt của ả đảo nhanh vài vòng, không biết là đang nghĩ chuyện gì. ả rất muốn giải trừ cấm chế ở trên người mình, nhưng nếu muốn nắm Mộ Dung Thiên vào tay thì khó vô cùng, bởi vì cái loại người máu lạnh không bị mỹ sắc cám dỗ này rất khó chơi, vì ngay cả bằng hữu và thê thiếp thì hắn cũng có thể bỏ rơi được, vậy còn có điều gì khiến cho hắn nảy sinh hứng thú đây?

Chu Lợi Á chợt lên tiếng:

- Các người quen nhau à?

Toa Phi lập tức không cam lòng chịu kém, vội nói ngay:

- Nói thừa, ta và Khải Lý tiên sinh cũng lâu rồi mới gặp lại đây chứ.

Khắc Lý Tư Đế nở nụ cười giảo hoạt:

- Thật xin lỗi, sau khi hội nghị kết thúc, Đan Ni Tư thống soái sẽ phải lập tức trở về, bởi vì cuộc chiến sắp tới cũng sắp bắt đầu rồi, vì thế mà hẳn phải chuẩn bị đầy đủ mới được.

Nam tử lúc này đối chỗ với Toa Phỉ nghe ba nữ nhân tranh cãi thì trên mặt lộ rõ nét thèm thuồng, tình huống này chẳng khác nào ba nữ nhân đang giành phu quân vậy. Nếu như y có được cái diễm phúc đó, vậy dù có phải chết ngay lập tức thì cũng cam lòng nữa.

Chu Lợi Á không buồn vì cuộc hẹn của mình bị người khác gây trở ngại, nàng ta chỉ lên tiếng:

- Thế à? Cũng không sao, sau này còn nhiều cơ hội mà.

Toa Phỉ còn đang tính nói thêm thì bầu không khí ở trong phòng đột nhiên im ắng hẳn.

Sau đó chỉ thấy Bái Yết La chậm rãi bước lên đài cao. Điều đó có nghĩa là cuộc bầu chọn sắp bắt đầu rồi.

446. Hồi 422: Quy Hàng

Trước tiên, Bái Yết La ho khan vài tiếng, khiến cho mọi người sốt ruột không ít.

Nếu như vị tuyệt thế cường giả này có thể giữ sức khỏe cho tốt, vậy thì lão sẽ nắm được chức vị đại thống soái kia mà không ai dám dị nghị gì cả.

Chỉ tiếc rằng áp lực trầm trọng của chiến tranh sẽ không ngừng đoạt đi sinh mệnh lực của lão, vì vậy mà không một ai muốn bị mất đi vị thủ lĩnh tối cao, đồng thời cũng là cột trụ tinh thần và là vị thần minh ở trong mắt mọi người dân của Tây Bắc, hoàn toàn không khác gì Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ của các hải quốc vậy.

Bái Yết La đứng trên đài cao, vừa nhìn qua thì thấy lão giống như một thân cây vừa gãy vừa khô, phẳng phất như chỉ cần một ngọn gió thổi lướt qua thôi thì sẽ có thể xô lão ngã xuống đất rồi.

Nhưng những người đang có mặt đều lộ vẻ sùng kính, vì bọn họ biết, ở bên trong con người khô gãy đó lại đang ẩn tàng lực lượng và trí tuệ rất ghê gớm.

Nguyên bản các quốc gia tại Tây Bắc chỉ như một bãi cát rời, nhưng sở dĩ họ có thể đoàn kết cho đến tận hôm nay, ngoài việc bởi vì hoàn cảnh phải sinh tồn đã khiến cho họ giúp đỡ lẫn nhau để vượt qua khó khăn ra, còn thì tác dụng liên kết các nước của Bái Yết La cũng rất lớn.

Lực lượng và trí tuệ của lão đều được mọi người tôn sùng, tuy nhiên, điều khiến người ta càng thán phục hơn chính là lòng vô tư của lão. Do đó mà việc để cho lão chủ trì cuộc bầu phiếu lần này đều không ai có ý kiến gì, và cũng chẳng hề có ai dám hoài nghi lòng công chính của lão.

Sau khi ho khan vài tiếng, Bái Yết La mới chậm rãi lên tiếng:

- Mục đích và tầm quan trọng của buổi hội nghị đêm nay, có lẽ ta không cần nói thì mọi người cũng đều biết hết cả rồi. Tuy nhiên, vì lợi ích chung cho toàn thể Tây Bắc, ta mong chư vị có thể ném bỏ hết tất cả mối quan hệ riêng tư, lập trường, ân oán, vv...ra bên ngoài, và cứ dựa vào tình huống khách quan hiện nay mà đưa ra một sự lựa chọn thích hợp nhất....

Bái Yết La nói tới đây thì ngữ khí nhấn mạnh thêm:

- Phải nhớ kỹ, là người chỉ huy thích hợp nhất của chúng ta! Là người có thể trực tiếp hướng dẫn chúng ta đoạt lấy Tất La sớm nhất, hồng chiếm lấy tiên cơ! Do đó, người này phải có tài chỉ huy siêu việt, tài năng xuất chúng, tinh thần vô tư, khứu giác chiến đấu cực kỳ nhạy cảm, cùng với khả năng quan sát toàn cuộc và thấy rõ tiên cơ trước hết!

Nói xong, Bái Yết La đảo mắt nhìn hết một vòng rồi nói tiếp:

- Ngoài việc đó ra, ta nghĩ cũng nên bổ sung thêm một câu, hy vọng mọi người đừng có thiên kiến. Ai ai cũng có thể làm chuyện khó khăn, hầu để biểu lộ lòng quyết tâm của mình.

Câu nói sau cùng hiển nhiên là để nói với Mộ Dung Thiên, bởi vì với lòng tín nhiệm của mọi người đối với Bái Yết La, dù không hoàn toàn đồng ý với lão thì ít ra họ cũng sẽ thận trọng suy nghĩ kia mà.

An Tác Ni Á vốn vẫn luôn bất mãn với sự bất công của sư phụ, nhưng lúc này nghe lão nói vậy thì gã cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù ân sư có đánh giá cao gã đối tác của mình, nhưng như vậy cũng khó khiến cho mọi người thay đổi cái nhìn về hắn. Nhiều lắm thì hắn cũng sẽ nhận được vài phiếu để khỏi bị mất mặt mà thôi, thủy chung cũng khó có thể uy hiếp được địa vị của mình.

Dù ân sư có vô tư cỡ nào thì rốt cuộc cũng là người của Cuồng Sa thành, nên cũng không thể để cho quốc gia của mình bị mất quốc thể được. Vừa nghĩ đến đó thì lòng gã liền trở nên thư thái trở lại.

Bái Yết La không phải là một người lải nhải, vì vậy sau khi thốt xong mấy lời nhắc nhở thì đi vào chính đề luôn:

- Nếu như chư vị không còn ý kiến gì nữa, vậy thì chúng ta bắt đầu bầu phiếu. Ta nghĩ rằng trong lòng mọi người đều đã có nhân tuyển thích hợp rồi, vậy thì một tiếng chắc cũng đủ, lúc đó sẽ công bố kết quả. Người trúng tuyển sẽ lập tức đảm nhiệm chức vụ đại thống soái, nắm giữ toàn thể binh lực trong tay.

Bái Yết La vừa nói xong thì phất tay ra hiệu, ở trên đài lập tức xuất hiện chín cái rương nhỏ mà trong suốt, ở phía trước chín cái rương đó đều có một con số từ một tới chín, lần lượt đại biểu cho chín vị thống soái của chín quân đoàn.

Bái Yết La sai người phát cho mỗi người đang có mặt một trái cầu nhỏ màu đỏ, bao gồm cả Nỗ Lạc Duy Nhĩ và Pháp Lan Tây, trừ người chủ trì cuộc bầu chọn là lão mà thôi.

Mọi người có thể ném trái cầu nhỏ vào cái rương thích ứng với sự lựa chọn của mình, một khi đã phóng nó đi thì không thể thay đổi chủ ý được nữa.

Sau khi tất cả mọi việc đều được chuẩn bị xong, thời gian bầu chọn liền được bắt đầu. Người bỏ phiếu đầu tiên là hội trưởng Liên Chức công hội của một quốc gia nhỏ có tên gọi là Lam Chi thành lên đài, và ông ta đã bỏ phiếu cho An Tác Ni Á.

Tiếp theo, phiếu thứ hai là của tộc chủ Luyện Hồn tộc. Đó là một chủng tộc nhỏ bé nhưng rất cường hãn, họ chuyên khổ luyện ác hồn và dùng thủ đoạn tàn công vào linh hồn của địch nhân là chính, lợi hại vô cùng. Trong chiến dịch tại thành Đa Đa Lạp Đặc lúc trước, họ đã khiến cho binh sĩ của liên quân Đông Nam chết như rạ.

Hầu như nhóm người của Khắc Lý Tư Đế đều cảm thấy bất ngờ, bởi vì phiếu bầu đầu tiên cho Mộ Dung Thiên không phải là của Chu Lợi Á hay Toa Phỉ, hay là của gã nam nhân đã bị Toa Phỉ mê hoặc kia, mà nó là của vị tộc trưởng của Luyện Hồn tộc nổi tiếng tà dị cùng với phương thức chiến đấu vô nhân đạo.

Chủng tộc đó sùng bái cường giả gần đến mức điên cuồng. Ngày trước Mộ Dung Thiên đã chỉ huy họ đánh nhiều trận oanh liệt, hơn nữa, Luyện Hồn tộc cũng là một chủng tộc khác sùng bái Tử thần rất cuồng nhiệt. Trong chiến dịch tại Phật Lạc Lý Tư, trận tàn sát của Mộ Dung Thiên đã khiến cho ai nấy kinh sợ tận đáy lòng, hẳn quả thật chẳng khác nào một hóa thân của Tử thần vậy. Do đó mà tất cả tộc dân đều đã thông qua là bất luận thế nào cũng phải bầu cho Mộ Dung Thiên mới được.

Người của Luyện Hồn tộc bị vong linh khí xâm nhập rất nhiều, người càng mạnh thì thân thể càng khô đét. Vì vậy mà thân thể của tộc chủ U Bình cũng gầy gò kém gì Bái Yết La, cũng y hệt da bọc xương vậy, hai bên má hóp sâu y như một chiếc khô lâu. Có lẽ số lượng mỡ ở trên người ông ta cũng chưa đạt đến một phần trăm nữa.

Khi U Bình đến phía trước chiếc rương số ba, sau khi đã xác nhận là không sai trật thì ông ta mới cẩn thận nâng quả tiểu cầu lên ngang trán, thần tình nghiêm túc giống hệt đang tế Tử thần vậy, rồi lầm rầm niệm vài câu chú ngữ mà người khác nghe không hiểu được, sau đó mới nhẹ nhàng thả quả cầu vào chiếc rương, rồi thở phào như vừa trút được gánh nặng, xong xuôi mới trở về chỗ ngồi của mình.

Nếu như bầu phiếu sai, vậy thì sau khi trở về, ông ta sẽ bị tộc dân phần nộ mà phế bỏ, rồi sau đó mới đưa người khác lên thay chức tộc trưởng.

Phiếu thứ ba là của Chu Lợi Á. Nữ hoàng của Hấp Huyết hoàng triều luôn là một người nói sao làm vậy, giống như lúc nàng ta muốn cưỡng gian Mộ Dung Thiên vậy, lúc nào cũng thắng thắn dứt khoát cả.

Tất nhiên phiếu đó là bầu cho Mộ Dung Thiên rồi, không ngờ lần đầu tiên hắn được dẫn đầu như thế.

Thế nhưng Mộ Dung Thiên lại không hề quan tâm đến số phiếu bầu của mình, mà hắn vẫn tiếp tục đùa giỡn với Tật Phong.

An Tác Ni Á thấy vậy thì vẫn không cảm thấy bất an, cũng giống như Khắc Lý Tư Đế cũng không vui mừng quá sớm, bởi vì bọn họ đều biết rõ, tình huống đó sẽ không tiếp tục kéo dài quá lâu, mà nó sẽ nhanh chóng thay đổi kết quả thôi.

Quả nhiên, mười phiếu sau đó thì có hết sáu cái là bầu cho An Tác Ni Á, hai cái cho Âu Lực Văn, còn thống soái quân đoàn thứ bảy là Tư Khoa và thống soái quân đoàn thứ tám là Ni Ni Nhật Các cũng được mỗi người một phiếu.

Những người bầu phiếu lần lượt bước lên đài.

Quả cầu đỏ ở trong tay mỗi người đều được bỏ vào trong chiếc rương của người mà họ ủng hộ.

Mãi cho đến khi số người bầu phiếu đã vượt qua hơn nửa, kết quả vẫn không có gì thay đổi, vẫn là An Tác Ni Á dẫn đầu với đại đa số, bỏ xa đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của gã là Âu Lực Văn, còn những vị thống soái khác thì cũng chỉ được thừa thớt vài phiếu, lại càng không gây uy hiếp tới gã.

Cuộc bầu phiếu bắt đầu chậm lại, bởi vì với các quốc gia lớn, hầu như bọn họ suy nghĩ rất lâu, và dự định để gần về cuối thì mới đưa ra sự tuyển chọn sáng suốt nhất, nhằm tránh việc mình có thể bỏ qua một vài nhân tố nào đó.

Tâm tư thấp thỏm của An Tác Ni Á giờ đây cũng được nói lỏng nhiều. Gã nhìn số phiếu của mình mà nhiệt huyết sôi trào, bất giác không tự chủ được mà nắm chặt tay lại.

Nếu cứ theo đà này, sau khi thời gian bầu chọn kết thúc, chức đại thống soái sẽ là vật nằm trong túi mình rồi! Cuộc đời của gã sẽ được thăng hoa lên đỉnh cao của danh vọng, rốt cuộc mấy năm bị ủy khuất để đi nằm vùng tại Tát La thì giờ đây đã có hồi báo rồi.

Tình huống của cuộc bầu phiếu cũng giống như tình hình quay xổ số vậy, chỉ ít thì đối với chín vị thống soái kia thì lúc này đúng là thời khắc rất kích thích, chỉ có một người ngoại lệ là Mộ Dung Thiên. Những người có số phiếu thấp cũng thể hội được tình cảnh vừa khẩn trương vừa kích động này.

Hai lão cáo già Nỗ Lạc Duy Nhĩ và Pháp Lan Tây đều nắm chặt phiếu bầu của mình ở trong tay mà án binh bất động. Nếu như An Tác Ni Á vẫn tiếp tục chiếm đa số phiếu bầu cho đến tận phút cuối, vậy thì họ có thể dùng phiếu của mình để bầu cho người khác, hầu tở ra mình là người chí công vô tư.

Đương nhiên, đó chỉ là trên hình thức mà thôi. Nếu như giữa đường xảy ra đột biến, tỷ như số phiếu của Âu Lực Văn tăng nhiều, vậy thì họ vẫn phải tiếp tục theo dõi tình hình ra sao. Phải vạn bất đắc dĩ lắm thì họ mới bỏ phiếu của mình vào chiếc rương của An Tác Ni Á.

Lúc này trong chiếc rương của Mộ Dung Thiên đã có bốn trái tiểu cầu. Trong đó có một trái là của Toa Phỉ, tính mạng của ả đang nằm ở trong tay Mộ Dung Thiên, vì vậy mà phải tận lực ủng hộ cho hắn. Thế nhưng Mộ Dung Thiên dường như lại chẳng để ý gì mấy.

Có điều buồn cười là gã nam tử bị Toa Phỉ mê hoặc lúc nãy quả nhiên cũng bầu cho Mộ Dung Thiên. Yêu lực của Toa Phỉ thật sự không phải trò đùa.

Người có thể ngồi lên chức hội trưởng Liên Chức công hội hắn không phải là người tầm thường, nhưng sau khi bỏ phiếu xong, gã nam tử kia cũng tỉnh táo trở lại chứ không chìm sâu trong sự mê hoặc mà không thể tự kiềm chế nổi. Hoặc có lẽ sau khi đã đạt được mục đích, Toa Phỉ đã không tiếp tục thi thuật nữa cũng nên.

Sau khi tỉnh lại, nam tử đó chỉ biết thầm kêu hồng trong lòng, nhưng dù có khổ thì cũng không thể nói ra thành lời. Cũng vì vậy mà y lại càng kiêng kỵ Toa Phỉ thêm, y vội vã tìm chỗ ngồi khác, càng xa ả càng tốt.

Còn hai người nữa là đại biểu của hai quốc gia và vẫn chưa bầu phiếu. Lời nói của Bái Yết La hiển nhiên rất có sức nặng, ít ra thì cũng đủ để khiến họ thay đổi chủ ý, bằng không thì hai phiếu đó sớm đã bầu cho An Tác Ni Á rồi.

Thế nhưng lời của Bái Yết La cũng không hoàn toàn khiến cho mọi người thay đổi chủ ý hết được. Ngoài hai phiếu kia ra, Mộ Dung Thiên không hề được người khác ủng hộ, so với tỷ lệ tổng số phiếu ở đây thì số phiếu dành cho hắn cũng chỉ như bỏ thêm muối vào biển thôi.

Bỗng nhiên lúc này có một vị tướng lĩnh mặc hắc giáp thuộc tộc Dạ Xoa xông vào phòng. Giữa cuộc hội nghị quân sự quan trọng thế này, những người khác đều bị cấm chỉ không được tự ý chạy vào đây, chỉ có gã tướng lĩnh đó là ngoại lệ duy nhất. Bởi vì các vị thống soái và các viên chức cao tầng đều tạm thời ly khai vị trí của họ để tham dự hội nghị, do đó nên gã mới tạm thời thay quyền chỉ huy toàn cuộc tại Mã Đức Lý trong lúc này.

Nếu không phải đã xảy ra chuyện gì cực kỳ quan trọng, gã nhất định sẽ không dám xông vào như thế và hầu như đã khiến cho những người còn lại đều tạm ngừng công việc bầu phiếu của mình.

Hắc giáp tướng lĩnh nói nhỏ vào tai Bái Yết La vài câu, vậy mà vị đệ nhất cường giả của Tây Bắc xưa nay gặp chuyện gì cũng vẫn an nhiên tự tại, thế mà lúc này lão cũng đã biến sắc và phải ho khan vài tiếng. Điều đó cho thấy nội tâm của lão không hề bình tĩnh chút nào, đồng thời nó cũng chứng minh rằng tin tức do hắc giáp tướng lĩnh đem tới cũng cực kỳ quan trọng.

Sau khi báo cáo xong, hắc giáp tướng lĩnh tĩnh lặng cúi mình thi lễ rồi lui ra. Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Bái Yết La.

Khuôn mặt của Bái Yết La thay đổi liên tục, sau một lúc thì lão mới chậm rãi bước lên đài, rồi trầm giọng nói:

- Bởi vì có đột biến xảy ra, việc bầu cử cho đại thống soái tạm dừng ở đây.

Lão hơi ngừng một chút rồi lại nói tiếp:

- Tàn binh của Tát La đã ngưng chiến với Lam Nguyệt.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều xôn xao. Tát La và Lam Nguyệt đình chiến, trong đó chỉ có hai nguyên nhân.

Một là toàn tuyến của Tát La đã thất thủ, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn thế này, hiển nhiên việc đó là không thể nào.

Vậy thì nguyên nhân thứ hai là Tát La đã đầu hàng!

Nếu điều đó là thật, vậy thì tin tức này quả thật có thể khiến cho bất kỳ là ai cũng phải biến sắc.

Sắc mặt của Bái Yết La trở nên hơi khó coi:

- Ta nghĩ chư vị hẳn cũng đoán được, tàn binh của Tát La đã chủ động đầu hàng để trở thành một thành viên của liên quân Đông Nam.

Mộ Dung Thiên từ lâu vẫn có thái độ thờ ơ, nhưng lúc này nghe vậy thì cũng lập tức chấn động toàn thân. Trong đầu hắn chợt trở nên trống rỗng, ngay cả Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ cao ngạo là thế mà cũng chịu cúi đầu thần phục người ta hay sao?

Cuộc diện này là do một tay hắn gây ra.

Bái Yết La hít sâu một hơi rồi nói tiếp:

- Tin tức này xấu tới cỡ nào thì có lẽ mọi người đều biết rồi. Nếu như liên quân Đông Nam không còn bị cản trở nữa, vậy thì đại quân của chúng sẽ vào đến Tát La trong vòng bốn ngày. Do đó, chúng ta càng phải tranh thủ thời gian để đoạt lấy những lãnh thổ còn lại của Tát La trong vòng bốn ngày. Không, phải càng

sớm càng tốt, bởi vì sau khi chiến thắng, chúng ta còn cần phải chinh đồn lại quân ngũ và đặt nền móng cho vững chắc nữa.

Mọi người đều trầm mặc không nói gì, nếu trong bốn ngày mà không thể lấy được Tát La, còn liên quân Đông Nam lại đến trước một bước, vậy thì ưu thế của mình lúc trước sẽ không còn nữa. Song phương lại bắt đầu cạnh tranh lại từ đầu.

Thế nhưng ở trong bốn ngày ngắn ngủi mà muốn bắt đối phương cam lòng chịu trôi, vậy thì thú cùng đường sẽ liệu chết chống lại, vậy thì càng khốn đốn hơn.

Nhìn mọi người ai nấy cũng đều ủ rũ, Bái Yết La lại nói:

- Cuộc bầu chọn đại thống soái lần này vẫn tiếp tục được tiến hành.

Rất rõ ràng, vì tình huống đột biến, việc tuyển ra một đại thống soái thì càng cấp bách hơn.

- Căn cứ theo nguyên tắc, một khi đã bầu phiếu thì không thể thay đổi, nhưng vừa rồi có tin xấu truyền đến, do đó mà nó đã trở thành một trong những nhân tố quan trọng của việc bầu chọn, vì vậy....

Bái Yết La nói tới đây thì lại nhấn mạnh từng chữ:

- Ta tuyên bố cuộc bầu phiếu bắt đầu lại!

447. Hồi 423: Âm Ảnh

- Đúng vậy, mọi người có kiến nghị gì chăng?

Nhất thời mọi người đều bị tin tức này làm giật mình, mãi qua một lúc sau thì mới có phản ứng.

Tất nhiên họ không có ý kiến gì với đề nghị bầu lại của Bái Yết La, bởi vì quy củ là chết, mà nguyên tắc duy nhất chính là chiến sự thay đổi như chong chóng mà thôi.

Giờ đây tình hình chiến sự đã thấy xuất hiện biến hóa cực lớn, vì vậy mà yêu cầu đối với đại thống soái cũng theo đó mà thay đổi luôn, mà việc bầu lại hầu như cũng đã nằm sẵn trong dự liệu từ trước.

Mất thấy cơ hội trở thành tổng chỉ huy của mọi người đã nắm chắc trong tay, vậy mà khi tới thời khắc quan trọng thì lại nảy sinh biến hóa, do đó mà An Tác Ni Á cảm thấy có chút khó chịu, thế nhưng gã cũng không mấy để tâm.

Nếu như thời gian hành quân bị giảm đi, vậy thì ưu thế của lão soái Âu Lực Văn vốn là người có tác phong hành quân vững chắc sẽ bị giảm đi, vậy thì nói không chừng mình sẽ chiếm thêm được vài phiếu nữa ấy chứ.

Chỉ có điều, trong bốn ngày phải lấy cho được Tát La, điều này quả thật là một vấn đề khiến cho người ta phải đau đầu mà.

An Tác Ni Á rất tự tin, nhưng gã cũng không phải là người không biết tự lượng sức. Gã cũng biết rằng nếu muốn hoàn thành trọng trách này thì trừ phi tàn quân của Tát La có xảy ra sai lầm nào đó trong chiến lược quan trọng, bằng không thì hy vọng có vẻ hơi xa vời rồi.

Nhưng đó chỉ là nhân tố khách quan, hơn nữa khả năng việc đó xảy ra sẽ rất nhỏ. Phải biết rằng rất có thể lúc này, tàn quân của Tát La sẽ do đích thân Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ tọa trấn ở trong trường rồi đó chứ.

Vị thần của các hải quốc đáng sợ tới cỡ nào, An Tác Ni Á do đã nằm vùng tại Tát La mấy năm nên hiểu rất rõ. Ông ta là một cường giả có trí tuệ ghê gớm chẳng thua gì Bái Yết La cả. Nếu trận chiến này do đích thân ông ta chỉ huy, vậy thì tỷ lệ sai lầm sẽ rất nhỏ, e rằng so với tỷ lệ ma pháp sư niệm sai chú ngữ còn muốn thấp hơn nhiều lắm.

Trong chốc lát, những quả cầu nhỏ ở trong chín chiếc rương đều được lấy ra hết, và trả lại cho những người trước.

Bái Yết La trầm giọng nói:

- Chư vị, các người có một giờ để suy nghĩ.

Việc Tát La quy hàng đúng là một sự kiện oanh động có thể lập tức cải biến tình thế, tất nhiên tốt hơn là cho mọi người có thêm nhiều thời gian để suy nghĩ, nhưng hiện tại tình huống đang rất khẩn cấp, nên không có thời gian để nghĩ nhiều. Họ phải tuyển cho được một đại thống soái trong khoảng thời gian nhanh nhất, để sau đó còn đề ra sách lược tấn công Tát La. Họ phải cố gắng chiếm cho được mười tòa thành trì còn lại trước khi liên quân Đông Nam tiến vào Tát La.

Trong nhất thời, phòng nghị sự nổi lên những tiếng xì xầm to nhỏ, hiển nhiên là mọi người đang bàn thảo với nhau, chỉ có mỗi vị tộc trưởng của Luyện Hồn tộc là ngoại lệ. Ông ta là người thứ nhất bước lên đài và vắn nâng quả cầu lên với động tác cung kính, sau khi niệm vài câu chú ngữ kỳ quái xong, liền bỏ nó vào chiếc rương số ba, sau đó mới lui về chỗ ngồi.

Tín ngưỡng là một loại lực lượng kiên định, nó sẽ không vì bất luận một nhân tố bên ngoài nào mà làm thay đổi. Do đó, trên căn bản thì Luyện Hồn tộc không cần phải suy nghĩ gì nhiều đối với lòng tôn sùng Tử thần của họ cả.

Người tiếp theo cũng là kẻ tôn sùng Tử thần không kém, chính là Hấp Huyết nữ hoàng. Nàng ta cũng không hề do dự mà bầu cho Mộ Dung Thiên. Thế là chuyện kỳ quái lại xảy ra, số phiếu bầu của Mộ Dung Thiên lại một lần nữa dẫn đầu.

Đương nhiên lúc này An Tác Ni Á vẫn không mấy quan tâm, bởi vì gã cho rằng số phiếu dẫn đầu lần này của Mộ Dung Thiên cũng sẽ như lúc trước vậy, chỉ là tạm thời như thế thôi, rốt cuộc cũng sẽ không vượt quá năm phiếu. Mà hiện giờ gã chỉ đang lo là sau khi làm đại thống soái rồi, không biết sẽ dùng diệu kế gì để đoạt hết mười tòa thành còn lại trong khoảng thời gian ngắn nhất đây.

Người kế tiếp bước lên đài đi về hướng chiếc rương thứ nhất. Y hơi do dự một chút, rồi sau đó bất ngờ đi tiếp, nhưng không phải là đi đến chiếc rương thứ năm của Âu Lực Văn mà là dừng lại ở trước chiếc rương thứ ba, sau đó liền ném quả cầu vào trong đó.

Hai người tiếp theo cũng không có chút do dự nào mà trực tiếp ném quả cầu của mình vào trong chiếc rương số ba.

Tình hình như thế cứ tiếp tục kéo dài cho tới bảy phiếu, chiếc rương thứ nhất chỉ có một quả cầu, còn lại sáu quả khác đều nằm ở trong chiếc rương thứ ba.

An Tác Ni Á bắt đầu chú ý tới tình huống dị thường, điều đó khiến cho gã phải quay về với hiện thực. Kết quả trước mắt nói cho gã biết, chức vị đại thống soái vẫn chưa lọt vào tay mình.

Nhưng điều càng khiến cho gã giật mình hơn vẫn còn ở phía sau. Những người sau đó hầu như bị trúng phải ma pháp kỳ quái gì đó, mỗi một người bước lên đài đều bỏ quả cầu của mình vào chiếc rương số ba vốn bị lạnh lẽo này giờ. Thật giống như là có một cổ lực lượng thần bí hấp dẫn lấy bọn họ vậy.

Khi cuộc bầu phiếu được hơn nửa đường, chiếc rương số ba đã chiếm được số phiếu áp đảo, thậm chí còn nhiều hơn cả số phiếu mà An Tác Ni Á lúc này dẫn trước nữa.

Sắc mặt của An Tác Ni Á bắt đầu trắng bệch ra, thật là khó xem. Chỉ cần nhìn qua cũng biết trong lòng gã đang chịu biết bao nhiêu.

Con vịt bị đun sôi cũng có lúc bay đi được.

Vào lúc này đây, việc càng kích thích thần kinh của gã hơn lại đang xảy ra. Ân sư Pháp Lan Tây cũng bước lên đài cao, lão thở dài một hơi rồi ném quả cầu của mình vào chiếc rương thứ ba.

An Tác Ni Á thấy vậy thì cảm thấy thế gian này dường như đang sụp đổ trước mắt gã, ngay cả vị ân sư lúc nào cũng thương yêu gã, thậm chí còn truyền luôn chức vị thống soái cho gã mà cũng mất đi lý tính rồi.

An Tác Ni Á bỗng nhiên hoài nghi, không biết tên Đan Ni Tư chết bầm kia có phải là biết chú ngữ yêu dị nào đó hay không, mà sao hắn lại có thể mê hoặc thần trí của người khác được như thế.

Đương nhiên Mộ Dung Thiên không biết dị thuật. Những người đã thay đổi chủ ý, bao gồm cả Pháp Lan Tây, đều không hề mất đi lý trí như An Tác Ni Á đang hoài nghi. Mà đó là vì lòng đồ kỵ đã khiến cho gã mất đi sự phân tích sáng suốt của ngày thường.

Lý do khiến cho những người đó bỏ phiếu vào chiếc rương thứ ba chỉ có một - Mộ Dung Thiên là người duy nhất có mặt tại đây có thể ở trong bốn ngày, thậm chí còn ngắn hơn mà thống lãnh đại quân công hạ những tòa thành còn lại của Tát La!

Không sai, hẳn quả thật không phải là người bản thổ của Tây Bắc, thậm chí còn nổi tiếng phản bội nữa, nhưng không ai có thể phủ nhận được tài năng quân sự độc nhất vô nhị và rất đáng sợ ở trên chiến trường của hắn.

An Tác Ni Á tuy đánh trận rất đẹp mắt, nhưng đó là vì phe mình có lực lượng chiếm ưu thế hơn hẳn đối phương. Còn Mộ Dung Thiên thì đã có vô số lần lấy yếu thắng mạnh, thậm chí còn nhiều lần từ trong tuyệt cảnh mà sống lại, nghịch chuyển chiến cuộc rất ngoạn mục.

Con người này mà làm thống soái, quả thật có thể xưng là vô địch!

Phàm là những kẻ đã từng đối địch hoặc đã từng kề vai tác chiến với Mộ Dung Thiên, trong lòng ai nấy cũng đều lưu lại một ý nghĩ thâm căn cố đế - người này là một chiến thần không bao giờ ngã xuống. Quân đội do hắn thống lãnh sẽ là quân đội vĩnh viễn không thể bị đánh bại!

Nếu là tình huống bình thường, đương nhiên bọn họ sẽ đầu phiếu cho An Tác Ni Á, vì dù sao gã cũng là người bản thổ, hơn nữa năng lực thống lãnh quân chính quy cũng không thua Mộ Dung Thiên là bao.

Nhưng vì lúc này Tát La đã quy hàng, nên tình thế cũng trở nên cực kỳ khẩn cấp, người đầu tiên mà họ nghĩ đến là Mộ Dung Thiên, bởi vì mỗi khi phải lãnh quân trong tình huống phi thường và phải hoàn thành nhiệm vụ gần như không có khả năng, hắn tuyệt đối có thể làm được. Đó là điều mà không ai dám hoài nghi cả.

Do đó mà mọi người đều phải gác bỏ lòng riêng, và phải lấy lợi ích chung của toàn thể Tây Bắc làm đầu. Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ thì họ cũng sẽ không lựa chọn một quyết định như thế.

Giống như lời của Bái Yết La đã nói vậy, Mộ Dung Thiên đã không tiếc bị người thân xa lánh, nên điều đó đã chứng minh lòng quyết tâm của hắn. Mọi người ở đây không phải là không biết, nhưng chẳng qua là họ đã có thiên kiến mà thôi. Vả lại, trong một khoảng thời gian ngắn, bọn họ hoàn toàn chưa thể chấp nhận việc để cho “người ngoài” nắm giữ vận mệnh của mình được.

Nhưng thời khắc này đã khác rồi, bọn họ chỉ có thể đặt hết vốn liếng lên người hắn mà thôi, bởi vì nếu cuộc chiến này bị bất lợi và đồng thời để cho liên quân Đông Nam đặt chân lên Tát La, vậy thì họ sẽ bị mất đi cơ hội tốt của mình.

Với tình thế phát triển ngoài dự liệu, kết quả của cuộc bầu phiếu cũng không có gì để thắc mắc. Rất hiển nhiên, số phiếu ở trong chiếc rương thứ ba được nhiều nhất, bỏ xa những chiếc rương khác rất nhiều.

Bái Yết La lãnh trách nhiệm của người chủ trì cuộc bầu cử, nên nhanh chóng thực hiện phần công việc sau cùng của mình, đó là đếm những chiếc cầu ở trong mỗi chiếc rương.

- Số 1 An Tác Ni Á, bốn mươi ba phiếu.

- Số 2 La Kiệt, bảy phiếu.

- Số 3 Đan Ni Tư, ba trăm sáu mươi tám phiếu!

- Số 4 Luân Đô....

Lúc này An Tác Ni Á không còn nghe kết quả thống kê của những chiếc rương khác nữa. Ở trong đầu gã chỉ có hai con số đang không ngừng quay cuồng.

Bốn mươi ba!

Ba trăm sáu mươi tám!

Sự chênh lệch giữa đôi bên quả thật là nực cười! Hầu như là bên một bên chín vậy!

Chẳng lẽ năng lực của mình kém hơn Đan Ni Tư nhiều đến như vậy hay sao?

An Tác Ni Á nắm chặt đôi tay, gân xanh hằn rõ, người ta có thể thấy được gã đang khó chịu tới mức nào!

Từ sau khi tên đối tác kỳ quái này xuất hiện tại Tát La, đầu tiên hắn đã áp đảo tam đại thương hội của mình ở trên thương trường và trở thành đầu sỏ thương nghiệp của Tát La.

Tiếp theo đó, trong cuộc hải liệt, đích thân mình đã thi hành kế hoạch ám sát hắn nhưng lại thất bại. Không ngờ hắn vẫn có thể ngang nhiên trở về từ Phục Hoạt khu.

Sau đó hắn càng bay xa và cao hơn nữa, sau khi thành công dẫn dắt Mễ Kỳ Tư thoát khỏi kiếp nạn trong lần ma thú bạo động, danh tiếng của hắn trở thành lẫy lừng khắp nơi, rồi sau đó nữa thì trở thành thống soái vô địch khi dẫn quân chống lại Lam Nguyệt đế quốc.

Ngay cả việc thành công trong lần binh biến gần đây của phe Tây Bắc, Mộ Dung Thiên cũng là nhân vật chính trong màn kịch đó. Cho tới gần đây, An Tác Ni Á mới trở lại với phe Tây Bắc, gã đã đánh được mấy trận đẹp mắt, những tưởng mình đã như mặt trời giữa trưa và đã có đầy đủ vốn liếng để tranh giành với Mộ Dung Thiên vốn là một kẻ chỉ mang tiếng xấu mà thôi.

Chỉ tiếc sự thật tàn khốc của cuộc bầu phiếu lần này đã nhắc nhở cho gã biết, nếu so sánh với tên đối tác của mình, gã còn kém rất xa. Nếu không nhờ vào ưu thế là người bản thổ, e rằng ngay cả lần bầu phiếu trước đó cũng đã thất bại từ sớm rồi.

Từ khi chào đời cho đến khi được người người xưng tụng mình là thần đồng, An Tác Ni Á chưa bao giờ bị thua kém những người cùng tuổi, nhưng khi phải cạnh tranh với Mộ Dung Thiên, gã đã gặp phải sự thảm bại mà trước nay chưa từng có bao giờ.

Đó chính là nỗi khổ “trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng”.

Thậm chí gã còn có dự cảm rằng, cả đời này mình sẽ phải sống dưới bóng râm của tên Đan Ni Tư chết tiệt kia, vĩnh viễn sẽ không thể thoát khỏi, tựa như một cơn ác mộng vậy.

Lúc này Bái Yết La chậm rãi tuyên bố:

- Căn cứ theo kết quả, nhân tuyển đoạt được chức vị đại thống soái chính là Đan Ni Tư!

448. Hồi 424: Ma Hào

Ngày hôm sau, Tây Bắc lập tức phát động chiến dịch tấn công Tát La với tầm vóc đại quy mô, và người chỉ huy là vị thống soái được bầu chọn ngoài sự tiên đoán của mọi người, tức Mộ Dung Thiên.

Hắn nổi tiếng với khả năng lấy yếu thắng mạnh, nên giờ đây với binh lực chiếm ưu thế hoàn toàn, tất nhiên hành quân cũng được thuận buồm xuôi gió hơn nhiều.

Tuy nhiên, lần này là do Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ đích thân thống lĩnh, lại có thêm gia tộc lớn thứ nhì của hải dương là Niêm Hoa tộc làm trợ thủ, do đó mà tàn quân của Tát La cũng không phải là một đám ruồi nhặng chỉ biết hành động mù quáng mà thôi. Bọn họ đã dùng toàn bộ binh lực để rải đều tại phòng tuyến ở phía trước mười hai tòa thành cuối cùng, thậm chí còn không tiếc lưu lại một tòa thành nào để dùng làm nơi nghỉ chân khi cần phải bỏ chạy nữa.

Nếu cứ dựa vào tình hình chung mà phán đoán thì hành động này là tuyệt đối ngu xuẩn, nhưng với tình thế hiện nay, nó lại trở thành một quyết sách thật cao minh, vì khi đang gặp phải đại hạn này, họ có thể bảo đảm việc bổ sung và sức chống đỡ của binh lực trong thành.

Quân Tây Bắc sẽ không từ xa mà vượt ra phía hậu phương để bất ngờ đánh úp họ. Mạch Khắc Tắc Nhĩ tính toán rất chính xác, bởi vì bất luận một cánh quân nào của phe địch mà muốn vượt qua mười hai tòa thành này tất sẽ phải tốn hết hai ngày thời gian.

Chỉ cần đợi họ chỉnh đốn xong quân đội và chuẩn bị tấn công thì liên quân Đông Nam sẽ nhanh chóng xông lên từ phía sau, đến chừng đó thì họ sẽ rơi vào cuộc diện lưỡng đầu thọ địch ngay.

Do đó, người Tây Bắc chỉ có một lựa chọn duy nhất là tấn công mãnh liệt thôi.

Trận chiến này từ đầu tới cuối không có gì thay đổi, song phương đều lợi hại không chịu kém địch nhân, khiến cho vùng hải vực Sâm Kỳ Lang bị biến thành một biển máu, thi thể binh sĩ của đôi bên trôi lềnh bềnh trên nước, không ai chôn cất cho. Vì vậy mà chúng đã hấp dẫn đám ma thú tàn dư sau cuộc bạo động kéo đến rất nhiều. Bọn chúng hưng phấn tụ tập ở xung quanh chiến trường và chờ đợi những bữa ăn ngon không cần tốn chút hơi sức nào mà có. Tầm quan trọng của cuộc chiến này không cần nói cũng biết, kỳ chiêu lớn mật của Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ có thể thu ngắn phòng tuyến của họ lại gần phân nửa, rồi tùy theo đó mà đề thăng mật độ của binh lực phe nhà, do đó mà việc phòng ngự cũng dễ dàng hơn nhiều.

Đối mặt với phòng tuyến mở rộng nhưng nhiều sơ hở cùng với việc không phải lo sợ bị tập hậu của địch nhân, phe Tây Bắc chỉ có thể lực bất tòng tâm mà thôi.

Nguyên bản họ đang chiếm ưu thế về binh lực, chiến thắng đã nằm trong tầm tay, nhưng nếu muốn kết thúc trận chiến này chỉ trong vòng bốn ngày thì đó thật đúng là không có khả năng.

Thế nhưng phe Tát La cũng phải nếm nhiều cay đắng với sự đáng sợ của kẻ mà họ từng tôn xưng là vô địch thống soái của mình. Cho dù đã đầu nhập vào quân địch, nhưng hắn vẫn là một thủ lĩnh đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, và luôn khiến cho người ta phải sợ hãi.

Tuy tàn quân của Tát La đã do Mạch Khắc Tắc Nhĩ thống lãnh, mặc dù họ chống trả rất quyết liệt, cùng với quyết sách cao minh khiến cho người ta phải đau đầu, thế nhưng Mộ Dung Thiên vẫn khiến cho người ta nhận thức được tài năng quân sự của hắn - vi thao tác (hành quân xé nhỏ).

Mộ Dung Thiên không hề phát lệnh tấn công toàn diện, mà hắn lại chia chín quân đoàn ra thành rất nhiều tiểu đội nho nhỏ, mỗi một tiểu đội đều đảm nhận một nhiệm vụ khác nhau, nhưng lại phối hợp với nhau rất mật thiết và xảo diệu. Mỗi khi một tiểu đội nào đó xuất binh thì tựa như họ đều có một âm mưu nào đó khó có thể đoán biết được.

Bọn họ giống như hằng hà sa số châu chấu, cứ từ từ chiếm lấy từng thành một như tằm ăn dâu vậy.

Khi phải ứng phó với vô số tiểu đội kia không ngừng nghỉ, tàn quân Tát La vừa bị mệt mỏi quá độ mà cũng vừa bị rối loạn cả lên. Bọn họ quá ỷ lại vào tầm vóc đồ sộ, nên đã quên rằng trong chiến tranh, mỗi một chi tiết nhỏ tuy chẳng đáng kể, nhưng sau khi chúng tích lũy lại thì toàn bộ phòng tuyến đã biến thành tám lưới rách có hàng trăm ngàn lỗ hổng rồi.

Nếu muốn cho một cỗ máy vững chắc bị ngừng vận chuyển, vậy thì phương pháp đơn giản nhất là trước tiên phải tháo ra từng con ốc nhỏ mà không mấy người chú ý. Đó chính là chiến lược của Mộ Dung Thiên.

Thế là phòng tuyến có cường độ binh lực cực cao và sức phòng thủ lại vô cùng kiên cố, vậy mà chẳng mấy chốc đã bị tan rã từng chút một. Quân đội của Tát La liên tục bị hao hụt, nhưng cuộc chiến này lại không hề oanh oanh liệt liệt, thậm chí cả phe Tát La cũng không cảm nhận được nguy cơ đang phủ lên đầu mình. Phương thức giết người không thấy máu này thật khiến người ta phải kinh sợ trong lòng.

Vào lúc này đây, Mộ Dung Thiên tựa như một gã đầu bếp vậy. Trong lúc bất tri bất giác, một chiếc đầu bò hoàn chỉnh dưới lưỡi dao khéo léo của hắn, đã được chia thành hai đồng thịt và xương rất rõ ràng.

Sau cuộc binh biến do hắn đích thân bày kế, cả thuộc hạ của mình cũng không buông tha, Mộ Dung Thiên đã biến thành một ma vương đáng sợ, và cũng là một vô địch thống soái lãnh khốc vô tình, không hề có kỳ điều gì, khiến cho người ta nhìn thấy mà phải kinh sợ vô cùng. Ngay cả những tướng lĩnh Tây Bắc dưới tay hắn vốn nổi tiếng hung tàn bạo ngược, vậy mà sau khi nhìn thấy hắn thì cũng đều cảm thấy thiếu tự nhiên, bởi vì vị thống soái đầy mưu ma chước quỷ này quả thật rất đáng sợ.

Khi quân đội Tát La tưởng rằng phòng tuyến của họ vẫn được bình yên vô sự thì trên thực tế, nó đã gần đến lúc bị tan vỡ rồi. Đến lúc đó thì tất cả đều quá muộn, và quân Tây Bắc chỉ còn mỗi việc là phát động tổng tấn công mà thôi.

Lần này quả nhiên Tát La không còn sức để chống đỡ nữa, họ bị buộc phải bỏ rơi thành trì, thậm chí tất cả binh lực cũng đều tập trung hết về Long đảo.

Long đảo từ trước tới nay vẫn được xem là thánh địa ở trong mắt người dân tại Tát La, nó còn quan trọng hơn cả thủ đô Tư Ba Đạt Khắc Lộ. Nếu như Long đảo bị thất thủ, điều đó có nghĩa là Tây Bắc đã dồn ngã cột trụ tinh thần của Tát La, thậm chí là của tất cả mọi người dân của Tát La nữa. Điều đó cũng nói lên rằng Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ không phải là thần và ông ta cũng có lúc bị thất bại như ai. Đến lúc đó thì những thành trì đã bị công hạ lúc trước mới triệt để thần phục người Tây Bắc. Vì vậy mà đối với người Tây Bắc, việc này có ý nghĩa cực kỳ trọng đại, chứ không đơn giản như là công hạ một thành trì nhỏ thôi đâu.

Thời gian còn lại không còn nhiều nữa, quân Tây Bắc không còn dịp để chỉnh đốn lại đội ngũ, mà phải lập tức tiến lên bao vây Long đảo. Song song đó, phe Tát La cũng không có cơ hội nghỉ ngơi chút nào.

Khi những thành lớn khác bị thất thủ, Tát La hoàn toàn bị rơi vào liệt thế, tuy nhiên, dưới sự đả kích không ngừng của quân Tây Bắc, họ vẫn ngoan cường chống đỡ, bởi vì họ luôn tin tưởng vào vị thần linh của các hải quốc. Một ngày nào ông ta còn ở trong quân, thì ông ta vẫn còn là vị thủ lĩnh tinh thần của họ, chống đỡ cho các vị tướng sĩ, và giúp cho họ phát huy hết tiềm lực vượt qua cả mức cực hạn của mình.

Cuộc chiến liên tiếp giằng co trong ba ngày, Mộ Dung Thiên cũng ba ngày đứng trước chiến tuyến mà không có lúc nào được nghỉ ngơi. Tuy nói là chiến đấu với Tát La, nhưng kỳ thật thì chẳng khác nào hấn đang chiến đấu với thời gian vậy, bởi vì hấn phải đích thân quan sát chiến cuộc mà lúc nào cũng có thể xảy ra biến hóa, tùy thời mà hạ lệnh, cố hết sức để tỉnh táo mặc dù hấn chưa có một giây phút nào để nghỉ ngơi.

Người bình thường không nghỉ ngơi mấy hôm thì cũng có thể miễn cưỡng chịu đựng được, còn đối với một võ giả thì hơn mười ngày cũng chẳng đáng là gì. Nhưng nếu là một kẻ đứng đầu trong quân, mỗi một cuộc chiến đều bị tiêu hao sức lực và tinh thần lực rất nhiều, không có thời khắc nào là không phải phân tích chiến cuộc, đồng thời còn phải điều động binh tướng và tùy thời mà đưa ra quyết sách toàn diện cho đại quân, vậy thì não óc của người đó sẽ phải làm việc liên tục và phải gánh chịu áp lực rất trầm trọng; chỉ cần mấy ngày không nghỉ ngơi thôi, vậy thì ngay cả một người sắt cũng sẽ bị tan vỡ ngay.

Thế nhưng Mộ Dung Thiên vẫn đứng vững như thường, điều đó khiến cho chúng tướng càng kính nể và sợ hãi hơn. Bọn họ chỉ phải thống lãnh một cánh quân thôi, mà sau ba ngày chiến đấu thì cũng đã bị tiêu hao rất nhiều tâm lực rồi. Mỗi ngày họ chỉ ngủ được vài tiếng, nhưng còn Mộ Dung Thiên thì ba ngày qua chưa hề chớp mắt tí nào, vậy mà hấn vẫn có thể trầm ổn quyết đoán và đưa ra các mệnh lệnh rất sáng suốt. Sức dẻo dai của hấn quả thật là khó tưởng tượng nổi.

Cũng may, hôm nay người này lại đang ở bên phe mình!

Bái Yết La quốc sư quả nhiên đã không nhìn lầm người. Chỉ có hấn mới có thể hoàn thành nhiệm vụ gian nan này, trước khi liên quân Đông Nam đặt chân lên Tát La trước.

- Luân Đô, mau thống lãnh một cánh quân thích khách đi tập kích ma pháp sư quân đoàn của họ ở tây môn.
- Tang Nạp, mau để cho Dã Man nhân chiến sĩ của quân đoàn thứ ba tạm thời lui về, sau đó dùng khinh kỵ binh mà tấn công đối phương.
- Tác Lâm Đức, mau phái thêm năm ngàn cung tiễn thủ đến áp chế nhóm chiến sĩ ở chiến điểm thứ ba mươi hai.
- Khổng Dịch Tư, người lập tức.....

Mộ Dung Thiên nói tới đây thì bỗng nhiên dừng lại. Khổng Dịch Tư và chúng tướng đang chờ lệnh đều cảm thấy thắc mắc.

Vị đại thống soái ngang tàng của họ đang đứng trên đài cao và nhìn về hướng xa xa, chỉ thấy từ trên Long đảo chợt xuất hiện hai vị nữ tướng.

Lâu nay Mộ Dung Thiên không hề biến sắc trước sự việc gì, nhưng đây là lần đầu tiên hắn để lộ thần tình cổ quái.

Chúng tướng đều có thể hiểu được sự dị thường của vị ma vương lạnh máu này, bởi vì hai vị nữ tướng kia chính là hai nàng kiều thê của hắn, Tân Địch Á và Mâu Cơ.

Cả hai nàng đều đang mặc nhung trang, và đích thân cầm quân xuất trận.

- Đan Ni Tư, ta phải giết ngươi!

Lời nói băng lạnh được thoát ra từ miệng của Mâu Cơ. Lực lượng của nàng không tầm thường, nên thanh âm vang vang chấn động khắp mặt biển.

Trong ánh mắt của Mộ Dung Thiên thoáng hiện lên một tia thống khổ. Hắn thà rằng Long nữ gọi hắn là quỷ mặt đen, tuy nó hơi khó nghe, nhưng trong đó lại ẩn chứa vô hạn ái ý của nàng đối với mình.

Nhưng hiện tại, nàng không còn dùng tới cách xưng hô trù ẻo đó nữa, điều đó chứng minh rằng nàng đã hoàn toàn đoạn tuyệt với mình.

Còn Tân Địch Á lúc này thì lại không giống Mâu Cơ, khuôn mặt của nàng hoàn toàn băng giá. Nàng là một tòa băng sơn đã từng bị nung chảy, nhưng giờ đây cũng đã đông kết lại. Cánh cửa nội tâm của nàng sẽ không bao giờ mở ra vì một kẻ nào nữa.

Phải chăng bọn họ đã thống hận mình tới cực điểm rồi sao?

Mộ Dung Thiên phảng phất cảm thấy có gì đó tắc nghẽn ở trong đầu, không thể thoát thành lời.

Lúc này lại có một người khác từ sau lưng hai nữ nhân kia mà tiến ra. Vừa thấy ông ta, các binh sĩ của song phương đang giao chiến đều lập tức dừng tay lại.

Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ rẽ mọi người mà tiến về phía trước, ngạo nghễ đứng thẳng ở trên mặt biển.

Rất nhiều người cho rằng khi rơi vào tình huống binh bại như núi đổ, nhất định Mạch Khắc Tắc Nhĩ sẽ xóc xệch rất khó coi, nhưng giờ đây họ mới biết là mình đã sai. Mạch Khắc Tắc Nhĩ vẫn là chủ nhân của hải dương như lúc trước, ông ta chỉ lẳng lặng đứng ở đó, trên người toát ra một loại khí thể khiến cho quân Tây Bắc cảm thấy không thể chiến thắng được ông ta.

Đó chính là thần của hải dương. Người có thể chiến thắng Tát La, chiến thắng các quốc gia trung lập khác, nhưng vĩnh viễn sẽ không chiến thắng được ông ta.

Ngay cả chúng tướng của Tây Bắc cũng vậy, họ đều lộ vẻ sùng kính cực độ. Vô luận thành bại thế nào, Long vương vẫn là một vị tuyệt thế cường giả được người người tuyệt đối tôn kính. Điều đó vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Đã lâu như thế mà Mạch Khắc Tắc Nhĩ chỉ là một vị chủ soái của Tát La, ở phía sau mà vận trù quyết sách. Chỉ có lần này là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy ông ta xuất hiện ở tiền tuyến.

Dưới hàng ngàn hàng vạn ánh mắt của mọi người, Mạch Khắc Tắc Nhĩ lấy ra một vật.

Đó là một chiếc kèn lệnh, nhưng nó lại không giống với những chiếc kèn lệnh ở trong quân.

Mộ Dung Thiên là người đầu tiên nhận ra chiếc kèn lệnh đó, bởi vì nó có khá nhiều quan hệ dây mơ rễ má với hắn.

Nhờ chiếc kèn lệnh đó, hắn đã chiếm được sự tín nhiệm của Mạch Khắc Tắc Nhĩ, một bước lên mây.

Cũng nhờ chiếc kèn lệnh đó, hắn đã quen được Duy Đa Lợi Á, rồi từ đó mới nắm giữ được Thủy Đô, và dùng nó làm ngòi nổ để chuẩn bị tốt cho cuộc binh biến.

Những việc có liên quan tới chiếc kèn lệnh đó còn rất nhiều nữa.

Nhưng mà từ đầu tới giờ, Mộ Dung Thiên vẫn không biết được, rốt cuộc Thiên Ma hào lại có tác dụng gì.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ thở dài nói:

- Ta chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày phải mượn đến lực lượng của nó.

Thanh âm của ông ta không lớn, nhưng lại truyền vào tai của từng người rất rõ ràng.

Tướng sĩ của song phương nghe vậy thì đều kinh sợ. Ngay cả một tuyệt thế cường giả như Mạch Khắc Tắc Nhĩ mà cũng phải đi mượn ngoại lực, vậy chiếc kèn lệnh kia là thứ gì mà ghê gớm như thế?

Thế rồi ông ta đưa Thiên Ma hào lên miệng, sau đó liền có một nhạc khúc với vận luật kỳ dị và trầm thấp liền chậm rãi vang lên. Khi nó lọt vào tai mọi người thì lại như một trấn hồn khúc của địa ngục vậy, trực tiếp đả động đến linh hồn của mọi sinh vật. Đám binh sĩ đều bị ma lực của Thiên Ma hào làm cho mê hoặc, ngay cả tọa kỵ của chúng cũng bị rơi vào ảo cảnh mà không thể nào kiềm chế được. Ai nấy đều ngơ ngác ngác ở trên biển, và quên đi hết tất cả ở xung quanh.

Chỉ có những cường giả tương đối cao thâm thì mới có thể giữ được tâm tính bình thường. Khi các tướng lĩnh Tây Bắc đều cho rằng chiếc kèn lệnh đó chỉ là một loại vũ khí có tác dụng thôi miên, họ liền kêu một nhóm thôi miên sư đến để giải thuật cho các binh sĩ, đột nhiên lúc này dị biến liền phát sinh.

Ầm ầm, ầm ầm, ầm ầm....

Mặt biển bỗng nhiên sôi trào, tiếp theo đó là rất nhiều bọt nước sủi lên rồi vỡ tan, sủi lên rồi vỡ tan....

Đến lúc này thì đám binh sĩ mới giật mình tỉnh mộng, ai nấy đều kinh nghi không biết dị tượng gì đang phát sinh, mà toàn bộ mặt biển đều đang sôi lên, tựa hồ như có vật gì đang muốn xông ra vậy.

Theo sóng lớn cuộn cuộn, trên mặt biển liền thấy xuất hiện rất nhiều ma thú, phải nói là đông nghìn nghịt, nhìn không thấy biên giới đâu cả. Trong bọn chúng, loại nhỏ thì như phong ngư, bé bằng ba bàn tay, chuyên dùng đuôi để tấn công người ta; còn loại lớn thì cũng là ma thú to đến hơn mười thước.

Các binh sĩ thấy vậy thì tim gan đều ớn lạnh, còn chúng tướng của Tây Bắc thì mở tròn hai mắt, phảng phất như là không tin vào mắt mình vậy. Ma thú bạo động vừa kết thúc không lâu, theo lý thì không thể có tình trạng chúng tụ tập lại đông như thế. Nói chính xác hơn thì chúng còn có vẻ đông hơn cả trong lúc bạo động nữa. Trong đó không thiếu các loại quỷ thú và hung thú rất ít xuất hiện trong các lần bạo động như Kinh Thôn, Nghiệt, Bách Tề Lãi Diệp, vv....Thậm chí có vài con với thể tích còn to bằng hòn núi, và cũng có vài con quái thú còn tồn tại từ thời viễn cổ mà không biết tên nữa.

Sầm!

Trong những đợt sóng cuộn cuộn, một con quái mãng rẽ nước mà xộc ra.

Nó không phải đơn thuần là một con mãng xà, mà thân nó dài chừng vài trăm thước, khắp người đều có vẩy, trên đầu có đôi sừng, và thêm bốn cái chân có móng vuốt như móng ưng nữa.

Mọi người nhìn thấy nó thì kinh hãi hít sâu một hơi, toàn thân đều sởn gai ốc. Những ai có chút kiến thức đều biết nó là Thanh giao, một loại hải ma chuẩn S cấp và cũng sắp hóa thân thành rồng.

Phải biết rằng, trong đám ma thú cấp S, rồng cũng là một loại vô địch chứ chẳng chơi.

Con Thanh giao này vốn đang tĩnh tu thì bị làm kinh động, xem ra đang rất khó chịu. Hai mắt của nó bắn hung quang ra bốn phía, còn chiếc mõm thì há lớn và phun phì phì rất đáng sợ.

Mà đó cũng không phải là nó đang phun phì phì đơn giản như vậy. Đó là một loại phương thức tấn công rất trứ danh của rồng - Long tức. Loại khí tức đang được Thanh giao sử dụng không phải là một loại thuộc tính thuần, nhưng nhân loại vốn là những sinh vật yếu đuối thì lại không thể nào chịu đựng được.

Từng đợt sóng công kích mạnh không thể tưởng đã tạo thành một loại chiến hào thật sâu ở trên mặt biển. Mỗi một tiểu đội hơn trăm kỵ sĩ của quân Tây Bắc vốn không có năng lực chống đỡ, vì vậy mà họ đều lập tức biến thành tro bụi ngay, cả một mảnh thịt vụn cũng không để lại chút nào.

Lực lượng đó thật là đáng sợ!

Đám ma thú tiếp theo phát động tấn công là Kinh Thôn. Lúc này chúng phun ra rất nhiều lưu tinh thủy đạn để vây lấy hơn trăm Dã Man nhân, sau đó liền nuốt họ vào bụng, khiến cho bao tử của chúng càng lúc càng phình lớn lên.

Những con quỷ thú và hung thú khác cũng không muốn chậm trễ, lập tức tấn công ồ ạt, đồng thời hàng ngàn hàng vạn con ma thú khác cũng cùng lúc xông lên, tranh nhau đoạt lấy vô số sinh mạng.

Nhưng bọn chúng không phải gặp ai cũng hạ thủ, mà mục tiêu tấn công chính là đại quân Tây Bắc.

Đám hải ma hung mãnh này đột nhiên xuất hiện nên đã làm thay đổi chiến cuộc. Dù cho Mộ Dung Thiên có tài chỉ huy như thần, nhưng hắn cũng không có tài thông thiên triệt địa, nghịch chuyển càn khôn được. Huống chi, dưới sự tấn công của đám ma thú đông nghìn nghịt này, đám binh sĩ đã bị loạn cào cào rồi. Chiến cuộc đã hoàn toàn mất đi sự khống chế. Việc duy nhất có thể làm lúc này là hạ lệnh triệt thoái, nhưng đó cũng là trận thảm bại đầu tiên của Mộ Dung Thiên, và cái giá phải bỏ ra cũng rất lớn.

Hơn nữa, đột biến xảy ray, tất cả binh lực hầu như đều tập trung tại đây để tấn công Long đảo. Trên căn bản thì không ai ngờ rằng đối phương còn thừa sức để phản công, vì vậy mà trận này thật là nát bét, bởi vì có rất nhiều binh sĩ bị ma thú giết chết, tổn thất cực nặng.

Trong nhất thời, biển động sóng gào, các tướng sĩ của Tát La vốn không cần phải động thủ, mà họ chỉ giương mắt đứng nhìn quân Tây Bắc bị chết thảm dưới mõm và móng vuốt của đám ma thú mà thôi.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ tiếp tục thổi Thiên Ma hào, điều khiển ma thú hoành hành bạo ngược, cho đến khi quân Tây Bắc hoảng loạn bỏ chạy đi thật xa thì mới dừng lại.

Cuối cùng, chợt có một nốt dài vang lên, sau đó thì tiếng kèn cũng dứt hẳn. Đám ma thú kia cũng thôi không tấn công nữa, mà chúng chỉ thu lại bạo khí rồi lặng lẽ lặn xuống nước và bơi đi mất.

Với sức của một người mà có thể triệu hoán hàng ngàn hàng vạn ma thú để phá tan trăm vạn đại quân như vậy, chẳng lẽ đó là chuyện mà nhân loại có thể làm được hay sao?

Nhìn Mạch Khắc Tắc Nhĩ như một thiên thần hạ phàm, trong lòng các tướng sĩ của Tát La đều dâng lên một sự kính nể vô bờ bến.

Lòng tin của họ vốn đã bị lung lay dữ dội, nhưng giờ đây lại được củng cố vững chắc thêm một lần nữa.

Long vương vĩnh viễn là một thần thoại bất bại!

Chỉ cần có ông ta ở đây, Tát La vĩnh viễn sẽ không bị diệt vong!

- Lão đầu tử, người thật là quá lợi hại!

Mâu Cơ vui vẻ nhảy đến trước mặt phụ thân, nhưng sau đó lại kinh hãi phát hiện ra sắc mặt của ông ta đã xám ngoét như xác chết, thậm chí còn có vẻ già thêm mấy phần nữa.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không muốn sử dụng đến Thiên Ma hào là vì có hai nguyên nhân.

Một là vì ông ta là tuyệt thế cường giả, vốn không cần phải mượn đến ngoại lực.

Hai là vì ngay cả ông ta cũng không thể khống chế được lực lượng siêu cường ở trong Thiên Ma hào.

449. Hồi 425a: Mãi Túy (mua Say)

Quân Tây Bắc rút cuộc cũng không hạ được Long đảo. Một trong những nguyên nhân là họ đã bị tổn thất thảm trọng trong cuộc chiến vừa rồi, mà nguyên nhân khác quan trọng hơn đó là sĩ khí đã bị đả kích trầm trọng.

Mỗi khi nhớ đến tình cảnh hôm đó, bọn họ đều run lên cầm cập.

Sự oai phong lẫm lẫm không ai bì kịp của Long vương đã khắc sâu vào tâm khảm yếu ớt của mỗi một tướng sĩ.

Ngay cả chuẩn S cấp ma thú là Thanh giao mà cũng bị ông ta khống chế được, vậy thì làm sao có thể chiến thắng được ông ta đây?

Dù là ai cũng không thể khiến cho các binh sĩ được khôi phục sĩ khí trong một thời gian ngắn cả; vả lại đại quân của Lam Nguyệt cũng sắp đến gần, còn phe mình thì bị tổn thương nguyên khí trầm trọng, dù bây giờ có thể chiếm được Tát La, vậy thì họ cũng không còn sức để phòng thủ nữa rồi.

Nếu trận đó có do đích thân Bái Yết La thống lĩnh thì cũng không thay đổi kết quả được. Phe Tây Bắc chỉ đành bỏ qua Long đảo, thậm chí hơn mười tòa thành vừa chiếm được cũng phải bỏ rơi nốt. Giờ đây họ chỉ có thể tập trung binh lực để cố thủ các lãnh địa đã chiếm được từ trước.

Khi Lam Nguyệt kéo đại quân đến nơi, quốc gia trung lập cuối cùng ở trên biển liền trở thành trận doanh của phe Đông Nam.

Thế chân vạc ở trên đại lục rốt cuộc cũng bị lật đổ.

Chiến hỏa giữa hai phe nam bắc vẫn tiếp tục không ngừng, chỉ là không có phe nào có thể chiếm được đại tiện nghi mà thôi.

oooOooo

Một năm sau, trong một tửu điểm tại thành Tư Ba Đạt Khắc Lộ, nguyên là thủ đô của Tát La.

- Lão bản, cho ta thêm một bình rượu nữa!

Người vừa lên tiếng là một kẻ tóc tai rối bù, miệng đầy bột phấn, nhìn khuôn mặt của hắn rõ ràng là một tên túy quỷ. Y phục của hắn dơ bẩn rách nát, toàn thân tỏa ra mùi hôi thúi vô cùng, đã vậy lại còn có mấy con ruồi bay tới bay lui quanh người hắn nữa. Trên bàn của hắn có đầy bình rượu không nằm la liệt ra đấy, vậy mà hắn vẫn còn kêu thêm rượu nữa chứ.

Vốn dĩ lão bản của tửu điểm này cũng rất rộng lượng và thường hay hoan nghênh khách nhân, nhưng vấn đề ở đây là tửu điểm của lão vốn có đẳng cấp nhất định, mà tên ma men trông giống như một tên khất cái kia đã đuổi đi khá nhiều khách của lão rồi, hơn nữa trong mấy tháng gần đây, hắn ngày nào cũng tới đây quấy rầy, khiến cho nhiều khách quen của lão đã bỏ đi mất.

Sau khi uống thêm vài bình nữa thì cũng đến giờ đóng cửa. Trong thời buổi chiến tranh, liên minh thương hội của Tây Bắc đã cấm các tửu điểm doanh nghiệp mở cửa quá trễ.

Tên túy quỷ lão đảo đứng lên rồi lè nhè gọi:

- Lão bản, tính tiền!

- Được!

Lão bản lấy bàn tính ra tính toán chớp nhoáng, sau đó mỉm cười nói với gã túy quỷ:

- Tiên sinh, tổng cộng là hai mươi sáu kim tệ và bốn ngân tệ, còn mấy đồng tệ lẻ tẻ thì không tính.

Trên thực tế thì lão tính ra chỉ có hơn hai mươi lăm kim tệ một chút thôi, nhưng lão đã tính thêm các phí tổn vào nữa. Dựa theo kinh nghiệm, gã hán tử say này sẽ không tính toán chút nào đâu.

Tửu quỷ thò tay vào trong túi, tìm tìm một lát, sau cùng chỉ lấy ra năm kim tệ, rồi hắn nhú mày nói:

- Ủa, tiền đâu?

Vẻ tươi cười của lão bản đột nhiên méo mó đi:

- Tiên sinh, ngài tìm thử xem.

Gã tửu quỷ tìm khắp người một lượt nữa, nhưng ngoài mấy viên đất ra thì không còn gì nữa. Hắn gãi gãi đầu rồi nói:

- Lão bản, tiền của ta đã dùng hết rồi. Hay để ngày mai nhé, ngày mai ta nhất định sẽ trả hết.

Nụ cười của lão bản rốt cuộc cũng đông cứng lại. Nhìn tên tửu quỷ này mỗi lần uống là dường như uống nhiều hơn cả số lượng rượu mà lão bán được mỗi ngày nữa. Lão tuy là một người khá rộng lượng, thế nhưng lại khó lòng chịu đựng nổi tên khách nhân dai nhách và đáng ghét này. Xem ra hắn chỉ là một tên nghèo

kiết xác ở góc đường nào đó, sau khi xin được vài đồng thì lại muốn tiêu xài huênh hoang đây mà, chứ làm gì có tiền mà trả.

Nghĩ tới số tiền rượu lên tới hơn hai mươi kim tệ, lão bản xót dạ vô cùng, thế rồi lão lạnh lùng gọi lớn:

- Tạp Lạc Phu!

Ứng theo tiếng gọi liền có một đại hán vạm vỡ xuất hiện ngay trước mặt lão:

- Phụ thân, chuyện gì thế?

- Hãy mời vị khách nhân không có tiền này ra ngoài ngay.

Lão đặc biệt nhấn mạnh chữ “mời”, có nghĩa là phương thức sẽ không quá văn minh.

Thế rồi đại hán kia xông vào tay nắm chân đá tên tửu quỷ một chập, sau đó mới ném hẳn ra đường và lầm bầm:

- Tên điên này có bộ xương cũng cứng gớm!

Tên tửu quỷ bị tấn một trận khiến cho mặt mũi sưng húp, toàn thân nằm rạp xuống đất, trong nhất thời không thể bò dậy nổi, hoặc có lẽ là vì hắn cũng chẳng buồn đứng dậy nữa.

- Người...đã dọa lạc tới mức này hay sao?

Nương theo tiếng nói đó, trong không gian chợt có thoang thoảng mùi hương bay tới. Thì ra lúc này đã có một nữ tử đang đứng bên cạnh từ lúc nào rồi.

Nữ tử đó có một vẻ đẹp rất mỹ lệ, quầng mắt sâu thẳm, đôi ngươi đỏ rực, làn môi đen nhánh, cùng với vài chiếc răng nanh bén nhọn, còn làn da thì trắng hơn cả tuyết. Trong bóng đêm, nữ tử này trông có vẻ rất thần bí. Hấp Huyết chủng tộc có một mối quan hệ nào đó không thể nói rõ thành lời với bóng đêm.

Túy quỷ ngẩng đầu lên hỏi:

- Người...người là ai?

- Cả ta mà ngươi cũng không nhận ra hay sao? Hay là ngươi cố tình không nhận ra đây, La Dịch thân ái?

Nếu có người nghe được câu nói vừa rồi, nhất định sẽ giật mình kinh hãi. Không ngờ tên túy quỷ trông chẳng khác nào một gã khất cái này lại là thống soái Rạng Đông đại danh鼎鼎 Đan Ni Tư kia chứ!

Mặc kệ ác danh phản bội của hắn tệ đến cỡ nào, nhưng mỗi khi đề cập đến cái tên này, ai nấy cũng đều phải thừa nhận rằng, hắn đúng là một người rất đáng sợ.

Thế nhưng gã thống soái vô địch oai phong lẫm lẫm, uy chấn thiên hạ kia sao lại có thể suy sụp và lưu lạc tới cái tửu điểm nhỏ bé này để mua say chứ? Thậm chí còn không đủ tiền để trả tiền rượu, để đến nỗi phải bị người ta đánh đập nữa.

Từ sau lần thất bại tại trận đánh vang lừng ở Long đảo, Mộ Dung Thiên đã từ vị trí đại thống soái mà tuột dốc từ từ. Đương nhiên, đó không phải là vì sự thất bại lần đó, bởi vì với tình huống ấy, không một ai là có thể đánh thắng được, chỉ cần có thể khiến cho thương vong của quân mình bị giảm xuống tới mức thấp nhất thì đã quý lắm rồi. Vì vậy mà Mộ Dung Thiên không phải chịu trách nhiệm cho trận đó.

Nhưng trong lòng Bái Yết La biết rõ, Mộ Dung Thiên là một người có dã tâm bừng bừng, nên không thể để cho hắn nắm hết binh quyền. Khi phe Tây Bắc cần phải tận hết khả năng để tranh đoạt Tát La thì bắt buộc lão phải dùng tới Mộ Dung Thiên, nhưng đến khi đạt được mục đích rồi, tất nhiên lão phải dùng tới ái đồ mà mình đã hết lòng bồi dưỡng từ lúc bé là An Tác Ni Á. Tuy Mộ Dung Thiên vẫn ngồi ở chức cao, nhưng chỉ là ở phía sau để bày mưu tính kế mà thôi, chứ không còn oai phong như lúc còn làm đại thống soái nữa.

Trong mấy tháng qua, Mộ Dung Thiên đã giao hết công vụ cho Đình Đình giải quyết, còn mình thì biến mất tăm.

Mộ Dung Thiên khẽ nhướng đôi mắt lơ dờ lên:

- Ta không biết người là ai, ta chỉ muốn rượu. Rượu!

Chu Lợi Á thở dài một hơi, rồi cúi người đỡ hần dậy và nói:

- Được rồi, ngoan nào, mai hần uống tiếp.

Sau khi đưa hần về nhà của mình, Chu Lợi Á không e ngại dơ bẩn mà giúp hần tắm rửa sạch sẽ rồi thay một bộ đồ mới. Trong thời gian đó, Mộ Dung Thiên chỉ giống hệt một tên túy quỷ đã say mềm, để mặc cho nàng muốn làm gì thì làm.

Khi nàng đưa hần lên giường, bỗng nhiên hần mở bừng đôi mắt, một tay ôm chặt lấy nàng, đồng thời kéo nàng cùng ngã ra giường.

Chu Lợi Á bị giật mình nên khê kinh hô một tiếng, rồi không biết phản ứng thế nào mới phải.

Mộ Dung Thiên vừa hôn như mưa lên mặt nàng vừa nói:

- Không phải nàng vẫn muốn có một hài tử hay sao? Ta cho nàng, ta cho nàng, chỉ cần nàng cho ta tiền là được!

Cuối cùng Chu Lợi Á cũng không phản kháng lại, nàng để mặc cho Mộ Dung Thiên xé rách hết y phục của mình ra, đồng thời còn thô bạo tiến nhập vào nội thể của mình.

Nhìn thanh niên thiên tài này dọa lạc tới mức đó, Chu Lợi Á cũng thấy rất khó chịu. Nàng chợt phát hiện ra, ngoài mục đích nổi dõi tông đường của mình, nàng còn có một loại cảm giác khác với Mộ Dung Thiên nữa.

Chu Lợi Á cắn răng chịu đựng cơn đau xé nát tâm can, và để mặc cho Mộ Dung Thiên tấn công mình tới tấp.

Ngoài hơi men ra, nam nhân này cần có thứ khác để phát tiết nữa, tỷ như thân thể của nữ nhân chẳng hạn.....

450. Hồi 425b: Mãi Túy (mua Say)

Ngày hôm sau, khi lão bản vừa mở cửa thì lập tức nhìn thấy được tên túy quỷ ngay.

Lão nhú mày rồi gọi lớn:

- Tạp Lạc Phu!

Trên người tên túy quỷ này không có tiền, tất cũng sẽ không có một vật gì có giá trị cả, do đó mà không thể để cho hần uống chùa được.

- Để cho hần vào!

Bỗng nhiên có một nàng mỹ nữ ở phía sau lên tiếng.

- A, Chu Lợi Á nữ hoàng!

Hấp Huyết nữ hoàng danh trấn Tây Bắc, vì vậy mà lão bản tất nhiên phải nhận ra, chỉ có điều nàng có thân phận tôn quý như vậy mà lại quang lâm căn tửu điểm nhỏ bé của lão, thật khiến cho lão không biết phản ứng ra sao mới đúng. Mãi một lúc sau thì lão mới ân cần mời mọc:

- Hoan nghênh, hoan nghênh nữ hoàng quang lâm!

Chu Lợi Á nhặt nhẻo nói:

- Hôm nay ta sẽ bao hết toàn bộ quán này, lão không được cho ai vào đây. Bằng hữu của ta muốn cái gì thì lão phải mau cung cấp đầy đủ cho ta.

- Dạ, dạ!

Lão vừa trả lời vừa giật mình kinh hãi. Tên túy quỷ kia rốt cuộc có lai lịch thế nào mà lại khiến cho Chu Lợi Á coi trọng hẳn đến như vậy chứ?

Chu Lợi Á không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng cùng ngồi uống rượu với Mộ Dung Thiên.

Không ngờ nàng nữ hoàng mảnh khảnh như vậy mà lại có tửu lượng thật kinh người. Sau khi uống hết mười bình rượu mà sắc mặt của nàng chỉ hơi hồng lên một chút thôi, còn ngoài ra thì không thấy bị say chút nào.

Lão bản lén lút nhìn trộm mọi hành động của Chu Lợi Á, lão nhận ra được, tên túy quỷ kia chiếm một địa vị rất quan trọng ở trong lòng nàng, bằng không thì nàng đã không bỏ hết quân vụ bề bộn mà chạy đến đây nhõn nhơ như thế rồi.

Bỗng nhiên lại có một người nữa xộc vào cửa. Lão bản vội vàng lên tiếng:

- Xin lỗi khách nhân, bốn quán hôm nay đã có người bao trọn, mời ngài....

- Ta không phải tới đây uống rượu, mà là tìm người!

Người vừa vào lạnh lùng thốt.

- Tìm người ư?

Lão nghe hỏi thì cảm thấy rất quái dị.

Tại quán này, ngoài phụ tử lão ra thì cũng chỉ có Chu Lợi Á và tên túy quỷ kia nữa thôi.

Người vừa đến cũng là một mỹ nữ, dung mạo và khí chất cũng không thua gì Chu Lợi Á.

Lão bản càng nhìn thì càng thấy nàng ta quen mặt, rồi đột nhiên lão kêu lên thất thanh:

- Đình Đình tiểu thư, không phải ngươi là Đình Đình tiểu thư hay sao?

Làm phó thủ cho Đan Ni Tư thống soái đã bị thất tung, Đình Đình cũng rất nổi danh tại Tát La.

Đình Đình không thèm để ý đến lão, mà đi thẳng đến trước mặt Mộ Dung Thiên. Nàng nhìn bộ dạng của hắn như vậy thì nhin không được rồi nói:

- Ngươi vẫn còn hồ đồ như vậy sao?

Mộ Dung Thiên ngẩng đầu lên, hắn mở miệng nói mà làm rượu bắn tung tóe vào cả mặt của Đình Đình:

- À à, lại thêm một nàng mỹ nữ nữa, thật hay lắm. Tới đây, chúng ta cùng uống, càng đông càng náo nhiệt!

Nhìn Mộ Dung Thiên ăn nói như kẻ điên, Đình Đình muốn nói gì đó nhưng lại thôi, sau đó mới khẽ cắn môi rồi nói với Chu Lợi Á:

- Chu Lợi Á nữ hoàng, xin người đừng dung túng cho hắn, nếu không thì hắn sẽ lại càng dọa lạc hơn nữa.

Chu Lợi Á thản nhiên đáp:

- Hắn muốn sao thì làm vậy, ngươi cho rằng mình có thể quản được hay sao?

Những lời này ngầm có ý khác, bởi vì nếu Mộ Dung Thiên cứ muốn buông thả, vậy thì bất luận là ai cũng không thể thay đổi hắn được.

Đình Đình cũng nghe ra được ý tứ của Chu Lợi Á, nàng hiểu rất rõ, với cá tính của Mộ Dung Thiên, một khi hắn đã muốn làm chuyện gì thì sẽ không ai ngăn cản nổi, dù đó là chuyện tốt hay xấu.

Đình Đình khẽ giậm chân mấy cái rồi sau đó quay người bỏ đi thẳng.

Gã nam nhân kia đã từng mang đến cho nàng một tia hy vọng báo thù cho Phương Thốn quốc, nhưng hôm nay hắn lại khiến cho nàng cảm thấy thất vọng. Tuy nhiên, Đình Đình vẫn kiên trì giúp hắn giải quyết quân vụ, bằng không thì ngay cả một điểm hy vọng cuối cùng cũng sẽ không còn nữa.

Hai nàng mỹ nữ liên tiếp xuất hiện tại tửu quán, điều này khiến cho lão bản càng kinh ngạc hơn. Tên túy quỷ kia rốt cuộc là ai chứ?

Nhìn thấy Đình Đình, người ta sẽ liên tưởng đến Mộ Dung Thiên trước tiên. Vì nàng làm phó thủ cho Đan Ni Tư, nên nhiều người nói giữa hai người họ vẫn có quan hệ ám muội, và trước nay cả hai vẫn như hình với bóng vậy.

Lão bản vốn là cư dân của Tát La, vì vậy mà cũng nghe được khá nhiều tin đồn.

Đan Ni Tư?

Đan Ni Tư đại nhân ở trong mắt người dân của Tát La là hóa thân của cả cứu thế chủ và ma quỷ. Hắn đã bị thất tung trong mấy tháng vừa qua.

Lão bản thầm nhẩm tính trong đầu, thời gian mà hắn thất tung cũng vừa khéo là thời gian mà gã nam tử kia đến từ điểm của lão, chỉ chênh lệch có vài ngày thôi.

Nói như vậy, tên tửu quỷ kia lại là Đan Ni Tư đại nhân hay sao?

Vừa nghĩ tới đây, lão bản liền quay sang nhìn Mộ Dung Thiên. Quả thật, trên người hắn có dáng dấp rất giống với Đan Ni Tư, chỉ là khí chất thì khác hẳn mà thôi.

Tên tửu quỷ trước mắt kia lại có thể là Đan Ni Tư đại nhân hay sao?

Nghe nói trong cuộc bầu cử đại thống soái, Chu Lợi Á nữ hoàng là người đầu tiên đã bầu cho Mộ Dung Thiên, lại thêm nàng phó thủ đắc lực là Đình Đình tiểu thư thì lại càng không cần phải nhắc tới. Hai nữ nhân này đều có quan hệ mật thiết với hắn cả.

Thế là đáp án liền trở nên sống động hơn, nhưng lão bản chỉ là không tin vào mắt mình thôi, bởi vì nếu so sánh ngoại hình thì hai người này không có điểm nào giống với nhau hết, thậm chí khi hắn bị người ta đánh cho một trận mà cũng chẳng phản kháng lại chút nào.

Chu Lợi Á hơi khoác tay, lão bản lập tức biết điều mà lui xuống. Đến ngày hôm sau, một tin tức động trời liền được truyền đi khắp nơi - vô địch thống soái Đan Ni Tư, người có phong quang vô hạn đã suy đồi thành một tên tửu quỷ.

Những ai nghe được tin tức này đều có phản ứng khác nhau, có người thì thấy hả hê vì danh tiếng của Mộ Dung Thiên ở Tát La đã bị nhor nhóp rất nhiều, hầu như ai ai cũng không hận kẻ phản bội đó. Nhưng cũng có một số người vốn là dân bản xứ ở Tát La thì lại cảm thấy cực kỳ nuối tiếc, vì nếu Mộ Dung Thiên bị ngã xuống ở tại chiến trường thì đó là một việc sáng khoái, nhưng giờ đây hắn lại bị suy đồi theo phương thức này thì cũng khiến cho nhiều người khó chấp nhận nổi.

Nghe nói vì hắn bị tước đoạt binh quyền, vì hắn không chịu nổi cuộc đại bại tại Long đảo, vì hắn cảm thấy cực kỳ hối hận khi phản bội lại Tát La, vì hắn bị mất đi lực lượng kinh người của mình mà vẫn chưa khôi phục lại tí nào, vv.... Tóm lại, mọi người đối với việc hắn tự mình suy đồi thì đều có cảm nhận khác nhau.

Vô luận thế nào, có một việc khiến cho mọi người, và nhất là nam nhân, vẫn thấy ngưỡng mộ hắn vô cùng. Đó là dù cho hắn không còn vinh quang hiển hách nữa, vậy mà hắn vẫn có Hấp Huyết nữ hoàng xinh đẹp ở bên cạnh bầu bạn.

Hết ngày này qua ngày khác, Chu Lợi Á vẫn cùng hắn đến từ điểm từ sáng sớm, rồi sau đó đến tối mịt mới trở về. Cho dù là kẻ ngu ngốc thì cũng hiểu được, giữa bọn họ đúng là có quan hệ mật thiết rồi.

Nhưng trên thực tế, ngoài Chu Lợi Á ra, ở tại một góc khuất nào đó, lúc nào cũng có một đôi mắt dõi theo Mộ Dung Thiên, nhìn hắn mỗi ngày mỗi xuống dốc mà không hề bước ra khuyên nhủ.

Bởi vì nàng biết được, khi Mộ Dung Thiên càng bị suy sụp, càng bị rơi xuống vực sâu của cuộc đời, vậy thì đến lúc đó mới kích thích được năng lực cực mạnh của hắn.

Về điểm đó, nàng đã từng được đích thân thể hội rồi.

451. Hồi 426: Toàn Chúc (toàn Bộ Thuộc Tính)

Tin tức vô địch thống soái Đan Ni Tư bị suy đồi thâm liên được lan nhanh như gió. Mỗi ngày đều có rất nhiều người đến Tư Ba Đạt Khắc Lộ để chứng thực tin tức kia đúng sai thế nào.

Tuy nhiên, sự thật hiện rõ mồn một, chỉ cần người nào đến thẳng căn tửu điểm kia thì đều có thể thấy được tên tửu quỷ toàn thân đầy mùi rượu và không có một chút sinh khí nào, đồng thời ở bên cạnh hắn lúc nào cũng có cả Hấp Huyết nữ hoàng xinh đẹp mỹ lệ nữa.

Mọi người đều thở dài tiếc nuối, vì một vị thống soái đầy kiêu ngạo kia lại biến thành một kẻ say khướt suốt ngày. Đây đúng là một việc rất đáng thương.

Sau khi trải qua những chuỗi ngày như vậy, thì rồi thời gian cũng sẽ làm phai mờ đi tất cả. Bao nhiêu chiến tích huy hoàng của hắn, danh hiệu thống soái Rạng Đông của hắn, truyền kỳ phong lưu chinh phục được hai nàng song kiêu của Tát La, vinh dự thu được dòng họ và Vô Thị huân chương của hắn, tất cả đều phai nhạt dần từng chút từng chút một ở trong trí nhớ của mọi người. Giờ đây người ta chỉ biết đến một tên tửu quỷ đã từng vang bóng một thời là Đan Ni Tư mà thôi.

Thế nhưng Mộ Dung Thiên vẫn cứ tiếp tục lún sâu xuống dưới, hắn cứ sống mơ hồ ngày qua ngày như thế ở tại căn tửu điểm nọ. Bên cạnh hắn vẫn có Chu Lợi Á và con chó nhỏ trung thành Tật Phong. Chỉ có điều là dường như Tật Phong cũng bị tiêm nhiễm bởi chủ nhân, nên cả ngày nó chỉ ăn với ngủ mà thôi, lười không chịu nổi.

Chiến tranh giữa song phương nam bắc vẫn diễn ra không ngừng, có thắng có thua, tóm lại thì lực lượng của đôi bên chỉ ngang nhau mà thôi.

Cứ thế mà một tháng trôi qua, ngày hôm nay cũng chỉ là một ngày bình thường như mọi ngày. Chiến cuộc vẫn như trước, không có tin tức gì đủ lớn để kích thích lòng người cả.

Mộ Dung Thiên vẫn cứ sống buông thả ở căn tửu điểm này, hắn không hề để ý tới quyền lực ở bên mình, thuộc hạ, bằng hữu, và cả những việc mà trước kia hắn rất quan tâm thì cũng đều bị xóa sạch. Hiện tại, cuộc sống của hắn chỉ có rượu và rượu mà thôi.

Đối với tửu điểm mà nói, ngày này lại không hề bình thường chút nào.

Từ ngày tửu điểm bị Chu Lợi Á bao trọn, nơi đây chỉ có hai người và một chó là khách nhân duy nhất mà thôi, còn những người khác ở trong thành đều biết việc này nên họ cũng không đến đó nữa.

Thế nhưng, ngày hôm nay tại tửu điểm lại xuất hiện thêm một vị khách không mời mà đến.

Mộ Dung Thiên đưa tay nâng chén rượu lên và tính uống hết một hơi cạn sạch.

Nhưng lúc này người khách kia đã lấy tay đè tay hắn lại rồi nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, đã lâu rồi không gặp.

Ngẩng đầu nhìn lên, thì ra đó là một gã tướng lĩnh trẻ tuổi, anh khí bừng bừng, so với Mộ Dung Thiên thì hoàn toàn trái ngược.

Tửu điểm của lão căn bản là không dám ngăn cản gã, bởi vì gã đang là đại thống soái đương nhiệm, là một nhân vật lật tay làm mây, úp tay làm mưa, An Tác Ni Á. Sau khi Mộ Dung Thiên bị tước binh quyền, gã vẫn ngồi vững ở trên chiếc ghế đại thống soái cho tới nay, tay nắm đại quyền, nếu muốn giết một người thì dễ như trở bàn tay. Vì vậy mà lão bản đầu dám đắc tội với gã.

Mộ Dung Thiên hí đôi mắt đờ đẫn nhìn gã rồi hỏi:

- Người là ai?

An Tác Ni Á cười nói:

- Đan Ni Tư đại nhân, người nói như thế là rất vô lễ đấy nhé. Phải biết rằng hôm nay ta chính là thượng cấp của ngươi đấy. Người đâu, mau bắt Đan Ni Tư đại nhân và giải đi cho ta!

Gã vừa dứt lời, lập tức có một tên thị vệ từ bên ngoài chạy vào.

- Ai dám đụng vào hắn thì ta sẽ không khách khí đâu!

Chu Lợi Á đứng án trước mặt Mộ Dung Thiên, tiếp theo đó thì đầu khí đỏ rực như máu đột nhiên tỏa ra khắp toàn thân nàng.

- An Tác Ni Á đại nhân, La Dịch đã tới nông nổi này, xin người hãy bỏ qua cho hắn đi.

An Tác Ni Á cười nói:

- Chính bởi vì gần đây Đan Ni Tư đại nhân sống buông thả như vậy, nên thân làm thượng cấp như ta cũng thấy rất đau lòng. Nhân khi chiến tranh tạm hòa hoãn đôi chút, ta liền lập tức chạy đến đây ngay. Ta nghĩ rằng phải dùng một phương thức đặc biệt để giúp cho hắn quay trở lại nẻo chính. Phải rồi, Chu Lợi Á nữ hoàng, dường như ta vẫn còn chưa truy cứu việc người đã rời bỏ chức thủ trong thời gian qua đó nhé.

Khi Chu Lợi Á còn đang ngẩn người ra thì gã thị vệ đã điệu Mộ Dung Thiên ra khỏi cửa rồi.

Chu Lợi Á thấy vậy thì liền buông lỏng đôi tay đang nắm chặt của mình, nàng khẽ cắn môi rồi cũng bước theo sau.

Tin tức An Tác Ni Á đại thống soái đích thân quang lâm liền được truyền đi nhanh chóng. Rất nhiều người biết được hiển nhiên là việc đó có liên quan tới Mộ Dung Thiên, vì vậy mà mọi người đều lũ lượt kéo đến để xem náo nhiệt, nhưng họ lại bị đại đội binh sĩ chặn hết ở ngoài đường. Họ nhìn Mộ Dung Thiên bị mấy tên thị vệ áp giải ra khỏi tửu điểm, toàn bộ khuôn mặt của hắn chỉ có dáng vẻ dờ dẩn, trong tay vẫn còn giữ khư khư một bình rượu, trông thật chẳng ra trò trống gì.

Khi ra đến giữa đường, An Tác Ni Á mới lên tiếng nói với mọi người:

- Bá tánh thân mến, chức vị chính là gia đình, là sự tôn nghiêm mà liên quân Tây Bắc chúng ta cần phải bảo vệ. Các người là niềm kiêu hãnh của ta. Thế nhưng ở trong quân đội lại xuất hiện một tin tức, đó là việc Đan Ni Tư đại nhân, người đã từng lập nhiều chiến công hiển hách cho liên minh Tây Bắc, lại tự ý rời bỏ chức vụ suốt mấy tháng qua. Hắn là một viên chức cao nhưng lại không biết làm gương tốt, nên đã gây ra ảnh hưởng xấu. Thân ta là đại thống soái thành tâm có lời xin lỗi với mọi người. Vô luận Đan Ni Tư đại nhân vì một lý do gì mà rơi vào hoàn cảnh suy đồi thế này thì hắn cũng vẫn phải bị trừng phạt. Ta cho rằng phải dùng đến chút vũ lực thì mới có thể khiến cho hắn tỉnh táo trở lại được.

Nói xong, An Tác Ni Á liền tống một quyền thật mạnh vào bụng Mộ Dung Thiên.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, bao nhiêu rượu mà Mộ Dung Thiên đã uống vào liền bị phun ra hết.

An Tác Ni Á lại nói tiếp:

- Xem ra Đan Ni Tư đại nhân vẫn chưa tỉnh táo hẳn, có lẽ ta vẫn chưa dùng hết sức.

Nói xong, gã lại giáng thêm một quyền khiến cho Mộ Dung Thiên ngã rạp xuống đất. An Tác Ni Á vẫn chưa cam lòng, gã đạp một chân lên lưng Mộ Dung Thiên.

Đối với một đại nhân vật từng có không biết bao nhiêu chiến công hiển hách mà lại bị đối xử như vậy, quả thật là nhục nhã vô cùng. Ngay cả những người dân đã từng thống hận hắn thì cũng thấy bất nhẫn nữa.

Chu Lợi Á muốn xông lên, nhưng nàng lại bị hơn mười mấy tên thị vệ cản lại.

An Tác Ni Á chà chà bàn chân lên lưng Mộ Dung Thiên vài cái, nhưng khuôn mặt của hắn vẫn dờ dẩn như vậy, dường như không cảm thấy đau, và cũng chẳng thấy nhục nhã chút nào.

- Trong lúc tranh tuyển chức vị đại thống soái, người đã khiến cho ta không thể hạ đài được, khi đó người oai phong tới cỡ nào? Còn ta, một kẻ được xưng là thần đồng, từ nhỏ đến lớn luôn là tiêu điểm của tiêu điểm, vậy mà lại cứ phải sống dưới cái bóng của người. Ở Tát La đã thế, sau khi trở về Tây Bắc cũng vẫn như thế, người có biết ta thống khổ tới cỡ nào không?

An Tác Ni Á ghé sát vào tai Mộ Dung Thiên mà nói nhỏ vài câu. Lúc này trên mặt của gã tràn đầy nét hưng phấn vì được báo thù, rồi lại nói tiếp:

- Đan Ni Tư, người không ngờ là sẽ có ngày hôm nay chứ? Ở trong mắt kẻ khác, người vĩnh viễn chỉ là một kẻ phản bội không đáng tin. Lúc trước ân sư Bái Yết La chỉ lợi dụng người mà thôi. Người tưởng rằng mình

có thể cao cao tại thượng, vĩnh viễn luôn cười trên đầu trên cổ ta hay sao? Sau khi lợi dụng xong thì phế bỏ, cảm giác từ trên chín tầng mây mà ngã xuống đất đau lắm không?

Mộ Dung Thiên vẫn không trả lời, hắn chỉ nâng cao bình rượu trong tay đưa vào miệng, rồi nói:

- Uống, chúng ta cùng uống nào!

An Tác Ni Á giắt lấy bình rượu, gã đổ hết ra đất rồi lại đưa tay nắm lấy áo Mộ Dung Thiên và kéo hắn lên, đồng thời dùng thanh âm cực nhỏ để không ai nghe được mà nói với hắn:

- Đừng giả si cuồng nữa, Đan Ni Tư, mau phản kháng đi! Hãy để ta tìm một chút lạc thú coi nào.

Ngược đãi một tên điên có thần kinh gần như đã chết đi rồi thì cũng không thể khiến cho gã bớt giận được.

Nhưng Mộ Dung Thiên vẫn tỏ ra thờ ơ và chẳng quan tâm đến gì hết, điều đó khiến cho An Tác Ni Á cảm thấy có phần cụt hứng. Thế rồi gã đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, khóe miệng nhếch lên một nụ cười rồi nói:

- Phải rồi Đan Ni Tư, ta còn mang đến cho ngươi một tin xấu đây. Chiến hữu tốt của ngươi là Hào Tư đã chết trận ngày hôm qua rồi. Hắn đã bị binh sĩ Tây Bắc do ta đích thân thống lĩnh băm ra thành một đồng thịt vụn đấy!

Mộ Dung Thiên nghe vậy thì sững sờ ra. Gã bộ hạ tốt và cũng là hảo huynh đệ Hào Tư đã cùng hắn kề vai tác chiến trong trận ma thú bạo động tại Mễ Kỳ Tư, một kẻ tính tình thẳng thắn và đã yêu thầm nàng đoàn trưởng của ma pháp sư quân đoàn Yết Lệ Nhã, mà không dám nói ra, chỉ biết chôn sâu mối tình cảm của mình ở tận đáy lòng, vậy mà gã đã chết rồi sao?

Nhìn thấy thần tình của Mộ Dung Thiên, An Tác Ni Á cảm thấy rất sảng khoái. Gã tiếp tục kích thích Mộ Dung Thiên:

- Ha ha, điều đáng buồn cười hơn là trước khi chết, ngoài miệng của gã vẫn hô lớn: “Ta không tin Đan Ni Tư đại nhân đã phản bội. Hắn nhất định là có nỗi khổ riêng!” Ha ha, có một bộ hạ trung thành như vậy cũng không tệ chút. Đan Ni Tư đại nhân, rốt cuộc thì ngươi có nỗi khổ gì thế?

An Tác Ni Á hơi dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

- Nói không ra lời phải không? Vậy để ta thay ngươi trả lời cho tên bộ hạ ngu dốt kia nhé. Đó là vì tư đức. Nỗi khổ của ngươi là tư đức. Vì muốn nắm thật nhiều quyền lực, vì phải đứng ở một vị trí thật cao, vì vậy nên ngươi mới đầu nhập với phe Tây Bắc chúng ta. Thế nhưng Bái Yết La ân sư lại không ngốc chút nào, cuối cùng lão nhân gia đã tước đi binh quyền của ngươi, rồi an trí cho ngươi ở tại một vị trí hữu danh vô thực chỉ để lợi dụng mà thôi. Sau khi lợi dụng xong thì liền vứt bỏ ngươi sang một bên, cảm giác đó rất tốt đúng không? Nhất là sau khi ngươi đã bỏ ra rất nhiều sinh mạng của thân hữu thì mới có được một cơ hội như thế, vì vậy mà giờ đây ngươi mới trở thành suy đồi thể này phải không? Thật đáng thương!

Ý tứ của An Tác Ni Á quá rõ rệt. Đối với cái đing trong mắt này, nếu chỉ dựa vào thể xác của hắn thôi thì quá tiện nghi cho hắn rồi. Chỉ khi nào khiến cho tinh thần của hắn phải bị thống khổ thì gã mới thỏa mãn được. Do đó mà gã cứ vừa dùng những lời độc ác để nói nhỏ vào tai Mộ Dung Thiên, đồng thời cũng không ngừng tay dẫm chân đá túi bụi vào người hắn.

- Soạt!

Bàn tay của gã đột nhiên bị nắm chặt.

Mộ Dung Thiên lau đi vệt máu nơi khóe miệng, rồi nói:

- Đa tạ ngươi đã khiến ta tỉnh táo trở lại. Nói không sai, ta là một kẻ ích kỷ, vì đạt mục đích mà không tiếc hy sinh bất luận cái gì.

An Tác Ni Á hấp háy mắt:

- Không cần cảm tạ. Con thú bị săn liều chết chống trả, nhưng lại tuyệt vọng phát hiện ra mình không thể thoát khỏi nắm ngón tay của người thợ săn. Cảm giác đó mới là sảng khoái nhất.

Thế rồi gã lại lớn tiếng nói cho toàn thể dân chúng được nghe:

- Đan Ni Tư đại nhân tự ý rời bỏ chức vị nên đã làm trái quân kỷ. Theo đáng lẽ thì phải bị xử phạt, tuy nhiên, ta sẽ cho hắn một cơ hội. Nếu như hắn có thể tiếp năm chiêu của ta mà không bị bại, vậy thì bốn soái sẽ bỏ qua chuyện này!

- Đánh ngã hắn! Đánh ngã hắn! Đánh ngã hắn!

Đám binh sĩ hô to để cổ vũ cho đại thống soái của mình.

Lúc này sau khi An Tác Ni Á vừa nói xong thì đầu khí trên người bỗng bạo phát, thế rồi gã cử quyền đâm thẳng vào Mộ Dung Thiên.

Nghênh tiếp nắm đấm của gã chính là thiết quyền của đối phương.

Rầm!

Trong tiếng nổ lớn, kết quả hoàn toàn tương phản với những gì mà mọi người đã dự liệu. An Tác Ni Á bị bắn văng ra sau tới mấy chục thước.

Ngay cả Chu Lợi Á cũng ngây người ra. Nàng vừa mừng vừa lo, không phải La Định đã mất đi lực lượng rồi sao?

Mộ Dung Thiên không biểu lộ chút cảm tình nào, mà chỉ nói:

- Người đánh không lại ta đâu, bỏ qua đi.

Dưới bao nhiêu cặp mắt của thuộc hạ và dân chúng đang nhìn chăm chú, An Tác Ni Á đã bị mất hết mặt mũi, gã quát lên:

- Đừng vội đắc ý, vừa rồi ta chỉ mới sử dụng có năm thành lực lượng mà thôi.

An Tác Ni Á lại giơ cao hai tay lên quá đầu, tiếp theo đó là một đạo quang hoa màu nhũ bạch từ trên trời giáng xuống và bao phủ lấy toàn thân của gã. Dưới thánh lực của Quang Minh đầu khí, sức sống của mỗi một tế bào trên thân thể gã đều được tăng lên gấp mấy lần, đồng thời nương theo lực lượng mà tuôn trào ồ ạt.

Nhờ có thêm “Thánh quang kích phát” làm sức bật ở phía sau, An Tác Ni Á lao vụt về phía Mộ Dung Thiên.

Gã không thêm sử dụng tới tuyệt kỹ, mà chỉ tính dùng lực lượng thuần túy để áp đảo Mộ Dung Thiên, hầu để vãn hồi mặt mũi.

Lại thêm một kích không chút màu mè, nhưng lần này bị đánh văng ra sau vẫn là An Tác Ni Á, thậm chí gã còn bị bắn đi xa tới hơn trăm thước nữa. Còn Mộ Dung Thiên thì vẫn đứng yên một chỗ, hai chân cũng chưa từng nhích động chút nào.

“Không thể nào! Không thể nào!” Trong lòng An Tác Ni Á tràn trề kinh hãi và khó tin. Vừa rồi gã đã dùng tới tám phần mười Quang Minh lực lượng, vậy mà vẫn không thể khiến cho đối phương dịch chuyển tí ti nào.

An Tác Ni Á có lòng tin tuyệt đối với mình. Ngay cả khi lực lượng của Mộ Dung Thiên đạt đến đỉnh điểm thì gã vẫn cho rằng mình vốn có thể đánh bại được đối phương.

Nhưng lúc này thì lòng tin của gã đã bị dao động mạnh. Gã mơ hồ cảm giác được có một sự uy hiếp không rõ ràng đang hiện diện. Kể vừa rồi mà gã đã đánh thức không phải là một tên tửu quỷ, mà đó lại là một con hùng sư đang ngủ say mà thôi.

Trong một năm qua, các tướng sĩ ở trong quân đội vẫn luôn thăm so sánh gã với Mộ Dung Thiên. Không phải ai cũng tán thưởng năng lực thống lãnh của gã cả. Thậm chí có một số tướng sĩ còn không phục tùng gã tới đa nữa. Nhưng trước kia, gã đã từng tận mắt chứng kiến giai đoạn mà Mộ Dung Thiên cầm quân đánh trận, mỗi một người trong bọn họ đều ngoan ngoãn nghe lời như những chú mèo con vậy. Kết hợp các chi tiết lại, gã biết mình thật sự chưa từng qua mặt được Mộ Dung Thiên. Lòng tự tin lúc trước của gã chẳng qua cũng chỉ là lòng tự tôn bị bành trướng quá lớn mà thôi.

Bạc thiên tài được Tây Bắc xưng tụng, lại được Bái Yết La toàn lực bồi dưỡng, nhưng thủy chung cũng không thể hơn được một kẻ phản bội hay sao?

Lòng đồ kỵ tựa như con rắn độc cắn xé cõi lòng của An Tác Ni Á, đến nỗi mà gã không thể chịu đựng được sự xâm xỉ của các tướng sĩ ở sau lưng. Vì vậy mà hấn hy vọng sẽ lấy lại sự tôn nghiêm của mình từ trên người tên tửu quỷ này.

Thế nhưng gã lại không thể tiếp thu được sự thật hiển nhiên ở trước mắt. Cái tên Đan Ni Tư kia dù có suy đồi tới cỡ nào, tinh thần suy sụp tới cỡ nào thì hấn vẫn có thể khiến cho mình bị ăn đất cát như vậy đây.

Vốn dĩ gã muốn vũ nhục Mộ Dung Thiên, nhưng kết quả bây giờ lại trái ngược. Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, vậy thì nhất định sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ mà thôi.

An Tác Ni Á nghĩ tới đây thì dường như phát rồ lên. Gã không còn lòng dạ chơi trò mèo vờn chuột nữa, mà trong đầu chỉ còn lại một ý niệm duy nhất - phải giết đối phương!

Chỉ có giết hấn đi thì ám ảnh ở trong lòng gã mới triệt để tan biến được.

Bùng!

Quang Minh đấu khí được toàn lực bạo phát. Một bên người của An Tác Ni Á dần dần trở thành trong suốt, và biến thành một khối màu nhũ bạch. Nhưng đó chỉ là một nửa thân người mà thôi.

Ngay khi mọi người còn đang rất kinh ngạc thì nửa thân bên kia của An Tác Ni Á lại bỗng dưng biến thành màu đen kịt như mực.

Lấy mi tâm làm ranh giới, lúc này thân thể của An Tác Ni Á đã được chia thành hai khu vực hắc bạch trái ngược nhau.

Hầu như ai cũng biết An Tác Ni Á nổi danh vì Quang Minh đấu khí, nhưng không ai lại ngờ rằng, gã lại còn có Hắc Âm đấu khí nữa!

Quang Âm lĩnh vực còn cao minh hơn Băng Hỏa lĩnh vực nhiều. Nó được mọi người xưng tụng là Tuyệt đối lĩnh vực, và lực lượng của nó thì kinh thể hãi tục. Không ngờ nó lại xuất hiện ở trên người An Tác Ni Á như vậy!

- Đan Ni Tư, thấy rồi chứ? Tuyệt đối lĩnh vực của ta hơn xa lĩnh vực của ngươi, và lực lượng của ta cũng đã đạt tới mức chuẩn thánh cấp rồi. Một khi phát động tới kỹ năng của Tuyệt đối lĩnh vực thì uy lực của nó sẽ đạt tới thánh cấp. Do đó, ngươi không có khả năng thắng được ta đâu!

Nói xong, gã hợp hai tay lại, thế rồi hai luồng đấu khí hắc bạch chọt lượn lờ đan xen vào nhau như hai con rắn vậy. Lúc này từ trên tay gã chọt lóe lên quang mang sáng lòa, tiếp theo là một cổ đấu khí trong suốt và mỏng như cánh ve sâu có hình thù của một thanh trường kiếm liền xuất hiện.

- Túc địch của ta, ngươi đi chết đi! Dưới Hủy Diệt kiếm mà hóa thành hư vô!

Đình! Đình! Đình!

Theo những âm thanh trong vút vang lên không ngớt, mọi người kinh hãi phát hiện ra, ở trong không gian hư vô chọt thấy xuất hiện rất nhiều khe nứt, chúng nương theo quỹ tích của trường kiếm mà hé ra.

Ngay cả không gian mà cũng bị kỹ năng kinh khủng của An Tác Ni Á cắt ra, quả nhiên không hổ danh xưng “Hủy Diệt”. Nếu người nào bị đấu khí của kiếm chém trúng, e rằng một chút thịt vụn cũng không còn nữa quá.

- A!

Chu Lợi Á sợ hãi che miệng lại, đồng thời tim nàng cũng trở thành giá buốt luôn!

Đối mặt với một kích ghê gớm và bá đạo của An Tác Ni Á, Mộ Dung Thiên vẫn ung dung xòe bàn tay phải ra.

Đột nhiên một ngọn hỏa diễm từ ngón tay cái của hấn bắn vọt ra, bốc cháy hừng hực.

Điều đó đã hoàn toàn phủ nhận tin đồn đấu khí của hấn chỉ thuần túy và không có thuộc tính.

Tiếp theo đó, ngón trỏ của hắn liền đóng băng lại.

Băng Hỏa lưỡng cực, là một loại linh vực khác.

Không biết khi hai loại linh vực này va chạm vào nhau thì sẽ ra sao?

Không, tất cả đều đoán sai. Từ ngón giữa của Mộ Dung Thiên chợt lại thấy lập lòe ánh sáng màu vàng kim, sau đó thì nó ngưng tụ và kết tinh thành kim, hiển lộ một loại lực lượng khác mà từ xưa tới nay chưa có ai từng thấy qua - Kim hệ đầu khí!

Nhưng hắn làm sao luyện thành lực lượng Kim hệ tinh thuần như thế chứ?

Chuyện lạ vẫn chưa kết thúc tại đây. Ngón áp út của Mộ Dung Thiên chợt biến thành màu xanh - Mộc!

Sau đó lực lượng màu nâu từ ngón út phóng vụt ra - Thổ!

Lúc này hắn liền giơ tiếp tay trái ra, ở trên đầu ngón cái liền có tiếng gió thổi vi vu - Phong!

Trên ngón trỏ chợt thấy xuất hiện một tia điện chớp xẹt liên hồi và quán quanh lấy ngón trỏ của hắn - Lôi!

Mọi người thấy vậy thì hoa cả mắt, nhưng chuyện làm bọn họ càng khó tin hơn vẫn còn nằm ở phía sau. Lúc này ngón giữa trên tay trái của Mộ Dung Thiên chợt lóe lên luồng ánh sáng màu nhũ bạch - Quang Minh!

Ngón áp út thì biến thành màu đen thùi - Hắc Ám!

Sau cùng thì ngón út trên bàn tay trái không thấy hiện lên cái gì cả, nhưng nếu nhìn kỹ thì người ta sẽ phảng phất nhìn thấy không gian đang bị méo mó - Không gian!

Tất cả mọi người thấy vậy thì đều như không tin vào mắt mình, bởi vì mười loại lực lượng ở trên thể gian là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Quang Minh, Hắc Ám, và Không gian đều xuất hiện trên mình của một người. Đó chính là toàn chúc tính võ giả, thật là bất khả tư nghị mà!

Một bên là Tuyệt đối linh vực, còn bên kia là toàn chúc tính, khi hai loại lực lượng siêu cường này chạm nhau, vậy sẽ xảy ra chuyện gì?

Thế là mọi người bắt đầu khựng hoảng, bởi vì đây không phải là một cuộc tỷ thí đơn giản nữa. Dưới sự va chạm mang tính cách hủy thiên diệt địa của song phương, chỉ sợ những người đứng bên ngoài sẽ bị vạ lây; thế nhưng dù họ muốn chạy thì cũng không kịp nữa rồi.

- Bất kể là những loại thuộc tính nào, lực lượng bản nguyên của chúng cũng đều như nhau mà thôi.

Mộ Dung Thiên nhàn nhạt nói, sau đó hai tay đập lại, đến khi mở ra trở lại thì giữa lòng bàn tay liền xuất hiện một vùng nước xoáy.

Bên trong vùng nước xoáy đó thì có rất nhiều điểm li ti, không biết đó là loại lực lượng gì, nhưng trông nó như một vũ trụ nhỏ vậy.

- Người có biết tại sao ta luôn ẩn giấu lực lượng của mình không? Bởi vì ta không muốn đích thân giết chết thuộc hạ của mình, giết chết những người đã từng là hảo huynh đệ của mình. Nhưng đối với người thì khác, người không giống với họ. Hỗn độn phong bạo!

Mộ Dung Thiên nói xong thì bất ngờ đưa vũ trụ nhỏ kia đánh ập vào ngực mình.

Thế là muôn vàn điểm sáng bay tung tóe, còn bóng dáng của Mộ Dung Thiên thì cũng biến mất luôn. Nơi vị trí mà hắn đứng lúc này liền biến thành một vũ trụ nhỏ giống vùng nước xoáy vậy. Và cũng cùng lúc đó, Hủy Diệt kiếm vừa chém tới, cùng với cả người An Tác Ni Á đều tiến vào bên trong vũ trụ nhỏ kia. Sau đó không hề có bất cứ sức phá hoại biến thái nào như mọi người tưởng tượng, mà trái lại, tất cả đều yên lặng như tờ, thậm chí cả một hạt cát cũng không bị hất bay lên nữa.

Thì ra đây là sự va chạm của siêu cấp cường giả, nó yên ắng đến đáng sợ.

Không ai biết ở bên trong vùng nước xoáy đang xảy ra những gì, nhưng ai nấy cũng đều nóng lòng muốn biết kết quả của trận đấu tuy ngắn ngủi nhưng lại kinh thể hải tục này.

Sau khi mười giây trôi qua, mọi người chợt thấy hoa mắt một cái, vũng nước xoáy không còn nữa, rồi tiếp theo đó thì cả Mộ Dung Thiên và An Tác Ni Á đều xuất hiện trở lại.

Hai người đứng đối mặt với nhau, đều không lộ biểu tình gì, không biết thắng bại thế nào.

Keng!

Hủy Diệt kiếm bị vỡ tan. Cùng lúc đó, từ trên cơ thể của An Tác Ni Á vang lên rất nhiều tiếng nổ, từ đầu đến chân, mỗi một tác da thịt đều nổ lên như bắp rang vậy, lực tục không ngừng.

Bao nhiêu mạch máu đều nổ tung, không lâu sau đó thì toàn thân của An Tác Ni Á đã bị nhuộm đầy máu.

Kết quả của trận này đã quá rõ ràng.

- Vô luận thế nào thì ta cũng phải cảm tạ người.

Mộ Dung Thiên nhìn đôi mắt tròn tròn đang mang theo niềm oán hận thâm sâu cùng với sự không cam lòng của An Tác Ni Á, đồng thời thân thể của gã cũng từ từ ngã xuống. Rồi Mộ Dung Thiên lại nói tiếp:

- Vì để truy tìm câu đáp án ở trong lòng mà ta đã bước lên con đường sai lầm. Quả thật ta rất đau khổ, và lại còn đau khổ hơn cả trong tưởng tượng của mình nữa, đến nỗi mà hầu như không thể chịu đựng được nữa. Mấy tháng qua, ta vẫn không ngừng suy ngẫm, giờ đây thì....

Mộ Dung Thiên hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

- Ta quyết định bỏ dở và sẽ thử thí nghiệm một phương thức khác để tìm đáp án cho mình!

Mộ Dung Thiên nói xong thì quay mình bỏ đi. Đám binh sĩ không hề ngăn cản hắn, mà trên thực tế thì cũng chẳng ai dám ngăn cản. Chúng chỉ tự động bước lui ra để nhường cho hắn một đường đi, còn mắt thì mở thật lớn mà nhìn hắn khuất dần trong tầm nhìn của mình.

Từ đó về sau, không còn ai nhìn thấy hắn nữa.....

452. Hồi 427: Toái Không

Trong nháy mắt, bốn năm đã trôi qua. Chiến hỏa ở hai bờ nam bắc của đại lục vẫn diễn ra đều đều. Cuộc diện vẫn như cũ, điều thay đổi duy nhất chỉ là con người mà thôi. Có rất nhiều người đã chết ở trên sa trường, và cũng có rất nhiều người đã trưởng thành ngay trên chiến trường. Người trước ngã xuống thì người sau lại đứng lên, vv....

Rốt cuộc chỉ có những lúc trước và sau khi ma thú bạo động thì song phương mới tạm đình chiến. Hầu như điều đó đã trở thành một quy tắc rồi vậy.

Tuy rằng nhân loại bị chia thành hai cổ thế lực, nhưng dù sao thì họ vẫn là nhân loại. Nếu nhìn từ góc độ của sinh vật, ma thú mới là kẻ địch chung của họ mà thôi.

Ba năm một lần sẽ có ma thú bạo động, mà giờ đây đã lại sắp đến kỳ, nên chiến cuộc tạm thời đình chỉ.

Trong những năm trước, thông thường thì những ngày trước khi xảy ra bạo động đều khiến người ta thấp thỏm lo âu, nhưng giờ đây thì hoàn toàn trái lại. So với cuộc nội chiến của nhân loại, có nhiều người còn cảm thấy ma thú bạo động lại đáng yêu hơn nữa, bởi vì nó có thể khiến cho nhân loại tạm thời ngừng việc chém giết lẫn nhau, tuy chỉ là tạm thời, nhưng thời gian yên bình tạm thời đó còn khiến người ta vui vẻ hơn cả những ngày hội, và thậm chí họ còn chúc mừng nữa. Điều này đối với những kẻ cầm quyền thì đúng là mĩa mai hết sức.

Tát La, Long đảo, Long phủ. Nơi đây là một địa phương mang nhiều màu sắc truyền kỳ và vĩ đại. Từ xưa tới nay, không biết địa phương này đã sản xuất bao nhiêu tuyệt thế cường giả rồi.

Sau khi Tát La quy phục phe Đông Nam, họ cũng không dám khinh thị địa phương này. Nó vẫn là địa bàn của Long tộc, là mảnh đất tượng trưng cho Tát La.

Hiện nay đang là giữa trưa, địa điểm là hậu viện của Long phủ.

Tại đây có một thác nước cao cả trăm trượng. Nước trong thác được chảy từ chín tầng trời xuống, nên sức nước rất mạnh, chấn động vang dội.

Thế nhưng nơi làm cho người ta chú ý không phải là cái thác lớn đó, mà là cái hồ sâu ở dưới chân thác. Tên nó là Long đàm, là nơi tiềm tu của các đời chủ nhân của Long tộc, quả thật cao thâm khó lường.

Trong phạm vi quanh Long đàm có rất nhiều dũng sĩ Long tộc tuần tra thường xuyên suốt hai mươi bốn tiếng, sự canh phòng nghiêm mật đến nỗi gần như biến thái vậy.

Ầm, ầm!

Theo tiếng nổ vang rền, toàn thể hậu viện của Long phủ bị chấn động kịch liệt. Trong khi các dũng sĩ Long tộc còn đang ngỡ ngác, thì đột nhiên có một con thủy long khổng lồ phá đàm bay ra. Nó vượt dòng nước xiết mà chia đôi thác nước lớn.

Thế rồi có một bóng người cao lớn chậm rãi bước ra từ trong đám bụi nước đầy trời, toàn thân ông ta đều toát ra một loại bá khí áp đảo chúng nhân.

Khắp thiên hạ chỉ có một người là có được cái loại bá khí kinh người đó, y chính là Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ. Từ lúc xuất đạo cho đến nay, ông ta vẫn luôn là một vị tuyệt thế cường giả vô địch thiên hạ.

Các dũng sĩ Long tộc mừng rỡ kêu lên:

- Tộc chủ!

Từ sau chiến dịch dùng Thiên Ma hào để triệu hoán bầy ma thú đông nghịt và đánh bại đại quân Tây Bắc trong tuyệt cảnh, Mạch Khắc Tắc Nhĩ liền tiến vào tiềm tu tại Long đàm suốt mấy năm nay.

Từ đôi mắt của Mạch Khắc Tắc Nhĩ bắn tinh quang ra bốn phía, ông ta đảo mắt nhìn quanh các dũng sĩ Long tộc một lượt, toàn thân toát ra một loại khí thế áp đảo khiến người ta phải nghẹt thở. Huyết dịch của mọi người hầu như đều bị ngưng kết lại, thở không ra hơi, dù chỉ một tí lực lượng cũng không thể vận khởi nổi, vì thế mà ai nấy cũng không khỏi kinh sợ vô cùng.

Phải biết rằng những dũng sĩ ở đây đều là những người có tu vi cực cao của Long tộc, nên mới được phái tới đây trấn thủ một nơi trọng địa thế này, trong đó bao gồm cả “Mê chi nữ thích khách” Nhận Vụ nữa. Thế nhưng chỉ với một ánh mắt đó thôi mà các tinh anh của Long tộc, kể cả Nhận Vụ, cũng đều cảm thấy không thể chống lại lực lượng đó được. Quả thật là quá đáng sợ!

Đám dũng sĩ vừa kính vừa sợ, đồng thời cũng cực kỳ mừng rỡ, bởi vì Long vương từ trong đàm tiến ra thì có nghĩa là ông ta đã khôi phục lại lực lượng, thậm chí còn có vẻ như đã cao hơn trước một bậc rồi vậy.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ không nói gì, mà lại chuyển ánh mắt về hướng xa xa.

Các dũng sĩ cũng nhìn theo hướng ánh mắt của ông ta, nhưng chỉ thấy một mảnh giấy nhỏ đang nhẹ nhàng bay tới.

Mọi người đều thấy kinh ngạc, vì dưới sự phòng vệ nghiêm ngặt như vậy, cả một con ruồi cũng không thể bay tới gần Long đàm, vậy mà lại có một mảnh giấy xuất hiện tại đây mà không ai phát hiện được.

Cuối cùng thì mảnh giấy kia cũng bay đến trước mặt Mạch Khắc Tắc Nhĩ, không một ai biết được nội dung ở trên mảnh giấy đó viết những gì, nhưng mọi người đều thấy thần sắc của Long vương bỗng nhiên trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Xem ra Long vương đã sớm biết đến sự tồn tại của mảnh giấy đó, thậm chí lúc vừa mới xuất quan thì ông ta đã phát hiện ra nó rồi. Rốt cuộc trên mảnh giấy đó có mang tin tức trọng yếu gì đây?

- Lão đầu tử!

Khắp thiên hạ, người xưng hô như vậy với Long vương thì chỉ có một mà thôi. Lúc này Mâu Cơ vừa lên tiếng thì đã chạy đến trước mặt Long vương rồi.

Sau khi biết được tin Mạch Khắc Tắc Nhĩ xuất quan, nàng chạy đến đây trước tiên. Mấy năm qua nàng vẫn rất lo lắng, nay vừa nhìn thấy phụ thân thì không khỏi vui mừng hơn hở và kêu lên:

- Lão đầu tử, rốt cuộc người cũng xuất quan rồi!

Theo sau nàng là Bằng sơn mỹ nữ, người trước kia vẫn như thủy hỏa bất dung với nàng, nhưng giờ đây thì cả hai lại thân thiết không rời. Tân Định Á lên tiếng:

- Chúc mừng Long vương!

Nhìn thấy ái nữ và người bằng hữu tốt của nàng, Long vương liền cảm thấy nhẹ nhõm và mỉm cười triu mến, nói:

- Mâu Cơ, Tân Định Á, hai con về trước đi. Ta còn có chuyện phải đi làm.

- Úy!

Mâu Cơ nghe vậy thì giật mình kinh ngạc.

Phụ thân và mình đã có mấy năm không gặp mặt rồi, vậy thì còn chuyện gì quan trọng hơn cả việc phụ tử gặp nhau nữa chứ?

Từ trên khuôn mặt của phụ thân, nàng nhìn ra được nét ngưng trọng, hưng phấn, khát vọng, cuồng nhiệt, vv....những loại tâm tình mà nàng chưa từng thấy qua ở vị phụ thân luôn luôn trầm tĩnh này.

Long vương không đợi cho nàng có thời gian hỏi tiếp, mà ông ta chỉ khẽ động thân rồi biến mất thân ảnh trong chốc lát, đồng thời chỉ lưu lại mảnh giấy nhỏ đang rơi là đà xuống đất.

Mâu Cơ hiếu kỳ nhìn kỹ, chỉ thấy mảnh giấy đó trống trơn và không có lấy một chữ viết nào!

oooOooo

Ở phía tây Long đảo chừng hơn hai ngàn dặm có một hải vực nước chảy xiết, trong vòng phương viên một trăm công lý không hề có thuyền bè nào dám qua lại.

Ở bên trong hải vực, nơi nào cũng có vũng nước xoáy với tốc độ rất nhanh, nó được xưng là vũng xoáy Tử Vong của các vũng nước xoáy. Vũng xoáy Tử Vong này có hấp lực rất kinh người, mạnh đến nỗi có thể nuốt trôi cả một hòn đảo nhỏ dễ dàng như chơi.

Từ xưa đến nay, đây là một trong những địa phương nguy hiểm nhất ở trên biển, vì vậy mà hải vực này lại được xưng là Tử hải.

Đừng tưởng rằng với cái tên Tử hải thì nơi đây không có sinh vật tồn tại, trái lại, nó còn có rất nhiều sinh vật sinh sống tại đây nữa, nhưng chúng nó đều là những loại rất đáng sợ; ngoài số lượng lớn các loại ma thú cấp A ra, thỉnh thoảng cũng có các loại hung thú và quỷ thú vẫn thường lui tới, do đó mà nó cũng trở thành cấm địa của nhân loại.

Thế nhưng hôm nay lại có nhân loại xuất hiện tại Tử hải này, mà lại còn có mặt ở ngay vùng trung tâm và nguy hiểm nhất của Tử hải nữa, chẳng những vậy mà còn có tới hai người.

Hai người đó đang đứng ở trung tâm của một vũng nước xoáy thật lớn. Nơi đó chính là vũng xoáy Tử Vong, nước chảy rất xiết, nhưng hai người lại đứng ở trên đó như đứng trên đất bằng vậy, chẳng hề lắc lư rung động tí nào.

Tại lúc này đây, các giống ma thú nổi tiếng hung tàn ở đây lại không hề dám đến gần, bởi vì từ trên thân của một trong hai người kia đang tỏa ra một loại khí phách không gì sánh bằng. Dưới sức áp lực của cổ khí tức ghê gớm đó, bọn chúng chẳng dám làm bậy.

Người có khí thể chấn nhiếp đám ma thú kia chính là Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ.

Là bá chủ của hải dương, Long vương có hiểu biết khá nhiều với uy lực của đại dương mệnh mệnh, nhưng hắc y nhân che kín mặt kia cũng bình tĩnh đến kinh người. Hắn không có chút khí thế nào của một vị cường giả, nên lại càng khiến người ta ngạc nhiên hơn.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ chậm rãi nói:

- Căn cứ theo ước định, ta đã tới, và cũng đã mang theo vật mà ngươi cần!

Sau khi xuất quan, việc đầu tiên mà ông ta quan tâm đến không phải là ái nữ Mậu Cơ, mà là chạy tới đây để phó ước. Rốt cuộc buổi ước hội này quan trọng tới mức nào chứ? Và mảnh giấy kia đã truyền đạt tin tức về cuộc ước hội bằng cách nào mà chỉ có hai người biết được mà thôi?

- Tốt lắm!

Hắc y nhân mở miệng đáp lại. Thanh âm của hắn trầm thấp, tựa như không có một chút cảm tình nào của nhân loại, mà cũng không nghe ra được tuổi tác, chỉ biết đó là một nam tử.

- Tuy nhiên, có thể lấy được nó từ tay ta hay không thì còn phải xem vào bản lĩnh của ngươi nữa! Nói thật chứ, ta rất hy vọng ngươi có được cái bản lĩnh đó. Nào đến đây, hãy đánh một trận thật oanh liệt với ta nào. Đây chính là trận đấu mà ta mong mỏi nhất từ bấy lâu nay!

Trong mắt Long vương ánh lên vài tia khát vọng. Khi người ta đứng ở trên đỉnh cao của võ học thì họ sẽ cảm thấy rất cô độc. “Đối thủ khó kiếm, độc cô cầu bại”, đó là một loại tịch mịch mà người thường rất khó hiểu được, nhưng rốt cuộc ngày hôm ông ta cũng có được một đối thủ xứng tay rất hiếm hoi này.

Trong hàng ngũ thánh cấp cường giả, chỉ có mấy người là có thể khiến cho Long vương coi trọng mà thôi, tỷ như mấy người cỡ Bái Yết La vậy.

Chẳng lẽ người trước mặt đây là một trong đám người như Bái Yết La hay sao?

Đối diện với Long vương đang ngập tràn chiến ý, thanh âm của hắc y nhân vẫn bình thản như thường:

- Yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho các hạ thất vọng!

- Tốt, chúng ta lập tức bắt đầu thôi!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ nói xong thì dường như không thể chờ đợi được nữa, toàn thân ông ta phát ra khí thế hùng hục như sóng lớn tuôn trào vậy.

Trong nhất thời, bao nhiêu sóng to gió lớn quanh vùng Tử hải đều lắng xuống, dòng nước đang chảy xiết của vùng xoáy Tử Vong cũng ngừng chuyển động. Hơn một ngàn vạn năm qua, Tử hải chưa bao giờ bình tĩnh như vậy, thế mà vào thời khắc này thì nó lại hiện ra sự ôn thuận rất kỳ dị.

Bởi vì lệ khí của vùng hải vực này đã bị khí thế cường hãn của Long vương hoàn toàn áp chế!

Long vương chậm rãi nói:

- Vùng này đã trở thành lĩnh vực của ta!

Ngoài thần cấp cường giả ở trong truyền thuyết ra, kỳ thật thì ở trên thánh cấp cường giả còn tồn tại một loại cường giả khác còn mạnh hơn họ nữa, đó là lĩnh vực cường giả.

Chỉ vì số lượng thánh cấp cường giả vốn đã rất ít rồi, nên lĩnh vực cường giả lại càng hiếm hoi hơn nữa. Nhìn chung trên lịch sử nhân loại thì cũng không có đến vài người, do đó mà cái danh từ này rất xa lạ với đa số mọi người, chỉ có những cao thủ tuyệt đỉnh thì mới biết được, và nó cũng là tầng cấp rất nhiều người ước ao đạt tới được.

Tầng cấp lĩnh vực này hoàn toàn khác hẳn với Băng Hỏa và Quang Âm lĩnh vực. Loại lĩnh vực này nằm trong khái niệm toàn diện, hoặc giả có thể nói lưỡng cực lĩnh vực tuy có tính chất đặc biệt, nhưng chúng chỉ là lớp vỏ bên ngoài của loại lĩnh vực chân chính này mà thôi.

Nghe nói, trong lúc lĩnh vực cường giả tỷ đấu thì hoàn toàn thoát ly khỏi lực lượng đơn thuần, mà lực lượng của họ hầu như đã đạt đến mức vô cùng vô tận. Nếu chỉ dùng lực lượng để chọi nhau thì kết quả sau cùng thông thường sẽ là bất phân thắng bại. Do đó mà họ càng phải chú trọng vào “lĩnh vực”, một loại lực lượng

rất huyền ảo. Trong lúc tỷ đấu, lĩnh vực cường giả sẽ chú trọng vào việc xây dựng “lĩnh vực” của mình, chứ không phải là gặp chiêu nào phá chiêu đó. Khi “lĩnh vực” của một bên áp đảo được “lĩnh vực” của bên kia, vậy thì tốc độ thu hoạch lực lượng của kẻ thắng sẽ tăng thật nhanh, như cá gặp nước vậy, còn đối phương thì sẽ bị suy giảm dần cho tới khi tiêu mất mới thôi.

Thân thể của Mạch Khắc Tắc Nhĩ tựa như đã phóng lớn lên gấp trăm ngàn lần, nhìn giống như một pho tượng của Cự Linh thần vậy. Trên thực tế, đó chỉ là ảo giác do lĩnh vực áp đảo tạo ra cho đối phương mà thôi.

Tuy chiếm được tiên cơ, nhưng trong mắt của Long vương không hề lộ ra nét vui mừng, bởi vì với thân phận của Mạch Khắc Tắc Nhĩ, việc ông ta phải ra tay trước để chiếm lấy tiên cơ lại nói lên một vấn đề khác, đó là ông ta không hề nắm chắc phần thắng chút nào!

Cho dù có nắm được một phần thắng, Long vương chắc chắn cũng sẽ không hành động mất phong độ như vậy.

Khi lĩnh vực cường giả xây dựng lĩnh vực của mình, người đó có thể tùy tiện lập ra quy luật. Trong khu vực lĩnh vực đó, dù là một cái bọt biển, một hạt bụi, hay một luồng gió nhẹ cũng đều không thể thoát khỏi sự khống chế của người đó. Chỉ cần là một sinh vật đang ở trong lĩnh vực của mình, vậy thì người đó sẽ nắm giữ quyền sinh sát tất cả mọi thứ ở trong tay.

Sự thật đã chứng minh ông ta sai rồi. Quả thật lĩnh vực của ông ta đã khống chế toàn bộ mặt biển, nhưng vấn đề ở đây là ông ta không cảm ứng được người kia!

Rõ ràng hắc y nhân kia đang ở ngay trước mắt, nhưng Long vương lại không cảm ứng được sự tồn tại của hắn, lực lượng của hắn, thân thể của hắn, và tất cả những gì ở trên người hắn. Ngoài sự giả tưởng của thị giác ra, phảng phất như thân ảnh của hắn chỉ là ảo ảnh thôi vậy.

Căn bản là hắc y nhân kia không hề nằm trong lĩnh vực của Long vương, nên ông ta không thể khống chế được hắn.

Nhưng toàn bộ hải vực này đã bị lĩnh vực của mình chiếm giữ cả, vậy hắc y nhân kia có thể trốn đi đâu được chứ?

Không gian!

Mạch Khắc Tắc Nhĩ lập tức tìm ra được câu trả lời. Đối phương nhất định đã rời khỏi không gian này và ẩn thân tại một không gian song song với nó, vì vậy nên mới có thể thoát ra khỏi phạm vi khống chế của lĩnh vực.

Đối với một người đang ở tại một không gian khác, ai có thể đả thương hắn được đây?

Nhưng Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng không thể xem là người, bởi vì ông ta đã như phân nửa thần rồi.

Trong tiếng quát vang rền, Tử hải một lần nữa khôi phục lại sự hung hãn của mình, sóng to gió dữ liền nổi lên ầm ầm như trước, dòng nước xoáy cũng bắt đầu chảy xiết lại như cũ.

Bởi vì lúc này Mạch Khắc Tắc Nhĩ đã thả đi lĩnh vực của mình, tất cả đều quay trở về trong người ông ta. Vì không còn lĩnh vực áp chế nữa, nên Tử hải mới trở lại sự hung hãn của mình là vậy.

Mà lúc này, sau khi thu về lĩnh vực thì Mạch Khắc Tắc Nhĩ lại có được lực lượng vô cùng vô tận, toàn thân ông ta giống như một kho đạn khổng lồ vậy.

Long vương cử tay phải lên, rồi đâm mạnh về phía đối phương, mang theo lực lượng mạnh đến nỗi không thể tưởng tượng được.

Nếu như là lĩnh vực và tất cả lực lượng nằm ở trong lĩnh vực của Long vương đều tập trung ở trên nắm tay của ông ta, vậy thì uy lực của nắm tay đó tuyệt đối có thể mạnh ngang với một trái bom nguyên tử vậy!

Lực lượng vẫn không ngừng tuôn ra, nắm tay của Mạch Khắc Tắc Nhĩ đột nhiên biến mất và không thấy đâu nữa, mà tại nơi nắm tay của ông ta đi qua đã thấy xuất hiện một cái lỗ đen!

- Nguyên tử bạo liệt quyền!

Long vương chậm rãi thốt ra cái tên của chiêu thức này, sau đó liền phi thân về hướng hắc y nhân, còn nắm tay của ông ta thì kéo theo một rãnh đen thật dài.

Cái rãnh đen kia đi qua tới đâu thì ở trong không gian nơi đó cũng mất đi hết tất cả hình ảnh của nó.

Chiêu này cũng tương tự như Hủy Diệt kiếm của An Tác Ni Á khi chém rách không gian vậy, Long vương đã trực tiếp xé rách không gian, nơi nào mà Nguyên tử bạo liệt quyền đi qua thì không gian ở nơi đó chỉ lưu lại một cái rãnh đen và biến thành hư vô tuyệt đối.

Khi không gian bị xé rách thì nó cần phải bổ sung vào chỗ bị rách đó, mà lực lượng cần phải bổ sung lại rất mạnh, do đó mà số lượng ma thú đông nghịt ở đây, kể cả quỷ thú và hung thú đều bị hút hết vào cái rãnh đen kia. Bọn chúng vừa không ngừng gào rú kinh sợ vừa bị hút bay vào cái không gian không biết tên kia.

Nguyên tử bạo liệt quyền có lực lượng khủng khiếp đến nỗi có thể hủy diệt cả không gian như thế, vậy thì chỉ sợ người đang ẩn thân ở một không gian song song với nơi này cũng bị phá nát thành tro bụi quá.

Cuộc đấu siêu cấp này đã hoàn toàn thoát khỏi khái niệm vô đạo của đại lục, có lẽ ngay cả lĩnh vực cũng không thể sánh bằng nữa!

Phụp!

Một tiếng động nhỏ vang lên, nắm tay của Mạch Khắc Tắc Nhĩ liền lộ ra nguyên hình, và đã bị một bàn tay khác nắm lại.

Một chiêu khoáng cổ tuyệt kim lại bị kết thúc với một phương thức khó có thể tưởng tượng như thế.

Bàn tay khác của hắc y nhân đang dừng lại ở trên trán của Mạch Khắc Tắc Nhĩ.

Tình cảnh đó kéo dài gần một phút sau thì Mạch Khắc Tắc Nhĩ mới thở dài, nói:

- Ta bại rồi!

Sau đó, ông ta lấy ra một vật ở trong túi và ném qua cho đối phương:

- Theo ước định, vật này thuộc về ngươi.

Hắc y nhân tiếp lấy vật kia rồi thốt:

- Đa tạ!

Nói xong, hắn cũng không nói thêm gì nữa mà lập tức quay người bỏ đi.

- Vô luận thế nào, chỉ có người như ngươi mới xứng là hảo nữ tể của ta!

Lời nói đó của Long vương khiến cho hắc y nhân từ nãy tới giờ vẫn cực kỳ bình tĩnh trong suốt thời gian tỷ đấu, vậy mà giờ đây thì hắn lại chấn động toàn thân, đồng thời cũng dừng chân lại.

Mạch Khắc Tắc Nhĩ cũng không buồn vì sự thất bại lần đầu tiên trong đời, mà trái lại, ông ta còn mỉm cười đầy thỏa mãn, rồi nói tiếp:

- Ta phải đa tạ ngươi vì đã giúp cho ta bước lên được con đường của thần cấp cao thủ! Hãy dùng phương thức của ngươi mà đi làm những chuyện mình muốn làm!

- Đa tạ!

Hắc y nhân chỉ thốt ra hai tiếng, sau đó không lưu lại nữa, mà thân ảnh lại tiêu thất ở giữa đại dương mênh mông. Còn Long vương cũng lắc mình biến mất, chỉ để lại cái rãnh đen kia vẫn không ngừng nuốt lấy đám hung thú để bổ sung vào không gian....

453. Hồi 428: Tử Vong

Đêm!

Lúc này là một đêm rất yên bình. Trong ngôi biệt của minh chủ liên minh Đông Nam, và cũng là hội trưởng Liên Chúc công hội của Lam Nguyệt, tức Cát Tư, thì lại càng đặc biệt yên tĩnh hơn. Không ai dám quấy rối sự nghỉ ngơi của lão trong lúc này, nhưng điều đó không có nghĩa là nơi này không có người. Ở tại mỗi một góc khuất đều có rất đông cao thủ ẩn núp, nhằm bảo vệ cho vị thủ lĩnh rất quan trọng của họ.

Bấy lâu nay Cát Tư chưa bao giờ từng lo lắng cho sự an toàn của mình, bởi vì những cao thủ có mặt ở đây đều là những cường giả có tu vi cực cao, dù cho thánh cấp thích khách có muốn xuất thủ thì cũng sẽ không có khả năng giết được lão.

Vì vậy mà lúc nào Cát Tư cũng ngủ rất ngon. Mỗi khi lão kéo lê thân thể mệt mỏi sau một ngày làm việc cực nhọc về biệt thự thì đêm nào cũng ngủ cho tới hừng đông mới dậy.

Đêm nay cũng như mọi hôm vậy, Cát Tư ngủ rất ngon, nhưng đến nửa đêm thì lão bị một cổ hàn khí lạnh thấu xương làm cho giật mình tỉnh giấc.

Thân là minh chủ của liên minh Đông Nam, biệt thự của Cát Tư dĩ nhiên rất xa hoa, trong đó còn được trang bị một viên “Hằng Ôn châu”. Nó là một viên tinh hạch của ma thú có thể điều tiết nhiệt độ, vì vậy mà cổ hàn khí kia tất nhiên không phải do khí trời tạo thành rồi.

Khi Cát Tư mở mắt ra thì lão hoảng hốt phát hiện ở phía trước giường có một bóng đen mặc dạ phục và đeo sa đen che mặt, trông rất quỷ mỵ.

Phải biết rằng mấy năm trở lại đây, không có một ai có thể tiến vào phòng của lão ngay giữa đêm khuya, chứ đừng nói là tiến tới gần như vậy!

Hàn khí kia chính là sát khí tỏa ra từ bóng đen nọ.

Sát khí nồng nặc, bao phủ toàn thân của Cát Tư.

Cát Tư mở miệng, nhưng lại không phát ra một tí thanh âm nào, thần kinh của lão dường như không thể kiểm soát được.

Lão là một kẻ kiêu hùng mà ai cũng nghe danh, lòng dạ thâm trầm, và cũng xuất thân từ một thương nhân. Lực lượng của lão còn chẳng bằng một gã chiến sĩ cấp thấp nhất nữa, huống chi đối phương lại là một cường giả có thể vào đây một cách vô thanh vô tức mà không hề gây kinh động đến đám cao thủ hộ vệ ở bên ngoài; do đó mà nếu hắn muốn giết lão thì còn dễ hơn bóp chết một con kiến nữa.

Thế nhưng ở trên đại lục này, từ lúc nào đã xuất hiện một siêu cấp cường giả đáng sợ đến như vậy chứ? Ngay cả mấy người như Long vương Mạch Khắc Tắc Nhĩ hoặc Bái Yết La thì cũng không có khả năng làm được điều này kia mà.

Với sự tồn tại của hắn, đủ có thể khiến cho bất cứ một ai không thể ngủ yên được.

Cát Tư dù sao cũng là một kiêu hùng hiểm thế, tuy đối mặt với hiểm cảnh mà lão vẫn có thể trấn định được.

Lúc này lão chợt phát hiện ra nhân thần của hắc y nhân dường như có phần hơi quen thuộc.

- Đã phát hiện ra rồi phải không, Cát Tư đại nhân?

Sát khí của hắc y nhân đột nhiên được thu lại hết, và thay vào đó là một nụ cười.

Áp lực trên người vừa được buông lỏng, nhưng Cát Tư lại không lên tiếng kêu cứu nữa, bởi vì lão hiểu rất rõ tình thế hiện tại của mình. Nếu như tùy tiện làm bừa và khiến cho hắc y nhân nổi giận, vậy thì trước khi hộ vệ kịp chạy vào đây thì bản thân mình đã biến thành một cổ thi thể rồi.

Lời của hắc y nhân càng khiến kẻ khác kinh sợ hơn. Cát Tư như vừa nhớ ra điều gì, đôi ngươi của lão chợt co rút lại:

- Là người?

Trong mắt của lão tràn ngập nét kinh ngạc và khó tin, rồi nói tiếp:

- Không, không thể nào!

Người kia đã thất tung nhiều năm, huống chi lực lượng của hắn vốn chưa đạt tới trình độ này kia mà.

Hắc y nhân nhàn nhạt nói:

- Cát Tư hội trưởng, ngươi là người đã từng trải sóng to gió lớn, hẳn cũng phải hiểu cái đạo lý “chuyện đời không có gì là tuyệt đối” chứ? Đương nhiên, ngươi vĩnh viễn sẽ không ngờ rằng, tên tiểu bò sát đáng thương năm xưa lại có thể trở thành một người nắm giữ sinh mạng của ngươi ở trong tay nhỉ?

Nói tới đây, hắc y nhân thở dài đầy cảm thán rồi nói tiếp:

- Sinh mạng đúng là quá mỏng manh. Tỷ như Cát Tư hội trưởng ngươi đây, chỉ cần ta hơi động ngón tay một chút thôi, vậy thì toàn bộ kế hoạch của ngươi, hùng đồ bá nghiệp, và kể cả quyền lực, dục vọng và dã tâm của ngươi nhất định sẽ đều tiêu tan thành mây khói ngay thôi.

Lời nói của hắc y nhân đâm thẳng vào nội tâm sâu kín của Cát Tư, khiến cho lão cáo già rớt cuộc cũng lộ ra nét sợ hãi.

Không sai, nếu lão bị chết đi, vậy thì tất cả đều trở thành con số không. Đây là việc mà Cát Tư trăm triệu lần không thể tiếp nhận nổi.

- Ta rất muốn giết ngươi, nhưng ngươi quả thật là một người rất thích hợp để cai trị toàn bộ đại lục này. Thế nhưng, nếu buông tha cho ngươi thì lại phụ lòng của hàng vạn hàng ngàn người vô tội đã bị ngươi hại chết. Huống chi, ta đã từng đáp ứng với một người, là phải báo thù cho tộc nhân của nàng. Vì vậy, ngươi chỉ có thể đón nhận cái chết mà thôi!

Hắc y nhân vừa dứt lời thì Cát Tư chợt phát hiện mình đang bay lên cao, không, nói chính xác hơn là cái đầu của lão đang bay lên cao, bởi vì lão còn có thể nhìn thấy thân thể không đầu của mình đang run rẩy ở phía dưới, máu huyết phun trào, loang ra khắp cả phòng.

- Ngươi đã chết đi một lần, thù hận giữa chúng ta cũng theo đó mà xóa bỏ!

Chết đi một lần? Chẳng lẽ còn người lại có hai sinh mạng hay sao? Thù hận được xóa bỏ thì có lợi lộc gì chứ?

Cát Tư tròn tròn đôi mắt, bởi vì lão không cam lòng! Bởi vì cả đời lão đã phải tìm trăm phương ngàn kế, vất vả lắm mới trèo lên tới đỉnh cao của đại lục, nhưng mộng tưởng của lão lại bị tiêu tan một cách tàn khốc như vậy!

- Không!

Cát Tư kêu lớn, thế nhưng lão đã chết, vậy thì sao lại có thể phát ra âm thanh nào được chứ?

- Phù, phù!

Cát Tư mở bừng mắt và không ngừng thở hổn hển, thanh âm của tiếng “không” kia vẫn vang vọng bên tai của lão.

Lão vẫn còn sống sờ sờ ở đó, nào có bóng dáng của hắc y nhân ở đâu? Thì ra vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng, là mộng trong mộng.

Dưới sự phòng vệ nghiêm mật như vậy, ở trên đời này làm gì có kẻ nào có thể mưu hại được mình chứ? Cát Tư tự cười chế giễu mình.

Tất nhiên cơn mộng kỳ quái kia không thể xảy ra được, bởi vì người kia đã thất tung lâu rồi, không ngờ lại gặp hắn ở trong mộng mới kỳ lạ.

Nhưng giấc mộng đó lại rất chân thật, những gì xảy ra lúc đó, bao gồm từng lời từng chữ của hắn, tất cả đều rất rõ ràng ở bên tai lão vậy.

Thân thể của Cát Tư đã toát đầy mồ hôi, điều này làm cho lão cảm thấy có phần khát nước.

Lão rời giường để rót cho mình một chén nước, sau khi uống vài ngụm, Cát Tư soi mình vào chiếc gương, hình ảnh trong gương là một lão nhân tóc hoa râm và trên mặt lại có đầy nếp nhăn.

Phải biết rằng, lão vốn chỉ mới hơn bốn mươi tuổi thôi, quả thật chưa già như vậy kia mà. Chẳng lẽ đây là di chứng sau nhiều ngày vất hết óc để tìm mưu kế tranh quyền đoạt vị hay sao?

- Sinh mạng quả thật quá mong manh.

Cát Tư nhớ lại lời nói trong mộng của hắc y nhân, rồi đột nhiên thấy có chút cảm khái.

Khi sinh mạng quá ngắn ngủi, người ta vì quyền lợi mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, thậm chí còn bỏ qua rất nhiều thứ quý giá khác, vậy có đáng hay không?

Đầu tiên là lão bước lên con đường thương nghiệp, vì để tranh thủ sự hài lòng của một vị phú hào, lão đã không tiếc bỏ rơi vị ái thiếp có nghĩa tào khang với mình, để cưới nữ nhi có tính tình ngang tàng của vị phú hào đó làm thiếp, rồi cuộc chiến cho đại nhi tử do người vợ trước sinh ra ôm hận với mình; từ đó thì quan hệ phụ tử trở nên rất ác liệt.

Nhị nhi tử không người quản giáo, để đến nỗi trầm mê tửu sắc, đời này của gã xem như đã bị hủy.

Tam nhi tử thì lại chết sớm, khiến cho mình rơi vào tình cảnh người đầu bạc tiễn người tóc xanh.

Cho dù có lấy về được cái giang sơn to lớn này, vậy thì ai có thể kế thừa nó? Cuối cùng có phải là mình soạn cỗ cho kẻ khác hưởng dụng mà thôi không?

Nhưng niềm cảm khái đó chỉ là thoáng qua mà thôi, bởi vì bá nghiệp đã trở thành sinh mạng của lão. Tâm huyết suốt đời của lão đều hướng về mục tiêu đó. Lão chỉ có thể tiếp tục làm vậy, dù có phải bỏ ra thêm bao nhiêu giá đi nữa.

Buông chén nước xuống, Cát Tư lại nhìn thoáng qua bóng của mình ở trong gương, đột nhiên sắc mặt của lão ngưng kết lại, còn toàn thân thì run lên bần bật, dường như là lão đã nhìn thấy một chuyện gì rất đáng sợ vậy.

Ở trên cổ lão đang có một vết màu hồng khiến người ta nhìn vào mà giật mình kinh hãi!

Thì ra những gì vừa xảy ra lúc nãy đều không phải là mộng!

Lão đột nhiên nhớ đến câu nói sau cùng của người kia:

- Người đã chết đi một lần, thù hận giữa chúng ta coi như xóa bỏ!

Nhất thời một nỗi sợ hãi không biết tên bao phủ lấy toàn thân của Cát Tư, nam nhân kia, nam nhân giống hệt như Tử thần kia quả thật là một người rất đáng sợ!

454. Hồi 429: Khiêu Dục

Trong lúc hai phe nam bắc tạm thời đình chiến, cùng lúc đó, ma thú bạo động ba năm một lần lại một lần nữa được bạo phát.

Số lượng ma thú tham gia công thành lần này có thể nói là ít nhất trong lịch sử từ xưa tới nay, hơn nữa tỷ lệ ma thú cao cấp cũng không nhiều lắm, vì vậy mà người của hai phe thấy thế đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi nhân loại cảm thấy nhẹ nhõm thì một việc nằm ngoài dự liệu của mọi người đã xảy ra.

Các nhóm ma thú bạo động đều có thể mạnh như chẻ tre, và đã hạ được rất nhiều thành trì, kể cả những tòa thành dễ thủ khó công và có tính chất quân sự rất quan trọng.

Sự việc hiếm thấy này đã khiến cho toàn bộ Thần Phong đại lục phải tỉnh cơn mộng và không kịp trở tay. Rõ ràng số lượng và chất lượng của ma thú đều thấp nhất trong lịch sử, theo đạo lý thì chúng không thể nào tạo thành uy hiếp mới phải.

Nhưng trên thực tế thì đám ma thú quân đoàn với chất lượng kém này đã xâm chiếm được rất nhiều lãnh địa của nhân loại, cả hai bờ nam bắc đều không thể tránh được mũi tấn công của chúng. Đến lúc họ có phản ứng thì lại vội vàng vàng tập trung lực lượng để chống lại.

Ban đầu cả hai phe đều xem thường lẫn bạo động này nên có giữ lại binh lực, để phòng hờ đối phương thừa cơ mà bất ngờ tập kích, nhưng tình thế bạo động hiện tại lại quá mức ác liệt, bọn họ cũng không thể giữ lại binh lực nữa, mà phải dốc hết toàn lực để chống đỡ.

Nhưng điều khiến người ta kinh hãi là tuy đã dùng đến toàn bộ lực lượng, vậy mà họ cũng không thể ngăn cản sự tấn công điên cuồng của ma thú được. Bọn chúng cứ tiến thẳng một đường, lần lượt cướp đoạt từng thành một, cho dù khắp nơi đều có danh tướng trấn thủ, nhưng cũng chẳng làm nên việc gì.

Việc này khiến cho các danh tướng đều cảm thấy xấu hổ, bởi vì bọn họ rất tự tin vào những kế hoạch hành quân tác chiến của mình, vậy mà khi ở trước mặt ma thú quân đoàn thì lại không chịu nổi một đợt tấn công. Dường như đối phương có được năng lực thấy rõ tiên cơ, nên về phương diện vận binh lại càng xuất thần nhập hóa và như thiên mã hành không vậy, kỳ chiêu quái sách cứ ừn ừn tuôn ra, và luôn hạ thủ vào những phương diện mà không ai tưởng tượng được, thật là khó lòng phòng bị nổi.

Cuối cùng, phe nhân loại đã truyền ra một tin tức kinh người - trong lần ma thú bạo động này, kẻ đứng sau để điều khiển ma thú quân đoàn là một thủ lĩnh rất đáng sợ nhưng chưa biết tên. Hắn có trí lực còn cao hơn cả thượng cổ hung thú Cùng Kỳ đã từng xuất hiện trong lần bạo động trước, thậm chí có rất nhiều bậc trí giả của nhân loại cũng còn thua hắn rất xa nữa.

Tuy số lượng khá ít, nhưng lực lượng ma thú sau nhiều lần bạo động thì cũng trở nên cao minh hơn nhân loại nhiều. Điều mà chúng còn thiếu thốn là một vị chỉ huy tài giỏi mà thôi. Hôm nay, cái điểm khiếm khuyết đó đã được bù đắp. Dưới sự chỉ huy của vị thống lĩnh không biết tên kia, đám ma thú quân đoàn đã trở nên vô địch, còn nhân loại thì chỉ biết thúc thủ vô sách mà thôi.

Lang Mạ, đây là tòa thành cấp một của Tát La trước kia, nhưng giờ đây đã là một trong những thành thị phụ thuộc vào liên minh Đông Nam. Từ xưa đến nay, địa thế của nó vốn hiểm yếu, là địa phương giao tranh của binh gia, và cũng là một nơi cực kỳ quan trọng.

Vị chủ tướng trấn giữ tòa thành này là một trong những kỳ sĩ thống lĩnh của Tát La lúc trước, và cũng là bộ hạ cũ của Mộ Dung Thiên, Nặc Khắc. Sau đợt bạo động lần trước, những nhân tài được sản sinh từ tình trạng ác liệt của vong thành Mê Kỳ Tư đều trở thành danh tướng một phương, tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ. Nặc Khắc cũng không ngoại lệ.

Từ nhỏ gã đã được tiếp thu nền giáo dục đặc sắc của quân đội, sau đó lại trải qua kinh nghiệm mà người thường khó có thể trải nghiệm được, Nặc Khắc của ngày hôm nay đã là người trí dũng trên nhiều mặt, và là một vị thống soái được người người kính yêu. Ngay cả binh sĩ của liên minh Đông Nam cũng mười phần kính phục gã nữa.

Thế nhưng, dù hôm nay may mắn trấn thủ ở nơi có lợi thế về địa lý thế này, hơn nữa binh tướng thủ hạ lại đông đảo, vậy mà Nặc Khắc cũng đành thúc thủ vô sách mà thôi.

Trong mấy ngày trấn thủ tại Lang Mạ này, Nặc Khắc đã dùng hết tâm cơ, nhưng vẫn không thể nào ngăn cản thế tiến của ma thú quân đoàn được. Các phòng tuyến vẫn bị xâm chiếm từng chút một. Đám ma thú quân đoàn kia thật là xuất quỷ nhập thần, bao nhiêu kỳ chiêu diệu sách như dương đông kích tây, vv...đều sử dụng hết, nên chúng đã khiến cho gã bị hao tổn tâm lực quá độ, hầu như rơi vào tình trạng trí khô lực kiệt, trong lòng hoàn toàn tràn ngập sự tuyệt vọng.

Trong tai nghe được tiếng gào rú không ngừng của ma thú, tình thế thật là nguy ngập, còn tướng sĩ phe mình thì trên mặt ai nấy đều lộ rõ nét ủ rũ và hoang mang.

Từ lúc bắt đầu giao chiến đến nay, bọn họ tựa như chưa một lần thắng trận, nên sĩ khí đã giảm tới cực điểm. Đương nhiên đó không phải là lỗi của Nặc Khắc, mà là vì chiến lược của ma thú quân đoàn quá cao minh đi, nếu đổi lại là người khác, chỉ e Lang Mạ đã sớm bị đồ sát rồi.

Nếu cứ tiếp tục thế này, Lang Mạ sẽ càng lâm vào tuyệt cảnh, rồi không lâu sau đó, nó sẽ trở thành một phế tích mà thôi.

Trong lòng Nặc Khắc tràn ngập khổ sở, đây là sự thất bại lớn nhất trong đời mà gã chưa bao giờ gặp phải, cả một chút sức hoàn thủ cũng không có nữa.

Lúc này gã bỗng nhiên nhớ đến một người. Người đó lúc nào cũng có thể mang đến kỳ tích. Chỉ cần có mặt của hắn thì niềm hy vọng sẽ luôn tồn tại với mọi người.

Nếu như hắn có ở đây thì tốt rồi! Nhưng Nặc Khắc biết được việc đó sẽ không thể xảy ra. Hắn đã thất tung nhiều năm, hơn nữa cũng không đứng cùng chiến tuyến với mình.

Ma thú vẫn hung mãnh như trước, tựa như một cơn sóng dữ, không có gì là không xô ngã được. Thành Lang Mạ vốn đã nguy ngập lắm rồi, nó đã như ngọn đèn leo lét trong gió vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thổi tắt cả. Các binh sĩ đã mất hết hy vọng, họ chỉ là tiêu cực chống đỡ, và sẵn sàng chờ đợi kiếp nạn sắp phủ xuống mà thôi.

Lúc này đột nhiên có một tiếng kèn trận vang lên thật lớn, tiếp theo đó có rất nhiều thích khách mặc hắc y bó sát người xuất hiện ở hậu phương của ma thú quân đoàn, trong tay họ đều cầm chủy thủ và lần lượt giết chết những con ma thú có sức tấn công tầm xa nhưng lại không giỏi cận chiến.

Sau khi mất đi sự yểm hộ mạnh ở hậu phương, đám ma thú nhất thời trở nên rất hỗn loạn. Nặc Khắc thấy vậy thì phấn chấn tinh thần, gã lập tức dẫn theo các binh sĩ vừa lóe lên tia hy vọng mở cửa thành xông ra, và đuổi giết ma thú đến cùng. Nhờ vậy mà cũng bắt đầu đẩy lui được ma thú quân đoàn.

Đây là trận thắng đầu tiên từ sau khi ma thú bạo động bắt đầu, Nặc Khắc cảm thấy rất vui sướng, nhưng chỉ tiếc là đám ma thú sau một lúc hỗn loạn thì cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, và rút lui rất có trật tự. Cuối cùng thì tổn thất của chúng cũng không quá nặng nề.

- Nặc Khắc, đã lâu không gặp, hắc hắc!

Thống soái của đôi bên cùng hội diện, lúc này một hắc y thích khách bước ra từ đám người mới tới kia và tiến đến trước mặt Nặc Khắc.

- Bảo Bá!

Bảo Bá, thống lĩnh của một đội quân thích khách, cũng là một danh tướng từ sau chiến dịch vang lừng của Mê Kỳ Tư. Y cũng là chiến hữu cũ và đồng đội tốt của Nặc Khắc.

Hai người vừa gặp mặt thì ôm nhau mừng rỡ. Thì ra họ cũng đã cách biệt nhau từ lâu, không ngờ ngày nay gặp lại thì lại ở trong một tình huống thế này.

Sau khi hàn huyên vài câu, Nặc Khắc vui mừng nói:

- Nếu như ngươi tới trễ một chút, sợ rằng chỉ còn thấy được thi thể của ta mà thôi.

Vừa nhắc đến tình hình chiến cuộc, Bảo Bá thu hồi lại tâm tình vui mừng vì gặp lại bạn cũ, mà sắc mặt của y liền hơi ngưng trọng, nói:

- Nói thật chứ, ta những tưởng rằng cánh kỳ binh của ta đột nhiên xuất hiện thì sẽ khiến cho đám ma thú bị một kích trầm trọng mới phải. Không ngờ kết quả thu được lại kém xa với trong tưởng tượng nhiều lắm. Lần này tuy chúng bị thất bại, nhưng khi triệt thoái thì rất có thứ tự, nên thoát được nguy cơ, và cũng khiến cho tổn thất giảm xuống cực nhẹ. Trong tình huống như vậy mà cũng không thể khiến cho chúng nuốt vào trái đắng, e rằng những ngày sau này của chúng ta sẽ rất gian nan đấy! Chẳng trách nào ngươi vẫn bị đánh bại mà rút lui từng chút một. Thủ lĩnh của đám ma thú quân đoàn kia thật là cao minh!

Nặc Khắc trầm mặc một lát rồi nói:

- Bảo Bá, ngươi có cảm thấy phương thức chiến đấu của chúng rất giống một người hay không?

- Ai?

- Là thành chủ đại...à, Đan Ni Tư.

Tuy rằng người kia đã thoát ly khỏi Tát La từ lâu, nhưng Nặc Khắc vẫn vô ý thức mà xưng hô với hắn như lúc trước.

Vừa nghe nhắc tới Mộ Dung Thiên, Bảo Bá cũng rơi vào tình trạng trầm mặc, qua một lúc sau thì y mới lên tiếng:

- Người nói vậy ta mới nhớ, quả thật là rất giống.

Nặc Khắc nói tiếp:

- Phương pháp dụng binh của cả hai đều như thiên mã hành không, khiến cho người ta không thể tìm ra được manh mối, cứ thoải mái như chơi cờ vậy. Người vĩnh viễn sẽ không nghĩ ra được hắn sẽ sử dụng tới chiến lược gì. Đợi đến khi người nghĩ ra thì thông thường chiến đấu đã kết thúc rồi!

Nặc Khắc nói tới đây thì từ trong lòng lại thấy rùng mình.

- Đúng vậy, ngoài hắn ra, ta thật sự nghĩ không ra ai có thể ở trong tình huống như vừa rồi mà có thể khiến cho tổn thất của phe mình giảm thiểu tới mức thấp nhất!

Nói đến đây, hai người liền dừng lời. Chỉ vừa nghĩ tới trong ma thú quân đoàn mà có được một thủ lĩnh đáng sợ như vậy, thì đã khiến cho họ cảm thấy bất lực rồi.

Trên chiến trường, họ không sợ bất cứ một ai, ngoài vị thống soái vô địch đã từng dẫn dắt họ trong chiến dịch Mễ Kỳ Tư. Mấy phút sau trôi qua, Nặc Khắc yếu ớt nói:

- Bảo Bá, ta vẫn không rõ, tại sao thành chủ.....ủa, Đan Ni Tư lại phản bội Tát La.

Bảo Bá cười khổ nói:

- Ta làm sao mà hiểu được. Lâu nay hắn vẫn là một người không ai hiểu nổi mà.

Đầu tiên là phản bội Lam Nguyệt, sau đó lại phản bội Tát La, rồi một năm sau lại đánh trọng thương đại thống soái của phe Tây Bắc là An Tác Ni Á, và trở thành trọng phạm bị truy nã của người Tây Bắc.

Trước sau lần lượt phản bội ba thế lực lớn nhất của đại lục và trở thành địch nhân của toàn thể thiên hạ! Suy nghĩ của người kia, quả thật là trên đời này không có ai có thể đoán ra được.

Cũng cùng lúc đó, trên một hòn đảo nhỏ cách Lang Mạ chừng một trăm công lý, lúc này đang có một người đang đứng trên đầu của một con gấu thật lớn, thân cao tới hơn sáu mươi thước, bên cạnh hắn còn có một con thú nhỏ không biết tên.

Nếu là người có chút kiến thức thì nhất định sẽ biết được lai lịch của con gấu khổng lồ đó. Nó chính là Thổ hệ hung thú rất trứ danh, có tên là Đại địa chi hùng. Thân nó cao hơn sáu mươi thước thì chứng minh rằng nó đã đạt tới trình độ cấp 9 của hung thú rồi.

Có thể nói hung thú cấp 9 là cực kỳ hung tàn, kiệt ngạo nan thuần, nhưng mà lúc này nó lại ngoan ngoãn dễ bảo như một chú mèo con vậy, tùy ý để cho người kia điều khiển mình làm tọa kỵ.

Thần bí nhân thu lại chiếc kèn lệnh có hình dáng kỳ lạ ở trên miệng, rồi nói với con thú nhỏ ở kế bên:

- Tật Phong, tao không thể vì thấy lại bạn cũ mà cố ý thua trận được.

Con thú nhỏ sủa lên một tiếng “gâu”, rồi lắc đầu vài cái, phảng phất như là không đồng ý với lời của hắn vậy.

- Được rồi, trận này tạm thời tới đây đủ rồi. Đi tìm chỗ khác thôi.

Nói xong, trước mắt thần bí nhân liền xuất hiện một cái lỗ đen, hắn bước thẳng vào đó, vài giây sau, một người một thú đã lại xuất hiện ở một địa phương cách đó hơn một ngàn công lý!

Trên đại lục, không có một ai có được tốc độ ghê gớm đến như thế, mà nó dường như rất giống với một bí kỹ ở trong truyền thuyết - Không gian khiêu được!

455. Hồi 430: Đồng Minh

Thảm thoát lại thêm một tháng qua đi, ma thú quân đoàn đã chiếm được hơn phân nửa lãnh địa của nhân loại, nhưng chúng vẫn hung tợn như trước, chúng tựa như có quyết tâm phải dồn tấc địch của mình vào chỗ chết thì mới chịu thôi vậy.

Thủ lĩnh của ma thú quân đoàn vẫn chưa thấy lộ diện, nhưng hắn vẫn dùng trí tuệ vô thượng mà thống lãnh đại quân liên tục gây đả kích trầm trọng cho nhân loại.

Tình thế ban đầu vốn đã mười phần ác liệt, nhưng một tháng sau vẫn không hề chuyển biến tốt đẹp hơn, mà trái lại, nó càng lúc càng tệ hại hơn. Quân lực của hai phe nam bắc đều đã rơi vào đường cùng, vạn phần nguy ngập. Mỗi ngày tin tức truyền về từ chiến trường đều là những tin xấu, nhân loại đúng là đã bị bức vào quẩn cảnh mà từ đó đến nay chưa bao giờ gặp phải.

Lúc này lại có hai tin tức truyền ra khiến cho toàn bộ đại lục đều phải kinh sợ.

Tin thứ nhất là liên minh Đông Nam và liên minh Tây Bắc đã nghị hòa thành công.

Tin thứ hai lại càng khiến người ta khó tin hơn, đó là liên minh Tây Bắc thống lãnh hết con dân của mình di cư sang đông nam để cùng liên thủ với liên minh Đông Nam mà kháng cự ma thú.

Không ngờ hai thế lực bất lưỡng lập đã bắt tay giảng hòa, thậm chí còn cùng nhau liên thủ để chống lại ngoại địch. Mới nghe qua thì có vẻ như rất hoang đường, cực kỳ hoang đường vậy!

Thù hận từ lâu kéo dài cho tới nay cùng với không biết bao nhiêu là máu huyết đã đổ ra, tất cả những thứ đó đã tạo thành nhân tố chính yếu làm ảnh hưởng đến tư tưởng của mọi người, vì vậy mà họ mới khó có thể tiếp nhận được là thế.

Nếu tỉnh táo để suy nghĩ kỹ một chút, vậy thì việc này cũng chẳng có gì là bất ngờ cả.

Bởi vì, ở trên đời này không bao giờ có bằng hữu vĩnh viễn, và cũng không có địch nhân vĩnh viễn. Là địch hay bạn, quyết định chỉ bởi một danh từ mà thôi - lợi ích.

Lúc trước, bá nghiệp là lợi ích lớn nhất của đôi bên, vì thế nên họ đã vì dục vọng của riêng mình mà tranh giành cho đến nỗi người chết ta sống.

Nhưng hiện tại, sinh tồn mới là điều quan trọng nhất!

Từ giờ cho đến khi bạo động kết thúc thì còn tới hơn nửa năm, nếu cứ để tình hình tiếp tục phát triển theo đà này, vậy nói không chừng chẳng bao lâu nữa, nhân loại tất sẽ bị diệt vong trước tiên.

Khi sự sinh tồn của mình bị uy hiếp, dã tâm bành trướng thế lực của nhân loại rốt cuộc cũng quay về với nguyên hình, nếu như nhân loại đều bị diệt vong, vậy thì chiến tranh còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Sau khi so sánh thiệt hơn, địa lý ở phía đông nam đại lục tốt hơn ở miền tây bắc nhiều lắm, vì thế nên mọi người mới di cư về nam là vậy.

Thần Phong năm 7272, ngày 13 tháng 6. Đây là một ngày quan trọng có thể ghi lại trong sử sách.

Một cuộc thiên cư lớn nhất và lộ trình xa nhất ở trong lịch sử nhân loại bắt đầu tiến hành.

Vô số hải sủng chở theo hàng hà sa số nhân loại đã xuất phát từ phía tây bắc đại lục và thẳng tiến đến miền đông nam. Đại dương mênh mông bị số lượng nhân loại đông nghìn nghịt che lấp, cuộc thiên cư này quả thật đồ sộ không thể tưởng nổi.

Hai tháng sau, tại thành thị cấp hai Đề Lạp Cách Đạt tại hải cảng Đạt Lạp nội hải, thuộc vùng duyên hải nằm về phía đông nam của Lam Nguyệt.

Tổng chỉ huy của thành Đề Lạp Cách Đạt là Khoa Tư Mạc, gã cũng là một trong những tướng lĩnh trẻ tuổi được quật khởi trong chiến tranh của phe Đông Nam, lúc này đang chiến đấu rất hăng ở trên chiến trường đẫm máu.

Thân là thống soái đầy tôn quý, nhưng gã vẫn đích thân xông ra tiền tuyến mà chém giết, nghe ra cũng có vẻ rất quái dị.

Sau khi trải qua hai tháng, tình huống của ma thú quân đoàn ở phía đông nam lại càng khó có thể khống chế được.

Hiện tại, lực lượng ở trong tay Khoa Tư Mạc đã rất mỏng manh, dưới áp lực cường đại của ma thú quân đoàn, gã chỉ có thể khoác chiến giáp lên người để đích thân lâm trận, hòng kích phát sĩ khí vốn đã bị sút giảm đến thê thảm.

Sau khi chém giết suốt một ngày một đêm, trên người Khoa Tư Mạc đầm đầy máu, ngoài máu của đám ma thú ra, còn có máu của chính bản thân gã nữa.

Khô giáp của gã từ lâu đã vỡ nát, trên người xuất hiện rất nhiều vết thương, có nhiều chỗ đã không còn mảnh khô giáp nào để bảo hộ nữa, thế nhưng gã vẫn vững mạnh đại đao án giữ trước trận tiền, giống như là một thiết hán vĩnh viễn sẽ không bị sụp đổ vậy.

Hiện tại, gã chính là điểm tựa tinh thần của các binh sĩ, là hy vọng trong cuộc chiến siêu cực hạn này. Một khi gã rời khỏi chiến trường, vậy thì đám binh sĩ sẽ không thể chống đỡ được nữa.

Tuy thành trì sắp bị diệt tới nơi, nhưng gã vẫn không hề buông xuôi. Gã là một thiết huyết hán tử, nếu đám ma thú kia muốn đồ sát toàn thành, vậy thì chúng phải vượt qua thi thể của gã trước đã!

Cũng chỉ có những loại tướng lĩnh như vậy thì mới có thể phát huy hết lực lượng của các binh sĩ dưới tay của mình.

Đám binh sĩ không thể nào hiểu nổi, rốt cuộc là cái gì đã khiến cho vị thủ lĩnh gầy gò của mình có được lực lượng và dũng khí vô cùng vô tận như thế. Khi đối mặt với ma thú quân đoàn đầy khủng bố kia, gã không tỏ ra sợ hãi chút nào, hào khí can vãn, và đã khích lệ sĩ khí thật mạnh, nhờ vậy mà thành Đề Lạp Cách Đạt mới có thể chống cự cho tới hôm nay.

Chỉ có Khoa Tư Mạc mới biết được, mình đã từng là một kẻ rất yếu nhược, nhưng có một người đã dạy cho gã làm sao để trở nên kiên cường!

- Chết!

Trong tiếng quát vang, đại đao trong tay Khoa Tư Mạc đã chém thân thể của một con ma thú thành hai mảnh, cùng lúc đó, trên người gã cũng có thêm một vết máu, nhưng gã không hề nhú mày chút nào, lúc này chỉ trở tay chém bay đầu thêm một con khác đang nhào tới tấn công mình.

Đột nhiên gã cảm thấy hoa mắt. Đó chính là dấu hiệu của sự thoát lực. Khoa Tư Mạc thò tay vào túi sờ soạng một lúc mà không tìm được gì cả, bao nhiêu Khô phục đan đều đã bị dùng hết trong trận này rồi.

Lúc này một con Phong yêu hồ cấp A, nổi tiếng là một loại ma thú rất xảo trá, nhìn thấy cơ hội tốt liền nhảy chồm về phía Khoa Tư Mạc, đồng thời, nó giơ móng vuốt sắc bén lên rồi vồ lấy Khoa Tư Mạc.

Nếu là lúc bình thường thì Khoa Tư Mạc chẳng xem ma thú cấp A ra gì, nhưng lúc này gã đã như đèn gần cạn hết dầu, nên chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn móng vuốt sắc bén của nó đang sắp tước lấy sinh mạng của mình.

Bỗng nhiên có một mũi tên xé gió lao tới, tốc độ nhanh như thiểm điện và cắm phập vào não bộ của con Phong yêu hồ một cách rất chuẩn xác, sau đó còn mang theo nó bắn sượt qua người của Khoa Tư Mạc nữa.

Khoa Tư Mạc cực kỳ kinh ngạc, bởi vì mũi tên kia không phải được bắn ra từ hậu phương, mà là ở phía trước.

Sau đó, ở xa xa tại nơi chân trời, có rất nhiều bóng người xuất hiện.

Những người kia đông như kiến cỏ vậy, sau khi vừa xuất hiện thì lập tức lao vào cuộc chiến. Bọn họ hung hãn dị thường, trực tiếp lao vào đám ma thú mà chém giết, mà phương thức chiến đấu cũng hơi có phần dã man, đánh cho đám ma thú thất điên bát đảo và phải bỏ chạy trốn chết.

Lá chiến kỳ của đối phương càng lúc càng tiến đến gần. Khoa Tư Mạc vốn rất quen thuộc với lá chiến kỳ đó, bởi vì nó đại biểu cho địch nhân của gã. Nói chính xác hơn thì những người kia đã từng là địch nhân của gã.

Người Tây Bắc thiên cư sang miền đông, sau hai tháng, rốt cuộc họ cũng đã đến nơi!

Trong đại đa số các tướng lĩnh, không một ai có thể ngờ rằng, kẻ giải cứu cho thành Đề Lạp Cách Đạt tránh khỏi bị diệt vong lại là quân Tây Bắc.

Cũng y như vậy, quân Tây Bắc cũng không thể ngờ được, lại có một ngày mình sẽ kề vai tác chiến với tử đối đầu của mình.

Người của song phương đối với sự liên thủ này đều cảm thấy khá hoang đường.

Sau cùng, một vị tướng lĩnh bước ra từ phía quân Tây Bắc. Gã là một cung tiễn thủ và tuổi còn rất trẻ. Với số tuổi đó mà đã có thể thống lãnh một cánh quân, hẳn là gã phải có thành tựu rất xuất sắc.

Nhưng điều khiến người ta phải giật mình đó là gã cung tiễn thủ kia lại bị mất hết một tay.

Đối với cung tiễn thủ mà nói, sự khiếm khuyết đó chính là điểm trí mạng của họ. Cung tiễn thủ mà bị mất đi một tay thì chẳng khác nào đã mất đi sinh mạng trong võ đạo vậy.

Thế nhưng lại không có ai dám xem thường gã, mà trái lại, tất cả tướng sĩ, kể cả người của liên quân Đông Nam cũng đều tỏ ra tôn kính gã.

Dựa vào nghị lực kiên định và trí tuệ, sau khi mất đi một tay, gã trái lại đã vươn lên không ngừng, khiến cho tu vi hiện nay còn cao hơn cả khi còn đủ hai tay nữa, đồng thời đã sáng tạo ra kỳ tích, và nổi danh khắp đại lục là Độc tỷ cung tiễn thủ Sát Đạt Mễ La.

Sự tích của gã có thể viết thành cả một cuốn lệ chí truyện ký chứ chẳng chơi!

Bỏ qua lập trường đối lập và đứng nhìn từ góc độ của một võ giả, ai ai cũng đều tôn kính gã.

Trong cuộc chiến phân đôi Tát La, cuối cùng Sát Đạt Mễ La đã lựa chọn phe Tây Bắc, bởi vì gã vẫn một mực tin tưởng vào người kia. Sau khi gã bị mất một tay và mất đi hết ý chí, người đó đã khơi lại hy vọng cho gã, và giúp cho gã phát triển tới mức như hiện nay, mặc dù rằng hành động của người kia luôn khiến người ta không hiểu nổi.

Khoa Tư Mạc đã từng chạm trán với Sát Đạt Mễ La ở trên sa trường, và biết rõ Sát Đạt Mễ La là một đối thủ mạnh. Thế nhưng điều mà gã bội phục chính là nghị lực kinh người của đối phương, ngay bản thân Khoa Tư Mạc cũng tự thẹn vì không bằng được.

Người vừa bắn chết Phong yêu hồ để cứu mình hẳn là Sát Đạt Mễ La rồi.

- Hiện ta chỉ suất lĩnh một cánh quân tiên phong mà thôi, đại quân vẫn còn ở phía sau.

Sát Đạt Mễ La chìa cánh tay duy nhất ra, rồi nói tiếp:

- Tuy chúng ta từng là địch nhân, nhưng ta mong rằng, từ hôm nay trở đi, chúng ta có thể trở thành chiến hữu với nhau!

Khoa Tư Mạc không nói gì, gã cũng vươn một tay ra.

Hai bàn tay lớn cùng bắt lấy nhau!

Từ thời khắc này, một chương mới trong lịch sử nhân loại liền được bắt đầu!

Đại quân Tây Bắc và bách tính của họ cuối cùng cũng lên được lãnh thổ của Đông Nam, sau đó liền nhanh chóng tản ra các phòng tuyến đang chiến đấu với ma thú.

Thù hận không hề gây trở ngại cho sự hợp tác giữa đôi bên.

Bởi vì mọi người đều hiểu rõ, nếu chỉ biết sống trong thù hận mà không thể đoàn kết lại, vậy thì những gì chờ đón họ ở trước mắt chỉ là diệt vong mà thôi.

Khi lực lượng được nhân đôi lên, cùng với sự nỗ lực chung của cả hai phe, mọi người đã cùng nhau trải qua các trận chiến kinh thiên động địa, thế là đã có rất nhiều sự tích anh hùng vui buồn lẫn lộn được sinh ra.

Đầu năm thứ 7273 của Thần Phong đại lục, ma thú quân đoàn với lực lượng bạc nhược nhất đã tạo ra một trận bạo động vô tiền khoáng hậu, và đã khiến cho nhân loại bị tổn thương rất thảm trọng. Nhưng cũng may, một năm sau thì mọi chuyện cũng kết thúc.

Sau thời gian dài cùng kề vai tác chiến, cuối cùng thì một trận đại kiếp nạn lớn nhất của nhân loại cũng qua đi, mà thù hận giữa họ cũng tan thành mây khói. Đến lúc này mọi người mới phát hiện ra, khi họ cùng sinh sống trên một lãnh thổ thì mọi việc cũng đều rất tốt, so với sống riêng rẽ thì còn tốt hơn nhiều lắm.

Nhớ lại cuộc nội chiến bùng nổ trong những năm trước, nó giống hệt như một giấc mộng vậy.

Cuối cùng, chính ma thú đã nhắc nhở cho mọi người ở trên đại lục biết rằng, chúng mới là địch nhân lớn nhất của họ, chứ không phải là đồng loại. Kể ra thì quả thật là mỉa mai, nhưng cũng may là mọi việc đều đã thành quá khứ rồi.

Thần Phong đại lục lại một lần nữa khôi phục lại hòa bình.

Ma thú bạo động phải vài năm nữa mới lại diễn ra, nhưng chí ít thì cuộc chiến giữa nhân loại với nhau đã hoàn toàn kết thúc.

Song song với đại hội chúc mừng, một tấm bia khổng lồ được dựng lên ở trên mảnh đất của vùng đông nam tại đại lục. Trên bia có khắc tên rất nhiều liệt sĩ đã anh dũng hy sinh trong trận ma thú bạo động vừa qua.

Cùng với việc tưởng niệm các anh hùng đã mất đi, tấm bia đó còn nhằm đề tỉnh hậu nhân, tránh cho việc tự chém giết lẫn nhau đầy nực cười kia lại phát sinh lần thứ hai.

Sau khi trải qua nhiều sóng gió, mọi người lại càng quý trọng nền hòa bình vô giá hơn bao giờ hết.

Hai tháng sau khi ma thú bạo động kết thúc, sáng sớm một hôm nọ, khi mọi người thức giấc thì đều kinh hãi phát hiện ra, ở vùng duyên hải của đông nam chợt xuất hiện một mảnh đất bao la bát ngát!

Ai nấy cũng đều biết, mảnh đất kia bao gồm Tát La và các hải quốc cùng với Mạch Gia đế quốc và các nước ở miền tây bắc đại lục.

Chỉ trong một đêm, đông nam đại lục, hải quốc, và tây bắc đại lục đều tiếp nối lại với nhau. Thần Phong đại lục đã trở thành một khối đại lục chân chính, giống hệt như tên của nó vậy.

Mọi người đều thấy chấn động và cũng không thể giải thích nổi quái tượng này, mà họ cũng không thể dùng hai chữ “kỳ tích” đơn giản như vậy để hình dung nó. Phải nói nó chính là thần tích mới phải! Chỉ có thần mới có được lực lượng thông thiên triệt địa như vậy!

Chẳng lẽ vị thủ lĩnh đứng sau đợt ma thú bạo động vừa rồi không phải là một con ma thú cao cấp nào đó, mà là thần hay sao?

Vì để trừng phạt nhân loại tự chém giết lẫn nhau, thần đã đích thân điều khiển cuộc bạo động đó để cảnh báo cho nhân loại, khiến cho những kẻ bị chìm đắm trong quyền thế và dục vọng phải tỉnh táo lại? Nếu như mọi người vẫn chấp mê không tỉnh, vậy thì cuộc bạo động lần sau rất có thể sẽ là lúc nhân loại bị tận diệt hay sao?

Thế là tin đồn rùng rợn đó liền được truyền đi khắp cả đại lục, rất nhiều người tin tưởng vào nó, đồng thời cũng rất sợ hãi nó, vì vậy mà không ai còn có dị tâm nữa.

Người Tây Bắc lại trở về lãnh thổ của họ, nhưng không còn xảy ra chiến tranh nữa.

Hai liên minh cực lớn liền được hợp nhất và trở thành Thần Phong liên minh, cùng nhau quản lý mảnh đại lục này. Sự phân chia quốc gia cũng không còn nữa, mà chỉ căn cứ vào đất đai của các quốc gia trước kia mà phân thành nhiều khu hành chính khác nhau. Đầu não của các quốc gia đều có thể tham gia nghị sự mỗi khi có một quyết định trọng đại nào.

Trên thực tế, họ vốn là một chỉnh thể đồng nhất, chỉ vì có suy nghĩ khác nhau nên mới nổi lên tranh chấp, để rồi dẫn đến sự phân hóa.

Cũng vào tháng 5 năm đó, ở tại trung bộ của Thần Phong đại lục, và cũng là khu hành chính Tát La, tức thành Tư Ba Đạt Khắc Lộ, hiện đang có rất nhiều người tụ tập tại một ngôi biệt thự cao cấp.

Mâu Cơ, Tân Dịch Á, Lộ Thiển, Lạc Na, Lệ Toa, Đình Đình, Khiết Tây Tật, Lăng Đế Tư, Bích Dạ, Khải Sát Lâm, Duy Đa Lợi Á, Cách Lôi Lâm, Chu Lợi Á, Nhận Vụ, và Tư Tháp Tây Á, tất cả đều là những trang đại mỹ nữ mà ai ai cũng biết đến.

Những nàng mỹ nữ này đều vì một người mà tụ tập lại đây.

Đối với người kia mà nói, hôm nay là một ngày đặc biệt quan trọng.

Ngày hôm nay, Thần Phong đồng minh đã hủy bỏ lệnh truy nã đối với hắn.

Nguyên tam đại thế lực cùng nhau đầu phiếu để hủy bỏ lệnh truy nã siêu cấp với một người. Sau nhiều năm phát lệnh truy nã, không hiểu vì sao hội nghị lại quyết định hủy bỏ nó, kể cả nhất đại kiêu hùng vốn có huyết hải thâm thù với hắn là Cát Tư, vậy mà lão cũng bầu phiếu hủy bỏ, quả thật đã khiến người ta cực kỳ bất ngờ.

Việc này đã khiến cho toàn bộ đại lực phải xôn xao bàn tán, khen chê không giống nhau. Tuyệt đại bộ phận thì không thể giải thích nổi, và cũng có một số rất ít người giữ im lặng, nhưng những người giữ im lặng đó thì hầu như đều là những bậc tuyệt thế cường giả, hoặc là những người được công nhận là đại hiền giả.

Do đó, người kia cũng trở thành một nhân vật được tranh luận nhiều nhất ở trong lịch sử của Thần Phong đại lục.

Nào là năng lực thống soái không ai bì kịp của hắn, thay đổi lập trường chính trị xoành xoạch, thế giới nội tâm không ai có thể nắm bắt được, cùng với toàn chức võ kỹ bất khả tư nghị, và lại thêm một số lượng hồng nhan tri kỷ đông đảo mà khiến cho bất luận một nam nhân nào cũng phải hâm mộ, vv.....tất cả những thứ đó đều tăng thêm một lớp thần bí vào truyền kỳ của hắn.

Tài hoa, võ kỹ, trung thành, phản bội, kỳ tích, thương nhân gian trá, thống soái Rạng Đông, lực lượng Tử thần, toàn chức cường giả, và còn có những đan dược kỳ quái do hắn điều chế ra, tất cả những nhân tố đó đan xen vào một chỗ và hợp thành một hỗn hợp thể đặc biệt vừa của thiên sứ vừa của ma quỷ.

Có rất nhiều người tôn kính hắn, yêu thương hắn.

Và cũng có rất nhiều người khinh bỉ hắn, ghét bỏ hắn.

Ngoài hắn ra, có lẽ trên đại lục này không một ai có thể phân tích được một sinh vật đầy phức tạp như hắn.

Vô luận thế nào, thế giới của tên phản bội kia, cái xiềng xích ở trên người hắn rất cuộc cũng được cởi ra.

Lúc này đang có hai tiểu hài tử đang chơi đuổi bắt với nhau ở trong hoa viên. Trong đó, một hài tử là tiểu cô nương xinh xắn và cũng là kết hợp thể của Dạ Xoa tộc và Tinh Linh, chừng bảy hoặc tám tuổi. Còn hài tử thứ hai là một cậu bé mi thanh mục tú chừng năm tuổi, nhưng điểm khiến cho người ta chú ý tới nhất chính là đôi răng nanh vừa nhọn vừa dài của cậu bé, quả thật là mười phần đáng yêu.

- Khải Đế, đừng chạy quá xa.

Tiểu cô nương quay đầu lại nói với Duy Đa Lợi Á:

- Mẫu thân, hài nhi biết rồi.

- Lại đây, Khải Đế tỷ tỷ, lại đây bắt đệ đi!

Tiểu nam hài quay đầu làm mặt quỷ, mà không hề để ý tới một viên đá ở dưới chân.

Chu Lợi Á thấy vậy thì kinh hô:

- La Đặc, cẩn thận!

Nhưng đã quá trễ, tiểu nam hài đã dẫm lên viên đá, nhất thời thân thể mất đi sự thăng bằng và nghiêng người sắp té.

Lúc này chợt có bóng người lóe lên, đến khi La Đặc lấy lại tinh thần thì đã bị một nam tử ôm vào lòng.

Đối mặt với người xa lạ, La Đặc không hề sợ hãi, nó mở to mắt nhìn chăm chăm vào người kia. Ở trên người hắn đang toát ra một loại khí tức khiến nó cảm thấy rất thân thiết.

Nhìn tiểu nam hài có tên là La Đặc, trong lòng nam tử nọ cũng dấy lên cảm giác rất quen thuộc. Ngoài khuôn mặt rất giống mình ra, cả tính cách của nó cũng rất giống mình hồi còn nhỏ. Nó đúng là một cậu bé cũng nghịch ngợm, hiếu động và thích quấy rối giống mình vậy.

Gien của hắn đến từ dị giới, còn bá đạo hơn cả Hấp Huyết nữ hoàng, vì vậy mà cuối cùng Chu Lợi Á đã sinh hạ kẻ kế thừa là nam nhân duy nhất của Hấp Huyết hoàng triều. Nhưng điều khiến cho Chu Lợi Á và những người trong nước không biết nên khóc hay nên cười hơn đó là ngoài hai chiếc răng nanh ra, La Đặc chẳng có một điểm nào giống với Hấp Huyết tộc cả, những chỗ khác ở trên người nó đều không có đặc điểm của Hấp Huyết quý.

Nam tử vừa xuất hiện, toàn thể không khí của đình viện phảng phất như đều cô đọng lại.

Các nữ tử đều ngơ ngác nhìn hắn, còn nước mắt của Lộ Thiển thì lại tuôn trào như mưa.

Nam tử mỉm cười nói:

- Từ hôm nay trở đi, ta không phải là La Đặc, cũng không phải là Đan Ni Tư hay Sử Mật Tư. Tên của ta là Mộ Dung Thiên!

456. Hồi 431: Tiêu Băng

Ban đêm tại Thượng Kinh, khu vực Bát Dạ Nhai vẫn náo nhiệt như cũ. Quán ba, sòng bài, hộp đêm, KTV, quán net, nhà trọ, vv....tất cả đều có đèn đuốc sáng trưng, sẵn sàng chào đón các khách hàng đến thăm.

Quán mì Quái Vị Diện là nơi duy nhất khác biệt ở tại địa phương cái gì cũng đắt đỏ này. Trong mấy năm qua, vật giá vẫn không ngừng tăng cao, nhưng thức ăn ở đây vẫn không hề tăng, nó vẫn mang giá hai đồng năm phần; hơn nữa, tay nghề của chủ quán cao siêu, phương pháp nấu nướng mới mẻ và độc đáo, khẩu vị lại đặc biệt, vì vậy mà quán ăn rất đắt khách, lúc nào cũng ngồi chật kín người. Những người chơi đến mệt ở sòng bài và quán net xong thì đều quyết định vào quán này để hưởng thụ một tô mì thịt bò nóng hổi.

Cho dù chủ quán có tăng giá lên tới năm đồng một phần thì việc buôn bán cũng sẽ không vì thế mà mất khách, bởi vì Thượng Kinh là một nơi phồn vinh, chỉ một phần thức ăn nhanh thôi cũng đã hơn mười đồng rồi.

Tên quán không thay đổi, giá tiền không thay đổi, ngay cả sự trang trí ở đây cũng chẳng hề thay đổi nốt. Có đổi chẳng chỉ là lão Hoàng mà thôi.

Sau tám năm trôi qua, lão Hoàng cũng đã già đi nhiều.

Đương nhiên, vì là một tên sắc lang thuần túy, hứng thú của lão đối với người đẹp vẫn không giảm bớt chút nào.

Chỉ là theo sự tăng trưởng của tuổi tác, dục vọng của lão đã biến thành thuần túy thưởng thức từ lúc nào rồi.

Lúc này chợt có một cô gái bước vào quán, lão Hoàng vừa thấy được thì hai mắt lập tức sáng ngời.

Cô gái đó xinh đẹp dị thường, mái tóc dài quá vai nhu thuận như một thác nước vậy, đôi mắt đẹp như vẽ, mày liễu mũi dọc dừa, vành môi đỏ thắm và rất mềm mại.

Lão Hoàng có thân thể khá cao to, so với thân hình mảnh khảnh, ngực cao eo thon của cô gái thì hoàn toàn trái ngược. Đôi chân thon dài của nàng đủ để khiến cho bất cứ một người mẫu nào cũng ngưỡng mộ không ngớt.

Với loại người như lão Hoàng, lão sẽ không thưởng thức vẻ đẹp của một cô gái qua dung mạo của nàng ta, mà quan trọng hơn chính là nội hàm của nàng.

Rất rõ ràng, cô gái này có một loại khí chất rất đặc biệt.

Hoàn toàn trái hẳn với dung mạo và thân hình bốc lửa của nàng, toàn thân của cô gái đó đều toát ra một sự lạnh lùng kinh hồn, chẳng khác nào một tòa băng sơn có tới hàng vạn năm vậy. Khi nhìn từ xa thì trông nàng rất mỹ lệ, nhưng khi người ta đến gần thì rất có thể sẽ bị sự lạnh lùng đó làm cho bị thương cũng không chừng.

Không biết có phải do trong lòng có tâm sự hay không, mà ở giữa trán của cô gái băng giá đó dường như thấp thoáng có nét u sầu. Nàng lẳng lặng tìm một góc khuất ngồi xuống rồi gọi:

- Ông chủ, xin cho hai tô mì thịt bò.

- Không thành vấn đề, sẽ có ngay thôi.

Lão Hoàng đáp nhanh.

Không lâu sau, hai tô mì nóng hổi được dọn lên, mùi vị kỳ lạ nhưng thơm ngát tỏa ra bốn phía, vài lát thịt bò màu tím tái trôi nổi trong tô nước lèo hòa với vài cọng hành màu xanh lá, tạo thành màu sắc rất nổi và bắt mắt, do đó mà khiến người ta càng muốn ăn thêm.

Nhưng cô gái kia chỉ đi một mình, thịt bò của lão Hoàng tuy được thái khá mỏng, nhưng hai tô lớn như thế thì dù sao cũng sẽ không ăn hết được.

Lão Hoàng cũng không thấy bất ngờ, lão đặt tô thứ hai xuống phía đối diện của cô gái, dù rằng nơi đó chỉ trống trơn.

Sau khi làm xong mọi việc, lão Hoàng cũng không hỏi thêm, bởi vì lão đã quen từ lâu rồi. Đó chính là thói quen của nàng.

Lão Hoàng nhận biết cô gái này. Nàng là Tiêu Băng, đồng sự trưởng của công ty y dược tầm cỡ lớn có tên là Thiên Băng tập đoàn, là nữ cường nhân xinh đẹp trong thương giới.

Trong thời gian còn đi học, nàng Băng sơn mỹ nữ này có rất nhiều người ái mộ, nhưng từ khi tốt nghiệp đại học y khoa của Thượng Kinh cho tới khi thành lập Thiên Băng tập đoàn, trong tám năm ngắn ngủi, nàng đã phát triển nó từ một công ty nhỏ rồi trở thành một trong mười công ty hàng đầu của ngành y dược toàn quốc; suốt thời gian đó, Tiêu Băng vẫn một thân một mình, tuy rằng có rất nhiều thanh niên ưu tú theo đuổi nàng điên cuồng, nhưng không một ai lại có thể đả động tới phương tâm của nàng được.

Đến sau cùng, cả thanh niên kiên trì nhất cũng phải tuyệt vọng trước sự lạnh lùng của nàng và không dám tiếp tục theo đuổi nàng nữa. Nếu Tiêu Băng không phải là người đồng tính thì có lẽ nàng đã đặt hết tâm tư vào sự nghiệp, trên căn bản không hề có hứng thú với tình yêu nam nữ chút nào.

Hoặc giả chỉ có lão Hoàng mới hiểu được suy nghĩ ở trong lòng Tiêu Băng.

Mỗi tháng, nàng đều nhín chút thời gian ra để đến quán mì Quái Vị Diện này và gọi hai tô mì thịt bò.

Một tô để nàng tự dùng, còn tô thứ hai thì đặt ở chỗ trống trước mặt nàng.

Tám năm trước, chiếc ghế trống ở trước mặt nàng cũng không trống trải như vậy, mà nó lại có một thanh niên ngồi ở đó.

Đột nhiên lão Hoàng cũng mơ màng nhớ lại chuyện cũ.

Từ sau khi tên tiểu sắc lang kia bỏ đi rồi, ở trên đời này lão không còn tri kỷ nữa. Một người không có tri kỷ thì sẽ rất cô độc.

Thế nhưng Tiêu Băng lại càng cô độc hơn.

“Thieu hoa dịch thế, hồng nhan dịch lão.” [1] Đối với cô gái tuổi xuân phơi phới mà nói, cuộc đời của nàng có bao nhiêu cái tám năm đây?

Tiểu tử à tiểu tử, người có biết rằng trên đời này có một cô gái xinh đẹp đang khổ sở chờ người suốt tám năm rồi không?

Hơn nữa, nàng vẫn còn tính sẽ chờ tiếp, nói không chừng sẽ là chờ vĩnh viễn nữa ấy chứ!

Sau khi yên lặng ăn hết tô mì, Tiêu Băng thanh toán tiền mì xong thì đứng lên bước ra cửa quán.

Nhìn bóng lưng mỹ lệ nhưng cô độc của nàng, lão Hoàng nặng nề thở dài một hơi.

Vừa ra khỏi quán, Tiêu Băng thả bộ một mình trên con đường Bát Dạ được những ngọn đèn xanh đỏ chiếu leo lét.

Là đồng sự trưởng của một tập đoàn lớn, mỗi lần Tiêu Băng đi lại thì đều có xe riêng chuyên chở, thế nhưng mỗi lần nàng đến khu Bát Dạ Nhai này thì lại không dùng tới chiếc xe BMW sang trọng quý phái, mà lại đón xe công cộng để đi.

Có như vậy thì nàng mới có thể nhớ lại mỗi một chi tiết của những chuyện xưa.

Nếu như có hắc ở đây, nhất định hắc sẽ trợn to hai mắt rồi tham lam ngắm nhìn những cô gái làng chơi đang đứng đầy đường, giống như lần đầu vừa đến khu này vậy. Thậm chí cả nước miếng cũng không ngừng chảy ra khóe miệng nữa kia.

Cái tên sắc lang chết bầm kia, bất luận lúc nào cũng dễ tiện hạ lưu như vậy cả!

Vừa nghĩ đến đó, Tiêu Băng không khỏi lộ ra nụ cười. Ngay cả cô thư ký Trường Liêu Doanh suốt ngày ở bên cạnh nàng cũng chưa từng thấy nàng cười qua như thế bao giờ.

Thế rồi nụ cười của Tiêu Băng liền nhanh chóng biến mất, mà thần tình buồn bã cũng xuất hiện trở lại.

Thịt bò của lão Hoàng vẫn ngon như cũ, gái làng chơi ở khu Bát Dạ Nhai này vẫn đông như vậy, nhưng mà tên sắc lang kia thì đã không còn nữa rồi.

Ngay cả bản thân của Tiêu Băng cũng không hiểu được nỗi nhớ nhung khắc cốt ghi tâm này đã có từ lúc nào nữa.

Ngày đó khi nghe được tin hắc thất tung, Tiêu Băng những tưởng là mình đã may mắn thoát khỏi sự quấy rầy của hắc, nhưng đồng thời lại cũng rất lo lắng cho hắc.

Rồi từng ngày qua đi, cảm giác may mắn của nàng cũng nhạt dần, mà lòng lo lắng cho hắc lại càng ngày càng tăng. Thậm chí nàng còn bắt đầu hy vọng, sẽ có một ngày tên sắc lang kia lại xuất hiện ở trước mặt mình, rồi dùng những mảnh khóe lừa bịp đầy ghê tởm để phi lễ với mình.

Thế nhưng đến cuối cùng thì hắc vẫn không hề xuất hiện.

Tên sắc lang kia là người đã dẫn mình trốn học lần đầu tiên, dụ cho mình uống ly rượu đầu tiên, rồi tặng cho mình bó hoa đầu tiên, dạy cho mình học sự phản bội đầu tiên, và dắt mình đến ăn mì thịt bò tại Quán Vị Diện lần đầu tiên, vv....không ngờ lại biến mất trên cõi đời mệnh mông này. Thoáng một cái đã tám năm rồi.

Tiêu Băng đau khổ phát hiện ra, nỗi nhớ nhung của mình không hề phai nhạt theo năm tháng, mà trái lại, nó càng lúc càng tăng nhiều hơn. Chẳng biết tên sắc lang kia đã xâm nhập vào nội tâm của mình từ lúc nào, và lại còn chiếm hết cả trái tim của mình nữa, đến nỗi khiến cho nó không còn chỗ trống để dung chứa thêm một người nào nữa.

Lúc này bỗng nhiên có một tiếng nói vang lên:

- Hê, bà thím ở phía trước làm sao vậy?

Tiêu Băng là Băng sơn mỹ nữ, nhưng cũng không phải là một mỹ nữ không có lòng nhân. Lời nói kia vừa vang lên liền khiến cho nàng nhìn về phía trước mặt, nhưng ở đó nào có ai đâu?

Trong lòng nàng đang thầm kêu hồng bét, thì đột nhiên có một bàn tay từ phía sau vươn tới và chụp lấy một bên ngực cao vút ngạo nhân của nàng.

Tiêu Băng vô ý thức trở tay tát người ở sau lưng nàng một cái, thế nhưng ngọc thủ của nàng chợt dừng lại ở giữa khoảng không mà không tiếp tục giáng xuống.

Khẩu khí nọ sao quá quen thuộc, và thủ đoạn kia sao cũng lại quá quen thuộc!

- Bạn học cùng bàn, đây là lần thứ ba trăm hai mươi bảy mà người đã bị ta lừa rồi đấy nhé. Hắc hắc, đã nhiều năm không gặp như vậy mà người cũng chẳng tiến bộ chút nào là sao!

Cùng với tiếng cười đắc ý, trước mặt Tiêu Băng liền xuất hiện một gương mặt quen thuộc. Nó cũng hèn mọn và hạ lưu như trước kia vậy.

- Người....người....

Hô hấp của Tiêu Băng gần như đã dừng hẳn lại, nàng mở to đôi mắt đẹp nhìn đối phương mà như không tin vào chính đôi mắt của mình.

Mộ Dung Thiên vuốt vuốt cằm:

- Sau lần đo lường vừa rồi, bộ ngực của ngươi có vẻ như còn nhỏ hơn lúc trước đó nha. Nhất định là vì thiếu sự chăm sóc của đàn ông đây mà. Ta vẫn thường nói với ngươi rồi, đừng có hung tợn như vậy, nếu không thì sẽ chẳng có ai dám cưới đâu. Ngươi xem kia, ta nói không sai chứ? Ài, thôi được rồi, cứ để ta quyết định là xong.

Trong lòng Tiêu Băng vốn có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng lúc này cả một câu cũng không thốt ra khỏi miệng được. Nàng cắn môi hỏi:

- Quyết định cái gì?

- Quyết định theo đuổi người con gái hung tợn không ai thèm như ngươi.

Nói tới đây, hắn hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Từ nay trở đi, chúng ta sẽ cùng đi shopping, cùng xem phim, cùng ăn khuya, vv....sau đó thì....

Tiêu Băng cố nén nước mắt đang trực trào ra:

- Sau đó thế nào?

- Sau đó thì tay nắm tay, hôn môi, cùng lên giường....

Nói tới đây, giọng của hắn lại trở nên cứng nhắc:

- Nhưng như vậy thì phiền phức quá, hay là bỏ hết những bước trước mà bắt đầu từ bước cuối cùng là lên thẳng giường luôn được không?

- Đi chết đi!

- Úi chà!

Tiếng kêu đau đớn đã lâu không nghe thấy, giờ đây lại vang lên trong bóng đêm của Thượng Kinh

=====

Chú thích:

[1] Nét đẹp mau tàn, tuổi xuân mau già.

Lời tác giả: Trong hai năm viết bộ Dục Sư, Đạo Tặc đã trải qua cay đắng ngọt bùi, cảm xúc mãnh liệt và nặng nề đều có đủ, nhưng từ nay trở đi, tất cả những thứ đó đều sẽ là quá khứ.

Rất nhiều người cho rằng phần cuối của Dục Sư có hơi vội vã, ta phải thừa nhận quả đúng như vậy.

Lần đầu tiên Đạo Tặc sáng tác tiểu thuyết thuộc loại ma huyền, mà Thần Phong đại lục lại có một bối cảnh khổng lồ, quan hệ giữa các nhân vật lại rối rắm và phức tạp, còn trước khi ta bắt đầu viết bộ này thì thuần túy chỉ xuất phát từ cơn xung động mà thôi. Lúc trước ta đã từng nói qua, ta là một người xung động, hề nghĩ đến điều gì thì chỉ hận không thể làm ngay mà thôi. Do đó, bộ truyện này căn bản là không được dàn dựng hợp lý lắm, đến nỗi cuối cùng Đạo Tặc cũng không thể khống chế nổi. Quả thật là đáng tiếc.

Vô luận thế nào, ở đây ta cũng rất cảm kích các huynh đệ đã theo dõi từ đầu tới cuối, nhờ các người đã bao dung cho Đạo Tặc đã nuốt lời hết lần này tới lần khác và tốc độ ra chương mới khá chậm chạp, đã vậy lại còn hào sảng mà bầu phiếu cho bộ truyện này đạt gần đến mức T.J. Đạo Tặc chỉ có thể biểu thị lòng biết ơn vô tận và sự áy náy sâu dày mà thôi.

Tuy rằng câu chuyện của Thần Phong đại lục đã kết thúc, nhưng cánh cửa lớn của nó vĩnh viễn vẫn mở ra vì các huynh đệ, lúc nào nó cũng hoan nghênh các huynh đệ tiến vào cái thế giới huyền bí này sau những giờ học tập hoặc làm việc mệt mỏi để ngao du một phen. Hãy để nó giúp cho các người giảm bớt áp lực hàng ngày trong cuộc sống.

Các huynh đệ cũng không nên bầu phiếu cho bộ truyện này nữa, và nếu các huynh đệ nghĩ rằng Đạo Tặc ta còn đáng cho các người tri tri, vậy xin hãy bầu phiếu cho bộ truyện mới của ta. Còn nếu như các người thấy ta đáng ghét, chỉ hận không thể tìm mấy mũi dao đâm tới cường gian ta một trăm lần cho bỏ ghét, vậy thì cứ đến đây ném đá đi, ha ha ha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-gioi-duoc-su>